Giới thiệu

Sở Long, một thanh niên thời hiện đại, trong một phút giây bất cẩn khi đang tải một tựa game trộm mộ, đã bất ngờ xuyên không vào thế giới đầy rẫy hiểm nguy và bí ẩn của "Đạo Mộ Bút Ký".

Cú sốc ban đầu nhanh chóng qua đi khi anh nhận ra mình đang đứng giữa bộ ba huyền thoại: Ngô Thiên Chân ngây thơ, Phan Tử trung thành và đặc biệt là Muộn Du Bình lạnh lùng, bí ẩn với thanh Hắc Kim Cổ Đao trứ danh sau lưng.

Ngay lập tức, một hệ thống bí ẩn xuất hiện trong đầu Sở Long, trao cho anh cơ hội lựa chọn thân phận.

Từ chối những vai diễn phức tạp và đầy mưu mô, anh đã chọn trở thành "ân nhân cứu mạng của Tam Thúc", một thân phận ẩn duy nhất, vô tình đặt anh vào vị trí cốt lõi trong chuyến phiêu lưu sắp tới.

Câu chuyện bắt đầu ngay tại cửa ngõ của Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nơi Sở Long không chỉ được công nhận là "Long ca" với thân thủ phi phàm, mà còn nhận được gói quà tân thủ từ hệ thống, bao gồm các kỹ năng chiến đấu đỉnh cao và một thanh Hắc Kim Cổ Đao y hệt của Muộn Du Bình.

Quan trọng hơn, hệ thống tiết lộ thân phận ẩn của anh còn bí ẩn và cao quý hơn cả Trương Khởi Linh hay Uông Tàng Hải, một sự tồn tại mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng phải kính nể.

Một hình xăm móng vuốt kỳ lạ, nửa kỳ lân nửa rồng, xuất hiện trên cánh tay anh, báo hiệu cho một huyết mạch Chân Long cổ xưa đang chờ được đánh thức.

Chuyến hạ mộ đầu tiên lập tức đẩy cả đội vào vòng xoáy của những hiện tượng siêu nhiên và cạm bẫy chết người.

Họ phải đối mặt với cảnh tượng "Âm binh tá đạo" rùng rợn, nơi những đoàn quân ma quỷ diễu hành trong lòng đất.

Ngay sau đó, họ lại bị chặn bởi một bức tường cơ quan được gia cố, nơi mà ngay cả sức mạnh của Muộn Du Bình cũng không thể phá giải một mình.

Chính tại đây, Sở Long lần đầu tiên kề vai sát cánh cùng Tiểu Ca, hai thanh Hắc Kim Cổ Đao hợp lực, tạo nên một sự ăn ý và liên kết kỳ lạ giữa hai con người bí ẩn.

Vượt qua bức tường, họ bước vào "U linh cốt đạo" – con đường lát đầy xương người, và chạm trán với bốn cỗ quan tài pha lê trống rỗng, báo hiệu cho sự xuất hiện của những Nữ thi ngàn năm tuổi.

Trong trận chiến nảy lửa, Sở Long kinh ngạc phát hiện ra máu của mình, cũng giống như của Muộn Du Bình, có khả năng khắc chế tà vật.

Anh đã xuất sắc tiêu diệt hai Nữ thi, hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống và nhận được phần thưởng là một miếng "Thiên niên Kỳ Lân Kiệt".

Sau khi hấp thụ, năng lực của anh được tăng cường vượt bậc, đôi mắt có khả năng nhìn trong đêm, và huyết mạch Chân Long cũng được tiến hóa thêm một bước.

Thử thách đỉnh điểm diễn ra tại chủ mộ thất.

Một tên trộm mộ giả mạo mà họ cứu giúp trên đường đi bất ngờ lộ nguyên hình là một Nam thi hung hãn, âm mưu dùng Phan Tử làm vật tế lễ để đánh thức một thực thể kinh hoàng bị phong ấn trong thạch quan.

Máu của Muộn Du Bình lúc này lại tỏ ra yếu thế trước Nam thi.

Vào thời khắc sinh tử, Sở Long đã ra tay, dòng máu Chân Long

của anh tỏ ra vượt trội, giúp anh chém bay đầu Nam thi, nhưng đã quá muộn để cứu Phan Tử.

Để ngăn chặn thảm họa, làm dịu cơn thịnh nộ của thực thể trong thạch quan, Sở Long buộc phải đưa ra một quyết định đau đớn: hoàn thành nghi lễ tế tự bằng cách chém đầu thi thể của Phan Tử, bất chấp sự phản đối và đau đớn của Ngô Thiên Chân.

Hành trình tiếp tục đưa họ đến Thất tinh quan mộ thất, nơi họ gặp gỡ mảnh ghép còn lại của "Thiết Tam Giác" – Vương Bàn Tử hài hước và tham财.

Sự xuất hiện của A Ninh cùng đội lính đánh thuê của cô đã kéo theo một cơn ác mộng kinh hoàng – bầy Thi miết khổng lồ.

Trong lúc hỗn loạn, Sở Long đã anh dũng cứu A Ninh khỏi vòng vây, khởi đầu cho một mối quan hệ phức tạp và đầy duyên nợ.

Để thoát thân, cả đội phải chạy vào một hang động khổng lồ, nơi họ phải đối đầu với Cửu Đầu Xà Bách – một ma thụ thành tinh với những dây leo giết người.

Một lần nữa, Sở Long và Muộn Du Bình lại hợp sức, tìm ra và phá hủy gốc rễ của con quái vật.

Từ trong thân cây, một chiếc Bão Nguyệt Ngọc Quán xuất hiện, bên trong chứa một mảnh kim loại bí ẩn.

Mảnh kim loại này đã tự động dung hợp vào cơ thể Sở Long, mang đến cho anh những giấc mơ kỳ lạ về một trận chiến viễn cổ hào hùng.

Rời Lỗ Vương Cung, theo lời nhắn của A Ninh, Sở Long cùng Ngô Thiên Chân và Bàn Tử tiến đến vùng biển Nam Hải để tìm kiếm mảnh kim loại thứ hai.

Chuyến đi trên biển nhanh chóng biến thành một cuộc chiến sinh

tồn khi họ lạc vào một vùng biển máu, chạm trán con tàu ma quỷ và một Huyết y nhân tóc trắng – một sinh vật giống ma cà rồng với sức mạnh khủng khiếp.

Điều đáng kinh ngạc là sinh vật này lại tỏ ra vô cùng sợ hãi trước dòng máu của Sở Long, gọi anh là người của "gia tộc đó".

Nhờ vào sức mạnh huyết mạch vượt trội, Sở Long và Muộn Du Bình đã tiêu diệt được con quái vật.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 603: Nạn nhân không đáng bị hại Nghe những lời này, Sở Long, Bàn Tử và mấy người khác cũng đồng loạt nhìn quanh, trên mặt lộ ra vài phần suy ngẫm.

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 714: Phục sinh.

Chương 859

Chương 860

Chương 717: Quá hiểu biết.

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1

Tiến vào Hải để mộ, những hiểm nguy càng lúc càng chồng chất.

Từ những con Cấm Bà tóc dài quỷ dị, những cơ quan chết người, cho đến sự phản bội của A Bưu – tay sai của Cừu Đức Khảo.

Chính A Bưu đã tiết lộ sự thật động trời: Cừu Đức Khảo chính là kẻ đã sát hại cha mẹ A Ninh.

Sở Long đã tiêu diệt kẻ phản bội, cứu A Ninh và chiếm trọn trái tim của cô.

Tại nơi sâu nhất của cổ mộ, anh cuối cùng cũng tìm thấy mảnh kim loại thứ hai.

Hai mảnh vỡ dung hợp, tái tạo lại hình dáng của thanh thần kiếm huyền thoại – Hiên Viên Kiếm.

Cùng lúc đó, ký ức về trận chiến Trác Lộc viễn cổ ùa về, xác nhận thân phận thực sự của Sở Long: người thừa kế huyết mạch Chân Long thuần khiết nhất của Hoàng Đế.

Khi vừa thoát khỏi cổ mộ, họ lại bị bao vây bởi đám phản đồ của Quỷ Môn.

Một người phụ nữ đeo mặt nạ tên Kinh Hồng bất ngờ xuất hiện, tự xưng là người bảo hộ thế hệ thứ 135 của Sở Long.

Huyết mạch của anh cho phép anh ra lệnh cho đám phản đồ, khiến chúng phải tự tàn sát lẫn nhau.

Cuộc phiêu lưu chỉ mới thực sự bắt đầu.

Với thân phận được hé mở, thanh thần kiếm trong tay và những người bạn đồng sinh cộng tử bên cạnh, Sở Long chuẩn bị bước vào

một con đường đầy chông gai để khám phá bí mật về huyết mạch của mình và đối đầu với những thế lực hắc ám to lớn hơn.

Chương 2

“Đệt...

Mẹ nó, mình xuyên không rồi à.” Sở Long ngậm điếu thuốc, mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn ba người trước mặt.

Hắn nhớ rõ vừa mới đây, mình còn đang tải game mobile Đạo Mộ mà Trương Gia Huy mới làm đại diện, kết quả game vừa mở, còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã xuất hiện trong một khu rừng.

Mặc dù chưa từng gặp ba người trước mắt, Sở Long vẫn có thể đoán sơ được thân phận của họ.

Người trẻ tuổi trông khá thanh tú kia chắc là Ngô Thiên Chân, bên cạnh là người đàn ông nhỏ con nhưng rắn rỏi, chắc chắn là Phan Tử.

Người còn lại thì tuyệt đối là Muộn Du Bình, hỏi vì sao Sở Long chắc chắn như vậy ư...

Nhẩm nhí, khuôn mặt liệt trứ danh của Tiểu Ca và thanh cổ đao sau lưng thật sự quá nổi tiếng rồi còn gì!

“Thiên Chân?” Mặc dù trong lòng đã xác định, Sở Long vẫn bước tới hỏi dò.

Ngô Thiên Chân lòng còn sợ hãi gật đầu, may mắn nói: “Anh Long, tôi còn tưởng bị lão già kia dọa cho chết khiếp rồi chứ.

Không sao, đợi lần sau ra ngoài chúng ta lại tìm lão ta nói chuyện.” “Ha, anh Long, không phải anh động thủ đấy chứ, xem cậu ta sợ thành cái dạng gì kìa, mấy ngày rồi vẫn chưa hoàn hồn.” Phan Tử cũng cười ha hả.

Tiểu Ca thì chỉ lạnh nhạt liếc Sở Long một cái, rồi lại quay mặt đi nhìn về phía cửa động không chút biểu cảm.

Sở Long không có tâm trạng để ý đến lời trêu chọc của hai người, toàn bộ tinh thần tập trung lắng nghe âm thanh đột nhiên vang lên trong đầu! *[Chúc mừng Ký chủ tiến vào thế giới Đạo Mộ!

Mời Ký chủ lựa chọn thân phận!]* *[Thứ nhất, con rể nhà họ Hoắc, lòng mang quỷ kế tiếp cận Thiên Chân!]* *[Thứ hai, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, làm nội gián bên cạnh Thiên Chân!]* *[Thứ ba, ân nhân cứu mạng của chú Ba!]* *[Mời lựa chọn trong vòng năm giây, nếu không hệ thống sẽ chọn ngẫu nhiên!]* *[5... 4... 3... 2...]* "Cái thứ ba." Sở Long không chút do dự lựa chọn.

Hoắc Tú Tú tuy xinh đẹp, nhưng không đời nào hắn đi làm rể chui nhà họ Hoắc, còn làm thuộc hạ của Cừu Đức Khảo thì càng khỏi phải nói, Sở Long thà chết chứ không làm tay sai cho Hán gian.

Chương 3

[Chúc mừng Ký chủ đã chọn được thân phận ẩn duy nhất...] Sở Long mừng rỡ, vừa định hỏi kỹ hơn thì cảm thấy có người đến gần, ánh mắt hắn liền thay đổi, đầu óc chưa kịp suy nghĩ, cơ thể đã tự phản ứng.

Hắn hơi nghiêng người né cú vỗ từ phía sau, cánh tay như hai con rắn độc linh hoạt, bỗng luồn ra sau, siết chặt lấy cánh tay của người đó!

"Ái da!

Anh Long, làm gì vậy!" Ngô Thiên Chân đau đớn kêu lên, Sở Long mới vội vàng buông tay, trong lòng lại có chút mờ mịt.

Rõ ràng cơ thể này vẫn là cơ thể trước đây, chỉ là... kiếp trước mình có mạnh như vậy sao?

Chẳng lẽ đây là phúc lợi đi kèm với thân phận ẩn?

"Tiểu Tam Gia, cậu biết đủ đi, nghe chú Ba nói có người từng tiếp cận anh Long từ phía sau, kết quả 'rắc' một tiếng, cả hai cánh tay đều gãy." Phan Tử hả hê nói.

"Thế là tôi còn hời à?" Ngô Thiên Chân dở khóc dở cười nhìn vết hằn tím trên cổ tay, cười khổ nói: "Anh Long, đi thôi, chú Ba nói có thể xuống được rồi." "Được." Sở Long áy náy cười cười, Ngô Thiên Chân cũng đành tự nhận mình xui xẻo.

Trước đó nghe chú Ba nói Sở Long đã cứu chú, thân thủ rất giỏi, cậu ta không phục nên muốn thử một phen, không ngờ bây giờ lại tâm phục khẩu phục.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Tiểu Ca không nói một lời đã

nhảy vào trong động.

Phan Tử nhe răng cười với Sở Long, cũng vác ba lô đi theo sau.

Ngô Thiên Chân theo sát gót.

“Cuối cùng cũng được xuống mộ rồi sao?” Sở Long có chút mong đợi xoa xoa tay, không phải vì những món đồ tùy táng vô giá trong mộ, mà là vì những thứ kích thích và hiểm nguy mà người thường không bao giờ có cơ hội tiếp xúc, như thể một thế giới khác vậy!

Hắn theo Ngô Thiên Chân nhảy vào, đường hầm rất dài, ngoài mùi đất ẩm mốc ở khắp nơi, Sở Long còn cảm nhận được một luồng khí lạnh mơ hồ.

Giọng nói của hệ thống đột ngột vang lên: *[Thân phận nhiệm vụ ẩn đã được tải!

Do thế giới này là sự dung hợp của nhiều tiểu thuyết và phim ảnh về đạo mộ, sẽ xuất hiện một số yếu tố không thể lường trước...

Mời Ký chủ cẩn thận!]* “Yếu tố không thể lường trước?

Cẩn thận?

Này hệ thống...

ít nhất cũng phải cho tôi biết nghề nghiệp ẩn là gì chứ?” Sở Long thầm phàn nàn. *[Thân phận Ký chủ sẽ dần được tải theo sự phát triển của thế giới, mời Ký chủ tự mình khám phá.

Chỉ có thể cho Ký chủ biết, thân phận của ngài còn bí ẩn hơn cả Uông Tàng Hải và Tiểu Ca, là sự tồn tại mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng phải cung kính đối đãi!]* Hệ thống lại một lần nữa im lặng, lần này Sở Long không định hỏi nữa, ngược lại còn mơ hồ cảm thấy thân phận của mình quả thật không tầm thường!

Ngay cả Tây Vương Mẫu cũng phải cung kính đối đãi?

Thế thì phải bá đạo đến mức nào chứ!

“Đệch mợ, Tiểu Tam Gia mau lùi lại!

Mẹ nó, có thứ quái quỷ gì đó!” Tiếng hét kinh hãi của Phan Tử đột nhiên truyền đến từ trong hầm, anh ta đã vào đường hầm trước Sở Long một bước.

Sắc mặt Sở Long biến đổi, hắn lập tức lao ra khỏi cửa động, cảm giác kỳ lạ không thể tả kia cũng tức thì bao trùm lấy cơ thể hắn.

“Anh Long, mẹ nó, cái thứ gì vậy?” Phan Tử nói năng nhanh nhảu, chỉ vào bóng tối trong đường hầm mà chửi.

Sở Long vốn tưởng đối phương đang đùa, vì trong đường hầm ngoài bóng tối ra thì chẳng có gì cả, nhưng sắc mặt Tiểu Ca lại vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn cầm cả Hắc Kim Cổ Đao trên tay!

“Bà nó chứ, vừa vào mộ đã gặp phải yếu tố không thể lường trước rồi à?” Sở Long thầm chửi má nó, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn một chút.

Hắn cũng đã xem toàn bộ series Đạo Mộ, chỉ với tư cách là độc giả thôi đã cảm thấy những gì nhóm Ngô Thiên Chân gặp phải quá hung hiểm rồi.

Chương 4

Nếu bây giờ lại thêm vài thứ linh tinh vớ vẩn nữa...

Mẹ kiếp!

Ngô Thiên Chân nuốt nước bọt, chỉ vào đường hầm cách đó không xa, giọng điệu căng thẳng: "Anh... anh Long, tôi và Tiểu Ca vừa vào đường hầm, kết quả tôi vừa bước vào...

đã thấy một thứ gì đó lướt qua trước mặt." "Thứ đó tuyệt đối không phải người!" Phan Tử khẳng định chắc nịch, sắc mặt biến đổi.

Mặt Ngô Thiên Chân cũng hoảng hốt, mắt trông mong nhìn Sở Long và Tiểu Ca.

Cậu ta biết rõ thực lực của mình đến đâu: "Anh Long, Tiểu Ca... chúng ta mau đi hội họp với chú Ba đi!" Tiểu Ca cầm đao không nói một lời, dẫn đầu bước vào bóng tối, mọi người vội vàng theo sau.

"Đó là mộ linh." Tiểu Ca đi phía trước đột nhiên lên tiếng, giọng điệu cũng có chút ngạc nhiên: "Chắc là thứ đó." Ngô Thiên Chân và Phan Tử đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Mộ linh là thứ không xuất hiện trong nguyên tác, nên Sở Long cũng không hiểu rõ.

"Anh Long, là người bị chôn theo, sau khi chết oán khí quá lớn, rồi biến thành xác sống." Phan Tử giải thích một câu, Ngô Thiên Chân cũng gật gật đầu.

Muộn Du Bình không nói thêm gì, lẳng lặng đi phía trước dẫn đường, còn cái gọi là mộ linh kia lúc này không biết đã trốn ở đâu...

Trong đường hầm, tiếng bước chân của mấy người vang vọng. *[Ting~]* *[Quà tân thủ đã được gửi, có muốn mở ngay không?]* Sắc

mặt Sở Long cứng đờ, mẹ nó chứ, âm thanh này có thể nhỏ hơn chút được không, vào thời khắc quan trọng thế này mà hù người.

"Mở!" "Cũng không biết quà tân thủ của hệ thống sẽ có thứ gì tốt." Trong lúc Sở Long đầy mong đợi, giọng nói của hệ thống lại vang lên: *[Ting, chúc mừng Ký chủ nhận được Tinh thông Đao pháp.]* *[Ting, chúc mừng Ký chủ nhận được Tinh thông Giao chiến.]* *[Ting, chúc mừng Ký chủ nhận được Tinh thông Súng ống.]* *[Ting, chúc mừng Ký chủ nhận được một thanh Hắc Kim Cổ Đao.]* Một loạt âm thanh khiến Sở Long mừng rỡ khôn xiết: "He he, xem ra hệ thống cũng không tệ với Ký chủ, có một thanh Hắc Kim Cổ Đao, không tồi không tồi, vừa hay có thể phối hợp với Tinh thông Đao pháp." Không ngờ hệ thống còn rất chu đáo, trực tiếp đặt Hắc Kim Cổ Đao vào trong ba lô lớn của hắn!

Cùng lúc đó, Sở Long cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể, khí huyết trong người cuồn cuộn, một luồng hơi nóng lan tỏa khắp toàn thân.

Sở Long bất giác nắm chặt nắm đấm, một cảm giác tràn đầy sức mạnh tức thì truyền đến tim.

Sau khi sử dụng quà tân thủ!

Sở Long cảm thấy sức mạnh của mình đã tăng lên, dường như một đấm có thể đánh chết một con trâu.

Đương nhiên có mạnh đến thế không, bây giờ cũng không thể kết luận được!

Dù sao bây giờ trong mộ cũng không thể có một con trâu thật cho hắn thử tay, cũng không biết đao pháp và thương pháp của mình giờ ra sao.

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là trên cánh tay hắn xuất hiện một

hình xăm thần bí.

Một cái móng vuốt!

Trông không ra hình thù gì, vừa giống kỳ lân lại vừa giống rồng!

Rốt cuộc là thứ gì, bây giờ hắn cũng không rõ.

"Chẳng lẽ huyết mạch đã thức tỉnh?

Vậy thì bá đạo quá rồi!" Sở Long nhìn hình xăm trên cánh tay, lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ mình sẽ biến thành Kỳ Lân Tí hoặc Long Tí mạnh nhất trong truyền thuyết của đàn ông?

Phải biết rằng trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, huyết mạch là thứ cực kỳ lợi hại, là thứ do tổ tiên chính tông truyền lại, người khác không thể trộm, không thể lấy đi, khi trưởng thành sẽ siêu cấp bá đạo.

Giống như Tiểu Ca sở hữu huyết mạch chi lực, mọi loại độc tố đều không thể gây thương tổn, còn có rất nhiều năng lực siêu phàm.

"Xem ra lần này ít nhất cũng có thể tự vệ trong ngôi mộ nguy hiểm này." Mọi người dưới sự dẫn dắt của Muộn Du Bình, sắp hội họp được với chú Ba.

Chú Ba đang phàn nàn sao mấy người vào lâu thế, thì một cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Cơn gió âm u lạnh buốt, một cái lạnh kỳ dị, giống như gió mùa đông, buốt thấu xương.

Chương 5

Que lửa trên tay chập chờn mấy cái rồi bị gió lạnh thổi tắt.

Đường hầm lập tức chìm vào bóng tối.

Lòng mọi người chợt lạnh đi, lập tức bật đèn pin, chỉ thấy phía trước sương khói lượn lờ, dường như có bóng người đang di chuyển.

"Chuyện gì vậy?" Sắc mặt mọi người đều thay đổi!

"Không ổn rồi, chắc là Âm Binh Tá Đạo trong truyền thuyết!" Âm Binh Tá Đạo!

Mọi người nghe vậy toàn thân chấn động, chưa vào sâu trong mộ đã gặp phải chuyện kỳ quái như vậy, liền vội vàng né tránh, nhanh chóng lùi vào góc tường.

Chuyện Âm Binh Tá Đạo lưu truyền ở nhiều nơi, nguyên nhân hình thành đại khái chia làm hai loại.

Một là binh lính tử trận trên chiến trường xưa, bị chiến ý, sát ý ảnh hưởng, cho rằng mình chưa chết, vẫn giữ vững sự tập trung và sức chiến đấu cao độ, mỗi khi đêm Quỷ Môn Quan mở lại hiện về chiến trường.

Một cách giải thích khác là, Âm Binh Tá Đạo thường hình thành sau khi xảy ra đại nạn, ví dụ như trận động đất lớn ở An Lạc khiến cả nước chấn động năm đó.

Sau thảm họa, những tình nguyện viên và quân nhân đến hiện trường đầu tiên đều chứng kiến cảnh oan hồn xếp hàng, quỷ sai câu hồn.

Rốt cuộc trong hai tình huống trên, cái nào là thật thì không ai có thể kiểm chứng, nhưng hễ ai thấy Âm Binh Tá Đạo đều phải lập tức

né tránh, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Long nhìn ra xa, chỉ thấy phía trước xuất hiện vô số bóng đen lờ mờ, xếp thành một hàng dài, xuất hiện trong đường hầm.

Đội ngũ đi về phía họ không nhanh không chậm, bốn người một hàng, đi cực kỳ ngay ngắn.

Những bộ binh này tay cầm chiến qua, mình khoác áo giáp cổ xưa đã gỉ sét, đầu đội mũ trụ, mặt không biểu cảm, toàn thân tỏa ra khí lạnh âm u, tựa như đến từ địa ngục!

Trong đội ngũ thỉnh thoảng còn xuất hiện vài cỗ xe ngựa cổ, nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên đó toàn là đầu người chi chít.

Toàn bộ là đầu người đẫm máu!

Lòng mọi người đều chấn động, da đầu không tự chủ được mà tê dại!

Tất cả đều nín thở, không dám thở mạnh!

Ngô Thiên Chân lần đầu xuống mộ đã gặp phải chuyện kỳ quái như vậy.

Cậu ta căng thẳng tột độ, toàn thân không ngừng run rẩy, tiếng thở cũng không nén được mà nặng nề hơn.

"Hô hít, hô hít..." Sở Long vội vàng bịt miệng Ngô Thiên Chân lại, Muộn Du Bình cũng làm động tác tương tự, tay hai người cùng lúc bịt miệng Ngô Thiên Chân.

Sau đó cả hai lại cùng làm một thủ thế ra hiệu tuyệt đối không được nói chuyện.

Động tác của hai người cực kỳ nhất quán, khiến Muộn Du Bình không nhịn được liếc nhìn Sở Long một cái.

Lúc này, một âm binh đứng lại, quay đầu nhìn về phía Ngô Thiên

Chân.

Qua ánh sáng yếu ớt của đèn pin, Sở Long có thể thấy được mặt của tên lính đó.

Đó là một khuôn mặt dài kỳ dị, vô cùng quái đản, cả cái đầu dài gấp đôi người thường, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, trong mắt bắn ra ánh sáng xanh lục.

Vừa nhìn thấy, Sở Long liền cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng thầm kêu khổ: "Lại thêm vài yếu tố không thể lường trước?

Đúng là khốn nạn thật!" Những người khác tim cũng như treo trên cổ họng, Ngô Thiên Chân cảm thấy chân mình có chút mềm nhũn, sợ rằng tên âm binh kia sẽ đi về phía này!

May mà tên âm binh đó chỉ nhìn về phía này một cái, sau đó lại hòa vào đội ngũ, tiếp tục đi về phía trước.

Đội quân âm binh đi lặng lẽ không một tiếng động, cực kỳ nhanh, chỉ một lát sau, âm binh đã đi hết.

Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm!

"Mọi người cẩn thận!" Chú Ba nhắc nhở mọi người, sau đó cẩn thận bước ra từ góc tường.

Chương 6

Sở Long không dám lơ là, vội vàng lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao đen nhánh từ trong ba lô ra che trước người.

Không ngờ thanh Hắc Kim Cổ Đao này nặng hơn Sở Long tưởng tượng rất nhiều, nếu không phải bây giờ sức mạnh của hắn đã tăng lên, thật không chắc có thể nhấc nổi.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Sở Long đã thu hút sự chú ý của mấy người bên cạnh, đặc biệt là Muộn Du Bình.

Anh ta cứ nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay Sở Long, trên mặt không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào, chỉ có trong ánh mắt ẩn giấu sự tò mò đậm đặc.

Nhưng Muộn Du Bình cũng không hỏi nhiều, tiếp tục theo đội ngũ đi sâu vào trong đường hầm.

Mọi người lại đốt que lửa, càng đi sâu vào trong, càng cảm thấy một luồng khí lạnh, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân "cộp cộp cộp" của mấy người vang vọng trong đường hầm.

Ngoài một chút ánh sáng le lói từ que lửa của Sở Long, xung quanh tối đen như mực.

Mọi thứ ở đây đều tạo cho mấy người áp lực nặng nề, bao gồm cả Sở Long.

Cuối cùng, sau mấy trăm mét, một bức tường xây bằng gạch xanh chắn ngang trước mặt họ.

Lần đầu xuống mộ như Ngô Thiên Chân hoàn toàn không biết gì.

Cậu ta vừa đưa tay chạm vào tường, đã bị Muộn Du Bình giữ chặt

lại: "Đừng ai động vào!" "Bên trong tường toàn là phèn chua dùng để luyện đan, nếu làm vỡ, những axit mạnh hữu cơ này sẽ lập tức đổ lên người chúng ta, thiêu cháy đến cả da cũng không còn." Nghe Muộn Du Bình nói, mặt Ngô Thiên Chân lập tức trắng bệch!

Chỉ thấy Muộn Du Bình làm theo tình tiết trong nguyên tác, duỗi hai ngón tay đặt lên mặt tường, men theo khe gạch mà mò mẫm, đột nhiên dùng sức, định kéo viên gạch xanh ra.

Nhưng viên gạch xanh không hề nhúc nhích!

Muộn Du Bình ngây người.

Sở Long càng ngơ ngác hơn, sao lại không diễn ra theo kịch bản thế này, xem ra đây đúng là thế giới đạo mộ độ khó địa ngục!

Ngay cả bức tường chống trộm cũng được gia cố.

Ngay lúc Muộn Du Bình định tiếp tục thử, tiếng kêu kinh hãi khe khẽ của Phan Tử đang canh gác truyền đến: "Không ổn rồi, âm binh sắp quay lại!" Sắc mặt mọi người trắng bệch!

Âm binh quay trở lại, ngày càng gần Sở Long hơn.

Phan Tử sợ đến chân run lẩy bẩy: "Nhanh lên, âm binh chắc khoảng mấy phút nữa là tới!" Phan Tử không ngừng thúc giục, khiến mọi người bên trong càng thêm sốt ruột.

Muộn Du Bình không ngừng thử đẩy viên gạch xanh ra, ngón tay rỉ ra từng tia máu tươi.

"Mấy tên âm binh đó không phải thứ chúng ta có thể đối phó, một khi bị phát hiện tất cả đều phải chết ở đây.

Hay là... chúng ta tạm thời rút lui trước đi." Chú Ba nhíu chặt mày, mặt mày nghiêm túc, chú không thể để tất cả mọi người bỏ mạng ở đây.

Ngô Thiên Chân gật đầu lia lịa, rõ ràng nỗi sợ hãi đã chiến thắng sự tò mò của cậu ta.

Ngay lúc chú Ba và Ngô Thiên Chân định bỏ cuộc, Sở Long bước lên một bước, cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay vào khe hở của bức tường.

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn Sở Long một cái, cũng rút ra một thanh cổ đao đen nhánh, tương tự như của Sở Long, cũng cắm vào khe hở của viên gạch xanh đó.

Hai thanh đao kẹp lấy viên gạch xanh, Muộn Du Bình và Sở Long nhìn nhau gật đầu.

"Hây!" Hai người hét lớn một tiếng, dùng đao kẹp chặt viên gạch xanh đó, giống như dùng đũa gắp thức ăn, gắp viên gạch xanh ra ngoài.

Muộn Du Bình lạnh nhạt nói một câu: "Không ngờ cậu cũng có bản lĩnh đấy." Sở Long cười hắc hắc, không đáp lời.

Chú Ba kinh ngạc nhìn Sở Long một cái: "Không ngờ thằng nhóc này lại có sức lực lớn như vậy." Chú Ba hiểu rõ Muộn Du Bình, biết bản lĩnh của anh ta, nhưng với Sở Long thì khác.

Sở Long chỉ là tình cờ cứu chú, sau đó thấy thân thủ cũng không tồi, chú Ba mới mang theo, không ngờ lúc quan trọng lại giúp được một việc lớn.

"Không còn nhiều thời gian nữa, mau chóng xả hết phèn chua bên trong ra." Muộn Du Bình vừa nói, vừa lấy từ trong túi ra một cây kim tiêm và một ống nhựa, cẩn thận cắm kim tiêm vào tường gạch, đầu kia thì để Ngô Thiên Chân dẫn đi chỗ khác.

Chương 7

Ngay lập tức, phèn chua màu đỏ từ đầu kia của ống chảy vào một cái giếng cạn.

Rất nhanh, bức tường gạch màu đỏ sẫm đã biến thành màu trắng.

Phèn chua còn một chút nữa mới xả hết, nhưng Phan Tử đã thở hổn hển chạy đến: "Nhanh lên, âm binh sắp tới rồi!" Muộn Du Bình biết không thể đợi xả hết phèn chua được nữa, đành phải liều mạng đâm thẳng vào bức tường gạch đã biến thành màu trắng.

"Rầm!" Tường gạch bị Muộn Du Bình đâm thủng một lỗ, mọi người vội vàng chui theo vào.

Mọi người vừa vào trong tường gạch, chưa kịp ổn định tinh thần, chỉ nghe thấy tiếng Phan Tử kinh hô: "Quỷ!" Mọi người thuận theo tiếng nhìn lại, nhờ ánh sáng yếu ớt của que lửa trên tay, thấy bên cạnh Phan Tử thò ra một bàn tay người!

Một bàn tay khô quắt, trắng bệch dị dạng!

Phan Tử sợ tè ra quần, bất giác rút khẩu súng lục bên hông, nhắm vào bàn tay đó mà bắn một phát!

"A~~" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, giống như tiếng người kêu.

Mọi người kinh hồn chưa định, Muộn Du Bình vội vàng lấy đèn pin, chiếu về phía đó.

Hóa ra chủ nhân của bàn tay đó là một người, mặt người đó trắng bệch, giống như một con tôm lớn, co quắp trên đất.

Nhìn trang phục của người đó, chú Ba nhíu mày, người này cũng giống họ, đều là dân đạo mộ.

Tên trộm mộ đó lúc này mặt đầy vẻ đau đớn, mắt trợn trừng, miệng không ngừng lặp lại: "Người chết, người chết, đều là người chết..." Mọi người kinh ngạc, cầm đèn pin chiếu về phía tối đen phía trước, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Xương!

Toàn bộ đều là xương!

Chi chít, trải dài ra, khắp nơi đều là xương, chỉ cần chạm nhẹ là biến thành tro bụi!

Trong đó còn có những cỗ quan tài gỗ mục nát, hoàn toàn không nhìn ra niên đại, những tấm gỗ nửa đỏ nửa đen càng thêm quỷ dị!

Mọi người đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, càng cảm thấy nơi này âm hàn thấu xương, âm khí cực nặng, giống như gió bắc cuốn tuyết thổi vào người.

Lúc này mọi người cuối cùng cũng hiểu, tại sao tên trộm mộ kia lại phải dán chặt vào tường, vì nơi này không có chỗ đặt chân, toàn là xương người!

Cần bao nhiêu xương người mới có thể chất thành đống xương nhiều như vậy, mọi người nghĩ mà thấy rùng mình.

"Hu hu~~" Gió lạnh gào thét, bóng người lấp ló, giữa đống xương khô, xuất hiện từng đạo bóng ma mờ ảo, vô cùng hư ảo.

Ngô Thiên Chân sợ đến chân run lẩy bẩy.

Sở Long cũng không khá hơn, không ngờ vừa vào đã gặp phải cảnh tượng hùng vĩ như vậy.

"Chẳng lẽ là U Linh Cốt Đạo?

Con đường dẫn đến địa ngục trong truyền thuyết!" Muộn Du Bình trong lòng chấn động.

U Linh Cốt Đạo?

Mọi người nghe Muộn Du Bình nói, trong lòng đều kinh hãi, nhìn con đường xương trải dài, không biết dẫn đến đâu.

Chẳng lẽ thật sự dẫn đến địa ngục sao?

"Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau rời đi thôi." Chú Ba nói, bảo Phan Tử xử lý sơ qua tên trộm mộ kia, sau đó dẫn mọi người và tên trộm mộ đó men theo tường, cẩn thận đi về phía trước!

"Tuyệt đối không được bước vào đường xương, nếu không sẽ bị cuốn vào biển xương, khó mà thoát ra được." Muộn Du Bình vừa đi vừa nhắc nhở mọi người.

Lời của Muộn Du Bình khiến mọi người càng thêm cẩn thận, cảm giác như đi rất lâu mới vòng qua được U Linh Cốt Đạo, vào một gian mộ thất tối đen.

Phan Tử bật đèn mỏ, trong mộ thất tối om, tất cả ánh sáng chỉ có một chiếc đèn mỏ và mấy cái đèn pin trên tay mọi người.

Mọi người cầm đèn pin quan sát một vòng, phát hiện mộ thất mình đang đứng không nhỏ, có mấy chục mét vuông, nhưng lại trống rỗng, chỉ có bốn góc mộ thất mỗi nơi đặt một cỗ quan tài thủy tinh màu xanh lục!

Chương 8

Tổng cộng bốn cỗ quan tài thủy tinh màu xanh lục!

Điều kỳ lạ nhất là, mỗi cỗ quan tài thủy tinh đều trống không, hoàn toàn không có thi thể hay xương cốt!

Ngô Thiên Chân hít một hơi khí lạnh: "Tôi cũng từng gặp quan tài thủy tinh như thế này trong hang xác, nhưng ở đó chỉ có một cỗ quan tài trống, còn ở đây lại có bốn cỗ quan tài trống!" Phan Tử bất giác nuốt nước bọt, hoảng sợ nhìn chú Ba: "Chú... chú Ba, không... không phải đều biến thành bánh ú chạy ra ngoài rồi chứ!" "Có lẽ mấy cỗ quan tài thủy tinh này chỉ là đồ trang trí thôi." Chú Ba vừa an ủi mọi người, vừa lặng lẽ lấy một cái móng lừa đen từ trong ba lô ra nắm chặt trong tay.

Mọi người có kinh nghiệm từ hang xác, tự nhiên biết chú Ba chỉ đang an ủi mọi người mà thôi, liền lần lượt nắm chặt vũ khí trong tay.

Sở Long trong lòng cười khổ: "Nơi này e rằng còn kinh khủng hơn hang xác gấp bốn lần!" Mẹ nó chứ, yếu tố không thể lường trước gì đây, đây mới chỉ là vòng ngoài của Lỗ Vương Cung, đã bắt đầu xuất hiện bánh ú khó nhằn, nếu vào bên trong thì còn thế nào nữa!

Lỗ Vương Cung chỉ là nơi cho Ngô Thiên Chân luyện tay thôi, những ngôi mộ lớn thực sự như mộ dưới đáy biển, Tần Lĩnh Thần Thụ, thậm chí cả Thanh Đồng Môn thì sẽ khó đến mức nào!

Bây giờ ở cửa vào có âm binh và U Linh Cốt Đạo, muốn quay đầu gần như là không thể.

"Đi, tiếp tục đi về phía trước!" Chú Ba dù sao cũng kinh nghiệm đầy mình, lập tức quyết đoán.

Mọi người theo sau chú Ba và Muộn Du Bình, càng thêm cẩn thận đi sâu vào trong.

"Mọi người chú ý, nếu thấy có thứ gì động đậy, đừng hỏi gì cả cứ bắn một phát trước đã." Chú Ba vừa đi, vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, mọi người men theo mộ đạo, rẽ qua một góc, Phan Tử mắt tinh lại "oa" một tiếng, ngón tay run rẩy chỉ về phía trước.

"Kia... kia là..." Mọi người nhìn kỹ lại...

Phía trước có hai bóng trắng, nhờ ánh đèn yếu ớt, chỉ thấy hai người phụ nữ mặc Hán phục đang đứng quay lưng lại.

Mái tóc đen dài đến thắt lưng, trông vô cùng yêu dị!

"Thật sự biến thành bánh ú lớn rồi!" Ngô Thiên Chân mắt trợn trừng, nhìn về phía trước.

"Mẹ nó, lại là bánh ú ngàn năm, một lần hai con, xem thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh ta đây." Chú Ba nhổ hai bãi nước bọt vào tay đang cầm móng lừa đen, liền xông lên định cho mỗi đứa một nhát.

Nhưng lại bị Muộn Du Bình giữ chặt lại: "Móng lừa đen đối với chúng hoàn toàn vô dụng, đi theo sau tôi, mấy cái xác nữ đó không dám đến gần tôi." Muộn Du Bình nói vậy, mọi người mới nhớ ra trên đường đi, lúc ở hang xác cũng là nhờ Muộn Du Bình dọa lui cái xác nữ kia.

Mấy cái xác nữ đó dường như rất sợ máu của Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trong ba lô ra, nhẹ nhàng rạch một đường trong lòng bàn tay, sau đó bôi máu lên quần áo của mình, một mình đi đầu che chắn phía trước.

Mọi người ngoan ngoãn đi theo sau Muộn Du Bình, rón rén đến

gần xác nữ.

Lúc này, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ!

Muộn Du Bình cũng không dám làm như lúc ở hang xác, tiêu hao lượng lớn khí huyết để xác nữ thần phục, vì như vậy quá hại thân thể.

Bây giờ có hai xác nữ, càng khó giải quyết hơn, nên anh ta chọn cách dùng khí huyết dọa lui hai xác nữ, sau đó dẫn mọi người rời khỏi đây.

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, hai xác nữ đó dường như rất sợ máu của Muộn Du Bình, hoàn toàn không dám có bất kỳ hành động nào, yên tĩnh đứng ở đó, mặc cho chú Ba đi qua bên cạnh.

"Thằng nhóc Tiểu Ca này quả nhiên không nhỏ, ngay cả bánh ú ngàn năm cũng sợ, không biết đạo hạnh thế nào!" Chú Ba nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ngô Thiên Chân và Phan Tử càng cảm thấy Muộn Du Bình thần bí, thầm nghĩ nếu không có anh ta, chắc chắn không qua nổi một ải.

Sở Long cũng biết rõ huyết mạch của Muộn Du Bình không tầm thường, nhưng theo lời hệ thống nói, hắn cũng có huyết mạch đặc thù, chỉ là hiện tại đang ở trạng thái sơ cấp... cũng không biết tiến hóa rồi sẽ có hiệu quả thế nào.

Nhưng xem ý của hệ thống, hắn là mạnh hơn huyết mạch của Muộn Du Bình rất nhiều.

Chương 9

Trong lúc mọi người vừa đi, vừa thầm tán thưởng sự mạnh mẽ của Muộn Du Bình, giọng nói không chút cảm xúc của anh ta vang lên: "Đi nhanh lên, tuyệt đối không được quay đầu lại!" Muộn Du Bình không nhắc thì thôi, vừa nhắc Ngô Thiên Chân càng không nhịn được, lúc ở hang xác cậu ta đã luôn muốn xem mấy cái xác nữ đó rốt cuộc trông như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn không xem được.

Ngô Thiên Chân cuối cùng không kìm nén được sự tò mò trong lòng, lén quay đầu liếc nhìn xác nữ một cái!

Chỉ một cái liếc mắt, Ngô Thiên Chân liền cảm thấy đầu như bị đánh mạnh một cái, suýt nữa lại ngất đi.

Đó là một khuôn mặt như thế nào chứ!

Cả khuôn mặt thối rữa nghiêm trọng, ngũ quan hoàn toàn biến dạng, mờ mịt, chảy ra mủ đặc, nhỏ giọt tong tong!

Còn đáng sợ hơn cả nữ quỷ trong tất cả các bộ phim kinh dị mà Ngô Thiên Chân từng xem!

Ngô Thiên Chân trực tiếp sợ ngây người, mắt trợn trừng, toàn thân run rẩy, hoàn toàn đứng hình.

Muộn Du Bình thấy vậy thầm kêu không ổn!

Quả nhiên, cổ họng của hai xác nữ đó cử động, phát ra âm thanh quái dị.

"Ọc...

ọc..." Khiến người nghe da đầu tê dại.

Giây tiếp theo, lại có hai xác nữ áo trắng nữa xuất hiện!

Tổng cộng bốn xác nữ mặt mũi biến dạng, hình tượng kinh khủng!

Mọi người đều không thể đi được nữa, đành phải quay đầu lại, khi nhìn thấy xác nữ thì tất cả đều bị dọa cho một phen hú vía.

Muộn Du Bình cũng ngơ ngác, lúc đối phó với xác nữ kia trong hang xác đã tiêu hao lượng lớn tinh huyết, khiến anh ta phải nghỉ ngơi cả một ngày mới hồi phục.

Bây giờ là bốn xác nữ, anh ta không chắc có thể ứng phó được.

Một mình anh ta chạy thoát hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng như vậy không thể bảo vệ chu toàn cho chú Ba và Ngô Thiên Chân.

Phải làm sao đây, Muộn Du Bình rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, trong đầu Sở Long lại vang lên giọng nói của hệ thống: *[Ting, lựa chọn thần cấp đã khởi động:]* *[Lựa chọn một, im lặng không lên tiếng, đi đường vòng, thưởng một chiếc Kim Cương Tán.]* *[Lựa chọn hai, mạng nhỏ là quan trọng nhất, quay người bỏ chạy, thưởng một con Xà Mi Đồng Ngư.]* *[Lựa chọn ba, tôn nghiêm của Ký chủ không thể bị xúc phạm, nổi giận chém xác nữ, thưởng một miếng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm.]* Kim Cương Tán?

Sở Long nghe thấy khá động lòng, thứ này rất lợi hại, nhưng tình huống hiện tại có thể đi đường vòng được sao.

Đi đường vòng rồi, chẳng phải Ngô Thiên Chân sẽ phải ở đây chờ chết sao?

Xà Mi Đồng Ngư cũng quan trọng, nhưng phía sau có âm binh còn mạnh hơn, quay người bỏ chạy chính là tự tìm đường chết.

Lựa chọn thứ ba có vẻ như là đi tìm chết, nhưng thực ra lại là lựa chọn chính xác nhất, có thể nhận được Kỳ Lân Kiệt.

Kỳ Lân Kiệt hoàn toàn lợi hại hơn hai vật phẩm phía trước, sau khi dùng sẽ hoàn toàn không sợ độc vật, thậm chí có thể khắc chế một số tà vật thông thường!

Nếu nhận được một miếng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm, đối với cơ thể tuyệt đối có lợi ích rất lớn!

Vì vậy, Sở Long không do dự nữa, chọn lựa chọn thứ ba.

Liều một phen, xe đạp biến thành xe máy!

Chơi tới bến!

Sở Long nhìn về phía Muộn Du Bình, phát hiện gã này cũng đang nhìn mình.

Sở Long ném cho Muộn Du Bình một ánh mắt, Muộn Du Bình lập tức hiểu ý.

"Mẹ nó chứ!" Sở Long hét lớn một tiếng, cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên.

Gần như cùng lúc, Muộn Du Bình cũng cầm đao tiến lên.

Chương 10

Xác nữ thấy hai người xông tới, trong miệng phát ra những tiếng "ục ục" khó nghe, dường như rất hưng phấn.

Những người khác thấy Sở Long và Muộn Du Bình xông lên, lá gan cũng béo lên.

"Mẹ nó chứ, Ngô Tam Tỉnh ta lúc nào mà lại hèn thế, đệt, xử chết chúng nó!" "Phan Tử ta cũng không phải dạng vừa, mẹ nó, ăn của ông một phát súng!" "Tôi... tôi cũng đệch mợ nó, mấy con quái vật xấu xí!" Chú Ba và Ngô Thiên Chân ba người cũng lần lượt hét lớn, rút vũ khí theo sau Sở Long và Muộn Du Bình xông lên.

Sở Long và Muộn Du Bình là người đầu tiên chạm trán với bốn xác nữ.

Phải công nhận bốn xác nữ này đủ ghê tởm, nhãn cầu sắp rơi ra ngoài, thanh đại đao của Sở Long đã đói khát khó nhịn rồi.

Trận chiến bùng nổ!

Sở Long và Muộn Du Bình mỗi người đối phó hai xác nữ.

Lúc này, đao pháp và kỹ năng giao chiến của Sở Long thể hiện ra hết, thanh hắc đao múa lượn, từng nhát từng nhát chém vào thân xác nữ.

Khiến cho hai xác nữ hoàn toàn không thể đến gần trước mặt Sở Long.

Nhưng điều khiến Sở Long kinh ngạc là, Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, lại thêm thế đao mạnh mẽ, vậy mà không chém động được xác nữ nửa phần!

Cứ thế này không phải là cách.

Sức mạnh của Sở Long có mạnh đến đâu, cũng sẽ bị xác nữ kéo cho đến chết!

Phải làm sao đây!

Trong lúc Sở Long không biết phải đối phó với xác nữ thế nào, thì lại liếc thấy Muộn Du Bình chém xác nữ đến máu thịt bay tứ tung.

Chẳng lẽ vì cổ đao của Muộn Du Bình dính máu của anh ta, nên mới gây ra sát thương lớn cho xác nữ?

Sở Long linh cơ chợt lóe, sao không thử huyết mạch của mình?

Nghĩ đến đây, Sở Long không do dự, liền cầm cổ đao rạch một đường trong lòng bàn tay, máu tươi lập tức phun ra, vương vãi trên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi cổ đao dính máu tươi của Sở Long, hiệu quả rõ rệt.

Mỗi nhát đao chém vào thân xác nữ, đều bốc lên một làn khói xanh, chém xuống một mảng thịt thối.

Hai xác nữ lập tức phát điên, điên cuồng tấn công Sở Long, hai tay không ngừng vồ về phía hắn.

Sở Long cúi người, né được hai đòn tấn công điên cuồng của xác nữ.

Hắn lách ra sau lưng xác nữ, bất chợt cho hai xác nữ mỗi đứa một nhát đao thật mạnh.

Chém bay hai xác nữ ra ngoài, lưng lộ ra xương trắng hếu.

Cảnh này bị chú Ba và Ngô Thiên Chân mấy người xông lên trông thấy, chú Ba bất giác hét lên một tiếng: “Làm hay lắm, chém đẹp lắm!” Phan Tử cũng nhiệt huyết sôi trào, hét lên: “Vãi chưởng, anh Long bá đạo!” Ngay cả một tân binh như Ngô Thiên Chân cũng không

nhịn được buột miệng: "Đệt mợ nó, dọa chết lão tử rồi, anh Long xử chết chúng nó đi!" Bên này chiến cuộc kịch liệt, còn tên trộm mộ mà Chú Ba cứu kia lại trốn ở một góc xa, run lẩy bẩy, sắp khóc đến nơi, lặp đi lặp lại: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi..." Chú Ba ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ: "Hừ, gan nhỏ như vậy, còn học đòi người ta làm trộm mộ, chết cũng đáng!" Ngô Thiên Chân cũng tỏ ra khinh thường hành vi của hắn, nhưng không nói gì, mà xông lên cho xác nữ đang giao chiến với Sở Long một nhát móng lừa đen vào đầu!

Xác nữ bị Ngô Thiên Chân đập cho lảo đảo một cái.

Ngô Thiên Chân một đòn thành công, vô cùng hưng phấn!

Xác nữ trong nháy mắt đã hoàn hồn, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Thiên Chân, khuôn mặt thối rữa kinh khủng đó dọa Ngô Thiên Chân tè ra quần.

Nhưng cậu ta không cầu xin tha thứ, ngược lại còn đập thêm một nhát móng lừa đen vào đầu xác nữ!

Xác nữ hoàn toàn nổi giận, mở cái miệng máu, phun đầy mặt Ngô Thiên Chân một đống mủ, tay kia giơ cao, định đập xuống đầu Ngô Thiên Chân.

Một chưởng này nếu đập trúng, đầu Ngô Thiên Chân có thể vỡ tan như quả dưa hấu!

Giữa lằn ranh sinh tử!

Chương 11

Trong chớp mắt, cổ đao của Sở Long đã đỡ được một chưởng mạnh mẽ của xác nữ, giúp Ngô Thiên Chân thoát chết trong gang tấc, ngã ngồi trên đất.

Trải qua một phen chiến đấu, Sở Long đã hoàn toàn lĩnh ngộ được tinh túy của tinh thông giao chiến và tinh thông đao pháp.

Bây giờ hai xác nữ hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Long, dưới sự tấn công dữ dội của hắn, chúng liên tiếp bại lui.

Nhân lúc hai xác nữ đang bận rộn chống đỡ, Sở Long tung người lên không, một đường đao pháp đẹp mắt chém về phía đầu lâu của hai xác nữ.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, hai cái đầu lâu đầy mủ đặc lăn lông lốc xuống đất.

Từ trong cơ thể xác nữ lập tức tuôn ra một đống thứ bẩn thỉu, một mùi hôi thối khiến mọi người không nhịn được phải che mũi.

Một đao liền chém đầu hai xác nữ khó nhằn!

Khiến cho Muộn Du Bình đang gần kết thúc trận đấu cũng không nhịn được phát ra một tiếng tán thưởng: "Ra tay đẹp lắm!" Chú Ba ở bên cạnh hoàn toàn không chen tay vào được trêu chọc: "Vãi chưởng, bá đạo quá Sở Long, ngay cả Tiểu Ca câm không biết nói chuyện cũng bị cậu chữa khỏi." Sở Long đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người tỏ ra khá bình tĩnh, bây giờ hắn quan tâm hơn là huyết mạch của mình.

Bây giờ chỉ là cấp độ sơ cấp nhất, còn xa mới đến trạng thái hoàn chỉnh mà đã có thể gây thương tổn cho xác nữ rồi.

Mặc dù Sở Long hiện tại vẫn chưa hiểu rõ huyết mạch của mình,

nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là huyết mạch của hắn nhất định mạnh hơn huyết mạch của Muộn Du Bình.

Bởi vì huyết mạch ở trạng thái sơ cấp hiện tại, gần như có thể sánh ngang với huyết mạch đại thành của Muộn Du Bình.

Trong lúc Sở Long đang suy nghĩ, giọng nói của hệ thống vang lên: *[Ting, chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng, một miếng Kỳ Lân Kiệt.]* Sở Long trong lòng vui mừng, Kỳ Lân Kiệt à, không biết uống vào sẽ mang lại thay đổi gì.

Sau khi giải quyết xong bốn xác nữ, mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục cẩn thận tiến về phía trước.

Tên trộm mộ vừa nãy bị dọa vỡ mật, thấy mọi người đi tiếp liền vội vàng bò theo.

Chú Ba khinh bỉ liếc nhìn tên trộm mộ nhát gan kia, vừa định nói gì đó thì bị Muộn Du Bình ngăn lại, anh ta khẽ lắc đầu, ra hiệu nói nhiều vô ích.

Chú Ba hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cùng Muộn Du Bình dẫn đội tiến lên.

Trải qua trận chiến vừa rồi, địa vị của Sở Long trong lòng mọi người đã tăng lên một bậc, không ngờ người mà chú Ba tình cờ cứu được lại lợi hại như vậy, võ công và Muộn Du Bình không hề thua kém nhau.

Không biết ngoài võ công ra thì đạo hạnh thế nào.

Lúc này toàn bộ tâm tư của Sở Long đều đặt trên miếng Kỳ Lân Kiệt, nhân lúc mọi người đang cẩn thận tiến lên, hắn liền đổ miếng Kỳ Lân Kiệt đó vào miệng.

Kỳ Lân Kiệt vừa vào miệng, một cảm giác nóng rát, chạy thẳng từ khoang miệng xuống bụng.

Vãi chưởng, vị đắng của socola ngon lành đâu rồi!

Sở Long cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình như bị thiêu đốt, toàn thân nóng hừng hực, khiến mặt hắn đỏ bừng.

Tiếp đó, luồng nhiệt đó đột nhiên từ bụng xông thẳng lên mắt, Sở Long lập tức cảm giác mắt mình như bị đặt trong lửa lớn nướng đi nướng lại.

Không ngờ Kỳ Lân Kiệt lại bá đạo như vậy!

Để không bị người khác phát hiện, Sở Long cố gắng chống đỡ đi theo sau đội ngũ, luồng nhiệt đó đến nhanh mà đi cũng nhanh, không lâu sau Sở Long phát hiện mắt mình có sự thay đổi.

Có thể nhìn trong đêm!

Đây không nghi ngờ gì là một tin tức rất tốt, vì môi trường trong mộ tuyệt đại bộ phận đều tối đen đến mức không thấy năm ngón tay.

Bây giờ có chức năng nhìn đêm, mọi thứ đều có thể nhìn rõ mồn một.

Cái này quá bá đạo!

Sở Long vô cùng hài lòng.

Lúc này hắn cũng phát hiện, không chỉ mắt mình thay đổi, mà hình xăm trên cánh tay cũng tăng thêm một phần nhỏ, vốn chỉ có một cái móng vuốt, bây giờ lại thêm một cái nữa.

Tổng cộng hai cái móng vuốt không biết là kỳ lân hay rồng, Sở Long cũng không biết hình xăm này rốt cuộc có tác dụng gì.

Chương 12

Nhưng có thể khẳng định, đợi sau này huyết mạch tiến hóa hoàn toàn chắc chắn có thể nhìn ra là kỳ lân hay chân long!

Trong lúc Sở Long đang tiêu hóa Kỳ Lân Kiệt và kiểm tra cơ thể, Muộn Du Bình nhạy bén đã phát hiện ra sự bất thường của hắn.

Anh ta từ phía trước đội ngũ, đi về phía Sở Long.

Khi Muộn Du Bình nhìn thấy Sở Long, trong ánh mắt sâu thẳm của anh ta lộ ra một tia kinh ngạc!

Sở Long nhìn thấy rõ, biết rằng trên thế giới này không có nhiều chuyện có thể khiến Muộn Du Bình kinh ngạc, liền hỏi: "Sao vậy Tiểu Ca, tôi lại đẹp trai hơn à, sao lại nhìn tôi kỳ lạ vậy." Muộn Du Bình không để ý đến lời trêu chọc của Sở Long, ánh mắt phức tạp nói: "Đôi mắt có một tia vàng trong đồng tử, tôi hình như đã gặp ở đâu đó, cảm thấy rất quen thuộc." Sở Long trong lòng hơi kinh ngạc, không ngờ trong mắt mình lại có thêm một tia vàng, Muộn Du Bình đã thấy, liền lập tức hỏi: "Tiểu Ca, nói cho tôi biết mắt tôi rốt cuộc là chuyện gì vậy." Muộn Du Bình lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Cụ thể tôi cũng không rõ, cứ cảm giác như đã quên mất chuyện gì đó, nhưng trực giác của tôi mách bảo, người có đôi mắt mang tia vàng này tuyệt đối rất đáng sợ.

Rốt cuộc cậu là ai?" Sở Long cười hắc hắc: "Đoán xem!" Lúc này chú Ba và Ngô Thiên Chân mấy người theo sau Muộn Du Bình, thấy đôi mắt của Sở Long trong đêm tối lóe lên một tia sáng vàng, lập tức kinh ngạc đến ngây người!

"Mẹ kiếp!

Không phải Hỏa Nhãn Kim Tinh đấy chứ!" Đôi mắt của Sở Long

đã xảy ra biến dị.

Khiến chú Ba không ngớt lời khen ngợi, lập tức cảm thấy gã này còn bí ẩn hơn cả Muộn Du Bình.

Trong ánh mắt Muộn Du Bình lộ ra một tia phức tạp, không nói nhiều, tiếp tục dẫn đội ngũ tiến lên trong đường hầm tối tăm.

Sở Long vì có khả năng nhìn đêm, nên mọi thứ trong mộ đạo đều nhìn thấy rõ ràng.

Toàn bộ đường hầm xung quanh đều được xây bằng đá xanh, rộng rãi, ba người đi song song cũng không có vấn đề gì, mặc dù đã lâu đời, nhưng vẫn được bảo tồn khá tốt.

Khi đến gần mộ thất, đường hầm dần rộng ra, cuối cùng rộng đến mấy trượng.

Ở cuối đường hầm, cũng là nơi có cửa đá lớn của mộ thất, lại đặt một bức tượng điêu khắc bằng gỗ cao hai mét!

Cả bức tượng to bằng hai người trưởng thành ôm.

Mọi người kinh ngạc, lần lượt tiến lên xem xét.

Bức tượng trông rất lâu đời, nhưng được bảo tồn rất tốt, xung quanh bị xích sắt buộc chặt, trên đó khắc đủ loại hoa văn kỳ quái, trông giống như những con ác quỷ.

"Tượng gỗ lớn như vậy, không ngờ lại được bảo tồn tốt thế!" Chú Ba vừa sờ vào cây hòe đen nhánh, vừa không ngớt lời khen.

Lời của chú Ba khiến Phan Tử đột nhiên sáng mắt lên: "Chú Ba, nếu vận chuyển được bức tượng gỗ này ra ngoài chắc sẽ bán được rất nhiều tiền đấy!" Chú Ba bất giác gật đầu.

Phan Tử lập tức lộ ra vẻ tham lam, tên trộm mộ đi theo kia cũng mắt sáng rực: "Để tôi nghĩ cách mang nó ra ngoài!" Hai người bàn

bạc, liền định tiến lên gỡ những sợi xích sắt to buộc trên tượng gỗ.

Sở Long ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Hai người các người mẹ nó chê chết chưa đủ nhanh à!” Hai người ngẩn ra, dừng động tác trong tay, khó hiểu nhìn về phía Sở Long: “Chẳng lẽ lại để một món bảo vật lớn như vậy ở đây sao?” Sở Long không nói gì, Muộn Du Bình lại lạnh lùng nói: “Sở Long nói không sai, chất liệu của tượng gỗ là gỗ hòe, ngàn năm không mục, trên đó điêu khắc những hình ảnh thập ác bất xá, tượng gỗ bị xích sắt khóa lại, cực kỳ tà môn!” “Đây chắc là Hòe Mộc Tỏa Hồn, một pháp thuật trấn áp quỷ hồn.” Chữ 'hòe' được cấu thành từ chữ 'mộc' và chữ 'quỷ', do đó còn được gọi là cây quỷ.

Người chết bên cạnh cây hòe thì hồn phách sẽ bị nó giam giữ, không thể siêu thoát." “Để trấn áp tất cả những oan hồn chết ở đây, ngàn năm không tan.” “Âm binh ngàn năm, khóa chặt hồn phách, khiến chúng lúc nào cũng lang thang xung quanh, ngàn năm không được giải thoát.” Một phen giải thích của Muộn Du Bình, khiến Phan Tử hít một hơi khí lạnh, không dám có động tác gì nữa.

Nhưng tên trộm mộ đi theo kia lại nóng lòng muốn thử: “Những âm hồn đó bị trấn áp ở đây cũng đáng thương thật, hay là chúng ta gỡ xích sắt ra, để những âm hồn đó có thể được giải thoát.” Ngô Thiên Chân có lòng tốt và Phan Tử thèm muốn khối tượng gỗ đều đồng ý với ý tưởng của tên trộm mộ đó, Ngô Thiên Chân nói với chú Ba: “Chú Ba, hay là chúng ta giúp họ giải thoát đi, cũng là tích một chút âm đức.” “Không được!” Sở Long lại đứng ra kiên quyết phản đối.

“Trong ngôi mộ này đâu đâu cũng đầy rẫy sự quỷ dị, nếu thả ra quỷ vật mà chúng nó nổi loạn, chẳng phải sẽ giết chết chúng ta sao.” Chú Ba gật đầu: “Anh em Sở Long nói không sai, những âm hồn ngàn năm này chúng ta không nên thả ra, tránh rước họa vào thân.” Chú Ba nói xong, còn cố ý liếc nhìn tên trộm mộ mà mình đã cứu, thằng nhóc

này lúc xác nữ xuất hiện thì sợ vỡ mật, bây giờ lại muốn thả âm hồn ra, có chút kỳ quái!

"Thằng nhóc này sao lúc này lại gan dạ thế?" Đối mặt với sự chất vấn của chú Ba, ánh mắt tên trộm mộ lấp lóe, vội vàng giải thích: "Tôi chỉ thấy những âm hồn đó đáng thương, không có ý gì khác..." Sự tương phản trước sau của tên trộm mộ, cùng với lời giải thích gượng gạo đó, khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ, đặc biệt là Sở Long, chú Ba và Muộn Du Bình.

Ngay lúc họ định truy hỏi thêm, tiếng kinh hô của Phan Tử truyền đến: "Nhanh lên, cửa đá mộ thất bị người ta mở rồi!" Hóa ra gã Phan Tử này thấy không có hy vọng lấy được cây gỗ hòe, liền đi loay hoay với cánh cửa lớn của mộ thất, hy vọng có thể nhanh chóng vào trong, tìm được vài món bảo vật tốt, không ngờ cửa đá lại bị đẩy nhẹ một cái là mở ra.

Rõ ràng!

Có người đã đi trước một bước!

Mọi người nhìn cánh cửa mộ thất khổng lồ đã bị mở, mày khẽ nhíu lại, ngoài họ ra, còn có thể là ai chứ?

Là đồng bọn của tên trộm mộ này, hay là người khác?

Theo lời kể của tên trộm mộ đi theo này, nhóm của hắn, ngoài hắn ra, tất cả đều bị U Linh Cốt Đạo cuốn đi, không biết đi đâu rồi.

Lúc này, ngay cả Sở Long đã thuộc lòng nguyên tác cũng không biết nhóm người đó rốt cuộc là ai.

Chương 13

Chẳng lẽ là nhóm người của A Ninh?

Tình hình ngày càng trở nên phức tạp.

Mọi người mang theo đầy lòng nghi vấn, bước vào mộ thất.

Vừa vào cửa, Sở Long dựa vào đôi mắt nhìn đêm, liền quét qua toàn bộ mộ thất một lượt, phát hiện toàn bộ mộ thất cũng không khác nhiều so với miêu tả trong nguyên tác.

Toàn bộ mộ thất hình tròn, sàn nhà được lát bằng những phiến đá lớn, trên đó khắc chi chít những ký tự cổ, những phiến đá này được sắp xếp theo kiểu bát quái, tám ngọn đèn trường minh xung quanh đã tắt.

Điều thu hút sự chú ý nhất chính là ở trung tâm mộ huyệt, đặt một cái đỉnh đồng bốn chân cao hai ba mét.

Phía nam mộ thất, đặt một cỗ quan tài đá, sau quan tài đá là một hành lang, dường như đi xuống dưới, không biết thông đến đâu.

Chú Ba đốt mấy que lửa, ném vào đèn trường minh, cả mộ thất sáng lên.

Mọi người bắt đầu kiểm tra tình hình toàn bộ mộ thất, chú Ba dường như rất hứng thú với những văn tự trên mặt đất, cứ đuổi theo Muộn Du Bình mà hỏi.

Muộn Du Bình lắc đầu cũng không nói gì.

Lúc này, Phan Tử và tên trộm mộ kia đã trèo lên cái đỉnh đồng đó, muốn xem bên trong có bảo vật gì không.

“Hai tên khốn, cái đỉnh đó người ta dùng để đặt tế phẩm, hai

người muốn bị coi là tế phẩm à?" Sở Long phát hiện ra, lập tức ngăn cản.

Không ngờ Phan Tử a a cười một tiếng: "Anh Sở, đừng dọa tôi, lão Phan này gan to lắm, số mộ tôi đã đào còn nhiều hơn số gái tôi đã tán!" Phan Tử vừa nói, vừa cùng tên trộm mộ trèo lên đỉnh đồng.

Sở Long bất lực, đành thầm chửi: "Mẹ nó, một lũ đồng đội heo!" Sau khi Phan Tử và tên trộm mộ trèo lên, nhìn vào bên trong đỉnh, lập tức mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Vãi cả nồi, chẳng có cái lông gì cả!" Đến lượt Sở Long ngây người, hắn nhớ rõ cái đỉnh này dùng để tế tự, bên trong đáng lẽ phải có một thi thể tế lễ mới đúng chứ!

Thi thể biến mất rồi!

Thi thể đó rốt cuộc đã chạy đi đâu?!

Sở Long lập tức trong lòng phát lạnh, biết rằng sự việc không đơn giản như mình nghĩ.

Sở Long không yên tâm, vội vàng theo lên, để phòng Phan Tử gây chuyện, Muộn Du Bình cũng giống hắn, theo lên.

Phan Tử và tên trộm mộ kia không tin, trực tiếp nhảy vào trong đỉnh đồng để mò mẫm.

Lúc này, mặt Muộn Du Bình trắng bệch, vì trong mộ thất phát ra một tiếng kêu âm u khiến người ta không rét mà run, tiếng kêu đó nghe như tiếng của một con dã thú.

"Oa u... oa u..." Tất cả mọi người lông tóc dựng đứng, tiếng kêu đó không phải phát ra từ cỗ quan tài đá phía trước, mà là từ một cái hòm màu đỏ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía bên kia.

Phan Tử thấy vậy, sợ đến mức ngồi phịch xuống trong đỉnh đồng, những người khác cũng cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, nhìn chằm chằm vào cái hòm đỏ đó, như lâm đại

địch!

Cái hòm đỏ lớn đó không biết xuất hiện từ lúc nào, hoặc có lẽ nó vẫn luôn ở đó, chỉ là mọi người đều không chú ý.

Tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao.

Sở Long và Muộn Du Bình nhìn nhau một cái, sau đó không hẹn mà cùng đi về phía cái hòm gỗ đỏ đó.

Chú Ba thấy vậy, cũng theo sau.

Đợi đến gần xem, chỉ thấy cái hòm gỗ đỏ đó màu sắc tươi đẹp, trên đó khắc đầy những phù văn chi chít, hoàn toàn không hiểu được, trông vô cùng yêu dị.

"Chúng ta có nên mở ra xem bên trong có gì không?" Chú Ba hỏi ý.

Muộn Du Bình gật đầu, cùng Sở Long mở cái hòm ra.

Cảnh tượng bên trong hòm, khiến mọi người không nhịn được nuốt nước bọt.

Hóa ra bên trong chứa đầy người, từng người một đứng thẳng, nếu không phải sắc mặt trắng bệch, thật sự cứ ngỡ là người sống.

Chương 14

Sở Long và Muộn Du Bình kiểm tra, trên cổ những người chết này đều có một vết hằn màu đỏ máu, chắc là bị người ta siết cổ chết.

Nhưng kỳ lạ là những người này trông như vừa mới chết không lâu, cơ thể chưa bắt đầu thối rữa.

Nhưng nhìn vào trang phục của họ, lại có đủ các niên đại, vô cùng quỷ dị.

Cái hòm đỏ này hóa ra là một cỗ quan tài khổng lồ, quan tài đặt đứng!

Ngô Thiên Chân trong lòng hoảng hốt, nhưng lời nói tiếp theo của Sở Long càng khiến cậu ta kinh hãi hơn: "Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu!" Sắc mặt chú Ba khó coi, không ngờ lại gặp phải thứ này ở đây, liền giải thích cho Ngô Thiên Chân: "Quan tài thụ táng, gọi là thụ quan, người chết sau đó, vĩnh thế không được yên nghỉ, độc ác lắm!" Chú Ba nói xong, liền lấy mấy cái móng lừa đen từ trong ba lô ra, ném vào trong thụ quan, miệng lẩm bẩm, như thể muốn siêu độ.

Chỉ thấy mấy cái móng lừa đen đó vừa ném vào thụ quan, liền phát ra tiếng "xì" một tiếng, sau đó bốc lên một làn khói đen.

Mọi người tưởng mọi chuyện đã xong, không ngờ cảnh tượng tiếp theo khiến họ da đầu tê dại!

Không ngờ thi thể mặt trắng bệch trong thụ quan lại phát ra tiếng, như đang thì thầm, tiếng rất nhỏ, cũng không hiểu họ đang nói gì, hoàn toàn không biết họ đang nói gì.

Ban đầu cứ tưởng là ảo giác, sau khi nhìn nhau, sắc mặt lập tức

trắng bệch!

Người chết có thể nói chuyện, còn kinh khủng hơn cả bánh ú lớn!

Sở Long và Muộn Du Bình lẳng lặng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nắm chặt trong tay, sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào.

Lúc này, chuyện càng quỷ dị hơn đã xảy ra.

Một trong số các thi thể, khuôn mặt trắng bệch dần trở nên hồng hào, như thể sắp sống lại.

Dung mạo cũng từ từ thay đổi, cuối cùng biến thành bộ dạng của một người quen thuộc.

Chính là tên trộm mộ mà họ đã cứu!

Mọi người lông tóc dựng đứng, tên trộm mộ họ cứu ở cửa mộ không ngờ lại là một cái nam thi, có trí tuệ, đã đi theo họ lâu như vậy!

Mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, như rơi vào hầm băng, toàn thân không rét mà run!

Chú Ba bỗng phản ứng lại, hét lớn một tiếng: "Không ổn rồi!" Vì lúc này Phan Tử đang cùng tên trộm mộ đó ở trong cái đỉnh đồng kia!

Không phải trộm mộ, chính xác phải là cái nam thi đó!

"Phan Tử, mẹ nó mày mau ra đây cho tao!" Chú Ba vừa gào thét, vừa xông về phía đỉnh đồng, Sở Long và Muộn Du Bình cũng vội vàng theo sau.

Lúc này, mọi người thấy trên mặt cái nam thi trong đỉnh đồng lộ ra nụ cười khiến người ta rợn tóc gáy, nó bất chợt kéo Phan Tử đang muốn trèo ra khỏi đỉnh đồng vào trong.

Cổ Phan Tử bị nam thi siết chặt, hoàn toàn không thể kêu cứu.

Chỉ có thể yết hầu cử động, phát ra tiếng "u u u" rên rỉ.

Mắt Phan Tử trợn trừng, mặt đầy vẻ kinh hãi, không ngừng vẫy tay về phía chú Ba.

"Ta đệt mẹ nhà ngươi!" Sở Long thấy vậy, mắng lớn một tiếng, lôi Hắc Kim Cổ Đao xông về phía nam thi!

Không ngờ tên trộm mộ này chính là nam thi dùng để tế tự trong đỉnh đồng, nó đã sống lại, giả dạng thành trộm mộ, trà trộn vào giữa họ.

Hắn biết rằng một khi cái nam thi này dùng Phan Tử làm tế phẩm, tế tự thành công, thì vị tồn tại trong quan tài đá kia chắc chắn sẽ tỉnh lại.

Đó chính là tồn tại mà Muộn Du Bình nói là dù Đại La Thần Tiên đến cũng vô dụng!

Trong thế giới tổng hợp đạo mộ hiện tại, quỷ mới biết vị tồn tại đó sẽ kinh khủng đến mức nào!

Ngay cả Muộn Du Bình luôn bình tĩnh, lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, theo sau Sở Long với tốc độ nhanh nhất xông về phía đỉnh đồng!

Dù thế nào, cũng không thể để nam thi tế tự Phan Tử thành công!

Hai người dốc hết sức, gần như cùng lúc xông đến bên cạnh đỉnh đồng, Phan Tử gần như cả người đã bị nam thi kéo vào trong, chỉ còn lại một tay bên ngoài, nắm chặt lấy vành đỉnh.

Chương 15

Hai người nhanh chóng đưa tay ra, muốn nắm lấy tay Phan Tử, nhưng lại chậm một bước, chỉ nắm được tay áo của Phan Tử.

"Xoẹt!" Hai người chỉ kéo về được một mảnh tay áo của Phan Tử!

"Hỏng rồi!" Muộn Du Bình khẽ kêu lên, nhảy lên đỉnh đồng, giơ Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía cánh tay nam thi!

"Keng!" Lửa đá tóe ra, cổ đao của Muộn Du Bình chém vào cánh tay nam thi, như thể chém vào đá kim cương, không gây ra chút thương tổn nào cho nam thi.

Không ngờ độ cứng của cơ thể nam thi này còn cứng hơn cả những xác nữ trước đó!

Sở Long cũng nhảy lên đỉnh đồng, tấn công mạnh mẽ về phía nam thi, nhưng lúc này nam thi hoàn toàn không để ý đến thế công của hai người, mặc cho hai người chém loạn xạ, đầu cúi xuống cổ Phan Tử.

Phan Tử mặt đầy kinh hoàng, mắt trợn trừng như chuông đồng, tay chân múa loạn xạ, vùng vẫy trong tuyệt vọng, miệng không nói được lời nào, chỉ có thể phát ra tiếng "u u" rợn người.

Nam thi nhếch miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, không giống răng của con người, ngược lại giống như của dã thú, dài và sắc.

Sở Long và Muộn Du Bình biết rằng, tấn công thông thường đối với nam thi hoàn toàn không có hiệu quả, chỉ có thể dùng huyết mạch chi lực để trấn áp nó.

Ngay lúc họ định dùng đao cắt rách lòng bàn tay, chỉ thấy hàm răng sắc nhọn của nam thi, bỗng cắn một nhát vào cổ Phan Tử, đã cắn rách

động mạch lớn của anh ta.

Máu tươi lập tức phun ra, như vòi phun, bắn lên không trung!

Đồng tử Phan Tử dần co lại, anh ta biết lần này thật sự toi rồi.

Hối hận không nên tham lam như vậy, không nghe lời Sở Long, mới ra nông nỗi này.

Thấy máu tươi của Phan Tử phun ra, chú Ba và Ngô Thiên Chân sốt ruột không thôi.

"Tao đệt tổ tông mười tám đời nhà mày, mau thả Phan Tử ra cho lão tử!" Chú Ba vừa chửi bới, vừa lấy súng lục từ trong ba lô ra, bắn liên tục về phía nam thi.

Ngô Thiên Chân sốt ruột đến mức nước mắt sắp chảy ra, vạn vạn không ngờ mức độ nguy hiểm trong mộ không phải là thứ mà một tân binh như cậu có thể tưởng tượng được.

Một sinh mạng sống sờ sờ sắp ra đi trước mắt cậu.

Cậu ta luống cuống tay chân lấy ra một đống lớn móng lừa đen từ trong ba lô, ném về phía nam thi như ném bom.

Nhưng ngoài việc bốc lên một làn khói đen, hoàn toàn không có hiệu quả gì.

Lúc này, dưới sự vây công của mọi người, nam thi lộ ra một nụ cười tà mị, khinh thường liếc nhìn mọi người xung quanh, cúi đầu, hàm răng sắc nhọn đâm xuyên qua cổ Phan Tử.

Lần này không phải là xé rách, mà là một trận hút mạnh.

Đồng tử Phan Tử bắt đầu dại đi, chỉ còn lại nửa hơi!

"Nhanh, chém nó!" Chú Ba và Ngô Thiên Chân ở dưới sốt ruột thúc giục.

Muộn Du Bình không một khắc chần chừ, liền dùng Hắc Kim Cổ Đao quệt một đường trong lòng bàn tay, dính máu tươi của mình.

"Hây!" Muộn Du Bình hét lớn một tiếng, giơ cao Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía cổ nam thi!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân đầy mong đợi, nhưng không ngờ khi cổ đao dính máu của Muộn Du Bình chém vào cổ nam thi, chỉ rạch được một lớp da của nó!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân cảm giác tuyệt vọng dâng trào, ngay cả huyết mạch của Muộn Du Bình cũng không có tác dụng với nam thi.

Vậy thì Phan Tử lần này e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn!

Chú Ba không cam tâm dùng súng bắn vào đầu nam thi, Ngô Thiên Chân dù biết rõ móng lừa đen vô dụng nhưng vẫn không ngừng ném vào trong đỉnh.

Phan Tử cảm nhận máu tươi không ngừng tuôn ra, toàn thân càng lúc càng mất sức.

Giữ lại một tia ý thức cuối cùng, giờ phút này anh ta đã hoàn toàn tuyệt vọng, đồng thời mang theo sự hối hận sâu sắc.

Nếu lúc đầu nghe lời Sở Long thì tốt biết bao!

Chương 16

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận.

Nam thi nới lỏng tay đang siết cổ Phan Tử ra, cuối cùng Phan Tử cũng có thể nói chuyện, yết hầu cử động, khó khăn thốt ra một câu: "Chú...

Chú Ba, tôi... không... xong rồi..." Sở Long đứng bên cạnh nhìn thảm cảnh của Phan Tử, trong lòng không hề có chút thương hại nào, bởi vì tất cả đều do Phan Tử tự chuốc lấy.

Nếu nghe theo lời khuyên của tôi, tuyệt đối sẽ không có kết cục như bây giờ.

Nếu Phan Tử bị tế tự thành công, sự tồn tại trong thạch quan kia sẽ thức tỉnh.

Đến lúc đó, tất cả mọi người ở đây đừng hòng chạy thoát!

Phan Tử vì lòng tham mà chết, chết không đáng tiếc, nhưng lại kéo những người còn lại xuống vực thẳm.

Sở Long không nhịn được mà chửi khẽ một câu: "Đồ báo hại!" Nhưng Sở Long không phải người thấy chết mà không cứu, dù là để cứu Phan Tử hay để cho sự tồn tại trong thạch quan không thức tỉnh, đều phải thử một lần.

Nếu máu của Muộn Du Bình đã vô dụng, vậy thì thử của tôi xem.

Sau khi đòn tấn công của Muộn Du Bình thất bại, Sở Long cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhẹ nhàng rạch một đường vào lòng bàn tay còn lại.

Cổ đao vô cùng sắc bén, nháy mắt đã nhuốm đầy máu tươi của Sở Long. "Sau khi dùng Kỳ Lân Kiệt, huyết mạch chắc hẳn đã tiến hóa

thêm một bậc, không biết có tác dụng với nam thi không?" Sở Long thầm mong đợi vào huyết mạch của mình, nếu nó thực sự có hiệu quả với nam thi, chẳng phải còn lợi hại hơn cả Muộn Du Bình sao.

Vừa nghĩ, anh vừa từ từ giơ thanh Hắc Kim Cổ Đao lên, hít một hơi thật sâu!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân đang tuyệt vọng lúc này lại lộ ra một tia hy vọng, trước đó khi đối phó với nữ thi, máu của Sở Long cũng có hiệu quả tương tự như của Muộn Du Bình.

Bây giờ máu của Muộn Du Bình đã chứng minh là vô dụng, vậy máu của Sở Long có mạnh hơn không?

Không ai biết, nhưng đây là cách duy nhất rồi! "Hây!" Thanh đao trong tay Sở Long chém mạnh về phía cổ nam thi!

Tim của Ngô Thiên Chân và Chú Ba như treo lên cổ họng, ngay cả Muộn Du Bình cũng không nhịn được mà nín thở.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào thanh đao đen bóng.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng hạ xuống, vẽ một đường cong hoàn hảo trong không trung! "Xoẹt!" Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, lưỡi đao lia qua cổ nam thi, giống như dao cắt đậu phụ, mượt mà như lụa, cứ thế chém đứt cả cái đầu của nó!

Đôi mắt nam thi trợn trừng, dường như không thể tin rằng Sở Long có thể một đao chém bay đầu mình!

Cái đầu lăn lông lốc sang một bên, cơ thể nam thi tuôn ra một thứ dịch màu vàng hôi thối, sau đó ngã thẳng xuống!

Không ngờ máu của Sở Long lại lợi hại hơn cả Muộn Du Bình!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân kinh ngạc đến ngây người, giơ ngón

tay cái lên, thốt ra hai chữ: "Vãi chưởng!" Muộn Du Bình đứng đối diện Sở Long, trong mắt lóe lên một tia sáng, buột miệng nói: "Ra tay đẹp lắm!" Sở Long từ từ thu Hắc Kim Cổ Đao lại, vô cùng hài lòng với nhát đao vừa rồi, trên mặt nở một nụ cười: "Tiểu Ca, không thể đổi câu khác à?" Câu trêu chọc bất ngờ của Sở Long khiến Muộn Du Bình ngẩn ra, hiếm thấy lộ ra vẻ lúng túng, gượng nở một nụ cười gần như không thể nhìn thấy.

Lúc này, Chú Ba và Ngô Thiên Chân vội kéo Phan Tử từ trong đỉnh đồng ra.

Nhưng Phan Tử lúc này đã sắp không qua khỏi, hơi thở vào thì ít mà ra thì nhiều, miệng không ngừng sùi bọt máu, máu cũng đã chuyển sang màu đen.

Ngô Thiên Chân hoảng đến mức sắp khóc, liên tục tìm băng gạc và một đống thuốc trong ba lô, bịt lấy vết thương của Phan Tử, muốn giúp anh ta cầm máu.

Chú Ba ôm Phan Tử vào lòng, vẻ mặt đau khổ, miệng lẩm bẩm: "Phan Tử à, là tại chú, tại sao lại đưa cháu đến cái nơi quỷ quái này chứ!" Yết hầu Phan Tử cử động nhưng không nói nên lời.

Không lâu sau, thân thể anh ta dần mềm nhũn, hai tay buông thõng xuống đất, chết hẳn!

Chương 17

Cái chết đột ngột của Phan Tử khiến Chú Ba và Ngô Thiên Chân chìm trong nỗi bi thương vô hạn.

Muộn Du Bình an ủi một câu: "Người chết không thể sống lại, hãy để cậu ấy yên nghỉ đi!" Đối với cái chết của Phan Tử, Sở Long chẳng có cảm giác gì, một là không có tình cảm với Phan Tử, hai là cái chết của Phan Tử hoàn toàn do lòng tham gây ra, thuần túy là tự chuốc lấy.

Đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi, từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu ví dụ như vậy.

Anh đã cố hết sức cứu Phan Tử, coi như đã làm hết tình hết nghĩa.

Điều Sở Long quan tâm nhất bây giờ là Phan Tử không bị nam thi tế tự đến cùng, liệu có kinh động đến vị tồn tại trong thạch quan kia không.

Anh chăm chú nhìn vào chiếc quan tài đá ở phía nam mộ thất.

Bỗng nhiên, sắc mặt Sở Long biến đổi!

Bởi vì chiếc quan tài đá đó đã động đậy, bắt đầu rung lắc dữ dội, tỏa ra khói đen, phát ra một âm thanh u ám khiến người ta không rét mà run, giống như miêu tả trong nguyên tác, có chút giống tiếng ếch kêu. "Đệch mợ, thật sự tế tự thành công rồi à!" Quan tài đá đột nhiên rung động mạnh khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Ngô Thiên Chân không còn tâm trí đâu mà đau buồn, sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

Chú Ba tuy đã xuống không ít mộ nhưng hai chân cũng bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn cố gắng không ngã.

Muộn Du Bình thì thay đổi hình tượng mặt than thường ngày, chỉ thấy lông mày nhíu chặt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. "Phịch!" Muộn Du Bình đột nhiên quỳ sụp xuống đất, dập đầu thật mạnh về phía chiếc quan tài đó.

Chú Ba và Ngô Thiên Chân thấy vậy, trong lòng kinh hãi, ngay cả một nhân vật lợi hại như Muộn Du Bình cũng phải quỳ xuống, họ cũng vội vàng bắt chước, quỳ xuống dập đầu theo.

Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, đột nhiên lại phát ra một loạt âm thanh kỳ quái, giống như đang niệm chú.

Ngô Thiên Chân sợ đến toát mồ hôi lạnh, khẽ hỏi: "Lẽ nào anh ấy đang nói chuyện với nó sao?" Chú Ba cũng dựng tóc gáy, không nhịn được hỏi: "Tiểu Ca, tình hình là cậu đang thương lượng với vị gia gia trong đó à?" Muộn Du Bình ra hiệu đừng hỏi nữa: "Đừng chạm vào bất cứ thứ gì ở đây nữa, chủ nhân trong quan tài cực kỳ lợi hại, nếu để ông ta ra ngoài, dù là Đại La Thần Tiên cũng không thoát được." Bị Muộn Du Bình nói như vậy, Chú Ba và Ngô Thiên Chân sợ hết hồn, ngay cả Đại La Thần Tiên cũng không thoát được, quả thực giống như thần thoại, sao người phàm có thể chống lại được.

Chú Ba và Ngô Thiên Chân lại một lần nữa dập đầu thật mạnh về phía thạch quan.

Nhưng lúc này, thạch quan vẫn rung lắc vô cùng dữ dội, giống như quái vật bên trong sắp lao ra.

Sắc mặt Muộn Du Bình càng lúc càng ngưng trọng, không ngừng phát ra những âm thanh kỳ quái "lạc lạc... lạc lạc", trông có vẻ như đang cầu xin.

Chú Ba và Ngô Thiên Chân mồ hôi đầm đìa ở bên cạnh, lại liếc thấy Sở Long vẫn đứng thẳng tắp, không hề quỳ xuống cùng họ.

Lẽ nào Sở Long có lý do không quỳ? "Sở Long, mau quỳ xuống cùng chúng tôi!" Chú Ba không ngừng thúc giục, nhưng Sở Long lại làm như không nghe thấy, vẫn đứng yên ở đó, khiến Chú Ba sốt ruột không thôi.

Mẹ nó, Đại Tống Tử sắp nhảy ra rồi!

Thực ra lúc này, Sở Long căn bản không có thời gian để ý, bởi vì lựa chọn thần cấp của hệ thống lại xuất hiện. *[Đinh, hệ thống lựa chọn thần cấp đạo mộ đã khởi động!]* *[Lựa chọn thứ nhất, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, ba chân bốn cẳng chạy ngay.

Phần thưởng: một Quỷ Tỷ.]* *[Lựa chọn thứ hai, mạng nhỏ là quan trọng nhất, ngoan ngoãn dập đầu.

Phần thưởng: một Mạc Kim Phù.]* *[Chặt đầu Phan Tử để tế tự, dập tắt lửa giận của vong linh.

Phần thưởng: một Kim Cương Tán.]* Quỷ Tỷ?

Vãi, thần vật trong truyền thuyết có thể hiệu lệnh vạn quỷ!

Sở Long rất muốn, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, một mình bỏ chạy, rời khỏi Chú Ba và Muộn Du Bình, liệu có thật sự thoát ra khỏi Lỗ Vương Cung đã được tăng cường độ khó không biết bao nhiêu lần này không?

Mạc Kim Phù cũng rất bá, là biểu tượng của Mô Kim Hiệu Úy phái Mô Kim, có thể trừ tà tránh quỷ!

Chương 18

Nhưng phải dập đầu theo, Sở Long không muốn, nam nhi gối quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ, nào có đạo lý dập đầu trước một con quỷ.

Kiên quyết không chọn!

Sở Long không do dự, liền chọn lựa chọn thứ ba, dù sao Phan Tử cũng đã chết rồi, có chặt đầu anh ta đi cũng chẳng sao, cùng lắm là khiến Chú Ba và Ngô Thiên Chân khó chịu một chút thôi.

Cái Kim Cương Tán này, Sở Long cũng rất muốn.

Kim Cương Tán là một vũ khí đổ đấu bí truyền của phái Mô Kim, không sợ nước lửa, trăm độc không xâm, chuyên phòng các loại cơ quan ám khí trong cổ mộ, là vật hộ thân của Mô Kim Hiệu Úy.

Trên Kim Cương Tán có khắc Bát Quái và sáu mươi tư quẻ Dịch Kinh, có thể dùng để giết địch hoặc lui địch, vừa có thể làm kiếm, lại giống như khiên của võ sĩ, nhưng cũng là một thanh kiếm có thể thu gọn, một vật hai công dụng.

Trong các lựa chọn của hệ thống đã nhiều lần xuất hiện Kim Cương Tán, chẳng phải đã quá rõ ràng là muốn mình chọn nó sao? "Muốn tao chọn Kim Cương Tán thì nói thẳng ra đi, cần gì phải vòng vo thế." Sở Long vừa mắng thầm hệ thống, vừa kéo Phan Tử đã chết cứng dưới đất, ném thi thể vào trong đỉnh đồng lớn. "Xin lỗi nhé!" Sở Long nói xong, đang định ra tay chặt đầu Phan Tử, nhưng đao vừa giơ lên đã bị Chú Ba và Ngô Thiên Chân phát hiện. "Đừng!" Chú Ba kinh hãi la lên. "Cậu mà dám chặt đầu Phan Tử, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!" Ngô Thiên Chân vốn hiền lành cũng lớn tiếng quát.

Sở Long không để ý đến lời quát của hai người, Hắc Kim Cổ Đao sắc bén hạ xuống.

Cái đầu này, hôm nay nhất định phải chặt!

Trong ánh mắt phẫn nộ của Chú Ba và Ngô Thiên Chân, Sở Long vung đao, chém đứt đầu Phan Tử!

Trong lòng Sở Long vô cùng bình tĩnh, không hề có chút áy náy, bởi vì anh không phải loại nhân vật thánh mẫu, anh cho rằng mạng sống của người sống nhất định quan trọng hơn tôn nghiêm của người chết!

Đầu Phan Tử lăn một vòng trong đỉnh đồng, Chú Ba và Ngô Thiên Chân vừa định xông lên nói lý lẽ với Sở Long.

Bỗng nhiên, "Phừng!" một tiếng!

Cái đầu bỗng dưng bốc lên ngọn lửa màu xanh lam, cháy dữ dội!

Cảnh tượng quỷ dị này lập tức khiến mọi người ngẩn ra, hóa ra nghi thức tế tự phải đến bước này mới hoàn thành.

Lúc này, sự chấn động của thạch quan dần dần lắng xuống, từ từ ổn định lại, không còn rung lắc, cũng không còn tỏa ra khói đen.

Tất cả mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thạch quan yên tĩnh lại, Ngô Thiên Chân và Chú Ba gần như cùng lúc xông đến trước mặt Sở Long. "Tại sao cậu lại chặt đầu Phan Tử?

Anh ấy chết ở đây đã đủ đáng thương rồi, bây giờ cậu còn muốn thi thể không toàn vẹn sao?!" Ngô Thiên Chân vô cùng kích động, định nắm lấy cổ áo Sở Long, nhưng lại bị Sở Long giữ chặt lấy: "Đi chết đi!

Lão tử làm việc chỉ hỏi kết quả, không quan tâm quá trình!" "Khốn nạn!" Ngô Thiên Chân lúc này không thể suy nghĩ bình tĩnh, một lòng muốn đòi lại công bằng cho Phan Tử.

Anh ta dùng cả tay cả chân định đánh cho Sở Long một trận, nhưng nắm đấm lại bị Sở Long dễ dàng bắt được.

Chú Ba ở bên cạnh cũng tỏ ra tức giận, dù sao Phan Tử cũng đã theo ông nhiều năm, bây giờ lại có kết cục không được toàn thây.

Nhưng ông không mất trí đến mức rút súng ra, chỉ vung nắm đấm đánh về phía Sở Long, muốn cho tên cuồng chặt đầu này một bài học.

Nắm đấm chưa kịp tung ra, đã bị một người khác chặn lại!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân nhìn kỹ lại.

Người đó chính là Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng.

Ngô Thiên Chân không chịu thua, tức giận gầm lên với Muộn Du Bình: "Anh ta khiến Phan Tử thi thể không toàn vẹn, lẽ nào anh cũng muốn giúp hắn ta?!" Đối mặt với sự tức giận và chất vấn của Ngô Thiên Chân, khóe miệng Sở Long lộ ra một nụ cười lạnh, hất tay Ngô Thiên Chân ra: "Ngô Thiên Chân, cậu đúng là thiên chân vô tà thật đấy!" "...

Chương 19

Tên cuồng chặt đầu..." Ngô Thiên Chân tiếp tục tranh cãi, nhưng lại bị Muộn Du Bình ngăn lại.

Muộn Du Bình thản nhiên nói: "Thiên Chân, đó là cách duy nhất để sống sót!" Lời nói của anh khiến Chú Ba và Ngô Thiên Chân ngẩn ra, lẽ nào vừa rồi quỳ xuống không có tác dụng sao?

Muộn Du Bình dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của hai người, tiếp tục nói: "Vừa rồi Sở Long nói không sai, nghi thức tế tự chỉ tiến hành được một nửa, vị trong thạch quan vô cùng không vui, tôi đã cố hết sức giao tiếp với ông ta, nhưng ông ta vẫn không tha cho chúng ta!" "Nếu không phải Sở Long chặt đầu Phan Tử, hoàn thành nghi thức tế tự, dập tắt lửa giận của vị đó, hôm nay chúng ta không ai có thể ra khỏi đây!" Lời nói của Muộn Du Bình khiến Chú Ba và Ngô Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, không ngờ lại nguy hiểm đến vậy.

Lúc này Ngô Thiên Chân cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Sở Long đã cứu mình, lại bị mình chất vấn, khiến trong lòng cậu ta lập tức cảm thấy áy náy.

Nhưng cuối cùng vẫn không hạ mình xuống xin lỗi.

Chú Ba thì làm như không có chuyện gì xảy ra, bắt đầu tự mình thu dọn đồ đạc trong ba lô.

Sở Long nhìn thấy hết, trong lòng thầm cảm thán, Ngô Thiên Chân thật sự ngây thơ lương thiện, không có tâm cơ, thật lòng coi những người bên cạnh là anh em.

Chú Ba hiện tại dù sao cũng là Giải Liên Hoàn giả trang, trong cảm xúc có vẻ kích động, lại ngầm ẩn chứa một tia lạnh lùng, phảng phất chỉ để diễn tốt vai Chú Ba, tất cả so với đại kế đều không quan trọng.

Lúc này, trong đầu Sở Long vang lên giọng nói của hệ thống: *[Đinh, chúc mừng Ký chủ đã hoàn thành lựa chọn, nhận được một Kim Cương Tán.]* Sở Long chỉ cảm thấy ba lô sau lưng nặng trĩu, xem ra hệ thống đã đặt Kim Cương Tán được thưởng vào trong ba lô rồi.

Trong truyền thuyết, Kim Cương Tán được làm từ thép tinh luyện trăm lần trộn với kim loại hiếm, toàn thân là khung thép lá sắt, dù là nỏ mạnh nhất cũng không thể xuyên thủng.

Nhưng Kim Cương Tán vô cùng nặng, người sử dụng cần có sức lực lớn mới có thể phát huy uy lực của nó.

Đương nhiên với sức lực hiện tại của Sở Long, sử dụng chắc chắn không có vấn đề gì. "Một thanh Hắc Kim Cổ Đao, một chiếc Kim Cương Tán, một công một thủ, vừa đẹp!" Sở Long vô cùng hài lòng với hai món vũ khí này. "Chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây." Muộn Du Bình nhắc nhở mọi người.

Vì bây giờ gần như không thể lùi lại, chỉ có thể hy vọng phía trước có thể tìm được đường ra.

Là một người xuyên không, Sở Long tự nhiên biết lối ra ở chỗ Cửu Đầu Xà Bách, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, trên đường đi đừng xảy ra biến cố gì lớn.

Dù sao với tình hình hiện tại, ngay cả việc biết trước cốt truyện cũng không thể kiểm soát được.

Chỉ hy vọng có thể an toàn ra khỏi Lỗ Vương Cung, sau đó tha hồ ăn chơi.

Muộn Du Bình chỉ vào lối đi phía sau quan tài, tiếp tục nói: "Đi nhẹ nhàng thôi, tuyệt đối đừng chạm vào quan tài đó!" Sau khi Chú Ba và Ngô Thiên Chân đặt Phan Tử yên vị, mọi người châm ba điếu

thuốc, thắp hương cho Phan Tử.

Sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, Chú Ba đi đầu, Sở Long và Muộn Du Bình bọc hậu, bật đèn pin, bắt đầu đi xuống mộ đạo phía sau thạch quan.

Mộ đạo dốc xuống, mọi người đi vô cùng cẩn thận, mỗi bước đều mất một lúc lâu.

Đèn pin không xuyên được xa, phía trước đen kịt, phía sau cũng đen kịt, cảm giác ngột ngạt, khiến người ta khó chịu.

Đi được khoảng nửa giờ, mộ đạo bắt đầu dốc lên, lúc này, Sở Long có năng lực nhìn trong đêm, phát hiện ra một cái đạo động.

Chú Ba không khỏi kinh ngạc, vội vàng đi xem xét, sợ người khác đã nhanh chân đến trước.

Cái đạo động này còn mới, giống như vừa mới đào cách đây không lâu. "E rằng có người đã vào trước chúng ta một bước rồi." Sắc mặt Chú Ba khó coi.

Nếu đã có người đi trước dò mìn, Chú Ba dẫn đường cũng không còn lề mề nữa, tăng tốc bước chân.

Ước chừng mười lăm phút sau, mọi người đi qua một đoạn hành lang được nới rộng và cao hơn, cuối hành lang là một cánh cửa ngọc khổng lồ.

Cánh cửa ngọc trong suốt lấp lánh, nhưng đã bị người khác mở ra!

Chú Ba kiểm tra cánh cửa ngọc, phát hiện cơ quan trên đó đã bị phá hỏng, xem ra đúng là có người đã nhanh chân đến trước.

Cả nhóm cẩn thận bước vào chủ mộ thất, bên trong tối đen như mực, mấy người phải dựa vào ánh sáng vàng yếu ớt của đèn pin để quan sát toàn bộ mộ thất.

Nhưng Sở Long có dạ nhãn thì đã nhìn thấu toàn bộ mộ thất.

Chương 20

Không gian của toàn bộ chủ mộ thất vô cùng rộng lớn, nhưng lại đầy ắp quan tài đá, dường như được sắp xếp theo một thứ tự nào đó, nhưng không phải là cách sắp xếp quá quy củ, ngăn nắp.

Sở Long biết đây là chủ mộ thất của Lỗ Vương Cung, mộ thất Thất Tinh Quan.

Phía trên mộ thất là một mái vòm lớn vẽ đầy bích họa, bốn phía đều là những phiến đá nguyên khối, trên đó chi chít chữ viết.

Mọi người đến bên cạnh quan tài đá đầu tiên, châm lửa, chiếc quan tài đá này hoàn toàn khác với chiếc mà Sở Long nhìn thấy lúc xuống đạo động, trên chiếc này khắc đầy minh văn.

Những minh văn chi chít như nòng nọc khiến Chú Ba và Ngô Thiên Chân ba người ngẩn ra.

Hoàn toàn không biết trên đó viết gì.

Sở Long ngẩn người, anh nhớ là Ngô Thiên Chân đáng lẽ phải nhận ra một phần minh văn trên thạch quan chứ, nhưng tại sao bây giờ lại có vẻ hoàn toàn không nhận ra.

Lẽ nào là do thế giới đạo mộ tổng hợp đã được nâng cấp?

Sở Long dừng lại, phát hiện mình có thể đọc hiểu những văn tự này, trong lòng hơi kinh ngạc.

Lẽ nào trên người mình có bí mật mà ngay cả mình cũng không biết?

Sở Long không suy nghĩ sâu xa nữa, nghiêm túc nhìn vào những văn tự trên thạch quan, bất giác đọc thành tiếng.

Dựa vào những minh văn mà Sở Long đọc, ba người Chú Ba đại khái hiểu được ý nghĩa.

Minh văn kể lại cuộc đời của chủ nhân thạch quan.

Hóa ra chủ mộ này là một chư hầu của nước Lỗ, người này trời sinh có một Quỷ Tỷ, có thể mượn âm binh từ địa phủ, vì vậy chiến đâu thắng đó, được Lỗ quốc công phong làm Lỗ Thương Vương.

Có một ngày, ông ta đột nhiên cầu kiến Lỗ quốc công, nói rằng nhiều năm mượn binh từ địa phủ, bây giờ địa quân có tiểu quỷ tạo phản, ông ta phải trở về địa phủ để trả nợ ân tình cho địa quân, hy vọng Lỗ quốc công có thể chuẩn tấu cho ông ta trở về địa phủ phục mệnh.

Lỗ quốc công lúc đó chuẩn tấu, Lỗ Thương Vương kia dập đầu một cái rồi ngồi hóa.

Lỗ quốc công nghĩ rằng ông ta sẽ trở về, nên đã cho xây một địa cung ở đây, bảo quản thi thể của ông ta, hy vọng khi ông ta trở về có thể tiếp tục vì mình hiệu mệnh.

Mọi người nghe xong đều tấm tắc khen lạ, thảo nào vừa vào đã gặp âm binh, hóa ra chủ mộ là đầu lĩnh của âm binh.

Đồng thời ba người cũng cảm thấy kỳ lạ về việc Sở Long có thể nhận ra những văn tự cổ quái này, càng cảm thấy con người Sở Long thật bí ẩn.

Lúc này Ngô Thiên Chân có chút do dự nghiên cứu những văn tự đó bên cạnh Sở Long, nói: "Anh Long, anh thật lợi hại, văn võ song toàn." Sở Long nhìn ra Ngô Thiên Chân chắc chắn không chỉ đơn giản là muốn khen như vậy, liền nói: "Tiểu Tam Gia có gì muốn nói cứ nói!" Ngô Thiên Chân gãi đầu, nói: "Anh Long, xin lỗi, lúc ở trong mộ đạo là tôi sai, anh đã cứu chúng tôi, tôi không nên đối xử với anh như

vậy." Sở Long biết Ngô Thiên Chân có chuyện muốn nói, không ngờ lại nhân cơ hội này để xin lỗi. "Không sao, tôi không để ý đâu." Nhìn ánh mắt chân thành của Ngô Thiên Chân, Sở Long không nhịn được thầm tán thưởng trong lòng, Ngô Thiên Chân trong xương cốt đúng là một người lương thiện, tuy không có năng lực đặc biệt, nhưng lại thật lòng coi những người bên cạnh là anh em.

Cái đức độ này khá giống với Lưu Bị thời Tam Quốc, thảo nào người có năng lực kém nổi bật nhất lại có thể trở thành nhân vật đứng đầu trong Thiết Tam Giác, Bàn Tử và Muộn Du Bình đều đối tốt với cậu ta như vậy.

Nói đến Bàn Tử, Sở Long đột nhiên nhớ ra một chuyện, hình như Bàn Tử xuất hiện trong Thất Tinh Quan, dọa Ngô Thiên Chân và mọi người một phen.

Vậy vấn đề là: gã Bàn Tử chết bầm đó đâu rồi?

Sở Long ý thức được Bàn Tử có khả năng sẽ xuất hiện ở đây, liền dùng dạ nhãn quét một vòng mộ thất.

Quả nhiên nhìn thấy trong một góc tối, một con quái vật đầu to đang lượn lờ ở đó.

Nếu Sở Long không có dạ nhãn, thật sự sẽ bị dọa chết khiếp.

Bởi vì trên đầu Bàn Tử đội một cái vại lớn, trông vô cùng dị dạng.

Sở Long có thể nhìn thấy trên cái vại đó có hai cái lỗ, hai con mắt gian xảo của Bàn Tử xuyên qua lỗ nhìn ra ngoài, vô cùng hài hước.

Lúc này Bàn Tử đang rón rén muốn đến gần Ngô Thiên Chân, định dọa cậu ta một phen.

Sở Long cảm thấy buồn cười, gã Bàn Tử này đúng là gan to, đến lúc này rồi mà còn có tâm tư đi dọa người khác. "Vậy để tôi cũng dọa cậu một phen." Sở Long thầm nghĩ, liền lặng lẽ vòng ra sau lưng Bàn

Tử.

Chương 21

Trong bóng tối, Bàn Tử đội vại căn bản không phát hiện ra Sở Long.

Sở Long đưa tay ra, vỗ vỗ lên vai Bàn Tử đang toàn tâm toàn ý đến gần Ngô Thiên Chân.

Bàn Tử không có phản ứng, theo tiềm thức phủi phủi vai mình, "Aiya, đừng quậy, Bàn gia đang có việc đây!" Giây tiếp theo hắn ta ngẩn người!

Bởi vì sau lưng căn bản không có ai cả!

Khi Bàn Tử cảm thấy da đầu tê dại, Sở Long hét vào tai Bàn Tử một câu: "Đồng chí!" Bàn Tử đáng thương lập tức sợ đến tè ra quần, không kiểm soát được mà hét lớn một tiếng: "Có ma!" Tiếng hét của Bàn Tử, vì có cái vại nên nghe ồm ồm.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Bàn Tử, nhưng Bàn Tử căn bản không thể ngừng hét, bị Sở Long bất ngờ dọa cho đờ đẫn.

Mọi người nhìn thấy trên đầu Bàn Tử đội một cái vại lớn, kỳ kỳ quái quái, không biết là địch hay bạn.

Chú Ba cẩn thận rút súng ra, chĩa vào đầu Bàn Tử, mắng: "Mẹ nó rốt cuộc là ai, mau nói, nếu không lão tử một súng bắn nát mày!" Bàn Tử cuối cùng cũng ý thức được kẻ dọa mình là cùng một phe với đám người này, không dọa được người khác, ngược lại còn bị người khác dọa trước. "Đồng chí, người mình, người mình cả!" Bàn Tử vừa nói, vừa định chuồn đi, nhưng lại bị Sở Long phía sau giữ chặt, không thể động đậy.

Bàn Tử không nhịn được mà chửi thầm một câu: "Mẹ nó, biết

sớm đã không trêu chọc mấy vị sát tinh này." Chú Ba thấy Bàn Tử định chạy trốn, không trả lời câu hỏi của mình, khẩu súng trong tay "cạch" một tiếng lên đạn.

Vì chuyện tên trộm mộ lần trước đã trực tiếp hại chết Phan Tử, nên bây giờ Chú Ba vô cùng cẩn thận, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Chú Ba vừa định ra tay, lại bị Sở Long ngăn lại.

Bàn Tử là một nhân vật quan trọng trong thế giới đạo mộ, nếu ở đây bị Chú Ba một súng bắn chết thì còn gì là chuyện. "Chú Ba đừng vội, cháu thấy gã này cũng không có ác ý, cứ tha cho hắn một mạng." Bàn Tử cũng vội vàng xin tha: "Ha ha, tôi chỉ dọa mọi người chơi chút thôi mà, he he..." Chú Ba hừ lạnh một tiếng, thu súng lại.

Lúc này, Ngô Thiên Chân lại từ bên cạnh nhặt một hòn đá, đập mạnh vào cái vại trên đầu Bàn Tử. "Keng!" Cái vại bị đập vỡ tan.

Bàn Tử vốn đang ù tai trong vại bị chấn động đến bảy phần choáng váng, ba phần mê man. "Vãi chưởng, mẹ nó muốn đập vỡ cái vại có thể báo trước một tiếng không, gia gia đây bị chấn đến điếc cả tai rồi!" Vẻ mặt ngơ ngác của Bàn Tử khiến mọi người không nhịn được mà nở một nụ cười.

Bàn Tử vốn có thân hình to lớn, mặc một bộ đồ chuột màu đen, sau khi lộ mặt, mọi người phát hiện quả nhiên là một gã mập trắng trẻo.

Không ngờ người béo như vậy cũng có thể làm trộm mộ.

Chú Ba mắng: "Thằng mập chết bầm, mẹ nó mày từ đâu chui ra vậy, nếu không phải Sở Long, tao thật sự đã cho mày một trận rồi!" Bàn Tử cười hì hì: "Bàn Tử tôi đây là Mô Kim Hiệu Úy phái Bắc, hoàng tử béo trong giới đổ đấu, Vương Bàn Tử đây!" Mọi người nghe xong lời giới thiệu nửa văn nửa bạch của Bàn Tử, đều tỏ vẻ khinh

thường, không đi sâu vào nữa, bắt đầu thăm dò mộ huyệt hiện tại.

Trong mộ huyệt có tổng cộng bảy chiếc quan tài đá, được đặt theo hình dạng của chòm sao Bắc Đẩu. "Tổ cha nó, cái quan tài đá này đã bị người ta mở rồi, không phải Bàn Tử tôi làm đâu." Chú Ba phát hiện nắp quan tài không hoàn toàn khớp với quan tài, trên quan tài có những vết cạy mới, liền chửi bới ầm ĩ.

Bàn Tử vội vàng phủ nhận: "Tôi vừa vào chưa kịp có động tác gì, các người đã vào rồi, cho nên tôi mới đội cái vại này để dọa các người đi." Ngô Thiên Chân buồn cười, chiêu của Bàn Tử, đúng là âm hiểm, nếu không có Sở Long, mấy người họ chắc chắn đã bị Bàn Tử dọa cho sợ chết khiếp.

Chú Ba từ trong túi lấy ra một thanh cạy, từng chút một cạy nắp quan tài ra.

Ngô Thiên Chân cầm đèn pin, chiếu vào trong quan tài, phát ra một tiếng "di", sau đó nhìn về phía Sở Long và Muộn Du Bình, vẻ mặt kinh ngạc: "Bên trong là một người nước ngoài?" Sở Long không hề ngạc nhiên, vì những điều này đều nằm trong dự liệu của anh, nhưng khi cùng mọi người nhìn vào thạch quan, chỉ thấy người nước ngoài bên trong còn rất tươi, như vừa mới chết được vài ngày.

Lúc này Bàn Tử vui mừng, lẩm bẩm: "Xem ra đồ tốt bên trong vẫn chưa bị lấy đi." Vừa nói, hắn vừa thò tay vào trong thạch quan, định sờ lấy đồ bên trong.

Nhưng lại bị Sở Long một tay nắm lấy vai, sức lực của Sở Long rất lớn, khiến Bàn Tử không thể động đậy, đau đến nhe răng trợn mắt: "Đừng động lung tung, chính chủ ở dưới kia kìa!" Muộn Du Bình gật đầu, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử nhìn kỹ lại, quả nhiên, dưới thi thể người nước ngoài có một cái thi thể đen sì, không nhìn rõ hình dạng.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nhìn mà da đầu tê dại, may mắn là Sở

Long nhắc nhở kịp thời.

Chú Ba lôi ra móng lừa đen, nói: "Chắc là hắc mao, ra tay trước thì hơn." Ông ném móng lừa đen vào trong thạch quan, lập tức bốc lên một làn khói đen.

Mấy chiếc thạch quan tiếp theo cũng vậy, tất cả đều có một người nước ngoài nằm đè lên thi thể ban đầu, Chú Ba không ngoại lệ đều ném móng lừa đen vào trong, hy vọng có thể trấn áp được thi thể bên trong.

Khi đang kiểm tra chiếc thạch quan thứ năm, bên ngoài mộ đạo truyền đến một tiếng hét kinh hãi, sau đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Chương 22

Mọi người nhìn về phía cửa ngọc, chỉ thấy một người phụ nữ chạy vào.

Người phụ nữ đó mặc một bộ đồ bó sát màu đen, khiến thân hình cao ráo, lồi lõm có trật tự lộ ra không sót một chi tiết nào.

Sở Long thông qua dạ nhãn nhìn rõ mồn một người phụ nữ này, cô ta có một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, một mái tóc đen dài như thác nước, khi chạy cặp mông tròn lẳn cứ lắc qua lắc lại.

A Ninh?

Người phụ nữ quyến rũ vạn phần như vậy ngoài A Ninh ra còn có thể là ai? "Không ngờ còn xinh đẹp hơn trong tưởng tượng, cặp mông to đó chắc hẳn rất dễ sinh nở." Sở Long không ngờ A Ninh lại xuất hiện ở đây, đang say sưa thưởng thức vóc dáng đẹp của A Ninh thì thấy cô ta chạy như điên vào mộ thất, sau lưng lại có một đám đông thứ gì đó đuổi theo.

Đám đông đó mỗi con to bằng lòng bàn tay, toàn thân màu xanh, mặt mũi đáng sợ, vỗ cánh lao về phía A Ninh.

Chi chít, bò đầy cả mộ đạo, nhìn mà Sở Long da đầu tê dại. "Thi miết to thế này!" Sở Long thầm kêu không ổn, biết là không thể đơn giản như vậy!

Những con thi miết lớn màu xanh phủ trời lấp đất, theo sau A Ninh, từ mộ đạo tràn vào mộ thất.

A Ninh vừa chạy vừa bắn súng về phía sau. "Bằng!" Một con thi miết bị bắn nổ tung giữa không trung, văng ra một đống thứ tanh hôi, trông vô cùng kinh tởm.

Nhưng những con thi miết đó căn bản không sợ súng trong tay A Ninh, vẫn điên cuồng vỗ cánh lao tới, tiếng cánh vỗ vù vù, khiến người ta da đầu tê dại.

A Ninh cũng sợ không nhẹ, mặt mày tái mét.

Muộn Du Bình cũng chú ý đến tình hình bên này, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin, anh nhìn thấy một đám đen kịt đang áp sát.

Ngay cả sắc mặt Muộn Du Bình cũng trở nên tái nhợt. "Mau chạy, là thi miết!" Mọi người định chạy, nhưng không kịp, vì thi miết đã theo A Ninh vào mộ thất.

Một con thi miết như lò xo bay về phía Ngô Thiên Chân, Ngô Thiên Chân sợ đến ngẩn người.

Sở Long rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung tay chém xuống, chém nổ con thi miết, thứ dịch tanh hôi đó lập tức bắn ra, văng đầy mặt Ngô Thiên Chân, dọa cậu ta kêu gào ầm ĩ.

Bàn Tử dù sao cũng là người có chút gan dạ, một tay giật con thi miết trên vai xuống, nắm trong tay, kích thước của con thi miết khiến hắn giật mình, lập tức hét lớn: "Tổ cha nó, thi miết to thế này, đủ nấu một nồi canh rồi!" Đối mặt với đàn thi miết phủ trời lấp đất, Muộn Du Bình và Chú Ba chỉ có thể vừa đánh thi miết, vừa lui vào trong góc.

Lúc này, A Ninh sắp bị thi miết nhấn chìm.

Mấy con thi miết đã bám lên người cô ta, những con thi miết bám trên người, lộ ra móng vuốt có ngạnh, gãi một cái liền cào rách bộ đồ bó sát của A Ninh, kéo theo một mảng da thịt, để lộ ra thân thể trắng như tuyết.

Nếu không ra tay cứu giúp, cô ta chắc chắn sẽ trở thành bữa ăn trong đĩa của thi miết.

Nếu A Ninh chết ở đây, thế giới đạo mộ chắc chắn sẽ bớt đi phần

đặc sắc, nếu có thể cứu được, Sở Long nhất định sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Sở Long một bước lao tới, xông về phía A Ninh, một tay kéo A Ninh ra khỏi đống thi miết.

A Ninh ngẩn người, đội ngũ của cô đều đã chết hết, không ngờ lúc này lại có người đứng ra cứu mình.

Nhìn Sở Long, cô phát hiện gã này trông khá thanh tú, không ngờ người như vậy cũng làm trộm mộ.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy trên người đau nhói, không nhịn được mà khẽ rên một tiếng: "A~" Hóa ra một con thi miết lớn đã bám vào mông cô, trực tiếp một vuốt cào rách một mảng da thịt lớn trên mông cô.

Sở Long nhìn thấy con thi miết lớn đầy sát khí trên mông A Ninh, không thể nào một đao chém xuống, như vậy mông của A Ninh ít nhất cũng bị gọt đi một nửa!

Cũng không thể rút ra, vì như vậy chắc chắn sẽ kéo theo cả da cả thịt một mảng lớn!

Sở Long trong lúc cấp bách, chỉ có thể thu Hắc Kim Cổ Đao lại, đưa bàn tay ra, một chưởng đập vào con thi miết lớn trên mông A Ninh. "Bốp!" Con thi miết vỡ tan, thứ dịch sền sệt đó bắn đầy mông A Ninh!

Chương 23

Sở Long dùng bàn tay quệt một cái lên mông A Ninh, lau sạch thứ dịch thể và con thi miết xuống đất.

Bị một người đàn ông lạ mặt sờ mông, nếu là bình thường, A Ninh chắc chắn sẽ một cước đá vào chỗ hiểm của anh ta.

Nhưng bây giờ chỉ có thể lộ ra vẻ mặt e thẹn.

Sở Long nhìn thấy, cảm thấy buồn cười, không ngờ A Ninh vốn luôn lạnh lùng kiêu sa cũng có lúc ra dáng thiếu nữ.

Nhưng anh không có thời gian để thưởng thức sự mềm mại của cặp mông A Ninh, ba ba ba nhanh chóng đập chết những con thi miết lớn trên người cô.

Thi miết nổ tung, dịch thể màu xanh sền sệt dính đầy người A Ninh.

Sở Long không dám dừng lại, lập tức kéo A Ninh chạy về phía Chú Ba đang ở lối vào dũng đạo. "Mẹ kiếp, mau chạy, thứ quỷ này nhiều quá!" Mọi người nhanh chóng lui vào một lối ra khác của mộ huyệt, trông có vẻ hơi nhỏ, có thể là lối thoát hiểm của thợ xây mộ thời xưa.

Chú Ba đi trước, Muộn Du Bình đi sau.

Mọi người tiến vào một lối đi khác, Muộn Du Bình ở lại bên ngoài bọc hậu.

Lúc này đàn thi miết phủ trời lấp đất đã ở ngay trước mắt, đen kịt một mảng.

Mọi người nhìn bóng lưng của Muộn Du Bình, tim như treo lên cổ họng.

Chỉ thấy Muộn Du Bình quả quyết rút cổ đao ra, rạch cổ tay mình, vẩy một vòng máu tươi xuống đất.

Sau khi vẩy máu, sắc mặt Muộn Du Bình lập tức tái nhợt, ổn định lại thân hình, gầm lên: "Chạy!

Mau chạy!" Máu của Muộn Du Bình quả nhiên có hiệu quả với những con thi miết lớn đó, khi chúng đến gần, đều vỗ cánh không dám tiến lên.

Bàn Tử nhìn thấy, không nhịn được mà khen: "Vãi chưởng, máu của tiểu huynh đệ lợi hại thế, ra ngoài rồi nhất định phải chia cho tôi một ít!" Ngô Thiên Chân cạn lời: "Mẹ nó cậu cũng quá thất đức rồi, người ta bây giờ đang liều mạng, cậu còn nhòm ngó máu của người ta?" Bàn Tử ngượng ngùng cười, nói: "Ý tôi là sau khi chúng ta ra ngoài mà." "Lề mề cái gì, mau chạy đi!" Chú Ba thúc giục ở phía sau, vì ông nhìn thấy có một số thi miết đã vòng qua vạch máu của Muộn Du Bình trên mặt đất, bò lên từ trên tường.

Trong lúc đang chạy, ba chiếc thạch quan còn lại chưa bị ném móng lừa đen vào bỗng nhiên rung chuyển dữ dội! "Ầm!" Nắp quan tài liên tiếp bị hất bay!

Mấy người Chú Ba sững sờ, đây là nhịp điệu ba con Đại Tống Tử sắp bò ra à! "Chạy!" Muộn Du Bình quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẻ mặt nghiêm túc!

Chú Ba và Ngô Thiên Chân do dự một lúc, để một mình Muộn Du Bình ở lại phía sau thật sự có được không?

Lúc này Đại Tống Tử trong thạch quan từ từ bò ra, toàn thân đen kịt, phát ra tiếng "lạc lạc" vô cùng âm u nhưng rõ ràng, không khí tràn ngập một mùi tanh hôi rất đặc biệt.

Một lượng lớn thi miết đã vòng qua máu của Muộn Du Bình, tràn

về phía lối đi.

Tất cả mọi người lập tức da đầu tê dại, đứng ngây tại chỗ.

Sở Long gầm lên: "Mẹ nó còn đứng đó chờ chết à, Bàn Tử, ông có bản đồ, dẫn đường!" Bàn Tử ngẩn ra, gã này sao biết mình có bản đồ, nhưng không dám nói nhiều, lập tức đi lên phía trước đội ngũ: "Nhanh, theo tôi!" Trước khi đi, mọi người quay đầu nhìn lại một cái, chỉ thấy Muộn Du Bình mặt mày tái nhợt giơ đao lên, định rạch vào cổ tay còn lại.

Lúc này, một bàn tay đã ngăn Muộn Du Bình định tiếp tục rạch cổ tay lại.

Mọi người lúc này mới phát hiện, Sở Long không biết từ lúc nào đã xông đến bên cạnh Muộn Du Bình.

Họ cũng không do dự nữa, nhanh chóng chạy vào sâu trong lối đi. "Mẹ nó không muốn sống nữa à, cắt nhiều máu thế, chết ở đây đấy!" Sở Long chửi Muộn Du Bình một trận, trong mắt Muộn Du Bình lóe lên một tia cảm kích.

Sở Long kéo tay Muộn Du Bình, lôi anh ta về phía lối đi, hai người nhanh chóng chạy đi.

Lúc này, trong đầu Sở Long vang lên giọng nói của hệ thống: *[Đinh, lựa chọn thần cấp khởi động...]* Lời của hệ thống chưa nói xong, Sở Long đã mắng một câu: "Đinh cái mẹ nhà mày đinh, câm mồm cho lão tử, lão tử chạy thoát thân quan trọng hơn!" Sở Long và Muộn Du Bình hành động nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Ngô Thiên Chân.

Nhưng điều khiến Sở Long không ngờ là, giữa đường lại gặp A Ninh, cô nàng này rõ ràng là đang tiếp ứng.

Chương 24

A Ninh nhìn thấy Sở Long, thở phào nhẹ nhõm, không nói nhiều.

Sở Long cũng không kịp trêu chọc, chỉ khẽ mỉm cười, xem ra cô nàng này cũng không tệ.

Mọi người hội hợp xong, tảng đá trong lòng Ngô Thiên Chân cuối cùng cũng rơi xuống, nhưng khi đi sâu vào, lại xuất hiện một vấn đề nan giải.

Đó là phía trước không có đường!

Mọi người sững sờ, Bàn Tử vội vàng lấy bản đồ ra, miệng lẩm bẩm: "Không đúng, trên bản đồ rõ ràng ghi ở đây có một mộ thất mà!" Chú Ba sốt ruột, giật lấy bản đồ trong tay Bàn Tử, bản đồ tuy rất sơ sài, nhưng có thể thấy rõ trên đó có ghi chú ở đây có một gian mộ thất.

Nhưng bây giờ lại là một con đường cụt, Chú Ba lập tức cũng hết cách.

Lúc này, trong lối đi truyền đến tiếng "lạc lạc lạc" âm u khiến người ta da đầu tê dại, chắc là do mấy con Đại Tống Tử đó phát ra.

Có thể lờ mờ nghe thấy tiếng cánh vỗ của những con thi miết lớn, những con thi miết lớn màu xanh đó, khiến người ta không rét mà run.

Âm thanh càng lúc càng gần, mọi người càng lúc càng sốt ruột.

Phía trước không đường, phía sau có truy binh!

Mọi người nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Sở Long nhớ lại trong thế giới đạo mộ nguyên tác, có một cánh cửa mở xuống dưới, vội vàng nói: "Mọi người mau sờ thử xem, gần đây có cơ quan nào không!" Mọi người nghe lời Sở Long, như thấy

được một tia hy vọng, lập tức hành động, mò mẫm trong lối đi, xem có cơ quan nào không.

Sở Long có dạ nhãn, tự nhiên hiệu suất cao hơn những người khác.

Chẳng mấy chốc đã phát hiện, trong một góc khuất, giấu một cái vòng đồng nhỏ. "Tìm thấy rồi!" Khóe miệng Sở Long lộ ra một nụ cười.

Khi mọi người đang vui mừng, Sở Long đột nhiên giật mạnh cái vòng đồng. "Tiểu huynh đệ vãi chưởng..." Bàn Tử chưa nói hết câu, lối đi dưới chân đột nhiên mở ra, khiến hắn rơi xuống, ngã sấp mặt, lập tức truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Bàn Tử.

Những người khác cũng tranh thủ thời gian, vì âm thanh khiến người ta da đầu tê dại đó càng lúc càng gần.

Ngô Thiên Chân không nói nhiều, nhảy xuống trước.

Muộn Du Bình lo lắng cho Ngô Thiên Chân, cũng theo sát phía sau, nhưng trước khi nhảy xuống, anh nhìn Sở Long một cái.

Sở Long biết ý của Muộn Du Bình trong ánh mắt đó, đó là bảo anh bọc hậu, sau đó xuống bảo vệ Ngô Thiên Chân và những người khác.

Sở Long gật đầu, bảo Muộn Du Bình yên tâm, bọc hậu giao cho anh.

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh cũng nhảy xuống.

Lúc này, bầy thi miết đã ở ngay trước mắt, từng con thi miết to bằng lòng bàn tay, vỗ cánh lao về phía Sở Long.

Tiếng "lạc lạc" khiến người ta da đầu tê dại của Đại Tống Tử cũng càng lúc càng rõ.

Sở Long đang chuẩn bị nghênh chiến thì giọng nói của hệ thống

vang lên, nhưng lần này không lạnh lùng như trước, mà đã trở nên dịu dàng. *[Chủ nhân, xin hỏi có cần khởi động lựa chọn thần cấp không?]* Tiếng "chủ nhân" này gọi khiến Sở Long cảm thấy khoan khoái, chứ không như trước đây cứ "đinh đinh đinh", thường xuyên dọa anh giật mình.

Nếu hệ thống đã gọi là chủ nhân rồi, nào có lý do từ chối. "Khởi động!" Sở Long vừa dứt lời, hệ thống lại vang lên giọng nói dịu dàng: *[Lựa chọn một, nguy hiểm cận kề, mời chủ nhân lập tức thông qua lối đi để trốn thoát, phần thưởng: một miếng Kỳ Lân Kiệt.]* *[Lựa chọn hai, chủ nhân uy mãnh bá khí, xử lý một con Đại Tống Tử, phần thưởng: hai miếng Kỳ Lân Kiệt.]* *[Lựa chọn ba, bỏ qua lựa chọn lần này, phần thưởng: một cái xẻng Lạc Dương.]* Sở Long nghe lựa chọn thứ ba, lập tức không nhịn được cười, hệ thống này cũng khá đáng yêu đấy chứ, vừa mới bị dạy dỗ một phen, lập tức đã biết điều, thêm cả lựa chọn này.

Anh càng lúc càng hài lòng với hệ thống này.

Đối với hai lựa chọn đầu tiên, Sở Long không chút do dự chọn cái thứ hai.

Bởi vì lựa chọn một quả thực dễ làm, nhảy xuống cùng mọi người trốn đi là được, nhưng phần thưởng Kỳ Lân Kiệt anh không thích lắm.

Chương 25

Dù sao trước đó đã dùng một miếng Kỳ Lân Kiệt rồi.

Phần thưởng của lựa chọn hai lại rất hợp ý, hai miếng Kỳ Lân Kiệt công hiệu có thể lớn hơn nhiều so với một miếng.

Lựa chọn thứ hai trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực tế thi miết đối với anh không có bất kỳ uy hiếp nào, vì khí huyết của anh còn mạnh hơn cả Muộn Du Bình, chỉ cần phóng ra một ít, chúng căn bản không dám đến gần.

Đại Tống Tử tuy khó đối phó, nhưng hành động của thứ đó chậm chạp, bây giờ trong tay anh công có Hắc Kim Cổ Đao, thủ có Kim Cương Tán.

Toàn lực một trận, không phải là không có hy vọng xử lý một con Đại Tống Tử.

Sở Long đã quyết định, liền từ trong ba lô lấy ra Kim Cương Tán, tay kia cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Một người một đao một tán!

Trực diện với bầy thi miết phủ trời lấp đất, và Đại Tống Tử sắp tới!

Ngay cả Sở Long cũng cảm thấy mình ngầu bá cháy, phía sau lưng lại truyền đến một tiếng thở dốc quyến rũ.

Sở Long quay đầu lại nhìn, là A Ninh!

Cô gái này không cùng Ngô Thiên Chân nhảy xuống mộ thất bên dưới!

Sở Long nổi giận, lập tức quát: "Cô kia, không mau nhảy xuống

mộ thất bên dưới đi, còn ở đó chờ chết à?" Đối mặt với tiếng quát giận dữ của Sở Long, A Ninh vẻ mặt bướng bỉnh.

Vốn dĩ cô ở lại cùng Sở Long bọc hậu, không ngờ lại bị Sở Long khinh thường.

A Ninh kiêu ngạo nói: "Không cần anh quản, tôi không nợ ân tình của người khác!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, nói: "Cô sớm đã nợ ân tình của tôi rồi, nếu thật sự không muốn nợ nữa, thì đừng ở đây cản trở tôi!" A Ninh định phản kích, không ngờ lại bị Sở Long một cước đá vào cặp mông mềm mại: "Cút xuống cho ông!" A Ninh kêu lên một tiếng, liền rơi xuống mộ thất bên dưới.

Sau đó liền truyền đến giọng nói tức giận của A Ninh: "Tên đàn ông thối, không biết tốt xấu, cứ chờ bị thi miết trên đó cắn chết đi!" Sở Long từ trên lối đi nhìn xuống mộ thất, chỉ thấy A Ninh bên dưới đang tức giận phồng má, không ngừng thở hổn hển.

Cô nàng A Ninh này tuy miệng lưỡi không tha người, nhưng có thể thấy cô khá lo lắng cho Sở Long, nếu không cũng sẽ không tức giận như vậy.

Sở Long nhìn A Ninh một cách đầy ẩn ý, sau đó khóe miệng nở một nụ cười, lại kéo cơ quan lối đi, cánh cửa đó lại từ từ đóng lại.

A Ninh vừa định ngăn cản, nhưng không kịp.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Sở Long chỉ có thể nhìn thấy A Ninh tức giận đến dậm chân, hét lên: "Tên đàn ông thối, chỉ biết ra vẻ, chỉ biết làm anh hùng!" Sở Long không để ý đến A Ninh đang la hét ầm ĩ trong mộ thất bên dưới nữa, vì lúc này thi miết đã đến!

Từng con một vỗ cánh, xanh lè, phủ kín cả lối đi.

Nhưng đám thi miết trước mặt Sở Long, lại không dám tiếp tục đến gần, vì Sở Long lúc này đã phóng ra huyết mạch chi lực trong cơ

thể, khiến chúng cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

Vô số thi miết dừng lại trước mặt Sở Long, cảnh tượng quả thực hùng vĩ.

Sở Long một người một đao một tán đứng đó một cách bá khí, không hề sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Anh dựa Kim Cương Tán vào chân, sau đó dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường vào lòng bàn tay, Hắc Kim Cổ Đao liền nhuốm đầy máu tươi của Sở Long.

Máu tươi đỏ thẫm chảy trên lưỡi cổ đao, trông vô cùng yêu dị.

Máu trong tay Sở Long từng giọt từng giọt chảy xuống đất, những con thi miết đó dường như ngửi thấy mùi máu tươi của Sở Long, lập tức hoảng loạn, phát ra tiếng kêu "chít chít chít" khó nghe.

Sở Long nhìn vũng máu tươi chảy trên đất, khó chịu mắng: "Lũ sâu bọ hôi thối, hại Long gia ta chảy nhiều máu như vậy, xem ra ra ngoài phải bồi bổ cho tốt rồi!" Sở Long nói xong, liền cầm đao xông vào bầy thi miết, một đao chém xuống. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Một loạt tiếng nổ vang lên, một hàng thi miết đều bị Sở Long một đao chém nổ!

Tương dịch sền sệt bắn tung tóe khắp nơi!

Hắc đao của Sở Long bay lượn lên xuống, chém những con thi miết đó như chém dưa thái rau, lưỡi đao đi đến đâu, một chuỗi lớn thi miết bị chém nổ!

Giống như chơi game farm quái, cảm giác chém thi miết vô cùng tốt, giòn tan gọn gàng, nổ tương.

Sở Long chém một trận sướng tê người!

Chương 26

Nhưng những con thi miết đó thì khác, chúng bao giờ bị người khác chém như vậy, theo bản năng chúng sinh ra nỗi sợ hãi đối với người đàn ông điên cuồng trước mắt.

Thậm chí đã bắt đầu có thi miết lui lại! "Gào!" Đúng lúc này, một tiếng gầm rú như dã thú truyền đến, ngay cả Ngô Thiên Chân trong mộ thất bên dưới cũng nghe rõ mồn một, không khỏi dựng tóc gáy.

Ba con Đại Tống Tử đã đến!

Ba con Đại Tống Tử trông có niên đại rất xa xưa, trang phục thời Chiến Quốc trên người đã rách nát, toàn thân đen sì, trên người mọc đầy lông dài.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Sở Long phía trước.

Nếu là trước kia, Sở Long chắc chắn sẽ bị dọa chết.

Nhưng bây giờ thân mang siêu cấp huyết mạch, tinh thông đao pháp và võ thuật, có hai món vũ khí vừa tay, khiến anh vô cùng tự tin.

Sở Long nhìn ba con Đại Tống Tử như nhìn ba con mồi, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, phải biết rằng chỉ cần xử lý được một con, hệ thống sẽ thưởng hai miếng Kỳ Lân Kiệt.

Không chừng có thể khiến huyết mạch tiến hóa một lần nữa...

Khóe miệng Sở Long lộ ra một nụ cười nham hiểm: "Lũ Đại Tống Tử chết bầm, nếu đã tìm đến cái chết, vậy Long gia ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Nói xong, tay trái cầm Kim Cương Tán, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao đã nhuốm đầy máu, hào khí ngút trời xông về phía ba con Đại Tống Tử ngàn năm!

Lúc này, trong mộ thất dưới đất!

Mọi người thấy chỉ có một mình A Ninh xuống, cánh cửa thông đạo phía trên cũng đã bị khóa.

Muộn Du Bình nhíu mày, lẽ nào Sở Long không xuống?

Ngô Thiên Chân không nhịn được lo lắng hỏi: "Cái đó, anh Long đâu, cô bỏ anh ấy ở trên đó rồi à?!" A Ninh liếc Ngô Thiên Chân một cái, giọng bực bội nói: "Là anh ta bảo tôi bỏ anh ta ở trên đó, cứ thích ra vẻ làm anh hùng, một mình ở lại trên đó, chết cũng đáng đời!" "..." Ngô Thiên Chân nhất thời nghẹn lời, là Sở Long yêu cầu ở lại trên đó, hình như cũng không thể trách A Ninh được.

Lúc này Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên phía trên thông đạo, dường như có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của Đại Tống Tử, kinh ngạc nói: "Chậc chậc, đó là vô số thi miết to bằng lòng bàn tay đấy, lại còn có ba con Đại Tống Tử ngàn năm, Sở Long huynh đệ à, nếu có xuống gặp ông già Mác thì thay tôi gửi lời hỏi thăm ông ấy nhé!" Muộn Du Bình và Ngô Thiên Chân biết Bàn Tử tuy nói không đứng đắn, nhưng lời hắn nói là thật, lần này Sở Long chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

Trong lòng Muộn Du Bình thầm hối hận, không nên để Sở Long bọc hậu, nếu không thì Sở Long cũng không cần phải chết ở đây.

Cảm thấy lần này đã mất đi Phan Tử và Sở Long hai người, Ngô Thiên Chân vô cùng đau khổ, không biết lần này xuống đại mộ Lỗ Thương Vương rốt cuộc có đáng không.

A Ninh tuy tức giận, nhưng cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Mọi người lo lắng nhìn lên thông đạo phía trên mộ thất, kỳ vọng cánh cửa có thể mở ra một lần nữa.

Nhưng không đợi được cánh cửa mở ra, lại đợi được vô số thi miết tràn ra từ một mộ đạo khác.

Những con thi miết xanh lè phát ra tiếng cánh vỗ kỳ quái, lập tức khiến mấy người da đầu đều nổ tung.

Ai mà biết cần bao nhiêu thi thể mới có thể nuôi ra nhiều thi miết như vậy! "Mau đi!" Ngô Tam Tỉnh hét lớn một tiếng, đi đầu xông vào một mộ đạo khác không biết dẫn đến đâu, mấy người còn lại tuy không nỡ bỏ Sở Long, nhưng cũng đành bất lực theo Ngô Tam Tỉnh chạy trốn.

Trong thông đạo bị bịt kín!

Sở Long và ba con Đại Tống Tử đang đối đầu trực diện, đám thi miết bên cạnh đều lui ra, không dám đến gần trận chiến của Sở Long.

Phải công nhận, Đại Tống Tử quả thực rất khó đối phó.

Hành động tuy chậm chạp, nhưng lại vô cùng có sức mạnh, một quyền đấm vào Kim Cương Tán trong tay trái Sở Long, chấn động khiến cổ tay Sở Long tê dại.

May mà Hắc Kim Cổ Đao nhuốm máu của Sở Long có tác dụng với chúng, chỉ thấy Sở Long nhảy lên một đao chém vào vai một trong những con Đại Tống Tử, lập tức bốc lên một làn khói đen.

Tuy không chém chết được nó, nhưng cũng gọt đi một mảng thịt đen sì, có lông, khô quắt.

Khiến con Đại Tống Tử đó đau đớn một trận, kêu "lạc lạc", nhe răng trợn mắt, càng thêm khủng bố.

Hai con Đại Tống Tử còn lại gầm gừ tấn công Sở Long, đôi tay to lớn mọc đầy lông đen không ngừng oanh tạc về phía Sở Long.

Chương 27

Nhưng hành động của chúng quá chậm, ngay cả vạt áo của Sở Long cũng không chạm tới.

Sở Long di chuyển né tránh, hắc đao không ngừng chém vào người Đại Tống Tử, dần dần ngay cả Đại Tống Tử cũng không chịu nổi nữa, vì da thịt trên người đã bị Sở Long gọt đi quá nửa, để lộ ra xương trắng hếu.

Đại Tống Tử dần dần kiệt sức, nhưng Sở Long cũng không khá hơn, để đối phó với ba con Đại Tống Tử, anh đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Sở Long biết, phải nhanh chóng giải quyết trận đấu này.

Chỉ thấy Sở Long bị ba con Đại Tống Tử vây công, Kim Cương Tán trong tay trái đỡ lấy nắm đấm của Đại Tống Tử, sau đó đột ngột nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay phải chém về phía đầu một con Đại Tống Tử.

Con Đại Tống Tử đó sau khi tung ra một quyền, chưa kịp đứng vững, căn bản không kịp đỡ lấy hắc đao đang chém xuống của Sở Long.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, hắc đao liền gọn gàng chém vào cổ con Đại Tống Tử đó. "Rắc!" Một tiếng lưỡi đao chém vào xương vang lên.

Tiếng động vừa dứt, liền thấy đầu con Đại Tống Tử đó lăn lông lốc từ trên thân thể xuống.

Thân hình to lớn đó lập tức ầm ầm đổ xuống, đè nát một đám thi miết dưới đất!

Một đòn xử lý một con Đại Tống Tử, Sở Long hít một hơi thật sâu, nhảy lùi lại, nghỉ một chút.

Đến đây, Sở Long đã hoàn thành lựa chọn hai, giết chết một con Đại Tống Tử, nhưng vẫn chưa đã ghiền, cảm thấy có thể xử lý cả ba con Đại Tống Tử.

Sở Long nhìn hai con Đại Tống Tử còn lại như nhìn con mồi, khóe miệng lộ ra một nụ cười nham hiểm, tiếp tục xông lên.

Còn hai con!

Thiếu một con Đại Tống Tử, chiến lực của đối phương giảm đi không ít, Sở Long đối phó cũng dễ dàng hơn nhiều, nhưng thể lực của anh cũng dần dần giảm xuống.

Nhưng chiến ý của Sở Long lại càng lúc càng dâng cao, hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, điên cuồng oanh tạc hai con Đại Tống Tử còn lại.

Hai con Đại Tống Tử căn bản không thể chịu đựng được sự điên cuồng của Sở Long, chẳng mấy chốc, lại một con Đại Tống Tử bị Sở Long chém đầu!

Con Đại Tống Tử còn lại cũng gần như bị Sở Long gọt sạch da thịt, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Sở Long đang cười nham hiểm trước mắt, lại lộ ra một tia sợ hãi!

Ngẩn người hai giây, con Đại Tống Tử đó quay người bỏ chạy!

Đại Tống Tử ngàn năm bị Sở Long chém đến mức phải chạy trối chết!

Nếu có người ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Đại Tống Tử bỏ chạy, nhưng Sở Long cũng không đuổi theo, vì so kè với một con Đại Tống Tử thì có gì thú vị.

Thể lực của anh cũng gần như cạn kiệt, nếu truy đuổi sâu vào, ai

biết được lại có thứ gì kỳ quái chạy ra.

Sở Long ngồi xuống nghỉ một lát, đám thi miết lớn bên cạnh cũng lùi ra xa, căn bản không dám đến gần.

Lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên, vẫn dịu dàng như vậy, Sở Long nghi ngờ hệ thống có phải là M không. *[Chủ nhân, chúc mừng đã thành công đánh giết hai con Đại Tống Tử, phần thưởng nhân đôi, nhận được bốn miếng Kỳ Lân Kiệt!]* Nhân đôi!

Vãi, niềm vui nhân đôi à!

Trong lòng Sở Long vui không kể xiết, biết sớm như vậy, con Đại Tống Tử kia cũng không tha.

Bốn miếng Kỳ Lân Kiệt, không biết sau khi dùng huyết mạch có thể trưởng thành đến mức độ nào?

Sở Long nhìn bốn miếng Kỳ Lân Kiệt đen sì trong tay, lòng đầy mong đợi.

Anh không thể chờ đợi được nữa mà cho từng miếng Kỳ Lân Kiệt vào miệng.

Sau khi dùng bốn miếng Kỳ Lân Kiệt, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Chương 28

Một cảm giác nóng rực lan tỏa khắp toàn thân, ngay lập tức hồi phục cơ thể mệt mỏi trở nên tràn đầy năng lượng.

Sở Long cũng cảm nhận được khí huyết càng thêm mạnh mẽ, gần như đạt đến mức độ có thể phóng ra ngoài, những con thi miết bên cạnh cũng lùi càng lúc càng xa.

Sở Long lại nhìn hình xăm kỳ quái trên cánh tay, phát hiện lúc này lại có thêm hai cái móng vuốt.

Tổng cộng bốn cái móng vuốt!

Trông vô cùng uy vũ, không biết khi cơ thể được bổ sung đầy đủ sẽ trông như thế nào.

Sở Long lòng đầy mong đợi.

Tinh lực đã hồi phục, Sở Long liền đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy, những con thi miết đó liền ào ào bỏ chạy, không còn một con!

Sở Long lộ ra vẻ mặt bất lực, mình có đáng sợ đến vậy sao?

Nhưng anh rất hài lòng với lần nâng cấp huyết mạch này, nóng lòng muốn xem khi huyết mạch thực sự thành hình, uy lực sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Đúng lúc này, toàn bộ mộ thất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Sở Long biết nơi này không nên ở lâu, không biết Ngô Thiên Chân và mọi người thế nào rồi.

Thế là anh lập tức khởi động cơ quan, mở cánh cửa dẫn xuống mộ thất bên dưới.

Sở Long xuống mộ thất, phát hiện bên trong không có một ai,

Muộn Du Bình và Ngô Thiên Chân không biết đã chạy đi đâu rồi.

Sở Long nghĩ phải nhanh chóng đuổi theo, liền theo dấu chân, nhanh chóng xông vào mộ đạo mà Muộn Du Bình đã rút lui.

Lúc này, Sở Long kinh ngạc phát hiện, tốc độ của mình đã tăng lên không chỉ một lần, cả cơ thể cảm giác cũng nhẹ đi không ít, thân nhẹ như yến, như Lăng Ba Vi Bộ.

Sở Long trong lòng vui mừng khôn xiết, xem ra lần này đã tiến hóa đến đôi chân.

Không ngờ Kỳ Lân Kiệt lại có công hiệu như vậy, không ngừng cường hóa cơ thể mình, nếu có một ngày toàn thân đều được cường hóa xong, sẽ mạnh đến mức nào.

Sở Long vừa nghĩ, vừa không ngừng tiến nhanh trong mộ đạo.

Sở Long men theo mộ đạo mà Muộn Du Bình đã chạy trốn, đi một mạch.

Trong mộ đạo thỉnh thoảng có thể thấy vài con thi miết lớn rải rác, nhưng những con thi miết đó căn bản không dám đến gần Sở Long.

Anh có dạ nhãn, không gặp trở ngại gì, tốc độ đi rất nhanh.

Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy lối ra của mộ đạo, số lượng thi miết ở đây cũng dần dần tăng lên.

Số lượng thi miết càng lúc càng nhiều, gần như sắp chặn kín cả mộ đạo, Sở Long phát hiện phía trước mộ đạo có một vũng máu tươi lớn, xem ra máu này vừa mới chảy ra không lâu, chắc là máu của Muộn Du Bình.

Bởi vì những con thi miết đó đều chen chúc bên cạnh vũng máu đó, không dám vượt qua, mới dẫn đến việc mộ đạo sắp bị thi miết chặn kín.

Sở Long phóng khí huyết của mình ra ngoài, lập tức khiến những con thi miết đó kinh hãi.

Từng con một phát ra tiếng kêu "chít chít chít", nhanh chóng rời xa Sở Long.

Nơi Sở Long đi qua, thi miết như thủy triều rút lui, nhường ra một con đường cho Sở Long.

Phảng phất như đang nghênh đón một vị ma thần. "Biết điều đấy." Sở Long khẽ cười, tiếp tục tiến lên.

Khi Sở Long đến rìa lối ra, thi miết đã rút lui không còn một con, khiến Sở Long vô cùng hài lòng.

Chỉ riêng khí tức của khí huyết đã khiến thi miết rút lui, không cần phải phóng máu ồ ạt như Muộn Du Bình nữa.

Dù là một con trâu, máu cũng có lúc chảy cạn.

Chương 29

Sở Long đang nghĩ thì đột nhiên, một sợi dây leo màu đỏ như máu lặng lẽ tấn công về phía anh.

Dây leo hành động cực nhanh, to bằng cánh tay người lớn, giống như một con rắn màu đỏ, không hề phát ra một tiếng động nào.

Nếu không có tầm nhìn ban đêm, trong mộ đạo tối đen không thấy năm ngón tay, Sở Long chắc chắn sẽ bị đâm trúng.

Sở Long mắt lanh tay lẹ!

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung đao chém xuống.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, sợi dây leo to bằng cánh tay liền bị chém thành hai đoạn.

Dây leo bị đứt quằn quại vài cái trên mặt đất rồi bất động, như thể có sinh mệnh.

Máu!

Sợi dây leo đó lập tức chảy ra máu tươi đỏ thẫm, lênh láng khắp mặt đất.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Nhưng lúc này Sở Long đã quen với chuyện lạ, không để ý nhiều, bước ra khỏi cửa mộ đạo và tiến vào một hang động.

Đó là một hang động đá tự nhiên khổng lồ, to bằng cả một sân bóng đá.

Dây leo!

Toàn bộ hang động phủ đầy những dây leo màu đỏ máu, chằng chịt ngang dọc, gần như quấn quanh mọi thứ có thể quấn.

Dây leo ở đây còn to hơn nhiều so với sợi mà Sở Long gặp ở cửa mộ đạo, thậm chí còn to hơn cả cột điện lớn nhất.

Ở đây, Sở Long phát hiện ra Muộn Du Bình và Hạo Thiên Chân.

Lúc này, mấy người họ đang bị những dây leo khổng lồ quái dị điên cuồng tấn công, dưới chân là một vũng máu lớn, chính xác hơn thì giống như mặt đường sau cơn mưa, đọng lại từng vũng máu.

Trên người họ cũng bị máu tươi đỏ thẫm nhuộm ướt, trông như những người máu.

Bên cạnh, có một xác Thanh Nhãn Hồ Thi khổng lồ bị vỡ đầu, Sở Long biết Kỳ Lân Kiệt trên người Hồ Thi hẳn đã bị Hạo Thiên Chân vô tình nuốt phải.

Dưới sự tấn công điên cuồng của những dây leo khổng lồ, Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao không ngừng chém giết, dây leo dưới tay anh ta lần lượt bị chém làm đôi, phun ra từng luồng máu tươi.

Nhưng đám dây leo dường như vô tận, không ngừng tấn công, mặc cho Muộn Du Bình chém giết.

Nếu Muộn Du Bình có thể ung dung đối phó, thì những người khác lại đang chật vật, Hạo Thiên Chân còn đỡ vì có Muộn Du Bình che chắn.

Tình hình của A Ninh là tệ nhất, trước đó cô đã bị Thi Miết cắn bị thương, lại thêm đạn trong súng đã hết, xem ra sắp không trụ nổi.

Một sợi dây leo to lớn bỗng quấn lấy vòng eo thon của A Ninh, cô liều mạng giãy giụa nhưng không có tác dụng gì, sau đó dây leo siết một vòng, kéo tuột A Ninh đi, quăng mạnh vào vách đá của hang động.

A Ninh bị quăng mạnh vào vách đá, va đập đến thất điên bát đảo, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, một sợi dây leo khác đã lặng lẽ đâm về phía bộ ngực đầy đặn của cô.

A Ninh vừa chịu một cú va đập mạnh, nửa nằm trên mặt đất, căn bản không thể phản ứng, đành nhắm mắt chờ chết.

Mắt thấy dây leo sắp đâm vào bộ ngực mềm mại của A Ninh, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long đã hành động.

Anh lao về phía A Ninh nhanh như gió, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém mạnh về phía dây leo.

"Vút!" Dây leo đứt thành hai đoạn.

A Ninh tuy được cứu, nhưng ngực lại thảm hơn, bị máu đặc sệt đỏ thẫm từ dây leo phun ra, bắn ướt đẫm cả ngực.

"A~" A Ninh khẽ kêu lên, vốn tưởng mình chết chắc, lại cảm thấy ngực chỉ bị một thứ chất lỏng bắn vào, một trận lạnh buốt chứ không có cảm giác đau đớn bị đâm xuyên.

Chương 30

Cô kinh hãi mở mắt ra, lại thấy Sở Long đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Trong mắt A Ninh lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng, không có Sở Long chặn đám Thi Miết và ba cái Đại Tống Tử kia, cô đã chết trong thông đạo rồi.

Cô vui mừng nói: "...Anh không chết?!" Sở Long cười đáp: "Tạm thời chưa chết được, nhưng tôi lại cứu cô một mạng, định báo đáp tôi thế nào đây?" A Ninh lườm Sở Long một cái: "Tôi, A Ninh, ghét nhất là nợ ân tình người khác, nói đi, muốn tôi báo đáp thế nào." Sở Long cười gian: "Hay là lấy thân báo đáp đi!" A Ninh tức giận hừ một tiếng, không ngờ Sở Long lại trực tiếp ra tay, sờ về phía bụng dưới phẳng lì của cô!

"Anh làm gì vậy?" A Ninh hét lên, không ngờ Sở Long lại là loại người như vậy, vừa tức giận vừa thất vọng tột cùng về anh.

Cô liều mạng giãy giụa, nhưng lại bị Sở Long ấn chặt bụng dưới, chỉ thấy anh đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao bên hông ra, nhìn chằm chằm vào bụng cô, giống như một tên đồ tể đang nhìn con mồi.

Sở Long vừa dùng tay ấn và di chuyển trên bụng A Ninh, vừa nói: "Đừng cử động lung tung!" A Ninh ngẩn ra, giãy giụa nói: "Tên khốn nhà anh, anh muốn làm gì?" Sở Long lạnh nhạt nói: "Có một con Thi Miết chui vào bụng cô rồi." Mặt A Ninh thoáng chốc tái nhợt, thảo nào cô cứ thấy bụng đau nhói không chịu nổi, hóa ra là có một con côn trùng lớn chui vào.

"Tôi cứ tưởng tên khốn nhà anh muốn... hóa ra..." Trong lúc A Ninh còn đang ngẩn người, Sở Long nghiêm túc nhìn cô nói: "Có thể

sẽ đau đấy, cô phải chịu đựng." Sở Long lấy một cành cây đặt vào miệng A Ninh, để tránh lát nữa vì quá đau mà cô cắn phải lưỡi.

A Ninh ngậm cành cây, nửa nằm dựa vào vách đá, căng thẳng nhìn người đàn ông trước mặt, cô nhắm mắt làm liều, không giãy giụa nữa, trực tiếp giao mạng nhỏ của mình vào tay người đàn ông này.

"Tôi bắt đầu đây!" Sở Long nói xong, Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhanh chóng rạch một đường, khều một nhát trên vết thương ở bụng A Ninh.

Sau đó, anh dùng ngón tay với tốc độ như tia chớp đâm vào vết thương của cô, thăm dò, móc một cái, gắp ra một con Thi Miết màu xanh.

Mấy động tác này diễn ra cực nhanh, nhưng A Ninh đau đến mức cả người cong lại, cắn chặt thanh gỗ trong miệng, chỉ phát ra những tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Một lúc lâu sau, A Ninh mới nhả thanh gỗ trong miệng ra, thở phào một hơi dài.

Lúc này, đầu cô đẫm mồ hôi, như vừa vớt từ dưới nước lên.

Sự kiên cường của A Ninh khiến Sở Long thầm khâm phục, một người phụ nữ làm được đến mức này, thật sự không dễ dàng.

"Con Thi Miết này chết trong bụng cô rồi." Sở Long ném con Thi Miết màu xanh trong tay sang một bên, "Vết thương sâu, đã nhiễm độc Thi Miết, nếu không giải độc thì cô chết chắc." A Ninh yếu ớt nói: "Vậy thà anh đừng giúp tôi lấy con Thi Miết ra còn hơn, để tôi phải chịu tội lớn như vậy." Sở Long hừ một tiếng: "Phụ nữ thật là ngoan cố, xem ra chỉ có thể để cô dính phải huyết mạch của nhà họ Sở tôi rồi." A Ninh ngẩn ra, tưởng Sở Long lại đang trêu chọc mình, lại thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh khẽ lướt qua lòng bàn tay, sau đó Sở

Long nắm chặt nắm đấm, đưa về phía vết thương của cô.

Máu tươi trong tay anh từng giọt từng giọt nhỏ vào vết thương của A Ninh.

Độc Thi Miết người thường khó mà hóa giải, nhưng huyết mạch của Sở Long không chỉ đặc biệt, hiện tại còn có đặc tính của Kỳ Lân Kiệt, có thể nói là vạn độc bất xâm, vạn độc khả phá.

Vì vậy anh biết máu của mình có lẽ sẽ hữu dụng với vết thương của A Ninh, nhưng không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.

Máu nhỏ vào cơ thể A Ninh, trong chớp mắt cô cảm thấy ấm áp, cơn đau dữ dội lập tức giảm bớt.

Càng kinh ngạc hơn là vết thương của cô đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tuy không hoàn toàn, nhưng đã đỡ hơn rất nhiều, ít nhất cũng giúp A Ninh có thể tự mình hành động.

A Ninh kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, tuy anh ta có vẻ cà lơ phất phơ, chẳng có gì đứng đắn.

Rốt cuộc anh ta là ai, đến từ đâu, vì sao lại có huyết mạch mạnh mẽ như vậy?

Một loạt câu hỏi vây quanh tâm trí A Ninh.

Trong lúc A Ninh đang suy nghĩ, Sở Long lầm bầm chửi: "Mẹ nó lại mất nửa cân máu, ra ngoài rồi ông đây nhất định phải bồi bổ cho thật tốt." A Ninh lập tức cảm động, lí nhí nói một câu: "Cảm ơn." Sở Long vờ như không nghe thấy: "Gì cơ, tôi không nghe thấy." A Ninh lườm Sở Long một cái, bực bội nói: "Tay anh đang đặt trên bụng tôi có thể bỏ ra được không!" Sở Long lúc này mới nhận ra một tay mình đang đặt trên bụng dưới phẳng lì của A Ninh, cảm giác mềm mại thoải mái đó khiến anh nhất thời quên cả rút tay về.

Nhưng vẻ mặt cứng miệng của A Ninh khiến cô hơi run lên, tức

giận trừng mắt nhìn Sở Long.

Phải nói rằng dáng vẻ tức giận của A Ninh thật đẹp, mày kiếm mắt tinh, anh khí ngút trời, miệng nhỏ hơi chu ra, lại không mất đi vẻ nữ tính.

Điều này khiến Sở Long nhất thời nhìn đến ngây người, không nhịn được muốn trêu chọc một phen.

Lời chưa kịp nói ra, sắc mặt Sở Long đột nhiên biến đổi.

"Cẩn thận!" Sở Long đột ngột ôm lấy A Ninh, né sang một bên.

Thì ra lúc này, đám dây leo càng trở nên điên cuồng hơn, vô số dây leo màu đỏ máu to hơn cả cột điện bay múa trong hang động, trong đó có vài sợi lặng lẽ đâm về phía Sở Long và A Ninh.

Sở Long một tay ôm A Ninh, một tay múa Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt những sợi dây leo đang tấn công mình.

Chương 31

Thân thể mềm mại của A Ninh dán sát vào Sở Long, cô cũng không ngừng dùng súng bắn vào những dây leo đó, hỗ trợ cho Sở Long.

Cái mông lớn của cô cứ lúc lắc, cọ qua cọ lại trên người Sở Long.

Điều này khiến Sở Long la lớn không chịu nổi, loại phụ nữ này đúng là vũ khí thực chiến.

A Ninh cũng lòng dạ rối bời.

Tính tình lạnh lùng kiêu ngạo của cô trước nay luôn khinh thường việc dựa dẫm vào đàn ông, nhưng lúc này cô lại cảm thấy an toàn, bờ vai vững chãi của Sở Long khiến cô có cảm giác muốn dựa vào.

Cô lắc lắc đầu, muốn xua đi cảm giác này.

Lúc này, những người khác cũng ngày càng chật vật đối phó với những dây leo không ngừng nghỉ.

Bàn Tử tuy mập, nhưng thân hình lại vô cùng linh hoạt, khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng anh ta cũng thở hổn hển, chửi rủa: "Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì thế này, ngay cả Thiên Tâm Nham cũng vô dụng, Bàn gia không sợ chết, nhưng không thể bỏ mạng trong tay mấy thứ vớ vẩn này được!" Chú Ba cũng không nói nên lời, cứ thế này, tất cả đều sẽ chết ở đây.

Sở Long vừa đối phó với dây leo, vừa quan sát, dây leo ngày càng nhiều, anh biết phải nhanh chóng tìm ra cách đối phó với chúng.

Trong môi trường tối đen, ưu thế của tầm nhìn ban đêm lộ rõ không thể nghi ngờ, khi những người khác sắp không trụ nổi, Sở Long phát hiện ra những dây leo này đều mọc ra từ một cây đại thụ

trong hang động.

Men theo những sợi dây leo, cuối cùng anh đã tìm ra được nguồn gốc của chúng, thì ra chúng bám vào rễ của cây đại thụ, rễ của nó hẳn là điểm yếu.

Nghĩ đến đây, Sở Long liền hét lớn về phía Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, yểm trợ cho tôi!" Muộn Du Bình vẫn đang chật vật đối phó với dây leo, trong hang động tối đen, anh thậm chí còn không phát hiện ra Sở Long đã đến.

Lúc này nghe thấy tiếng hét của Sở Long, mọi người lập tức vui mừng khôn xiết.

Hạo Thiên Chân phấn khích hét lên: "Anh Long!" Muộn Du Bình nghe thấy tiếng gọi của Sở Long, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, không chút do dự, liền lao về phía giọng nói của Sở Long.

Khi đến bên cạnh Sở Long, anh không hỏi thêm một câu nào, chỉ gật đầu với Sở Long, ý bảo anh có thể hành động.

Sự tin tưởng của Muộn Du Bình khiến lòng Sở Long ấm lại, anh nhếch mép cười nham hiểm, rồi vung đao lao về phía gốc rễ chằng chịt của đám dây leo.

Trên đường đi, Sở Long vượt qua mọi chướng ngại, chém rụng đầy đất những dây leo, toàn thân tắm trong máu tươi của chúng, giống như một vị Tu La tắm máu, không gì cản nổi.

Muộn Du Bình phía sau cũng dốc toàn lực bảo vệ Sở Long, không để bất kỳ sợi dây leo nào từ phía sau tiếp cận anh.

Hai người một đường xông vào, nhanh chóng đến được bộ rễ của cây đại thụ, cũng là nơi rễ của dây leo bám vào.

Gốc rễ của dây leo to bằng cả một chiếc xe tải nhỏ, Sở Long chém một nhát vào, máu đặc lập tức phun trào ra, giống như vòi cứu hỏa bị

vỡ.

Sở Long chém một trận điên cuồng, chém đến mức đầu dây leo máu thịt bay tứ tung!

Không lâu sau, đầu dây leo đã bị Sở Long dọn dẹp sạch sẽ, mặt đất một mảnh hỗn độn.

Những sợi dây leo to như cột điện thì như mất đi trụ cột, mềm nhũn ra.

"Bộp bộp!" Những sợi dây leo to lớn rơi đầy đất, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, "Long gia trâu bò!" Chú Ba cũng gật đầu, càng cảm thấy Sở Long thần bí và mạnh mẽ hơn, dù sao thì việc thoát khỏi đám Thi Miết và ba cái Đại Tống Tử kia, ngay cả Muộn Du Bình cũng chưa chắc làm được.

Anh ta mới đến không lâu, đã giải quyết được nguy cơ từ đám dây leo.

Hạo Thiên Chân cũng rất vui mừng, vừa định đi chào hỏi Sở Long, thì chuyện quỷ dị lại xuất hiện.

Cái cây đại thụ mà Sở Long chém vào, cũng rỉ ra máu tươi, trông vô cùng đáng sợ!

Cây đại thụ rỉ máu tươi, nhưng chuyện quỷ dị hơn còn ở phía sau.

Chỗ giao nhau giữa nó và dây leo đột nhiên lộ ra một cái hốc cây, đen ngòm.

Mọi người đang định tiến lên xem xét, lại thấy cái hốc cây đó từ từ "nhổ" ra một chiếc quan tài khổng lồ.

Đúng vậy, là nhổ ra!

Chương 32

Mọi người kinh ngạc không thôi, vội vàng vây quanh nghiên cứu chiếc quan tài khổng lồ này, chỉ thấy trên đó khắc đầy những hình vẽ thần bí, hoàn toàn không nhìn ra được niên đại.

Chú Ba lấy ra một cái xà beng, hăm hở muốn thử.

Trong lúc Hạo Thiên Chân đang nghiên cứu quan tài, Sở Long lại lười để ý, vì đã thuộc lòng nguyên tác, anh biết thứ bên trong sớm đã bị nhà họ Uông kia tráo đổi rồi.

Ở một bên khác, Muộn Du Bình đang dọn dẹp những dây leo còn sót lại.

A Ninh cũng tiến lên xem xét thứ bên trong quan tài, không ngờ lại bị Sở Long kéo sang một bên.

"Xem gì mà xem, không muốn sống nữa à, tôi giúp cô chữa vết thương." Giọng điệu không cho phép phản bác của Sở Long khiến A Ninh ngẩn ra, hiếm khi cô không ngoan cố, ngược lại trên mặt còn ửng lên một vệt hồng, ngoan ngoãn đi theo Sở Long sang một bên.

Bàn Tử ở bên cạnh cười nói: "Anh Long nhà ta, vừa trộm mộ, vừa tán gái!" Sở Long lườm Bàn Tử một cái: "Mau cút về trộm mộ của ông đi!" Bàn Tử cười hắc hắc, nhìn Sở Long đưa A Ninh sang một bên chữa thương.

Không lâu sau, liền nghe thấy Hạo Thiên Chân hét lên: "Bàn Tử, mau lên, quan tài mở rồi." Bàn Tử vội vàng lật đật chạy tới, vừa nhìn một cái, lập tức kinh hô một tiếng: "Vãi chưởng, trâu bò thật!" Sở Long thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử, như thể phát hiện ra chuyện gì ghê gớm lắm, liền trêu chọc: "Bàn Tử, ông không phải tự xưng là hoàng tử giới trộm mộ sao, cứ làm ầm ĩ lên!" Bàn Tử vội giải thích:

“Không phải đâu anh Long, bên trong quan tài thật sự quá quỷ dị, Bàn gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này.” Sở Long nghe vậy, nhíu mày, lẽ nào khác với những gì mình biết trong nguyên tác?

Anh liền vội vàng chạy tới, chỉ thấy cảnh tượng bên trong quan tài quả thực khiến người ta tê cả da đầu, xác chết bên trong không nằm thẳng, mà là đang quỳ.

Một xác chết trông như thật, mặc Ngọc Dũng đang quỳ trước mặt mọi người, khiến tất cả những người có mặt không khỏi nuốt nước bọt.

Ngay phía trước xác chết đặt một chiếc hộp ngọc màu xanh nhạt.

Hộp ngọc xanh biếc, nhìn qua đã biết không phải vật tầm thường.

Toàn bộ hộp ngọc là một khối liền, hoàn toàn không thấy một khe hở nào.

Nhưng xuyên qua lớp ngọc bích xanh biếc, lại có thể mơ hồ thấy có thứ gì đó bên trong.

Người khác không nhìn rõ, nhưng Sở Long lại thấy rất rõ ràng, đó là một mảnh vỡ kim loại màu vàng sẫm!

Khoảnh khắc Sở Long nhìn thấy hộp ngọc, chính xác hơn là mảnh kim loại bên trong, đầu óc anh đột nhiên vang lên một tiếng “ong” thật lớn, khiến anh suýt chút nữa đứng không vững.

Toàn bộ tâm trí dường như đều bị mảnh kim loại đó hút lấy.

Đây là thứ gì?

Mảnh kim loại trước mắt lại cho Sở Long một cảm giác quen thuộc, như thể là một thứ gì đó rất thân quen.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều bị chiếc hộp ngọc thu hút, còn xác chết mặc Ngọc Dũng kia ngược lại không ai để ý.

Xác chết đó sắc mặt hồng hào, giống như một người sống vậy.

Bàn Tử mấy lần đưa tay ra rồi lại rụt về, chiếc hộp ngọc đó quá quỷ dị, khí lạnh toát ra khiến người ta lạnh từ đầu đến chân, không ai dám manh động.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Thứ này lai lịch quá lớn, căn bản không nhìn ra được manh mối gì!" Chú Ba và Hạo Thiên Chân cũng ngẩn người, nhìn về phía Sở Long và Muộn Du Bình, hy vọng hai người có thể nhìn ra được chút gì đó.

Muộn Du Bình nhíu chặt mày, sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nói: "Bão Nguyệt Ngọc Quan, toàn bộ quan tài ngọc kể cả nắp đều được điêu khắc từ một khối ngọc duy nhất, là một thể thống nhất." Bão Nguyệt Ngọc Quan?

Mọi người đều ngẩn ra, Chú Ba đột nhiên kinh ngạc hét lên: "Tôi hiểu rồi, Bão Nguyệt Ngọc Quan lai lịch rất lớn, tương truyền là vật dùng để chôn cất thành viên hoàng tộc, bây giờ lại chuyên dùng để chứa một mảnh kim loại vỡ sao?!" Chú Ba vừa nói vậy, mọi người càng cảm thấy mảnh kim loại bên trong thần bí khó lường.

Lúc này, cảm giác của Sở Long với mảnh kim loại màu vàng sẫm ngày càng mãnh liệt, cả thể xác và tâm hồn anh như hòa làm một với mảnh kim loại đó.

Giống như nam châm, nó hút chặt lấy tâm trí của Sở Long.

Thậm chí khiến anh không nhịn được mà đưa tay ra muốn lấy mảnh kim loại đó.

Sở Long vừa đưa tay ra, A Ninh bên cạnh vội muốn lên tiếng ngăn cản, dù sao thì chiếc hộp ngọc đó quá thần bí, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

A Ninh còn chưa kịp phát ra tiếng, tay Sở Long đã đưa tới.

Giây tiếp theo, lời ngăn cản của A Ninh biến thành một tiếng kinh ngạc!

Không chỉ A Ninh, tất cả mọi người đều phát ra một tiếng kinh hô, mắt trợn tròn, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt: Chỉ thấy tay Sở Long vừa chạm vào chiếc hộp ngọc, nó liền tan ra như nước!

Chương 33

Vì Sở Long đã chiến đấu suốt một chặng đường, lòng bàn tay cũng bị cắt mấy lần, nên trên tay đầy vết thương và vết máu.

Những vết máu đó vừa chạm vào hộp ngọc, liền hòa tan cùng nó.

Chiếc hộp ngọc cũng hóa thành dạng lỏng, dần dần bao bọc lấy bàn tay Sở Long, nơi nó đi qua, vết thương trên tay anh liền lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Bàn tay không chỉ lành lặn như cũ, mà còn trở nên trắng nõn hơn, làn da như của trẻ sơ sinh.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, mặt đờ đẫn nhìn Sở Long.

Sở Long rốt cuộc là ai?

Dường như anh ta có mối quan hệ rất lớn với chiếc hộp ngọc này.

Phải biết đây là chiếc hộp từ không biết bao nhiêu năm trước, sao có thể có liên quan đến một người hiện đại chứ?

Một loạt câu hỏi vây quanh tâm trí mọi người.

Thực ra không chỉ họ, ngay cả Sở Long lúc này cũng đang ngơ ngác.

Xem ra hệ thống không lừa mình, lai lịch của mình quả thực không đơn giản.

Chẳng lẽ mình thật sự là người mà ngay cả Tây Vương Mẫu và Uông Tàng Hải đều phải cung kính đối đãi?

Vậy thì phải là nhân vật trâu bò đến mức nào!

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, hộp ngọc từ từ tan chảy như

nước, một phần chui vào cơ thể Sở Long.

Điều này khiến anh lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân không còn một chút mệt mỏi, trở lại trạng thái đỉnh cao!

Anh cảm thấy sức mạnh của mình càng bùng nổ hơn!

Lúc này, mảnh kim loại màu vàng sẫm trong hộp ngọc từ từ lộ ra bộ mặt thật.

Mọi người vừa nhìn, đều hít vào một hơi khí lạnh.

Sau khi hộp ngọc tan chảy, miếng kim loại màu vàng sẫm bên trong cuối cùng cũng lộ ra diện mạo ban đầu.

Một vật thể toàn thân màu vàng sẫm, trông như kim loại, vì nó lấp lánh ánh kim.

Chính xác mà nói, mọi người căn bản không nhìn ra được vật này rốt cuộc là chất liệu gì, chỉ cảm thấy nó giống như mảnh vỡ của một món đồ nào đó.

Chỉ thấy nó vừa xuất hiện, liền tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo, như một con mãnh thú đang gầm thét, khiến lòng mọi người chấn động.

Cả miếng kim loại lấp lánh ánh sáng vàng sẫm quỷ dị, hút cả tâm trí của mọi người vào trong.

"Thứ quái quỷ gì thế này!" Bàn Tử trợn tròn mắt, thứ này căn bản không giống vật có thể xuất hiện ở trần gian.

Chú Ba và Muộn Du Bình kiến thức rộng rãi, lúc này cũng nhíu chặt mày, thứ này lai lịch có vẻ rất lớn, họ cũng chưa từng nghe nói đến.

Sở Long sau khi hộp ngọc tan chảy, thuận thế cầm lấy miếng kim loại màu vàng sẫm.

Anh chỉ cảm thấy miếng kim loại trong tay vô cùng nặng, vừa chạm vào, liền cảm nhận được một luồng khí tức hoang sơ mạnh mẽ, cả người như xuyên không về thời thượng cổ.

Anh như đang ở trong một thời đại đen tối loạn lạc, ngàn quân vạn mã đang chém giết gào thét, một người đàn ông vĩ đại như thiên thần cầm một món thần binh màu vàng sẫm, đang điên cuồng chiến đấu với người khác, đánh đến trời đất tối tăm, sông núi vỡ nát.

Sở Long trong lòng kinh ngạc không thôi, mẹ nó cũng quá mãnh liệt rồi.

Trong lúc toàn bộ tâm trí của Sở Long đều chìm đắm trong miếng kim loại, Bàn Tử không nhịn được ghé lại gần, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào miếng kim loại màu vàng sẫm trong tay Sở Long, lải nhải nói: "Vãi chưởng, quá đỉnh, anh Long có thể cho Bàn Tử tôi xem một chút được không, để tôi quan sát kỹ một phen." Sở Long như điếc không nghe, căn bản không có tâm tư đáp lại những người khác có mặt.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh tự nhiên cũng nhìn ra miếng kim loại này không tầm thường, phấn khích nói: "Anh Long, anh mau cất đi, ra ngoài rồi nộp cho quốc gia." "Hừ, đồ ngốc, nộp cho quốc gia, quốc gia quay lại định cho cậu tội trộm mộ đấy!" A Ninh vẻ mặt khinh thường, Hạo Thiên Chân quả thật quá ngây thơ.

Bàn Tử thấy Sở Long không để ý, liền đưa tay ra, muốn giật lấy miếng kim loại màu vàng sẫm trong tay anh để quan sát cho kỹ.

Chương 34

Ai ngờ khi tay Bàn Tử sắp chạm vào mảnh vỡ đó, cảnh tượng quỷ dị lại xuất hiện.

Mảnh kim loại trong tay Sở Long, từ từ thấm vào lòng bàn tay anh, như thể chui vào trong.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, miếng kim loại hoàn toàn chìm vào lòng bàn tay Sở Long.

"...Không khoa học chút nào!" Bàn tay đang giơ giữa không trung của Bàn Tử hoàn toàn cứng đờ, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

A Ninh ngơ ngác nhìn Sở Long, gã này có thể dung hợp kim loại vào cơ thể, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết cô cũng không tin.

Tam quan của Hạo Thiên Chân hoàn toàn bị đảo lộn, đây có phải là thế giới mà cậu biết không?

Muộn Du Bình ngây người nhìn mọi thứ trước mắt, suốt quá trình không nói một lời, nhưng trong lòng lại như sông cuộn biển gầm, ánh mắt nhìn Sở Long đầy nghi hoặc.

Sau khi mảnh kim loại hoàn toàn dung nhập vào lòng bàn tay Sở Long, cảnh đại chiến trước mắt anh lập tức biến mất, lúc này mồ hôi đã làm ướt đẫm toàn thân, sự chấn động trong lòng mãi không tan đi.

Anh vội vàng kiểm tra cơ thể mình, muốn tìm tung tích của mảnh vỡ đó, lại phát hiện không có bất kỳ dấu vết nào.

Khi mọi người vẫn còn đang chấn động, chỉ thấy Muộn Du Bình bước lên một bước, đến trước xác chết như người sống kia.

Trên mặt anh ta lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, lạnh lùng nhìn chằm

chằm vào xác chết đó, không chút do dự đưa hai tay ra, siết chặt lấy cổ xác chết.

Mọi người lập tức kinh hô một tiếng, không hiểu tại sao Muộn Du Bình lại làm vậy.

Đó chỉ là một xác chết, lẽ nào có ân oán với Muộn Du Bình sao?

Bàn Tử vội nói: "Này Tiểu Ca, đó chỉ là một xác chết thôi mà, anh làm như gặp phải kẻ thù giết cha vậy." Muộn Du Bình không trả lời, càng dùng sức siết chặt cổ xác chết, cho đến khi khuôn mặt hồng hào của nó dần dần tái đi.

Cho đến khi sắc mặt xác chết hoàn toàn trắng bệch, như thể đã chết hẳn, Muộn Du Bình mới chịu buông tay, ngồi phịch xuống bên cạnh quan tài.

Chú Ba suốt quá trình đều nhíu chặt mày, một mình Sở Long đã đủ khiến ông kinh ngạc, bây giờ hành động quỷ dị của Muộn Du Bình, dường như anh ta thật sự nhận ra người đang quỳ trong quan tài.

Người đó trông có vẻ đã rất lâu đời, sao Muộn Du Bình có thể nhận ra được?

Mang theo một loạt nghi vấn, Chú Ba không nhịn được hỏi: "Tiểu Ca, cậu nhận ra người này?" Muộn Du Bình không trả lời, mọi người càng tò mò về thân phận của anh ta hơn, rốt cuộc người này là ai, sao lại có ân oán không thể nói rõ với một xác chết lâu đời trong quan tài?

Lúc này, Sở Long đã hoàn toàn tỉnh táo đứng ra: "Tiểu Ca chỉ lo cho an nguy của mọi người thôi, nếu người trong quan tài hồi phục, chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp đâu." Lời giải thích của Sở Long khiến mọi người tạm thời gạt bỏ nghi ngờ.

Muộn Du Bình nghỉ ngơi một lát, liền đứng dậy, đưa tay vào trong quan tài, mò mẫm một hồi, lấy ra một chiếc hộp ngọc màu tím.

“Chân tướng ở trong hộp ngọc tím này, xem đi.” Nói xong, anh ném chiếc hộp ngọc tím cho Hạo Thiên Chân.

Ngọc tím có thể trừ tà, một chiếc hộp ngọc tím lớn như vậy có thể nói là vô giá, lập tức khiến Bàn Tử, người vốn còn canh cánh trong lòng về chiếc hộp ngọc xanh biếc và mảnh kim loại kỳ dị bị Sở Long hấp thu, hai mắt sáng rực.

Chú Ba kinh ngạc: “Một khối ngọc tím hoàn chỉnh lớn như vậy, ước chừng năm đó trong hoàng cung cũng không có mấy khối.” Hạo Thiên Chân cẩn thận đặt chiếc hộp xuống đất, hộp không có khóa, mọi người mở ra xem, bên trong là một cuộn lụa trắng viền vàng, trong sợi lụa có khảm tơ vàng, được bảo quản rất tốt.

Hạo Thiên Chân mở cuộn lụa ra, chăm chú xem, cậu có chút nghiên cứu về lịch sử, nên có thể hiểu được một phần trong đó, đủ để hiểu được đại khái.

Sở Long biết trước kịch bản nên không quá để tâm, những người khác thì tò mò không chịu nổi, lần lượt thúc giục Ngô Thiên Chân mau nói cho họ.

Dựa theo lời kể đứt quãng của Hạo Thiên Chân, mọi người đã hiểu được thân phận của người trong quan tài.

Về cơ bản, Lỗ Thương Vương vốn là một Mô Kim Hiệu Úy của nước Lỗ, chuyên đào mộ cổ cho quân đội nước Lỗ để lấy vàng bạc chi trả quân lương.

Có một lần, ông ta chém giết một con rắn lớn trong mộ cổ, sau đó có được Quỷ Tỷ...

Nghe một hồi tường thuật của Hạo Thiên Chân, mọi người cuối cùng cũng hiểu được ngọn ngành của ngôi mộ lớn này.

Mọi người nhìn xác chết trong quan tài bị Muộn Du Bình bóp chết,

trong lòng nghi vấn, lẽ nào đây mới là Lỗ Thương Vương thật sự?

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đưa ra một nghi vấn, "Không biết vị quân sư đó cuối cùng thế nào, cuối cùng không hề nhắc đến." Chú Ba dày dạn kinh nghiệm lắc đầu, "Người này cực kỳ thông minh, sao có thể ngu ngốc chịu bồi táng?" Muộn Du Bình lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Đương nhiên là không, vì cuối cùng, người nằm trong Ngọc Dũng, sớm đã không phải Lỗ Thương Vương, mà là ông ta." Lời này vừa thốt ra, mọi người đều giật mình, Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói: "Lẽ nào vào thời khắc cuối cùng, hai người đã tráo đổi?" Muộn Du Bình gật đầu, nhìn xác chết kia: "Người này tính toán tỉ mỉ, chẳng qua chỉ mượn thế lực của Lỗ Thương Vương, để thực hiện mục đích trường sinh bất lão của mình mà thôi." Lời của Muộn Du Bình lập tức khiến mọi người kinh ngạc nhìn anh.

"Sao anh biết những chuyện này?

Chương 35

Cứ như anh đã tự mình trải qua vậy.” Bàn Tử kinh ngạc hỏi, cảm thấy mấy gã này ai cũng thần bí.

Đáy mắt Muộn Du Bình lóe lên một tia hoảng loạn, người khác không nhìn ra, nhưng Sở Long có thể thấy rất rõ.

Chỉ thấy Muộn Du Bình lập tức khôi phục vẻ mặt không cảm xúc, tiếp tục nói: “Tôi không trải qua, chỉ là mấy năm trước khi trộm mộ, vô tình có được cuốn tự truyện của vị quân sư đó mà thôi.” Mọi người tiếp tục truy hỏi, nhưng vẻ mặt Muộn Du Bình có vẻ không tự nhiên: “Đó là một cuốn tự truyện, những chuyện này chỉ được nhắc đến sơ qua, không có ghi chép chi tiết.” Chú Ba và Ngô Thiên Chân dường như cũng nhận ra Muộn Du Bình đang nói dối, nhưng vì người ta không muốn nói, họ cũng không tiện hỏi thêm.

Nhưng Bàn Tử lại cứ cố tình hỏi vào chỗ khó.

“Tôi không quan tâm quân sư hay Lỗ Thương Vương, bây giờ tôi chỉ muốn biết hai chuyện, một là thân phận của Muộn Du Bình, hai là mảnh kim loại kỳ lạ vừa rồi rốt cuộc đã đi đâu, hai người các người cứ thần thần bí bí, mẹ nó thật quá bí ẩn!” Nói thật, mảnh kim loại đó ngay cả Sở Long cũng không rõ là thứ gì, anh cảm thấy nên chuyển chủ đề: “Bàn Tử, ông còn nghĩ ngợi gì nữa, không mang cái Ngọc Dũng kia đi à?

Thứ đó trên đời có lẽ chỉ có một bộ thôi đấy!” Bàn Tử nghe đến Ngọc Dũng lập tức hai mắt sáng rực, Chú Ba cũng vỗ vỗ vai anh ta: “Còn ngẩn ra đó làm gì, đánh nhanh thắng nhanh, rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Bàn Tử và Chú Ba lật đật đi tới, muốn lột Ngọc Dũng trên người xác chết xuống, Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình không có

hứng thú với việc này, bèn nhắm mắt lại, ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

A Ninh liếc nhìn Sở Long hai cái, thấy anh không có ý kiến gì, liền cũng đi theo sau Chú Ba và Bàn Tử.

Nếu Ngọc Dũng thật sự thần kỳ như trong cuộn lụa ghi chép, vậy thì nó vô giá, mang ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động thế giới.

Bàn Tử lúc này hoàn toàn bị Ngọc Dũng thu hút, không quan tâm đến chuyện khác, trực tiếp đưa tay lột Ngọc Dũng trên người xác chết, nhưng chưa kịp lột xuống, một con Thi Miết màu đỏ máu to bằng nắm đấm đã cắn rách da đầu xác chết, bò ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy, chửi rủa: "Mẹ nó!

Nhỏ như vậy cũng dám ra đây khoe mẽ." Nói xong, Bàn Tử liền định giơ xà beng trong tay lên, đập nó vào cây đại thụ bên cạnh.

Chú Ba bên cạnh kinh hãi toát mồ hôi lạnh: "Mẹ kiếp, Bàn Tử tìm chết à, con đó là Thi Miết vương, mày mà giết nó, là gây họa lớn đấy!" Bàn Tử ngẩn ra, không tin nói: "Nhỏ như vậy mà là Thi Miết vương?

Vậy mấy con to lớn kia chẳng phải tức chết à?" Muộn Du Bình lúc này sắc mặt trắng bệch, gầm lên: "Nhanh lên, giết Thi Miết vương rồi, đám Thi Miết sẽ cuồng bạo, không phải máu của tôi có thể khắc chế được đâu!" Bàn Tử tiếp tục lột Ngọc Dũng trên người xác chết, nhưng lúc này cây đại thụ quả nhiên rung động một trận, phát ra tiếng "ken két", khiến người ta tê cả da đầu.

Thì ra con Thi Miết vương mà Bàn Tử đập đi, không lệch đi đâu được, vừa hay đập trúng một chỗ kỳ lạ trên cây đại thụ.

Chỗ đó rõ ràng khắc một chữ Vạn!

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, chất dịch màu đỏ từ con Thi Miết vương vỡ ra, đang từng chút một ăn mòn phong ấn chữ Vạn đó.

Sắc mặt Chú Ba tái đi: “Trong truyền thuyết là Cửu Đầu Xà Bách, bây giờ phong ấn được giải trừ, nó sắp sống lại rồi, mau chạy đi!” Cây Cửu Đầu Xà Bách này cao gần mười tầng lầu, mười người ôm cũng chưa chắc đã xuể.

Bây giờ, những cành cây che trời của Cửu Đầu Xà Bách lập tức như sống lại, những nhánh cây ngóc lên như rắn, phần ngọn cuộn lại như hoa, trông như một bàn tay quỷ.

Cả cái cây như có hàng ngàn vạn bàn tay quỷ, giương nanh múa vuốt, giống hệt một con yêu quái.

Từng bàn tay quỷ vồ về phía mọi người, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

“Mẹ nó, quái vật gì thế này!” Bàn Tử trợn tròn mắt, vừa nói vừa lột Ngọc Dũng trên xác chết kia.

Giây tiếp theo, Bàn Tử gặp họa, một bàn tay quỷ đã quấn lấy chân anh ta, sau đó siết một vòng, kéo anh ta khỏi bên cạnh quan tài.

Bàn Tử chỉ cảm thấy chân mình siết lại, chưa kịp phản ứng, cả người đã bay lên không trung.

Bàn Tử sợ đến mức la oai oái!

Bàn Tử bị bàn tay quỷ của Cửu Đầu Xà Bách quấn lấy lơ lửng trên không, hét lớn “Cứu mạng!” Sở Long mắt lanh tay lẹ, lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao, tung người nhảy lên, một đao chém đứt cành cây đang quấn lấy Bàn Tử.

Bàn Tử nặng nề ngã xuống đất, ngã đến thất điên bát đảo.

Anh ta khó khăn đứng dậy, giơ ngón tay cái với Sở Long: “Anh Long, trâu bò!” Lời Bàn Tử vừa dứt, vô số Thi Miết từ bốn phương tám hướng tràn tới, bò kín cả vách đá trong hang động.

Đám Thi Miết dày đặc khiến mọi người tê cả da đầu.

Phía sau lại có con Cửu Đầu Xà Bách như yêu quái chặn mất cửa hang.

Đúng là trước có truy binh, sau có chặn đường.

Mắt thấy bàn tay quỷ của Cửu Đầu Xà Bách và đám Thi Miết sắp đến trước mặt, mọi người lập tức hoảng loạn.

"Mau nhảy lên Thiên Tâm Nham!" Sở Long gầm lên một tiếng, dẫn đầu ôm A Ninh nhảy lên Thiên Tâm Nham.

Chương 36

A Ninh do chân cẳng chưa lành lặn, đành để Sở Long ôm vào lòng, dù lạnh lùng diễm lệ như cô lúc này cũng đỏ mặt xấu hổ.

Những người khác vội vàng theo sau.

Thiên Tâm Nham là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách, tất cả bàn tay quỷ của nó vừa đến gần Thiên Tâm Nham, liền rụt trở lại.

Nhưng đám Thi Miết thì khác, chúng không hề sợ Thiên Tâm Nham.

Một mảng đen kịt áp sát Thiên Tâm Nham nơi Sở Long đang đứng, khiến người ta cảm thấy áp lực cực lớn.

Tiếng đập cánh chói tai ngày càng gần.

A Ninh mặt đầy lo lắng, bất giác nhìn về phía Sở Long.

Bàn Tử lại lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Mẹ nó, sợ cái gì, chúng ta có bảo huyết của lão Muộn, sợ cái trứng!" Mọi người không nói nên lời, lại thấy Muộn Du Bình nhíu chặt mày, sắc mặt ngưng trọng, lòng mọi người chùng xuống, quả nhiên Muộn Du Bình nói: "Vô dụng, Thi Miết vương ở đây, số lượng lại nhiều như vậy, máu của tôi tác dụng rất có hạn." Mọi người nghe xong đều ngây người, vì bầy Thi Miết đã ở ngay trước mắt.

Khoảng cách chưa đầy một mét.

Chúng từ bốn phương tám hướng bao vây chặt lấy họ, mọi người như đang đứng trên một hòn đảo cô độc.

Làm sao bây giờ?

Mọi người mồ hôi đầm đìa, trong mắt lộ ra vẻ hoảng loạn.

Bàn Tử theo bản năng chửi rủa: "Mẹ kiếp, Bàn Tử này liều mạng với đám sâu bọ thối tha này!" Nói xong Bàn Tử định giơ xà beng lên đánh vào bầy Thi Miết, lại bị Muộn Du Bình kéo lại: "Khoan đã, đừng manh động, để tránh chúng ùa lên một lượt, chúng ta sẽ toi đời!" Muộn Du Bình nói xong, sắc mặt tái nhợt, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch thêm một nhát vào cổ tay.

Mọi người cảm động, nhưng lại không có cách nào khác.

Nhưng lúc này Sở Long đã đứng ra, một tay cản Muộn Du Bình lại: "Nhiều sâu bọ như vậy, mẹ nó anh định rút cạn máu à?" Muộn Du Bình ngẩn ra, không nói gì nữa, đúng là rút cạn máu của anh ta, cũng chỉ có thể trì hoãn được cuộc tấn công của Thi Miết mà thôi.

Sở Long ngăn cản Muộn Du Bình, thực ra còn có một tầng cân nhắc khác, dù sao hiện tại trước có Thi Miết, sau có Cửu Đầu Xà Bách, nếu Muộn Du Bình lại mất máu, sẽ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Tình hình hiện tại, hai người ra tay tổng cộng vẫn mạnh hơn một người nhiều.

Muộn Du Bình cũng biết huyết mạch của Sở Long dường như còn trên cả anh ta, khiến trong lòng không khỏi có thêm một phần may mắn, có lẽ máu của Sở Long sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Dưới sự chú ý của mọi người, cổ đao trong tay Sở Long khẽ lướt qua lòng bàn tay kia, liền rạch ra một vệt máu, Sở Long vẩy một ít máu trong tay ra xung quanh Thiên Tâm Nham.

Quả nhiên, máu của Sở Long vừa rơi xuống, đám Thi Miết đang tràn tới liền dừng bước, tụ tập trước vệt máu của Sở Long, không dám vượt qua dù chỉ nửa bước.

Cảnh tượng trước mắt, lập tức khiến Bàn Tử hoan hô, hét lên:

“Trâu bò, anh Long... không, Long gia trâu bò!” Đôi mắt đẹp của A Ninh lướt trên người Sở Long, người đàn ông này mạnh hơn cô tưởng tượng, không biết lai lịch thế nào?

Chú Ba không khỏi khẽ cảm thán: “Không ngờ, máu của gã này xem ra còn lợi hại hơn cả Tiểu Ca.” Ánh mắt Hạo Thiên Chân nhìn Sở Long càng thêm một phần sùng bái.

Đám Thi Miết dừng lại, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không ngờ Cửu Đầu Xà Bách lại như có trí tuệ, chỉ thấy nó đột ngột vung bàn tay quỷ to lớn, đập mạnh vào những con Thi Miết đang dừng lại trước vệt máu của Sở Long.

“Lốp bốp!” Bầy Thi Miết bị Cửu Đầu Xà Bách đập chết rất nhiều, lần lượt vỡ tan, dịch thể bắn tung tóe khắp nơi, một phần xác Thi Miết bay về phía Thiên Tâm Nham nơi Sở Long đang đứng.

“Mẹ nó, ngư ông đắc lợi à?” Khi mọi người còn chưa hiểu tại sao Cửu Đầu Xà Bách lại tấn công đám Thi Miết, nó lại hành động, bàn tay quỷ to lớn không ngừng đập vào bầy Thi Miết, đánh chết đầy đất.

Số lượng Thi Miết chết nhiều đến mức dần dần phủ kín Thiên Tâm Nham.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, thì ra Cửu Đầu Xà Bách đang lợi dụng xác Thi Miết để che phủ Thiên Tâm Nham, sau đó để nó có cơ hội tấn công lên!

“Cái cây quỷ này mẹ nó thành tinh rồi, còn nghĩ ra được chiêu độc như vậy!” Bàn Tử lầm bầm chửi rủa.

Nhưng lúc này đã quá muộn, vô số xác Thi Miết đã che kín Thiên Tâm Nham.

Vô số cành cây của Cửu Đầu Xà Bách hóa thành bàn tay quỷ, tấn công mạnh về phía mọi người!

Chương 37

"Chém chết mẹ nó!" Sở Long gầm lên một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đập mạnh về phía bàn tay quỷ của Cửu Đầu Xà Bách.

Nhưng những bàn tay quỷ này cứng hơn nhiều so với đám dây leo trước đó, dưới một đòn toàn lực của Sở Long, mới miễn cưỡng chém đứt được một bàn tay quỷ.

Những người khác trừ Muộn Du Bình có thể miễn cưỡng chống đỡ Cửu Đầu Xà Bách ra, những người khác đều thảm hại không chịu nổi.

A Ninh còn thảm hơn, căn bản không né được những đòn tấn công của bàn tay quỷ, mắt thấy một bàn tay quỷ quấn lấy cánh tay thon nhỏ của A Ninh, định kéo cô đi, A Ninh lập tức hoảng sợ.

Sở Long nghe tiếng A Ninh hét lên, quay đầu lại nhìn, mắt thấy cô sắp bị bàn tay quỷ của Cửu Đầu Xà Bách kéo đi.

Trên mặt A Ninh cũng tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Những bàn tay quỷ này còn kinh khủng hơn nhiều so với đám dây leo trước đó, mỗi người bị bắt đi đều bị cành cây siết chặt đến chết, sau đó treo ngược trên cây đại thụ, dường như làm chất dinh dưỡng cho nó.

Trong lúc A Ninh hoảng sợ, Sở Long đột ngột phát lực, chém đứt cành cây quỷ đang tấn công trước mặt.

Anh tung người nhảy lên, đến bên cạnh A Ninh, một tay ôm cô vào lòng, lòng bàn tay áp chặt vào bụng dưới phẳng lì của A Ninh.

A Ninh ngẩn ra, quay đầu nhìn Sở Long, lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Sở Long một tay ôm thân thể mềm mại của cô, một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, điên cuồng chém vào những cành cây quỷ đang liều mạng tấn công.

Nhất thời máu đặc phun trào, những cành cây quỷ đó lần lượt rơi xuống đất.

A Ninh trong lòng Sở Long, nhìn khuôn mặt nghiêng như dao gọt của anh, và tư thế khỏe khoắn đó, bất giác mê mẩn, như thể quên mất sự nguy hiểm của hoàn cảnh hiện tại.

Có Sở Long ở bên cạnh, cô cảm thấy vô cùng bình tĩnh và hưởng thụ.

Đột nhiên một cành cây từ sau lưng Sở Long đâm tới, A Ninh theo bản năng khẽ kêu lên: "Anh Long, cẩn thận!" Sở Long thấy A Ninh không còn gọi mình là tên khốn, mà gọi là anh Long, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười: "Ôm chặt vào!" A Ninh ôm chặt lấy Sở Long, thân thể mềm mại áp sát vào, bộ ngực mềm mại khiến lòng Sở Long khẽ rung động, thầm nghĩ, tiểu yêu nữ này đúng là họa thủy!

Sở Long ôm chặt A Ninh, đột ngột xoay người, một đao chém xuống cành cây lớn đang đâm từ phía sau!

Mắt A Ninh nhìn Sở Long lập tức bừng lên một tia sáng.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn thấy, cười nói: "Anh Long, Long gia, hai người tán tỉnh có cần phải công khai như vậy không!" Lời trêu chọc của Bàn Tử lập tức khiến khuôn mặt xinh đẹp của A Ninh ửng lên một vệt hồng nhạt.

Sở Long bực bội nói: "Bàn Tử ông nói nhảm nhiều thế, mau dọn dẹp xác mấy con sâu thối trên Thiên Tâm Nham đi!" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, giơ ngón tay cái với Sở Long: "Long gia trâu bò, ngay cả lúc tán tỉnh cũng nghĩ ra được cách hay!" Lời của Sở Long khiến mọi

người đang ngơ ngác tỉnh ra, vội vàng đi yểm trợ cho Bàn Tử, để anh ta dọn dẹp Thi Miết trên Thiên Tâm Nham.

Cửu Đầu Xà Bách lập tức tăng cường lực tấn công, khiến mọi người chống cự vô cùng gian khổ, nếu không có Sở Long và Muộn Du Bình ở đây, e rằng đã toi đời từ lâu.

Dưới sự yểm trợ của mọi người, Bàn Tử nhanh chóng dọn dẹp Thi Miết trên Thiên Tâm Nham, vừa dọn vừa lầm bầm chửi rủa: "Mẹ kiếp, mấy con sâu thối này đúng là thối thật!" Chẳng mấy chốc, Thi Miết trên Thiên Tâm Nham đã được gã mập linh hoạt dọn dẹp sạch sẽ, mọi người lại đứng trên Thiên Tâm Nham.

Lúc này Cửu Đầu Xà Bách vì sợ Thiên Tâm Nham, cũng không dám vượt qua để tấn công Sở Long, từng cành cây to lớn như những con mãng xà khổng lồ, vây quanh Thiên Tâm Nham uốn lượn, giống hệt như rắn hổ mang đang thăm dò tấn công.

Cảnh tượng khiến mọi người sau lưng lạnh toát.

"Đừng sợ, có Thiên Tâm Nham ở đây, chúng ta tạm thời an toàn." Muộn Du Bình lạnh nhạt nói.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, "Mẹ nó, mệt chết Bàn Tử ta rồi!" Bàn Tử vì dọn dẹp Thi Miết, nên toàn thân hôi thối, không ai muốn lại gần, khiến anh ta tức giận.

Chú Ba và Hạo Thiên Chân cũng vô cùng thảm hại, trên người đầy máu đặc, không biết là của Cửu Đầu Xà Bách hay của ai, hai người thở hổn hển ngồi xuống, lại thấy Sở Long như không có chuyện gì, đang ôm A Ninh.

"Anh Long, đúng là quái vật thể lực, cảm giác như anh mới khởi động xong vậy." Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Chứ còn gì nữa, vừa chém mấy cái cây quái, vừa tán tỉnh, Long gia tôi phục!” Bàn Tử cười hì hì nói.

Sở Long không đáp lại, nhẹ nhàng đặt A Ninh đang xấu hổ trong tay xuống, mới phát hiện ra đùi dài của cô bị cành cây rạch một vết lớn, vết thương sâu, đang chảy máu tươi.

Sở Long liếc nhìn A Ninh đang nhíu chặt mày, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, “Lẽ nào lại phải để máu của tôi tiến vào cơ thể cô nữa?” Khuôn mặt xinh đẹp của A Ninh ửng hồng, cô hung hăng lườm Sở Long một cái, không nói gì.

Trong lúc Sở Long chữa thương cho A Ninh, những người đã mệt lử bắt đầu ngồi trên Thiên Tâm Nham nghỉ ngơi.

Chương 38

"Cứ thế này cũng không phải là cách." Chú Ba bất lực nói.

Muộn Du Bình gật đầu, phân tích: "Ngôi mộ này quá quỷ dị, chúng ta không thể quay lại được, bây giờ cửa hang này là nơi duy nhất chúng ta có thể ra ngoài." Hạo Thiên Chân nhìn cửa hang trên đỉnh đầu, đặt câu hỏi: "Nhưng trong hang này có một cái cây ma lớn như vậy, chúng ta chưa leo được nửa đường đã bị kéo xuống ngã chết rồi, làm sao ra ngoài được?" Vấn đề này khiến tất cả mọi người đều im lặng, cây Cửu Đầu Xà Bách này quả thực là một vấn đề nan giải chắn ngang trước mặt mọi người, khó mà vượt qua.

Sở Long đã băng bó xong cho A Ninh đứng dậy, nhìn mọi người đang chán nản, cười nói: "Sao thế, đều sợ à?

Sợ cái con khỉ, trực tiếp xử lý nó luôn!" Bàn Tử bực bội liếc Sở Long một cái: "Nói thì đơn giản, cái cây ma lớn như vậy, cho Bàn Tử tôi mười mạng, cũng chưa chắc xử lý được!" Sở Long cười lạnh một tiếng nói: "Giống như xử lý đầu dây leo lớn kia, Tiểu Ca yểm trợ cho tôi, để tôi đi phá hủy gốc cây của Cửu Đầu Xà Bách." Mọi người nửa tin nửa ngờ, như vậy thật sự có thể được sao, phải biết Cửu Đầu Xà Bách mạnh hơn dây leo nhiều.

"Tôi ủng hộ Sở Long, hiện tại chúng ta cũng chỉ có cách này." Muộn Du Bình đứng dậy, lạnh nhạt nói, sau đó nhìn Sở Long gật đầu, từ sau lưng rút ra Hắc Kim Cổ Đao, nắm chặt trong tay, chuẩn bị chiến đấu!

Sở Long cầm Hắc Kim Cổ Đao, dẫn đầu lao vào giữa rừng cành cây to lớn màu đỏ máu.

Vừa rời khỏi Thiên Tâm Nham, những cành cây màu đỏ máu đó

như những con rắn khổng lồ lao về phía Sở Long.

Khóe miệng Sở Long lộ ra một nụ cười nham hiểm, cổ đao trong tay giơ cao, đập mạnh về phía trước!

Một đao chém xuống, những con rắn cây đang lao tới bị chém rụng xuống đất, quằn quại vài cái rồi bất động.

Sở Long một người một đao, cứng rắn mở ra một con đường.

Những người khác theo sau Sở Long, cũng liều mạng đối phó với những con rắn cây màu đỏ máu đó.

Muộn Du Bình thì ở cuối cùng chặn hậu.

Mọi người một đường chiến đấu, cuối cùng cũng đến được gốc rễ của Cửu Đầu Xà Bách, cũng là nơi ban đầu đặt quan tài.

Gốc cây đó to bằng mấy chục người lớn ôm lại.

Đến đây, cành cây không thể dùng từ nhiều để hình dung nữa, mà đơn giản đã đan thành một bức tường, bảo vệ gốc rễ của nó.

Sở Long toàn lực chém ba đao, mới chém mở được bức tường do những cành cây đan lại, để lộ ra gốc cây màu đỏ máu.

"Nhanh lên, mau phá hủy nó, chúng tôi sắp không trụ nổi rồi!" Chú Ba phía sau thúc giục, Sở Long dồn hết sức, một đao chém vào gốc cây, lưỡi đao dính đầy máu tươi của Sở Long, nhưng một đao chém xuống cũng chỉ vào được vài chục centimet.

Đối mặt với một cây cổ thụ cao chọc trời như vậy, Sở Long và Hắc Kim Cổ Đao thực sự quá nhỏ bé.

Đối mặt với Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ, Sở Long không có cách nào khác, chỉ có thể từng đao từng đao chém vào gốc cây.

Lúc này chỉ có thể dựa vào sức mạnh, không có cách nào khác.

Sở Long dốc toàn lực, nâng cơ thể lên trạng thái mạnh nhất, may mà thể lực của anh vượt xa người thường gấp bội, lại nắm vững đao thuật tinh thông.

Từng đao từng đao khiến vết thương của Cửu Đầu Xà Bách ngày càng lớn, Muộn Du Bình cũng liều mạng yểm trợ cho Sở Long.

Máu tươi không ngừng tuôn ra từ gốc cây, như suối nguồn, rỉ ra không ngớt, gần như phủ kín cả hang động to bằng sân bóng đá.

Vết hở của Cửu Đầu Xà Bách ngày càng lớn, lực tấn công của cành cây cũng dần dần yếu đi.

Cuối cùng sau khi Sở Long chém mạnh mấy trăm đao, gốc cây của cái cây lớn này gần như đã bị chém xuyên thủng.

"Hây!" Sở Long hét lớn một tiếng, nhảy lên, một cước đá vào cây đại thụ.

Cửu Đầu Xà Bách do gốc rễ bị tổn thương nghiêm trọng, mất đi thăng bằng, dưới một cước của Sở Long, liền nghiêng về phía khác.

"Rắc rắc..." Cả cái cây cao mười mấy mét, trong quá trình đổ xuống không ngừng phát ra tiếng gãy vỡ, đá trên vách đá cũng bị cây kéo theo rơi xuống.

Nhất thời cả hang động cát bay đá chạy, gió lớn gào thét!

"Ầm!" Cửu Đầu Xà Bách cuối cùng cũng đổ rầm xuống đất, cuộn lên một đám bụi lớn, cả hang động đều rung chuyển ba lần.

"Vãi chưởng, cái cây quỷ này thật sự bị Long gia xử lý rồi!" Bàn Tử phấn khích hét lên.

Hạo Thiên Chân cũng vô cùng phấn khích, hét lớn: "Long gia trâu bò!" Chú Ba đầy ẩn ý nhìn Sở Long đang cầm đao đứng dưới gốc cây khổng lồ của Cửu Đầu Xà Bách, trong lòng chấn động, người mà ông

vô tình mang theo này rốt cuộc là ai?

Chương 39

A Ninh mặt đầy vui sướng, ánh mắt nóng rực nhìn Sở Long.

Dưới ánh mắt của mọi người, Sở Long lại từ từ ngã xuống!

A Ninh là người đầu tiên lao tới, đỡ lấy Sở Long đang ngã xuống, ôm vào lòng.

Những người khác cũng vội vàng kiểm tra, Muộn Du Bình xem xét một hồi rồi nói: "Không sao, chỉ là kiệt sức quá, ngất đi thôi." Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

A Ninh trong lòng lại ẩn ẩn đau xót, kiệt sức đến ngất đi, phải liều mạng đến mức nào chứ!

Mọi người lại một lần nữa nghỉ ngơi tại chỗ.

Muộn Du Bình thông qua cửa hang, xem xét tình hình bên ngoài, phát hiện bên ngoài trời đang dần sáng.

"Chúng ta cần phải nhanh chóng rời đi, nếu không trời sáng sẽ phiền phức." Mọi người vội vàng thu dọn hành trang, lúc này Sở Long lại đang ngủ say sưa.

Từ cửa hang có dây leo rủ xuống, mọi người kế hoạch lợi dụng những dây leo trên vách đá này để leo ra ngoài.

Muộn Du Bình buộc Sở Long vào người mình, sau đó dẫn đầu leo lên trên.

Mọi người cũng theo sau, bám vào dây leo leo lên.

Cuối cùng sau một hồi gian khổ, mọi người đã leo ra khỏi cửa hang.

"Mẹ nó cuối cùng cũng ra được rồi, thế giới bên ngoài thật tốt

đẹp!" Bàn Tử không nhịn được vươn vai một cái, ngước nhìn mặt trời sắp mọc mà cảm thán.

Những người khác cũng lập tức có cảm giác vui sướng khi thoát chết.

Lúc này, Muộn Du Bình đang cõng Sở Long đặt anh xuống, rồi ngồi phịch xuống đất, xem ra việc cõng Sở Long leo lên cũng khiến anh ta mệt lử.

"Tiểu Ca, để Bàn Tử tôi cõng Long gia, đừng thấy tôi mập, tôi khỏe lắm đấy." Bàn Tử chủ động xin nhận nhiệm vụ, một tay nhấc Sở Long trên mặt đất lên, vác trên vai.

"Ai lại cõng người như vậy, cứ như vác bao thuốc nổ vậy, để tôi!" Không ngờ A Ninh lại tranh với Bàn Tử việc cõng Sở Long, cô cẩn thận nhận lấy Sở Long từ trên vai Bàn Tử xuống.

Sau đó đặt lên lưng mình, miệng lẩm bẩm chê Bàn Tử tay chân thô kệch.

Hoàn toàn không giống vẻ lạnh lùng diễm lệ thường ngày của cô.

Bàn Tử mặt ngơ ngác, cười gượng trêu chọc: "Mẹ nó sao cũng đổ lỗi cho tôi được?

Đẹp trai thì làm gì cũng đúng, mập thì làm gì cũng sai à!" A Ninh chau mày lạnh lùng, Bàn Tử lập tức im bặt, không dám hó hé một tiếng.

Mọi người thấy vậy cười ha hả, tâm trạng rất tốt, bắt đầu xuống núi.

Sở Long cảm giác như mình vừa có một giấc mơ dài, trong mơ, anh như lại trở về thời đại đen tối đó, mắc kẹt giữa vô số xương cốt quỷ quái, khắp núi đồi toàn là xương trắng, bóng ma trùng điệp, gió âm gào thét.

Những con quỷ quái đó điên cuồng tấn công anh, anh chật vật đối phó, thi khí âm hàn ăn mòn cơ thể anh.

Ngay khi anh tưởng mình sắp kiệt sức mà chết, một luồng kim quang xuất hiện.

Luồng kim quang đó vừa lóe lên, gần như chiếu rọi cả mảnh đất.

Nó lao về phía Sở Long, nơi nó đi qua, quỷ quái xương cốt toàn bộ bị tiêu dung.

Sở Long định thần nhìn lại, luồng kim quang đó không phải thứ gì khác, chính là mảnh kim loại mà xác chết trong quan tài cuối cùng ở Lỗ Vương Cung quỳ lạy.

Sở Long đang kinh ngạc về sức mạnh của mảnh vỡ đó, thì luồng kim quang "vút" một tiếng chui vào não anh.

Sở Long lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh bùng nổ, đang định đại triển quyền cước, thì giấc mơ tỉnh!

Cảnh tượng trong mơ quá chân thực, anh ngơ ngác ngồi đó, một lúc lâu mới phản ứng lại.

Sở Long khẽ tự nhủ: "Mảnh kim loại đó rốt cuộc là gì?

Chương 40

Lẽ nào nó ở trong não mình?" Mảnh kim loại này thực sự quá thần bí, ngay cả chủ nhân quan tài theo đuổi trường sinh cũng phải vĩnh viễn quỳ lạy nó, mà nó chỉ là một mảnh vỡ mà thôi.

Nếu có thể phục hồi lại nó, vậy sẽ mạnh mẽ đến mức nào, đơn giản không dám tưởng tượng.

Một loạt câu hỏi khiến Sở Long không có chút manh mối nào, đành phải cầu cứu hệ thống: "Hệ thống chó chết, cút ra đây cho ông!" [Dạ, chủ nhân, có gì căn dặn ạ?] "Nếu tao không gọi thì mày định giả chết à?

Trong người tao vừa dung nhập một mảnh kim loại kỳ lạ, sao không báo cáo gì với tao?" [Thưa chủ nhân, tôi chỉ biết mảnh kim loại đó là mảnh vỡ của một vũ khí cực kỳ, cực kỳ lợi hại.

Còn cụ thể là vũ khí gì thì tôi cũng không rõ, chủ nhân chỉ có thể tự mình tìm hiểu thôi.] Sở Long cạn lời, hệ thống lại giở trò qua loa với mình.

Anh gặng hỏi tên của vũ khí, nó lợi hại ra sao, nhưng hệ thống đều nói không biết gì cả.

Sở Long hận không thể lôi hệ thống ra dạy dỗ một trận.

Lúc này, Ngô Thiên Chân đẩy cửa bước vào: "Anh Long, anh tỉnh rồi à?" Sở Long gật đầu: "Thiên Chân, mọi người không sao chứ?" Ngô Thiên Chân cười nói: "Anh Long yên tâm, mọi người đều không sao, trừ Phan Tử...

Thôi, không nói nữa." Nhắc đến Phan Tử, sắc mặt Ngô Thiên Chân tối sầm lại, nhưng rồi như nhớ ra điều gì, cậu nói: "Phải rồi anh

Long, A Ninh lúc đi có nhờ em đưa cái này cho anh." Nói rồi, Ngô Thiên Chân đưa cho Sở Long một chiếc hộp tinh xảo, vừa nói: "Lần đầu tiên thấy đấy, cô A Ninh cõng anh xuống núi.

Người phụ nữ này trông lạnh lùng vậy thôi, nhưng đối xử với anh Long tốt thật." Sở Long nhận lấy chiếc hộp, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cô nàng A Ninh này đúng là miệng cứng lòng mềm, một cô gái cõng anh xuống núi chắc cũng không dễ dàng gì. "Không biết mình đã chinh phục được người phụ nữ lạnh lùng này chưa nhỉ?" Sở Long đắc ý nghĩ, rồi mở chiếc hộp A Ninh để lại.

Sở Long mở chiếc hộp tinh xảo A Ninh để lại, chỉ thấy bên trong có độc một bức thư.

Mở phong bì ra, trong thư chỉ có một câu ngắn gọn: "Muốn biết tung tích của mảnh kim loại còn lại, mau đến Nam Hải!" Nam Hải?

Chẳng phải đó là nơi có Mộ Dưới Đáy Biển sao?

Lẽ nào mảnh kim loại còn lại ở trong đó?

Sở Long hiện giờ rất quan tâm đến mảnh kim loại, chỉ cần có một chút thông tin, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Anh hỏi Ngô Thiên Chân: "Thiên Chân, cậu có biết gì về Mộ Dưới Đáy Biển ở Nam Hải không?" Ngô Thiên Chân vừa nghe đã ngẩn người.

Cậu từng thấy Mộ Dưới Đáy Biển trong bút ký của ông nội, đó cũng là một ngôi mộ lớn vô cùng kỳ quái.

Nghe nói đội khảo sát của chú Ba năm đó có đi thăm dò, nhưng cuối cùng tổn thất nặng nề.

Ngô Thiên Chân hỏi lại: "Lẽ nào anh Long cũng muốn đến Mộ

Dưới Đáy Biển xem thử?" Sở Long gật đầu.

Ngô Thiên Chân bảo Sở Long đợi, rồi vội vàng gọi điện thoại, nhờ người mang một thứ đến.

Đồ vừa đến, Ngô Thiên Chân vội đưa cho Sở Long xem.

Sở Long nhướng mày, quả nhiên anh đoán không sai.

Đó chính là một con Xà Mi Đồng Ngư!

Một con cá nhỏ bằng ngón tay cái, hình dáng bình thường nhưng được chế tác tinh xảo, đặc biệt là phần lông mày phía trên mắt cá có hình một con rắn, sống động như thật.

Ngô Thiên Chân nhìn con Xà Mi Đồng Ngư, kinh ngạc nói với Sở Long: "Anh Long, mấy hôm trước chú Ba vô tình nhìn thấy con cá này, sắc mặt liền đại biến, không nói lời từ biệt đã đi mất." "Không lẽ là đi đến Mộ Dưới Đáy Biển đó?" Sở Long gật đầu, trong nguyên tác viết như vậy, chú Ba hẳn là đã đến Mộ Dưới Đáy Biển.

Quả nhiên, khi hai người đang nói chuyện thì điện thoại reo.

Ngô Thiên Chân bắt máy, là một người đàn ông lạ.

Người đó tự xưng là thuộc hạ của A Ninh, báo rằng chú Ba đang gặp nguy hiểm, nếu muốn cứu thì mau đến Hải Nam.

Ngô Thiên Chân cúp máy, kể lại sự việc cho Sở Long.

Dù không có chuyện của chú Ba, vì để tìm kiếm thông tin về mảnh kim loại, Sở Long cũng sẽ đi Hải Nam một chuyến.

Chương 41

Bây giờ đúng lúc chú Ba gặp chuyện, anh liền không do dự nói với Ngô Thiên Chân: "Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta lập tức đến Hải Nam!" Hai người thu dọn xong, chuẩn bị xuất phát thì Bàn Tử đuổi theo: "Mẹ kiếp, Thiên Chân, có chỗ hay ho mà dám không rủ Bàn gia đây à?" Bàn Tử từ Lỗ Vương Cung trở về đã ăn vạ ở nhà Ngô Thiên Chân không chịu đi, cứ nằng nặc đòi đợi Sở Long tỉnh lại để bái sư.

Lần này Sở Long và Ngô Thiên Chân muốn đến Hải Nam, tự nhiên không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của hắn.

Thực ra Bàn Tử đi theo cũng không phải chuyện xấu, đừng nhìn hắn cả ngày ba hoa chích chòe, nhưng lúc quan trọng lại rất đáng tin.

Ba người sau một hồi xe cộ mệt mỏi, cuối cùng cũng đến được Hải Nam.

Ở bến tàu, ba người dựa theo thông tin A Ninh cho, tìm được một chiếc thuyền đánh cá cũ nát.

Thuyền làm bằng gỗ, trông có vẻ đã có tuổi.

Trên thuyền, Sở Long thấy A Ninh mặc áo da đen, quần jean, bộ trang phục tôn lên vóc dáng hoàn hảo, khiến anh không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

A Ninh thấy Sở Long, đáy mắt cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc vui mừng, nhưng rất nhanh đã biến mất, trở lại vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Ở đây, mọi người phát hiện một người quen, đó là Muộn Du Bình, nhưng anh lại đang cải trang thành một kẻ ngốc.

Nếu không phải anh chủ động chào Sở Long và Ngô Thiên Chân,

Sở Long thật sự không nhận ra.

Muộn Du Bình gật đầu với Sở Long, không nói nhiều.

A Ninh thì uyển chuyển bước về phía ba người Sở Long, đôi mắt đẹp long lanh, cười nói: "Anh Long, lâu rồi không gặp!" Sở Long nhìn người phụ nữ trước mặt với vẻ đầy ẩn ý: "Cũng không lâu lắm, mới mấy ngày thôi mà!" A Ninh lập tức tức giận lườm Sở Long một cái.

Bàn Tử đứng bên cạnh buồn bực, hai người này tình tứ trêu ghẹo, hoàn toàn coi hắn như không khí, liền ho khan một tiếng nói: "Cô A Ninh, chỉ nhớ mỗi Sở Long thôi sao, nhanh vậy đã quên hai chúng tôi rồi à?" A Ninh kiêu ngạo hừ một tiếng, mỉa mai: "Tôi chỉ nói chuyện với người có thực lực." Bàn Tử tức đến muốn hộc máu, định tranh cãi thì bị Ngô Thiên Chân kéo lại.

Ngô Thiên Chân đúng lúc đứng ra giảng hòa, thực ra trong lòng cậu cũng đang lo lắng cho tung tích của chú Ba, liền đi thẳng vào vấn đề: "Chú Ba của tôi đâu rồi, rốt cuộc chú ấy đang ở đâu?" A Ninh nở nụ cười bí hiểm: "Đến nơi sẽ tự biết!" … Thuyền bắt đầu khởi hành, bất tri bất giác đã đi sâu vào lòng đại dương.

Trên mũi thuyền!

Sở Long đăm chiêu nhìn ra biển cả vô tận.

Lúc này biển lặng gió êm, gió biển ẩm ướt thổi vào mặt khiến lòng người khoan khoái.

Nhưng trong lòng Sở Long lại dấy lên một nỗi lo mơ hồ, Mộ Dưới Đáy Biển trong nguyên tác đã vô cùng nguy hiểm, bây giờ lại là thế giới tổng hợp của các truyện đạo mộ, mọi thứ chắc chắn sẽ còn nguy hiểm hơn.

Không biết lần này có thể thuận lợi lấy được mảnh kim loại thứ hai không, vũ khí đó rốt cuộc là gì, có lẽ còn đáng sợ và mạnh mẽ hơn

tất cả những gì anh biết trong thế giới đạo mộ.

Khi anh đang suy tư, A Ninh ưỡn mông đi tới, đưa cho anh một chai nước: "Anh Long, nghĩ gì vậy?" Sở Long khẽ cười: "Nghĩ về em đó!" A Ninh lườm Sở Long một cái, tức giận nói: "Không đứng đắn gì cả." Khi Sở Long định hỏi A Ninh về mảnh kim loại còn lại, đột nhiên, mặt biển yên tĩnh bỗng nổi lên một trận gió biển lạnh lẽo ẩm ướt.

Con thuyền bị đánh cho chao đảo dữ dội, A Ninh lảo đảo suýt ngã, nhưng được Sở Long một tay đỡ lấy, ngã vào lòng anh.

Lúc này, mặt biển vốn đang nắng đẹp bỗng tối sầm lại.

Thuyền cá tiến vào một vùng sương mù vô tận, xung quanh xám xịt, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình phía trước.

Tất cả mọi người trên thuyền trong phút chốc đều biến sắc.

Đột nhiên, tiếng hét chói tai của một thuyền viên vang lên: "A... máu... máu, trong biển toàn là máu!" Sở Long ôm A Ninh, thuận thế nhìn xuống biển, chỉ thấy mặt biển vốn xanh biếc đã biến thành một màu đỏ rực, giống như một hồ máu khổng lồ!

Những người khác thì sợ đến tè ra quần, mặt mày tái mét vì kinh hoàng.

Sở Long nhìn mặt biển đỏ rực cuộn trào, không nhịn được chửi ầm lên: "Đệch mợ nó, ông đây biết là không đơn giản như vậy mà!" A Ninh cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoa dung thất sắc, vô thức nắm chặt lấy Sở Long.

Sở Long cũng thuận thế ôm cô vào lòng, cảm nhận sự mềm mại từ thân hình trước lồi sau vểnh của cô.

Lúc này những người khác mới bừng tỉnh, vội chạy ra boong tàu.

Bàn Tử quên cả việc trêu chọc cặp đôi đang ôm nhau là Sở Long và A Ninh, ngây người nhìn sương mù và biển máu phía trước.

Chương 42

Trước mặt bao nhiêu người, A Ninh đỏ mặt, vội rời khỏi vòng tay Sở Long, sửa lại mái tóc bị gió thổi rối.

Trong gió biển lạnh lẽo, quần áo A Ninh bị thổi ép sát vào người, thân hình bốc lửa lúc này lộ ra không sót chút nào, nhưng ngoài Sở Long ra, những người khác căn bản không có tâm trạng thưởng thức.

Khi mọi người còn đang kinh hồn bạt vía, tiếng mắng của thuyền trưởng vang lên: "Mẹ nó chứ, thuyền không chạy được nữa rồi!" Lòng mọi người chùng xuống, đặc biệt là đám thuyền viên, ai nấy đều sợ đến khóc cha gọi mẹ, hối hận vì đã bị đồng tiền cám dỗ mà tham gia chuyến đi nguy hiểm này.

Tiếp đó, từ phía xa trong sương mù bỗng vọng lại tiếng chuông lúc có lúc không, dần dần càng lúc càng rõ. "Coong... coong... coong..." Tiếng chuông quỷ dị như gõ vào tim mọi người, khiến ai nấy đều chấn động.

Muộn Du Bình đang giả dạng Trương Ngốc Tử cũng mặt mày tái nhợt.

Cùng với tiếng chuông từ xa vọng lại, sương mù cũng có biến đổi, từng đám sương mù dần ngưng tụ lại, cuối cùng dần dần hình thành những bóng người.

Ngô Thiên Chân há hốc mồm, hoàn toàn ngây người!

Bàn Tử mặt mày khó tin, lẩm bẩm chửi rủa: "Thứ quỷ gì đây, mẹ nó, bóng ma à, sao nhiều thế!" Sở Long với đôi mắt dạ thị, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước, xuyên qua sương mù, có thể thấy sâu trong đó, một con thuyền lớn đen kịt đang từ từ tiến lại.

Con thuyền đó trông vô cùng cổ xưa, căn bản không nhìn ra niên đại, cánh buồm trên đó đều đã mục nát, nhưng tốc độ di chuyển lại không hề chậm.

Chẳng mấy chốc, những người khác cũng lờ mờ nhìn thấy con thuyền cổ đó.

Thuyền trưởng Lão Kim lập tức sợ vỡ mật, miệng lẩm bẩm: "Xong rồi... xong rồi, thuyền ma u linh trong truyền thuyết..." Các thuyền viên khác càng sợ đến run lẩy bẩy, có người thậm chí đã bật khóc! "Tôi không muốn chết đâu!" "Thuyền ma... thuyền ma, chúng ta không ai thoát được đâu, hu hu hu..." "Tôi sớm biết mà, không nên nhận chuyến hàng này, phen này xong rồi, tất cả mọi người đều sẽ chết ở cái nơi quỷ quái này..." … Các thuyền viên sợ hãi la hét ầm ĩ.

Trương Ngốc Tử nhìn con thuyền cổ đang ngày một đến gần trong biển máu, sắc mặt đại biến, lẩm bẩm: "Không ổn rồi, thuyền ma biển máu!" Nói xong, Trương Ngốc Tử còn quay đầu lại, muốn tìm bóng dáng Ngô Thiên Chân.

Không ngờ lúc này, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đã chạy ra mép thuyền, đứng đó quan sát con thuyền cổ mờ ảo ở phía xa.

Trương Ngốc Tử chưa kịp ngăn cản, Sở Long ở bên cạnh đã kéo hai người lại: "Hai thằng mẹ mày muốn chết à, thuyền đến rồi!" Mọi người tò mò, con thuyền đó rõ ràng còn ở xa, sao lại đến rồi?

Nhưng lời Sở Long vừa dứt, con thuyền lớn đen kịt đó đã xuất hiện ngay trước mắt mọi người một cách quỷ dị.

Mọi người lập tức giật nảy mình, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân kinh hồn bạt vía nhìn Sở Long, chưa kịp bình ổn nỗi sợ hãi trong lòng.

Bỗng nhiên, trên mặt biển đỏ như máu, gió lạnh gào thét, sóng dữ cuộn trào!

Tiếng quỷ khóc tru tréo không ngớt bên tai!

Tất cả mọi người trong phút chốc đều bị dọa choáng váng!

Trương Ngốc Tử biến sắc, gân cổ gầm lên: "Mau bịt tai lại!" Bàn Tử, Ngô Thiên Chân và cả A Ninh đều biết Muộn Du Bình lợi hại, vì tin tưởng anh, họ vô thức bịt tai lại!

Một số thuyền viên và thuộc hạ của A Ninh thì khác, họ đã bị dọa đến ngây người, cũng không biết nên nghe ai.

Giây tiếp theo, cả con thuyền cổ hoàn toàn hiện ra.

Sự khổng lồ của thân thuyền vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Con thuyền đánh cá vốn không nhỏ trước mặt nó, giống như kiến so với voi.

Thân thuyền đen kịt, trên đó không ngừng vang lên tiếng chuông cổ xưa và tiếng quỷ khóc than ai oán.

Những thuyền viên và thuộc hạ của A Ninh không bịt tai, lập tức như mất hồn, ai nấy đều nở một nụ cười tà ác.

Chương 43

"Tủm!

Tủm!" Giây tiếp theo, những người đó lần lượt nhảy xuống biển máu!

Sau vài gợn sóng máu, họ liền chìm nghỉm mất tăm mất tích.

Cảnh tượng này khiến những người đã bịt tai kinh hãi đến không nói nên lời, chỉ có thể la hét thất thanh.

Nhưng bản thân họ cũng không dễ chịu gì, những âm thanh đó dù đã bịt tai vẫn khiến họ cảm thấy đầu óc choáng váng, đứng không vững, suýt chút nữa ngã nhào.

Nhiều người trực tiếp ngồi bệt xuống đất, mắt trợn trừng miệng há hốc, thần trí đã không còn tỉnh táo!

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử khá hơn một chút, dù sao cũng đã trải qua sự khủng bố của Lỗ Vương Cung, lúc này vẫn giữ được một tia tỉnh táo, không bị dọa điên như những người khác.

A Ninh thì đứng không vững, ngã về phía lan can thuyền.

Cô không nhịn được nhìn xuống biển máu, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã khiến da đầu tê dại, cả người lạnh toát từ đầu đến chân, mặt mày đầy kinh hãi.

Bởi vì lúc này trong biển máu, không chỉ có nước biển đỏ rực cuộn trào, mà còn có vô số thi thể, dày đặc như kiến!

Đáng sợ hơn nữa, trong đó có vô số con thư trùng, mỗi con to bằng ngón tay cái, thân mình trắng múp lúc nhúc chui ra chui vào trên những thi thể đó, trông vô cùng ghê tởm!

Cảnh tượng kinh hoàng trước mắt khiến A Ninh hoa dung thất sắc, bất giác sắp buông hai tay đang bịt tai ra, định nhảy xuống biển máu.

Sở Long lao lên một bước, một tay kéo A Ninh lại.

A Ninh lúc này mới tỉnh táo lại, kinh hồn chưa định nhìn Sở Long, vô thức ngã vào người anh.

Ở phía bên kia, Muộn Du Bình trong lốt Trương Ngốc Tử che chở cho Ngô Thiên Chân sau lưng.

Bàn Tử thì một mình nằm bò trên boong tàu, hai tay bịt chặt tai, mặt mày đau đớn, trông vô cùng thảm hại.

Thấy A Ninh và Ngô Thiên Chân đều có người che chở, hắn không nhịn được chửi ầm lên: "Không có ai bảo vệ Bàn gia đây à, một thân thịt mỡ của ông đây ôm cũng sướng mà!" Ngô Thiên Chân nghe xong định cười, nhưng căn bản không cười nổi.

Bởi vì con thuyền ma đã áp sát mạn thuyền cá, có thể thấy trên thuyền ma không một bóng người, nhưng những cánh buồm mục nát lại đón gió kêu phần phật.

Điều quỷ dị nhất là chiếc chuông đồng cổ dính máu trên mũi thuyền ma.

Căn bản không có ai gõ, nhưng nó lại phát ra từng tiếng chuông cổ xưa. "Coong... coong... coong..." Từng tiếng chuông gõ vào tim mọi người.

Những thuyền viên và thuộc hạ của A Ninh có tâm trí không vững, từng người một không nhịn được nhảy xuống biển máu.

Giống như sủi cảo đang được thả vào nồi! "Tủm!

Tủm..." Những người đó vừa xuống biển máu, những con thư

trùng to bằng ngón tay cái lập tức bò đầy người họ.

Chỉ trong một hơi thở, thân thể họ đã hóa thành một vũng nước mủ, để lộ ra những bộ xương trắng hếu.

Nhìn thuộc hạ của mình từng người một nhảy xuống biển máu, rồi biến thành những bộ xương khô trắng toát, hòa vào biển xương vô tận trong biển máu, mắt A Ninh đỏ hoe.

Cô định đẩy Sở Long đang ôm mình ra, lao đến kéo những thuộc hạ dường như đã mất hồn, chưa nhảy xuống biển lại. "Vô ích thôi, không cứu được đâu!" Sở Long ngăn A Ninh lại, nếu để cô đi, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Anh biết không ai có thể cứu được ai, nếu tâm trí không đủ kiên định, chắc chắn sẽ bị tiếng chuông mê hoặc, cuối cùng bỏ mạng trong biển máu.

Chương 44

Điều khiến Sở Long không ngờ là, A Ninh giãy giụa vài cái, nước mắt lưng tròng.

Người phụ nữ trông có vẻ kiêu ngạo lạnh lùng này lại có một mặt đa cảm như vậy, bất chấp sống chết muốn cứu thuộc hạ của mình.

Điều này khiến Sở Long phải nhìn A Ninh bằng con mắt khác, nhìn người phụ nữ như hoa lê đẫm mưa trong lòng, anh dấy lên một nỗi thương cảm.

Lúc này, từ dưới thuyền cá truyền đến tiếng "ken két".

Tất cả những người còn sống sót đều giật mình, lẽ nào thuyền cá sắp vỡ tan tành?

Trương Ngốc Tử sắc mặt trầm trọng, liều mình nhìn xuống đáy thuyền, chỉ thấy một phần gỗ dưới thuyền đã bị biển máu ăn mòn, vô số thư trùng đang lúc nhúc chui rúc dưới đáy thuyền, trông trắng xóa một mảng.

Trương Ngốc Tử lại biến sắc, nói với mọi người: "Không ổn rồi, biển máu có tính ăn mòn, đám thư trùng đang tấn công đáy thuyền, chẳng bao lâu nữa thuyền của chúng ta sẽ chìm xuống biển máu, có là Đại La thần tiên cũng không cứu được!" Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Khuôn mặt vốn đang đau đớn của Bàn Tử trở nên trắng bệch: "Lẽ nào Bàn gia đây phải đi gặp lão Mã ở đây sao?

Dù sao cũng phải để lại cho Bàn gia một cái toàn thây chứ!" Tiếng chuông đồng vang lên không ngớt, như vô số con kiến chui vào tai.

Ngô Thiên Chân lúc này ý thức đã mơ hồ, hai mắt vô thần, bị

Muộn Du Bình giữ chặt.

Muộn Du Bình nhìn Sở Long ở phía đối diện, Sở Long dùng đầu ra hiệu về phía con thuyền ma khổng lồ phía trước.

Muộn Du Bình hiểu ý, gật đầu, kéo Ngô Thiên Chân đang mơ màng đến bên Bàn Tử, rồi kéo Bàn Tử dậy, đè lên người Ngô Thiên Chân.

Bàn Tử cạn lời: "Tiểu Ca, tình cảm là anh coi tôi như đá tảng à!" Muộn Du Bình lạnh nhạt nói một câu: "Béo, nên dùng làm đá tảng là hợp nhất, đè chặt Thiên Chân cho tôi, đừng để cậu ấy chạy lung tung!" Nói xong, Muộn Du Bình rút Hắc Kim Cổ Đao, tung người nhảy lên con thuyền ma u linh khổng lồ.

Gần như cùng lúc, Sở Long sau khi ổn định A Ninh cũng nhảy lên thuyền cổ.

Hai người vừa lên thuyền cổ đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật nảy mình, trên thuyền ma đầy những bộ xương khô, trên đó còn treo những miếng thịt máu chưa phân hủy hết.

Trên boong tàu cũng đầy những con thư trùng trắng múp, thân hình tròn vo lúc nhúc, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn.

Đám thư trùng thấy hai người lên, liền cong người, như thủy triều bắn về phía hai người!

Sở Long vung đao chém xuống, một mảng lớn thư trùng bị chém nát, dịch tương bắn tung tóe khắp nơi, vô cùng ghê tởm.

Những bộ xương treo thịt thối lúc này cũng như sống lại, lần lượt bò dậy, miệng phát ra tiếng lạch cạch, nghe đến rợn người.

Chiếc chuông cổ dính máu ở mũi thuyền kêu càng lúc càng dồn dập, tiếng coong coong coong như muốn phá hủy tâm trí con người!

May mà cả hai đều không phải người thường, tiếng chuông rợn người không gây ảnh hưởng lớn đến họ.

Hai người nhìn nhau, Muộn Du Bình hô: "Chia nhau hành động, mỗi người một bên, phá hủy cái chuông cổ đó, ở đây giao cho tôi!" Trong lúc nói chuyện, những người trên thuyền cá càng lúc càng không chịu nổi tiếng chuông, liên tục có người nhảy xuống biển máu.

A Ninh, người được Sở Long sắp xếp ở góc thuyền, nhìn thuộc hạ của mình liên tục chết đi, tròng mắt như muốn nổ tung.

Cô lảo đảo đứng dậy, muốn đi kéo những thuộc hạ sắp nhảy xuống biển lại.

Sở Long trên thuyền ma nhìn thấy, gầm lên: "A Ninh, mẹ nó, ngoan ngoãn ở yên đó cho tôi, nghe đây, cô không cứu được họ đâu, đi chỉ tổ nộp mạng!" A Ninh sững người, ngơ ngác nhìn Sở Long trên thuyền ma, nước mắt bất giác đã đẫm đầy hai má.

Lúc này cô hối hận vô cùng, không nên tổ chức chuyến đi Mộ Dưới Đáy Biển lần này, còn chưa đến nơi mà thuộc hạ của cô đã gần như chết sạch.

Sở Long thấy A Ninh dừng bước, liền không chần chừ nữa, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông lên một đường, chém ngã một loạt xương khô và thư trùng, lao đến mũi thuyền ma.

Anh nhìn thấy chiếc chuông cổ dính máu đỏ tươi, trên đó khắc đầy những phù văn kỳ dị, đang đung đưa theo gió, phát ra từng hồi chuông nhiếp hồn đoạt phách.

Ngay cả lúc này khi đã đến gần, tâm thần anh cũng không khỏi hoảng hốt.

Ổn định lại thân hình, anh nhắm thẳng vào chiếc chuông cổ, ném mạnh thanh cổ đao trong tay đi: "Tao đâm nát cái chuông đồng chết

tiệt của mày!" Sở Long ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay về phía chiếc chuông đồng.

Tất cả những người còn sống sót đều dõi theo thanh cổ đao đen kịt đó.

Chỉ thấy lúc đó, chiếc chuông đồng cổ dính máu bỗng phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ máu yêu dị, giống như một cái lồng bao bọc lấy chiếc chuông, dường như muốn ngăn cản thanh cổ đao đang bay tới.

Chương 45

Ánh sáng đỏ đó giống như vật chất thực thể.

Tim mọi người đều treo lên cổ họng, bởi vì ánh sáng đỏ đó quá quỷ dị, không biết thanh cổ đao có thể xuyên thủng được không, chứ đừng nói đến việc phá nát chiếc chuông.

Cổ đao chạm vào ánh sáng đỏ. "Xoẹt!" Ánh sáng đỏ yêu dị bị cổ đao chém làm đôi, sức mạnh cường đại lập tức tuôn ra, cuốn phăng vô số đầu lâu, thư trùng gần đó, sau một hồi loạn vũ, tất cả đều hóa thành tro bụi!

Sức mạnh gì thế này!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Sở Long.

Sở Long cũng rất hài lòng với nhát đao này, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ sức mạnh hiện tại của mình lại khủng bố đến vậy.

Sau khi phá vỡ ánh sáng đỏ, cổ đao lao thẳng đến chiếc chuông!

Tim mọi người lại một lần nữa treo lên, trong lòng Sở Long cũng có chút lo lắng, chiếc chuông cổ quá yêu dị và mạnh mẽ, không biết chất liệu của Hắc Kim Cổ Đao có chịu nổi chiếc chuông đồng quỷ dị này không. "Ầm!" Sau một tiếng nổ lớn, gió lạnh giữa trời đất dường như cũng ngừng lại, tất cả mọi người lập tức bị hất văng xuống đất!

Sở Long nhìn kỹ, trong lòng vui mừng khôn xiết, chỉ thấy thanh cổ đao không hề lệch, cắm thẳng vào giữa chiếc chuông.

Chiếc chuông nứt ra một đường, dần dần vỡ tan trên đất.

Tiếng chuông quỷ dị đoạt mạng giữa trời đất bỗng nhiên im bặt!

Tất cả mọi người lập tức hoàn hồn, dần dần bò dậy từ boong

thuyền, nhìn bóng dáng Sở Long, trong lòng vô cùng phấn khích!

Bàn Tử cao giọng hét: "Anh Long trâu bò!" Những người sống sót sau kiếp nạn cũng hét theo.

Muộn Du Bình đang bọc hậu cho Sở Long thấy cảnh này, ánh mắt lộ rõ vẻ tán thưởng nồng nhiệt, không nhịn được thốt lên một câu: "Làm tốt lắm!" Lại một câu này, Sở Long cạn lời, vội nhảy đến nhặt lại Hắc Kim Cổ Đao, ra hiệu với Muộn Du Bình rồi nhảy từ thuyền ma về lại thuyền cá.

Muộn Du Bình theo sát phía sau.

Sở Long vừa đặt chân xuống, A Ninh đã kích động lao tới ôm chầm lấy anh, miệng lẩm bẩm: "Cảm ơn anh, anh Long." Những thuộc hạ còn sống của A Ninh thấy sếp mình như vậy, trong lòng kinh ngạc, đây có phải là vị sếp cao quý lạnh lùng mà họ biết không?

Tuy nhiên, dù chuông cổ đã vỡ, tiếng chuông đoạt mạng không còn nữa, nhưng sương mù phía trước, cùng với biển máu, xương khô, thư trùng vẫn chưa biến mất.

Khi mọi người đang hoan hô, đáy thuyền cá vẫn phát ra tiếng "ken két ken két", dường như cả con thuyền sắp vỡ tan.

Vô số thư trùng vẫn bò đầy dưới đáy thuyền, từng chút từng chút một gặm nhấm con thuyền.

Nỗi kinh hoàng lại một lần nữa hiện lên trên khuôn mặt mọi người.

Chết tiệt!

Nếu thuyền cá vỡ, chắc chắn sẽ rơi xuống biển máu!

Đến lúc đó... tất cả mọi người sẽ bị hòa tan!

Trương Ngốc Tử không nói hai lời, nhanh chóng xông vào khoang

thuyền.

Khi ra ngoài, mọi người chỉ thấy anh ta đang ôm một thùng dầu đầy. "Bàn Tử, giúp một tay!" Trương Ngốc Tử hét lớn, Bàn Tử không chút do dự, vội chạy đến. "Chúng ta đổ dầu xuống biển, đốt sạch chúng!" Đốt biển máu?

Mắt Bàn Tử lập tức lóe lên tia sáng, vội vàng giúp Trương Ngốc Tử đổ cả thùng dầu xuống biển máu. "Nhanh, mang hết dầu trong khoang thuyền lên!" Theo lệnh của Trương Ngốc Tử, tất cả mọi người hành động, đổ hết dầu trên thuyền xuống biển.

Chương 46

Trong chốc lát, cả vùng biển máu xung quanh thuyền cá, một mảng lớn thư trùng và xương khô đều dính đầy dầu.

Trong mắt mọi người mơ hồ lộ ra vẻ phấn khích.

Chỉ thấy Trương Ngốc Tử châm một mồi lửa, ném xuống biển máu.

Trong chốc lát, cả vùng biển máu bùng cháy, những con thư trùng vốn trắng múp điên cuồng chạy trốn trong lửa, thậm chí còn phát ra tiếng kêu hoảng loạn.

Nhưng ngọn lửa theo gió lạnh, tốc độ cháy rất nhanh, căn bản không cho đám thư trùng cơ hội chạy thoát, lửa đến đâu, đám thư trùng lập tức nổ tung, bắn ra những vũng dịch lỏng đen kịt hôi thối.

Những bộ xương trắng hếu càng làm cho lửa cháy to hơn, chẳng mấy chốc đã bị lửa thiêu thành tro bụi.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi khét của thư trùng.

Cảnh tượng ngọn lửa thế như chẻ tre trước mắt khiến tất cả những người sống sót reo hò, mừng như điên.

Nhưng lúc này, Trương Ngốc Tử và Sở Long lại không cười nổi, nhìn con thuyền ma phía trước đang gào thét trong gió lạnh, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Ngô Thiên Chân tinh ý nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của hai người, vội hỏi: "Anh Long, sao vậy?" Bàn Tử và A Ninh cũng không hiểu, lần lượt tiến lại, kinh ngạc nhìn Sở Long và Trương Ngốc Tử, A Ninh cũng không nhịn được hỏi: "Đúng vậy, anh Long, rốt cuộc sao vậy, nói mau đi." Sở Long chỉ tay về phía trước: "Nhìn

kia đi." Mọi người nhìn theo hướng Sở Long chỉ, chỉ thấy khí huyết từ những thứ bị đốt cháy trong biển máu liên tục bị một cánh cửa đen ở khoang thuyền ma hút vào.

Dưới sự hun đúc của khí huyết nồng nặc, cánh cửa đen đó bắt đầu tan chảy từng chút một.

Khi cánh cửa tan chảy ra một cái lỗ nhỏ, từ trong khoang thuyền đen kịt truyền đến tiếng sột soạt, như thể có vật sống bên trong.

Mọi người lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Sau khi cánh cửa đen bị tan chảy đến một mức độ nhất định. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn, cánh cửa đen đột nhiên bị đập bay từ bên trong!

Tất cả mọi người giật nảy mình, những thuyền viên vốn đã sợ vỡ mật lập tức ngồi bệt xuống đất.

A Ninh ngã vào lòng Sở Long, hoa dung thất sắc.

Ngô Thiên Chân được Trương Ngốc Tử che chở sau lưng, còn Bàn Tử thì cả thân thịt mỡ đều run lên: "Mẹ ơi, thứ quỷ gì vậy!" Cánh cửa đen trên thuyền ma bị đập bay.

Một khuôn mặt khổng lồ dữ tợn thò ra từ cửa, khuôn mặt đó to hơn đầu Bàn Tử đến bốn năm vòng.

Nhưng thân thể của con quái vật lại ẩn trong khoang thuyền đen kịt, quỷ mới biết nó to đến mức nào.

Trên khuôn mặt khổng lồ đó có một đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ yêu dị, mũi hếch, cộng thêm hai cái tai nhọn hoắt, trông vô cùng ma quái, quỷ dị không tả xiết.

Con quái vật đó đăm đăm nhìn Bàn Tử, không hề nhúc nhích, trong chốc lát cả hiện trường đều im lặng, chỉ còn lại tiếng gió lạnh gào

thét.

Nếu nó làm gì đó, ví dụ như quay đầu, há miệng, có lẽ Bàn Tử sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng hai con mắt quỷ dị đó cứ nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, khiến Bàn Tử gần như sắp tè ra quần.

Bàn Tử run rẩy khẽ cầu xin: "Ông nội quái vật ơi, thịt của Bàn Tử này dai lắm, không ngon đâu, nhìn con mụ kia da trắng thịt mềm, chắc là ngon lắm đấy." Con quái vật dường như hiểu được lời của Bàn Tử, quay đầu nhìn A Ninh, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một hàng răng sắc nhọn, miệng thậm chí còn chảy nước dãi!

A Ninh lập tức sợ đến run lẩy bẩy, không kịp oán trách Bàn Tử đã đẩy quái vật về phía mình, cả người dán chặt vào Sở Long.

Thuyền trưởng Lão Kim lúc này sợ đến quỳ xuống, miệng lẩm bẩm: "Hải Hầu Tử, nhất định là Hải Hầu Tử, xảy ra chuyện lớn rồi, chúng ta đều sẽ chết ở đây." Mọi người kinh ngạc nhìn Lão Kim, Lão Kim lắp bắp kể lại truyền thuyết về Hải Hầu Tử.

Nghe tổ tiên kể lại, trong làng có một ngư dân từng bắt được một con Hải Hầu Tử, dọa cho ông già trong làng suýt chút nữa tắt thở, bắt người đó mau thả nó đi.

Nhưng người đó nghĩ rằng đó là vật quý hiếm, lén lút mang vào thành bán, rồi giấu ở nhà.

Kết quả ngày hôm sau, cả gia đình ngư dân đó đều mất tích, người trong làng cảm thấy không ổn, tìm kiếm suốt hai ngày, cuối cùng ở dưới một vách đá ven biển, phát hiện thi thể vợ của ngư dân đó, bụng bị mổ phanh, nội tạng đều bị ăn sạch.

Ông già trong làng xem xong biết là Hải Hầu Tử đến báo thù, liền mời một thầy phong thủy, lập một đàn cúng ở ven biển, đặt đầu lợn đầu dê, làm phép mấy ngày trời mới thôi.

Trong lúc nói chuyện, con Hải Hầu Tử đó đột nhiên từ từ bước ra khỏi khoang thuyền ma, lần này mọi người mới nhìn rõ hình dạng của nó.

Cao đến bảy tám mét, toàn thân xám xịt, mọc lông thưa thớt, dưới lông là những cơ bắp cuồn cuộn.

Chương 47

Mọi người giật mình, mắt trợn trừng, sợ rằng Hải Hầu Tử không nói không rằng sẽ xông lên.

Nhưng rồi ngay sau con Hải Hầu Tử đó, từ khoang thuyền lại bước ra một con Hải Hầu Tử khác có hình thể khổng lồ tương tự.

Tiếp đó lại bước ra thêm một con nữa.

Tổng cộng ba con Hải Hầu Tử, ánh mắt đăm đăm nhìn chằm chằm vào mọi người trên thuyền cá.

Mọi người da đầu tê dại.

Một thuộc hạ của A Ninh sợ đến mức giơ súng bắn về phía Hải Hầu Tử. "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên, tất cả mọi người đều choáng váng, A Ninh không kịp trách mắng thuộc hạ đó.

Chỉ thấy ba con quái vật lập tức phát ra một tiếng hét vô cùng thê lương, thân hình hạ thấp, thậm chí còn giẫm nát boong thuyền ma.

Tất cả mọi người trên thuyền lập tức cảm thấy tuyệt vọng, lần lượt muốn chạy trốn.

Nhưng ba con Hải Hầu Tử động tác quá nhanh, chưa đến một giây đã nhảy hết lên boong thuyền cá, bàn tay khổng lồ vung mạnh về phía mọi người.

Bàn Tử vội nằm rạp xuống, lăn sang một bên.

Trương Ngốc Tử một tay kéo Ngô Thiên Chân ra, đẩy vào một góc.

Sở Long phản ứng cũng cực nhanh, lập tức kéo A Ninh nằm xuống, né được đòn đầu tiên của Hải Hầu Tử.

Nhưng những thuyền viên và thuộc hạ của A Ninh không may mắn như vậy, nơi bàn tay khổng lồ của Hải Hầu Tử quét qua, một mảng máu thịt bê bết.

Mấy người còn chưa kịp la hét đã óc văng tung tóe, ngã xuống đất chết.

Những người may mắn né được đòn đó sợ đến hai chân mềm nhũn, lăn lê bò trườn chạy tán loạn.

Trên thuyền cá lập tức vang lên tiếng khóc cha gọi mẹ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

A Ninh trong lòng Sở Long cắn răng, lên đạn, bắn một phát vào một con Hải Hầu Tử.

Con Hải Hầu Tử đó phát ra một tiếng hừ trầm, vai bị bắn tóe máu, đau đến mức nhảy lên lan can thuyền.

Những người khác thấy Hải Hầu Tử dường như sợ súng, liền rút súng ngắn bắn về phía ba con Hải Hầu Tử. "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Trên thuyền lập tức vang lên tiếng súng, mọi người bắn loạn xạ.

Nhưng ba con Hải Hầu Tử tuy thân hình khổng lồ, nhưng lại vô cùng linh hoạt, đạn của mọi người gần như đều bắn trượt.

Ba con Hải Hầu Tử hoàn toàn bị chọc giận, sau khi né đạn, càng điên cuồng tấn công mọi người.

Đặc biệt là A Ninh, chúng dường như thích phụ nữ, vì vậy A Ninh trở thành đối tượng tấn công điên cuồng của ba con Hải Hầu Tử.

Sở Long nhanh nhẹn ôm A Ninh, né được một loạt tấn công điên cuồng của ba con khỉ.

Ba con Hải Hầu Tử sững người, nhìn Sở Long với ánh mắt đầy phẫn nộ.

Trong chốc lát, tất cả nắm đấm đều nhắm vào Sở Long.

Sức mạnh của Hải Hầu Tử vô cùng lớn, một quyền đấm vào mạn thuyền, mạn thuyền lập tức vỡ nát.

Nếu bị Hải Hầu Tử đấm trúng, chắc chắn sẽ bị một quyền xuyên thủng.

Sở Long bất đắc dĩ, đành phải lấy Kim Cương Tán trong ba lô ra, chặn lại những đợt tấn công điên cuồng của ba con Hải Hầu Tử.

Chương 48

Ba con Hải Hầu Tử dường như đã nhắm vào Sở Long và A Ninh, liên tục vây bắt hai người, khiến những người khác lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Sở Long lại không dễ chịu gì, vì dưới sự vây công, anh còn phải chăm sóc A Ninh trong lòng.

Anh chỉ có thể dựa vào Kim Cương Tán để miễn cưỡng chống đỡ những đòn tấn công như vũ bão.

Trương Ngốc Tử không thể ngồi yên, vội rút Hắc Kim Cổ Đao, xông lên, một đao chém vào lưng con Hải Hầu Tử đang tấn công Sở Long.

Lập tức một vệt máu dài hiện ra, da thịt lật tung, để lộ xương trắng hếu.

Con Hải Hầu Tử đó đau đớn, vừa quay đầu định tấn công Trương Ngốc Tử thì bị Kim Cương Tán của Sở Long đâm mạnh một cái, lảo đảo suýt ngã.

Trương Ngốc Tử nhân cơ hội tiến lên bổ thêm một đao, chém vào đầu con khỉ đó, óc lập tức bắn tung tóe, con Hải Hầu Tử ngã xuống boong tàu kêu la thảm thiết.

Trương Ngốc Tử và Sở Long hợp lực hạ gục một con Hải Hầu Tử, hai con còn lại dễ đối phó hơn nhiều.

Hai người một công một thủ, phối hợp ăn ý, căn bản không cho hai con Hải Hầu Tử bất kỳ cơ hội nào.

Dần dần, Hải Hầu Tử rơi vào thế yếu.

Chúng rất lanh lợi, thấy không phải là đối thủ của Sở Long và

Trương Ngốc Tử, không dám tấn công toàn lực nữa, liền giả vờ vồ lên, thực chất là nhanh chóng lùi lại, nhảy về thuyền ma.

Nhưng làm sao Sở Long và Trương Ngốc Tử có thể cho chúng cơ hội, hai người tung người nhảy lên, đuổi theo.

Sở Long cầm Kim Cương Tán, lúc này đã thu lại, giống như một thanh kiếm, nhảy lên, từ trên xuống, đâm vào đầu Hải Hầu Tử.

Kim Cương Tán cứng rắn vô cùng, đâm xuyên qua đầu Hải Hầu Tử, xuyên qua cả bộ não.

Con Hải Hầu Tử đó với ánh mắt đầy kinh hoàng, ngã thẳng xuống đất.

Ở phía bên kia, con Hải Hầu Tử định trốn thoát cũng bị Trương Ngốc Tử dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đầu.

Ba con Hải Hầu Tử dưới sự liên thủ của hai người, từ những con quái vật hung thần ác sát ban đầu đã biến thành những thi thể khổng lồ.

Lập tức khiến tất cả mọi người trên thuyền hoan hô!

Sở Long và Trương Ngốc Tử liên thủ chém giết ba con Hải Hầu Tử.

Khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là Lão Kim, ông ta biết Hải Hầu Tử vô cùng đáng sợ, nhưng lại bị hai người trước mặt hạ gục, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ông ta không ngừng dập đầu lạy hai người, miệng lẩm bẩm: "Thần tiên à, thần tiên à..." Những thuyền viên khác thấy Lão Kim như vậy, cũng theo đó dập đầu lạy Sở Long và Trương Ngốc Tử.

Trương Ngốc Tử đỡ họ dậy, bảo không cần phải hành đại lễ như

vậy.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân sống sót sau kiếp nạn cũng vô cùng phấn khích, Bàn Tử hét lớn: "Long - Bình liên thủ, thiên hạ vô địch!" A Ninh mắt đẹp long lanh, lại một lần nữa thầm cảm thán sự mạnh mẽ của Sở Long, đồng thời cũng nhận ra Trương Ngốc Tử chính là Muộn Du Bình, vì thanh Hắc Kim Cổ Đao mang tính biểu tượng trên tay anh.

Trương Ngốc Tử biết mình đã hoàn toàn lộ tẩy, cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp xé mặt nạ da người ra, để lộ dung mạo thật.

Nhưng trên khuôn mặt tuấn tú của Muộn Du Bình không hề có chút thả lỏng nào, vẫn vô cùng ngưng trọng.

Mọi người đang phấn khích không hiểu, nhìn về phía Sở Long, phát hiện anh cũng có vẻ mặt ngưng trọng, lập tức trong lòng bất an, không dám hoan hô nữa.

Lúc này, cả vùng biển máu vẫn chưa rút đi, sương mù vô biên vô tận bao trùm cũng chưa tan.

Gió lạnh dường như càng lúc càng lạnh hơn, thổi vào người mọi người, khiến họ không nhịn được mà rùng mình.

Nước biển đỏ rực dưới gió lạnh cuộn trào càng lúc càng dữ dội, xung quanh ngoài tiếng gió gào thét và tiếng sóng biển ra, không còn bất kỳ âm thanh nào khác, càng khiến người ta cảm thấy quỷ dị bất an.

Gió lạnh càng lúc càng rét, khiến tất cả mọi người như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Lão Kim chạy về buồng lái, dù cố gắng thế nào, vẫn không thể khởi động được con thuyền đã theo ông mười mấy năm.

Chương 49

Dần dần, trên cánh buồm kết một lớp sương lạnh.

Tất cả mọi người càng cảm thấy lạnh buốt xương.

Ngoài Muộn Du Bình và Sở Long ra, những người khác đều bị lạnh đến môi tím tái, không nhịn được mà run lẩy bẩy.

Ưu thế của Bàn Tử lúc này mới thể hiện ra, mỡ dày, tình hình xem như tốt nhất, nhưng vẫn không nhịn được mà chửi: "Mẹ kiếp, sắp bị đông thành xác khô rồi!" Sở Long và Muộn Du Bình sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, cẩn thận quan sát xung quanh.

Một lúc lâu sau, ngoài lạnh ra, không có thứ gì khác xuất hiện, khiến mọi người đang căng thẳng dần dần thả lỏng.

Bàn Tử càng lẩm bẩm chửi rủa: "Tao không tin nó có thể đông chết Bàn gia đây, không phải chỉ lạnh thôi sao, đốt lửa là xong, không cần phải làm quá lên." Khi Bàn Tử chuẩn bị đi đốt lửa, trong đầu Sở Long vang lên giọng nói dịu dàng của hệ thống: [Ting, phát hiện...] "Ting cái em gái mày, dọa chết người à, gọi là chủ nhân!" [Vâng ạ, chủ nhân, phát hiện phía trước thuyền ma có một sự tồn tại kinh hoàng sắp tỉnh lại, mời chủ nhân lựa chọn!] [Lựa chọn một: Nhanh chóng rời khỏi nơi này, thưởng một viên Kỳ Lân Kiệt.] [Lựa chọn hai: Chém giết sự tồn tại kinh hoàng đó, thưởng một viên phượng hoàng đảm.] [Lựa chọn ba: Không làm gì cả, ngồi chờ chết!

Thưởng một cỗ quan tài Bão Nguyệt Ngọc.] [Thời gian lựa chọn hai mươi giây, bắt đầu đếm ngược 19, 18...] Mẹ kiếp, ngay cả ngồi chờ chết cũng có, Sở Long trực tiếp bỏ qua lựa chọn thứ ba.

Nhanh chóng rời khỏi nơi này?

Rời thế nào được, Sở Long trước đó đã kiểm tra con thuyền này, đáy thuyền đã bị thư trùng và nước biển ăn mòn gần hết rồi, rời khỏi đây, chưa đến Mộ Dưới Đáy Biển đã chìm chết giữa biển cả mênh mông.

Lúc đó chỉ có thể làm một Robinson Crusoe trong thế giới đạo mộ.

Lựa chọn một không chọn!

Vậy chỉ còn lựa chọn hai, tuy nguy hiểm, sự tồn tại kinh hoàng đó cũng không biết là gì, nhưng chỉ cần nhân lúc nó chưa tỉnh lại, không chừng có thể hạ gục nó, như vậy hoàn toàn loại bỏ hậu họa, yên tâm đến Mộ Dưới Đáy Biển.

Quan trọng nhất, Sở Long đã nhắm trúng phần thưởng của lựa chọn này, phượng hoàng đảm.

Phượng hoàng có thể là loài cùng cấp với kỳ lân, rồng.

Hai lần trước thông qua việc dùng Kỳ Lân Kiệt đã thực hiện được tiến hóa huyết mạch, còn nhận được dạ thị nhãn và tật phong bộ, hai kỹ năng cường hóa, khiến anh càng khao khát phượng hoàng đảm hơn. "Lựa chọn hai!" Sở Long không do dự, sau khi chọn xong, anh ra hiệu với Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, để chúng ta làm một vố lớn đi." Muộn Du Bình chưa hiểu ý của Sở Long, Sở Long đã cầm Hắc Kim Cổ Đao, sát khí đằng đằng nhảy lên thuyền ma.

Những người khác càng mù tịt, căn bản không biết Sở Long có ý gì, trông anh càng giống như đi săn.

A Ninh không yên tâm, vội vàng theo lên.

Muộn Du Bình tuy cũng không hiểu ý, nhưng chọn tin tưởng Sở Long, cũng theo đó nhảy lên.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân còn lại thấy hai cao thủ đều đã lên, tự nhiên cũng không tụt lại phía sau.

Trên thuyền cá chỉ còn lại những thuyền viên may mắn sống sót.

Họ sợ hãi con thuyền ma từ tận đáy lòng, Lão Kim càng kiêng kỵ con thuyền ma, thanh minh rằng lên đó là nộp mạng, ở lại thuyền cá còn có một tia hy vọng sống.

Vì Lão Kim nghe nói trong truyền thuyết về thuyền ma, trên đó có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng lúc này, đáy thuyền cá truyền đến tiếng gỗ gãy "cạch, cạch", cả con thuyền chao đảo, chìm xuống biển máu một đoạn.

Lão Kim lập tức mặt mày trắng bệch.

Theo kinh nghiệm đi biển nhiều năm, ông ta biết con thuyền này sắp vỡ rồi, không quá hai phút, cả con thuyền sẽ chìm xuống đáy biển.

Những thuyền viên khác cũng sợ ngây người, biết thuyền sắp chìm, có một hai người gan dạ cắn răng, theo Sở Long nhảy lên thuyền ma.

Có người đi đầu, những thuyền viên khác không muốn chìm xuống biển máu biến thành xương khô, cũng theo đó nhảy lên, Lão Kim ngăn cũng không ngăn được.

Cuối cùng Lão Kim cũng nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm, để người ta kéo mình lên thuyền ma.

Mọi người vừa lên thuyền ma, liền thấy cảnh tượng mà Sở Long và Muộn Du Bình đã thấy trên boong tàu trước đó.

Xương khô dính máu thịt, cùng vô số thư trùng, dọa cho mọi người chỉ dám nép sát mép thuyền, theo sau Sở Long tiến vào khoang thuyền.

Cả khoang thuyền tối om, bất đắc dĩ, chỉ có thể đốt mồi lửa, dựa vào ánh sáng yếu ớt để quan sát.

Chương 50

Chỉ thấy trong khoang thuyền cũng đầy xương khô, trên đó có vài con chuột cống to như heo con kêu chít chít, mặt đất đầy những thứ mục nát, đen kịt, hoàn toàn không nhìn ra là gì.

Chỉ có những đống phân, trông giống như của Hải Hầu Tử để lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người không dám thở mạnh, xung quanh yên tĩnh, không khí lập tức trở nên ngột ngạt.

Đột nhiên Bàn Tử hét lớn một tiếng: "A~ Cứu mạng~" Mọi người giật nảy mình, vội vàng tìm theo tiếng hét, dùng đèn pin soi tới.

Chỉ thấy chân Bàn Tử bị một bàn tay xương khô trên đất kẹp lại, nhất thời không rút ra được, vội đến toát mồ hôi hột, nhắm mắt la hét.

Ngô Thiên Chân cười nói: "Bàn Tử, tiểu vương tử trộm mộ sao lại trở nên nhát gan vậy?" Bàn Tử vỗ vỗ ngực, mặt mày xanh mét: "Cười cái gì, không biết vừa rồi đáng sợ thế nào đâu, đây là thuyền ma đấy!" Nhìn bộ dạng bẽ mặt của Bàn Tử, khóe miệng mọi người đều lộ ra một nụ cười, không khí căng thẳng có phần dịu lại.

Trong khoang thuyền ma.

Mọi người vốn đang căng thẳng có chút thả lỏng, vì đã đi một vòng, ngoài thi thể và thư trùng ra, không phát hiện thứ gì đáng sợ khác.

Chỉ có Sở Long lợi dụng dạ thị nhãn, ở một góc khoang thuyền, phát hiện một miếng ngọc bội đen tuyền.

Sở Long nhặt lên tay, cảm giác lạnh buốt, khiến người ta sảng khoái. "Hệ thống ra đây, thứ gì đây?" [Thưa chủ nhân, đây là một bảo vật chữa thương, có hiệu quả đặc biệt đối với vết thương.] Bảo vật

chữa thương sao?

Sở Long vui mừng trong lòng, anh đang thiếu đúng thứ này, không ngờ lại nhặt được trên thuyền ma.

Những người khác đi một vòng, không phát hiện thứ gì khác, trống rỗng, ngoài xương cốt ra cũng chỉ có xương cốt, không có vật gì quỷ dị.

Xương cốt nhìn nhiều đến nỗi mọi người cũng chai sạn, hoàn toàn không có cảm giác gì, các thuyền viên cũng bắt đầu thả lỏng, đi xem xét xung quanh.

Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa: "Thuyền ma quỷ quái gì chứ, lông cũng không có, sớm biết vậy tôi đã không lên, đỡ phải ở trên thuyền cá..." Lời Bàn Tử chưa nói xong đã bị vả mặt, vì ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến một loạt tiếng cắn xé kỳ quái "cô lỗ cô lỗ", âm thanh đó hoàn toàn không biết hình dung thế nào, tóm lại là nghe mà lòng người thắt lại.

Sau đó là tiếng hét thảm của một người, tiếng hét vô cùng thê thảm.

Sắc mặt mọi người biến đổi, Bàn Tử càng nuốt lại những lời chưa nói ra.

Mọi người lập tức chạy đến boong tàu nơi có tiếng hét, chỉ thấy mặt một thuyền viên bị cắn mất một nửa, một con mắt treo lủng lẳng trên mặt, máu tươi điên cuồng tuôn ra, trông vô cùng đáng sợ.

Lão Kim nhìn thấy, suýt chút nữa sợ đến tắt thở, những người khác cũng không khá hơn, trong lòng run sợ.

Lúc này con quái vật tấn công lại xuất hiện.

Con quái vật gì thế này, to bằng một con heo con, mặt cũng có bộ dạng mặt lợn, nhưng lại mọc hai cánh dài.

Khi mọi người đang nhìn, chỉ nghe Muộn Du Bình khẽ nói: "Dơi mặt lợn!" Sở Long thấy con dơi mặt lợn lại tấn công người thuyền viên bị thương, liền ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, cắm vào mặt lợn của con dơi đó.

Những người khác vội vàng cứu người thuyền viên bị thương, Sở Long cũng lấy ra miếng ngọc đen vừa nhận được để chữa thương cho người đó.

Muộn Du Bình liếc nhìn miếng ngọc đen, khẽ sững người, nhưng không nói gì.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cùng Sở Long đối phó với dơi mặt quỷ.

Dơi mặt quỷ tuy trông đáng sợ, dễ tấn công người trong đêm tối, nhưng lại dễ đối phó hơn Hải Hầu Tử nhiều.

Bàn Tử và A Ninh cũng có thể dùng súng bắn hạ những con dơi mặt lợn này.

Nhưng số lượng dơi mặt lợn rất nhiều, mọi người nhất thời không thể dọn dẹp sạch sẽ, chỉ bắn hạ được một đống thi thể trên đất.

Khi mọi người đang dọn dẹp dơi mặt lợn, một tiếng kêu quỷ dị vọng đến từ bầu trời xám xịt.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vật phát ra âm thanh là một con cú mèo đang đứng trên đỉnh cột buồm.

Con cú mèo đó toàn thân đỏ như máu, một đôi mắt to tròn xanh biếc nhìn chằm chằm vào mọi người trên boong tàu.

Con cú mèo màu máu phát ra tiếng kêu quỷ dị về phía mọi người, dường như muốn khiêu khích.

Chương 51

Bàn Tử tức giận, chửi một câu: "Đệch mợ, ngay cả một con cú mèo nhỏ cũng muốn bắt nạt ông đây à!" Nói xong liền giơ súng bắn về phía con cú mèo.

Ai ngờ tiếng súng vừa vang lên, con cú mèo đó không lùi mà tiến, dang rộng cánh, lao xuống.

A Ninh và thuộc hạ của cô cũng giơ súng, điên cuồng bắn về phía con cú mèo đang lao tới.

Nhưng con cú mèo vô cùng linh hoạt, dễ dàng né được những viên đạn, nhanh chóng lao về phía mọi người.

Nhưng khi lao đến gần, mọi người đều ngây người, mặt Bàn Tử nóng rát, vừa mới chế giễu người ta nhỏ, bây giờ mới phát hiện con cú mèo đó to bằng cả một con bò!

Trong lúc mọi người sững sờ, móng vuốt sắc nhọn của con cú mèo đã tóm lấy một thuộc hạ của A Ninh, rồi lại bay vút lên cao.

Thuộc hạ của A Ninh sợ hãi la hét điên cuồng, nhưng la hét chưa được bao lâu, con cú mèo đã dùng mỏ sắc nhọn mổ vỡ đầu người đó, hút não tủy.

Mọi người nhìn thấy mà kinh hãi, A Ninh điên cuồng bắn về phía con cú mèo, nhưng không có tác dụng.

Nó lượn lờ trên không trung phía trên thuyền ma, không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị, dường như lại muốn lao xuống bắt người.

Mọi người luôn cảnh giác với con cú mèo trên không, nhưng lúc này, một đàn dơi mặt lợn đen kịt lại tấn công.

Tất cả mọi người hoảng loạn, mỗi người tự chiến đấu, đối phó với quái vật trước mắt.

Sở Long một đao một con dơi mặt quỷ, đồng thời trong lòng luôn có một khúc mắc, sự tồn tại kinh hoàng trên con thuyền ma đó rốt cuộc ở đâu?

Đó mới là sự tồn tại chí mạng thực sự.

Con cú mèo lại phát ra tiếng kêu quái dị, dường như đang chỉ huy đám dơi mặt lợn.

Đám dơi đó nghe thấy tiếng kêu, liền như thủy triều không sợ chết mà lao về phía Sở Long.

Như có tổ chức, chúng dồn Sở Long về phía mũi thuyền.

Trời đất đầy dơi mặt lợn, bất chấp tất cả mà tấn công, Sở Long bất đắc dĩ chỉ có thể từng bước lui về phía mũi thuyền ma.

Sở Long sau khi nhìn ra ý đồ của đám dơi mặt lợn, sắc mặt lập tức biến đổi, anh biết sự tồn tại kinh hoàng đó rốt cuộc trốn ở đâu rồi!

Chưa kịp hành động, đã nghe Lão Kim kinh ngạc hét lên: "Nhanh, ở đây có một kho chứa đồ, chúng ta mau nhảy xuống, trốn đám dơi quỷ này." Lời của Lão Kim khiến mặt Sở Long xanh mét, vội hét lên: "Đừng xuống!" Lời Sở Long vừa dứt, đã có mấy thuyền viên nhảy vào kho chứa đồ. mấy thuyền viên đó vừa nhảy xuống, liền như gặp phải chuyện kinh hoàng nhất đời, điên cuồng la hét.

Tiếng hét thê thảm khiến những thuyền viên chưa nhảy xuống và Lão Kim hai chân mềm nhũn, không biết dưới đó có thứ quỷ gì, suýt chút nữa sợ khóc.

Tiếng hét thảm đó chỉ kéo dài một lúc rồi im bặt.

Lão Kim bị dơi mặt lợn bao vây, muốn lui cũng không thể.

Sở Long thấy vậy, liền định xông đến cứu Lão Kim và những người khác, nhưng lúc này tiếng kêu quái dị của con cú mèo trên trời lại vang lên.

Đám dơi mặt lợn liền bắt đầu tấn công không màng sống chết, chặn đường đi của Sở Long.

Sở Long cầm Hắc Kim Cổ Đao, điên cuồng chém giết, một đao một con dơi mặt lợn, cứng rắn mở ra một con đường máu.

Muộn Du Bình cũng ở bên cạnh hỗ trợ Sở Long, giúp anh đánh giết đám dơi đầy trời.

Bàn Tử và A Ninh thì dán chặt sau lưng hai người, dùng súng đối phó với đám dơi số lượng ít hơn ở phía sau.

Con cú mèo quỷ dị trên trời lại kêu.

Đám dơi ở chỗ Lão Kim và các thuyền viên lập tức điên cuồng kết thành một bức tường, dồn Lão Kim và các thuyền viên về phía lối vào kho chứa đồ.

Có vài thuyền viên đứng không vững, rơi vào kho chứa đồ, lại phát ra một tiếng hét thảm, rồi không còn tiếng động nữa.

Những thuyền viên trên boong tàu sợ đến tè ra quần, đại tiểu tiện mất kiểm soát.

Chương 52

Thực ra ở trên cũng không dễ chịu gì, bị dơi mặt lợn điên cuồng tấn công, mặt bị xé từng mảng thịt, toàn thân đầy máu, gần như không còn ra hình người.

Có người trực tiếp không chịu nổi nữa, không cần dơi mặt lợn đẩy, đã nhảy vào kho chứa đồ.

Trong chốc lát, trên boong tàu, trong kho chứa đồ, tràn ngập tiếng hét thảm không ngớt của các thuyền viên.

Khi Sở Long và Muộn Du Bình chém xuyên qua đám dơi mặt lợn, xông đến lối vào kho chứa đồ thì đã quá muộn, chỉ còn lại một mình Lão Kim run lẩy bẩy.

Nếu không phải các thuyền viên khác liều chết bảo vệ Lão Kim, Lão Kim có lẽ cũng đã mất mạng. "Chết rồi... tất cả đều chết rồi..." Lão Kim nước mắt lưng tròng, miệng lẩm bẩm, ngây ngốc ngồi đó chờ chết.

Thuyền viên của ông ta đều đã chết, ông ta cũng không muốn sống nữa.

Sở Long trong lòng bất đắc dĩ, đành phải kéo Lão Kim đi.

Mọi người vừa lùi về mũi thuyền, cả boong tàu đột nhiên nổ tung.

Thi thể các thuyền viên đều bị lực va chạm khổng lồ hất lên không trung, rồi rơi xuống boong tàu.

Sở Long nhìn kỹ, chỉ thấy những thi thể đó đều mặt mày khô quắt, biến thành những xác khô.

Khi những người khác còn đang kinh ngạc, sương mù xung quanh càng lúc càng dày, gió lạnh càng mạnh, thổi trên biển máu thành sóng

to gió lớn, đập vào thuyền ma, cuộn lên những con sóng máu cao hơn chục mét.

Nhiệt độ không khí cũng ngày càng thấp, hơi thở băng giá khiến tất cả mọi người lạnh từ đầu đến chân, cảm giác như sắp bị đông cứng.

Ngay cả những con dơi mặt lợn ở miệng kho chứa đồ, lúc này cũng cuồng loạn, điên cuồng bay khỏi lối vào đó, tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Sở Long biết, sự tồn tại kinh hoàng đó đã hồi phục!

Quả nhiên, từ trong kho chứa đồ từ từ bước ra một người.

Người đó vừa lên boong tàu, cả không khí đều như ngưng lại, đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nơi hắn đi qua, nước máu xung quanh lập tức hóa thành băng cứng.

Hắn mặc vest và ủng dài, khoác một chiếc áo choàng dài màu đỏ máu, tóc trắng xóa, dài đến lưng.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Sở Long, dung nhan lại không hề già nua, trông như một thanh niên tuấn mỹ.

Nhìn Sở Long, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng như tuyết của hắn lập tức nở một nụ cười tà ác.

Người đàn ông áo máu dùng tay lau đi một giọt máu tươi còn sót lại trên khóe miệng, rồi đưa ngón tay vào miệng mút: "Hừm, mùi vị thật tuyệt, lâu rồi không được nếm máu người tươi ngon như vậy, ha ha ha!" Ánh mắt người đó nhìn Sở Long đầy khao khát, như thể đang nhìn con mồi.

Ngô Thiên Chân quả là ngây thơ, còn tưởng người này là con người, liền tức giận đứng ra, chỉ trích người đàn ông mặc áo máu:

"Tại sao ông lại giết nhiều người như vậy, lương tâm của ông bị chó ăn rồi sao, ông có biết họ đều rất đáng thương không!" Người đàn ông áo máu nhìn Ngô Thiên Chân với vẻ đầy ẩn ý, cười khẩy: "Lương tâm?

Ha ha, bao nhiêu năm rồi mới có người nói chuyện với ta như vậy, hừm, thú vị thật đấy!" Từ khi người đàn ông này xuất hiện, sắc mặt Muộn Du Bình vẫn luôn đăm chiêu, anh cảm giác người đàn ông này rất mạnh, vượt xa phạm vi mà anh có thể đối phó.

Người đàn ông này rất quỷ dị, không phải là những thứ như đại tống tử, mà là một sinh vật có trí tuệ như con người.

Muộn Du Bình thấy người đàn ông quỷ dị định đi về phía Ngô Thiên Chân, vội che chở cho Ngô Thiên Chân sau lưng, rồi khẽ nói với Ngô Thiên Chân một câu: "Hắn không thuộc phạm trù con người nữa rồi." Ngô Thiên Chân kinh hãi, trong thời gian ngắn gặp phải quá nhiều chuyện kỳ quái, khiến cậu nhất thời không thể chấp nhận được.

Lúc này, Sở Long nhìn người đàn ông tà mị đang từ từ tiến lại, cất tiếng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Người đàn ông tóc trắng áo máu khóe miệng lại nở một nụ cười tà ác: "Ta là ai ư?" "Ha ha ha~ Lâu lắm rồi không có ai hỏi tên ta..." Người đàn ông tóc trắng áo máu dùng chiếc lưỡi dài nhọn liếm đôi môi đỏ mọng của mình, "...

Ngươi có thể gọi ta là...

Bá tước đại nhân!" “Bá tước đại nhân?” Sở Long thầm cười, đúng là một cái tên sến súa.

Đúng lúc này, con cú mèo màu máu trên trời bay lượn một vòng rồi cung kính đậu xuống vai người đàn ông tóc trắng áo đỏ.

Người đàn ông tóc trắng áo đỏ nhìn mấy người Sở Long với vẻ mặt cao ngạo.

Chương 53

Bàn Tử không nhịn được nữa, mỉa mai nói: "Thứ dở hơi, ăn mặc như ma cà rồng phương Tây, thế mà trên vai lại đậu một con cú mèo lạc quẻ.

Sao không đi diễn xiếc đi?" Người đàn ông tóc trắng áo đỏ lập tức nổi giận, khinh bỉ nhìn Sở Long: "Lũ sâu bọ bẩn thỉu, không hề biết thế nào là đẳng cấp, chết đi cho ta!" Vừa dứt lời, con cú mèo màu máu liền phát ra một tiếng kêu chói tai, lao về phía Bàn Tử.

Thân hình khổng lồ của nó cuốn theo một trận cuồng phong, khiến Bàn Tử và Ngô Thiên Chân suýt nữa đứng không vững.

Tốc độ của cú mèo cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Tử.

Cùng lúc đó, lũ dơi mặt lợn đông nghịt cũng bám theo sau.

Bàn Tử sợ đến mức mặt mày tái mét.

Sở Long một tay cầm Kim Cương Tán, một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, Muộn Du Bình cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao, cả hai xông lên phía trước, che chắn cho Bàn Tử ở phía sau.

Kim Cương Tán của Sở Long chặn được đợt tấn công đầu tiên của cú mèo màu máu, khiến nó đau đớn, phải bay ngược lên cao rồi lại lao xuống tấn công Sở Long.

Sở Long và Muộn Du Bình sẽ không cho nó cơ hội lần thứ hai.

Cổ đao trong tay hai người vung lên với thế mạnh lực trầm, chém tới con cú mèo.

Con cú mèo màu máu đã đánh giá thấp sức chiến đấu của hai người.

Một đòn hợp lực của họ đã trực tiếp phá tan lớp lông vũ cứng như thép của nó, chém phăng một mảng thịt lớn trên thân nó.

Con cú mèo rú lên một tiếng thảm thiết, bản năng trỗi dậy sự sợ hãi, muốn bay vút lên trời để trốn thoát.

Người đàn ông tóc trắng áo đỏ đang xem kịch vui ở phía sau cũng kinh ngạc thốt lên một tiếng "Ồ".

Nhưng làm sao Sở Long và Muộn Du Bình có thể để con cú mèo màu máu chạy thoát lần nữa.

Sau khi tấn công thành công, hai người một trước một sau chặn đường nó.

Con cú mèo đang định bay lên trời thì bị Sở Long dùng Kim Cương Tán đập xuống.

Con cú mèo vừa rồi còn oai phong lẫm liệt giờ đây đã thảm hại không tả nổi, bộ lông đỏ tươi dính đầy máu.

Nhân lúc con cú mèo đang lăn lộn gào thét trên mặt đất, Sở Long và Muộn Du Bình liền lao vào tấn công.

Mất đi lợi thế trên không, sức chiến đấu của cú mèo giảm đi một mảng lớn, hoàn toàn không phải là đối thủ của hai người.

Nó bị hai thanh cổ đao sắc bén chém lên người, máu thịt be bét.

Chẳng mấy chốc, con cú mèo không còn chống cự nổi, bị Sở Long và Muộn Du Bình chém nát ngay tại trận, máu tươi văng tung tóe khắp boong thuyền quỷ.

Bàn Tử và mọi người lớn tiếng reo hò.

"Chém chết mẹ nó đi, xem còn dám ngông cuồng không!" "Anh Long uy vũ!" "Long Bình liên thủ, thiên hạ vô địch!" … Sắc mặt người đàn ông tóc trắng áo đỏ trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Sở

Long và Muộn Du Bình, nghiến răng nói: “Hai người các ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy, thú vị.” “Bắt lấy thằng mập kia, giết nó cho ta!” Theo lệnh của người đàn ông tóc trắng áo đỏ, toàn bộ lũ dơi mặt lợn liền lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử sợ hãi chửi ầm lên: “Đệch mợ bà nó, thằng ma cà rồng dở hơi, Bàn gia đây sẽ cho mày biết tay.” Nói xong, Bàn Tử liền lủi vào khoang thuyền, rồi rút súng lục ra bắn một phát về phía người đàn ông tóc trắng áo đỏ.

Không ngờ, người đàn ông tóc trắng áo đỏ hoàn toàn không né tránh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai, rồi chỉ cần giơ nhẹ tay lên đã bắt được viên đạn Bàn Tử bắn ra.

Tay không bắt đạn!

Cảnh tượng trước mắt khiến Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người, những người khác trên mặt cũng tràn đầy vẻ khó tin.

Lúc này, vô số con dơi mặt lợn ập đến Bàn Tử, đen kịt cả một vùng trời, đánh mãi không hết.

Bàn Tử và A Ninh chỉ có thể dùng súng lục để chống trả lũ dơi mặt lợn, bắn tỉa từng con một.

Xác của lũ dơi mặt lợn đã chất cao gần một mét, nhưng vẫn có vô số con không sợ chết lao tới.

Bàn Tử, A Ninh và Ngô Thiên Chân sắp bị biển dơi nhấn chìm.

Chương 54

Sở Long và Muộn Du Bình không thể đứng nhìn được nữa, quay người xông đến giúp Bàn Tử.

Hai người lợi hại hơn Bàn Tử rất nhiều, vừa xông vào bầy dơi, từng mảng dơi đã bị chém rơi xuống đất.

Bàn Tử đắc ý la hét: "Lao vào đây, lao vào đây, đến bao nhiêu chém chết bấy nhiêu!" Đúng lúc này, vị bá tước quỷ dị kia đã ra tay.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ để lại một tàn ảnh tại chỗ đã xuất hiện sau lưng Sở Long.

"Cẩn thận!" A Ninh hét lớn, nhưng đã quá muộn.

Khóe miệng vị bá tước nhếch lên một nụ cười đầy thích thú, hắn giơ tay định móc tim Sở Long.

Sở Long thầm than trong lòng, mình đã quá sơ suất, không ngờ tốc độ của người đàn ông tóc trắng áo đỏ lại nhanh đến vậy, khiến anh phản ứng không kịp.

Mặc dù một đòn này không đến mức lấy mạng anh, nhưng chắc chắn sẽ bị thương nặng.

A Ninh hoa dung thất sắc, Muộn Du Bình sắc mặt đại biến, Ngô Thiên Chân thất thanh kêu lên: "Đừng!" Sở Long biết không thể né tránh được nữa, chỉ có thể vận khí để cứng rắn đỡ đòn này.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người lao đến trước mặt anh, thay anh đỡ lấy đòn tấn công trời giáng của người đàn ông tóc trắng áo đỏ.

Ai vậy?

Sở Long quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cả người Lão Kim bị bắn ra ngoài như một viên đạn đại bác.

Thân thể Lão Kim đập mạnh vào mạn thuyền quỷ, rồi bật ngược lại, nằm sõng soài trên đất, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng.

Sở Long lao tới một bước, ôm lấy Lão Kim, trong lòng vô cùng cảm động, nói: "Lão Kim, sao chú ngốc vậy?" Lão Kim thổ ra mấy ngụm máu tươi, run rẩy nói: "Không cần phải buồn, tôi đáng chết.

Vì sự nhát gan và tham tiền của tôi mà tất cả thuyền viên đều đã chết, chỉ còn lại mình tôi là kẻ tội đồ.

Tôi có lỗi với mọi người, tôi không còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa.

Các anh em, tôi đến đây…" Sở Long không ngờ Lão Kim, người luôn tham tiền và nhát gan, lại có một mặt trọng tình trọng nghĩa như vậy, liền an ủi: "Lão Kim, người chết không thể sống lại, cái chết của họ là số mệnh, là lựa chọn của họ, chú không cần phải tự trách." Lão Kim mỉm cười, lại thổ ra máu: "Cảm ơn cậu, tôi sắp chết rồi.

Nhưng tôi thấy các cậu đều là người tốt, hãy cẩn thận người phụ nữ kia…" "Chú sẽ không chết đâu!" Sở Long nói với Lão Kim, rồi nhét miếng ngọc đen trong lòng vào miệng ông.

Lão Kim "ô ô ô" không nói nên lời, Sở Long gọi Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đến, giao Lão Kim cho họ, dặn dò chăm sóc ông cẩn thận.

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử nhìn thấy vết thương trước ngực Lão Kim gần như xuyên thủng cả lồng ngực, nhưng dưới tác dụng của miếng ngọc đen mà Sở Long nhét vào, Lão Kim lại không chết, vẫn còn giữ lại được một hơi thở.

Mọi người kinh ngạc trong lòng, đồng thời cũng vô cùng tò mò về

miếng ngọc đen của Sở Long.

Lúc này, người đàn ông tóc trắng áo đỏ nở một nụ cười tà ác, đưa ngón tay dính đầy máu tươi lên miệng mút, lưỡi liếm quanh môi, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ: "Xì xì… Lũ sâu bọ không biết tự lượng sức mình.

Cứu người à?

Không sao, hôm nay tất cả các ngươi đều đừng hòng thoát, chỉ là xuống dưới đó đợi trước thôi, ha ha!" Sở Long một tay kéo lê Hắc Kim Cổ Đao, một tay giơ Kim Cương Tán, nhìn về phía Muộn Du Bình, hào khí ngút trời hét lên: "Tiểu Ca, cùng lên, chém chết gã tóc bạc quái dị này!" Gã tóc bạc quái dị?

Muộn Du Bình ngẩn ra, tuy không hiểu ý nghĩa, nhưng vẫn gật đầu với Sở Long.

Người đàn ông tóc trắng áo đỏ khinh thường nhìn hai người: "Hai con sâu bọ không biết tự lượng sức!" "Hây!" Sở Long và Muộn Du Bình hét lớn một tiếng, lao về phía người đàn ông tóc trắng áo đỏ.

Hắn ta hoàn toàn không né tránh, cứ đứng yên ở đó, chờ đợi đòn tấn công dữ dội của Sở Long và Muộn Du Bình.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Sở Long và Muộn Du Bình liên tục chém về phía người đàn ông tóc trắng áo đỏ, thân hình hai người cực nhanh, nhưng hắn ta lại phòng ngự một cách rất tùy ý.

Lưỡi đao trong tay hai người dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự của hắn, chém lên người hắn.

Nhưng điều khiến cả hai kinh ngạc là, sức phòng ngự của cơ thể người đàn ông tóc trắng áo đỏ cực kỳ cao, vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Khi cổ đao sắc bén chém lên người hắn, chỉ để lại một vệt máu nông, nhưng những vệt máu đó lại nhanh chóng hồi phục như cũ.

Chương 55

Tất cả những người đang quan chiến đều có sắc mặt khó coi, cứ thế này, hai người chắc chắn sẽ bại.

"Hết thực lực rồi sao?

Yếu quá, ha ha!" Người đàn ông tóc trắng áo đỏ phá lên cười ngông cuồng.

Tiếng cười đột ngột tắt, trên mặt hắn lộ ra vẻ hung tợn: "Đến lượt ta, lũ sâu bọ!" Nói xong, gã tóc trắng áo đỏ liền di chuyển.

Tốc độ của hắn cực nhanh, để lại một bóng ảo tại chỗ, điên cuồng tấn công Sở Long và Muộn Du Bình.

Hắn hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, hai quyền tung ra với thế mạnh lực trầm, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn tạo ra âm thanh xé gió trong không khí.

Dưới sự tấn công dữ dội của hắn, Sở Long dựa vào Kim Cương Tán chỉ vừa đủ hóa giải, nhưng Muộn Du Bình thì không được như vậy.

Thế công như thủy triều khiến Muộn Du Bình phải né tránh trong gang tấc.

Thấy phòng ngự của Sở Long nhất thời không phá vỡ được, người đàn ông tóc trắng áo đỏ liền quay người dốc toàn lực tấn công Muộn Du Bình.

Sau khi cứng rắn đỡ hơn mười quyền, Muộn Du Bình cuối cùng cũng loạng choạng, bị hắn ta chớp được cơ hội, một tay tóm lấy vai.

"Xoẹt!" Vai của Muộn Du Bình bị hắn ta cào ra một vệt máu sâu hoắm.

Tất cả những người quan chiến đều thót tim.

Vị bá tước quỷ này quá mạnh, không chỉ sức phòng ngự kinh người mà lực tấn công cũng thuộc hàng đầu.

Sở Long thấy Muộn Du Bình bị dồn vào góc, không còn đường lui, liền xông tới, chém một đao vào đầu hắn.

Thế nhưng, một đao mạnh mẽ như vậy chỉ chém ra một vệt máu trên đầu hắn, nhưng cũng làm rụng một mớ tóc trắng.

Đầu bị đau, người đàn ông tóc trắng áo đỏ lập tức quay lại, giận dữ nhìn chằm chằm Sở Long, khóe miệng nhếch lên: "Con sâu bọ đáng ghét, dám chém đầu ta, chết đi cho ta!" Hắn ta lại lần nữa bùng nổ, nắm chặt cổ đao của Sở Long, rồi một tay chộp lấy tay cầm đao của anh, muốn ép anh phải buông vũ khí.

Sở Long không thể dễ dàng buông Hắc Kim Cổ Đao, một luồng sức mạnh đột nhiên bộc phát từ trong cơ thể, giằng lại thanh trường đao đang bị hắn nắm chặt.

Nhưng cánh tay anh cũng bị hắn ta cào một vết sâu hoắm.

Cả hai tay người đàn ông tóc trắng áo đỏ đều dính máu tươi của Muộn Du Bình và Sở Long, từng giọt nhỏ xuống boong tàu.

Hắn đưa ngón tay dính máu của Muộn Du Bình vào miệng, liếm một cái, mặt đột nhiên kinh ngạc, rồi lộ ra vẻ si mê, lập tức cười như điên: "Ồ, dòng máu thật tuyệt diệu làm sao~ Ha ha ha!" Hắn tham lam nhìn Muộn Du Bình, như một kẻ đói khát nhìn thấy thức ăn, vô thức đưa ngón tay dính máu của Sở Long vào miệng.

Ngón tay vừa đưa vào miệng, hắn ta đã giật nảy mình, vẻ mặt hưởng thụ ban đầu lập tức biến thành kinh hãi.

Mọi người nhìn thấy máu tươi của Sở Long trong miệng người kia phát ra tiếng "xèo" một tiếng, lại có thể làm bỏng miệng của

người đàn ông tóc trắng áo đỏ có sức phòng ngự kinh khủng kia, bốc lên một làn khói đen.

Hắn ta kinh hãi nhìn Sở Long: "… Ngươi là người của gia tộc đó!" Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc nhìn về phía Sở Long, không ngờ thân thế của anh lại khiến người đàn ông tóc trắng áo đỏ mạnh mẽ kia phải kinh hãi tột độ.

Thân thế của anh e rằng còn mạnh hơn họ tưởng tượng.

Lúc này, khuôn mặt anh tuấn ban đầu của gã tóc trắng áo đỏ trở nên dữ tợn, hắn nghiến răng nói: "Dòng dõi các ngươi thật đáng ghét, tất cả đều phải chết!" Cảnh tượng trước mắt khiến Sở Long hơi kinh ngạc, nhưng cũng đồng thời thức tỉnh anh, huyết mạch của anh mạnh mẽ, có thể khắc chế quái vật ngàn năm.

Vì vậy, Sở Long không chút do dự quẹt Hắc Kim Cổ Đao lên vết thương sâu trên cánh tay, bôi máu tươi của mình lên toàn bộ thanh cổ đao.

"Chết đi!" Người đàn ông tóc trắng áo đỏ ngửa mặt lên trời hét lớn, lao hết tốc lực về phía Sở Long và Muộn Du Bình.

"Yểm trợ tôi!" Sở Long hét lớn với Muộn Du Bình, giơ Kim Cương Tán lên đỡ đòn toàn lực của hắn.

Sau đó, Muộn Du Bình cũng liều mạng tấn công hắn, nhưng đao của anh ta vô dụng với hắn, nên hắn hoàn toàn không để ý, dốc toàn lực tấn công Sở Long.

Trong phút chốc, áp lực của Sở Long tăng lên gấp bội, cổ đao trong tay gần như không có cơ hội chém lên người hắn.

"Chém một đao lên người tôi!" Sở Long hét lớn, Muộn Du Bình không chút do dự, chém một đao lên cánh tay Sở Long, lực đạo vừa phải, chỉ cắt một lớp da thịt, đủ để cổ đao dính máu của Sở Long.

Muộn Du Bình không ngờ, có một ngày mình lại phải mượn máu của người khác.

Chương 56

Nhưng anh không nghĩ nhiều, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên điên cuồng chém về phía người đàn ông tóc trắng áo đỏ, lần này cuối cùng cũng có hiệu quả.

Một đao chém lên lưng hắn, da thịt hắn liền như bị đốt cháy, kêu lên xèo xèo, đồng thời bốc khói đen.

Người đàn ông tóc trắng áo đỏ đau đớn, quay người đối phó với Muộn Du Bình, nhưng sau lưng lại bị Sở Long chém một đao thật mạnh.

Cả người hắn bay ngược ra ngoài.

Lần này, hắn hoàn toàn kinh hãi, không ngờ lại gặp phải huyết mạch của gia tộc đó ở đây, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, nảy sinh ý định bỏ chạy.

Hắn đột ngột bật dậy từ boong tàu, rồi nhanh chóng trốn vào trong sương mù.

Nhưng không ngờ, Muộn Du Bình đã ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, không lệch một li, thanh cổ đao dính máu Sở Long cắm vào đùi trái hắn, ghim chặt hắn vào cột buồm của thuyền quỷ.

Hành động của hắn khựng lại, định kéo gãy cột buồm, nhưng trong khoảnh khắc đó, cổ đao lóe hàn quang của Sở Long đã lướt qua cổ hắn!

"Cộp!" Đầu của người đàn ông tóc trắng áo đỏ rơi xuống boong tàu, trên mặt mang theo vẻ không thể tin nổi!

Đầu của người đàn ông tóc trắng áo đỏ đã bị Sở Long chém bay.

Mọi người lập tức reo hò, đặc biệt là Bàn Tử, anh ta đi tới, trực

tiếp đá một cước vào đầu hắn, miệng chửi rủa: "Mày giỏi lắm, mày ra vẻ lắm, mày gọi Bàn gia đây là sâu bọ, xem mày chết chưa!" Dáng vẻ cáo mượn oai hùm của Bàn Tử khiến những người khác không nhịn được mà mỉm cười, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Lúc này, màn sương mù dày đặc bao trùm nơi đây cũng dần tan đi.

Gió gào thét cũng ngừng lại, biển máu cũng dần trở lại màu xanh biếc… Nếu không phải xung quanh đầy xác chết, họ đã tưởng mình vừa trải qua một cơn ác mộng.

Nhưng kỳ lạ là, thuyền quỷ không hề biến mất, thứ biến mất là những bộ xương khô và đám giun sách, cùng với mọi thứ bẩn thỉu trên thuyền.

Thuyền quỷ dần dần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, lại là một chiếc thuyền buồm khổng lồ.

Tuy rất cũ kỹ, nhưng xem ra sau khi sửa chữa lại vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Thuyền trưởng Lão Kim vì có miếng ngọc đen của Sở Long bảo vệ, nên vẫn còn giữ lại được một hơi thở.

Ông ta nước mắt lưng tròng nhìn Sở Long, run rẩy quỳ xuống: "Long gia, mạng này của tôi sau này là của ngài!" Sở Long muốn đỡ ông dậy, nhưng Lão Kim kiên quyết không chịu, tiếp tục nói: "Tất cả của tôi đều đã bị hủy, cũng không còn gì nữa, xin Long gia nhất định phải thu nhận tôi.

Tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình trung thành với Long gia, nếu có nửa điểm phản bội, Lão Kim tôi sẽ không được chết tử tế!" Sở Long bất đắc dĩ, đành phải nhận lời.

Có một thuộc hạ thề chết trung thành chưa chắc đã là chuyện xấu,

kinh nghiệm đi biển của Lão Kim vô cùng phong phú, chuyến đi đến mộ dưới đáy biển lần này có nhiều chỗ phải dựa vào ông ta.

Mọi người dọn dẹp một phen, xếp gọn thi thể của các thuyền viên đã chết và thuộc hạ của A Ninh, rồi châm lửa thiêu, đem tro cốt rắc xuống biển cả mênh mông.

Lão Kim gần như khóc suốt quá trình, A Ninh cũng mắt hoe đỏ, đau buồn khôn xiết.

Sau khi xử lý xong mọi việc, Lão Kim và A Ninh cũng dần bình tĩnh lại.

Lúc này, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đang vây quanh Sở Long, cả hai đều rất tò mò về thân phận của anh.

Bàn Tử còn thẳng thắn hỏi: "Long gia, vừa rồi vị bá tước quỷ kia nói về một dòng dõi nào đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sở Long không nói nên lời, ngay cả anh cũng không rõ, làm sao trả lời được.

Thấy Sở Long không trả lời, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân cũng tự thấy vô vị, không tiếp tục hỏi nữa, hai người chạy sang một bên thì thầm với nhau, chắc là đang thảo luận về vấn đề huyết mạch của Sở Long và Muộn Du Bình.

Họ cảm thấy hai người này thực sự quá bí ẩn, nhưng ít nhất hiện tại, họ đang đứng về phía mình.

Muộn Du Bình bị người đàn ông tóc trắng áo đỏ cào một nhát vào vai, để lại một vết thương sâu, anh một mình ngồi trong góc, dùng một tay băng bó vết thương, nhưng rõ ràng một tay không dễ làm.

Ngô Thiên Chân thấy vậy, lập tức đi đến giúp.

Bàn Tử cũng định đến giúp Sở Long băng bó vết thương trên tay, nhưng vừa lấy băng gạc ra đã bị A Ninh mạnh mẽ đuổi đi.

“Cút, sang một bên cho mát!” Bàn Tử không phục: “Này cô A Ninh, cô là gì của Long gia nhà tôi chứ, cô chạm được mà tôi không chạm được à!” A Ninh đỏ mặt: “Cái tay chân vụng về của anh, băng bó cho tốt được không?” Bàn Tử buông một câu “không thèm”, rồi hậm hực bỏ đi.

A Ninh vừa cẩn thận băng bó cho Sở Long, vừa giải thích: “Anh đừng có nghĩ lung tung nhé, tôi chỉ sợ tên mập kia không băng bó tốt cho anh, làm chậm trễ chúng ta thôi.” Việc A Ninh cố gắng giải thích khiến Sở Long thầm cười trong lòng, nhưng anh cũng không vạch trần cô, dù sao được một đại mỹ nữ băng bó vết thương cũng khá là hưởng thụ.

Chương 57

Sau đó, mọi người sửa chữa lại chiếc thuyền buồm bị hỏng, rồi nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Vấn đề tiếp theo là, nên quay trở về, hay tiếp tục tìm kiếm mộ lớn dưới đáy biển.

Vấn đề này lại bất ngờ nhận được sự đồng ý của tất cả mọi người, đó là tiếp tục tìm kiếm mộ dưới đáy biển.

Không một ai muốn quay trở về, bởi vì đã phải trả một cái giá thảm khốc như vậy, nếu không thăm dò mộ dưới đáy biển một chuyến, e rằng cả đời này sẽ hối tiếc.

Mọi người bắt đầu hành động, Lão Kim điều khiển chiếc thuyền buồm cũ kỹ, theo lộ trình A Ninh cung cấp, đi thẳng trên biển cả.

Trên đường đi không có sóng to gió lớn, mọi người nhanh chóng tìm được vị trí của mộ dưới đáy biển mà A Ninh đã nói.

Mọi người trong lòng phấn khích, nóng lòng muốn bắt đầu chuyến hành trình đến mộ dưới đáy biển.

Vì vậy, không chậm trễ một khắc nào, tất cả mọi người bắt đầu quay về phòng thay đồ lặn.

Trong lúc thay đồ lặn, Sở Long nhân cơ hội nuốt Phượng Hoàng Đảm mà hệ thống thưởng cho.

Phượng Hoàng Đảm vừa vào miệng, Sở Long liền cảm thấy một trận đắng ngọt, nhưng cũng kèm theo một mùi thơm, không hề khó ăn, ngược lại còn có thể coi là mỹ vị.

Sau khi nuốt Phượng Hoàng Đảm, Sở Long cảm thấy toàn thân nóng rực, anh biết huyết mạch của mình lại một lần nữa tiến hóa.

Quả nhiên, hình xăm bí ẩn trên cánh tay anh lại một lần nữa thay đổi, ngoài bốn móng vuốt, phần thân thể cũng dần dần lộ ra.

Đó là một đoạn thân thể dài, có vảy.

Không cần nói nhiều, Sở Long cũng biết đó là sinh vật mạnh nhất trong truyền thuyết, rồng!

Sau khi xác định hình xăm bí ẩn trên cánh tay là một con rồng, Sở Long vui mừng trong lòng, sinh vật thuộc loài rồng chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ.

Anh không biết con rồng trên cánh tay này có ý nghĩa gì, anh rất muốn xem sau khi hoàn thành hình xăm này, sức mạnh huyết mạch của mình sẽ mạnh đến mức nào.

Sở Long đang suy nghĩ thì đột nhiên phát hiện vết thương trên người ngứa ngáy.

Nhìn xuống, chỉ thấy vết thương của anh đang nhanh chóng lành lại.

"Chẳng lẽ năng lực lần này nhận được đã cường hóa khả năng hồi phục của cơ thể?" Mỗi lần huyết mạch của anh được cường hóa, một chức năng nào đó của cơ thể cũng được cường hóa tương ứng.

Anh mong chờ lần tiến hóa huyết mạch tiếp theo sẽ mang lại năng lực gì.

Không biết cuối cùng có luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thân không.

Sở Long cảm thấy cứ thế này, mình sắp vô địch rồi.

Lúc này, giọng A Ninh vang lên ở cửa: "Anh Long, xong chưa?" Sở Long quay đầu lại, A Ninh đang cười tươi đứng ở cửa.

Mặc bộ đồ lặn bó sát, thân hình bốc lửa của A Ninh lộ ra không

sót một chi tiết nào.

Gương mặt tinh xảo, cặp mông tròn trịa, vòng một hùng vĩ chắc cũng phải 36D.

Trong phút chốc, Sở Long ngây người ra nhìn.

A Ninh thấy Sở Long nhìn chằm chằm vào thân hình mình, mặt liền đỏ ửng.

Sở Long cũng phản ứng lại, ho khan hai tiếng để hóa giải sự ngượng ngùng giữa hai người.

A Ninh cũng e thẹn vuốt tóc, nhẹ nhàng nói: "Anh Long, chuẩn bị xong chưa?" Sở Long thấy A Ninh không hề tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ e thẹn của một cô gái nhỏ, liền gật đầu.

Hai người có chút ngượng ngùng bước ra khỏi phòng Sở Long.

Đúng lúc này lại bị Bàn Tử đi ngang qua bắt gặp.

Bàn Tử nghi ngờ nhìn A Ninh với vẻ mặt e thẹn, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Vãi chưởng, hai người phát triển nhanh thế, sắp xuống mộ rồi mà còn có tâm tư làm chuyện đó à?" A Ninh giận dữ trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Còn dám nói bậy nữa, tin tôi bắn một phát nát óc anh không!" "Không không, Bàn Tử tôi thề tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!" A Ninh sốt ruột: "Bọn tôi hoàn toàn không làm chuyện đó, Bàn Tử…" Bàn Tử cười hì hì: "Tôi biết, tôi biết mà." "Anh biết cái con khỉ!" A Ninh tức đến mức giậm chân, ánh mắt mong chờ nhìn về phía Sở Long, hy vọng anh có thể đứng ra giải thích.

Chương 58

Không ngờ Sở Long lại nói một câu: "Cây ngay không sợ chết đứng, có giải thích với Bàn Tử thêm nữa tôi đoán cậu ta cũng không tin đâu." A Ninh tức nghẹn.

Mọi người tập trung trên boong tàu, bắt đầu kiểm tra các trang bị cần thiết để xuống biển.

Đèn pin, diêm, đèn bão, cùng với các vật tư đạo mộ cần thiết như móng lừa đen, và cả bình dưỡng khí lặn đều được kiểm tra một lượt.

Sau khi xác định cơ bản không có vấn đề gì, mọi người bắt đầu chuẩn bị xuống biển.

Vì không có Chú Ba dẫn đầu, nên Sở Long sẽ đi trước, Muộn Du Bình đi sau cùng.

Khi Sở Long chuẩn bị xuống nước, đôi mắt có thị lực siêu cường của anh lại phát hiện ra một số thứ bất thường dưới biển.

Dưới đáy biển có mười mấy bóng đen kỳ dị, tốc độ rất nhanh, nhưng nhất thời không nhìn rõ.

Sở Long kinh hãi trong lòng, may mà mình quan sát kỹ, nếu không lát nữa xuống nước sẽ khó giải quyết.

Anh và Muộn Du Bình thì không sao, nhưng A Ninh và Ngô Thiên Chân ở dưới nước sẽ khó tự vệ.

Vì dưới nước khác với trên cạn, con người xuống nước sẽ bị hạn chế rất nhiều, người bình thường hoàn toàn không thể chống lại những sinh vật bản địa đó, huống chi mấy cái bóng đen vừa rồi anh nhìn thấy to như con trâu nước.

Thế giới tổng hợp đạo mộ quả nhiên không đơn giản như vậy.

Sở Long quay đầu, nhìn về phía Bàn Tử, ngoắc ngón tay gọi anh ta lại.

Bàn Tử tuy nghi ngờ, nhưng đối với Sở Long mạnh mẽ và bí ẩn, anh ta hoàn toàn tin tưởng.

Anh ta đi đến bên cạnh Sở Long, liền bị Sở Long nắm lấy bàn tay mập mạp.

Chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên.

Bàn Tử chưa kịp kêu lên, tay anh ta đã bị Hắc Kim Cổ Đao của Sở Long rạch một đường.

Máu tươi tí tách nhỏ xuống biển.

Bàn Tử lập tức muốn khóc mà không ra nước mắt, hét lên: "Tôi chỉ vô tình bắt gặp thôi mà… không, tôi chỉ nói bậy một câu thôi, có cần phải thù dai như vậy không?" Lời của Bàn Tử vừa dứt, Sở Long liền làm một động tác ra hiệu im lặng.

Khi máu tươi vừa nhỏ xuống biển, liền thấy có mười mấy bóng đen kỳ dị nhanh chóng bơi lại.

Bàn Tử vội vàng bịt miệng lại, ánh mắt nhìn Sở Long lộ ra vẻ kính phục.

Những người khác lúc này cũng phát hiện ra mười mấy bóng đen kỳ dị, đều thầm mừng vì đã không lỗ mãng xuống nước.

"Lão Kim, lấy súng bắn cá ra đây!" Sở Long hét lên, Lão Kim lập tức quay người đi lấy súng bắn cá.

Lúc này, những bóng đen đó đã bơi đến bên cạnh thuyền, một trong số đó nổi lên mặt nước.

Mọi người nhìn thấy, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đó là một khuôn mặt khổng lồ dữ tợn, cơ bắp cuồn cuộn, nhãn

cầu lồi ra, lộ ra những chiếc răng nanh dài, đó đâu phải là cá, rõ ràng là một con quái vật.

Sở Long nhận lấy súng bắn cá, cân nhắc trong tay, rồi nhắm vào một con quái vật đang lao tới mà bắn.

Mũi lao trúng ngay thân thể con quái vật, cắm sâu vào trong.

Lập tức con quái vật phát ra một tiếng gầm gừ, điên cuồng giãy giụa.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt biển.

Sở Long dùng sức kéo một cái, lại kéo con quái vật lên boong tàu.

"Rầm!" Con quái vật rơi xuống boong tàu.

Lúc này mọi người mới thực sự nhìn rõ bộ mặt thật của con quái vật.

Chương 59

Ngoài khuôn mặt dữ tợn, nó còn có thân khỉ đuôi cá.

Giống hải hầu tử nhưng lại không phải hải hầu tử, ngược lại giống như một loài lai tạp giữa hải hầu tử và sinh vật khác.

Con quái vật giãy giụa, nhưng đã bị Muộn Du Bình một đao chém bay đầu.

Lúc này, máu tươi của con quái vật trong biển lại thu hút ngày càng nhiều bóng đen.

Bàn Tử và A Ninh vội vàng giơ súng bắn.

Muộn Du Bình và Sở Long thì dùng xiên cá để tiêu diệt từng con một.

Máu tươi từ những con quái vật bị giết nhuộm đỏ mặt biển, lại thu hút thêm nhiều quái vật hơn, chúng lao tới như thiêu thân, cắn xé đồng loại.

Có thể thấy trí thông minh của những con quái vật này không cao, hoàn toàn hành động theo bản năng.

Ngày càng nhiều quái vật cuộn trào trên mặt nước, va vào chiếc thuyền buồm lớn đến mức kêu răng rắc, làm thuyền chao đảo.

Sau một hồi chém giết, số lượng quái vật cuối cùng cũng dần ít đi, những cái xác to như con trâu phủ kín cả mặt biển.

Khi con quái vật cuối cùng bị giết, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân tò mò đếm thử, lại có hơn một trăm con.

Cả hai không khỏi hít một hơi lạnh, may mà Sở Long phát hiện sớm, nếu không cứ thế xuống nước, không đủ cho lũ quái vật nhét kẽ răng.

Sau một trận chiến, tuy không có ai bị thương, nhưng tinh thần mọi người đều có chút mệt mỏi, nên họ lại nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Ngô Thiên Chân lộ vẻ lo lắng.

"Chúng ta còn chưa xuống biển đã gặp nhiều quái vật như vậy, dưới đáy biển chẳng phải sẽ nguy hiểm vạn phần sao?" Muộn Du Bình nhìn Ngô Thiên Chân một cái, nhàn nhạt nói một câu: "Đừng sợ, có tôi đây." Lúc này, A Ninh lén liếc Sở Long một cái, không ngờ lại bị Sở Long phát hiện, cô vội vàng thu lại ánh mắt.

Khóe miệng Sở Long nhếch lên một nụ cười, anh nhìn A Ninh một cách đường hoàng.

"Cô cũng không cần lo lắng, tôi sẽ bảo vệ cô." A Ninh hừ lạnh một tiếng: "Ai cần anh bảo vệ chứ!" Nhưng thực ra trong lòng cô lại thấy ấm áp.

Bàn Tử nhìn hai cặp đôi, ghen tị muốn chết, tức giận la lên: "Lão Kim, tôi bảo vệ chú!" Nói xong, liền lao tới ôm Lão Kim.

Không ngờ lại bị Lão Kim vô tình đá cho một cước.

"Tôi phải giữ thuyền, không cần xuống biển.

Cậu muốn bảo vệ tôi thì ở lại trên thuyền với tôi." Bàn Tử oán hận nhìn Lão Kim: "Lão Kim, chú không biết phối hợp diễn xuất gì cả, hừ!" Mọi người hiếm khi được một trận cười sảng khoái, sau đó liền xuống biển!

Bức màn bí ẩn của đáy biển đang dần được hé mở… Nước biển lạnh như băng.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân không khỏi rùng mình.

Càng lặn xuống sâu, nước biển càng tối, tầm nhìn càng lúc càng hẹp.

Bỗng nhiên, Bàn Tử cảm thấy trên cổ ngứa ngáy, không nhịn được đưa tay gãi.

Không ngờ lại kéo xuống mấy sợi tóc dài.

Bàn Tử lập tức sợ ngây người, lúc nào mình lại có tóc dài như vậy chứ?

Chẳng lẽ là của A Ninh?

Không đúng, A Ninh đang ở bên cạnh Sở Long mà.

Trong lúc Bàn Tử đang ngơ ngác, Ngô Thiên Chân cũng cảm thấy dưới chân bị thứ gì đó quấn lấy, rút mãi không ra, thứ đó dường như đang kéo cậu về một hướng khác.

Ngô Thiên Chân khoa chân múa tay trong nước, chỉ vào chân mình hét lớn: "Chân tôi hình như bị cái gì đó quấn lấy rồi!" Mọi người gần như không thể nghe thấy tiếng hét của Ngô Thiên Chân, nhưng cũng kinh ngạc nhận ra, dường như có thứ gì đó đang ở xung quanh họ.

Chương 60

Bàn Tử không nhịn được bật đèn pha chiếu về phía trước, lập tức phát ra một tiếng kêu quỷ dị: "A~ Cái gì thế này!" Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy xung quanh họ toàn là tóc dài!

Họ chưa từng thấy tóc dài như vậy, hoàn toàn không biết từ đâu ra.

Mái tóc đen nhánh theo dòng nước trôi nổi, phủ kín cả một vùng bán kính trăm mét.

Cảnh tượng khiến mọi người da đầu tê dại.

"Thứ quỷ gì vậy, sao lại có tóc dài như thế!" Bàn Tử kinh hãi, những người khác cũng chấn động không thôi.

Chỉ có Sở Long sắc mặt vẫn như thường, anh biết đây là trò quỷ của Cấm Bà.

Những sợi tóc dài đó dường như có sức sống, quấn về phía mọi người, muốn trói chặt họ lại.

Bàn Tử sợ hãi giơ súng lên, bắn một phát vào đám tóc đen nhánh đó.

"Pằng!" Viên đạn bắn tan đám tóc.

Nhưng rất nhanh đám tóc đó lại tụ lại một chỗ, quấn về phía họ.

Tình hình của những người khác cũng không khá hơn là bao, những sợi tóc đó quấn chặt lấy Ngô Thiên Chân, tóc phủ kín toàn thân cậu, có một số sợi thậm chí còn chui vào miệng cậu, khiến cậu sợ hãi sặc mấy ngụm nước, suýt nữa nhổ ra ống thở.

May mà Muộn Du Bình ở bên cạnh một đao chém đứt đám tóc

quấn lấy Ngô Thiên Chân.

Đám tóc đó dường như bị đau, lập tức co rút lại.

A Ninh cũng nhờ sự giúp đỡ của Sở Long mà thoát khỏi vòng vây của đám tóc dài quỷ dị.

Nhưng thuộc hạ của A Ninh thì thảm rồi, có mấy người bị tóc dài quấn chặt như bánh tét, rồi bị kéo về phía vùng nước tối tăm phía trước.

Xem ra không sống nổi.

Nhưng kỳ lạ là, Sở Long và Muộn Du Bình lại không bị tóc tấn công, dường như chúng sợ hãi hai người.

Mặc dù bây giờ dựa vào Sở Long và Muộn Du Bình có thể tạm thời chống lại sự tấn công của tóc dài, nhưng đám tóc đông nghịt này không phải là thứ có thể giải quyết trong một sớm một chiều.

Ở dưới nước, cũng không thể châm lửa đốt chúng đi.

Cứ thế này, dù cho dưỡng khí có cạn, họ cũng không thể thoát khỏi vòng vây của đám tóc dài.

Mọi người dùng đủ mọi cách để đối phó với tóc, nhưng đều là biện pháp trị ngọn không trị gốc.

Phải tìm ra nguồn gốc của nó, phá hủy nguồn gốc đó mới được.

Sở Long tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, anh vừa bảo vệ A Ninh, vừa quan sát xung quanh, tìm kiếm vị trí của Cấm Bà.

May mà anh có thị lực vượt xa người thường, lại có thể tìm thấy Cấm Bà ở cách đó mấy trăm mét trong vùng biển sâu tăm tối.

Cấm Bà đó khoác một chiếc áo choàng trắng, tóc dài che kín cả khuôn mặt, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng.

Xác định được vị trí của Cấm Bà, Sở Long làm một thủ thế với A Ninh bên cạnh, ra hiệu cô đưa khẩu súng trong tay cho anh.

A Ninh chưa từng thấy Sở Long dùng súng, không biết thực ra anh dùng súng còn giỏi hơn bất cứ ai, vì anh có kỹ năng Tinh thông súng đạn.

Sở Long nhận khẩu súng từ tay A Ninh, mạnh mẽ giơ lên, bắn về phía vị trí của Cấm Bà.

Muộn Du Bình hoàn toàn không thể nhìn thấy vị trí của Cấm Bà, chỉ nghe thấy tiếng súng của Sở Long vang lên, một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ xa.

Sở Long nhìn thấy rõ ràng, viên đạn đó trúng ngay mi tâm của Cấm Bà.

Cấm Bà đó sau khi bị thương, hét thảm một tiếng, rồi ngã xuống.

Một phần tóc đang điên cuồng trôi nổi, tấn công Bàn Tử trong nước biển lập tức im bặt, phủ đầy dưới đáy.

Chương 61

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, Sở Long lại bắn thêm ba phát về ba hướng khác nhau.

Mỗi một viên đạn bắn ra, đều kèm theo một tiếng hét thảm thiết.

Sau khi bốn Cấm Bà ngã xuống, những sợi tóc đang điên cuồng múa may cũng đều rơi xuống.

Bàn Tử, A Ninh và Ngô Thiên Chân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử và A Ninh đều là cao thủ dùng súng, đối với kỹ năng bắn súng thần sầu vừa rồi của Sở Long, họ vô cùng ngưỡng mộ.

Đáng tiếc dưới nước không nói được, nếu không Bàn Tử chắc chắn sẽ thổi phồng Sở Long lên tận mây xanh.

Sau một hồi vật lộn với Cấm Bà, bình dưỡng khí của mấy người cũng đã gần hết một nửa, nên không dám chậm trễ một khắc nào, sợ rằng chưa đến được mộ dưới đáy biển đã chết ngạt.

May mà, Muộn Du Bình đã từng theo đội khảo cổ đến mộ dưới đáy biển, nên rất quen thuộc với đường đi.

Dưới sự dẫn đường của anh, mọi người nhanh chóng tìm được vị trí của mộ dưới đáy biển.

Phải nói rằng, mộ dưới đáy biển vô cùng hùng vĩ, dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn có thể nhìn thấy những con thuyền khổng lồ thời đó, và có mấy gò mộ lớn bằng mấy sân bóng đá.

May mà Muộn Du Bình quen thuộc đường đi, lại có đường hầm mà đội khảo cổ khi đó đã tốn rất nhiều công sức mới đục thông.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy người họ, dù tìm được vị trí mộ

dưới đáy biển, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới vào được bên trong mộ thất.

Mọi người men theo đường hầm mà đội khảo cổ trước đây để lại, thuận lợi mò vào bên trong mộ thất.

Vừa đặt chân lên đất liền, mọi người cảm thấy vững chãi hơn rất nhiều.

Cả mộ thất vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở của mọi người.

Họ cảm giác như đang ở một thế giới khác, không thể tin được mình đang ở dưới đáy biển, nơi đây lại có không khí lưu thông.

Không thể không thán phục sự tài tình của người thiết kế ngôi mộ này.

Bàn Tử quẹt diêm, thắp sáng đèn bão, mọi người mới nhìn rõ mọi thứ trong mộ thất.

Đây là một mộ thất rộng khoảng một trăm mét vuông, theo phạm vi vừa đi, chắc là ở hướng đông nam.

Bố trí trong mộ thất cũng khá đơn giản, ở giữa đặt một chiếc quan tài nhỏ, xung quanh đặt mấy chiếc vại sứ Thanh hoa vân long khổng lồ.

Thuộc hạ của A Ninh nhìn thấy mà hai mắt sáng rực, định đi đến xem xét, nhưng bị A Ninh quát lại: "Đừng động lung tung, chúng ta đến đây không phải vì mấy thứ này." Thuộc hạ của A Ninh dừng lại, nhưng Bàn Tử thì ngồi không yên, nóng lòng muốn thử.

Anh ta lại bị Sở Long kéo lại, bảo đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bàn Tử bất đắc dĩ, đành phải quay về bên cạnh Sở Long.

Nhưng anh ta cũng không chịu ngồi yên, vừa rồi thấy tài bắn súng thần sầu của Sở Long, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, đồng thời cũng

thắc mắc làm sao Sở Long làm được, không nhịn được hỏi: "Long gia, vừa rồi ở dưới biển, làm sao anh bắn trúng mấy con Cấm Bà ẩn nấp đó vậy, tôi còn chẳng nhìn thấy bóng dáng chúng nó." Sở Long cảnh giác nhìn xung quanh, nhàn nhạt trả lời: "Cậu không thấy, nhưng tôi thấy, đơn giản vậy thôi." Bàn Tử không nói nên lời, người ta có thị lực siêu cường thì ngầu rồi, biết làm sao được, anh ta làu bàu: "Nếu cho tôi thị lực siêu cường, tôi cũng làm được…" Bàn Tử chưa nói xong, Muộn Du Bình đã làm một động tác ra hiệu im lặng.

Tiếng của Bàn Tử đột ngột tắt, chỉ nghe thấy trong mộ thất phát ra một trận tiếng "cót két" chói tai.

Sắc mặt mọi người biến đổi.

"Cót két… cót két…" Tiếng động ngày càng lớn, càng chói tai.

Khi mọi người đang da đầu tê dại, chỉ thấy mấy chiếc vại sứ Thanh hoa vân long phía trước lại đang nhảy lên một cách kỳ dị.

Nhảy từng cái một.

Chúng đang nhảy về phía họ.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, vại sứ Thanh hoa vân long sống lại sao?

Thuộc hạ của A Ninh hoảng hốt rút súng ra, xả một tràng vào những chiếc vại đó.

Chương 62

"Đừng!" Muộn Du Bình sắc mặt đại biến, lên tiếng ngăn cản.

Nhưng đã quá muộn!

Những chiếc vại sứ đó dưới làn đạn của thuộc hạ A Ninh lập tức vỡ tan.

Bên trong lại chui ra một cái xác ướp khổng lồ màu đỏ máu!

Toàn thân hôi thối vô cùng, giương nanh múa vuốt lao về phía họ.

Thuộc hạ của A Ninh vội vàng cầm súng trong tay xả một tràng, nhưng những viên đạn đó lại như bắn vào tấm thép, không có tác dụng gì.

Lập tức họ sợ đến mức mặt mày tái mét.

Sở Long và Muộn Du Bình chưa kịp ra tay, một thuộc hạ của A Ninh ở gần những cái xác ướp khổng lồ nhất đã bị một con lao tới.

"A!" Thuộc hạ của A Ninh hét thảm một tiếng, cả cánh tay bị nam thi màu máu cắn chặt.

Nam thi như muốn xé xác, hung hăng cắn một miếng, trong chớp mắt máu tươi văng tung tóe.

Cảnh tượng máu me lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều biến sắc, không ngờ vừa vào mộ đã gặp phải xác ướp khổng lồ đáng sợ.

Sở Long không chút do dự, rút Hắc Kim Cổ Đao trong ba lô ra, bôi máu tươi của mình lên.

Anh nhảy về phía trước, đao trong tay chém vào đầu nam thi.

Hàn quang lóe lên, đầu nam thi liền rơi xuống đất.

Thuộc hạ của A Ninh mới được cứu ra, ôm lấy cánh tay, sắc mặt tái nhợt, không ngừng hét thảm.

Bên kia, Muộn Du Bình cũng đã xông vào đống huyết thi, chiến đấu với chúng.

Sở Long sau khi giết chết huyết thi cắn thuộc hạ của A Ninh, cũng xông vào giúp.

Sức chiến đấu của hai người không phải là thứ mà đám huyết thi này có thể chống lại.

Rất nhanh, hai người đã chém đám huyết thi tan tác, đầu lìa khỏi cổ.

Nhưng lúc này, cánh tay bị huyết thi cắn của thuộc hạ A Ninh dần dần biến đen, thuộc hạ của A Ninh sợ đến mức sắc mặt đại biến, điên cuồng la hét.

Màu đen dần dần lan ra khắp cơ thể anh ta, những nơi biến đen mọc ra lông dài màu đỏ máu, vô cùng đáng sợ.

"Không ổn rồi, trúng thi độc, sắp biến thành huyết thi!" Lời của Muộn Du Bình vừa dứt, một thuộc hạ không mấy nổi bật sau lưng A Ninh đột nhiên rút súng ra, bắn một phát vào đầu người trúng thi độc kia.

"Pằng!" Cả cái đầu nổ tung như quả dưa hấu!

Máu tươi văng đầy đất, người thuộc hạ đã chết mắt trợn trừng, hoàn toàn không ngờ đầu mình lại đột nhiên nở hoa.

"A Bưu, anh làm gì vậy?!" A Ninh sau khi chấn kinh, hung hăng trừng mắt nhìn người thuộc hạ đã nổ súng.

Không ngờ A Bưu kia lại không hề để tâm, thổi khói bốc ra từ họng súng, mặt không biểu cảm nói: "A Ninh, đối với lão bản, người

vô dụng thì giết đi cũng không đáng tiếc." "…" A Ninh tức nghẹn, trừng mắt giận dữ: "Chặt đi một cánh tay là được rồi, tại sao nhất định phải giết anh ta!" A Bưu cười lạnh một tiếng: "A Ninh, tôi phát hiện sau khi cô ở cùng đám người này, cô càng ngày càng nhân từ rồi đấy!" A Ninh hừ một tiếng, quay đầu đi, không tiếp tục nói nữa.

Ngô Thiên Chân ở bên cạnh không thể nhìn được nữa, xông lên, tức giận nói: "Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, đó là đồng nghiệp của anh mà, sao có thể nói giết là giết?" A Bưu cười lớn một tiếng: "Đồng nghiệp?

Ha ha, đừng làm tôi cười chết, không ngờ trong đám người xuống mộ lại có người ngây thơ như vậy!" "Đồ súc sinh, anh có khác gì đám huyết thi kia không?" A Bưu nheo mắt lại: "Nói lại lần nữa?!" "Tôi nói, anh không bằng súc sinh, đáng khinh!" Ngô Thiên Chân vô cùng cứng rắn, không lùi một bước nhìn chằm chằm A Bưu.

Súng trong tay A Bưu vừa giơ lên, đã bị Muộn Du Bình lạnh lùng nhìn chằm chằm, sợ đến mức vội vàng thu súng lại.

A Bưu hừ lạnh một tiếng, rồi không thèm để ý đến Ngô Thiên Chân nữa.

Sở Long ở bên cạnh thầm kinh ngạc, A Bưu này suốt đường đi đều rất kín đáo, ẩn nhẫn đến tận bây giờ.

Ngay cả anh cũng không nhìn ra, hắn lại là một kẻ tàn nhẫn như vậy.

Chương 63

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ ngang hàng với A Ninh của hắn, hoàn toàn không coi A Ninh ra gì.

Một kẻ ẩn nhẫn tàn nhẫn như vậy không thể không đề phòng.

Sở Long nhìn sâu vào A Bưu một cái.

Lúc này, sau khi giải quyết xong đám huyết thi trong mấy cái vại sứ Thanh hoa vân long, Bàn Tử bị chiếc quan tài nhỏ ở giữa mộ thất thu hút.

Quan tài rất nhỏ, nhỏ hơn hẳn những chiếc quách đá lần trước thấy ở Lỗ Vương Cung.

Nó có màu đỏ sẫm, có thể thấy đã có từ rất lâu đời.

Nhưng gỗ của chiếc quan tài nhỏ lại không hề có dấu hiệu mục nát, chắc là được làm từ gỗ hồng mộc thượng hạng.

Người có thể dùng loại gỗ tốt như vậy, thân phận chắc chắn không phải tầm thường.

Bàn Tử nhân lúc mọi người đang cãi nhau, lén lút tiếp cận chiếc quan tài nhỏ.

Mắt anh ta sáng rực, định mở quan tài ra xem rốt cuộc có thứ gì tốt.

Ngay khi định ra tay, anh ta lại bị Sở Long quát lại: "Bàn Tử, làm gì đấy?

Tìm chết à?" Bàn Tử lập tức ngẩn ra, cười hì hì với Sở Long: "Long gia, tôi xem bên trong có thứ gì…" Sở Long chỉ xuống đất: "Nhìn đi." Bàn Tử thuận theo ngón tay Sở Long, nhìn xuống đất, lập

tức nhíu mày.

Chỉ thấy trên đất có một hàng dấu chân nhỏ xíu, một chuỗi liên tiếp, là dấu chân trần của trẻ con.

Rõ ràng là của trẻ con, sao trong mộ lại có trẻ con được?

Bàn Tử càng nghĩ càng sợ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Anh ta cúi xuống xem xét kỹ những dấu chân nhỏ đó, phát hiện trên những dấu chân này có một chút dầu xác chết chưa khô!

Mi mắt Bàn Tử giật giật, không nhịn được nuốt nước bọt, vì anh ta đã phát hiện ra một chuyện còn kinh người hơn.

Chuỗi dấu chân đó không phải của một người, các dấu chân chồng lên nhau, giống như có mấy đứa trẻ vậy.

Những dấu chân nhỏ đó kéo dài đến tận chiếc quan tài nhỏ kia.

Đột nhiên!

"Cót két, cót két!" Một tiếng động phát ra từ bên trong chiếc quan tài nhỏ, dọa Bàn Tử giật nảy mình, không nhịn được kinh hãi kêu lên, lập tức lùi về bên cạnh Sở Long và Muộn Du Bình.

Sự chú ý của những người khác lúc này đều bị chiếc quan tài nhỏ đang phát ra tiếng động thu hút, họ chăm chú nhìn chiếc quan tài đang không ngừng rung lắc.

"Rầm!" Nắp quan tài đột nhiên bật ra!

Nhiệt độ trong cả mộ thất đột nhiên tăng cao, từ trong chiếc quan tài nhỏ xông ra một luồng khí nóng ẩm, hôi thối vô cùng, suýt nữa làm mọi người ngất đi.

Mùi hôi thối cổ xưa lập tức khiến tất cả mọi người biến sắc.

Chỉ thấy từ trong chiếc quan tài nhỏ đó từ từ thò ra một bàn tay, đó

là một bàn tay nhỏ thối rữa, vô cùng trắng bệch, chảy mủ, cực kỳ ghê tởm.

Lại có thêm bảy tám đôi tay nhỏ như vậy giơ lên.

Mỗi một bàn tay nhỏ đều thối rữa ở mức độ cao, khiến mọi người run rẩy.

Tiếp đó, bên trong chiếc quan tài nhỏ phát ra tiếng rên rỉ "ưm ưm a a", bảy tám cái đầu nhỏ từ trong quan tài lộ ra, rồi từ từ bò ra ngoài.

Bảy tám con xác ướp nhỏ cao một mét!

Trong lúc Ngô Thiên Chân còn đang ngẩn người, đột nhiên một tràng tiếng súng vang lên.

"Pằng!

Chương 64

Pằng!

Pằng…" Lại là A Bưu và mấy người của hắn, giơ súng trong tay, xả một tràng vào trong quan tài!

Do những con xác ướp nhỏ này hoàn toàn không có sức phòng ngự như những con xác ướp khổng lồ kia, nên dễ dàng bị đạn xuyên thủng.

Dưới một tràng đạn, những con xác ướp nhỏ bị A Bưu bắn tan tác, ngã xiêu vẹo trên đất, xem ra đã bị bắn chết.

"Ha ha ha… một đám thỏ con mà thôi, cũng dám ra oai trước mặt lão tử!" A Bưu sau khi bắn chết đám xác ướp nhỏ, vô cùng đắc ý.

Nhưng trong lòng Ngô Thiên Chân lại cảm thấy khó chịu, từng đứa trẻ trông tuổi còn rất nhỏ, lại bị người ta tàn nhẫn làm thành xác ướp.

Ngô Thiên Chân không nỡ nhìn những thi thể nhỏ bé đó, quay mặt đi, không nhịn được lẩm bẩm: "Chủ nhân ngôi mộ này thật quá tàn nhẫn, ngay cả trẻ con nhỏ như vậy cũng không tha!" Muộn Du Bình vỗ vai cậu tỏ ý an ủi.

A Bưu ở bên cạnh thấy dáng vẻ của Ngô Thiên Chân, không nhịn được mỉa mai: "Đồ ngây thơ não tàn, lại đi thương hại một con xác ướp, không biết loại người như cậu vào đây làm gì, mau cút ra ngoài đi." Ngô Thiên Chân không thèm để ý đến A Bưu nữa, vì lúc này trong lòng cậu đã không còn coi A Bưu là đồng đội.

Đã không phải là đồng đội, thì cần gì phải tốn sức tranh cãi với hắn.

Hai nhóm người âm thầm có ý đối địch, nhưng chưa ai ra tay trước.

Trong cả mộ thất, những chiếc vại sứ Thanh hoa vân long và chiếc quan tài nhỏ đều chứa đầy những con xác ướp ghê tởm, mọi người gần như không thu được gì.

Vì vậy, họ liền chuyển ánh mắt sang hai gian tai thất ở hai bên mộ thất.

A Bưu sợ bị Sở Long giành trước, liền đi trước một bước vào gian tai thất bên trái gần nhất.

Không ngờ vừa vào trong, A Bưu cảnh giác đã phát hiện ra một cơ quan, khiến hắn kinh hãi, may mà đã đề phòng, nếu không đã bị bắn thành con nhím.

A Bưu lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn Sở Long và Ngô Thiên Chân đang theo sau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Đợi Sở Long và Ngô Thiên Chân vào trong, A Bưu mạnh mẽ đạp lên cơ quan đó, rồi tung người nhảy ra phía sau.

Sở Long phản ứng đầu tiên, mạnh mẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Lúc này, cả gian tai thất bên trái lập tức vang lên tiếng tên độc màu xanh lục bắn ra từ bốn phương tám hướng.

Tên độc tấn công không phân biệt, tất cả mọi người trong gian tai thất đều bị tấn công.

A Bưu này thật độc ác, vì muốn bắn chết Sở Long, ngay cả tính mạng của thuộc hạ mình cũng đặt vào vòng nguy hiểm.

“A Bưu, đồ phản bội!” Nhìn một thuộc hạ bị tên độc bắn trúng, rồi ngã thẳng xuống, A Ninh tức giận hét lên.

Sở Long vội vàng ôm cô vào lòng, rồi dùng Hắc Kim Cổ Đao trong

tay gạt những mũi tên độc bắn tới.

Anh tung người một cái, liền đưa A Ninh đến góc tai thất, né tránh sự tấn công của tên độc.

Bên phía Muộn Du Bình, anh cũng bảo vệ Ngô Thiên Chân nhảy đến nơi an toàn.

Bàn Tử một mình lẻ loi, dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, cũng né được tên độc.

Đừng nhìn Bàn Tử mập, nhưng anh ta rất linh hoạt, thuộc loại mập linh hoạt trong truyền thuyết.

Lúc này sắc mặt Bàn Tử không được tốt lắm, hét lên: "Chẳng lẽ không có ai quan tâm đến Bàn Tử tôi sao?" Nhưng lúc này mọi người không cười nổi, vì sau một hồi mưa tên độc, Bàn Tử, Ngô Thiên Chân và Muộn Du Bình ba người, cùng với Sở Long và A Ninh hai người đã lần lượt nhảy vào hai lối đi ở hai bên tai thất.

Mưa tên độc vẫn đang điên cuồng trút xuống, không biết khi nào mới kết thúc.

Lúc này, trên mặt A Bưu lộ ra vẻ hung tợn.

"Đứng yên!" A Bưu cầm súng trong tay, chỉ vào Muộn Du Bình, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân ở cùng một lối đi, mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

Thuộc hạ của hắn thấy vậy, cũng lần lượt rút súng chỉ vào ba người.

Trong phút chốc, Bàn Tử bị hơn mười họng súng chĩa vào.

Chương 65

Sở Long ở bên kia thấy vậy, A Ninh giận dữ hét lớn: “A Bưu, rốt cuộc anh muốn làm gì?!” A Bưu cười hì hì, lộ ra vẻ mặt dữ tợn: “A Ninh, cô quá mềm lòng, lão bản biết tính cách của cô, nên mới phái tôi giám sát.

Không ngờ cô lại bị tên Sở Long kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, ngay cả nhiệm vụ của lão bản cũng vứt ra sau đầu.

Hừ, cô không đáng chết sao?” A Ninh đỏ mặt, tranh cãi: “Tôi không có.

Nếu không có hai người họ, tôi đã sớm chết trên thuyền cá rồi, càng không nói đến việc xuống mộ dưới đáy biển.

Nhiệm vụ của lão bản, A Ninh không hề quên.” Cuộc đối thoại của hai người khiến Ngô Thiên Chân hiểu ra một số nội tình về A Ninh.

Cậu tuy biết cô có những bí mật không thể nói ra, nhưng không ngờ sau lưng cô còn có một lão bản lớn bí ẩn.

Bàn Tử chửi rủa: “Biết ngay cô không phải thứ tốt lành gì, quả nhiên có mục đích khác.” “Câm miệng!” A Bưu lập tức lên đạn súng, chĩa súng vào đầu Bàn Tử, dữ tợn gầm lên.

Cả bọn gần như không ngờ, sau khi A Bưu lên đạn, liền lập tức bóp cò, định bắn chết Bàn Tử.

May mà Muộn Du Bình ở bên cạnh cảm nhận được sát khí nồng nặc trong mắt A Bưu, hét lớn một tiếng: “Cẩn thận!” rồi nhanh tay lẹ mắt kéo Bàn Tử sang một bên, né họng súng của A Bưu.

“Pằng!” Tiếng súng chói tai, làm Bàn Tử sợ đến mức mặt mày tái

mét, vừa rồi chỉ cách cái chết mấy milimet, nếu không có Muộn Du Bình, bây giờ anh ta đã đi gặp thần tượng của mình, ông nội Marx rồi.

"Mau chạy!" Trong tiếng hét của Muộn Du Bình, Bàn Tử nhanh chóng tỉnh ngộ, nhân lúc viên đạn găm vào tường mộ, một làn khói bụi tạm thời che mắt A Bưu và mấy người kia, ba người liền lủi theo mộ đạo chạy vào điện trái.

"Pằng!

Pằng!

Pằng…" A Bưu điên cuồng bắn mấy phát về hướng Muộn Du Bình chạy trốn, rồi không vội vàng nói: "Hừ, không ai thoát được đâu!" Nói xong, A Bưu ra hiệu cho thuộc hạ của mình đi truy kích Muộn Du Bình, còn mình thì nhìn Sở Long và A Ninh ở phía đối diện mưa tên với nụ cười tà ác.

Hắn nhìn A Ninh một cách đầy ham muốn, khóe miệng nhếch lên: "A Ninh, cô đẹp thật đấy!" A Ninh nhìn A Bưu đang nhìn mình một cách dâm đãng, lập tức lộ ra vẻ ghê tởm.

A Bưu không để ý đến A Ninh, tiếp tục nói: "Cô biết không, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã bị cô mê hoặc sâu sắc, như trúng độc vậy, không thể tự thoát ra được!" "Nhưng cô mãi mãi giống như một nàng công chúa kiêu ngạo, dù tôi có đối xử tốt với cô thế nào, cố gắng thu hút sự chú ý của cô, nhưng cô lại không thèm nhìn tôi một cái.

Cô có biết lòng tôi đau thế nào không?" A Ninh cười lạnh một tiếng, nhổ nước bọt về phía A Bưu.

A Bưu đột nhiên cười lớn điên cuồng: "Ha ha ha, đúng đúng đúng, chính là dáng vẻ này, hoàn toàn không coi tôi ra gì." A Bưu đột nhiên trở nên điên cuồng, chĩa súng vào Sở Long.

"Nhưng từ khi cô gặp hắn, cô hoàn toàn thay đổi.

Hắn vốn không cùng một thế giới với cô, nhưng cô lại tỏ ra như một cô gái nhỏ nép vào lòng hắn, hưởng thụ sự bảo vệ của hắn." Lời nói của A Bưu khiến A Ninh đỏ mặt, càng làm A Bưu thêm tức giận.

"Cô có biết dáng vẻ đó của cô làm lòng tôi đau đến thế nào không?

Cho nên, tôi nhất định phải khiến đôi cẩu nam nữ các người không được chết tử tế, ha ha!" "… Mau bỏ súng xuống!" A Ninh nhìn khẩu súng trong tay A Bưu đang chĩa vào Sở Long, sợ rằng tên điên này sẽ đột nhiên nổ súng!

Không ngờ A Bưu lại thật sự bỏ súng xuống, rồi khóe miệng nhếch lên một nụ cười nham hiểm, khiến A Ninh trong lòng lạnh gáy, không biết hắn định làm gì.

Chỉ thấy A Bưu đắc ý nói: "Tao không giết chúng mày, chúng mày cũng không thoát được đâu.

Ngôi mộ này là của tao rồi!" A Bưu cười phá lên!

A Ninh lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Sở Long trong lòng cũng hơi kinh ngạc, không ngờ tên A Bưu này lại có thể nhẫn nhịn như vậy, cả đường đi không hề để lộ chút sơ hở nào.

Thấy phản ứng của hai người, A Bưu vô cùng đắc ý. "Trong mộ thất phía sau có một con Hạn Bạt siêu cấp hung ác, lần trước đội của tôi hơn nửa số người đều bỏ mạng trong tay nó, trong đó có cả mấy cao thủ." "Đúng rồi, lối ra đã bị tôi phá hủy rồi, nên các người dù có chắp cánh cũng không thoát được đâu, ha ha ha!" A Bưu cười điên cuồng, còn trên mặt A Ninh lại lộ ra vẻ lo lắng, nhìn về phía Sở Long từ đầu đến cuối không nói một lời.

Ánh mắt của A Ninh khiến lửa giận trong lòng A Bưu bùng lên dữ dội, hắn ta hung hăng nói: "A Ninh, bây giờ chỉ có một con đường

sống, đó là hạ cơ quan xuống rồi thả tao ra." "Nhanh lên, A Ninh, mau giết thằng họ Sở kia đi, rồi cùng tao, tao sẽ đưa mày ra ngoài an toàn, sau đó chúng ta thoát khỏi nanh vuốt của cha nuôi, tìm một nơi yên tĩnh sống một cuộc sống tốt đẹp, không dính dáng đến chuyện giang hồ nữa!" A Ninh nhìn Sở Long đầy thâm tình, rồi quay sang nói với A Bưu: "A Bưu, tình cảm của anh dành cho tôi, tôi vẫn luôn biết rõ, nhưng tình yêu không thể miễn cưỡng.

Tôi sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ anh ấy, còn về ơn dưỡng dục của cha nuôi, phiền anh quay về nói giúp tôi một tiếng xin lỗi." "Tôi có lỗi với ông ấy, nhưng tôi càng không thể có lỗi với Sở Long!" Nói xong, A Ninh lại nhìn Sở Long đắm đuối.

Sở Long hơi sững sờ, đây là tỏ tình sao?

Chương 66

Cảnh tượng này khiến A Bưu ở phía đối diện hoàn toàn phát điên. "Cạch" một tiếng, súng đã lên đạn.

Hắn ta cười điên dại: "Cẩu nam nữ, chết hết cho tao!" Sở Long không hề sợ súng, anh có đủ sự nhanh nhẹn để né đạn của A Bưu, nhưng cảm thấy cảm động trước việc A Ninh kiên quyết ra tay vì mình, liền lên tiếng hỏi: "A Bưu, A Ninh là con gái của ông chủ Cừu, mày giết cô ấy, ông chủ sẽ tha cho mày sao?" Lời của Sở Long lập tức khiến A Bưu cười càng điên cuồng hơn, đến mức nước mắt cũng chảy ra.

A Bưu lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt. "Cừu Đức Khảo ngay cả bố mẹ A Ninh cũng giết rồi, còn quan tâm đến việc giết thêm một người nữa sao?

Nếu không phải thấy A Ninh còn chút tác dụng, thì tao đã sớm giết con nhỏ này rồi!" Lời của A Bưu như sét đánh ngang tai A Ninh, cả người cô lập tức chết lặng tại chỗ, miệng lẩm bẩm: "A Bưu, những gì anh nói... là thật sao?" A Bưu cười lớn: "Dù sao cũng sắp chết rồi, vậy để mày chết cho minh bạch.

Chuyện này tao đã tận mắt chứng kiến, sao có thể là giả được?!" A Ninh hoàn toàn ngây dại, đầu óc ong ong, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Vạn lần không ngờ, người cha nuôi mà cô luôn liều mạng cống hiến lại chính là kẻ thù giết cha giết mẹ mình!

Thấy bộ dạng mất hồn mất vía của A Ninh, nỗi bực tức trong lòng A Bưu lập tức tan biến, cảm thấy vô cùng hả hê.

Lúc này, Sở Long không khỏi thầm khen sự cơ trí của mình, quả

nhiên trong chuyện này có ẩn tình.

Đã đạt được mục đích, vậy thì tên A Bưu độc ác hiểm độc này không còn lý do gì để sống nữa.

Anh nhặt một mũi tên độc dưới đất lên, nắm trong tay.

Thực ra anh hoàn toàn không sợ loại tên độc này.

Nếu là người thường, chỉ cần chạm phải loại tên độc này, da thịt sẽ thối rữa, độc phát toàn thân mà chết, về cơ bản là không có cách nào cứu chữa.

A Bưu ở phía đối diện tự nhiên cũng rất hiểu rõ kịch độc trong mũi tên.

Lúc này thấy Sở Long chủ động nắm một mũi tên độc trong tay, hắn ta vừa định cười nhạo.

Giây tiếp theo, hắn ta liền chết lặng, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Hắn thấy Sở Long tay cầm tên độc mà không hề hấn gì.

Sao có thể?!

Tên họ Sở này rốt cuộc là quái vật gì vậy!

Ngay lúc A Bưu còn đang kinh hãi, mũi tên độc trong tay Sở Long đã bay ra.

Mũi tên độc cắm vào tim A Bưu, độc tố màu xanh đen lập tức lan ra khắp người, khiến toàn thân A Bưu biến thành màu xanh đen dị thường, trông vô cùng đáng sợ. "Mày... rốt cuộc là ai..." A Bưu chưa kịp nói hết câu đã ngã thẳng cẳng xuống đất, trên mặt vẫn còn mang vẻ không thể tin nổi.

Lúc này, A Ninh bên cạnh Sở Long đã hoàn toàn sụp đổ! "Ba mẹ, con xin lỗi hai người, con đã nhận giặc làm cha mười mấy năm, hu hu

hu..." "Con rất muốn gặp lại ba mẹ, những ngày tháng gia đình ba người chúng ta hạnh phúc vui vẻ A Ninh vẫn luôn ghi nhớ.

Cừu Đức Khảo, tôi nhất định sẽ không tha cho ông!" "..." A Ninh lúc này hoàn toàn không biết phải làm sao, những khoảnh khắc hạnh phúc khi còn nhỏ cùng cha mẹ cứ lần lượt hiện về trước mắt.

Kể từ khi cha mẹ qua đời, Cừu Đức Khảo đã nhận nuôi cô, danh nghĩa là cha nuôi, nhưng thực tế lại huấn luyện cô vô cùng tàn khốc, xem cô như một công cụ.

Mãi cho đến khi gặp được Sở Long, cô mới cảm nhận lại được hương vị của niềm vui.

Tất cả mọi chuyện đều do Cừu Đức Khảo gây ra, hận ý trong lòng A Ninh khó mà tiêu tan, Cừu Đức Khảo không chết, khúc mắc trong lòng cô khó mà gỡ bỏ.

Sở Long ôm A Ninh, người đã khóc thành lệ nhân, vào lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho cô.

Chương 67

"A Ninh, người chết không thể sống lại, chúng ta phải nhìn về phía trước.

Cừu Đức Khảo nhất định phải giết, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi, em hãy nén bi thương." Đôi mắt đẫm lệ của A Ninh nhìn Sở Long đầy thâm tình, lẩm bẩm: "Anh Long, bây giờ em không còn gì cả, chỉ còn lại anh thôi.

Nếu anh cũng không cần em nữa, em thật sự không biết phải làm sao, hu hu hu..." Sở Long nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của A Ninh: "Cô ngốc, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Sau một nụ hôn, hai má A Ninh đỏ ửng, rúc vào lòng Sở Long.

Sở Long cảm nhận được hương thơm và sự mềm mại của A Ninh, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng. "A Ninh, yên tâm, anh sẽ luôn bảo vệ em." A Ninh vui mừng trong lòng, khẽ "vâng" một tiếng.

Hai người âu yếm một lúc, A Ninh mới nhớ ra cả hai đang ở trong mộ dưới đáy biển, phía trước mưa tên như trút, phía sau theo lời A Bưu lại có một con Hạn Bạt cực mạnh, phải làm sao bây giờ? "Anh Long, bây giờ chúng ta phải làm sao?!" Đối mặt với ánh mắt lo lắng của A Ninh, trong đầu Sở Long lập tức vang lên giọng nói của hệ thống. *[Chủ nhân thân ái, mời ngài đưa ra lựa chọn.]* *[Lựa chọn một, đứng yên tại chỗ, chờ Muộn Du Bình đến cứu viện.

Phần thưởng: Không gian tùy thân một mét khối.]* *[Lựa chọn hai, xông qua lối đi đầy cơ quan, quay về mộ thất ban đầu.

Phần thưởng: Không gian tùy thân mười mét khối.]* *[Lựa chọn ba, chém bay con Hạn Bạt dám cản đường phía trước.

Phần thưởng: Không gian tùy thân một trăm mét khối.]* *[Đếm

ngược lựa chọn, 20, 19, 18...]* Không gian tùy thân?

Sở Long vui mừng, đây đúng là vũ khí lợi hại để trộm mộ, sau này không còn sợ đồ tốt trong mộ không vận chuyển ra ngoài được nữa.

Nhưng một mét khối thì quá nhỏ rồi.

Một món đồ hơi lớn một chút trong mộ bỏ vào là đầy, ngay cả nhét một người vào cũng khó khăn.

Lấy nó để làm gì, có cần thiết phải chờ Muộn Du Bình đến cứu không?

Chưa biết chừng Muộn Du Bình còn đang cần người cứu ấy chứ.

Còn lựa chọn hai, anh hoàn toàn không sợ mấy mũi tên độc đó, bây giờ anh đã vạn độc bất xâm, ngay cả thi độc đáng sợ cũng không làm gì được anh, huống chi là kịch độc do người thường tạo ra.

Nhưng mười mét khối thì quá keo kiệt rồi, mười mét vuông ngoài việc chứa một vài món đồ tinh xảo ra, nếu gặp đồ lớn thì cũng đành bó tay.

Cho nên dù thế nào đi nữa, cũng phải chọn không gian tùy thân một trăm mét khối.

Lần trước ở Lỗ Vương Cung không lấy được thứ gì tốt, sau này không cần phải bỏ lỡ bất cứ thứ gì nữa, dù sao đó cũng đều là tiền vốn của vợ anh cả.

Sở Long nở một nụ cười bá khí. "Hạn Bạt à, vậy thì xin lỗi nhé!" Sau đó, Sở Long liền nắm tay A Ninh, đi về phía mộ thất sau lưng.

A Ninh kinh ngạc nói: "Anh Long, phía sau có Hạn Bạt rất mạnh đó." Sở Long cười không nói, chỉ là Hạn Bạt thôi mà, diệt trong vài phút!

A Ninh thấy dáng vẻ tự tin của Sở Long, mới biết sự nghi ngờ

vừa rồi của mình nực cười đến mức nào.

Suốt chặng đường, cô đã quá quen với sự mạnh mẽ của Sở Long.

Bằng trực giác của phụ nữ, cô biết Sở Long còn mạnh hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

A Ninh không nhịn được nhìn về phía Sở Long, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Sở Long đi phía trước, đẩy cánh cửa mộ thất ra.

Một mùi ẩm mốc xộc vào mặt, có thể thấy nơi này gần như không có dấu chân người.

Bên trong mộ thất tối om, A Ninh không nhìn thấy gì, nhưng Sở Long lại thấy rất rõ.

Toàn bộ mộ thất có hình tròn, bốn phía được xây bằng đá, xung quanh đặt những ngọn trường minh đăng, nhưng tất cả đèn đều đã tắt.

Chính giữa mộ thất cũng đặt một cỗ quan tài đá.

Chương 68

Điều kỳ lạ là trên cỗ quan tài đó lại có một đôi mắt đen láy, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối, vô cùng quỷ dị.

Thân thể của đôi mắt đó hoàn toàn hòa vào bóng đêm, nên Sở Long nhất thời không nhìn ra đó là thứ gì.

Sở Long sợ A Ninh hoảng sợ, liền đốt một que diêm, ném vào bốn ngọn trường minh đăng trong mộ thất.

Mộ thất lập tức sáng bừng lên.

Lúc này Sở Long mới nhìn rõ chủ nhân của đôi mắt đen láy kia, hóa ra là một con mèo đen lớn, to hơn mèo nhà thông thường đến mấy vòng, trông như một con hổ nhỏ.

Chẳng trách lúc nãy không nhìn rõ được thân hình của nó.

Con mèo đen đứng im không nhúc nhích, khi hiện ra từ trong bóng tối, nó đã dọa A Ninh hít một hơi khí lạnh.

A Ninh vội nhìn về phía Sở Long, không dám có hành động gì tiếp theo.

Thấy con mèo đen không động đậy, Sở Long cũng không chủ động kinh động nó, mà theo phản xạ quan sát môi trường xung quanh.

Không phải A Bưu nói có Hạn Bạt sao, nhưng bây giờ tạm thời chưa thấy đâu.

Nhưng anh lại thấy xung quanh cỗ quan tài trong mộ có mấy bộ xương người.

Từ quần áo chưa mục nát trên xương cốt có thể thấy, mấy người này là người hiện đại.

Xem ra A Bưu không nói dối, năm đó có khả năng hắn đã đi theo đội khảo cổ tiến vào ngôi mộ dưới đáy biển này.

Những bộ xương này có lẽ là do đám người của Cừu Đức Khảo để lại.

Nhưng điều khiến Sở Long và A Ninh kinh ngạc là giữa những bộ xương người đó lại có hài cốt của sinh vật khác.

Đó là tám cái xác khô.

Nhìn từ hình dáng thì có lẽ giống hệt con mèo đen trên quan tài, là tám cái xác mèo.

Con mèo đen từ lúc Sở Long bước vào, vẫn luôn dùng đôi mắt âm u, nhìn chằm chằm hai người, không hề động đậy, như một pho tượng.

Sở Long lúc này cũng đang nhìn chằm chằm con mèo đen, chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

Bỗng nhiên.

Con mèo đen đó phát ra một tiếng kêu, âm thanh vô cùng chói tai, như tiếng gào thét của ác quỷ dưới địa ngục.

Ngay lúc A Ninh cảm thấy da đầu tê dại, chỉ thấy tám cái xác mèo khô trên mặt đất vậy mà lại bò dậy!

Sau khi tám cái xác mèo sống lại, hành động của chúng vô cùng nhanh chóng.

Hai chân sau cong lại, bật lên khỏi mặt đất, tấn công vào cổ của Sở Long và A Ninh.

Miệng chúng lộ ra những chiếc răng nanh dài ngoằng, tốc độ cực nhanh, xem ra muốn một đòn cắn đứt cổ của hai người.

A Ninh quả không hổ là người được huấn luyện, động tác cũng

gọn gàng dứt khoát, lập tức rút súng lục từ bên hông ra, nhắm vào những cái xác mèo đang lao tới.

Đúng lúc cô định nổ súng, Sở Long lại đè cánh tay đang giơ súng của cô xuống, khẽ lắc đầu, ra hiệu không cần vội nổ súng.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của A Ninh, Sở Long đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Tốc độ của những cái xác mèo đó có lẽ trong mắt A Ninh là không kịp trở tay, nhưng trong mắt Sở Long, chúng lại chậm như sên.

Anh điều chỉnh góc độ của thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chém một nhát về phía tám cái xác mèo đang lao tới.

Một luồng sáng lạnh lẽo lóe lên.

Chỉ thấy tám cái xác mèo toàn bộ bị chém ngang lưng!

Chương 69

Một nhát dao.

Đã chém tám cái xác mèo đang hùng hổ lao tới thành hai nửa một cách gọn gàng, như thái rau vậy.

A Ninh đứng bên cạnh nhìn mà mắt tròn xoe mồm há hốc, chiến lực của Sở Long quả nhiên không thể dùng lẽ thường để đo lường được.

Cô thầm thấy may mắn vì đã lựa chọn đứng cùng một chiến tuyến với Sở Long, chứ không phải là kẻ thù.

Nếu không, kẻ thù này căn bản không thể đối phó nổi.

Con mèo đen trên quan tài nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đôi mắt đen láy dường như lóe lên một tia sợ hãi.

Nó dường như hiểu được nhân tính, đột nhiên di chuyển, vờ như vồ tới phía trước, nhưng thực chất lại nhanh chóng bỏ chạy về phía đầu kia.

Nhưng tốc độ của nó trong mắt Sở Long, căn bản không đáng để nhìn.

Sở Long thân hình lóe lên, đã xách con mèo đen trong tay.

Móng vuốt con mèo đen điên cuồng cào cấu, muốn cắn xé tay Sở Long, nhưng căn bản không với tới được, tức đến mức kêu meo meo.

Sở Long xách con mèo đen đến trước mặt A Ninh. "Trong truyền thuyết là Cửu Mệnh Miêu, trông cũng có vẻ gian xảo đấy chứ." "Cửu Mệnh Miêu?" A Ninh ngẩn ra, những gì Sở Long biết, cô chỉ thấy nó to hơn mèo nhà một chút thôi, chứ không có gì khác biệt.

Sau khi Sở Long nói ra cái tên Cửu Mệnh Miêu, con mèo đen lớn đó ngược lại không giãy giụa nữa, giả chết treo lủng lẳng trên tay Sở Long.

Sở Long cười lạnh, giả chết à, không thèm để ý đến con Cửu Mệnh Miêu này nữa, mà giải thích cho A Ninh. "Tục ngữ có câu, mèo có chín mạng, thực ra là có thật, nhưng đó không phải là mèo bình thường, mà là con trong tay anh đây." "Đừng thấy nó có vẻ ngốc nghếch, nhưng thực ra nó rất thông minh, hiểu được nhân tính.

Tác dụng của nó là trấn tà, mạng nó mất càng nhiều thì càng sống lâu, cũng càng lợi hại." "Em xem dưới đất có tám cái xác mèo, chứng tỏ con mèo này đã sống đến đời thứ chín, là một con mèo già cấp bậc tổ tiên đúng nghĩa.

Loại mèo này trong truyền thuyết vô cùng lợi hại, có linh tính, là thánh vật để đối phó với ma quỷ yêu tà." A Ninh nghe Sở Long giải thích một hồi, không khỏi thầm bội phục kiến thức sâu rộng của anh, đồng thời cũng vô cùng tò mò về con mèo đen trong tay Sở Long. "Theo cách nói của anh, vậy nếu có thể thu phục được con mèo đen này, chẳng phải sẽ có ích rất lớn cho chúng ta sau này sao?" Sở Long cười nói: "Cửu Mệnh Miêu huyết mạch cao quý, người thường khó mà khiến nó thần phục." Sở Long đang nói, con Cửu Mệnh Miêu đang giả chết trong tay anh đột nhiên ra tay, bất chợt lật người, móng vuốt cào vào cổ tay Sở Long.

Móng vuốt của Cửu Mệnh Miêu vô cùng sắc bén, một cú cào, cổ tay Sở Long lập tức bị rách, máu tươi chảy ra.

Máu tươi đỏ thẫm rỉ ra, chảy xuống từ cổ tay Sở Long.

Giọt máu đó trong mắt A Ninh không khác gì người thường, nhưng trong mắt Cửu Mệnh Miêu lại hoàn toàn khác.

Cửu Mệnh Miêu chỉ cảm thấy trong giọt máu đó ẩn chứa một sức

mạnh to lớn, tràn đầy khí tức thần thánh.

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, lại khiến nó, vốn luôn cao ngạo, toàn thân run lẩy bẩy, thần phục từ tận đáy lòng, thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

Cổ tay Sở Long đau nhói, anh lạnh lùng liếc nhìn con Cửu Mệnh Miêu một cái, con Cửu Mệnh Miêu lập tức trợn trắng mắt, lại giả vờ ngất xỉu như người, Sở Long trong lòng thấy buồn cười, không thèm so đo với con Cửu Mệnh Miêu đang giả chết nữa.

A Ninh thấy cổ tay Sở Long rỉ máu, tức thì đau lòng không thôi, vừa định dạy dỗ con Cửu Mệnh Miêu.

Lại phát hiện con Cửu Mệnh Miêu lúc này tuy đang giả chết, nhưng toàn thân vẫn run lẩy bẩy. "Không phải lúc nãy anh Long nói Cửu Mệnh Miêu huyết mạch cao quý sao, tại sao trước mặt máu của anh Long lại run lẩy bẩy như vậy?" A Ninh kinh ngạc vô cùng trong lòng, không kìm được sự tò mò, hỏi Sở Long: "Anh Long, rốt cuộc huyết mạch của anh là gì, mà Cửu Mệnh Miêu cũng phải sợ hãi, anh có thể nói cho em biết không?" Sở Long không nói nên lời, dù sao A Ninh đã quyết tâm theo anh, tự nhiên cũng không giấu giếm cô, nhưng vấn đề là huyết mạch của anh rốt cuộc là gì, đến giờ anh vẫn chưa tìm ra. "Anh cũng không biết... nhưng đáp án chắc chắn có thể tìm thấy trong những ngôi mộ này!" A Ninh gật đầu, tin rằng Sở Long sẽ không lừa mình, lúc này đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. "Đúng rồi anh Long, anh còn nhớ lời nhắn em để lại cho anh khi từ Lỗ Vương Cung trở về không?" Sở Long gật đầu, anh nhớ A Ninh đã để lại lời nhắn, muốn biết tin tức về mảnh kim loại thần bí thứ hai thì phải đến mộ dưới đáy biển. "Anh Long, lúc đó em không lừa anh, đó là thông tin Cừu Đức Khảo đưa cho em, lần này em vào mộ dưới đáy biển, một phần lớn nguyên nhân cũng là vì mảnh kim loại thần bí đó." "Cừu Đức Khảo vô cùng coi trọng nó, có thể thấy lai lịch của mảnh kim

loại thần bí này không hề nhỏ." Sở Long cũng nghĩ vậy, bởi vì kể từ khi mảnh kim loại thần bí đó tiến vào trong đầu anh, anh đã có những giấc mơ kỳ lạ, những giấc mơ đó đều vô cùng hùng vĩ, dường như đã chạm đến sự tồn tại cấm kỵ nào đó. "Anh Long, em nhất định sẽ giúp anh tìm được mảnh kim loại thứ hai, sau đó cùng anh tra rõ thân phận huyết mạch của anh!" A Ninh làm nũng, đồng thời cũng là một lời hứa.

Chương 70

Sở Long cười, ôm A Ninh vào lòng, vừa định trêu chọc một phen.

Bỗng nhiên.

Sở Long ném con Cửu Mệnh Miêu đang giả chết trong tay xuống đất, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao bên người ra.

Anh đột ngột chém một nhát ra sau lưng mình. "Gào!" A Ninh còn chưa kịp phản ứng, một tiếng kêu quái dị thảm thiết đã vang lên từ phía sau.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy sau lưng hai người, một con hải hầu tử với cái đầu vỡ nát đã ngã xuống.

Thân thể khổng lồ của nó ầm ầm đổ xuống trong mộ thất, cuốn lên một trận bụi mù.

Ngay lúc A Ninh còn đang kinh hồn bạt vía, trong đường hầm của mộ lại vang lên tiếng bước chân sột soạt.

Từng con hải hầu tử to như trâu nước thò cái mặt khổng lồ nhe nanh múa vuốt ra khỏi đường hầm.

Trong nháy mắt, lối vào của cả mộ thất đã chi chít toàn là hải hầu tử.

Con này chen chúc con kia, kéo dài vào tận trong đường hầm, không thể đếm xuể.

Sự mạnh mẽ của hải hầu tử, A Ninh đã từng chứng kiến.

Bây giờ lại có nhiều hải hầu tử như vậy, một mảng đen kịt, lập tức khiến A Ninh cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng bị đè nén đến không thở nổi.

Cô lo lắng nhìn về phía Sở Long, lại phát hiện Sở Long vẻ mặt thản nhiên, căn bản không thèm để đám hải hầu tử chi chít trước mắt vào trong mắt.

Sở Long thong thả rút thanh Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên đầu con hải hầu tử kia ra, nhìn những khuôn mặt khổng lồ nhe nanh múa vuốt trước mặt một cách thích thú. "A Ninh đừng sợ, có anh ở đây!" A Ninh ngoan ngoãn gật đầu, bày ra tư thế, định cùng Sở Long đối phó với đám hải hầu tử.

Nhưng Sở Long lại nhét cây Kim Cương Tán trong ba lô vào tay A Ninh. "Thứ này hơi nặng một chút, nhưng hiệu quả phòng thân rất tốt." A Ninh cảm kích nhìn Sở Long một cái, rồi mở cây Kim Cương Tán nặng trịch trong tay ra, đi theo sau Sở Long. "Anh Long, anh phải cẩn thận đấy." A Ninh vừa yểm trợ bên cạnh, vừa quan tâm đến Sở Long.

Sở Long gật đầu, nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đột nhiên bước lên một bước.

Nhưng trận ác chiến trong tưởng tượng đã không xảy ra.

Mỗi khi Sở Long tiến lên một bước, đám hải hầu tử lại lùi về một bước, kéo dài khoảng cách.

Sở Long lại tiến lên, hải hầu tử lại lùi về...

Bỗng nhiên, Sở Long vờ như muốn lao tới, đám hải hầu tử chi chít kia lập tức như bị dọa vỡ mật, điên cuồng bỏ chạy.

Một loạt sự cố giẫm đạp đã xảy ra, mười mấy con hải hầu tử bị giẫm chết tại chỗ, số bị thương càng không đếm xuể.

Nhìn đám hải hầu tử điên cuồng bỏ chạy, A Ninh không nhịn được che miệng cười khúc khích.

Đây có phải là con hải hầu tử đáng sợ mà cô biết không?

Đồng thời cô cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao lần này hải hầu tử lại có lựa chọn như vậy, là sợ Sở Long sao?

Sở Long cũng có chút ngạc nhiên, vốn định có một trận ác chiến, không ngờ lại giải quyết dễ dàng như vậy.

Lúc này, con Cửu Mệnh Miêu bị Sở Long ném xuống đất đã bò dậy, lắc lắc bụi đất trên người, trợn trắng mắt với Sở Long mấy cái, dường như rất không hài lòng với việc Sở Long vừa ném nó xuống đất.

Nhưng Sở Long căn bản không thèm để ý đến nó.

Lại thấy con Cửu Mệnh Miêu chỉ vào đám hải hầu tử đang bỏ chạy, dường như đang nói rằng nó biết tại sao hải hầu tử lại bỏ chạy.

Chương 71

Thấy bộ dạng kiêu ngạo muốn gỡ lại thể diện của Cửu Mệnh Miêu, khóe miệng Sở Long không nhịn được nở một nụ cười. "Được rồi được rồi, mày lợi hại, nói cho tao biết đám hải hầu tử đó là chuyện gì đi." Cửu Mệnh Miêu lúc này mới nhếch miệng, như người cười vậy.

Bộ dạng tranh sủng đáng yêu đó khiến A Ninh không nhịn được cười.

Chỉ thấy Cửu Mệnh Miêu chỉ vào Sở Long, rồi lại chỉ vào mình, sau đó lại chỉ vào vết máu trên cổ tay Sở Long, rồi làm một tư thế cường tráng.

Bộ dạng đó ngay cả Sở Long cũng bị chọc cười. "Ý mày là, huyết mạch của tao và mày đều quá mạnh, cho nên dọa bọn chúng chạy mất?" Cửu Mệnh Miêu đắc ý gật đầu, tỏ vẻ Sở Long nói đúng.

A Ninh bên cạnh vừa thấy Cửu Mệnh Miêu đáng yêu, vừa âm thầm kinh ngạc về huyết mạch của Sở Long, chỉ mong có thể khám phá ra bí mật này ngay bây giờ, xem rốt cuộc huyết mạch của Sở Long thừa kế từ đâu mà lại mạnh mẽ đến vậy.

Đúng lúc này, cỗ quan tài đá trong mộ thất đột nhiên rung động dữ dội. "Rầm!" Nắp quan tài sau một trận rung động dữ dội, đột nhiên bị bắn tung ra, đập vào tường mộ thất, tạo ra một tiếng vang lớn.

Trận thế lớn như vậy, con Đại Tống Tử bên trong quan tài chắc chắn không phải dạng vừa.

Quả nhiên, sau mấy tiếng kêu quái dị khiến người ta da đầu tê dại từ trong quan tài, một con Đại Tống Tử to như con voi đã bò ra.

Con Đại Tống Tử đó mặt mũi vô cùng gớm ghiếc, cả khuôn mặt đã mục nát một nửa, toàn thân phù thũng, hoàn toàn không còn hình người.

Điều kỳ lạ nhất là trên người con xác ướp khổng lồ đó dường như mọc ra những khối u thịt, Sở Long nhìn kỹ lại, đó lại là những bộ phận của phụ nữ, béo đến mức trễ xuống, treo lủng lẳng trên thân thể méo mó của nó.

Không chỉ một cái, mà trên ngực và bụng tổng cộng có sáu cái.

Trên lưng có mấy vết thương lớn, như là vết thương do bị cắt đi sáu bộ ngực béo mập, cực kỳ đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn, cái xác này có 12 cánh tay, như một con nhện lớn.

Bụng nó to tướng, xem ra đã chết trong thời kỳ sinh sản, trong bụng còn có thứ khác.

Toàn thân nữ thi tỏa ra một mùi hôi thối xộc vào mũi, cổ họng cứ động đậy, phát ra những tiếng ân ân.

Bộ dạng đáng sợ đó, đừng nói là A Ninh bị dọa đến hét lên một tiếng.

Sở Long cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Sở Long nhìn cái xác nữ đáng sợ trước mắt, biết đây là cái xác quái dị được ghi lại trong Đạo Mộ Bút Ký.

Không ngờ trong thế giới tổng hợp đạo mộ này, cái xác nữ dị hình này lại biến thành một con Đại Tống Tử.

Chỉ riêng ngoại hình đã khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ, nhưng có lẽ không phải là đối thủ của anh.

Sở Long đánh giá cái xác nữ dị hình trước mắt, đồng thời cũng

quan sát xung quanh, xem con Hạn Bạt mạnh hơn rốt cuộc trốn ở đâu.

Cái xác nữ đó lảo đảo đi về phía Sở Long, trên đất nhỏ đầy mỡ xác.

A Ninh sợ đến mức không dám nhìn, trốn sau lưng Sở Long.

Sở Long rút cổ đao ra, chuẩn bị ra tay với cái xác nữ.

Lúc này, Cửu Mệnh Miêu lại chạy đến trước mặt Sở Long, vỗ vỗ ngực, dường như đang nói: cứ để tôi lo.

Sở Long cười một tiếng, Cửu Mệnh Miêu này thật thú vị. "Được, vậy tôi sẽ yên tĩnh xem màn trình diễn ra vẻ của cậu." Được Sở Long đồng ý, Cửu Mệnh Miêu quay đầu nhìn cái xác nữ dị hình đáng sợ, phát ra mấy tiếng kêu quái dị chói tai.

Cái xác nữ đó ngẩn ra, rồi từ từ quay người lại, để lộ ra mấy vết cắt lớn trên lưng.

Nó chậm rãi đi vào trong quan tài đá.

Chương 72

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Sở Long và A Ninh, cái xác nữ đó chui vào quan tài, yên tĩnh nằm xuống, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, không có bất kỳ động tác nào, như một cái xác đã chết ngàn năm không mục nát, bị khô lại.

Cửu Mệnh Miêu sau khi xử lý xong cái xác nữ dị hình, nhìn Sở Long với vẻ mặt đắc ý, kêu meo meo hai tiếng, vẫy cái đuôi dài, vô cùng đắc thắng.

Dường như đang khoe công với Sở Long: xem tôi lợi hại chưa!

Sở Long không thể không thừa nhận, Cửu Mệnh Miêu quả nhiên là khắc tinh của những thứ tà vật này, xử lý hiệu quả hơn anh. "Được rồi, đừng đắc thắng nữa, biết mày lợi hại rồi." Được Sở Long thừa nhận, Cửu Mệnh Miêu đắc ý kêu một tiếng, cuộn tròn dưới chân Sở Long.

Sở Long đậy lại nắp quan tài cho cái xác nữ, sau đó niệm hai câu, đại loại là để cho cái xác nữ dị hình an nghỉ.

Anh biết cái xác nữ này thực sự đáng thương, chỉ hy vọng sau khi chết có thể đầu thai tốt, đừng giống như kiếp trước, trở thành một quái vật dị hình.

Sau khi xử lý xong cái xác nữ, Sở Long dẫn theo A Ninh tiếp tục đi trong đường hầm đã đào sẵn.

Phải nhanh chóng tìm Muộn Du Bình, nếu không gặp phải Hạn Bạt, thì sẽ rất khó đối phó.

Cửu Mệnh Miêu dường như đã nhận định Sở Long, không cần Sở Long gọi, liền vội vàng đi theo chân anh.

Hai người một mèo nhanh chóng đi trong đường hầm.

Ra khỏi đường hầm, là một con đường mộ dài.

Vừa vào đường mộ, con Cửu Mệnh Miêu vốn đang đi sát theo Sở Long đột nhiên dựng lông, định chạy trốn vào trong đường hầm.

Lúc này, Sở Long cũng cảm nhận được một luồng lệ khí mờ ảo. "Con Hạn Bạt mà A Bưu nói chắc đang ở phía trước." Sở Long nói với A Ninh bên cạnh, lại phát hiện con Cửu Mệnh Miêu vừa rồi còn uy phong đã sớm dựng lông, nhảy vào trong đường hầm.

Sở Long ngoắc tay với Cửu Mệnh Miêu mấy lần, nhưng Cửu Mệnh Miêu nhất quyết không chịu ra. "Không phải vừa rồi còn đắc thắng sao, bây giờ lại sợ thành cái dạng này?" Sở Long buồn cười, con mèo chết tiệt này thật biết gió chiều nào theo chiều ấy.

Anh thò người vào đường hầm, túm lấy đuôi Cửu Mệnh Miêu, lôi con Cửu Mệnh Miêu đang run lẩy bẩy ra ngoài.

Cửu Mệnh Miêu trong tay Sở Long không dám làm càn, đành trợn trắng mắt, lại giả vờ ngất đi.

Sở Long lười để ý đến con Cửu Mệnh Miêu gian xảo này, xách nó cùng A Ninh nhanh chóng đi về phía trước trong đường mộ.

Hai người vừa đi được không xa, đã nghe thấy tiếng đánh nhau phía trước.

Trong đó có lẫn tiếng la hét của Bàn Tử.

Sở Long thầm nghĩ không ổn, Muộn Du Bình và Ngô Thiên Chân, cùng với Bàn Tử chắc đã gặp phải con Hạn Bạt mạnh mẽ rồi.

Anh vừa định lao tới, lại đột nhiên phát hiện trong đường mộ có mấy người đang ẩn nấp.

Sở Long có mắt nhìn ban đêm, có thể nhìn rõ mấy người đó, đó là

mấy tên thuộc hạ mà A Bưu phái đi truy sát Bàn Tử.

Nghe thấy tiếng bước chân trong đường mộ, chúng liền chiếu đèn pin về phía Sở Long.

Sau khi phát hiện ra Sở Long, chúng giơ súng bắn về phía Sở Long và A Ninh.

Nhưng động tác của Sở Long còn nhanh hơn, chỉ thấy cổ tay anh run lên, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã bay về phía mấy người đó.

Mấy tên thuộc hạ vừa kịp phản ứng, đã bị cổ đao của Sở Long xiên qua ngực như xiên que.

Mấy người ngã xuống đất, trên mặt mang vẻ không thể tin nổi.

A Ninh nhìn những thuộc hạ từng theo mình ngã xuống, không có phản ứng gì, ngược lại lo lắng nhìn về phía Sở Long: "Anh Long, anh không sao chứ?" Giọng nói của A Ninh lộ ra sự lo lắng, khiến Sở Long cảm động.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện, phải nhanh chóng đến giúp Muộn Du Bình và Bàn Tử.

Chương 73

Bởi vì anh biết con Hạn Bạt này không dễ đối phó. ... "Mẹ kiếp!" Ngay lúc Sở Long lao vào thạch thất, anh đã nghe thấy Bàn Tử gầm lên một tiếng.

Chỉ thấy lúc này Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một cái bình gốm, giống như một quả tạ, ném thẳng vào con tà túy trước mặt.

Con Hạn Bạt này trông khá gớm ghiếc, toàn thân khô quắt như một cái xác khô, người nó lại đỏ rực, như bị lửa nướng vậy.

Thân hình con này rất cao lớn, phải cao hơn hai mét, nhìn thoáng qua, giống như một khối sườn heo di động.

Chỉ là không biết vừa rồi đã trải qua chuyện gì, toàn thân nó phủ đầy những thứ nhớp nháp bẩn thỉu.

Sở Long nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện có không ít những con thi trùng màu vàng sữa, đang không ngừng bò trên người Hạn Bạt.

Trên đầu Hạn Bạt phủ một lớp da màu đỏ máu, tròng mắt đã hoàn toàn thối rữa thành hai vũng mủ.

Nhưng cũng kỳ lạ, hai vũng mủ đó dường như bị một sức mạnh kỳ lạ nào đó trói buộc, dù Hạn Bạt có giãy giụa thế nào, mủ cũng không chảy ra khỏi hốc mắt của nó.

Con Hạn Bạt vốn đang chiến đấu với Tiểu Ca, vừa hay bị bình gốm của Bàn Tử ném trúng đầu, đau đến mức Hạn Bạt tức giận gầm lên.

Nó quay người nhìn Bàn Tử một cái, trong hốc mắt trống rỗng, lại cho người ta cảm giác như có hai luồng ánh mắt phẫn nộ bắn ra. "Gào!" Hạn Bạt há miệng, lập tức từ trong miệng nó chảy ra một thứ

chất lỏng sền sệt màu vàng đậm, còn tỏa ra một mùi hôi thối khiến người ta suýt ngất đi. "Mẹ kiếp, có đạo đức không vậy, đánh nhau thì đánh nhau, lại còn dùng miệng pháo, mẹ nó chứ mày bao lâu rồi chưa đánh răng?" Bàn Tử mồm mép lanh lợi không nhịn được hét lớn.

Tốc độ của Hạn Bạt rất nhanh, một cú hổ đói vồ mồi lao đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử định né, nhưng lại bị Hạn Bạt túm lấy vai.

Một tiếng "xèo xèo" vang lên, trên người Hạn Bạt mang theo một luồng nhiệt kỳ lạ, trực tiếp đốt vai Bàn Tử nóng rát.

Bàn Tử cũng không yếu thế, giơ súng trong tay lên, bắn một loạt vào Hạn Bạt.

Chỉ là sức mạnh của đạn đối phó với những con Đại Tống Tử bình thường thì còn có tác dụng, nhưng trước mặt Hạn Bạt, loạt đạn này hoàn toàn không khác gì gãi ngứa.

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt, Tiểu Ca thậm chí còn không kịp cứu Bàn Tử.

Chỉ thấy Hạn Bạt há to cái miệng máu, hung hăng cắn xuống cổ Bàn Tử.

Bàn Tử thấy cảnh này, không biết là bị dọa hay bị hun, trực tiếp trợn trắng mắt. "Mẹ nó chứ, không ngờ Bàn gia tao lại phải hy sinh vẻ vang ở đây." Bàn Tử nhắm mắt lại, nhưng cảm giác đau đớn trong tưởng tượng lại không xuất hiện, ngược lại con Hạn Bạt trước mặt lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó bàn tay đang siết chặt vai anh cũng nới lỏng ra.

Bàn Tử vội mở mắt ra, đúng lúc này nghe thấy một tiếng "loảng xoảng", một thanh Hắc Kim Cổ Đao rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, Sở Long đã ném

thẳng Hắc Kim Cổ Đao ra, Hắc Kim Cổ Đao sau khi ném trúng Hạn Bạt, tuy không giết chết được nó, nhưng cũng đẩy lùi nó được vài bước.

Hạn Bạt định tiếp tục tấn công, nhưng lúc này Sở Long đã đến, anh đá một cước vào ngực Hạn Bạt, Hạn Bạt lập tức lùi lại mấy bước, miễn cưỡng ổn định lại thân hình. "Cùng lên, xử lý nó!" Sở Long lập tức hét lên một tiếng, nhặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trên đất, cùng Tiểu Ca lao tới.

Sở Long lúc này như biến thành một đại hiệp khách, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay được anh múa vun vút.

Chỉ là Hạn Bạt cũng rất hung hãn, nó cứng rắn đỡ được mấy nhát dao của Sở Long, trên người lại không hề có chút tổn thương nào.

Sở Long ở phía trước không ngừng thu hút sự tấn công của Hạn Bạt, Tiểu Ca nhân cơ hội chạy ra sau lưng Hạn Bạt để đánh lén.

Nhưng Hạn Bạt lại thành tinh, linh tính rất cao, sau khi cảm nhận được ý đồ của Tiểu Ca, nó liên tục lùi lại mấy bước, trực tiếp dùng bên hông hung hăng đụng vào người Tiểu Ca.

Tiểu Ca lập tức bị đụng lùi lại mấy bước, Hạn Bạt lập tức giơ móng vuốt sắc bén như thép của mình lên, vung về phía Tiểu Ca.

Chương 74

Trong lúc vội vàng, Tiểu Ca chỉ có thể giơ Hắc Kim Cổ Đao lên đỡ.

Nghe thấy một tiếng "keng", một móng vuốt của Hạn Bạt tuy bị đỡ được, nhưng thân thể Tiểu Ca cũng bị kéo lê trên đất bay ra mấy mét.

Bàn Tử chọn đúng thời cơ, cũng bắn một loạt vào Hạn Bạt, đạn tuy không thể giết chết Hạn Bạt, nhưng ít nhất cũng có thể cản trở hành động của nó.

Lần này đạn của Bàn Tử đều bắn vào cổ Hạn Bạt.

Tương đối mà nói, phòng ngự ở cổ nên sẽ yếu hơn một chút, nhưng lại không phải vậy, khi đạn bắn vào cổ, lại toàn bộ bị kẹt trong lớp thịt khô trên cổ, căn bản không thể ảnh hưởng đến Hạn Bạt. "Gào!" Hạn Bạt giận dữ gầm lên, lao về phía Bàn Tử.

Nó vừa mới chạy ra, Sở Long ở bên cạnh đột nhiên lóe lên, lao ra sau lưng Hạn Bạt, định tấn công từ điểm mù của Hạn Bạt.

Lại không ngờ, lúc này, con Hạn Bạt đó lại từ bỏ việc tấn công Bàn Tử, trực tiếp lóe lên một cái, móng vuốt hung hăng đập về phía Sở Long.

Sở Long hai tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, dùng hết sức lực vung chém ra.

Nghe thấy một tiếng vang trầm đục vang lên, sau một cú va chạm ngắn ngủi, Sở Long và Hạn Bạt đều liên tục lùi lại mấy bước. "Mẹ kiếp, Long gia của tôi trâu bò thật, lại có thể đánh ngang tay với con quái vật này." Sau khi thấy cảnh này, Bàn Tử không nhịn được khen

một tiếng.

Ba người lại tấn công, trong lúc nhất thời mọi người đều lâm vào thế giằng co.

Điều khiến Sở Long vô cùng lo lắng là, con quái vật này giống như một con gián không thể đánh chết, không chỉ phòng ngự cực mạnh, sức chịu đựng cũng tốt, cứ tiếp tục như vậy, Hạn Bạt chưa chết, mà bọn họ đã bị nó làm cho kiệt sức.

Nhưng sau một hồi chiến đấu, Sở Long cũng đã nhìn ra một vài vấn đề. "Con Hạn Bạt này có gì đó kỳ lạ, các cậu có phát hiện không, nó luôn đối mặt với tôi, nhưng chưa bao giờ dám để tôi lại gần sau lưng nó.

Tôi nghĩ đó là nơi mệnh môn của nó." Chỉ tiếc là, tuy đã nhận ra được một chút, nhưng mãi vẫn không thể lại gần sau lưng Hạn Bạt.

Lúc này Tiểu Ca cắn răng, trực tiếp ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay đi, lao đến trước mặt Hạn Bạt. "Mạng của tôi, giao cho cậu." Tiểu Ca hét lớn một tiếng, trực tiếp đưa tay ôm lấy Hạn Bạt.

Sức mạnh của Hạn Bạt tuy mạnh, nhưng tạm thời cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của Tiểu Ca.

Nhưng Hạn Bạt cũng rất hung hãn, đã không thể thoát ra, liền trực tiếp dùng đầu đụng vào đầu Tiểu Ca, sau mấy cú va chạm, đầu Tiểu Ca đã trực tiếp chảy máu.

Sở Long vội vàng cầm Hắc Kim Cổ Đao, tẩm máu tươi của mình lên, người như mũi tên rời cung bắn ra, nhanh chóng lao đến sau lưng Hạn Bạt.

Hạn Bạt lúc này rõ ràng cũng đã hiểu được mục đích của hai người, đáng tiếc lúc này vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc, nó liên tục gầm lên, đầu càng như cái búa không ngừng đập xuống.

Nếu là người khác, có lẽ bây giờ đầu đã bị đập vỡ, nhưng Tiểu Ca vẫn kiên trì.

Đến sau lưng nó, Sở Long kinh ngạc phát hiện trên lưng Hạn Bạt lại có một khối u, Sở Long lập tức vung Hắc Kim Cổ Đao, hung hăng đâm xuống.

Cuối cùng, Hắc Kim Cổ Đao đã trực tiếp phá vỡ lớp phòng ngự dày đặc của Hạn Bạt, đâm vào trong cơ thể nó. "Gào!" Một tiếng gầm đau đớn, giây tiếp theo, con Hạn Bạt vốn vô cùng mạnh mẽ, mềm nhũn nằm trên mặt đất. *[Chủ nhân, chúc mừng thành công chém bay con Hạn Bạt dám cản đường phía trước, phần thưởng: Không gian tùy thân một trăm mét khối.]* Tiếng thông báo của hệ thống khiến Sở Long vô cùng vui mừng. "Hệ thống, làm thế nào tôi có thể sử dụng không gian này?" Sở Long hỏi. *[Chủ nhân thân ái, khi ngài muốn sử dụng không gian, chỉ cần thầm nghĩ 'mở không gian' là được.]* Nghe lời của hệ thống, Sở Long di chuyển ý niệm, kinh ngạc thấy trước mặt mình xuất hiện một hố đen.

Anh tập trung nhìn vào trong, thấy bên trong là một không gian rộng lớn trống rỗng. "Tiện lợi vậy sao?

Có không gian lớn như vậy, đúng là đỡ việc." Sở Long gật đầu.

Chương 75

A Ninh vẫn luôn đứng bên cạnh Sở Long.

Lúc nãy khi Sở Long chiến đấu cũng bị thương một chút, tuy khả năng hồi phục của Sở Long rất mạnh, nhưng A Ninh không yên tâm, đang xử lý vết thương trên người anh. "Anh Long?

Anh đang nghĩ gì vậy?" Thấy Sở Long đột nhiên ngẩn người một lúc, A Ninh không khỏi lo lắng hỏi, sợ lúc này trên người Sở Long có gì đó không ổn.

Sở Long chỉ vào hố đen phía trước, "Em không thấy sao?" Vốn dĩ Sở Long nghĩ, sau khi mở không gian đó, A Ninh cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng nghe lời của Sở Long, A Ninh lại nhíu mày, cô nhìn về phía trước, nhất thời không biết nên nhìn cái gì. "Em nên nhìn cái gì?" A Ninh hỏi. "Hệ thống, không gian này người khác không nhìn thấy được sao?" Sở Long không để ý đến A Ninh, lại gọi hệ thống ra. *[Chủ nhân thân ái, trừ phi ngài đưa toàn bộ họ vào không gian này, nếu không người ngoài không thể nhìn thấy.]* Như vậy, tính an toàn và bí ẩn của không gian lại tăng lên không ít.

Sở Long rất hài lòng cười ha hả, một tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của A Ninh.

Phải nói, thân hình của A Ninh so với Sở Long có vẻ hơi nhỏ nhắn, bị Sở Long ôm vào lòng, trông cô có vẻ nhỏ bé nép vào người. "Em nói xem, sau khi rời khỏi đây, lão tử sẽ... ha ha ha!" Sở Long hạ thấp giọng, khẽ thổi một hơi vào tai A Ninh.

A Ninh làm sao không hiểu ý trong lời nói của Sở Long, má cô tức thì đỏ bừng, trông không khác gì một quả táo đỏ.

Nhưng người con gái đã trao trọn trái tim cho Sở Long rồi, lúc này cũng không phản kháng, e thẹn gật đầu, dùng một giọng nói cực kỳ ái muội, đáp một tiếng "Vâng".

Âm thanh vừa phát ra, Sở Long cũng có chút nhiệt huyết sôi trào.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nhìn Sở Long và A Ninh tình tứ như vậy, không khỏi cười gian.

Bàn Tử lập tức lại gần, làm kỳ đà cản mũi một phen. "Yo, Long ca, không nhìn ra nha, nhanh như vậy đã thành đôi với em gái A Ninh rồi à?

Sau khi chúng ta rời khỏi đây, Bàn Tử tôi có được uống rượu mừng của Long ca không?" Sở Long cười "ha ha", không thèm để ý đến Bàn Tử. "Im miệng, Bàn Tử, anh không nói, không ai bảo anh câm đâu." A Ninh hung hăng lườm Bàn Tử, người đã phá hỏng thế giới hai người của cô và Sở Long. "Yo, sao vậy?

Em gái A Ninh ngại rồi à?

Chậc chậc, à, tôi biết rồi, đang muốn tình tứ với Long ca phải không?

Ha ha ha, thật ghen tị với Long ca, bản lĩnh lớn thật." Bàn Tử mở miệng, lời nói như xả lũ, bản thân Bàn Tử là người thích nói đùa, A Ninh đấu miệng với anh ta, làm sao là đối thủ được?

Sở Long hiển nhiên có chút không chịu nổi, lập tức lườm Bàn Tử một cái.

Bàn Tử đầu óc lanh lợi, sau khi bắt gặp ánh mắt của Sở Long, lập tức cười ha hả, "Long ca vừa lườm một cái, Bàn Tử tôi im miệng ngay, ha ha ha, đi đây đi đây." Bàn Tử quay người đi, nhưng lúc này cũng chú ý đến con Cửu Mệnh Miêu đang ở bên cạnh.

Dù sao bây giờ Hạn Bạt cũng đã bị giết, tạm thời nghỉ ngơi, không

có việc gì làm.

Bàn Tử lập tức chuyển sự chú ý sang Cửu Mệnh Miêu, "Yo, dưới đáy biển lại nuôi một con mèo như vậy sao?

Hê hê, chẳng lẽ Uông Tàng Hải sợ trong mộ có chuột, nên để nó bắt chuột à?

Ha ha ha, Chu Trúc Thanh à, hay là đi theo Bàn gia, Bàn gia đảm bảo có chuột cho mày ăn." Tính cách của Cửu Mệnh Miêu vô cùng cao ngạo, sau khi lườm Bàn Tử một cái, liền quay đầu đi, một bộ dạng không thèm để ý đến Bàn Tử.

Cửu Mệnh Miêu đi thẳng đến bên cạnh nhân vật chính, không ngừng dùng thân mình cọ vào chân nhân vật chính, bộ dạng ngoan ngoãn đó hoàn toàn trái ngược với lúc đối với Bàn Tử.

Chương 76

Bị một con mèo phớt lờ, Bàn Tử lập tức có chút không vui, "Mèo đen hay mèo trắng, bắt được chuột mới là mèo tốt, con này ngay cả chuột cũng không hứng thú, vừa nhìn đã biết không phải mèo tốt." Bàn Tử có chút chua chát nói.

Muộn Du Bình vốn vẫn luôn im lặng, lúc này cũng kinh ngạc đi tới.

Anh nhìn chằm chằm con mèo một lúc, mới kinh ngạc thốt lên: "Cửu Mệnh Miêu, cái gọi là mèo có chín mạng, thực ra là chỉ loại mèo này.

Mỗi lần sống một đời sẽ để lại một cái xác, trong truyền thuyết loại mèo này rất lợi hại, lại có linh tính, là thánh vật để đối phó với tà túy." Nói xong, Muộn Du Bình không khỏi kinh ngạc nhìn thái độ của Cửu Mệnh Miêu đối với Sở Long lúc này, trong lòng không khỏi kinh ngạc. "Loại mèo này, tính cách tương đối cao ngạo cô độc, không ngờ lại cung kính với Sở Long như vậy." Bàn Tử vốn đã có chút ghen tị, lúc này nghe lời của Muộn Du Bình, lập tức giậm chân giậm ngực. "Long ca, anh chơi không đẹp, đồ tốt đều bị anh chiếm hết rồi, ông trời thật bất công với tôi." Bàn Tử vừa nói, vừa kéo Ngô Thiên Chân, khiến Ngô Thiên Chân vô cùng ghét bỏ, kéo dài khoảng cách với Bàn Tử, "Cút đi Bàn Tử, đừng kéo tôi, tôi không giống anh!" Câu cuối cùng, Ngô Thiên Chân gần như là hát ra.

Mấy người lập tức cười lớn, bầu không khí ngột ngạt trong cổ mộ cũng dịu đi không ít. "Được rồi, chúng ta đi thôi." Sở Long hít sâu một hơi, nói một câu như vậy.

Sở Long chuẩn bị đi tìm mảnh kim loại đó, còn Ngô Thiên Chân

thì muốn tìm manh mối về Chú Ba, hai người ăn ý.

Sở Long lúc này đang ở dưới một cái ao nước hình cái bát, bốn phía đều là tường hình tròn, trước mặt anh là một tấm bia đá cao vút, tấm bia đá trông rất nhẵn nhụi, như một tấm gương. "...Đi?

Đi đâu?" Bàn Tử gãi gãi sau gáy, có chút không hiểu hỏi.

Tiểu Ca lúc này đi đến bên tường, đưa ngón tay thon dài của mình ra, đặt lên tường, "Hả?

Tường...

đang động?" Cùng lúc Tiểu Ca nói, Ngô Thiên Chân cũng kinh ngạc kêu lên. "Mau nhìn trên bia đá, có... có chữ hiện ra rồi." "Không... trên đó viết gì vậy?" Ngô Thiên Chân gãi gãi sau gáy, không hiểu hỏi.

Sở Long lúc này lại gần, cũng kỳ lạ, khi anh nhìn những chữ cổ đó, lại có thể hiểu được đại khái. "Trên đó viết, người của bộ tộc Mộ đã xây dựng một tòa Thiên Cung ở đây, cánh cửa thông đến Thiên Cung được giấu trong bia đá.

Nếu chúng ta có duyên với Thiên Cung, cánh cửa sẽ mở ra, đi qua cánh cửa đó, có thể lên trời." Bàn Tử nghe vậy, lại gần bia đá sờ sờ, lập tức không vui, "Cửa quái gì chứ." Sở Long lườm Bàn Tử một cái, nói: "Đã nói là phải có duyên, Bàn Tử hiển nhiên là vô duyên." Bị Sở Long nói như vậy, Bàn Tử lập tức im bặt, quay người định sang chỗ Tiểu Ca xem.

Kết quả phát hiện Tiểu Ca lúc này lại đang ngồi trên đất, cũng không biết đang làm gì.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, một người ở trước bia đá loay hoay, một người thì chạy ra tường ngoài.

Bàn Tử học theo hành động của Tiểu Ca, úp bàn tay lên tường, nhanh chóng trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. "Mẹ kiếp, tường thật

sự đang động." Bàn Tử lúc này đầy kinh ngạc nói một câu như vậy. "Tường này hẳn là dựa vào sự thay đổi của dòng nước và thủy triều để cung cấp động lực, tôi nghĩ, lối ra chắc ở trên tường." Ngô Thiên Chân nói, cũng cùng Bàn Tử loay hoay với tường.

Hai người vừa loay hoay vừa quan sát, cuối cùng lại kinh ngạc phát hiện, ở đây lại có tám cánh cửa ẩn, mấy cánh cửa ẩn này đều được giấu trên tường, theo sự di chuyển của tường mà không ngừng thay đổi vị trí. "Mẹ kiếp, ... chẳng lẽ là Kỳ Môn Độn Giáp?" Ngô Thiên Chân không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

Kỳ Môn Độn Giáp, còn được gọi là Bát Môn, Sinh Môn là sống, Tử Môn là chết.

Muốn rời khỏi đây, phải tìm được vị trí của Sinh Môn.

Thấy Ngô Thiên Chân đã tìm ra Bát Môn, Sở Long lúc này nhìn về phía tấm bia đá đó.

Chương 77

Vốn định để mấy người học theo nguyên tác, đi tìm vị trí của Sinh Môn, nhưng kết quả, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng "cạch" chói tai vang lên.

Tiếng động phát ra đột ngột, trong thạch thất yên tĩnh càng trở nên chói tai.

Sở Long và mọi người toàn thân lập tức giật nảy mình, vội vàng nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh. "Bàn Tử, cậu đã làm gì?" Sở Long nhíu mày hỏi.

Không biết từ lúc nào, Bàn Tử đã chạy ra sau bia đá, chỉ thấy bia đá trước mặt Bàn Tử đã vỡ một mảng, như bị búa đập vậy.

Bàn Tử lúng túng gãi gãi sau gáy, "...Tôi cũng không biết, tôi vừa rồi tìm cơ quan, kết quả phát hiện trên bia đá dường như có chút rỗng, tôi đấm mấy cái, kết quả là thành ra thế này." Lời của Bàn Tử khiến sắc mặt của Sở Long và mọi người trở nên khó coi, Sở Long trong lòng càng mắng một tiếng đồng đội heo.

Anh cẩn thận cảnh giác xung quanh, Muộn Du Bình lúc này cũng từ dưới đất đứng dậy, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, cẩn thận cảnh giác xung quanh.

Theo tiếng vỡ đó, xung quanh vang lên một trận âm thanh chuyển động của cơ quan "cạch cạch", âm thanh ầm ầm, như sấm sét vậy, mỗi lần âm thanh vang lên, cả người mọi người lại nổi da gà một lớp.

Một lát sau, đột nhiên âm thanh biến mất.

Tâm trí Sở Long thu lại, một linh cảm không lành lan tỏa trong lồng ngực. "Cẩn..." Chữ "thận" còn chưa kịp nói ra, đã thấy trên bức

tường hình vòng cung xung quanh, kinh ngạc xuất hiện vô số lỗ nhỏ chi chít, sau đó là một trận âm thanh xé gió vang lên, từ những lỗ nhỏ đó lại bắn ra từng mũi tên sắc.

Mũi tên như mưa rào bay tới. "Dựa sát vào bia đá." Sở Long hét lớn một tiếng, đồng thời kéo A Ninh dựa vào bia đá, Hắc Kim Cổ Đao trong tay được anh múa vun vút, lưỡi đao như một dải lụa, chặn lại toàn bộ những mũi tên bắn tới.

Ngô Thiên Chân cũng được Muộn Du Bình che chắn sau lưng, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng được múa vun vút. "Mẹ kiếp, lại chỉ có một mình Bàn gia tôi thôi sao?" Bàn Tử lập tức buồn bực, một mình không có ai bảo vệ, chỉ có thể không ngừng né tránh những mũi tên bay tới.

Nhưng mũi tên quá nhiều, tốc độ quá nhanh, Bàn Tử dù linh hoạt thế nào, lúc này cũng không kịp né, trên người còn bị mũi tên rạch không ít vết thương, còn cái mông to của anh ta, cũng bị cắm mấy mũi tên.

Đau đến mức Bàn Tử "oa oa" hét lớn.

Đặc biệt là lúc này, trên đầu cũng vang lên một tiếng "ầm ầm", trên đầu là một mái vòm hình cái ô.

Sở Long nhìn lên, kinh ngạc thấy, trên mái vòm cũng xuất hiện từng hàng lỗ nhỏ. "Cẩn thận trên đầu, A Ninh!" Sở Long hét lớn một tiếng, lời vừa hét ra, đã nghe thấy trên đầu cũng vang lên một trận âm thanh xé gió.

Bàn Tử và mọi người thân thể co rúm lại, đều đã buông xuôi chờ chết.

Kết quả lúc này, bên cạnh họ lại vang lên một trận âm thanh chuyển động của cơ quan, sau đó là một cái ô khổng lồ bung ra, như

một cái bát úp ngược, che chắn cho tất cả mọi người.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, A Ninh đã mở Kim Cương Tán ra. "Keng!" Một loạt tiếng va chạm vang lên, tuy bị ảnh hưởng bởi mũi tên, Kim Cương Tán không ngừng rung động, nhưng cuối cùng tất cả mũi tên đều bị mặt ô của Kim Cương Tán chặn lại.

Sau mấy loạt bắn, cơ quan xung quanh mới dừng lại.

A Ninh thu Kim Cương Tán lại, kết quả thấy Bàn Tử vẻ mặt buồn bực nhìn A Ninh, "A Ninh, thứ này ở đâu ra vậy?

Có đồ tốt sao không lấy ra sớm?

Mông lớn của Bàn gia tôi cũng đỡ phải chịu nạn." Lúc này mũi tên trên mông Bàn Tử đã được Ngô Thiên Chân rút ra, vết thương cũng đã được xử lý đơn giản, nhưng lúc này mông anh ta vẫn đau rát.

A Ninh có chút ngại ngùng cười gượng một tiếng, "Anh Long tặng tôi, vừa rồi chuyện quá gấp, tôi... tôi quên mất, may mà sau đó anh Long nhắc tôi." Trong lời nói của A Ninh, khi nhìn về phía Sở Long, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức vác cái mặt mập của mình lại gần, "Hê hê, Long ca, có bảo bối tốt như vậy không?

Tùy tiện cho Bàn Tử tôi mười bảy mười tám bộ chơi chơi đi?" Mười bảy mười tám bộ?

Chương 78

Sở Long không nói nên lời, tên này thật sự coi Kim Cương Tán là hàng đại trà rồi.

Sở Long không nói, Cửu Mệnh Miêu lại bất bình "meo" một tiếng, rõ ràng không muốn chủ nhân của mình bị Bàn Tử quấy rầy, trực tiếp lao đến trước mặt Bàn Tử.

Tốc độ của Cửu Mệnh Miêu cực nhanh, Bàn Tử làm sao phản ứng kịp, lập tức trên mặt ăn mấy cái tát mèo. "Không dám nữa, không dám nữa." Bàn Tử rụt cổ lại, lập tức xám xịt bỏ đi.

Sau một hồi náo loạn, chủ yếu là sau khi vết thương của Bàn Tử được xử lý sơ qua, Muộn Du Bình vốn đang im lặng nãy giờ đột nhiên đứng dậy, đi đến trước bức tường di động.

Cũng không biết cậu ta đã làm gì, chỉ tùy tiện di chuyển vài cái, một cánh cửa ngầm liền hiện ra trước mặt mọi người.

“Vãi, ... thế mà cũng mở được à?

Tiểu Ca nhà tôi ơi, anh cũng chơi khăm quá rồi đấy?

Biết có cơ quan sao không ra tay luôn đi?

Lão Bàn tôi cũng đâu đến nỗi phải ăn mấy đòn oan uổng chứ.” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, nhìn Tiểu Ca với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Ngoài Sở Long ra, A Ninh và Ngô Thiên Chân khi nhìn về phía Tiểu Ca, ánh mắt cũng tràn đầy kinh ngạc.

Lúc này nhìn bóng lưng của Tiểu Ca, càng nhìn càng cảm thấy bí ẩn.

Muộn Du Bình không thèm để ý đến lời Bàn Tử, một mình đi

thẳng vào trong.

Bàn Tử bị bơ đẹp, không còn cách nào khác đành theo sau Muộn Du Bình, nhưng không ngờ, lúc này lại nghe thấy giọng nói của Muộn Du Bình từ phía sau cánh cửa ngầm vọng ra.

"Thiên Chân, đi sau lưng tôi." Nghe câu này, Bàn Tử gần như muốn hộc máu.

Ngô Thiên Chân cố nén cười, vội vàng đi vào.

Bàn Tử thở dài một hơi, quay lại nhìn Sở Long và A Ninh đang đi về phía này, đột nhiên có cảm giác "hết thương nổi rồi".

Sau khi Ngô Thiên Chân vào trong, Bàn Tử mới vội vàng đi theo.

A Ninh đi sau Bàn Tử, còn Sở Long thì bọc hậu.

Phía sau cánh cửa ngầm là một lối đi không rộng rãi.

Đối với Sở Long và những người khác thì vẫn có thể hoạt động thoải mái, nhưng Bàn Tử thì rõ ràng có chút không thoải mái.

Bàn Tử bất mãn bĩu môi: "Thiết kế mộ đạo này đúng là không thân thiện với người mập chút nào." Sở Long nghe vậy không nhịn được đáp lại một câu: "Từ xưa đến nay trộm mộ toàn là kẻ gầy gò, làm gì có thằng mập nào đi trộm mộ, không bị cơ quan trong mộ cổ chơi cho chết à." Lời của Sở Long khiến Bàn Tử lập tức đắc ý, cười quay đầu nhìn Sở Long, nói: "He he, anh Long nói không sai, bất kể là Bàn Sơn, Mô Kim, Tá Lĩnh hay Phát Khâu, tôi, Vương Bàn Tử, chắc chắn là người mập số một." Đối với đống mỡ trên người, Vương Bàn Tử vô cùng tự tin.

"Này Bàn Tử, đừng có chém gió nữa, chú ý một chút, cẩn thận đạp phải cơ quan đấy." Thấy Bàn Tử đắc ý như vậy, Sở Long lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Bàn Tử hiển nhiên không hề để tâm, cười nhún vai, nói: "Anh Long, anh căng thẳng quá rồi, thông đạo này là sinh môn do Tiểu Ca mở, trong sinh môn làm sao có nguy hiểm được chứ?

Yên tâm, yên tâm." Chữ "tâm" cuối cùng vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng "cạch".

Bàn Tử giật nảy mình, thân hình béo ú đang bước tới bỗng dưng cứng đờ như bị thi triển định thân pháp.

"Tôi…" Bàn Tử chưa nói hết câu, đã nghe trên đỉnh đầu lại vang lên một loạt tiếng "răng rắc".

Ngay sau đó, vô số mũi tên trút xuống như mưa.

May mà A Ninh kịp thời mở ô, nếu không, trong lối đi chật hẹp thế này, dù thực lực của Sở Long và Muộn Du Bình có mạnh đến đâu, e rằng cũng sẽ bị thương.

Sau một loạt mưa tên, mấy người còn chưa kịp thở phào thì mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển.

Cảm giác này giống như động đất vậy.

Chương 79

Ngay giây tiếp theo, mặt đất dưới chân lại mở ra như một cánh cửa lớn.

Bên dưới là một cái hố sâu dài năm sáu mét, sâu bảy tám mét, dưới đáy hố có những cây cọc nhọn cắm ngược.

Nếu rơi xuống, chắc chắn sẽ chết.

Sở Long và những người khác làm sao phòng bị được sự thay đổi này, chỉ một chút sơ sẩy, tất cả mọi người đều rơi xuống.

Sở Long phản ứng nhanh nhất, một tay ôm lấy A Ninh, đồng thời thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm thẳng vào vách tường, miễn cưỡng ngăn được đà rơi của hai người.

Muộn Du Bình cũng dùng cách tương tự cứu Ngô Thiên Chân.

Đáng thương chỉ còn lại một mình Bàn Tử, bi thảm rơi xuống.

"Bàn Tử, đỡ lấy." Sở Long vội vàng ném Kim Cương Tán cho Bàn Tử.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bàn Tử lập tức mở Kim Cương Tán ra.

Đừng nhìn thân hình Bàn Tử vô cùng béo tốt, nhưng tốc độ hành động lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Khoảnh khắc mở ô, cơ thể cậu ta lập tức lộn một vòng, mặt ô vừa vặn đập vào những cây cọc nhọn kia.

Bị Kim Cương Tán va vào, những cây cọc nhọn lập tức bị đập nát bấy.

Bàn Tử vững vàng đáp xuống đất, nhưng vừa mới bò dậy từ dưới

đất, đã nghe thấy trong toàn bộ hố sâu vang lên một trận gào thét.

"Gào!" Chỉ thấy năm sáu con bánh ú lúc này đang không ngừng vặn vẹo cơ thể đứng dậy từ dưới đất.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, một trong số chúng đã lao thẳng về phía cậu ta.

May mà trong chớp mắt, một bóng người lao thẳng xuống.

Tiểu Ca tung một cước, đá mạnh vào người con bánh ú đó.

Tu vi của con bánh ú này rõ ràng không đủ, chỉ sau vài đòn đã bị Tiểu Ca giết chết.

Trong lúc Tiểu Ca chiến đấu với con bánh ú đó, Sở Long cũng nhảy thẳng xuống, cơ bắp trên tay cuồn cuộn nổi lên, từng quyền đấm mạnh vào người con bánh ú trước mặt.

Một mình anh đã trực tiếp giết chết hai con.

"Vãi, Long gia, cứu tôi." Giờ phút nguy cấp, cách xưng hô của Bàn Tử đối với Sở Long cũng được nâng cấp!

Từ anh Long biến thành Long gia!

Không biết từ lúc nào, Bàn Tử đã bị một con bánh ú đè xuống đất.

Lúc này Sở Long ở gần hơn, lập tức lao ra sau lưng con bánh ú đó, hai tay giữ chặt đầu nó.

Chỉ thấy Sở Long dùng sức hai tay, kèm theo một tiếng "răng rắc", đầu con bánh ú bị vặn gãy.

"Vãi, Long gia oai vũ." Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Ca cũng nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên: "Lợi hại." "Nhưng… bây giờ chúng ta ra ngoài thế nào đây?" A Ninh và Ngô Thiên Chân sau khi giải quyết đám bánh ú bên dưới cũng lần lượt

nhảy xuống, đáp đất một cách vững vàng.

Nghe vậy, Sở Long ôm lấy A Ninh, sau đó lùi lại vài bước, bế A Ninh lấy đà chạy, rồi tung người nhảy lên, hai chân mượn lực đạp lên vách tường, cả người liền "vút" một tiếng nhảy ra ngoài.

Tiểu Ca học theo cách của Sở Long, cũng dễ dàng đưa Ngô Thiên Chân rời khỏi hố sâu.

Thấy A Ninh và Ngô Thiên Chân đều có người bảo vệ, Bàn Tử lập tức méo mặt.

"Tôi…" Bàn Tử vừa định nói, Sở Long lại nhảy xuống hố.

Bàn Tử kích động tiến lên bắt tay Sở Long: "Long gia, anh thương tôi quá à." Sở Long lườm Bàn Tử một cái, cười mắng: "Thương cái mông nhà cậu ấy, mập như thế, tôi bế nổi không?

Chương 80

Tôi xuống lấy đồ.” Sở Long lập tức nhảy lên, rút hai thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm trên vách tường ra, đồng thời mang theo Kim Cương Tán, tự mình rời đi, chỉ để lại một mình Bàn Tử đứng ngẩn ngơ ở dưới.

“Lên đi.” Sở Long chỉ Kim Cương Tán xuống dưới.

May mà cán ô của Kim Cương Tán có thể co duỗi, sau khi kéo dài ra trông như một cây gậy gỗ, có thể chạm tới bên dưới, Bàn Tử nếu nhảy lên là vừa vặn có thể với tới.

“Đối xử phân biệt quá mà!” Bàn Tử lớn tiếng kêu bất công.

A Ninh và Ngô Thiên Chân đều được người bế đi, kết quả đến lượt mình lại phải tự bò lên một cách thảm thương như vậy.

“Không muốn à?

Vậy tôi đi đây.” Sở Long hờ hững nói một câu.

Bàn Tử lập tức giật mình: “Đừng mà Long gia, tôi muốn, tôi muốn.” Bàn Tử lập tức mặt mày khổ sở, khệ nệ cái mông to, bò lên từng chút một.

Vừa bò vừa lộ ra vẻ mặt vừa cười vừa oán giận, bộ dạng hài hước đó thậm chí còn làm cho không khí căng thẳng vừa rồi dịu đi không ít.

“Bàn Tử, cậu đi bọc hậu đi.” Sở Long thản nhiên nói.

Anh thật sự có chút sợ gã này rồi, nếu để gã này đi đằng trước, chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Ngô Thiên Chân và hai người kia lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Không còn cách nào khác, Bàn Tử bị mọi người đẩy ra sau cùng.

Bàn Tử oán thán thở dài một hơi: "Kỳ thị người mập, hừ, đợi rời khỏi mộ cổ, lão Bàn tôi sẽ đi kiện các người ở hiệp hội người mập." Nghe thấy cái gọi là hiệp hội người mập, mọi người lại được một trận cười lớn.

Con đường này có chút dài, mấy người đi mất mấy phút mà vẫn chưa thấy cuối đường.

Chuyện xảy ra trước đó khiến Ngô Thiên Chân và những người khác có chút căng thẳng thần kinh, đặc biệt là càng đi về phía trước, môi trường càng trở nên ẩm ướt, khiến Ngô Thiên Chân có chút lo lắng, không biết có bị nước thủy triều tràn vào không.

"Này Thiên Chân, đừng căng thẳng thế, trong một lối đi thường chỉ đặt một cơ quan thôi, làm sao có thể có đủ loại cơ quan chồng chất được chứ?

Yên tâm yên tâm, đừng tự dọa mình, lão Bàn tôi dám khẳng định, tiếp theo chắc chắn không có nguy hiểm nữa." Bàn Tử vỗ vỗ ngực, nói một câu.

Lời Bàn Tử vừa dứt, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó vỗ vào sau lưng mình.

Bàn Tử liền cười bất lực: "Này Thiên Chân à, cậu đồng ý với lời của lão Bàn tôi thì trả lời một tiếng là được rồi, không cần phải vỗ tôi đâu, xem tay cậu này, ướt át thế, không, tay mềm thật đấy." Bàn Tử cười ha hả, nhưng lời vừa dứt, một luồng khí lạnh bỗng dâng lên từ đáy lòng.

Vừa rồi cậu ta đã bỏ qua một vấn đề, mình đang đi cuối cùng mà, sao có thể là Ngô Thiên Chân vỗ được chứ?

Trong nháy mắt, da gà toàn thân Bàn Tử như muốn nổ tung.

“Cậu nói linh tinh gì đấy Bàn Tử?” Giọng của Ngô Thiên Chân từ phía trước truyền đến.

Câu nói đơn giản này càng khiến Bàn Tử cảm thấy kinh hoàng từ tận đáy lòng.

Cậu ta vô thức đưa tay ra sau sờ một cái, kết quả sờ vào mới phát hiện, mẹ nó toàn là tóc ướt sũng.

Những sợi tóc này như vật sống, khoảnh khắc bị cậu ta nắm lấy, lại quấn chặt lấy bàn tay.

Dù gan lớn như Bàn Tử, lúc này cũng tim đập chân run, trong lòng càng dâng lên một ý nghĩ kinh hoàng.

“Vãi, Cấm Bà!” Hai chữ đơn giản như bom nổ bên tai mọi người.

Sở Long và những người khác vội vàng quay lại nhìn.

Mọi người lập tức biến sắc.

Chỉ thấy khoảnh khắc Bàn Tử hét lên, hai bên vách mộ đạo như sóng biển cuồn cuộn trào ra vô số tóc.

Những sợi tóc dày đặc như những con rắn đen nhỏ, vừa xuất hiện đã lập tức tấn công Sở Long và những người khác.

Chương 81

Nguy cơ bùng nổ trong nháy mắt, Sở Long vô thức bảo vệ A Ninh sau lưng, đồng thời giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Hành động của Muộn Du Bình gần như giống hệt Sở Long, sau khi giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, cậu ta cũng kéo Ngô Thiên Chân ra sau lưng mình.

Bàn Tử uất ức muốn hộc máu.

Những người không bị tấn công thì được bảo vệ kỹ càng, còn "nạn nhân" bị tóc của Cấm Bà quấn lấy như cậu ta lại không ai thèm hỏi đến.

Chỉ trong chốc lát, cơ thể Bàn Tử đã bị những sợi tóc đó quấn quanh như một cái bánh ú, kéo thẳng về phía vách tường bên cạnh.

Khoảnh khắc đó, bức tường như hóa thành một con ác quỷ ăn thịt người.

Sở Long và những người khác không chút nghi ngờ, một khi Bàn Tử đâm vào tường, cậu ta chắc chắn sẽ bị cơ quan bên trong giết chết.

Sở Long và Muộn Du Bình lập tức bôi máu tươi của mình lên Hắc Kim Cổ Đao.

Hai thanh Hắc Kim Cổ Đao nặng trịch và sắc bén vô cùng, lóe lên hàn quang được hai người phi thẳng về phía Bàn Tử.

"Vãi, định mổ lợn à?" Nhìn hai thanh Hắc Kim Cổ Đao bay tới, Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng, đặc biệt là hàn ý tỏa ra từ Hắc Kim Cổ Đao càng khiến Bàn Tử sợ đến run người.

May mà Sở Long nhắm rất chuẩn, hai thanh Hắc Kim Cổ Đao gần

như chỉ lướt nhẹ qua người Bàn Tử, chém đứt những sợi tóc trên người cậu ta chứ không thực sự làm Bàn Tử bị thương.

Bảo huyết của hai người quả thực có tác dụng trấn áp đối với những thứ tà ma như Cấm Bà, nhưng hiện tại Cấm Bà chưa xuất hiện, chỉ có một ít tóc mà thôi, bảo huyết của hai người tự nhiên vô hiệu đối với những sợi tóc không có ý thức và sinh mệnh này.

Hai thanh Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào vách tường, những sợi tóc đen bóng lập tức quấn về phía chúng.

Sở Long đi trước một bước lao đến trước mặt Bàn Tử, một tay kéo Bàn Tử ra khỏi những sợi tóc chưa bị chém đứt, đồng thời mắt nhanh tay lẹ, nhân lúc những sợi tóc chưa quấn chặt hai thanh Hắc Kim Cổ Đao, rút chúng ra.

"Tiểu Ca, mở đường phía trước." Sở Long lập tức ném một thanh cổ đao qua.

Đúng lúc đó, phía trước Tiểu Ca cũng có một mảng tóc lớn lan tới.

Sở Long lúc này cũng giống như Tiểu Ca, Hắc Kim Cổ Đao trong tay được vung lên như gió, chém đứt toàn bộ những sợi tóc cũng đang lan tới từ phía sau.

Một mình anh trực tiếp bao trọn những sợi tóc lao ra từ phía sau và hai bên vách tường, giảm bớt không ít áp lực cho Tiểu Ca.

"Long gia oai vũ." Bàn Tử lập tức nịnh nọt một câu.

Sở Long và Tiểu Ca vừa vung đao chém tóc vừa tiến về phía trước, nhưng số lượng tóc quá nhiều, mấy lần suýt nữa bị tóc tấn công.

"Chết tiệt, cứ thế này thì sớm muộn gì chúng ta cũng chết ở đây, đám tóc này không có điểm dừng à." Ngô Thiên Chân không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng lúc này Bàn Tử đột nhiên ra tay, trực tiếp lấy một bình dầu từ trong ba lô ra, ném về phía đám tóc.

Bình dầu tiếp xúc với tóc liền vỡ tan, dầu bên trong bốc cháy.

Mặc dù những sợi tóc này có chút ẩm ướt, nhưng bị mấy bình dầu ném vào cũng bùng cháy.

Ngọn lửa trực tiếp đốt cháy một lỗ hổng lớn, mấy người vội vàng lao ra khỏi vòng vây của tóc.

Đợi Sở Long quay người lại, phát hiện tóc phía sau đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một vùng cháy đen.

"Ối, Bàn Tử, được đấy nhỉ, túi bảo bối của Doraemon à?

Cái gì cũng có thế?" "Bàn Tử cậu đủ thông minh đấy." Mọi người hết lời khen ngợi, đặc biệt là lúc Sở Long cũng tán thưởng vỗ vỗ vai Bàn Tử, cái "đuôi nhỏ" của Bàn Tử gần như vểnh lên tận trời.

"Ha ha ha, cái túi của tôi á, bên trong cái gì cũng có, bình dầu chỉ là chuyện nhỏ, thuốc nổ các thứ đều có cả, thêm mười tám con Cấm Bà nữa cũng không sợ." Nhìn bộ dạng đắc ý của Bàn Tử, Ngô Thiên Chân không nhịn được đảo mắt, dựa vào vách tường, cạn lời nói: "Khen cậu một câu đã thở không ra hơi rồi à, không lo sao, mộ dưới đáy biển vốn đã ít không khí, bị cậu đốt như vậy, chúng ta đến không khí để thở cũng không có nữa à?" Bàn Tử đang vui vẻ, bị Ngô Thiên Chân chọc một câu, lập tức trừng mắt giận dữ: "Nhảm…" Nhưng Bàn Tử chưa kịp nói xong, Ngô Thiên Chân đột nhiên "A" một tiếng, người loạng choạng.

Giây tiếp theo, một tiếng động trầm đục như sấm sét truyền ra từ hai bên vách đá.

"Chết tiệt, mọi người mau đi, lúc chạy trốn vừa rồi chắc chắn đã kích hoạt cơ quan, vách tường bắt đầu di chuyển về phía chúng ta

rồi.” Vừa nói, Sở Long vừa nắm lấy bàn tay nhỏ của A Ninh, nhanh chóng chạy về phía trước.

May mà hai mắt Sở Long có thể nhìn trong đêm, có thể nhìn rõ lối ra.

Chương 82

"Lối ra!" Sở Long lập tức hét lớn, dẫn A Ninh nhanh chóng thoát khỏi vách đá.

Ngay sau đó là Muộn Du Bình và Ngô Thiên Chân.

Thân hình bốn người đều rất cân đối, mặc dù vách tường đang khép lại, nhưng tạm thời cũng không cần lo lắng gặp nguy hiểm.

Nhưng khổ cho Bàn Tử rồi, chỉ một lúc sau, mức độ khép lại của vách tường chỉ đủ để cậu ta lách người chạy thoát.

Dù vậy, da thịt cậu ta cũng liên tục cọ xát vào vách đá, quần áo trên người cũng bị mài rách một mảng lớn.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử sợ đến mặt tái mét, sợ bị kẹp thành cái bánh mì kẹp thịt trong vách tường.

May mà vào thời khắc quan trọng nhất, Bàn Tử đã lao ra khỏi lối đi.

Đúng lúc cậu ta vừa ra ngoài, phía sau vang lên một tiếng "ầm", vách tường đã khép lại hoàn toàn.

Cảm nhận cơn đau trên người và cảnh tượng vừa rồi, mặt Bàn Tử sợ đến tái nhợt, da mặt càng căng ra vì sợ hãi.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Sở Long không nhịn được trêu chọc một câu: "Bàn Tử, ông nên giảm cân đi." Nếu là Ngô Thiên Chân nói, Bàn Tử chắc chắn sẽ phản bác, nhưng đối mặt với Sở Long, Bàn Tử không có gan đó.

"." Đúng lúc này, Tiểu Ca lạnh lùng nói một câu.

Trong thạch thất vốn có dạ minh châu chiếu sáng, nhưng theo

tiếng nói của Tiểu Ca, những ngọn đèn xung quanh lại bùng cháy một cách kỳ quái.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Bàn Tử và Ngô Thiên Chân giật mình, căng thẳng nhìn xung quanh, sợ gặp nguy hiểm.

Ánh sáng xuất hiện cũng giúp mọi người nhìn rõ bộ dạng của gian thạch thất này.

Toàn bộ căn phòng được xây bằng gạch vữa vàng, hai bên rộng mười trượng, trên đó có xà ngang chạm khắc, mái hiên vẽ vời, chỉ riêng rồng vàng năm móng đã có hơn mười con, trông vô cùng tráng lệ huy hoàng.

"Trời ơi, lão Bàn tôi phát tài rồi." Bàn Tử sau khi nhìn rõ mọi thứ trong thạch thất, liền la lớn: "…Ở đây lại có nhiều cột gỗ Kim Ty Nam to như vậy, chậc chậc, nếu mang ra ngoài được, lão Bàn tôi cả đời này, không, cả đời sau cũng ăn mặc không lo." Bàn Tử lê đôi chân ngắn cũn, hưng phấn chạy tới.

Chỉ thấy ở mỗi bên phòng đều đặt mười cây gỗ Kim Ty Nam nguyên khối.

Những cây gỗ Kim Ty Nam này vô cùng hùng vĩ, ước chừng ba người ôm cũng không xuể, giống như những cây cột chống trời ở nơi tận cùng thế giới.

Ngô Thiên Chân bực mình liếc Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, thứ này là bảo vật, mang ra ngoài phải nộp cho nhà nước." Sở Long cạn lời bị câu nói của Ngô Thiên Chân thu hút, sau đó lại nhìn Bàn Tử, nói: "Tỉnh lại đi, nhiều gỗ Kim Ty Nam như vậy, cậu mang ra ngoài thế nào được, bảo bối thật sự là cái này." Sở Long vừa nói vừa chỉ về phía trước.

Ở vị trí trung tâm của thạch thất, có đặt một cái bàn đá khổng lồ,

trên bàn đá là một mô hình cung điện quy mô hoành tráng.

Một tòa thiên cung vô cùng to lớn, mặc dù bây giờ trên thiên cung có không ít bụi bặm, nhưng vẫn không thể che lấp được sự hùng vĩ của nó.

Tuy chỉ là một mô hình, nhưng lầu rồng điện ngọc, hòn non bộ, dòng nước chảy, tất cả đều có đủ, trông vô cùng hùng vĩ.

"Ở đây có một cỗ thi thể." Sở Long phi thân nhảy lên mô hình, chỉ thấy ở giữa toàn bộ mô hình, có đặt một cái bảo tọa bằng đá, trên bảo tọa có một cỗ thi thể khô quắt hoàn toàn đang ngồi đả tọa.

Thi thể một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, giống như một pho tượng Phật vậy.

Bàn Tử lúc này cũng hứng thú, sờ soạng loạn xạ trên thi thể, khiến Ngô Thiên Chân không nhịn được đảo mắt: "Bàn Tử, bàn tay heo của cậu đến một cỗ thi thể cũng không tha à?" Bàn Tử nhìn cậu ta như nhìn một kẻ ngốc, cạn lời nói: "Cậu không hiểu, đây là kim thân nhục thai, không chừng có giấu bảo bối." Ngô Thiên Chân không cho là đúng, nhìn một vòng vách tường xung quanh, trên đó dường như có bóng ảnh đang lóe lên.

Ngô Thiên Chân lập tức đi tới, kinh ngạc thấy trên vách tường lại có một bức tranh bóng.

Bức tranh này là do bóng của những rãnh khắc trên tường tạo thành khi ánh sáng chiếu vào từ một góc cố định.

Lòng Ngô Thiên Chân khẽ động, kinh ngạc phát hiện, bức tranh trước mắt lại là một bức tranh tự sự.

"Đây mới là bảo bối thật sự, mọi người mau xem." Nghe lời Ngô Thiên Chân, mọi người không khỏi tò mò đi tới, nhưng vì góc nhìn khác nhau nên không nhìn thấy bức tranh nào cả.

“Xem gì?

Xem gì?

Vách tường à?” Bàn Tử cạn lời nói.

Chương 83

"Ở đây có một bức tranh bóng, xem nội dung thì chắc là thể hiện tình hình khi Thiên Cung trên mây vừa hoàn thành.

Cái gọi là Thiên Cung, thực chất là một tòa kiến trúc xây trên một dãy núi vô cùng hiểm trở, đỉnh núi mây mù lượn lờ, bao phủ toàn bộ cung điện." Ngô Thiên Chân vừa nói vừa nhìn sang ba vách tường còn lại, "Trên đó cũng có tranh bóng." Nhìn Ngô Thiên Chân say sưa ngắm vách tường, Bàn Tử và những người khác lập tức mất hứng.

Bàn Tử lập tức chạy về trước cỗ thây khô, tiếp tục nghiên cứu, còn Tiểu Ca thì không biết đang nghĩ gì, lạnh lùng đứng trước mô hình.

Sở Long chậm rãi đi đến trước mặt A Ninh, "Cô đang tìm gì vậy?" Sở Long tò mò nhìn, lúc này A Ninh nhìn đông sờ tây, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

A Ninh thậm chí còn không ngẩng đầu, nói một cách hiển nhiên: "Anh Long, em đang tìm mảnh kim loại đó cho anh." Nghe vậy, trong lòng Sở Long lập tức vô cùng cảm động.

A Ninh từ khi một lòng một dạ với anh, thật sự giống như một người vợ hiền mẹ đảm, không ngừng suy nghĩ cho anh.

Anh vô thức nhìn về phía mô hình: "Không cần tìm nữa, tôi biết mảnh kim loại đó ở đâu rồi." Thực ra lúc nãy đi đến bên cạnh mô hình, trong lòng anh đã mơ hồ có chút cảm ứng.

Trên người cỗ thây khô kia, rõ ràng có cảm ứng của mảnh kim loại.

Đó cũng là lý do tại sao vừa rồi anh phải đặc biệt đi lên để xác

nhận một lần nữa.

Giọng Sở Long không lớn, nhưng trong thạch thất yên tĩnh này lại khiến tất cả mọi người nghe rõ mồn một.

Mọi người đều rất tò mò về mảnh kim loại đó, không khỏi buông việc đang làm, tò mò tiến đến trước cỗ thây khô.

Ngay cả Tiểu Ca lạnh lùng cũng không khỏi tò mò đi tới.

Sở Long tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một nhát dao chém xuống, bổ đôi cỗ thây khô, vô cùng gọn gàng dứt khoát.

"Bão Nguyệt Ngọc Quan?" Tiếp đó mọi người nhìn thấy, bên trong thi thể lại có một cỗ quan tài ngọc trong suốt.

Dưới ánh lửa xung quanh và ánh sáng của dạ minh châu, cỗ quan tài ngọc tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Bàn Tử sau khi nhìn thấy, gần như chảy cả nước miếng, đây chẳng phải là minh khí mà cậu ta hằng mong ước sao?

"Phát tài rồi, phát tài rồi, thứ này nếu mang ra ngoài bán, chắc chắn rất có giá, Long gia oai vũ, không cần xem xét cũng biết được tình hình bên trong thi thể." Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái với Sở Long, hưng phấn nói.

Ngô Thiên Chân và A Ninh, lúc này cũng nhìn Sở Long với ánh mắt kinh ngạc.

"Anh Long oai vũ." Hai người lập tức nịnh nọt.

Chỉ có Muộn Du Bình đứng một bên, trong đôi mắt lạnh lùng, lúc này lại lộ ra một tia kinh ngạc.

Dưới ánh mắt nịnh nọt của Bàn Tử, Sở Long đưa tay ra lấy Bão Nguyệt Ngọc Quan.

Nhưng, giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc đến rớt cả mắt đột nhiên xuất hiện.

Gần như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với bàn tay Sở Long, Bão Nguyệt Ngọc Quan lại tự động dung nhập vào cơ thể Sở Long, biến mất không dấu vết như ảo thuật.

Nhưng ngay sau đó, mọi người cũng nhìn thấy, cùng với việc ngọc quan dung nhập, vết thương trên tay Sở Long lại bắt đầu được chữa lành một cách nhanh chóng.

Đồng thời Sở Long cũng có thể cảm nhận rõ ràng, tinh khí bị mất đi do mất máu trước đó cũng được bổ sung một lượng lớn.

"…Quan tài đâu rồi?

Anh Long, cái quan tài đó chạy đi đâu rồi?" "Đừng nói với tôi, cái quan tài đó lại đang giúp anh Long hồi phục vết thương?" "Anh Long, anh cũng quá đỉnh rồi phải không?

Xem ra, còn có chuyện thần kỳ gì mà anh chưa nói cho chúng tôi biết?" Mấy người bảy miệng tám lưỡi cảm thán, những lời này lọt vào tai Sở Long, Sở Long lập tức "ha ha" một tiếng, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Bàn Tử một lòng một dạ muốn Sở Long chia cho ít bảo bối, dù chỉ là cái nắp quan tài, mang ra ngoài cũng có thể phát tài, nhưng kết quả cái quan tài lại biến mất như vậy.

Cậu ta tự nhiên không cam tâm đến chỗ Sở Long đòi hỏi nhiều, nhưng thấy lúc này Ngô Thiên Chân như một fan cuồng không ngừng khen ngợi Sở Long, không khỏi trêu chọc.

"Này tiểu Thiên Chân, vừa rồi không phải cậu không cho tôi đụng vào mấy cây cột Kim Ty Nam đó, nói là phải nộp cho nhà nước sao, bây giờ Long gia thu mất cái Bão Nguyệt Ngọc Quan đó rồi, sao cậu

không ý kiến gì đi?" Ngô Thiên Chân nghe vậy, lập tức lườm Bàn Tử một cái như nhìn kẻ ngốc: "Cậu có não không Bàn Tử, cậu xem chuyện anh Long vừa làm đi, hành động nghịch thiên như vậy, chứng tỏ Bão Nguyệt Ngọc Quan vốn thuộc về anh Long, là vật phẩm cá nhân của anh Long, đồ của anh Long không lấy thì ai lấy?

Đồ cá nhân thì nộp cho nhà nước cái gì." Ngô Thiên Chân vừa nói, vừa nhìn Sở Long, ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái, dáng vẻ đó như thể nhìn thấy thần tượng của mình.

Chương 84

Sở Long bị cuộc nói chuyện của hai người chọc cười, "ha ha" một tiếng, không thể không nói, được người khác khen ngợi như vậy thật sảng khoái.

"Vật phẩm cá nhân?" Bàn Tử đảo mắt một vòng, như một con quỷ lanh lợi chạy thẳng đến trước cây cột Kim Ty Nam.

"He he, nói như vậy, lão Bàn tôi khắc chữ lên đây làm bằng chứng, chẳng phải cây cột Kim Ty Nam này cũng thuộc về lão Bàn tôi sao?

Đợi sau khi rời khỏi đây, tôi tìm người trục vớt không phải là được rồi sao?" Bàn Tử tự khen mình thông minh, lập tức lấy ra dao găm, chuẩn bị khắc chữ lên đó.

Thấy cảnh này, Ngô Thiên Chân nhíu chặt mày: "Đừng có hồ đồ, đây là quốc bảo, không được làm bậy." Ngô Thiên Chân kéo Bàn Tử lại, sống chết không cho Bàn Tử khắc chữ.

Nhìn hai người đùa giỡn, không chút lo lắng sẽ có nguy hiểm xuất hiện, Sở Long không khỏi cười bất lực.

Lật bàn tay lại, một mảnh kim loại xuất hiện trên tay anh.

"Đừng đùa nữa, mảnh kim loại tôi tìm được rồi, vừa rồi sau khi Bão Nguyệt Ngọc Quan dung nhập vào cơ thể tôi, mảnh kim loại đã rơi vào tay tôi." Lời của Sở Long quả nhiên đã thu hút sự chú ý của Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, hai người tò mò tiến lại gần.

Chỉ thấy trên mảnh kim loại trong tay Sở Long đang lưu chuyển một thứ ánh kim lấp lánh.

Trên mảnh kim loại còn như mang theo một sức hút kỳ lạ, có thể

thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

“Chắc chắn là bảo bối rồi, nhưng thứ này thuộc về Long gia, lão Bàn tôi không dám mơ tưởng.” Bàn Tử chậc chậc khen ngợi hai câu.

“Từ xưa đến nay, bảo vật đều thuộc về người có đức, anh Long quả nhiên là người có đại đức.” Ngô Thiên Chân sùng bái nhìn Sở Long.

Về phần A Ninh, lúc này tuy không nói gì, nhưng khi nhìn Sở Long, ánh mắt tràn đầy sùng bái và thần phục đã nói lên tất cả.

Cô cảm thấy tự hào vì có thể đi theo một người đàn ông phi thường như vậy.

Muộn Du Bình đứng một bên vẫn luôn im lặng, nếu không phải gã này còn có tiếng thở, Ngô Thiên Chân và những người khác đều sẽ tưởng nhầm là một bức tượng.

Nhưng, lúc này, Muộn Du Bình với vẻ mặt lạnh lùng đột nhiên lên tiếng: “Mảnh vỡ này, tôi hình như đã thấy ở đâu đó.” Lời Muộn Du Bình vừa dứt, lông mày cậu ta nhíu chặt lại, trên mặt đầy vẻ suy tư.

Sở Long lập tức hứng thú, bây giờ tuy chưa rõ mảnh kim loại này dùng để làm gì, nhưng có một điều anh đã rõ, thứ này có liên quan rất lớn đến anh.

Thu thập đủ các mảnh kim loại, bí ẩn về thân thế của anh cũng có thể theo đó mà được giải đáp.

Vì vậy, Sở Long rất để tâm đến lời của Muộn Du Bình.

“Đã thấy?

Ở đâu?” Sở Long không nhịn được hỏi một tiếng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Muộn Du Bình đã lại ngẩn người.

Chỉ nghe, một loạt tiếng kêu quái dị dồn dập, liên tiếp truyền đến

từ phía sau.

Âm thanh đó giống như ác quỷ dưới địa ngục đang gào thét trong đau đớn, chỉ nghe tiếng thôi cũng đủ khiến người ta da đầu tê dại.

Mọi người vội vàng quay đầu lại, dưới ánh sáng của lửa trên giá nến và dạ minh châu, trên vách tường phía sau, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cánh cửa đá đang mở.

Lúc này, một đám lớn hải hầu tử nối đuôi nhau tràn ra từ trong mộ đạo.

Những con hải hầu tử này vừa xuất hiện, đã điên cuồng lao vào trong thạch thất.

Khuôn mặt chúng vô cùng hung tợn, thoạt nhìn, cho người ta cảm giác như có vô số ác quỷ đang gào thét.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác đều có chút da đầu tê dại.

"Mau nhìn kia." Lúc này, Ngô Thiên Chân kinh hô một tiếng, sau khi toàn bộ hải hầu tử lao vào thạch thất, từ phía sau cửa đá, lại xuất hiện một con Hạn Bạt.

"Vãi, thứ này không phải bị chúng ta giết rồi sao?

Lại sống lại à?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô.

Trước đó cậu ta đã tự mình cảm nhận được năng lực của Hạn Bạt.

Chương 85

Bây giờ xem ra, nếu thứ này có khả năng hồi sinh mọi xác chết, thì dù có bản lĩnh của thần tiên cũng không làm gì được nó.

"Yếu tố không thể lường trước chết tiệt." Sở Long mắng một câu, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Mặc dù anh đã xem nguyên tác, nhưng trong nguyên tác tuyệt đối không có ghi chép như vậy.

Anh khẽ nheo mắt, thị lực tức khắc tăng cường, ngay cả những cảnh tượng cực kỳ nhỏ bé cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Rất nhanh Sở Long đã nhìn thấy, trên người Hạn Bạt lại có mấy sợi tóc dài mảnh.

Những sợi tóc này quấn lấy tay chân Hạn Bạt, điều khiển nó như một con rối.

"Mẹ nó, Hạn Bạt không sống lại, nếu tôi không nhìn lầm, thứ này hẳn là bị Cấm Bà điều khiển, nếu tôi không nhìn lầm, đám hải hầu tử này cũng bị Cấm Bà điều khiển." Trong lúc Sở Long nói, những con hải hầu tử đó cũng điên cuồng lao tới, bao vây toàn bộ mô hình.

Sở Long lập tức cầm Hắc Kim Cổ Đao, không nói hai lời liền rạch máu tươi của mình ra.

Anh tỏa khí huyết ra, Muộn Du Bình cũng làm theo, khí huyết của hai người chồng chất lên nhau.

Nếu là lúc bình thường, đám hải hầu tử này có lẽ đã chạy mất dạng từ lâu.

Huống hồ lúc này còn có một con cửu mệnh miêu.

Cửu mệnh miêu "meo" một tiếng, lông trên người dựng đứng cả lên.

Nhưng ba sự tồn tại trấn tà lớn của Sở Long, bây giờ dường như đã mất đi khả năng trấn tà.

Mặc dù hải hầu tử trông có vẻ e dè, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước tiến của chúng.

"Gào gào!" Hải hầu tử không ngừng gào thét, lúc này chúng đã lao lên mô hình.

"Vãi, Long gia, bảo huyết chẳng lẽ mất tác dụng rồi?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng, đây là chỗ dựa lớn nhất của họ, nếu mất tác dụng thì chắc chắn sẽ chết.

Sở Long chửi thề một tiếng, nói: "Mẹ nó, bản thân hải hầu tử đáng lẽ phải sợ máu tươi của tôi, nhưng bây giờ cơ thể chúng bị Cấm Bà điều khiển, thân bất do kỷ nên mới tiếp tục lao tới." Trong lúc Sở Long nói, vừa hay nhìn thấy, lúc này A Ninh dường như đang loay hoay với thứ gì đó.

"Gào…" Lúc này, dưới sự điều khiển của Cấm Bà, những con hải hầu tử này đi đầu phát điên lao tới.

Sở Long và Muộn Du Bình lập tức bôi máu tươi lên Hắc Kim Cổ Đao, đang chuẩn bị lao ra đối phó với những con hải hầu tử đó, thì không ngờ lúc này… Cánh cửa của một tòa cung điện mô hình không xa chậm rãi mở ra, lộ ra một lỗ hổng đen kịt.

"Lối ra ở đó, chúng ta có thể rời đi từ đó." Rõ ràng, trước đó A Ninh đã có sự tìm hiểu kỹ lưỡng hơn về mộ dưới đáy biển, cũng biết lối ra của mộ cổ ở đâu.

Sở Long không nghi ngờ gì, lập tức bảo vệ A Ninh, lao về phía lỗ hổng đó.

Nhưng lúc này, những con hải hầu tử cũng cuồn cuộn như sóng triều.

Sở Long lúc này như hóa thân thành một đại chiến thần, không ngừng xoay sở giữa đám hải hầu tử xung quanh.

Mỗi khi thân hình anh di chuyển, lại có một con hải hầu tử bị đánh lui.

Anh vốn định chém đứt những sợi tóc đó, để đám hải hầu tử thoát khỏi sự trói buộc của Cấm Bà.

Nhưng điều khiến Sở Long không ngờ tới là, những sợi tóc này lại vô cùng bền chắc, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không thể chém đứt.

Sở Long làm tới cùng, điên cuồng tấn công đám hải hầu tử, cuối cùng để lại một đống xác hải hầu tử trên đất.

Nhìn lại Tiểu Ca, tuy cũng vô cùng dũng mãnh, nhưng số lượng hải hầu tử giết được rõ ràng không thể so sánh với Sở Long.

Cuối cùng, mọi người đã đến được lối ra đó.

"Muộn Du Bình, mở đường phía trước, tôi bọc hậu!" A Ninh rõ ràng không muốn Sở Long mạo hiểm như vậy, vô thức muốn ngăn cản.

Nhưng lúc này lại nghe thấy Sở Long trực tiếp lắc đầu từ chối.

"Năng lực của tôi, cô không hiểu sao?

Chương 86

Đám khỉ này không đáng sợ.” Bàn Tử vội nói: “A Ninh yên tâm đi, Long gia lợi hại như vậy, đám hải hầu tử này tuyệt đối không thể đến gần được.” “Đúng vậy A Ninh, chúng ta đi thôi, anh Long thần võ vô cùng, chúng ta ở lại chỉ làm vướng chân vướng tay.” Ngô Thiên Chân cũng bổ sung một câu.

Cuối cùng, A Ninh cắn môi gật đầu đồng ý, lúc rời đi, vô cùng quan tâm nói một tiếng cẩn thận.

Đợi mọi người rời đi, Sở Long mới đưa mắt nhìn những cây cột Kim Ty Nam xung quanh.

Anh lập tức vung tay, trực tiếp mở ra không gian tùy thân.

Miệng anh hô một tiếng thu, một luồng hấp lực tức khắc xuất hiện, thu toàn bộ những cây cột Kim Ty Nam đó vào trong không gian tùy thân.

Trong lúc đó cũng có không ít hải hầu tử lao tới, kết quả toàn bộ đều biến thành oan hồn dưới chân Sở Long.

Làm xong tất cả, Sở Long cũng không ham chiến, quay người chuẩn bị rời đi.

Kết quả lúc này, một tiếng gào thét phẫn nộ truyền ra.

Chỉ thấy Cấm Bà lúc này đang điều khiển thi thể Hạn Bạt, điên cuồng lao tới.

Đặc biệt là móng vuốt của Hạn Bạt, càng giống như hai thanh đao thép sắc bén, khi vung trong không gian đều mang theo tiếng xé gió.

Tốc độ của Hạn Bạt dưới sự điều khiển của Cấm Bà vô cùng nhanh, Sở Long cũng không kịp ứng phó.

Anh vô thức lấy Hắc Kim Cổ Đao ra đỡ.

Nhưng khi cơ thể cường tráng của Hạn Bạt xuất hiện trước mặt Sở Long, vung móng vuốt định tấn công anh, lại có một luồng kim quang lóe lên.

Giây tiếp theo, cơ thể mạnh mẽ của Hạn Bạt lại bị chém thành hai đoạn, rơi xuống bên chân anh.

"…" Sở Long lúc này ngạc nhiên nhìn, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, mảnh kim loại trong cơ thể và mảnh kim loại trên tay anh lại dung hợp làm một, và hình thành một thanh trường kiếm hoàn chỉnh.

Trường kiếm hoa lệ thần bí, lóe lên ánh sáng sắc bén chói lọi.

Con Hạn Bạt vừa rồi, đã bị ánh sáng sắc bén đó chém đứt trong nháy mắt.

Lưỡi kiếm sắc bén nuốt nhả kiếm mang, khiến Sở Long cũng phải kinh ngạc.

Sở Long vô thức đưa tay ra, rồi kinh ngạc phát hiện, tuy bây giờ trên trường kiếm, kiếm mang sắc bén, nhưng đối với anh lại không hề có chút tổn thương nào.

Đặc biệt là khoảnh khắc nắm lấy chuôi kiếm, trong lòng lại có một cảm giác như nước với sữa hòa tan.

Dường như thanh trường kiếm này vốn là một thể với anh.

Nhìn lối ra phía sau, lại nhìn Hạn Bạt trên đất.

Trong lồng ngực lập tức dâng lên một luồng khí phách hào hùng.

"Ha, có thần khí này trong tay, lão tử đây còn phải sợ!" Sở Long hưng phấn hét lớn một tiếng.

Giây tiếp theo, Sở Long lao thẳng về phía đám hải hầu tử.

Trường kiếm trong tay anh nuốt nhả kiếm mang, thường thì chưa tiếp xúc với hải hầu tử, những con hải hầu tử đó đã bị kiếm mang chém chết hoàn toàn.

Trong chốc lát, xác hải hầu tử chất thành đống, ngay cả gạch đá xanh trên đất, lúc này cũng bị nhuộm thành màu đỏ máu. …… "Không được, tôi lo cho anh Long." Trong lúc Sở Long chiến đấu, A Ninh đã đi đến cuối hành lang.

Trước mặt họ là một cánh cửa đá, nhưng Sở Long mãi chưa về, cô cũng không có tâm tư mở cửa đá.

Đợi một lúc không thấy Sở Long xuất hiện, A Ninh lập tức căng thẳng.

Cô không ngừng đi đi lại lại trong hành lang, dáng vẻ đó trông đầy lo lắng, đôi mày tú mỹ lúc này đã nhíu chặt lại.

"Tôi phải quay lại bây giờ, nếu mọi người lo bị hải hầu tử tấn công, có thể tiếp tục ở lại đây." A Ninh cắn răng, quay người chạy về.

Chương 87

Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, nói: "Mẹ nó, hải hầu tử thì có gì ghê gớm, trước đây Long gia đối với lão Bàn tôi không tệ, lão Bàn tôi sao có thể tham sống sợ chết, không màng đến Long gia chứ, đi, tính cả lão Bàn tôi một người." "Có tôi." Ngô Thiên Chân lúc này cũng vội vàng đi theo.

Muộn Du Bình không nói gì, chỉ dùng hành động thực tế để biểu đạt ý của mình.

Cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao, sải bước đi về.

Chỉ là… khi họ quay lại lối vào, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, tất cả mọi người đều chấn động.

Chỉ thấy bên ngoài như một biển máu, vô số xác hải hầu tử bị chém thành hai đoạn, nằm trong vũng máu.

Máu tươi róc rách chảy ra từ xác hải hầu tử.

Vừa xuất hiện, họ đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

"Gào gào!" Hải hầu tử không ngừng gào thét.

Chỉ là không giống như vừa rồi, trước đó những con hải hầu tử này trông vô cùng hung tợn bá đạo.

Nhưng bây giờ, trong tiếng gào thét đó, tràn đầy sự kinh hoàng.

Thậm chí không ít hải hầu tử còn định bỏ chạy.

Kết quả thì sao?

Một bóng người như chiến thần xuất hiện trước mặt những con hải hầu tử đó, trong tay anh cầm một thanh trường kiếm tỏa ra kiếm mang chói lọi.

Một người giữ ải, vạn người không qua nổi, anh đang đứng ở lối vào nơi hải hầu tử xuất hiện, bất kỳ con hải hầu tử nào lao tới định bỏ chạy, gần như đều bị chém thành hai đoạn.

Trong chốc lát, bên cạnh anh, xác hải hầu tử chất cao như núi.

"Vãi, Long gia oai vũ bá khí, ha ha ha, tôi biết có Long gia nhà ta ở đây, đám hải hầu tử này không cần phải sợ, xem Long gia nhà ta kìa, giết đám hải hầu tử này chẳng khác gì bổ dưa hấu." "Đó là anh Long sao?

Trời ơi, tôi còn tưởng là chiến thần chứ?

Bá khí quá, tôi mà có được bản lĩnh của anh Long, không, dù chỉ là một phần nhỏ thôi, cả đời này cũng đủ rồi." "Vãi, Ngô Thiên Chân, mẹ nó cậu đang chiếm tiện nghi của lão Bàn tôi à?

Tôi gọi là Long gia, cậu gọi là anh Long?" Ngô Thiên Chân và Bàn Tử sau khi thấy Sở Long ra tay bá đạo, lập tức thả lỏng, hai người cũng có chút tâm tư bắt đầu đấu võ mồm.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Muộn Du Bình lộ ra một vẻ kinh hãi.

Cậu ta im lặng nhìn Sở Long đang không ngừng vung đao chém giết giữa đám hải hầu tử, cuối cùng cũng thốt ra một chữ: "Trâu!" Lời của Muộn Du Bình lập tức khiến Bàn Tử và Ngô Thiên Chân "ha ha" một tiếng, giơ ngón tay cái lên cùng hét lớn một tiếng "Trâu".

A Ninh lúc này cũng vô cùng kích động, khi nhìn dáng vẻ của Sở Long, trong mắt gần như phát ra ánh sáng.

"…Người đàn ông của mình, một đại anh hùng!" Khoảnh khắc này, trong lòng A Ninh tràn đầy tự hào, cả đời này có thể đi theo một người đàn ông như vậy, cô cảm thấy đáng giá.

Rõ ràng Sở Long hiện tại không chú ý đến động tĩnh bên phía Ngô Thiên Chân.

Khoảng mười phút sau, tất cả hải hầu tử đều bị giết chết, hóa thành những xác chết, chất đống bên cạnh Sở Long.

Trong huyệt mộ dưới đáy biển, dường như đã biến thành một mảnh địa ngục.

Trên mặt những xác hải hầu tử đó, càng chất đầy sự kinh hoàng, dường như dù đã chết, cũng không thể xua tan được bóng ma tâm lý mà Sở Long đã gây ra trước khi chết.

"Gào!" Một tiếng gầm rú truyền ra.

Nhìn lại lúc này, hiện trường ngoài Sở Long ra, người duy nhất còn đứng chỉ còn lại Cấm Bà.

Vừa rồi Cấm Bà điều khiển đám hải hầu tử này không ngừng tấn công Sở Long, nhưng kết quả lại bị Sở Long giết sạch.

Thậm chí khi giết đám hải hầu tử đó, Sở Long chỉ cần một chiêu là đủ.

Ngay cả một tà ma như Cấm Bà, trong lòng cũng đầy sợ hãi.

Chương 88

Nó không ngừng gào thét, có một khoảnh khắc, trong mắt Cấm Bà, con người vốn yếu đuối, nhưng con người trước mặt này mới là ác quỷ thực sự.

"Ồ, cũng biết sợ à?" Sở Long nhìn Cấm Bà, trong mắt đầy vẻ cười lạnh, bước lên một bước, một luồng khí tức bá đạo tỏa ra từ trên người anh.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, sau khi cảm nhận được sự bá đạo của Sở Long, Cấm Bà lại kinh hoàng hét lên một tiếng, liên tục lùi về phía sau mấy bước, dường như không dám tiếp xúc với Sở Long chút nào.

"Ha ha ha, Long gia bá đạo!" Đúng lúc này, mấy tiếng hoan hô truyền ra.

Sở Long sững sờ, lúc này mới phát hiện, A Ninh và những người khác lại quay trở lại.

Thị lực của Sở Long mạnh đến mức nào, lúc này tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng, sự quan tâm trong mắt A Ninh khiến nội tâm Sở Long cũng cảm thấy một trận ấm áp.

"Gào!" Cấm Bà lúc này gầm lớn một tiếng, như phát điên lao về phía Bàn Tử.

Rõ ràng trí thông minh của Cấm Bà rất cao, lúc này nó muốn dùng Bàn Tử và những người khác làm uy hiếp, để Sở Long bó tay bó chân không dám giết.

"Muốn chết!" Ba chữ đơn giản, khi từ miệng Sở Long hét ra, nhiệt độ xung quanh dường như giảm đi không ít.

Sở Long chân phải mạnh mẽ dậm xuống đất, cả người nhanh chóng lao về phía Cấm Bà, đồng thời thanh kiếm sắc trong tay cũng nhanh chóng được ném ra.

Trường kiếm lao đi với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Cấm Bà.

Cấm Bà vừa rồi đã chứng kiến sự lợi hại của trường kiếm, lúc này làm sao dám tiếp xúc với nó.

Nó lập tức dừng lại, mái tóc dài như vô số con rắn nhỏ, bao bọc lấy trường kiếm.

Gần như trong nháy mắt, trường kiếm đã bị bao bọc hoàn toàn.

"Thôi rồi!" Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác không nhịn được kinh hô.

Thanh kiếm sắc này bá khí vô cùng, có thể gọi là thần binh lợi khí chém giết tà ma.

Nếu bị Cấm Bà cướp đi, đối với Sở Long mà nói, chẳng khác nào bị chặt mất một cánh tay.

Điều khiến họ cảm thấy kinh hoàng hơn là, nếu trường kiếm bị Cấm Bà khống chế, phản công lại họ, thì đối với họ mà nói, tuyệt đối là một thảm họa.

Khoảnh khắc ý nghĩ này lóe lên, sau lưng mọi người lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, xương cốt toàn thân không ngừng run rẩy.

Vô số tóc không ngừng cuộn trào, bao bọc trường kiếm ba lớp trong ba lớp ngoài.

Nhìn từ xa, trông như một cái kén già khổng lồ vô cùng.

Sau khi trói buộc được thanh trường kiếm, Cấm Bà như một nông nô lật đổ chủ nhân, lập tức cười điên cuồng một cách hung tợn.

Sở Long khẽ nhíu mày, nếu nói không lo lắng thanh thần binh lợi khí này bị Cấm Bà cướp đi, thì tuyệt đối là không thể.

Chỉ là giữa thanh thần binh lợi khí này và anh dường như có một loại liên kết tâm niệm, Sở Long tâm niệm khẽ động, lập tức rõ ràng trạng thái của trường kiếm lúc này.

Khóe miệng Sở Long khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Đồ của tôi, ngươi cũng dám động vào?

Sát!" Sở Long tay đơn kết kiếm chỉ, chỉ về phía cái kén tóc đó.

Gần như trong nháy mắt, một tiếng kiếm minh vang lên, toàn bộ cái kén tóc nổ tung, kiếm khí sắc bén tung hoành tứ phía, tỏa ra những dao động mạnh mẽ khiến người ta kinh sợ.

Bàn Tử và những người khác khi cảm nhận được luồng khí tức đó, đều không nhịn được liên tục lùi lại mấy bước.

Sở Long đi đầu lao đến trước thanh trường kiếm, đưa tay ra nắm lấy nó.

Khoảnh khắc tiếp xúc với thanh trường kiếm, thanh thần binh lợi khí này lại xảy ra dị biến.

Từ trên trường kiếm dâng lên một luồng dao động khí tức nóng rực, trường kiếm khẽ rung lên, trên thân kiếm lập tức bốc lên ngọn lửa.

Chương 89

Ngọn lửa bá đạo vô cùng, trực tiếp thiêu rụi tóc của Cấm Bà.

Sở Long chỉ trường kiếm về phía trước, hét lớn một tiếng: "Thiêu!" Thân kiếm nuốt nhả ngọn lửa, theo cú vung của Sở Long, lưỡi lửa dài trực tiếp bao bọc lấy bản thể của Cấm Bà.

"A!" Cấm Bà đau đớn gầm lớn, nhưng không lâu sau, bản thể của Cấm Bà đã bị thiêu thành tro bụi.

"Anh Long oai vũ!" "Long gia bá khí." "Long gia quả nhiên không đơn giản, lão Bàn tôi biết mà, Long gia vừa ra tay, là biết có hay không ngay, hải hầu tử chó má, Cấm Bà chó má, đều không chịu nổi một kiếm của Long gia." "Anh Long quả thực lợi hại, vừa rồi lúc anh Long giết Cấm Bà, tôi còn tưởng mình bị ảo giác, như thể trước mặt xuất hiện một chiến thần." "Chiến thần chó má, Long gia còn lợi hại hơn chiến thần nhiều." Bàn Tử và những người khác vội vàng chạy ra từ lối vào đó, nhìn Cấm Bà đã hóa thành tro bụi trên đất, ai nấy đều hoan hô.

Tất cả mọi người khi nhìn Sở Long, trong mắt đều mang một vẻ sùng bái.

Nghe Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đấu võ mồm, Sở Long ha ha ha một tiếng, trong lòng tràn đầy khí phách.

Sở Long thu kiếm lại, thanh trường kiếm này cũng thật kỳ lạ, theo ý niệm của anh thay đổi, ngọn lửa và kiếm khí trên thân kiếm đều thu lại hoàn toàn, không đến nỗi làm Bàn Tử bị thương.

A Ninh lúc này ngoan ngoãn đi đến trước mặt Sở Long.

"Anh Long, anh không bị thương chứ?" Mặc dù đã thấy Sở Long

thần dũng vô cùng, nhưng A Ninh không nhịn được quan tâm hỏi một câu.

Sở Long ha ha một tiếng, có một người phụ nữ quan tâm như vậy, cảm giác này thật sự rất sảng khoái.

Chỉ là đang chuẩn bị có thế giới hai người với A Ninh, kết quả Bàn Tử, cái bóng đèn không biết điều này lại chen vào.

"He he, A Ninh, hải hầu tử và Cấm Bà nếu chết rồi có linh, có lẽ cũng bị lời của cô làm cho tức đến hồn phi phách tán mất, xem Long gia nhà ta vừa rồi bá đạo thế nào, Long gia có thể có chuyện gì được chứ?" "Tôi nói cho cô biết, đừng nói là mấy con hải hầu tử này, thêm một lần, không, gấp mười lần hải hầu tử, cũng không đến gần được Long gia nhà ta đâu, phải không Long gia." Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng nháy mắt với Sở Long, một bộ dạng nịnh nọt.

Sở Long cạn lời, lườm Bàn Tử một cái rồi nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, nói đi Bàn Tử, ông muốn làm gì?" Bàn Tử liều mạng nịnh nọt mình như vậy, Sở Long không tin gã này không có ý đồ gì.

Bàn Tử cười gian một tiếng, không ngừng xoa tay: "He he, Long gia lợi hại như vậy, lão Bàn tôi làm tiểu đệ của Long gia nhé, ôm đùi Long gia, xin một sợi lông chân cũng được ạ." Sở Long cạn lời, chủ động lơ gã Bàn Tử này đi.

"Anh Long, kiếm này ở đâu ra vậy?

Có thể cho em xem không?" A Ninh lúc này tò mò nhìn.

A Ninh sớm muộn gì cũng là người phụ nữ của anh, Sở Long cũng không giấu diếm, đưa ngang thanh trường kiếm ra, đặt trước mặt mọi người.

"Sau khi hai mảnh kim loại trước đó dung hợp lại, đã biến thành

nó, lai lịch cụ thể tôi cũng không rõ." Mấy người nghe vậy, trong lòng càng kinh ngạc.

Cũng không biết kiếm này được đúc bằng chất liệu gì, trên trường kiếm mơ hồ có một loại ánh sáng thần tính đang lấp lánh.

Trên thân kiếm điêu khắc mấy con thần long năm móng, những con thần long này bay lượn trên chín tầng trời, bá đạo vô cùng.

Mấy người chỉ nhìn hình dáng thân kiếm, trong lòng đã đầy vẻ kính ý.

Trong lúc Bàn Tử và những người khác đang chậc chậc khen ngợi thanh trường kiếm, Sở Long đã gọi hệ thống ra.

"Này, hệ thống ra đây cho tôi." [Chủ nhân thân mến, ngài gọi tôi có chuyện gì không ạ?] Giọng nói nịnh nọt của hệ thống truyền ra từ trong đầu Sở Long.

"Thứ này lai lịch thế nào?" [Chủ nhân thân mến, vì vấn đề quyền hạn, hệ thống tạm thời không thể nói lai lịch của thanh kiếm này cho chủ nhân biết, nhưng thưa chủ nhân, thanh kiếm này chưa ở hình thái hoàn chỉnh, chỉ cần ngài khôi phục hoàn toàn thanh trường kiếm này, ngài sẽ có thể biết được lai lịch thật sự của nó.]Vì hệ thống đã nói như vậy, Sở Long cũng chỉ có thể bỏ qua.

Mấy người thu dọn một chút, liền lập tức rời đi.

Trong lúc đó, khi vào gian thạch thất sau hành lang, Sở Long đã thu một vòng cây san hô vô giá vào trong không gian tùy thân. …… "Vãi, chúng ta lên nhầm thuyền rồi à?" Đợi mọi người từ mộ dưới đáy biển trở về thuyền, ai nấy đều ngẩn ra.

Chỉ thấy trên thuyền người qua người lại, những người này đều là những gương mặt xa lạ.

Thật ra, nếu không phải sau đó Lão Kim xuất hiện, Bàn Tử còn

tưởng thuyền đã bị những người này chiếm mất, còn định ra tay "cướp" lại thuyền.

"Đi chết đi Bàn Tử, nếu cậu dám động vào thuộc hạ của tôi, cẩn thận tôi liều mạng với cậu." Lão Kim vội vàng ra mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Đây đều là thuộc hạ của ông ta, trước đó ông ta đã liên lạc gọi đến.

Đêm về.

Chương 90

Đêm trên biển, thời tiết vô cùng lạnh lẽo, đặc biệt là sau cơn bão trước đó, dù mọi người đang ở trong khoang thuyền cũng có chút lạnh.

"Này Lão Kim, ông cũng quá keo kiệt rồi phải không?

Không có máy sưởi à?" Bàn Tử không nhịn được càu nhàu một câu.

Ngô Thiên Chân và những người khác lập tức gật đầu, nhìn về phía Lão Kim.

Lão Kim cười gượng một tiếng, miệng liên tục nói mấy tiếng quên rồi, đồng thời, với lòng trung thành với Sở Long, lập tức tìm một tấm thảm da cừu, "Chủ nhân, thảm da cừu ấm lắm, ngài có thể dùng để sưởi ấm." Lão Kim một bộ dạng nịnh nọt, nhưng lần này Bàn Tử lại không vui.

"Ối, này Lão Kim, đối xử phân biệt cũng quá rõ ràng rồi phải không?" Bàn Tử trêu chọc một câu, "Không được không được, mọi người bình đẳng, ông cũng phải cho tôi một ít." "Đúng vậy, biết ông trung thành với anh Long nhà tôi, nhưng nịnh nọt cũng quá khiến người ta ghen tị rồi phải không?" Ngô Thiên Chân cũng hùa theo.

Lão Kim với vẻ mặt đương nhiên lườm Bàn Tử một cái, bực mình nói: "Bàn Tử, ngày nào đó cậu có bản lĩnh như chủ nhân, Lão Kim tôi cũng sẽ tặng cậu một tấm thảm lông cừu." Bị Lão Kim chặn họng một câu, Bàn Tử lập tức cứng họng.

Không thể không nói, có gã mồm mép như Bàn Tử ở đây, không khí xung quanh tuyệt đối không tệ đi đâu được, cả khoang thuyền trong chốc lát đều tràn ngập tiếng cười.

Sở Long nhận lấy tấm thảm, thấy A Ninh bên cạnh người có chút run rẩy.

Sở Long không nói gì, rất chu đáo đắp tấm thảm lông cừu lên người A Ninh.

Gò má A Ninh lập tức ửng hồng.

Mặc dù lúc này A Ninh không nói gì, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

A Ninh nhẹ nhàng dựa vào người Sở Long, một dáng vẻ chim nhỏ nép vào người.

Nhìn cảnh này, mọi người lập tức la lớn không chịu nổi, bị nhét cẩu lương ngập mặt.

Mấy người nói chuyện phiếm một lúc rồi lần lượt rời đi.

Dù sao cũng đã trải qua một hồi vật lộn ở mộ dưới đáy biển, mọi người đều có chút mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Trên thuyền có không ít khoang nghỉ, bình thường đều là nơi các thủy thủ dùng để nghỉ ngơi ngủ nghỉ.

Phòng của Sở Long tự nhiên là khoang thuyền trưởng, là sự tồn tại xa hoa nhất trong tất cả các phòng.

Sở Long tùy tiện dọn dẹp cơ thể, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi bắt đầu sắp xếp lại những thu hoạch trước đó ở mộ dưới đáy biển.

Chuyến đi mộ dưới đáy biển này có thể nói là thu hoạch đầy ắp, sau này nếu có cơ hội sẽ tìm người bán đi.

Sau đó Sở Long cũng lấy ra thanh trường kiếm thần bí đó, cẩn thận ngắm nghía.

Không biết tại sao, càng nhìn thanh trường kiếm này, trong lòng càng có một cảm giác như nước với sữa hòa tan, dường như thanh

trường kiếm này sinh ra đã thuộc về anh.

"Lai lịch rốt cuộc là gì?" Sở Long thầm nghĩ.

Trường kiếm dường như mang theo một loại linh tính, sau khi nghe lời Sở Long, thân kiếm khẽ rung lên, dường như đang hưởng ứng câu hỏi của Sở Long, khiến anh kinh ngạc.

Nhưng lúc này, cửa phòng Sở Long bị gõ, Sở Long mở cửa ra xem, phát hiện lại là Muộn Du Bình.

"Tìm tôi?" Sở Long tò mò hỏi, Muộn Du Bình bình thường đều lạnh như băng, hiếm khi chủ động tìm người.

Muộn Du Bình gật đầu, liếc nhìn thanh trường kiếm trên giường, nói: "Lúc ở mộ dưới đáy biển, tôi đã nhìn thấy một số chuyện liên quan đến loại mảnh kim loại đó, tôi có lẽ sẽ rời đi một thời gian." Lời của Muộn Du Bình đối với Sở Long mà nói, tuyệt đối là một bất ngờ lớn.

Một khi thu thập đủ loại mảnh kim loại này, sẽ có thể làm rõ được lai lịch thật sự của thanh trường kiếm thần bí.

Nói đến đây, Muộn Du Bình không khỏi do dự: "Trong khoảng thời gian tôi không ở đây, phiền anh chăm sóc Ngô Thiên Chân nhiều hơn, đừng để cậu ấy gặp nguy hiểm." Trong giọng nói của Muộn Du Bình tràn đầy sự quan tâm.

Sở Long nghe vậy trong lòng thầm cười một tiếng, quả nhiên là cặp đôi siêu cường trong mắt các hủ nữ, Muộn Du Bình lại quan tâm Ngô Thiên Chân như vậy.

"Yên tâm, yêu cầu nhỏ này tôi có thể làm được, dù sao khoảng thời gian này tôi cũng vô vị, giúp cậu chăm sóc Ngô Thiên Chân là được rồi." Sau khi nhận được câu trả lời của Sở Long, Muộn Du Bình mới yên tâm rời đi.

Sở Long quay lại giường, sau khi cất thanh trường kiếm đi, trong lòng liền bắt đầu mong đợi lai lịch của thanh trường kiếm đó.

Chương 91

Nhưng hôm nay phòng của Sở Long dường như đã trở thành thánh địa cho người khác "hành hương".

Sở Long vừa nằm xuống không lâu, cửa phòng lại bị gõ.

Chỉ là lần này, khoảnh khắc nhìn thấy người đó, cả người anh đều sững sờ, thậm chí máu tươi trong cơ thể còn có cảm giác muốn sôi trào.

Chỉ thấy A Ninh không chút che giấu phô bày trước mặt Sở Long.

A Ninh mặt mày ửng hồng, mắt nhìn Sở Long đầy mê ly.

Nhìn Sở Long có chút ngẩn ngơ, A Ninh che miệng cười "phụt" một tiếng, chậm rãi giơ chai rượu vang trong tay lên: "Anh Long không mời em vào ngồi chơi một lát sao?" Ngồi chơi?

Hay là 'làm' gì đó?

Tim Sở Long bất giác đập nhanh hơn!

Dường như anh có dự cảm rằng đêm nay sẽ có chuyện gì đó khác thường xảy ra.

Sở Long lập tức tránh đường cho A Ninh đi vào, sau khi A Ninh vào phòng, anh còn trực tiếp khóa cửa lại.

Thấy hành động theo tiềm thức của Sở Long, A Ninh không khỏi cười rồi lườm yêu anh một cái, nhưng cũng không ngăn cản, rõ ràng là đã ngầm đồng ý.

Cùng với sự có mặt của A Ninh, căn phòng lập tức tràn ngập một bầu không khí mập mờ.

Trong phút chốc, Sở Long thậm chí còn có chút luống cuống tay

chân.

Lúc này, A Ninh rót cho Sở Long một ly rượu vang đỏ.

“Anh Long, cảm ơn anh đã chăm sóc em suốt chặng đường.

Lần này nếu không có anh, em... em sợ rằng mình không thể sống sót trở về.” Hai người khẽ chạm ly, mỗi người nhấp một ngụm rượu.

Sở Long đặt ly rượu sang một bên, nhìn A Ninh vô cùng nghiêm túc.

“Bây giờ em là người phụ nữ của tôi, yên tâm, cả đời này tôi sẽ đối xử tốt với em.

Mối thù của em tôi cũng đã ghi lòng tạc dạ, tôi sẽ giúp em giết tên Cừu Đức Khảo đó, báo thù cho cha mẹ em.” Nghe lời Sở Long nói, đôi mắt A Ninh phủ một tầng sương mờ ảo.

A Ninh nhìn sâu vào mắt Sở Long, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Khi A Ninh nhắm mắt, bầu không khí mờ ám xung quanh tức thì thăng hoa...

Một đêm điên cuồng, đến khi Sở Long tỉnh lại, nhìn căn phòng có phần bừa bộn, trong lòng không khỏi cười khổ.

Cả hai đều là người phóng khoáng, nên nhất thời có chút không kìm chế được, chơi hơi quá trớn.

Nếu không phải cuối cùng A Ninh chịu không nổi, e rằng hôm qua đã là một đêm không ngủ.

Nhìn A Ninh đang nằm trong lòng mình, Sở Long cảm thấy ngọt ngào.

Đây là người phụ nữ đầu tiên của anh, Sở Long thầm thề trong lòng, nhất định sẽ bảo vệ A Ninh thật tốt.

Cố gắng không làm A Ninh tỉnh giấc, Sở Long rón rén xuống giường, dọn dẹp qua loa căn phòng rồi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Ra khỏi khoang thuyền, Sở Long mới phát hiện thuyền của họ đã cập bến.

Sở Long lập tức đến phòng ăn, nhưng vừa bước vào cửa đã nghe thấy Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đang thỏa sức nói xấu Muộn Du Bình.

"Đệch, cái tên Tiểu Ca đó cũng quá vô vị rồi, bọn mình vào sinh ra tử, cũng coi như anh em, vậy mà lại không từ mà biệt." Bàn Tử bực bội nói.

Ngô Thiên Chân lập tức gật đầu: "Đúng vậy, ít nhất cũng phải chào tạm biệt tôi một tiếng chứ, nói cho tôi biết cậu ấy đi đâu, nếu không tôi lo lắm." Bàn Tử bực bội xua tay, ngay sau đó, đôi mắt ti hí của hắn lộ ra nụ cười mập mờ: "Nhưng mà kệ thằng Muộn Du Bình đi, hắc hắc, để tôi kể cho cậu nghe chuyện này, đoán xem tối qua tôi thấy gì không?" Bàn Tử vừa cười vừa nhướng mày với Ngô Thiên Chân, vẻ mặt hóng hớt không giấu được.

Chương 92

"Ồ?

Chuyện gì?" Ngô Thiên Chân không kìm được tò mò hỏi, cái tật tò mò của gã này đặc biệt lớn.

Bàn Tử ghé sát lại: "Hắc hắc, tối qua tôi định ra ngoài hóng gió, kết quả thấy A Ninh mặc một bộ đồ gợi cảm hết nấc chạy đến gõ cửa phòng anh Long nhà mình." "Chậc chậc, anh Long nhà ta ấy à, không chỉ có năng lực mà sức hút cũng đỉnh thật!" Vừa nói, Bàn Tử vừa giơ ngón tay cái lên.

Ngô Thiên Chân bị lời của Bàn Tử chọc cười, ôm bụng cười lớn.

Nhưng kết quả vừa quay đầu lại, thấy Sở Long đứng cách đó không xa, trong phút chốc, Ngô Thiên Chân sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

Nói xấu sau lưng người ta bị bắt quả tang, đúng là quá xui xẻo.

Ngô Thiên Chân lập tức ra sức nháy mắt ra hiệu với Bàn Tử, hy vọng Bàn Tử có thể hiểu ý mình.

Nhưng Bàn Tử lại kỳ quái hỏi một câu: "Hả?

Thiên Chân, mắt cậu sao thế?" Chỉ có điều lần này người trả lời không phải Ngô Thiên Chân, mà là một giọng nói đầy trêu chọc vang lên: "Tôi thấy, chắc là cậu ta đang nhìn tôi đấy." Giọng Sở Long vừa vang lên, Bàn Tử giật nảy mình, lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế.

"Anh... anh Long?" Rõ ràng lúc này Bàn Tử không ngờ sẽ gặp Sở Long, vội vàng lau mồ hôi lạnh, xin lỗi: "Anh... anh Long, xin lỗi, tôi chỉ là cái miệng bép xép, anh đừng giận tôi nhé." Sở Long ha ha cười lớn, đương nhiên không giận Bàn Tử.

Anh không hẹp hòi đến thế, hơn nữa, Bàn Tử đang khen anh cơ mà.

"Yên tâm đi, tôi không nhỏ mọn vậy đâu, ngồi xuống ăn cơm đi." Sở Long cười nói rồi ngồi xuống.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Sở Long vừa định gọi vài món thì thấy Lão Kim lon ton chạy tới từ phía xa.

"Chủ nhân, ngài ở đây ạ, hắc hắc, món ăn ở đây sao xứng với thân phận của ngài được, tôi đã đặc biệt tìm đầu bếp thượng hạng, chuẩn bị cho ngài vài món đây." Lão Kim vỗ tay, ngay sau đó mấy nhân viên phục vụ bưng từng đĩa thức ăn đến trước mặt Sở Long.

Mấy món này, rõ ràng từ sắc, hương, vị đều vượt xa bữa ăn mà Bàn Tử đang ăn.

Điều khiến Bàn Tử và mọi người kinh ngạc là, Lão Kim cũng là người có bản lĩnh, vậy mà lại kiếm được cả yến sào.

So sánh như vậy, bữa sáng sữa đậu nành quẩy của Bàn Tử chẳng khác nào bố thí cho ăn mày.

"Vãi, Lão Kim, phân biệt đối xử cũng quá đáng rồi đấy?" Bàn Tử vừa oán trách, vừa bắt đầu đấu võ mồm với Lão Kim và Ngô Thiên Chân.

Sở Long nhìn cảnh tượng này, trong lòng lại cảm thấy ấm áp, thứ tình cảm chân thành này khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ, bữa cơm cũng kết thúc trong bất giác.

"Anh Long nhà tôi ơi, lần đi mộ dưới đáy biển này tiêu hao nhiều quá, hay là thế này, đợi rời khỏi đây, chúng ta đi ăn uống vui chơi một bữa ra trò?

Bàn Tử tôi mời, thế nào?" Sở Long bưng yến sào và vài món ăn nhẹ khác lên, cười nói: "Hai người cứ bàn đi nhé, tôi mang đồ ăn cho A Ninh trước đã." Sở Long nói xong, bưng đồ ăn rời khỏi phòng ăn, nhìn bóng lưng anh, Bàn Tử không ngớt lời khen ngợi.

"Anh Long chu đáo thế này, cũng chẳng trách người phụ nữ mạnh mẽ như A Ninh lại thích anh ấy, chậc chậc, đổi lại là Bàn Tử tôi, tôi cũng động lòng mất." Thấy bộ dạng si mê của Bàn Tử, Ngô Thiên Chân trực tiếp đâm một nhát dao: "Hắc hắc, người ưu tú như anh Long sẽ không thích kẻ xấu như cậu đâu Bàn Tử, phải biết là, anh Long bất kể ngoại hình hay năng lực đều là hạng nhất." "Cậu mới xấu ấy, nhìn thân thủ của cậu xem, đến một sợi lông của anh Long cũng không bằng." Bàn Tử lập tức không vui, hai người bắt đầu cãi nhau ỏm tỏi.

"Ối dồi, Bàn Tử không phục rồi à, tôi có kém đến đâu thì vóc dáng cũng hơn cậu, à đúng rồi, còn có tầm nhìn của tôi nữa." "Xàm xí, vóc dáng cậu có bằng anh Long không?

Tầm nhìn có rộng bằng anh Long không?" Lão Kim ngồi bên cạnh, nghe ồn ào có chút đau đầu, đành phải xoa xoa thái dương, trực tiếp bồi thêm một nhát: "Đừng cãi nữa, có gì hay mà cãi chứ?

Hai người các cậu, cộng lại cũng không bằng chủ nhân nhà tôi." Cú đâm này của Lão Kim khiến Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nghe xong suýt chút nữa thổ huyết.

Sau khi anh rời đi, trong phòng ăn lại xảy ra chuyện gì, Sở Long đương nhiên không biết, lúc này anh đang bưng bữa sáng ngon lành trở về thuyền.

Cũng không biết bây giờ A Ninh đã tỉnh hay chưa, vì vậy Sở Long nhẹ tay nhẹ chân mở cửa.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở cửa vào phòng, anh thấy A Ninh

vừa hay lật người, mở đôi mắt còn đang ngái ngủ.

Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, A Ninh dường như lại nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng như quả táo.

Chương 93

Trong chốc lát, A Ninh có chút không dám nhìn thẳng vào Sở Long.

“Tỉnh rồi à?

Anh mang bữa sáng cho em đây.” Sở Long đi đến bên giường, đặt bữa sáng xuống cạnh đó.

Cảm nhận được sự dịu dàng và chu đáo của người đàn ông này, trái tim A Ninh lập tức ấm áp.

Bây giờ cô thực sự may mắn khi được ở bên một người đàn ông như vậy, dịu dàng, chu đáo, năng lực lại mạnh mẽ.

Tuyệt đối là người chồng trong mơ của vô số phụ nữ.

“...Đỡ em.” A Ninh đỏ mặt, khẽ yêu cầu một câu.

Sở Long ngẩn ra, rồi giúp A Ninh ngồi dậy, dựa vào thành giường.

Sở Long sau đó quan tâm hỏi: “A Ninh, hôm nay em thấy trong người không khỏe à?

Nếu không khỏe thì ngủ thêm một lát nữa đi.” Mặc dù biết người đàn ông trước mặt đang quan tâm mình, nhưng sau khi nghe câu đó, A Ninh không nhịn được mà lườm Sở Long một cái.

Nhưng ngay cả khi đang lườm, vẻ quyến rũ của A Ninh vẫn khiến người ta động lòng.

“Còn dám nói nữa à, hừ, đều tại anh cả đấy, nếu không phải anh lợi hại như vậy, em đâu có đến nỗi không xuống được giường.” A Ninh khẽ phì một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng e thẹn vô cùng nói một câu.

Sở Long lại “A” một tiếng, nhưng ngay sau đó liền “ha ha” cười

lớn, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Rốt cuộc, người đàn ông nào lại không thích được phụ nữ khen mình mạnh mẽ chứ?

Lúc này, A Ninh tựa vào lòng Sở Long như một chú mèo con ngoan ngoãn.

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng A Ninh vô cùng ngọt ngào.

Còn về phần Sở Long, lúc này ngoài việc cười lớn vui vẻ, cũng không nói gì nhiều.

A Ninh nói xong, cười tủm tỉm nhìn Sở Long.

Mặc dù đang trêu chọc, nhưng sao Sở Long có thể không nghe ra, A Ninh nửa đùa nửa thật, khiến trong lòng anh vô cùng cảm động.

"Yên tâm, trong lòng anh em luôn rất quan trọng." Nghe Sở Long nói vậy, trong lòng A Ninh cũng vô cùng mãn nguyện: "Vâng, chỉ cần trong lòng anh Long có em là được, cả đời này A Ninh cũng mãn nguyện rồi." "Anh Long, có thể đưa em đi tắm rửa được không?" Lúc này A Ninh nói.

Đối với yêu cầu này, Sở Long đương nhiên không từ chối.

A Ninh vóc dáng rất đẹp, cũng có vẻ rất nhẹ nhàng, Sở Long lập tức bế công chúa, bế A Ninh đang đi lại không tiện vào phòng tắm rửa một phen.

Đúng lúc này, A Ninh cũng quay đầu lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong phòng lại xuất hiện một bầu không khí mập mờ, A Ninh dường như cảm nhận được chuyện sắp xảy ra, lập tức e thẹn.

"Anh Long, xin lỗi, em... em bây giờ không được khỏe." A Ninh

nũng nịu nói một câu, nhưng trong giọng nói cũng mang theo chút áy náy.

Theo cô thấy, là phụ nữ của anh Long mà không thể giúp anh Long giải quyết nhu cầu khi cần, là vô cùng không tròn trách nhiệm.

Sở Long ha ha cười, cũng không phải là một tên dê xồm, cũng hiểu hoàn cảnh của A Ninh, vì vậy lúc này cũng không đòi hỏi gì.

"Được rồi, anh hiểu mà, anh..." Sở Long vừa mở miệng, kết quả lại bị một bàn tay nhỏ nhắn bịt miệng lại.

Trong ánh mắt A Ninh mang theo một vẻ quyến rũ, nũng nịu nhìn Sở Long một cái...

Trong lúc Sở Long và A Ninh đang chơi trò chơi nhỏ của riêng hai người trong phòng tắm, mọi người trên thuyền đã bắt đầu bận rộn.

Mọi người lần lượt dỡ hàng hóa trên thuyền xuống, và bắt đầu dọn dẹp boong tàu.

Chương 94

“Hừ, cái lão Kim này đúng là keo kiệt thật, tôi nói cho cậu biết này Thiên Chân, người keo kiệt như vậy, sau này nên ít tiếp xúc thì hơn.” “Chỉ là một bữa sáng thôi mà, Bàn Tử tôi ăn được bao nhiêu tiền chứ, xem lão ta keo kiệt đến mức nào kìa.” Lúc này Bàn Tử đang đứng trên boong tàu mắng mỏ, không ngừng phàn nàn về Lão Kim với Ngô Thiên Chân.

Cũng may là Lão Kim hiện không có ở đây, nếu không, nghe Bàn Tử lải nhải, e rằng Lão Kim phải xấu hổ đến mức không có chỗ chui.

Một lát sau, Sở Long và A Ninh cũng từ trong khoang thuyền bước ra.

Nhờ sự chữa trị của Sở Long, cơ thể A Ninh đã hồi phục phần nào, ít nhất lúc này chỉ cần không vận động quá mạnh, cô có thể đi lại bình thường.

Kết quả là A Ninh vừa bước ra, đã thấy Bàn Tử dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

Dù A Ninh có phóng khoáng đến đâu, nhưng dưới ánh mắt dò xét của Bàn Tử, cô cũng có chút xấu hổ.

A Ninh lập tức khẽ phì một tiếng: “Phi, Bàn Tử, nhìn cái gì đấy?

Còn nhìn nữa, cẩn thận tôi móc mắt anh ra đấy.” A Ninh giả vờ hung dữ hét lên một tiếng.

Chỉ có điều Bàn Tử mặt dày như vậy, sao có thể để ý đến lời đe dọa của cô.

“Tôi...” Bàn Tử vừa định nói, kết quả đúng lúc này, một nhóm người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện ở bến tàu, và nhanh chóng lao

về phía thuyền của họ.

“Hửm?

Ai vậy?” Bàn Tử cảnh giác nhìn sang.

Sở Long tuy không biết những người này, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, khi nhìn thấy đám người đó, cơ thể A Ninh rõ ràng run lên.

Lúc này, đám người mặc đồ đen từ từ tách ra thành một lối đi.

Một ông lão, dưới sự dìu dắt của một người đàn ông trông khá bỉ ổi, từ từ bước ra.

“A Bưu?!” “A Bưu?” Mặc dù Bàn Tử và những người khác không nhận ra ông lão đó, nhưng người đàn ông bỉ ổi đang dìu ông ta thì mọi người đều biết.

Nhưng không phải A Bưu đã chết rồi sao?

Ánh mắt Bàn Tử và mọi người đều tràn đầy nghi hoặc.

“Là A Đức, anh trai song sinh của A Bưu, còn có...” Sắc mặt A Ninh phức tạp nói tiếp: “Bên cạnh là Cừu Đức Khảo!” “Cừu Đức Khảo?!” Mọi người kinh hô, hai tay Sở Long siết chặt lấy bàn tay mềm mại đang run rẩy của A Ninh.

Nhưng rõ ràng sự thay đổi sắc mặt của họ, hoàn toàn không được A Bưu và những người khác để vào mắt.

A Đức dìu ông lão kia, từ từ bước lên boong tàu, còn những người mặc đồ đen thì như vệ sĩ, theo sát sau lưng ông lão và A Bưu.

A Đức lúc này xua tay với những người mặc đồ đen phía sau.

Trong phút chốc, những người này trực tiếp bao vây Bàn Tử và những người khác.

“Thứ áo, mẹ nó có ý gì đây?” Bàn Tử trực tiếp chửi rủa.

Mặc dù bây giờ phe A Đức đông người, nếu là tình huống bình thường, Bàn Tử thật sự muốn đánh, thì hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của những người này.

Nhưng bây giờ đã khác, sau lưng hắn còn có đại thần Sở Long.

Nếu thật sự đánh nhau, một mình Sở Long có thể quét sạch tất cả mọi người, Bàn Tử tự nhiên cũng không sợ đám người này.

"Nhìn gì?

Đánh nhau à?

Mấy thằng ranh con, đủ để nhìn không?" Bàn Tử rõ ràng khinh thường nói một câu.

A Đức bây giờ trực tiếp lờ đi lời của Bàn Tử, nhìn về phía A Ninh.

"A Ninh, ông Cừu ở đây, không ra chào cha nuôi một tiếng sao?" "Đệch, lão già này răng rụng hết rồi, ra ngoài gây chuyện làm gì?" "Tuổi này rồi thì nên nằm trên giường cho yên, không thì ngã lăn ra đâu cũng không biết đấy." Miệng lưỡi Bàn Tử rất lợi hại, vừa biết thân phận đối phương liền bắt đầu mắng xối xả.

Chương 95

Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Cừu Đức Khảo trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ là Cừu Đức Khảo bây giờ cũng lười để ý đến Bàn Tử.

Trong mắt lão, Bàn Tử chỉ là một nhân vật nhỏ, với nhiều người như vậy, thật sự muốn giết hắn, chẳng khác nào giết một con lợn.

Cừu Đức Khảo chau mày nhìn A Ninh, nói: "A Ninh, giao hết những thứ lấy được trong mộ dưới đáy biển ra đây." Phải nói, Cừu Đức Khảo tuy là người Tây, nhưng tiếng Trung lại vô cùng lưu loát, nếu chỉ nghe giọng nói, không ai nghĩ lão là người nước ngoài.

Nhưng rõ ràng, Cừu Đức Khảo hiện tại không biết, A Đức bên cạnh đã kể hết mọi chuyện trước đây cho A Ninh.

Nhìn ông lão trước mặt, A Ninh có chút rưng rưng nước mắt.

Người trước mặt đã nhẫn tâm giết cha mẹ cô, coi cô như một cỗ máy giết người, kết quả lúc này lại dám lớn tiếng quát tháo cô.

Trong phút chốc, phẫn nộ, bi thương và các loại cảm xúc khác không ngừng giày vò trong lòng cô.

Bàn Tử vừa thấy vẻ mặt của A Ninh, lập tức chửi ầm lên: "Mộ dưới đáy biển cái mẹ gì, mẹ nó tao không biết, cũng không đi, còn thứ gì lấy từ dưới biển lên thì càng không có." Cừu Đức Khảo hừ lạnh một tiếng, từ từ giơ tay lên: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, A Ninh giao ra đây cho ta, nếu không, đừng trách ta không khách sáo." Được Cừu Đức Khảo ra hiệu, những người mặc đồ đen trực tiếp rút súng lục từ trong túi ra.

Họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Bàn Tử và những người khác.

Còn về phần Sở Long, từ đầu đến cuối tuy không nói lời nào,

nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa một loại sát khí, một khi sát khí bộc phát, chính là lúc máu chảy thành sông.

"Tại sao?

Cừu Đức Khảo, ông có tư cách gì mà quát tháo tôi, tôi hỏi ông, cha mẹ tôi rốt cuộc đã làm gì sai, mà ông lại nhẫn tâm giết họ như vậy." A Ninh bi phẫn hét lên một câu.

Vừa nghe câu này, trên mặt Cừu Đức Khảo lập tức lộ ra vẻ hung tợn: "Nếu ngươi đã biết, vậy thì ngươi đối với ta cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, tất cả đi chết đi, vừa hay ta cũng tiễn ngươi đi gặp cha mẹ ma quỷ của ngươi." Bộ mặt âm hiểm của Cừu Đức Khảo hoàn toàn bộc lộ: "Giết hết chúng cho ta." Chỉ có điều, lão vừa dứt lời, những người mặc đồ đen thậm chí còn chưa kịp động thủ, đã nghe thấy sau lưng mình đột nhiên vang lên một tràng tiếng động.

Một loạt tiếng súng vang lên, những người mặc đồ đen vốn đang cầm súng, vẻ mặt oai phong lẫm liệt lập tức bị bắn chết.

Rõ ràng sự thay đổi đột ngột này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cừu Đức Khảo và những người khác, Cừu Đức Khảo và A Đức đều sợ đến ngây người.

Và chính lúc này, Sở Long đã động thủ.

Thân hình anh như một cơn gió, trực tiếp lao đến trước mặt Cừu Đức Khảo đang thất thần, bàn tay như gọng kìm sắt trực tiếp bóp cổ Cừu Đức Khảo.

Ngay khoảnh khắc Sở Long ra tay, Bàn Tử, A Ninh và Ngô Thiên Chân ba người cũng lao ra, khống chế toàn bộ mấy người còn lại của A Đức.

Thực ra trong khoảnh khắc vừa rồi, Sở Long đã định giết thẳng Cừu Đức Khảo, nhưng cuối cùng khi nhìn thấy A Ninh, anh đã từ bỏ,

chỉ bắt giữ Cừu Đức Khảo.

Anh tin rằng, A Ninh chắc chắn mong muốn tự tay mình giải quyết mối thù này hơn.

Tình thế lập tức bị đảo ngược, một điểm mà rõ ràng Cừu Đức Khảo và những người khác không thể tưởng tượng được.

Nhưng đúng lúc này, một nhóm vệ sĩ mặc vest đen trực tiếp từ bến tàu lao lên thuyền.

Vừa rồi chính những người này đã ra tay, mới giải quyết được phiền phức của Cừu Đức Khảo và đồng bọn.

Nhưng lúc này, khi thấy những người này hùng hổ đi tới, Bàn Tử có chút lo lắng, theo tiềm thức chắn trước mặt Sở Long.

Hành động nhỏ này, lại khiến Sở Long có chút cảm động.

Sở Long cười vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Yên tâm đi, không sao đâu, là người của Lão Kim, người nhà cả." Sở Long thản nhiên nói một câu, Bàn Tử nghe xong lập tức ngẩn ra.

Có chút nghi ngờ nhìn những vệ sĩ vạm vỡ này, ngờ vực hỏi: "Người của Lão Kim?

Không thể nào?

Lão Kim đó mà có thuộc hạ lợi hại như vậy sao?" Giọng nói vừa dứt, những vệ sĩ mặc vest trước mặt liền rẽ ra một lối đi, chỉ thấy Lão Kim đột nhiên từ phía sau bước ra.

"Chủ nhân, ngài không sao chứ?" Lão Kim cung kính hành lễ với Sở Long.

Thấy cảnh này, Bàn Tử trực tiếp ngây người, vạn lần không ngờ, Lão Kim lại có gia thế như vậy.

Chương 96

Sở Long cười lắc đầu: “Mấy người này không làm tôi bị thương được, nhưng lần này cảm ơn ông nhiều.” Nói xong, Sở Long quay người nhìn A Ninh.

Lúc này A Ninh đang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Cừu Đức Khảo đang nằm trên đất.

“Giao cho em xử lý.” Sở Long vỗ vỗ vai thơm của A Ninh.

“Tại sao!

Tại sao ông lại giết cha mẹ tôi?” Nhìn Cừu Đức Khảo trên đất, A Ninh bi phẫn tột cùng gào lên câu nói đó.

Cừu Đức Khảo cũng biết đại thế đã mất.

Lúc này lão ta đột nhiên cười điên cuồng, sắc mặt như một con ác quỷ, trông vô cùng hung tợn.

“Tại sao?

Hừ, vì cha mẹ ngươi đã cản trở con đường trường sinh của ta, chúng đáng chết, ngươi có biết không?

Trước khi chết cha mẹ ngươi đã quỳ trước mặt ta, cầu xin ta nhất định phải tha cho ngươi, ha ha ha, thật là hai con kiến hôi ti tiện.” Lời nói của Cừu Đức Khảo, kích động A Ninh cực độ, A Ninh nhặt khẩu súng trên đất, chĩa thẳng vào đầu Cừu Đức Khảo: “Tôi giết ông!” Nhưng thấy A Ninh sắp nổ súng, Ngô Thiên Chân bên cạnh lại phát bệnh cũ, lòng tốt không cần thiết lại trỗi dậy, vậy mà lại xin tha cho Cừu Đức Khảo.

“A Ninh, chuyện Cừu Đức Khảo làm, tự nhiên sẽ có cảnh sát và pháp luật trừng trị, ...

A!” Ngô Thiên Chân nói chưa kịp xong, đã hét lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Ngô Thiên Chân, trong lúc Ngô Thiên Chân chưa nói xong, đã trực tiếp ra tay đánh ngất gã này.

Sở Long lập tức hài lòng gật đầu với Bàn Tử.

Cuối cùng, A Ninh bóp cò, bắn chết toàn bộ đám người A Đức và Cừu Đức Khảo.

Sau khi làm xong tất cả, “gánh nặng” trên người A Ninh cũng hoàn toàn được trút bỏ, cô lập tức khóc nức nở.

“Được rồi, mọi chuyện đã hoàn toàn giải quyết, sau này có anh đây rồi.” Sở Long đưa tay, ôm A Ninh vào lòng, không ngừng an ủi.

Chuyện hậu sự tự nhiên sẽ có thuộc hạ của Lão Kim giải quyết, Sở Long và những người khác được đưa đến nơi ở xa hoa của Lão Kim.

Một căn biệt thự view biển chiếm diện tích cực lớn, bên ngoài biệt thự có một khoảng sân khổng lồ, trông như một trang viên Tây Âu thời trung cổ.

Lúc này, ngồi trong phòng khách rộng lớn, Ngô Thiên Chân cũng đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Sau khi biết A Ninh cuối cùng đã giết Cừu Đức Khảo và những người khác, Ngô Thiên Chân không khỏi có chút bực bội trong lòng.

Bàn Tử á khẩu nhìn Ngô Thiên Chân, nói: “Tôi nói này Thiên Chân à, cậu đúng là ngây thơ thật đấy, cậu xem, tình huống vừa rồi, nếu chúng ta không động thủ thì người chết là chúng ta, chúng ta tự vệ cậu hiểu không?” “Tên Cừu Đức Khảo đó cũng chết không hết tội, hắn giết cha mẹ A Ninh, lại còn định giết chúng ta trước đó, Cừu Đức

Khảo là một tên khốn nạn thập ác bất xá." Thực ra đạo lý Ngô Thiên Chân đều hiểu, chỉ là trong lòng có một khúc mắc không thể vượt qua.

Bàn Tử lúc này lập tức chuyển chủ đề, nhìn xung quanh, không khỏi khen ngợi: "Nhìn xem, nơi này mẹ nó thật là xa hoa, lão Kim kia đúng là không nhìn ra, lái một con thuyền rách nát như vậy, ăn mặc cũng tồi tàn, người lại keo kiệt, không ngờ lại là một đại gia ngầm." Bàn Tử lườm Lão Kim đang ngồi bên cạnh, tiếp tục phàn nàn: "Đệch mợ, chẳng lẽ đại gia đều là do keo kiệt mà thành à?" Nghe Bàn Tử phàn nàn, Lão Kim trực tiếp lườm hắn hai cái, mới giải thích: "Tôi cũng xuất thân từ một ngư dân nhỏ, lúc đó quen cần kiệm tiết kiệm rồi, bây giờ tuy điều kiện sống đã tốt hơn nhiều, nhưng có một số thói quen lại không đổi được." Mấy người cứ thế trò chuyện, sự chú ý của Ngô Thiên Chân cũng bị chuyển đi, sau khi nghe lời Lão Kim, không khỏi tò mò hỏi: "...Lão Kim à, bây giờ ông giàu có như vậy rồi, tại sao lại theo sau anh Long, làm đàn em của anh Long vậy?" Lão Kim và Bàn Tử nhìn nhau, gần như đồng thanh nói một câu.

"Vì anh Long mạnh!" "Vì chủ nhân mạnh!" Sở Long lúc này từ phòng ngủ trên lầu đi xuống, sau khi thấy Sở Long xuất hiện, Lão Kim đang ngồi trên ghế sofa lập tức đứng dậy, dáng vẻ trông vô cùng cung kính.

"Lão Kim, đi chuẩn bị cho tôi một chiếc thuyền cao tốc lớn một chút." Lời Sở Long vừa dứt, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đều không khỏi tò mò nhìn sang.

Lão Kim lại không hỏi gì, trực tiếp gật đầu đi sắp xếp.

Nhìn dáng vẻ vội vã của Lão Kim, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đều không khỏi giơ ngón tay cái, vô cùng ngưỡng mộ nói: "Nhìn xem, anh Long ngầu chưa kìa, một đại gia như Lão Kim mà cũng cung kính như vậy." Sở Long nhìn bóng lưng Lão Kim rời đi, trong lòng cũng có một

trận cảm khái, không khỏi thầm nghĩ: “Không sai, Lão Kim đúng là một người biết ơn báo đáp, xem tình hình của ông ta, rõ ràng cũng có con đường của riêng mình, xem ra mình đã kiếm được lời rồi.” “Những cây Kim Ti Nam Mộc và cây san hô kia, có thể yên tâm giao cho Lão Kim xử lý.” Sở Long vừa nói, vừa rời khỏi phòng.

Phải nói, hiệu suất làm việc của Lão Kim rất nhanh, chưa đầy một lát, đã tìm được một chiếc thuyền cao tốc, Sở Long kiểm tra qua loa, liền rất hài lòng gật đầu.

“Mấy thứ này, lúc đó giúp tôi tìm một người mua bán đi, còn về tiền thì, lúc đó trực tiếp chuyển vào thẻ của tôi là được.” Sở Long thản nhiên nói một câu, kết quả lại làm Lão Kim ngơ ngác.

“Thứ gì? ...

Hả?” Lão Kim nói chưa xong, đã thấy Sở Long vung tay, ngay sau đó như biến ảo thuật, trực tiếp biến ra không ít Kim Ti Nam Mộc và cây san hô.

Chương 97

Những thứ này dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh, khiến Lão Kim ngây như phỗng.

".....Mấy thứ này đều là bảo bối vô giá cả đấy." Lão Kim cố nén sự kinh ngạc trong lòng, không nhịn được nói một câu.

"Nếu bán hết mấy thứ này, số tiền kiếm được có thể tùy tiện mua được mấy căn biệt thự như của tôi rồi." Lão Kim lúc này nhìn Sở Long, trong lòng càng thêm kiên định ý niệm muốn đi theo Sở Long.

Về việc Sở Long làm thế nào biến ra những thứ này, người thông minh tự nhiên sẽ không hỏi, cũng sẽ không gây phiền phức cho mình.

Sở Long thản nhiên gật đầu, những thứ này tuy có giá trị, nhưng Sở Long cũng không để trong lòng.

Sở Long giao phó xong việc, chuẩn bị rời đi, nhưng kết quả, đúng lúc này, một thuộc hạ của Lão Kim vội vã chạy tới, trong tay cầm một phong thư.

Nhưng khi nhìn thấy đầy đất Kim Ti Nam Mộc và cây san hô khổng lồ kia, hắn lại trực tiếp ngây người, lời định nói cũng nghẹn lại trong cổ họng, không nói ra được.

Lão Kim bực bội lườm tên thuộc hạ này một cái: "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Có chuyện gì thì mau nói." Nghe Lão Kim nói, người đàn ông này mới phản ứng lại.

Vội vàng đưa phong thư trong tay cho Lão Kim, nhưng lúc này tuy cố gắng hết sức kiềm chế, không để sự chú ý của mình đặt lên những cây Kim Ti Nam Mộc đó, nhưng lại có chút không thể kiểm soát được

ánh mắt của mình.

“Vừa rồi có một tiểu ca mặc đồ đen, bảo tôi đưa phong thư này cho anh Long.” Tiểu ca mặc đồ đen?

Chẳng lẽ là Muộn Du Bình?

Vừa nghe câu này, phản ứng đầu tiên trong lòng Sở Long và Lão Kim chính là Muộn Du Bình.

Sở Long lúc này lập tức mở phong thư ra, chỉ thấy trên đó rồng bay phượng múa viết mấy chữ: Hoàng Lăng Kiều Sơn, phố Văn Vật số 136, lăng mộ cổ Chiến Quốc, bản đồ.

Chỉ vài chữ đơn giản như vậy, nhưng khi lọt vào mắt Sở Long, đối với Sở Long mà nói, lại như sấm sét vang rền.

Người khác không biết nó đại diện cho cái gì, nhưng trong lòng anh lại vô cùng rõ ràng.

“Tiểu Ca đã tìm thấy tung tích của mảnh vỡ kim loại rồi sao?” Sở Long trong lòng vui mừng vô cùng, Tiểu Ca sở dĩ rời đi, chính là đi tìm mảnh vỡ kim loại, hiển nhiên lần này lấy được chắc chắn là thông tin về mảnh vỡ kim loại.

Chỉ là trong lòng Sở Long, tò mò không biết Tiểu Ca tìm thấy nó bằng cách nào, đồng thời, cũng không hiểu tại sao Tiểu Ca không vào gặp mặt.

Nhưng Tiểu Ca vốn dĩ đã thần bí, trong lòng anh cũng nguôi ngoai.

“Nơi này ông có biết không?” Sở Long nhìn Lão Kim.

Lão Kim lập tức gật đầu: “Biết, từ chỗ tôi đi, chắc khoảng một ngày đường xe.” Sở Long sau đó cùng Lão Kim trở lại phòng khách, kể lại chuyện của Muộn Du Bình cho mọi người nghe.

Hầu như tất cả mọi người không cần suy nghĩ, trực tiếp quyết

định sẽ cùng Sở Long đến Hoàng Lăng Kiều Sơn xem thử.

"Hắc hắc, đi theo anh Long có thịt ăn!" Bàn Tử cười lớn, giống như Lão Kim bên cạnh, lộ ra vẻ mặt của một fan cuồng. ...

Thị trấn Kiều Sơn, huyện Hoàng Lăng!

Khi Sở Long và những người khác đến nơi, đã là chiều ngày hôm sau.

Hỏi thăm một chút, mấy người đã tìm thấy phố Văn Vật ở địa phương.

Phải nói, con phố Văn Vật này tuy không thể so sánh với ở kinh đô, nhưng cũng được coi là sầm uất, trên đường có không ít người qua lại, trông vô cùng náo nhiệt.

Mấy người men theo số nhà tìm kiếm, cuối cùng trong một con hẻm nhỏ đã tìm thấy cái gọi là số 136.

"Đệch, nơi nhỏ thế này, có kinh doanh được không?" Bàn Tử có chút phàn nàn, những ngôi nhà trong con hẻm nhỏ này đều rất cũ kỹ, nhìn vào đã cho người ta cảm giác nhà nguy hiểm, không giống như đường xi măng bên ngoài, ở đây lại là con đường đất lầy lội, ven đường còn mọc đầy cỏ dại.

Thật sự, trong mắt Bàn Tử, đường hầm trong lăng mộ cổ, còn tốt hơn con đường nhỏ ở đây nhiều.

Lời Bàn Tử vừa dứt, cửa tiệm đã mở ra.

Chương 98

Từ bên trong bước ra một người đàn ông gầy gò lưng gù, đôi mắt híp không ngừng đánh giá Bàn Tử và những người khác.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên con Cửu Mệnh Miêu đang nằm thoải mái trong lòng A Ninh.

Gần như ngay khoảnh khắc nhìn thấy Cửu Mệnh Miêu, trong mắt người đàn ông đã lộ ra một tia tham lam.

Hắn nở một nụ cười khiến người ta có chút rợn người, nói: "Hắc hắc, vị khách này nói sai rồi, cái này gọi là rượu thơm không sợ ngõ sâu, chỗ chúng tôi có hàng tốt, tự nhiên không sợ không có khách đến cửa." Trong lúc nói, con ngươi của hắn lại đảo liên tục, nói: "Hắc hắc, mấy vị không phải đến chỗ tôi mua đồ sao." Người đàn ông nhường một lối đi, để Sở Long và những người khác đi vào.

Cửa tiệm này tuy bên ngoài trông có vẻ hơi tồi tàn, nhưng phải nói, bên trong trang trí cổ kính, diện tích cũng khá lớn.

Nhìn qua, nơi này giống như một cửa hàng tạp hóa đồ cổ khổng lồ, đồ cổ tranh chữ, đồ gốm đồ đồng, các loại đồ vật được bày la liệt.

Sở Long và những người khác tò mò nhìn một lúc, người đàn ông bên cạnh thì miệng như sông treo, bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Trong lúc đó Sở Long và những người khác cũng biết được tên của gã này: Lưu Phát.

"Tôi nói mấy vị nghe, yên tâm, đồ ở chỗ tôi đảm bảo là hàng thật, tôi..." Lưu Phát nói chưa xong, đã nghe Sở Long trực tiếp mở miệng: "Tôi không mua đồ cổ của ông." Lưu Phát vốn đang ra vẻ nịnh nọt,

vừa nghe câu này, lập tức biến sắc, trên mặt trực tiếp đổi sang vẻ chán ghét: "Phi, không mua đồ thì làm gì?

Trêu tôi à?

Mau đi mau đi, tôi còn phải làm ăn, không có thời gian rảnh rỗi để ý đến mấy người." Phản ứng này của Lưu Phát lập tức khiến Bàn Tử và những người khác ngẩn ra, mấy người nhìn nhau, không ngờ tốc độ lật mặt của gã này còn nhanh hơn lật sách.

Nhưng Sở Long lại không để ý, chỉ thản nhiên nói: "Tôi đến hỏi thăm tin tức về lăng mộ cổ Chiến Quốc, ông cũng không cần vội phủ nhận, tôi đã đến đây rồi, tự nhiên có một số bằng chứng." Kết quả khiến mấy người không ngờ tới là, Lưu Phát lại không có ý định che giấu, vừa nghe câu này, vẻ mặt chán ghét lập tức biến mất, thay vào đó, lại biến thành một vẻ nịnh nọt.

"Ồ, ra là mấy vị đến vì lăng mộ cổ đó à, được được, nếu lấy được đồ tốt, đừng quên tôi nhé." Rõ ràng Bàn Tử rất không ưa loại người này: "Được rồi được rồi, biết là không thiếu phần tốt của ông, mau đưa bản đồ cho Bàn gia, Bàn gia còn bận xuống đất làm việc đây." Mọi người đều là người trong nghề, đặc biệt là đã nói rõ mục đích, vì vậy lúc này tự nhiên không cần che giấu thân phận.

Lưu Phát xoa xoa tay, cười gian xảo: "Được được, muốn bản đồ cũng được, nhưng..." Lời Lưu Phát nói đến đây, không tiếp tục nói nữa, chỉ không ngừng cười xấu xa.

Sở Long tự nhiên hiểu ý của người này: "Nói đi, bao nhiêu tiền." Nhưng điều khiến Sở Long có chút bất ngờ là, lúc này, Lưu Phát lại không cần tiền, dùng một vẻ mặt gian manh nhìn về phía Cửu Mệnh Miêu trong lòng A Ninh.

"Tiền?

Hắc hắc, nói tiền tục quá, ông xem chỗ tôi có nhiều bảo bối như vậy, là chủ thiếu tiền sao?

Tôi ấy à, thích nuôi mèo, con mèo này nhìn rất có linh tính." Lúc nói, đôi mắt ti hí gian xảo của hắn chưa từng rời khỏi Cửu Mệnh Miêu: "Thế này đi, ông đưa con mèo này cho tôi, tôi đưa bản đồ cho ông, vụ mua bán này rất hời đấy, bảo bối trong lăng mộ cổ Chiến Quốc kia, quý hơn một con mèo nhiều." Lời Lưu Phát khiến mọi người ngẩn ra, đều không ngờ, gã này lại nhắm đến Cửu Mệnh Miêu.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía Cửu Mệnh Miêu.

Chỉ thấy lúc này, Cửu Mệnh Miêu vô cùng tao nhã "meo" một tiếng, giây tiếp theo, trực tiếp lao về phía Lưu Phát.

"A...

đi ra, đừng...

đừng cào tôi!" Cửu Mệnh Miêu bây giờ không chút khách khí, trực tiếp lao vào người Lưu Phát.

Tốc độ của nó vô cùng nhanh, Lưu Phát thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Cửu Mệnh Miêu đã trực tiếp giơ móng vuốt, hung hăng cào lên mặt Lưu Phát.

Khiến Lưu Phát không ngừng giãy giụa.

Chỉ tiếc là Cửu Mệnh Miêu rất linh tính, mỗi khi Lưu Phát định bắt nó, Cửu Mệnh Miêu lại tự động chạy đi.

Lưu Phát vừa buông tay xuống, Cửu Mệnh Miêu lại lao vào mặt hắn.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt Lưu Phát đã đầy vết máu.

Nhìn cảnh này, Sở Long và những người khác đều không nhịn được cười.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu rất ngoan ngoãn kêu một tiếng, uốn éo bước đi tao nhã, sau đó trở về lòng A Ninh.

Nhìn hành động này của Cửu Mệnh Miêu, Lưu Phát suýt chút nữa tức đến thổ huyết.

Lúc này lại ngoan ngoãn như vậy.

Chương 99

"Hay lắm, dám đánh tôi, có bằng chứng rồi, trừ phi bây giờ các người đưa cho tôi năm vạn tệ tiền thuốc men, nếu không, tôi sẽ báo cảnh sát." Lưu Phát giọng the thé, lớn tiếng la hét.

Chỉ có điều gã này không từ bỏ, sau đó lại chỉ vào Cửu Mệnh Miêu: "Còn nữa, con mèo này cũng phải giao cho tôi xử lý." Lời Lưu Phát vừa dứt, đã nghe Cửu Mệnh Miêu "meo" một tiếng.

Có lẽ chuyện vừa rồi đã để lại trong lòng hắn bóng ma quá lớn, vừa nghe tiếng mèo kêu, Lưu Phát đã sợ đến toàn thân run rẩy.

Bàn Tử "ối dồi" cười lên, bẻ khớp tay: "Báo cảnh sát?

Muốn con mèo của anh Long?

Tôi thấy lá gan cậu cũng to đấy, Lão Kim, Thiên Chân, chúng ta dạy cho hắn cách làm người đi." Bàn Tử nói xong, trực tiếp đấm tới.

"A!" Cuối cùng, dưới trận đòn hội đồng, Lưu Phát cuối cùng cũng hoàn toàn ngoan ngoãn, giao ra tung tích lăng mộ cổ và bản đồ.

"Hắc hắc, tôi nói này, gã này cũng là một kẻ tiện nhân, sớm sủa như vậy chẳng phải là xong rồi sao?" Bàn Tử được lợi còn khoe mẽ.

Từ đầu đến cuối, Sở Long không nói gì, chỉ đứng bên cạnh A Ninh, lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Trong ánh mắt anh có tia lạnh lẽo lóe lên, nếu vừa rồi Lưu Phát không ngoan ngoãn, thì một khi anh ra tay, kết cục sẽ không tốt như khi Bàn Tử ra tay.

"Ông nên cảm ơn họ, đã cứu ông đấy." Lúc rời đi, Sở Long để lại một câu nói như vậy, khiến Lưu Phát tức đến toàn thân run rẩy.

Lưu Phát khóc không ra nước mắt, đã bị đánh rồi, kết quả còn bị người ta mắng nhiếc như vậy. .....

Lăng mộ cổ nằm trong khu rừng già sâu thẳm ở ngoại ô thị trấn Kiều Sơn, Sở Long không chần chừ một khắc nào mà lập tức xuất phát.

Rừng núi ở đây ít có người vào, khắp nơi đều là cỏ dại và bụi gai, ngay cả một tay trộm mộ lão làng như Bàn Tử, lúc đi đường cũng phải cẩn thận, nếu không, không chừng sẽ bị gai đâm rách da.

Sở Long đi đầu, không ngừng vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chém đứt những bụi gai, mở đường phía trước, đồng thời bảo vệ A Ninh thật tốt sau lưng, không để A Ninh bị tổn thương dù chỉ một chút.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác không khỏi khen ngợi.

"Chậc chậc, anh Long quả nhiên thương hoa tiếc ngọc." Đi đi dừng dừng khoảng ba tiếng đồng hồ, lúc này trời cũng dần tối, lúc này, Sở Long cũng đã đến được đích đến của lăng mộ cổ.

Trước mặt là một vách đá, bên cạnh vách đá sừng sững một cây tùng.

Cây tùng như một người khổng lồ, ngạo nghễ đứng đó.

"Theo bản đồ và lời nói của Lưu Phát, lăng mộ cổ chắc hẳn ở dưới gốc cây cổ thụ này." Sở Long cau mày nói một câu.

Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm: "Đệch, người thiết kế lăng mộ này cũng quá biến thái rồi, tự nhiên lại thiết kế lối vào lăng mộ trên vách đá, lúc đưa quan tài vào mộ, phiền phức biết bao." Vừa nói, Bàn Tử vừa thò đầu nhìn xuống dưới.

Vách đá đầy dây leo, ít nhất từ góc độ của hắn không nhìn thấy cái

gọi là lối vào.

Bàn Tử theo tiềm thức lại bước thêm một bước, kết quả đất dưới chân bỗng nhiên lún xuống.

"Đệch!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, chân trượt xuống, cả người lao về phía vách đá.

Mắt thấy Bàn Tử sắp rơi xuống vách đá, đúng lúc này, một bóng người lóe lên, Sở Long lập tức xuất hiện bên vách đá, vội vàng nắm lấy tay Bàn Tử.

Bàn Tử tuy nặng, nhưng với sức mạnh của Sở Long, dễ dàng kéo hắn trở lại.

"Cẩn thận chút." Sở Long thản nhiên nói.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, sau đó giơ ngón tay cái với Sở Long: "Cảm ơn anh Long, anh Long uy vũ." Sở Long lúc này từ trong ba lô lấy ra dây thừng, sau khi buộc chặt dây thừng vào gốc cây tùng đó, liền tiên phong đu xuống vách đá.

Đi xuống một đoạn, nhanh chóng Sở Long đã tìm thấy một chỗ đặt chân giữa những dây leo.

Sau khi đứng vững, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp vung ra, dây leo lập tức đứt lìa, lộ ra một cửa động đen ngòm.

"Xuống đi." A Ninh và những người khác lập tức đu theo xuống.

Chương 100

Sau khi xuống, Sở Long bật đèn pin đi vào bên trong cửa động.

Bên trong là một con đường đen ngòm không biết dẫn đến đâu, con đường rộng rãi, theo Sở Long thấy, chắc hẳn là hình thành tự nhiên, chỉ là sau này bị người ta khai thác gia công một chút mà thôi.

"Đệch!" Đúng lúc này, một tiếng kinh hô vang lên.

Sở Long vội vàng quay đầu, sợ lúc này A Ninh gặp nguy hiểm.

Người vừa phát ra tiếng động là Ngô Thiên Chân, chỉ thấy lúc này Ngô Thiên Chân đang đi ở một bên con đường, nhìn thứ gì đó phía trước mà run rẩy.

Mấy người tò mò lại gần.

Chỉ thấy, phía trước Ngô Thiên Chân, chất đống những bộ xương trắng hếu, những bộ xương này ngổn ngang chất đống, giống như một bãi rác thi thể.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là hố chôn người?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Nhưng lời vừa dứt, đột nhiên phía trước truyền đến một trận tiếng sột soạt, ngay sau đó một đàn dơi lớn như mây đen, điên cuồng lao ra từ phía trước.

Con ngươi của những con dơi này màu đỏ máu, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, sẽ phát ra một luồng ánh sáng đỏ yêu dị.

Đồng thời, nếu nhìn kỹ, cũng có thể phát hiện, vị trí bụng của những con dơi này, có một vệt màu đỏ máu.

"Cẩn thận, dơi máu." Sở Long lập tức kinh hô một tiếng, theo

tiềm thức bảo vệ A Ninh sau lưng.

Nhưng đã muộn, những con dơi máu này như thủy triều lao tới.

"A!" Mấy con dơi máu trực tiếp đậu lên người Bàn Tử.

Nhìn từ xa, Bàn Tử giống như đang mặc một chiếc áo khoác đen, những con dơi máu này há miệng cắn xé Bàn Tử, khiến hắn liên tục la hét thảm thiết.

Cùng lúc đó, Lão Kim và Ngô Thiên Chân cũng bị bao vây.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Sở Long thậm chí chỉ kịp rút ra thanh trường kiếm thần bí, Lão Kim và Bàn Tử đã bị hạ gục.

Sở Long bôi máu tươi của mình lên thân kiếm, trong phút chốc, trên thanh trường kiếm bùng lên một ngọn lửa màu đỏ máu.

"Chết!" Sở Long cầm trường kiếm, chém mạnh về phía trước.

Một luồng khí nóng bỏng tức thì phun ra, gần như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với luồng khí đó, những con dơi máu đó, toàn bộ đều bị đốt cháy.

Từng xác dơi máu như mưa rơi, không ngừng rơi xuống từ trên đầu Sở Long.

Sở Long không ngừng múa thanh trường kiếm thần bí trong tay, chưa đầy một lát, những con dơi máu này đã bị tiêu diệt toàn bộ.

"Anh Long, mau cứu Bàn Tử và Lão Kim đi, họ sắp không xong rồi." Sở Long vừa thu lại thanh trường kiếm thần bí, đã nghe Ngô Thiên Chân kinh hô.

Sở Long vội vàng lao tới, chỉ thấy sắc mặt hai người trắng bệch, môi thâm tím, nằm trên đất không ngừng co giật, trong miệng còn có một lượng nhỏ bọt trắng không ngừng trào ra.

"Chết tiệt, những con dơi máu vừa rồi trong cơ thể có độc, bị cắn

xong, tự nhiên sẽ trúng độc.” Sở Long vội vàng từ vết thương trên lòng bàn tay nặn ra một ít máu tươi, bôi máu tươi lên môi Lão Kim và Bàn Tử, cũng thật thần kỳ, sau khi máu quý của Sở Long được bôi lên, sắc mặt Lão Kim và Bàn Tử lập tức trở nên hồng hào.

Ngay cả môi cũng nhanh chóng hồi phục lại màu máu bình thường.

“Đệch mợ, mấy con dơi chết tiệt này cũng quá kinh khủng rồi.” Nhanh chóng Bàn Tử và Lão Kim mở mắt, Bàn Tử còn đang mơ màng, xoa xoa cái đầu đau nhức, không nhìn rõ tình hình xung quanh, không nhịn được mà oán trách.

Ngô Thiên Chân cười lườm Bàn Tử một cái: “Tôi nói này Bàn Tử, sao không cảm ơn anh Long, nếu không phải anh ấy dùng máu quý cứu cậu, cậu chết sớm rồi.” Bàn Tử vừa nghe lời này, mới phản ứng lại, tình hình cũng rõ ràng nhất, Bàn Tử lập tức nói một tiếng cảm ơn, giơ ngón tay cái với Sở Long: “Anh Long ngầu thật, máu của anh sắp vô địch rồi.” Sở Long cười xua tay: “Không cần cảm ơn, các cậu giúp tôi tìm mảnh vỡ kim loại đó, tôi tự nhiên phải bảo vệ sự an toàn của các cậu.” Ngô Thiên Chân nhìn vết thương trên người mình, lại nhìn Bàn Tử và Lão Kim, có chút không hiểu hỏi: “Anh Long, vừa rồi số lượng dơi máu đó quá nhiều, tôi ít nhiều cũng bị dơi máu cắn, tại sao chỉ có Lão Kim và Bàn Tử ngất đi?” Đúng vậy, ngay cả A Ninh luôn được Sở Long bảo vệ, vừa rồi cũng không cẩn thận bị một con dơi máu cắn, nhưng dù vậy, A Ninh cũng không hôn mê, còn Ngô Thiên Chân gần như bị dơi máu bao bọc, nhưng vẫn không ngã xuống.

Vừa nghe câu này, Bàn Tử cũng tò mò nhìn về phía Sở Long.

Kết quả lúc này, con mèo trong lòng A Ninh phát ra một tiếng kêu ngọt ngào.

Bàn Tử á khẩu nhìn con Cửu Mệnh Miêu: “Đệch, con mèo rách

này cũng không hôn mê?

Chương 101

Tôi và Lão Kim xui xẻo vậy sao?

Mẹ nó chẳng lẽ Bàn Tử tôi còn không bằng một con mèo?" "Thiên Chân trước đó đã dùng Kỳ Lân Kiệt, nên mới có khả năng kháng độc, điểm này giống Tiểu Ca, trong cơ thể Tiểu Ca cũng có Kỳ Lân Kiệt, còn Cửu Mệnh Miêu, bản thân nó có khả năng kháng độc mạnh." "Còn về A Ninh mà nói..." Sở Long kéo dài giọng, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Về nguyên nhân của A Ninh, Sở Long thật sự không biết, nhưng anh có hệ thống, lập tức gọi hệ thống ra.

"Hệ thống ra đây cho tôi, tại sao vừa rồi A Ninh bị dơi máu cắn, lại không hôn mê trúng độc?" [Ký chủ thân ái, tất cả đều liên quan đến ngài, huyết mạch của ngài quá mạnh mẽ, sau khi A Ninh giao hợp với chủ nhân, cũng có được một chút khả năng kháng độc sơ bộ, vì vậy không hôn mê.] [Cho nên, chủ nhân quá ngầu!] Hệ thống cuối cùng, không quên nịnh nọt Sở Long.

Sở Long nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ, giao hợp với mình lại có lợi ích như vậy.

Lập tức không nhịn được "ha ha" cười một tiếng, dùng một vẻ mặt kỳ lạ nhìn A Ninh một cái, rồi đi thẳng về phía trước.

Mấy người bị phản ứng này của Sở Long làm cho đầu óc mơ hồ, nhưng Sở Long đã không muốn nói, tự nhiên cũng không tiện ép hỏi.

Mấy người đi thẳng về phía trước, đi được khoảng mười mấy phút, lại kinh ngạc phát hiện, ở sâu trong thông đạo đen ngòm, lại xuất hiện ánh sáng, mấy người càng đi về phía trước, phía trước càng sáng.

Cuối cùng, khi rời khỏi con đường đó, họ kinh ngạc nhìn thấy một hang động đá ngầm khổng lồ, trên đỉnh hang động là một mái vòm bằng lưu ly thiên hỏa khổng lồ.

Mái vòm lưu ly thiên hỏa như bầu trời che phủ phía trên, ánh sáng vừa thấy, chính là từ mái vòm lưu ly thiên hỏa.

Đương nhiên, thứ thực sự thu hút mọi người là một địa cung chiếm diện tích cực rộng ở phía trước.

Địa cung cao sừng sững, như một người khổng lồ nằm ngang dưới lòng đất.

Vốn dĩ ở đây vì có mái vòm lưu ly thiên hỏa nên ánh sáng đầy đủ, nhưng trên địa cung đó lại có không ít dạ minh châu điểm xuyết, đồng thời, còn có những ngọn đèn trường minh hiện vẫn đang lấp lánh, khiến địa cung như một viên đá quý phát sáng.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc đến mức miệng há to, cằm gần như sắp trật khớp.

"Đệch... quá xa xỉ rồi, chỉ ngoại thất địa cung đã hoa lệ như vậy, bên trong chẳng phải càng chất đầy minh khí sao?

Ha ha ha, phát tài rồi phát tài rồi." Bàn Tử gần như sắp chảy nước miếng.

Bàn Tử nhìn Lão Kim bên cạnh, phát hiện lúc này Lão Kim cũng giống mình, cũng kinh ngạc đến sắp chảy nước miếng.

Ngô Thiên Chân lúc này con ngươi cũng sáng lên: "Chậc chậc, nơi này đối với sự nghiệp khảo cổ chắc chắn vô cùng có giá trị, nhìn xem, chỉ riêng những ngọn đèn trường minh kia, cũng đủ khiến giới khảo cổ phát điên rồi." E rằng hiện tại người không có tư tâm nhất, chính là A Ninh.

"Nơi này quỷ quyệt kỳ lạ như vậy, chắc chắn có mảnh vỡ kim

loại, bất kể lúc đó gặp nguy hiểm gì, mình nhất định phải giúp anh Long tìm được mảnh vỡ." Sắc mặt A Ninh vô cùng kiên định.

Chỉ là bây giờ muốn đến địa cung đó, cũng có chút phiền phức.

Giữa địa cung và Sở Long, có một rãnh sâu, Sở Long đi đến bên cạnh rãnh, chiếu đèn pin xuống dưới.

Nhưng kết quả bên dưới vẫn là một màu đen ngòm, phảng phất như bên dưới thông đến địa ngục vậy.

Nếu nhìn chằm chằm vào tình hình bên dưới một lúc lâu, sẽ khiến người ta cảm thấy một trận kinh hãi.

"Chỗ này chắc cũng phải trăm mét nhỉ, anh Long, chúng ta phải qua đó thế nào đây?" Mắt thấy bảo bối ở ngay trước mặt, kết quả lại bị rãnh sâu ngăn cách, khiến trong lòng Bàn Tử có một cảm giác bất lực gãi đầu gãi tai.

"Nơi này chắc hẳn là do vận động địa chất mà xuất hiện một rãnh sâu như vậy, nếu không, đây chắc hẳn là một con thần đạo." Sở Long chỉ về phía trước, chỉ thấy ở phía bên kia rãnh, là một con đường lát đá xanh khổng lồ, hai bên đường sừng sững những tượng thần.

Bên cạnh họ, cũng có không ít tượng thần được đặt.

"Tượng đá đó trông rất nặng, chúng ta có thể dựa vào nó làm một đường trượt, trượt qua là được." Sở Long nói, lại một lần nữa từ trong ba lô lấy ra một cuộn dây thừng.

Dây thừng là Lão Kim chuẩn bị, dài khoảng mấy trăm mét, chịu được sức nặng của mấy người thì dư sức.

Sở Long buộc một đầu dây thừng vào Hắc Kim Cổ Đao, cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chỉ thấy một khắc sau, trên cánh tay Sở Long lập tức cơ bắp cuồn cuộn.

“Hây!” Sở Long hét nhỏ một tiếng, trực tiếp ném Hắc Kim Cổ Đao ra ngoài.

Chịu ảnh hưởng từ sức mạnh của Sở Long, Hắc Kim Cổ Đao như một thanh phi kiếm lao ra, trong chớp mắt đã bay qua vách đá, hung hăng đâm vào một trong những tượng thần.

Chương 102

Cùng với một tiếng động trầm đục vang lên, toàn bộ Hắc Kim Cổ Đao đã ngập vào trong tượng đá.

Sở Long giật giật dây thừng, phát hiện dây thừng bây giờ vô cùng chắc chắn.

"Đệch, thế cũng được à?

Anh Long, anh là siêu nhân hay sao?" Ngô Thiên Chân kinh hô một tiếng.

"Trời ơi, ném xa trăm mét, Hắc Kim Cổ Đao lại có sức xuyên thấu mạnh như vậy, anh Long, đó là cánh tay kỳ lân hay sao?" Bàn Tử cũng kinh hô theo.

Về phần A Ninh và Lão Kim, bây giờ đều đã nhìn ngây người, vạn lần không ngờ, thực lực của Sở Long lại mạnh mẽ đến vậy.

Sở Long không để ý đến hai người, buộc đầu kia của dây thừng vào tượng thần bên cạnh mình, đương nhiên, lúc buộc Sở Long cũng tạo ra một độ chênh lệch, bên này rõ ràng cao hơn đối diện không ít, cũng chỉ có như vậy, mới có thể trượt qua được.

"Tôi thử trước." Sở Long nói, cắt một đoạn từ phần dây thừng còn lại, hai tay cầm đoạn dây thừng, đặt đoạn dây thừng lên đường trượt, ngay sau đó lấy đà chạy.

Trong phút chốc, Sở Long trực tiếp trượt ra ngoài, một lát sau, Sở Long vững vàng đáp đất.

Thấy đường trượt có thể dùng được, A Ninh và những người khác mới lần lượt trượt qua.

Sau khi đáp đất, tự nhiên không thể thiếu một trận khen ngợi Sở

Long.

Lúc này địa cung ở cách đó không xa, nhìn địa cung như một người khổng lồ, Bàn Tử không nhịn được chặc lưỡi hai tiếng: "Trời ạ, thứ này còn ngon hơn Lỗ Vương Cung nhiều, nhìn xem, một vẻ trang nghiêm như vậy, chắc hẳn không có nhiều con thi miết đáng ghét." Bàn Tử sờ sờ cằm, nhưng kết quả, lời vừa dứt, Sở Long và những người khác kinh hãi nhìn thấy, từ phía trước địa cung, lại xuất hiện một đàn nhện màu vàng đất.

Những con nhện này hàng ngàn hàng vạn con, con nào cũng to, mỗi con to bằng nắm đấm của Sở Long, lúc này những con nhện này như thủy triều, tràn ngập lao tới.

"Đệch mợ, Bàn Tử, miệng cậu cũng độc quá rồi đấy." Sở Long không nhịn được mà mắng một câu.

Lúc này muốn quay lại là không thể nữa rồi.

Lão Kim và những người khác vội vàng lấy súng ra, bắn về phía trước một tràng, nhưng số lượng nhện quá nhiều, kiểu bắn này căn bản không có tác dụng, tốc độ di chuyển của chúng cũng rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, đã ở cách Sở Long không xa.

"Thiên Chân, cậu không phải cũng có Kỳ Lân Kiệt giống Tiểu Ca sao?

Mau rạch tay thử xem, biết đâu dọa chết được lũ nhện này." Trong lúc nói chuyện, những con nhện đã ở ngay trước mặt, Bàn Tử vừa bắn, vừa không ngừng dùng chân đạp những con nhện này.

Ngô Thiên Chân lập tức tin là thật, trực tiếp rạch tay, kết quả máu tươi nhỏ xuống, lại không có tác dụng, những con nhện đó vẫn dày đặc bò tới.

"Đệch, cắn tôi." Bàn Tử mắng một tiếng, lúc này những con nhện

đã bò lên người hắn, Bàn Tử vội vàng phủi những con nhện đó khỏi người mình.

"Anh Long, máu của anh có thể..." Bàn Tử đặt hy vọng vào Sở Long.

Mấy chữ chưa kịp nói xong, đã bị A Ninh mạnh mẽ đáp trả một câu: "Sao anh không rạch máu thử xem?" Sắc mặt Bàn Tử gần như biến thành trái khổ qua: "Tôi... máu của tôi không có tác dụng." Bàn Tử vô cùng xấu hổ nói một câu.

Sở Long không ngừng vung Hắc Kim Cổ Đao vừa được lấy lại từ tượng đá, dọn ra một khoảng trống lớn cho A Ninh và Bàn Tử.

Chỉ là khoảng trống này, so với đàn nhện dày đặc mà nói, quá nhỏ.

Sở Long trong lòng thở dài một hơi, xem ra chỉ dùng Hắc Kim Cổ Đao không có tác dụng, cùng với việc thực lực tăng lên, phiền phức gặp phải dường như cũng được nâng cấp.

Sở Long trong lòng lập tức thầm mắng một tiếng: "Chế độ địa ngục chết tiệt!" "Vô dụng thôi, máu của tôi chỉ có tác dụng với tà vật, những con nhện này không phải là tà vật, nhưng..." Sở Long lúc này lật tay, lại một lần nữa từ không gian tùy thân lấy ra thanh trường kiếm thần bí kia.

Sau khi bôi máu tươi, trên thân kiếm lập tức bùng lên một ngọn lửa màu vàng kim.

Sở Long vung thanh trường kiếm vun vút, kiếm khí cùng với ngọn lửa, hoàn toàn là thần binh lợi khí để tiêu diệt loại nhện này, trong phút chốc, một mảng lớn nhện toàn bộ bị Sở Long tiêu diệt.

"Đi theo tôi!" Sở Long gầm lên một tiếng, thanh trường kiếm trong tay múa như gió, phối hợp với thân hình cao lớn của Sở Long, một khắc này Sở Long như một vị chiến thần giáng lâm.

Chịu ảnh hưởng từ khí tức trên thanh trường kiếm thần bí, những con nhện đó đều bị ép vào một góc.

Chương 103

Tuy vẫn hổ báo nhìn chằm chằm Sở Long, nhưng đã không dám chủ động tấn công nữa.

Chỉ trong chốc lát, những con nhện dày đặc ban đầu đã bị một mình Sở Long tiêu diệt hơn một nửa.

Lúc này, cho dù Sở Long có thu lại thanh trường kiếm thần bí, e rằng những con nhện đó cũng không dám tiếp tục tiến lên, đã bị một mình Sở Long giết đến sợ rồi.

"Đệch, anh Long ngầu quá!" Ngô Thiên Chân lập tức giơ ngón tay cái với Sở Long.

"Anh Long anh Long, hoàn toàn là một vị chiến thần, một kiếm chém xuống, giết mấy con nhện này chẳng khác nào chơi, bái phục, anh Long có thiếu đàn em không?" Con ngươi Bàn Tử sáng lên.

Lão Kim không nói gì, nhưng khi nhìn Sở Long, trong ánh mắt đó đầy vẻ sùng bái, cả người như một fan cuồng.

A Ninh nhìn sâu vào người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm cảm khái một tiếng: "Người đàn ông của mình." Trong lòng A Ninh tràn đầy cảm giác tự hào, có thể đi theo một người đàn ông như vậy, cô cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

"Đi theo tôi." Sở Long che chở A Ninh sau lưng, đi trước một bước về phía trước.

A Ninh và những người khác cũng lập tức ổn định lại tâm trạng, vội vàng đi theo Sở Long.

Vừa rồi Sở Long suýt chút nữa đã diệt sạch đám nhện màu vàng đất kia, cả đường đi sâu vào thần đạo mà không hề gặp một con nhện

nào, sự thay đổi này khiến mọi người càng thêm sùng bái Sở Long.

Họ tin rằng, chỉ cần có Sở Long ở đâu, tuyệt đối sẽ không gặp phải rắc rối.

Đi được một lúc, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một tảng đá vô cùng lớn, cao khoảng ba bốn mét.

Lúc này họ đang ở ngã ba của con đường thần đạo, ngoài con đường bị tảng đá chặn lại, hai bên tảng đá còn có hai con đường khác, dẫn đến những hướng không xác định.

Bàn Tử và mọi người tò mò vây quanh, đánh giá tảng đá một lượt.

Bàn Tử liền lắm mồm nói: "Vãi, thằng nào thiếu não thiết kế thế, lại đặt một tảng đá to thế này ở đây?

Đây không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

Con đường mà trời không cho tôi đi, chắc chắn là an toàn nhất rồi." Bàn Tử sờ sờ mũi, lúc này Lão Kim vô cùng đồng tình gật đầu: "Tôi cũng thấy người thiết kế này thiếu não thật, chẳng lẽ đặt một tảng đá ở đây thì tôi không thể đi đường vòng sao?

Nhất định phải đi hai con đường kia à?" Phía trước là một khoảng đất bằng phẳng, hoàn toàn không cần phải đi theo quy hoạch của thần đạo.

"Anh Long?

Anh thấy sao?" A Ninh không vội đưa ra ý kiến mà nhìn sang Ngô Thiên Chân bên cạnh.

Lúc này Ngô Thiên Chân đang như một lão học giả, ngồi xổm trước tảng đá lớn, không biết đang nghiền ngẫm cái gì.

"Thiên Chân, có phát hiện gì không?" Sở Long lúc này lên tiếng, thấy Ngô Thiên Chân ngồi xổm trên đất không biết đã phát hiện ra thứ

gì, đôi mày gần như nhíu chặt lại thành một cục.

Nhưng Ngô Thiên Chân lúc này không nói gì, con Cửu Mệnh Miêu lại đột nhiên kêu lên một tiếng chói tai, trực tiếp nhảy khỏi lòng A Ninh, rón rén đi qua đi lại trước tảng đá.

Lúc này Sở Long và mọi người đều có thể thấy rõ, Cửu Mệnh Miêu lại tỏ ra vô cùng cảnh giác với tảng đá, trông bộ dạng nó như thể tảng đá là một con mãnh thú thời hồng hoang vậy.

"Vãi, Cửu Mệnh Miêu, mày đừng dọa Bàn gia tao nhé, chẳng lẽ phía trước có tà ma à?" Bàn Tử lúc này nửa đùa nửa thật nói một câu.

Câu nói của Bàn Tử thực ra phần lớn là đùa, nhưng điều hắn không bao giờ ngờ tới là, sau khi nghe câu nói đó, Ngô Thiên Chân vốn đang im lặng lại đột nhiên lên tiếng.

"Không sai, thứ này không chừng thật sự rất tà ma." Ngô Thiên Chân gật đầu, nghiêm túc nói một câu.

Ngô Thiên Chân hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, nhưng mỗi lần anh ta lộ ra vẻ mặt này, thì điều đó có nghĩa là nguy hiểm thực sự sắp xảy ra.

Lúc này Ngô Thiên Chân rút ra một con dao găm quân dụng, dùng sức đập mạnh vào một bên của tảng đá mấy cái.

Đừng nhìn tảng đá lớn như vậy, nhưng sau khi bị Ngô Thiên Chân đập vài cái, nó lại rơi ra không ít bụi đất, thậm chí trên tảng đá còn nứt ra một khe hở.

Ngô Thiên Chân banh khe hở ra, kinh ngạc nhìn vào bên trong tảng đá, không ngờ lại có một tấm Thạch Cảm Đương.

"...Thạch Cảm Đương?

Chương 104

Đặt ở đây để làm gì?" Lão Kim không nhịn được hỏi, đặc biệt là khi thấy Sở Long và mọi người sau khi nhìn thấy tấm Thạch Cảm Đương lại lộ ra vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

Điều này khiến Lão Kim cảm thấy có chút bất an.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng chói tai, thế giới vốn đang rất tĩnh lặng, một tiếng kêu này khiến Lão Kim cảm giác tim mình thắt lại, da gà da vịt trên người nổi lên hết cả.

Hắn thấy lúc này Cửu Mệnh Miêu sau khi nhìn thấy tấm Thạch Cảm Đương, trực tiếp cong người lên, lông toàn thân dựng đứng, ánh mắt tràn đầy địch ý.

"Cửu Mệnh Miêu vốn chuyên khắc chế tà ma, mọi người cẩn thận, bên trong e là có điều kỳ quái." Sở Long lúc này trầm giọng nói một câu.

Anh liếc nhìn Lão Kim vừa kinh hãi vừa sợ sệt lại đầy tò mò, mới giải thích một câu: "Thạch Cảm Đương trong mộ cổ có một số tác dụng đặc biệt, nếu đặt ở ngã ba đường, thì là dùng để trấn áp tà ma." "Phía trước chúng ta có ba con đường, e là dù chọn con đường nào cũng không yên ổn." "Mọi người cứ ở lại đây, ít nhất ở đây sẽ không có nguy hiểm, tôi đi trước dò đường, sẽ quay lại ngay." Sở Long lại bôi máu tươi lên thanh trường kiếm thần bí, khiến thanh kiếm một lần nữa bùng lên ngọn lửa màu vàng kim.

Anh đặt thanh trường kiếm xuống đất, có nó bảo vệ mọi người, Sở Long cũng có thể yên tâm hơn nhiều.

Sau đó Sở Long rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cẩn thận đi về phía trước.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng, bám theo Sở Long không rời một bước, bộ dạng như một vệ sĩ trung thành, muốn bảo vệ chủ nhân của mình.

Một người một mèo đi về phía trước khoảng mấy trăm mét, đột nhiên phía trước Sở Long truyền đến một loạt tiếng “rắc rắc”.

Anh vội vàng nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, thấy những bức tượng thần ở hai bên thần đạo phía trước lại đang từ từ xoay người lại, tất cả đều hướng về phía Sở Long.

Nét mặt của những bức tượng thần này đều được điêu khắc vô cùng hung tợn, nếu là người bình thường, đột ngột nhìn thấy cảnh này, có lẽ sẽ bị dọa ngất đi.

Chuyện kỳ dị vẫn tiếp tục xảy ra.

Sau khi những bức tượng đá xoay người lại, chúng lại lần lượt há miệng ra, ngay sau đó từng luồng sương mù màu xanh lục đậm từ miệng những bức tượng đá này phun ra.

Làn sương mù lớn lan tỏa ra, chỉ trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ khu vực rộng lớn phía trước.

Sở Long nhíu mày đưa tay vào trong làn sương mù, lòng bàn tay lập tức truyền đến một trận đau nhói, nhưng lúc này, huyết dịch trong cơ thể sôi trào, cảm giác đau đớn đó liền biến mất.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu căng thẳng kêu lên một tiếng.

Sở Long rút tay lại, bất đắc dĩ nhìn Cửu Mệnh Miêu, nói: “Làn sương mù này xem ra có độc, nhưng vì huyết mạch của tôi, nên những độc tố này đối với tôi không có ảnh hưởng lớn lắm, chỉ là...” Nói đến đây, Sở Long không khỏi nhìn về phía trước.

Sương độc khuếch tán ra, gần như bao bọc hoàn toàn khu vực phía trước, sương mù vô cùng dày đặc, cho dù thị lực của Sở Long cực

mạnh, nhưng lúc này cũng không thể nhìn rõ những nơi quá xa trong sương.

Sương độc không có ảnh hưởng đến anh, nhưng Bàn Tử đều là người thường, với độc tính cực mạnh của làn sương độc vừa rồi mà nói, một khi Bàn Tử dính phải làn sương độc đó, e là có thể lập tức trúng độc bỏ mạng.

Nghĩ đến đây, Sở Long lập tức nhíu chặt mày.

Ít nhất là trên con đường này, lối đi đến địa cung đã không thể thông qua, bây giờ muốn đến địa cung, có lẽ chỉ có thể đi những con đường thần đạo khác.

"Chúng ta về..." Sở Long vừa mở miệng, nhưng kết quả chữ cuối cùng còn chưa nói xong, đã nghe thấy Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng "Meo" vô cùng kinh hãi.

Cửu Mệnh Miêu ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía làn sương độc, lúc này sống lưng nó đã hoàn toàn cong lên, lông trên người dựng đứng như gai ngược.

Dường như, ở phía trước nó sắp xuất hiện một tà ma đáng sợ.

Ngay cả Sở Long, vào khoảnh khắc này tim cũng co thắt dữ dội.

Nhìn xung quanh tĩnh lặng, một luồng khí tức âm lạnh lan tỏa ra.

"Xoạt!" Cũng chính lúc này, một âm thanh quỷ dị đột nhiên truyền ra.

Âm thanh nghe như có rất nhiều xiềng xích đang kéo lê trên mặt đất tiến về phía trước.

Cùng với sự xuất hiện của âm thanh, xung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió lớn.

Gió âm từng cơn, thổi cho những làn sương mù màu xanh lục đậm

kia cuồn cuộn, như từng đợt sóng lớn, cuộn về phía Sở Long.

Cũng may là huyết mạch của Sở Long mạnh mẽ, không sợ những làn sương độc này, nếu không, chỉ với sự biến đổi như vậy, e là cũng đủ để Sở Long mất mạng.

Chương 105

"Gào!" Sở Long vừa chuẩn bị rút khỏi khu vực sương độc, kết quả đã nghe thấy một tiếng gầm rú từ phía chính diện truyền ra.

Đột nhiên, anh thấy một sợi xiềng xích như rắn độc nhanh chóng bay về phía mình.

Sợi xiềng xích đã rỉ sét loang lổ, nhưng vừa xuất hiện, đã khuấy động những làn sương mù kia không ngừng cuồn cuộn.

Sở Long lập tức giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, chặn về phía trước.

"Keng!" Một tiếng va chạm chói tai vang lên, những sợi xiềng xích này mang theo một lực rất lớn, sau khi bị va chạm, cơ thể Sở Long cũng liên tục lùi lại mấy bước.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu không hổ là thánh vật đối phó tà ma, cho dù ở trong sương độc, cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Tiếng mèo kêu vang lên, sợi xiềng xích kia trực tiếp rút về sâu trong làn sương mù, cũng chính lúc này, Sở Long kinh ngạc thấy, trong làn sương độc, quỷ dị xuất hiện ba bóng người.

Ba người mặc áo giáp cổ đại, những chiếc áo giáp này đã cũ nát không chịu nổi, như thể chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ tan hoàn toàn.

Những bóng người này vừa xuất hiện, đã như những con sói đói, điên cuồng lao về phía Sở Long.

Mãi đến khi những bóng người này đến gần, Sở Long mới kinh ngạc phát hiện, những bóng người mặc áo giáp cổ đại này, lại thật sự chỉ là những cái bóng đen kịt, tuy không nhìn rõ hình dáng của chúng, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác hung tợn đó.

Những bóng người này vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi không ít.

"U Hồn Âm Binh?" Sau khi thấy cảnh này, Sở Long thầm nghĩ trong lòng.

U Hồn Âm Binh tốc độ cực nhanh, một trong những tên âm binh trong tay cầm một thanh kiếm sắc, nhanh chóng đâm về phía tim của Sở Long.

Nếu không phải Sở Long phản ứng nhanh, suýt soát tránh được đòn tấn công của đối phương, e là bây giờ đã sớm bị âm binh đâm xuyên tim rồi.

Những âm binh này đều là do oán niệm của những binh lính thời cổ đại hóa thành, có tất cả năng lực khi còn sống, tồn tại càng lâu, thực lực cũng càng mạnh.

Đây là mộ thời Chiến quốc, những âm binh này e là đã có hàng ngàn năm tuổi.

Nhưng Sở Long sau mấy lần cường hóa huyết mạch, tự nhiên cũng không dễ đối phó.

Sở Long người thoáng một cái, Hắc Kim Cổ Đao trong tay với một góc độ hiểm hóc chém mạnh tới, vừa vặn chém vào cổ của U Hồn Âm Binh.

"Cạch!" Cùng với một tiếng động trầm đục vang lên, Hắc Kim Cổ Đao tuy uy lực mạnh mẽ, cũng vô cùng sắc bén.

Nhưng, chiếc áo giáp trên người U Hồn Âm Binh trông có vẻ mỏng manh vô cùng, lúc này lại như trở thành thứ tồn tại kiên cố nhất trên thế giới, Hắc Kim Cổ Đao chỉ phát ra một tiếng va chạm trầm đục, lại hoàn toàn không thể giết chết âm binh.

"Gào!" Âm binh gầm nhẹ một tiếng, con dao trong tay trực tiếp

chém về phía cổ Sở Long.

May mà Sở Long kịp thời phản kháng, đối mặt với đòn tấn công của đối phương, vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém tới.

Con dao của đối phương rõ ràng không có khả năng phòng ngự mạnh như áo giáp trên người, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với Hắc Kim Cổ Đao, đã trực tiếp bị Hắc Kim Cổ Đao của Sở Long chém đứt.

Sở Long giơ dao lên, chuẩn bị tiếp tục tấn công, đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một trận gió, lập tức nhấc chân, đá bay tên âm binh, đồng thời cũng mượn lực lùi lại mấy bước, vừa vặn tránh được đòn tấn công của một tên âm binh khác.

Sở Long đang định phản kháng, thì đòn tấn công của tên âm binh cuối cùng cũng đến.

Sợi xiềng xích trước đó chính là vũ khí của tên âm binh này, sợi xiềng xích được múa lên như một con rắn dài, không ngừng tấn công về phía Sở Long.

Ba tên âm binh hợp lực lại, Sở Long tuy tạm thời không thua, nhưng muốn giết chết những âm binh này, lại cũng tương đối khó khăn.

Sở Long thầm chửi một tiếng chết tiệt, lập tức rạch lòng bàn tay, máu tươi trực tiếp bôi lên Hắc Kim Cổ Đao.

Sở Long áp sát, trực tiếp lao đến trước mặt một tên âm binh cầm đại đao.

Thấy Sở Long lao đến trong khoảnh khắc, tên âm binh lập tức giơ đao chém xuống, Sở Long hai chân lướt đi, gần như dán sát vào lưỡi đao tránh được đòn tấn công của đối phương, đồng thời một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, thân thể xoay một vòng, mang theo một thế lớn vung Hắc Kim Cổ Đao ra.

“Gào!” U Hồn Âm Binh gầm lên một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao đã dính máu tươi của Sở Long, lúc này như một thần binh lợi khí, trực tiếp rạch một vết thương lớn trên người tên âm binh, thân thể nó run lên, cuối cùng hồn bay phách tán.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của Sở Long, hai tên âm binh còn lại nhất thời cũng không dám tiếp tục tiến lên, nhanh chóng biến mất trong sương độc.

Chương 106

Sở Long lập tức ôm lấy Cửu Mệnh Miêu trên đất, nhanh chóng lùi lại, rút khỏi phạm vi sương độc.

Bây giờ anh không ham chiến, quay người chạy về phía tảng đá lớn nơi A Ninh đang ở.

Sở Long bây giờ lo lắng, A Ninh cũng gặp phải tình huống tương tự.

"Anh Long đi lâu như vậy, sao còn chưa về?" Ngô Thiên Chân đứng trước tấm Thạch Cảm Đương đó, trên mặt viết đầy vẻ lo lắng.

Đối với cách nói về Thạch Cảm Đương, anh ta có phần tin tưởng.

Lão Kim và Bàn Tử hai người trông như fan cuồng, sau khi nghe lời của Ngô Thiên Chân, trực tiếp xua tay, "Yên tâm đi, thực lực của Long gia trâu bò lắm, có thứ ma quỷ gì, cũng không thể nào là đối thủ của anh Long được." A Ninh không nói gì, chỉ từ đôi tay nhỏ nắm chặt, cũng có thể thấy được tâm trạng của cô lúc này.

May mà Sở Long không để họ đợi lâu, nhanh chóng từ khu vực sương độc đó trở về.

Chỉ thấy quần áo Sở Long có chút lộn xộn, thậm chí có vài chỗ bị ăn mòn, tim A Ninh lập tức thắt lại.

"Anh Long, sao rồi?" Sở Long kể lại từng chuyện xảy ra phía trước cho A Ninh nghe, khi nghe đến sương độc và U Hồn Âm Binh, A Ninh đều vì Sở Long mà toát một vốc mồ hôi lạnh.

"Được rồi, phía trước không đi được nữa, xem ra chúng ta chỉ có thể đổi đường khác." Vì có U Hồn Âm Binh, nên lúc này Sở Long cũng không dám để A Ninh một mình ở lại trước tấm Thạch Cảm

Đương nữa, anh cầm thanh trường kiếm thần bí đó, đi về phía lối đi bên trái.

Đi được khoảng ba bốn phút, trên con đường thần đạo này lại xuất hiện một làn sương mù màu trắng.

Lúc đầu, sương mù rất mỏng, hoàn toàn không thể gây ảnh hưởng cho Sở Long, nhưng sau khi đi sâu vào thần đạo thêm khoảng ba bốn phút nữa, sương mù đã trở nên khá dày đặc, tầm nhìn giảm xuống thấp.

Sở Long vội vàng lấy ra dây thừng buộc vào người, đồng thời bảo mọi người cũng học theo cách làm của mình, buộc dây thừng vào người.

Sương mù lớn như vậy, Sở Long lo lắng sẽ có người đi lạc.

Cứ như vậy buộc tất cả mọi người vào một sợi dây thừng, cho dù gặp nguy hiểm, cũng có thể kịp thời phát hiện.

"Vãi, con đường thần đạo này dài vậy sao?" "Chúng ta đi cũng được nửa tiếng rồi nhỉ, tôi cảm giác mình sắp ra khỏi phạm vi địa cung đó rồi." Những nguy hiểm khác không xuất hiện, chỉ là con đường thần đạo này lại dài đến bất ngờ, vốn Sở Long ước tính cũng chỉ đi khoảng mười mấy phút là cùng, nhưng không bao giờ ngờ tới, đi đã hơn ba mươi phút, mà vẫn không thấy điểm cuối.

Nhưng xung quanh toàn sương mù, cho dù muốn quan sát rõ ràng, cũng không thể làm được.

Sở Long cảnh giác nhìn xung quanh, may mắn là, khi họ đi được nửa giờ thứ hai, sương mù xung quanh cuối cùng cũng hoàn toàn tan đi.

"...Đây là đâu?" Sở Long và mọi người sững sờ, sau khi rời khỏi khu vực sương mù, giống như xuyên không trong sương mù vậy, lúc

này họ đã ở trong một hang động khổng lồ.

Chỉ là lối ra duy nhất của hang động lại bị một tảng đá lớn chặn lại.

"...Chẳng lẽ là thanh kiếm của anh Long?" A Ninh nhanh chân đi đến trước tảng đá đó, không nhịn được hỏi.

Chỉ thấy trên tảng đá lớn, có vẽ một bức tranh đá, nội dung chính của bức tranh đá là một thanh trường kiếm màu vàng kim, trên thân kiếm có khắc hình rồng, trông không khác gì thanh kiếm trong tay Sở Long.

Sở Long cũng có chút kích động: "Xem ra lần này thật sự tìm đúng rồi, không chừng sau tảng đá này, ẩn giấu bí mật liên quan đến thanh trường kiếm." Sở Long và mọi người cùng nhau đẩy, tảng đá rất nặng, cho dù tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người, cũng không thể đẩy được tảng đá.

"Bây giờ làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta quay lại?" Ngô Thiên Chân lo lắng hỏi.

Lão Kim trực tiếp lắc đầu: "Sương mù đó có điều kỳ quái, không chắc lần sau chúng ta đi vào lại, khi rời khỏi sương mù, sẽ lại ở một hang động khác." Khả năng này, không thể không đề phòng.

"Để tôi thử xem." Sở Long cầm lấy thanh trường kiếm thần bí trong tay.

Chỉ là khi anh chuẩn bị thử dùng trường kiếm chém vào tảng đá, lại bị Bàn Tử bên cạnh ngăn lại.

"Long gia đừng lãng phí sức lực, Bàn Tử tôi có cách." Hắn cười nói.

Mọi người tò mò nhìn hắn, kết quả khiến người ta cạn lời là, gã

này sau khi nói xong câu đó, chỉ cười ngây ngô nhìn tảng đá, mà không có bất kỳ hành động nào tiếp theo.

"Mẹ nó chứ, có cách thì mau lấy ra, đừng lãng phí thời gian." Sở Long và mọi người bực bội mắng một câu.

Bàn Tử cười ngây ngô một tiếng, sau đó thò tay vào ba lô, trực tiếp lấy ra một gói thuốc nổ.

Chương 107

“Đây, cách của tôi đây.” Bàn Tử vừa nói, vừa liếc mắt loạn xạ lên người Sở Long và mọi người.

Sở Long và mọi người sững sờ, đều không ngờ trong ba lô của Bàn Tử lại có loại vũ khí như vậy.

“Vãi, Bàn Tử cậu được đấy, ba lô của cậu là túi thần kỳ của Doraemon à?

Thứ gì cũng có thế?” “Bàn Tử, lần này đáng tin cậy đấy.” Bị mấy người khen như vậy, Bàn Tử có chút lâng lâng, vỗ vỗ ngực: “Hì hì, trong ba lô của tôi, thứ gì cũng có, nhưng mà, tôi không chắc về uy lực của thuốc nổ này, một gói này uy lực, không chừng có thể nổ tung cả hang động này.” Nói đến cuối, Bàn Tử không khỏi có chút do dự.

Đây quả thực là một vấn đề, Sở Long do dự, cuối cùng quyết định thử một lần, nhưng đã chuẩn bị một chút, buộc dây thừng vào một góc hang động, mấy người mới kéo dây thừng quay lại trong sương mù.

Làm như vậy, lúc đó tự nhiên có thể tìm lại được hang động này.

Đây là một quả bom hẹn giờ, sau khi Bàn Tử đặt bom và khởi động xong, trực tiếp chạy vào trong sương mù hội hợp với Sở Long.

Bàn Tử chân trước vừa đi, đã nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng nổ chói tai.

“Nằm xuống!” Sở Long lập tức hét lớn, vội vàng che chở A Ninh dưới thân mình, không thể không nói, uy lực của quả bom quả thực rất mạnh, sau khi phát nổ, trực tiếp có một luồng sóng nhiệt cuộn tới, gần như trong nháy mắt, đã thổi tan sương mù xung quanh.

Cùng lúc đó Sở Long cũng cảm giác hang động này rung chuyển dữ dội, không ít tảng đá từ vách đá lăn xuống, khiến anh có chút lo lắng, sợ rằng hang động sẽ sụp đổ.

May mà, hang động cuối cùng cũng trụ được.

Mấy người lần lượt đứng dậy, kinh ngạc phát hiện, tảng đá lớn ban đầu đã biến mất không thấy.

Thay vào đó là một cái hang động khổng lồ, đi một lúc lâu, đột nhiên một tia sáng xuất hiện.

Đi ra ngoài xem, bên ngoài lại là một thung lũng khổng lồ.

Thung lũng xanh tươi, còn có không ít mây mù lượn lờ, trông như tiên cảnh vậy.

"...Nơi này đẹp thật." Nhìn thung lũng chim hót hoa thơm đó, A Ninh không nhịn được cảm thán một câu.

Nhưng lúc này, tai Sở Long động đậy, cùng với sự cường hóa của cơ thể, thính lực của anh cũng tăng cường hơn nhiều.

"Trong thung lũng hình như có người." Sở Long nhíu mày nói.

Tuy không nghe rõ những người đó đang nói gì, nhưng âm thanh xì xào đó, chắc chắn là người không sai.

A Ninh và mọi người kinh ngạc, không ngờ thính lực của Sở Long lại nghịch thiên như vậy.

Dù sao thì Bàn Tử vểnh tai lên cũng không nghe thấy tiếng người, cuối cùng chỉ có thể giơ ngón tay cái, cảm thán anh Long uy vũ.

Ngô Thiên Chân lúc này lại rất vui, ha ha cười một tiếng, gãi gãi gáy, nói: "Nơi này vừa rồi nguy hiểm như vậy, bây giờ có người, không chừng có thể có thêm vài người giúp đỡ." Nhìn Ngô Thiên Chân bây giờ một bộ dạng ngây thơ vô tội, Lão Kim trực tiếp đảo mắt,

“Thêm người giúp đỡ?

Đừng có thêm kẻ địch là tốt rồi.” Bàn Tử lúc này từ ba lô của mình lấy ra một cây cuốc leo núi, vung vẩy về phía trước, “Không sợ, tôi đi trước dò đường, lén lút vòng ra sau, nếu là kẻ địch, tôi trực tiếp từ phía sau cho một cuốc là xong.” Bàn Tử vừa nói, vừa cười gian xảo.

Hắn đi đầu về phía trước, nhưng Sở Long thấy vậy, có chút không yên tâm liền đi theo sau.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng, trực tiếp lao vào lòng Sở Long, hiển nhiên gã này cũng không yên tâm về sự an toàn của Sở Long, muốn đi theo xem sao.

Chỉ là khi xuống đến khu rừng bên dưới, Bàn Tử bắt đầu phàn nàn.

“Vãi, sương mù ở đây sao dày thế, chẳng nhìn rõ gì cả.” Lúc này trong rừng bốc lên một làn sương mù dày đặc, không còn cách nào khác, Sở Long chỉ có thể dẫn Bàn Tử đi phía trước, thị lực của anh kinh người, cho dù đây là khu vực sương mù dày đặc, nhưng vẫn có thể nhìn rõ phần lớn tình hình.

Đi được một lúc, Sở Long đã thấy một số động tĩnh ở không xa.

Chỉ thấy ở không xa phía trước anh, có một đám người áo đen đeo mặt nạ phòng độc, mấy người áo đen trong tay cầm súng máy, không ngừng đi lại tuần tra.

Đồng thời, Sở Long cũng kinh ngạc thấy, những người này trước đó ở đây dường như cũng gặp phải một số rắc rối, trên đất lại xuất hiện không ít xác kiến khổng lồ.

Những xác kiến này kéo dài về phía trước, cuối cùng dừng lại ở một cây cầu dây thừng.

Với thị lực của Sở Long mà nói, cũng chỉ có thể nhìn đến đó, những nơi xa hơn không nhìn rõ được.

Chương 108

“Thấy những người đó không?” Sở Long hỏi một tiếng.

Kết quả Bàn Tử mặt mày ngơ ngác.

Bàn Tử dùng sức dụi dụi mắt, khi nhìn lại về phía trước, lại vẫn là một mảng trắng xóa, lập tức Bàn Tử bất lực, “...Tôi chẳng thấy gì cả, đâu có người nào đâu.” Bàn Tử có chút bị đả kích, cùng là một đôi mắt, sao khác biệt lớn vậy nhỉ?

“Meo!” Kết quả lời Bàn Tử vừa nói ra, Cửu Mệnh Miêu trực tiếp phát ra một tiếng kêu khinh thường.

Bàn Tử lại bị đả kích lần nữa, lại bị một con mèo coi thường.

Sở Long thở dài một hơi, thực lực có mạnh đến đâu, cũng không thể cứng đối cứng với nhiều khẩu súng máy như vậy, bên cạnh còn có một Bàn Tử.

Lúc này anh chỉ có thể chọn tạm thời rút lui.

Sau khi lặng lẽ quay lại chỗ Ngô Thiên Chân, Ngô Thiên Chân lập tức tò mò: “Anh Long, sao rồi?

Những người đó là địch hay bạn?” Sở Long sắc mặt ngưng trọng, kể lại tình hình đã thấy, “Đối phương có rất nhiều người, ai nấy đều mặc đồ đen đeo mặt nạ phòng độc, trong tay có vũ khí rất mạnh, cảm giác cho tôi là không phải hạng tốt lành gì.” Vốn Ngô Thiên Chân còn nghĩ, nếu là bạn bè, có thể liên lạc một phen, kết quả lại nhận được một câu trả lời như vậy.

Ngô Thiên Chân lập tức cảm thấy một trận xấu hổ.

“Vậy bây giờ làm sao?

Anh Long quả thực mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là người trần mắt thịt, sao có thể địch lại nhiều khẩu súng máy như vậy?" Ngô Thiên Chân sắc mặt khó coi.

Nhưng Sở Long lúc này lại không trả lời.

Sắc mặt anh tỏ ra khá đăm chiêu, "A Ninh đâu?" Từ lúc quay lại, anh đã phát hiện A Ninh không thấy đâu, lúc đầu anh còn nghĩ A Ninh đi giải quyết một số việc, nhưng kết quả bây giờ vẫn chưa quay lại.

"Anh Long, em ở đây này." Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Sở Long vừa mở miệng, đã thấy trong làn sương mù không xa, một bóng hình xinh đẹp bước ra.

Được người thương quan tâm như vậy, trong lòng A Ninh tự nhiên vui vẻ vô cùng, "Em vừa rồi rảnh rỗi không có việc gì làm, đi xung quanh xem sao, hì hì, không ngờ vận may của em không tệ, tìm được một con đường nhỏ." "Từ hướng con đường nhỏ mà xem, không chừng chúng ta có thể đến địa cung đó." Lời của A Ninh khiến Ngô Thiên Chân và mọi người cảm thấy một trận hưng phấn.

Sở Long đi đến trước mặt A Ninh, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của A Ninh, cưng chiều nói: "Sau này không được mạo hiểm như vậy nữa." Cảm nhận được sự quan tâm từ người mình yêu, nội tâm A Ninh một trận ngọt ngào.

Mấy người men theo con đường nhỏ mà A Ninh tìm được đi về phía trước, chẳng mấy chốc, những làn sương mù kia lại kỳ lạ biến mất.

Trước mặt họ, cũng xuất hiện một vách đá khổng lồ, bên rìa vách đá, có một con đường vô cùng hẹp.

Bàn Tử tò mò đi đến rìa con đường nhỏ đó, nhìn xuống dưới, thấy bên dưới là một vực sâu không thấy đáy.

Bàn Tử lập tức rùng mình một cái, “Vãi, nơi này thật sự có người đi được sao?

Sơ sẩy một chút, thậm chí có thể ngã...” Lời của Bàn Tử chưa nói xong, đã bị Ngô Thiên Chân trực tiếp bịt miệng lại, Ngô Thiên Chân hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử, “Mồm quạ, câm miệng lại cho tôi, đừng nói lung tung.” Lão Kim lúc này cũng thần sắc ngưng trọng nhìn xung quanh, “Chủ nhân, nơi này quá nguy hiểm, hay là chúng ta quay lại đi?” Nhưng, Sở Long bây giờ lại không trả lời lời của Lão Kim, vào lúc này, trong lòng anh lại xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, như thể ở phía trước, có thứ gì đó đang triệu hồi anh.

“Phía trước... tôi cảm giác phía trước có thể là mục tiêu tiếp theo của chúng ta.” Mọi người đối với Sở Long tin tưởng vô điều kiện, vì Sở Long đã nói như vậy, liền lập tức lên đường, cẩn thận đi về phía trước.

Đặc biệt là Bàn Tử, gã này thân hình quá lớn, phải nghiêng người dán sát vào vách đá, mới có thể an toàn đi trên con đường nhỏ.

“Vãi, cái nơi quỷ quái này là do thằng khốn nào thiết kế vậy?

Rõ ràng là không thân thiện với Bàn Tử tôi mà, xem ra sau khi Bàn Tử tôi rời khỏi đây, phải giảm béo cho ra trò mới được.” Mọi người nghe thấy lời này, lập tức cười ồ lên.

“Bàn Tử, cậu giảm béo á?

Càng giảm càng béo thì có?” “Giảm béo là không thể nào, cả đời này cũng không thể giảm béo được, tôi thấy sau khi trận chiến này kết thúc, cậu lại phải ăn uống thả phanh.” “Đừng có giảm béo xong, lại béo thêm mấy chục cân nhé.” Mọi người lần lượt trêu chọc, cảm giác ngột ngạt vốn sinh ra khi đi trên con đường nhỏ, lúc này cũng giảm đi không ít, không biết tự lúc nào, họ đã đi được một quãng đường không ngắn.

Bàn Tử nghe mà tức điên, "Cái gì mà nhường nhịn, mẹ nó Ngô Thiên Chân cậu biết mỗi trêu chọc Bàn gia tôi, làm vậy sẽ bị báo ứng đấy, cẩn thận lát nữa ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi, dẫn quái vật đến thu thập cậu." Bàn Tử cũng chỉ đùa một chút thôi.

Nhưng...

Chương 109

tuyệt đối đừng coi thường công lực độc miệng của gã mồm quạ này.

"Aoooo!" Giọng Bàn Tử vừa dứt, đã nghe thấy một tiếng gầm rú từ sau lưng truyền ra.

Mấy người vội vàng quay đầu, thấy lúc này, từ sau lưng họ lại xuất hiện hai con sói hoang.

Ánh mắt sói hoang mang theo hung quang, vừa thấy Sở Long, đã điên cuồng lao tới.

Sở Long ở đây hành động bất tiện, nhưng chúng lại hành động tự do, lúc này còn coi Sở Long như bữa tối ngon lành.

Bàn Tử và mọi người sắc mặt biến đổi, ở nơi chật hẹp như vậy, cho dù là Sở Long được phụng như thần minh, e là hành động cũng bất tiện, phải bị hạn chế khắp nơi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng mèo kêu đột nhiên truyền ra.

Cửu Mệnh Miêu lúc này lóe lên một cái đã đến trước mặt Ngô Thiên Chân, đối mặt với hai con sói hung ác đó, tiểu gia hỏa này một chút cũng không sợ hãi.

Đừng nhìn thân hình hai bên vô cùng không cân xứng, nhưng hành động của Cửu Mệnh Miêu lại tương đối nhanh nhẹn, khoảnh khắc này đại hiển thần uy, như một mũi tên sắc bén nhanh chóng bay ra, thân thể linh hoạt hóa thành một luồng sáng.

Một trong hai con sói thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Cửu Mệnh Miêu đã lao đến dưới bụng nó, móng vuốt sắc bén duỗi ra, trực tiếp cào một phát vào bụng con sói hoang.

“Aoooo!” Con sói hoang kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị Cửu Mệnh Miêu mổ bụng.

Ngay sau đó nó lại lập tức dùng phương pháp tương tự, trong nháy mắt giết chết con sói hoang còn lại.

Sau khi làm xong tất cả, Cửu Mệnh Miêu mới vặn vẹo cơ thể, làm ra một tư thế ưu nhã từ từ quay lại trước mặt Sở Long.

“Vãi, thao tác của Cửu Mệnh Miêu ngầu vãi!” Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Anh Long uy vũ, bên cạnh lại có thần thú như vậy.” “Chủ nhân là người được trời chọn, nên mới có kỳ trân dị thú như vậy đi theo.” Mấy người vừa tâng bốc Sở Long, vừa khen ngợi Cửu Mệnh Miêu, khiến một người một mèo đều cảm thấy một trận sảng khoái.

Đàn sói hoang chỉ là một tình tiết nhỏ, sau đó họ không gặp nguy hiểm nào nữa, sau khi đi hết con đường nhỏ trên vách đá một cách thuận lợi, mọi người kinh ngạc thấy, ở không xa lại xuất hiện một cung điện bạch ngọc vô cùng hoa lệ.

Cung điện tráng lệ vô cùng, dưới ánh mặt trời thậm chí còn lấp lánh ánh hào quang, như thiên cung vậy.

Phía trước cung điện, có một bức tượng đá khổng lồ như một người khổng lồ.

Bàn Tử thấy tòa cung điện này trong khoảnh khắc, con ngươi gần như muốn trừng ra ngoài, “Vãi, cung điện đẹp thế này?

Bàn gia tôi sắp phát tài rồi, bên trong không chừng có bao nhiêu minh khí.” Nhìn bộ dạng thấy tiền sáng mắt của Bàn Tử, Ngô Thiên Chân một trận vô cùng coi thường, “Bàn Tử, thấy bức tượng đó không?

Bức tượng đó mới có giá trị nghiên cứu hơn.” Kết quả, Bàn Tử

hoàn toàn không để ý đến lời của Ngô Thiên Chân, lập tức vắt hai chân béo ngắn, vui vẻ chạy về phía cung điện đó.

Ngô Thiên Chân cạn lời đảo mắt nhìn Bàn Tử, chỉ là khi hắn vừa mới đưa mắt trở lại bức tượng đá, Ngô Thiên Chân đột nhiên phát hiện, bức tượng đá lại rung chuyển.

Một ý nghĩ không lành lập tức hiện lên trong đầu hắn.

"Bàn Tử, mau quay lại." Chỉ là đừng nhìn Bàn Tử thân hình béo mập, nhưng tốc độ của gã lại tương đối nhanh.

Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi của Ngô Thiên Chân, cứ thế chạy đến trước bức tượng đó mới dừng lại.

Bàn Tử một tay vịn vào bức tượng, không ngừng thở hổn hển.

Phía sau Ngô Thiên Chân lại vẫn luôn gọi Bàn Tử.

Thực ra Sở Long và mọi người vừa rồi cũng định chạy theo.

Nhưng lại bị Ngô Thiên Chân níu chặt lại, nói bên đó có nguy hiểm.

"Tôi nói này Thiên Chân, cậu quý phái gọi Bàn gia có chuyện gì thế?" Vì vấn đề góc độ, lúc này Bàn Tử không chú ý, khi hắn nói chuyện, từ dưới bức tượng đá lại xuất hiện một con kiến.

Con kiến rất lớn, to bằng nắm tay trẻ con.

Chỉ thấy con kiến siêu lớn này vừa xuất hiện, đã vung vẩy cặp càng khổng lồ, nhanh chóng lao về phía Bàn Tử.

Chương 110

Với góc độ của Ngô Thiên Chân và mọi người, tự nhiên đã thấy con kiến này.

"Bàn Tử mau quay lại." Ngô Thiên Chân sợ đến mức lập tức hét lớn, Lão Kim và mọi người lúc này cũng căng thẳng la hét.

Đừng nhìn Bàn Tử có lúc lanh lợi, nhưng khi gã này nổi cơn ngớ ngẩn, lại còn hồ đồ hơn bất kỳ ai.

Bàn Tử ha ha cười một tiếng, "Mấy người các cậu không phải đều cho rằng bức tượng này có giá trị nghiên cứu cao sao?

Yên tâm, Bàn Tử tôi sẽ không tranh giành thứ này với các cậu, Bàn Tử tôi chỉ muốn minh khí bên trong đó thôi." Bàn Tử lúc này xoay người chỉ về phía cung điện khổng lồ đó.

Cũng chính lúc đó, con kiến lớn đó nhảy lên, vốn định tấn công Bàn Tử.

Nhưng thật tình cờ, Bàn Tử lại di chuyển cơ thể, con kiến to lớn vô cùng đó, vừa vặn một cách kịch tính rơi vào tay Bàn Tử.

Hiển nhiên Bàn Tử cũng không ngờ sẽ có thứ này xuất hiện, sợ đến mức lập tức ném con kiến lớn đó ra ngoài.

Nhưng, con kiến này lại tương đối hung hãn, vừa bị ném ra ngoài, lại lần nữa bật ra, lao về phía Bàn Tử.

Thấy Bàn Tử không kịp né tránh, lúc này một bóng đen lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao gần như dán sát vào người Bàn Tử lao qua, vừa vặn đâm xuyên qua cơ thể con kiến lớn đó, ghim chặt nó vào bức tượng đá.

Vừa rồi, Sở Long và mọi người thấy không thể gọi Bàn Tử quay

lại, mới bất đắc dĩ chạy đến, cũng chính lúc đó, Sở Long bá khí ra tay, giúp Bàn Tử giải quyết nguy hiểm này.

Thấy cảnh này, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ nó chứ, tưởng mình to con là có thể bắt nạt Bàn gia à?

Xem Bàn gia tao bây giờ không lôi mày ra phanh thây!" Bàn Tử lầm bầm chửi rủa đi đến trước bức tượng đá.

Lúc này, Sở Long và mọi người cũng đã đến trước bức tượng đá.

Thấy Bàn Tử nắm lấy hai chân con kiến, "Hì hì, con kiến nhỏ, đơn thân độc mã, dám trộm đánh Bàn gia?

Xem Bàn gia tao không..." Lời Bàn Tử vừa nói ra, sắc mặt Sở Long bên cạnh lập tức đại biến.

"Mau rời khỏi đây, kiến là sinh vật sống theo bầy, không thể nào chỉ có một con được." Sở Long hét lớn một tiếng, lúc này anh cũng nhớ lại những xác kiến đã thấy trong sương mù trước đó.

Hiển nhiên bây giờ họ đã gặp phải tình huống tương tự như đám người áo đen kia.

Nhưng, sự việc lại thật trùng hợp.

Lời Sở Long vừa nói ra, bức tượng đá trước mặt bắt đầu rung chuyển dữ dội, ngay sau đó cùng với một tiếng nổ lớn, bức tượng đá khổng lồ đột nhiên đổ sập.

Bức tượng quá lớn, khoảnh khắc nó đổ xuống, ngay cả mặt đất cũng rung chuyển.

Đồng tử của Sở Long và mọi người co rút lại, kinh ngạc thấy, ở dưới bức tượng, lại có một cái hố kiến khổng lồ, bên trong chi chít toàn là những con kiến lớn bằng nắm tay.

Cảnh tượng đen kịt đó, khiến Bàn Tử và mọi người đều cảm thấy

một trận tê dại da đầu.

Không còn sự áp chế của bức tượng đá, những con kiến này như một làn sóng đen kịt, không ngừng bò ra.

Sở Long quyết định ngay lập tức, một tay kéo A Ninh, nhanh chóng chạy về phía sau.

Nhiều kiến không ngừng bò ra như vậy, cho dù là thanh trường kiếm của anh, cũng không thể chém hết được.

"Mẹ ơi, chạy mau." Bàn Tử vắt chân lên cổ mà chạy, Ngô Thiên Chân và mọi người cũng theo sát phía sau.

Mấy người vừa chạy, vừa rút súng lục ra, bắn một loạt về phía đàn kiến phía sau.

Tuy đạn đối với những con kiến này có một số khả năng sát thương, nhưng khi đang chạy hết tốc lực, độ chính xác hiển nhiên không đủ, không ít viên đạn không thể bắn trúng kiến.

Còn về Sở Long, khi chưa đến tình thế vạn bất đắc dĩ, anh không lập tức sử dụng thanh trường kiếm đó, dù sao nếu cứ gặp rắc rối là dùng thanh trường kiếm, sẽ khiến Bàn Tử sinh ra một loại tính ỷ lại.

Lâu dần, gặp rắc rối sẽ không biết cách giải quyết vấn đề, như vậy chỉ hại họ mà thôi.

Chương 111

Bàn Tử lúc này vội vàng từ ba lô của mình lôi ra bình xăng, quay người ném về phía đàn kiến phía sau, cùng với một tiếng "Bùm", một bức tường lửa bùng lên, mới miễn cưỡng chặn được những con kiến khổng lồ đó.

Dù vậy, Sở Long vẫn không dám lơ là một khắc.

Nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, khoảnh khắc bức tường lửa xuất hiện, Sở Long và mọi người kinh ngạc thấy, những con kiến khổng lồ đó trên lưng lại có một đôi cánh, lúc này những con kiến này toàn bộ bay lên.

"Thứ chó má này lại có thể bay?

Muốn nghịch thiên à?" Lão Kim không nhịn được mắng một tiếng.

Nhưng lúc này anh ta cũng chú ý, những con kiến khổng lồ có thể bay dù sao cũng chỉ là số ít.

Nếu không, đàn kiến đen kịt đó toàn bộ bay lên, chẳng phải chết chắc sao.

"Hê, được lắm, anh Long, hay là chúng ta thi xem ai bắn giết được nhiều kiến nhất thì sao?" Bàn Tử vừa chạy, vừa hứng chí.

Mấy người lập tức gật đầu đồng ý.

Kết quả ngay sau đó gã Bàn Tử chơi lầy lại nói thêm một câu, "Vậy bức tường lửa mà tôi vừa tạo ra, những con kiến bị thiêu chết cũng phải tính chứ, Bàn Tử tôi thắng chắc rồi." Bàn Tử đang đắc ý ở đó, A Ninh và mọi người cũng không nghe nổi nữa.

"Bên trái là của tôi." Không thể không nói, dưới sự huấn luyện của Cừu Đức Khảo, tài bắn súng của A Ninh tương đối mạnh, lúc này

hai tay cầm súng, không ngừng bóp cò, chỉ thấy những con kiến bên trái như mưa rơi, nhanh chóng rơi xuống.

Trong thời gian ngắn, số lượng kiến bị bắn giết tăng lên nhanh chóng.

"Vãi, thế cũng được à?" Bàn Tử cuống lên, vừa mới đắc ý, kết quả chưa được bao lâu đã bị vả mặt.

"Tài bắn súng của A Ninh lợi hại thật." "Tôi thấy, đơn thuần từ tài bắn súng mà nói, anh Long cũng không phải đối thủ đâu nhỉ?" "Lợi hại, lợi hại nữa, đó cũng là phụ nữ của chủ nhân." Một hồi náo loạn như vậy, bầu không khí căng thẳng vốn có cũng dịu đi không ít.

Chỉ là sắc mặt Sở Long lúc này lại không được tốt lắm.

Dựa vào thị lực siêu cường, anh thấy, từ cái hố vừa rồi, vẫn có không ngừng kiến bò ra.

Cứ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới miệng những con kiến này.

Sở Long kể lại tình hình đã thấy, nhất thời, sắc mặt mọi người cũng hoàn toàn âm trầm.

"...Chẳng lẽ phải từ bỏ mới có thể rời khỏi đây?" Ngô Thiên Chân lòng không cam tâm nói.

Sở Long lúc này liếc nhìn ba lô của Bàn Tử.

"Bàn Tử, trong ba lô có thuốc nổ không?" Sở Long vội vàng hỏi.

"Nếu có thuốc nổ, tôi sẽ trực tiếp cho nổ tung cái ổ kiến đó." Sở Long nói một câu tàn nhẫn.

Bàn Tử sững sờ, quả thực từ ba lô của mình lấy ra ba gói thuốc nổ, chỉ là sắc mặt Bàn Tử lúc này hiển nhiên có chút khó coi, "Tôi biết ý của anh Long, chỉ là... những thứ này đều là loại thuốc nổ cần tự

mình kích nổ.” A Ninh lúc này cũng nhíu chặt mày, “Cho dù có gói thuốc nổ cũng không có cách nào, ở khoảng cách xa như vậy, làm sao kích nổ?” “Dùng súng lục, chỉ cần bắn trúng gói thuốc nổ, liền có thể trực tiếp kích nổ.” Câu trả lời của Sở Long khiến A Ninh có chút sắc mặt khó coi, “Anh Long, một mặt trước tiên không nói em có thể đặt gói thuốc nổ ở chỗ ổ kiến đó không, chỉ riêng việc bắn ở khoảng cách xa như vậy, cần phải trúng, cho dù là em cũng không thể làm được.” Khi A Ninh nói, nhìn về phía đàn kiến ngập trời, nhất thời, trên mặt treo đầy vẻ khó xử.

Sở Long ha ha cười một tiếng, trực tiếp nhận lấy gói thuốc nổ từ tay Bàn Tử.

“Cậu không làm được, chẳng phải có tôi ở đây sao, chỉ cần chọn tin tưởng tôi là được.” Khi Sở Long nói, gân xanh trên cánh tay lập tức nổi lên, cơ bắp của anh càng như những tảng đá nhô ra.

Chỉ thấy Sở Long cánh tay dùng sức, ba gói thuốc nổ đó trực tiếp bị ném ra ngoài.

Muốn làm được việc này, phải đạt được hai yêu cầu, độ chính xác và sức mạnh.

Vừa hay hai thứ này Sở Long đều có.

Ba gói thuốc nổ đó lập tức như mũi tên rời cung nhanh chóng bay ra, vừa vặn rơi xuống vị trí rìa ổ kiến.

Sở Long lập tức giơ súng, với thị lực của anh mà nói, muốn nhắm trúng những gói thuốc nổ này, quá đơn giản.

“Bằng!” Cùng với một tiếng súng, ba gói thuốc nổ trực tiếp bị kích nổ.

Chương 112

"Nằm xuống!" Sở Long hét lớn một tiếng, lập tức đè A Ninh xuống, che chở dưới thân, ngay sau đó liền có một luồng sóng khí nóng rực cuồn cuộn trên người anh.

Uy lực của gói thuốc nổ quá lớn, âm thanh của vụ nổ như sấm sét, nghe mà tai của Sở Long và mọi người đều một trận ù đi, mặt đất dưới chân càng không ngừng rung chuyển.

Biến cố này kéo dài không lâu, khi sóng khí biến mất, Sở Long và mọi người mới từ từ bò dậy từ trên đất.

Chỉ thấy đàn kiến ngập trời ban đầu, đã hóa thành than đen trong vụ nổ vừa rồi.

"Ha ha ha, Long gia trâu bò!" "Sức mạnh và độ chính xác của anh Long thật không chê vào đâu được." "Vốn tôi cứ nghĩ tài bắn súng của A Ninh rất mạnh, cho dù chủ nhân cũng không thể sánh bằng, không ngờ, chủ nhân mới là cao thủ thâm tàng bất lộ thực sự." Đối mặt với sự kính phục của mọi người, Sở Long điềm nhiên cười một tiếng, không có nhiều biểu hiện.

Mấy người quay lại trước bia đá, Bàn Tử và mấy người nhìn hiện trường đầy xác kiến, nhất thời đều cảm khái vạn phần.

"Anh Long,..." Vào lúc này, giọng của A Ninh truyền ra.

Mấy người quay đầu, khi nhìn rõ thứ A Ninh đang cầm trong tay, Bàn Tử và mọi người đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi Sở Long rời đi quá nhanh, không kịp rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi bức tượng đó.

Sau khi quay lại đây, A Ninh vội vàng đi tìm thanh binh khí thân thiết của Sở Long. ‘ Kết quả lại phát hiện, Hắc Kim Cổ Đao bá đạo vô cùng, lại bị thuốc nổ đó làm nổ gãy hoàn toàn.

A Ninh tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của Hắc Kim Cổ Đao đối với Sở Long, nhất thời lo lắng đến mức mắt đã có chút rưng rưng.

Bàn Tử và mọi người cũng từng người một sắc mặt ngưng trọng, không biết nên nói gì cho phải.

Nhìn mọi người sĩ khí sa sút, Sở Long im lặng, rồi bật ra một tiếng cười sảng khoái.

Anh cười đi đến trước mặt A Ninh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt trán A Ninh, một cái xoa đầu.

A Ninh vốn mắt đã rưng rưng nhìn Sở Long cười tươi, nhất thời có chút ngạc nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Sở Long lại rất lạc quan, “Chẳng phải chỉ là Hắc Kim Cổ Đao bị gãy thôi sao?

Lại không phải không dùng được nữa.” Sở Long xua tay, cất lưỡi đao gãy vào không gian tùy thân.

Đồng thời, Sở Long cầm lấy thanh đao gãy, ước lượng trong tay, thần sắc tỏ ra khá là không quan tâm.

“Hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã có thanh trường kiếm thần bí đó rồi, chỉ cần thu thập đủ mảnh vỡ cho thanh kiếm đó, chẳng phải tôi sẽ có vũ khí tốt hơn sao?

Bây giờ là giai đoạn quá độ, tạm thời cầm thanh đao gãy này cũng không tệ.” Lời Sở Long vừa nói ra, mọi người lập tức sững sờ.

Bàn Tử và mọi người nhìn sâu vào Sở Long, ngay cả Bàn Tử vốn thích lắm mồm, lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng gật đầu, “Long gia,

yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm những mảnh kim loại đó." "Không sai, chúng tôi nhất định sẽ giúp anh Long, nhưng mà nói đi nói lại, anh Long mạnh như vậy, cầm đao gãy, giết mấy tên tép riu đó cũng là chuyện nhẹ nhàng." Ngô Thiên Chân lúc này cũng cười nói một câu.

Sở Long cười chỉ thanh đao gãy về phía trước, "Được, xuất phát!" Khu vực này xung quanh đều là xác kiến khổng lồ, đứng ở nơi như vậy lâu khiến ngay cả Sở Long cũng có chút không thoải mái, mấy người lập tức xuất phát về phía cung điện khổng lồ phía trước.

Không biết có phải vì chuyện trước đó để lại một số bóng ma trong lòng mọi người không, lúc này Bàn Tử và mọi người đều tỏ ra có chút trầm mặc.

Ngô Thiên Chân mấy lần mở miệng, dường như có lời muốn nói, chỉ là vì không khí xung quanh quá trầm mặc, cũng không biết nên nói ra thế nào.

Sau khi Sở Long chú ý đến điểm này, liền trực tiếp nói: "Thiên Chân, có lời gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra là được." Được sự cho phép của Sở Long như vậy, Ngô Thiên Chân mới gật đầu, nói: "Thực ra cũng không có gì, tôi chỉ đang lo lắng, nếu nhóm người mà chúng ta gặp trước đó là kẻ địch của anh Long, vậy, họ có phải cũng vì tìm kiếm những mảnh kim loại đó không." Lời của Ngô Thiên Chân vừa dứt, không nhịn được "A" một tiếng.

Bàn Tử giơ tay bực bội vỗ vào đầu Ngô Thiên Chân, cười mắng: "Tôi nói này đồng chí Thiên Chân, học cái gì không tốt, lại cứ học Bàn gia tôi cái mồm quạ?" Lời nói tự biết mình của Bàn Tử, lập tức khiến mọi người đều bật cười.

Điều Sở Long và mọi người không biết là, thực ra lúc Sở Long kích nổ gói thuốc nổ, động tĩnh đó thực sự quá lớn.

Những người áo đen đó đóng quân ở gần đây, tự nhiên cảm nhận được vụ nổ lúc trước.

Lúc này trong một cái lều, mấy người tụ tập lại một chỗ, không ngừng thảo luận về vụ nổ vừa rồi.

"Chẳng lẽ cũng có người tìm thứ đó?" Một trong số đó, một người đàn ông mặc đồ rằn ri nhíu mày hỏi.

Một người đàn ông trông cơ bắp cuồn cuộn như đá, lúc này cười lạnh, "Nơi này không phải nơi tầm thường có thể so sánh được, đám ngu xuẩn đó lại dám gây ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng phải là đang tìm chết sao." "Tôi lo lắng, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta." Người đàn ông mặc đồ rằn ri không nhịn được tiếp tục nói.

Chương 113

Một người khác trông có vẻ gầy gò lại tỏ ra không quan tâm, xua tay, cười nói: "Không cần lo lắng, chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi, thật sự vào được mộ cổ thì sao chứ?" "Đại nhân thủ lĩnh của chúng ta đã sớm vào rồi, một khi gặp mặt đại nhân thủ lĩnh của chúng ta, đám người đó chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?" Lời vừa dứt, trên mặt ba người lập tức treo đầy vẻ kính sợ.

Dường như, cái gọi là "đại nhân thủ lĩnh" trong miệng họ tồn tại như một vị thần. ...

Sau khi Sở Long và mọi người vào cung điện, trước mặt họ xuất hiện một con đường mộ dốc xuống.

Hai bên đường mộ đều đen kịt, không có bất kỳ bức bích họa nào, khiến Ngô Thiên Chân một lòng muốn nghiên cứu "khảo cổ" có chút thất vọng.

Điều khiến mọi người có chút bất ngờ là, những con kiến trước đó dường như đã dùng hết "vận rủi" của họ, từ khi vào địa cung đến giờ, không gặp nguy hiểm nào nữa.

"Ha ha ha, xem ra nữ thần may mắn đã nghiêng về phía chúng ta rồi, cả đường đi đều không gặp nguy hiểm." Bàn Tử ha ha cười một tiếng.

Nhưng kết quả lời vừa nói xong, cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Sở Long và mọi người lập tức hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

"Bàn Tử câm miệng!" "Thằng độc miệng này, làm vậy sẽ hại chết chúng ta đấy." Mấy người không hài lòng với sự lắm mồm của Bàn Tử, tức đến mức đôi mắt nhỏ của Bàn Tử gần như muốn trừng rách

ra.

Lúc này, họ đã đến cuối con đường mộ, trước mặt là một cánh cửa đá, kỳ lạ là, sau cánh cửa đá lại có từng luồng ánh sáng đỏ lóe ra.

Ánh sáng đỏ kỳ dị đó dường như mang theo một loại sức mạnh tà mị nào đó.

Gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy loại ánh sáng này, Bàn Tử và mọi người cảm thấy sống lưng phát lạnh, lông trên người đều dựng đứng.

Sở Long che chở A Ninh sau lưng mình, và ra hiệu cho mọi người cũng ở lại phía sau.

Đương nhiên, lúc này A Ninh cũng không bị động chọn được Sở Long bảo vệ, lúc này họ lần lượt rút súng lục ra, chĩa vào cửa đá, một khi Sở Long mở cửa đá ra mà xuất hiện tà ma, chắc chắn sẽ hỏa lực toàn khai.

Sở Long hai tay nắm lấy cửa đá, cơ bắp trên tay lập tức căng phồng.

Nhưng, điều khiến Sở Long bất ngờ là, cánh cửa đá trông có vẻ rất dày nặng, lại bị kéo nhẹ một cái, cửa đá trực tiếp mở ra.

"...Dễ vậy sao?" Sở Long lại kéo cửa đá, phát hiện cửa đá mở ra đóng vào đều rất nhẹ nhàng.

Sở Long đi đầu vào gian mộ thất trước mặt.

Bàn Tử và mọi người cũng lần lượt đi vào, Ngô Thiên Chân đi sau cùng, khi qua cửa đá, tò mò kéo cửa đá.

Kết quả... cửa đá không hề nhúc nhích.

Ngược lại khuôn mặt anh ta bị nín đến đỏ bừng.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức không nhịn được cười lớn trêu

chọc, “Ha ha ha, đồng chí Thiên Chân, tưởng mình cùng đẳng cấp với anh Long của chúng ta à?

Anh Long cảm thấy nhẹ nhàng, đối với chúng ta mà nói, không chừng nặng muốn chết ấy chứ.” Sau khi vào phòng đá, mấy người đều kinh ngạc thấy, xung quanh mộ thất, mỗi bên có bốn ngọn đèn đá, lúc này bốn ngọn đèn đá đang tỏa ra từng luồng lửa đỏ quỷ dị.

Không biết vì sao, ngay cả Sở Long mạnh mẽ, khi thấy những ngọn lửa đỏ này, trong lòng cũng có một cảm giác không lành.

Dường như trong ngọn lửa đỏ, đang ẩn giấu một con tà ma nào đó, đang âm thầm rình rập họ.

“Thấy quan tài phát tài.” Bàn Tử lúc này vui mừng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở trung tâm gian phòng đá này, đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Gã Bàn Tử này thấy quan tài là đầu óc nóng lên, theo bản năng muốn đi sờ vàng, nhưng lại bị Lão Kim níu lại.

“Đừng vội động, cẩn thận trúng bẫy, đây không phải là mộ thất chính chứ?

Ngoài con đường chúng ta vào, xung quanh đều không có cửa mộ hay lối đi nào khác.” Lão Kim dù sao cũng là lần đầu tiên xuống mộ, mọi chuyện tự nhiên đều không rõ ràng, lúc này không nhịn được tò mò hỏi.

Chương 114

Sở Long lắc đầu, "Không thể nào, đây đã là lăng mộ thời Chiến quốc, địa cung phía trên cũng lớn như vậy, nơi này tuyệt đối không thể nào chỉ có một mộ thất chính, không có nhĩ thất, hố chôn cất và những nơi khác, tôi thấy đây chỉ là một phòng đá nhỏ trong toàn bộ cấu trúc lăng mộ mà thôi." Nghe Sở Long nói "nhỏ", Lão Kim lại theo bản năng nhìn xung quanh, nơi này rộng cả trăm mét vuông đấy, không nhỏ chút nào.

"Quả nhiên tầm nhìn của chủ nhân không thể so sánh với người như chúng ta." Lão Kim thầm nghĩ trong lòng.

Ngô Thiên Chân lúc này cũng gật đầu, "Không sai, quan tài đó tôi thấy không chừng dùng để chôn cất theo, người được chôn bên trong hẳn là gia thần của chủ mộ, còn lối đi rời khỏi nơi này, có lẽ ẩn giấu ở gần quan tài, hoặc trên các bức tường xung quanh." Bàn Tử vốn vội vàng muốn sờ vàng, lúc này vừa nghe lời của Ngô Thiên Chân, lập tức vui vẻ, "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau động thủ đi." Bàn Tử chạy một mạch đến trước quan tài đá, nhưng gã Bàn Tử này thô mà có tế, đừng nhìn hành động vừa rồi có chút lỗ mãng, nhưng thực tế khi chạy, anh ta cũng cẩn thận né tránh rủi ro.

Lão Kim và mọi người đi theo đến trước quan tài đá, Lão Kim đưa tay chuẩn bị đẩy nắp quan tài đá, kết quả lại bị Bàn Tử quát một tiếng.

"Đừng động, Lão Kim đừng có làm bậy, mẹ nó Bàn gia tôi không thích xuống mộ cùng với loại lính mới như cậu, quy củ cũng không hiểu, chỉ biết làm bừa, tổ tiên không thể thiếu." Bàn Tử vừa nói, vừa

đặt một cây nến ở góc đông nam, nhìn ánh nến vàng mờ, Bàn Tử mới tiếp tục nói, "Gà gáy đèn tắt không trộm mộ, phát khâu ấn, mạc kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng, đây đều là những điều cấm kỵ, học đi, sau này có thể giữ mạng." Bàn Tử lại liếc nhìn cây nến đó, phát hiện ngọn lửa nến không tắt, mới nói: "Được rồi, nến không tắt, có thể mở quan tài." Bàn Tử hưng phấn đặt tay lên nắp quan tài đá, Sở Long và mọi người lúc này cũng vội vàng đặt tay vào, nghe thấy một tiếng ma sát trầm thấp truyền ra.

Nắp quan tài đá tuy trầm, nhưng lúc này bị Sở Long và mọi người nhẹ nhàng nhấc ra.

"Hú hú!" Nhưng, điều họ không ngờ tới là, khoảnh khắc nắp quan tài được nhấc ra, lại có một trận gió lạnh âm u từ trong quan tài thổi ra, trực tiếp thổi tắt cây nến ở góc đông nam.

"Vãi, Quỷ Xuy Đăng?" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Nhưng chưa để mọi người nhìn rõ tình hình bên trong quan tài, đã thấy từ bên trong đột nhiên bay ra một con kiến có hình thể khổng lồ.

"...Kiến chúa?" Ngô Thiên Chân thường ngày thích nghiên cứu những thứ linh tinh, lúc này sau khi thấy con kiến lao ra, lập tức nhận ra thứ này.

Chỉ là không giống với kiến chúa bình thường.

Thứ này không chỉ có hình thể lớn bằng một cái đầu của Bàn Tử, trên lưng còn có sáu cánh.

Đôi cánh xanh lục đó nhẹ nhàng vỗ một cái, đã bay lượn trong phòng đá.

Sở Long vội vàng che chở A Ninh sau lưng, còn Bàn Tử và mọi người lúc này cũng vội vàng rút súng lục ra, không ngừng bắn vào con kiến chúa đó.

Chỉ là tốc độ của kiến chúa quá nhanh, đạn của Bàn Tử và mọi người hoàn toàn không thể bắn trúng mục tiêu.

Nhưng hiển nhiên cho dù chỉ là một con kiến chúa, nhưng nó cũng biết ai là người mạnh nhất trong số mấy người họ.

Kiến chúa ranh ma trực tiếp vòng qua Sở Long, lao về phía Lão Kim yếu nhất.

May mà lúc này Sở Long kịp thời đến, ra tay chặn đòn tấn công của kiến chúa.

Hắc Kim Cổ Đao bị gãy trực tiếp chém vào người kiến chúa.

Nhưng, ngoài dự đoán, sức mạnh của Sở Long mạnh mẽ, nhưng kiến chúa lại hoàn toàn không bị thương chút nào, chỉ bị Sở Long đánh bay đi, chứ không bị giết chết.

Sau đó kiến chúa lại bay lượn lần nữa, lần này mục tiêu của nó chọn là Ngô Thiên Chân.

Tuy cuối cùng cũng bị Sở Long chặn lại, nhưng sau mấy lần như vậy, kiến chúa tuy không thể giết chết bất kỳ ai, nhưng hành động của Sở Long cũng bị hạn chế nhất định, tỏ ra có chút bị động.

"Tiểu thư A Ninh, dùng Kim Cương Tán mà chủ nhân đưa cho cô, chúng tôi dùng Kim Cương Tán bảo vệ, trốn vào góc tường, như vậy kiến chúa cũng không tấn công được chúng tôi nữa, chủ nhân cũng sẽ không bị bó tay bó chân không thể thi triển." Lão Kim lúc này hét lớn một tiếng, đề nghị của anh ta lập tức được mọi người tán thành, mấy người lần lượt đẩy vào góc tường, cùng với việc Kim Cương Tán hoàn toàn bảo vệ mọi người.

Tuy mặt dù có một số khe hở lộ ra, nhưng so với thân hình khổng lồ của kiến chúa, những khe hở này không là gì.

"Bây giờ, tôi có thể chơi đùa với mày một trận ra trò rồi." Sở Long

cười lạnh một tiếng, không còn nỗi lo về sau, trực tiếp rút ra thanh trường kiếm thần bí đó.

Kiếm khí tung hoành, Sở Long lập tức vung chém về phía kiến chúa.

Kiếm khí tung hoành hoàn toàn phong tỏa đường lui của kiến chúa.

Tuy kiến chúa phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, nhưng kiếm khí của Sở Long càng cuồng bạo hơn, trong nháy mắt đã để lại một vết thương đáng sợ trên người kiến chúa.

Kiến chúa quả thực mạnh mẽ, sau khi cứng rắn chịu một kiếm, lại từ vòng vây của kiếm khí lao ra.

Lúc này, những ngọn lửa đỏ xung quanh đột nhiên bùng lên, hình thành một con rồng lửa trực tiếp bao bọc con kiến chúa đó.

"Chết tiệt, ngọn lửa này lại có thể giúp kiến chúa hồi phục?" Sở Long kinh hãi, ngạc nhiên thấy, dưới ảnh hưởng của ngọn lửa đỏ, vết thương trên người kiến chúa lại nhanh chóng hồi phục, sau vài giây đã hoàn toàn hồi phục.

Chương 115

Kiến chúa hiển nhiên cũng biết sợ, lúc này nhanh chóng lóe lên, hung hăng đâm vào Kim Cương Tán.

"Coong!" Một tiếng động lớn vang lên, kiến chúa trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Kim Cương Tán tuy chặn được đòn tấn công của kiến chúa, nhưng lúc này A Ninh và mọi người cũng không dễ chịu, trên Kim Cương Tán truyền đến một trận rung động dữ dội, nếu không phải mấy người họ liều mạng nắm chặt cán dù, e là bây giờ Kim Cương Tán đã bị hất bay ra ngoài rồi.

Lúc này lòng bàn tay của A Ninh và mọi người đều một trận tê dại, lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng lòng bàn tay của họ cũng có thể bị chấn gãy.

"Chết tiệt, kiến chúa biến thái vậy." Bàn Tử mắng lớn một tiếng.

Lúc này, con kiến chúa đó lại lao tới.

Đáng tiếc, Sở Long sao có thể để nó lại được như ý nữa?

Kiếm khí lại lần nữa chấn động ra, sau khi chặn đường kiến chúa, thanh trường kiếm thần bí hung hăng đâm tới, vừa vặn trúng kiến chúa.

Trên người kiến chúa lại lần nữa xuất hiện vết kiếm, lần này vết thương càng nghiêm trọng hơn, gần như sắp chém kiến chúa thành hai nửa.

Nhưng, ngọn lửa đỏ lại lần nữa phát động, trực tiếp sửa chữa cơ thể kiến chúa.

"Chết tiệt!" Sở Long chửi bới một tiếng, lại ra tay lần nữa, trong

lúc đó tuy đã liên tục mấy chục lần đánh trọng thương kiến chúa.

Nhưng khổ nỗi có sự ảnh hưởng của ngọn lửa đỏ, trừ khi có thể miết sát kiến chúa, nếu không thì nó đều có thể hồi phục vô hạn.

Sở Long lúc này nhìn những ngọn đèn kia, cách tốt nhất bây giờ là phá hủy đèn trước, dập tắt lửa đỏ, như vậy kiến chúa cũng không thể tiếp tục hồi phục.

Chỉ... nếu rời đi một chút, e rằng A Ninh và những người khác được Kim Cương Tán bảo vệ phía sau sẽ gặp nguy hiểm.

Kiến chúa có thể hồi phục vô hạn, nhưng Sở Long dù sao cũng là người trần mắt thịt, thực lực dù mạnh đến đâu, thể lực cũng có hạn, dần dần trên người cũng đổ một lớp mồ hôi.

"Anh Long, anh cứ cầm chân kiến chúa đi, tôi đi phá hủy mấy ngọn đèn đó." Rõ ràng lúc này A Ninh cũng biết tình thế khó xử của Sở Long.

Sao cô có thể trơ mắt nhìn Sở Long vì bảo vệ mọi người mà dốc cạn sức lực, mà không làm gì chứ?

Dù thật sự có nguy hiểm, cô cũng không chùn bước.

"Được!" Sở Long hét lớn một tiếng, A Ninh và bốn người lập tức chạy về bốn hướng.

Kiến chúa không ngốc, lập tức hiểu ra ý đồ của A Ninh.

Kiến chúa lập tức điên cuồng muốn xông ra ngăn cản A Ninh và những người khác, nhưng kiếm khí của Sở Long lại xuất hiện ngay sau đó.

Tuy Sở Long tạm thời không thể giết được kiến chúa, nhưng ngăn cản kiến chúa đi tấn công A Ninh thì vẫn làm được.

Chỉ trong chốc lát ngăn cản, những ngọn đèn kia đều bị đẩy đổ,

lửa đỏ không còn đèn, lập tức tắt ngấm, trong nháy mắt, cả thạch thất chìm vào bóng tối.

Nhưng đối với Sở Long có thể nhìn trong đêm mà nói, hoàn toàn là chuyện nhỏ như con thỏ.

"Giết!" Sở Long thấy, ngay khoảnh khắc xung quanh tối sầm lại, con kiến chúa kia lại định bỏ chạy.

Anh lại vung ra mấy đạo kiếm khí.

Không có lửa đỏ chữa trị, kiến chúa hoàn toàn rơi vào thế yếu, cuối cùng bị Sở Long chém giết.

Tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, khi Bàn Tử và những người khác bật đèn pin lên, chỉ thấy xác của kiến chúa.

"Đệch mợ, cái đồ khốn nạn, cũng dám làm Bàn gia bị thương à?" Bàn Tử lúc này đi tới bên cạnh xác kiến chúa, có một khoảnh khắc gã muốn trực tiếp giơ chân lên dẫm chết con kiến chúa, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhầy nhụa ghê tởm của nó, nhất thời lại do dự.

"Cạch!" Nhưng đúng lúc này, một âm thanh trầm thấp vang lên, cắt ngang sự do dự.

Chỉ thấy theo việc những ngọn đèn bị phá hủy, trên một bức tường không xa, một cánh cửa đá đã mở ra.

Chương 116

"Vãi, đơn giản vậy sao?

Nếu tìm lối ra dễ thế này, lúc nãy chúng ta phá mấy cái thứ đó trước có phải đỡ bị động hơn không." Có chút bất đắc dĩ lẩm bẩm.

Đáp lại gã, Cửu Mệnh Miêu "meo" một tiếng, còn Sở Long và những người khác thì cũng câm nín liếc Bàn Tử một cái.

"Bàn Tử, lúc nãy nếu không phải cậu vội vàng đi mở quan tài, chúng ta có gặp phải phiền phức đó không?" Ngô Thiên Chân câm nín nói kháy một câu.

Bàn Tử cười gượng, có chút ngượng ngùng gãi gãi sau gáy: "He he, là lỗi của Bàn Tử tôi, tôi đảm bảo, sau này tuyệt đối không nghịch lung tung nữa." Mọi người đều là người quen, tự nhiên biết cái nết của Bàn Tử, lúc này chẳng ai tin lời của gã.

"Được rồi, mọi người tiếp theo cẩn thận một chút đi." Nói rồi, Sở Long đi trước, tiến vào trong thông đạo vừa xuất hiện.

Thông đạo tối om, nói thật, sau khi nhìn thấy thông đạo, trong lòng mọi người đều có chút lo lắng không tên, không biết tiếp theo sẽ có cơ quan nào xuất hiện.

Thông đạo vẫn dốc xuống, tựa như muốn đi thẳng xuống lòng đất.

Mọi người đi được hơn mười phút mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Càng đi sâu vào, nhiệt độ xung quanh cũng càng lúc càng giảm.

Huyết mạch của Sở Long cường đại, tự nhiên không để tâm đến sự thay đổi nhiệt độ này, nhưng A Ninh thì khác.

Sở Long lập tức chu đáo cởi áo khoác của mình ra, khoác lên

người A Ninh.

"Anh Long!" Cảm nhận được sự quan tâm của người mình yêu, trong lòng A Ninh ngọt ngào vô cùng.

"Lão Kim, mặc áo vào đi." Ngô Thiên Chân lúc này cũng cởi áo khoác đưa cho Lão Kim.

Từ sau khi dùng Kỳ Lân Kiệt, chút hơi lạnh này cậu tự nhiên cũng không để ý.

Lão Kim lúc này có chút cảm kích: "Tiểu huynh đệ, cậu thật là người tốt." Người khiến người ta câm nín nhất là Bàn Tử, cũng không biết có phải vì quá béo hay không, lúc này không những không cảm thấy chút lạnh lẽo nào, ngược lại còn đổ một lớp mồ hôi.

Bàn Tử nghe lời Lão Kim, liền cười trêu chọc: "He he, Lão Kim à, ngốc rồi phải không, đồng chí Thiên Chân của chúng ta, đối với ai cũng tốt như vậy đấy, ..." Bàn Tử còn chưa nói xong, đột nhiên im bặt.

"Vãi chưởng, có đại tống tử!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên, chỉ thấy cách đó không xa, lại xuất hiện hai cỗ cương thi.

Hai cỗ cương thi tuy trông đã mục nát, nhưng lại vô cùng to lớn, cao phải hơn hai mét.

Trên người chúng mặc áo giáp, cũng không biết áo giáp được làm bằng kim loại gì, tuy bây giờ trông cũ kỹ nhưng lại không có dấu hiệu rỉ sét.

Tay hai cỗ cương thi đều cầm một thanh đại đao, đại đao trông dài đến một mét, một khi vung lên, trên chiến trường thời cổ đại, có thể đại sát tứ phương.

Lúc này dưới ánh đèn pin, hai thanh đại đao không ngừng lóe lên hàn quang.

Thấy cảnh này, Sở Long nhíu mày.

"...

Chết tiệt, chẳng lẽ là Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt?" Sắc mặt Sở Long có chút ngưng trọng.

Bàn Tử nghe lời Sở Long, dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt cũng lập tức đại biến.

Ngô Thiên Chân và Lão Kim rõ ràng không biết "Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt" là cái quỷ gì.

Lúc này không khỏi tò mò hỏi: "Hả?

Lợi hại lắm sao?" "Lợi hại, tôi cũng đã nghe nói qua." A Ninh lúc này sắc mặt ngưng trọng nhìn hai cỗ cương thi trên đất.

"Loại Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt này thực lực vô cùng mạnh, sánh ngang với đại tống tử lông trắng, trong số Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, đặc biệt là loại cầm vũ khí này lại càng lợi hại hơn." Lời của A Ninh khiến sắc mặt Ngô Thiên Chân cũng trở nên khá khó coi.

Mọi người nhìn nhau, đang không biết phải làm sao, Lão Kim lại vô cùng bình tĩnh xua tay.

"Có gì mà phải sợ?

Chương 117

Cương thi có lợi hại đến đâu, trước mặt chủ nhân của tôi, cũng chẳng là gì cả.

Thứ này mà dám làm loạn, trực tiếp một đao chém chết là xong." Lão Kim vừa nói, vừa nhìn Sở Long với vẻ cuồng nhiệt vô hạn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Lời vừa nói ra, giống như cho mọi người uống một viên thuốc an thần, A Ninh và những người khác lập tức gật đầu, nhất trí đồng tình với cách nói của Lão Kim.

Bàn Tử lúc này cũng khôi phục lại bộ dạng thường ngày, dù sao bên cạnh cũng có Sở Long là thần hộ mệnh, cần gì phải sợ?

"Nếu đã vậy, chúng ta đi nhanh đi, dù sao thứ này dường như đang ngủ say, cũng không nhất định sẽ trùng hợp như vậy, lúc chúng ta đi qua, thứ này lại tỉnh." Bàn Tử vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng đứng, chỉ thấy A Ninh và những người khác đang dùng ánh mắt sát khí đằng đằng trừng mắt nhìn gã.

"Cái miệng quạ của cậu, có thể đừng nói bừa được không?

Nguy hiểm lắm đấy." Ngô Thiên Chân cũng không nhịn được mà đảo mắt khinh bỉ.

"Này, cậu làm gì thế, vừa nãy quên rồi à?

Nhất định phải cẩn thận?

Lời của cậu chẳng lẽ nhanh quên vậy sao?" Bị Ngô Thiên Chân mắng một trận như vậy, Bàn Tử lập tức có chút ngượng ngùng, lúng túng gãi gãi sau gáy, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

A Ninh nhìn sâu vào Sở Long, trong ánh mắt mang theo vài phần

đau lòng.

“Này, anh Long suốt chặng đường đều bảo vệ chúng ta, vất vả rồi, chúng ta sao có thể để anh Long cứ mệt mỏi mãi được?

Em thấy, lần này chúng ta nên dựa vào chính mình.” “Nếu lát nữa hai con cương thi này thật sự tỉnh lại, chúng ta sẽ dùng sức mình đánh chết chúng, không thể chuyện gì cũng để anh Long ra mặt, như vậy một là không tốt cho việc nâng cao thực lực của chúng ta, hai là cũng sẽ làm anh Long mệt mỏi.” Là người phụ nữ của Sở Long, A Ninh sao có thể không quan tâm anh.

Sở Long không ngờ lúc này A Ninh lại suy nghĩ cho mình như vậy, nhìn ánh mắt tràn đầy đau lòng của A Ninh, trong lòng Sở Long cũng ấm áp.

“Tiểu nha đầu này xem ra không uổng công mình thương.” Sở Long thầm nghĩ.

Đề nghị của A Ninh lập tức nhận được sự đồng tình của Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử lập tức vỗ vỗ ngực, cười nói.

“Được, cứ như vậy đi, Bàn Tử tôi cũng không phải là gánh nặng.

Chúng ta cứ dựa dẫm vào Long gia mãi, đến lúc đó không chừng sẽ trở thành anh em của Muộn Du Bình mất.” Ngô Thiên Chân có chút không hiểu, nhìn Bàn Tử, hỏi: “Hả?

Muộn Du Bình có anh em à?

Sao cậu biết?” Bàn Tử trêu chọc nói: “Sao lại không có?

Anh em của Muộn Du Bình đương nhiên là Du Bình của hắn rồi.” Bàn Tử vừa dứt lời, mọi người lập tức bật cười.

Không thể không nói, Bàn Tử đôi khi đúng là cây hài, có gã ở đây,

dù nguy hiểm đến đâu, không khí cũng có thể dịu đi.

"Này Cửu Mệnh Miêu, thiên tính của mi là khắc chế tà túy, đằng kia có hai con tà túy lớn để mi khắc chế đấy, có muốn cùng Bàn gia ta đi đại triển thần uy không?" Bàn Tử cười nhìn Cửu Mệnh Miêu trong lòng A Ninh.

Gã rõ ràng cũng muốn kéo Cửu Mệnh Miêu vào cuộc, dù sao nếu thật sự gặp nguy hiểm, có Cửu Mệnh Miêu ở đây, rõ ràng sẽ an toàn hơn một chút.

Kết quả khiến Bàn Tử câm nín, Cửu Mệnh Miêu lúc này vô cùng khinh thường "meo" một tiếng, ra vẻ không cùng hội cùng thuyền với Bàn Tử, rồi lập tức nhảy vào lòng Sở Long, vô cùng lấy lòng cọ cọ vào lòng bàn tay anh.

Bàn Tử bị đả kích đến bất lực, khuôn mặt béo ú tràn đầy vẻ chán nản.

"Chủ nhân, ngài thấy sao?

Hay là để tôi đi thử?" Lão Kim lúc này cung kính hỏi.

Thực ra Sở Long rất cảm động trước hành động này của mọi người, liền đồng ý với đề nghị này: "Chú ý an toàn nhiều hơn." Tuy để họ đi đối phó với hai con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, nhưng Sở Long sẽ luôn chú ý đến tình hình, một khi gặp nguy hiểm, anh sẽ không do dự ra tay ngay lập tức.

Anh tuyệt đối không cho phép đồng bạn của mình gặp một chút nguy hiểm nào.

Mấy người lập tức rút súng lục, toàn thân vũ trang, với dáng vẻ hăng hái đi về phía Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Chương 118

Bàn Tử gã này, ngoài miệng lưỡi dẻo quẹo ra, còn thích khoe khoang, đặc biệt là khi cảm thấy không có gì đáng sợ, sự khoe khoang đó càng không kiêng nể.

Giống như bây giờ, khi đến trước mặt Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, hai con cương thi không hề động đậy, giống như đã chết hoàn toàn.

Bàn Tử không nhịn được "chậc chậc" hai tiếng, nói: "Chậc, cũng chẳng ra làm sao, chỉ là hai con quái vật xấu xí thôi, Bàn gia ta một súng một đứa, giết xong là hết chuyện.

Cũng may là cái gọi là Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt này không tỉnh lại." "Nếu không, đổi lại là tôi, nhìn thấy mình sau khi chết biến thành bộ dạng xấu xí thế này, không chừng tôi cũng bị dọa chết mất, ha ha ha, đi thôi đi thôi, mấy thứ này dưới sự uy vũ bá khí của Bàn gia ta, đều không dám..." Bất ngờ, lời khoe khoang của Bàn Tử còn chưa nói xong, Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt vốn đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt.

"Gầm!" Hai tiếng gầm rung trời động đất vang lên, hai con cương thi cứ thế đứng thẳng dậy từ dưới đất.

"Mau lùi lại!" Ngô Thiên Chân hét lớn, mấy người kinh ngạc lùi lại mấy bước.

"Đệch mợ, Bàn Tử, cậu có thể đừng khoe khoang như vậy được không, xem đi, cậu đã chửi cho hai con cương thi đang ngủ tỉnh dậy rồi." Ngô Thiên Chân bực bội trừng mắt nhìn Bàn Tử.

A Ninh và Lão Kim lúc này nhìn Bàn Tử, sắc mặt cũng có chút không vui.

Còn Bàn Tử, lúc này sắc mặt cũng có chút khó coi, mở miệng ra nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

Mẹ nó chứ, mình cũng chỉ nói bừa thôi mà...

Sở Long vẫn luôn đứng một bên, cẩn thận cảnh giác hai con cương thi, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

"Gầm!" Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt lập tức gầm lớn một tiếng, điên cuồng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử lau khóe miệng, không chịu thua kém hét lớn một tiếng: "Ai mà không biết gầm chứ, anh em, xông lên, đã đến nước này rồi, chúng ta cũng không có đường lui, một phen lật đổ hai con đại tống tử phía trước." Lão Kim và những người khác lập tức rút súng lục, bắn liên tiếp vào hai con cương thi.

Nhưng đạn đối với cương thi lại có ảnh hưởng rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ ngăn cản được bước chân của chúng, chứ không thể thực sự gây ra bao nhiêu sát thương.

Thấy hai con cương thi sắp lao tới, A Ninh vội vàng mở Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán mở ra hoàn toàn, vừa vặn kẹt trong mộ đạo, chặn đứng con đường tiến lên của hai con cương thi.

"Gầm!" Thấy đường bị chặn, hai con cương thi tức giận gầm lớn, không ngừng vung chém trường đao trong tay, lưỡi đao sắc bén, chém vào Kim Cương Tán, trên mặt dù còn tóe ra từng đợt tia lửa.

Nếu là vũ khí khác, có lẽ đã sớm bị chém nát.

Nhưng Kim Cương Tán quả thực là thánh vật phòng ngự, sau mấy lần vung chém, Kim Cương Tán vẫn không bị ảnh hưởng gì.

Chỉ có điều, lực chấn động đó lại làm cho hai tay A Ninh tê dại,

Kim Cương Tán mấy lần suýt nữa tuột khỏi tay bay ra ngoài.

"A!" Bàn Tử không chịu thua kém cũng gầm lên một tiếng quái dị theo hai con cương thi, đồng thời trực tiếp từ trong ba lô lấy ra không ít móng lừa đen, điên cuồng ném về phía Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Khoảnh khắc móng lừa đen va vào cương thi, trên người hai con cương thi đều bốc lên từng đợt khói trắng.

Rõ ràng, móng lừa đen đã có tác dụng.

"Có tác dụng!" Điều này khiến Bàn Tử và những người khác vô cùng phấn khích, đặc biệt là dưới sự tấn công của móng lừa đen, sức mạnh của hai con cương thi dường như bị áp chế hoàn toàn, từ đó khiến cho sát thương của đạn cũng tăng lên đáng kể.

Trong chốc lát, Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt vốn bá đạo vô cùng đều bị áp chế hoàn toàn.

Nhưng hai con cương thi này cũng thực sự không tầm thường, sau khi bị đè đánh một lúc, trong lòng chúng cảm thấy vô cùng uất ức.

Hai con cương thi dường như có ý thức, sau khi nhìn nhau một cái, mặc kệ tất cả trực tiếp lao đến trước mặt Kim Cương Tán, vung đại đao trong tay, điên cuồng chém xuống.

Trong chốc lát, tiếng "loảng xoảng" vang lên không ngớt, hai con cương thi giống như phát điên, hoàn toàn không để ý đến đạn và móng lừa đen, những đòn tấn công của Bàn Tử dường như đã hóa thành sức mạnh để chúng vung chém Kim Cương Tán.

"Vãi cả chưởng, điên rồi sao?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng.

Kết quả, lời vừa mới nói ra, đã nghe thấy bên phía A Ninh truyền đến một tiếng hét đau đớn.

Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt liên tục vung chém, khiến Kim Cương Tán rung động dữ dội, lực chấn động đó trực tiếp làm rách hổ khẩu của A Ninh, khiến hai tay cô hoàn toàn tê dại, Kim Cương Tán cũng trực tiếp tuột khỏi tay bay ra ngoài.

"Gầm!" Không có sự bảo vệ của Kim Cương Tán, hai con cương thi trực tiếp lao đến bên cạnh Bàn Tử.

Chương 119

Bàn Tử và những người khác lập tức nổ súng, không ngừng quần chiến với hai con cương thi trong thông đạo.

Điều khiến họ càng bất ngờ hơn là, hai con cương thi này lại biết phối hợp chiến đấu, trực tiếp xé toạc vòng chiến của Bàn Tử thành một lỗ hổng lớn.

Dưới sự dẫn dắt của hai con cương thi, Ngô Thiên Chân và Lão Kim bị một con cương thi kìm chân, A Ninh và Bàn Tử thì bị con cương thi còn lại kìm chân.

Ngô Thiên Chân và Lão Kim thực lực yếu nhất trong cả đội, vì vậy nhanh chóng rơi vào thế yếu dưới sự tấn công của con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Trên người hai người đều bị con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt hung hăng chém ra mấy vết thương, đau đến mức hai người cảm thấy toàn thân như bị tháo rời.

A Ninh và Bàn Tử bây giờ cũng ở trong tình thế nguy hiểm tương tự, vừa rồi, Bàn Tử suýt nữa đã bị Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt chém trúng.

Còn A Ninh, lúc này tay cầm Kim Cương Tán, dùng nó như một cây gậy không ngừng đập vào con cương thi.

Không còn cách nào khác, bây giờ đội hình của họ đã bị cương thi xông tan, lúc này mở lại Kim Cương Tán, cũng không thể bảo vệ được tất cả mọi người, một khi dùng Kim Cương Tán để bảo vệ, vậy thì Bàn Tử sẽ phải một mình đối mặt với con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt kia.

Hai người còn không thể giết được nó, huống chi là Bàn Tử một mình.

Sở Long luôn chú ý đến sự thay đổi của hiện trường, nói thật, lúc này Sở Long đã không nhịn được muốn ra tay.

Bàn Tử trong lúc chiến đấu, lại nhìn về phía Sở Long, gã tự nhiên cũng nhìn ra được tâm tư của Sở Long.

Kết quả là Bàn Tử gã này chết vì sĩ diện, lúc này lập tức la lên: "Long gia, không cần giúp đâu, hai con quái này tôi đối phó được." Giây tiếp theo, trường đao trong tay Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt hung hăng chém về phía đầu Bàn Tử.

Nếu bị chém trúng, cái đầu của Bàn Tử có thể bị chẻ làm hai.

Bàn Tử "mẹ ơi" kêu lên một tiếng, biến cố quá đột ngột, hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

May mắn là A Ninh lúc này ở bên cạnh, A Ninh lập tức tóm lấy Bàn Tử, kéo gã ra sau, Bàn Tử lảo đảo một cái, lúc này lưỡi đao cũng chém qua trán gã, cắt đứt phần tóc mái.

"Mẹ nó chứ." Bàn Tử sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải A Ninh kịp thời ra tay, có lẽ đã sớm mất mạng.

Bàn Tử lập tức điên cuồng nổ súng vào con cương thi, miễn cưỡng kéo dài khoảng cách với nó.

Thực lực của Bàn Tử và A Ninh mạnh hơn Ngô Thiên Chân và Lão Kim không ít, nhưng ngay cả hai người họ, đối phó với một con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt cũng vô cùng vất vả, huống chi là Ngô Thiên Chân và Lão Kim thực lực yếu hơn.

Hai người họ liên tục gặp nguy hiểm, mấy lần suýt nữa chết dưới đao của Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, may mắn là hai người phối hợp không tồi, mới miễn cưỡng né được mấy đòn tấn công.

Tình hình rõ ràng vô cùng tồi tệ.

Sở Long nhíu mày nhìn A Ninh, lúc này sắc mặt A Ninh trắng bệch, bây giờ áp lực của cô rất lớn, vì có Kim Cương Tán, không chỉ phải tấn công, còn phải phòng ngự, thậm chí có lúc bên phía Ngô Thiên Chân, A Ninh cũng phải giúp phòng ngự.

Điều này khiến áp lực cô phải đối mặt càng lớn hơn.

Đến bây giờ, bốn người Bàn Tử hoàn toàn bị hai con cương thi hành hạ, điều này khiến bốn người trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức, nhưng càng như vậy, ngược lại càng có chút bó tay bó chân.

Tính cách A Ninh vô cùng quật cường, nhất quyết không chịu mở miệng để Sở Long ra tay giúp.

Nhìn cảnh này, trong lòng Sở Long vô cùng đau lòng.

Sở Long bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve Cửu Mệnh Miêu, rồi nói: "Đi đối phó một con cương thi, giúp họ chia sẻ một chút áp lực." Cửu Mệnh Miêu lập tức "meo" một tiếng, trực tiếp lao đến trước mặt con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt mà A Ninh đang đối mặt.

Không thể không nói, Cửu Mệnh Miêu một khi thực sự ra oai, thực lực đó vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ bằng sức của một con mèo, nó lại trực tiếp chặn đứng con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt suýt nữa đã đẩy Bàn Tử và A Ninh vào đường cùng.

Thân hình Cửu Mệnh Miêu uyển chuyển như tia chớp, nhanh chóng lượn lờ trong thông đạo, tốc độ đó nhanh đến mức Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt hoàn toàn không thể bắt được bóng dáng của nó.

Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt chỉ có thể điên cuồng vung đại đao trong tay, nhưng kết quả là lúc này Cửu Mệnh Miêu đã trực tiếp

lao ra sau lưng con cương thi, sau đó nhảy vọt lên vai của Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Rõ ràng con cương thi cũng không ngờ, Cửu Mệnh Miêu lúc này lại có hành động như vậy.

Không đợi nó có phản ứng, Cửu Mệnh Miêu đã trực tiếp đứng thẳng người, vung móng vuốt sắc nhọn cào cấu lên mặt Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Chương 120

"Gầm!" Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt đau đớn gầm lớn, thịt vụn trên mặt bị cào xuống một mảng lớn, đau đớn đưa tay định bắt Cửu Mệnh Miêu trên vai.

Cửu Mệnh Miêu vô cùng có linh tính, dường như đã sớm đoán được gã sẽ có hành động như vậy, lập tức thân hình khẽ lướt, trực tiếp từ trên vai Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt nhảy xuống.

Có Cửu Mệnh Miêu kiềm chế, áp lực của Bàn Tử và A Ninh lập tức giảm đi không ít.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu trong lúc tấn công Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, lại còn kêu một tiếng với A Ninh.

Bộ dạng đó trông giống như đang nói với A Ninh, con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt này giao cho nó, bảo A Ninh và Bàn Tử đi đối phó con còn lại.

Hành động này của Cửu Mệnh Miêu khiến trong lòng A Ninh có chút hụt hẫng, nhưng lúc này hai người cũng không nghĩ nhiều, quay người lao về phía con cương thi của Ngô Thiên Chân.

Bàn Tử và A Ninh tham gia, khiến áp lực của Ngô Thiên Chân và Lão Kim giảm đi đáng kể.

Mấy người vốn luôn bị đè đánh, cuối cùng cũng trút được một hơi tức, bốn người liên hợp, hoàn toàn áp chế con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Bàn Tử gã này dễ khoe khoang, vừa rồi được Cửu Mệnh Miêu cứu, trong lòng cũng có chút không phục, lập tức hét lớn: "Cửu Mệnh Miêu, chúng ta thi đấu đi?

Xem bên nào tiêu diệt đại tống tử trước?

Nếu ta thắng, mi làm đàn em của Bàn gia ta, nếu ta thua, Bàn gia làm đàn em của mi, thế nào?" Rõ ràng trong mắt Bàn Tử, tuy thực lực của Cửu Mệnh Miêu quả thực mạnh, nhưng bây giờ họ đông người, chắc chắn không thể chậm hơn Cửu Mệnh Miêu được.

Cửu Mệnh Miêu chỉ khinh thường phát ra một tiếng "meo", nhưng khi tấn công, tốc độ của nó lại tăng thêm vài phần.

Thấy cảnh này, Bàn Tử lập tức hét lên: "Anh em, xông lên, giết chết thứ này, nếu tôi thắng, Bàn Tử mời các cậu đi Đế Đô chơi một tháng, ăn uống tôi đãi, mọi chi phí Bàn Tử bao hết." Vì để thắng cược, Bàn Tử cũng không tiếc máu, không ngừng đưa ra các loại hứa hẹn.

Còn Bàn Tử, lúc này cũng dùng hết sức bình sinh, đặc biệt là bây giờ Kim Cương Tán cũng đã rơi vào tay Bàn Tử, gã hoàn toàn dùng Kim Cương Tán như một cây búa, điên cuồng đập vào con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Dưới những đòn tấn công như cuồng phong bão táp của Bàn Tử, con cương thi trước mặt cũng bị áp chế hoàn toàn, áo giáp trên người cũng sắp bị Bàn Tử đập nứt ra.

"Anh em, xông lên, hy vọng ở ngay trước mắt, cái thứ tà túy chết tiệt này, ăn một chiêu của Bàn gia ta, Ánh Rạng Đông, Nữ Thần Mỉm Cười!" Bàn Tử, gã hề này, vừa la hét, vừa trực tiếp cầm Kim Cương Tán hung hăng đâm vào miệng Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Vừa ra tay, trên khuôn mặt hài hước của Bàn Tử vừa lộ ra một nụ cười.

Sở Long thấy cảnh này, không khỏi bất đắc dĩ xoa xoa thái dương: "Đâu phải Ánh Rạng Đông Nữ Thần Mỉm Cười, rõ ràng là muốn mạng người, nụ cười ngớ ngẩn của Bàn Tử." Đòn tấn công đó của

Bàn Tử trúng đích, trực tiếp đánh bay con cương thi, thậm chí còn làm văng ra một mảng lớn xương từ miệng Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Nhưng Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt cũng rất mạnh, tuy một mảng lớn xương hàm bị đánh văng ra, nhưng nó vẫn điên cuồng gầm thét.

"Anh em xông lên, thứ vô dụng này chỉ là đàn em, Bàn gia ta giết trước làm gương." Bàn Tử hét lớn, vung Kim Cương Tán trong tay lại lao về phía Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Ngô Thiên Chân và những người khác tự nhiên không chịu thua kém, cũng lao theo, không ngừng nổ súng vào cương thi.

Thấy cảnh này, Sở Long không khỏi thầm gật đầu: "Bàn Tử tuy mồm mép, nhưng...

à, khi đối phó với con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt này lại có tác dụng lớn, không chỉ áp chế con cương thi, còn có thể không ngừng cổ vũ những người khác, khích lệ sĩ khí, khiến mọi người trong chiến đấu luôn tràn đầy hy vọng chiến thắng." Sở Long cảm thấy vô cùng hài lòng về điều này, cuối cùng không có sự giúp đỡ của mình, những người này cũng dần dần phát hiện ra điểm sáng của riêng mình.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu của Cửu Mệnh Miêu cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Long.

Sở Long tò mò quay đầu nhìn.

Từ khi Cửu Mệnh Miêu tham gia chiến cục, hai con cương thi đã bị áp chế hoàn toàn, vừa rồi Bàn Tử biểu hiện vô cùng bá khí, nhưng Cửu Mệnh Miêu cũng không hề kém cạnh, thậm chí, khi đối phó với Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt, còn mạnh hơn Bàn Tử.

Dù sao đi nữa, Cửu Mệnh Miêu bẩm sinh đã có tác dụng khắc chế

tà túy.

Cửu Mệnh Miêu lúc này lại lao lên vai con cương thi, cào cấu liên tục vào cổ cương thi mấy chục cái, đòn cuối cùng là đòn chí mạng, con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt đau đớn gầm lên một tiếng, cơ thể ầm ầm ngã xuống đất.

"Đệch mợ!" Bàn Tử hung hăng đập Kim Cương Tán vào cổ con Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt kia, trực tiếp đánh nát nó.

Nhưng kết quả, Bàn Tử vốn định khoe khoang một phen, kết quả vừa quay đầu lại, đã thấy Cửu Mệnh Miêu đã đi trước một bước đánh chết Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

Thấy cảnh này, Bàn Tử gần như muốn trợn lòi cả mắt ra.

"....." So với sự kinh ngạc của Bàn Tử, Ngô Thiên Chân và ba người còn lại bây giờ lại vô cùng vui vẻ, đặc biệt là A Ninh, vẫy vẫy tay với Cửu Mệnh Miêu, Cửu Mệnh Miêu vô cùng ngoan ngoãn chui vào lòng A Ninh.

Chương 121

"Ha ha ha, Cửu Mệnh Miêu thật lợi hại, thú cưng của chủ nhân đã mạnh như vậy, vậy thân là chủ nhân của Cửu Mệnh Miêu, chẳng phải càng nghịch thiên hơn sao, chủ nhân là ngầu nhất." Lão Kim với bộ dạng fan cuồng, kích động vô cùng nhìn Sở Long.

A Ninh bây giờ cũng vô cùng tự hào, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve Cửu Mệnh Miêu, nói: "Anh Long vốn dĩ đã rất mạnh rồi." Lời này vừa nói ra, không cần biết người khác có hiểu nhầm hay không, Sở Long đã hiểu nhầm, lập tức không nhịn được mà "ha ha" cười lớn sảng khoái.

"Giết được đại tống tử là chuyện tốt, nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta dựa vào sức mình chiến thắng cương thi mạnh như vậy." Ngô Thiên Chân cười toe toét gãi đầu, vui mừng vì chiến thắng.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu lúc này từ trong lòng A Ninh nhảy xuống, đi đến dưới chân Sở Long, không ngừng dùng thân mình cọ vào chân Sở Long, bộ dạng đó trông giống như đang cầu xin Sở Long khen ngợi.

Thấy cảnh này, trong lòng Bàn Tử và những người khác lại một phen cảm thán.

"Long gia không hổ là Long gia, Cửu Mệnh Miêu bá khí kiêu ngạo như vậy, nhưng trước mặt Long gia, chẳng phải cũng phải cầu xin Long gia khen ngợi sao?" Bàn Tử giơ ngón tay cái với Sở Long.

"Phụt phụt!" Nhưng đúng lúc mọi người đang thả lỏng, trên hai cỗ thi thể lại xảy ra dị biến.

Một loạt tiếng nứt vỡ vang lên, Sở Long kinh ngạc nhìn, lúc này trên hai cỗ thi hài đã nứt ra không ít lỗ hổng, từng luồng khói xanh lục

từ trên thi hài bốc ra.

"Lùi lại, khói này có độc." Thấy những làn khói này, ý nghĩ đầu tiên của Sở Long chính là độc vụ đã gặp trước địa cung.

Bàn Tử và những người khác lập tức căng thẳng lùi lại mấy bước, tránh xa những làn khói độc.

May mắn là những làn khói này không lớn, Sở Long lúc này lập tức rạch lòng bàn tay, nhỏ máu tươi của mình lên hai cỗ thi hài cương thi.

Cũng thật thần kỳ, huyết mạch của Sở Long vô cùng bá đạo, đối với loại độc vụ này lại có tác dụng khắc chế cực lớn, bị ảnh hưởng bởi máu tươi, những làn khói độc này lại lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

"Anh Long ngầu quá!" Ngô Thiên Chân không nhịn được hét lớn một tiếng.

Sở Long lúc này nhặt hai thanh đao trên đất lên.

Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt có vũ khí, thực lực càng mạnh hơn, chủ yếu dựa vào hai thanh đại đao này.

Rõ ràng, hai thanh đao này cũng là hai món bảo bối.

Sở Long nhặt hai thanh đao lên, cầm trong tay ước lượng, phát hiện đao có chút nặng.

Sở Long tay trái tay phải cầm hai thanh đại đao, chém mấy nhát lên hai cỗ thi thể, vốn chỉ định thử hiệu quả, nhưng không ngờ, hai thanh đao lại dễ dàng chém rách thi thể của Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt.

"Vãi, ngầu thế, đao sắc bén vậy sao?" "Lực phòng ngự của Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt trước đó mạnh thế nào chúng ta đều đã thấy... thanh đao lại có thể nhẹ nhàng chém rách thi thể của nó? ...

Mình lại không phát hiện ra hai món bảo bối này?" "May mà Long gia mắt tinh a, nếu không, chúng ta đã bỏ lỡ hai món bảo bối rồi." Sở Long cười vung vẩy thanh đao, nói: "Trước đó sở dĩ không nhìn ra, chỉ vì lực phòng ngự của Kim Cương Tán quá mạnh, che mất sự sắc bén của hai thanh đao này." Sở Long vừa dứt lời, A Ninh lúc nào cũng quan tâm đến an toàn của Sở Long lập tức giao Kim Cương Tán cho anh để hộ thân.

Nhưng cuối cùng bị Sở Long từ chối: "Yên tâm, anh không cần Kim Cương Tán, em giữ cẩn thận đi." Trong cổ mộ nơi đâu cũng có nguy hiểm, không có sự bảo vệ của Kim Cương Tán, Sở Long không thể yên tâm về A Ninh.

"Long gia, thấy ngài có thanh trường kiếm thần bí kia, A Ninh có Kim Cương Tán, hai thanh đao này có thể... he he!" Bàn Tử cười xoa xoa tay.

Lão Kim không nói gì, nhưng cũng với vẻ mặt vô cùng hy vọng nhìn Sở Long.

Ngược lại Ngô Thiên Chân lúc này lại tỏ ra không quan tâm: "Đao nặng như vậy, thi triển chắc chắn phiền phức, súng lục tiện hơn." Ngô Thiên Chân vừa nói, vừa cười nhìn Sở Long một cái.

Vì Ngô Thiên Chân không định lấy, Sở Long lúc này cũng giao hai thanh đao cho Bàn Tử và Lão Kim làm vũ khí.

Hai người cầm đao trong tay, phấn khích vô cùng.

Bàn Tử vung đại đao về phía trước, giống như một vị đại tướng quân chuẩn bị ra trận giết địch.

"Ha ha ha, Bàn Tử có lợi khí rồi, sau này giết cương thi chẳng phải như thái rau sao?" Vẻ mặt Bàn Tử vô cùng đắc ý, trong lúc nói chuyện, lớp mỡ béo trên người cũng không ngừng rung lên.

Kết quả lúc này, Cửu Mệnh Miêu lại bước những bước cao ngạo đến trước mặt Bàn Tử.

Chương 122

Cửu Mệnh Miêu khinh thường liếc Bàn Tử một cái, rồi cao ngạo kêu một tiếng.

Thấy cảnh này, Bàn Tử ngây người.

Sở Long ở một bên thấy buồn cười, vừa rồi Bàn Tử đắc ý như vậy, cũng có ý muốn trêu chọc Bàn Tử một phen, mới nói: "Ý của Cửu Mệnh Miêu là, vừa rồi cậu thua cược, phải trở thành đàn em của nó, bây giờ nó bảo cậu gọi một tiếng Cửu ca." Cửu ca?

Nghe lời Sở Long, Bàn Tử suýt nữa hộc máu.

Khuôn mặt béo ú vốn đang đắc ý, lúc này trực tiếp bị nghẹn đến đỏ bừng.

Chuyện gọi một con mèo là Cửu ca, Bàn Tử rõ ràng không chịu đồng ý.

Lập tức đánh trống lảng, nói: "Long gia, Bàn Tử tôi bây giờ có lợi khí trong tay, bây giờ đi tiên phong cho ngài nhé, Bàn Tử tôi đi đây." Bàn Tử ba chân bốn cẳng bỏ chạy, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Cửu Mệnh Miêu hai mắt híp lại, trong vẻ lười biếng mang theo một tia khinh thường.

Lập tức, Cửu Mệnh Miêu cũng đuổi theo.

Sở Long và những người khác cười nhìn nhau, nói: "Được rồi, chúng ta cũng đi thôi." Tốc độ của Cửu Mệnh Miêu vô cùng nhanh, chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã bị Cửu Mệnh Miêu đuổi kịp.

Bàn Tử trong lòng lo lắng, cũng không để ý, lúc này đã đến cuối thông đạo, Bàn Tử nhất thời không kịp dừng lại, kết quả "beng" một

tiếng, hung hăng đâm vào cánh cửa cơ quan phía trước.

"Ôi trời ơi." Bàn Tử đau đớn kinh hô một tiếng, không ngừng xoa xoa cái đầu sưng đỏ: "Vãi, đụng ra một cục u to thế này." Sờ sờ chỗ sưng tấy trên trán, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng uất ức.

Trớ trêu thay, đúng lúc uất ức như vậy, Cửu Mệnh Miêu lại trực tiếp nhảy lên đầu gã, coi đầu Bàn Tử như một cái sofa, thân thể lông xù trực tiếp ngồi xuống.

Xa xa nhìn lại, trên đầu Bàn Tử giống như đội một cái mũ.

"Tôi..." Bàn Tử dở khóc dở cười.

Chạy không lại Cửu Mệnh Miêu, đánh không lại Cửu Mệnh Miêu, đối với con Cửu Mệnh Miêu này hoàn toàn không có cách nào, sớm biết như vậy, trước đó không nên mồm mép như vậy.

Sở Long lúc này cũng đi tới, kết quả nhìn thấy Bàn Tử và con Cửu Mệnh Miêu trên đỉnh đầu gã, mấy người lập tức không nhịn được mà cười lớn.

"Bàn Tử, cái mũ trên đầu cậu thật sự rất đặc biệt." Ngô Thiên Chân trêu chọc.

Lão Kim lúc này cũng cười gật đầu: "Ừm, không tồi không tồi, Bàn Tử của chúng ta thật thời thượng." Bàn Tử uất ức không thể tả, lúc này lại cũng không tìm được lời nào để phản bác.

Dù sao, "Cửu ca" đang ở trên đầu gã mà.

Sở Long lúc này cười đi đến trước cánh cửa cơ quan, quan sát cửa, chuẩn bị mở nó ra.

"Chủ nhân, tôi dùng Hộ Long Đao, có thể trực tiếp chém mở cửa cơ quan không?" Lão Kim lúc này ghé vào.

Nghe thấy "Hộ Long Đao", trong lòng Sở Long có chút cảm động.

Lão Kim đã đặt tên mới cho thanh đao, vừa nghe tên đã biết, cái gọi là Hộ Long Đao, hộ chính là Sở Long.

Có thể thấy được sự trung thành của Lão Kim.

Lão Kim vừa nói, vừa cầm chuôi Hộ Long Đao gõ vào cửa cơ quan.

Kết quả nghe thấy bên trong cửa cơ quan truyền ra một tiếng vang nặng nề.

Thính lực của Sở Long kinh người, đối với âm thanh cũng có khả năng phân biệt cực tốt, lúc này nghe thấy tiếng vang phát ra từ cửa cơ quan, trực tiếp lắc đầu, ngăn cản hành động tiếp theo của Lão Kim.

"Cửa cơ quan vô cùng dày, đao không thể phá vỡ được." Lão Kim đang thất vọng, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng kinh hô.

"Ừm? ...

Cửa cơ quan này hình như tôi đã thấy trong bút ký." Ngô Thiên Chân lúc này cũng ghé vào, sau khi nhìn một lúc, kinh ngạc nói ra một câu như vậy.

Chương 123

Ngô Thiên Chân lập tức từ trong ba lô lấy ra bút ký, bắt đầu không ngừng lật xem, tìm kiếm phương pháp khả thi.

Bàn Tử tính tình nóng nảy, lúc này cũng không quản ba bảy hai mươi mốt, tuy Sở Long đã nói đao không có tác dụng, nhưng trong mắt gã dù sao cũng có chút tác dụng.

Vung đao chém về phía cửa cơ quan, kết quả đá vụn bị chém xuống không ít, nhưng cửa cơ quan vẫn không bị phá vỡ.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức đỏ bừng.

"A Ninh, cô có cách nào không?

Ở bên chỗ Cừu Đức Khảo, cô có thấy cơ quan tương tự không?" Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể cầu cứu người khác.

A Ninh nghe xong, lại trực tiếp quay đầu nhìn về phía Sở Long bên cạnh, tựa vào vai Sở Long, nói: "Em chắc chắn không có cách nào, nhưng em biết, anh Long nhất định có thể mở được cửa đá." Bàn Tử nhìn vẻ mặt ngọt ngào của A Ninh, lập tức bất đắc dĩ, trực tiếp bị cho ăn một bát cơm chó lớn.

Bàn Tử trong lòng thầm thề, sau khi rời khỏi đây, nhất định cũng phải tìm một cô bạn gái, nếu không ngày nào cũng bị cho ăn cơm chó thế này, ai mà chịu nổi.

Sở Long dường như đã hiểu ra, không ngừng ấn tay lên cửa cơ quan, đồng thời miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

"Thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, khai!" Ngay sau đó, chỉ thấy Sở Long dùng sức ấn một cái lên cửa cơ quan.

"Cạch!" Cánh cửa cơ quan mà Bàn Tử dùng hết sức cũng không

thể mở được, lại bị Sở Long nhẹ nhàng mở ra.

Theo một tiếng cơ quan chuyển động, cửa đá lại ầm ầm mở ra, giống như một cánh cửa trượt, trượt sang bên trái.

"Thao tác này của anh Long tôi phục." Ngô Thiên Chân lập tức giơ ngón tay cái với Sở Long, trong bút ký lật nửa ngày trời cũng không tìm ra cách mở, kết quả Sở Long lại nhẹ nhàng mở ra.

Bàn Tử cũng giơ ngón tay cái: "Ngầu, tôi không biết hình dung Long gia thế nào nữa." "Chủ nhân lợi hại." Lão Kim cũng tâm phục khẩu phục.

Trong thạch thất trông tối om, uyển như một cái hố đen khổng lồ, lúc nào cũng có thể nuốt chửng mọi người, đương nhiên, với thị lực của Sở Long mà nói, chút bóng tối này cũng không là gì.

"Tôi đi trước dò đường." Sở Long nói một câu như vậy, đi đầu vào bên trong, Ngô Thiên Chân và những người khác lúc này cũng cầm đèn pin, chiếu sáng mộ thất.

Nhưng kết quả, đèn pin vừa chiếu vào, đã thấy trong cổ mộ một bóng người lóe lên, ngay sau đó thấy một con quái vật lao về phía Sở Long.

Quái vật thân hình cao lớn vô cùng, trên cổ có hai cái đầu lâu, trên mỗi cái đầu đều đeo một chiếc mặt nạ quỷ nhe nanh.

Hai đầu gầm thét, uyển như mãnh thú hồng hoang, lao về phía Sở Long.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác lập tức lao vào giúp.

Nhưng vạn vạn không ngờ, lúc này cơ quan của cửa lại bị kích hoạt lần nữa.

Theo tiếng "cạch", cửa cơ quan trực tiếp đóng lại, A Ninh và

những người khác lúc này có muốn vào cũng vô ích.

“Mau mở cửa, ai nhớ cách anh Long mở cửa lúc nãy không?” A Ninh căng thẳng vội vàng hỏi.

Tuy thực lực của Sở Long mạnh, nhưng A Ninh không nhịn được lo lắng, sợ Sở Long ở bên trong gặp chút nguy hiểm.

A Ninh có chút tức giận vì mình không ra gì, lúc Sở Long mở cơ quan, sự chú ý của cô hoàn toàn đặt trên người mình yêu, hoàn toàn không nhìn rõ Sở Long đã làm gì.

Nếu không, bây giờ cũng không bị động như vậy.

“Tôi... tôi nhớ, lúc chủ nhân mở cơ quan, tôi đều đang chăm chú nhìn.” Lão Kim vội vàng nói.

“Meo!” Bất ngờ, Lão Kim còn chưa kịp động thủ mở cửa cơ quan, lại đột nhiên nghe thấy Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng.

Cửu Mệnh Miêu từ trên người Bàn Tử nhảy xuống, đối diện với phía sau lưng mình cong lưng lên, trực tiếp xù lông.

A Ninh và những người khác vội vàng quay người, đồng thời tay cầm vũ khí.

Chỉ thấy, lúc này, một người mặc đồ đen đeo mặt nạ, đang bước những bước chân nặng nề, nhanh chóng đi ra từ sâu trong thông đạo.

Chương 124

Tiếng bước chân của hắn vô cùng nặng nề, mang theo một loại sức mạnh huyền diệu, mỗi bước chân, đều khiến tim của Ngô Thiên Chân và những người khác co thắt theo.

Phảng phất, nhịp tim của mọi người đều bị người mặc đồ đen khống chế.

"Người này là cao thủ, mọi người cẩn thận, nổ súng." A Ninh không giống Ngô Thiên Chân, trong tình huống này sẽ nương tay, đối phương vừa nhìn đã biết không có ý tốt, tự nhiên không cần phải nương tay.

Cách làm của người mặc đồ đen dường như giống hệt A Ninh.

Cô vừa mới giơ súng lên, kết quả đã thấy, thân hình người mặc đồ đen trước mặt lại khẽ lướt, trực tiếp lao về phía họ.

A Ninh và những người khác lập tức bóp cò, đạn nhanh chóng bắn về phía người mặc đồ đen.

Nhưng, điều khiến A Ninh và những người khác kinh hãi là, khả năng dự đoán của người mặc đồ đen vô cùng mạnh, kết hợp với tốc độ của hắn, những viên đạn A Ninh bắn ra hoàn toàn không thể làm tổn thương người đàn ông này.

"Xem ta chém chết ngươi." Bàn Tử và Lão Kim hai người vung đại đao trong tay, lao về phía người mặc đồ đen.

Chỉ có điều, đối mặt với sự tấn công điên cuồng của hai người, người mặc đồ đen lại không hề để ý.

Thậm chí lúc này, người mặc đồ đen cũng không có ý định né tránh, ngay khoảnh khắc lưỡi đao sắp rơi xuống người, người mặc đồ

đen trực tiếp đưa ra hai ngón tay.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, người mặc đồ đen lại đơn giản dùng hai ngón tay, kẹp chặt hai thanh đao.

"...

Sao có thể?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng.

Gã vô cùng tự tin vào sức mạnh và sự sắc bén của thanh đao, bình thường, một đao chém xuống, đá tảng cũng có thể bị chém vỡ.

Nhưng lại không ngờ, đối phương chỉ đơn giản dùng hai ngón tay, đã hóa giải đòn tấn công của gã.

"Không thể sao?

Không có gì là không thể, chỉ là các ngươi quá yếu mà thôi." Một giọng nói trầm thấp từ dưới mặt nạ truyền ra, ngay sau đó người mặc đồ đen mạnh mẽ giơ chân, hung hăng đá vào ngực Bàn Tử và Lão Kim, đá bay hai người ra ngoài, hung hăng đập xuống đất.

Đồng thời người mặc đồ đen một cái lướt người đã đến trước mặt Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân thậm chí còn không kịp phản ứng, trực tiếp bị người mặc đồ đen một quyền đánh bay.

Bàn Tử và ba người nằm trên đất, một trận đau đớn kinh hô, lúc này muốn bò dậy từ dưới đất, nhưng dưới cơn đau dữ dội, thậm chí còn không thể khống chế được cơ thể của mình.

Sau khi giải quyết xong ba người, người mặc đồ đen mới từ từ đi về phía A Ninh.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu lập tức mạnh mẽ hộ chủ, nhanh chóng lao về phía người mặc đồ đen, thân thể nhảy lên, móng vuốt sắc bén càng trực tiếp chộp về phía mặt nạ của người mặc đồ đen.

Nhưng, ngay cả Cương thi Ngũ Trưởng Hài Cốt cũng không thể né được đòn tấn công, lại bị người mặc đồ đen nhẹ nhàng một cái lướt người trực tiếp né qua.

Đồng thời tay phải người mặc đồ đen duỗi ra, lại giống như một cái móng vuốt đại bàng, trực tiếp tóm chặt thân thể Cửu Mệnh Miêu.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu không ngừng giãy giụa, nhưng điều khiến Cửu Mệnh Miêu cảm thấy kinh khủng là, lúc này sức mạnh của người mặc đồ đen quá lớn, không cần biết giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen lập tức chuẩn bị hạ thủ với Cửu Mệnh Miêu, nhưng đúng lúc này, mũi của người mặc đồ đen khẽ động, có chút kinh ngạc nói: "Ừm?

Tại sao trên người mày lại có khí tức của ngài ấy?" Người mặc đồ đen lẩm bẩm, nhưng lúc này lại dường như nghĩ ra khả năng nào đó, lập tức bừng tỉnh cười.

"Ta biết rồi, chẳng trách, mày chắc chắn đã có may mắn tiếp xúc với huyết mạch của ngài ấy." Vốn dĩ Cửu Mệnh Miêu đã nghĩ mình sẽ phải bỏ mạng dưới tay người mặc đồ đen, nhưng vạn vạn không ngờ, người mặc đồ đen sau khi lẩm bẩm mấy câu, lại thả nó ra.

Cửu Mệnh Miêu ở một bên vô cùng cảnh giác, nhưng vì có linh tính, lúc này cũng không dám tiếp tục tùy tiện ra tay với người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen tiếp tục đi đến bên cạnh A Ninh.

"Khốn nạn, không được làm hại A Ninh." "Nếu ngươi dám làm hại A Ninh, Bàn gia ta liều mạng với ngươi!" "Dừng tay!" "Meo!" Ba người một mèo thấy cảnh này, lần lượt gầm thét, Bàn Tử và những người khác càng miễn cưỡng giãy giụa bò dậy từ dưới đất.

Từ những gì người mặc đồ đen đã làm, Bàn Tử và những người khác đoán chắc, người mặc đồ đen lúc này chắc chắn sẽ ra tay với A Ninh.

Chương 125

A Ninh là người phụ nữ của Long gia, trong lúc Long gia rời đi, nếu không thể bảo vệ tốt A Ninh, để A Ninh bị thương, đối với Bàn Tử mà nói, đó là sai lầm không thể tha thứ.

Người mặc đồ đen thậm chí còn không thèm nhìn Bàn Tử, ngược lại còn hành lễ với A Ninh, thậm chí, người mặc đồ đen còn giữ một khoảng cách nhất định với A Ninh, bộ dạng đó giống như sợ sẽ có tiếp xúc với A Ninh.

“.....” Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác trực tiếp kinh ngạc trợn to mắt.

Họ không ngờ, người mặc đồ đen mạnh mẽ vô song vừa rồi, lại có thể đối với A Ninh cung kính như vậy.

“A Ninh, ... cô quen hắn à?” Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

Thực ra lúc này đừng nói là Bàn Tử, ngay cả A Ninh cũng có chút mơ màng: “Tôi không quen, anh là ai?

Tại sao vừa rồi lại tấn công chúng tôi?

Còn nữa, bây giờ tại sao lại đối với tôi cung kính như vậy?

Nếu tôi không nhớ nhầm, chúng ta nên là lần đầu gặp mặt chứ?” Nghe A Ninh hỏi, người mặc đồ đen lập tức “ha ha” cười một tiếng, sau khi khẽ gật đầu, mới nói: “Không sai, A Ninh tiểu thư, chúng ta quả thực là lần đầu gặp mặt, nhưng tôi tin, sau này số lần chúng ta gặp mặt chắc chắn sẽ nhiều hơn.” Nghe người mặc đồ đen lại gọi ra tên của mình, trong lòng A Ninh càng nghi ngờ, đôi mày gần như nhíu lại thành một cục.

“Sở dĩ tôi ra tay với các vị, chỉ là không hy vọng làm phiền nghi

thức thần thánh bên trong.” Vừa nói, hắn vừa vô cùng cung kính hành lễ với cánh cửa cơ quan.

A Ninh và những người khác tự nhiên không dám buông lỏng, lập tức A Ninh lại chất vấn: “Anh rốt cuộc là ai?” “Tôi?” Người mặc đồ đen cười lẩm bẩm một câu, rồi từ từ tháo mặt nạ xuống.

Người mặc đồ đen vô cùng cung kính hành lễ với A Ninh: “Cô có thể gọi tôi là A Hồng.” Thấy dung mạo của người mặc đồ đen, Bàn Tử và những người khác suýt nữa trợn lòi cả mắt ra.

Một lát sau, Ngô Thiên Chân ở một bên cũng không nhịn được kinh ngạc hít một hơi lạnh.

“Cậu nghĩ ra gì rồi à?” Bàn Tử có chút không hiểu hỏi.

Ngô Thiên Chân nhíu mày nhìn người mặc đồ đen một cái, mới nói: “...

Nếu tôi không nhìn nhầm, lễ mà người này vừa hành với A Ninh, là quân thần lễ thời thượng cổ.” Bàn Tử ngẩn người, có chút bất ngờ nhìn Ngô Thiên Chân: “Cậu chắc chứ?

Cậu hiểu lễ tiết thời thượng cổ à?” Ngô Thiên Chân gật đầu không nói, thực ra trong lòng cậu cũng tràn đầy tò mò...

Tình hình bên ngoài Sở Long tự nhiên không biết.

Lúc này toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trên con quái vật hai đầu trước mặt.

Vốn dĩ trong thạch thất tối om, nhưng theo việc Sở Long tiến vào và cửa cơ quan lại đóng lại, trên đỉnh thạch thất lại bốc lên một luồng ánh sáng.

Sở Long lúc này mới chú ý, hóa ra ở phía trên, lại là đỉnh Thiên Hỏa Lưu Ly.

“Thi Sát?

Thi Sát hai đầu, có chút thú vị.” Sở Long lại đặt sự chú ý lên Thi Sát, Thi Sát tay cầm chiến phủ, trong cuộc giao phong ngắn ngủi vừa rồi, có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh của Thi Sát vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả anh, cũng phải cẩn thận đối phó.

“Gầm!” Thi Sát lập tức lại tấn công Sở Long, thân thể cường tráng như một chiếc xe tăng lao tới, hung hăng đâm về phía Sở Long.

Sở Long lập tức lướt người, vội vàng né tránh cú va chạm của đối phương, rồi tung một chưởng về phía lưng Thi Sát.

Một chưởng này nếu rơi vào người Bàn Tử, có lẽ Bàn Tử cũng bị đánh ngất.

Nhưng bây giờ, con Thi Sát trước mặt lại chỉ lảo đảo một cái, Thi Sát da dày thịt béo hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Phản ứng của Thi Sát cũng vô cùng nhanh, gần như ngay khoảnh khắc chưởng lực của Sở Long ấn vào lưng nó, chiến phủ trong tay trực tiếp vung về phía Sở Long.

Sở Long lập tức kéo dài khoảng cách với Thi Sát.

“Gầm!” Thi Sát tức giận gầm lên một tiếng, uyển như dã thú cầm chiến phủ lại lao về phía Sở Long.

Chương 126

"Kiếm!" Sở Long gầm nhẹ một tiếng, lấy thanh trường kiếm thần bí từ trong không gian tùy thân ra.

Khoảnh khắc Sở Long cầm trường kiếm, lập tức có từng đợt kiếm khí tỏa ra.

"Giết!" Trường kiếm vung ra, hung hăng va chạm với chiến phủ.

Nhưng, chiến phủ không biết được làm bằng vật liệu gì, dưới sự giao phong như vậy, lại không bị chém đứt, chỉ bị đánh bay khỏi tay Thi Sát mà thôi.

Sở Long lập tức nhảy lên, hung hăng đá một cước vào ngực Thi Sát.

Thi Sát lảo đảo một cái, đợi ổn định thân hình, chuẩn bị tấn công lại, trường kiếm của Sở Long cũng đã tấn công tới.

Trường kiếm uyển như lụa trắng không ngừng đâm vào cơ thể Thi Sát.

Từng vết thương trên người Thi Sát nứt ra.

Thi Sát vốn là vật chết, tự nhiên không thể có máu tươi, sau khi vết thương nứt ra, lại có một luồng chất lỏng sền sệt màu xanh lục đậm từ vết thương chảy ra.

"Vãi, mẹ nó gã này phòng ngự vật lý mạnh vậy sao?" Điều khiến Sở Long bất ngờ là, trường kiếm thần bí đủ sắc bén, nhưng phòng ngự vật lý của đối phương lại cũng mạnh đến đáng sợ.

Trường kiếm thần bí cuối cùng cũng chỉ có thể để lại mấy vết sẹo trên người Thi Sát, chứ không thể trực tiếp chém giết Thi Sát.

“Nếu đã vậy, thì không còn cách nào khác.” Sở Long định bôi máu tươi của mình lên trường kiếm, lợi dụng sức mạnh trấn tà trong huyết mạch, đối phó với Thi Sát hai đầu này.

Nhưng trớ trêu thay, đúng lúc này, một trong hai cái đầu của Thi Sát hai đầu đột nhiên như phát điên, gầm thét dữ dội với Sở Long.

Cái đầu đó miệng há ra, một luồng độc vụ nồng nặc từ miệng phun ra.

Độc vụ nhanh chóng khuếch tán, ngay cả tốc độ của Sở Long cũng không né kịp, bị độc vụ nhanh chóng bao bọc.

“Xì xì!” Không thể không nói, độc tính của độc vụ vô cùng mạnh, trên người Sở Long cũng xuất hiện cảm giác cháy bỏng, nhưng độc vụ nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được đến mức độ đó.

Sở Long có huyết mạch mạnh mẽ, tự nhiên không sợ những độc vụ này.

Sở Long lập tức bôi máu tươi lên trường kiếm, thân kiếm lập tức nhuốm ngọn lửa màu vàng.

“Giết!” Sở Long hét lớn một tiếng, mạnh mẽ lao về phía con Thi Sát.

Ngọn lửa rực rỡ trong khoảnh khắc này bung tỏa, theo cú vung chém của Sở Long, ngọn lửa theo kiếm khí hung hăng chém về phía đầu Thi Sát.

Rõ ràng Thi Sát cũng không ngờ, lần này lại gặp phải đối thủ mạnh như vậy, hoàn toàn không sợ độc tố của nó.

Sau một thoáng thất thần, Thi Sát muốn né tránh kiếm khí lửa mạnh mẽ kia, đã không thể nào.

Thi Sát một cái xoay người né tránh, kết quả kiếm khí trực tiếp

chém qua một trong hai cái đầu.

Lập tức, cái đầu phun độc khí kia trực tiếp bị chém bay, cái đầu nhe nanh kia theo chất lỏng sền sệt màu xanh lục đậm trực tiếp lăn xuống đất.

Càng có nhiều chất lỏng sền sệt từ cái cổ bị đứt phun ra, Sở Long vội vàng né tránh.

Chất lỏng sền sệt đó toàn bộ đều rơi xuống chỗ vừa rồi.

"Xì xì!" Khoảnh khắc tiếp xúc với những chất lỏng sền sệt này, mặt đất dày đặc dưới chân lại bốc lên một luồng khói trắng, trực tiếp bị ăn mòn.

"Sức ăn mòn thật mạnh." Sở Long nhíu mày.

Thi Sát này chưa bị đánh chết hoàn toàn, Sở Long tự nhiên không dám lơ là.

Lập tức cầm trường kiếm thần bí, đang chuẩn bị tấn công, kết quả Thi Sát lại lao tới trước.

Thi Sát hai đầu bị chém mất một cái đầu, rõ ràng vô cùng tức giận, cái đầu còn lại há miệng gầm thét dữ dội.

Lần gầm thét này không giống như trước, Sở Long kinh hãi phát hiện, trong tiếng gầm thét, lại mang theo một loại tấn công sóng âm quái dị.

Chương 127

Loại tấn công này mạnh mẽ vô cùng, có thể trực tiếp can nhiễu ngũ quan của con người.

Huyết mạch của Sở Long quả thực vô cùng mạnh mẽ, không chỉ có thể trấn áp tà túy, đối với kịch độc cũng có tác dụng khắc chế mạnh mẽ.

Nhưng cũng chính vì huyết mạch của anh quá mạnh, khiến ngũ quan cũng dị thường nhạy bén, dưới ảnh hưởng của sóng âm mạnh, Sở Long trực tiếp bị chấn đến hai tai "ong ong" vang lên, đầu óc cũng trở nên choáng váng.

Cũng chính lúc này, đồng tử của Sở Long co lại.

Kinh hãi nhìn, con Thi Sát kia lúc này đã nhặt lại cái búa lớn, chém về phía đầu anh.

Sở Long chém đi một cái đầu, rõ ràng Thi Sát cũng muốn để Sở Long mất một cái đầu.

Thấy chiến phủ sắp hạ xuống, Sở Long lập tức cắn nát đầu lưỡi, mùi máu tanh lập tức xộc vào mũi, dưới sự kích thích của mùi máu tanh, Sở Long cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút.

Cơ thể anh vội vàng nghiêng về phía sau, vừa vặn lúc đó, chiến phủ gần như sượt qua quần áo Sở Long chém xuống.

Một đòn cuối cùng đã trượt, nhưng uy lực của chiến phủ vô cùng kinh người, khoảnh khắc rơi xuống đất, đã hoàn toàn phá nát mặt đất.

"Gầm!" Thi Sát lại gầm thét.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Sở Long chỉ có thể vội vàng bịt hai tai, miễn cưỡng làm suy yếu ảnh hưởng của sóng âm đối với mình.

Đồng thời cơ thể Sở Long cũng không ngừng né tránh những đòn tấn công điên cuồng từ Thi Sát.

Thi Sát hoàn toàn điên cuồng, chiến phủ trong tay được vung lên vun vút, tuy Sở Long né tránh nhanh, không để chiến phủ chém vào người.

Nhưng luồng kình phong thổi vào người, khiến Sở Long cảm thấy da thịt một trận đau rát.

"Chết tiệt!" Sở Long lập tức lại cắn nát đầu lưỡi, vội vàng phun máu tươi lên trường kiếm.

Trong chốc lát, ngọn lửa vàng rực rỡ lại phun trào ra.

"Chết đi cho ta!" Sở Long nghiến chặt răng, liều mạng chống lại ảnh hưởng của sóng âm, đồng thời trường kiếm hung hăng vung chém ra ngoài.

Kiếm khí tung hoành, mang theo ngọn lửa vàng, trực tiếp lao về phía chiến phủ của Thi Sát.

"Bùm!" Lần này, dưới sự gia trì của máu Sở Long, ngay cả chiến phủ mạnh mẽ, cũng bị trực tiếp đánh nát.

Dư uy của kiếm khí không hề giảm, hung hăng chém về phía đầu Thi Sát.

"Gầm!" Thi Sát muốn phản kháng, nhưng đòn tấn công liều mạng của Sở Long sao có thể dễ dàng né được?

Kiếm khí đó trực tiếp chém qua cái đầu cuối cùng của Thi Sát.

Trong nháy mắt, cả thế giới hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ còn lại tiếng cơ thể Thi Sát hung hăng va đập xuống đất.

Sở Long nặng nề thở ra một hơi trọc khí, không ngờ, Thi Sát hai đầu lại khó đối phó như vậy, may mắn là cuối cùng cũng bị đánh giết.

Cái đầu cuối cùng lăn xuống đất, trong cõi u minh dường như có một loại sức mạnh huyền diệu nào đó khống chế cái đầu này, khiến nó trực tiếp lăn đến một bức tường.

"Cạch!" Gần như ngay khoảnh khắc cái đầu va vào bức tường, một tiếng cơ quan trầm đục vang lên.

Thần kinh của Sở Long vừa mới thả lỏng lại căng thẳng.

Đúng lúc này, Sở Long kinh ngạc nhận ra, trên vách tường vậy mà lại xuất hiện từng lỗ nhỏ li ti.

Tiếng cơ quan nhanh chóng vang lên, hàng chục mũi tên sắc bén bay thẳng ra từ những lỗ nhỏ đó, trên đầu mũi tên còn được bôi một lớp chất lỏng màu xanh đặc sệt.

Vừa nhìn đã biết là độc dịch.

Sở Long vội vàng né tránh, đồng thời thanh trường kiếm bí ẩn trong tay cũng được vung lên vun vút.

Chương 128

Cứ như vậy, anh mới né được vài đợt tấn công.

Sau đợt tấn công của tên độc, trong thạch thất lại vang lên tiếng cơ quan một lần nữa, lần này âm thanh vô cùng lớn, thậm chí cả gian thạch thất cũng rung chuyển dữ dội.

Cảm giác như có thứ gì đó lớn lao sắp xuất hiện.

"Vãi chưởng, mẹ nó, lại nữa à?

Có xong không đây?" Sở Long một tay cầm thanh trường kiếm bí ẩn, nhíu mày chửi lớn một tiếng.

Lời vừa dứt, chỉ thấy mặt đất ở trung tâm thạch thất đột nhiên mở ra một lối đi khổng lồ, ngay sau đó một chiếc quan tài hoàng kim từ từ được nâng lên từ dưới lòng đất.

Dưới ánh sáng của ngọn Thiên Hỏa Lưu Ly Đỉnh, chiếc quan tài hoàng kim lấp lánh tỏa sáng, mang lại cho người ta một cảm giác thần thánh không thể xâm phạm.

Sở Long kinh ngạc nhìn chiếc quan tài, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Nếu để Bàn Tử nhìn thấy cái quan tài này, gã đó chắc chắn sẽ chảy nước miếng." "Ong!" Khoảnh khắc quan tài hoàng kim xuất hiện, thanh trường kiếm bí ẩn trong tay Sở Long lại phát ra một tiếng rung nhẹ, dường như có thứ gì đó bên trong quan tài đang tương tác với nó.

Thậm chí, trong lòng Sở Long cũng nảy sinh một cảm ứng vô cùng mãnh liệt, như thể có thứ gì đó trong quan tài đang không ngừng kêu gọi anh.

"Chẳng lẽ mảnh vỡ kim loại ở bên trong?" Ý nghĩ này vừa lóe lên

trong đầu Sở Long, giọng nói của hệ thống liền vang lên. [Chúc mừng chủ nhân thân yêu của tôi, ngài đã tìm thấy mảnh vỡ cuối cùng của thanh trường kiếm bí ẩn đó.

Chỉ cần ngài mở chiếc quan tài hoàng kim, để thanh trường kiếm hoàn toàn hồi phục, không chỉ thanh kiếm bí ẩn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, mà đồng thời, chủ nhân thân yêu, ngài cũng sẽ biết được thông tin về thanh bảo kiếm mạnh mẽ này.] [Đương nhiên, chủ nhân thân yêu, thông tin về thân phận huyết mạch của ngài, ngài cũng sẽ được biết.] Giọng nói đầy nịnh nọt của hệ thống vang lên.

Điều này khiến nội tâm Sở Long vô cùng kích động, theo đuổi lâu như vậy, chẳng phải là vì mục đích này sao?

Sở Long lập tức tiến lên, hai tay dùng sức đè lên nắp quan tài hoàng kim.

Phải nói rằng, nắp quan tài vô cùng nặng, cho dù Sở Long lúc này đã dốc toàn lực nhưng cũng chỉ có thể mở được một khe hở nhỏ mà thôi.

"...Bão Nguyệt Ngọc Quan?" Điều khiến Sở Long kinh ngạc là qua khe hở, anh lại thấy một thứ quen thuộc.

Chỉ là Sở Long còn chưa kịp lấy Bão Nguyệt Ngọc Quan ra thì bên dưới quan tài hoàng kim đột nhiên vang lên một tiếng "loảng xoảng" chói tai.

Dường như có thứ gì đó bên dưới đang đập vào chiếc quan tài.

Quan tài hoàng kim rung chuyển dữ dội, trong nháy mắt, nó bị hất văng ra ngoài.

Cũng không biết có phải người thiết kế cổ mộ năm đó cố ý làm vậy không.

Sau khi quan tài hoàng kim bị hất văng, thật trùng hợp làm sao, nó

lại vướng vào một sợi xích sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Quan tài hoàng kim lơ lửng không ngừng lắc lư, phát ra những tiếng "kẽo kẹt" khiến người ta sởn gai ốc.

Sở Long lùi lại mấy bước, lúc này mới kinh hãi nhận ra, ở vị trí ban đầu của quan tài hoàng kim, vậy mà lại có một chiếc quan tài bằng đồng xanh được nâng lên.

Rõ ràng chính vì sự va chạm của chiếc quan tài này mà quan tài hoàng kim mới bị hất bay đi.

"Người thiết kế cổ mộ này có ý gì đây?

Tại sao lại thiết kế ra một màn như vậy?

Mà khoan đã, có thể hất văng chiếc quan tài hoàng kim vừa rồi, lực va chạm đó rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ." Nhưng đúng lúc Sở Long đang ngẩn người, chiếc nắp quan tài bằng đồng xanh nặng trịch đột nhiên vang lên một tiếng "loảng xoảng", bay thẳng về phía anh.

Sở Long lập tức lộn người nhảy lên, đồng thời hai chân đạp mạnh lên nắp quan tài, mượn lực va chạm của nó mới miễn cưỡng né được cú tấn công.

"Gào!" Không còn nắp quan tài trói buộc, từ bên trong quan tài đồng xanh đột nhiên lao ra một con cương thi thân hình to lớn.

"Chết tiệt, Hồng Mao Đại Tống Tử?" Sở Long kinh hô một tiếng.

Toàn thân con cương thi này mọc đầy lông dài màu đỏ như máu, trông như thể bị bôi một lớp máu tươi.

Hồng Mao Đại Tống Tử, một tồn tại mạnh hơn Bạch Cương gấp nhiều lần.

Chương 129

Còn những con cương thi hài cốt năm ngón hay Song Đầu Thi Sát mà anh từng gặp trước đây, ở trước mặt thứ này, chỉ có nước quỳ xuống.

Nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm, đặc biệt là thực lực của Hồng Mao Đại Tống Tử đã vượt xa Sở Long.

Tốc độ của con cương thi cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã đến trước mặt Sở Long.

Sở Long thậm chí còn không kịp né tránh chút nào, đã bị nó đấm một phát vào ngực, đau đến mức lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Sức mạnh của Hồng Mao Đại Cương Thi quả thực rất khủng khiếp, sau khi bị một đấm đó, cơ thể Sở Long bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách tường ở phía xa.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, Sở Long cảm thấy bả vai mình gần như đã trật khớp.

"Chết tiệt, thứ này sao lại mạnh đến vậy?" Sở Long thầm chửi một tiếng, lúc này vội vàng lấy thanh trường kiếm bí ẩn ra, không nói hai lời liền bôi máu tươi lên đó.

Cũng vừa đúng lúc này, con Hồng Mao Cương Thi kia đã lao đến trước mặt Sở Long.

"Keng!" Móng vuốt của con cương thi hung hăng đập vào thanh trường kiếm bí ẩn.

Lập tức vang lên một tiếng động chói tai.

Phải công nhận, sức mạnh của Hồng Mao Cương Thi thật sự quá lớn, một chưởng của nó khiến thân kiếm rung chuyển dữ dội, dưới

ảnh hưởng của lực chấn động mạnh mẽ, thanh trường kiếm mấy lần suýt nữa tuột khỏi tay bay ra ngoài.

Đồng thời, thân hình Sở Long lại một lần nữa bị hất bay.

Đương nhiên, trong cú va chạm vừa rồi, con Hồng Mao Cương Thi cũng không dễ chịu gì.

Bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa hoàng kim trên thanh trường kiếm, móng vuốt của nó đã hoàn toàn bốc cháy.

"Gào!" Rõ ràng ngọn lửa cũng gây ra ảnh hưởng nhất định đối với Hồng Mao Cương Thi, khiến nó đau đớn gầm lên.

Vốn dĩ Sở Long cho rằng ngọn lửa hoàng kim có thể đối phó được với nó, nhưng không hề.

Đúng lúc này, miệng con cương thi mở ra.

Một luồng sương mù màu đen phun thẳng ra từ miệng nó, lập tức dập tắt ngọn lửa.

"Vãi chưởng, mẹ nó sao lại mạnh thế này?" Sở Long lăn một vòng trên đất, lập tức đứng dậy, sau khi thấy cảnh này, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên anh gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

Nhưng dù đối thủ mạnh mẽ, Sở Long lại không hề sợ hãi, ngược lại chiến ý trong cơ thể lại bùng cháy hừng hực.

"Giết!" Sở Long cầm trường kiếm hét lớn một tiếng, lại một lần nữa tấn công về phía con cương thi.

Sở Long lúc này, máu tươi trong cơ thể như thể đã hoàn toàn bốc cháy.

Tuy vẫn bị con cương thi áp chế, nhưng Sở Long cũng có thể gây ra thương tổn nhất định cho nó.

“Bùm!” Hồng Mao Cương Thi lại tung một quyền nữa, nhưng lần này toàn bộ kình lực đều đánh lên thanh trường kiếm bí ẩn.

Tuy thanh kiếm giúp Sở Long đỡ được phần lớn đòn tấn công, nhưng lực xung kích mạnh mẽ đó lại không thể bị cản lại.

Cơ thể Sở Long lại một lần nữa bị hất bay.

Nhưng khi anh vừa ổn định đáp xuống đất, nhìn thấy con cương thi lại lao về phía mình, Sở Long lúc này lại đột nhiên dừng lại.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh.

Anh nhìn con Hồng Mao Cương Thi, rồi lại nhìn chiếc quan tài hoàng kim treo lơ lửng giữa không trung, khóe miệng Sở Long lập tức nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà mị.

“Giết!” Sở Long lập tức hét lớn, lao về phía con cương thi.

Nhưng ngay khi sắp va chạm với nó, Sở Long liền tung người nhảy lên.

Chương 130

Con cương thi sao có thể để con mồi trong tay chạy thoát như vậy.

Nó lập tức tức giận gầm lên một tiếng, giơ tay đấm mạnh về phía Sở Long ở trên đầu.

Đúng lúc này, Sở Long dùng thanh trường kiếm bí ẩn chặn ở phía dưới.

"Keng!" Một tiếng nổ lớn vang lên, thanh trường kiếm bí ẩn trực tiếp va vào nắm đấm của nó.

Sở Long lập tức cảm nhận được một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến, trực tiếp đẩy anh lên không trung.

Theo đúng kế hoạch, anh bay thẳng về phía chiếc quan tài hoàng kim.

Vị trí của chiếc quan tài hoàng kim quá cao, cho dù cơ thể đã được cường hóa của Sở Long cũng không thể nhảy lên được.

Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể mượn sức mạnh của con cương thi.

Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Sở Long, mỗi một bước trong đó đều vô cùng nguy hiểm, nếu có chút sai sót, anh có thể sẽ chết ngay dưới nắm đấm của con cương thi.

Lúc này, Sở Long đã vững vàng đáp xuống chiếc quan tài hoàng kim.

"Thật là nguy hiểm, vừa rồi nếu không kịp dùng thanh trường kiếm bí ẩn để đỡ, nắm đấm của con cương thi kia mà giáng vào chân mình, chắc chân mình cũng bị đấm gãy rồi." Sở Long cảm nhận lòng bàn tay vẫn còn đang tê dại, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng!

“Gào!” Nhưng đúng lúc này, tiếng gầm giận dữ của con Hồng Mao Cương Thi đã cắt ngang suy nghĩ của Sở Long.

Tuy thực lực của con cương thi rất mạnh, nhưng nó không thể bay, tự nhiên cũng không thể chạm tới Sở Long đang ở trên quan tài hoàng kim.

Nhiệm vụ cấp bách hiện tại là hồi phục.

Trong quá trình chiến đấu với con cương thi vừa rồi, Sở Long cũng bị thương không nhẹ.

Lúc này, anh vội vàng lấy Bão Nguyệt Ngọc Quan ra, nó lập tức hóa thành một luồng thanh khí, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Sở Long, không ngừng hồi phục thương thế cho anh.

Trong lúc đó, Sở Long cũng nhìn vào bên trong quan tài hoàng kim.

Điều khiến Sở Long có chút bất ngờ là bên trong chiếc quan tài hoàng kim này không hề có thi thể, thứ được chôn cất bên trong lại chỉ là mảnh vỡ kim loại lúc trước.

Sở Long vội vàng cầm lấy mảnh vỡ, nhưng chưa kịp có động thái gì khác, mảnh vỡ kim loại đã lập tức dung hợp với thanh trường kiếm của Sở Long.

Thanh kiếm càng được bao bọc bởi ánh vàng rực rỡ, từ từ bay lên không trung.

Ngay cả Sở Long bây giờ cũng không thể nhìn rõ sự thay đổi của thanh kiếm.

“Gầm!” Một tiếng rồng ngâm hùng bá thiên địa đột nhiên vang lên từ trong ánh vàng.

Giây phút này, thanh trường kiếm dường như đã biến thành một con thần long.

Cũng chính lúc này, một luồng thông tin tràn vào đầu Sở Long, anh bất giác nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc nhắm mắt, anh phảng phất như xuyên không.

Trước mặt Sở Long lúc này là một chiến trường thượng cổ, vô số dị thú đang gào thét dưới bầu trời, trên lưng những con dị thú đó là từng binh sĩ đang chém giết trên chiến trường.

Đặc biệt là hai người trong số đó, cao lớn vĩ đại như trời đất, uy lực chiến đấu dường như có thể xé toạc cả thiên địa.

"Giết!" "Giết!" Hai người phát ra tiếng hét dường như có thể chấn động trời đất.

Một người đàn ông cầm chiến phủ, chém mạnh về phía người đàn ông còn lại đang cầm một thanh trường kiếm hình rồng.

"Ầm!" Hai thần binh lợi khí dưới sự khống chế của hai người đàn ông vĩ đại, bộc phát ra sức mạnh kinh người, trong khoảnh khắc đó, trời đất dường như sắp sụp đổ.

Dưới ảnh hưởng của sức mạnh cổ xưa đó, Sở Long dường như cũng bị ảnh hưởng, hai mắt anh đột nhiên mở ra, trở lại trên chiếc quan tài hoàng kim trong cổ mộ.

Chỉ là đoạn phim ngắn ngủi vừa rồi, lại như ẩn chứa một sức mạnh cực lớn, ngay cả Sở Long bây giờ cũng cảm thấy khí huyết trong cơ thể đang sôi trào.

Chương 131

Anh không nhịn được hít mấy hơi khí lạnh, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được.

Lúc này, thanh trường kiếm bí ẩn đang xoay tròn trên không trung cũng đã hoàn toàn thu lại ánh sáng.

Sở Long kinh ngạc nhìn thấy, thanh trường kiếm bí ẩn đã hoàn toàn thay đổi.

Thân kiếm toàn thân vàng óng, như được đúc bằng vàng, hình dạng thân kiếm lại giống như một con thần long.

Khi nhìn thanh kiếm, thậm chí còn có thể nảy sinh một ảo giác, dường như thần long đang gào thét.

"...Thanh kiếm đó?" Sở Long trong lòng kinh ngạc, thanh trường kiếm trên không trung bây giờ, lại giống hệt thanh kiếm mà người đàn ông trong ảo giác vừa rồi cầm.

"...Chẳng lẽ là kiếm của mình?" Sở Long lẩm bẩm một tiếng, không biết có phải là ảo giác không, nhưng dù sao lúc này trong lòng Sở Long có một ý nghĩ, thanh trường kiếm dường như đang kêu gọi anh, bảo anh hãy thu nó lại.

Sở Long vô thức đưa tay ra, khoảnh khắc tiếp xúc với thanh kiếm, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một vài đoạn thông tin.

Trận chiến Trục Lộc!

Hiên Viên Kiếm!

Huyết mạch Rồng!

Sở Long lập tức cảm thấy da gà nổi lên, mấy từ này liên kết với

đoạn phim vừa rồi, trong khoảnh khắc dường như anh đã nhìn thấu sương mù lịch sử, tìm ra được một vài sự thật.

"...Ảo giác ta thấy vừa rồi, chẳng lẽ là trận chiến Trục Lộc?

Người cầm thanh trường kiếm hình rồng kia lại là Hoàng Đế?

Ta, huyết mạch của ta, là huyết mạch Rồng chính thống, cao quý nhất?" Nghĩ đến đây, máu tươi trong cơ thể Sở Long gần như đang gào thét, dường như máu tươi của anh cũng đã hóa thành chiến ý vô tận, đang gầm thét với bầu trời.

Sở Long của giây phút này, khát khao chiến đấu!

"Gào!" Một tiếng gầm thét lúc này đột nhiên cắt ngang cảm xúc của Sở Long.

Chỉ thấy con Hồng Mao Cương Thi kia sau khi không thể lao lên quan tài hoàng kim, lại trực tiếp dùng hai tay nắm lấy chiếc quan tài đồng xanh bên dưới.

Sức mạnh của con cương thi mạnh mẽ đáng sợ, chỉ thấy nó dùng sức cánh tay, nâng bổng chiếc quan tài đồng xanh lên.

Con Hồng Mao Cương Thi đáng sợ gào thét, lập tức vung hai cánh tay, ném chiếc quan tài đồng xanh về phía Sở Long.

Sở Long đã được chứng kiến độ nặng của quan tài đồng xanh từ trước, nó có thể hất văng quan tài hoàng kim mà bản thân không hề bị ảnh hưởng, có thể thấy được độ nặng và độ cứng của nó.

Nhưng đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ, Sở Long lại không hề sợ hãi.

Anh tự tin đứng trên quan tài hoàng kim, tâm niệm vừa động, Hiên Viên Kiếm trong tay lại tự động bốc lên ngọn lửa hoàng kim rực rỡ.

"Giết!" Sở Long cầm Hiên Viên Kiếm, như một thánh linh từ trên

trời giáng xuống.

Thanh Hiên Viên Kiếm gần như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với quan tài đồng xanh, đã trực tiếp chém nó làm đôi.

Sau khi phá hủy quan tài đồng xanh, Sở Long không giảm tốc độ mà lao thẳng đến phía trên con Hồng Mao Cương Thi.

"Gào!" Con cương thi lập tức không cam chịu yếu thế mà gầm lên.

Chỉ là đối mặt với Hiên Viên Kiếm ở trạng thái hoàn chỉnh, cho dù sức phòng ngự của con cương thi có mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Kiếm quang lóe lên, con cương thi lập tức bị chém thành hai đoạn, ngọn lửa hoàng kim theo đó bùng cháy, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, con Hồng Mao Cương Thi mạnh mẽ bá đạo lúc trước đã biến thành một đống tro tàn.

Uy lực của Hiên Viên Kiếm, kinh khủng đến vậy!

Ngay cả Sở Long cũng không khỏi kinh ngạc thán phục trước sự mạnh mẽ của Hiên Viên Kiếm.

Đương nhiên sau khi kinh ngạc, trong lòng Sở Long cũng vô cùng hài lòng.

Chương 132

Độ mạnh mẽ của thanh kiếm này, vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Sở Long nhìn xung quanh, tự nhiên là phải mang đi tất cả những thứ có giá trị nhất.

Anh lập tức vung Hiên Viên Kiếm lên trên, kiếm khí mạnh mẽ tung hoành, trực tiếp chém đứt sợi xích sắt đang treo chiếc quan tài hoàng kim.

Kèm theo tiếng "loảng xoảng", quan tài hoàng kim đập mạnh xuống đất, ngay cả mặt đất cũng bị đập nứt.

Sở Long tò mò đi tới, lúc trước chưa có dịp quan sát kỹ, lúc này mới phát hiện, hóa ra ở đáy quan tài lại chất đầy một lượng lớn ngọc cổ.

Sở Long tò mò lấy một miếng ngọc cổ ra quan sát kỹ, kinh hãi phát hiện thứ này tuyệt đối là vô giá.

Anh lập tức vung tay, trực tiếp mở không gian, thu toàn bộ ngọc cổ và quan tài đồng xanh vào.

"Không tệ không tệ, xem ra lần này thật sự thu hoạch đầy ắp.

Thu hoạch lớn nhất chính là thanh Hiên Viên Kiếm." Sở Long tâm niệm vừa động, Hiên Viên Kiếm lại dung nhập vào cơ thể anh, và có thể được triệu hồi bất cứ lúc nào.

Không giống như trước đây, cần phải mở không gian tùy thân mới có thể cất giữ.

Nhưng không biết tại sao, Sở Long lúc này lại đột nhiên thở dài bất đắc dĩ: "Tiếc thật, Hiên Viên Kiếm có một khuyết điểm chí mạng,

quá phô trương.

Ai, lúc bình thường mà sử dụng thì có chút lãng phí." Sở Long lập tức cảm thấy phiền não.

Nhưng nếu những lời này bị Bàn Tử nghe thấy, chắc gã sẽ ghen tị đến mức ngất đi mất.

Đúng lúc Sở Long đang phiền não, anh đột nhiên nhìn thấy, từ trong chiếc quan tài đồng xanh vừa bị chém nát, lại có hàn quang lóe lên.

Sở Long tò mò đi tới, kết quả kinh ngạc phát hiện trong quan tài đồng xanh lại có một thanh trường kiếm, trên thân kiếm viết hai chữ cổ mạnh mẽ: Thanh Hồng!

Sở Long khẽ vung Thanh Hồng Kiếm, lập tức xung quanh vang lên tiếng không khí bị xé rách.

"Không tệ, Thanh Hồng Kiếm còn sắc bén hơn cả Hắc Kim Cổ Đao, lại có cả bao kiếm đi kèm, không tệ không tệ.

Vừa hay Hắc Kim Cổ Đao đã gãy, lúc bình thường đối phó với mấy thứ lặt vặt, dùng Thanh Hồng Kiếm là đủ rồi." Sở Long hài lòng cười.

Cuộc chiến này cũng đã hoàn toàn kết thúc, Sở Long đến trước cửa cơ quan, lại dùng phương pháp trước đó để mở cửa.

Nhưng điều khiến Sở Long vạn lần không ngờ tới là, người chào đón anh không phải A Ninh, mà lại là một người mặc đồ đen đeo mặt nạ kỳ quái.

"Đợi lâu rồi." Giọng nói khàn khàn của người mặc đồ đen vang lên.

Vừa thấy Sở Long đã trực tiếp ra tay.

Thân thủ của người mặc đồ đen khá lợi hại, giống như một hiệp khách cổ đại, chiêu thức đầy biến hóa, ngay cả Sở Long vừa mới được tăng cường sức mạnh cũng khó mà áp chế được hắn.

Đặc biệt là sức mạnh của người mặc đồ đen, cũng vô cùng mạnh mẽ, sau một hồi tiếp xúc ngắn, người mặc đồ đen lại có xu hướng áp chế anh.

"Chết tiệt, ngươi là ai?

A Ninh đâu?" Sở Long lập tức quát lên.

Nhưng lời anh vừa dứt, Sở Long kinh ngạc nhìn thấy, A Ninh bây giờ lại từ từ xuất hiện ở cửa.

Mấy người kia đều rất trung thành với anh, nếu là bình thường, thấy có người ra tay với anh, chắc đã sớm xông lên giúp đỡ rồi.

Nhưng bây giờ...

Bàn Tử hoàn toàn không có ý định ra tay giúp đỡ, thậm chí A Ninh cũng đứng một bên, như đang xem kịch.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bọn họ đều bị người mặc đồ đen này khống chế?" Sự việc bất thường ắt có yêu quái!

Chương 133

Sở Long lập tức lo lắng.

Theo anh thấy, với thân thủ của người mặc đồ đen, đám người A Ninh tự nhiên không thể là đối thủ của hắn, có lẽ hắn đã dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó để khống chế họ, khiến họ có hành động kỳ quặc như vậy.

"Tìm chết!" Sở Long lập tức cầm Thanh Hồng Kiếm, trong phút chốc, kiếm ảnh màu xanh tung hoành, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng rung động dưới lưỡi kiếm của anh.

Người mặc đồ đen vừa rồi còn bá đạo vô cùng, trong phút chốc cũng bị Sở Long áp chế, liên tục lùi lại mấy bước.

"Giết!" Sở Long vung kiếm, đâm thẳng vào giữa hai lông mày của người mặc đồ đen.

Một đòn tất sát!

Đối mặt với thế công dữ dội như vậy của Sở Long, nếu là người khác, chắc đã sớm bị dọa ngốc rồi.

Nhưng người mặc đồ đen trước mặt thì không.

Đối mặt với thế công dữ dội như vậy, người mặc đồ đen chỉ giơ cánh tay lên, hai ngón tay duỗi ra, liền nghe thấy một tiếng ma sát chói tai.

Thế kiếm mạnh mẽ của Sở Long lại bị người mặc đồ đen chặn đứng.

Hai ngón tay của người mặc đồ đen như mang theo sức mạnh ngàn cân, kẹp chặt lấy Thanh Hồng Kiếm, dù Sở Long có dùng sức thế nào cũng không thể rút kiếm ra được.

“Tự tìm cái chết.” Sát ý trong mắt Sở Long bùng lên, anh lập tức buông Thanh Hồng Kiếm ra, đồng thời tay phải của anh vung về phía trước, Hiên Viên Kiếm lập tức phát ra một tiếng rồng ngâm.

Trong một luồng kim quang rực rỡ, nó xuất hiện trong tay Sở Long.

“Trời ơi, ...

đó là hình dạng ban đầu của thanh trường kiếm bí ẩn sao?” “Mẹ nó quá phô trương rồi.” “Lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã bị nó chinh phục.” “Kiếm này... mạnh quá!” Khoảnh khắc Sở Long lần đầu tiên lấy ra Hiên Viên Kiếm ở trạng thái hoàn chỉnh, Bàn Tử và những người khác không nhịn được mà kinh hô.

Lúc này, khi nhìn về phía Hiên Viên Kiếm, con mắt họ gần như đang phát sáng.

Sở Long lúc này giơ Hiên Viên Kiếm lên, chuẩn bị tấn công người mặc đồ đen, kết quả lại thấy người mặc đồ đen vốn bá đạo vô song, đột nhiên quỳ xuống.

Người mặc đồ đen quỳ lạy, trán càng áp sát xuống đất.

Biến cố đột ngột này trực tiếp khiến Sở Long ngơ ngác, anh một tay cầm Hiên Viên Kiếm, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Kinh Hồng, người hộ vệ đời thứ 135, tham kiến chủ nhân.” Giọng nói vô cùng cung kính của người mặc đồ đen vang lên.

Lúc này, người mặc đồ đen đâu còn chút bá đạo nào của lúc trước, hoàn toàn như biến thành một người khác.

Đúng lúc Sở Long không biết nên trả lời thế nào, thì nghe thấy tiếng la hét của Bàn Tử và những người khác từ bên ngoài.

“Vãi chưởng, tôi biết là như vậy mà.” “Vừa nãy tôi hỏi gã này, kết

quả gã sống chết không chịu trả lời, không ngờ, gã thật sự nhận anh Long làm chủ nhân." "Chủ nhân lại có thuộc hạ mạnh mẽ như vậy, chậc chậc, tôi biết chủ nhân phi phàm mà, theo một chủ nhân mạnh mẽ như vậy, lão Kim tôi nhất định có thể lưu danh bách thế." Lời của Bàn Tử không những không giúp Sở Long làm rõ suy nghĩ, ngược lại còn khiến anh càng thêm mơ hồ.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Bây giờ, trước tiên nói rõ mọi chuyện cho tôi." Sở Long cau mày, lúc này, A Ninh cũng từ từ đi đến bên cạnh anh.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Sở Long, người mặc đồ đen mới từ từ đứng dậy, nhưng sau khi đứng dậy, hắn lại hành lễ với Sở Long.

Lúc này người mặc đồ đen mới tháo mặt nạ xuống.

Nhưng khoảnh khắc tháo mặt nạ, Sở Long kinh ngạc nhìn thấy, cơ thể vạm vỡ của người mặc đồ đen này lại trở nên nhỏ nhắn xinh xắn.

Đặc biệt là khi nhìn rõ khuôn mặt thật của người trước mặt, Sở Long trong phút chốc có chút ngẩn ngơ.

Người mặc đồ đen trước mặt, lại là một nữ tử nghiêng nước nghiêng thành.

"Chủ nhân." Giọng nói lạnh lùng của Kinh Hồng vang lên, hoàn toàn không khớp với giọng điệu khàn khàn lúc trước.

Chương 134

“.....” Sở Long đầy kinh ngạc hỏi.

Kinh Hồng hiển nhiên đã sớm biết Sở Long sẽ hỏi như vậy, liền đáp: “Chủ nhân, thân hình lúc trước là do tôi dùng Đại pháp Nghịch Chuyển Tỏa Cốt để thay đổi, bây giờ mới là hình dáng thật của tôi.” “Còn giọng nói vừa rồi, đều là dựa vào chiếc mặt nạ để thay đổi.” Nghe Kinh Hồng giải thích, Sở Long mới vỡ lẽ.

“Chủ nhân, tôi là truyền nhân của Quỷ Môn, cũng là người hộ vệ của ngài, từ bây giờ, tôi sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ ngài.” Sở Long không ngờ, lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống một mỹ nữ tuyệt thế, dung mạo so với A Ninh gần như là một chín một mười.

Nghe lời của Kinh Hồng, Bàn Tử ở bên cạnh không khỏi cười gian, lặng lẽ đi đến trước mặt A Ninh, nhỏ giọng nói: “A Ninh à, Kinh Hồng muốn ở bên cạnh anh Long, cô không ghen sao?” Kết quả, Bàn Tử vừa dứt lời, A Ninh lập tức dùng một vẻ mặt rất đương nhiên nhìn Bàn Tử một cái, nói: “Có gì mà phải ghen?

Tôi vốn còn lo một mình không chăm sóc được anh Long, hy vọng có thêm nhiều chị em tốt cùng nhau chăm sóc anh Long.” Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên.

Khi Bàn Tử và mấy người khác nhìn về phía Sở Long, ánh mắt họ càng tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Một người phụ nữ như vậy, đúng là giấc mơ của mọi người đàn ông.

Bàn Tử bị đả kích, vội vàng chuyển chủ đề, lại nhìn về phía Kinh Hồng, không nhịn được nói: “Cái gọi là Quỷ Môn tôi cũng chỉ nghe loáng thoáng, rất thần bí, nghe nói là đơn truyền qua các đời.

Không ngờ anh Long lại ngầu như vậy, có thể thu nhận một người lợi hại như thế dưới trướng.” Hạo Thiên Chân và Lão Kim cũng liên tục gật đầu, vô cùng khâm phục sự mạnh mẽ của Sở Long.

Nhưng trong lòng Sở Long bây giờ lại đầy nghi ngờ, tự nhiên cũng không thể tin tưởng ngay vào Kinh Hồng này.

Để một người xa lạ luôn đi theo bên cạnh, Sở Long không hề yên tâm chút nào.

“Tại sao?

Quỷ Môn tại sao lại muốn bảo vệ tôi?” Sở Long hỏi.

Kinh Hồng giống như một tảng băng, sau khi nghe Sở Long hỏi, chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Thưa chủ nhân, xin hãy tha thứ cho tôi, câu hỏi này tôi tạm thời không thể trả lời.” Bàn Tử và những người khác há miệng định nói, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Kinh Hồng dọa cho toàn thân nổi da gà, lúc này sợ rằng chỉ có Sở Long và A Ninh mới dám tùy tiện hỏi Kinh Hồng.

“Vậy làm sao tôi tin cô được?

Lỡ như cô là kẻ thù của tôi thì sao?

Chẳng lẽ tôi cũng để cô theo bên cạnh?” A Ninh nhíu mày, sự an toàn của Sở Long mới là điều cô quan tâm nhất.

“Tôi không cần nhiều sự tin tưởng, nhưng tôi bắt buộc phải theo bên cạnh chủ nhân, đây là trách nhiệm của tôi với tư cách là người hộ vệ.” Đáp lại A Ninh, Kinh Hồng chỉ lạnh lùng nói một câu như vậy.

Bàn Tử không nhịn được lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Kinh Hồng, cười gian, nói vào tai Hạo Thiên Chân: “Mẹ nó chứ, tính cách của Kinh Hồng đúng là không chê vào đâu được, có chút cảm giác lạnh lùng tàn khốc.” Hạo Thiên Chân không nhịn được gãi gãi gáy, có chút lo lắng nói: “...A Ninh sau này sẽ không bị thiệt thòi chứ?” Lão

Kim lập tức khinh thường chen vào: "Nói bậy, tuy tôi quen A Ninh chưa lâu, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng, A Ninh không phải dạng vừa đâu, cũng chỉ có chủ nhân mới trấn được cô ấy, đổi lại là người khác, tính tình nóng nảy của A Ninh mà bộc phát ra thì cũng không dễ chọc đâu." Bàn Tử gật đầu tán thành, lại giơ ngón tay cái lên với Sở Long: "Anh Long thật bá khí, mấy cô gái bên cạnh ai cũng lợi hại như vậy.

Ba người phụ nữ một vở kịch, không biết người phụ nữ thứ ba bên cạnh anh Long sẽ là ai." Tuy ba người Bàn Tử đã hạ thấp giọng nói sau lưng Sở Long, nhưng trong thạch thất yên tĩnh này, chỉ cần có tâm thì tự nhiên có thể nghe thấy.

Sở Long bất đắc dĩ cười khổ, mấy gã này thật sự có chút không kiêng nể gì, không sợ hai người phụ nữ trước mặt nổi điên sao?

Rất may, A Ninh và Kinh Hồng hoàn toàn coi lời của Bàn Tử như không khí.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Mọi việc ở đây đều đã xử lý xong, Sở Long cũng không định ở lại đây nữa.

Anh chuẩn bị quay lại đường cũ, nhưng kết quả lúc này Kinh Hồng lại ngăn Sở Long lại.

"Chủ nhân, không thể quay lại đường cũ được nữa, con đường lúc đến đã bị đá phong lộ chặn kín rồi.

Nếu ngài muốn rời đi, bây giờ chỉ có thể đi lối này." Kinh Hồng vừa nói, vừa đi đến trước một chiếc đèn, chỉ thấy cô nhẹ nhàng vặn nó, bức tường không xa đột nhiên sụp đổ, lộ ra một lối vào tối om.

"Chủ nhân, mời!" Kinh Hồng làm xong mọi việc, lập tức làm một tư thế cung kính với Sở Long.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác liên tục kinh ngạc

thán phục.

Đương nhiên, là những lão làng, lúc này họ tự nhiên không dám lơ là cảnh giác.

Sở Long suy nghĩ một lát, liền sải bước đi vào lối đi đó, mấy chiếc đèn pin lập tức chiếu về phía trước, chỉ thấy một lối đi dốc lên trên.

Trên hai vách tường của lối đi không có bất kỳ bức bích họa nào, có lẽ là do niên đại ở đây quá xa xưa, dù sao khi Bàn Tử và những người khác nhìn vào vách tường, trong lòng đều có một cảm giác tang thương của năm tháng.

Sau khi Sở Long bước vào lối đi, Kinh Hồng như hình với bóng đi theo sau anh, trông như thể là cái bóng của Sở Long vậy.

Chương 135

Lúc này, Kinh Hồng lại đeo mặt nạ lên, thân hình cũng theo đó thay đổi.

Sau khi biết được bộ dạng thật của Kinh Hồng, lại nhìn thấy bộ dạng này, nói thật, trong lòng Sở Long và những người khác đều có một cảm giác rất kỳ quái.

"...Cô không cần phải theo sát tôi như vậy, tôi có khả năng tự vệ." Nói thật, bị người ta bảo vệ sát sao như vậy, trong lòng Sở Long luôn có chút không quen.

Chỉ tiếc là, từ sau khi đeo mặt nạ, Kinh Hồng dường như biến thành một người câm, mặc kệ Sở Long nói gì, cô hoàn toàn không nghe.

Cứ khăng khăng muốn đi theo sau lưng Sở Long, bảo vệ anh.

Trên đường đi, Sở Long đã nói những lời tương tự mấy lần rồi, nhưng Kinh Hồng ở phía sau vẫn luôn đi theo, đến cuối cùng, Sở Long cũng mặc kệ.

"Anh Long, mau nhìn phía trước!" Đi được một lúc, A Ninh đột nhiên kinh hô.

Mấy người nhìn về hướng A Ninh chỉ, chỉ thấy cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện một bộ xương của một loài rắn khổng lồ, con rắn này vô cùng to lớn, trông phải dài đến mấy chục mét.

Từ thi hài có thể thấy, con rắn này trước khi chết chắc chắn đã trải qua một cuộc giãy giụa vô cùng đau đớn, thậm chí, lối đi này cũng bị nó phá hủy quá nửa.

Bên cạnh con rắn lớn này, mọi người cũng nhìn thấy không ít thi

hài của con người.

Những thi hài này nằm rải rác hai bên con rắn lớn, trông như thể hai bên đã từng xảy ra một trận chiến.

"Trời ơi, đám người này không phải là trộm mộ chứ?

Kết quả phát hiện một con rắn lớn như vậy trong mộ cổ, muốn giết nó, kết quả lưỡng bại câu thương, đều chết ở đây." Bàn Tử không nhịn được tò mò nói một câu.

Hạo Thiên Chân có chút cạn lời đảo mắt, nói: "Bàn Tử, cậu cũng không phải lần đầu đi trộm mộ, chút thường thức cũng không có sao?

Thấy đội ngũ nào lớn như vậy vào mộ cổ không?

Ngay cả những kẻ gọi là quan đạo thời xưa cũng không huy động nhiều người như vậy." "Đúng vậy, tôi thấy cái dạng này, có lẽ là chuyên vào để giết rắn." Lão Kim tò mò bàn luận.

Đúng lúc này, một tiếng nức nở trầm thấp đột nhiên vang lên từ bên cạnh Sở Long.

Sở Long và những người khác kinh ngạc nhìn sang, tiếng nức nở lại phát ra từ miệng của Kinh Hồng lạnh như sương kia.

Cảnh này khiến mọi người ngẩn ra, vạn lần không ngờ, Kinh Hồng lúc này lại khóc.

"..." Sở Long vừa định nói, thì thấy từ trong áo choàng đen của Kinh Hồng nhanh chóng bay ra một sợi chỉ đỏ, lao nhanh về phía con rắn lớn.

"Meo!" Thấy sợi chỉ đỏ đó, Cửu Mệnh Miêu lập tức xù lông, vô cùng cảnh giác kêu lên với nó.

Bàn Tử và những người khác cũng vội vàng chiếu đèn pin tới, kết quả thấy, sợi "chỉ đỏ" vừa rồi, lại là một con rắn nhỏ màu đỏ.

Con rắn nhỏ bây giờ không ngừng quấn quanh bộ xương của con rắn lớn, miệng càng phát ra tiếng kêu bi thương, dường như giữa con rắn nhỏ và con rắn lớn có tồn tại một mối liên hệ nào đó.

“Tại sao tôi lại cảm thấy con rắn nhỏ này đau thương như vậy?” A Ninh lúc này không nhịn được nói một câu.

Bàn Tử gật đầu, ngay cả những người đàn ông thô kệch này, lúc này cũng có thể cảm nhận rõ ràng nỗi bi thương từ con rắn nhỏ.

Sở Long khẽ nhíu mày, lúc này con rắn nhỏ kia bò lên bộ xương của con rắn lớn, ngẩng cao thân mình trên đầu con rắn lớn, miệng không ngừng lè lưỡi, chỉ là tiếng lè lưỡi đó lại có vẻ vô cùng bi thương.

Sở Long tin rằng, lúc này nếu con rắn nhỏ là người, chắc chắn sẽ khóc lớn.

“Chuyện gì vậy?” Sở Long hỏi.

Kinh Hồng bây giờ dường như cảm xúc cũng rất sa sút, hít sâu mấy hơi, mới miễn cưỡng bình ổn lại cảm xúc, kể ra chuyện giữa con rắn nhỏ và con rắn lớn.

“Con rắn lớn này gần như sắp hóa giao, là thần thú hộ vệ một thời của Quỷ Môn chúng tôi, chúng tôi gọi nó là Đằng Long.

Con rắn nhỏ kia chính là hậu duệ của Đằng Long.” Mấy người nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ, giữa chúng lại có quan hệ như vậy.

“Vậy...

Chương 136

vậy những bộ xương kia lại là sao?

Còn nữa, đã là thần thú hộ vệ của Quỷ Môn, tại sao lại chết ở đây?" Sở Long tiếp tục hỏi.

Kinh Hồng lúc này dường như cũng đã hoàn toàn bình ổn lại tâm trạng, giọng nói của cô bị mặt nạ thay đổi, có vẻ vô cùng trầm thấp: "Kẻ phản bội, kẻ phản bội của Quỷ Môn.

Năm đó chúng đã phản bội Quỷ Môn, trộm đi thánh vật của chúng tôi." Mặc dù giọng nói đã bị biến đổi, nhưng Sở Long và những người khác vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự phẫn nộ trong lời nói của Kinh Hồng.

Cơ thể cô khẽ run lên, qua lỗ mắt trên mặt nạ, cũng có thể cảm nhận được một ngọn lửa giận không thể kìm nén, đang bùng cháy trong đôi mắt cô.

"Chết tiệt!

Chết tiệt!

Năm đó Đằng Long đi truy sát những kẻ phản bội đó, nhưng kết quả là lưỡng bại câu thương, chết ở đây." "Đằng Long không giết được toàn bộ bọn chúng, những kẻ trốn thoát còn lại đã thành lập một tổ chức bên ngoài mang tên Ác Quỷ Môn, chuyên đối phó với Quỷ Môn chúng tôi." Kinh Hồng vừa dứt lời, Bàn Tử không nhịn được "a" một tiếng: "Quỷ Môn?

Ác Quỷ Môn?

Không phải giống nhau sao?" "Đúng vậy, Quỷ Môn không phải là đơn truyền một mạch sao?

Sao lại có nhiều môn chúng như vậy?" Kết quả Bàn Tử vừa dứt lời, Kinh Hồng hoàn toàn không để ý, coi Bàn Tử như không khí, khiến Bàn Tử lúc này vô cùng lúng túng.

Nhìn bộ dạng lúng túng của Bàn Tử, Sở Long không nhịn được trong lòng có chút buồn cười, sau đó mới lên tiếng: "Thực ra câu hỏi của Bàn Tử tôi cũng tò mò, có thể nói cho tôi biết được không?" Điều khiến sự tự tin của Bàn Tử bị tổn thương nặng nề là, Sở Long vừa dứt lời, Kinh Hồng vốn có vẻ mặt lạnh lùng lại trực tiếp gật đầu.

"Vâng, chủ nhân.

Ác Quỷ Môn trong từ tổ chức là chữ 'quỷ' trong 'ác quỷ', không phải chữ 'quỷ' trong 'quỷ dị' của Quỷ Môn chúng tôi, âm thanh giống nhau nhưng chữ lại không giống.

Hơn nữa, Quỷ Môn chúng tôi từng là một môn phái rất lớn, chỉ tiếc là..." Nói đến đây, Kinh Hồng không nhịn được thở dài một tiếng: "Từ sau lần phản bội đó, Quỷ Môn mới nhân tài điêu linh, không còn cách nào mới trở thành đơn truyền một mạch, trong đó tự nhiên cũng có nguyên nhân do những kẻ phản bội đó giở trò." Kẻ phản bội của Quỷ Môn, Kinh Hồng gần như nghiến răng nghiến lợi.

Sở Long thầm thở dài, xem ra sau lưng mỗi người, đều có những bí mật không thể cho người khác biết.

Lúc này, con rắn nhỏ kia quay trở lại bên cạnh Kinh Hồng, Sở Long mới lên tiếng: "Chuyện đã qua hãy để nó qua đi, chúng ta phải nhìn về phía trước.

Đi thôi, trước tiên rời khỏi đây đã." Sở Long đi đầu về phía trước, nhưng kết quả chưa đi được mấy bước, tai Sở Long đột nhiên động, vội vàng giơ tay, làm một tư thế bảo mọi người dừng lại.

"Có người." Lời của Sở Long vừa dứt, thì nghe thấy từ phía trước

đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Ngay sau đó là mấy luồng ánh sáng đèn pin chiếu tới, dưới ảnh hưởng của mấy chiếc đèn pin, xung quanh lập tức được chiếu sáng như ban ngày.

Sở Long lúc này cũng đã nhìn rõ bộ dạng của đám người kia.

Một đám người mặc áo choàng đen, người đi đầu là một người đàn ông trung niên mặt đầy sẹo.

Ánh mắt của người đàn ông này toát ra vẻ lạnh lẽo, nếu là người nhát gan, bị ánh mắt đó lườm một cái, chắc sẽ bị dọa ngất đi.

Sở Long lúc này chú ý, Kinh Hồng bên cạnh sau khi thấy đám người này xuất hiện, cơ thể cũng run lên dữ dội, dường như đang cố gắng kìm nén sự phẫn nộ trong lòng.

"Không ngờ, lại thật sự có người có thể tìm thấy nơi này, và còn có thể ra khỏi chủ mộ thất, xem ra cũng có chút bản lĩnh." Giọng nói của người đàn ông mặt sẹo nghe có vẻ đặc biệt khàn khàn, chỉ nghe giọng nói thôi cũng khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng áp lực.

"Giao ra những thứ lấy được từ trong chủ mộ thất, ta thấy ngươi cũng có chút bản lĩnh, có thể cân nhắc cho ngươi gia nhập Ác Quỷ Môn của chúng ta." Ác Quỷ Môn?

Nghe thấy từ này, mọi người vô thức nhìn về phía Kinh Hồng, nhưng rất nhanh cũng phản ứng lại, người đàn ông mặt sẹo này, e rằng chính là kẻ phản bội trong miệng Kinh Hồng.

"Gia nhập cái tổ chức chó má gì của các người?

Bắt Bàn gia ta gia nhập cái Ác Quỷ Môn vớ vẩn này à?" Bàn Tử là một kẻ nóng tính.

Vốn dĩ sau khi nghe Kinh Hồng giới thiệu về những kẻ phản bội của Quỷ Môn, trong lòng đã cảm thấy vô cùng bất mãn với cái tổ chức này, kết quả đúng lúc này, người của Ác Quỷ Môn lại chạy đến trước mặt tìm cảm giác tồn tại.

Bắt Bàn gia gia nhập Ác Quỷ Môn?

Cũng không xem Bàn gia là ai, là người quyết tâm trở thành tiểu đệ của Sở Long.

Chương 137

Gia nhập Ác Quỷ Môn?

Quá mất mặt.

“Ác Quỷ Môn?

Tổ chức gì vậy?

Bán hàng đa cấp à?

Hahaha, vừa nghe tên đã thấy toát ra vẻ ngu ngốc, miếu nhỏ không chứa được thân hình to lớn của Bàn gia ta đâu.” Bàn Tử nói xong, liền vỗ vỗ lớp mỡ trên người.

Hạo Thiên Chân vội vàng tiếp lời: “Bàn Tử nói không sai, cái loại tổ chức ngầm mà ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua, chỉ có kẻ ngốc mới muốn gia nhập.” “Tôi đã nhận anh Long làm chủ nhân, nếu lại gia nhập Ác Quỷ Môn, chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao?

Tôi không ngốc.” Lão Kim cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Thật sự, sau khi nghe lời của ba người, ngay cả Kinh Hồng cũng không nhịn được nhìn về phía họ, trong ánh mắt mang theo một loại cảm xúc khác lạ.

Kinh Hồng không ngốc, tự nhiên hiểu rằng, Bàn Tử bây giờ nói như vậy, hoàn toàn là đang giúp cô.

Không ngờ, những người này mới gặp mặt, thậm chí cô còn chưa cho họ sắc mặt tốt, lại sẵn sàng giúp cô nói chuyện như vậy.

Nếu lúc này trong lòng Kinh Hồng không có chút cảm động nào, đó tuyệt đối là chuyện không thể.

“...” Kinh Hồng cảm kích lẩm bẩm.

Nhưng lời còn chưa nói xong, thì nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên.

"Tìm chết!" Lời của Bàn Tử và mấy người lọt vào tai người đàn ông mặt sẹo, khiến hắn tức giận quát lên, dưới mệnh lệnh của hắn, những người mặc áo choàng đen bên cạnh lập tức giơ súng chuẩn bị bắn.

"Dừng tay!" Vào thời khắc mấu chốt này, Kinh Hồng bước lên một bước, chắn trước mặt Sở Long và những người khác.

"Chủ nhân, tôi... tôi sẽ bảo vệ ngài." Kinh Hồng vừa dứt lời, người đàn ông mặt sẹo có chút ngạc nhiên, nhíu mày không ngừng đánh giá Kinh Hồng.

Một lúc sau, như nghĩ ra điều gì, hắn không nhịn được mà cười khẩy.

"Hóa ra là ngươi, không ngờ, chỉ là một con chó nhà có tang, lại dám xuất hiện ở đây, ta thấy ngươi đang tìm chết!" "..." Lời lẽ ngông cuồng của người đàn ông mặt sẹo, ngay cả Sở Long nghe thấy bây giờ, cũng không khỏi cảm thấy một trận phẫn nộ.

Chỉ là chưa kịp nói gì nhiều, thì thấy người đàn ông đó đột nhiên từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài.

Lệnh bài hình vuông, phía trên khắc một chuôi kiếm.

"Kinh Hồng, quỳ xuống!" Điều khiến Sở Long và những người khác vạn lần không ngờ tới là, lúc này, người đàn ông đó lại quát lên như vậy.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, đặc biệt là Bàn Tử, lúc này trực tiếp trào phúng.

"Trời đất, quỳ xuống?

Tao nghĩ mày không có não à?

Cũng không xem tao là người có thân phận gì?

Là kẻ thù đó, lại bắt tao quỳ xuống?

Mày không có não hay là não bị mốc rồi?" Bàn Tử trào phúng hét lớn.

Rõ ràng miệng lưỡi của Bàn Tử có ảnh hưởng lớn đến người đàn ông mặt sẹo, lúc này, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, trông như có thể vắt ra nước.

Nhưng, người đàn ông mặt sẹo vừa định nói, thì thấy Kinh Hồng đã tháo mặt nạ xuống, thân hình cô lúc này cũng lập tức khôi phục lại như cũ.

Người đàn ông mặt sẹo lập tức mím môi, trong ánh mắt không hề che giấu sự dâm đãng.

Chương 138

"Sao, Kinh Hồng, chẳng lẽ ngươi đã quên quy củ của Quỷ Môn rồi sao?" "Nếu ngươi đã quên, vậy ta không ngại nhắc nhở một câu.

Quy định của Quỷ Môn, bất kỳ ai trong Quỷ Môn, bao gồm cả tông chủ Quỷ Môn, đều phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của người nắm giữ Hiên Viên Kiếm, chuôi kiếm Hiên Viên Kiếm và lệnh bài." "Không quỳ cũng được, không phải ngươi muốn bảo vệ mấy người sau lưng sao?

Vậy được, bây giờ ta lệnh cho ngươi giết mấy người đó." Khi người đàn ông mặt sẹo nhìn về phía Bàn Tử, trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận, vẻ mặt đó như hận không thể lột da rút gân Bàn Tử, khiến Bàn Tử cũng cảm thấy lạnh gáy.

"Trời ơi, gã này không phải điên rồi chứ?" Bàn Tử thầm lẩm bẩm.

Khi người đàn ông mặt sẹo nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin, dường như rất tin tưởng Kinh Hồng lúc này sẽ làm theo lời hắn.

Nhưng kết quả đợi một lúc, Kinh Hồng vẫn chỉ đứng im tại chỗ với vẻ mặt lạnh lùng, và thứ hắn nhận được chỉ là vẻ mặt trào phúng đầy khinh bỉ của Bàn Tử.

"Này, gã kia không phải chỉ có sẹo trên mặt đâu nhỉ, chắc trên não cũng có sẹo luôn rồi?

Phải phục tùng mệnh lệnh của lệnh bài, vậy thì phải phục tùng mệnh lệnh của Bàn gia tao đây, quỳ xuống hát bài 'Chinh Phục' cho tao." Bàn Tử chỉ tay về phía trước, khuôn mặt mập mạp viết đầy vẻ đắc ý.

Phải nói rằng, Bàn Tử này quả thật biết cách gây chuyện, ngay cả

Sở Long và những người khác đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà cười bất đắc dĩ.

Người đàn ông mặt sẹo kia, lúc này gần như sắp phát điên rồi.

"Không, hắn nói thật." Nhưng ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, Kinh Hồng đột nhiên lên tiếng, trực tiếp dập tắt nụ cười đắc ý của Bàn Tử.

Kinh Hồng nhíu mày nhìn đám người kia một cái, rồi lại nhìn về phía Sở Long, khi nhìn người sau, trên mặt cô mới lộ ra một nụ cười dịu dàng, trong khoảnh khắc, người đàn ông này dường như có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn vô hạn.

"Trước đây tôi vẫn luôn trốn tránh những người này, tấm lệnh bài trong tay hắn quả thực có thể ra lệnh cho tôi, đó cũng là lý do tại sao những năm nay Quỷ Môn chúng tôi ẩn thế, thậm chí đơn truyền một mạch." "Bởi vì một khi tôi bị bắt, có thể sẽ bị ép buộc phản bội Quỷ Môn, thậm chí sẽ ra tay tàn sát đồng bào Quỷ Môn, mệnh lệnh của tấm lệnh bài đó, tôi không thể vi phạm." Lời của Kinh Hồng khiến trên mặt người đàn ông mặt sẹo đầy vẻ cười gằn đắc ý: "Hahaha, Kinh Hồng, xem ra ngươi cũng có chút tự biết mình, đã trong lòng đều hiểu rõ, vậy sao còn không mau động thủ?" Người đàn ông mặt sẹo hét lớn, nhưng điều khiến hắn cảm thấy bất ngờ là, lúc này Kinh Hồng vẫn không có ý định động thủ.

"Tại sao?

Một tấm lệnh bài lại có thể khiến cô trực tiếp nghe lệnh như vậy?

Ngu trung, lệnh bài là vật chết, người là vật sống, một chút đạo lý đó chẳng lẽ không hiểu sao?" A Ninh lúc này không nhịn được hỏi.

Chỉ là Kinh Hồng lại không trả lời câu hỏi của cô.

Kinh Hồng vẻ mặt bình thản nhìn người đàn ông mặt sẹo, lúc này hắn vô cùng ngông cuồng, vung tay, trực tiếp để những người mặc áo

choàng đen bao vây tất cả mọi người.

“Ha ha, không ngờ, sức kiềm chế của ngươi lại tốt như vậy, nhưng trước lệnh bài, ta xem ngươi có thể nhịn được đến lúc nào.

Nếu không biết điều, vậy ta có thể ra tay rồi, đến lúc đó ta sẽ tra tấn tất cả những người này đến chết.” “Đặc biệt là tên béo kia, lão tử sẽ cắt từng miếng thịt của ngươi, để ngươi sống không bằng chết.” Người đàn ông mặt sẹo hiển nhiên đã ghim Bàn Tử.

Nghe lời đó, Bàn Tử tức đến mức trợn trắng mắt.

Nhưng vào lúc người đàn ông mặt sẹo đang ngông cuồng, Kinh Hồng xoay người cung kính hành lễ với Sở Long, sau đó chỉ vào người đàn ông mặt sẹo quát: “Nhịn?

Sai rồi, tôi không phải đang dựa vào ý chí để chống lại mệnh lệnh của lệnh bài, điểm này, ngươi nên hiểu rõ, ngay cả người có ý chí mạnh nhất cũng không thể vi phạm lệnh bài.” “Vậy...” Người đàn ông mặt sẹo bị Kinh Hồng nói như vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Sao, chẳng lẽ ngươi không biết nguyên nhân?” Trên mặt Kinh Hồng đầy vẻ trào phúng, “A Tha Da, ngươi có biết, vị này là ai không?” Người đàn ông mặt sẹo được gọi là A Tha Da, trong lòng đột nhiên “lộp bộp” một tiếng, một ý nghĩ kinh khủng đột nhiên hiện lên trong đầu hắn.

A Tha Da đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía Sở Long: “...Chẳng lẽ... chẳng lẽ...” “Ngài chính là chủ nhân của Quỷ Môn chúng tôi, người sở hữu Hiên Viên Kiếm!” Kinh Hồng dõng dạc nói ra thân phận của Sở Long, trong lời nói tràn đầy vẻ tự hào.

Dáng vẻ đó dường như có thể hô to thân phận của Sở Long, đối với Kinh Hồng mà nói, là chuyện đáng tự hào nhất trên thế giới này.

Vừa nghe lời này, A Tha Da sợ đến mức toàn thân run rẩy, hai

chân mềm nhũn, cả người trực tiếp ngã xuống đất.

Hắn kinh hãi nhìn Sở Long, khuôn mặt vốn dĩ hung tợn trong phút chốc biến thành sợ hãi.

Gò má của A Tha Da run rẩy dữ dội, mấy vết sẹo trên mặt càng vì kinh hoàng mà vặn vẹo, như mấy con giun đất đang bò trên mặt hắn.

"Nhanh, nhanh giết hắn cho ta, mau nổ súng." A Tha Da kinh hoàng hét lớn, muốn để thuộc hạ của mình giết Sở Long.

Hắn biết rõ, nếu lúc này không phản kháng, e rằng...

Chương 139

"Quỳ xuống!" Nhưng, trong đầu A Tha Da thậm chí còn chưa kịp nghĩ đến hậu quả, thì nghe thấy một tiếng quát vang lên.

Sở Long bá đạo tiến lên, trong khoảnh khắc, trên người anh tỏa ra một khí thế quân lâm thiên hạ.

Còn A Tha Da và những người khác, lại lần lượt quỳ xuống trước mặt Sở Long.

"...Mẹ nó, tình huống quỷ gì đây?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử gần như sợ đến mức sắp trừng rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Vừa rồi A Tha Da ngông cuồng đến mức nào, hắn đã tận mắt chứng kiến, mở miệng ngậm miệng đều muốn cái chết của Sở Long, đặc biệt là mấy họng súng kia, càng như có thể lấy mạng người đi bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ thì sao?

Lại chỉ dựa vào một tiếng quát của Sở Long, lại thật sự toàn bộ quỳ xuống.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng kinh ngạc gãi đầu, đầy khó hiểu nhìn những người đang quỳ trên đất: "...Chẳng lẽ anh Long quá bá đạo, đám người này đều bị uy vũ của anh Long khuất phục?" Lão Kim gật đầu tán thành: "Có thể là như vậy, tiếng quát vừa rồi của chủ nhân, tuyệt đối có phong thái của bậc vương giả.

Nói thật, dưới tiếng quát vừa rồi của chủ nhân, tôi cũng suýt nữa không nhịn được mà quỳ xuống." Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên với Sở Long: "Anh Long bá đạo!" Nghe mấy người lảm nhảm, Sở Long lập tức cảm thấy cạn lời.

Thực ra vừa rồi sở dĩ làm như vậy, chỉ là vì Kinh Hồng vội vàng ghé vào tai anh nói, chỉ cần anh hạ lệnh, A Tha Da và những người này đều sẽ nghe lệnh.

Vì vậy, Sở Long mới mang tâm lý thử một lần hô lên như vậy.

Lại không ngờ, chuyện thật sự thành công.

Nếu lời nói của mình có uy lực như vậy, vậy thì Sở Long cũng không khách sáo nữa.

Nhưng Sở Long vừa định mở miệng nói, thì thấy Bàn Tử ranh mãnh đi tới: "Anh Long, không phải chúng nó bắt buộc phải nghe lời anh sao?

Vậy có thể để tên A Tha Da kia quỳ xuống trước mặt em, hát bài 'Chinh Phục' không?" Bàn Tử sờ sờ cằm, có chút bất bình nói: "Tên khốn chết tiệt này, lại dám hành hạ Bàn Tử em như vậy, không hành hạ lại hắn một trận cho ra trò, trong lòng Bàn Tử em không cam tâm." Vẻ mặt ngông cuồng vừa rồi của A Tha Da, quả thực cũng khiến Sở Long cảm thấy có chút tức giận.

Vì vậy, lúc này Bàn Tử đã nói như vậy, hơi hành hạ tên A Tha Da này một chút, cũng không phải là không được.

Nghĩ đến đây, Sở Long không khỏi trêu chọc nhìn về phía A Tha Da.

Gần như ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, A Tha Da đã sợ đến mức toàn thân run rẩy: "Tên béo chết tiệt, ..." Phải nói rằng, A Tha Da quả thực ngông cuồng, ngay cả bây giờ bị Sở Long phản chế, gã này lại dám chửi người.

Sở Long lập tức ngắt lời A Tha Da, quát: "Nghe thấy chưa?

A Tha Da, bây giờ làm theo lời Bàn Tử nói, quỳ trước mặt hắn hát 'Chinh Phục'." Vừa nghe lời này, A Tha Da gần như tức đến mức sắp

hộc máu.

Nhưng, lúc này, cơ thể hắn lại như bị thi triển ma thuật, không thể kiểm soát mà đi về phía Bàn Tử.

Dưới ánh mắt đầy đắc ý của Bàn Tử, A Tha Da "bịch" một tiếng, trực tiếp quỳ xuống trước mặt hắn.

"Cứ thế bị anh chinh phục, cắt đứt hết mọi đường lui.

Tâm tình của em vững chắc, quyết định của em mông lung." Phải nói rằng, bài "Chinh Phục" do A Tha Da hát lại có một phong vị khác, giọng nói khàn khàn đó lại hát ra được phong vị của Đao Lang.

Còn Sở Long và những người khác cũng đều không nhịn được mà cười lên.

Đặc biệt là Kinh Hồng, trên khuôn mặt lạnh như băng sương của cô, lúc này hiếm có khi xuất hiện nụ cười.

Cô thở ra một hơi dài, nỗi uất ức bao năm nay, cuối cùng cũng được giải tỏa hoàn toàn trong khoảnh khắc này.

Thực ra vừa rồi Sở Long vẫn luôn quan sát sự thay đổi sắc mặt của Kinh Hồng, thấy cô đã hoàn toàn dịu lại, mới vung tay.

"Mấy người các ngươi, giết lẫn nhau cho ta, một tên cũng không chừa." Giọng nói của Sở Long lúc này đối với đám người Ác Quỷ Môn mà nói, như một cơn ác mộng.

Chúng muốn phản kháng, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà động.

Từng người một hung tợn nhìn đồng bạn, không ngừng nổ súng.

Có mấy người tuy bị thương nặng, nhưng lại không bị thương vào chỗ yếu hại, miễn cưỡng bò dậy từ trên đất, trên người dính đầy máu tươi, đầy hung tợn giơ súng, liều mạng bắn giết đồng bào của

mình.

Chương 140

Nhìn cảnh tượng này, ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng có chút không dám tiếp tục nhìn, không nhịn được mà quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn cảnh tượng máu me tại hiện trường.

Kèm theo từng tiếng súng, đám người này cuối cùng toàn bộ đều chết dưới súng của đồng bạn, con đường lát đá xanh vốn dĩ, càng bị máu tươi nhuộm đỏ hoàn toàn.

Thực ra cuối cùng, có một người sống sót.

Chỉ tiếc là, mệnh lệnh trước đó của Sở Long là, giết sạch tất cả đồng bạn, một tên không chừa, vì vậy...

A Tha Da lúc này đầy kinh hoàng nhìn cánh tay phải từ từ giơ lên của mình, cho dù trong lòng có khống chế thế nào, cũng đều không thể khống chế được tay phải cầm súng chỉ vào đầu mình.

"..." A Tha Da trước khi chết rõ ràng định chửi một câu, nhưng kết quả tay phải của hắn lại nhanh hơn miệng rất nhiều.

Một tiếng súng vang lên, A Tha Da ngã rầm xuống đất.

Cho đến lúc này, tất cả người của Quỷ Môn xuất hiện tại đây mới không còn một ai sống sót, toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Kinh Hồng nhìn sắc mặt khó coi của Bàn Tử và những người khác, mới nói: "Tội ác đáng phải nhận, những năm qua đám người này đã tàn sát hàng nghìn, nếu không muốn nói là hàng vạn người dân vô tội.

Bây giờ tôi giết chúng, chính là báo thù cho những người vô tội đó, và cũng là bảo vệ những người vô tội đang còn sống." Nghe Kinh Hồng nói, sắc mặt Bàn Tử và mọi người mới dịu đi một chút.

Thực ra Bàn Tử rất dễ nghĩ thoáng, nên sau khi nghe Kinh Hồng nói xong, anh ta liền gật đầu.

"Không sai, đám này đều không phải thứ tốt lành gì, vừa nãy còn định hành hạ tôi đấy, tôi nhổ vào, đúng là ác giả ác báo.

Anh Long, ra tay đẹp lắm." Nhưng Ngô Thiên Chân hiển nhiên là người có sức chịu đựng kém nhất trong đám, chủ yếu là vì bản tính lương thiện.

Vì vậy, lúc này nhìn cảnh tượng thi thể đầy đất, sắc mặt Ngô Thiên Chân có chút khó coi.

Để chuyển dời sự chú ý của mình, cậu cố nén cảm xúc đè nén trong lòng, hỏi: "Anh Long, vừa rồi là chuyện gì vậy?" Bàn Tử nghe Ngô Thiên Chân hỏi, cũng lập tức hứng thú: "Đúng vậy, sao anh vừa mở miệng, chúng nó đã quỳ xuống hết vậy?

Còn ngoan ngoãn giết lẫn nhau nữa?" Sở Long cười nhìn Kinh Hồng bên cạnh, thật ra mọi người đều tò mò về vấn đề này, liền để Kinh Hồng giải thích cho họ.

"Những người này, thậm chí bao gồm cả tôi, thực ra đều nhận được sự chúc phúc từ huyết mạch của rồng, vì vậy chúng tôi mới có thiên phú hơn người, thực lực cũng vượt xa người thường." Lời của Kinh Hồng khiến Sở Long chợt hiểu ra.

Vừa rồi lúc giao đấu với Kinh Hồng, anh đã kinh ngạc trước thân thủ của cô.

Không ngờ, tất cả những điều này đều là nhờ vào huyết mạch của rồng.

Huyết mạch của mình, chẳng phải là huyết mạch rồng thuần khiết nhất sao?

Lúc này trong lòng Sở Long dường như đã có câu trả lời, nhưng

anh cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng nghe Kinh Hồng nói tiếp.

"Đám người này ỷ vào thiên phú hơn người, lại dựa vào sự chúc phúc của huyết mạch mà làm càn, Quỷ Môn chúng tôi tự nhiên phải thanh lý môn hộ.

Nhưng không ngờ, dã tâm của chúng cũng hoàn toàn bộc lộ vào lúc đó, lại muốn cướp đi bảo vật để phản chủ." "Thiên phú của chúng đến từ huyết mạch của rồng, muốn phản bội người sở hữu huyết mạch của rồng, tự nhiên sẽ khiến tất cả sự chúc phúc biến thành lời nguyền chảy trong huyết mạch, con cháu của chúng sẽ vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh của người sở hữu huyết mạch rồng." "Cho dù bảo họ chết cũng được, chủ nhân chính là người sở hữu huyết mạch của rồng.

Nếu tôi không nhìn lầm, huyết mạch của chủ nhân vô cùng tinh thuần, vượt xa tất cả những người sở hữu huyết mạch các đời trước.

A Tha Da và những người khác làm sao có thể phản kháng được chứ." Kinh Hồng nói đến đây, liền nhìn về phía Sở Long.

Ánh mắt cô tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

"Không đúng, vậy cô đâu phải kẻ phản bội?

Tại sao cũng phải nghe theo mệnh lệnh của anh ấy?" A Ninh khó hiểu hỏi.

Kinh Hồng thở dài một hơi: "Đó là vì, kể từ sau chuyện đó, trong sự chúc phúc của huyết mạch rồng, chắc chắn sẽ xen lẫn một lời nguyền như vậy, cho nên không thể tránh được." Bàn Tử và những người khác nghe Kinh Hồng giải thích xong mà cứ như đang nghe một câu chuyện huyền huyễn.

Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, hoàn toàn bị sức mạnh huyết mạch của nhân vật chính làm cho kinh ngạc.

Lúc này Bàn Tử vô thức cúi đầu, nhưng lại phát ra một tiếng kêu khẽ.

“Sao vậy Bàn Tử?” Sở Long hỏi, tưởng rằng xung quanh lại có biến cố gì.

Chương 141

“Người này… tôi cảm thấy có chút quen thuộc.” Bàn Tử lúc này nhanh chóng đi đến trước mặt A Tha Da, đồng thời cũng lấy điện thoại ra, sau khi lướt một hồi trong danh bạ, anh ta lại kêu lên một tiếng kinh ngạc.

“Vãi chưởng, tôi đã nói là thấy quen quen mà, A Tha Da kia hình như tôi đã gặp ở đâu rồi, không ngờ lại là đám khốn này.” Bàn Tử kinh ngạc chửi một tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hành động này của Bàn Tử lập tức thu hút sự chú ý của Lão Kim và những người khác: “Này Bàn Tử, mẹ nó ông đừng có úp mở nữa, chẳng lẽ đám người này có thù oán gì với ông à?” Lão Kim vội hỏi.

Ngay cả Kinh Hồng đứng bên cạnh cũng có chút khó hiểu nhìn anh ta.

Bàn Tử lắc đầu: “Thù oán với tôi thì không, chỉ là đám người này không chỉ có thân phận là người của Quỷ Môn, mà còn là một thế lực cực kỳ mạnh mẽ trong giới đạo mộ.” “Người trong thế lực này, ai nấy đều có bản lĩnh cao siêu, nhưng đạo đức lại bại hoại, không hề tuân theo quy tắc, là nỗi sỉ nhục của giới đạo mộ chúng ta.

Xem ra, thế lực đạo mộ đó chính là thế lực công khai của Quỷ Môn.” Bàn Tử nói xong, không khỏi có chút sợ hãi nói tiếp: “May mà huyết mạch của anh Long vô địch, có thể áp chế đám người này, và khiến chúng tự tàn sát lẫn nhau, nếu không thì e rằng hôm nay không ai trong chúng ta có thể sống sót rời đi.” Bàn Tử hiếm khi tỏ ra nghiêm túc, Ngô Thiên Chân và những người khác cũng nhìn nhau, hiển nhiên đều bị lai lịch của đám người này làm cho kinh ngạc lần nữa.

Nhưng sau sự kinh ngạc, khi Ngô Thiên Chân và những người

khác nhìn về phía Sở Long, ánh mắt họ đều tràn đầy vẻ sùng bái.

"Không ngờ, huyết mạch của anh Long lại mạnh mẽ đến vậy." "Trời ạ, đây hoàn toàn là sức mạnh huyết mạch thần thánh mà." "Bàn Tử tôi phục rồi!

Anh Long trâu bò." Bàn Tử nói câu cuối cùng xong, cũng không biết nghĩ gì, gã lập tức híp mắt lại, đôi mắt nhỏ ti hí tràn đầy nụ cười gian xảo.

Bàn Tử xoa hai tay, nhanh chóng chạy đến trước mặt Sở Long: "He he, anh Long à, đám khốn này chỉ dựa vào sự chúc phúc của huyết mạch rồng không tinh thuần bằng anh mà đã lợi hại như vậy rồi, hay là anh cũng tùy tiện ban cho Bàn Tử tôi vài cái chúc phúc đi?" Nhìn bộ dạng này của Bàn Tử, Sở Long có chút dở khóc dở cười: "Đừng nói là tùy tiện vài cái, cho dù là nghiêm túc vài trăm cái, tôi cũng bằng lòng, nhưng… vấn đề là, tôi cũng không biết làm thế nào?" Sở Long nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bàn Tử lập tức tiu nghỉu, mất hết tinh thần.

"Khó khăn lắm Bàn Tử tôi mới tìm được con đường tắt để trở nên trâu bò, kết quả lại là… đường này không thông." Nhìn vẻ mặt như oán phụ của Bàn Tử, Sở Long và mọi người đều không nhịn được mà cười khổ.

"Thật không ngờ, Quỷ Môn thật sự là thập ác bất xá.

Nếu có cơ hội, Bàn Tử tôi cũng muốn diệt cái Quỷ Môn này." "Đúng vậy, không ngờ trong xã hội này lại có một tổ chức tà ác như vậy." "Chỉ tiếc là, đám người này ẩn náu rất kỹ, trong tình huống bình thường gần như không thể tìm ra được." Mấy người vừa đi về phía lối ra, vừa thảo luận sôi nổi.

Cũng chính lúc này, trong đầu Sở Long lại vang lên giọng nói của

hệ thống. [Chủ nhân thân ái, lựa chọn thần cấp được khởi động!] [Lựa chọn một: Quét sạch một mảnh yên bình cho thế giới, trừ khử Quỷ Môn làm nhiều điều ác.

Phần thưởng: một bình máu phượng hoàng.] [Lựa chọn hai: Việc nhà ai nấy lo, không hỏi không quản đến việc làm của Quỷ Môn.

Phần thưởng: một cái la bàn.] [Lựa chọn ba: Phản kháng bị động, người không phạm ta ta không phạm người, nếu Quỷ Môn thật sự bắt nạt đến trên đầu thì mới phản kháng.

Phần thưởng: một cái xẻng Lạc Dương.] Bất kể là vì phần thưởng của lựa chọn, hay vì sự bất bình trước những việc làm của Quỷ Môn, Sở Long đều không chút do dự chọn phương án thứ nhất.

Nhưng lúc này Sở Long cũng phát hiện ra, khi hệ thống nói chuyện, dường như đã trở nên cung kính hơn đối với mình.

Có lẽ là do thực lực đã được nâng cao.

Sở Long quay đầu nhìn Kinh Hồng bên cạnh, phát hiện khi mọi người nhắc đến "Quỷ Môn", trên mặt Kinh Hồng đều lộ ra vẻ đau thương và bi phẫn.

Sở Long hít sâu một hơi, nói: "Kinh Hồng, yên tâm đi, Quỷ Môn, tôi nhất định sẽ trừ khử." Lời vừa nói ra, Bàn Tử và những người khác lập tức nhao nhao ủng hộ, ngay cả Ngô Thiên Chân, người luôn hướng đến việc giải quyết vấn đề một cách hòa bình, cũng ủng hộ quyết định của Sở Long.

"Ối chà, đồng chí Thiên Chân, sao hôm nay lại đổi tính rồi?" Bàn Tử cười trêu chọc.

Ngô Thiên Chân bực bội liếc gã một cái: "Đi theo anh Long lâu, tôi chắc chắn cũng sẽ trưởng thành mà.

Đám người đó thật sự quá xấu xa, phải trừ khử." Mấy người khí

thế hừng hực, trên đường đi không ngừng thảo luận làm thế nào để trừ khử cái gọi là Quỷ Môn.

Đi được khoảng mười phút, cuối cùng họ cũng ra khỏi lối ra.

"Khốn kiếp, giết!" Kết quả, vừa rời khỏi cổ mộ, đã nghe thấy một trận tiếng la giết và tiếng súng vang lên.

Trong bụi cây không xa, lúc này có hai nhóm người đang không ngừng giao chiến.

Một trong hai nhóm là những người mặc đồ đen quen thuộc, trang phục giống hệt A Tha Da lúc trước, hiển nhiên cũng là người của Quỷ Môn.

Còn nhóm người kia, ai nấy đều mặc trang phục gọn gàng, không ngừng di chuyển trong rừng cây để né tránh và giao chiến.

Cảnh tượng đó giống như một trận đấu súng trong phim hành động Hồng Kông, nếu có đạo diễn quay lại cảnh này, chắc chắn sẽ có hiệu ứng của một bộ phim bom tấn.

Chương 142

Tiếng súng như mưa rơi trên lá chuối không ngừng vang lên, không ít người dưới làn đạn đã ngã xuống, chỉ để lại vũng máu trên mặt đất.

"Hử?

Kia không phải là Lưu Phát sao?" Bàn Tử mắt tinh, đột nhiên nhìn thấy trong nhóm người đang đối đầu với Quỷ Môn, có một bóng người quen thuộc, gã khom lưng, không ngừng nhảy lên nhảy xuống trong đám người.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, không ngờ lại gặp được Lưu Phát ở nơi này.

"Anh Long, bây giờ chúng ta làm gì?" Bàn Tử nhìn về phía Sở Long.

Dù sao trong đội ngũ này, Sở Long mới là người quyết định, mọi việc đều phải nghe theo sự sắp xếp của anh.

Sở Long khẽ cau mày: "Đợi bọn chúng tiêu hao gần hết, chúng ta hãy ra giúp một tay." Lão Kim lập tức gật đầu: "Không sai, Lưu Phát nhìn cũng không phải thứ tốt lành gì, tôi thấy thằng nhóc đó không chừng đi theo chúng ta để đánh úp đấy." Rõ ràng lần trước Lưu Phát không để lại ấn tượng tốt đẹp gì cho Lão Kim.

Trận đấu súng sắp kết thúc, trong đội của Lưu Phát lúc này nhân số cũng đã giảm mạnh, chỉ còn lại ba bốn người.

Về phần người của Quỷ Môn, tuy cũng tổn thất nặng nề, nhưng ít nhất vẫn còn khoảng mười người.

Sau một hồi đấu súng, đạn dược của cả hai bên hiển nhiên đều đã

cạn.

Nhưng người của Quỷ Môn quả thực hung hãn, tuy đạn đã hết, nhưng chúng trực tiếp rút ra dao găm và cuốc chim, điên cuồng lao về phía Lưu Phát.

Thực lực của hai bên rõ ràng không cân sức.

Lưu Phát lập tức quay người bỏ chạy, nhưng về thể chất, người của Quỷ Môn được huyết mạch rồng chúc phúc rõ ràng cao hơn một bậc, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp bọn họ.

Đám người Quỷ Môn bao vây Lưu Phát và những người còn lại.

Lưu Phát đáng thương, thể chất vốn là kém nhất trong đám, lúc chạy không chú ý, chân liền bị vấp.

"A!" Lưu Phát hét lên một tiếng thảm thiết, đầu gối trực tiếp chảy máu.

Lúc này, một người của Quỷ Môn cũng đã lao đến trước mặt Lưu Phát, trong tay gã cầm một chiếc cuốc chim, cười gằn hét lớn.

"Ha ha ha, chết đi cho tao!" Cuốc chim hung hăng bổ xuống, trong mắt gã đàn ông mang theo một vẻ hưng phấn khát máu.

Lưu Phát lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, vô thức giơ tay lên đỡ, nhưng kết quả là phần nhọn của cuốc chim đã đâm thẳng vào lòng bàn tay Lưu Phát.

"A!" Lòng bàn tay của Lưu Phát trực tiếp bị đâm thủng, máu tươi như mực vẩy tung tóe lên mặt hắn, đau đến mức Lưu Phát toàn thân run rẩy dữ dội.

Bàn tay này, hoàn toàn phế rồi.

Đặc biệt là khi gã đàn ông của Quỷ Môn dùng sức rút mạnh, giật chiếc cuốc chim ra khỏi lòng bàn tay hắn.

“Đừng… đừng giết tôi!” Lưu Phát thấy gã kia lại giơ cuốc chim lên, đã hoàn toàn sợ hãi đến hoảng loạn, vội vàng cầu xin tha mạng.

Đáng tiếc, nếu cầu xin tha mạng có tác dụng, đám người Quỷ Môn này cũng sẽ không truy sát đến cùng.

Mấy người còn lại trong đội của Lưu Phát lúc này cũng tự lo không xong, tự nhiên cũng không thể cứu hắn được.

Lưu Phát nhắm mắt lại, trong lòng hiểu rõ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này thật sự là chết chắc.

“A!” Tuy nhiên, cảm giác đau đớn trong tưởng tượng lại không hề truyền đến, thay vào đó là một tiếng kêu đau đớn.

Lưu Phát vội vàng mở mắt ra, thấy gã định giết mình lúc nãy, lại đang nằm trong vũng máu.

Trên cổ gã có một vết kiếm, máu tươi lúc này đang từ động mạch cổ phun ra.

Lưu Phát nhất thời né không kịp, máu tươi bắn hết cả lên mặt hắn.

“…Cô đã cứu tôi?” Lưu Phát ngơ ngác nhìn về phía trước, bên cạnh thi thể kia là một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, dáng người uyển chuyển.

Nhưng lúc này trong tay cô gái đang cầm một thanh trường kiếm mỏng như cánh ve, nếu trên thân kiếm không dính máu tươi, Lưu Phát sẽ không thể tin rằng một người phụ nữ trông như tiên nữ lại có thể giết người.

Chương 143

Người phụ nữ đó tự nhiên là Kinh Hồng.

Vừa rồi dưới mệnh lệnh của Sở Long, cô mới lập tức ra tay, tiêu diệt đám phản đồ này.

Kinh Hồng lạnh lùng liếc nhìn Lưu Phát một cái, nhưng không hề đáp lại hắn, mà quay người đi giết những người Quỷ Môn khác.

"He he, này Lưu Phát, đừng có ngẩn người ra nữa, cô em Kinh Hồng không phải là người có thể nhìn bừa đâu, đó là người của anh Long nhà tôi đấy." Lúc Lưu Phát còn đang ngẩn người, hắn nghe thấy một tiếng cười trêu chọc từ cách đó không xa.

Vì sự chú ý lúc nãy đều bị Kinh Hồng thu hút, nên hắn không để ý, sau lưng lại xuất hiện mấy bóng người, đang giúp hắn tiêu diệt đám người Quỷ Môn kia.

"Hả??" Người vừa nói chính là Bàn Tử.

Lưu Phát sau khi nhìn thấy Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, mày liền nhíu chặt lại, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Thân thủ của Kinh Hồng vô cùng nhanh nhẹn, hiển nhiên đám người Quỷ Môn này tuy có huyết mạch rồng chúc phúc, thể chất trở nên cực mạnh, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Kinh Hồng.

Sau khi Kinh Hồng gia nhập chiến trường, chỉ trong một lát, đám người Quỷ Môn đó đã bị một mình cô tiêu diệt hết.

Dù sao cũng không còn gì đáng lo ngại, Bàn Tử mới cười đi đến trước mặt Lưu Phát, vỗ mạnh vào vai hắn, suýt chút nữa làm Lưu Phát chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

"Ối, Lưu Phát, ngẩn người ra đấy à?

Nhận ra tôi rồi chứ?

Tôi nói cho anh biết nhé, là vì tôi nên anh mới được cứu đấy, chứ nếu là người khác, chưa chắc họ đã coi như không thấy đâu." "He he, không ngờ đấy, lúc trước tôi mới đến cửa hàng của anh lấy địa chỉ, kết quả anh cũng chạy vào đây rồi à?

Sớm biết như vậy, thì chúng ta đã đi cùng nhau rồi." Bàn Tử trêu chọc nhìn Lưu Phát, nói một câu đầy ẩn ý.

Lưu Phát lúc này mới hoàn hồn, nghe Bàn Tử nói xong, hắn nhìn lại lòng bàn tay mình, rồi lại nhìn những thi thể của Quỷ Môn nằm trên đất.

"Cảm ơn, lần này nếu không có các vị kịp thời giúp đỡ, e rằng tôi đã bỏ mạng ở nơi này rồi." Lưu Phát bây giờ hận đám người Quỷ Môn này đến tận xương tủy, nếu không phải vì chúng, bàn tay của hắn cũng sẽ không bị phế.

Vì vậy, đối với Bàn Tử và những người vừa giúp hắn báo thù, Lưu Phát cũng cảm kích từ tận đáy lòng.

Chỉ là, khi nói chuyện, Lưu Phát có chút chột dạ.

Hắn vô thức liếc nhìn Sở Long ở cách đó không xa, tuy Sở Long từ đầu đến cuối không hề ra tay, nhưng anh chỉ đứng đó, giống như một vị thần linh cai quản một phương trời đất, chỉ cần có sự tồn tại của anh, Bàn Tử và những người khác cứ như những vị tướng quân bách chiến bách thắng.

Lưu Phát mím môi, nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng quát giận dữ vang lên bên cạnh.

"Đệt mẹ nó!" Lưu Phát vô thức quay đầu lại, kết quả một cái tát hung hăng giáng xuống mặt hắn.

Lưu Phát vốn thể trạng yếu, đặc biệt là lòng bàn tay bị đâm thủng,

mất không ít máu, khiến cơ thể hắn càng thêm suy nhược.

Một cái tát này, trực tiếp đánh ngã Lưu Phát xuống đất.

"…Anh làm gì vậy?" Điều khiến Lưu Phát vừa kinh ngạc vừa tức giận là, người ra tay lúc nãy lại là đồng đội của hắn.

Bàn Tử và những người khác cũng nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Còn dám hỏi tôi làm gì?

Anh tự xem lại mục đích lần này của mình đi.

Các vị, xin lỗi, tôi không phải là kẻ vong ân bội nghĩa, thằng khốn Lưu Phát lần này tìm chúng tôi, thực ra là muốn đánh úp các vị." "Đúng vậy, gã này nói với chúng tôi, tìm mấy người có thực lực khá vào cái mộ Chiến Quốc vô cùng nguy hiểm đó, đến lúc ra ngoài, chắc chắn sẽ có không ít bảo bối mang theo, chúng tôi chỉ cần nấp ở ngoài đánh úp, là có thể ăn sung mặc sướng cả đời rồi." "Tôi không ngờ, thật không ngờ, đối tượng mà tôi chuẩn bị đánh úp lại là ân nhân cứu mạng của mình!

Tôi không phải súc sinh, không biết tri ân báo đáp.

Thằng khốn này bây giờ lại có thể mặt dày cười nói với các vị, như thể không có chuyện gì xảy ra, tôi thật sự không thể chịu nổi nữa." Mấy người còn lại ai nấy đều lộ vẻ căm phẫn, đem toàn bộ ý đồ lần này của Lưu Phát nói ra hết.

Lưu Phát cả người run lên, sự tức giận trong lòng hoàn toàn biến thành kinh hoàng.

Hắn kinh hãi nhìn Bàn Tử bên cạnh, nhất thời lúng túng không biết nên nói gì cho phải.

Chương 144

“Đệt mẹ nó, Lưu Phát, không ngờ mày thật sự bị Bàn gia tao đoán trúng rồi à, thật sự định đánh úp bọn tao à.” Bàn Tử lạnh lùng nhìn Lưu Phát, dọa cho hắn trực tiếp quỳ xuống đất.

Đặc biệt là khi Sở Long đứng ở cách đó không xa cũng từ từ đi tới, Lưu Phát càng sợ đến mức liên tục dập đầu xin lỗi Sở Long.

“Các vị, là tôi lòng tham không đủ, là tôi sai rồi, cầu xin các vị tha cho tôi một mạng.” Sở Long liếc nhìn Lưu Phát đang quỳ trên đất, rồi lại nhìn ba người còn lại, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười trêu chọc.

Anh không ngây thơ đến mức tin rằng ba người này thật sự vì tri ân báo đáp mà vạch trần ý đồ của Lưu Phát.

Ba người họ làm vậy, cũng chỉ vì thấy bên mình quá mạnh mẽ, nên muốn nhân cơ hội này để bám víu quan hệ mà thôi.

“Tha cho mày à?

Ha ha, cũng được thôi, nhưng phải xem mày có giá trị gì để tao tha không đã.” Sở Long liếc nhìn Lưu Phát.

Hiển nhiên Lưu Phát không ngờ Sở Long lại hỏi như vậy, nhất thời do dự không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Lưu Phát là người lanh lợi, lúc này hắn liếc nhìn Kinh Hồng bên cạnh, phát hiện khi Kinh Hồng nhìn thi thể trên đất, trong mắt tràn đầy sự tức giận.

“Các vị, chắc hẳn có thù với đám khốn trên đất này, tôi cũng hận không thể băm vằm chúng ra thành trăm mảnh.

Đám người này chắc chắn không chỉ có nhiêu đây.

Thường nói kẻ thù của kẻ thù là bạn, về mặt thu thập thông tin, tôi có chút năng lực." "Tôi chắc chắn sẽ tìm ra tung tích cụ thể của đám khốn này cho các vị.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù các vị không định tìm chúng, sau này cần tìm tung tích của cổ mộ nào, tôi cũng có thể cung cấp thông tin chính xác nhất." Nói đến đây, Lưu Phát lập tức ưỡn ngực, vỗ ngực nói: "Chỉ cần tha cho tôi, tôi nhất định sẽ tôn ngài làm chủ, từ nay về sau, nguyện khuyển mã chi lao." Sở Long trầm tư một lát, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý.

Về phương diện kênh thông tin, đúng là thứ mà anh hiện tại đang thiếu nhất.

"Hy vọng mày không quên lời nói hôm nay, nếu không, đám người này chính là kết cục của mày." Sở Long lạnh lùng nói một câu.

Lời vừa nói ra, Lưu Phát cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Gia gia, có người gửi tin nhắn cho ngài rồi." Đúng lúc này, một giọng nói nịnh nọt chói tai vang lên.

Mấy người lập tức quay đầu nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Ngô Thiên Chân ngại ngùng lấy điện thoại ra, giơ lên trước mặt Sở Long và mọi người, "Khụ khụ, có tin nhắn đến." Đối với tiếng chuông tin nhắn đó của Ngô Thiên Chân, mọi người không nhịn được mà đảo mắt.

Bàn Tử và Lão Kim hai người vừa định trêu chọc một phen, thì lại thấy sắc mặt Ngô Thiên Chân đột nhiên thay đổi.

"…Là Hoắc Tú Tú gửi tin nhắn, trên đó nói, cô ấy biết tung tích của chú Ba tôi." Giọng Ngô Thiên Chân có chút kích động.

Trước đó khi đến Mộ Dưới Đáy Biển, không tìm thấy tung tích của Chú Ba, sau đó liên tục gửi tin nhắn cho chú nhưng cũng không có

hồi âm, khiến Ngô Thiên Chân vô cùng lo lắng.

Không ngờ, lúc này, Hoắc Tú Tú lại có thể gửi tin nhắn cho cậu.

"Hoắc Tú Tú?" Sở Long trầm giọng lẩm bẩm một câu, "Cô gái này không đơn giản, chú Ba đang ở đâu?" Ngô Thiên Chân lắc đầu: "Cô ấy chỉ nói biết tung tích của chú Ba, hẹn tôi gặp mặt ở Tần Lĩnh." Bàn Tử nghe vậy, không khỏi cười nhướng mày: "Ối chà, không ngờ đấy, cậu Thiên Chân nhà ta lại có giá thế cơ à?

Có em gái chủ động hẹn hò, lại còn hẹn ở Tần Lĩnh, chậc chậc, rừng sâu núi thẳm dễ bề hành sự lắm nha." Bàn Tử nói đến cuối, không khỏi nhìn Ngô Thiên Chân với nụ cười đầy ẩn ý.

Bốn chữ "dễ bề hành sự", càng khiến mọi người suy nghĩ lung tung.

Về phần Ngô Thiên Chân, mặt càng đỏ bừng.

Nhưng Sở Long khi nghe đến "Tần Lĩnh", mày khẽ nhíu lại, trong lòng hiện lên bốn chữ: Thần Thụ Tần Lĩnh.

Nhưng Sở Long nhớ, trong nguyên tác, ở chương Thần Thụ Tần Lĩnh, dường như không có ghi chép gì liên quan đến Chú Ba cả.

"Được rồi Bàn Tử, đừng có nháo nữa, vì đã có tin tức của Chú Ba Ngô Thiên Chân, vậy chúng ta đi giúp cậu ấy tìm kiếm." Sở Long suy nghĩ rồi nói.

Thôn Ngô Câu, một ngôi làng nhỏ hẻo lánh ở rìa ngoài của Tần Lĩnh.

Đây cũng là địa điểm mà Hoắc Tú Tú hẹn gặp Ngô Thiên Chân.

Chương 145

Trên đường đến ngôi làng này, mấy người đi qua một khu chợ, hàng hóa ở đây rất rẻ, vì dù sao cũng ở nơi hẻo lánh.

Bàn Tử để mắt đến chuối tiêu, ham rẻ nên anh ta mua gần đầy một ba lô chuối, vừa đi vừa ăn, khiến Sở Long và mọi người nhìn mà không chịu nổi.

"Này Bàn Tử, không phải ông muốn giảm béo à?

Giảm béo kiểu này à?

Đừng có mà tăng béo thêm nhé?" Ngô Thiên Chân không nhịn được nói một câu.

Bàn Tử lúc này đang đứng ở cổng làng, vẫn đang ăn chuối ngấu nghiến, nghe Ngô Thiên Chân nói xong, cái tật ba hoa của anh ta lập tức phát tác.

Bàn Tử ngán ngẩm trừng mắt nhìn Ngô Thiên Chân, nói: "Đồng chí nhỏ Thiên Chân, cậu không hiểu rồi, tôi nói cho cậu biết, ăn chuối mới có lợi cho việc giảm béo đấy." Phụ nữ ai cũng thích vóc dáng, cho dù vóc dáng có đẹp đến đâu, hễ nghe đến giảm béo là đều hứng thú.

A Ninh và Kinh Hồng nghe thấy lập luận của Bàn Tử, không khỏi tò mò nhìn qua.

Nhưng vì tính cách, Kinh Hồng tuy cũng tò mò, nhưng không nói gì.

A Ninh không nhịn được hỏi: "Bàn Tử, anh chắc là ăn chuối có thể giảm béo không?

Nguyên lý là gì vậy?" Bàn Tử nghe vậy liền lên tinh thần, cười

nhướng mày với A Ninh, nói: "Chuối có thể giảm béo, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, nhìn tôi ăn nhiều như vậy, chủ yếu là để bổ sung sức lực, dù sao không ăn no thì lấy đâu ra sức mà giảm béo." Mọi người: .....

Nghe lời của Bàn Tử, mọi người trực tiếp câm nín.

Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến biểu cảm của mọi người, tiếp tục nói: "Thứ hai mà, chẳng lẽ các cô không biết, chuối giúp nhuận tràng sao?

He he, ăn nhiều thì cũng đi nhiều, bài tiết nhiều, tự nhiên sẽ gầy đi thôi." Lời vừa nói ra, ngay cả Kinh Hồng, người luôn tỏ ra lạnh lùng, trên mặt cũng lộ vẻ ghê tởm.

Ngô Thiên Chân làm ra vẻ mặt buồn nôn, nói: "Này Bàn Tử, gã này có thể đừng vừa ăn chuối vừa nói những lời ghê tởm như vậy không?

Nếu giảm béo bằng phương pháp bài tiết, vậy trực tiếp uống thuốc xổ không được à?" Mấy người nghe Ngô Thiên Chân nói, càng câm nín hơn.

Gã này giây trước còn đang khinh bỉ Bàn Tử, kết quả giây sau lại thảo luận với Bàn Tử.

Bàn Tử he he cười một tiếng, gã thích nhất là có người cùng mình nói nhảm như vậy: "Thiên Chân nhỏ của tôi, cậu không hiểu rồi, quả nhiên là người trẻ tuổi.

Uống thuốc xổ có tác dụng phụ đấy, nhưng chuối thì không." Nói đến đây, trong mắt Bàn Tử mang theo một tia đắc ý: "Cho nên à, tôi nói cho cậu biết, chuối mới là thuốc giảm béo tự nhiên." Mấy người đều đứng quay lưng về phía cổng làng, lúc này đang nghe Bàn Tử nói nhảm, A Ninh không nhịn được cũng định chen vào một câu, kết quả

đúng lúc này, cô nghe thấy sau lưng mình đột nhiên vang lên một tiếng cười "phụt".

"Hi hi, lần đầu tiên em nghe thấy lập luận kỳ lạ như vậy đấy, chuối có thể giảm béo đến đâu, ăn cả một đống lớn như vậy, chắc cũng có thể ăn đến béo ú ra mất, cái này gọi là thái quá bất cập đấy." Một giọng nói vô cùng ngọt ngào vang lên.

Mọi người sững sờ, lập tức quay người lại, kết quả thấy một cô gái mặc một bộ đồ thể thao, dưới ánh mặt trời trông như một tiểu tinh linh hoạt bát, đột nhiên xuất hiện ở cách đó không xa.

Phải thừa nhận, sức ảnh hưởng của mỹ nữ rất lớn.

Bàn Tử vốn nghe thấy lời phản bác của người khác, trong lòng khá khó chịu, nhưng sau khi nhìn thấy người, Bàn Tử lập tức "ha ha" cười một tiếng, trên mặt tỏ vẻ không quan tâm.

"Ối, em gái nhỏ, không ngờ em cũng hiểu đạo lý này à, hay là lúc nào đó cùng Bàn gia anh đây đi thảo luận một phen." Bàn Tử cười ha hả, chỉ là bộ dạng bây giờ của Bàn Tử trông có chút giống kẻ biến thái.

Sở Long sau khi nhìn thấy cô gái, sắc mặt khẽ động, đặc biệt là khi nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của Ngô Thiên Chân, trong lòng Sở Long liền có suy đoán.

Cô gái đó cũng không để ý đến lời của Bàn Tử, chỉ che miệng cười khúc khích, "Thiên Chân, đây là bạn của anh à?

Thật là hài hước." Ngô Thiên Chân cười gượng, sau đó liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, mới nói: "Bàn Tử đừng nháo nữa.

Hoắc Tú Tú, Tú Tú, em đã tìm được thông tin về chú Ba của anh chưa?

Chú ấy hiện đang ở đâu?" Bàn Tử nghe thấy cô gái nhỏ trước mặt

lại là Hoắc Tú Tú, không khỏi nhìn kỹ thêm vài lần, nhưng bây giờ cũng hiểu, lúc này có việc chính cần làm, tự nhiên cũng không tiện tiếp tục ba hoa.

Hoắc Tú Tú cười chỉ về phía khu rừng không xa: "Kìa, đi vào trong đó, đi khoảng nửa ngày, sẽ gặp một khu rừng cây đen, chú Ba của anh đã đi từ nơi đó." "Ối chà, thông tin của em sao mà linh thông vậy?

Vậy em biết chú ấy đi vào trong đó, không đi theo xem chú Ba của Thiên Chân đi làm gì à?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Chương 146

Kết quả lời nói này trực tiếp bị Hoắc Tú Tú liếc xéo: "Đó là chú Ba của Thiên Chân, có phải của em đâu, em việc gì phải quan tâm như vậy?

Trước đó vì anh hỏi em, nên em cũng tiện tay giúp anh tìm thôi." Lúc này đã là buổi chiều, vào núi nữa hiển nhiên có chút không thích hợp, Sở Long và mọi người cũng tìm một hộ gia đình trong làng để ở lại.

Buổi tối, A Ninh tự nhiên ở cùng Sở Long.

Đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, mọi người mới xuất phát.

Lúc mới vào núi, có một vài con đường mòn.

Hiển nhiên dân làng bình thường cũng thường lên núi săn bắn hoặc hái lượm một số sản vật núi rừng, nhưng đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, trước mặt xuất hiện một vách đá hẹp dài kỳ lạ.

Hai bên vách đá đều là những vách đá dựng đứng, chỉ có ở giữa một con đường nhỏ chỉ đủ cho một người đi qua.

"Vãi chưởng, thứ này chẳng lẽ bị người ta dùng rìu bổ ra à?" Sau khi nhìn thấy vách đá, Bàn Tử không nhịn được buột miệng.

Cũng kỳ lạ, hai bên vách đá đều mọc đầy các loại thực vật, nhưng bên trong vách đá, một tấc cỏ cũng không mọc, đất đai cũng có vẻ cực kỳ cằn cỗi.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, không nhịn được che miệng cười, cô bé này dường như rất thích cười.

"Anh đoán đúng rồi đấy, dân làng ở đây gọi nơi này là Phủ Phách Môn, tương truyền là do ông trời dùng rìu bổ ra.

Từ sau Phủ Phách Môn, phần lớn dân làng ít khi vào trong đó, nghe nói bên trong có những con thú dữ không hiền, thậm chí còn có cả ma quỷ nữa, anh có sợ không ~" Nói đến đây, Hoắc Tú Tú không khỏi làm ra một biểu cảm dọa người, chỉ là vẻ mặt như vậy hoàn toàn không thể khiến người ta sợ hãi, ngược lại còn cho người ta cảm giác tinh nghịch đáng yêu.

Phải thừa nhận, sau khi tiếp xúc thực sự với Hoắc Tú Tú, Sở Long phát hiện Hoắc Tú Tú rõ ràng hoạt bát hơn so với Hoắc Tú Tú trong tiểu thuyết hay thậm chí trên phim ảnh.

Ít nhất từ vẻ ngoài mà nói, đây là một cô bé chưa lớn.

Nhưng Sở Long trong lòng cũng hiểu rõ, người được Hoắc lão thái bà bồi dưỡng, làm sao có thể thật sự chưa lớn được, tất cả chỉ là giả tượng cố ý biểu lộ ra mà thôi.

Đương nhiên, thực ra ở đây Sở Long cũng phát hiện ra một số khác biệt, tên của không ít người dường như không giống trong nguyên tác.

Trước có sự thay đổi tên của Ngô Thiên Chân, giờ lại có Hoắc Tú Tú này.

"Chẳng lẽ vì sự can thiệp của mình, đã làm thay đổi tình tiết câu chuyện, cho nên mới có những thay đổi này?" Sở Long thầm đoán trong lòng.

Nhưng cũng đúng thôi, dù sao kể từ khi xuyên không vào, câu chuyện này không còn là câu chuyện của Ngô Thiên Chân nữa, mà là câu chuyện của riêng Sở Long.

Có một số thay đổi nhỏ, cũng là chuyện bình thường.

Bàn Tử nghe vậy lập tức vui vẻ, sờ sờ mũi, cười nói: "Trong từ điển của Bàn gia anh đây không có chữ sợ, anh nói cho em biết nhé,

gặp thú dữ, Bàn gia anh đây coi như món ăn hoang dã đánh về cho em ăn, còn nếu gặp ma quỷ, Bàn gia anh đây ngồi một phát là hồn bay phách tán." Sở Long và mọi người nghe mà bất đắc dĩ, Bàn Tử ba hoa lại bắt đầu chém gió rồi.

Nhưng lại làm cho Hoắc Tú Tú cười khúc khích.

"Được rồi, đừng nháo nữa, vào trong trước rồi nói, mọi người chú ý, nếu gặp phải mai phục ở trong này, chúng ta sẽ tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể mặc người ta xâu xé." Sở Long dặn dò một tiếng.

Hoắc Tú Tú vốn đang nói đùa với Bàn Tử, lúc này kinh ngạc phát hiện, cả đội ngũ vốn đang vui vẻ cười nói, nhưng kết quả lời Sở Long vừa nói ra, tất cả mọi người đều thu lại vẻ tùy ý lúc trước, lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Hoắc Tú Tú không khỏi nhìn Sở Long thêm vài lần, không ngờ Sở Long trong đội ngũ này lại có địa vị như vậy.

"Người này không đơn giản, không biết có bản lĩnh gì." Hoắc Tú Tú thầm nghĩ, sự chú ý đối với Sở Long cũng tăng lên không ít.

Mấy người cẩn thận đi vào, trong lúc đó cũng không gặp nguy hiểm gì.

Bàn Tử trong lòng có chút khó chịu, lối đi quá hẹp, suýt chút nữa kẹt cả thân hình mập mạp của anh ta.

"He he, phải giảm béo rồi, ông không tin." Ngô Thiên Chân trêu chọc.

Mấy người đi thẳng về phía trước, đúng như lời Hoắc Tú Tú nói, từ đoạn đường này trở đi, thật sự ít có dấu chân người, thậm chí cả đường đi cũng không có.

Nhìn ra xa, toàn bộ đều là bụi gai.

Sở Long tiến lên một bước, đang định dùng kiếm Thanh Hồng mở đường thì Bàn Tử lại nhanh hơn một bước lao đến trước mặt Sở Long.

Chương 147

Bàn Tử nhìn Sở Long, với bộ dạng nịnh bợ, cười nói: "Anh Long, chút chuyện nhỏ này không cần phiền đến anh đâu, chúng ta cũng không thể việc gì cũng để anh Long ra tay được, để tôi." Bàn Tử nói xong, lấy ra thanh đại đao mà Sở Long đã tặng trong mộ lúc trước.

"Xem Hộ Long Đao của Bàn gia đây." Hiển nhiên, gã này trực tiếp đạo nhái ý tưởng của Lão Kim, tức đến mức Lão Kim liên tục đảo mắt.

Bàn Tử thân hình to lớn, sức lực cũng lớn, cầm thanh Hộ Long Đao trong tay, vung vẩy hệt như đang chặt củi, chẳng mấy chốc một con đường đã được chặt ra.

Mấy người đi thẳng về phía trước, trong lúc đó Lão Kim cũng thay phiên với Bàn Tử dùng Hộ Long Đao mở đường.

Điều khiến Sở Long có chút bất đắc dĩ là, thấy Bàn Tử và Lão Kim hai người có chút mệt mỏi, định giúp một tay mở đường.

Kết quả hai người nghe thấy yêu cầu của anh, đầu lắc như trống bỏi, khiến Sở Long một trận bất đắc dĩ.

Trong mắt Hoắc Tú Tú lộ ra một tia khác thường, đối với địa vị của Sở Long trong đội ngũ lại có một sự thay đổi mới.

Đi liên tục khoảng hai ba tiếng đồng hồ, cánh tay của Bàn Tử và Lão Kim gần như mỏi đến không nhấc lên nổi, cuối cùng, khu rừng cây đen mà Hoắc Tú Tú nói cuối cùng cũng xuất hiện.

"Tạ ơn trời đất, nơi này cuối cùng cũng xuất hiện." Lão Kim không nhịn được xoa xoa cánh tay đau nhức, "Cứ tiếp tục như vậy, cánh tay già này của tôi cũng phế mất." Bàn Tử không nói gì, chỉ thở

hổn hển, đồng thời gật đầu tán thành.

Hoắc Tú Tú che miệng nhỏ cười khúc khích, cười liếc hai người một cái, nói: "Hừ, ai bảo hai người lúc nãy cố tỏ ra mạnh mẽ?

Lúc trước Sở Long muốn giúp, sao lại từ chối?" Kết quả Hoắc Tú Tú vừa nói xong, Bàn Tử trực tiếp phản bác một câu: "Việc khác tôi không giúp được anh Long, chút chuyện nhỏ này mà còn để anh Long làm, vậy thì tôi cũng quá không phải người rồi." Bàn Tử nói xong, như thể sức lực vừa mất đã hồi phục lại, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hoắc Tú Tú không nói nữa, chỉ là dưới vẻ mặt im lặng đó, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng Sở Long lại cảm động vì điều này, trong lòng thầm nghĩ một câu: "Xem ra đối tốt với đám này không uổng công." Con đường tiếp theo không còn bụi gai nữa, Sở Long liền lại dẫn đầu đi phía trước, còn A Ninh thì vẫn được bảo vệ ở phía sau.

Hành động vô thức này của Sở Long, khiến Bàn Tử và những người khác vô cùng ghen tị.

Không bao lâu sau, Sở Long đến trước khu rừng cây đen, thậm chí còn chưa đi vào, đã cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo từ trong khu rừng tỏa ra.

Âm khí trong khu rừng vô cùng nồng đậm, thỉnh thoảng có thể nghe thấy gió lạnh như tà ma đang gào thét trong rừng.

Bàn Tử và mấy người lập tức nổi một lớp da gà.

"Vãi chưởng, nơi này mẹ nó không phải là thật sự có ma đấy chứ?" Mặc dù trong thời gian ngắn qua, Bàn Tử cũng đã trải qua không ít chuyện kỳ lạ, nhưng lúc này nhìn khu rừng cây đen này, Bàn Tử và những người khác có chút kinh hãi.

Hoắc Tú Tú dường như rất thích cãi nhau với Bàn Tử, nghe Bàn Tử nói xong, quay đầu liếc nhìn Bàn Tử, cười nói: “Lúc nãy không phải anh nói, gặp tà ma quỷ quái, anh ngồi một phát là chúng nó chết sao?

Bây giờ sợ rồi à.” Bàn Tử là người không chịu được khích bác, nghe vậy lập tức không vui.

“Nói bậy, Bàn gia ta làm sao có thể sợ được, mông của Bàn gia ta dày lắm đấy, bây giờ ta đang lo cho đám tà ma kia kìa, mông của Bàn gia ta đã được khai quang rồi đấy.” “Hừ!

Cứ chờ xem!” Bàn Tử với vẻ mặt kiêu ngạo nói một câu, khiến Ngô Thiên Chân và những người khác không nhịn được cười.

Bàn Tử sau đó lại quay đầu nhìn Sở Long bên cạnh: “, dù cho thứ bên trong đó mạnh đến mức ngay cả Bàn Tử ta cũng không đối phó được, nhưng không phải có anh Long nhà ta sao, các người không biết đấy thôi, anh Long nhà ta còn có một biệt danh.” Hoắc Tú Tú vốn đã tò mò về Sở Long, bây giờ nghe Bàn Tử nói, lập tức hứng thú, tò mò hỏi: “Ồ?

Biệt danh gì vậy?” “Khắc tinh tà ma, chiến thần vô địch.” Bàn Tử với vẻ mặt vô cùng sùng bái nói một câu.

Lão Kim lập tức vỗ trán, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối: “Chết tiệt, cơ hội nịnh bợ tốt như vậy lại bị thằng mập này cướp mất.” Sở Long bất đắc dĩ vỗ trán, sao anh lại có một biệt danh như vậy mà không biết nhỉ?

Hoắc Tú Tú nghe vậy, tự nhiên hiểu Bàn Tử đang nịnh bợ, lập tức lười để ý đến Bàn Tử nữa.

“Mọi người cẩn thận.” Sở Long nói xong, đi đầu vào trong.

Bên trong và bên ngoài khu rừng như hai thế giới khác nhau, Sở

Long và mọi người vừa vào, đột nhiên phát hiện, bầu trời bên ngoài vốn rất trong xanh, sau khi vào trong rừng, trời đã trở nên u ám đi không ít.

Trong khu rừng luôn tồn tại một luồng gió lạnh lẽo, gió lạnh không ngừng thổi vào cổ Sở Long, khiến anh nổi cả da gà.

Sở Long mơ hồ có một cảm giác, sau lưng mình dường như luôn có một con ác quỷ bám vào, đang không ngừng thổi khí vào cổ mình.

"Cái nơi quái quỷ gì vậy." Bàn Tử lúc này cũng không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Trong khu rừng vô cùng tĩnh lặng, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đã dập tắt mọi âm thanh.

Chương 148

Bất kể là tiếng gió hay tiếng bước chân của Sở Long, ở nơi này đều trở nên vô cùng đột ngột.

"Nơi này có chút kỳ quái, trong tình huống bình thường, vì là rừng rậm, cây cối um tùm như vậy, độ phì nhiêu của đất đai ở đây đáng lẽ phải rất tốt, nhưng ở đây thì sao?

Gần như một tấc cỏ cũng không mọc." Ngô Thiên Chân lúc này không nhịn được cau mày, như thể lại hóa thân thành một học giả già.

Thực tế cũng đúng như lời Ngô Thiên Chân nói, nơi này giống như bị lửa thiêu, một tấc cỏ cũng không mọc, ngoài những cây đại thụ um tùm ra, gần như khó có thể nhìn thấy cỏ dại và bụi gai như đoạn đường lúc trước.

Sự thay đổi như vậy, càng khiến lòng Sở Long và mọi người thêm một tầng u ám.

Sở Long và mọi người không ngừng đi sâu vào khu rừng này, nhưng khu rừng này dường như vô biên vô tận, mấy người đi đi dừng dừng gần ba tiếng đồng hồ, nhưng vẫn ở trong rừng, hoàn toàn không có ý định ra khỏi rừng.

Càng kỳ lạ hơn là, cùng với việc đi sâu vào khu rừng, ánh sáng trong rừng cũng trở nên càng lúc càng u ám, đến lúc này, mấy người đành phải lấy ra đèn pin.

Nhìn ra xa, bóng tối xung quanh như những con sóng lớn, đang gào thét một cách im lặng, vỗ vào người Sở Long và mọi người.

"Mẹ nó, thật kỳ quái." Bàn Tử không nhịn được chửi một câu.

Sở Long, lúc này đã rút ra thanh kiếm Thanh Hồng, nếu nơi này

không có gì kỳ quái, anh một nghìn một vạn lần cũng không tin.

Mấy người cẩn thận bước đi trong khu rừng u ám tĩnh lặng, nhưng đi được khoảng mấy phút, trước mặt đột nhiên xuất hiện một con suối nhỏ.

Nhưng, ngay khoảnh khắc sắp qua suối, một tiếng khóc thê lương nghẹn ngào kỳ dị vang lên.

"Huhu!" Âm thanh đó giống như có người đang khóc thầm ở một góc rừng.

Sự thay đổi đột ngột này dọa Bàn Tử và mọi người toàn thân run lên, họ lập tức chiếu đèn pin về phía nguồn phát ra âm thanh.

Thực ra sớm từ lúc mấy người dùng đèn pin, Sở Long đã nhìn qua trước.

Với khả năng nhìn trong đêm của anh, mức độ u ám này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của anh.

Chỉ là điều khiến Sở Long cảm thấy kỳ lạ là, nơi đó lại không hề có người.

"Vãi chưởng, không phải thật sự có ma đấy chứ?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Sở Long không nói gì, chỉ đi đầu lội qua suối.

Càng đến gần, tiếng khóc nghẹn ngào lúc trước càng trở nên rõ ràng hơn.

Âm thanh đó như lời thì thầm của oán quỷ, không ngừng vang lên bên tai Sở Long và mọi người.

Sở Long lập tức bảo vệ A Ninh ở phía sau, cẩn thận tiến gần đến nguồn phát ra âm thanh.

Âm thanh đó, đột nhiên phát ra từ sau một cây đại thụ.

“Ai đó?” Sở Long cầm trường kiếm lao ra sau cây đại thụ.

Nhưng, phía sau lại không hề có ai.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, tiếng khóc nghẹn ngào bên tai đột nhiên biến mất.

“Có cần phải kỳ quái như vậy không.” Ngô Thiên Chân không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Còn Lão Kim lúc này cũng nuốt nước bọt một cách khó khăn, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng Ngô Thiên Chân vừa nói xong, tiếng khóc nghẹn ngào vừa biến mất lại xuất hiện.

“Huhu!” Cùng với tiếng khóc nghẹn ngào, có một cơn gió thổi vào mặt.

Mọi người: .....

“Vãi chưởng, âm thanh lúc nãy lại là tiếng gió à?

Chương 149

Mẹ nó suýt chút nữa dọa Bàn Tử ta chết khiếp." Sau khi sự thật được làm sáng tỏ, Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên.

Mọi người trong lòng tuy cũng câm nín, đối với khu rừng cây đen kỳ quái này tràn đầy oán niệm, nhưng sau khi biết đó là tiếng gió, trái tim vốn treo lơ lửng của mấy người cũng hoàn toàn hạ xuống.

"Được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nơi này quái dị đến đáng sợ." Ngô Thiên Chân có chút sợ hãi.

Cậu lập tức quay người chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, trên tán cây lại có một trận xao động.

"Soạt" một tiếng, một bóng đen hung hăng rơi xuống trước mặt Ngô Thiên Chân.

Nếu lúc nãy Ngô Thiên Chân tiến thêm một bước, có lẽ đã bị bóng đen đó đè trúng.

"Thứ gì… Đệt!" Ngô Thiên Chân vô thức lẩm bẩm một câu, cầm đèn pin chiếu xuống đất.

Khi nhìn rõ thứ trên đất, da đầu cậu như muốn nổ tung, không nhịn được kinh hãi chửi một câu.

Sở Long và mọi người lúc này cũng có cảm giác da đầu tê dại, chỉ thấy thứ vừa rơi từ trên cây xuống, lại là một thi thể.

Thi thể trước khi chết dường như đã trải qua một trận chiến đấu, da thịt trên người đều bị xé nát, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

"Kỳ lạ, máu trong thi thể đã bị rút cạn." Kinh Hồng cau mày đi đến trước thi thể, nhìn qua một chút đã phát hiện ra điểm bất thường.

Sở Long nhìn xung quanh, "Cẩn thận, nếu có phát hiện gì, lập tức la lên, việc cấp bách của chúng ta bây giờ là mau chóng rời khỏi đây." Hy vọng không có thứ gì bừa bãi. ...

Sở Long nghĩ, bảo vệ A Ninh ở phía sau, đi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là chưa đi được bao xa, Sở Long đột nhiên cảm thấy, mặt đất dưới chân lại trở nên mềm đi.

"Hử?" Sở Long cúi đầu.

Có chút bất ngờ phát hiện, đất bùn bên dưới dường như đã bị ai đó xới lên.

Bàn Tử và những người khác cũng phát hiện ra tình hình này, mấy người lập tức tò mò đào đất bùn dưới chân lên, kết quả vừa đào được một nắm đất, trước mặt Sở Long xuất hiện một bàn tay đẫm máu.

"Vãi chưởng!" Bàn Tử không nhịn được kinh hãi kêu lên một tiếng.

Nơi anh ta vừa đứng, lại xuất hiện một cái đầu người bị chém làm đôi, óc bên trong trộn lẫn với đất bùn, trông vô cùng ghê tởm.

"Chỗ tôi cũng có." "Bên tôi cũng có thi thể." Lúc này, Lão Kim và những người khác cũng đều có phát hiện.

Mấy người sau khi dọn đi lớp đất bùn trên bề mặt con đường phía trước, kinh ngạc phát hiện, nơi này lại là một hố chôn người, trong hố ngổn ngang thi thể.

Những thi thể này trước khi chết đều đã trải qua một trận đại chiến, trên mỗi thi thể đều đầy vết thương, có cái bị chặt đứt tay, có cái bị mổ bụng, nội tạng đều từ trong bụng chảy ra.

Cùng với bóng tối xung quanh và tiếng gió gào thét, trước mặt Sở

Long hoàn toàn giống như địa ngục.

Chỉ là kỳ lạ, tuy trước mặt đầy thi thể đẫm máu, nhưng xung quanh lại không có một chút mùi tanh của máu.

Cũng chính vì vậy, Sở Long và mọi người lúc trước mới không phát hiện ra sự khác thường của nơi này.

"Ọe!" Nhìn cảnh tượng trước mặt, A Ninh và Hoắc Tú Tú hai người không nhịn được nôn khan.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cho dù được Hoắc lão thái đặc biệt bồi dưỡng, nhưng cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Lúc này dưới ánh đèn pin, sắc mặt Hoắc Tú Tú cũng trở nên trắng bệch, vẻ ngoài "tiểu tinh linh" hoạt bát lúc trước cũng hoàn toàn biến mất.

So với đó, A Ninh tuy cũng đang nôn khan, nhưng sắc mặt có vẻ tốt hơn một chút.

Sở Long đau lòng đi đến bên cạnh A Ninh, ôm cô vào lòng.

"Đừng sợ, có anh ở đây." Sở Long khẽ nói một câu dịu dàng, lời nói của anh dường như mang theo một loại ma lực thần kỳ, sau khi nghe xong, trong lòng A Ninh đều sinh ra một cảm giác an toàn, xua tan hoàn toàn mọi nỗi kinh hoàng sợ hãi lúc nãy.

Chương 150

Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng đứng bên cạnh Sở Long, hai người sau khi nghe thấy sự quan tâm của Sở Long đối với A Ninh, trong lòng lại bất giác sinh ra một cảm giác ghen tị.

Trong ba người phụ nữ, người bình tĩnh nhất có lẽ là Kinh Hồng, thậm chí, bây giờ biểu hiện của Kinh Hồng còn tốt hơn ba người đàn ông Ngô Thiên Chân rất nhiều.

Kinh Hồng chỉ khẽ cau mày, sau đó không có bất kỳ biểu hiện nào khác.

Ngô Thiên Chân và Lão Kim bây giờ sắc mặt khó coi, đều lùi lại một bước trốn sau lưng Bàn Tử.

Bàn Tử bị hai người coi như lá chắn, tức đến mức mặt béo cũng run lên.

Nhưng mấy người đều là người phi thường, sau một lát cũng đã bình tĩnh lại một chút, tuy khi nhìn về phía hố chôn người, sắc mặt vẫn có chút không tự nhiên, nhưng cũng đã có thể đối mặt bình thường.

"…Anh Long xem, từ quần áo của họ, có lẽ là hai nhóm người, không phải là tự giết lẫn nhau rồi chết ở đây chứ?" Bàn Tử chiếu đèn pin lên những thi thể đó, không nhịn được hỏi.

Sở Long có chút nghi ngờ lắc đầu: "Không rõ, nhưng có mấy điểm nghi vấn.

Nếu thật sự là kẻ thù của nhau, chẳng lẽ tất cả mọi người đều chết hết, không còn một ai sống sót?

Hiển nhiên là không thể." "Còn nữa, ai đã đào hố chôn họ?

Nếu không phải tự giết lẫn nhau mà chết, vậy tại sao lại chết ở đây?" Bàn Tử trong lòng bất đắc dĩ, vốn muốn từ chỗ Sở Long giải quyết một số thắc mắc, nhưng kết quả anh Long không những không giúp giải quyết vấn đề, ngược lại còn ném cho anh ta một đống vấn đề.

"Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, tóm lại đều cẩn thận một chút là được, nơi này chắc chắn có tà ma quỷ quái." Hoắc Tú Tú vội nói một câu.

Lúc này, giọng nói của Hoắc Tú Tú cũng mang theo một chút kinh hoàng.

Sở Long và mọi người gật đầu, cũng đều không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Mấy người có ý thức tăng nhanh bước chân, nhưng từ lúc rời khỏi hố chôn người, xung quanh lại thổi lên loại gió khóc thét đó.

Lúc này nhìn ra xa, dường như có vô số oan hồn lệ quỷ đang khóc lóc, da gà của Bàn Tử và mọi người rơi hết lớp này đến lớp khác.

"Không chịu nổi nữa." Hoắc Tú Tú lẩm bẩm một câu, lúc này vội vàng lấy ra điện thoại và tai nghe, chuẩn bị dùng âm nhạc để che đi tiếng gió kỳ quái bên ngoài.

Bàn Tử và mọi người thấy hành động này của Hoắc Tú Tú, vốn cũng định học theo.

Nhưng kết quả, Hoắc Tú Tú vừa đeo tai nghe lên, miệng đã phát ra một tiếng hét kinh hoàng, không nói hai lời trực tiếp ném điện thoại xuống đất.

"……Trong đó có ma." Dưới ánh đèn pin, có thể thấy rõ, lúc này sắc mặt Hoắc Tú Tú đã bị dọa đến trắng bệch, không còn một giọt máu, vẻ mặt đó trông còn nghiêm trọng hơn so với sự kinh hãi trong

hố chôn người lúc trước.

Hoắc Tú Tú chỉ vào chiếc điện thoại trên đất, run rẩy hét lên một câu.

Điện thoại vừa hay rơi xuống chân Bàn Tử, vốn Bàn Tử định nhặt lên, nhưng kết quả nghe thấy lời của Hoắc Tú Tú, Bàn Tử trực tiếp "vãi chưởng" chửi một tiếng, thân hình mập mạp liên tục lùi lại mấy bước, vội vàng giữ khoảng cách với chiếc điện thoại đó.

Dường như điện thoại có thể bất cứ lúc nào cũng có thể hiện ra ma quỷ.

Lúc này Bàn Tử, đâu còn vẻ bá khí lúc trước khi la hét đòi ngồi chết ma quỷ.

Mọi người câm nín liếc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử lập tức cảm thấy mặt mũi đỏ bừng, lúng túng không biết nói gì.

"Chuyện gì vậy?" Cuối cùng Sở Long gan lớn, trực tiếp đi tới nhặt điện thoại lên.

Hoắc Tú Tú hít sâu một hơi, lúc này cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại, nếu là lúc trước, Hoắc Tú Tú e rằng lại muốn trêu chọc Bàn Tử, nhưng bây giờ thật sự sợ đến không có tâm trạng đó.

"Bên trong có âm thanh kỳ quái, anh nghe thử xem." Hoắc Tú Tú tiếp tục hít sâu một hơi, mới nói.

Sở Long nghi ngờ cầm lấy tai nghe.

Ngay khoảnh khắc đưa điện thoại lên tai, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng "xẹt xẹt" vang lên.

Sở Long mở điện thoại lên xem, phát hiện lúc này Hoắc Tú Tú đang nghe nhạc của Châu Đổng.

Nhưng trong tai nghe lại không hề có tiếng nhạc, tiếng xẹt xẹt đó

hoàn toàn chiếm lĩnh tai nghe.

Chương 151

Nếu nghe kỹ, dường như có vô số người đang thì thầm trong tai nghe.

Cảm giác này kinh khủng đến cực điểm, ngay cả Sở Long cũng có cảm giác lạnh gáy.

Thứ quái quỷ gì vậy?!

"Tai nghe của cô có bị hỏng không?" Sở Long hỏi.

Kết quả là, Hoắc Tú Tú lại lấy từ trong ba lô ra một bộ tai nghe khác đưa vào tay Sở Long.

Sở Long câm nín, con gái nhà người ta đi làm nhiệm vụ mà mang theo lắm tai nghe thế à.

Sở Long đổi một bộ tai nghe khác, nhưng điều khiến anh kinh ngạc là, dù đã đổi tai nghe, tiếng lạo xạo đó vẫn còn.

"Bàn Tử, có mang tai nghe không?

Tất cả lấy ra, dùng điện thoại của mình nghe thử xem, có nghe thấy âm thanh kỳ quái không." Thật lòng mà nói, bây giờ Bàn Tử và mọi người đều bị hành động giật mình thon thót của Sở Long và Hoắc Tú Tú dọa cho một phen, nhưng vì Sở Long đã nói, mấy người lập tức làm theo, thậm chí cả Kinh Hồng cũng rất sành điệu lấy ra một cặp tai nghe không dây.

"Vãi, tiếng gì vậy?" "Sao tôi có cảm giác như có người đang nói chuyện xung quanh nhỉ?" "Bộ xương già này của tôi không chịu nổi dọa dẫm đâu nhé." Trong khoảnh khắc đeo tai nghe, mấy người cũng nghe thấy tiếng lạo xạo, dọa cho họ vội vàng tháo tai nghe ra, trên mặt treo đầy vẻ kinh hãi khó tin.

"...Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" A Ninh không nhịn được hỏi.

Không biết có phải để tự trấn an hay không, Ngô Thiên Chân không nhịn được mà nhếch miệng cười gượng một tiếng, nói: "Cái đó... tôi... tôi nghĩ mình nên giải thích." Con người thường như vậy, khi gặp phải chuyện kinh khủng hoặc không thể chấp nhận, luôn phải tìm một cái cớ để trốn tránh.

"Đồng chí Thiên Chân, biết nguyên nhân không?

Nói mau lên, Bàn gia đây sốt ruột chết đi được." Bàn Tử vội vàng thúc giục.

Ngô Thiên Chân nhìn quanh một lượt rồi mới nói: "Tôi nghĩ là, có thể có một từ trường mạnh mẽ tồn tại quanh chúng ta, chỉ là bình thường con người chúng ta không thể cảm nhận được, chỉ khi kết hợp điện thoại và tai nghe mới có thể nghe thấy." Ngô Thiên Chân vừa dứt lời, Bàn Tử không nhịn được bèn mồm mép một câu: "Vãi chưởng, cái quái gì thế, từ trường cũng nghịch ngợm à, còn học đòi chơi trốn tìm với ông đây nữa?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Thiên Chân nhất thời cũng lúng túng không biết đáp lời ra sao.

Tiếp tục ở lại đây rõ ràng là không thể, Sở Long và mọi người chỉ có thể lại lên đường.

Dù tiếng gió xung quanh vẫn còn, nhưng bây giờ không ai dám tiếp tục đeo tai nghe nữa.

Đi bộ chừng hơn mười phút, Sở Long đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy anh Long?" A Ninh đi theo sau Sở Long không nhịn được hỏi một tiếng.

Sở Long giơ tay lên, chỉ về phía không xa: "Nhìn kia." Theo hướng Sở Long chỉ, Bàn Tử và mọi người kinh ngạc nhìn thấy, ở phía không xa dường như có một đám gì đó đang nằm rạp trên mặt đất.

Bàn Tử và mọi người trong lòng phát hoảng, mấy người cầm vũ khí, cẩn thận tiến lại gần.

Nhưng chưa đi được bao lâu, họ đã kinh hãi nhìn rõ thân phận thật sự của những thứ đó.

Thi thể.

Một đống thi thể thảm không nỡ nhìn.

Những thi thể này đều bị chất đống trong một cái hố xác.

"...Ở đây lại có một cái hố xác nữa à?" Lão Kim không nhịn được lẩm bẩm một câu, mặt mày đầy vẻ sợ hãi.

Ngô Thiên Chân có chút khó khăn quay đầu nhìn Lão Kim: "...Tôi... tôi nghĩ chắc không phải là một cái hố xác khác đâu, chúng ta hình như lại quay về cái hố xác lúc trước rồi." Lời vừa nói ra, mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trong hoàn cảnh này, không thể không nghĩ đến một khả năng: Quỷ đả tường!

"Vãi thật, lúc này đừng có nói bậy dọa tôi nhé, tôi..." Bàn Tử chưa kịp nói hết câu đã bị Ngô Thiên Chân xua tay ngắt lời, chỉ về phía không xa: "Nhìn kia, những tảng đá đó là do tôi xếp lúc trước, để lại làm dấu." Theo hướng Ngô Thiên Chân chỉ, Bàn Tử và mọi người kinh ngạc nhìn thấy, ở một bên hố xác, có một chữ "thập" được xếp bằng đá.

Lần này mấy người trong lòng hoảng sợ tột độ.

Chương 152

"...Mẹ nó chứ, chẳng lẽ mấy cái xác này chết không cam tâm, muốn tìm bọn mình mượn xác hoàn hồn à?

Đệch mợ, số người của bọn mình cũng không đủ đâu." Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Sở Long hiểu rõ trong lòng, sự kỳ quái xung quanh đã gây ra ám ảnh tâm lý quá lớn cho mọi người, nếu cứ tiếp tục suy nghĩ lung tung thế này, không chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, tôi thấy có lẽ là do xung quanh quá tối, chúng ta nhất thời đi lệch đường thôi, bây giờ chúng ta đi theo hướng này, mỗi lần đi một đoạn thì làm một ký hiệu." Thực ra mà nói, "lý do" này, chính anh cũng không thể thuyết phục nổi mình.

Sở Long lấy Thanh Hồng Kiếm ra, lập tức vạch một cây thánh giá trên mặt đất.

Mấy người đổi hướng tiếp tục đi, tiếng gió gào thét xung quanh cũng như bóng ma bám riết không rời, không ngừng theo sau họ.

Bàn Tử và mọi người vừa đi vừa khắc ký hiệu.

Lúc này, không một ai nói chuyện, mấy người đều rất ăn ý chọn cách im lặng.

Dưới bầu không khí im lặng ngột ngạt như vậy, sau khi đi bộ chừng mười phút, Bàn Tử, người đang tiếp tục khắc ký hiệu, không nhịn được lại kinh hô một tiếng.

"Vãi, mọi người, nhìn kìa, cái... cái hố xác đó lại xuất hiện rồi." Bàn Tử chỉ về phía trước, chỉ thấy cái hố xác đó như một hố đen, ở ngay phía trước, như muốn nuốt chửng họ hoàn toàn.

Con người là vậy, sau khi căng thẳng tột độ, ngược lại sẽ trở nên chai sạn với nỗi sợ hãi.

Sở Long và mọi người lúc này không thèm quan tâm, trực tiếp chạy tới, chỉ thấy cây thánh giá mà Sở Long khắc lúc trước, đang ở ngay không xa.

"...Lại quay về rồi?" "...Không lẽ thật sự là quỷ đả tường sao?" Mấy người nhìn nhau, sau đó từng người một đều nhìn về phía Sở Long, chuẩn bị chờ Sở Long quyết định.

"Đi bên này." Sở Long đi trước một bước, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng mười phút sau, trước mặt Sở Long lại xuất hiện cái hố xác đó.

Quỷ đả tường, đã là sự thật không thể chối cãi!

"...Bàn Tử, mông của cậu đâu?

Không phải một mông ngồi chết tà ma sao, bây giờ chúng ta gặp quỷ đả tường, đến lượt cậu ra tay rồi đó." Hoắc Tú Tú sắc mặt khó coi nói.

Bàn Tử há miệng, nhưng cũng ấm ức không biết nên nói gì cho phải.

"...Thật không khoa học, lại có chuyện quỷ đả tường tồn tại thật sao?

Cứ thế này thì làm sao chúng ta ra ngoài được, chẳng lẽ chúng ta phải bị nhốt ở đây cả đời à?" Rõ ràng việc liên tiếp gặp quỷ đả tường, đặc biệt là trong tình huống quỷ dị này, khiến tâm lý của mọi người có chút sắp sụp đổ.

A Ninh lúc này quay đầu nhìn Sở Long: "Mọi người đừng căng

thẳng, tôi tin rằng, chỉ cần có anh Long ở đây, chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài." Giây phút này, trong mắt A Ninh tràn đầy sự nồng nhiệt, trong lòng cô, chỉ cần Sở Long có mặt, thì không thể nào gặp nguy hiểm.

Lão Kim lúc này vỗ đầu: "Đúng vậy, chúng ta nên tin tưởng chủ nhân." "Long gia, ngài có cách nào mà chưa dùng không?" Sở Long từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát những người có mặt.

Tâm lý của Bàn Tử và những người khác thực ra không vững vàng như anh tưởng, Sở Long trong lòng cảm thấy mình có chút trách nhiệm, trước đây hễ gặp nguy hiểm là anh đều ra mặt giải quyết.

Làm như vậy, tuy có thể đảm bảo an toàn cho mọi người, nhưng lâu dần, sau khi mọi người trở nên ỷ lại, sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy bình thường của họ, thậm chí năng lực cũng sẽ suy giảm.

Điểm này, bây giờ đã có biểu hiện.

"Xem ra, sau này mình nên cố gắng huấn luyện họ nhiều hơn, để họ có nhiều cơ hội ra tay hơn mới được." Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng một câu, rồi mới từ từ gật đầu.

"Cách thì tự nhiên là có." Sở Long lúc này nhẹ nhàng vuốt ve con Cửu Mệnh Miêu trong lòng A Ninh: "Đến lượt mày ra tay rồi." Cửu Mệnh Miêu nghe Sở Long nói vậy, mới lười biếng kêu lên một tiếng "meo".

Cửu Mệnh Miêu từ trong lòng A Ninh nhảy xuống, tao nhã đi về một hướng phía trước.

Nhìn hành động của Cửu Mệnh Miêu, Bàn Tử lập tức vỗ đầu, mới nói: "Đúng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ, nó là thánh vật trấn áp tà ma mà, chỉ cần Cửu Mệnh Miêu ra tay, quỷ đả tường chẳng

phải là dễ dàng khắc chế sao?" Bàn Tử và mọi người lập tức đi theo Cửu Mệnh Miêu.

Ngô Thiên Chân đi theo sau, có chút không hiểu nhìn Sở Long: "Anh Long, tôi không hiểu, anh hẳn là đã sớm nghĩ ra cách này rồi đúng không?

Chương 153

Vậy tại sao lúc trước anh không lập tức dùng Cửu Mệnh Miêu?" Sở Long cười nhìn Ngô Thiên Chân một cái, nói: "Các cậu quá ỷ lại vào tôi rồi, như vậy không tốt, xem nhé, nếu bây giờ không có tôi, nhưng lại có Cửu Mệnh Miêu, lần đầu tiên gặp quỷ đả tường, các cậu sẽ chọn làm gì?" "Đương nhiên là lập tức để Cửu Mệnh Miêu giúp rồi." Bàn Tử gần như không suy nghĩ, trực tiếp trả lời như vậy.

Bàn Tử là người có khả năng tự kiểm điểm rất mạnh, lời vừa nói ra, Bàn Tử lập tức hiểu ý của Sở Long, tức thì im lặng không nói nữa.

Ngô Thiên Chân và những người khác nhìn nhau, cũng lần lượt phản ứng lại.

"Đúng vậy, các cậu sẽ chọn phương pháp chính xác, còn tôi thì sao?

Tôi dẫn các cậu đi lòng vòng lâu như vậy, nhưng không ai nghĩ đến việc chủ động giải quyết vấn đề, chỉ biết chìm đắm trong sợ hãi, xét cho cùng, nguyên nhân là do các cậu quá ỷ lại vào tôi." "Tất nhiên nếu tôi ở đây, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ các cậu bằng mọi giá, nhưng nếu có một ngày tôi không ở bên cạnh, các cậu lại gặp nguy hiểm thì sao?" Sở Long ra vẻ thấm thía nói một phen, nghe Bàn Tử và mọi người đều xấu hổ cúi đầu.

"Điều tôi lo lắng nhất là, sự ỷ lại của các cậu vào tôi, ngược lại sẽ hại các cậu, vì vậy tiếp theo tôi chuẩn bị huấn luyện các cậu thật tốt, nếu gặp nguy hiểm, tôi sẽ ra tay, nhưng tôi hy vọng các cậu cũng có thể chủ động tìm cách giải quyết vấn đề." Nếu chỉ coi Bàn Tử là thuộc hạ, Sở Long tự nhiên hy vọng họ trở thành những người tuân lệnh răm rắp, nhưng sự thật lại không phải vậy, sau một thời gian, Sở

Long thật lòng coi họ là bạn bè.

Đã là bạn bè, Sở Long tự nhiên hy vọng họ có thể có một tương lai tốt hơn.

"Long gia, Bàn Tử tôi hiểu rồi." "Anh Long, tôi cũng hiểu rồi." "Chủ nhân không hổ là chủ nhân, một lời nói tỉnh người trong mộng." Mấy người đều không phải kẻ ngốc, nhanh chóng hiểu được dụng tâm của Sở Long, lập tức lần lượt bày tỏ sự cảm kích.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn đi theo sau, chứng kiến cảnh này, lúc này khi Hoắc Tú Tú nhìn lại Sở Long, trong ánh mắt đó còn mang theo một loại ánh sáng khác lạ.

Lại mười phút nữa trôi qua, điều khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm là, bây giờ dưới sự dẫn dắt của Cửu Mệnh Miêu, họ không còn gặp lại cái hố xác đó nữa, theo bước chân không ngừng tiến về phía trước, sắc trời xung quanh cũng dần dần sáng lên.

Đi thêm một đoạn thời gian nữa, Sở Long cuối cùng cũng hoàn toàn rời khỏi khu rừng đen.

Rời khỏi khu rừng đen, tận hưởng ánh nắng mặt trời rực rỡ trong khoảnh khắc, ngay cả Sở Long, trong lòng cũng có một cảm giác kích động như được tái sinh.

"Trời ạ, cuối cùng cũng ra được rồi, mẹ nó chứ ở trong khu rừng chó má này Bàn gia tôi sắp phát điên rồi." "Đúng vậy, nếu không ra được, tôi còn quên mất bây giờ mới khoảng bốn giờ chiều." "Khu rừng này thật sự quá kỳ quái, bây giờ tôi vẫn còn sợ hãi, nếu không có Cửu Mệnh Miêu và chủ nhân, tôi đoán chúng ta sẽ bị nhốt ở đây cả đời." Mọi người bàn tán xôn xao, khi quay người nhìn lại khu rừng đen đó, trong lòng mấy người đều nảy sinh một nỗi sợ hãi không thể kìm nén.

“Vậy chú Ba của tôi không lẽ...” Nghe mấy người nói vậy, Ngô Thiên Chân không nhịn được lo lắng lẩm bẩm một câu.

Nhưng lời chưa nói hết, Sở Long đã đi đến bên cạnh anh, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Thiên Chân: “Yên tâm đi, chú Ba của cậu không đơn giản đâu, loại quỷ đả tường này không đủ để cản chú ấy lại, nếu cản được, chúng ta cũng nên gặp chú ấy ở bên cạnh hố xác rồi mới đúng.” Cảm nhận được bàn tay rộng lớn đặt trên vai, trong lòng Ngô Thiên Chân cũng nảy sinh một cảm giác an toàn khó tả.

Anh lập tức gật đầu: “Anh Long, tôi...” “Im lặng!” Ngô Thiên Chân vừa định nói, Kinh Hồng ở bên cạnh đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng.

Ngô Thiên Chân và mọi người theo phản xạ đều ngậm miệng lại, cũng chính lúc này, một loạt tiếng ma sát trầm thấp và tiếng gào thét từ không xa truyền đến.

Rời khỏi khu rừng đen, xung quanh đầy cỏ dại, những đám cỏ này mọc rất um tùm, thậm chí không ít cây còn cao quá đầu Sở Long và mọi người, vì vậy lúc này nhìn theo nguồn gốc âm thanh, hoàn toàn không thể thấy được thứ gì đang phát ra tiếng động.

Kinh Hồng ra hiệu im lặng, sau đó cẩn thận đi về phía trước.

Sở Long và mọi người theo sát phía sau, ở bên cạnh một bụi cỏ dại không xa, có một cây đại thụ, Sở Long và mọi người nhanh chóng đến bên cạnh cây đại thụ đó.

Nhờ sự che chắn của cây đại thụ, cảnh tượng trước mắt khiến họ kinh ngạc không thôi!

Ở phía không xa trước mặt họ, lại xuất hiện một tế đàn.

Trên tế đàn, có không ít người đàn ông mặc áo choàng đen đeo mặt nạ đồng, những người này không ngừng nhảy múa trên tế đàn, còn ở

phía dưới, có mấy người đàn ông bị dây thừng trói chặt, từng người một đều quỳ trên mặt đất.

"Chết tiệt, những người này là người của Quỷ Môn." Kinh Hồng khẽ chửi một câu, lúc này, một trong những người của Quỷ Môn chỉ vào những người đang quỳ.

"Giữ lại lão già kia, những người còn lại đều dùng để tế tự." Bên cạnh người đàn ông đó có một hố lửa lớn, lúc này mấy người của Quỷ Môn lập tức đưa những người kia đến bên hố lửa.

"Chết tiệt, dừng tay!" Sở Long và mọi người tự nhiên không thể để người của Quỷ Môn ngay trước mặt mình, giết những người đó.

Sở Long lập tức quát lên, Bàn Tử và mọi người lúc này cũng lần lượt lao ra từ sau cây đại thụ.

Người của Quỷ Môn đứng đầu lạnh lùng hừ một tiếng: "Không có con cá nào lọt lưới, mấy người đi bắt chúng lại, tế tự tiếp tục." Điều Sở Long không ngờ tới là, sự ảnh hưởng của anh đối với người của Quỷ Môn, lúc này dường như đã biến mất, tuy đã hạ lệnh, nhưng những người kia vẫn không nương tay, mấy người đứng bên hố lửa lúc trước đều bị đẩy vào trong đó.

"A!" Lúc nghe tiếng hét của Sở Long, mấy người đó còn tưởng mình có thể được cứu, nhưng không bao giờ ngờ, những người của Quỷ Môn này lại tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp đẩy họ vào đống lửa.

Trong đống lửa, mấy người không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra, nhưng cuối cùng lại bị những người của Quỷ Môn canh gác bên cạnh đống lửa chặn lại.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù Hoắc Lão Thái Thái đã tiến hành các loại huấn luyện cho

cô, nhưng chuyện tàn nhẫn như vậy dù sao cũng là lần đầu gặp phải, khó tránh khỏi trong lòng có chút run sợ.

Chương 154

"Chết tiệt!" Sở Long và mọi người phẫn nộ gầm lên, không ngờ những người của Quỷ Môn này lại độc ác đến vậy, coi mạng người như trò đùa. *[Thưa tộc nhân thân yêu, lựa chọn cấp Thần đã khởi động.]* *[Lựa chọn một: Giết người của Quỷ Môn, cứu những người bị tế tự, phần thưởng...]* Lựa chọn cấp Thần xuất hiện vào lúc này, nhưng kết quả là hệ thống chưa nói xong, Sở Long lòng đầy lửa giận đã hét lớn một tiếng.

"Câm miệng!

Không cần lựa chọn nào khác, tôi chọn một, tôi phải giết hết đám khốn này!" Không chỉ để báo thù cho Quỷ Môn và Kinh Hồng, mà còn để báo thù cho những người bị tế tự, Sở Long lúc này cũng phải giết những người của Quỷ Môn này.

Lúc này, mấy người của Quỷ Môn lao đến, cũng đã giao đấu với Bàn Tử.

"Mẹ nó, dám động thủ với Bàn gia ta, không thấy à, Long gia của chúng ta có huyết mạch áp chế đối với các ngươi, Long gia, mau làm cho chúng quỳ xuống, có thể là do vừa rồi ngài ở xa, nên hiệu quả áp chế cũng giảm đi." Bàn Tử ỷ vào huyết mạch áp chế của Sở Long, khinh thường nhìn người của Quỷ Môn.

Những người của Quỷ Môn lao đến bây giờ chỉ là tiểu lâu la, hoàn toàn không nhận ra Kinh Hồng, càng không thể biết thân phận của Sở Long, nhưng tình hình thì họ biết rõ nhất, trong khoảnh khắc nghe thấy "huyết mạch áp chế", những người vốn đang cầm đại đao muốn tấn công Bàn Tử, không khỏi lần lượt dừng lại, do dự nhìn về phía Sở Long.

“Quỳ xuống!” Sở Long nhíu mày, cũng cảm thấy cách của Bàn Tử có thể thật sự hiệu quả, liền thử một lần.

“Quỳ cái mả nhà mày!

Anh em, lên cho tao, giết hết đám giả thần giả quỷ này.” Một trong những người của Quỷ Môn lập tức chửi lớn một tiếng, phát hiện cái gọi là huyết mạch áp chế không hề xuất hiện, lập tức lại cầm dao lao tới.

Mất hiệu lực rồi?

Cảnh này khiến mọi người nhìn nhau, nhưng Sở Long bây giờ cũng đã ra tay trước.

Dù không có huyết mạch áp chế, năng lực chiến đấu của anh cũng vô cùng mạnh mẽ.

Như bóng ma, anh trực tiếp lao đến trước mặt người vừa quát tháo.

Người đó hoàn toàn không kịp phản ứng, kết quả là bị Sở Long bóp cổ, xách lên như xách một con gà con.

“Vừa rồi ai nói ‘cái mả nhà mày’?” Giọng nói lạnh như băng của Sở Long như thể truyền ra từ địa ngục.

Người của Quỷ Môn sợ đến toàn thân run rẩy, chưa kịp nói gì, chỉ thấy Sở Long dùng sức ở lòng bàn tay, nghe một tiếng “rắc”, cổ của người đó trực tiếp bị Sở Long bẻ gãy.

“Giết!” Rõ ràng lúc này đã là cục diện “không ngươi chết thì ta vong”, Sở Long tự nhiên cũng không cần phải nương tay.

Dù sao anh cũng không phải thánh mẫu!

Bàn Tử và Lão Kim hai người cầm Hộ Long Đao, ở bên cạnh tấn công mạnh mẽ, Hộ Long Đao vô cùng sắc bén, gần như trong khoảnh

khắc tiếp xúc với binh khí của những người Quỷ Môn, đã chém đứt toàn bộ binh khí của đối phương.

Còn Kinh Hồng ra tay càng tàn nhẫn vô cùng, để báo thù, cô hạ thủ không chút lưu tình, chẳng mấy chốc, dưới chân cô đã nằm mấy cỗ thi thể.

Tại hiện trường, những người không ra tay, cũng chỉ có Ngô Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Ngô Thiên Chân không muốn động thủ, chuyện giết người đối với anh mà nói, có chút áp lực tâm lý.

Còn lý do Hoắc Tú Tú đưa ra càng đơn giản hơn, một tiểu cô nương, sao có thể tùy tiện đánh đấm giết chóc được.

A Ninh vốn định cùng Sở Long động thủ, nhưng cuối cùng lại bị Sở Long ngăn lại.

Anh không muốn tay A Ninh dính quá nhiều máu tanh.

Mấy người đại chiến, mặc dù phe Sở Long về mặt số lượng không thể so với những người của Quỷ Môn, nhưng một mặt binh khí trên tay mạnh mẽ, mặt khác thực lực của Sở Long và Kinh Hồng cũng vô cùng mạnh mẽ, nhất thời, chiến cục nghiêng về một phía.

Chẳng mấy chốc, những người của Quỷ Môn đã bị giết gần hết, chỉ còn lại người chủ trì tế tự trên tế đàn lúc đầu.

Người này rõ ràng không ngờ Sở Long lại có thể đánh như vậy, nhìn thấy người của mình đều bị giết, hắn quay người định bỏ chạy.

Nhưng kết quả là Sở Long lập tức ném Thanh Hồng Kiếm trong tay ra, Thanh Hồng Kiếm dưới ánh mặt trời phảng phất thật sự biến thành một đạo thanh hồng, trực tiếp đâm về phía người của Quỷ Môn đó.

Sự sắc bén của Thanh Hồng Kiếm cộng với sức mạnh của Sở Long, khiến người của Quỷ Môn đó hoàn toàn không kịp chạy trốn, Thanh Hồng Kiếm trực tiếp đâm xuyên qua đùi hắn, Thanh Hồng Kiếm mang theo một luồng sức mạnh cường hãn, trực tiếp ghim hắn trên tế đàn.

"A!" Hắn không nhịn được phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chương 155

Cũng chính lúc này, Sở Long cũng nhanh chóng lao lên tế đàn, chuẩn bị ép hỏi người của Quỷ Môn này lý do làm như vậy, đồng thời cũng hỏi xem xung quanh có người của Quỷ Môn khác không, nếu có, cũng đỡ phiền phức, trực tiếp giết hết một lượt.

Nhưng kết quả khiến anh không bao giờ ngờ tới, người đàn ông này cũng khá cứng rắn, thấy không thể chạy trốn, liền trực tiếp uống thuốc độc tự sát.

Sở Long trong lòng thầm chửi một tiếng chết tiệt, nhưng sự đã đến nước này, anh cũng không thể làm gì được.

Sở Long lúc thu lại Trường Hồng Kiếm, nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng kinh hô.

"...Tề lão gia tử?

Sao ngài lại ở đây?" Ngô Thiên Chân không nhịn được kinh hô một tiếng, Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cũng đầy vẻ không hiểu nhìn lão gia tử này.

Rõ ràng hai người đều nhận ra Tề lão gia tử.

Lão gia tử chính là "vật tế" cuối cùng được giữ lại không bị tế tự, lúc này Ngô Thiên Chân và mọi người vội vàng cởi dây thừng trên người Tề lão gia tử ra.

"Ngô Thiên Chân?

Hoắc Tú Tú?

Các cháu cũng ở đây à?" Tề lão gia tử lúc này cũng không nhịn được kinh hô một tiếng.

Bàn Tử tự nhiên không nhận ra lão gia tử này, lúc này liền đảo mắt, không vui nói: "Tề lão gia tử đúng không?

Ngài trả lời câu hỏi của tôi trước, tôi mới có thể trả lời ngài được, ngài tuổi đã cao, chạy đến đây làm vật tế phẩm à?" Tề lão gia tử lườm Bàn Tử một cái, Ngô Thiên Chân lúc này vội vàng kéo Bàn Tử lại, không để cái tên mồm mép này tiếp tục nói.

"Tề lão gia tử, Bàn Tử, Lão Kim, và vị này là anh Long, đều là bạn của cháu, Bàn Tử miệng hơi láu cá, nhưng người tốt, ngài đừng để bụng nhé." "Cháu lúc trước nhờ Tú Tú tra tìm hành tung của Chú Ba cháu, kết quả nhận được tin tức Chú Ba cháu lại ở đây, nên để tìm chú ấy, cháu mới vội đến." Ngô Thiên Chân đối với người lớn tuổi khá tôn trọng, đem ý định của mình nói sơ qua với Tề lão gia tử một lượt, ngữ khí cũng có vẻ khá cung kính.

"Anh Long, Bàn Tử, vị này là đại sư quốc học, Tề lão gia tử." Sau khi mấy người chào hỏi, Tề lão gia tử mới lên tiếng, nói: "Thiên Chân, cháu chắc cũng biết, ta đối với văn hóa Xá Quốc có chút hứng thú, một thời gian trước có một người đàn ông tự xưng là Trương Ngốc Tử đến chỗ ta, đưa cho ta xem cổ vật của Xá Quốc, là hắn đưa ta đến nơi này." "Trương Ngốc Tử?" Nghe Tề lão gia tử nói vậy, Ngô Thiên Chân và mọi người nhìn nhau, đặc biệt là Ngô Thiên Chân, trên mặt càng đầy vẻ kinh hỉ.

Ngô Thiên Chân vội vàng miêu tả dung mạo của cái gọi là Trương Ngốc Tử với Tề lão gia tử: "Có phải là người ngài gặp không?" Tề lão gia tử lập tức gật đầu, hỏi ngược lại: "Đúng vậy, là hắn, các cháu cũng nhận ra hắn?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, trên mặt Ngô Thiên Chân càng treo đầy vẻ kích động.

Sở Long và A Ninh hai người cũng nhìn nhau, không ngờ, Muộn Du Bình lại dùng thân phận "Trương Ngốc Tử", chỉ không biết, lần

này Muộn Du Bình đưa Tề lão gia tử này đến đây có mục đích gì?

"Đúng vậy, là bạn của cháu, nhưng cái tên Muộn... khụ khụ, Trương Ngốc Tử đâu rồi?" Mặc dù biết thân phận thật sự của Trương Ngốc Tử, nhưng vì Muộn Du Bình đã che giấu thân phận trước mặt Tề lão gia tử, nên Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng không cần phải vạch trần Muộn Du Bình.

Tề lão gia tử lắc đầu: "Người bạn đó của cháu có bản lĩnh lắm, thực ra những người này đều đến để đối phó Trương Ngốc Tử, chỉ là sau khi chúng ta gặp phải những người này trong khu rừng đó, thương vong quá nửa, Trương Ngốc Tử để cho ta có thời gian chạy trốn, một mình dẫn dụ những người truy sát ta đi." Nói đến đây, trên mặt Tề lão gia tử lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài một hơi, nói: "Ai, không ngờ, cuối cùng ta vẫn bị bắt." Nghe vậy, sắc mặt vốn đã thả lỏng của Ngô Thiên Chân lập tức lại căng thẳng.

Sự mạnh mẽ của những người của Quỷ Môn, Ngô Thiên Chân biết, mặc dù cũng biết thực lực của Muộn Du Bình, nhưng bây giờ lại không thể không lo lắng.

"Anh Long, chúng ta mau đi tìm anh ấy đi, lỡ như bị người của Quỷ Môn bắt được, hậu quả sẽ không thể lường được." Sở Long cười nhìn Ngô Thiên Chân, trong lòng thầm cảm khái một tiếng, quả nhiên là CP trong nguyên tác, lại quan tâm Muộn Du Bình như vậy, cũng không phụ sự chăm sóc của Muộn Du Bình đối với Ngô Thiên Chân trước đây. *[Chủ nhân thân yêu, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ, nhận được hai miếng Kỳ Lân Kiệt.]* Vì lúc trước không nghe rõ lựa chọn của hệ thống, Sở Long tự nhiên cũng không biết phần thưởng của hệ thống.

Nghe thấy Kỳ Lân Kiệt, Sở Long trong lòng có chút kích động, dù sao thứ này trong nguyên tác, cũng là một thần vật.

Sở Long lật tay, lập tức lấy ra một miếng Kỳ Lân Kiệt, thứ này vào miệng vô cùng đắng chát, có một khoảnh khắc, Sở Long còn muốn nhổ Kỳ Lân Kiệt ra, nhưng cuối cùng vẫn cố nuốt xuống.

Chỉ là...

Sở Long bất đắc dĩ, huyết mạch của anh rõ ràng đã vô cùng mạnh mẽ, tác dụng của Kỳ Lân Kiệt đối với anh rất nhỏ.

"A Ninh, ăn thứ này đi, mặc dù có chút đắng chát, nhưng đối với cơ thể của em sẽ có lợi ích lớn." A Ninh là người phụ nữ của anh, có thể cho cô thêm một thủ đoạn phòng thân, Sở Long hà cớ gì mà không làm.

A Ninh đối với lời nói của Sở Long hiển nhiên đã đến mức nghe răm rắp.

"Cảm ơn anh Long." Nhận lấy Kỳ Lân Kiệt, A Ninh cũng không để ý đến vẻ ngoài đen thui của nó, trực tiếp ăn vào.

Trong khoảnh khắc Kỳ Lân Kiệt vào cơ thể, A Ninh cảm giác trong cơ thể mình như có một ngọn lửa đang bùng cháy, khiến ý thức của cô cũng trở nên mơ hồ.

Rất may tình trạng này chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, một lúc sau, A Ninh hoàn toàn hồi phục.

Chương 156

Lúc này đầu óc cô vô cùng tỉnh táo, phảng phất như mọi mệt mỏi trước đây đều biến mất.

“Cảm ơn anh Long.” A Ninh kinh hỉ lại nói một tiếng cảm ơn.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức cười gian xáp lại: “He he, Long gia, cho em gái A Ninh ăn gì ngon vậy?

Có phần của tôi không, có thể chia cho Bàn Tử tôi một chút không?” Sở Long cũng không giấu giếm, nói: “Kỳ Lân Kiệt, nhưng đáng tiếc, chỉ có một miếng.” “Kỳ Lân Kiệt?” Rõ ràng mọi người cũng đều biết công hiệu mạnh mẽ của Kỳ Lân Kiệt, lúc này nghe Sở Long trả lời, Bàn Tử và mọi người từng người một đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Không bao giờ ngờ, trên người Sở Long lại có bảo bối như vậy.

Còn A Ninh, lúc này càng kích động đến mức lao vào lòng Sở Long.

“Ai, Long gia đối với phụ nữ thật tốt, Bàn Tử tôi mà là phụ nữ, cũng muốn làm người phụ nữ của Long gia.” Bàn Tử ra vẻ oán trách nhìn Sở Long một cái.

Sở Long lập tức rùng mình một cái, cười mắng: “Cút, đừng làm tôi buồn nôn.” Sau khi tạm thời giải quyết phiền phức, mấy người lại lên đường, trong lúc đó Hoắc Tú Tú thỉnh thoảng lại nhìn về phía bóng lưng của Sở Long, đôi mày thanh tú càng nhíu chặt lại, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Đi được một đoạn, trước mặt mọi người xuất hiện một khu rừng hòe.

Có lẽ vì đã có kinh nghiệm ở khu rừng đen, mọi người đối với rừng cây đều có chút ám ảnh tâm lý.

Cũng may, khu rừng này dường như không có tà ma, sau khi đi vào, sắc trời không thay đổi, xung quanh cũng không có gió lạnh.

Chỉ là...

"Mau nhìn kia!" Bàn Tử đi trước một bước vào rừng.

Ngay lập tức nhìn thấy, ở không xa, lại xuất hiện không ít thi thể của người trong Quỷ Môn.

"Chẳng lẽ ở đây cũng đã xảy ra đại chiến sao?" Sở Long và mọi người vội vàng đi tới, thấy những người nằm trên mặt đất, đều là người của Quỷ Môn.

Sau khi Sở Long gỡ mặt nạ đồng trên mặt những người này ra, kinh ngạc phát hiện, trước khi chết những người này không biết đã gặp phải chuyện gì, trên mặt đều đầy vẻ kinh hãi.

"Sao tàn nhẫn vậy?

Một dao cắt cổ?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng.

Trên người những người này gần như không có vết thương, chỉ có một vết thương trên cổ.

Rõ ràng những người này cũng đã chết được một thời gian, máu tươi ở cổ đã chảy cạn, ngay cả vết máu cũng đã khô lại.

"Vết thương do Hắc Kim Cổ Đao để lại." Trong khoảnh khắc nhìn thấy vết thương đó, Sở Long lập tức nói.

Anh cũng là người sở hữu Hắc Kim Cổ Đao, tự nhiên biết rõ hiệu quả của nó.

Tình hình bình thường, trên vết thương do Hắc Kim Cổ Đao để lại, sẽ có một loại khí tức vô cùng ẩn nấp, loại khí tức này chỉ có

người sở hữu Hắc Kim Cổ Đao mới có thể cảm nhận được.

Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, mặc dù không biết Sở Long rốt cuộc phán đoán như thế nào, nhưng với sự tin tưởng đối với Sở Long, tự nhiên không nghi ngờ gì.

"Trời, những người này hẳn là do Muộn Du Bình giết?

Vậy bây giờ Muộn Du Bình đâu rồi?" Ngô Thiên Chân căng thẳng hỏi một câu.

Chỉ đáng tiếc, câu hỏi này ở đây không ai có thể biết rõ.

"Mặc kệ, có thể tìm thấy tung tích của Muộn Du Bình cũng tốt, tôi thấy trời cũng đã hơi tối rồi, bây giờ chúng ta đi sâu vào rừng không phải là chuyện sáng suốt, không chừng trong rừng sẽ gặp nguy hiểm, hay là chúng ta trước tiên ở đây dựng trại đi, đợi ngày mai trời sáng rồi tiếp tục lên đường." Đề nghị của Sở Long tự nhiên không ai phản bác, dù sao, trong những người này, anh có quyền thống trị tuyệt đối.

"Thiên Chân, đi với tôi kiếm một ít củi khô." Bàn Tử gọi Ngô Thiên Chân đi.

Kinh Hồng vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Sở Long, trừ những lúc Sở Long muốn ở bên A Ninh, không tiện xuất hiện, những lúc còn lại gần như không rời nửa bước.

"Kinh Hồng, lại đây với ta, ta có chuyện muốn hỏi ngươi." Sở Long gọi Kinh Hồng đang ở bên cạnh đến trước những thi thể của Quỷ Môn.

Hành động của hai người lọt vào mắt Hoắc Tú Tú, Hoắc Tú Tú hiển nhiên vô cùng tò mò, định đi nghe lén hai người có bí mật gì muốn nói.

Chương 157

Kết quả là Hoắc Tú Tú vừa định đứng dậy, đã thấy A Ninh mỉm cười với mình.

"Anh Long không thích bí mật bị người ngoài nghe lén, nếu anh ấy muốn nói, tự nhiên sẽ nói rõ ràng trước mặt chúng ta, vì vậy Hoắc Tú Tú, tôi hy vọng cô đừng làm bậy." Lời nói của A Ninh tuy mỉm cười, nhưng trong đó lại đầy ý vị uy hiếp.

Hoắc Tú Tú lập tức sững sờ, ánh mắt lộ ra một tia u ám, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lườm A Ninh một cái, miệng chu lên, lại làm ra một biểu cảm bĩu môi không hài lòng: "Hừ, không nghe thì không nghe, tôi hiếm lạ à, nhưng mà A Ninh này, thấy Sở Long là đàn ông của mình, cứ như vậy đi nói chuyện với người phụ nữ khác, chẳng lẽ cô không tức giận không ghen sao?

Chúng ta đều là con gái..." Hoắc Tú Tú ra vẻ tinh ranh kỳ quái, mặt mày đầy vẻ hóng hớt.

A Ninh không nhịn được cười lại một tiếng, trong lòng hiểu rõ, cô nhóc này chắc là tức giận vì vừa rồi mình ngăn cản không cho đi nghe lén, nên mới cố ý nói những lời này để mình tức giận.

A Ninh nhìn về phía Sở Long, ánh mắt đầy tự hào và sùng bái: "Anh Long lợi hại như vậy, bên cạnh có thêm vài hồng nhan tri kỷ cũng là chuyện bình thường, tôi còn hy vọng anh ấy tìm thêm cho tôi vài người chị em nữa cơ, như vậy mới náo nhiệt, thế nào?

Hay là cô cũng gia nhập với bọn tôi đi?" A Ninh cười trêu chọc, trực tiếp ném câu hỏi này cho Hoắc Tú Tú.

Cô nhóc vừa rồi muốn làm cô khó xử, vậy thì bây giờ A Ninh tự nhiên cũng trực tiếp dùng lời nói khiến cô nhóc lúng túng.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, trong mắt đều đầy vẻ khó tin, miệng "cô" mãi nửa ngày, nhưng đều không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Không ngờ, A Ninh trước mặt lại hào phóng như vậy, một chút biểu hiện ghen tuông của con gái cũng không có.

"Tôi... tôi... tôi không muốn." Hoắc Tú Tú lập tức quay đầu đi, lúng túng không tiếp tục nói chuyện với A Ninh nữa.

Sở Long hiển nhiên không biết, một hành động nhỏ gọi Kinh Hồng lại, lại gây ra một "trận chiến" nhỏ giữa hai người phụ nữ.

Thực ra Sở Long tìm Kinh Hồng chỉ có một vấn đề.

"Không phải trong huyết mạch của các ngươi có lời nguyền huyết mạch rồng, phải tuân lệnh ta sao?

Nhưng tại sao lúc trước lời nói của ta, đối với họ lại không có hiệu quả?" Sở Long nhíu mày đầy vẻ không hiểu hỏi.

Vừa rồi thực ra đã muốn hỏi vấn đề này rồi, chỉ là trong đội có một Tề lão gia tử và Hoắc Tú Tú, hai người này không thể tin tưởng trăm phần trăm, tự nhiên không muốn trước mặt hai người, hỏi ra vấn đề này.

Dường như đã sớm đoán được Sở Long sẽ có câu hỏi này, Kinh Hồng lập tức trả lời: "Là vì loại mặt nạ này, nghe nói từ rất sớm, người của Quỷ Môn đã phát hiện ra một cây đồng khổng lồ vô cùng, từ trên cây đồng hái xuống cành cây, đem nó hoàn toàn luyện hóa, đúc thành loại mặt nạ này, có thể có hiệu quả áp chế rất lớn đối với lời nguyền huyết mạch rồng." Kinh Hồng thành thật trả lời.

Cây đồng?

Nghe vậy, Sở Long lập tức nhíu mày, lại ở khu vực này cũng phát hiện ra người của Quỷ Môn, trong đầu anh đã có một phỏng đoán.

"Xem ra, những chiếc mặt nạ có hiệu quả áp chế lời nguyền huyết mạch rồng này, hẳn là cành của cây thần ở Tần Lĩnh." Nói đến đây, Sở Long tò mò nhặt một chiếc mặt nạ đồng từ trên mặt đất lên, trong đầu tùy tiện nghĩ đến một sự vật.

"Vịt quay!" Theo khả năng của cây thần đồng, mặt nạ này đã là cành cây của cây thần đồng chế tác thành, hẳn là cũng có hiệu quả vật chất hóa.

Chỉ là...

Sở Long trợn tròn mắt nhìn chiếc cây thần đồng này mãi nửa ngày, nhưng kết quả là con vịt quay anh tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện.

Cái gọi là vật chất hóa, hoàn toàn không có.

"Sao vậy?

Chẳng lẽ vì đã được chế tác thành mặt nạ đồng, hiệu quả vật chất hóa đã biến mất rồi?" Sở Long thầm thì trong lòng.

"Chủ nhân, ngài sao vậy?" Nhìn Sở Long bây giờ đang kinh ngạc nhìn chiếc mặt nạ đồng, Kinh Hồng không nhịn được hỏi.

Sở Long không nói ra chuyện "vật chất hóa", dù sao chuyện này quá huyền ảo, từ miệng mình nói ra, trước khi chưa tự mình trải qua, cũng khó khiến người ta tin tưởng.

"Không có gì, về nghỉ ngơi đi." Sở Long quay người nhìn khu rừng dần dần tối lại.

Chương 158

Không biết vì sao, trong lòng lại xuất hiện một tia ngột ngạt.

Sau khi Bàn Tử và Ngô Thiên Chân kiếm củi khô về, mọi người bắt đầu bắc nồi, tùy tiện ăn một ít mì tôm và bánh quy nén.

Phải nói, chuối tiêu mà Bàn Tử mua lúc trước lúc này đã phát huy tác dụng lớn, trở thành món ăn vặt sau bữa ăn của mọi người.

"Như vầy đi, nửa đêm trước tôi gác, nửa đêm sau, Bàn Tử và Thiên Chân thay nhau gác." Sở Long sắp xếp, đối với điều này mọi người tự nhiên không có ý kiến.

Có lẽ ban ngày đã trải qua quá nhiều chuyện, lúc này mọi người gần như đều thân tâm mệt mỏi.

Ngay cả cái miệng láu cá của Bàn Tử, sau khi ăn xong quả chuối thứ ba, cũng xoa xoa bụng bò về lều của mình ngủ, không tiếp tục nói nhảm với mọi người.

Kinh Hồng vốn chuẩn bị ở bên cạnh Sở Long, từ khi quen biết Kinh Hồng, Sở Long phát hiện Kinh Hồng giống như một bảo mẫu kiêm bảo an, hận không thể một khắc không ngừng bảo vệ bên cạnh mình.

"Đã nhận ta làm chủ, nên nghe lệnh của ta, bây giờ về lều ngủ đi, với lại, A Ninh một mình ta cũng không yên tâm, nếu có ngươi ở đó, ta ít nhất cũng có thể yên tâm." Kinh Hồng vừa định từ chối, Sở Long trực tiếp đưa ra lý do như vậy.

Kinh Hồng cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu, lòng không cam tình không nguyện trở về lều của A Ninh.

"Ai, đêm dài đằng đẵng, không lòng nào ngủ được." Sở Long dựa

vào cây, nhìn đống lửa có chút ngẩn ngơ, thì nghe thấy trong lều của Bàn Tử truyền đến một tiếng động.

"Đừng quậy, ngủ đi." Ngô Thiên Chân ở cùng lều với Bàn Tử, Bàn Tử vừa dứt lời, Ngô Thiên Chân lập tức nói một câu như vậy.

Nghe vậy, trên mặt Sở Long lập tức lộ ra một nụ cười kỳ lạ, trong lòng không khỏi cảm thán, câu "Đừng quậy" kia của Ngô Thiên Chân thật sự quá dễ khiến người ta suy nghĩ miên man.

"Không ngủ được." Bàn Tử phàn nàn một câu.

Chỉ là...

Bàn Tử sau đó im lặng được ba phút, tiếp theo từ trong lều của Bàn Tử truyền đến một trận tiếng ngáy.

Sở Long câm nín, Bàn Tử lúc trước còn không lòng nào ngủ được, trong nháy mắt, lại trực tiếp ngáy khò khò.

Khả năng ngủ này cũng không ai bằng.

Sở Long nghe tiếng ngáy của Bàn Tử, nhìn cảnh vật đen kịt xung quanh, nhất thời cũng có chút ngẩn ngơ.

Không ngừng suy nghĩ về những trải nghiệm trong thời gian này, đến thế giới đạo mộ cũng đã được một thời gian rồi, lúc đầu, chỉ vì nhiệm vụ và lựa chọn của hệ thống mà tiến hành hoạt động đạo mộ.

Nhưng sau đó lại bắt đầu chủ động rồi, cảm giác trong đó, dường như có một luồng sức mạnh nào đó, đang thúc đẩy anh không ngừng tiến về phía trước.

"Vận mệnh?

Tương lai của mình rốt cuộc sẽ như thế nào?" Sở Long cười, trong lòng lập tức dâng lên hào khí.

Phải nắm giữ sức mạnh càng lớn hơn, vận mệnh của mình phải

do mình nắm giữ.

"Có điều, nếu cốt truyện Đạo Bút đi đến hồi kết, mình sẽ đi đâu về đâu?

Mình tiến vào thế giới đạo mộ, đạo mộ không chỉ có tam giác sắt của Thiên Chân, còn có tam giác sắt của Hồ Bát Nhất, và không ít tiểu thuyết loại đạo mộ, không biết mình có gặp được những tồn tại trong các chiều không gian khác sau khi cốt truyện Đạo Bút kết thúc không." Nói đến đây, Sở Long không khỏi có chút hưng phấn: "Nếu như vậy, nơi này chẳng phải sẽ trở thành thế giới đạo mộ tổng hợp sao?" Tất nhiên rồi, ý nghĩ này cũng chỉ là nhất thời thôi, dù sao tương lai còn dài, khả năng quá nhiều, đều không thể xác định rõ ràng được.

Cứ ngẩn ngơ như vậy đến mười hai giờ, Sở Long cũng có chút mệt mỏi, liền vỗ mông đứng dậy, đi đến lều của Bàn Tử và Ngô Thiên Chân.

Sở Long vừa mở lều ra, đã thấy Ngô Thiên Chân trực tiếp mở mắt, dùng một loại ánh mắt như thể nhìn thấy đấng cứu thế nhìn về phía Sở Long.

"Anh Long cuối cùng cũng đến rồi, mau đưa tên khốn này đi đi, tôi thật sự chịu không nổi rồi, vừa ngủ được một lát, đã bị tiếng ngáy của Bàn Tử làm cho tỉnh giấc." Cảm giác trong đó, Ngô Thiên Chân sắp bị Bàn Tử hành hạ đến phát khóc rồi.

Sở Long lúng túng cười một tiếng: "Xem ra sau này người gác đêm, ca đầu tiên phải giao cho Bàn Tử." Ngô Thiên Chân vô cùng tán thành gật đầu, lay Bàn Tử, định gọi Bàn Tử dậy.

Nhưng kết quả là Bàn Tử chỉ lật người, miệng nhếch lên, nói mớ: "Cao tiểu thư đừng quậy, lão Trư ta là người đứng đắn." Sở Long và Ngô Thiên Chân: ...

Hai người nghe vậy, không khỏi sững sờ, ngay sau đó cả hai đều không nhịn được cười phá lên.

Sở Long cười đá một cước, Bàn Tử đang mơ đẹp lập tức bị dọa tỉnh, hai tay nắm chặt quyền, căng thẳng nhìn xung quanh: "Ai, ai dám đánh lén ta?" Nhưng khi nhìn rõ Sở Long và Ngô Thiên Chân đang dùng ánh mắt câm nín nhìn mình, Bàn Tử lập tức cũng phản ứng lại, cười gượng gãi đầu.

Chương 159

"Bát Giới, đến lúc dậy gác đêm rồi." Bát Giới?

Nghe thấy cách gọi này, Bàn Tử trước tiên sững sờ, nhưng ngay sau đó dường như nhớ lại nội dung mình làm trong mơ, Bàn Tử hiếm khi sắc mặt bối rối.

"Ha ha, Long gia biết đùa, lão... phi phi phi, Bàn Tử tôi đi ngay đây." Bàn Tử cười gượng gãi gáy, vừa mới ngủ dậy, miệng còn không lanh lợi.

Chỉ là, đêm nay đã định là một đêm không yên bình.

Sở Long vừa ngủ được không lâu, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận kinh hô.

Gần như nghe thấy âm thanh, Sở Long đột nhiên giật mình tỉnh giấc: "Chuyện gì vậy?" Nhìn A Ninh và Kinh Hồng bên cạnh, phát hiện hai người cũng đều một mặt mơ hồ.

"Người đâu, cứu mạng, khụ khụ khụ, cứu mạng!" Một giọng nói đứt quãng từ bên ngoài truyền đến.

Nghe thấy âm thanh, Sở Long lập tức nhíu mày: "Hoắc Tú Tú?

Toi rồi, chẳng lẽ Bàn Tử gặp nguy hiểm?" Nghĩ đến đây, Sở Long vừa lao ra khỏi lều, trong tay cũng đã lấy ra Thanh Hồng Kiếm.

Lúc lao ra khỏi lều, Ngô Thiên Chân và mọi người cũng vừa hay chạy ra khỏi lều.

Nhưng khi mọi người nhìn rõ chuyện xảy ra tại hiện trường, từng người một đều sững sờ.

"...Sững sờ làm gì, mau... mau cứu tôi, tôi sắp bị tên mập này bóp

chết rồi.” Giọng nói ngột ngạt khó chịu của Hoắc Tú Tú đứt quãng truyền ra.

Lúc này người gặp nạn đúng là Hoắc Tú Tú, nhưng không giống như Sở Long nghĩ, tại hiện trường không hề xuất hiện kẻ địch, mà là...

Mấy người kinh ngạc nhìn thấy, lúc này hai tay của Bàn Tử đang siết chặt cổ Hoắc Tú Tú.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, sắc mặt của Bàn Tử cũng trở nên tái mét, biểu cảm méo mó dữ tợn vô cùng, như thể ác quỷ trèo ra từ địa ngục.

Kinh khủng tột độ!

“Vãi, Bàn Tử điên rồi à?” “Mau tách hắn ra!” Sở Long và mọi người hét lớn, chuẩn bị lao tới đẩy Bàn Tử ra.

Nhưng kết quả là vào lúc này, một tiếng mèo kêu vang lên.

Lúc nãy, Cửu Mệnh Miêu cũng đã đi ra khỏi lều, trong đôi mắt mèo lộ ra một tia hung ác.

Cũng kỳ lạ, sau khi nghe một tiếng mèo kêu, Bàn Tử vốn vô cùng hung dữ, lại như thể bị động kinh, thân thể trực tiếp run rẩy, may mắn là lúc này bàn tay đang siết chặt Hoắc Tú Tú, lúc này cũng đã buông ra.

“Khốn nạn, dám...” Hoắc Tú Tú tức giận giơ tay định tát Bàn Tử một cái, nhưng kết quả là Bàn Tử đột nhiên trợn mắt, trực tiếp ngã xuống đất, miệng còn có không ít bọt trắng trào ra.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Long và mọi người đều sững sờ, hoàn toàn không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy.

“Toi rồi!” Sở Long vội vàng chạy tới, cẩn thận kiểm tra thân thể Bàn Tử.

Chỉ lạ là, trên người Bàn Tử lại không có bất kỳ vết thương nào.

“Chuyện gì vậy?” Sở Long quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú bây giờ đang khó chịu xoa xoa cổ, phải nói Bàn Tử một tay bóp khá mạnh, lúc này trên cổ Hoắc Tú Tú, còn xuất hiện một vòng vết hằn đỏ máu, chiếc cổ nhỏ nhắn cảm giác sắp bị tên không biết thương hoa tiếc ngọc này bóp gãy rồi.

“Tôi biết chuyện gì đâu, tôi vừa ra ngoài, thấy tên này đứng bên đống lửa cúi đầu, miệng lẩm bẩm gì đó, tôi vốn định đi hỏi xem tên này làm sao, kết quả lại không ngờ, hắn trực tiếp lao tới bóp cổ tôi.” Nói đến đây, trên mặt Hoắc Tú Tú đều đầy vẻ uất ức.

“Tôi chiêu ai chọc ai, suýt chút nữa bị tên khốn này bóp chết.” Sở Long nghe Hoắc Tú Tú giải thích, trong lòng lại càng thêm mơ hồ.

“Đêm hôm khuya khoắt rời lều làm gì?” Sở Long hỏi một câu.

Nghe vậy, Hoắc Tú Tú lập tức không vui: “Tôi có thể làm gì chứ, tôi không thể nào nhìn trúng Bàn Tử, lén lút định làm chuyện bất chính với hắn chứ?

Chương 160

Tôi mà muốn tìm người, ít nhất cũng phải tìm người như anh." Nguyên bản nửa câu đầu của Hoắc Tú Tú, trong ngữ khí còn mang theo chút bất bình, kết quả là câu chuyện vừa chuyển, Sở Long cũng có chút không kịp đề phòng.

A Ninh cười nói thầm vào tai Sở Long một câu, Sở Long lập tức vỗ đầu, xem ra mình đã hồ đồ rồi.

"Anh Long, Bàn Tử có phải bị trúng tà rồi không?" A Ninh không nhịn được hỏi.

Sở Long nhìn Cửu Mệnh Miêu, Cửu Mệnh Miêu có hiệu quả khắc chế đối với tà ma, vừa rồi Cửu Mệnh Miêu kêu một tiếng, Bàn Tử trực tiếp hôn mê, trông có vẻ thật sự giống như trúng tà.

"Mày có cách nào làm hắn tỉnh lại không?" Sở Long nhìn Cửu Mệnh Miêu hỏi.

Hoắc Tú Tú dù sao cũng mới gia nhập đội ngũ, không biết sự kỳ diệu của Cửu Mệnh Miêu.

Nghe thấy Sở Long lại tìm một con mèo giải quyết vấn đề, không nhịn được nói: "Anh điên rồi à?

Nó là một con mèo, một con mèo có thể cứu người sao?" Sở Long không nói, chỉ cười trêu chọc nhìn Hoắc Tú Tú một cái.

Còn Ngô Thiên Chân thì bất đắc dĩ xoa trán, cảm thấy Hoắc Tú Tú chủ động tìm đến cửa để bị vả mặt.

Cửu Mệnh Miêu linh tính mạnh, tự nhiên có thể nghe hiểu được lời nói của con người.

Nó vô cùng nhân tính hóa lườm Hoắc Tú Tú một cái, sau đó "meo"

kêu một tiếng, dáng vẻ đó như thể đang đắc ý.

Tiếp theo Cửu Mệnh Miêu trực tiếp giơ chân, cào một cái lên trán Bàn Tử.

"Vãi cả nhà mày, ai lại tấn công Bàn gia?" Kết quả một cái cào xuống, Bàn Tử trực tiếp kinh hô một tiếng, ngồi dậy từ trên mặt đất.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái, sau đó kêu một tiếng như vậy.

Sở Long ha ha cười, nói với Cửu Mệnh Miêu: "Bây giờ rốt cuộc ai điên?" Bị một người một mèo "chế giễu" như vậy, Hoắc Tú Tú sắc mặt cũng có chút khó coi, cảm thấy bị một con mèo vả mặt.

"Bàn Tử, là Cửu ca của cậu cứu cậu đấy, mau cảm ơn Cửu ca của cậu đi." Ngô Thiên Chân thấy Bàn Tử không sao rồi, cũng thả lỏng, nói đùa với Bàn Tử.

"Cửu ca?" Bàn Tử trước tiên sững sờ, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nhỏ nhắn kiêu ngạo của Cửu Mệnh Miêu, lập tức phản ứng lại: "...Nó cứu tôi?" Bàn Tử theo phản xạ giơ tay lên sờ trán, kết quả là đau đến không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Vừa rồi lúc Cửu Mệnh Miêu hạ móng, không hề nương tay chút nào.

"Tự nhiên rồi, Cửu Mệnh Miêu có năng lực trấn áp tà ma, vừa rồi nếu không có Tiểu Cửu, cậu đã bóp chết Hoắc Tú Tú rồi." "Tiểu Cửu" là tên Sở Long đặt cho Cửu Mệnh Miêu.

"Tôi...

Bàn Tử, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại đột nhiên hạ sát thủ với Hoắc Tú Tú?" Câu hỏi này tất cả mọi người có mặt đều vô cùng tò mò, vì vậy Sở Long vừa hỏi ra,

Ngô Thiên Chân và mọi người liền ra vẻ tò mò đầy mặt nhìn tới.

Bàn Tử "a" một tiếng: "Tôi muốn giết cô ấy?

Không thể nào, Bàn Tử tôi là người vô cùng thương hoa tiếc ngọc, đúng rồi, vừa rồi trừ tà gì đó, cứu tôi gì đó là có ý gì?" Sở Long và mọi người nhìn nhau, có chút bất ngờ, không ngờ Bàn Tử lúc này lại "mất trí nhớ".

Không còn cách nào khác, Sở Long đem chuyện vừa rồi nhìn thấy kể lại cho Bàn Tử nghe một lượt.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc trợn tròn đôi mắt nhỏ híp của mình: "...Không thể nào?

Nơi này sao lại tà ma như vậy?

Dương khí của Bàn gia tôi sung túc như vậy, mà cũng sẽ trúng tà?

Tôi vừa rồi chỉ nhớ là đi ra kia đi tiểu, sau đó...

ừm?

Sau đó tôi quên mất đã xảy ra chuyện gì rồi." Bàn Tử chỉ vào cây hòe lớn không xa, mặt mày đầy vẻ bối rối.

Sở Long lúc này lập tức đứng dậy, định đi qua đó tìm hiểu.

Chương 161

Dù sao chuyện này nếu không làm rõ, tiếp theo sẽ không ngủ ngon được.

"Gào!" Chuyện lạ liên tiếp xảy ra.

Sở Long vừa mới đứng dậy, kết quả đã nghe thấy không xa truyền đến từng trận gầm rú.

Mấy người nhìn theo âm thanh, âm thanh đó vang lên từ hướng những thi thể bị Muộn Du Bình giết lúc trước.

Nơi cắm trại, cách những thi thể đó thực ra không xa.

Lúc này mọi người kinh ngạc nhìn thấy, những thi thể của người Quỷ Môn vốn đã chết hẳn, lúc này như thể sống lại, chậm rãi bò dậy từ trên mặt đất.

"Gào!" Những thi thể này không ngừng vặn vẹo thân thể, gào thét một tiếng về phía Sở Long.

Tiếp theo như những con sói đói, lao về phía Sở Long và mọi người!

"Meo!" Thấy cảnh này, Cửu Mệnh Miêu lập tức phát ra một tiếng kêu phẫn nộ.

Lưng nó cong lên, lông dựng đứng cả lên.

Phải nói, tiếng kêu của Cửu Mệnh Miêu cũng có tác dụng nhất định.

Trong tiếng kêu của mèo dường như mang theo một loại sóng âm xung kích huyền diệu, những thi thể vốn đang lao tới lúc này đều nằm rạp trên mặt đất.

“Vãi, Cửu ca lợi hại quá.” Thấy Cửu Mệnh Miêu lại có bản lĩnh như vậy, Bàn Tử lập tức rất không có giới hạn hét lên một tiếng “Cửu ca”.

Chỉ là Bàn Tử dường như vui mừng quá sớm.

Những thi thể đó tuy đã ngã xuống, nhưng chỉ một lúc sau, lại lần lượt bò dậy từ trên mặt đất, tiếp tục chạy về phía Sở Long.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu tiếp tục kêu gào, nhưng lần này, ngã xuống lại chỉ có một nửa số thi thể, số còn lại vẫn điên cuồng lao tới.

“Những thi thể này sao lại kinh khủng như vậy?

Lại có thể miễn nhiễm với tiếng kêu của Cửu Mệnh Miêu?” Ngô Thiên Chân không nhịn được kinh hô.

Cửu Mệnh Miêu hiển nhiên cảm thấy rất mất mặt, lập tức lao về phía những thi thể phía trước.

Cửu Mệnh Miêu đại phát miêu uy, thân thể nó như mũi tên nhọn bắn ra, trực tiếp lao đến trước mặt một trong những thi thể, móng vuốt mèo hung hăng vung ra, trực tiếp đánh ngã thi thể đó, gần như trong khoảnh khắc thi thể ngã xuống, Cửu Mệnh Miêu lập tức mượn lực, lại nhảy lên một thi thể khác.

Bất cứ thi thể nào bị móng vuốt của Cửu Mệnh Miêu đánh ngã, đều không thể bò dậy được nữa.

“Vãi,...

Cửu ca lợi hại quá!” Bàn Tử hưng phấn giơ ngón tay cái lên.

Ngô Thiên Chân cũng nghiêm túc gật đầu, nói: “Quả nhiên người lợi hại là Cửu ca, con mèo nuôi cũng lợi hại một bầy.” “Con mèo... lại lợi hại như vậy?

Tên này rốt cuộc là người thế nào, tại sao lại có thú cưng kinh

khủng như vậy?" Hoắc Tú Tú nhìn Sở Long, trong ánh mắt đó đầy vẻ tò mò.

Lúc này sự tò mò trong lòng cô như ngọn lửa hừng hực, gần như sắp thiêu cháy cô hoàn toàn.

Sở Long tay cầm Thanh Hồng Kiếm, lúc này đang nhìn chằm chằm phía trước, vào lúc này, một tiếng "đinh" nhẹ đột nhiên truyền đến.

Ngũ quan của Sở Long vô cùng mạnh mẽ, nếu vận dụng toàn lực ngũ quan, tự nhiên có thể nghe thấy những âm thanh mà người ngoài không thể nghe thấy.

Sở Long lập tức quay đầu, nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh.

Âm thanh vang lên từ cây hòe mà Bàn Tử đi tiểu lúc trước.

"Bên đó có điều kỳ quái." Sở Long lập tức gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp lao tới.

Chương 162

Lúc này, những thi thể đó cũng chú ý đến hành động của Sở Long, chúng điên cuồng gào thét, điên cuồng lao về phía Sở Long, trong chốc lát đã bao vây anh lại.

"Giết!" Thanh Hồng Kiếm vung lên, những cái đầu của thi thể này rơi xuống.

"Gào!" Nhưng vào lúc này, một thi thể như có linh tính, trực tiếp vòng ra sau lưng Sở Long, lao về phía anh.

Sở Long quay người, vừa chuẩn bị vung kiếm, kết quả lại thấy một bóng người xinh đẹp lao tới.

A Ninh tay cầm Kim Cương Tán, Kim Cương Tán như một cây búa lớn, hung hăng đập vào đầu thi thể đó, hung hãn vô cùng đập nát đầu thi thể.

"Anh Long, sau lưng anh cứ yên tâm giao cho em." A Ninh bung Kim Cương Tán ra, bảo vệ hoàn toàn sau lưng Sở Long.

Sở Long cảm kích nhìn A Ninh một cái, mặc dù với thân thủ của anh, không có A Ninh bảo vệ, Sở Long cũng hoàn toàn không cần lo lắng sau lưng bị lộ.

Nhưng tấm lòng của A Ninh, Sở Long tự nhiên không tiện từ chối.

Kinh Hồng thấy cảnh này, cũng định lao tới bảo vệ Sở Long, kết quả lại bị Bàn Tử ngăn lại.

"Em gái Kinh Hồng à, đừng đi chen vào làm gì, không thấy Long gia và A Ninh đang tình tình tứ tứ đánh cương thi sao?

Làm kỳ đà cản mũi như vậy không tốt đâu." Bàn Tử nói, không khỏi ngưỡng mộ nhìn về phía Sở Long.

Lão Kim gật đầu, cảm khái nói: “Ai, đời người, nếu có thể có được hồng nhan tri kỷ như vậy, còn cầu gì hơn.” Kinh Hồng không nói nữa, thần sắc phức tạp nhìn A Ninh một cái, không biết vì sao, lúc này trong lòng cô lại tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với A Ninh.

Sao mà cô hy vọng, người có thể bảo vệ sau lưng Sở Long là mình.

“Giết!” Kinh Hồng hét lên một tiếng, trực tiếp lao đến bên cạnh Cửu Mệnh Miêu, cùng Cửu Mệnh Miêu chém giết những thi thể đó.

Như muốn đem hết uất ức trong lòng ra ngoài.

Hoắc Tú Tú nhìn Kinh Hồng một cái, lại nhìn Sở Long và A Ninh lúc này phối hợp vô cùng ăn ý, trong lòng cũng nảy sinh một tia ngưỡng mộ.

“Mình mà có thể tìm được một nửa kia cũng có thể phối hợp ăn ý như vậy thì tốt rồi.” Hoắc Tú Tú thầm nghĩ.

Nhìn về phía A Ninh, bất cứ lúc nào dưới sự bảo vệ của A Ninh, những thi thể phía sau và hai bên Sở Long đều không thể làm hại anh.

Sở Long Thanh Hồng Kiếm vô cùng mạnh mẽ, dưới lưỡi kiếm sắc bén cắt xén, từng cái đầu người trực tiếp lăn xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Thiên Chân không nhịn được kinh hô một tiếng: “...'Tên điên chém đầu' lại xuất hiện rồi.” Nhưng dưới sự chém giết này, những thi thể đó nhanh chóng cũng bị giết hết, chúng nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Nhưng đúng vào lúc mấu chốt này, xung quanh đột nhiên thổi một trận gió lạnh, dưới ảnh hưởng của gió lạnh, một loạt tiếng chuông vô cùng dồn dập truyền đến.

“Gào!” Vào lúc này, những “thi thể” bị giết, lại như thể sống lại, lại từ trên mặt đất bò dậy.

Ngay cả những thi thể bị Sở Long chém đầu, cũng không hề bị ảnh hưởng mà giãy giụa đứng dậy.

Những thi thể này không ngừng vặn vẹo thân thể, dáng vẻ quỷ dị đó như những con zombie trong phim zombie.

Theo tiếng chuông dồn dập vang lên, những thi thể này cũng trở nên càng lúc càng điên cuồng.

Bàn Tử và Lão Kim hai người cũng lập tức gia nhập chiến cục, Hộ Long Đao trong tay họ tấn công mạnh mẽ.

Gặp phải những thi thể quỷ dị như vậy, Ngô Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử ba người hiển nhiên có chút không thể xen vào được.

Đặc biệt là Ngô Thiên Chân, mặc dù trên người anh có mang súng, nhưng đối phó với loại thi thể có thể hồi sinh này, súng hoàn toàn không có tác dụng, thứ thật sự có tác dụng là vũ khí lạnh.

Theo thời gian trôi qua, Sở Long và mọi người bây giờ cũng đều tập trung lại một chỗ.

Trước mặt họ, là một đám lớn thi thể không biết đã hồi sinh bao nhiêu lần.

Những thi thể này siết chặt bảo vệ cây hòe đó, như thể trên cây hòe tồn tại bảo bối nghịch thiên.

“Lao qua đó, trên cây đó có một cái chuông, những thi thể này có thể không ngừng hồi sinh, chắc chắn không thể thoát khỏi mối quan hệ với cái chuông đó.” Sở Long dùng hết thị lực, kinh ngạc nhìn thấy trên cành cây, có một cái chuông được buộc bằng dây đỏ.

Chương 163

Lúc này, cái chuông đồng đang lắc lư kịch liệt, như thể bị tà vật nhập vào.

Sở Long lao lên trước tiên, thanh kiếm Thanh Hồng trong tay anh cũng như được ban cho linh tính, chỉ thấy ánh sáng xanh lóe lên, mấy cỗ thi thể liền ngã xuống.

Chỉ là ngay khoảnh khắc những thi thể này ngã xuống, chúng lại muốn bò dậy lần nữa.

Đúng lúc này, A Ninh ra tay trước, cây Kim Cương Tán trong tay cô đập mạnh xuống.

Cuối cùng, dưới sự phối hợp của mấy người, Sở Long và đồng đội đã đến được dưới gốc cây hòe già kia.

Sở Long giơ kiếm, chuẩn bị chém cái chuông đồng xuống thì đột nhiên thấy trên cây xuất hiện một con rắn độc.

Con rắn đen kịt, dường như hòa làm một với màn đêm, nếu không phải Sở Long thị lực kinh người, có thể nhìn trong đêm, e rằng cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Con rắn độc dường như có linh tính, sau khi xuất hiện lại không tấn công Sở Long mà phóng thẳng về phía Lão Kim.

"Lão Kim, cẩn thận." Sở Long vội vàng lên tiếng, đồng thời cũng giơ kiếm Thanh Hồng lên.

Lão Kim rõ ràng không ngờ lúc này sẽ gặp nguy hiểm, dù sao tuổi cũng đã hơi cao, khả năng phản ứng cũng không nhanh nhạy bằng người trẻ.

Đến khi ông ta kịp phản ứng, con rắn độc đã sắp rơi xuống người

rồi.

Lúc này, đòn tấn công của Sở Long vẫn chưa tới, Lão Kim cũng không thể phản ứng kịp thời, một khi bị rắn độc cắn trúng, Lão Kim chắc chắn sẽ chết.

Trong gang tấc, một tia sáng đỏ đột nhiên lóe lên.

Ánh sáng đỏ phóng ra từ trong tay áo của Kinh Hồng, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Bàn Tử cũng không thể bắt được hình ảnh của nó.

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc con rắn độc sắp rơi xuống người Lão Kim, luồng sáng đỏ đó đã đâm vào con rắn, trực tiếp hất văng nó xuống đất.

"Là con rắn nhỏ màu đỏ đó sao?" Bàn Tử và những người khác lúc này không nhịn được kinh ngạc hô lên, trong lúc bận rộn đối phó với những thi thể lại bò dậy từ dưới đất, họ cũng chú ý đến động tĩnh của luồng sáng đỏ kia.

Đó chính là hậu duệ Đằng Long mà Kinh Hồng vẫn luôn nuôi dưỡng.

Rõ ràng, huyết mạch mạnh mẽ của tổ tiên đã ban cho con rắn nhỏ màu đỏ này khả năng chiến đấu cực mạnh cùng thiên phú linh tính cực cao.

Sau khi hất văng con rắn độc xuống đất, con rắn nhỏ màu đỏ trực tiếp há miệng cắn mạnh vào người nó.

Thân thể con rắn độc vốn đang ngóc lên lập tức mềm nhũn, bị con rắn nhỏ màu đỏ giết chết trong nháy mắt.

"Vãi, mạnh thế?" "Con rắn nhỏ này cũng đáng sợ quá rồi." Bàn Tử và Lão Kim trực tiếp bị chấn động, đặc biệt là khi nhìn về phía con rắn nhỏ màu đỏ, ánh mắt họ đều tràn đầy vẻ cảm kích.

Sở Long lúc này tung người nhảy lên, trực tiếp giơ tay chém vỡ cái chuông đồng trên đó.

Ngay khoảnh khắc chiếc chuông đồng bị phá hủy, những thi thể bị Sở Long chém cho tan nát nhưng vẫn không ngừng bò dậy từ dưới đất cuối cùng đã ngã xuống lần nữa, không còn bò dậy nữa.

Mọi người đều tò mò vây lại, Tề lão gia tử sau khi nhìn những mảnh vỡ của chiếc chuông đồng thì không nhịn được hỏi một câu, "...Chuyện gì vậy?" "Thủ đoạn của Quỷ Môn." Kinh Hồng im lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

Lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô lộ ra vẻ bừng tỉnh, cô chỉ vào cây hòe già trước mặt: "Cây hòe, cũng là cây quỷ, thuộc một trong ngũ quỷ thụ, Quỷ Môn có một bí thuật, có thể phối hợp với chiêu hồn linh và cây hòe để thi triển." "Chúng sẽ chuyên dùng ngũ quỷ thụ như cây hòe để khóa hồn, phối hợp với chiêu hồn linh, chỉ cần gió thổi qua, chuông vang lên, tất cả thi hài đã chết sẽ biến thành xác sống biết đi, chỉ không ngờ, người của Quỷ Môn lại tàn nhẫn đến vậy, ngay cả thi thể của người chết cũng không buông tha." Lời của Kinh Hồng cũng khiến mọi người hiểu sâu hơn về sự hung tàn của Quỷ Môn.

"Chỉ là tôi không hiểu, lẽ nào chúng đã sớm dự liệu được chúng ta sẽ đến đây sao?

Mới đặc biệt bố trí cơ quan như vậy ở nơi này?

Sao chúng lại đoán chắc chúng ta nhất định sẽ cắm trại ở đây?" A Ninh lên tiếng.

Đáng tiếc ở đây không có người của Quỷ Môn, tự nhiên cũng không ai có thể trả lời câu hỏi này.

"Tạm thời chắc là không còn nguy hiểm nữa, mọi người đi nghỉ

ngơi trước đi, tiếp theo tôi sẽ gác đêm.” Sở Long nói.

“Để em đi.” A Ninh có chút đau lòng nhìn Sở Long: “Anh Long đã canh nửa đêm đầu rồi, nếu nửa đêm sau lại tiếp tục canh, ngày mai làm sao cơ thể chịu nổi, ban ngày không chừng lại gặp nguy hiểm.” Sở Long cười lắc đầu, thực ra với huyết mạch cường tráng hiện tại của anh, dù một hai ngày không ngủ cũng không thành vấn đề.

“Anh Long, hay là thế này đi, tôi và Bàn Tử tiếp tục gác đêm, cũng không làm phiền Cửu ca phải ở ngoài cùng chúng tôi, đến lúc đó nếu thật sự gặp tà vật, Cửu ca cũng có thể cảnh báo giúp.” Thấy Sở Long định từ chối, Ngô Thiên Chân vội vàng nói.

Chương 164

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu kêu một tiếng, rõ ràng không có ý kiến gì với đề nghị này.

Thấy mọi người kiên trì như vậy, Sở Long cuối cùng chỉ có thể cười khổ một tiếng, gật đầu đồng ý.

Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của Cửu Mệnh Miêu: “Lần này phải nhờ mày giúp rồi, tiểu tử yên tâm, sau khi chuyện ở đây kết thúc, tao chắc chắn sẽ không bạc đãi mày đâu.” Cửu Mệnh Miêu rõ ràng rất hưởng thụ sự vuốt ve của Sở Long, nó hơi híp mắt lại, trong miệng còn phát ra tiếng “gừ gừ” thoải mái.

Sau một hồi vật lộn, mọi người quay lại lều, thực ra cũng không ai ngủ ngon được, may mắn là cả đêm cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm nữa.

Trời vừa sáng, mọi người qua loa thu dọn rồi tiếp tục lên đường.

Cả nhóm vừa đi vừa nghỉ khoảng hai ba tiếng đồng hồ thì đến một cửa hầm mỏ.

Phải nói rằng, Tề lão gia tử đừng nhìn tuổi đã cao, nhưng thân thể lại vô cùng rắn rỏi, đi một đoạn đường dài như vậy mà không hề có ý định tụt lại phía sau, vẫn theo sát đội ngũ.

Biểu hiện này khiến Bàn Tử cũng không nhịn được muốn hỏi thăm bí quyết dưỡng sinh của Tề lão gia tử.

Thông tin Hoắc Tú Tú nhận được khá đáng tin cậy, cô chỉ vào cửa hầm mỏ: “Đường tiếp theo phải đi vào từ bên trong.” Sở Long lấy đèn pha ra, đang định đi vào thì không ngờ lúc này từ trong hầm mỏ truyền ra một tiếng hét vô cùng chói tai.

Âm thanh cực kỳ nhức óc, đột ngột vang lên khiến Sở Long và mọi người đều cảm thấy màng nhĩ sắp bị chấn rách.

"Thứ gì vậy?" Sở Long quát lên.

Lúc này, chỉ thấy một bầy khỉ mặc áo giáp, đeo mặt nạ từ trong hầm mỏ lao ra.

Điều kỳ quái là, những con khỉ này giống như những binh lính trên chiến trường, trong tay mỗi con đều cầm một thanh kiếm đồng.

Lũ khỉ hét lên inh ỏi, vung kiếm đồng chém về phía Sở Long.

"Anh Long, chẳng phải chỉ là mấy con khỉ thôi sao, không cần anh ra tay, để tôi là được rồi." Bàn Tử vừa thấy Sở Long định ra tay, liền hét lớn một tiếng, ngăn cản hành động của anh.

Bàn Tử vung Hộ Long Đao trong tay, xông vào đám khỉ với những đường đao rộng mở.

Đừng xem thường đây chỉ là mấy con khỉ, nhưng sau khi giao thủ, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện mình đã xem nhẹ bầy khỉ này.

Lũ khỉ này giống như bầy khỉ mà Zoro trong One Piece gặp phải, khi tấn công lại biết dùng kiếm thuật.

Đặc biệt là số lượng của chúng, trong chốc lát đã vây chặt Bàn Tử và mọi người, làm sao có thể chém giết thoát ra được.

"Pằng!" Ngô Thiên Chân lúc này giơ súng lên bắn về phía lũ khỉ.

Nhưng áo giáp trên người lũ khỉ vô cùng dày, đạn bắn vào áo giáp căn bản không có tác dụng.

Trên đầu lũ khỉ còn đội mũ giáp giống như mũ bảo hiểm xe máy, phối hợp với áo giáp trên người, gần như đã phòng ngự toàn diện cho chúng.

"Chết tiệt, mấy con khỉ này mặc áo giáp dày như vậy, không thấy

nặng à?" Bàn Tử bất lực hét lên một câu.

Cũng không biết áo giáp trên người lũ khỉ được làm từ chất liệu gì, ngay cả thanh Hộ Long Đao sắc bén vô cùng lúc này cũng không thể chém rách hoàn toàn.

A Ninh lúc này vội vàng mở Kim Cương Tán ra, liên tục giúp mọi người chống đỡ những đòn tấn công không thể phòng ngự, tuy hiện tại vô cùng bận rộn, nhưng cũng có trật tự.

Sở Long nhìn cảnh này, không khỏi âm thầm gật đầu, mấy người họ bây giờ phối hợp ngày càng tốt.

"Đệch mợ nhà các người." Bàn Tử thật sự không khen nổi, ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Sở Long, kết quả Bàn Tử đã bị một con khỉ nhảy lên đạp mạnh vào bụng, đau đến mức phải lùi lại mấy bước.

Bàn Tử đang đeo ba lô trên lưng, vừa nãy vì để tiện lấy chuối ăn nên khóa kéo ba lô không được kéo hết.

Lúc này, khi cơ thể anh ta không ngừng hoạt động, chuối trong ba lô đều rơi ra ngoài.

Bàn Tử loạng choạng ngã xuống đất, kết quả điều khiến anh ta kinh hãi là, lúc này lại có mấy con khỉ lao về phía mình.

"Vãi, Bàn gia ta sắp quang vinh rồi." Bàn Tử theo phản xạ che đầu lại, nhưng cảm giác đau đớn bị khỉ đâm chết như trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Bàn Tử mở mắt ra nhìn, kết quả lại phát hiện mấy con khỉ vốn đang đánh nhau hăng say với mình, lúc này lại lao thẳng đến, nhặt hết chuối trên đất lên, không ngừng tranh giành.

Chương 165

Rõ ràng tuy lũ khỉ này được huấn luyện đặc biệt, nhưng cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của bản năng.

Chuối, đã tạm thời cứu Bàn Tử một mạng.

“Bàn Tử, dùng chuối thu hút lũ khỉ, sau đó dùng thuốc nổ trong ba lô, một lần diệt sạch lũ này.” Sở Long hét lên.

Không thể không nói, khả năng phản ứng của Bàn Tử vô cùng nhanh nhạy.

Gần như ngay khoảnh khắc Sở Long dứt lời, Bàn Tử đã ném phần lớn chuối trong ba lô ra.

Vừa thấy chuối, lũ khỉ lại trực tiếp từ bỏ tấn công, quay sang tranh giành chuối.

“Mau rời khỏi đây.” Sở Long vội vàng tránh xa khỏi hầm mỏ, lúc này Bàn Tử cũng lấy thuốc nổ trong ba lô ra, sau khi châm ngòi liền ném thẳng về phía lũ khỉ.

Bàn Tử quay người bỏ chạy, chưa chạy được mấy bước đã nghe thấy một tiếng nổ chói tai vang lên từ phía sau.

Còn có một luồng xung kích mạnh mẽ, giống như một chiếc ô tô đâm mạnh vào lưng Bàn Tử, trực tiếp hất văng thân hình hơn hai trăm cân của anh ta bay ra ngoài.

Vụ nổ kết thúc, bụi bặm lắng xuống, Sở Long và mọi người mới từ chỗ ẩn nấp đi ra.

Nhìn máu tươi và thịt nát đầy đất cùng với dáng vẻ chật vật kia, Sở Long và mọi người không nhịn được đều cười khổ.

“Bàn Tử, xem ra chuối của cậu là hữu dụng nhất đấy.” Ngô Thiên Chân cười nói: “Tôi thấy Bàn Tử thật có tầm nhìn xa trông rộng.” Bàn Tử lập tức vỗ ngực, nói đùa một câu: “Đó là điều tất nhiên, chuối lớn của Bàn gia, ai dùng người đó biết.” Mặc dù nguy cơ đã được giải trừ, đùa thì đùa, nhưng khi thực sự lên đường trở lại, mọi người cũng không dám lơ là.

Hầm mỏ dốc xuống, bên trong như một con đường dẫn xuống địa ngục, từng luồng khí lạnh không ngừng tỏa ra.

Đi được một lúc, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một gian thạch thất mái vòm.

Khoảnh khắc nhìn thấy thạch thất, lòng Sở Long và mọi người lập tức căng thẳng.

“Vãi, chúng ta vào cổ mộ rồi à?” Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử sáng lên, trực tiếp xông vào.

Sở Long và mọi người cũng đi theo vào, không khó để nhận ra, gian thạch thất mái vòm này hẳn là được đào dọc theo hang động bên trong núi, do khi bên ngoài trời mưa, nước mưa đổ vào, nên lúc này bên dưới thạch thất toàn là nước tù màu xanh lục.

“Nhìn kìa, bên kia có một lối ra.” Bàn Tử chỉ về phía không xa, chỉ thấy ở hướng anh ta chỉ đột nhiên xuất hiện một cánh cửa thấp, chỉ là muốn đi qua đó, bắt buộc phải lội nước.

Nước tù ở đây cũng không biết sâu bao nhiêu, dưới nước cũng không rõ có cơ quan hay không, Ngô Thiên Chân và mọi người nhất thời cũng do dự.

“Nước hôi quá.” Hoắc Tú Tú tỏ vẻ chán ghét.

Bàn Tử cười ha hả: “Tôi nói cô nghe, mùi này còn thơm chán, nếu gặp phải thi thể thối rữa, mùi hôi thối lâu năm đó còn có thể khiến cô

say đắm.” “Tôi xuống trước xem thử, nếu không có vấn đề gì thì mọi người hãy xuống.” Sở Long liền nói, cũng không đợi mọi người đáp lại, anh đã nhảy xuống trước.

Kết quả vừa nhảy xuống, nước tù đã ngập đến ngực Sở Long.

“Vãi, nước mẹ nó cũng sâu quá vậy?” Bàn Tử và mọi người tắc lưỡi, may mà các cô gái trong đội đều cao ráo, cũng không đến nỗi bị nước ngập qua đầu.

Sở Long đi về phía trước mấy bước, mới quay đầu lại nói: “Bên dưới là đá, đường bằng phẳng, có thể xuống, nhưng mọi người đều đi theo tôi, cẩn thận gặp phải cơ quan.” Một chân dẫm xuống đáy nước, Sở Long cũng yên tâm hơn, đáy nước bằng phẳng, đi lại tự nhiên cũng không tốn sức, nếu không, nếu bên dưới toàn là bùn lầy thì phiền phức rồi.

Một bước một hố không nói, không chừng còn có thể rơi vào bẫy.

“Lạnh thật đấy.” Bàn Tử vừa xuống nước đã rùng mình một cái, mọi người rõ ràng đều không ngờ sẽ phải xuống nước, tự nhiên không mang theo dụng cụ làm việc dưới nước.

May mà khả năng bơi lội của mọi người đều không tệ, dù thật sự gặp phải vùng nước sâu, mọi người cũng có thể bơi qua.

Mấy người nhanh chóng đi về phía cánh cửa thấp.

Ngoài việc gặp phải bầy khỉ kỳ quái lúc đầu, đoạn đường này Sở Long đi vô cùng an toàn.

Đến trước cánh cửa thấp, Bàn Tử không nhịn được thở phào một hơi: “Xem ra, chúng ta chắc sẽ không gặp nguy hiểm nữa nhỉ?

Trong nước có thi thể, chắc cũng bị ngâm cho nát rồi, cũng không thể biến thành cương thi.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, kết quả lời vừa nói ra, sắc mặt của Sở Long và mọi người đều trở nên khó coi.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận nguy hiểm.” Ngô Thiên Chân rút quân đao ra, cảnh giác nói.

Chương 166

Hoắc Tú Tú bị sự căng thẳng đột ngột của mọi người dọa giật mình, tưởng lại xảy ra nguy hiểm.

Cô vội vàng nhìn xung quanh, kết quả phát hiện xung quanh ngoài bóng tối đen kịt ra thì cũng không có nguy hiểm nào xuất hiện.

"Hả?

Sao vậy?" Thực ra lúc này đừng nói Hoắc Tú Tú, ngay cả Bàn Tử cũng có chút không hiểu.

"Tú Tú không biết chứ, Bàn Tử cái miệng quạ đen này, chỉ cần cậu ta nói an toàn, không gặp nguy hiểm, thì y như rằng sẽ có chuyện, miệng của Bàn Tử là được khai quang rồi." Ngô Thiên Chân vội vàng giải thích, nghe xong lời này, Bàn Tử tức đến mức không nhịn được trợn trắng mắt mấy cái.

Anh ta đi vào cánh cửa thấp trước tiên, lười để ý đến đám người này.

Cùng với sự tiến sâu của mấy người, nước xung quanh cũng trở nên ngày càng sâu hơn.

Ánh sáng từ mấy chiếc đèn pha tạo thành nguồn sáng duy nhất ở nơi này, mọi người chú ý, ở phía trước không xa, có một khúc cua chín mươi độ.

Bàn Tử và mọi người đang chuẩn bị đi qua thì thấy Sở Long phía trước giơ tay lên, ra hiệu mọi người tạm thời dừng lại.

"Nghe kìa, phía trước hình như có động tĩnh." Lời Sở Long vừa dứt, tất cả mọi người đều theo phản xạ dừng lại.

Tuy nhiên, dù Sở Long đã ngừng hành động, nhưng tiếng nước lại

không hề ngưng, chỉ nghe từ khúc cua phía trước, vọng ra từng trận tiếng nước vỗ.

Cảm giác như có một con vật lớn đang lao đến từ hướng đó.

"Mọi người cẩn thận." Sở Long lập tức cầm lấy kiếm Thanh Hồng.

Cũng chính lúc này, chợt thấy một bóng đen nhanh chóng xuất hiện từ khúc cua, chỉ là mọi người thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ diện mạo cụ thể của bóng đen đó, nó đã trực tiếp lặn xuống nước.

Chỉ thấy mặt nước lập tức nổi lên một trận sóng lớn, nước tù cuồn cuộn trực tiếp tạt vào mặt Sở Long và mọi người, cảm nhận mùi hôi thối của nước tù, Bàn Tử không nhịn được nôn khan.

Nhưng cũng trong nháy mắt, con quái vật đó đã lao đến trước mặt Sở Long.

Do đang ở trong nước, ngay cả thân hình của Sở Long cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, hoàn toàn mất đi sự linh hoạt như trên cạn.

Thậm chí còn không kịp né tránh, đã bị con quái vật va chạm cực mạnh, trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

Ngay cả Bàn Tử lúc này cũng bị liên lụy, xui xẻo hơn, còn bị lực hất văng của Sở Long đâm mạnh vào, cả người trực tiếp chìm xuống nước.

"Vãi, ...

ọe, nước kinh quá." Bàn Tử vội vàng trồi lên khỏi mặt nước, không nhịn được nôn khan một trận.

May mà nơi này diện tích khá lớn, Sở Long và mọi người lập tức tản ra.

Cũng chính lúc này, Sở Long mắt tinh đã nhìn thấy, phía sau lưng

Bàn Tử dưới nước đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

"Bàn Tử, cẩn thận sau lưng." Nhưng, lời nhắc nhở của Sở Long lúc này rõ ràng đã hơi muộn, bóng đen kia đã đâm mạnh vào mông Bàn Tử, đau đến mức cả người anh ta co giật.

"Đệch mợ, mông của tôi!" Bàn Tử cảm giác cú va chạm vừa rồi, gần như muốn hất tung mông anh ta thành bốn mảnh.

Bóng đen kia định tiếp tục tấn công Bàn Tử, nhưng lúc này một loạt tiếng súng vang lên, Ngô Thiên Chân cuối cùng đã phản ứng lại, từ trong túi chống nước lấy ra súng lục, bắn một loạt vào bóng đen dưới nước.

Tuy nhiên, con quái vật dưới nước da dày thịt béo, đạn đối với nó ảnh hưởng rất nhỏ.

"Lên, trèo lên mấy pho tượng đá kia đi." Trong mộ thất này, có không ít tượng đá đổ nát, những pho tượng này đều cao hơn mặt nước.

Sở Long hét lớn một tiếng, chuẩn bị bơi về phía pho tượng đá không xa.

Dù sao chiến đấu dưới nước tuyệt đối không thể đối kháng với quái vật chuyên sống dưới nước được, chỉ có rời khỏi mặt nước, mới có cơ hội lớn hơn để chiến thắng con quái vật đó.

Chỉ là Sở Long vừa hét lên, cũng đã thu hút con quái vật kia.

A Ninh hiện đang ở bên cạnh anh, Sở Long liền đẩy A Ninh sang một bên, đồng thời cầm chặt thanh kiếm Thanh Hồng trong tay.

Chương 167

Cũng chính lúc này, con quái vật nhanh chóng áp sát.

Dưới nước, tốc độ của con quái vật vô cùng nhanh, ngay cả Sở Long lần này cũng dự đoán thất bại, trực tiếp bị quái vật đâm trúng.

Bị đâm trúng lần nữa, Sở Long cảm giác ngũ tạng lục phủ trong cơ thể như muốn bị đâm lệch vị trí, nhưng cuối cùng nhờ vào thực lực cường tráng của bản thân, anh đã cứng rắn chịu đựng cú va chạm này.

Đồng thời Sở Long cũng đâm kiếm Thanh Hồng xuống.

Trong lúc tiếp xúc vừa rồi, Sở Long kinh ngạc phát hiện, trên người con quái vật có một lớp vảy rất trơn và dày, nhưng vảy dù dày cũng không thể cản được sự sắc bén của kiếm Thanh Hồng.

Chỉ trong chốc lát tiếp xúc, kiếm Thanh Hồng đã trực tiếp để lại một vết xước trên người con quái vật.

Một mảng lớn máu tươi chảy ra từ người nó.

"Anh Long uy vũ." Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức hô lên, lúc này dưới sự cầm chân của Sở Long, họ đã lần lượt trèo lên những pho tượng kia.

Quái vật bị đau, lúc này tuy cuồng nộ, nhưng cũng không dám tiếp tục tấn công Sở Long.

Quái vật quay người lại lao về phía Bàn Tử.

Do cú va chạm vừa rồi, sự linh hoạt của Bàn Tử rõ ràng đã giảm đi không ít, lúc này còn chưa trèo lên được pho tượng.

"Bắn đi, mẹ nó, bắn chết nó." Cảm nhận động tĩnh sau lưng, Bàn

Tử lập tức kinh hãi la lên.

Thực ra lúc này đâu cần Bàn Tử "hiến kế", Ngô Thiên Chân và những người khác đứng trên tượng đá lập tức bắn một loạt vào bóng đen dưới nước.

Bị tấn công bởi làn đạn dày đặc, bóng đen cuối cùng chỉ có thể từ bỏ việc truy sát Bàn Tử.

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng mọi người đều đã trèo lên được tượng đá.

"Long gia, anh có biết đây là con quỷ gì không?

Mẹ nó đau quá, mông của Bàn gia sắp bị đâm nát rồi." Bàn Tử không ngừng xoa mông, vẻ mặt đầy bất mãn.

Sở Long nhíu mày, thực ra lúc này trong lòng anh đã có suy đoán.

Có thể xuất hiện vào lúc này, nếu theo diễn biến của nguyên tác, hẳn là Triết La Khuê.

Chỉ là con quái vật vừa rồi, rõ ràng còn to lớn hơn Triết La Khuê trong tưởng tượng.

Ý niệm của Sở Long vừa lóe lên, đã thấy dưới nước truyền đến một trận tiếng sóng gợn.

Rõ ràng con quái vật phát hiện Bàn Tử và mọi người đều đã trốn lên tượng đá, tỏ ra vô cùng phẫn nộ.

Mối thù bị chém thương, nó nhất quyết không chịu bỏ qua.

Chỉ thấy, con quái vật trực tiếp lao lên từ dưới nước, như một mũi tên sắc bén, hung hãn lao về phía pho tượng của Sở Long.

Rõ ràng lúc này, con quái vật muốn dựa vào lớp vảy dày của mình, đập nát pho tượng đá, để Sở Long lại rơi xuống nước.

“Vãi, con quái vật mẹ nó chứ.” Bàn Tử và mọi người kinh hãi la lên, cùng với sự lao lên của con quái vật, mọi người cũng đã nhìn rõ bộ dạng thật của nó.

Một con cá dài tới bốn năm mét, chỉ là tướng mạo của nó vô cùng hung tợn, đầu nó rất dài, có một cái miệng lớn bằng cái chậu nước, trong miệng toàn là những chiếc răng nhỏ có ngạnh ngược.

Nếu bị cắn một miếng, e rằng cũng phải mất một hai miếng thịt.

“Anh Long cẩn thận!” Thấy con cá quái sắp đâm vào Sở Long, mọi người đều lo lắng hét lớn.

Hiện tại Sở Long đang ở trước mặt con cá quái, Bàn Tử hoàn toàn không dám nổ súng, sợ sẽ làm bị thương Sở Long.

Nhưng Sở Long nghệ cao gan lớn.

Lúc này, thanh kiếm Thanh Hồng trong tay anh đã được đổi thành kiếm Hiên Viên.

Chương 168

Cùng với ý niệm của Sở Long lóe lên, trên kiếm Hiên Viên lập tức bốc lên một ngọn lửa vàng rực.

"Chém!" Ngay khoảnh khắc con cá quái sắp đâm vào pho tượng của Sở Long, anh tung người nhảy lên, kiếm Hiên Viên cũng lập tức vung ra.

Ngọn lửa vàng rực kia như một thanh đao chém mạnh xuống.

Kiếm Hiên Viên sắc bén, ngay cả quan tài đồng cũng có thể chém vỡ, huống chi là một con cá quái.

Con cá quái lập tức kêu thảm một tiếng, cái đầu quái dị khổng lồ của nó trực tiếp bị chém xuống.

Giết chết con cá quái, Sở Long cũng theo đó rơi xuống nước.

Đến khi Sở Long lại lao lên từ dưới nước, mặt nước đã đầy máu tanh hôi.

"Anh Long uy vũ." "Long gia bá khí." "Đi theo chủ nhân, tôi phát hiện tôi chỉ cần biết hô 666 là được rồi." Trong chốc lát, Bàn Tử và mọi người đều kinh ngạc hô lên.

Kinh Hồng tuy khi thấy Sở Long sử dụng kiếm Hiên Viên đã biết anh nhất định sẽ không sao, nhưng cũng đến lúc này mới thả lỏng.

Trong lòng Kinh Hồng đầy tự trách, cảm thấy mình là người bảo vệ đã thất trách, lại để chủ nhân gặp nguy hiểm.

Ngược lại là A Ninh, lúc này vô cùng kích động, nhìn về phía Sở Long, trong mắt càng tràn đầy vẻ tự hào.

Đây chính là người đàn ông của cô, một người đàn ông mạnh mẽ

phi thường.

“Thanh kiếm đó mạnh quá, anh ta rốt cuộc có lai lịch gì?” Hoắc Tú Tú kinh ngạc nhìn thanh kiếm Hiên Viên trong tay Sở Long, cơ thể không nhịn được run rẩy.

Điều càng khiến cô kinh ngạc hơn là, Sở Long vung tay một cái, thanh trường kiếm vàng rực kia lại như biến ảo thuật mà biến mất hoàn toàn.

“Quả nhiên là con hàng này, nhưng bất kể là thân hình hay mức độ hung hãn, đều mạnh hơn trong nguyên tác không ít.” Sở Long bơi đến bên cạnh thân cá đã bị cắt đứt, vì nguy hiểm đã được giải trừ, lúc này, Bàn Tử và mọi người cũng lần lượt xuống nước.

“Soạt!” Nhưng, ngay khi mọi người đang ở bên cạnh thân cá quái, cái đầu cá vốn đang nằm trong nước lại đột nhiên động đậy.

Đầu cá đột nhiên “sống” lại, cái miệng to bằng chậu nước đột ngột lao về phía mông Bàn Tử.

Bàn Tử vừa kinh ngạc vừa tức giận, con cá quái chết tiệt này lại cứ nhắm vào mông anh ta.

“Meo!” Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, tiếng kêu của Cửu Mệnh Miêu vang lên.

Chỉ thấy bóng mèo lóe lên, Cửu Mệnh Miêu trực tiếp lao lên người đầu cá.

Khi đầu cá chuẩn bị phản kháng, Cửu Mệnh Miêu lại nhờ vào tốc độ của mình trực tiếp lao lên thân cá.

Cái đầu cá tức giận lao tới, nhưng trớ trêu thay, ngay khi đầu cá sắp cắn vào thân cá, Cửu Mệnh Miêu lại tung người nhảy lên, chạy đến pho tượng đá đã vỡ nát.

Đầu cá bị trêu đùa quay cuồng, chỉ số tức giận cũng trực tiếp bị lấp đầy.

Lúc này, đầu cá không thèm để ý gì nữa, trực tiếp lao về phía pho tượng đá đã bị đâm nứt trước đó.

Phải nói rằng, linh tính của Cửu Mệnh Miêu thực sự mạnh mẽ, nó cứ nhìn cái đầu cá lao tới, ngay khoảnh khắc sắp va vào đầu cá, Cửu Mệnh Miêu mới đột ngột tung người nhảy lên, trực tiếp thoát khỏi phạm vi tấn công của đầu cá.

"Rầm!" Một tiếng động lớn, đầu cá trực tiếp bị những mảnh vỡ của pho tượng đá đè lên.

"Meo!" Cửu Mệnh Miêu kêu một tiếng, bước đi những bước cao ngạo, men theo những mảnh đá vỡ nổi trên mặt nước, mới từ từ đến trước mặt đầu cá.

Chỉ thấy Cửu Mệnh Miêu giơ móng vuốt lên, cào mạnh vào một bên đầu cá.

Giây tiếp theo, đầu cá không còn động tĩnh.

"…" Sau khi nhìn thấy cảnh này, mọi người lập tức nhìn nhau.

Hoàn toàn bị thực lực mạnh mẽ và linh tính của Cửu Mệnh Miêu chấn động.

"Sao tôi cảm giác, Cửu ca vừa rồi không phải đang tấn công đầu cá, mà là đang trêu đùa nó, giống như mèo vờn chuột vậy." "Không sai, vốn có thể trực tiếp giết đầu cá, kết quả lại chọc giận nó trước, sau đó để nó đâm vào tượng đá bị đè, cuối cùng mới dùng móng vuốt tung ra một đòn chí mạng, chậc chậc, linh tính của Cửu ca cũng quá nghịch thiên rồi." Mọi người đều không khỏi cảm thán, ngay cả Sở Long lúc này cũng có chút khó tin.

Chương 169

“Hả?

Cửu ca không ra sao?” Mọi người ngẩn ra, lẽ ra sau khi giết đầu cá, Cửu Mệnh Miêu nên xuất hiện mới phải, nhưng kết quả bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu.

Mấy người tò mò bơi về phía sau đầu cá.

“Meo!” Sau khi nhìn thấy mọi người, Cửu Mệnh Miêu chỉ khẽ kêu một tiếng.

“...Vãi, Cửu ca đang ăn đại tiệc à.” Bàn Tử và mọi người không nhịn được đều cười.

Giống như khỉ ăn chuối, mèo ăn cá cũng là thiên tính.

Lúc này Cửu Mệnh Miêu đang ngấu nghiến thịt trên đầu cá.

Lần này Cửu Mệnh Miêu đã lập công lớn, mọi người tự nhiên sẽ không quấy rầy nó ăn cá.

“Long gia, rốt cuộc đây là quái vật gì vậy, anh biết không?

Con hàng này cũng quá hung tàn rồi, mông của Bàn gia tôi bây giờ vẫn còn đau đây.” Bàn Tử xoa xoa mông, vẻ mặt khổ sở.

Sở Long chưa kịp trả lời, Hoắc Tú Tú bên cạnh đã che miệng cười: “Anh Bàn Tử, trước đó không phải anh nói, gặp phải tà vật thì dùng mông ngồi chết nó sao?

Mông của anh lợi hại lắm mà, gặp một con cá, mông anh đã sợ rồi à?” “Tôi… tôi…” Bàn Tử bất lực chịu thua, lời do mình nói ra, thật không tìm được cớ để phản bác.

May mà lúc này lời tiếp theo của Sở Long đã giúp Bàn Tử hóa giải

sự lúng túng.

Sở Long cười nói: "Con cá này hẳn là Triết La Khuê, loài hung dữ nhất trong các loài cá nước ngọt, chỉ không biết tại sao, con hàng này lại xảy ra biến dị, ngay cả khi đầu bị chặt xuống, vẫn không chết." Sự hung hãn của đầu cá vừa rồi, trong lòng Sở Long cũng ngẩn ra.

Cảnh tượng vừa rồi diễn ra quá nhanh, nếu không phải Cửu Mệnh Miêu kịp thời tấn công, e rằng Bàn Tử lần này thảm rồi.

"Mọi người đều không sao chứ?

Có ai bị Triết La Khuê cắn không?" Điều đáng mừng là, mọi người tuy bị thương ít nhiều, nhưng trên người không có gì đáng ngại.

Ngay cả Tề lão gia tử, cũng chỉ có vẻ hơi lộn xộn một chút: "Ha ha, cũng may nhờ có đồng chí Bàn ở phía trước thu hút sự chú ý của Triết La Khuê, nếu không thì, một bộ xương già như tôi cũng phải bỏ mạng ở đây." "Đồng chí Bàn, lần này cũng phải cảm ơn cậu." Lời của Tề lão gia tử rất chân thành, trong lòng Bàn Tử và mọi người cũng hiểu Tề lão gia tử bây giờ không phải cố ý dùng lời nói để châm chọc Bàn Tử.

Nhưng lời cảm ơn này, Bàn Tử nghe thế nào cũng cảm thấy rất khó chịu.

Sở Long và mọi người nhìn nhau, không nhịn được cười lớn.

Mấy người nghỉ ngơi trên tượng đá một lúc rồi tiếp tục lên đường.

Sau chuyện về con Triết La Khuê biến dị, mọi người trở nên càng thêm cẩn thận, họ đi dưới nước suốt nửa tiếng đồng hồ.

Dưới làn nước lạnh băng, mấy người gần như cảm thấy sắp bị đông thành đá, may mà lúc này, cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra.

Ở phía không xa, có một con đường, con đường này cao hơn mặt nước, có một vài bậc thang để Sở Long có thể chạy lên.

Mấy người đi lên con đường, phát hiện con đường này dường như để chống sạt lở, xung quanh có không ít gỗ chống đỡ, tuy đã bị hơi nước ăn mòn bao nhiêu năm qua, những cây gỗ này đã mục nát, nhưng thân núi sau bao nhiêu năm biến đổi, cũng đã đạt được sự cân bằng nhất định.

Ít nhất trong trường hợp không có chấn động đặc biệt, nơi này chắc sẽ không bị sạt lở.

Không thể không nói, trời không tuyệt đường người, đi sâu vào con đường một chút, mọi người phát hiện một mảnh đất khô, xung quanh lại có không ít gỗ mục.

Những khúc gỗ mục này khá khô, mọi người liền nhóm lửa sưởi ấm, hong khô quần áo trên người, cũng xua tan đi cái lạnh trước đó.

Đống lửa bùng lên, không chỉ mang lại hơi ấm, mà còn xua tan bóng tối xung quanh.

Con người là sinh vật hướng về ánh sáng, có ánh lửa vàng ấm áp, cảm giác an toàn trong lòng mọi người cũng tăng lên không ít.

"Ọt ọt!" Bàn Tử cười gượng sờ bụng: "Ở đây cũng được, hay là tìm chút gì ăn đi?" Nói rồi, Bàn Tử chuẩn bị lấy thức ăn trong ba lô ra ăn.

Nhưng kết quả đúng lúc này, một tiếng "soạt" vang lên từ phía không xa.

Chương 170

Có kinh nghiệm với con Triết La Khuê vừa rồi, Bàn Tử đã có chút hoảng sợ.

Vừa nghe thấy tiếng động, mọi người lập tức đứng dậy, người thì rút súng, người thì cầm vũ khí.

Tiếng sột soạt đó rất dày đặc, chỉ nghe tiếng thôi cũng có thể đoán được, dường như có một bầy gì đó đang lao về phía này.

Tiếng động đó không ngừng đến gần, như tiếng gào thét của ác quỷ, nghe mà tim Bàn Tử và mọi người đều đập nhanh hơn.

Nhưng… khi tiếng động đó sắp đến gần nơi ánh lửa chiếu tới, nó lại hoàn toàn biến mất.

Trong chốc lát, cả con đường dường như rơi vào một sự tĩnh lặng đến cực điểm, trong bầu không khí tĩnh lặng ngột ngạt này, mọi người thậm chí còn cảm thấy hơi thở của mình cũng trở nên nặng nề.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

Sở Long lắc đầu: "Quần áo hong khô rồi, nhanh chóng rời khỏi đây." Sưởi ấm khoảng nửa tiếng đồng hồ, trong thời gian đó vì xảy ra chuyện âm thanh kỳ quái, Bàn Tử cũng không nhắc đến chuyện ăn uống nữa, đợi quần áo gần khô, mọi người mới dập lửa, cầm đèn pha đi về phía trước.

"A!" Nhưng, mọi người vừa đi được một lúc, đã nghe thấy Bàn Tử đi cuối cùng hét thảm một tiếng.

Mấy người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy lúc này, một con dơi đột nhiên bay đến trước mặt Bàn Tử, vì con vật này xuất hiện đột ngột, Bàn Tử nhất thời không để ý, mới bị dọa giật mình.

Bàn Tử cầm Hộ Long Đao trong tay, chém con dơi.

Ngô Thiên Chân thấy cảnh này, không nhịn được muốn trêu chọc Bàn Tử: "Bàn Tử, lá gan của cậu cũng…" Lời còn chưa dứt, anh ta đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Cũng chính lúc này, một ý nghĩ kinh hoàng hiện lên trong đầu mọi người.

"…Anh Long, nếu tôi nhớ không lầm, dơi hình như… là sinh vật sống theo bầy đàn phải không?" Ngô Thiên Chân nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Lúc này hoàn toàn không cần Sở Long trả lời, Bàn Tử đã trực tiếp cầm đèn pha, chiếu lên đỉnh đầu mình.

Ngay lập tức, họ nhìn thấy một lớp dơi dày đặc, lúc này đang treo ngược trên xà gỗ trên đầu.

Lũ dơi này vốn đã đen kịt, lại lợi dụng bóng tối để che giấu thân hình, căn bản không dễ bị phát hiện.

Bàn Tử bây giờ chỉ chú ý phía trước, đâu có ngờ trên đầu cũng có nguy hiểm.

Lúc này, bầy dơi dày đặc gần như có thể khiến người mắc hội chứng sợ lỗ nhìn thấy mà ngất đi, dưới sự kích thích của ánh đèn, chúng lần lượt phát ra những tiếng kêu kinh hãi, bay xuống từ xà gỗ.

Lũ dơi này như những con quỷ đêm, điên cuồng lao về phía Sở Long.

Mọi người lập tức cầm vũ khí trong tay bắt đầu không ngừng chống cự lũ dơi này.

Bàn Tử khá xui xẻo, thanh Hộ Long Đao trong tay vừa vung lên, kết quả bị một con dơi cắn một miếng, đầu anh ta lập tức choáng

váng.

"…… Mọi người, Long… Long gia, … dơi có độc." Bàn Tử miễn cưỡng nói được một câu như vậy, thân thể run lên rồi ngồi phịch xuống đất.

Lũ dơi kia vừa thấy Bàn Tử một cục thịt lớn như vậy, liền như vũ bão lao về phía anh ta.

May mà A Ninh lúc này đang ở bên cạnh Bàn Tử, cô liền mở Kim Cương Tán ra, ba mặt hoàn toàn mở rộng, như một cái bát lớn úp ngược.

Sau khi trở về từ địa cung lần trước, A Ninh phát hiện một cơ quan nhỏ trên Kim Cương Tán, nếu mở cơ quan đó ra, Kim Cương Tán có thể bảo vệ hoàn toàn người bên trong.

Sở Long và mọi người lúc này cũng lần lượt lao vào, mặt dù tán của Kim Cương Tán mở ra khá lớn, nhưng chứa được nhiều người như vậy, rõ ràng có chút chật chội.

Sở Long lúc này vội vàng rạch tay mình, nhỏ máu tươi lên vết thương của Bàn Tử.

Chỉ thấy bàn tay của Bàn Tử vốn đã đen sì, nhưng dưới tác dụng của máu Sở Long, màu đen nhanh chóng lùi đi, không lâu sau, bàn tay Bàn Tử đã trở lại bình thường.

Lúc này Bàn Tử cũng từ từ tỉnh lại.

"Long gia, anh cứu tôi?" Bàn Tử xoa xoa bàn tay hơi đau, vô cùng cảm kích nhìn về phía Sở Long.

Sở Long gật đầu, cũng không nói nhiều.

Chương 171

“Anh Long, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Máu của anh không có tác dụng khắc chế lũ dơi này sao?” Thực ra lúc này, Ngô Thiên Chân đã đặt hy vọng vào máu của Sở Long.

Nhưng câu trả lời của anh lại khiến cậu ta thất vọng.

“Máu của tôi có thể khắc chế mạnh mẽ tà vật, nhưng đây chỉ là những con dơi độc, rõ ràng không có hiệu quả.” Vừa nghe lời này, Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức thất vọng.

“Xì!” Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, con rắn nhỏ màu đỏ của Kinh Hồng lại đột nhiên chui ra, nhanh chóng bò đến rìa của Kim Cương Tán, lè lưỡi về phía A Ninh.

Dáng vẻ đó dường như đang nói, muốn A Ninh mở tán ra để nó ra ngoài.

“…Cái con nhỏ này muốn ra ngoài?

Không phải tìm chết sao?” Bàn Tử bất lực nói.

Ngược lại lúc này, Kinh Hồng bên cạnh nhíu mày, nói: “Đằng Long chưa bao giờ có phản ứng như vậy, có lẽ thật sự có cách cũng không chừng.” Sau khi Đằng Long thế hệ trước chết đi, con rắn nhỏ màu đỏ thế hệ sau tự động kế thừa danh hiệu Đằng Long, vì vậy con rắn nhỏ màu đỏ này cũng được gọi là Đằng Long.

Ngay cả chủ nhân của Đằng Long cũng không để ý, A Ninh cũng cẩn thận nhấc Kim Cương Tán lên một chút, để lại một khe hở, để Đằng Long có thể chui ra.

Đằng Long nhanh chóng lao ra ngoài, chỉ nghe thấy một trận tiếng “chít chít” vang lên.

“…Con rắn nhỏ màu đỏ đó không phải gặp chuyện gì chứ?

Tiếng động ngày càng vang, ngày càng dày đặc?

Lẽ nào lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Sau khi nghe tiếng động bên ngoài một lúc, trong lòng Bàn Tử lập tức tò mò.

Cũng không biết A Ninh đã làm thế nào, trên mỗi mặt tán đột nhiên xuất hiện một khe hở, khe hở đó khoảng bằng ba chiếc đũa, vừa đủ để người ta miễn cưỡng nhìn thấy tình hình bên ngoài.

“Vãi, cao cấp vậy?” Bàn Tử kinh ngạc khẽ hô một tiếng, liền nhìn qua khe hở đó.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

“Mẹ nó, con rắn nhỏ màu đỏ, không, Đằng Long lại trâu bò như vậy sao?” Mọi người lúc này cũng tò mò ghé lại, dưới ánh sáng của mấy chiếc đèn pha trên đất, họ kinh ngạc nhìn thấy, có một bóng đỏ như mũi tên sắc bén không ngừng biến ảo thân hình tại hiện trường.

Đằng Long đại phát thần uy, cong người lại, lập tức bắn ra, trực tiếp nhảy lên người một con dơi, một miếng cắn chết con dơi đó.

Con dơi bị cắn chết không rơi xuống đất.

Đằng Long lại mượn lực từ xác con dơi, cong người bắn ra, tiếp tục “sự nghiệp vĩ đại” cắn chết dơi.

Cuộc đại chiến giữa dơi và Đằng Long kéo dài suốt hơn mười phút, cuối cùng Đằng Long nhờ vào tốc độ phản ứng siêu cao của mình, giành được thắng lợi tuyệt đối, cắn chết toàn bộ lũ dơi đó.

Trên đất đều chất đầy một lớp dơi đen kịt.

“666, Đằng Long quá lợi hại.” “Trời ạ, bây giờ thú cưng đều nghịch thiên như vậy sao?

Tôi cũng muốn có một con thú cưng như vậy.” Sau khi nguy cơ được giải trừ, mọi người cũng chui ra từ dưới Kim Cương Tán, khi nhìn về phía con Đằng Long, trong mắt họ đều tràn đầy vẻ khó tin.

Đằng Long sau khi nghe mọi người nói chuyện, thân rắn mảnh khảnh của nó lập tức vươn cao, dường như rất hưởng thụ lời khen của mọi người.

Cũng đúng lúc này Cửu Mệnh Miêu cũng đi tới, Đằng Long lập tức lè lưỡi với Cửu Mệnh Miêu, rất ra dáng người đang khoe khoang khả năng của mình với Cửu Mệnh Miêu.

Kết quả Cửu Mệnh Miêu chỉ “meo” một tiếng, lười biếng vươn vai một cái, vẻ mặt lười đáp lại Đằng Long, quay người trực tiếp trở về trong lòng A Ninh.

Bàn Tử và mọi người kinh ngạc trước biểu hiện của một con rắn và một con mèo: “Thời nay, thú cưng đều trâu bò như vậy sao?

Thú cưng của các người sắp thành tinh rồi phải không?” Lời của Bàn Tử vừa dứt, lập tức khiến mọi người cười ồ lên.

Đằng Long lúc này không lập tức trở về bên cạnh Kinh Hồng, nó bò lên người một con dơi, há miệng cắn chặt con dơi, một lúc sau, mới tiếp tục bò đến một con dơi khác, cắn chặt nó.

Hành động kỳ quái này khiến mọi người nhìn nhau, nhất thời không hiểu ý của Đằng Long là gì.

Chương 172

"Con rắn… có cá tính thật!" Bàn Tử nhìn một lúc, cuối cùng chỉ nói được một câu.

Kinh Hồng cũng không giấu giếm, nói: "Nó đang hút độc." "Cái gì?

Đằng Long nhân tính hóa như vậy, lại biết hút độc?

Đó là chuyện phạm pháp đấy, phải kiên quyết chống lại." Bàn Tử mồm mép nhanh nhẩu nói một câu.

Ngay khoảnh khắc nghe được lời này, Kinh Hồng cũng ngẩn ra, rõ ràng lúc đầu không hiểu ý của Bàn Tử.

Nhưng rất nhanh Kinh Hồng đã trợn trắng mắt với Bàn Tử: "Ý của tôi là, nó đang hấp thụ độc tố của những con dơi này, lúc trước mọi người cũng cảm nhận được, độc tính trên người dơi rất mạnh." "Bản thân Đằng Long cũng mang độc tính, lúc nãy mọi người thấy nó cắn chết những con dơi đó, thực ra không phải vậy, độc tố của nó đã độc chết những con dơi này, đối với loài rắn độc này, nếu độc tố tiêu hao quá lớn, sẽ gây ảnh hưởng lớn đến nó." "Lúc này, Đằng Long một mặt thu hồi độc tố đã phóng ra, mặt khác hấp thụ độc tính thuộc về loại dơi này, dùng những độc tính này để nâng cao thực lực." Bàn Tử và mọi người nghe mà nhìn nhau, làm sao cũng không ngờ, một con rắn như vậy, lại có thể dùng độc tố để tu luyện, hoàn toàn không khác gì thành tinh rồi.

"Bây giờ thật sự là thời đại người không bằng thú cưng." Bàn Tử cảm thán một tiếng.

Đã biết độc tố có thể nâng cao thực lực của Đằng Long, mọi người cũng yên tâm ngồi xuống, nghỉ ngơi bên cạnh đợi Đằng Long

hấp thụ xong độc tố rồi mới xuất phát.

Quá trình này kéo dài khoảng mười phút, chỉ là khi mọi người chuẩn bị xuất phát lần nữa, đột nhiên ở phía không xa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Vãi, lại có chuyện gì nữa?" Bàn Tử và mọi người vội vàng chiếu đèn pha về phía nguồn âm thanh, nhưng kết quả chỉ nhìn thấy một bức tường.

Sở Long đi lên trước tiên, đưa tay nhẹ nhàng ấn vào bức tường đó.

"Ở đây có cửa ngầm." Sở Long ấn tay một cái, bùn đất trên tường lập tức rơi xuống, tiếp theo một cánh cửa gỗ rất hẹp hiện ra trước mặt mọi người.

"Cộp!

Cộp!" Mấy người đứng trước cửa ngầm, có thể nghe rõ tiếng bước chân dồn dập từ phía sau cánh cửa.

Dường như có người gặp nguy hiểm, đang chạy như điên về phía này.

Sở Long vẫy tay, làm một cử chỉ ra hiệu mọi người cẩn thận đề phòng, Bàn Tử và Lão Kim lập tức rút Hộ Long Đao ra, còn Ngô Thiên Chân cũng lần lượt rút súng, đứng một bên.

Một khi người đó là "tà vật" hoặc người của Quỷ Môn, họ sẽ không do dự mà nổ súng.

Sở Long lúc này cũng áp sát tường, âm thầm chờ đợi đối phương xuất hiện.

Nhưng người phía sau cửa ngầm lại không trực tiếp mở cánh cửa đó.

Ngay khoảnh khắc tiếng bước chân đến trước cửa ngầm, chỉ nghe

“RẦM” một tiếng động lớn, cánh cửa ngầm lại trực tiếp bay ra, rơi về phía Ngô Thiên Chân.

Mọi người thầm chửi một tiếng, tưởng người phía sau cửa ngầm đã phát hiện ra tung tích của mình, mới cố ý làm như vậy.

Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức né tránh, còn Bàn Tử lúc này cũng không thèm để ý gì nữa, trực tiếp cầm dao chém vào.

Bên trong tối đen như mực, trong tình huống không có đèn pha chiếu vào, căn bản không nhìn rõ tình hình bên trong.

Chỉ là con dao đó sắp hạ xuống, đã nghe một tiếng quát vang lên.

“Bàn Tử!” Giọng nói lạnh lùng vô cùng, nghe mà Bàn Tử và mọi người đều ngẩn ra.

Tiếp theo mọi người nhìn thấy, từ trong lối đi tối đen đó đột nhiên chạy ra một bóng người quen thuộc.

“Tiểu Ca?

Vãi, sao anh lại ở đây?” Mọi người vạn lần không ngờ, người xuất hiện từ phía sau cửa ngầm lúc này lại là Tiểu Ca.

Chỉ không biết tại sao, trên người Tiểu Ca lại bị thương.

Tuy chỉ là một vài vết thương nhỏ không đáng ngại, nhưng với thân pháp của Tiểu Ca mà nói, cũng có vẻ vô cùng khó tin.

“Mau đi!” Ngô Thiên Chân hưng phấn chạy tới, chỉ là lúc này Tiểu Ca lại không có tâm trạng nói chuyện với Ngô Thiên Chân, quay người chạy ra ngoài.

Tuy mọi người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Ca, mọi người theo phản xạ chạy theo anh.

Chương 173

"Soạt soạt!" Vừa rời khỏi cửa ngầm, đã nghe một trận tiếng "soạt soạt" vang lên.

Mấy người vốn tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ vừa nghe thấy tiếng động, mọi người không nhịn được tò mò quay đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy từ phía sau lưng là một bầy nhện dày đặc.

Lũ nhện này có màu vàng đất, đầu chúng khá lớn, to bằng nắm tay người, trên người đầy những đường vân, trông như một tấm lưới phủ lên người, trông vô cùng quỷ dị, tốc độ bò của lũ nhện rất nhanh.

Hoắc Tú Tú vốn đã tiêu hao không ít thể lực trước đó, dù đã hồi phục một chút, nhưng vẫn bị tụt lại phía sau.

Lúc này sắp bị lũ nhện màu vàng đất đó đuổi kịp.

"Cứu tôi!" Hoắc Tú Tú kinh hãi la lên, loại nhện màu vàng đất này nhìn qua đã không dễ đối phó, nếu bị cắn trúng, không chừng còn có thể bị trúng độc.

Thấy lũ nhện sắp bò lên người mình, Hoắc Tú Tú sợ đến mức thân thể run rẩy dữ dội.

Nhưng đúng lúc này, một ánh kiếm lóe lên, lũ nhện đó trực tiếp bị chém chết toàn bộ.

Hoắc Tú Tú ngơ ngác nhìn, trong khoảnh khắc vừa rồi, một người đàn ông trông vô cùng vĩ đại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, bảo vệ an toàn cho cô.

"Ngẩn ra đó làm gì?

Mau rời khỏi đây." Người xuất hiện chính là Sở Long.

Lúc này Sở Long không ngừng vung kiếm Thanh Hồng, hễ ánh kiếm lóe lên, sẽ có một mảng nhện bị giết chết.

Hoắc Tú Tú "A" một tiếng, mới phản ứng lại, lập tức chạy đến bên cạnh A Ninh đang cầm Kim Cương Tán.

"Bàn Tử tôi cũng đến!" "Chủ nhân, tôi không thể lúc nào cũng để ngài bảo vệ." Bàn Tử và Lão Kim cầm Hộ Long Đao, cũng xông lên trước mặt Sở Long, bắt đầu không ngừng chém giết lũ nhện đó.

Hộ Long Đao sắc bén vô cùng, chém những con nhện to bằng nắm tay này đơn giản như chém dưa thái rau, chỉ trong chốc lát, trước mặt đã chất đầy xác nhện.

Có sự tham gia của hai người, áp lực của Sở Long cũng giảm đi không ít, đã Bàn Tử và Lão Kim muốn rèn luyện, Sở Long cũng thu kiếm Thanh Hồng lại, từ từ đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

"Chuyện gì vậy?" Sở Long tò mò hỏi, nhưng Tiểu Ca bây giờ dường như lại đang ở trạng thái Muộn Du Bình, căn bản không trả lời câu hỏi của Sở Long.

Nhưng Sở Long cũng chú ý, Muộn Du Bình bây giờ khi nhìn về phía Bàn Tử và Lão Kim, trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng không ngờ, mới một thời gian không gặp, thực lực của Bàn Tử lại tăng cường nhiều như vậy.

Sở Long trong lòng bật cười, nhẹ nhàng sờ mũi, thầm nói một tiếng: Dạy dỗ tốt.

Lũ nhện đó cũng đang phản kháng, không ngừng phun tơ nhện về phía Bàn Tử, đáng tiếc những mạng nhện này không thể gây ảnh hưởng đến Bàn Tử.

"Ha ha, Tiểu Ca, mấy con nhện nhỏ này có gì đáng sợ đâu?

Ha ha, xem Bàn gia ta đại sát tứ phương.” Bàn Tử thấy không có quá nhiều nguy hiểm, gã này lại bắt đầu đắc ý.

“Ha ha, bây giờ Bàn gia ta có Hộ Long Đao, trong đội của chúng ta, tuyệt đối xếp được trong top ba, thứ nhất tự nhiên là Long gia, thứ hai là Kinh Hồng, Tiểu Ca bây giờ bị thương, không tính vào xếp hạng, thứ ba là Bàn Tử ta.” Lão Kim nghe xong không vui, lập tức mắng một tiếng: “Nói bậy, nhìn xem số lượng nhện tôi giết cũng gần bằng cậu, dựa vào đâu mà cậu thứ ba, Lão Kim tôi mới là thứ ba, cậu nhiều nhất là thứ tư.” “Mẹ nó cậu mới nói bậy.” Vốn là một cuộc đối đầu căng thẳng, dù sao lũ nhện này trông cũng thực sự quỷ dị, nhưng Lão Kim và Bàn Tử lại khiến cho cuộc đối đầu với nhện này trông có vẻ vui vẻ náo nhiệt.

Hai người bây giờ hoàn toàn không coi lũ nhện này ra gì, vừa giết nhện vừa tranh cãi, khiến mọi người đều không nói nên lời.

Nhưng lũ nhện này “yếu” như vậy, cũng khiến Ngô Thiên Chân hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Cẩn thận!” Tảng đá lớn trong lòng Ngô Thiên Chân vừa đặt xuống, kết quả đã nghe thấy Sở Long và Muộn Du Bình cùng phát ra một tiếng kinh hô.

Trên đầu Bàn Tử như trời mưa, không ngừng có những con nhện màu vàng đất rơi xuống.

Rõ ràng không ít nhện thấy chính diện không thể đối phó với Bàn Tử và Lão Kim, trực tiếp bò lên tường.

Hai người vừa rồi quá sơ suất, chỉ lo tranh luận ai là thứ ba, nhất thời lại không chú ý đến điểm này.

“A!” Dù lũ nhện này có độc hay không, chỉ riêng cái thân hình to bằng nắm tay, rơi vào người Bàn Tử, cũng đủ cho hai người chịu

đựng.

Bàn Tử và Lão Kim cảm giác, dưới một trận "mưa nhện" ảnh hưởng, đầu họ đều bị đập cho choáng váng.

Chương 174

Điều càng khiến họ kinh hãi hơn là, lũ nhện này không ngừng chui vào quần áo họ, còn có một số con trực tiếp há miệng cắn vào cơ thể họ.

Trong lúc đau đớn, Bàn Tử và Lão Kim còn cảm thấy cơ thể tê dại.

Lúc đầu, họ còn có thể miễn cưỡng phản kháng, không ngừng đập những con nhện trên người, để chúng rơi xuống, nhưng không lâu sau, cơ thể họ đã xảy ra biến đổi.

Cơ thể hai người hoàn toàn tê liệt, như hóa đá, trực tiếp đứng cứng tại chỗ.

"Pằng pằng!" May mà Ngô Thiên Chân lúc này kịp thời ra tay, trong thời gian ngắn, thương pháp của Ngô Thiên Chân cũng đã tiến bộ rất nhiều, phối hợp với A Ninh, ít nhất dưới một loạt bắn, lũ nhện trước mặt Bàn Tử cũng không thể gây ảnh hưởng đến anh ta.

"Chết!" Sở Long cuối cùng cũng ra tay lần nữa, kiếm Thanh Hồng vung lên, liền có một luồng kiếm quang khiến người ta lạnh gáy lóe lên.

Kiếm quang của kiếm Thanh Hồng như lưỡi hái tử thần thu hoạch sinh mệnh, trực tiếp có một mảng lớn nhện bị giết chết.

Chỉ với uy lực của một kiếm, đã giết chết phần lớn lũ nhện.

"Vãi, anh Long lợi hại quá, vừa rồi lại còn giữ sức." Sau khi nhìn thấy cảnh này, mọi người mới bừng tỉnh, lúc trước khi Sở Long giết nhện, không phải toàn lực tấn công, nếu không thì, e rằng lũ nhện này sớm đã bị Sở Long vài kiếm giết sạch.

“Anh Long, cẩn thận trên đầu!” Lúc này A Ninh kinh hãi la lên, chỉ là Kim Cương Tán của cô hiện đang bảo vệ Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử, tạm thời cũng không thể xông đến bảo vệ Sở Long, khiến A Ninh cảm thấy vô cùng lo lắng.

Kinh Hồng lúc này không nói hai lời liền xông tới, chỉ là còn chưa đến bên cạnh Sở Long, đã thấy Sở Long một vẻ không hề để ý giơ kiếm Thanh Hồng trong tay lên.

Ánh kiếm lóe lên, những con nhện rơi xuống từ trên đầu toàn bộ bị giết chết.

Sớm đã biết mánh khóe của lũ nhện này, Sở Long sao có thể phạm phải sai lầm của Bàn Tử và Lão Kim.

Rõ ràng lũ nhện này có linh tính, biết người đàn ông trước mặt không dễ chọc, cũng không dám tiếp tục xông lên, một phần nhỏ còn lại cuối cùng lần lượt lùi lại, trở về trong lối đi ngầm.

Mọi chuyện kể ra dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi, sau khi tạm thời giải trừ nguy cơ từ lũ nhện, Sở Long mới đến bên cạnh Bàn Tử và Lão Kim.

Bàn tay anh nhanh chóng vỗ lên người Bàn Tử và Lão Kim, đập chết toàn bộ những con nhện đang bám trên người họ, làm xong những việc này, mới dùng máu tươi, giải độc cho hai người.

Sau khi hồi phục, hai người lúc này đều có chút không dám nhìn vào mắt Sở Long.

Đặc biệt là Bàn Tử, đây đã là lần thứ hai để Sở Long phải chích máu giải độc rồi.

Bàn Tử lúng túng gãi gãi sau gáy, tuy độc tố trên người đã được giải, nhưng bây giờ cơ thể anh ta có chút tê dại khó chịu.

“Cái đó… Long gia, xin lỗi, lại để anh lãng phí máu quý rồi.” “Chủ

nhân, xin lỗi, tôi vô dụng.” Hai người như học sinh tiểu học phạm lỗi, lần lượt lên tiếng xin lỗi, khiến Sở Long có chút dở khóc dở cười.

“Không có gì phải xin lỗi cả, nếu muốn xin lỗi, thì hãy xin lỗi chính mình đi, sư tử vồ thỏ còn phải dùng toàn lực, dù cảm thấy đối thủ đơn giản dễ dàng, cũng không thể lơ là, nếu không là có lỗi với sinh mệnh của chính mình.” Sở Long một bộ dạng dụng tâm lương khổ, như một người thầy đang dạy dỗ học sinh của mình.

Hai người lập tức gật đầu, lúc này, con rắn nhỏ màu đỏ trong tay áo Kinh Hồng lại xuất hiện lần nữa.

Đằng Long nhanh chóng bơi đến trước mặt những con nhện đó, trực tiếp há miệng cắn chặt chúng.

Rõ ràng độc tính của lũ nhện ở đây đối với nó, cũng có sự trợ giúp rất lớn.

“Tiểu Ca, bây giờ nói được rồi chứ, rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu không nói rõ, tôi sợ chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm.” Sở Long có chút nghiêm túc nhìn về phía Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình lúc này cũng không tiếp tục im lặng nữa, anh liếc nhìn con Đằng Long đang hấp thụ độc tố trên đất: “Hậu duệ của Đằng Long?

Dựa vào độc tố để nâng cao thực lực?” Mọi người không ngờ, ánh mắt của Muộn Du Bình lại sắc bén như vậy, chỉ liếc một cái đã nhìn ra lai lịch của con rắn nhỏ màu đỏ.

Muộn Du Bình ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người, chủ yếu là nhìn vào Kinh Hồng và Sở Long: “Đằng Long khi còn nhỏ cần phải hấp thụ độc tố để nâng cao thực lực, lũ nhện này lại vừa hay phù hợp với yêu cầu của nó.” “Chúng được người của Quỷ Môn thông qua cổ thuật Miêu Cương chuyên môn nuôi dưỡng, tuy không thể gọi là cổ

trùng, nhưng độc tố trên người chúng cũng không thể xem thường.” “Trước đó tôi đã gặp một số người của Quỷ Môn trong lối đi ngầm đó, và đã đánh một trận với chúng, tuy phần lớn đều bị tôi giết, nhưng tôi cũng bị lũ nhện đó vây khốn, mới chỉ có thể rút lui ra ngoài.” Muộn Du Bình một hơi nói ra nhiều lời như vậy, khiến Ngô Thiên Chân có chút kinh ngạc, dù sao bình thường Tiểu Ca cũng không nói được mấy câu.

“Ý của anh là… trong đó có người của Quỷ Môn?

Vãi chưởng Tiểu Ca ơi, nhện đã lợi hại như vậy, vừa rồi sao lại đá hỏng cửa ngầm đi, nếu không chúng ta có thể dùng cửa ngầm để chặn lũ nhện này.” Bàn Tử bất lực trợn trắng mắt với Muộn Du Bình.

Kết quả Muộn Du Bình chỉ khẽ nói một câu: “Lười đi tìm cơ quan mở cửa ngầm.” Mọi người một trận thán phục, lý do này thực sự không thể phản bác.

Chương 175

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Người của Quỷ Môn vô cùng hung tàn, theo lời của Tiểu Ca, chúng còn biết cổ thuật, càng khó đối phó, hay là chúng ta rời khỏi đây trước đi.” Tề lão gia tử lúc này vội vàng nói.

Rõ ràng những người của Quỷ Môn trước đó đã để lại ám ảnh tâm lý quá lớn cho ông, bây giờ Tề lão gia tử đã có chút sợ hãi.

Bàn Tử không nói nữa, chỉ nhìn về phía Sở Long bên cạnh, để Sở Long quyết định.

“Rời khỏi?

Ha ha, không cần thiết, vốn tôi đang chuẩn bị đi tìm những người của Quỷ Môn đó, vừa hay bây giờ chúng tự tìm đến cửa rồi.” Sở Long nghệ cao gan lớn, căn bản không sợ những thứ gọi là cổ trùng và người của Quỷ Môn, nếu gặp phải cổ trùng, huyết mạch của anh ngược lại có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Nhưng rõ ràng lúc này vấn đề rời đi hay không cũng đã hơi muộn.

Đúng lúc này, năm người mặc áo choàng đen, đầu đội mặt nạ đồng của Quỷ Môn xông ra.

“Chết tiệt!

Dám phá hủy nhiều Nhện Gây Tê của tao như vậy, anh em, giết hết lũ khốn này đi.” Nghe tên của đám nhện màu vàng đất kia, Bàn Tử không nhịn được cười phá lên.

“Nhện Gây Tê?

Tao thấy tê liệt thì có!” Bàn Tử chửi một tiếng, cầm dao xông lên.

Mặc dù lúc này trên người có chút tê dại, nhưng Bàn Tử vẫn giận dữ ra tay.

Chỉ là hắn đã coi thường đám người của Quỷ Môn, thực lực của bọn chúng rất mạnh, đặc biệt là có thiên phú cực cao, dưới sự phối hợp của vài người, cộng thêm sự tấn công lén lút của Nhện Gây Tê, khiến Bàn Tử không kịp đề phòng, vừa giao đấu đã rơi vào thế hạ phong.

Lão Kim và Ngô Thiên Chân lúc này cũng xông lên, ba người hợp sức đối phó một tên áo đen, tạm thời giảm bớt áp lực cho Bàn Tử.

Vốn dĩ Ngô Thiên Chân định dùng súng, nhưng đáng tiếc súng của cậu đã hết đạn, chỉ có thể cầm dao quân dụng lao vào đánh giáp lá cà.

Kinh Hồng và Sở Long lúc này cũng đứng ra, chặn lại đòn tấn công của hai tên khác, nhưng lúc này Sở Long có ý muốn để Bàn Tử rèn luyện thêm, nên anh và Kinh Hồng đều không dùng toàn bộ thực lực.

"Cẩn thận!" Gã Bàn Tử này lúc đánh nhau tuy ra đòn mạnh mẽ, nhưng lại lơ là sau lưng, lúc này hoàn toàn để lộ lưng trước mặt mấy người của Quỷ Môn.

Thấy con dao trong tay bọn chúng sắp chém tới, A Ninh lập tức hét lên kinh hãi, tay cầm Kim Cương Tán, vừa vặn giúp Bàn Tử chặn được một đòn tấn công.

Kim Cương Tán mở ra, trực tiếp đẩy lùi mấy tên kia vài bước, đồng thời A Ninh rút súng lục ra.

Dưới sự phối hợp hoàn hảo của súng và tán, A Ninh đã hạ gục hai tên Quỷ Môn mặc áo choàng đen, cũng chính lúc này, ba người Bàn Tử mới miễn cưỡng giết được tên áo đen mà họ hợp sức đối phó.

"Được rồi, có thể kết thúc trò chơi rồi." Sở Long thấy mấy người

đều đã giải quyết xong đối thủ trước mặt, sức mạnh trên cánh tay lập tức tăng vọt, thanh Thanh Hồng Kiếm trong tay được thi triển uyển chuyển như rồng lượn, trực tiếp dồn tên Quỷ Môn trước mặt vào thế bí.

Cuối cùng kiếm quang lóe lên, đầu của tên Quỷ Môn bị chém bay.

Kinh Hồng cũng ra tay không nương tình, trong lúc Sở Long giết chết đối thủ, người đàn ông trước mặt cô cũng bị một kiếm đâm chết.

Nhìn hai người dễ dàng giết chết người của Quỷ Môn như vậy, rồi lại nghĩ đến sự chật vật của mình lúc trước, ba người Bàn Tử bị đả kích nặng nề.

"Bàn Tử, thế nào, bây giờ xếp hạng nên thế nào đây?" A Ninh cười, thu lại Kim Cương Tán rồi đi đến trước mặt Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử vô cùng khó xử, trong lòng đắng ngắt, ba người hợp sức mới giết được một tên, vậy mà A Ninh dưới sự phối hợp của súng và Kim Cương Tán đã trực tiếp giết chết hai đối thủ.

Đúng là thực lực áp đảo.

"Ai, số phận của Bàn Tử tôi, khó khăn lắm Tiểu Ca mới không tham gia để thứ hạng của mình tăng lên, giờ lại tụt xuống rồi." Nhìn bộ dạng ấm ức của Bàn Tử, áp lực tâm lý do đám người Quỷ Môn và "Nhện Gây Tê" gây ra cho mọi người tức thì tan biến không còn tăm hơi.

"Tê!" Đúng lúc này, một âm thanh truyền đến.

Phải nói, người thoải mái nhất tại hiện trường chính là Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu.

Cửu Mệnh Miêu lười biếng nằm trên đất, mãi đến khi A Ninh xử lý xong người của Quỷ Môn mới quay lại lòng cô.

Chương 176

Điều này khiến Hoắc Tú Tú bị đả kích nặng nề.

Vốn dĩ Hoắc Tú Tú định đi ôm Cửu Mệnh Miêu đang nằm trên đất, kết quả lại nhận được một cái lườm đầy tính người từ nó.

"Mình kém cỏi hơn A Ninh đến vậy sao?" Hoắc Tú Tú không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

Lòng dạ phụ nữ đúng là kim chìm đáy biển, đôi khi thật không hiểu họ đang nghĩ gì.

Còn về con rắn nhỏ màu đỏ Đằng Long, bây giờ nó có vẻ vô cùng thoải mái.

Nó nằm dài trên đất, há miệng hút độc tố của đám nhện kia.

Mười phút sau, toàn bộ nhện trên đất đều bị Đằng Long cắn một lượt.

Sau khi nuốt hết độc tố của đám nhện độc này, Đằng Long đột nhiên như phát điên, cơ thể nó ngẩng cao, miệng không ngừng lè lưỡi.

Vừa lè lưỡi, Đằng Long vừa không ngừng xoay tròn cơ thể.

Trông nó chẳng khác nào một gã say rượu đang làm loạn.

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nhìn nhau, không nhịn được kinh ngạc thốt lên: "Vãi chưởng, không lẽ độc tố của nhện ăn vào bị nghiện à?" Kết quả, Bàn Tử vừa dứt lời, cơ thể con rắn nhỏ cứng đờ, rồi mềm oặt nằm trên đất.

"……" Biến cố bất ngờ này thực sự khiến Kinh Hồng sợ hãi, mọi người lập tức xông đến trước mặt con rắn nhỏ, lúc này nó trông như đã chết, cơ thể trở nên mềm nhũn.

“.....” Ngay cả Kinh Hồng lạnh lùng như băng sương lúc này cũng không khỏi lo lắng, lúc nói chuyện cũng run rẩy.

Đằng Long không chỉ là thú hộ mệnh của Quỷ Môn mà còn là người bạn đồng hành lớn lên cùng cô từ nhỏ, nay Đằng Long xảy ra biến cố như vậy, sao Kinh Hồng có thể không lo lắng cho được.

Bàn Tử và những người khác cũng nhìn nhau, nhất thời không hiểu rốt cuộc Đằng Long đã xảy ra chuyện gì.

“Chủ nhân, Đằng Long bị sao vậy?

Ngài có biết không?” Kinh Hồng lúc này dường như biến thành một cọng bèo không rễ, khẩn thiết nhìn về phía Sở Long, mong tìm được chút cảm giác an toàn từ anh.

Dù là người phụ nữ mạnh mẽ đến đâu, nội tâm cũng có chỗ yếu mềm.

Nhưng vấn đề này trong lòng Sở Long cũng không rõ, may mà Sở Long có hệ thống.

“Hệ thống, nói cho tôi biết, tại sao Đằng Long lại biến thành thế này?” Sở Long cũng có chút lo lắng, thầm gọi hệ thống trong lòng.

Giọng nói của hệ thống lập tức xuất hiện trong đầu Sở Long: *[Chủ nhân kính mến, ngài không cần lo lắng về việc này, đây là phản ứng bình thường.

Khi còn nhỏ, Đằng Long cần dựa vào độc tố để nâng cao thực lực, chỉ là vừa rồi nó quá tham ăn.] [Hấp thụ quá nhiều độc tố khiến nó không thể tiêu hóa kịp thời nên rơi vào trạng thái ngủ đông.

Đợi nó tiêu hóa hết độc tố thì sẽ tự nhiên tỉnh lại.]* Nghe hệ thống nói xong, Sở Long mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó kể lại y nguyên lời của hệ thống cho Kinh Hồng.

Sở Long là chủ nhân của Kinh Hồng, đối với lời của Sở Long, Kinh Hồng tự nhiên tin tưởng một trăm phần trăm.

Kinh Hồng lập tức cũng thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đặt con rắn nhỏ vào trong túi vải nhỏ bên hông cất đi.

Bàn Tử cười gãi đầu: "He he, tôi cứ tưởng bị làm sao, hóa ra là ăn no quá nên bị bội thực à." Công phu mồm mép của Bàn Tử quả thực là có một không hai.

Một câu "ăn no bị bội thực" nghe đến mức Kinh Hồng cũng không nhịn được mà liếc mắt xem thường hắn.

"Bàn Tử, vừa rồi ai nói ăn no bị bội thực?" Kinh Hồng lúc này rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, thản nhiên nói một câu.

Vừa nói, Kinh Hồng vừa lau thanh trường kiếm.

Bị uy hiếp như vậy, Bàn Tử sợ đến mức nuốt nước bọt ừng ực: "He he, Bàn Tử, là cái thằng béo này ăn no bị bội thực." Bàn Tử lanh trí vội đổi giọng.

Bị Bàn Tử làm cho một màn như vậy, ngay cả Kinh Hồng cũng không nhịn được mà "phì" một tiếng bật cười.

Rõ ràng là sau một thời gian tiếp xúc, Kinh Hồng cũng đã dần hòa nhập vào đội ngũ nhỏ này, dần dần cũng bộc lộ một số cảm xúc với mọi người.

Chương 177

Đối với sự thay đổi của Kinh Hồng, Sở Long nhìn thấy trong mắt, vui mừng trong lòng.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên đi đâu?

Tiểu Ca?

Còn cô Hoắc Tú Tú kia, có biết đi đâu không?" Bàn Tử lúc này tò mò hỏi, chủ yếu là nhìn về phía Hoắc Tú Tú.

Rốt cuộc lần này tất cả thông tin đều do Hoắc Tú Tú cung cấp.

Điều khiến mọi người cạn lời là, lúc này Hoắc Tú Tú lại lấy ra một tờ giấy, mấy người tò mò ghé lại xem, kết quả phát hiện, tờ giấy này lại là bản đồ địa hình khu vực Tần Lĩnh.

Ở phía dưới cùng của tờ giấy, có vẽ một cây đại thụ khổng lồ.

"Đồng chí Hoắc Tú Tú, cô có bản đồ à?

Sao không lấy ra sớm hơn?

Nếu lấy ra sớm, vừa rồi tôi cũng không đến nỗi phải đi loanh quanh như con ruồi không đầu." Bàn Tử không nhịn được mà liếc mắt xem thường.

Sở Long tuy không nói nhiều, nhưng khi nhìn về phía Hoắc Tú Tú, trong mắt cũng có chút bất mãn.

Hoắc Tú Tú lập tức chu môi, nói: "Trên bản đồ chỉ vẽ đường đi, chứ không ghi chỗ nào có cơ quan, chỗ nào có ma quỷ, lúc trước lấy ra cũng vô dụng thôi." Lúc này Hoắc Tú Tú chỉ tay về phía cánh cửa bí mật: "Kia, tiếp theo chúng ta nên đi vào trong đó." Ngô Thiên Chân tò mò đi đến trước mặt Hoắc Tú Tú, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ

đó, nói: “Tú Tú, bản đồ này lấy từ đâu vậy?

Trông có vẻ đã lâu rồi.” Tấm bản đồ này đã được xử lý chống nước, dù có rơi xuống nước, nội dung bên trên cũng không bị nhòe.

Tờ giấy có màu vàng cũ kỹ, trông có vẻ đã có tuổi.

Điều khiến Ngô Thiên Chân có chút ngạc nhiên là, sau khi nghe cậu hỏi, Hoắc Tú Tú lại dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt: “He he, bản đồ này là do dì nhỏ của tôi, Hoắc Linh, để lại, năm đó chú Ba, Trần Văn Cẩm, dì nhỏ của tôi và những người khác cùng nhau tiến hành hoạt động khảo cổ.” “Quan hệ giữa chú Ba và Trần Văn Cẩm không cần tôi nói nhiều nữa, chỉ là sau đó Trần Văn Cẩm lại biến mất, tôi cảm thấy lần này chú Ba đến nơi này, có lẽ là để tìm Trần Văn Cẩm…” Ngô Thiên Chân lúc này im lặng, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Sở Long đi đến bên cạnh Ngô Thiên Chân, nhẹ nhàng vỗ vai cậu, sau đó đi đến trước cánh cửa bí mật: “Tiểu Ca, bên trong có nguy hiểm không?” “Tôi cũng chỉ mới vào không lâu, đã gặp phải người của Quỷ Môn, ít nhất đoạn đường tôi đi là an toàn.” Mặc dù nhận được câu trả lời của Muộn Du Bình, Sở Long và mọi người cũng không dám lơ là, từng người một đều lấy vũ khí ra, cẩn thận đi vào con đường bí mật.

Vừa vào, Bàn Tử không nhịn được lại bắt đầu than phiền, không còn cách nào khác, con đường bí mật này quả thực có chút chật hẹp, Bàn Tử cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi qua.

Ở nơi này một khi gặp nguy hiểm, Bàn Tử e rằng ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Đoạn đường bí mật này giống như lời Tiểu Ca nói, không có nguy hiểm, dĩ nhiên trên đường đi Sở Long cũng phát hiện một số xác nhện và xác người của Quỷ Môn, rõ ràng là do Tiểu Ca giết trước đó.

Đi khoảng mười phút, trước mặt Sở Long đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá.

Sở Long dùng sức đẩy, không ngờ cánh cửa đá lại bị anh đẩy ra rất dễ dàng.

Bên trong là một căn phòng đá rộng khoảng bốn năm mươi mét vuông, căn phòng rất đơn sơ, xung quanh không có đồ vật gì.

Ở phía bên kia của căn phòng đá, có một cánh cửa gỗ mục nát.

"Chậc chậc, nơi này cũng quá đơn sơ rồi, chủ mộ nghèo đến vậy sao, đừng để lúc đó chúng ta đi một chuyến công cốc." Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa nhanh chân đi đến trước cánh cửa gỗ mục nát đó.

Bàn Tử đưa tay đẩy một cái, kết quả nghe một tiếng "cạch", cánh cửa gỗ mục nát trực tiếp vỡ tan.

"Ầm!" Nhưng mà, ngay lúc cánh cửa gỗ đổ xuống, một tiếng nổ lớn đột nhiên truyền đến từ phía sau Sở Long.

Sở Long và mọi người lập tức quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy một khối đá dày vô cùng từ trên rơi xuống, trực tiếp chặn mất lối ra.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Ngô Thiên Chân và mọi người kinh hãi, vội chạy đến trước khối đá dùng sức đẩy mấy cái.

Nhưng khối đá khá dày, cộng thêm sức mạnh của Sở Long cũng không thể đẩy nó ra hoàn toàn.

Bàn Tử với vẻ mặt oan ức nhìn Ngô Thiên Chân: "Tôi… tôi có làm gì đâu?

Phải mở cửa để đi tiếp chứ, ai biết sẽ xảy ra chuyện như vậy." Vừa nói, Bàn Tử vừa bất đắc dĩ gãi gãi sau gáy.

"Đã đến thì cứ bình tĩnh, yên tâm, có tôi ở đây." Sở Long đi đến trước mặt Bàn Tử: "Lần này cũng không thể trách Bàn Tử, dù sao bất

kể là ai trong chúng ta, cũng sẽ đi mở cánh cửa gỗ đó, nếu cơ quan thật sự ở trên cửa gỗ, vậy thì con đường đó cũng phải bị chặn lại thôi." Sở Long nói những lời này không phải để bênh vực, nhưng Bàn Tử lập tức vui vẻ, đắc ý nhướng mày với Ngô Thiên Chân, sau đó giơ ngón tay cái với Sở Long.

Chương 178

"Long gia minh sự lý, Long gia uy vũ." Một câu nịnh hót trực tiếp được tung ra.

Sở Long không để ý đến lời nịnh hót của Bàn Tử, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy sau cánh cửa gỗ là một cầu thang đá dốc xuống, không gian bên trong lớn hơn nhiều so với con đường bí mật lúc nãy, nhưng bên trong tối om, dường như được bôi một lớp sơn hấp thụ ánh sáng, ngay cả mắt của Sở Long cũng không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Sở Long lấy đèn pin ra, kết quả lại phát hiện lối đi cầu thang vẫn có chút mờ tối.

"Bên trong chắc là có lớp sơn hấp thụ ánh sáng, nên không thể chiếu sáng hoàn toàn, mọi người cẩn thận một chút, gặp phải thứ gì cũng đừng chạm lung tung, kẻo lại trúng cơ quan." Lúc Sở Long nói, anh cố ý liếc nhìn Bàn Tử một cái, khiến Bàn Tử vô cùng xấu hổ.

Bàn Tử lẩm bẩm một tiếng "biến thái", rồi rút Hộ Long Đao ra, nhanh chân đi về phía trước.

Kết quả Bàn Tử vừa mới bước một bước, đã bị Sở Long kéo lại.

"Lần này để tôi đi trước." Lời nói thản nhiên của Sở Long khiến sắc mặt Bàn Tử trông khá là lúng túng.

Rõ ràng Bàn Tử bây giờ trong lòng cũng hiểu, vị Long gia này đang chê hắn gây chuyện.

"Bàn Tử, ra sau đi!" Bàn Tử vừa định đi thứ hai sau lưng Sở Long, kết quả nghe thấy giọng A Ninh truyền đến.

"Ra sau!" Kinh Hồng trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Tiếp tục ra sau.” “Tiếp tục đừng cản đường!” Bàn Tử: …… Bàn Tử khá là cạn lời, đám người này bây giờ ai nấy đều rất ghét hắn đi lung tung ở phía trước, vậy mà đều tranh nhau chạy lên trước hắn.

Trong chốc lát, trong phòng đá chỉ còn lại Tiểu Ca và Bàn Tử hai người.

Bàn Tử lúng túng gãi gãi sau gáy, sau khi cười “ha ha” một tiếng, nói: “Tôi biết Tiểu Ca thương người, biết Bàn Tử tôi một mình ở phía sau buồn chán, nên cùng Bàn Tử ở phía sau giải khuây.” Muộn Du Bình sâu sắc nhìn Bàn Tử một cái, hoàn toàn không để ý đến hắn, trực tiếp đi vào hành lang cầu thang đá.

Khiến Bàn Tử có chút lúng túng không biết nên nói gì cho phải thì Muộn Du Bình đột nhiên quay đầu lại, sâu sắc nhìn Bàn Tử một cái.

“Bầu bạn cho đỡ chán à?

Cậu nghĩ tính cách của tôi có thể nói được mấy câu?” Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Ngay cả Sở Long, cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái với Tiểu Ca.

Thật sự không nhìn ra, gã Tiểu Ca này nói đùa cũng không hề mơ hồ.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được mà vỗ trán, bất đắc dĩ nói: “Mẹ nó, Bàn Tử tôi lại quên mất chuyện này rồi.” Có Bàn Tử là cây hài, bất kể đi đâu, bất kể không khí thế nào, cũng có thể trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

Bị Bàn Tử làm cho một màn như vậy, tâm trạng của mọi người cũng dịu đi một chút, dường như bầu không khí ngột ngạt xung quanh ban đầu cũng tan biến đi không ít.

Mọi người đi thẳng về phía trước, ban đầu tuy có một phần sơn

hấp thụ ánh sáng, nhưng dưới ánh đèn pin, miễn cưỡng có thể chiếu sáng phạm vi năm sáu mét, khiến khu vực trong phạm vi năm sáu mét trông có chút vàng vọt.

Nhưng khi càng đi sâu vào, lớp sơn hấp thụ ánh sáng xung quanh dường như trở nên đặc hơn, ngay cả với độ sáng của đèn pin, cũng chỉ có thể chiếu sáng trong phạm vi một mét của đội ngũ.

"Vãi chưởng, nơi quái quỷ gì vậy?

Càng đi càng tối, đau đầu thật." Bàn Tử không nhịn được mà than phiền.

Nghe Bàn Tử nói, những người có mặt đều không nhịn được mà gật đầu.

Hoàn cảnh xung quanh có chút âm u, cũng không biết lối đi cầu thang này dẫn đến đâu.

Lối đi có hình dạng xoắn ốc, dường như cứ nối thẳng xuống sâu dưới lòng đất, từ bên dưới lại có những luồng khí âm hàn tỏa ra.

Lúc đầu, Sở Long và mọi người còn lo lắng, trên lối đi dưới chân có xuất hiện cơ quan hay không, nên đi rất cẩn thận.

Nhưng sau khi đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, tinh thần mọi người đều có chút mệt mỏi.

Trên đường đi không gặp phải một cơ quan nào, nên lúc đi đường cũng thả lỏng hơn không ít.

"Cái đó...

Chương 179

chúng ta có bị nhốt ở nơi quái quỷ này, cả đời cứ đi mãi trong nơi này không giới hạn, giống như trong một số bộ phim, có người cứ bị mắc kẹt ở một thời điểm, không ngừng lặp lại những chuyện ở thời điểm bị mắc kẹt đó." Ngô Thiên Chân là người thích suy nghĩ lung tung, lúc này không nhịn được mà hỏi một câu như vậy.

Bàn Tử đang định mắng người, kết quả đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy, phía trước hắn ngạc nhiên xuất hiện một vệt sáng, một lối vào hẹp hiện ra trước mặt.

Bàn Tử lập tức cười lớn: "Thiên Chân, cậu đừng nói bừa, sao có thể xảy ra chuyện đó được, bị nhốt ở đây cả đời không ra được?

Nói bậy bạ gì vậy, đi xuyên qua cả trái đất, lão tử đây còn không ra được sao?

Kia, thấy không, lối ra ở ngay phía trước kìa?" Sở Long ở trong không gian ngột ngạt này quá lâu, lúc này cuối cùng cũng thấy được lối ra, trong lòng mọi người hưng phấn tự nhiên không chịu nổi.

Ngay cả Sở Long cũng có cảm giác đầu óc nóng lên, muốn xông ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, một luồng gió lạnh thổi đến, Sở Long không nhịn được mà rùng mình một cái, sự thôi thúc lúc trước cũng giảm đi không ít.

"Mọi người cẩn thận, càng lúc này chúng ta càng không thể lơ là, lỡ như phía trước có cơ quan, chúng ta không cẩn thận giẫm phải, có thể sẽ gây ra nguy hiểm không thể lường trước được." Lời của Sở Long như một gáo nước lạnh dội lên đầu mọi người, đám người này lập tức tỉnh táo lại.

Lúc này tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, gần như mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận, sợ rằng dưới chân có cơ quan.

Nếu mọi người lúc này quay đầu lại, có thể phát hiện ngay cả Bàn Tử bình thường hay cà lơ phất phơ, lúc này vẻ mặt cũng trông vô cùng nghiêm nghị.

Trong trạng thái nghiêm nghị này, đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ, mới đến được cái gọi là lối ra.

Đoạn đường này, không hề xuất hiện nguy hiểm như Sở Long nghĩ.

"...

Sao có thể?" Nhưng mà, khi nhìn thấy cảnh tượng ở lối ra đó, ngay cả người có tâm tính như Sở Long cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Nhanh chóng bước vào, ngạc nhiên phát hiện, nơi mình đang ở, lại chính là căn phòng đá lúc đầu xuất phát.

Sở Long ban đầu nghĩ rằng đây chỉ là một căn phòng đá tương tự mà thôi, nhưng khi nhìn thấy khối đá lớn do Bàn Tử làm rơi xuống, chút hy vọng cuối cùng trong lòng Sở Long cũng hoàn toàn tan biến.

Trên khối đá lớn đó có một vết kiếm, là do anh dùng Thanh Hồng Kiếm chém ra lúc trước.

Dù bây giờ mọi người không muốn tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, họ thực sự đã quay lại điểm xuất phát.

"Vãi chưởng, lại quay lại rồi?

Bàn Tử tôi đang nằm mơ à?" "Không thể nào, chúng ta trước đó vẫn luôn đi xuống mà, sao có thể quay lại điểm xuất phát được?" Mọi người không nhịn được nhìn nhau, trong mắt đều đầy vẻ kinh hãi.

Bàn Tử đi đến trước mặt Ngô Thiên Chân, không vui đấm cậu một cái: "Mẹ cái miệng quạ của cậu, Bàn Tử tôi tin vào cái miệng độc của cậu rồi, tôi thấy cái miệng quạ của cậu cũng được khai quang rồi, nói không chừng tôi thật sự bị cái lối đi kỳ quái này nhốt cả đời mất." Vốn dĩ tâm trạng của mọi người có chút căng thẳng, nghe Bàn Tử nói, trên mặt mọi người càng đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc này, Hoắc Tú Tú dường như nghĩ ra điều gì đó, giống như một học sinh tiểu học, từ từ giơ tay lên.

"Tôi… tôi nghĩ có một khả năng, liệu có phải là…" Hoắc Tú Tú không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Chỉ là cô bé này thật sự là một người thích úp mở, lời vừa nói đến điểm mấu chốt, kết quả lại dừng lại.

Hoắc Tú Tú vội lắc đầu, bộ dạng như bị suy nghĩ của mình dọa sợ.

"Không thể nào, ha ha, sao có thể như vậy được." Mặc dù nói như vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười của cô trông khá là gượng gạo cứng nhắc.

Lời vừa mở đầu, sự tò mò của tất cả mọi người có mặt đều bị khơi dậy.

Ngô Thiên Chân cạn lời liếc nhìn Hoắc Tú Tú, không vui nói: "Tú Tú, có gì thì nói đi, cứ úp úp mở mở như vậy thật khiến người ta khó chịu." Bàn Tử rất đồng tình gật đầu, nhìn xung quanh.

Trong phòng đá trước đó có thắp một ngọn nến, là lúc trước khi họ vào đã thắp, nhưng bây giờ ngọn lửa nến đã trở nên rất yếu ớt, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Dưới ánh nến vàng vọt, cả căn phòng đá dường như được phủ một lớp màu cũ kỹ, dưới sự xung đột thị giác như trong phim cũ, luôn

cho người ta cảm giác như có chuyện không lành sắp xảy ra.

Cộng thêm sự kiện kỳ lạ vừa rồi, ngay cả Bàn Tử vốn dĩ gan dạ, lúc này trong lòng cũng có chút rợn tóc gáy.

"Này cô em họ Hoắc, có gì thì nói đi, cứ úp úp mở mở như vậy, trong lòng Bàn Tử tôi cũng có chút không yên." Vừa nói, Bàn Tử vừa nhìn về phía Sở Long và những người khác.

Chương 180

Kết quả phát hiện Sở Long và Tiểu Ca bây giờ lại giống như được đúc ra từ một khuôn, đều có vẻ mặt trầm mặc suy tư, hoàn toàn không có ý định mở miệng nói chuyện.

Còn những người khác, thì đều có vẻ mặt tò mò nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú do dự, đúng lúc cô định mở miệng nói chuyện, thì nghe thấy Sở Long đang im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Quỷ đả tường?" Lời Sở Long vừa nói ra, có thể thấy rõ sắc mặt Hoắc Tú Tú trông khá lúng túng, rõ ràng suy nghĩ trong lòng lúc này đã bị Sở Long đoán trúng.

"...

Không thể nào chứ?" Ngô Thiên Chân không nhịn được đáp lại một câu như vậy.

Chỉ là cậu cũng phát hiện, câu trả lời bây giờ thật yếu ớt vô lực.

"Nếu không thì, tôi thật sự không thể hiểu tại sao lại xảy ra tình huống như vậy, hơn nữa, cái gọi là Quỷ đả tường trước đây chúng ta cũng đã gặp phải rồi mà?" Hoắc Tú Tú có chút căng thẳng nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đó có chút cầu xin: "Vậy nên, Long ca của em không nên thử đưa em ra ngoài một lần nữa sao?" Thực ra Hoắc Tú Tú không nói, trong lòng Sở Long cũng đã có ý nghĩ như vậy.

Không nói hai lời, anh trực tiếp rạch lòng bàn tay, bôi máu tươi lên người mỗi người.

Bàn Tử có chút kích động nhìn máu tươi trên người: "Được, đợi lần sau dùng xong, Bàn Tử tôi nhất định sẽ cất giữ cẩn thận." Mọi người cạn lời, đã đến lúc này rồi, Bàn Tử lại có tâm trạng rảnh rỗi

như vậy.

Sở Long cuối cùng bôi máu tươi lên mình, tay cầm Thanh Hồng Kiếm, uyển chuyển như một vị đại tướng ra trận giết địch.

Dĩ nhiên, trước khi xuất phát, Sở Long đã thắp một ngọn nến trong lối đi, dù sao ngọn nến trước đó cũng sắp cháy hết.

Vì đã có kinh nghiệm trước đó, mọi người cũng hiểu rõ, trên những bậc thang này hoàn toàn không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào, nên lúc hành động, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Mọi người như những người lính hành quân, lần này chỉ đi khoảng năm mươi mấy phút, phía trước họ lại xuất hiện một luồng sáng.

Lối ra của lối đi lại xuất hiện.

Chỉ là lúc này, khi nhìn về phía lối ra đó, trong lòng lại không khỏi cảm thấy ngột ngạt.

Trong lối đi có ánh sáng vàng vọt tỏa ra, nhìn từ xa, lối vào đó dường như được nhuốm trong một màu sắc cũ kỹ.

Chỉ nhìn màu sắc này, trong lòng mọi người không thể kiềm chế được mà sinh ra một cảm giác ngột ngạt.

"Chết tiệt, không lẽ mình lại quay lại rồi?" Sở Long thầm nghĩ trong lòng.

Anh biết rất nhiều cơ quan trong các ngôi mộ cổ, nhưng chưa từng có tài liệu nào liên quan đến cơ quan kỳ lạ như vậy.

Mấy người mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an từ từ đi về phía trước.

Kết quả không có gì bất ngờ.

Trước mặt họ, lại là điểm xuất phát đó.

Lại quay lại rồi.

“Không phải Quỷ đả tường, xem ra đây là cơ quan của mộ cổ rồi.” Sở Long khẽ nhíu mày, không nhịn được nói.

Nếu thật sự như Hoắc Tú Tú nói, gặp phải Quỷ đả tường, máu của anh hoàn toàn có thể áp chế được ảnh hưởng của Quỷ đả tường.

“Long gia, ngài kiến thức rộng, không lẽ cũng chưa từng thấy loại cơ quan này sao?” Mặc dù biết Sở Long sẽ không trả lời, nhưng lúc này Bàn Tử không nhịn được mà tiếp tục hỏi một câu.

Không ngoài dự đoán, Sở Long lúc này không khỏi gật đầu: “Loại cơ quan này, ít nhất tôi chưa từng gặp, nhưng…” Trong lời nói của Sở Long, lại không khỏi có chút do dự.

Một chữ “nhưng”, lập tức khơi dậy hy vọng trong lòng mọi người.

Lúc này bất kỳ manh mối nào đối với họ cũng đều rất quan trọng.

“Nhưng sao?

Long gia ngài nói nhanh lên đi, sắp làm Bàn Tử này sốt ruột chết rồi.” Bàn Tử với vẻ mặt đáng thương nhìn Sở Long.

Chương 181

Sở Long suy tư một lúc, mới nói: "Trong thực tế tôi chưa từng thấy, nhưng tôi lại nghe nói về một thứ tương tự, cầu thang Penrose." Bàn Tử là một kẻ thô kệch, hoàn toàn không hiểu ý của Sở Long, không nhịn được lúng túng lẩm bẩm một câu: "Cầu thang Penrose?

Thứ quỷ gì vậy, ở đây đúng là toàn cầu thang, nhưng Penrose là ai vậy?

Họ Phan, Bàn Tử tôi chỉ biết Phan Vỹ Bách." "Ồ, Bàn Tử, cậu lại biết Phan Vỹ Bách à?" Ngô Thiên Chân với vẻ mặt khó tin nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nghiêm túc gật đầu: "Dĩ nhiên rồi, chỉ là người ta không biết Bàn gia đây thôi." Mọi người: .....

Mọi người trong lòng bất lực, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân hai người, chỉ cần ở cùng nhau, dường như lúc nào cũng có thể nói nhảm mấy câu.

Một người thật dám hỏi.

Một người thật dám trả lời!

Hoắc Tú Tú lúc này ho khan một tiếng, từ nhỏ đã được giáo dục cao cấp, đối với điều Sở Long nói, cô lại hiểu rõ.

"Cầu thang Penrose do nhà toán học, vật lý học nổi tiếng người Anh, giáo sư danh dự khoa toán Đại học Oxford, Roger Penrose, đề xuất, thực ra cấu tạo của Penrose rất đơn giản, do bốn cầu thang tạo thành." "Bốn góc của mỗi cầu thang nối liền nhau, nhưng mỗi cầu thang đều hướng lên trên, do đó, nếu thật sự đi trong loại cầu thang này, có thể phát triển vô hạn, chỉ là cái gọi là cầu thang Penrose trong

thế giới ba chiều, đáng lẽ không thể tồn tại mới đúng." Trong lúc nói, Hoắc Tú Tú dừng lại một chút rồi mới tiếp tục: "Điều chúng ta vừa gặp phải, nếu dùng cầu thang Penrose để giải thích thì thực sự giải thích được.

Chúng ta hiện tại thực ra đều đang đi xuống, có thể hiểu như thế này, sau khi đến cuối một cầu thang, chúng ta lại ở trên đỉnh của một cầu thang khác, cứ thế lặp đi lặp lại." "Nhưng trong ý thức của chúng ta lại luôn cảm thấy mình đang đi thẳng xuống, điều này cũng giải thích tại sao chúng ta cảm thấy mình vẫn luôn đi thẳng xuống, nhưng thực tế lại quay trở về điểm xuất phát ban đầu." Một lời nói đánh thức người trong mộng, nghe thấy lời này, A Ninh lập tức kinh ngạc thốt lên.

"Đúng vậy, nơi này cũng có hình xoắn ốc hướng xuống, do có lớp sơn hấp thụ ánh sáng, nên cũng khiến chúng ta tạo ra một sự chênh lệch thị giác nhất định, nếu tôi không đoán sai, khoảng cách giữa cầu thang xoắn ốc này và cầu thang xoắn ốc khác chắc hẳn lớn, nên mới không tạo cho chúng ta cảm giác chuyển hướng đột ngột." Sở Long gật đầu: "Không ngờ, vào thời An Lạc cổ, lại có người xây dựng được thứ không thể tồn tại này." Bàn Tử với vẻ mặt nghe như vịt nghe sấm, lúng túng gãi đầu, nói: "Nói nhiều như vậy, Bàn Tử tôi hỏi, vậy chúng ta làm sao rời khỏi đây?" Vốn có chút vui mừng, cho rằng đã giải được bí ẩn của vòng lặp vô hạn, A Ninh và những người khác, bị Bàn Tử hỏi một câu như vậy, lập tức lúng túng.

"Nếu thật sự là cầu thang Penrose, chúng ta một khi đã vào trong, thì sẽ vĩnh viễn không ra được, cũng có nghĩa là, từ khi cánh cửa gỗ bị phá vỡ, lối ra bị phong tỏa, chúng ta đã định sẵn sẽ vĩnh viễn đi lại ở đây." Sở Long bất đắc dĩ nhìn Ngô Thiên Chân: "Giống như Thiên Chân vừa nói." Mặc dù trong lòng mọi người đã nghĩ đến kết quả như vậy, nhưng khi Sở Long thực sự nói ra, trong lòng mọi người đầy vị

đắng chát.

Bàn Tử là một kẻ cứng đầu, lúc này trong đôi mắt nhỏ béo của hắn lập tức lóe lên một tia hung ác: "Trong ba lô của tôi có một ít thuốc nổ, hay là chúng ta trực tiếp cho nổ khối đá lớn này đi, như vậy chúng ta có cơ hội rời đi." Bàn Tử là một người hành động, vừa nói xong đã định đi thực hiện.

Đáng tiếc bị Sở Long cản lại.

"Không được, nhìn căn phòng đá này, xung quanh có mấy cây cột gỗ chống đỡ, tuy hiện tại vẫn giữ được sự cân bằng nhất định, nhưng không ai dám chắc một khi thuốc nổ nổ, căn phòng này có sụp đổ hay không." "Phòng đá sụp đổ, vậy thì chúng ta có lẽ đều phải bỏ mạng ở đây rồi." Giữa hy vọng được xây dựng và phá vỡ, Bàn Tử và những người khác khổ sở giãy giụa.

"Để tôi thử xem." Sở Long ý niệm vừa động, thanh Hiên Viên Kiếm lấp lánh ánh vàng rực rỡ đột nhiên xuất hiện trong tay anh.

Hiên Viên Kiếm ngay cả quan tài đồng dày cũng có thể cắt được, anh không tin khối đá này lại cứng hơn cả quan tài đồng.

Theo Sở Long thấy chỉ cần cắt ra một khe hở, lúc đó đẩy khối đá bị cắt ra đi, là có thể từ lối đi được cắt ra mà thoát ra ngoài.

"Phá!" Sở Long ý niệm vừa động, trên Hiên Viên Kiếm tỏa ra ngọn lửa vàng, vung một cái, trong chốc lát một luồng kiếm khí tỏa ra, trực tiếp chìm vào trong khối đá.

Cảnh tượng này trông nhẹ nhàng đơn giản như cắt đậu phụ.

Chỉ là... một cảnh tượng ngay cả Sở Long cũng có chút kinh ngạc đã xảy ra.

Độ dày của khối đá lớn trước mặt vượt xa sự tưởng tượng của anh, khoảnh khắc kiếm khí của Sở Long chém ra, mọi người nhìn qua

khe hở hoàn toàn không thấy được cảnh tượng bên ngoài.

Kiếm khí hoàn toàn không thể chạm tới cuối khối đá.

“Vãi chưởng đại gia, rốt cuộc là tên biến thái nào đã thiết kế ra cái cơ quan chết tiệt này vậy.” Bàn Tử không nhịn được mà chửi ầm lên.

Thất vọng, lo lắng, căng thẳng và các loại cảm xúc khác đều đang quấn lấy trong lòng Bàn Tử và những người khác.

Sở Long thu kiếm lại, khác với Bàn Tử, Sở Long hiện tại lại không tỏ ra quá lo lắng.

“Không cần phải quá căng thẳng, vừa rồi lúc tôi thi triển kiếm, lại nghĩ ra một cách, thực ra chúng ta đều đã đi vào ngõ cụt tư duy rồi.” “Theo chúng ta thấy, chúng ta muốn ra ngoài, phải tìm cơ quan, đi theo hoặc rời khỏi theo lộ trình đã định sẵn của người thiết kế.” Lúc Sở Long nói, ánh mắt anh đảo một vòng, mọi người gần như trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, đều vô thức gật đầu.

Những người có mặt đều không phải là kẻ ngốc, bây giờ nghe Sở Long nói, dường như mơ hồ nghĩ ra một khả năng, chỉ là mọi người hiện tại có chút mông lung, cần có người chỉ điểm.

Người đó, chính là Sở Long.

“Đừng quên thân phận của chúng ta là gì.” Trong lúc nói, Sở Long cười đi đến trước bức tường mộ thất bên cạnh, Hiên Viên Kiếm lại được lấy ra.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, bức tường đó trực tiếp bị Sở Long chém vỡ một mảng lớn, để lộ ra lớp đất bùn sau lớp gạch tường.

Chương 182

Sở Long đặt lòng bàn tay lên đó, cười nói: "Thật sự không còn cách nào, chúng ta hoàn toàn có thể đào ngược một đường hầm để rời khỏi đây." Lời vừa nói ra, Bàn Tử và những người khác lập tức không nhịn được mà vỗ mạnh vào trán mình.

"Đúng vậy, đây là bản lĩnh sở trường của chúng ta mà, mẹ nó trước đó lại quên mất có thể làm như vậy." Bị Sở Long chỉ điểm như vậy, đám mây u ám tích tụ trong lòng mọi người lập tức tan biến không còn dấu vết.

Là một người thực hành, Bàn Tử lập tức xắn tay áo, hưng phấn vô cùng nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta làm thôi." Bàn Tử lập tức lấy xẻng gấp ra, chuẩn bị đào ngược đường hầm, nơi này ở quá ngột ngạt, phải lập tức thoát khỏi nơi quỷ quái này.

"Đợi đã, hay là chúng ta thử lại lần nữa." Lúc xẻng gấp của Bàn Tử vừa chạm vào đất bùn, lại bị Kinh Hồng gọi lại.

Thực ra Sở Long cũng chú ý, trước đó Kinh Hồng vẫn luôn nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

"Không lẽ đã có cách giải quyết rồi sao?" Sở Long tò mò hỏi.

Kinh Hồng gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Tôi cũng không biết có phải như vậy không, chỉ là trước đó khi nghe về cái gọi là cầu thang Penrose, tôi mới nghĩ ra một khả năng, chỉ là cần mọi người đi cùng tôi một chuyến." Thực ra chuyến đi mộ này là để tìm chú Ba, nếu cứ vô công trở về như vậy, mọi người tự nhiên cũng không cam lòng, nên bây giờ nghe lời của Kinh Hồng, mọi người lập tức gật đầu.

"Được, chúng ta đi lại một chuyến." Mấy người lập tức xuất phát, lần này tự nhiên cũng do Sở Long dẫn đầu.

Trong tâm trạng thấp thỏm và căng thẳng, mọi người lại đi khoảng năm mươi phút, nhưng mà, cũng chính lúc này, phía trước họ lại xuất hiện một lối ra.

Tại vị trí lối ra, có ánh nến vàng vọt lấp lánh.

"Vãi chưởng, lại quay lại rồi?" "Kinh Hồng, rốt cuộc cô có cách nào không?

Không lẽ chỉ đi một vòng thôi sao?" "Có hơi lãng phí thời gian, hay là chúng ta trực tiếp đi đào ngược đường hầm đi." Nhìn ánh sáng và lối ra quen thuộc trước mặt, trong lòng mọi người lập tức đầy vẻ thất vọng.

Bàn Tử lúc này định dẫn đầu quay trở lại căn phòng đá đó, nhưng lại bị Sở Long cản lại.

"Đợi đã, tôi tin Kinh Hồng chắc chắn sẽ không làm chuyện vô ích như vậy." Mặc dù thời gian tiếp xúc với Kinh Hồng không dài, nhưng Sở Long tin rằng, Kinh Hồng đã làm như vậy, nhất định có lý do của cô ấy.

"Chắc là có chuyện gì cần làm đúng không?

Vậy thì cứ buông tay làm tới, yên tâm, tôi sẽ ủng hộ cô." Lời của Sở Long, khiến trong mắt Kinh Hồng đầy vẻ cảm kích.

"Chủ nhân, cảm ơn!" Có sự ủng hộ của Sở Long, trong cơ thể Kinh Hồng dường như xuất hiện sức mạnh vô tận.

Kinh Hồng trầm tư một lúc, mới nói: "Tôi thực sự nghĩ ra một cơ quan, cơ quan này tên là Huyền Hồn Thê, cấu tạo tương tự như cầu thang Penrose lúc trước, chỉ là cầu thang Penrose đó không tồn tại trong thế giới ba chiều, chỉ có thể là một giả thuyết, còn Huyền Hồn Thê lại thực sự tồn tại." "Sau khi vào Huyền Hồn Thê, sẽ không ngừng lặp đi lặp lại trong Huyền Hồn Thê, nếu muốn phá trận rời

khỏi đây, tuyệt đối không được nói những lời như không ra được, bị nhốt, lạc đường, nếu không, cả đời cũng không thể thực sự ra ngoài được.” Lời Kinh Hồng vừa nói ra, chỉ thấy lúc này Bàn Tử gần như sắp trợn trừng mắt ra.

Ngay cả A Ninh và những người khác, cũng kinh ngạc nhìn nhau.

Rõ ràng đều đã tin lời của Kinh Hồng, nhưng cũng chính vì vậy, mới khiến họ càng cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc trước đó, họ đã không chỉ một lần nhắc đến những từ này.

“Vãi chưởng, vậy sao, vậy Bàn Tử tôi không bao giờ ra ngoài được nữa à?” “Vừa rồi tôi đã nói không chỉ một lần, Lão Kim tôi không lẽ phải bị nhốt chết ở đây sao?

Nhưng Lão Kim tôi chết không tiếc, nhưng chủ nhân lại bị tôi liên lụy, tôi... tôi trong lòng khó chịu quá.” “Kinh Hồng, không có cách nào giải quyết sao?” Ngô Thiên Chân và những người khác lần lượt nhìn về phía Kinh Hồng, tin rằng Kinh Hồng tuyệt đối sẽ không vô cớ, đã đưa họ đến đây, tuyệt đối sẽ không chỉ để ngắm “phong cảnh” đơn giản như vậy.

Kinh Hồng gật đầu: “Người thường gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên không có cách giải quyết, chỉ là bây giờ chúng ta mang theo máu tươi của chủ nhân, đi một vòng, máu tươi của chủ nhân là huyết mạch rồng vô cùng tinh khiết, đối với tà ma có tác dụng áp chế cực mạnh, nên vừa rồi máu tươi của chủ nhân đã tiêu trừ ảnh hưởng của những từ ngữ đó của chúng ta.” Mặc dù biết Sở Long lợi hại, nhưng bây giờ nghe Kinh Hồng nói, trong lòng mọi người không nhịn được mà một trận cảm thán.

“Chủ nhân, bây giờ ngài đi ngược về phía đó, và áp sát vào bức tường bên tay phải của ngài, đặt một chiếc đèn pin lên đó, sau đó lập

tức quay trở lại, nếu không, sẽ hoàn toàn khác với bên tôi.” “Đúng rồi chủ nhân, nhất định nhớ, lúc đó ngài phải nín thở, nếu không, cũng sẽ công cốc.” Kinh Hồng nghiêm túc nói, mặc dù trong lòng Sở Long tò mò, nhưng lúc này anh cũng không nói nhiều, lập tức gật đầu, làm theo lời của Kinh Hồng.

Với thực lực hiện tại của Sở Long, anh có thể nín thở được ba phút.

Sau khi nhìn rõ phương hướng, anh lập tức quay người đi ngược về phía lối ra của lối đi đó.

Kinh Hồng lúc này lập tức chiếu đèn pin vào người Sở Long.

Đèn pin như ngọn hải đăng trên biển đêm, chỉ dẫn phương hướng cho Sở Long.

Chỉ mất khoảng một phút, Sở Long đã cảm nhận được lối ra vào của lối đi.

Cũng thật kỳ lạ, sau khi đến vị trí này, anh kinh ngạc thấy, những bóng người ban đầu xuất hiện phía trước lại bắt đầu trở nên mơ hồ.

Chương 183

Phải biết, trên đoạn đường tiếp cận lối ra vào, ảnh hưởng của lớp sơn hấp thụ ánh sáng thực ra không lớn, trong tình huống bình thường, hoàn toàn có thể nhìn rõ Ngô Thiên Chân và những người khác.

Nhưng lúc này, bóng tối xung quanh như sóng triều, dường như muốn nhấn chìm toàn bộ Ngô Thiên Chân.

May mắn thay, ánh sáng đèn pin của Kinh Hồng vẫn tồn tại, không ngừng kiên trì ở vị trí của mình, phá tan bóng tối cho Sở Long, chỉ dẫn phương hướng.

Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, dường như mọi âm thanh trên thế giới này đều bị tách biệt hoàn toàn vào lúc này.

Lúc này Sở Long dường như sắp bị thế giới bỏ rơi.

Không biết có phải vì ở trong môi trường tối đen tĩnh lặng này quá lâu, trong đầu Sở Long lúc này lại như xuất hiện một giọng nói.

Giọng nói đó không ngừng gọi, muốn anh quay đầu lại xem trong phòng đá rốt cuộc có thứ gì.

Ý chí của Sở Long mạnh mẽ đến mức nào, tự nhiên không thể bị bầu không khí này ảnh hưởng, anh kiên trì ý chí của mình, sau khi đặt đèn pin xong, lập tức đi về phía Ngô Thiên Chân.

“Hử?

Chuyện gì vậy?” Nhưng mà, vừa mới đi được mấy bước, Sở Long đã phát hiện có điều không ổn.

Vì lúc này anh kinh ngạc cảm giác, con đường vốn dĩ có thể đi lại nhẹ nhàng, lúc này lại trở nên vô cùng gian nan, dường như mỗi bước

đi đều cần phải tốn rất nhiều sức lực.

Trong vô hình, dường như có một luồng sức mạnh đang không ngừng chống cự lại anh.

Hơn nữa, lúc này trước mặt anh như phủ một lớp sương mù, khiến cảnh tượng trước mắt trở nên càng mông lung hơn.

Xung quanh càng như chìm trong sương mù dày đặc, muốn khiến Sở Long hoàn toàn lạc lối trong sương mù.

"Hừ!

Bất kể là thứ gì, dám cản đường ta, chết!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, trên người anh tỏa ra một luồng khí tức bá đạo.

Cũng thật thần kỳ, gần như ngay lúc nói xong, cảm giác bị trói buộc, chống cự trên người anh lập tức biến mất không còn dấu vết.

Cảm giác sương mù trước mặt cũng cuối cùng hoàn toàn tan biến, khuôn mặt của Ngô Thiên Chân và những người khác cũng dần trở nên rõ ràng trước mắt anh.

Nhanh chóng quay trở lại bên cạnh A Ninh.

"Hử?

Sao vậy?" Điều khiến Sở Long cảm thấy ngạc nhiên là, khi anh nhìn lại, trên mặt những người này lại đều lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Cảm giác của họ, dường như đối với việc anh có thể quay trở lại cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Long ca không sao chứ?" A Ninh vô cùng quan tâm hỏi.

Bàn Tử lúc này cũng vội hỏi theo một câu: "Long gia, vừa… vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Hử?

Cậu cảm thấy tôi nên xảy ra chuyện gì sao?" Trong lòng Sở Long,

không biết tại sao những người này lại cảm thấy ngạc nhiên khi anh có thể quay trở lại.

A Ninh sợ lúc này Sở Long sẽ hiểu lầm, lập tức lắc đầu, căng thẳng nói: "Anh Long, nhất định đừng hiểu lầm, chỉ là lúc trước tôi nhìn thấy, nhìn thấy…" Trong lời nói của A Ninh, lại dường như bị chuyện gì đó vướng mắc, do dự không biết nên giải thích thế nào cho phải.

"Để tôi nói cho, vừa rồi lúc anh đến lối ra vào đó, tôi nhìn thấy sau lưng anh lại xuất hiện một bóng đen kỳ dị, bóng đen đó níu chặt lấy anh, không cho anh rời đi." Hoắc Tú Tú lúc này vội tiếp lời, dĩ nhiên lúc này, trong lời nói của cô cũng đầy vẻ khó tin.

Trong lúc nói, Hoắc Tú Tú vội ngậm miệng lại, vô thức nhìn về phía trước, sợ rằng bóng đen đó vẫn còn ở đó.

May mắn là nơi đó bây giờ trống không.

Hoắc Tú Tú mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lúc đó anh đi cũng rất chậm, dường như thực sự bị bóng đen đó kéo lại, chỉ là sau đó không biết vì sao, trên người anh xuất hiện một vệt sáng vàng, vệt sáng vàng vừa lóe lên, bóng đen đó cũng hoàn toàn biến mất." Bóng người?

Ánh sáng vàng?

Sở Long nghe xong, không khỏi nhớ lại tình huống vừa gặp phải.

Chương 184

“Không lẽ ở đó thật sự có tà ma sao?

Nhưng nếu thật sự có tà ma, không phải nó nên sợ máu của tôi sao?” Sở Long không nhịn được mà suy nghĩ.

Nhưng rõ ràng câu hỏi này không ai có thể trả lời được, anh cũng chỉ có thể bỏ qua.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Sở Long nhìn về phía Kinh Hồng bên cạnh, hỏi.

Kinh Hồng liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, nói: “Bàn Tử, đoạn đường tiếp theo cậu dẫn đầu.” Vốn đang tò mò, sắc mặt Bàn Tử lập tức sa sầm, sợ rằng lúc đó sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lần này có thể chia sẻ áp lực cho Long gia, trong lòng Bàn Tử lập tức lại tràn đầy sức mạnh.

“Được, được thôi, bảo Bàn gia tôi làm gì cũng được.” Bàn Tử vỗ ngực, bộ dạng nghĩa chính ngôn từ.

Kết quả giây tiếp theo nghe thấy lời của Kinh Hồng, sắc mặt Bàn Tử lập tức sa sầm.

“Tháo giày ra.” Kinh Hồng thản nhiên nói.

“Gì?” Bàn Tử lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Bàn Tử chưa kịp phản ứng, Ngô Thiên Chân bên cạnh lập tức vội trả lời: “Không được không được, tuyệt đối không được, gã này tuyệt đối không thể tháo giày.” Vốn dĩ Bàn Tử có chút lúng túng, nhưng sau khi nghe Ngô Thiên Chân nói, Bàn Tử lập tức không nhịn được mà liếc mắt xem thường.

“Tại sao?

Chân của Bàn Tử tôi có độc à, khiến cậu sợ như vậy?" Cái miệng của Bàn Tử, đúng là con quỷ ranh mãnh!

Nghe thấy Bàn Tử bây giờ lại mồm mép, mọi người không nhịn được mà cười khúc khích.

Ngô Thiên Chân với vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu, nói: "Có độc, chỉ số độc khí của chân cậu bùng nổ cậu không biết à?" Lời vừa nói ra, mọi người lập tức với vẻ mặt ghét bỏ liếc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vô cùng không vui: "Nói bậy, Bàn gia tôi chỉ là mấy ngày chưa tắm thôi, cũng chỉ có chút mùi chân thôi, tôi nói cho các cậu biết… mùi đàn ông, không phải có câu nói hay sao, đàn ông sạch sẽ không có mùi lạ, không phải là đàn ông giả thì là gay.

Bàn gia tôi, chính là đàn ông đích thực." Sở Long cười khổ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Được rồi Bàn Tử, đừng có sỉ nhục hai từ đàn ông và mùi đàn ông nữa, sắp làm tôi không nỡ nhìn thẳng rồi." Bàn Tử lập tức cười gian xảo, đang định nói chuyện phiếm với Sở Long, thì nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng quát.

"Mau tháo giày ra, đừng lãng phí thời gian, muốn bị nhốt ở đây cả đời à?" Lúc đang tháo giày, Bàn Tử có chút do dự, lúc này Bàn Tử với vẻ mặt u oán nhìn về phía Kinh Hồng, nói: "… Nhưng giày của tôi đắt lắm." Bàn Tử cũng không do dự, trực tiếp tháo giày ra.

Có một khoảnh khắc, trước mắt mọi người dường như xuất hiện ảo giác, trên chân Bàn Tử dường như có một làn khói đặc màu xanh đen bốc lên.

"Thối quá!" "Ọe…" "Bàn Tử, cậu chắc là mấy ngày chưa rửa chân?

Tôi thấy cậu giẫm phải phân chó rồi." "Trời ơi, một cái móng giò heo có mùi." Mọi người lập tức lần lượt mắng.

Đáng thương Hoắc Tú Tú lúc này đang ngồi xổm trên đất nôn khan.

"… He he, bình thường thôi, thiên hạ đệ tam thôi, được rồi, sau đó thì sao?

Nên làm gì?" Giày cũng đã tháo, Bàn Tử cũng bất chấp, cười gượng nhìn về phía Kinh Hồng, kết quả nhận được hai cái liếc mắt vô cùng cạn lời của Kinh Hồng.

Rõ ràng lúc này, ngay cả Kinh Hồng cũng có chút hối hận, sớm biết không nên mạo hiểm để Bàn Tử tháo giày.

"Mang giày ngược lại, sau đó quay lưng về phía lối đi đó, lòng bàn tay áp vào tường, đi lùi." Mặc dù trong lòng Bàn Tử lẩm bẩm, có chút nghi ngờ cách làm này có thành công hay không, nhưng cuối cùng vẫn làm theo cách của Kinh Hồng.

Mấy người cẩn thận đi về phía trước, nhanh chóng đến gần lối ra vào đó.

Trong chốc lát, tâm trạng của mọi người đều căng thẳng, vừa rồi đã bận rộn như vậy, nếu vẫn không thể thoát khỏi Huyền Hồn Thê này, vậy thì thật sự chỉ có thể đào đường hầm rời đi.

Nhưng mà, một chuyện khiến mọi người vô cùng bất ngờ cũng xảy ra vào lúc này.

Sở Long trước đó đã đặt một chiếc đèn pin ở lối ra vào, ánh sáng của chiếc đèn pin đó vốn vẫn luôn chiếu thẳng về phía họ, nhưng kết quả trong khoảnh khắc mấy người sắp tiếp cận lối ra vào, tia sáng đó dường như đi qua một thấu kính lồi, trực tiếp bị khúc xạ ra ngoài.

"...Thành công rồi?" Sau khi nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, trong lòng mọi người đều không nhịn được mà kích động hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Mấy người lập tức căng thẳng tiếp tục đi về phía trước.

Chương 185

Nhưng một phút sau, mọi người lại quay trở lại lối ra vào đó.

"…" Mọi người đứng trước lối ra vào, nhìn cảnh tượng quen thuộc, toàn bộ đều ngây người.

"Sao rồi?" Sau khi nhìn thấy sự thay đổi trên vẻ mặt của mọi người, lông mày của Bàn Tử cũng căng thẳng nhíu lại.

Vội vàng quay người, kết quả nhìn thấy lối ra vào đó và căn phòng đá y hệt.

"Vãi chưởng… mình lại quay lại rồi?

Này Kinh Hồng, không đáng tin cậy chút nào, không phải nói chúng ta có thể ra ngoài sao?" Bàn Tử không nhịn được thất vọng kinh ngạc thốt lên.

Kinh Hồng lúc này cũng với vẻ mặt khó tin, miệng càng không ngừng lẩm bẩm không thể nào.

"Không đúng, theo lý mà nói chúng ta nên…" "Không, chúng ta ra ngoài rồi." Lời của Kinh Hồng chưa nói xong, lại bị Sở Long lập tức cắt ngang, Sở Long đi trước một bước, tiến vào phòng đá.

"A?

Gì?

Long ca, Bàn Tử tôi ngốc, nhưng cũng đừng lừa tôi chứ, không phải chúng ta…" Bàn Tử cũng đi theo vào, chỉ là lời chưa nói xong, trên mặt Bàn Tử lập tức treo đầy vẻ kinh ngạc và khó tin.

"Vãi chưởng, chúng ta thật sự ra ngoài rồi!" Bàn Tử mừng rỡ hét lớn.

Lúc này, Ngô Thiên Chân và những người khác cũng lần lượt đi vào.

Khi hoàn toàn nhìn rõ bộ dạng bên trong phòng đá, mới từng người một nhẹ nhõm, thậm chí, vì quá kích động, thậm chí còn sắp quên mất mùi chân thối của Bàn Tử.

"Người thiết kế cũng đã giở một chút trò vặt, căn phòng đá này gần như y hệt căn phòng đá trước đó, chỉ là trước đó chúng ta đã gây ra một số phá hoại trong phòng đá." Sở Long cười nói, trước đó anh đã dùng Hiên Viên Kiếm chém khối đá lớn và gạch tường.

"Nếu trước đó chúng ta không gây ra phá hoại ở đây, nói không chừng thật sự sẽ lầm tưởng đã quay lại phòng đá ban đầu, sẽ lập tức đi ra ngoài, như vậy sẽ lãng phí một cơ hội tốt để thực sự rời đi." Lời Sở Long vừa nói ra, Bàn Tử và những người khác lập tức liên tục gật đầu: "Quá mưu mô, cũng không biết là tên khốn nào ở đây chế tạo ra, hừ, nếu để Bàn gia tôi biết, tôi nhất định sẽ đến viếng mộ cổ, xem mộ cổ của gã đó có biến thái như vậy không." Rõ ràng Bàn Tử có chút bất bình.

A Ninh cạn lời liếc nhìn Bàn Tử, nói: "Đừng có khoác lác nữa, mau mang giày vào đi." Lời A Ninh vừa nói ra, mùi vị vừa bị mọi người vì kích động mà bỏ qua lại một lần nữa đánh thức khứu giác của họ, không nhịn được mà từng người một đều rất ghét bỏ.

Lão Kim không nhịn được "chậc chậc" hai tiếng: "Này Bàn Tử, mùi vị trên đó, Tống Tử gặp phải có lẽ cũng bị hun ngất đi mất." Lão Kim và những người khác bây giờ tự nhiên đang trêu chọc Bàn Tử, nhưng kết quả Bàn Tử lại có trái tim khá lớn, không những không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn lấy làm vinh dự mà cười lớn.

Bàn Tử vỗ vai, không khỏi tự hào nói: "He he, không phải tôi không chú ý đâu, tôi thấy, sau này tôi hoàn toàn có thể dùng nó làm vũ

khí giết người hàng loạt, đến lúc đó xác ướp thịt, Bàn gia tôi sẽ biến nó thành thịt hun khói, thứ hạng giết quái cũng có thể tăng lên không ít đấy." Mọi người cạn lời, từng người một đều lộ ra vẻ mặt lười để ý đến Bàn Tử.

"Kinh Hồng, vừa rồi cô làm sao biết cách thoát khỏi Huyền Hồn Thê vậy?" Rõ ràng Hoắc Tú Tú lười nói chuyện với Bàn Tử chân thối, không nhịn được tò mò nhìn về phía Kinh Hồng, hỏi một câu.

Lời vừa nói ra, Ngô Thiên Chân và những người khác cũng lần lượt tò mò hơn nhìn qua.

Kinh Hồng đối với những người này lại không giấu giếm, thực sự cầu thị nói: "Đơn giản, vì Huyền Hồn Thê là một loại cổ thuật cơ quan đã thất truyền từ lâu của Quỷ Môn chúng tôi, chỉ là sau đó bị đám khốn đó trộm đi mà thôi." "Tôi chỉ thấy trong sách cổ một số phương pháp phá giải, nếu không phải anh nhắc đến cầu thang Penrose, tôi cũng không thể nghĩ ra, thứ này thật sự đã thất truyền nhiều năm, sắp bị người ta quên lãng rồi." Lại nghe thấy "Quỷ Môn", lông mày mọi người đều không nhịn được mà nhíu lại.

"Lại là Quỷ Môn à, mẹ nó sao tôi cứ cảm thấy chúng ta đã vào mộ của lão tổ Quỷ Môn rồi nhỉ?" Bàn Tử cạn lời nói.

"Tóm lại mọi người vạn sự đều cẩn thận, nói không chừng lúc nào đó lại gặp phải người của Quỷ Môn." Sở Long không nhịn được mà dặn dò, đặc biệt là sau khi nói xong câu đó, Sở Long không nhịn được mà nhìn về phía Ngô Thiên Chân, người anh không yên tâm nhất ở đây chính là Ngô Thiên Chân.

Gã này quá ngây thơ, làm việc cũng có chút mềm lòng, nếu đặt trong cuộc sống "dưới ánh mặt trời", thì người như vậy quả thực sẽ được khen ngợi, chỉ đáng tiếc, Sở Long hiện tại đang sống ở mặt tối, ở nơi này có thể gặp phải bất cứ chuyện gì.

Mềm lòng, không chỉ hại mình, còn hại cả bạn đồng hành của mình.

"Thiên Chân, đặc biệt là cậu phải chú ý, ở nơi này, không phải ngươi chết thì ta sống, không có lựa chọn nào khác, muốn đi cảm hóa đám người Quỷ Môn này, hoặc là giao họ cho pháp luật xử lý, đó tuyệt đối là chuyện hoang đường." Bị Sở Long đặc biệt điểm danh như vậy, Ngô Thiên Chân không khỏi lúng túng.

Ngô Thiên Chân cười gãi gãi sau gáy, nói: "Ừm, yên tâm đi Long ca, tôi biết rồi." Nhưng lúc này Muộn Du Bình lại đi đến bên cạnh Ngô Thiên Chân: "Yên tâm, có tôi ở đây." Sở Long bất lực, biểu hiện này của Tiểu Ca đôi khi khiến Sở Long cảm thấy, Tiểu Ca giống như một người chồng bảo vệ vợ mình, bảo vệ Ngô Thiên Chân.

"Mọi người tìm xem, xem có thể tìm thấy cơ quan mở khối đá lớn này không." Sở Long nhíu mày đi đến trước khối đá lớn đó, nhưng lời vừa mới nói xong, đột nhiên nghe thấy dưới chân ngạc nhiên truyền đến một tiếng "cạch".

"Hử?" Trong phòng đá rất yên tĩnh, âm thanh đột nhiên xuất hiện này tự nhiên lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Sở Long.

Chương 186

“Long ca cẩn thận!” A Ninh vội vàng mở Kim Cương Tán ra, chuẩn bị bảo vệ Sở Long, kết quả lại thấy nguy hiểm trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Xung quanh truyền đến một trận tiếng “cạch cạch” của cơ quan chuyển động, khối đá lớn trước mặt từ từ nâng lên, để lộ ra một lối đi sâu thẳm.

“...

Dễ dàng mở được cơ quan như vậy sao?” Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, khi nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đó đều đầy vẻ khó tin.

Mấy người đi thẳng về phía trước, đây là một đường hầm thẳng xuống, chỉ là khác với đường hầm trước đó, đường hầm này được đào ra, lúc xây dựng mộ cổ, nơi này ban đầu chắc hẳn tồn tại một khe nứt nào đó, chỉ là sau đó được gia công thành đường hầm mà thôi.

Hai bên vách đá của thân núi đều có thể thấy rõ dấu vết gia công.

Càng đi xuống dưới, phía dưới càng âm u lạnh lẽo, không biết phía dưới dẫn đến đâu, dường như có một lối ra, lúc này thực sự có những luồng gió lạnh từ dưới thổi lên.

Càng đi xuống, không khí càng ẩm ướt, đi được khoảng mười phút, đường hầm tuy chưa đi hết, nhưng bên tai đã có thể nghe thấy những tiếng nước “ào ào”.

“Bên dưới có sông ngầm à?” Mọi người nói.

Đi được khoảng mấy phút nữa, trước mặt họ đột nhiên trở nên rộng rãi, sau khi rời khỏi đường hầm giữa vách đá của thân núi, trước

mặt họ là một hang động núi khổng lồ, diện tích hang động rất lớn, ngay cả ánh sáng của đèn pin cũng không thể chiếu sáng hoàn toàn hang động này.

Trước mặt họ, lại là một con sông ngầm đang chảy xiết dưới lòng đất.

Sông ngầm vô cùng rộng lớn, trông chẳng khác nào một con sông thực thụ.

Dòng nước chảy khá chậm, nhưng vẫn vỗ vào bờ tạo ra không ít bọt nước, khiến xung quanh trở nên mờ ảo trong hơi nước.

"Sông lớn vãi chưởng, may là nước không phải màu vàng, nếu không tôi còn tưởng là sông Hoàng Tuyền," Bàn Tử pha trò.

Thế nhưng khi nhìn con sông ngầm này, chẳng ai có tâm trạng để cười cả.

Mọi người chỉ lẳng lặng liếc xéo Bàn Tử.

Chưa kịp lên tiếng, họ bỗng nghe thấy Tề lão gia tử ở bên cạnh đột nhiên kinh hô.

"Nhìn kìa, đằng...

đằng kia có một bóng đen." Mọi người vội nhìn theo hướng tay chỉ của Tề lão gia tử, quả nhiên thấy ở thượng nguồn dòng sông, một con thuyền cực lớn xuất hiện một cách kỳ quái.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là con thuyền trông vô cùng mục nát, cảm giác chỉ một con sóng cũng đủ để đánh tan nó ra thành từng mảnh.

Ấy vậy mà trong tình huống đó, con thuyền gỗ mục nát vẫn ung dung di chuyển trên mặt nước.

"...Tao không thể nào xui thế được chứ?

Lại gặp thuyền ma à?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm.

Kết quả là tất cả mọi người, bao gồm cả Sở Long, đều ném cho Bàn Tử một ánh nhìn cạn lời.

"Bàn Tử này, cái mồm cậu không yên được một chút à?

Tôi thấy cái thuyền này bị cậu trù ẻo rồi đấy," Ngô Thiên Chân bực bội nói.

Bàn Tử nghe vậy liền không vui, định phản bác thì lại thấy Sở Long liếc xéo một cái sắc lẹm.

Bàn Tử đành ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Tuy mọi người rất bất mãn với cái miệng của Bàn Tử, nhưng cũng phải thừa nhận rằng khả năng mà Bàn Tử nói không phải là không thể xảy ra.

Hai chữ "thuyền ma" khiến ai nấy đều không khỏi nổi da gà.

Hoắc Tú Tú vốn nhát gan, lúc này vội vàng trốn sau lưng Sở Long để tìm kiếm sự bảo vệ.

Chương 187

Kết quả là Sở Long chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, làm Hoắc Tú Tú tức đến giậm chân.

"Em gái nhà họ Hoắc, ở bên cạnh Bàn gia đây cũng an toàn lắm," Bàn Tử lại giở thói mồm mép.

Hoắc Tú Tú lập tức lườm một cái, nói: "Ừ, không sai, trông anh cũng an toàn thật." Bàn Tử: "…" Bàn Tử cảm thấy tim mình thực sự bị tổn thương.

Con thuyền di chuyển trên sông ngầm khá chậm, nhưng dù vậy nó cũng đã ở cách không xa.

Nhờ ánh sáng của mấy chiếc đèn pin, họ kinh ngạc nhận ra trên thuyền có không ít người đàn ông mặc áo choàng đen.

Ngay khi thấy những người này, Bàn Tử và những người khác lập tức rút dao, cầm súng lên.

"Chết tiệt, ở cái nơi quái quỷ này mà cũng gặp được người của Quỷ Môn." "Bọn này đúng là âm hồn không tan." Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Nhưng hắn lại không có vẻ gì là căng thẳng, ngược lại còn có chút phấn khích.

Dù sao thì một trong những mục đích của chuyến đi lần này cũng là để tiêu diệt đám người Quỷ Môn này.

Bàn Tử phấn khích buông Hộ Long Đao xuống, giơ súng lên, chuẩn bị khai hỏa.

"Đợi đã, nhìn kỹ lại đi, đám người Quỷ Môn này có chút kỳ lạ," Sở Long vội vàng ngăn Bàn Tử lại, sợ rằng nếu hắn lỗ mãng lúc này

sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, con thuyền kia cũng đã đến gần hơn.

Bàn Tử cũng thấy được, những người của Quỷ Môn trên thuyền dường như không có chút ý thức nào, cứ như những cái xác biết đi, không ngừng đi lại trên thuyền.

Trên mặt mỗi người đều nở một nụ cười quỷ dị y hệt nhau.

Trong thế giới dưới lòng đất u ám này, cảnh tượng như vậy quả thực là một cú sốc thị giác đối với tất cả mọi người. *[Chủ nhân thân ái, lựa chọn thần cấp đã được mở.]* *[Lựa chọn một: Gặp thuyền ma, nghe hí ma, không nói chuyện.

Phần thưởng: một giọt Chân Long Huyết.]* *[Lựa chọn hai: Gặp thuyền ma, trốn thoát thành công.

Phần thưởng: một giọt Huyết Kỳ Lân.]* "Chỉ có hai lựa chọn thôi sao?

Tôi có thể có lựa chọn thứ ba không?" Sở Long hỏi.

Đây là lần đầu tiên Hệ thống bị hỏi như vậy, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào.

Một lúc sau, Hệ thống mới lên tiếng. *[Xin hỏi chủ nhân tôn kính, ngài có lựa chọn thứ ba sao?]* Sở Long cười, nhưng nụ cười lại có vẻ hơi lạnh lẽo: "Lựa chọn thứ ba, nếu đám quỷ này dám giở trò, tôi sẽ trực tiếp dùng Hiên Viên Kiếm giết sạch bọn chúng, thấy thế nào?" Đối với Sở Long mà nói, nếu lên thuyền nghe hí ma mà xảy ra chuyện gì, chẳng phải cũng sẽ dẫn đến mâu thuẫn xung đột sao?

Nếu đã vậy, chẳng thà ra tay trước cho nhẹ nhàng.

Tiên hạ thủ vi cường!

Nhưng điều Sở Long không ngờ là, lời này vừa nói ra, Hệ thống

lại có vẻ sốt sắng. *[Chủ nhân tôn kính, ngài tuyệt đối đừng làm vậy, những con quỷ này thực ra cũng rất đáng thương.

Vốn dĩ họ là một gánh hát nổi tiếng thời nhà Thanh, nhưng sau đó bị người Nhật uy hiếp, bắt phải biểu diễn cho chúng.

Kết quả cả gánh hát thà chết không chịu khuất phục nên đã bị người Nhật sát hại.]* *[Sau khi chết, linh hồn họ không thể siêu thoát, cứ mãi vất vưởng nơi nhân gian.

Họ rất đáng thương, xin chủ nhân hãy nương tay.

Huống hồ, nếu ngài giết họ, cũng sẽ tổn hại đến âm đức của ngài.]* Sắc mặt Sở Long có chút nặng nề.

Đối với hoàn cảnh của gánh hát này, trong lòng Sở Long tự nhiên cũng vô cùng đồng cảm.

Chương 188

“Được rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không làm hại họ,” Sở Long hít sâu một hơi, nói một câu.

Sở Long khẽ cau mày, không ngờ lại xuất hiện chuyện “hí ma” thế này.

Anh nhớ rằng tình huống tương tự anh cũng đã từng thấy trong phim của Cửu thúc trước khi xuyên không.

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Long không khỏi nảy sinh hứng thú.

Bất kể là từ phương diện độ khó hoàn thành nhiệm vụ hay mức độ nguy hiểm, lựa chọn một đều là thích hợp nhất.

Sở Long lập tức nói cho Hệ thống biết lựa chọn của mình: “Tôi chọn một.” Trong lúc Sở Long đưa ra lựa chọn, Tề lão gia tử bỗng không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Tề lão gia tử lúc này đang nhìn con thuyền trước mặt với vẻ mặt không thể tin nổi: “...Tôi hình như đã thấy ghi chép tương tự ở đâu đó, hình như là... hí ma.” “Hí ma?

Ma quỷ hát kịch á?

Lão gia Tề, ông có chắc là ở nơi này, đám ma quỷ đó tìm được người nghe hát không?” Bàn Tử hỏi.

Kết quả, Tề lão gia tử chỉ tay về phía trước.

“Thấy không, những người của Quỷ Môn kia chính là khán giả, chỉ là sau khi được mời lên thuyền, họ đã không làm theo quy tắc, nên mới bị giữ lại vĩnh viễn trên thuyền ma.” Giọng của Tề lão gia tử nghe có vẻ trầm thấp khác thường.

Ngô Thiên Chân lúc này vội bước lên, chắp tay với Tề lão gia tử, hỏi: "Lão gia Tề, ngài nói quy tắc, nghe hí ma cũng có quy tắc sao?" Tề lão gia tử lập tức gật đầu: "Quy tắc tự nhiên là có.

Gặp phải tình huống này, họ sẽ mời người lên thuyền nghe hát.

Nếu từ chối, vậy thì... người được mời chắc chắn sẽ chết.

Nếu đồng ý lên thuyền thì đơn giản hơn, thực ra chỉ cần làm khán giả là được, để cho những con quỷ hát kịch đó được an lòng, sau đó có thể rời đi." "Nếu không làm vậy, cũng chắc chắn sẽ chết." Tề lão gia tử nói một câu với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sở Long không ngờ Tề lão gia tử lại kiến thức rộng rãi như vậy, ngay cả hí ma cũng biết.

Nhưng có người giải thích, cũng đỡ được không ít việc.

"Thực ra có một điểm lão gia tử quên nói, đó là khi nghe hí ma, phải giữ im lặng, không được phát ra một tiếng người nào.

Một khi nói chuyện, vậy thì cũng chắc chắn sẽ chết," Sở Long nói tiếp, bổ sung cho câu Tề lão gia tử vừa bỏ sót.

Tề lão gia tử sững sờ, hứng thú đánh giá Sở Long: "Ồ, không ngờ cậu Sở đây cũng hiểu rõ về hí ma như vậy.

Thực ra gặp hí ma không cần phải sợ, chúng ta chỉ cần yên lặng nghe hát là được, đơn giản thôi." Thực ra lúc nãy khi nghe Tề lão gia tử nói về hí ma, đa số mọi người đều có chút nghi ngờ.

Tuy Tề lão gia tử là một nhà quốc học, nhưng trong đội ngũ này, danh tiếng của ông không lớn lắm.

Nhưng đến cả Sở Long cũng công nhận lời của Tề lão gia tử, vậy thì chuyện lại khác.

Gần như ngay lúc Sở Long lên tiếng, tất cả mọi người đều tin

chắc vào chuyện thuyền ma mời nghe hí ma.

"Đơn giản vậy sao?" Hoắc Tú Tú không nhịn được liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Mọi người khác đều tin rằng mình chắc chắn sẽ ngậm miệng không nói, nhưng Bàn Tử thực sự là một biến số lớn.

Không chừng lúc hí ma đang diễn, gã này lại buột miệng một câu "Vãi chưởng" cũng nên.

Sắc mặt mọi người cũng có chút khó coi, đối với một người mồm mép như Bàn Tử, việc bắt hắn ngậm miệng quả thực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bàn Tử bị mọi người nhìn như vậy, trong lòng lập tức vô cùng không vui.

Chương 189

"Coi thường người ta quá, Bàn gia tôi trong chuyện đứng đắn chưa bao giờ làm hỏng việc cả." Nhưng kết quả là Bàn Tử càng nói, ánh mắt mọi người nhìn hắn càng trở nên khác lạ.

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng, thuyền ma đã đến trước mặt họ.

Lúc nãy nhìn từ xa không có cảm giác gì, nhưng khi con thuyền gỗ mục nát tiến đến trước mặt, họ mới phát hiện ra, thuyền ma vô cùng khổng lồ, giống như một con quái vật to lớn nằm ngang trên sông ngầm.

Chỉ cần nhìn thấy con thuyền lớn như vậy đã khiến lòng người có chút nặng nề.

Cùng với một tiếng ầm ầm, con thuyền cuối cùng cũng dừng lại trước mặt họ.

Ngay sau đó, một chiếc cầu thang được thả xuống.

Một người của Quỷ Môn lúc này đang đứng ở mạn thuyền.

Hắn ta trông như một cái xác biết đi, nói: "Khai diễn rồi, các vị quan nhân, có muốn lên thuyền xem một lượt không?" Tuy nhiên, điều khiến mọi người không thể ngờ tới là, người đàn ông trông cao to lực lưỡng này vừa mở miệng, giọng nói lại vô cùng ai nhọn, thậm chí khi nghe hắn nói, màng nhĩ của Bàn Tử và những người khác đều có cảm giác như sắp bị đâm thủng.

Bàn Tử không nhịn được muốn lẩm bẩm: "Vãi, rõ ràng là...

Ái chà, mẹ nó!" Bàn Tử chưa nói xong đã bị Ngô Thiên Chân đạp cho một cú đau điếng.

Ngô Thiên Chân và những người khác trong lòng thật cạn lời, vừa nãy tên Bàn Tử chết tiệt này còn bảo lúc quan trọng sẽ không làm hỏng việc, kết quả thì sao?

Còn chưa lên thuyền mà Bàn Tử đã không quản được cái miệng của mình.

Lên thuyền rồi thì phải làm sao?

Bàn Tử theo phản xạ định chửi lại, nhưng lại thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Sở Long và những người khác.

Hắn sững sờ, rồi lập tức hiểu ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ ngượng ngùng.

"Đương nhiên rồi, vậy chúng tôi lên đây," Tề lão gia tử lúc này lên tiếng đầu tiên.

Con thuyền trông như vừa mới trồi lên từ đáy nước, toàn bộ đều ướt sũng, mùi tanh trên thuyền vô cùng nồng, khiến người ta ngửi thôi cũng muốn nôn.

Sau khi Sở Long và những người khác lên thuyền, Sở Long che chở cho A Ninh ở phía sau, Kinh Hồng lập tức đứng bên cạnh Sở Long, như thể sợ Sở Long gặp nguy hiểm.

Muộn Du Bình liếc nhìn Ngô Thiên Chân, lặng lẽ đứng trước mặt cậu, nếu gặp nguy hiểm, anh cũng sẽ là người đầu tiên che chắn cho Ngô Thiên Chân.

Bốn người còn lại gồm Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng đột nhiên có một cảm giác đồng bệnh tương liên.

Bị bỏ rơi như trẻ con!

Cũng may bây giờ không tiện nói chuyện, nếu không, Bàn Tử chắc lại mồm mép phàn nàn rồi.

Lúc này cũng thật kỳ lạ, nước sông ngầm vẫn chảy về phía trước, dòng nước tạo ra từng đợt sóng, nhưng con thuyền gỗ lại không thả neo mà vẫn ổn định trên mặt nước, không hề bị sóng ảnh hưởng.

Trên thuyền có một sân khấu lớn, lúc này những người của Quỷ Môn giống như xác biết đi kia đang lấy ra mấy cái bàn và ghế đẩu từ trong khoang thuyền, đặt trước sân khấu.

Sau đó, họ làm một động tác mời đối với Sở Long.

Mọi thứ đều diễn ra trong tĩnh lặng.

Lúc này xung quanh ngoài tiếng sóng vỗ và tiếng bước chân cũng như tiếng vận chuyển bàn ghế của những người Quỷ Môn kia, hoàn toàn không có âm thanh nào khác.

Càng như vậy, trong lòng mọi người càng cảm thấy một trận áp lực.

Miệng Bàn Tử ngậm chặt, trông như sợ sẽ không nhịn được mà mở miệng nói, khiến Sở Long và những người khác đứng bên cạnh cũng phải buồn cười.

Khi mọi người đến trước những chiếc bàn ghế đó, sau khi nhìn rõ hình dạng của chúng, ai nấy đều biến sắc.

Những chiếc bàn ghế này trông đều ướt sũng, trên dưới toàn bộ đều có dấu hiệu mục nát.

Chương 190

Bàn Tử đưa tay sờ thử, kết quả phát hiện ghế còn trơn tuột, khiến hắn cảm thấy một trận buồn nôn.

Bàn Tử mấy lần mở miệng định phàn nàn, nói thật, ngồi lên cái ghế như vậy, hắn còn cảm thấy tủi thân cho cái mông của mình.

Quan trọng hơn là, với thân hình hơn hai trăm cân của hắn, hắn thực sự nghi ngờ cái ghế này có chịu nổi không.

Sở Long và những người khác cũng đầy vẻ chán ghét, trong lòng thầm an ủi một tiếng, đã đến thì cứ yên vị, sau đó cũng lần lượt ngồi xuống.

May mắn là ghế tuy trông mục nát không chịu nổi, nhưng chỉ cần không vận động mạnh trên ghế, cũng miễn cưỡng ngồi vững được.

Chỉ là cảm giác ướt sũng từ mông truyền lên khiến toàn thân mọi người nổi da gà.

Sở Long thầm cảm khái, may mà lần này anh mặc một chiếc quần tối màu, nếu mặc quần sáng màu, đảm bảo đứng dậy, trên mông sẽ lộ ra hai cái dấu tròn xoe.

Thấy mọi người đều đã ngồi xuống, Bàn Tử mới cau mày thành một cục rồi cũng ngồi xuống.

Chỉ là… "Rắc!" Xung quanh đang yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng gãy vỡ.

Bàn Tử vừa ngồi xuống, kết quả cái ghế dưới mông trực tiếp gãy đôi.

Bàn Tử ngã chổng vó xuống sàn thuyền.

Cú ngã này không đau, nhưng với tính khí của Bàn Tử, lúc này không lẩm bẩm vài câu, trong lòng sẽ không vui.

May mà Sở Long mắt nhanh tay lẹ, lúc Bàn Tử định chửi, một tay đã bịt miệng Bàn Tử lại.

Sở Long lườm Bàn Tử một cái, nhiệm vụ của anh không thể bị gã này phá hỏng được.

Nếu lúc này người bịt miệng hắn là Ngô Thiên Chân, thậm chí là Tiểu Ca, Bàn Tử cũng sẽ không nhịn được mà chửi, nhưng Sở Long thì khác.

Uy nghiêm của anh Long là tuyệt đối!

Bàn Tử không dám hó hé.

Lúc này Bàn Tử chỉ có thể trợn tròn đôi mắt long lanh đầy uất ức, xoa mông đứng dậy từ dưới đất.

Bàn Tử mặc một chiếc quần màu trắng, kết quả đứng dậy, Ngô Thiên Chân và những người khác suýt nữa cười sặc sụa.

Chỉ thấy trên mông Bàn Tử xuất hiện hai vệt nước ướt sũng, trông chẳng khác nào một quả đào mọng nước cỡ lớn, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Ngay cả Sở Long cũng không nhịn được khóe miệng giật giật, nếu không phải định lực tốt, chắc anh đã cười thành tiếng rồi.

Ngô Thiên Chân và những người khác cũng vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn Bàn Tử nữa, sợ nếu cứ nhìn hắn sẽ gây ra phiền phức lớn.

Bàn Tử lại không mù, biểu cảm và hành động của mọi người tự nhiên hắn thấy rõ ràng, tức đến nỗi Bàn Tử suýt nữa tam thi bạo khiêu.

Nhưng đúng lúc này, trên mặt nước đột nhiên thổi đến một trận gió lạnh.

Bị ảnh hưởng bởi gió lạnh, da gà trên người Sở Long và những người khác đều dựng đứng cả lên.

Cơn gió lạnh mang theo một lớp sương mù dày đặc, sương mù nhanh chóng bao phủ toàn bộ con thuyền.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, những nơi tầm mắt mọi người có thể nhìn thấy, những nơi đèn pin chiếu tới, đều là một màn sương trắng xóa.

Cũng may lúc nãy lên thuyền Sở Long đã nhắc nhở mọi người, không được mở miệng nói chuyện, nếu không, lúc này không chừng đã có người la hét rồi.

Sở Long cau mày, từ lúc nãy đến giờ, tay A Ninh vẫn luôn được anh nắm chặt, anh lo A Ninh sẽ gặp nguy hiểm.

Lớp sương mù lúc này rất dày, ngay cả với thị lực của anh, lúc này cũng có chút không nhìn thấu được.

Anh nheo mắt lại, nhiều nhất cũng chỉ đủ thấy trên sân khấu dường như có một bóng người đang lay động mà thôi.

Chương 191

May mắn là, tình huống này kéo dài không lâu, khoảng hơn một phút, lớp sương mù đã tan hết.

Sương mù đến kỳ quái, biến mất cũng đột ngột.

Gần như trong nháy mắt, đã tan biến không còn dấu vết.

Khi sương mù tan đi, mọi người kinh ngạc nhận ra, cảnh tượng trên thuyền đã hoàn toàn thay đổi.

Trên thuyền không biết từ lúc nào đã treo đầy những chiếc lồng đèn.

Mặc dù trên lồng đèn có ngọn lửa đang cháy, nhưng màu sắc của ngọn lửa lại là một màu xanh yêu dị.

Dưới ánh sáng xanh, xung quanh như ẩn chứa một điềm chẳng lành.

Sân khấu kia cũng đã thay đổi lớn.

Sân khấu vốn trống không, giờ đây lại được trang hoàng lộng lẫy, trên đó đã bày sẵn đạo cụ hát kịch.

Lúc này, một người đàn ông mặc trang phục thời nhà Thanh chậm rãi bước lên sân khấu.

Người này chính là chủ gánh hát ma quỷ, trong tay hắn cầm một tấm thẻ kịch, chậm rãi đi đến trước mặt Sở Long, lớn tiếng hô một tiếng: "Mời trà!" Thực ra ngay khi nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng mọi người cũng đã hiểu ra, người này chính là cái gọi là "quỷ".

Nhưng con "quỷ" này trông không giống như những gì thường thấy trên phim ảnh, hung thần ác sát, ngược lại còn có chút vui vẻ,

điều này khiến cảm giác áp lực trong lòng mọi người dịu đi một chút.

Chỉ thấy mấy người của Quỷ Môn lúc này với vẻ mặt đờ đẫn bưng trà đi đến trước mặt Sở Long và những người khác.

Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện chén trà không biết bao nhiêu năm chưa rửa, bên trong đã kết đầy một lớp cáu bẩn.

Mọi người đắn đo một lúc, rồi cũng cầm lấy chén trà.

Chén trà vừa vào tay, cảm giác lại vô cùng trơn tuột.

Bàn Tử tuy không nói, nhưng trong lòng thầm lẩm bẩm: "Dù trong chén trà là rượu ngon mật ngọt đi nữa, bảo Bàn gia đây dùng cái chén ghê tởm này để uống cũng không thể nào." Trong lúc lẩm bẩm trong lòng, Bàn Tử cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Cái gọi là "mời trà", hẳn là ý muốn mời uống trà, nhưng trà đâu?

Chẳng lẽ là một cái chén trống không sao?

Ý nghĩ này cũng đồng thời nảy sinh trong lòng Sở Long và những người khác.

Nhưng họ nhanh chóng hiểu ra trà ở đâu rồi.

Chỉ thấy lúc này, mấy người của Quỷ Môn đang đứng trước mặt họ không biết từ đâu rút ra dao găm.

Ngay khi thấy cảnh này, tất cả mọi người bao gồm cả Sở Long đều theo phản xạ muốn ra tay, tưởng rằng đám người Quỷ Môn này muốn giết họ.

Nhưng kết quả lại khiến họ không thể ngờ tới, trong khoảnh khắc đó, họ lại trực tiếp dùng dao cắt đứt động mạch lớn trên tay mình, một lượng lớn máu tươi lập tức phun ra như suối.

Người của Quỷ Môn liền đem toàn bộ máu tươi của mình bắn vào chén trà của Sở Long.

Tuy động mạch lớn bị cắt đứt, nhưng trên mặt mấy người này lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cảm giác đau đớn như thể đã hoàn toàn biến mất.

Việc cắt đứt động mạch dường như còn có thể khiến họ cảm nhận được một niềm vui khác thường.

Cảnh này khiến mọi người đều ngây người, đến nỗi Hoắc Tú Tú lúc này thân hình nhỏ bé cũng đang run rẩy, nếu không phải cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, không ngừng bịt miệng mình, có lẽ lúc này cô đã không nhịn được mà hét lên rồi.

Chén trà nhanh chóng được máu tươi của họ lấp đầy.

Sở Long thấy, lúc này trên mặt những người của Quỷ Môn lại lộ ra một vẻ vui mừng giải thoát.

Chương 192

Mấy tiếng "loảng xoảng", những người này trực tiếp ngã xuống đất, hoàn toàn không còn hơi thở.

"Trà?

Trà máu người?

Gánh hát ma quỷ này cũng đủ ác," Sở Long thầm nghĩ, tuy lúc này không nói, nhưng trên mặt cũng đầy vẻ nặng nề.

Đối với cái chết của những người Quỷ Môn này, anh không có chút đồng tình nào, theo anh thấy, những người này chết cũng đáng.

Không có gánh hát ma quỷ, Sở Long gặp họ cũng sẽ giết.

Điều anh thực sự lo lắng là Bàn Tử.

Người của Quỷ Môn chính là ví dụ điển hình, một khi mở miệng nói chuyện, vậy Bàn Tử có phải cũng sẽ giống như những người này không?

Trên mặt chủ gánh hát ma kia lộ ra một nụ cười quỷ dị, khẽ gật đầu: "Mấy vị đã đủ tư cách, có thể nghe vở kịch mà tôi đã chuẩn bị cho các vị." Mọi người nghe vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy Bàn Tử còn có chút lo lắng chủ gánh hát có bắt họ uống thứ trà máu yêu dị kia không.

"Hôm nay, gánh hát Lê Viên có hai mươi người, xin hát cho các ngài nghe." Giọng của chủ gánh hát nghe có chút ái nhọn, tiếng nói vừa lọt vào tai mọi người, da gà của họ đều dựng đứng.

Bàn Tử lúc này đang đứng bên cạnh Sở Long, gã mở miệng, kết quả bị Sở Long lườm một cái, lời muốn nói liền nuốt ngược vào trong.

Lúc này, từ cách đó không xa lại có một người đàn ông của Quỷ Môn đi tới, lúc này hắn đã hoàn toàn trở thành một cái xác biết đi, vì vậy dù thấy đồng bạn ngã xuống đất, trong biểu cảm của hắn cũng không có chút đồng tình nào.

Trong tay hắn bưng một cái khay, trên khay đặt mấy chiếc lá cây.

Sau khi người đàn ông bưng khay đến trước mặt Sở Long, giọng nói ái nhọn của chủ gánh hát trên sân khấu lại vang lên.

"Xin các vị chọn vở kịch." Sở Long tò mò cầm những chiếc lá cây lên xem, những chiếc lá này đều có chút khô héo mục nát, nếu không phải Sở Long cầm cẩn thận, anh còn lo lá cây sẽ vỡ nát ngay lập tức.

Sở Long lật xem lá cây, kết quả hoàn toàn không phát hiện có chữ viết nào trên đó.

Dù sao cũng chỉ cần yên lặng nghe xong một vở kịch là được, chọn cái nào cũng không quan trọng.

Sở Long cầm chiếc lá cây vừa mới cầm lên, ra hiệu chọn nó.

Chủ gánh hát kia lập tức cười lớn tiếng hô: "Hôm nay hát vở《Mộc Quế Anh Quải Soái》!" Tiếng nói vừa dứt, trên sân khấu liền vang lên tiếng nhạc "quang thử đả thứ".

Cũng kỳ lạ, gần như ngay khi nghe thấy âm thanh, Sở Long và những người khác lập tức bị thu hút.

Tâm trạng vốn chỉ định xem cho qua chuyện đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự mong đợi đối với vở kịch.

"Mãnh thính đắc kim cổ hưởng họa giác thanh chấn, hoán ngã phá thiên môn tráng chí lăng vân." Lúc này, một người bước ra, giọng hát trong nháy mắt đã khơi dậy sự đồng cảm trong lòng mọi người, nếu không phải họ cố gắng kìm nén, chắc đã hét lớn một tiếng "Hay".

Chỉ là cảnh đẹp không kéo dài, trên sân khấu đột nhiên sương mù quỷ dị cuồn cuộn, bộ dạng hát kịch ban đầu đã hoàn toàn thay đổi.

Trên đó không ít "người" không ngừng lộn nhào trên sân khấu, dường như đang giao chiến.

Mọi thứ tuy chỉ diễn ra trên sân khấu, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng chân thực.

Dường như trước mặt họ đang thực sự diễn ra một trận chiến.

Chỉ là lúc này trong lòng mọi người không còn có ý muốn hô "Hay" nữa.

Bởi vì từ khi sương mù quỷ dị bốc lên, họ kinh hãi nhận ra, những diễn viên trên sân khấu toàn bộ đã biến thành những bộ xương khô.

Những bộ xương đó không ngừng vặn vẹo thân thể mục nát của mình.

Trên những thi thể đó có những dòng dịch nhầy đặc sệt chảy ra, thậm chí khi giao chiến, mấy "người" vung tay, kết quả những mảng thịt thối lớn trên người trực tiếp bị văng về phía mọi người.

Nếu không né kịp, có lẽ bây giờ đã bị thịt thối bắn trúng người rồi.

Chương 193

Bàn Tử và những người khác vội vàng bịt miệng, ai nấy đều xem mà kinh hồn bạt vía, sợ rằng lúc này sẽ hét lên, ngay cả vị mỹ nữ băng sơn mới gia nhập là Kinh Hồng, lúc này sắc mặt cũng đầy vẻ kinh hãi.

Nếu nói bây giờ ai có biểu cảm tự nhiên, có lẽ chỉ có Sở Long và Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình lúc này cau chặt mày, dường như đang lo lắng sẽ có nguy hiểm xuất hiện, còn Sở Long thì một bộ dạng thản nhiên.

Tuy trên sân khấu ma quỷ đầy rẫy, nhưng ngược lại anh lại thấy có chút thú vị.

Hoắc Tú Tú ngồi sau lưng Sở Long, nhưng lúc này cô đã bị Sở Long đánh ngất.

Khi cảnh tượng kinh hoàng kia đột nhiên xuất hiện, Hoắc Tú Tú đã không nhịn được mà định hét lên.

Sở Long vì muốn bớt việc, đã rất không thương hoa tiếc ngọc mà ra tay, đánh ngất Hoắc Tú Tú.

"Két!" Lúc này, biến cố đột ngột xảy ra.

Trên sân khấu vẫn đang hát kịch, diễn kịch, con thuyền ma vốn dĩ như bị cố định trên sông ngầm, lại cũng quỷ dị di chuyển, lướt đi trong sóng nước.

Biến cố như vậy không khỏi khiến mọi người lại lo lắng, sợ thuyền ma lại gây ra phiền phức gì.

Những thi thể trên sân khấu không ngừng giao chiến, vừa giao chiến vừa hát kịch.

Đột nhiên, nguy hiểm ập đến.

Vào thời khắc quan trọng, những binh khí dao kiếm trong tay các diễn viên đang giao chiến, lại toàn bộ bị Mộc Quế Anh đánh bay.

Dường như có một sức mạnh vô hình đang điều khiển những thanh dao kiếm bị đánh bay này, khiến chúng toàn bộ bay về phía Sở Long.

Cảnh tượng nhất thời nguy hiểm đến cực điểm.

Sở Long lập tức đứng dậy, kiếm Thanh Hồng lập tức được lấy ra từ không gian tùy thân.

Anh không ngừng vung vẩy thanh kiếm trong tay, chỉ thấy hàn quang trên kiếm liên tục lóe lên, cuối cùng đã chặn được toàn bộ những thanh dao kiếm đang bay tới.

Làm xong tất cả, Sở Long mới thu lại kiếm Thanh Hồng, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, thản nhiên quay về vị trí cũ ngồi xuống.

Sau khi thấy hành động này của Sở Long, Muộn Du Bình không khỏi khẽ cau mày, lúc này anh mới phát hiện, thực lực của Sở Long bây giờ đã tăng lên quá nhanh, cao hơn rất nhiều so với lúc anh rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên vỗ vai Sở Long.

Sở Long quay đầu nhìn Bàn Tử, kết quả lúc này sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, hắn chỉ về phía sau bên trái của con thuyền.

Mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, kết quả thấy lúc này, ở phía sau bên trái lại xuất hiện một con thuyền gỗ.

Trên thuyền gỗ có treo lồng đèn, nhưng ánh đèn lại vô cùng mờ ảo.

Trên con thuyền gỗ nhỏ đó, có đến sáu bảy người của Quỷ Môn, họ đang nhanh chóng chèo thuyền, đuổi theo phía Sở Long.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi cau mày.

Không phải họ sợ những người của Quỷ Môn này, dù sao nếu thực sự phải ra tay, mấy người không đeo mặt nạ của Quỷ Môn này, hoàn toàn chỉ cần Sở Long mở miệng là có thể giải quyết.

Ngay cả khi Sở Long không nói, Bàn Tử cũng có thể đánh giết họ.

Điều họ thực sự lo lắng bây giờ là, sợ sự xuất hiện của những người Quỷ Môn này sẽ ảnh hưởng đến hí ma, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ bị liên lụy.

Tuy thuyền ma bây giờ đang di chuyển, nhưng tốc độ lại vô cùng chậm.

Tình thế tiêu trưởng, thuyền ma nhanh chóng bị thuyền gỗ của Quỷ Môn đuổi kịp.

Rõ ràng người cầm đầu kia cũng đã thấy Sở Long và những người khác trên thuyền ma, nhưng vì thuyền gỗ ở vị trí đuôi thuyền, nên không nhìn rõ Sở Long đang làm gì.

Chương 194

Cũng kỳ lạ, tuy âm thanh hát kịch trên thuyền ma liên tục không ngừng, nhưng chỉ cần không lên thuyền ma, âm thanh đó lại không thể bị người bên ngoài nghe thấy.

Vì vậy lúc này những người của Quỷ Môn chỉ có thể thấy Sở Long và những người khác đang thản nhiên ngồi trên ghế mà thôi.

Điều này khiến họ vô cùng tức giận, theo họ thấy, biểu hiện của Sở Long bây giờ hoàn toàn là đang coi thường sự tồn tại của họ.

Đặc biệt là lúc này Sở Long cũng đã phát hiện ra tung tích của họ, nhưng kết quả thì sao?

Sở Long và những người khác chỉ nhíu mày nhìn một cái rồi thôi, không hề có ý định thực sự ra tay.

Đương nhiên rồi, lúc này họ cũng có thể thấy đồng bạn của mình.

Khi phát hiện đồng bạn của mình một bộ dạng ngây ngốc, những người của Quỷ Môn này cho rằng, những đồng bạn này chắc chắn đã bị Sở Long khống chế.

Dù sao trước mặt Sở Long, còn nằm mấy thi thể của người Quỷ Môn.

"Thứ chó má, lại dám coi thường tao như vậy.

Anh em, lên cho tao, giết hết đám khốn này, báo thù cho anh em của chúng ta!" Lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

Trên thuyền gỗ của Quỷ Môn, người cầm đầu rõ ràng đã vô cùng tức giận.

Người của Quỷ Môn tuy không nghe thấy động tĩnh trên thuyền,

nhưng Sở Long lại có thể nghe rõ những gì họ nói.

Nghe thấy những lời đó, trong lòng Sở Long và những người khác không khỏi "lộp bộp" một tiếng.

Cũng chính lúc này, những diễn viên ma đang đánh nhau kịch liệt đột nhiên như bị thi triển định thân pháp, đứng im trên thuyền, ngay sau đó một lớp sương mù đen kịt từ trên sân khấu bốc lên.

"Ô ô!" Từng tiếng rên rỉ vang lên, vô số cô hồn dã quỷ lại từ trong những thi thể đó bay ra, như vô số bóng đen không ngừng bay lượn trên không trung.

Sở Long lúc này cũng lập tức rút kiếm Thanh Hồng ra, sợ rằng những bóng ma này sẽ làm hại Bàn Tử và những người khác.

Đồng thời, Bàn Tử và những người khác lúc này cũng đều lấy ra vũ khí, cẩn thận phòng bị.

Đương nhiên rồi, lúc nãy Sở Long đã nhắc nhở, sau khi lên thuyền không có lệnh của anh, không được phép mở miệng nói chuyện, vì vậy lúc này tuy Bàn Tử và những người khác đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng ngay cả Bàn Tử cũng cố gắng kìm nén không phát ra tiếng.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, những bóng ma này tuy nhe nanh múa vuốt, nhưng lại không có ý định tấn công họ, chúng toàn bộ lao về phía những người của Quỷ Môn đã lên thuyền.

Những người của Quỷ Môn đâu thể ngờ lại có biến cố như vậy xảy ra, nhất thời họ đều hoảng sợ thất thần, không ngừng bắn vào những bóng ma, dùng dao kiếm tấn công chúng.

Chỉ tiếc là, những thủ đoạn này đối với những bóng ma lại không có chút ảnh hưởng nào.

"Chết tiệt, đây là cái quái gì vậy, đánh không chết." "Mẹ nó, chẳng

lẽ là vũ khí bí mật mà chúng nó đặc biệt tạo ra?" Người của Quỷ Môn không nhịn được kinh hô liên tục, vũ khí của họ quả thực không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho bóng ma, nhưng đòn tấn công của bóng ma lại vô cùng hiệu quả.

Những bóng ma nhe nanh múa vuốt lao vào người của Quỷ Môn, mở miệng cắn vào cổ họ.

Gần như trong nháy mắt, da của những người bị cắn bắt đầu khô héo nhanh chóng, như thể toàn bộ khí huyết trong người đều bị trực tiếp nuốt chửng.

Chỉ trong chốc lát, những người của Quỷ Môn chỉ còn lại một lớp da mỏng, bọc chặt lấy xương cốt.

Ngay cả những người vừa phản ứng lại, biết nguy hiểm muốn trốn, cũng đã hoàn toàn không kịp.

Lúc nãy nghe những người của Quỷ Môn này cho rằng đây là vũ khí bí mật do diễn viên ma tạo ra, trong lòng Bàn Tử và những người khác còn không nhịn được mà cười thầm, nhưng bây giờ khi cảnh tượng này xảy ra, nụ cười trong lòng đã không còn nữa.

Ngoài Sở Long ra, tất cả mọi người trong lòng đều cảm thấy lạnh gáy.

Đặc biệt là Bàn Tử, càng cảm thấy vô cùng kinh hãi, lúc nãy nếu hắn dám phát ra một tiếng động, kết cục của những người của Quỷ Môn này chính là của hắn.

Giải quyết xong những người của Quỷ Môn, những diễn viên ma kia lại bay về sân khấu, cùng với sự trở về của những bóng ma, những thi thể vốn bị đinh hình lại động đậy, còn âm nhạc kịch liệt trên sân khấu cũng vang lên trở lại.

Nhưng dù bây giờ trên đó đang đánh nhau kịch liệt, trong lòng Bàn

Tử và những người khác lại không còn chút hứng thú nào nữa.

Chương 195

Lúc này Hoắc Tú Tú vốn bị Sở Long đánh ngất cũng từ từ tỉnh lại, nhưng kết quả ngay khi vừa mở mắt, nhìn thấy những bóng ma đang giao chiến kia, nhất thời Hoắc Tú Tú trợn mắt, trực tiếp hôn mê lần nữa.

Điều đáng mừng là, lúc hôn mê, Hoắc Tú Tú không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Trận chiến vẫn tiếp tục, hí ma vẫn được trình diễn, trong khu vực sông ngầm tối đen như mực, mọi người trôi theo dòng nước, cũng không biết sẽ bị thuyền ma đưa đến nơi nào.

Mọi người nhìn cảnh tượng trên sân khấu, trong lòng lại không cảm thấy thoải mái chút nào, như Bàn Tử bây giờ, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, thân hình bị mồ hôi lạnh thấm ướt trông như vừa mới từ dưới nước lên.

May mắn là, cuối cùng hí ma cũng kết thúc một cách kinh hoàng nhưng không nguy hiểm.

Chủ gánh hát lúc trước lại xuất hiện, dẫn theo đông đảo diễn viên ma cúi chào Sở Long một cách sâu sắc.

"Vở 《Mộc Quế Anh Quải Soái》 kết thúc." Cùng với một tiếng hô, trong lòng mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên rồi, trước khi Sở Long lên tiếng, Bàn Tử và những người khác không dám nói một câu thừa nào, dù sao ai cũng không muốn kết cục của những người của Quỷ Môn lúc trước rơi xuống đầu mình.

Nhưng, ngay khi mọi người vừa thả lỏng, xung quanh lại xảy ra biến cố.

“Ba tháp!

Ba tháp!” Mọi người kinh ngạc nhìn, lúc này lại từ trên không trung rơi xuống một loạt thỏi vàng.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, những thỏi vàng này đều lấp lánh một thứ ánh sáng khác thường.

Gần như ngay khi thấy cảnh này, trong lòng Bàn Tử và những người khác đều nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ.

Dường như có một giọng nói đang vang lên trong lòng họ, muốn họ nhặt hết những thỏi vàng trên đất lên.

Mắt Bàn Tử lúc này sáng rực lên.

Hắn định đứng dậy đi nhặt những thỏi vàng trên đất.

Sở Long vội vàng ngăn Bàn Tử lại, đồng thời cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngô Thiên Chân và những người khác.

Phải nói rằng, khoảnh khắc này uy nghiêm của Sở Long đã thể hiện không chút nghi ngờ.

Tuy trong lòng Bàn Tử đối với thỏi vàng có một khao khát mãnh liệt, nhưng lúc này gần như ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, Bàn Tử và những người khác lập tức bình tĩnh lại.

Họ lúc này dùng sức dụi dụi mắt, rồi khi nhìn lại những thỏi vàng trên đất, lại kinh ngạc phát hiện, lúc này ánh mắt của họ bắt đầu mơ hồ, như thể có một lớp sương mù đang bay trước mặt.

Giây tiếp theo, mấy người họ không nhịn được hít vào một hơi lạnh.

Họ kinh hãi phát hiện, những thỏi vàng rơi trên đất lúc trước lại hoàn toàn thay đổi.

Cái gọi là thỏi vàng, lúc này toàn bộ đã biến thành những mảnh

xương người trắng bệch.

Bàn Tử sợ đến da đầu tê dại, không nhịn được lùi lại mấy bước, nếu không phải Sở Long vội vàng bịt miệng hắn, có lẽ lúc này Bàn Tử đã phát ra tiếng.

Muộn Du Bình có chút khó tin nhìn về phía Sở Long.

Anh cũng không ngờ, Sở Long bây giờ trong đội ngũ lại có uy tín như vậy.

Đồng thời anh cũng kinh ngạc trước phản ứng của Sở Long lúc nãy, thực ra nếu lúc trước Sở Long không ra mặt ngăn cản Bàn Tử, Muộn Du Bình cũng sẽ ngăn cản.

Bàn Tử và những người khác lúc này lại ngẩng đầu, dồn sự chú ý trở lại sân khấu.

Gần như ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trên sân khấu, Bàn Tử và những người khác không nhịn được rùng mình một cái.

Họ kinh ngạc thấy, những thi thể mục nát hát kịch lúc trước lại biến mất không thấy, thay vào đó là những bóng ma, những bóng ma này nở nụ cười âm lãnh, ánh mắt như dao găm rơi xuống người họ, khiến Bàn Tử cảm thấy da mình cũng đang đau rát.

"Dừng!" Trong bầu không khí quỷ dị đó kéo dài khoảng mười phút, đột nhiên chủ gánh hát lúc trước hét lớn một tiếng.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, những bóng ma xuất hiện trên sân khấu lúc trước lại hoàn toàn biến mất, kể cả những ngọn đèn xuất hiện xung quanh cũng không thấy đâu nữa.

Chương 196

Nếu không phải cảnh tượng lúc nãy còn rõ mồn một, sợ rằng bây giờ Bàn Tử còn tưởng rằng mình vừa thấy chỉ là một giấc mơ.

Con thuyền lúc này dừng lại, Sở Long và những người khác mới vội vàng từ trên thuyền ma đi xuống.

Nhìn bóng dáng thuyền ma hoàn toàn biến mất trước mắt, Bàn Tử mới thở ra một hơi dài, tảng đá vốn treo lơ lửng trong lòng cũng hoàn toàn được đặt xuống.

Nhưng bây giờ không ai tiếp tục mở miệng nói chuyện, mà đều dồn ánh mắt về phía Sở Long, chờ đợi "mệnh lệnh" cuối cùng của anh.

Sở Long khẽ gật đầu, nói: "Được rồi, mọi người có thể nói chuyện rồi." Nghe thấy lời này, mọi người mới hoàn toàn thả lỏng.

"Mẹ nó, lúc nãy nghẹn chết ông đây rồi, không được nói chuyện, thật là khó chịu vãi." "Cái thuyền ma quái quỷ đó, mời tao đi nghe hát, ít nhất cũng phải tìm cái ghế chắc chắn một chút chứ, hại Bàn gia tao còn bị ngã một cú." "Còn mấy người nữa, chỉ biết xem náo nhiệt, cũng không biết đỡ Bàn gia này." Lúc nãy Bàn Tử thực sự bị kìm nén phát điên, khó khăn lắm mới được nói chuyện, tự nhiên phải nói cho đã.

Mọi người cười gượng nhìn nhau, Ngô Thiên Chân dụi dụi mũi, cười nói: "Hì hì, cái ghế đó chắc chắn mà, xem tao lúc trước không phải ngồi vững vàng sao?

Bàn Tử à, đó là vì mày quá mập, phải thừa nhận đi." Lão Kim lúc này cũng ranh mãnh sáp lại gần Bàn Tử, gã ta mắt hơi nheo lại, nhìn về phía nửa người sau của Bàn Tử, không nhịn được lại cười lớn:

“Ha ha ha, Bàn Tử à, ... năm tuổi à?” Một câu năm tuổi, trong đầu mọi người trực tiếp hiện lên cảnh tượng đỏ rực, nhất thời mấy người họ không nhịn được cười lớn, ngay cả Sở Long cũng phải bật cười. *[Chủ nhân thân ái, chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn “Gặp thuyền ma, nghe hí ma, không nói chuyện”, phần thưởng một giọt Chân Long Huyết.]* Một giọt Chân Long Huyết trực tiếp được hệ thống cất vào không gian tùy thân của Sở Long. *[Chủ nhân thân ái, nếu ngài dùng Chân Long Huyết, tốt nhất nên tìm một nơi vắng vẻ, nếu không, động tĩnh có thể sẽ hơi lớn.]* Lời của hệ thống khiến Sở Long có chút ngạc nhiên, dù sao từ khi có được hệ thống, đây là lần đầu tiên hệ thống đưa ra lời nhắc nhở như vậy.

Trong lòng Sở Long lập tức nảy sinh hứng thú, tò mò cái gọi là động tĩnh, rốt cuộc lớn đến mức nào.

Sở Long nhìn xung quanh, phát hiện đây là một bãi đá cuội, xung quanh vẫn tối om, nhưng dù không có đèn pin, Sở Long cũng có thể dựa vào thị lực mạnh mẽ của mình, nhìn rõ môi trường xung quanh, cách đó không xa có một khe nứt dưới lòng đất rất rộng.

Khe nứt nghiêng xuống dưới, không biết dẫn đến đâu.

Nhưng xung quanh khe nứt lại đặt không ít quan tài, ngay cả Sở Long thấy cũng không khỏi nảy sinh một tia áp lực không lành.

“A...

đồ khốn!” Một tiếng hét chói tai đột nhiên vang lên, hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ của Sở Long.

Anh bất đắc dĩ nhìn, Hoắc Tú Tú vốn hôn mê cuối cùng cũng đã tỉnh lại lần nữa.

Rõ ràng sau khi thấy đã rời khỏi thuyền ma, trong lòng cô cũng biết chắc chắn đã an toàn, mới dám la hét om sòm như vậy, để giải tỏa nỗi

bực tức trong lòng.

Hoắc Tú Tú hung hăng trừng mắt nhìn Sở Long, trông như hận không thể cắn anh mấy miếng.

"Nếu là tôi, tôi chắc chắn sẽ chọn nói nhỏ một chút, không chừng tiếng la hét của cô có thể gọi con thuyền ma đó quay lại đấy," Sở Long nhẹ nhàng nói một câu, trực tiếp dọa Hoắc Tú Tú ngậm miệng lại, căng thẳng nhìn về phía con sông ngầm kia.

Nói thật chuyện lúc trước, đừng nói là Hoắc Tú Tú, ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng một trận sợ hãi.

Hoắc Tú Tú bĩu môi, nói thật tuy trong lòng cũng hiểu, Sở Long đánh ngất cô cũng là vì an toàn của cô, nhưng cô nhóc trong lòng vẫn vô cùng tức giận.

Vốn dĩ Hoắc Tú Tú định nói mấy câu, nhưng kết quả Sở Long lại không cho cô cơ hội.

"Mọi người ở đây nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi phía trước xem xét tình hình." Sở Long vừa định đi, kết quả Kinh Hồng lập tức muốn đi theo.

Có một số chuyện, Sở Long không muốn bị người khác biết.

"Cô cũng ở lại đi, nếu không ai bảo vệ A Ninh," Sở Long thản nhiên cười, đồng thời liếc nhìn A Ninh.

Lúc nãy khi nghe lời Sở Long, A Ninh định nói cô không cần bảo vệ.

Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, A Ninh đột nhiên phản ứng lại, hiểu được ý của anh.

Ở bên nhau lâu như vậy, chút ăn ý này vẫn có, theo A Ninh thấy có lẽ anh Long đã cảm nhận được bảo bối gì đó ở phía trước, mới muốn đi xem một mình.

Vì vậy, A Ninh lúc này cũng thức thời ngậm miệng lại.

Chương 197

Kinh Hồng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu ở lại.

Sở Long nhanh chóng đi về phía trước.

Vì gần đó có một con sông ngầm, nên độ ẩm trong không khí xung quanh vô cùng cao.

Lúc này lại phối hợp với gió lạnh dưới lòng đất, ngay cả với thể chất của Sở Long, cũng cảm thấy có chút lạnh.

Nếu đổi lại là Bàn Tử, có lẽ đã lạnh đến run rẩy rồi.

Sở Long nhanh chóng đến vị trí của những chiếc quan tài, đồng thời trong tay cũng lấy ra Hiên Viên Kiếm.

Dù sao quan tài ở đây thực sự quá nhiều, anh không hy vọng lúc đó lại xuất hiện con xác ướp nào làm phiền mình hấp thụ Chân Long Huyết.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Long ngạc nhiên là, lần này khi trong tay cầm Hiên Viên Kiếm, anh kinh ngạc phát hiện, Hiên Viên Kiếm như một cái động không đáy, bắt đầu không ngừng nuốt chửng sức mạnh và tinh lực của anh.

Sức mạnh của anh gần như đang trôi đi bất cứ lúc nào, khó mà tưởng tượng được, nếu thực sự dùng sức mạnh của Hiên Viên Kiếm, sức mạnh và tinh lực trong cơ thể sẽ tiêu hao bao nhiêu.

"Hệ thống, ra đây cho tôi, chuyện gì thế này?

Lúc tôi dùng Hiên Viên Kiếm, nó đâu có hấp thụ sức mạnh và tinh lực của tôi?

Tại sao bây giờ tôi cảm giác chỉ cần tôi cầm Hiên Viên Kiếm, nó

đã đang nuốt chửng sức mạnh của tôi.” Trong lòng Sở Long có chút lo lắng, sợ Hiên Viên Kiếm sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vốn dĩ Hiên Viên Kiếm là thần binh lợi khí, là con át chủ bài cuối cùng để đối phó với tà ma.

Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng phải thanh kiếm này sẽ trở thành mối đe dọa lớn nhất sao? *[Chúc mừng chủ nhân thân ái, đây là biểu hiện của việc thực lực của ngài đã tăng lên.]* Giọng nói đầy vui mừng của hệ thống vang lên.

Sở Long bây giờ vốn đang có chút sốt ruột, lúc này lại nghe hệ thống vui mừng.

Rõ ràng là đang xem trò cười của anh, nói lời châm chọc.

Sở Long lập tức nổi giận: “Chết tiệt, mày đang chế nhạo tao à?” Dường như, trước mặt Sở Long xuất hiện một ảo giác.

Hệ thống như biến thành một bóng người, xuất hiện trước mặt anh.

Bị anh quát một tiếng như vậy, hệ thống cũng sợ đến run rẩy.

Ảo giác này chỉ tồn tại trong chốc lát, Sở Long thậm chí còn có chút nghi ngờ cảnh tượng này rốt cuộc có phải là thực sự xảy ra không. *[Chủ nhân thân ái, xin ngài đừng tức giận, hệ thống là người theo dõi trung thành nhất của ngài, làm sao có thể chế nhạo chủ nhân được chứ?

Đây là chuyện thiên lý bất dung.]* Hệ thống vội vàng giải thích, nhưng lời này, trong lòng Sở Long lại vô cùng cạn lời, gã này không chỉ là một kẻ cuồng ngược, mà còn là một kẻ nịnh hót nữa.

“Vậy thì mau nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Long liền dung hợp Hiên Viên Kiếm trở lại cơ thể, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. *[Chủ nhân, hệ thống không lừa ngài, thực sự là do thực lực của chủ

nhân đã tăng lên gây ra.

Thực ra lúc ngài mới có được Hiên Viên Kiếm, ngài vẫn chưa có thực lực thực sự, sức mạnh mà Hiên Viên Kiếm thể hiện trước đó, đó cũng chỉ là sức mạnh mà bản thân Hiên Viên Kiếm chứa đựng.

Có thể nói, đó là một loại bảo hộ trong giai đoạn tân thủ, nhưng bây giờ chủ nhân đã thoát khỏi giai đoạn tân thủ, cũng là do thực lực của ngài đã tăng lên, vì vậy, loại bảo hộ này cũng không thể kéo dài mãi được.]* *[Cho nên, nếu ngài thực sự cần thi triển sức mạnh của Hiên Viên Kiếm, Hiên Viên Kiếm sẽ cần phải nhận được sự bổ sung sức mạnh từ ngài, bổ sung càng lớn, sức mạnh càng mạnh.]* Sở Long nghe vậy, trong lòng có chút muốn chửi người.

Thực lực tăng lên như vậy, thà không cần.

"Được rồi, bản thân mạnh mẽ mới là thực sự mạnh mẽ, dựa vào ngoại vật chung quy không phải là chính đạo," Sở Long cũng nghĩ thông, nhanh chóng không còn bận tâm đến tình hình của Hiên Viên Kiếm nữa.

Dù sao với thực lực hiện tại của anh, dùng Thanh Hồng Kiếm cũng có thể giải quyết được phần lớn vấn đề, thực sự không còn cách nào khác, lại dùng Hiên Viên Kiếm để ra oai một chút là được rồi.

Tin rằng cũng sẽ không gây ra quá nhiều tổn thất.

Chương 198

Nghĩ đến đây, Sở Long lập tức lấy ra một giọt Chân Long Huyết.

Để có được sức mạnh lớn hơn, Sở Long trực tiếp nuốt giọt Chân Long Huyết đó vào cơ thể.

"A!" Chân Long Huyết vừa vào cơ thể, Sở Long lập tức cảm thấy cơ thể mình như sắp nổ tung, không nhịn được mà kinh hô đau đớn, nhưng tiếng la hét nhanh chóng bị kìm lại.

Anh không hy vọng động tĩnh bên này sẽ khiến A Ninh lo lắng.

Sở Long lập tức ngồi xếp bằng trên đất, không ngừng cắn răng kiên trì.

Sức mạnh của một giọt Chân Long Huyết vô cùng khủng bố, trong đó chứa đựng sức phá hoại cực lớn, chịu ảnh hưởng của sức mạnh đó, Sở Long cảm thấy cơ thể mình như đang xảy ra một trận chiến thế giới.

Chân Long Huyết trong cơ thể anh ngang dọc va chạm, tứ chi bách hài đều cảm thấy như sắp bị va đập gãy nát, không ngừng có tiếng xương gãy "rắc rắc" từ trên người anh truyền ra.

Nhưng Sở Long lúc này cũng chú ý, cùng với việc Chân Long Huyết không ngừng di chuyển, trên người anh lại cũng tiết ra một lớp dịch nhầy màu đỏ sẫm.

Những dịch nhầy này như tạp chất trong cơ thể.

Trên dịch nhầy có một mùi hôi thối, nếu để Bàn Tử thấy, không chừng cũng sẽ lẩm bẩm trong lòng.

Phải nói rằng, ý chí lực của Sở Long vô cùng kiên định.

Trong tình huống như vậy kéo dài khoảng mười mấy phút, trong thời gian đó anh cũng chỉ hét lên một tiếng lúc đầu, sau đó vẫn luôn cắn chặt răng, không để mình phát ra thêm chút động tĩnh nào nữa.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, biên độ run rẩy của cơ thể Sở Long cũng đang từ từ chậm lại.

Sức mạnh của Chân Long Huyết cũng đang không ngừng yếu đi, càng có một dòng nước ấm từ trong cơ thể anh xuất hiện, không ngừng phục hồi cơ thể bị Chân Long Huyết hành hạ lúc trước.

Cuối cùng, khi Chân Long Huyết hoàn toàn biến mất, Sở Long cảm thấy trong cơ thể mình lập tức tuôn ra một sức mạnh bàng bạc, như núi lửa phun trào, cảm giác xung kích sức mạnh đó, khiến Sở Long không thể kiềm chế được nữa.

"A!" Sở Long gầm lên một tiếng.

Chỉ là không giống như lúc nãy, lần này từ miệng Sở Long phát ra, lại không phải là tiếng người, âm thanh đó như thần long gầm thét, ngay cả hang động dưới lòng đất này cũng chịu ảnh hưởng nhất định, hơi rung chuyển.

Tuy nhiên, dị biến vẫn chưa kết thúc.

Chịu ảnh hưởng của Chân Long Huyết, hình xăm trên người anh trở nên ngưng tụ hơn, dường như, con thần long đó thực sự muốn từ cánh tay anh bay vút ra.

"Ầm!" Lại một tiếng nổ vang, Sở Long mạnh mẽ quay đầu, kết quả thấy, lúc này sau lưng anh lại xuất hiện một cái đuôi rồng.

Đuôi rồng vung vẩy, có một khí tức bá đạo tỏa ra.

Đuôi rồng xuất hiện chỉ trong chốc lát, rồi nhanh chóng biến mất không thấy.

Cùng với sự biến mất của đuôi rồng, cơ thể Sở Long cuối cùng cũng hoàn toàn khôi phục bình thường.

Sở Long nắm chặt nắm đấm, kinh ngạc phát hiện, lúc này từ nắm đấm của anh cũng có một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, sức mạnh so với trước đó đã tăng cường hơn một nửa.

"Không tệ không tệ, không cần dùng Hiên Viên Kiếm, với sức mạnh thể chất của tôi và Thanh Hồng Kiếm, cũng sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

Nhưng sức mạnh của Chân Long Huyết tại sao lại mạnh mẽ như vậy, so với tất cả phần thưởng trước đó cộng lại còn hiệu quả hơn." Ý nghĩ này trong lòng Sở Long vừa xuất hiện, hệ thống lập tức lật đật xuất hiện giải thích. *[Chủ nhân thân ái, bởi vì đây không phải là Chân Long Huyết bình thường, mà là Chân Long tâm huyết, tự nhiên sức mạnh cường kình.]* Sở Long bừng tỉnh, giải quyết xong phiền phức của Chân Long Huyết, Sở Long lúc này cũng chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, điều khiến Sở Long không thể ngờ tới là, anh vừa mới bước một bước, mặt đất lại rung chuyển dữ dội.

"...Động đất rồi sao?" Ý nghĩ vừa lóe lên, anh đột nhiên phát hiện những chiếc quan tài vốn yên tĩnh đặt xung quanh dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó nắm lấy, trực tiếp lao về phía anh.

Sở Long lập tức né sang, chiếc quan tài đó gần như sượt qua người anh bay đi.

Tuy nhiên, số lượng quan tài ở đây thực sự quá nhiều, ít nhất cũng phải đến nghìn chiếc.

Chương 199

Những chiếc quan tài này như có linh tính, bao vây Sở Long lại, nhìn từ xa, lúc này Sở Long như bị một cơn lốc xoáy tạo thành từ quan tài bao bọc.

"Chết tiệt!" Sở Long chửi một tiếng, một chiếc quan tài lao thẳng vào mặt anh.

Sức mạnh trên cánh tay Sở Long bùng nổ, anh không né tránh, mà vung nắm đấm cứng rắn đấm mạnh vào chiếc quan tài đó.

"Ầm" một tiếng lớn, cơ thể Sở Long chỉ hơi rung chuyển, nhưng chiếc quan tài đó lại trực tiếp bị đấm vỡ.

Nắm đấm của Sở Long, khủng bố đến thế!

Quan tài vỡ nát, Sở Long thậm chí còn chưa kịp vui mừng, kết quả thấy một bóng người trực tiếp từ trong quan tài nhảy ra.

Một thi thể toàn thân mục nát, cũng không biết thi thể đã tồn tại ở đây bao nhiêu năm rồi, toàn thân trên dưới đều chảy ra dịch nhầy màu vàng hôi thối.

Thi thể vừa xuất hiện, lập tức lao về phía Sở Long.

Cùng với hành động của thi thể, có hàng chục chiếc quan tài cũng ào ào rơi xuống.

Quan tài xung quanh quá nhiều, rõ ràng đối đầu trực diện là không thể, thân hình Sở Long khẽ động, trực tiếp né tránh đòn tấn công của những chiếc quan tài đó.

Đồng thời trong tay anh rút ra Thanh Hồng Kiếm, kiếm quang lóe lên.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Long ngạc nhiên là, đừng nhìn đây đều chỉ là những thi thể mục nát, nhưng thân thể của chúng lại vô cùng cứng rắn, ngay cả với sự sắc bén của Thanh Hồng Kiếm, cũng không thể lập tức chém đôi thi thể.

Sở Long liền một cước đá văng thi thể, Thanh Hồng Kiếm lập tức quẹt vào tay, trong lúc bôi máu tươi lên lưỡi kiếm, Sở Long nắm chặt chuôi kiếm tay phải dùng sức, đầu của thi thể này mới bị chém xuống.

"Ầm ầm ầm!" Tuy đã giết được một thi thể mục nát, nhưng cùng với việc chiếc quan tài vỡ nát, cũng mang theo hàng chục thi thể mục nát.

Những thi thể này như chó đói, lao về phía Sở Long.

Sở Long vừa né tránh, vừa không ngừng dùng Thanh Hồng Kiếm chống cự, nhưng điều khiến anh có chút lạnh lòng là, lúc này bầu trời như đang mưa cương thi.

Từng con cương thi từ những chiếc quan tài đang bay trên không không rõ nguyên nhân nhảy xuống.

Những con cương thi này sau khi rơi xuống đất, lập tức bò dậy, điên cuồng lao về phía Sở Long.

"...Chết tiệt, chẳng lẽ là Thiên Quan Tỏa Hồn Trận?" Nhìn những con cương thi rơi xuống như mưa, trong lòng Sở Long đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ như vậy.

Thông qua phương pháp Kỳ Môn Độn Giáp, lại phối hợp với một số trận pháp lực lượng âm dương ngũ hành, dù là anh, rơi vào trận pháp này cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vốn dĩ trong lòng Sở Long có chút nghi ngờ, bảo huyết của anh theo lý có thể khắc chế những con cương thi này, có năng lực trấn áp tà ma cực mạnh, những con cương thi này trong tình huống bình

thường, nên phải chạy trốn tứ tán mới đúng.

Nhưng đây lại là một trận pháp, vậy thì cũng không có gì lạ.

Những thi thể mục nát này sở dĩ không chạy trốn, vẫn điên cuồng tấn công, hoàn toàn là do chịu ảnh hưởng của trận pháp.

"Anh Long, chết tiệt, chuyện gì vậy?" Ngay khi Sở Long đang suy nghĩ, lại nghe thấy cách đó không xa vang lên một tiếng kinh hô.

Bất kể là lúc Sở Long dùng Chân Long Huyết, hay lúc trận pháp khởi động, động tĩnh xung quanh đều vô cùng lớn.

Ngay cả Bàn Tử ở khá xa, cũng có thể cảm nhận rất rõ động tĩnh từ phía Sở Long.

Tuy tin tưởng vào thực lực của Sở Long, nhưng mọi người lo lắng anh sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy mới lần lượt chạy đến.

Nhưng khi thấy cảnh tượng vô cùng hùng vĩ của hàng nghìn chiếc quan tài bay lượn, A Ninh và những người khác đều hoàn toàn ngây người.

"Chít chít!" Cũng chính lúc này, từng tiếng động như sóng triều vang lên.

Ngay cả Sở Long, cũng trong lúc chiến đấu tranh thủ nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh.

Gần như ngay khi nhìn thấy những thứ đó, đồng tử của Sở Long co lại.

Chương 200

Chỉ thấy vô số con chuột to lớn điên cuồng lao về phía Sở Long.

"Ầm!" Sở Long cuối cùng cũng đã dùng Hiên Viên Kiếm.

Ngọn lửa nóng rực trên Hiên Viên Kiếm phun ra, chỉ một nhát kiếm uy lực, đã đánh tan toàn bộ quan tài trước mặt, tạo ra một lối thoát cho Sở Long.

Đương nhiên rồi, một nhát kiếm này, Sở Long cảm thấy sức mạnh của mình đã bị tiêu hao quá nửa.

Sở Long không dám nán lại, lập tức lao ra khỏi vòng vây của quan tài, một tay kéo lấy A Ninh.

"Mau đi!" Sở Long hét lớn một tiếng.

Lúc này, Bàn Tử cũng đã thấy nguồn gốc của động tĩnh đó.

Chỉ thấy từng con chuột có kích thước bằng con mèo, toàn thân chúng đều nhầy nhụa, chỉ cần nhìn cảnh tượng đó, cũng đủ khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

"Rắc!" Ngay khi những con chuột lớn này xuất hiện, những chiếc quan tài trên không dường như mất đi sự chống đỡ của sức mạnh, lần lượt rơi xuống.

Bàn Tử và những người khác co giò chạy.

"Mẹ kiếp, sao ở đây lại có nhiều chuột như vậy." "Đừng nói nhảm nữa Bàn Tử, nếu bị đám chuột này đuổi kịp, không chừng sẽ bị chúng gặm hết đấy, tao thấy chúng nó đói lắm rồi." "Cái đó... có thể để Cửu Mệnh Miêu đi bắt chuột không?" Mọi người vừa chạy vừa hét.

Nhưng ý nghĩ để Cửu Mệnh Miêu đi bắt chuột cuối cùng đã bị hoàn toàn dập tắt.

Dù sao với số lượng chuột nhiều như vậy, có lẽ không phải là Cửu Mệnh Miêu bắt chuột, mà là chuột nhấn chìm Cửu Mệnh Miêu.

Chỉ dựa vào hai chân người, làm sao có thể chạy nhanh hơn con chuột có bốn chân được chứ.

Đám chuột to con kia đã đuổi sát sau lưng Sở Long.

"Chết rồi, chết rồi, toi rồi, chết chắc rồi." Bàn Tử lo lắng như lửa đốt.

Tuy trời không tuyệt đường người.

Đáng tiếc nơi này lại không thể nhìn thấy trời.

Tình hình vốn đã vô cùng nguy cấp, thế mà đúng lúc này, họ lại chạy đến trước con sông ngầm kia.

Phía trước có chuột và cương thi, phía sau là sông ngầm, nhất thời Bàn Tử và mọi người rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Chết tiệt, hay là tôi nhảy xuống nhé, Bàn Tử tôi thà bị nước dìm chết còn hơn bị lũ chuột chết tiệt này ăn thịt." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự kiên quyết.

Đương nhiên, miệng nói vậy thôi chứ Bàn Tử lúc này lại nhìn về phía Sở Long.

Sở Long là cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nếu ngay cả Sở Long cũng không giải quyết được thì nhảy sông rõ ràng là lối thoát duy nhất.

Sở Long không nói nhiều, từ từ giơ tay lên, dùng Thanh Hồng Kiếm rạch rách lòng bàn tay mình.

Sở Long có chút bất đắc dĩ trong lòng, bởi huyết mạch của anh lại

một lần nữa được tăng cường, năng lực tự phục hồi của cơ thể cũng đã tăng lên không ít, vì vậy vết rạch ở lòng bàn tay trước đó lúc này đã hoàn toàn lành lại.

Thậm chí đến vết sẹo cũng không thấy.

Nếu là lúc bình thường, Sở Long chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Nhưng hiện tại gặp phải tình huống cần rạch tay lấy máu tươi, Sở Long lại có chút bất lực, thực lực có mạnh đến đâu, cứ liên tục rạch tay thì cũng sẽ đau.

Sở Long bôi máu tươi lên Thanh Hồng Kiếm, sau đó cắm thanh kiếm vừa khít vào vỏ.

Cho dù Thanh Hồng Kiếm có rơi xuống nước cũng sẽ không để vết máu bị rửa trôi.

Chương 201

“A Ninh, cầm lấy Thanh Hồng Kiếm, lỡ lát nữa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cũng có thể dựa vào nó để bảo mệnh.” Sở Long nói vậy là vì anh hoàn toàn chuẩn bị sử dụng Hiên Viên Kiếm.

Anh lo rằng sau khi Hiên Viên Kiếm tiêu hao hết sức mạnh của mình, anh sẽ rơi vào hôn mê tạm thời, lúc đó nếu lại gặp nguy hiểm thì sợ rằng không bảo vệ được A Ninh.

A Ninh vừa định mở miệng nói thì Bàn Tử bỗng kinh hãi kêu lên.

“...Không đúng, lũ chuột dừng lại rồi.” Sở Long lúc này cũng chú ý thấy, đám chuột vốn đang truy đuổi sát sao phía sau lúc này lại lần lượt dừng lại ở vị trí cách đó chưa đầy một mét.

Quan sát ở khoảng cách gần như vậy, Sở Long và mọi người mới có thể nhìn rõ hoàn toàn bộ dạng xấu xí của đám chuột này.

Cũng kỳ lạ, đám chuột này lại không phải sinh vật sống, không ít con đã thối rữa, trông giống như đám Tống tử kia.

Trên người lũ chuột đầy chất nhầy dính nhớp, vô cùng đặc quánh, chính vì tiếp cận gần như vậy, Sở Long và mọi người càng ngửi thấy rõ mùi hôi thối nồng nặc.

Cảm giác đó giống như mùi của một con cá thối trộn lẫn với thịt lợn ôi thiu.

Chỉ ngửi thôi, Bàn Tử và mọi người đã thấy buồn nôn.

“Chít chít!” Tiếng chuột kêu như sóng triều, hết lớp này đến lớp khác, nghe đến mức tai của Sở Long và mọi người cũng ù đi.

Sở Long đã chuẩn bị sử dụng Hiên Viên Kiếm, kết quả là sau một hồi do dự ngắn ngủi, đám chuột này lại lần lượt quay đầu, chạy trốn

về hướng chúng vừa truy đuổi tới.

"…" Biến cố đột ngột khiến mọi người ngây ra, nhưng khi ánh mắt họ rơi xuống lòng bàn tay của Sở Long thì ai nấy đều bừng tỉnh.

"Đúng rồi, đây đâu phải lũ chuột bình thường, là Tống tử thử mà, mẹ nó đương nhiên phải sợ huyết mạch rồng của Long gia rồi." Bàn Tử như phát hiện ra một vùng đất mới, không nhịn được mà hoan hô một tiếng.

"Gào gào!" Từng tiếng gầm trời long đất lở lúc này truyền đến.

Sau khi những cỗ quan tài kia rơi xuống, từng con Tống tử đã bò ra khỏi quan tài, lúc này cả ngàn con Tống tử cũng đã đuổi tới nơi.

Nhìn số lượng Tống tử dày đặc như sóng triều, Sở Long cũng thấy da đầu tê dại.

"Long gia, máu của anh…" Bàn Tử vừa định nói, Sở Long đã trực tiếp lắc đầu: "Vô dụng thôi, đám cương thi này bị trận pháp khống chế, máu của tôi không thể áp chế hành động của chúng." Lời của Sở Long tự nhiên khiến Bàn Tử và mọi người cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Bàn Tử đã lại nở nụ cười đắc ý.

"Không sợ không sợ, xem kìa, bên này có nhiều chuột như vậy, hắc hắc, số lượng áp đảo đám Tống tử kia, sau khi gặp nhau, biết đâu lại có một trận chiến hay ho." Bàn Tử quả là một kẻ lạc quan.

Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức gật đầu, im lặng đứng tại chỗ, chờ xem trận đại chiến giữa chuột và cương thi.

Không phải họ không muốn đi, mà là căn bản không còn đường lui.

"Gào!" Trận chiến quả thực đã diễn ra như Bàn Tử mong đợi.

Chỉ là… nó hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều.

Đám chuột kia tuy điên cuồng lao vào người đám Tống tử, nhìn từ xa chỉ thấy từng hình người được tạo thành bởi những con chuột to xác, chúng muốn cắn chết đám Tống tử này, nhưng sức phòng ngự của Tống tử ngay cả Thanh Hồng Kiếm của Sở Long cũng không thể phá vỡ, huống chi là lũ chuột này.

Đám cương thi liên tục lắc lư cơ thể, những con chuột vốn đang bám trên người chúng đều bị hất văng ra.

Sự hung tàn của cương thi cũng vào khoảnh khắc này bộc lộ hoàn toàn.

Chúng lập tức tóm lấy từng con chuột, điên cuồng nhét vào miệng, hàm răng sắc nhọn gần như một nhát đã cắn đứt đầu con chuột to xác kia, chất nhầy màu vàng đặc sệt hòa cùng thịt chuột nát, không ngừng chảy ra từ miệng đám cương thi.

"Ọe!" Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử và mọi người không nhịn được mà nôn khan.

Trong thế giới dưới lòng đất u ám lại xuất hiện cảnh tượng này, Bàn Tử và mọi người đều cảm thấy như mình đã xuống địa ngục.

Điều càng khiến mọi người da đầu tê dại hơn là, một khi đám cương thi này tiêu diệt hết lũ chuột kia, thì đối tượng tiếp theo chúng phải đối phó chính là bọn họ.

"Đúng… đúng rồi, Bàn Tử, … cậu có thuốc nổ không?" Hoắc Tú Tú bị dọa đến mặt trắng bệch, trước đó cô vẫn luôn cắn chặt răng, không dám mở miệng nói, nhưng bây giờ đã liên quan đến tính mạng, Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể run rẩy lên tiếng.

Chương 202

Bàn Tử nghe vậy, lập tức vỗ đầu một cái: "Đệch mợ, cô em nhà họ Hoắc, một lời nói tỉnh cả người trong mộng, đúng rồi, vừa rồi tôi chạy làm gì chứ, tôi có thuốc nổ mà, cho nổ chết đám quỷ quái này là xong." Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra ba gói thuốc nổ từ trong ba lô.

"Bàn Tử, mẹ nó cậu có thuốc nổ sao không lấy ra sớm?

Mẹ kiếp, vừa rồi tôi suýt nữa bị chuột ăn thịt rồi." Ngô Thiên Chân bất lực liếc Bàn Tử một cái.

Sở Long cũng có chút bất đắc dĩ, lại có chút kinh ngạc nhìn Bàn Tử.

Anh vốn tưởng rằng sau vụ nổ chết khỉ lần trước, trong ba lô của Bàn Tử hẳn là đã hết thuốc nổ rồi.

Bàn Tử thật đúng là nơi nào cũng có bất ngờ, nơi nào cũng có kinh hỉ.

Bàn Tử ngượng ngùng gãi đầu, bị nói đến mức có chút ngại ngùng.

"Tôi… hắc hắc, nếu tôi nói thật ra tôi cũng quên mất mình còn thuốc nổ, mọi người có tin không?" Mấy người đều cạn lời, lúc này cũng lười để ý đến gã Bàn Tử này.

"Nhưng… bây giờ đám cương thi này quá phân tán, chúng ta có thuốc nổ, e là cũng không thể cho nổ hết tất cả được." Ngô Thiên Chân cau mày nói.

Sở Long nhận lại Thanh Hồng Kiếm từ tay A Ninh: "Tiểu Ca, cùng tôi một phen, đi dụ đám cương thi này lại một chỗ." Ánh mắt Sở Long trở nên sắc lạnh, Tiểu Ca tự nhiên không có ý kiến gì.

Không nói hai lời, anh ta trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị đi về phía đám cương thi.

"Không được, nguy hiểm lắm, anh Long, …" Gương mặt A Ninh lập tức đầy vẻ căng thẳng, tuy cô cũng tin tưởng thực lực của Sở Long, nhưng số lượng cương thi ở đây quá nhiều, một khi Sở Long thất bại, ngược lại bị đám cương thi này vây quanh, hậu quả sẽ khôn lường.

A Ninh bây giờ cũng thấy rõ, trên mặt Sở Long đã lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Chủ nhân, để tôi đi." Lúc này Kinh Hồng cũng đứng ra.

Nếu xét từ phía A Ninh, cô cũng không muốn Sở Long đi mạo hiểm.

"Cô ở lại bảo vệ A Ninh, yên tâm, đám cương thi này có lợi hại đến đâu cũng không thể là đối thủ của Hiên Viên Kiếm của tôi." Sở Long thản nhiên cười, thần sắc toát ra sự tự tin cực lớn.

A Ninh còn muốn nói nữa, nhưng Sở Long đã đi trước một bước.

"Được rồi, A Ninh đừng lo lắng nữa, đám cương thi này mà muốn làm hại Long gia sao?

Đợi thêm hai vạn năm nữa cũng không thể, nếu cô cứ lải nhải với Long gia nữa, đám cương thi kia sắp xông đến tận cửa rồi đấy." Bàn Tử lúc này bất lực nhìn về phía A Ninh, đồng thời tay cũng đã cầm lấy gói thuốc nổ, sẵn sàng ném ra bất cứ lúc nào.

Sở Long và Tiểu Ca hai người nhanh chóng lao về hai phía.

Bởi vì trên người cả hai đều có máu quý, sau khi khí huyết lan tỏa ra, đám Tống tử vốn đang vây quanh lập tức tản ra.

Bộ dạng đó giống như gặp phải thiên địch, hoàn toàn không dám

tiếp xúc với hai người.

Sở Long đến trước mặt một con cương thi, không chút lưu tình trực tiếp đâm kiếm tới, Thanh Hồng Kiếm sắc bén để lại một vết kiếm trên người con cương thi.

Con cương thi vốn đang gặm thịt chuột lập tức gầm lên, điên cuồng lao về phía Sở Long.

Bị ảnh hưởng bởi đòn tấn công này, những con cương thi gần đó cũng điên cuồng lao về phía Sở Long.

Sở Long xoay người, lao về một hướng khác, hoàn toàn không có ý định quyết chiến với đám cương thi này.

Anh nhanh chóng lao đến gần một đám cương thi khác không xa, phía sau lưng kéo theo một "cái đuôi" thật dài, chỉ là cái đuôi này có chút kỳ dị, nó được tạo thành từ cương thi.

Sở Long dùng chân phải dậm mạnh xuống đất, cả người vọt lên, tung một cú đá hiểm hóc về phía con cương thi trước mặt.

Một cú đá trúng ngay đầu con cương thi, trực tiếp đá bay con cương thi đang chuẩn bị cúi xuống nhặt chuột ăn.

Con cương thi còn đang mơ màng, rõ ràng không ngờ rằng chỉ nhặt một con chuột mà lại bị người ta đánh cho như vậy.

Thế là, nó cũng phẫn nộ.

Chương 203

"Gào gào!", lại một đám cương thi lớn từ phía trước lao đến, trước sau đều có cương thi, Sở Long liền lao về phía bên trái.

Chỉ là khả năng thu hút thù hận của Sở Long khá lớn, bây giờ bên cạnh anh gây ra động tĩnh lớn như vậy, đã thu hút sự chú ý của không ít cương thi.

Thậm chí bây giờ hoàn toàn không cần anh chủ động đi khiêu khích, những con cương thi ở bên trái đã lao tới.

Hướng này có tổng cộng năm sáu con cương thi, bên cạnh Sở Long lại có không ít cương thi tụ tập, nhất thời nếu chỉ đơn thuần dựa vào né tránh thì rõ ràng không thể thoát ra được.

Bàn Tử vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi của hiện trường.

Sở Long vừa xuất hiện đã thể hiện như một vị thần, quả thực đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

"Long gia chơi trò kéo thù hận này đỉnh thật, xem kìa, đám Tống tử này gần như đều căm hận Long gia rồi." "Nhưng anh Long như vậy sẽ không có nguy hiểm chứ?" "Yên tâm, Long gia nhà chúng ta là cao thủ thực thụ, sao có thể… trời ạ, sắp bị bao vây rồi." Mọi người đang quan sát Sở Long kéo thù hận không nhịn được mà kinh hô lên.

Lúc này thấy đám cương thi như một cơn sóng lớn, từ bốn phương tám hướng hợp lại về phía Sở Long, sắp sửa bao vây anh hoàn toàn.

Nhưng ngay lúc này Sở Long cũng nổi điên.

Thanh Hồng Kiếm sau khi dính máu tươi, Sở Long như một con mãnh thú hoang dã, lao về hướng có ít cương thi nhất.

Anh thay đổi chiến lược vòng vo né tránh trước đó.

Lúc này Sở Long chuẩn bị "công thành" một cách cứng rắn.

Ánh sáng của Thanh Hồng Kiếm không ngừng lóe lên, tốc độ của Sở Long bây giờ quá nhanh, cả người như một luồng sáng, không ngừng di chuyển giữa đám cương thi.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả đám cương thi kia cũng chỉ có thể thấy một bóng người lóe lên trước mặt, chứ hoàn toàn không nhìn rõ được thân hình của Sở Long.

Thường thì vào lúc này, sẽ có một vệt kiếm quang từ Thanh Hồng Kiếm quét qua cổ chúng.

Từng cái đầu người lần lượt rơi xuống từ cổ.

"Chết!" Sở Long lao đến trước mặt một con cương thi.

Đây là con cương thi cuối cùng cản đường anh.

Sở Long vung kiếm cực nhanh, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, dưới tiền đề sức mạnh của Sở Long bộc phát, anh đã trực tiếp vung ra hơn ba mươi nhát kiếm.

Kiếm quang như một dải lụa trắng, toàn bộ lao vào người con cương thi đó.

Lần này Sở Long không trực tiếp tấn công đầu của cương thi, cái nơi một kích tất sát.

Như để phát tiết cơn phẫn nộ trong lòng, kiếm quang rơi xuống người con cương thi, gần như muốn phân giải hoàn toàn nó.

Cuối cùng Sở Long tung một cú đá mạnh, đá bay con cương thi đã chết không thể chết hơn.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử và mọi người ai nấy đều cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Hành động điên cuồng vừa rồi của Sở Long đã hoàn toàn trấn trụ họ, Bàn Tử trong lòng không nhịn được mà đặt mình vào vị trí con cương thi vừa rồi.

Kết quả lại kinh ngạc phát hiện, nếu đổi lại là mình, kết quả cũng chỉ có nước bị giết.

"Long gia cũng quá ngầu rồi phải không?

Đệch mợ, sau này xem ra cứ làm tiểu đệ của Long gia là được rồi." Bàn Tử không nhịn được mà rụt cổ lại.

Lời của hắn khiến Lão Kim có chút cạn lời, đảo mắt một cái, nói: "Không làm tiểu đệ thì làm gì?

Làm tiểu đệ của chủ nhân thực ra rất nhẹ nhàng, chỉ cần biết hô 666 là được rồi." Thấy Sở Long ra oai, trái tim vốn đang treo lơ lửng của mọi người cũng từ từ thả xuống.

"Tiểu Ca, hợp lại!" Sở Long hét lớn một tiếng, lập tức lao về phía Muộn Du Bình.

Chương 204

Một khi hai bên hợp lại, đó chính là lúc Bàn Tử sử dụng thuốc nổ.

Ngay cả với tính cách lạnh lùng của Tiểu Ca, lúc này nghe thấy tiếng của Sở Long cũng không nhịn được mà đảo mắt một cái.

Lúc này trong lòng Tiểu Ca vô cùng cạn lời, đã nói là mọi người chia đều cương thi, anh dụ một đám, tôi dụ một đám, sau đó hai chúng ta hợp lại.

Nhưng kết quả thì sao?

Sở Long đã làm cái trò gì vậy?

Cả ngàn con cương thi một mình anh ta dụ hết quá nửa, hoàn toàn đùa giỡn đám cương thi này trong lòng bàn tay.

Còn nhìn lại bên mình xem?

Cũng chỉ có khoảng trăm con cương thi mà thôi.

Với chiến tích như vậy, Tiểu Ca cũng thấy có chút xấu hổ.

Tiểu Ca thầm nghĩ trong lòng, sau này đừng cùng tên biến thái này làm nhiệm vụ chung nữa, như vậy chỉ thêm bực mình.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lúc này công phu dưới tay Tiểu Ca lại không hề giảm sút.

Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ chém về phía con cương thi trước mặt, sau vài nhát, đầu con cương thi trực tiếp bị chém bay xuống.

Tiểu Ca cũng không ham chiến, trực tiếp nhìn về phía Sở Long.

Chỉ là nhìn đám cương thi mênh mông cuồn cuộn phía sau Sở Long, rồi lại nhìn trăm con cương thi sau lưng mình, trong lòng Tiểu Ca cũng thấy uất ức.

Cuối cùng hai bên hợp lại, hai người không hề dừng lại mà lao về phía Bàn Tử, Bàn Tử lúc này cũng chạy ra đón Sở Long.

Đừng thấy Bàn Tử toàn thân béo ú, nhưng gã này chạy cũng khá nhanh.

Sắp đến gần Sở Long, gói thuốc nổ trong tay lập tức được châm lửa, giống như ném đĩa sắt, trực tiếp bị Bàn Tử ném ra ngoài.

"Nằm xuống!" Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi nằm rạp xuống đất.

Thực ra lúc này đâu cần Bàn Tử nhắc nhở, ngay khi mấy gói thuốc nổ bay qua đầu, Sở Long và Tiểu Ca đã trực tiếp nằm rạp xuống đất.

"Ầm!" Ngay sau đó là một tiếng nổ chói tai vang lên.

"Ầm!" Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng… Vài tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên sau lưng Sở Long.

Cùng với tiếng nổ, một luồng khí nóng hổi ập vào người họ, cho dù bây giờ Sở Long và Tiểu Ca đang nằm trên đất, nhưng hai người bị ảnh hưởng bởi luồng khí cũng có chút khó chịu.

Luồng khí xông vào từ sau lưng, cũng chính lúc này, khí huyết trong cơ thể họ một trận cuộn trào.

Cũng kỳ lạ, bị ảnh hưởng bởi khí huyết cuộn trào, cảm giác khó chịu ban đầu lại giảm đi không ít.

Luồng khí không ngừng va đập vào cơ thể hai người, nếu không phải thực lực của họ mạnh mẽ, khác với người thường, dùng tay bám chặt vào mặt đất, nếu không, e là lúc này cơ thể họ đã bị thổi bay đi rồi.

Lúc này, trên trời cũng bắt đầu "mưa".

Từng cánh tay, đùi bị tàn phá đen sì như mưa rơi trên lá chuối từ trên trời rơi xuống, thậm chí có cả đầu và thân thể cương thi bị nổ

tung rơi xuống không xa chỗ Sở Long.

Thực lực của đám cương thi này tuy mạnh mẽ, nhưng nếu thực sự muốn đối đầu với thuốc nổ thì rõ ràng còn kém xa.

Dư chấn của vụ nổ kéo dài khoảng hai ba phút mới hoàn toàn tan biến.

Sở Long và Tiểu Ca miễn cưỡng đứng dậy từ mặt đất, dưới ánh đèn pin soi rọi, nhìn về phía hiện trường, thấy nơi đó như một địa ngục trần gian.

Nhìn ra xa, khắp nơi đều là thi thể tàn khuyết của cương thi, tứ chi vương vãi khắp nơi, còn có mấy cái đầu đang lăn lóc trên đất.

Chương 205

Cũng may đám cương thi này đã chết không biết bao nhiêu năm, trong cơ thể cũng không còn máu tươi, nếu không, máu tươi tung tóe, kết hợp với những mảnh thi thể này, cảnh tượng e rằng sẽ trở nên vô cùng kinh dị, quỷ quyệt.

Ngay cả với cảnh tượng hiện tại, Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử hai người cũng có chút không chịu nổi, Tề lão gia tử dứt khoát nhắm thẳng mắt lại, còn Hoắc Tú Tú lúc này thì ngồi bệt trên đất, nôn khan một trận.

Gương mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú cũng trở nên đỏ bừng.

"Bàn Tử, thuốc nổ của cậu, uy lực cũng quá lớn rồi phải không?" Lão Kim và mọi người lúc này cũng hoàn hồn, không nhịn được mà tò mò hỏi.

Uy lực của thuốc nổ của Bàn Tử đã vượt qua cường độ của thuốc nổ thông thường.

Bàn Tử cười khan một tiếng: "Tôi cũng không biết, tôi mua từ một nguồn đặc biệt, nhưng người đó nói với tôi đây là thuốc nổ mạnh đặc chế, bảo tôi lúc dùng phải cẩn thận một chút." Mọi người không nói gì, trực tiếp giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

Mấy người lúc này lần lượt đến trước mặt Sở Long và Tiểu Ca.

Lúc này A Ninh giống như một người vợ chu đáo, vội vàng phủi sạch bụi bẩn trên người Sở Long, không khỏi quan tâm hỏi: "Anh Long, anh không bị thương chứ?" Sở Long cười lắc đầu, sự quan tâm của A Ninh đối với anh khiến Sở Long cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Điều mà anh không chú ý là, Kinh Hồng ở bên cạnh nhìn thấy cảnh

này, trong mắt thoáng qua một tia mất mát, cô ao ước biết bao, người đang giúp Sở Long phủi bụi trên người lúc này là mình.

"Hắc hắc, tôi nói này A Ninh, cô quá coi thường Long gia nhà tôi rồi, Long gia nhà tôi lên có thể lên chín tầng trời hái trăng, xuống có thể xuống năm biển bắt rùa, đám đồ chơi này sao có thể là đối thủ của Long gia nhà tôi được?" Bàn Tử lập tức đi tới, nịnh nọt Sở Long.

Nhìn đôi mắt nhỏ của Bàn Tử hơi híp lại, Sở Long cũng không nhịn được mà cười khan một tiếng.

"Không sai, thực lực của chủ nhân quá mạnh, nếu đổi lại là Lão Kim tôi, vừa rồi e là đã chết ở đó rồi." "Anh Long, anh có nhận đệ tử không?" Ngô Thiên Chân lúc này cũng không nhịn được mà tò mò hỏi một câu.

Vừa hỏi, Ngô Thiên Chân vừa không ngừng phủi bụi đất trên người Muộn Du Bình.

Biểu hiện hiện tại của Ngô Thiên Chân khiến Bàn Tử "chậc chậc" hai tiếng, trên mặt đầy vẻ hâm mộ.

"Xem kìa, đều có người giúp phủi bụi, Bàn Tử tôi vừa rồi cũng nằm trên đất, sao không có ai giúp tôi?" Bàn Tử ra vẻ tủi thân.

Kết quả lúc này Lão Kim lập tức tiến lại gần.

Lão Kim cười ranh mãnh, trực tiếp lấy Hộ Long Đao ra, hướng mặt đao về phía Bàn Tử: "Này, Bàn Tử, Lão Kim tôi dùng Hộ Long Đao giúp cậu phủi bụi nhé." Bàn Tử: "…" "Cút đi!" Bàn Tử bực bội mắng một tiếng.

Bị náo loạn như vậy, không khí căng thẳng do đám cương thi và vụ nổ vừa rồi tạo ra cũng tan biến hết.

Cảnh này lọt vào mắt Hoắc Tú Tú, khiến trong lòng cô không khỏi kinh ngạc.

Những đội trộm mộ cô từng thấy trước đây, từ đầu đến cuối đều rất trầm mặc, không khí của cả đội cũng vô cùng áp lực, nhưng đội của Sở Long đã hoàn toàn làm mới nhận thức của cô về việc trộm mộ.

"Hóa ra, trộm mộ cũng có thể vui vẻ như vậy sao?

Những người này khi gặp nguy hiểm, sao luôn có thể đối mặt một cách vui vẻ như vậy?" Hoắc Tú Tú thầm lẩm bẩm trong lòng.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hoắc Tú Tú bất giác nhìn về phía Sở Long.

"Lẽ nào là vì anh ấy?" Vào khoảnh khắc này, sự tò mò của Hoắc Tú Tú đối với Sở Long đã đạt đến đỉnh điểm.

Nếu không phải bên cạnh Sở Long có hai người phụ nữ đi theo, e là lúc này Hoắc Tú Tú đã không nhịn được mà chạy đến trước mặt anh rồi.

Mấy người sau khi rời khỏi khu vực đầy xác nát kia, nghỉ ngơi một lát, đợi thể lực phục hồi gần như hoàn toàn mới chuẩn bị xuất phát.

Trong khoảng thời gian đó, sức mạnh của Sở Long cũng đã phục hồi gần hết.

Cùng với sự nâng cấp không ngừng của huyết mạch, khả năng phục hồi của anh đã tăng cường gấp mấy lần.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ của Hoắc Tú Tú, mấy người đi thẳng về phía khe nứt dưới lòng đất.

Khe nứt cứ nghiêng xuống, như thể muốn đưa mọi người xuống thẳng địa ngục.

Càng đi sâu vào, hàn khí xung quanh cũng tăng lên không ít.

Chương 206

Nhưng hiện tại cũng chỉ có một mình Lão Kim thân thể có chút run rẩy, những người còn lại khả năng chống lại hàn khí đều rất mạnh.

Ngô Thiên Chân lúc này cầm đèn pin soi xung quanh, không nhịn được kinh ngạc nói: "Mấy vách đá này chẳng lẽ thật sự do người đào sao?" Dưới ánh đèn pin, những vách đá này trông rất nhẵn nhụi, giống như thật sự bị người ta dùng rìu đục ra vậy.

Bàn Tử bóp mũi: "Đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu con người, nếu thật sự có người đào, thì phải đào đến năm nào tháng nào chứ, tôi thấy là tự nhiên hình thành thôi, tạo hóa luôn có thể mang lại những bất ngờ cho con người." "Huống hồ, con đường này cũng chẳng có tác dụng gì khác, người ta ăn no rửng mỡ hay sao mà lại ở đây đục đá?" Bị Bàn Tử nói vậy, Ngô Thiên Chân không khỏi gật gật đầu.

Ngô Thiên Chân định nói tiếp, nhưng Sở Long đi đầu đột nhiên giơ tay, ra hiệu im lặng.

Sự thay đổi đột ngột khiến tim Ngô Thiên Chân và mọi người khẽ run lên, lập tức ngậm chặt miệng không dám nói nhiều.

Sở Long lúc này đứng tại chỗ, phía trước vô cùng tối tăm, ngay cả đèn pin cũng không thể soi rõ toàn bộ cảnh tượng phía trước.

Đương nhiên, đó chỉ là đối với những người bình thường như Bàn Tử, với thị lực của Sở Long, lúc này anh lại có thể nhìn rõ, ở sâu trong bóng tối phía trước, hiện ra một khoảng đất trống.

Khoảng đất trống trông rất khô cằn, đất đai lại có một màu đỏ máu khiến người ta rùng mình.

Gần khu đất khô cằn màu máu này, có mười cây cột đá, trên mỗi

cây cột đá đều có một sợi xích sắt rủ xuống, những sợi xích này quấn vào nhau, trói chặt một cỗ quan tài màu đỏ máu ở chính giữa khu đất.

Lúc này vị trí của Sở Long tuy cách khu vực đó một khoảng nhất định, nhưng anh lại có thể cảm nhận được từng luồng khí âm tà từ khu đất đó truyền đến, khiến trong lòng anh nảy sinh một dự cảm không lành.

"Tiếp theo mọi người cẩn thận một chút." Sở Long nói xong, che chở cho A Ninh, cẩn thận đi về phía trước.

Lời của Sở Long, trong đội ngũ này, giống như thánh chỉ, mọi người sao có thể không nghe theo, họ chậm bước lại, đi khoảng nửa giờ đồng hồ mới đến trước khu đất màu đỏ máu mà Sở Long vừa thấy.

"Tình hình gì đây?

Đất sao lại đỏ thế này, chẳng lẽ bị máu tươi nhuộm sao?" Bàn Tử tò mò ngồi xổm xuống đất, vốc một nắm đất, vê vê trong tay, lại ngửi ngửi, nhưng lại chẳng ngửi thấy chút mùi máu tanh nào.

"Dưỡng Thi Địa." Đúng lúc này, Tiểu Ca vốn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

"Nơi này có tổng cộng mười sáu cây cột đá, tạo thành một Thập Lục Trụ Phong Hồn Trận, nếu tôi không đoán sai, quan tài bên trong hẳn là làm từ gỗ hòe, gỗ hòe tụ hồn dưỡng quỷ, rất thích hợp để nuôi xác ở Dưỡng Thi Địa." Sở Long liếc nhìn Tiểu Ca: "Vậy là, trong quan tài có cương thi?" Tiểu Ca không nói, nhưng từ ánh mắt của anh ta có thể thấy, thực ra lúc này, ngay cả Tiểu Ca cũng có chút không chắc chắn.

Bàn Tử cười ha hả, trực tiếp lấy ra bật lửa và một chai Coca-Cola từ trong ba lô: "Kệ mẹ nó là thứ gì, tôi trực tiếp một mồi lửa đốt trụi

nó đi, cũng đỡ cho lát nữa lại có chuyện." "Chúng ta gặp nhiều nguy hiểm rồi, phải học cách chủ động tấn công, không thể đợi nguy cơ đến cửa rồi mới tìm cách giải quyết, Long gia, ngài nói có đúng không?" Bàn Tử cười nhìn Sở Long, Sở Long đối với việc này cũng không có ý kiến gì, tò mò nhận lấy chai Coca-Cola từ tay Bàn Tử.

Kết quả vặn nắp chai ra ngửi một cái, trên mặt Sở Long đầy vẻ kinh ngạc: "Bàn Tử, được đấy, cậu chắc là đi trộm mộ không?

Mẹ nó lại còn mang theo xăng?

Chuẩn bị nếu không trộm được mộ thì một mồi lửa đốt luôn cả ngôi mộ à?" Sở Long có chút kinh ngạc, Bàn Tử cũng là một nhân tài, những thứ kỳ quái đều có thể bỏ vào ba lô, ba lô thật sự đã trở thành túi bảo bối của Doraemon rồi.

Bàn Tử ra vẻ đắc ý cười lớn, xoa xoa mũi, nói: "Hắc hắc, cái này gọi là có chuẩn bị thì không lo." "Mọi người ở đây đợi, tôi đi đốt cái quan tài đó." Bàn Tử vỗ ngực, "Việc nhỏ này không phiền đến Long gia ngài nữa." Bàn Tử ra vẻ tiểu đệ của Sở Long, sau khi lấy lại chai Coca-Cola, lon ton chạy vào trong Dưỡng Thi Địa.

Chỉ là không biết tại sao, mọi người nhìn hành động hiện tại của Bàn Tử, trong lòng luôn có một cảm giác không đáng tin cậy.

"Bàn Tử, cậu đừng làm bậy nhé, đốt xong là được rồi, đừng gây ra chuyện gì nữa đấy." Ngô Thiên Chân có chút không yên tâm mà hét lớn một tiếng.

Bàn Tử không kiên nhẫn vẫy tay: "Yên tâm đi, Bàn Tử tôi làm việc mọi người cứ yên tâm." Yên tâm?

Sở Long và mọi người trong lòng đều biểu thị, trái tim này thực sự không thể yên được.

Lúc này Bàn Tử cũng đã đến trước quan tài, nhưng lúc này, Bàn

Tử cũng không hồ đồ, trực tiếp vặn nắp chai, đổ một phần xăng lên trên quan tài.

Chỉ là vừa định bật lửa, lại không biết đang nghĩ gì, lại tắt lửa của bật lửa đi.

Ngay sau đó Sở Long kinh ngạc nhìn thấy, lúc này hai tay Bàn Tử lại đặt lên nắp quan tài, chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra.

"Bàn Tử, cậu làm gì đấy?" Sở Long cạn lời hét lớn một tiếng.

Bệnh cũ muốn sờ Minh Khí của Bàn Tử lại tái phát rồi.

Bàn Tử quay đầu lại cười ranh mãnh: "Long gia yên tâm, tôi không phải đã đổ xăng rồi sao?

Chương 207

Tôi mở một khe nhỏ thôi, nếu thật sự có nguy hiểm, Bàn Tử tôi lập tức châm lửa, thiêu chết mẹ nó." Sở Long lúc này muốn ngăn cản cũng không kịp, Bàn Tử vừa nói vừa mở nắp quan tài ra một khe hở.

Sở Long lúc này vội vàng đi tới, sợ rằng Bàn Tử sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

Ai bảo anh lại cho phép Bàn Tử đi đốt lửa chứ, đành phải gánh chịu cái giá của sự "tùy hứng" này.

Sở Long chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy một tiếng kinh hô của Bàn Tử, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh, Sở Long và mọi người đều căng thẳng tinh thần.

"Bàn Tử?" Sở Long nhanh chóng đi đến trước mặt Bàn Tử, Lão Kim và mọi người lúc này cũng lần lượt rút vũ khí ra, tuy chưa xông vào, nhưng cũng đã ở trong tư thế cảnh giác.

"Chuyện gì vậy?" Sở Long lại hỏi.

Nhưng điều khiến Sở Long bất ngờ là, khi Bàn Tử quay đầu nhìn anh, trên mặt lại đầy vẻ hưng phấn, còn sự lo lắng sợ hãi trong tưởng tượng trước đó lại không hề xuất hiện.

"Long gia, phát tài rồi, chúng ta phát tài rồi." Bàn Tử kích động kinh hô một tiếng, âm thanh nghe còn có chút run rẩy.

Sở Long ngẩn ra, lúc này Bàn Tử cũng vừa hay né người sang một bên.

Qua khe hở vừa được mở ra, Sở Long kinh ngạc thấy, trong quan tài lại chất đầy những thỏi vàng óng ánh, những thỏi vàng này xếp chồng lên nhau trong quan tài, dưới ánh đèn pin, tỏa ra một thứ ánh

sáng chói mắt.

"Bên trong toàn là vàng?" Sở Long lẩm bẩm một tiếng.

Đối với những thứ như vàng thỏi, anh đã có một chút "kháng thể", dù sao những thứ anh có được trong mấy ngôi mộ trước đó cũng đã khiến anh "phát tài", nhưng Bàn Tử thì khác, bây giờ anh ta vô cùng kích động, dù sao khoảng thời gian này cùng Sở Long xuống mộ, khổ và mệt đều đã chịu, nhưng Minh Khí và bảo bối lại chẳng thu được gì.

Đặc biệt là mấy lần đều nhìn thấy những thứ không tầm thường, nhưng lại không thể lấy ra được.

Cảm giác áp bức khi nhìn thấy mà không thể có được khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng bất lực.

Bây giờ khó khăn lắm mới thấy một quan tài đầy vàng, Bàn Tử sao có thể không vui được.

Bàn Tử định mở hẳn quan tài ra, nhưng lại bị Sở Long ngăn lại.

"Cẩn thận một chút vẫn hơn, trước tiên cứ đốt quan tài đi đã." Sở Long lo lắng trong quan tài sẽ xuất hiện tà vật.

Vì vậy anh lại đề nghị đốt quan tài, dù sao cho dù bên trong chỉ có vàng mà không có Tống tử, thì đối với anh cũng không có tổn thất gì.

Dù sao vàng trong quan tài cũng không thể bị lửa đốt tan chảy được.

Bàn Tử nghe vậy cũng trực tiếp gật đầu đồng ý, bật lửa lên.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, dưới ngọn lửa hừng hực, chẳng mấy chốc, quan tài phát ra tiếng "cạch", cả cỗ quan tài hoàn toàn sụp đổ.

"Bùm!" Cương thi Tống tử trong tưởng tượng không hề xuất hiện, chỉ là lúc này trong quan tài lại bốc lên một làn khói đen.

Sở Long sợ khói có độc, lập tức đẩy Bàn Tử ra.

Cũng chính lúc này, làn khói đó ập đến trước mặt Sở Long.

"Hửm?" Sở Long vội vàng nín thở, đồng thời liên tục lùi lại mấy bước, tuy phản ứng của anh đủ nhanh, nhưng trên người vẫn bị dính một ít khói đen.

Từ đó anh kinh ngạc phát hiện, trên lòng bàn tay vừa bị dính khói đen, lại có thêm một ít thứ đen sì, nhìn kỹ lại, kinh ngạc phát hiện ra đó lại là từng con côn trùng nhỏ li ti.

Chỉ là bây giờ đám côn trùng này đã hoàn toàn chết.

"Hóa ra đây không phải là khói, mà là côn trùng, may mà vừa rồi tôi đã đốt một mồi lửa lớn, đám côn trùng này vừa định bay ra đã bị lửa thiêu chết, nếu không, không có mồi lửa này, biết đâu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Sở Long cau mày nói.

Bàn Tử cũng bị dọa cho hết hồn, lau mồ hôi trên trán.

Côn trùng tuy nhỏ, nhưng cơ quan trong thế giới dưới lòng đất nơi nào cũng tiết lộ sự quỷ dị, Bàn Tử không tin rằng đám côn trùng này sẽ hiền lành.

"Người thiết kế cũng quá biến thái rồi phải không?

Chương 208

Mẹ nó dùng vàng để dụ dỗ chúng ta?

Để chúng ta chủ động mở quan tài, chủ động thả đám côn trùng này ra.” Bàn Tử không nhịn được mà nhổ một bãi nước bọt, “May mà Long gia cẩn thận, nếu đổi lại là Bàn Tử tôi, e là lần này đã trúng chiêu rồi.” Bàn Tử cười ranh mãnh, trên mặt lộ ra một nụ cười ngại ngùng.

Quan tài mỏng, thời gian cháy cũng không dài, chẳng mấy chốc ngọn lửa đã hoàn toàn tắt.

Sở Long có thể nhìn trong đêm, cẩn thận quan sát một lượt, sau khi xác định xung quanh không còn nguy hiểm nữa, mới dẫn mọi người từ từ đi đến trước đống vàng đó.

Ngoài lớp vàng trên bề mặt bị hun đen, những thỏi vàng còn lại đều không bị ảnh hưởng gì.

“Nhiều vàng như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn, chứ không mang ra ngoài được?” Hoắc Tú Tú liếc nhìn Bàn Tử đang vô cùng hưng phấn vì đống vàng, không nhịn được mà lẩm bẩm một câu.

Bàn Tử vốn đang hưng phấn, sắc mặt lập tức xụ xuống.

“Kệ nó, lấy được bao nhiêu thì lấy, Bàn Tử tôi không thể chịu thiệt được.” Nói rồi, Bàn Tử chuẩn bị đi chuyển vàng vào trong ba lô.

Sở Long lại cười ngăn lại: “Không cần phiền phức như vậy, số vàng này tôi tạm thời bảo quản giúp, đợi sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ chia đều.” Sở Long nói xong, vung tay một cái.

Như một màn ảo thuật, đống vàng vốn đang ở trước mặt lại hoàn toàn biến mất.

“Chuyện gì vậy?

Vàng đâu rồi?” Hoắc Tú Tú không nhịn được kinh hô một tiếng.

Tề lão gia tử lúc này cũng dụi dụi mắt, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin.

“Đừng lo, tôi đã cất vàng đi rồi.” Sở Long thản nhiên đáp lại một câu, khiến Bàn Tử và mọi người suýt nữa kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt.

“Long gia, ngài đừng nói nữa, ngài có thủ đoạn gì tôi không biết chứ, ngài cũng quá lợi hại rồi phải không?

Nếu không phải ngài không đeo nhẫn gì cả, Bàn Tử tôi còn tưởng ngài lấy ra nhẫn không gian, nhẫn trữ vật trong tiểu thuyết huyền huyễn đấy.” Bàn Tử đầy tò mò tiến lại gần.

Sở Long thầm cười, Bàn Tử nói đúng rồi đấy.

Khác với sự kinh ngạc của mọi người, A Ninh lúc này nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đầy vẻ tự hào.

“Người đàn ông của mình, định sẵn là một anh hùng.” A Ninh thầm nghĩ, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

“Được rồi, chúng ta đừng chậm trễ nữa, tiếp tục đi thôi.” Hoắc Tú Tú lấy bản đồ ra, cẩn thận xem xét.

Chỉ là khi xem bản đồ, không biết tại sao lại không thể khống chế được ánh mắt, cứ nhìn về phía Sở Long.

Sở Long lúc này cũng tò mò đi tới, cảm nhận được khí tức trên người Sở Long, tim của Hoắc Tú Tú lại không hiểu sao đập nhanh hơn không ít.

“Xem ra, chúng ta đi tiếp về phía trước, sẽ đến một khu mộ địa?” Trên bản đồ vẽ mấy cái quan tài.

Trải qua kinh nghiệm thời gian qua, Sở Long và mọi người cũng hiểu rằng, những thứ ở nơi này, tuyệt đối không thể vô cớ tồn tại, tồn tại ở nơi này, chắc chắn có duyên do và đạo lý của nó.

"Cẩn thận một chút." Sở Long nói xong, đặc biệt liếc nhìn Bàn Tử.

Gã này là người hay gây chuyện nhất.

Bàn Tử có chút không hài lòng vừa định phản bác một câu, kết quả Ngô Thiên Chân lại cười nói trước: "Anh Long yên tâm, tôi và Tiểu Ca sẽ trông chừng Bàn Tử, chắc chắn không để cậu ta gây chuyện nữa." Ngô Thiên Chân cười đi đến bên cạnh Bàn Tử, Tiểu Ca tuy không nói, nhưng hành động đi đến bên cạnh Bàn Tử cũng đã thể hiện rõ ý của anh ta.

Tiếp tục đi về phía trước khoảng hai mươi phút, Sở Long đột nhiên thấy, trước mặt lại xuất hiện những luồng sáng trắng lờ mờ.

Ánh sáng tuy yếu ớt, nhưng trong thế giới dưới lòng đất tối tăm này, rõ ràng là vô cùng khó tin.

Mọi người tò mò đi tới, kinh ngạc phát hiện, tuy trên bản đồ chỉ vẽ ba cái quan tài, nhưng nơi này lại là một khu mộ địa, từng ngôi mộ nhấp nhô trước mặt họ.

"Đệch, một khu mộ à, ai vậy chứ, lại xây cả một khu mộ ở nơi này?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Chương 209

Bàn Tử tò mò muốn đi vào xem, kết quả lại bị Ngô Thiên Chân bên cạnh kéo lại, Ngô Thiên Chân cười liếc Bàn Tử một cái, ra vẻ "tôi không để cậu làm bậy đâu", khiến Bàn Tử như quả bóng xì hơi.

Chủ yếu là bên cạnh còn có Tiểu Ca.

Đừng thấy Tiểu Ca ở trước mặt Sở Long có phần thua kém, nhưng để đối phó với một "người thường" như Bàn Tử, Tiểu Ca có thể hoàn toàn áp đảo.

"Tôi càng tò mò hơn là những ngọn đèn kia, chẳng lẽ nơi này có người sao?

Hàng ngày đều đổ dầu vào đèn?" Ngô Thiên Chân tò mò nói.

Xung quanh khu mộ, có tổng cộng mười sáu ngọn đèn.

Ánh sáng trắng lờ mờ vừa rồi chính là do những ngọn đèn này phát ra.

Cũng không biết những ngọn đèn này được làm từ gì, hình dáng trông như một con tiểu quỷ, thoạt nhìn đã khiến người ta rùng mình.

Sở Long nhìn xung quanh, phát hiện lối ra duy nhất ở phía đối diện khu mộ.

Tuy lúc này anh cũng không muốn vào khu mộ, nhưng những ngôi mộ lại chắn ngang trước mặt, muốn đi đường vòng cũng không được.

"Đi thôi." Sở Long nói một câu, lập tức bảo vệ A Ninh sau lưng, cẩn thận đi về phía trước.

Còn Kinh Hồng lúc này cũng đã rút thanh kiếm mềm bên hông ra, cảnh giác đi bên cạnh Sở Long.

“Chết tiệt!” Đúng lúc này, Bàn Tử phát ra một tiếng chửi bất mãn.

Thấy Tiểu Ca vốn đang đứng bên cạnh Bàn Tử lại đi thẳng đến trước mặt Ngô Thiên Chân, bảo vệ Ngô Thiên Chân, còn Bàn Tử vốn được trông chừng, lúc này Muộn Du Bình lại hoàn toàn không để ý đến.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng bất bình.

“Bàn Tử tôi không được chào đón đến vậy sao?” Đối với điều này, mọi người không nói gì.

Khu mộ này chiếm diện tích lớn, mấy người đi trong đó, đều có thể cảm nhận được một cảm giác âm u, kinh khủng.

“Mẹ nó cũng quá lạ rồi phải không?

Sao trên mỗi bia mộ đều viết hai chữ Tướng quân?

Còn nữa, khuôn mặt người trên bia mộ là cái quỷ gì vậy?” Bàn Tử không nhịn được nói một câu.

Những ngôi mộ trước mặt trông như những chiếc lều Mông Cổ nhỏ, bia mộ được khảm trên ngôi mộ.

Đúng như Bàn Tử lẩm bẩm, trên mỗi bia mộ ở đây, đều không khắc tên, chỉ viết hai chữ “Tướng quân”.

Bên dưới hai chữ này, là một bức điêu khắc mặt người quỷ dị.

Nói quỷ dị là vì trên khuôn mặt người được điêu khắc, lại không có phần mắt, nhưng không biết tại sao, hễ nhìn vào bức điêu khắc này, trong lòng mọi người lại luôn có cảm giác như bị một đôi mắt vô hình nhìn chằm chằm.

Điều này khiến trong lòng họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Hửm?

Không đúng!" Sở Long vốn đang đi đầu lúc này đột nhiên khẽ lẩm bẩm một câu.

Sở Long lập tức lao đến trước một ngôi mộ bên cạnh, giơ tay đấm mạnh vào bia mộ.

Sức mạnh của Sở Long mạnh đến mức nào, một đấm đã trực tiếp làm bia mộ nứt ra.

"Long gia,…" Bàn Tử không nhịn được lên tiếng, lúc này vốn định nói, hành động của Sở Long như vậy, chẳng phải cũng lỗ mãng như Bàn Tử sao?

Chỉ là khi Bàn Tử nhìn rõ tình hình trong mộ, lập tức ngậm miệng lại.

Chương 210

Cùng với việc bia mộ vỡ nát, mọi người kinh ngạc thấy, trong huyệt mộ bên trong bia mộ, lại trống rỗng, bên trong hoàn toàn không có quan tài.

"Quan tài đâu?

Bị người ta trộm mất rồi à?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng, đồng thời vung Hộ Long Đao đập về phía một ngôi mộ khác.

Kết quả sau khi bia mộ vỡ ra, cũng không phát hiện sự tồn tại của quan tài.

Lão Kim cũng đi đập vỡ một bia mộ khác, nhưng kết quả cũng không khác gì.

"Chủ nhân, chuyện gì vậy?" Lão Kim hỏi.

Theo ông ta, chủ nhân của mình đã có thể phát hiện ra sự bất thường ở đây, thì theo lý cũng nên biết được nguyên do.

Kết quả Sở Long lại trực tiếp lắc đầu.

Sở dĩ anh có thể phát hiện ra tất cả, chủ yếu là nhờ vào khả năng nhìn trong đêm của mình.

Vừa rồi khi đi qua ngôi mộ đó, mắt anh tinh ý nhìn thấy trên ngôi mộ có một lỗ thủng, nhờ vào lỗ thủng đó, Sở Long mới phát hiện bên trong không có quan tài.

"Chẳng lẽ chỉ xây một ngôi mộ trống?

Hoặc có lẽ vì lúc đó không tìm thấy thi thể của những người này, nên chỉ dùng mộ trống để làm hình thức?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Ngô Thiên Chân lại trực tiếp phủ định cách nói này.

"Không thể nào, cho dù không tìm thấy thi thể, người xưa cũng sẽ làm một ngôi mộ chôn quần áo, cũng chắc chắn sẽ có quan tài đặt vào, ở đây không có gì cả, quả thực có chút kỳ lạ." Ngô Thiên Chân nói, trên người cũng nổi hết cả da gà.

Hoắc Tú Tú lúc này ra vẻ nhút nhát sợ hãi, nói: "Chúng ta có thể đừng nghiên cứu nữa không, kệ có quan tài hay không, cho dù không có quan tài, mọi người không thấy ở nơi này âm u sao?

Chúng ta đi trước đi?" Hoắc Tú Tú vừa nói xong, mọi người mới thu lại tâm tư, tăng tốc rời khỏi khu mộ này, may mắn là, cho đến khi rời khỏi khu vực này, trước mặt họ đều không xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

"Hửm?

Để làm gì?" Bàn Tử tò mò nhìn thấy, sau khi rời khỏi khu mộ, trước mặt họ lại xuất hiện một tế đàn bằng đồng.

Tế đàn này như một gã khổng lồ đang say ngủ, chắn ngang trước mặt họ, đương nhiên khác với những ngôi mộ trước đó, ít nhất tế đàn này Sở Long và mọi người muốn đi vòng qua cũng có thể làm được.

Kinh Hồng ở bên cạnh khi nhìn thấy thứ này, không khỏi phát ra một tiếng nghi hoặc.

"Kinh Hồng, cô nhận ra thứ này à?" Sở Long hỏi.

Người sau lắc đầu, sau đó lại gật đầu: "Chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, nhất thời cũng không nói ra được là thứ gì." Bàn Tử ra vẻ vô tư: "Vậy chúng ta lên xem thử đi, dù sao chỉ là một cái tế đàn, không có quan tài cũng không có xác ướp, càng không có chuột lớn, chắc sẽ không gặp nguy hiểm." Bàn Tử vừa nói xong, chuẩn bị đi lên tế đàn.

"Đợi đã Bàn Tử, 'lời nguyền miệng quạ' của cậu đã tung ra rồi,

bên đó có thể không có nguy hiểm, nhưng để giữ thể diện cho cậu, chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi thấy chúng ta đừng gây chuyện nữa, an phận rời khỏi đây đi." Ngô Thiên Chân nhìn những ngôi mộ trống sau lưng, lại nhìn tế đàn bằng đồng trước mặt, trong lòng nhất thời có chút đắn đo.

Thấy mọi người kiên trì, Bàn Tử cũng chỉ có thể bất lực gật đầu đồng ý, một đoàn người đi vòng qua tế đàn, nhưng con người không thể không có lòng hiếu kỳ.

Gần như khi đi vòng quanh tế đàn, ánh mắt của mọi người đều tò mò nhìn về phía cái đỉnh đồng trên tế đàn.

Dựa vào khả năng nhìn trong đêm và thị lực mạnh mẽ, Sở Long lúc này mắt tinh ý nhìn thấy, gần đỉnh đồng có một cành cây bách đang cháy dở.

"Hửm?

Ổi Tang?" Sở Long lẩm bẩm một câu.

Bàn Tử đi theo sau vốn đã hiếu kỳ ngứa ngáy không chịu nổi, lúc này nghe Sở Long nói, không khỏi tò mò hỏi: "Không đúng, Ổi Tang không phải là nghi thức của người Tạng để tế trời đất chư thần sao?

Nơi này cách khu vực của người Tạng rất xa mà?

Long gia có nhầm không?" Bàn Tử nói, đôi mắt béo nhỏ của anh ta không khỏi tò mò nhìn về phía cái đỉnh lò đó.

Chương 211

“Hay là tôi đi xem thử, biết đâu bên trong có Minh Khí đáng giá liên thành.” Cuối cùng, Bàn Tử cũng nói ra ý đồ thực sự của mình.

Sở Long trừng mắt nhìn Bàn Tử, dọa Bàn Tử lập tức ngậm miệng lại: “Mọi thứ bất thường đều là yêu ma, tuy gặp nguy hiểm chúng ta cũng không cần quá sợ hãi, nhưng chúng ta cũng không cần thiết phải tự tìm phiền phức, để chuyến đi này nhẹ nhàng hơn, không tốt sao?

Còn về Minh Khí?

Số vàng vừa rồi cũng đủ để chúng ta phát tài rồi.” Bị Sở Long nói vậy, Bàn Tử chỉ có thể cười khan rời đi.

Sở Long không chú ý là, sau khi nghe câu “Ổi Tang” đó, lông mày của Kinh Hồng không khỏi nhíu chặt hơn.

Chẳng mấy chốc mấy người đã đến lối ra của khu mộ địa.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ là, khi đi ra khỏi cuối đường hầm, lại kinh ngạc phát hiện, đường hầm này lại bị bịt kín, trước mặt họ chỉ là một vách đá, hoàn toàn không thấy dấu vết của lối ra nào, ngay cả cửa đá cũng không thấy.

“Hay là chúng ta cho nổ thử?” Bàn Tử dưới sự chứng kiến đầy kinh ngạc của mọi người, lại lấy ra một gói thuốc nổ từ trong ba lô.

Lần này ngay cả Sở Long cũng kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Bàn Tử, cậu lại còn có thuốc nổ?

Ba lô của cậu chẳng lẽ thật sự là túi càn khôn?

Có thể chứa được nhiều thứ như vậy?” Có một khoảnh khắc, Sở Long còn muốn trực tiếp đi lục xem trong ba lô của Bàn Tử rốt cuộc

giấu những gì.

Nhưng mỗi người đều có bí mật riêng, giống như anh vậy.

Nếu Bàn Tử không muốn nói ra bí mật đó, Sở Long cũng sẽ không ép Bàn Tử.

Bàn Tử nghe Sở Long nói, đôi mắt híp nhỏ của anh ta lập tức đầy nụ cười hưng phấn: "Hắc hắc, Long gia, Bàn Tử tôi trước đó không phải đã nói rồi sao, trong ba lô của tôi, thứ gì cũng có, chỉ có thứ anh không nghĩ ra, chứ không có thứ Bàn Tử tôi không lấy ra được, không tin, anh thử xem." Ngô Thiên Chân thật sự không thể chịu nổi bộ dạng đắc ý của Bàn Tử, vì vậy, sau khi nghe Bàn Tử nói lúc này, Ngô Thiên Chân trực tiếp nói một câu: "Có búp bê tình dục bơm hơi không?" Bàn Tử: "…" Ngô Thiên Chân thật sự là nói không kinh người chết không thôi, Bàn Tử suýt nữa bị một câu "búp bê" của Ngô Thiên Chân làm cho sái cả eo.

Sở Long và mọi người cũng dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Ngô Thiên Chân.

Thật hiếm khi Thiên Chân vô tà lại có thể nói đùa bậy bạ.

"Thiên Chân, không nhìn ra nha, cậu có sở thích như vậy, sao tôi không phát hiện ra nhỉ?

Hắc hắc, nếu cậu cô đơn, có lẽ tôi có thể tìm cho cậu một cô bạn gái?

Là người thật không cần bơm hơi đâu." Hoắc Tú Tú che miệng cười khúc khích, nói đến cuối, dường như nghĩ ra gì đó, lập tức lại bổ sung một câu.

Cô gái Hoắc Tú Tú này lém lỉnh, lời này vừa nói ra, những người phụ nữ của Bàn Tử lập tức không nhịn được mà cười ồ lên, khiến Ngô Thiên Chân mặt đỏ bừng.

“Nhảm nhí, tôi… tôi không cần, tôi chỉ đang chọc tức Bàn Tử thôi, sao lại nói sang tôi rồi.” Đùa thì đùa, lúc này Bàn Tử đặt gói thuốc nổ ở cuối đường hầm, sau khi châm ngòi, Sở Long và mọi người lập tức chạy ra khỏi đường hầm, ngay sau đó một tiếng nổ vang lên.

Lần này Bàn Tử dùng lượng thuốc nổ ít hơn, cũng không phải là loại thuốc nổ mạnh trước đó, nên sẽ không làm sập cả đường hầm.

Đợi bụi bặm trong đường hầm lắng xuống, Sở Long và mọi người mới tò mò đi vào.

Nhưng điều khiến họ bất lực là, sau khi bị thuốc nổ oanh tạc, trước mặt vẫn là một vách đá, rõ ràng trước mặt họ hoàn toàn không tồn tại cái gọi là đường hầm hay lối ra.

“Xem ra, muốn tìm cơ quan của lối ra, phải quay lại nơi đó rồi.” Sở Long cau mày quay đầu liếc nhìn khu mộ trống và tế đàn đồng sau lưng.

Bàn Tử vốn đã ngứa ngáy trong lòng với cái tế đàn đó, chỉ là trước đó vì lời của Sở Long, mới không đi.

Bây giờ, ngay cả Sở Long cũng nói vậy, Bàn Tử lập tức nhanh chân đi về phía tế đàn.

Sở Long lo lắng Bàn Tử sẽ làm bậy, mới tăng tốc, theo sau Bàn Tử lên tế đàn.

“Hửm?” Vừa đi lên tế đàn, mũi của Sở Long khẽ động, có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này gần tế đàn, dường như có một mùi vị không thể tả được.

Chỉ là mùi vị này rất nhạt, cũng chỉ có ngũ quan mạnh mẽ như anh mới có thể cảm nhận được, loại như Bàn Tử, rõ ràng không thể phát hiện ra chút tình huống nào.

Chương 212

“Đệch, toàn thứ quỷ gì vậy, đều là than củi cháy đen, ngay cả một món Minh Khí cũng không có.” Bàn Tử đến trước cái đỉnh đồng đó, kinh ngạc phát hiện, trong đỉnh đồng đầy tro bụi, trong đó có không ít than củi, còn Minh Khí mà anh ta ngày đêm mong nhớ thì quả thực không xuất hiện.

“Hửm?” Kinh Hồng lúc này mắt tinh ý lập tức đưa tay, lấy ra một thứ từ trong đỉnh lò.

Bàn Tử tưởng Kinh Hồng phát hiện ra Minh Khí mà anh ta không chú ý, kết quả nhìn kỹ lại, lại phát hiện ra đó lại là một chiếc lá đã cháy chỉ còn lại một nửa nhỏ.

Nhưng chiếc lá này bây giờ có chút khô vàng.

“Không phải chỉ là một chiếc lá sao, biết đâu là còn sót lại lúc đốt cành cây bách, Bàn Tử tôi còn tưởng cô phát hiện ra thứ gì ghê gớm lắm chứ.” Bàn Tử có chút cạn lời liếc Kinh Hồng một cái.

“Không đúng,” Sở Long lấy chiếc lá đó vào tay, cẩn thận xem xét rồi nói, “đây không phải là lá cây bách, hẳn là ngải thảo.” Ngô Thiên Chân gãi đầu, ghé lại xem, không hiểu hỏi: “Ngải thảo?

Cành cây bách?

Tại sao nghi thức tế tự tương tự như Ổi Tang lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ cách mai táng ở đây có liên quan đến khu vực của người Tạng trước đó sao?” Ngô Thiên Chân tò mò đảo mấy cái trong đống tro, kết quả làm cho không ít tro bay lên.

Ngay lúc này, đừng nói là Sở Long, ngay cả Bàn Tử và mọi người cũng có thể ngửi thấy rõ mùi hương nhàn nhạt bay ra từ trong đỉnh

đồng.

Đó là một mùi vị khó tả, nhưng nếu đã ngửi thấy, thì cả đời cũng khó quên.

Mùi vị đó dường như có thể khơi dậy những cảm xúc sâu thẳm nhất trong lòng người.

Bị ảnh hưởng bởi mùi hương, ngay cả Bàn Tử, bây giờ cũng trở nên có chút trầm mặc.

"Tôi… sao tôi lại cảm thấy đau lòng như vậy?" "Tôi cũng vậy, tôi nhớ ông nội tôi rồi." "Hu hu, tôi muốn khóc quá, tại sao vậy, sao tim tôi lại đau thế này?" Bàn Tử và mọi người đều cảm xúc dâng trào, thậm chí mắt cũng trở nên mơ hồ, có sương mù lan tỏa trong mắt họ.

Sở Long có thể cảm nhận rất rõ, khi anh ngửi thấy mùi vị đó, trong mùi vị đó dường như có một sức mạnh kỳ lạ đang không ngừng ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, không ngừng chấn động khí huyết, muốn xua tan loại ảnh hưởng này.

Chỉ là khí huyết đối với tà vật quả thực có hiệu quả, nhưng khi gặp phải loại hương vị cổ quái này, lại không có cách nào.

"Chết rồi, tôi nhớ ra rồi… là thủ đoạn của Quỷ Môn, mọi người mau nín thở." Kinh Hồng lúc này kinh hô lên, bất giác kéo tay Sở Long, muốn đưa anh rời khỏi nơi này.

Chỉ là vừa lùi lại được mấy bước, lại quỷ dị phát hiện, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi.

Một sơn cốc vô cùng xa lạ.

Trong sơn cốc vô cùng cằn cỗi, nhìn một cái ngoài đất vàng và cát bùn ra, không còn bất kỳ thực vật nào tồn tại.

"Chuyện gì vậy?

Chúng ta dịch chuyển tức thời rồi, bị truyền tống đi à?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn xung quanh.

Sơn cốc cằn cỗi này hoàn toàn khác với thế giới dưới lòng đất trước đó, sự chuyển đổi nhanh chóng như vậy khiến Bàn Tử cảm thấy thần kinh của mình cũng sắp không phản ứng kịp.

Sắc mặt Sở Long có chút ngưng trọng: "Hẳn là ảo cảnh, chỉ là không ngờ, ảo cảnh ở đây lại chân thực đến vậy." Nói rồi, Sở Long trực tiếp rạch lòng bàn tay, ép máu tươi ra.

Nhưng, cho dù bị ảnh hưởng bởi máu tươi của anh, ảo cảnh xung quanh vẫn không hề có chút thay đổi nào.

"Kinh Hồng, chuyện gì vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Sở Long, trên mặt Kinh Hồng lộ ra một tia áy náy: "Xin lỗi, là lỗi của tôi, lẽ ra tôi nên tìm hiểu rõ sớm hơn, đây hẳn là một thủ đoạn đáng sợ của Quỷ Môn." "Lúc nãy tôi thấy nghi thức tương tự như Ổi Tang, đó là nghi thức mà Quỷ Môn chuyên dùng để giao tiếp với vong linh tà vật, tà vật bị nhốt trong cái đỉnh đồng đó, bị phong tỏa trong loại hương vị đó, một khi chúng ta khuấy động đống tro bụi đó, sẽ khiến những hương vị đó lan tỏa ra, loại hương vị đó được gọi là Mê Hồn Hương." "Nếu thực sự muốn tìm hiểu sâu, Mê Hồn Hương cũng là một loại cổ thuật của Miêu Cương." "Còn nhớ những ngôi mộ trống đó không, bây giờ tôi cũng hiểu rồi, chúng thực ra không đơn giản chỉ là những ngôi mộ trống, mà vô hình trung đã tạo thành một loại trận pháp tương tự như Kỳ Môn Độn Giáp, kết hợp với Mê Hồn Hương và trận pháp, sẽ tạo ra cho chúng ta một ảo cảnh kỳ lạ nửa thật nửa ảo." Kinh Hồng nói đến đây, không khỏi dừng lại, trên mặt càng đầy vẻ ngưng trọng.

"Tôi nói này cô em Kinh Hồng, không phải là vuốt đuôi sao, bây giờ nói những điều này có tác dụng gì?" Lão Kim lúc này bất lực thở

dài, lúc này đều đã rơi vào ảo cảnh, không phải là lúc truy cứu nguyên nhân của ảo cảnh, mà là phải tìm cách phá trận.

Kinh Hồng thần sắc ngưng trọng thở dài một hơi: "Tôi cũng chỉ tình cờ thấy những ghi chép liên quan trong sách, thực sự gặp phải, cũng không chắc có thể nhận ra được." Bàn Tử nghe mà như nghe thiên thư, đợi Kinh Hồng nói xong, Bàn Tử mới không nhịn được mà hít một hơi lạnh, nói: "Đệch mợ, cô em Kinh Hồng, Quỷ Môn với cái tên phản bội Quỷ Môn đó, chẳng lẽ đều là thần tiên truyền thừa sao?

Thủ đoạn mẹ nó cũng quá đáng sợ rồi phải không?

Nếu dùng trên chiến trường, chẳng phải là giết địch sướng tay sao?" Sở Long lắc đầu: "Trận pháp này nhiều nhất hẳn chỉ có thể khống chế một số lượng người nhất định, nếu thực sự xuất hiện trên chiến trường, với số lượng binh lính mà nói, e là trận pháp sẽ nhanh chóng lộ ra sơ hở." "Vậy cũng lợi hại rồi, cảm giác như cái gọi là Bát Trận Đồ vậy, có thể biến hóa ra cảnh tượng thiên biến vạn hóa." Ngô Thiên Chân không nhịn được nói một câu, đây là lần đầu tiên anh thấy ảo cảnh trận pháp kỳ lạ như vậy.

"Còn không bằng một phần vạn của Bát Trận Đồ, Bát Trận Đồ thực sự, chỉ cần một trận, là có thể tạo ra ảo ảnh, thay trời đổi đất, tạo ra một cảnh tượng khác, còn ở đây, cần phải mượn sức mạnh của Mê Hồn Hương để tăng cường ảo giác của chúng ta, đã rơi vào hạ thừa rồi." Tiểu Ca vốn luôn trầm mặc ít lời lúc này cũng hiếm khi mở miệng.

Chương 213

“Đi thôi, việc cấp bách bây giờ là tìm trận nhãn.

Chỉ cần phá hủy trận nhãn thì ảo cảnh hẳn cũng sẽ bị phá vỡ.

Chỉ dựa vào hương mê hồn đơn thuần thì không đủ để tạo ra ảo giác quá mạnh mẽ với tôi đâu.” Sở Long đi trước dẫn đường.

Tuy thung lũng này trông không lớn, nhưng mấy người đã đi trong thung lũng do ảo cảnh tạo ra suốt mười mấy phút mà vẫn không ra được.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt rồi nói: “Mẹ nó lạ thật, nếu đây là ảo giác do trận pháp tạo ra, vậy chẳng phải tôi vẫn đang ở trong sơn động kia sao?” “Mà cái sơn động đó chỉ có tí tẹo, theo lý thì bây giờ tôi phải va vào mấy ngôi mộ rỗng hoặc vách đá mới đúng chứ.” Bàn Tử gãi gãi gáy.

“Trận pháp này hẳn là giống như Quỷ đả tường.

Tôi cứ cảm thấy mình đang đi về phía trước, nhưng biết đâu thực ra lại đang đi vòng quanh tại chỗ.” Sở Long giải thích, rồi cũng dừng lại, không đi tiếp nữa.

Nơi này có một cảm giác nóng nảy bất thường, cảm giác này xuất hiện rất kỳ lạ, không phải do nhiệt độ xung quanh gây ra mà sinh ra từ trong lòng.

Dường như trong tâm trí mọi người có một lò lửa nóng rực đang cháy hừng hực.

“Anh Long, sao vậy?” A Ninh lúc này hỏi, từ lúc Sở Long dừng lại, anh cứ nhíu mày nhìn về phía trước.

“Phía trước có nguy hiểm.” Bàn Tử và những người khác cũng bị

sự thay đổi đột ngột của Sở Long làm cho giật mình, lập tức rút vũ khí ra, đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Họ cũng nhìn về phía trước, nhưng điều khiến họ khó hiểu là, trước mặt dường như chẳng có nguy hiểm nào cả.

"Long gia, mắt của Bàn Tử tôi chưa hỏng đâu nhỉ?

Sao tôi không thấy phía trước có nguy hiểm gì hết vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi một tiếng.

Sở Long không trả lời, trực tiếp nhặt một hòn đá dưới đất lên, cầm trong tay ước lượng rồi lập tức ném về phía trước.

"Bộp." Một tiếng động nhẹ vang lên.

Bàn Tử đang thắc mắc không biết Sở Long làm vậy để làm gì thì thấy trên nền đất vàng cách đó không xa đột nhiên xuất hiện từng bóng ảnh to bằng nắm đấm.

"...

Lũ nhện chết tiệt kia?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Nếu tôi nhớ không nhầm, thứ này gọi là nhện tê liệt khốn kiếp gì đó, một loại độc vật do Quỷ Môn nuôi?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn về phía Kinh Hồng.

Rõ ràng lúc này Kinh Hồng đã trở thành bách khoa toàn thư về Quỷ Môn trong mắt Bàn Tử.

Sắc mặt Kinh Hồng cũng có chút khó coi, nhưng vẫn gật đầu.

Bị hòn đá của Sở Long làm kinh động, tất cả chúng đều bò ra khỏi lớp đất vàng.

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Sở Long cũng cảm thấy da đầu tê dại, trước mặt có ít nhất cả ngàn con nhện tê liệt.

Lũ nhện to bằng nắm đấm này đang ào ạt xông về phía Sở Long.

Sở Long rút Thanh Hồng Kiếm ra trước tiên, ánh sáng của thanh kiếm lóe lên, trực tiếp đâm về phía lũ nhện trước mặt.

Nhưng chưa đầy một giây sau, tất cả mọi người, kể cả Sở Long, đều kinh ngạc sững sờ.

Bởi vì lúc này Sở Long phát hiện, nơi Thanh Hồng Kiếm quét qua lại gợn sóng như mặt nước, ngay sau đó lũ nhện kia bỗng nhiên biến mất!

"...

Chết tiệt, ảo giác à?" Sở Long lẩm bẩm, nhưng động tác trên tay không hề chậm lại.

Lần này vung chém, Sở Long đã có cảm giác chém vào vật thật, trên người lũ nhện cũng có không ít máu tươi chảy ra.

"Mọi người chú ý, đám nhện này chắc không nhiều như chúng ta thấy đâu, có một phần là giả." Sở Long vừa nói vừa xông thẳng vào giữa bầy nhện.

Chương 214

Giờ khắc này, sự mạnh mẽ của Sở Long được thể hiện một cách triệt để.

Mọi người nhìn về phía anh, lúc này anh vung Thanh Hồng Kiếm như một cơn lốc, chỉ có thể thấy những bóng ảnh liên tục lóe lên chứ không thể nhìn rõ hình người.

"...

Long gia ngầu vãi." Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái với Sở Long.

Theo sau những cú vung kiếm của Sở Long, số nhện lúc này đã giảm đi hơn một nửa.

Tiểu Ca lúc này cũng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, liên tục chém giết trong bầy nhện.

Dù anh cũng tiêu diệt được không ít nhện nhưng về tổng thành tích thì không thể so sánh với Sở Long.

"Mẹ nó, xông lên nào anh em." Bàn Tử và Lão Kim cũng học theo Sở Long và Tiểu Ca, đại triển thần uy giữa bầy nhện.

Chỉ là mộng tưởng thì đẹp đẽ, mà hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Lúc đầu, họ có thể dựa vào Hộ Long Đao để chém giết không ít nhện.

Nhưng theo thời gian trôi đi, số nhện gặp phải ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc Bàn Tử và Lão Kim đã bị nhện bao vây hoàn toàn, trên người cũng bị mấy con nhện thật bò lên.

Lũ nhện này dường như chuẩn bị dùng bữa, hung hăng cắn xuống

người Bàn Tử và Lão Kim.

Ngay khoảnh khắc độc tố được tiêm vào cơ thể, cả hai người đều trở nên cứng đờ.

May mắn là lúc này Sở Long và Tiểu Ca kịp thời xuất hiện, đánh đuổi hết lũ nhện trên người họ.

"A Ninh!" Sở Long hét lên một tiếng.

Bây giờ hai người đã vô cùng ăn ý, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng của Sở Long, A Ninh lập tức cất súng, mở Kim Cương Tán ra.

Tài bắn súng của A Ninh chắc chắn thuộc hàng đầu trong cả đội.

Dưới làn đạn quét liên tục của cô, bất kể là nhện thật hay nhện ảo ảnh đều bị tiêu diệt, lúc này trước mặt cô đã xuất hiện một "vùng chân không" không có bóng dáng một con nhện nào.

Quan trọng hơn, bây giờ cô không chỉ chiến đấu một mình, cô còn phải bảo vệ Hoắc Tú Tú và Tề Lão gia bên cạnh, hai người này hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Ít nhất, biểu hiện hiện tại của họ cho A Ninh cảm giác như vậy.

Nếu không có sự bảo vệ của cô, họ chỉ có thể bị lũ nhện này ăn thịt.

Ngay lúc Kim Cương Tán mở ra, Sở Long và Tiểu Ca mỗi người tung một chưởng, Bàn Tử và Lão Kim như hai bao cát lớn bị đánh bay đến bên cạnh A Ninh.

"!" A Ninh khẽ kêu lên.

Ngô Thiên Chân lúc này cũng chạy đến bên cạnh A Ninh, Kim Cương Tán của A Ninh mở ra hoàn toàn, giống như một cái bát lớn úp ngược, vững vàng úp xuống đất, cách ly hoàn toàn sự xâm nhập của

lũ nhện.

Đồng thời, mấy người cũng mở cửa ngầm trên Kim Cương Tán.

Nhưng khi nhìn rõ hành động của Sở Long và Muộn Du Bình bên ngoài, ai nấy đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Không còn vướng bận Bàn Tử, Sở Long hoàn toàn bung sức.

Anh liên tục vung Thanh Hồng Kiếm, kiếm khí cuồng bạo quét ra như một cơn bão.

Hầu như mỗi nhát kiếm vung ra, đều có một đám nhện bị quét sạch.

Tiểu Ca lúc này cũng đang ra tay tàn nhẫn, Hắc Kim Cổ Đao rất thích hợp để vung chém theo kiểu đại khai đại hợp, mà lũ nhện này lại rất to, chẳng mấy chốc trước mặt anh đã chất thành từng đống xác nhện.

Kinh Hồng, người cũng ở bên ngoài, lúc này cũng thể hiện hoàn toàn mặt cuồng bạo của mình trước mặt mọi người.

Chương 215

Thanh kiếm mềm trong tay cô như một con rồng lượn, nhanh chóng phóng ra.

Theo vũ điệu của thanh kiếm mềm, từng mảng nhện bị hất bay.

Dưới sự hợp lực của ba người, hơn một nghìn con nhện chỉ mất khoảng ba bốn phút đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sở Long thu kiếm lại, nhìn đống xác nhện chất đầy trước mặt.

Nếu lúc này Đằng Long không bị hôn mê, có lẽ lũ nhện này đã trở thành món ngon trong bụng nó.

Sở Long nhanh chóng bước đến trước Kim Cương Tán.

Sau khi A Ninh thu lại Kim Cương Tán, Sở Long thấy sắc mặt Bàn Tử và Lão Kim vô cùng khó coi, họ nằm trên đất co giật, vừa sùi bọt mép vừa run lẩy bẩy.

Sở Long vội vàng rạch lòng bàn tay, nhỏ máu tươi của mình lên môi Bàn Tử và Lão Kim.

Máu tươi của Sở Long có khả năng chữa trị cực mạnh.

Máu tươi vừa nhỏ lên môi hai người chưa được bao lâu, sắc mặt Bàn Tử và Lão Kim đã hồi phục, cơ thể cũng không còn run rẩy, dần dần có thể ngồi dậy từ dưới đất.

"Sao người bị thương lúc nào cũng là Bàn Tử tôi vậy." Bàn Tử có chút khổ sở.

Nói theo lẽ thường, nếu chỉ xét về thực lực, Ngô Thiên Chân trong đội chắc chắn không bằng anh ta.

Nhưng thực tế thì sao?

Mỗi lần gặp nguy hiểm, trong số những người bị thương chắc chắn có anh ta, còn Ngô Thiên Chân thì vẫn giữ bộ dạng "thiên chân vô tà" tung tăng trước mặt.

Xét cho cùng, nguyên nhân là vì lúc chiến đấu ban nãy, Tiểu Ca đã liên tục bảo vệ bên cạnh Ngô Thiên Chân, nên cậu ta mới không gặp nguy hiểm thật sự.

"Bàn gia tôi không ai thương cả." Bàn Tử ra vẻ tủi thân.

Kết quả vừa dứt lời, Lão Kim lúc này cũng ranh mãnh sáp đến trước mặt Bàn Tử, đưa tay nhẹ nhàng chỉ vào mình.

"Có Lão Kim tôi bầu bạn với ông đây." Nhìn bộ dạng liên tục chớp mắt nhìn mình của Lão Kim, Bàn Tử tức điên lên.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách người khác, Bàn Tử có phần giống một chiến sĩ, hễ gặp nguy hiểm là xông lên đầu tiên, đặc biệt là lối đánh đại khai đại hợp của anh ta, người ngoài thật khó phối hợp.

Sở Long liếc nhìn Bàn Tử: "Nghỉ ngơi, sau đó xuất phát." Cơ thể Bàn Tử và Lão Kim có chút suy yếu, nếu xuất phát ngay lập tức, chắc chắn sẽ gây ra gánh nặng nhất định cho cơ thể.

Nếu lại gặp nguy hiểm, có thể sẽ trở thành gánh nặng.

Bàn Tử gật đầu, tự nhiên hiểu ý anh.

Gương mặt béo của anh ta lập tức lộ ra vẻ kích động: "Long gia quan tâm Bàn Tử tôi, nơi này hẳn là địa bàn của nhện tê liệt, chúng ta hẳn là không còn nguy hiểm nữa chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Cái miệng độc của Bàn Tử, đúng là được khai quang.

Gần như ngay lúc Bàn Tử vừa dứt lời, một trận gió âm u đột

nhiên thổi qua xung quanh.

Bầu trời vốn trong xanh lúc này bỗng trở nên u ám, trông cứ như ngày tận thế đã đến.

“Bàn Tử, ...

Mẹ nó cậu không thể yên phận một chút được à?” Sở Long không nhịn được chửi một câu.

Bàn Tử thật biết cách rước phiền phức mà.

Sắc mặt Bàn Tử tái mét khó coi: “Tôi... tôi cũng không biết lại thế này.” Nói thì nói vậy, nhưng lúc này Bàn Tử và những người khác đều đứng dậy từ dưới đất.

Chương 216

"Nhìn lên trời đi." Lúc này Tiểu Ca trầm giọng nói một câu.

Sở Long và những người khác đều ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng trên không trung, ai nấy đều kinh hãi đến trợn tròn mắt.

Từ lúc nãy, trên đỉnh đầu đã xuất hiện một mảng mây đen lớn, che khuất bầu trời vốn trong xanh.

Lúc này, do ảnh hưởng của gió âm, mây đen lại bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Trông nó giống như một xoáy nước.

"Vù vù!" Tiếng gió rít gào, như vô số oan hồn lệ quỷ đang không ngừng khóc lóc trên không trung.

Nghe thấy âm thanh này, Sở Long và những người khác đều nổi da gà.

Lúc này, mây đen rung lên, nứt ra một khe hở ở giữa, từng bóng đen kịt như thủy triều nhanh chóng lao ra từ khe hở đó.

"Vãi, ...

Quỷ từ trên trời rơi xuống à?" Khi chúng đến gần, mọi người mới kinh hãi nhìn rõ, những bóng đen này có những khuôn mặt vô cùng hung tợn đáng sợ, thậm chí da mặt của một số còn bị xé rách hoàn toàn.

Những bóng ma này gào thét hung tợn, vươn tay lao xuống từ trên không, muốn giết chết Sở Long.

"Nổ súng, bắn chết chúng nó." Thấy cảnh này, Bàn Tử không khỏi run lên, vội vàng lấy súng ra hét lớn.

Đạn bay ra với tốc độ cao, nhưng khi đạn bắn trúng những bóng ma đó, chúng lại xuyên thẳng qua người chúng.

Mọi người đều nhìn về phía Sở Long và Tiểu Ca, với cảnh tượng quỷ dị như vậy, chỉ có hai bảo bối trừ tà này mới có thể đối phó.

Thấy Tiểu Ca định lấy Hắc Kim Cổ Đao rạch tay lấy máu, Sở Long lúc này lại đột nhiên lên tiếng ngăn cản: "Khoan đã, không cần phải lấy máu đâu." Vừa nói, Sở Long vừa liếc nhìn con Cửu Mệnh Miêu đang lăn lộn gãi ngứa trên đất.

"Mày là thánh vật trấn áp tà ma, đối phó với mấy oan hồn lệ quỷ này chắc không thành vấn đề chứ?" Sở Long nhìn Cửu Mệnh Miêu, nói.

Sự linh tính của Cửu Mệnh Miêu không cần phải bàn cãi, rõ ràng lúc này nó đã hiểu ý của Sở Long.

Cửu Mệnh Miêu trực tiếp đứng dậy, chậm rãi bước những bước cao ngạo về phía trước.

Dường như, cả trời quỷ mị cũng không lọt vào mắt mèo.

"Meo!

Meo!

Meo!" Ba tiếng mèo kêu, tiếng sau chói tai hơn tiếng trước, tiếng sau sắc lẻm hơn tiếng trước.

Đến tiếng thứ ba, Cửu Mệnh Miêu còn ưỡn cả lưng lên.

Tiếng kêu bén nhọn vang lên thành một vùng, ngay cả Bàn Tử cũng cảm thấy có chút chói tai.

Một cảnh tượng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện, những bóng ma sau khi nghe tiếng mèo kêu, lại đột ngột biến mất, thậm chí, cả mây đen trên trời cũng tan biến không còn dấu vết.

“...

Ghê vậy sao?

Vãi, Cửu ca ngầu quá đi?” Phong cách gần như là miểu sát này, ngay cả Sở Long cũng có chút kinh ngạc.

Còn Bàn Tử, thì trực tiếp gọi một tiếng “Cửu ca”, hai tiếng “Cửu ca”.

Nếu không phải Cửu Mệnh Miêu không cho ôm, Bàn Tử bây giờ có lẽ đã ôm chặt Cửu Mệnh Miêu vào lòng rồi.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng.

Chương 217

Từ khi Cửu Mệnh Miêu nhận Sở Long làm chủ, Sở Long cảm thấy đôi khi có thể hiểu được tiếng kêu của nó.

Đặc biệt là lúc này, có thể cảm nhận rõ ràng, trong ánh mắt của Cửu Mệnh Miêu tràn đầy sự coi thường.

"Sao vậy?

Chẳng lẽ lũ quỷ ảnh vừa rồi không phải bị tiêu diệt?" Sở Long ôm Cửu Mệnh Miêu vào lòng.

Cửu Mệnh Miêu gật đầu, lại kêu lên một tiếng.

Sở Long trầm tư: "Có lẽ, lần này chúng ta tương đối may mắn, gặp phải chỉ là ảo ảnh do ảo cảnh tạo ra.

Thực ra, trong đám nhện tê liệt vừa rồi cũng có thể thấy, ảo cảnh ở đây vừa thật vừa ảo, nói cách khác, trong ảo cảnh, cũng có phần thuộc về thực tế." Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị lên đường trở lại, nhưng đi chưa được bao xa, phía sau lưng đột nhiên vang lên từng tràng tiếng chó sủa quỷ dị.

Mấy người ngạc nhiên quay đầu lại, thấy cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện hàng trăm con chó hoang.

Nhưng toàn thân những con chó hoang này đều đã thối rữa hoàn toàn, rõ ràng là một bầy thi khuyển.

Trên người những con thi khuyển này liên tục có chất nhầy màu vàng chảy ra, thậm chí trên người một số con, còn có một lượng lớn nội tạng chảy ra theo, chỉ là những nội tạng đó cũng đã thối rữa.

"Mẹ nó cũng quá ghê tởm rồi đấy?" Bàn Tử lên tiếng lẩm bẩm: "Nhưng mà Long gia, chúng là thật hay giả?" Sở Long hơi híp mắt, thị

lực của anh tuy mạnh, cũng có thể nhìn trong đêm, nhưng ít nhất không phải là Hỏa Nhãn Kim Tinh, tự nhiên không thể nhìn thấu thật giả ảo cảnh.

Nhưng để phân biệt thật giả, Sở Long lại có cách.

Anh trực tiếp rút súng lục từ bên hông ra, không nói hai lời liền bắn.

Viên đạn bắn thẳng vào đầu.

"Gâu gâu!" Từng tiếng chó sủa vang lên, hàng trăm con thi khuyển sau khi bị tiếng súng kích thích, liền phát điên lao về phía Sở Long, với tư thế thề phải ăn tươi nuốt sống anh.

"Nổ súng!" Lũ chó hoang này vốn là vật chết, sức sát thương của đạn đối với chúng gần như không đáng kể.

Ngay cả phát bắn vào đầu của Sở Long vừa rồi, cũng chỉ làm viên đạn xuyên qua đầu con thi khuyển đó thôi, chứ không thực sự giết chết nó.

Bàn Tử và những người khác tấn công từ xa, uy lực của đạn tuy mạnh, nhưng cũng chỉ làm chậm tốc độ tấn công của chúng lại một chút mà thôi.

Đến lúc này, trong lòng mọi người cũng đã hoàn toàn rõ ràng, lũ thi khuyển này là thật.

"Giết!" Nếu đạn không có tác dụng, vậy thì chỉ có thể dùng vũ khí lạnh.

Sở Long không nói hai lời liền xông ra, kiếm khí cuồng bạo quét ngang.

Anh trực tiếp chặn lại hơn hai mươi con thi khuyển.

Phòng ngự của lũ thi khuyển này quả thực rất lớn, nhưng cũng

không thể chống lại sự sắc bén của kiếm khí của Sở Long, chỉ trong chốc lát, hơn hai mươi con thi khuyển đó đều bị Sở Long chém đôi, không thể đứng dậy được nữa.

Tiểu Ca theo sát phía sau, đòn tấn công của anh cũng sắc bén không kém.

Tuy không thể chặn được nhiều thi khuyển như Sở Long, nhưng chặn được mười con thì vẫn làm được.

Còn lúc này, Kinh Hồng cũng ra tay.

Đòn tấn công của cô vô cùng cuồng bạo, lối đánh đại khai đại hợp thậm chí còn bá đạo hơn cả khi Bàn Tử và Lão Kim vung Hộ Long Đao.

Bàn Tử và Lão Kim cũng theo sát phía sau, cũng chia sẻ một phần nhỏ áp lực thi khuyển cho mọi người.

Đến đây, lũ thi khuyển đều bị chặn lại, hoàn toàn không thể uy hiếp được A Ninh nữa.

Qua một thời gian trải nghiệm, sự phối hợp của cả đội dần dần trở nên tốt hơn, ngay cả khi không có Sở Long ra tay, những người này cũng có thể một mình đảm đương một phương trong môi trường trộm mộ như chế độ địa ngục.

Lúc này, Sở Long nhìn về phía trước chặn được hơn năm mươi con thi khuyển, cuối cùng cũng không còn nương tay nữa.

Chương 218

Trong chốc lát, lũ thi khuyển này đều bị Sở Long giết sạch.

Chỉ là một cơn sóng vừa yên, một cơn sóng khác lại nổi lên, mấy người thậm chí còn chưa kịp nghỉ ngơi cho tử tế, mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển, ngay sau đó vô số cương thi lại bò lên từ dưới đất.

"Giết!" Trong ảo cảnh, quái vật hết đợt này đến đợt khác, ngay cả với thể năng mạnh mẽ của Sở Long, lúc này cũng có chút không chịu nổi.

Đến cuối cùng, từng người một đều có chút mệt mỏi ứng phó, như Bàn Tử và Lão Kim, lúc này gần như không nhấc nổi thanh đao trong tay.

Mấy người vừa đi vừa chống chọi với những con quái vật liên tục xuất hiện, đến cuối cùng, chỉ còn lại một mình Sở Long.

Tiểu Ca và Kinh Hồng cuối cùng cũng vì những đòn tấn công như xa luân chiến mà lui về tuyến sau nghỉ ngơi.

"Long gia, tôi... hay là chúng ta dùng thuốc nổ đi?

Trực tiếp cho nổ tung nơi này, cho dù có trận pháp, cũng không thể nào còn nguyên vẹn dưới sức công phá của thuốc nổ." Bàn Tử thở không ra hơi nói.

Anh ta run rẩy giơ tay, định lấy thuốc nổ trong ba lô, nhưng lại bị Sở Long ngăn lại.

"Không được, chúng ta không rõ hiện giờ mình đang ở đâu, lỡ như một khi phát nổ, dẫn đến sập núi, thì chúng ta có thể bị chôn sống.

Yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài an toàn." Bóng

lưng Sở Long như một ngọn núi cao, chắn ngang trước mặt mọi người, từng nhát kiếm vung ra, giúp mọi người chặn lại những đòn tấn công khủng khiếp của quái vật ảo cảnh.

Nhìn bóng lưng của Sở Long, trong lòng mọi người đều không khỏi dâng lên một cảm giác an toàn.

"Mạnh." Tiểu Ca khen một tiếng.

"Từ nay về sau, tôi sẽ là tiểu đệ trung thành nhất của Long gia." "Nói bậy, tiểu đệ đó phải là Lão Kim tôi." Mấy người lần lượt lên tiếng, trong lời nói tràn đầy sự sùng bái đối với Sở Long.

Ở trong ảo cảnh suốt ba bốn tiếng đồng hồ, dưới những đợt tấn công cường độ cao trong ba bốn tiếng đồng hồ đó, cũng chỉ có cơ thể không ngừng được cường hóa của Sở Long mới có thể chống chọi từ đầu đến cuối, nếu đổi lại là người khác, có lẽ bây giờ đã nằm trên đất không thể đứng dậy được nữa.

"Hả?

Khoan đã." Sở Long mệt mỏi vừa giết xong một đợt quái vật, phát hiện có điều không ổn.

Vừa rồi lúc chiến đấu, sự chú ý của anh đều tập trung vào những con quái vật đó, nên không để ý, lúc này ở phía xa lại xuất hiện một tế đàn nhỏ, trên tế đàn đặt một cái đầu bò dùng để tế lễ, những cái đầu bò này không ngừng bốc hơi nóng, còn có một lượng lớn máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Trong vô hình dường như có một luồng sức mạnh đang điều khiển máu tươi của đầu bò.

Máu tươi từ từ chảy xuống từ tế đàn, chảy thẳng vào một cái lỗ như miệng giếng áp sát mặt đất ở phía trước tế đàn.

"Đi đến đó, nơi đó có lẽ là trận nhãn hoặc lối ra." Phải biết rằng, ở

cái nơi quỷ quái này đã ở quá lâu, thần kinh gần như tê liệt, vì vậy, lúc này nghe nói đã tìm được lối ra, mọi người lập tức tỉnh táo hẳn lên, trong cơ thể dường như tuôn ra từng luồng sức mạnh, khiến cơ thể họ dường như không còn mệt mỏi như vậy nữa.

Mấy người lúc này nhanh chóng chạy về phía lối ra đó.

Nhưng kết quả là lúc này, từ trong miệng hang lại bốc lên từng luồng khói đen.

Khói đen dường như hình thành một lối đi truyền tống đặc biệt, những con quái vật bị giết lúc trước lại toàn bộ lao ra từ trong khói đen.

Đã đến lúc này rồi, Sở Long cũng không còn lựa chọn nào khác.

Một khi lùi bước, có thể đồng nghĩa với việc cả đời bị nhốt ở nơi quỷ quái này, huống chi, lúc này nếu có người của Quỷ Môn xuất hiện, chỉ cần dựa vào ảo cảnh, lén lút vòng ra sau lưng họ, họ hoàn toàn không thể phát hiện được.

Lúc đó thực sự chỉ có một con đường chết.

Bàn Tử và những người khác trong lòng tự nhiên cũng hiểu mọi chuyện, mấy người lập tức dồn toàn bộ tinh lực, chuẩn bị cùng lũ quái vật này đại chiến một trận nữa.

“Lùi lại.” Sở Long vốn vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói một câu như vậy.

Sở Long đi trước một bước, đứng trước mặt mọi người, “Những thứ này, giao cho tôi đi.” Sự mạnh mẽ của Sở Long, mọi người trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

Chương 219

Nhưng vừa rồi Sở Long vẫn luôn chống đỡ toàn bộ đòn tấn công của quái vật, Sở Long cũng là người, cũng sẽ mệt mỏi, trong làn sương mù đen kia lại càng giống như có vô số quái vật muốn lao ra.

Đây có thể là một trận chiến tiêu hao.

Mọi người thực sự lo lắng cho Sở Long, sợ anh sẽ không chịu nổi.

"Long gia, ..." Bàn Tử vội vàng lên tiếng.

Nhưng lời của anh ta chưa nói xong, đã bị Sở Long lắc đầu từ chối.

Một luồng ánh sáng vàng lóe lên, thanh Hiên Viên Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay Sở Long.

"Giết!" Sở Long cũng không nói nhảm nữa, chân phải mạnh mẽ dậm xuống đất, cả người như mũi tên rời cung, nhanh chóng bay ra.

Cũng chính lúc này, Hiên Viên Kiếm theo ý niệm của Sở Long, một luồng lửa nóng rực đột nhiên bùng lên từ thanh kiếm.

Ngọn lửa tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, Sở Long chỉ cần vung kiếm mạnh về phía trước.

Một đòn tấn công bình thường, hoàn toàn không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào.

Kiếm quang tung hoành, ngọn lửa vàng càng như từng luồng lưu quang, dưới sự vung vẩy của Sở Long, không ngừng bùng cháy.

Tốc độ của Sở Long bây giờ thực sự quá nhanh, nhanh đến mức mọi người đều không thể nhìn rõ hình dáng của anh, chỉ có thể thấy, chỉ là ánh kiếm mà Sở Long vung lên.

Những con quái vật đó giống như rơm rạ, bị không ngừng thu hoạch, gần như vừa mới xuất hiện, đã bị ngọn lửa vàng giết sạch.

Sở Long không ngừng tiến gần, chỉ mất khoảng hai ba phút, Sở Long đã đến khu vực sương mù đen đó.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, lúc này gần như kinh ngạc đến không nói nên lời, ai nấy đều há hốc mồm, cảm giác như cằm của mình sắp rơi xuống đất.

"...

Chẳng lẽ đây mới là thực lực thật của Long gia?" "Đây đâu phải người?

Rõ ràng là thần mà." "Thật khủng khiếp, một người lại có thể đạt đến trình độ như vậy?" "Mạnh!" Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, mấy người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt ai nấy đều tràn đầy sự ngạc nhiên và khó tin.

A Ninh lúc này kích động siết chặt hai tay, khi nhìn vào ánh vàng kim đó, ánh mắt cô tràn đầy cảm giác tự hào.

Đây chính là người đàn ông của cô!

Một anh hùng thực sự!

"Phá cho ta!" Sau khi đến trước màn sương đen, Sở Long không hề dừng lại, mạnh mẽ vung thanh trường kiếm vào giữa màn sương đen đó.

"A!" Điều không ai ngờ tới là, khi Hiên Viên Kiếm đâm vào khu vực sương mù đen đó, lại có một tiếng kêu đau đớn vang lên từ trong đó.

Khác với tiếng gầm thét của những con dã thú vừa rồi, âm thanh này đích thực là do người phát ra.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, tất cả cảnh tượng ban đầu đều vỡ tan như gương.

Bàn Tử lúc này cũng vội vàng đến bên cạnh Sở Long, sợ anh sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi xung quanh vỡ tan, cảnh vật xung quanh lại chìm vào một màu đen kịt.

Còn cái hang động trước mặt thì không còn tỏa ra khói đen nữa, thay vào đó lại có một luồng ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra.

Sở Long không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào.

Gần như ngay khoảnh khắc nhảy xuống, trước mắt Sở Long hoàn toàn đen kịt.

May mắn là tình huống này chỉ tồn tại trong chốc lát, giây tiếp theo, khi anh mở mắt ra, kinh ngạc thấy, lúc này mình đã quay trở lại hang động trong núi đá ban đầu.

Chương 220

"A!" Sở Long chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ phía sau, thấy Bàn Tử lúc này đang nhắm chặt hai mắt, giống như bị chết đuối, không ngừng vung tay đập vào không khí.

A Ninh và những người khác lúc này thì đứng tại chỗ, sau đó làm ra động tác nhảy về phía trước.

Sau đó cũng giống như Bàn Tử, vừa la hét vừa vung tay.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Long vạch đen đầy đầu.

Đã trải qua ảo cảnh, làm sao anh lại không biết, hành động của Bàn Tử lúc này, chẳng phải là đang nhảy xuống hố để thoát thân như trước đó sao?

Chẳng mấy chốc, mấy người lần lượt mở mắt, thấy mình đã trở lại hang động trong núi, Bàn Tử và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng vào lúc này, tảng đá lớn vẫn luôn treo trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

"Hả?

Anh Long, sao vậy?

Sao ở đây lại có xác người?

Những người này… là người của Quỷ Môn?" A Ninh nhìn quanh, thấy lúc này gần đó toàn là xác chết, có cả nhện tê liệt, thi khuyển, và cả cương thi.

Những thứ này họ đều đã gặp trong ảo cảnh trước đó, nên bây giờ nhìn thấy, cũng không có gì lạ.

Nhưng giữa những xác chết này, lại có mấy thi thể nam tử mặc áo choàng đen, cách ăn mặc của những người này họ quá quen thuộc, chẳng phải là người của Quỷ Môn sao?

Lúc này trên người họ đều có không ít vết thương sâu thấy xương, không ít thi thể bây giờ còn đang chảy máu, rõ ràng là vừa bị giết không lâu.

Bàn Tử và những người khác nhíu mày, họ không nhớ đã giết những người của Quỷ Môn này.

"Chẳng lẽ ở đây ngoài chúng ta và người của Quỷ Môn còn có một nhóm người thứ ba?

Những người đó tốt bụng, thấy chúng ta bị trận pháp nhốt, người của Quỷ Môn lại định tấn công lén chúng ta, nên mới ra mặt, giết chết những người của Quỷ Môn này?" Bàn Tử gãi gãi gáy, rồi lại lập tức phủ định quan điểm vừa rồi, "Không đúng, nếu thực sự như vậy, thì khi họ xuất hiện, chúng ta phải thấy được mới đúng chứ, nhưng vừa rồi hoàn toàn không có bóng dáng của họ." Sở Long lúc này dường như đã nghĩ ra điều gì đó, lông mày hơi nhíu lại, nói: "Tôi lại cảm thấy có một khả năng." "?" Bàn Tử và những người khác lập tức hứng thú, vừa ngồi trên đất nghỉ ngơi, vừa nhìn Sở Long.

Thực ra Sở Long bây giờ cũng đã hoàn toàn kiệt sức.

Vừa rồi khi sử dụng Hiên Viên Kiếm, đã tiêu hao quá nhiều tinh lực và sức mạnh, lúc này có thể miễn cưỡng ngồi trên đất nói chuyện với Bàn Tử, đã là Sở Long mạnh mẽ rồi.

Lúc này sắc mặt anh trắng bệch, tuy ngồi trên đất, nhưng cơ thể lại không kiềm chế được mà run rẩy.

Lúc này nếu lại gặp nguy hiểm, Sở Long cảm thấy mình có thể thật sự sẽ bị giết.

Dù sao thì anh bây giờ, thực sự không còn chút sức lực nào để phản kháng.

Sở Long sau khi nghe câu hỏi của Bàn Tử, nói: "Có thể những người này trước đó đã ẩn nấp trong đám quái vật mà chúng ta giao chiến, chỉ là vì ảo cảnh, nên bị che đậy hoàn toàn, chúng ta tưởng rằng mình chỉ giết những con quái vật đó, thực tế lại có cả những người của Quỷ Môn này." Phân tích của Sở Long khiến mấy người đều khẽ gật đầu.

Dù sao thì lúc này, dường như cũng không có lời giải thích nào tốt hơn.

Trước mặt Sở Long là một nam tử đeo mặt nạ đồng, người này bị một kiếm xuyên qua, cổ họng có không ít vết cháy.

Rõ ràng tiếng kêu phát ra khi Sở Long đâm Hiên Viên Kiếm vào màn sương đen vừa rồi, là do người này phát ra.

"Hẳn là người chủ trì trận nhãn, lúc trước khi tôi kích hoạt trận pháp, chắc chắn đã bị những người này phát hiện, nên mới muốn đối phó chúng ta, nhưng không ngờ Long ca lại lợi hại như vậy, ngay cả trong ảo cảnh đó, giống như đánh bừa, cũng có thể giết sạch bọn họ." Ngô Thiên Chân kinh ngạc nói, lại một lần nữa giơ ngón tay cái với Sở Long.

Bàn Tử cũng mặt dày đi tới, làm một động tác "666" với Sở Long, "Sau này Bàn Tử tôi ở bên cạnh Long gia, chuyên làm tiểu đệ hô 666." Mấy người có thể nói là đã kiệt sức, tuy cũng biết nếu tiếp tục ở lại nơi này, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ họ thực sự quá mệt, hoàn toàn không có sức lực để đứng dậy nữa.

Mấy người cẩn thận quan sát xung quanh.

Không biết từ lúc nào, họ đã đến khu mộ rỗng đó, trận pháp nằm

giữa những ngôi mộ rỗng, bị ảnh hưởng bởi những ngôi mộ rỗng, nên Sở Long và những người khác mới vẫn luôn đi lòng vòng trong đó.

Nghỉ ngơi tại chỗ khoảng mười phút, Sở Long mới hồi phục được một chút sức lực, ít nhất bây giờ việc đi lại và chiến đấu bình thường đều không có vấn đề gì.

Chương 221

Cũng không biết có phải những người đó quá tự tin vào trận pháp này không, mà từ đầu đến cuối không có bất kỳ người nào của Quỷ Môn xuất hiện nữa.

Mấy người lúc này cẩn thận tìm kiếm lối ra trong khu mộ rỗng này.

Đương nhiên, khi mọi người hoàn toàn xác định xung quanh không có bất kỳ nguy hiểm nào, họ bắt đầu phá hoại một cách bừa bãi, giống như phá dỡ nhà nguy hiểm, phá hủy hết những ngôi mộ rỗng đó.

Dù sao cũng lo lắng lỡ như trận pháp lại đột nhiên vận chuyển, chẳng phải lại bị nhốt sao?

"Hả?

Mùi hương mê hồn đó." Sở Long vừa đi đến rìa khu mộ rỗng, lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trước đó.

Chỉ là bây giờ mùi hương lại rất yếu, cùng với việc trận pháp bị phá hủy, cho dù hương mê hồn còn đó, rõ ràng cũng không thể gây ra uy hiếp quá lớn.

Sở Long nói xong, liền đi về phía nguồn gốc của mùi hương mà anh cảm nhận được.

Nơi đó chính là tế đàn đỉnh đồng lúc trước.

A Ninh và Kinh Hồng tự nhiên lấy Sở Long làm đầu.

Sở Long đã đi rồi, làm sao họ lại không theo?

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nhìn nhau, "Hả?

Nhưng tôi đâu có ngửi thấy gì." "Theo đi, ngũ quan của anh ấy

mạnh hơn tất cả chúng ta, có thể cảm nhận được những thứ chúng ta không thể cảm nhận." Tiểu Ca vẫn luôn trầm mặc lúc này nói một tiếng, rồi lập tức đi theo.

"Đợi tôi với, không thể bỏ tôi lại được." Hoắc Tú Tú và Tề Lão gia theo sát phía sau.

Nhưng vì chuyện trước đó, lúc này Bàn Tử đến gần tế đàn, đều tỏ ra có chút cẩn thận, sợ lúc này lại bị trúng chiêu.

Cũng chỉ có Sở Long tài cao gan lớn, lúc này hai tay nắm chặt mép đỉnh đồng, hai tay dùng sức.

Chỉ thấy cơ bắp trên cánh tay Sở Long như biến thành những khối đá, cơ bắp rắn chắc bộc phát ra vẻ đẹp của sức mạnh, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên từng đường.

Từng luồng rung động lúc này theo đó xuất hiện, cùng với lực của Sở Long, mọi người kinh ngạc đến ngẩn người nhìn, cái đỉnh lớn trông rất nặng nề, lại bị Sở Long từ từ nhấc lên.

"Lực bạt sơn hề khí cái thế!" "Sức có thể nhấc đỉnh, vãi, Long gia, ngài là Sở Bá Vương đấy à?" "Sức bật mạnh quá." Nhìn thấy cảnh này, mọi người không khỏi kinh hô lên.

Ngay cả Tiểu Ca bên cạnh, cũng nhìn đến ngẩn người, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Nếu chỉ đơn thuần xét về sức bật, nếu anh dùng hết sức, cũng có thể đẩy được cái đỉnh này.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó.

Muốn giống như Sở Long, nâng cái đỉnh lớn trông vô cùng nặng nề này lên, là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Bây giờ Sở Long giống như một người khổng lồ nâng một ngọn

núi lớn, dáng vẻ uy vũ bá khí đó, khiến mấy cô gái có mặt đều nhìn đến ngây người.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, lúc này nhìn về phía Sở Long, đôi mắt to long lanh của cô đều đang lấp lánh.

"Tránh ra." Sở Long quát một tiếng, mọi người vốn đang bị chấn động lúc này mới hoàn hồn, lần lượt lùi về phía sau mấy bước.

Lúc này thấy cánh tay Sở Long rung lên, sau đó cái đỉnh lớn trong tay anh như một viên gạch, bị ném mạnh xuống.

"Loảng xoảng!" Một tiếng động chói tai vang lên.

Cái đỉnh lớn bị ném mạnh xuống đất, tế đàn vốn trông vô cùng vững chắc trực tiếp nứt ra, hơn nửa thân đỉnh trực tiếp lún vào trong tế đàn.

Bàn Tử lúc này vội vàng đi tới, kinh ngạc thấy, một cái hang động đột nhiên bị cái đỉnh lớn này đập ra.

Bên trong hang động đen kịt, dùng đèn pin có thể thấy bên dưới hang động là một lối đi bằng đá dốc xuống.

Chương 222

"Đi, bên dưới có thể có người của Quỷ Môn, động tĩnh vừa rồi tôi tạo ra chắc chắn họ có thể nghe thấy, nên chúng ta bây giờ đi xuống, mai phục trong bóng tối, một khi họ xuất hiện, chúng ta sẽ bất ngờ tấn công, giết sạch." Giọng Sở Long có chút lạnh lùng.

Lão Kim lập tức hưng phấn hét lớn một tiếng: "Chủ nhân." "Bàn Tử thích chủ động tấn công, chúng ta một chiêu hóa bị động thành chủ động, tuyệt đối có thể đánh cho họ một trận bất ngờ." Vừa nói, Bàn Tử và những người khác cũng lập tức theo Sở Long chui vào cái hang động đó.

Con đường này dốc xuống, dường như muốn thông đến sâu dưới lòng đất.

Con đường rất rộng, mấy người đi song song cũng không hề có cảm giác chật chội.

Mấy người không ngừng đi sâu vào, đồng thời cũng chú ý, cứ khoảng năm mươi mét, hai bên đường lại xuất hiện hai bức tượng đá khổng lồ, hai bức tượng đứng đối diện nhau, uy nghi như những người khổng lồ chống trời.

Chỉ là trên mặt họ đều đeo mặt nạ, khiến Sở Long không thể nhìn rõ khuôn mặt của tượng đá rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng Sở Long lúc này cũng chú ý, trên vũ khí mà họ cầm trong tay, lại đều có hình dạng của Hiên Viên Kiếm.

Lúc này, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện mấy luồng ánh sáng đèn pin.

"Có người đến!" Sở Long lập tức làm một động tác tay, bảo Bàn

Tử trốn.

May mắn là bên cạnh có hai bức tượng điêu khắc như người khổng lồ.

Sở Long vội vàng trốn sau tượng đá, nếu là ban ngày, chắc chắn sẽ bị những người này phát hiện, nhưng trong thế giới dưới lòng đất đen kịt, sợ rằng cho dù có chiếu đèn pin về phía tượng đá, cũng chưa chắc có thể nhìn rõ Sở Long.

"Chết tiệt, lúc trước không phải bảo Lão Lục dẫn người đi sao?

Chẳng lẽ những người đó lợi hại đến vậy?

Ở trong ảo cảnh mà cũng không bị giết?" "Vừa rồi tiếng động lớn quá, tôi lo có chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì, Lão Lục không thể nào không liên lạc được." "Hừ, trên địa bàn của chúng ta mà dám ngang ngược như vậy, đám trộm mộ này sợ là không có não." "Đừng chủ quan, trộm mộ có thể đến được nơi này, tuyệt đối không đơn giản." Từng tiếng nói vang lên từ phía dưới.

Tuy họ đã hạ thấp giọng nói, nhưng do xung quanh thực sự quá yên tĩnh, nên dù giọng nói đã hạ thấp, vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Một loạt tiếng bước chân theo đó vang lên, chỉ nghe tiếng bước chân là có thể phát hiện rõ, lần này đến sợ là không dưới mười người.

Nhưng với đội ngũ của Sở Long, số người này có lẽ không đủ cho Sở Long giết.

Sở dĩ Sở Long bây giờ bảo mọi người trốn trước để ám sát những người này, một mặt là không biết những người này rốt cuộc có đeo loại mặt nạ đồng đó không, nếu không đeo, thậm chí còn không cần động thủ.

Mặt khác cũng là vì sợ nếu trực tiếp đối đầu, sẽ đánh rắn động cỏ.

Họ không rõ nơi này rốt cuộc có bao nhiêu người của Quỷ Môn, Sở Long thì có thể dựa vào thực lực mạnh mẽ mà ra vào tự do, nhưng nếu số người đông, lại có những loại cổ thuật tầng tầng lớp lớp đó, Sở Long sợ sẽ không thể chăm sóc được những người khác.

Chưa được bao lâu, những người này đã đến gần, may mắn là bức tượng đứng trên một bệ đá lớn, giữa bệ đá và vách đá có một khe hở nhất định, bây giờ hoàn toàn có thể dựa vào khe hở này để tránh sự chú ý của những người này.

Còn Bàn Tử, thì nghĩ ra một cách khiến người ta cạn lời hơn, bức tượng cao, Bàn Tử trực tiếp leo lên cổ bức tượng, giống như cưỡi ngựa cưỡi lên cổ bức tượng.

Trừ phi lúc này ngẩng đầu lên, nếu không tuyệt đối không thể thấy được Bàn Tử.

Thành thật mà nói, Sở Long bây giờ cũng lo thay cho bức tượng, sợ bức tượng sẽ bị Bàn Tử ngồi vỡ.

Sự chú ý của nhóm người này đều ở phía trên, đi cũng rất nhanh, hoàn toàn không nghĩ đến bên cạnh sẽ có người ẩn nấp.

Đợi họ rời khỏi gần bức tượng, Sở Long mới từ trong khe hở đi ra.

Sở Long vẫy tay, làm một động tác chém đầu.

Lão Kim và Bàn Tử vừa mới lấy ra Hộ Long Đao, kết quả Tiểu Ca đã như một cơn gió lao ra.

Ánh đao lóe lên, bốn người ở hàng sau trực tiếp bị giết, công phu ra tay rất nhanh, bốn người hoàn toàn không thể phát ra chút động tĩnh nào.

Đặc biệt là khi họ sắp ngã xuống, đã bị Tiểu Ca đỡ lấy, nên ngay cả khi ngã xuống đất, cũng không phát ra chút động tĩnh nào.

Tiểu Ca lại tiến lên, đợi Bàn Tử và Lão Kim rón rén chạy đến gần anh, Tiểu Ca đã lặng lẽ giết được tám người.

Chương 223

Lúc này trước mặt họ còn sáu người.

Trong đó hai người cầm đèn pin đi trước, có bốn người vẫn luôn theo sau họ.

Tiểu Ca vừa định động thủ, Bàn Tử lập tức lắc đầu với anh, ý bảo lần này để anh ta ra tay.

Tiểu Ca cũng nể mặt, trực tiếp hạ Hắc Kim Cổ Đao xuống.

Bàn Tử nhếch mép, lập tức giơ Hộ Long Đao lên, nhưng kết quả chưa kịp vung đao, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Hử?

Sao phía sau lại yên tĩnh vậy?" Người dẫn đầu đột nhiên quay đầu lại, kết quả thấy Bàn Tử vừa mới giơ đao lên.

Trong khoảnh khắc, không khí xung quanh tụt xuống đến điểm đóng băng.

Bàn Tử và người dẫn đầu quay lại nhìn nhau, rõ ràng cả hai đều không ngờ sẽ có chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Nhưng Bàn Tử cũng tinh quái, lập tức nhếch miệng cười, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc với người dẫn đầu đó.

"Hello." Bàn Tử chào một tiếng, ngay sau đó Hộ Long Đao trong tay lập tức chém xuống.

Một người trong số họ trực tiếp bị Bàn Tử giết chết.

Chỉ là bây giờ cũng đã hoàn toàn bại lộ, mấy người kia lần lượt rút đao, muốn giết Bàn Tử, báo thù cho huynh đệ đã chết.

Chỉ đáng tiếc, nếu chỉ dùng võ lực, một mình Tiểu Ca cũng có thể

hoàn toàn nghiền ép những người này.

Cuối cùng không đầy một hai phút, một đội người đã bị Tiểu Ca giết sạch.

Chỉ là khi giết người dẫn đầu cuối cùng có một chút sự cố, rõ ràng lúc đó hắn cũng hiểu là chắc chắn sẽ chết, nên cũng từ bỏ phản kháng, chỉ là trước khi bị giết, đã hét lớn một tiếng: "Quỷ Môn muôn đời vĩnh xương, đợi đại tế tư tế tự thành công, các ngươi cứ chờ chết đi." Cuối cùng, con dao đó cứa vào cổ người dẫn đầu, hắn ta trực tiếp không còn hơi thở.

"Bàn Tử, ông có tin không, nhìn Tiểu Ca vừa rồi kìa, từ đầu đến cuối không bị ai phát hiện, kết quả ông vừa ra trận, đã bị phát hiện." Lão Kim nhân cơ hội lập tức chế nhạo Bàn Tử, khiến Bàn Tử tức đến râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng.

Bàn Tử hung hăng lườm Lão Kim một cái, nhưng lúc này lại không có tâm tư để ý đến Lão Kim, lời của người dẫn đầu vừa rồi khiến Bàn Tử trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ lúc này sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Không biết họ đang làm trò quỷ gì ở dưới đó, rõ ràng không phải chuyện tốt, tôi xuống xem trước đây." Sở Long tự nhiên cũng nghe thấy tiếng hét của người dẫn đầu vừa rồi, lúc này liền nói.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, lúc này, lại có mấy luồng ánh sáng đèn pin từ phía dưới chiếu lên.

Lần này tốc độ của đối phương nhanh, Bàn Tử hoàn toàn không có cách nào kịp thời né tránh, trực tiếp đối mặt với đám người này.

Đây là một đội ngũ khoảng hai mươi người, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên cầm trường đao.

Tuy đã trung niên, nhưng vóc dáng lại giữ được rất tốt, đặc biệt là

lúc này nửa thân trên để trần, có thể thấy rõ những cơ bắp trên người rắn chắc như đá.

Trên người hắn ta cũng xăm đầy hình xăm, những hình xăm này đều là những con tiểu quỷ.

Những con tiểu quỷ hung tợn vô cùng được xăm trên người, nhìn từ xa, dường như cả người hắn ta đều sắp bị tiểu quỷ nuốt chửng.

Thoạt nhìn, hắn ta như một "địa ngục" di động, tạo cho người ta một cảm giác xung đột thị giác kỳ lạ.

Rõ ràng đám người này đều không ngờ, đội ngũ vừa rồi mới rời đi chưa được bao lâu, lại bị thảm sát, xác chết của những người đó, còn ở không xa.

"Hoa Tử!" Khuôn mặt của người đàn ông dẫn đầu lập tức tràn đầy phẫn nộ.

Sở Long kinh ngạc thấy, lúc này kinh mạch trên người người đàn ông đó lại co giật nhanh chóng như những con giun.

"Một đám trộm mộ không biết trời cao đất dày, dám giết người của Quỷ Môn ta, hôm nay dù lên trời xuống đất, cũng chắc chắn phải chết." Con dao trong tay người đàn ông trung niên mạnh mẽ chỉ vào Sở Long.

Dù sao thì, người đàn ông trung niên này tự cho rằng tiếng hét vừa rồi của mình vô cùng bá khí.

Chương 224

Nhưng kết quả vừa dứt lời, Bàn Tử bên cạnh Sở Long lại không nhịn được "phụt" một tiếng cười lớn.

"Ha ha ha, này anh bạn, mẹ nó ông bao nhiêu tuổi rồi?

Sao lại trẻ trâu thế?

Lên trời xuống đất?

Xem mấy tiểu thuyết huyền huyễn nhiều quá rồi à?

Mà này, ông có hiểu ý nghĩa thực sự của câu đó không?

Bàn Tử tôi là một kẻ thô kệch cũng hiểu, câu 'lên trời xuống đất' xuất xứ từ đâu, miêu tả nội dung gì." Bàn Tử ôm bụng cười lớn, khiến da mặt của người đàn ông trung niên đó co giật liên hồi.

Ngô Thiên Chân lúc này tò mò nhìn Bàn Tử một cái, không nhịn được hỏi một tiếng: "Xuất xứ từ đâu, miêu tả nội dung gì vậy?" Nghe câu này, có thể thấy rõ, sắc mặt Bàn Tử cũng hơi sững lại, quay đầu hung hăng lườm Ngô Thiên Chân một cái: "Cút." Bây giờ, trong mắt người đàn ông đó, Bàn Tử gần như là một tên khốn kiếp thập ác bất xá, không chỉ chế nhạo tiếng hô uy vũ bá khí của hắn, mà còn ngang nhiên nói chuyện phiếm với người khác trước mặt hắn.

Hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Đương nhiên, lúc này hắn ta cũng chú ý đến mấy cô gái trong đội của Sở Long.

A Ninh, Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú, ba người đều là những người phi phàm, tính cách của ba người cũng khác nhau, ngay cả trong thế giới dưới lòng đất tối tăm, cũng dường như có thể khiến người ta cảm thấy sáng mắt.

Người đàn ông trung niên đó không nhịn được liếm cái lưỡi đỏ tươi của mình: "Được, miệng lưỡi lợi hại, nhưng ngay lập tức ngươi sẽ biết sợ hãi.

Huynh đệ, lên cho ta, đàn ông giết hết, đặc biệt là tên mập đó, mẹ nó băm nát cho chó ăn." "Còn ba cô nương kia, ha ha, huynh đệ chúng ta ở dưới lòng đất cũng khá vô vị, vừa hay có thể giải khuây." Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, những đội viên phía sau hắn ta đều phát ra một loạt tiếng cười dâm đãng, những khuôn mặt hung tợn xấu xí đó, thậm chí còn khó coi hơn cả hình xăm trên người người đàn ông trung niên kia.

Bàn Tử và những người khác nghe xong, cũng tràn đầy tức giận, đặc biệt là Bàn Tử, trong lòng càng tức giận bùng cháy, tên khốn trước mặt này lại muốn băm anh ta ra cho chó ăn?

Chuyện này hoàn toàn không thể tha thứ.

Lúc này, người đàn ông trung niên đó cũng dẫn mọi người xông lên.

Bàn Tử vừa định động thủ, nhưng Sở Long đã đi trước một bước.

Lúc này sắc mặt Sở Long vô cùng khó coi.

"Không ai được phép sỉ nhục người phụ nữ của tôi, chết đi!" Sở Long bước ra một bước, thân hình như mũi tên nhọn đã đến trước mặt người đàn ông trung niên vừa rồi.

"Sỉ nhục?

Lão tử ta… A!" Người đàn ông đó vừa định mở miệng, kết quả Sở Long đã trực tiếp một tay tóm lấy cổ hắn ta.

Đừng nhìn người đàn ông trung niên này cao lớn vô cùng, nhưng trước mặt Sở Long, chỉ là một thằng em.

Sở Long như xách một con gà con, trực tiếp nhấc người đàn ông trung niên lên khỏi mặt đất, bàn tay dùng sức, nghe một tiếng xương gãy giòn tan vang lên, cổ của người đàn ông trung niên vô cùng ngông cuồng vừa rồi, đã bị Sở Long bóp gãy.

"Bịch!" Như lúc ném cái đỉnh lớn vừa rồi, Sở Long hung hăng đập thân thể người đàn ông đó vào bậc thang.

Một tiếng động trầm đục vang lên, thân thể người đàn ông đó trực tiếp bị đập lún vào bậc thang, ngay cả bậc thang cũng vỡ nát không ít.

Những người của Quỷ Môn vốn chuẩn bị xông lên giết Sở Long và những người khác, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều sợ ngây người, họ đều không ngờ, người đàn ông trước mặt này lại hung mãnh như vậy.

Thực ra đừng nói là những người của Quỷ Môn, ngay cả Bàn Tử, lúc này cũng nhìn thấy mà trong lòng run sợ.

Quen biết Sở Long lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Sở Long tức giận như vậy.

Bàn Tử không nhịn được rụt cổ lại: "Xem ra sau này đắc tội ai cũng không thể đắc tội A Ninh." Lão Kim lúc này gật đầu tán thành, rồi cũng liếc nhìn A Ninh, vô cùng ngưỡng mộ nói: "Haizz, thật ngưỡng mộ cô A Ninh quá, chủ nhân yêu thương cô ấy như vậy, nếu tôi là phụ nữ, có người đàn ông nào sẵn sàng ra mặt vì tôi như thế, tôi chết cũng cam lòng." Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú đều vô cùng ngưỡng mộ nhìn về phía A Ninh, thành thật mà nói, lúc này trong lòng họ đều nảy sinh một ý nghĩ, hận không thể lúc này mình là A Ninh.

Trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, trong lòng A Ninh lúc này lại được lấp đầy bởi tình yêu.

Đây chính là người đàn ông của cô, người đàn ông có thể khiến cô

phó thác cả đời.

Chương 225

"Chạy à?" Giọng Sở Long như từ Cửu U địa ngục truyền ra, chỉ nghe tiếng thôi, những người của Quỷ Môn trước mặt đã cảm thấy da đầu sắp tê dại nổ tung.

Ban đầu sau khi thấy người đàn ông trung niên đó bị dễ dàng giết chết, họ đã định bỏ chạy, bây giờ nghe Sở Long nói, động tác dưới chân càng nhanh hơn.

Chỉ đáng tiếc, rõ ràng họ đã đánh giá thấp năng lực của Sở Long.

"Đứng lại cho tôi!" Sở Long vừa dứt lời, những người của Quỷ Môn đang điên cuồng chạy xuống dưới, lại như bị thi triển định thân pháp, đứng sững tại chỗ.

Trên mặt những người này không đeo mặt nạ, nên sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể hoàn toàn không thể che giấu.

Họ cũng không nhận ra Sở Long và Kinh Hồng, nếu không, khi thấy Sở Long, đáng lẽ họ đã phải bỏ chạy rồi.

"...

Chuyện gì vậy?

Sao cơ thể tôi không cử động được?" "Nguyền rủa?

Trời ơi, nguyền rủa?

Chẳng lẽ…" "Chẳng lẽ là người đã đoạt được Hiên Viên Kiếm?

Không thể nào, sao hắn ta lại tìm được đến đây?" Rõ ràng chuyện Sở Long đoạt được Hiên Viên Kiếm đã lan truyền khắp Quỷ Môn, chỉ đáng tiếc là, người của Quỷ Môn hoàn toàn không có hình ảnh của Sở Long.

Sở Long cười lạnh một tiếng, đối với loại rác rưởi này, hoàn toàn không cần phải để ý.

"Tự tàn sát lẫn nhau." Sở Long chỉ đơn giản nói bốn chữ như vậy.

Nhưng bốn chữ này đối với những người của Quỷ Môn, lại như sấm sét bên tai.

Gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh, cơ thể mấy người đều hơi rung lên, tuy nội tâm không ngừng kháng cự, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà cầm dao lên, hung hăng chém về phía đồng đội trước mặt.

Chưa được bao lâu, đám người này đã toàn bộ ngã xuống trong vũng máu.

"Được rồi, đi thôi." Sở Long lạnh lùng nói một câu, bảo vệ A Ninh sau lưng, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử bị hành động này của Sở Long làm cho kinh ngạc, Sở Long mạnh mẽ lạnh lùng như vậy, là lần đầu tiên anh ta gặp, đột nhiên phát hiện, vị Long gia, Long ca trước mặt này, như một bóng hình trong sương mù, ban đầu tưởng rằng đã hiểu người đàn ông trước mặt này.

Nhưng quay đầu lại, mới đột nhiên phát hiện, cái gọi là hiểu, chỉ là phần nổi của tảng băng mà Sở Long thể hiện ra mà thôi.

"Phải rồi Kinh Hồng, tôi có một câu hỏi muốn hỏi cô." Sở Long đi phía trước lúc này đột nhiên mở miệng, nhưng giọng điệu lúc này cũng đã ôn hòa hơn không ít.

Kinh Hồng từ lúc nãy, ánh mắt không hề rời khỏi người Sở Long, vẫn luôn ngẩn ngơ nhìn anh, nên khi Sở Long vừa mới nói, Kinh Hồng thậm chí còn chưa phản ứng lại, không nhịn được "á" một tiếng.

Sở Long quay đầu liếc nhìn Kinh Hồng, má Kinh Hồng lập tức đỏ

bừng.

Nhưng thân là Hộ Long Nhân, có "tố chất nghề nghiệp" của mình, lúc này lập tức hoàn hồn, nói: "Chủ nhân, ngài không cần khách sáo như vậy, chỉ cần tôi biết, tôi đều có thể nói cho ngài." Sở Long cũng không khách sáo, trực tiếp hỏi: "Tại sao các người đều dùng vũ khí lạnh, mà không dùng vũ khí nóng?

Tôi nghĩ với tài lực và vật lực của Quỷ Môn hiện tại, nếu thực sự muốn mua súng, cũng không phải là không thể?" Sở Long nhớ lại, hình như đại đa số người của Quỷ Môn mà anh gặp, đều dùng vũ khí lạnh chứ không phải là súng ống các loại vũ khí nóng.

Bàn Tử nghe vậy, cũng vỗ trán, nói: "À, câu hỏi này Bàn Tử tôi trước đó cũng đã nghĩ đến, chỉ là vẫn luôn không hiểu tại sao, nếu trước đó trong ảo cảnh, họ trực tiếp dùng súng, thì chúng ta sớm đã toi đời, chẳng lẽ vì quá ngu, không biết sử dụng súng?" Kinh Hồng cười lắc đầu, cái gọi là quá ngu không biết dùng súng, tuyệt đối là chuyện vô căn cứ.

"Là do tín ngưỡng của họ quyết định, trong mắt Quỷ Môn, chỉ có vũ khí lạnh mới thuộc về tín ngưỡng của họ, còn vũ khí nóng thì là bất kính với tổ tiên, nên trong đại đa số trường hợp, họ sẽ không chọn vũ khí như súng." Sở Long và những người khác nhìn nhau, không ngờ thời đại này rồi, những người này lại có suy nghĩ cổ hủ như vậy.

Hoắc Tú Tú không nhịn được cười: "He he, vậy thì thực sự là may mắn vì họ có tín ngưỡng cố chấp với vũ khí lạnh đó, nếu không thì, chúng ta đều không qua được mấy cửa đầu tiên." Bàn Tử đối với lời của Hoắc Tú Tú rõ ràng rất không hài lòng, lập tức lườm Hoắc Tú Tú một cái, nói: "Nói bậy gì đấy, không thấy Long ca ở đây sao?

Tôi nói cho cô biết, Long gia của chúng ta là người đàn ông như thần linh, có anh ấy ở đây, nguy hiểm nào cũng có thể dễ dàng hóa

giải.” Bàn Tử nói xong, lại ranh mãnh sáp đến trước mặt Sở Long, gọi một tiếng “Long gia”.

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Tú Tú cạn lời vỗ trán: “Bàn Tử đúng là fan cuồng não tàn.” Sở Long lúc này rõ ràng sự chú ý không ở trên người Bàn Tử, vì lúc này, trong đầu anh lại xuất hiện tiếng nhắc nhở của hệ thống. *[Chủ nhân thân yêu, lựa chọn cấp thần đã mở]* *[Lựa chọn một: Ngăn chặn âm mưu của Đại Tế Ti Quỷ Môn, giết chết Đại Tế Ti, thưởng ba giọt Chân Long Huyết.]* *[Lựa chọn hai: Ngăn chặn âm mưu của Đại Tế Ti Quỷ Môn, ngăn chặn buổi tế lễ lần này, thưởng một cây xẻng Lạc Dương.]* *[Lựa chọn ba: Quay người bỏ chạy, thưởng một cây xẻng Lạc Dương.]* Nghe âm thanh trong đầu, Sở Long trong lòng lập tức không còn nghi ngờ gì nữa.

Chương 226

Ý đồ của hệ thống cũng quá rõ ràng rồi, rõ ràng là muốn anh chọn "một".

Hai lựa chọn hai và ba, hoàn toàn không khác gì đang đùa.

"Hệ thống, ngươi bây giờ càng ngày càng không có tiết tháo.

Ta chọn một." Sau khi thoát khỏi giao diện trò chuyện với hệ thống, Sở Long lại tiếp tục đi thêm mấy phút nữa, mới thấy, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một cái hang động.

Bên ngoài hang động lúc này sáng như ban ngày, bên trong rất sáng, Sở Long và những người khác cẩn thận đến rìa hang động, kinh ngạc thấy, lúc này trong hang động, lại là một hang động trong núi khổng lồ, trong hang động đặt không ít "mặt trời nhỏ" và các thiết bị chiếu sáng công nghiệp.

Còn nguồn điện ở đây, chính là mấy cái máy phát điện ở không xa.

Lúc này có không ít nam tử mặc áo choàng đen, đang không ngừng tuần tra bên trong, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, sẽ thu hút sự chú ý của họ.

Điều thực sự khiến mọi người kinh ngạc là, ở vị trí chính giữa hang động trong núi, lại có một cây đại thụ bằng đồng vô cùng cao lớn và thô tráng, trên không ít cành cây của cây đại thụ bằng đồng này, gần như có thể dễ dàng đi lại được.

Tuy Sở Long đã đọc qua miêu tả về cây đồng trong Đạo Mộ Bút Ký, nhưng khi thực sự nhìn thấy cây đồng, vẫn bị sự hùng vĩ của nó làm cho kinh ngạc.

Bàn Tử và những người khác cũng kinh ngạc đến trợn tròn mắt,

cây đồng đó giống như một lỗ đen khổng lồ, có thể nuốt chửng toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Cuối cùng dưới sự nhắc nhở của Sở Long, mấy người mới hoàn hồn, vội vàng đi đến một góc khuất, nơi này cho dù có người đi qua bên ngoài, cũng chưa chắc có thể thấy được họ.

"Trời ạ... chuyện gì thế này?

Sao lại có cây đồng lớn như vậy chứ?" "Chẳng lẽ là công nghệ đen của Quỷ Môn à?

Tạo ra một cây đồng khổng lồ thế này để làm cái quái gì vậy?" Bàn Tử và những người khác không nhịn được mà hạ giọng kinh hô, dáng vẻ đó dường như muốn xoa dịu sự chấn kinh khi vừa nhìn thấy cây đồng, đồng thời họ đều nhìn về phía Kinh Hồng, muốn tìm kiếm câu trả lời từ cô.

Chỉ là lúc này Kinh Hồng lại đang chau mày, không biết đang nghĩ gì, càng không để ý đến câu hỏi của Bàn Tử.

"Bàn Tử, trong ba lô có đủ đồ không?" Sở Long chau mày, lên tiếng hỏi.

Lẽ ra Bàn Tử tưởng Sở Long sắp giao nhiệm vụ gì, không ngờ lại hỏi một câu như vậy.

Bàn Tử lập tức vô cùng tự tin gật đầu: "Đó là đương nhiên, anh Long, tôi nói cho anh biết, chỉ có thứ không nghĩ ra, chứ không có thứ gì mà ba lô của Bàn Tử tôi không mang theo được." Bàn Tử vỗ ngực một cái, kết quả là đống mỡ trên người cũng rung lên không ngừng, trông vô cùng hùng vĩ.

"Có găng tay không?" Sở Long cau mày hỏi.

Lời vừa nói ra, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả A Ninh và những người khác cũng có chút ngạc nhiên, không hiểu ý của Sở Long.

“Tôi nói thật với các cậu nhé, cái cây đồng bên trong đó có năng lực vật chất hóa, nếu tôi nhớ không lầm thì nó có năng lực vật chất hóa.” Nói xong, Sở Long lại bổ sung thêm một câu.

Cây đồng trong ký ức chỉ tồn tại trong tình tiết của nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký.

Nhưng bây giờ, với sự tham gia của anh, tình tiết của Đạo Mộ cũng đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Đây là một câu chuyện hoàn toàn mới.

Vì vậy, ngay cả Sở Long bây giờ cũng không biết, rốt cuộc năng lực vật chất hóa đó đã biến mất hay đã được tăng cường.

Lão Kim ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: “Vật chất hóa?

Ý là sao?

Một cái cây to như vậy mà có năng lực đó à?

Chẳng lẽ sắp thành tinh rồi?” Sở Long cười lắc đầu, Lão Kim ở cùng Bàn Tử lâu ngày cũng học được thói quen cà khịa của hắn.

“Tuy nó chưa thành tinh, nhưng cũng chẳng khác thành tinh là bao.

Chương 227

Cái gọi là vật chất hóa, chỉ cần da của các cậu chạm vào thân cây đồng, những gì nghĩ trong đầu sẽ có thể biến thành sự thật." Bàn Tử vốn có chút không cho là đúng, lúc này nghe thấy lời đó, hai mắt gần như trợn tròn.

"Vậy á, thế tôi không thể yêu cầu cây đồng cho tôi mỹ nữ, tiền vàng, để tôi trở thành người giàu nhất thế giới sao?

Không được, Bàn Tử tôi phải để nó biến tôi gầy đi, đẹp trai lên trước đã, lúc đó Bàn Tử tôi sẽ thành cao phú soái điển hình." Bàn Tử đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, hai tay chống nạnh, trực tiếp cười lớn "oa ha ha".

Sở Long ngẩn ra, trực tiếp bị ý nghĩ này của Bàn Tử làm cho đứng hình.

Theo tư duy quán tính, anh cho rằng lúc Bàn Tử hoảng sợ sẽ tưởng tượng ra những con quái vật vô cùng tà ác, lúc đó có khi còn bị cây đồng giết chết.

Nhưng anh lại không ngờ cây đồng còn có thể chơi như vậy.

Sở Long nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Lão Kim cũng hăng hái lên: "He he, Lão Kim tôi làm người không tham lam, tôi chỉ cần trường sinh bất lão, có thể cải lão hoàn đồng là được rồi." Vừa nói, Lão Kim vừa sung sướng vuốt cằm.

A Ninh cũng gật đầu: "Nếu thật sự có thể thực hiện nguyện vọng, vậy tôi hy vọng cha mẹ mình có thể sống lại." Đến cuối câu, giọng nói của A Ninh mang theo chút cảm xúc trĩu nặng.

Tuy cha mẹ đã qua đời nhiều năm, nhưng trong lòng A Ninh vẫn

chưa bao giờ hoàn toàn buông bỏ được chuyện này, đặc biệt là sau khi biết chuyện của Cừu Đức Khảo gần đây, lại càng khó buông bỏ hơn.

Sở Long nhìn A Ninh thật sâu, kéo cô vào lòng.

"Đừng nghĩ tốt đẹp quá, cái gọi là vật chất hóa cũng có di chứng, cũng không phải trăm lần thử trăm lần linh, nói trắng ra, thực ra nó cũng là một loại nguyền rủa." Sở Long vội vàng nói, ngăn cản suy nghĩ của mấy người này.

Anh không hy vọng lúc đó gặp phải mười mấy Bàn Tử, hai mươi mấy Lão Kim, ba mươi mấy A Ninh...

Ờ... nếu có ba mươi mấy A Ninh vây quanh thì chuyện đó có vẻ cũng khá tuyệt.

"Tôi nhớ ra rồi, tôi từng thấy ghi chép về loại cây đồng này trong cổ tịch." Đúng lúc này, Kinh Hồng ở bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Lại thấy trong cổ tịch à?

Này cô em Kinh Hồng, cổ tịch nhà cô là bách khoa toàn thư à?

Sao chuyện quái gì cũng có thể tìm thấy trong cổ tịch vậy?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Kinh Hồng lười tranh cãi với Bàn Tử.

"Cây đồng này, trong cổ tịch được gọi là 'Ác Ma Đồng Thụ'.

Tương truyền, cây này cũng giống như chủ nhân đã nói, có thể vật chất hóa mọi thứ trong tưởng tượng ra đời thực, nhưng… không phải chuyện gì cũng có thể tạo ra được." "Sở dĩ gọi là Ác Ma Đồng Thụ, là vì cây này có thể sao chép người hoặc vật, đồng thời có thể khuếch đại nỗi sợ hãi trong lòng người ta lên vô hạn, một khi con người suy nghĩ lung tung mà tưởng tượng ra ác ma, thì nó sẽ thực sự xuất hiện."

Nói đến đây, Kinh Hồng liếc nhìn A Ninh một cái: “Tôi biết cô đang nghĩ gì, nhưng tôi phải nói cho cô biết, việc sao chép này không đơn giản là biến ra một người.

Nếu dùng sức mạnh của cây đồng để cha mẹ cô sống lại, thì cô sẽ nhanh chóng già đi, các cơ quan trong cơ thể cũng sẽ khô kiệt.

Đồng thời, người được triệu hồi ra, nhiều nhất chỉ sống được không quá một tháng.” “Sau một tháng, người được hồi sinh hoặc triệu hồi ra sẽ hoàn toàn bị ma hóa, biến thành một thứ tà vật không ra người không ra quỷ.” Nói đến đây, sắc mặt Kinh Hồng vô cùng phức tạp.

A Ninh thì không nhịn được hít một hơi khí lạnh, bất đắc dĩ thở dài, lắc lắc đầu, hoàn toàn dập tắt ý nghĩ trong lòng.

Cô muốn cha mẹ mình sống lại, nhưng nếu cha mẹ cô sau đó biến thành quái vật, vậy thì A Ninh sẽ đau khổ cả đời, cả đời sống trong sự tự trách.

“Được, tôi hiểu rồi.” A Ninh thở dài, cuối cùng cũng chấp nhận kết quả này.

Có những lúc, người đã mất thì đã mất, việc mà người sống nên làm là nhìn về phía trước.

Bàn Tử lúc này có chút căng thẳng: “Vậy… biến thành đẹp trai, biến ra vàng thì sao?

Có được không, liệu cuối cùng có tác dụng phụ không?” Bàn Tử không nhịn được hỏi, đây là cơ hội duy nhất để hắn trở thành cao phú soái.

Kinh Hồng cạn lời liếc Bàn Tử một cái: “Không thể đâu, dù sao nó cũng chỉ là một cái cây bị nguyền rủa mà thôi, không phải thần tiên, không thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào của anh đâu.

Chương 228

Hơn nữa, dù nguyện vọng không thể thực hiện, nhưng cơ thể anh sẽ phải chịu lời nguyền của cây đồng, sẽ xảy ra những biến đổi bệnh lý ngoài ý muốn, cho nên Bàn Tử à, tôi khuyên anh nên an phận một chút thì hơn." "Vì một vài ý nghĩ không thực tế mà để mình chết ở đây thì rất không sáng suốt đâu.

Không chết thì cũng gãy tay cụt chân, thậm chí… vậy thì không hay đâu." Kinh Hồng nhếch mép cười lạnh, ánh mắt còn liếc xuống nửa thân dưới của Bàn Tử một cái.

Bàn Tử lập tức rùng mình một cái, ánh mắt của Kinh Hồng sắc bén như dao, khiến hắn có một cảm giác sợ hãi từ tận sâu trong tâm hồn.

"Không dám nữa, không dám nữa, mẹ nó đáng sợ quá, Bàn Tử tôi không muốn trở thành thái giám cuối cùng của Trung Quốc đâu." Sở Long cạn lời liếc Kinh Hồng một cái, nha đầu này cũng học thói xấu rồi.

Trong đám người, anh lo nhất là tên Bàn Tử này sẽ làm bậy, bây giờ bị Kinh Hồng dọa một phen cũng tốt, ít nhất tên này bây giờ có thể ngoan ngoãn một chút.

"Bàn Tử, rốt cuộc trên người cậu có găng tay không?" Sở Long cạn lời nói.

Lúc gặp phải những nơi hiểm trở, có thể sẽ cần vịn vào, khi đó tay của họ không thể không tiếp xúc với cây đồng này.

Nếu có găng tay thì có thể tránh được một số phiền phức không cần thiết.

Bàn Tử lập tức vỗ vỗ vào bộ ngực béo phị của mình, đắc ý cười nói: "Hê hê, thứ đó thì có, trong ba lô của tôi có cả chục đôi đấy." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Bàn Tử trực tiếp lấy ra mười đôi găng tay từ trong ba lô.

Những đôi găng tay này không phải loại dùng để làm việc ở công trường, mà là loại găng tay cao su thỉnh thoảng dùng khi rửa bát giặt quần áo ở nhà, sau khi đeo vào thậm chí còn có thể kéo đến vị trí khuỷu tay, bảo vệ cả khuỷu tay.

"Vãi, Bàn Tử, cậu ngay cả thứ này cũng có à?

Tôi không thể tưởng tượng nổi, sao cậu lại đi mua loại găng tay này?

Chẳng lẽ một con chó độc thân ở nhà lại đi rửa bát giặt quần áo à?" Ngô Thiên Chân không nhịn được hỏi một tiếng.

Đối với câu hỏi này, Sở Long và những người khác cũng cảm thấy vô cùng tò mò, không khỏi nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử cười gian xảo.

"Lần trước tôi đi siêu thị, đúng lúc găng tay đại hạ giá, nên tôi đã tích trữ một ít." Nói đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra một vẻ kiêu ngạo, lập tức vỗ ngực nói: "Bây giờ thấy chưa?

Đây gọi là lo trước khỏi họa.

Thanh niên bây giờ ấy à, không biết suy nghĩ cho tương lai gì cả, Bàn Tử tôi có tầm nhìn xa trông rộng đấy." Mấy người lười nói nhảm với tên Bàn Tử đắc ý này, sau khi đeo găng tay xong, họ cẩn thận quay lại gần cửa hang đó.

"Người đâu rồi?" Thế nhưng, lần này họ lại kinh ngạc phát hiện, những người vốn đang tuần tra trong hang động trên vách núi này, lúc này lại biến mất không thấy đâu.

Nhiều người như vậy mà cứ như bốc hơi khỏi không khí.

Sự thay đổi như vậy khiến Hoắc Tú Tú rùng mình một cái, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ.

“Hay là, lúc nãy chúng ta thấy ảo ảnh à?

Cho nên bây giờ mới đột nhiên biến mất không thấy đâu?” Vừa nghe lời này, Sở Long lập tức cạn lời nhìn nha đầu này một cái.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng suy nghĩ lung tung, không có chuyện đó đâu.

Lúc nãy chẳng phải em đã thấy sao?

Những người đó có bóng, tôi đoán bây giờ bọn họ hẳn đã chạy lên trên cây đồng kia rồi, chỉ là không biết đi làm gì.” Sở Long ngẩng đầu nhìn về phía cây đồng, trong lòng nhất thời tràn đầy lo lắng.

“Không sai, may mà bây giờ chúng ta chưa ở trên cây đồng đó.

Nếu bây giờ chúng ta tiếp xúc với cây đồng, cô em Hoắc à, có khi chúng ta sẽ bị không ít ma quỷ tấn công vì cô đấy.” Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Hoắc Tú Tú có chút không vui, trong đội này ai cũng có thể mắng cô, nhưng Bàn Tử thì không.

Dù sao cái miệng của tên Bàn Tử này còn không đáng tin hơn cô nhiều.

Hai người vừa định tiếp tục mở miệng, Sở Long đã quát một tiếng: “Được rồi, chúng ta vào trong bây giờ, đừng quậy nữa.” Sở Long vừa dứt lời, hai người liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chương 229

Sở Long đi đầu cẩn thận chạy về phía cây đồng, còn Bàn Tử và những người khác cũng khom lưng chạy theo sau.

Thế nhưng, họ còn chưa chạy đến dưới gốc cây, đột nhiên nghe thấy trên cây đồng truyền đến một tiếng quát.

"Ai đó?" Tiếng quát đó lạnh lẽo vô cùng, ngay khoảnh khắc âm thanh xuất hiện, vô số mũi tên bắn ra, đầu tên đen kịt, vừa nhìn đã biết là có tẩm độc.

A Ninh phản ứng nhanh.

Hầu như ngay khoảnh khắc mũi tên được bắn ra, Kim Cương Tán trong tay A Ninh lập tức bung mở.

"Keng!" Một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên.

Những mũi tên đó như mưa rào gió giật trút xuống Kim Cương Tán.

Phải nói rằng, khả năng phòng ngự của Kim Cương Tán quả thực rất mạnh, dưới mấy đợt tấn công bằng mũi tên, Kim Cương Tán không hề có một vết xước.

Điều duy nhất khiến A Ninh cảm thấy khó chịu là sức mạnh trên mũi tên của đối phương quá lớn, lực va chạm khi mũi tên rơi xuống tán khiến tay cô tê dại, suýt chút nữa đã tuột tay bay ra ngoài.

Rất may lúc này Sở Long kịp thời ra tay, một tay tóm lấy Kim Cương Tán, mới tránh được nguy cơ Kim Cương Tán bay đi.

Lúc này, trước mặt Sở Long đột nhiên xuất hiện ba đội người, mỗi đội có khoảng hai mươi mấy người, những người này bây giờ đều đeo mặt nạ đồng, tay cầm những thanh đại đao.

Dưới khuôn mặt nanh ác của chiếc mặt nạ đồng, lúc này bọn họ trông vô cùng hung tợn.

"Dám tự tiện xông vào tế đàn, tìm chết." Ba người đội trưởng lần lượt vung tay, những đội viên phía sau cầm đại đao, miệng phát ra từng trận gầm rú, điên cuồng lao về phía Sở Long.

"Mẹ nó, Thiên Chân, tôi cũng lên!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, rút Hộ Long Đao ra định cùng xông lên liều mạng với đám người này, kết quả chưa kịp bước ra một bước, đã nghe thấy một tiếng súng chói tai vang lên.

Ngay sau đó là năm sáu phát súng nữa, trong ba mươi bảy người vừa xông lên, năm sáu người đã ngã xuống, mỗi người đều bị trúng đạn vào tim mà chết.

Bàn Tử ngẩn ra, thấy lúc này Sở Long đang cầm súng, vẻ mặt cạn lời nhìn mình.

"Có một điều đừng quên, chúng ta là người hiện đại, không phải người cổ đại, cũng không phải những vật chết đao thương bất nhập.

Dùng súng đi, đừng lãng phí thời gian." Sở Long vừa nói, vừa liên tục nổ thêm mấy phát súng.

Nghe Sở Long giải thích, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Do trước đây gặp phải những tà vật đều có thể miễn nhiễm với đạn, chỉ có thể dùng vũ khí lạnh để cận chiến, khiến trong lòng hắn hình thành một lối tư duy theo thói quen.

Cho rằng gặp nguy hiểm nên dùng vũ khí lạnh để giải quyết.

"Ha ha, vậy thì chúng ta đánh chó rơi xuống nước." Những người của Quỷ Môn này tuy thực lực mạnh mẽ, sức mạnh thể chất cường hãn đến mức khiến người ta phải lè lưỡi, nhưng cũng không phải đao thương bất nhập.

Dưới một loạt tiếng súng, phần lớn người của Quỷ Môn đã chết.

Rõ ràng bọn họ không thể ngờ rằng, Sở Long và những người khác xuất hiện lúc này lại được trang bị súng.

Bọn họ lập tức trốn lên trên cây đồng cổ thụ, dựa vào sự che chắn của cây đồng để tránh né công kích.

"Thừa thắng xông lên, ha ha ha, Bàn Tử tôi thích nhất là đánh chó rơi xuống nước như thế này." Bàn Tử ra vẻ xoa tay nắn chân, khuôn mặt béo phị tràn đầy vẻ phấn khích.

Nhưng kết quả lời vừa nói xong, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng cười vô cùng sắc nhọn.

Âm thanh đó vô cùng chói tai, như từng cây kim đâm vào tai.

Bàn Tử và những người khác còn đỡ, bịt tai lại ít nhất còn có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Nhưng Sở Long thì khác, ngũ quan của anh vô cùng nhạy bén, lúc này tiếng cười đó đối với anh gần như sắp làm rách màng nhĩ.

"Chết tiệt, chẳng lẽ bọn chúng biết điểm yếu của mình?" Bây giờ đối với Sở Long, thính giác nhạy bén lại trở thành điểm yếu của anh.

Chương 230

Nhưng Sở Long nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này khỏi đầu.

Nói thật, cái gọi là "điểm yếu" này, ngay cả anh cũng chỉ phát hiện ra lúc nhận được Hiên Viên Kiếm, lúc đó xung quanh không thể có người ngoài, huống chi để người của Quỷ Môn phát hiện ra thì càng là chuyện hoang đường.

"Xì…" Đang lúc Sở Long không ngừng suy nghĩ, một loạt tiếng rắn lè lưỡi liên tiếp vang lên.

Sở Long và những người khác lúc này vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, kinh ngạc thấy, lúc này từ bốn phương tám hướng lại bò ra từng con rắn to bằng cánh tay, thân rắn đều có màu hoa, màu sắc sặc sỡ đó mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng yêu dị, gần như ngay khoảnh khắc nhìn thấy những con rắn này, trong lòng mọi người đều nảy sinh một tia bất tường.

Sở Long vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trên.

Điều đáng mừng là, lúc này trên đỉnh đầu không có rắn xuất hiện, nếu không, những con rắn này từ trên cây đồng rơi xuống, e rằng không thể đề phòng, chắc chắn sẽ gặp nạn.

Còn tiếng cười kia, lúc này cũng trở nên lúc trầm lúc bổng, khi thì cao vút kích động, khi thì trầm thấp khoan thai, như một con ác ma đang dày vò tai người.

"Xì!" Những tiếng cười đó dường như có thể khống chế nhất cử nhất động của bầy rắn, những con rắn hoa vốn đang ngẩng cao đầu, lúc này như từng mũi tên sắc bén, điên cuồng lao về phía Sở Long.

Nhìn từ xa, giống như có một làn sóng sặc sỡ đang lan tràn về phía

họ.

"Nổ súng bắn!" Sở Long lập tức hét lớn một tiếng.

Những con rắn này quả thực có thể bị đạn bắn chết, nhưng vấn đề là, lúc này số lượng rắn quá đông, tốc độ bắn có nhanh đến đâu cũng không thể trước khi chúng xông tới mà tiêu diệt hết được.

Thanh Hồng Kiếm ra khỏi vỏ, Sở Long lúc này lập tức xông lên.

Kiếm khí chấn động, liền có một đám rắn lớn bị Sở Long tiêu diệt, kiếm khí khuấy động, những con rắn này đều bị chém thành bùn máu.

Trên người những con rắn này tuy có độc, nhưng huyết mạch rồng của Sở Long vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không sợ nọc độc rắn.

"Tranh thủ trước khi bầy rắn này đến, các cậu lên cây đồng đi, đối phó với đám người Quỷ Môn đó, tôi chặn bầy rắn này." Lúc Sở Long hét lớn, Kinh Hồng dẫn mọi người chạy lên cây đồng.

Cây đồng có một cành cây uốn lượn như con đường nhỏ, lan từ trên cây đồng xuống.

Lúc nãy đám người Quỷ Môn đó chính là từ trên đó đi xuống.

Chỉ là Bàn Tử vừa mới đi lên, lại có một loạt mũi tên bắn ra, rất may A Ninh kịp thời dùng Kim Cương Tán chặn lại.

Sau khi mấy người đi đầu lên cây đồng, Sở Long liền hoàn toàn bung sức, uyển chuyển như một con thần long trực tiếp xông vào giữa bầy rắn.

Thường thì sau một nhát kiếm vung ra, liền có một đám rắn lớn bị tiêu diệt.

Đương nhiên, lúc này trên người Sở Long cũng không dễ chịu gì, có mấy con rắn đã xông lên người anh, cắn vào da thịt.

Khoảnh khắc nọc độc được tiêm vào cơ thể, Sở Long cảm thấy cơ

thể mình cứng đờ, rất may cảm giác kỳ lạ này nhanh chóng biến mất.

"Giết!" Cuối cùng huyết mạch của anh đã hoàn toàn trấn áp được độc tố.

Đáng tiếc, thứ này chỉ là rắn độc chứ không phải tà vật, nếu không, máu tươi của Sở Long hoàn toàn có thể trấn áp chúng triệt để.

Tiếng cười sắc nhọn, sắc mặt Sở Long bây giờ cũng trở nên vô cùng khó coi, vừa phải chống lại sự công kích của tiếng cười, vừa phải tiêu diệt đám rắn độc này.

Ban đầu đám rắn độc này đều tập trung dày đặc lao về phía Sở Long, như vậy lại thuận tiện cho Sở Long tấn công.

Rõ ràng người đang âm thầm khống chế đám rắn độc này cũng đã phát hiện ra điều này, vốn định dùng phương pháp này để kết liễu Sở Long.

Đáng tiếc, thực lực của Sở Long quá mạnh.

Vì vậy lúc này đám rắn độc đó bắt đầu nhanh chóng tản ra, như cát vãi, điên cuồng lao về bốn phía.

Rắn độc còn trực tiếp vòng qua Sở Long, từ thân cây đồng bò lên trên con đường phía sau anh, muốn đi chặn A Ninh.

Trong lúc Sở Long chiến đấu, A Ninh bây giờ cũng đã chạm trán với đám người Quỷ Môn đó.

Chương 231

Bọn chúng trực tiếp từ trên cành cây nhảy xuống, từ phía sau Bàn Tử đánh tới khiến Bàn Tử và những người khác trở tay không kịp.

Bởi vì có chuyện bị súng bắn trước đó, bây giờ bọn chúng hoàn toàn không dám cùng Bàn Tử chiến đấu ở khoảng cách xa.

Sau khi nhảy từ trên cành cây xuống, chúng trực tiếp lao vào người Bàn Tử, cận chiến, khiến Bàn Tử và những người khác hoàn toàn không thể nổ súng.

Nhất thời, cục diện hiện trường hỗn loạn thành một đoàn.

Tuy trên người chúng có lời nguyền huyết mạch của rồng, nhưng cơ thể cũng đồng thời được cường hóa, sức mạnh thể chất cường hãn đó đè ép Bàn Tử đến mức có chút thở không ra hơi.

Đặc biệt là những người như Lão Kim và Tề lão gia tử, càng lập tức rơi vào thế hạ phong.

Nếu không phải vì Tiểu Ca ngay lập tức tiêu diệt một người của Quỷ Môn, từ chỗ Tề lão gia tử xông tới, tiêu diệt luôn người của Quỷ Môn trước mặt ông, e rằng bây giờ Tề lão gia tử đã lành ít dữ nhiều rồi.

Trong đội này, Tiểu Ca và Kinh Hồng tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ, đặc biệt là thực lực của Kinh Hồng, càng mạnh mẽ vô cùng.

Thậm chí, lần này nếu Sở Long không nhận được Chân Long Huyết, e rằng đối phó với Kinh Hồng cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Chiến cục biến hóa khôn lường.

Kinh Hồng và Tiểu Ca hai người sau khi tạm thời thoát khỏi sự

tấn công của đám người Quỷ Môn đó, lập tức rút binh khí của mình ra.

Nhuyễn kiếm của Kinh Hồng và Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đều là những thứ tồn tại như thần binh lợi khí, khiến những người Quỷ Môn đang xông tới đều bị uy hiếp mà phải lùi lại, không dám đến quá gần.

"Gầm!" Đúng lúc này, một tiếng gầm rú như rồng ngâm đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó là một luồng uy áp ập tới, bao gồm cả Tiểu Ca, tất cả mọi người đều dưới luồng uy áp đó mà quỳ rạp xuống.

Trên đỉnh cây đồng là một cái bệ đài khổng lồ, chính giữa bệ đài đặt một tế đàn.

Tế đàn vô cùng đẫm máu, trên đó dựng một bài vị bằng đồng, nhưng kỳ lạ là trên bài vị lại không khắc bất kỳ văn tự nào.

Dưới tế đàn trên bệ đài, quỳ một đám nam tử Quỷ Môn, thần sắc bọn họ trông vô cùng cung kính, trong ánh mắt còn mang theo một vẻ kiên quyết.

Lúc này một nam tử đeo mặt nạ đồng hình quỷ, tay cầm trường kiếm đồng, mặc áo giáp đồng dài, đang không ngừng lẩm bẩm trên tế đàn.

"Thiên đạo hữu linh, vạn pháp quy tông, tế bái tà thần, vạn vật tịch diệt, khứ, khứ, khứ." Giọng của nam tử này nghe vô cùng âm lãnh, như đang lên đồng, không ngừng nhảy một điệu vũ đạo vô cùng quỷ dị.

Nhìn thoáng qua, còn tưởng là có cương thi đang uốn éo cơ thể.

Vừa nói, nam tử vừa lắc chiếc chuông chiêu hồn trong tay.

Tiếng chuông nghe vô cùng trống rỗng, phảng phất có thể gọi ra vô tận ác quỷ.

"Nhất niệm tế oán hồn, quy, quy, quy." Cùng với một tiếng vang lên, từ một bên đột nhiên bước ra mấy chục nam tử cầm đại đao, đi đến trước mặt những người Quỷ Môn đang quỳ trên đất.

Khi nhìn những người này, trong thần sắc bọn họ đều mang theo một tia bi thương.

"Quy, quy, quy!" Những nam tử cầm đại đao đó lập tức hét lớn theo.

Đồng thời đại đao được giơ cao, hung hãn hạ xuống.

Từng cánh tay phải bị chém đứt gọn gàng khỏi thân thể những người đó, máu tươi như suối phun, trực tiếp từ chỗ cánh tay bị chặt của họ phun ra.

Cũng thật kỳ lạ, khoảnh khắc máu tươi rơi xuống, mặt đất của bệ đài đồng lại tỏa ra một luồng ánh sáng màu đỏ sẫm.

Bệ đài như một con ác ma, máu tươi nhanh chóng thấm vào mặt đất của bệ đài đồng, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, như thể bị bệ đài đồng nuốt chửng.

"Nhị niệm tế quỷ vương, khứ, khứ, khứ." Một mệnh lệnh phát ra, ngay cả cánh tay còn lại cũng bị chém xuống.

Phải nói rằng, ý chí của những người Quỷ Môn này vô cùng kiên định, như những tử sĩ được bồi dưỡng chuyên nghiệp.

Chương 232

Khuôn mặt nanh ác, nghiến chặt răng chịu đựng đau đớn, vậy mà không phát ra một tiếng kêu đau nào.

Chỉ là nỗi đau bị chặt đứt cánh tay thực sự quá mãnh liệt, nghiến răng đến mức trong miệng cũng cắn ra một ngụm máu tươi.

"Keng!" Chuông chiêu hồn không ngừng vang lên.

Âm thanh dồn dập đó như một lá bùa đòi mạng, chỉ nghe âm thanh thôi cũng khiến người ta cảm thấy trong lòng một trận bồn chồn.

Tiếng chuông vẫn không ngừng vang lên, cơ thể người đó cũng như một bóng ma, không ngừng nhảy múa trên tế đàn, nhìn từ xa, người ta sẽ lầm tưởng là một vũ công.

"Chiêu hồn chiêu quỷ bất chiêu mệnh, chiêu nhân gian." "Ta quỷ cật nhân thủ, ngã quỷ hát nhân huyết, ngã quỷ sát tẫn nhân thế mệnh." "Cật liễu song thối bán bão phúc, cận thặng nhân ngã thực." Những từ ngữ khiến người ta rợn tóc gáy đó mang theo âm thanh âm hiểm vang vọng.

Những đao phủ cầm đao đó cũng lập tức tụng niệm theo, khiến không khí xung quanh trở nên vô cùng áp bức và quỷ quyệt.

"Nằm xuống!" Sau khi những đao phủ đó tụng xướng xong, liền hét lớn một tiếng.

Nhận được mệnh lệnh, những người Quỷ Môn quỳ trên đất trực tiếp nằm xuống.

Đại đao từ từ được giơ lên, trong mắt những đao phủ đó tràn đầy bi thương, nhưng tay lại không hề có chút do dự nào.

Ánh đao lóe lên, hai chân của những người Quỷ Môn nằm trên đất

trực tiếp bị chặt xuống.

Máu tươi như suối phun từ tứ chi bị chặt đứt phun ra.

Bị ảnh hưởng bởi máu tươi, ánh sáng đỏ như máu trên bệ đài trở nên vô cùng yêu dị.

Những người Quỷ Môn nằm trên đất, bây giờ chỉ còn lại một cái đầu và một thân mình, đau đớn mở miệng, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ im lặng gào thét vào không khí.

Những người như "nhân côn" đó lúc này sắc mặt trở nên trắng bệch, màu xám tro trực tiếp bao phủ toàn thân họ.

Những đao phủ đó lập tức lấy ra một cái hồ lô từ thắt lưng, sau khi mở hồ lô, một luồng sương mù màu xanh lục tím từ miệng hồ lô bay ra.

Bọn họ lập tức đổ chất lỏng trong hồ lô vào miệng những người đó.

Cũng thật thần kỳ, sau khi thứ trong hồ lô vào miệng, những người Quỷ Môn vốn suy yếu sắp chết, trán lại tức khắc hồng hào trở lại.

Tuy tứ chi bị chặt vẫn đang chảy máu, nhưng lúc này, tinh thần của họ lại vô cùng sung mãn, thậm chí, tinh thần của một người sống bình thường cũng không mạnh bằng họ.

Từ đầu đến cuối, chiếc chuông của người tế tự đó vẫn chưa dừng lại.

Thấy những đao phủ đó đã làm xong mọi việc, người tế tự mới đặt chiếc chuông đó lên bàn thờ của tế đàn.

"Ngã tế tự quỷ tà, triệu hoán ngã quỷ." "Ngã thân phi ngã thân, ngã huyết phi ngã huyết." "Duy hữu ngã hồn linh, phương vi quỷ tà vật."

“Kim nhật hiến nhục thân, quỷ tà thực dụng.” “Duy vọng quỷ thần liên, phá ngã chú hồn mệnh.” Người tế tự vừa dùng giọng nói khiến người ta rợn tóc gáy niệm pháp chú, vừa không ngừng nhảy múa.

Dưới ánh lửa đỏ như máu âm u xung quanh, người này thật sự giống như bị tà vật nhập vào, trên người mang theo một vẻ quỷ dị khác thường.

Những “nhân côn” nằm trên đất, lúc này cũng từng câu từng câu niệm theo, chỉ là không giống với người tế tự đó, bây giờ giọng nói của họ nghe lại vô cùng cao vút kích động.

Phảng phất như cái chết đối với họ là một chuyện vô cùng thiêng liêng.

“Quỷ tà cụ ngôn cáo, yếu cát nhân bì.” “Nhân bì đương y truyện, vãng khứ nhân gian hí.” Sau khi chú pháp được niệm xong, mấy tên đao phủ đó trực tiếp quỳ xuống đất, chỉ là lúc này con dao trong tay đã biến thành giống như dao phẫu thuật.

Chúng không ngừng cắt trên người những “nhân côn” đó, từng chút từng chút lột da thịt xuống.

Tà pháp yêu dị vẫn đang tiếp tục, lúc này nếu có bất kỳ người ngoài nào ở đây, nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Nhưng chuyện kinh khủng như vậy, đối với những người Quỷ Môn có mặt ở đây, lại như biến thành chuyện thiêng liêng nhất trên đời.

Thậm chí, lúc này, bất kể là những người Quỷ Môn đang bị lột da, hay những đao phủ đó, trên mặt đều tràn đầy vẻ trang nghiêm như đang hành hương.

“Gầm!” Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm kinh thiên

động địa vang lên.

Chương 233

Bị ảnh hưởng bởi tiếng rồng ngâm, toàn bộ cây đồng đều rung lên nhè nhẹ, như thể xảy ra động đất, cây đồng này sắp hoàn toàn sụp đổ.

Dưới tiếng rồng ngâm, lúc này ánh sáng đỏ như máu trên bệ đài cũng đã mờ đi không ít.

Tuy bây giờ trên mặt người tế tự đó đeo một chiếc mặt nạ, khiến người ta không thể nhìn rõ thần sắc của hắn.

Nhưng lúc này tất cả mọi người có mặt đều có thể cảm nhận được sự căng thẳng bất an của người tế tự này.

Người tế tự trước tiên ngẩn ra, sau đó từ hai lỗ mắt lộ ra trên mặt nạ, đều có thể cảm nhận rõ ràng một luồng kinh hãi đậm đặc không thể tan đi.

"Chết tiệt, chẳng lẽ là… người đó?

Người đã nhận được Hiên Viên Kiếm, sở hữu huyết mạch rồng vô cùng tinh thuần?

Chết tiệt, sao hắn lại ở đây?" Giọng của người tế tự cũng trở nên sắc nhọn hơn không ít, nghe giọng nói, cho người ta cảm giác như có rất nhiều kim loại đang không ngừng ma sát bên tai, lại như móng tay cào bảng đen, khiến người ta toàn thân nổi da gà.

"Không được, nhanh lên, tăng tốc độ, nếu không, một khi buổi tế bị phá hủy, chúng ta sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, sau này e rằng sẽ không còn cơ hội thay đổi vận mệnh nữa." Lời vừa dứt, bất kể là những đao phủ kia hay những người Quỷ Môn đang bị lột da, trong mắt đều tràn đầy vẻ điên cuồng. … Sở Long bây giờ đầu óc có chút choáng váng.

Lúc nãy khi thấy đám rắn độc đó tản ra bốn phương tám hướng, trong lòng anh lập tức lo lắng.

Đang chuẩn bị sử dụng Hiên Viên Kiếm, trong đầu lại xuất hiện một thông tin.

Sở Long lập tức dùng Thanh Hồng Kiếm rạch lòng bàn tay, bôi máu tươi lên hình xăm rồng trên cánh tay.

Hầu như ngay khoảnh khắc máu tươi được bôi lên, Sở Long cảm thấy máu toàn thân như đang bốc cháy, một luồng khí tức vô cùng nóng bỏng từ trên người anh tỏa ra.

Ngay sau đó trong đầu anh truyền đến một tiếng "Duang".

Âm thanh đó vang dội đến mức khiến cơ thể Sở Long rung lên dữ dội.

Đang lúc Sở Long không biết đã xảy ra chuyện gì, những con rắn độc sặc sỡ vốn đang bỏ chạy lại như bị thi triển định thân pháp, toàn bộ đều bị đóng băng tại chỗ.

Những con rắn này ngẩng cao thân mình, cơ thể run lẩy bẩy.

Như đang hành hương, chúng hướng đầu về phía Sở Long.

Cũng chính lúc này, cái đuôi rồng từng xuất hiện khi anh uống giọt Chân Long Huyết kia lại một lần nữa xuất hiện.

Thần long vẫy đuôi, nhanh chóng quét qua thân thể những con rắn đó.

Hầu như trong nháy mắt, toàn bộ đám rắn độc đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trên mặt đất chỉ còn lại một vũng máu đỏ.

Đuôi rồng chỉ tồn tại trong chốc lát, trong nháy mắt liền hoàn toàn tan biến.

Sở Long cơ thể hơi loạng choạng, nếu không lập tức dùng Thanh Hồng Kiếm chống xuống đất, e rằng lúc này anh đã ngã xuống đất.

Trong đầu Sở Long "ong ong" vang lên, như có vô số âm thanh truyền ra.

Nếu bây giờ có người ở bên cạnh Sở Long, nhất định có thể thấy, lúc này khuôn mặt Sở Long đã trở nên trắng bệch.

Không còn cách nào khác, Sở Long mới miễn cưỡng ngồi xuống đất, nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị hồi phục sức lực.

Một lát sau, sắc mặt Sở Long mới hơi hồi phục một chút.

Sở Long kinh hãi nhìn hình xăm trên tay mình.

Sức mạnh lúc nãy dường như không chỉ suýt chút nữa đã hút cạn sức lực trên người anh, mà ngay cả sức mạnh của hình xăm cũng sắp bị hút cạn.

Chương 234

Hình xăm vốn rất rõ ràng, giờ đã trở nên mờ đi không ít.

Thậm chí còn có xu hướng mờ dần khỏi cánh tay Sở Long.

“Long, anh Long?

Anh sao vậy?” Trong lúc Sở Long đang ngẩn người, một giọng nói lo lắng đột nhiên vang lên.

Bàn Tử và những người khác lúc này vội vã từ trên cây đồng chạy xuống.

Sở Long chau mày nhìn, lúc này trên người Bàn Tử và những người khác đều có vẻ có chút nhếch nhác, đặc biệt là Bàn Tử, ngực bị rạch một vết, máu tươi đã thấm đẫm áo.

Ngô Thiên Chân và những người khác bây giờ cũng rất nhếch nhác, tuy vết thương không nghiêm trọng như Bàn Tử, nhưng ít nhiều cũng bị thương.

Thậm chí khóe miệng Tiểu Ca cũng rỉ ra một tia máu.

Sở Long vội vàng nhìn về phía A Ninh, mới thở phào một hơi, A Ninh tuy tóc và quần áo có chút lộn xộn, thần sắc trông cũng có chút nhếch nhác, nhưng ít nhất trên người không có bất kỳ vết thương nào.

“Bàn Tử, đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại nhếch nhác thế này?

Vết thương trên người cậu là sao?” Sở Long không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, mà căng thẳng hỏi lại một tiếng.

Bàn Tử yếu ớt ngồi phịch xuống bên cạnh Sở Long, mới lẩm bẩm.

“Shit, mẹ nó, đám người Quỷ Môn đó quá tàn nhẫn, tôi đã rút súng

ra rồi, kết quả chúng lại cứng rắn chịu đạn, sau khi ăn của tôi mấy phát, chúng xông đến trước mặt tôi, cận chiến, hoàn toàn là lối đánh đổi mạng lấy mạng, phì, thật sự là một đám điên." Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, nghĩ lại chuyện trước đó, lúc này trên mặt hắn vẫn tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Vết thương của tôi là lúc đó bị gây ra, tôi đâu có ngờ chúng lại tàn nhẫn như vậy, một chút không cẩn thận đã bị người ta chém một nhát." Bàn Tử nói đến đây, hình như đụng phải vết thương, đau đến hít một hơi khí lạnh.

"Nhưng lúc đó không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại có một tiếng rồng ngâm truyền ra, đám người Quỷ Môn đó như phát điên, kinh hãi hét lên, tôi mới có cơ hội tiêu diệt chúng." Lão Kim lúc này đi tới, bổ sung một câu, nói xong, khi Lão Kim nhìn Sở Long, trong mắt mang theo một vẻ nghi ngờ không chắc chắn.

"Chủ nhân, tiếng rồng ngâm lúc nãy, chẳng lẽ là ngài làm ra?" Tuy mọi người đều cảm thấy không thể tin được, nhưng từ khi quen biết Sở Long, anh đã mang đến cho mọi người quá nhiều kỳ tích.

Vì vậy lúc này, sau khi thấy Sở Long gật đầu, Bàn Tử và những người khác tuy kinh ngạc, nhưng cũng không lộ ra vẻ quá bất ngờ.

Lão Kim lập tức giơ ngón tay cái với Sở Long.

"Chủ nhân, Lão Kim vì có thể phục vụ một cường giả như chủ nhân mà cảm thấy kiêu ngạo." "Anh Long, tiếng rồng ngâm đó là anh làm ra à, chẳng lẽ anh thật sự là truyền nhân của rồng?" "Quen biết anh Long là chuyện đúng đắn nhất đời tôi." Lão Kim và những người khác lần lượt tán dương, ngay cả Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng, cũng dùng thần sắc phức tạp liếc Sở Long một cái, học theo mọi người giơ ngón tay cái với anh.

"Thật sự rất mạnh." Trong khi mọi người đều kinh ngạc trước

thực lực của Sở Long, A Ninh và Kinh Hồng hai người thần sắc lại vô cùng nghiêm trọng.

Rõ ràng so với năng lực chiến đấu mạnh mẽ và năng lực thần kỳ của Sở Long, A Ninh và Kinh Hồng hai người càng quan tâm đến sự an toàn của Sở Long hơn.

"Anh Long, lúc nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh có bị thương ở đâu không?" Nhìn Sở Long bây giờ một bộ dạng yếu ớt, A Ninh chau mày đến mức sắp nhíu lại thành một cục.

Kinh Hồng lúc này cũng vô cùng tự trách nhìn Sở Long, phải biết rằng cô là người hộ long, tôn Sở Long làm chủ, sự tồn tại của cô là để bảo vệ Sở Long, không để Sở Long bị thương.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trong mắt Kinh Hồng, bộ dạng bây giờ của Sở Long, hoàn toàn là thất bại.

"Chủ nhân, xin lỗi, tôi đã thất trách, tôi…" Nhìn vẻ tự trách của Kinh Hồng và sự lo lắng của A Ninh, Sở Long không khỏi cười lắc tay: "Thất trách cái gì mà thất trách, tôi đâu có yếu ớt như vậy, không cần lo lắng đâu." Sở Long nói xong, không khỏi nhìn về phía Bàn Tử.

"Cởi áo trên của cậu ra." Sở Long chau mày nói.

Bàn Tử "a" một tiếng, sau đó hiểu ra, biết Sở Long muốn làm gì.

Chỉ là Bàn Tử lúc này lại có chút do dự: "Anh Long, yên tâm đi, thể chất Bàn Tử tôi khỏe lắm, chảy chút máu không sao đâu, ngược lại còn có lợi cho việc giảm béo nữa.

Chương 235

Anh bây giờ cũng bị thương rồi, đừng lãng phí máu quý của anh để chữa trị cho Bàn Tử tôi.” Máu tươi của Sở Long có hiệu quả chữa thương, chuyện này mọi người đều biết rõ.

Bàn Tử lúc này tự nhiên cũng hiểu, Sở Long bây giờ làm vậy là muốn chữa trị cho hắn.

Sở Long nghiêm mặt: “Nói nhảm?

Bảo cậu cởi, mẹ nó cởi ra cho tôi.” Bàn Tử hơi ngẩn ra, trong lòng có vạn lời muốn nói, nhưng kết quả lại không nói ra được lời nào.

Cuối cùng, dưới ánh mắt nhìn thẳng của Sở Long, Bàn Tử từ từ cởi áo ra.

Dưới tác dụng của máu tươi Sở Long, vết thương trên người Bàn Tử cũng đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

A Ninh bây giờ đã quen không thấy lạ, nhưng Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử hai người lại nhìn đến ngẩn người.

Hoắc Tú Tú đến gần vết thương của Bàn Tử, không nhịn được nhìn về phía Sở Long, nói: “Máu tươi thần kỳ như vậy, sau này hoàn toàn có thể mang ra bán, tuyệt đối có thể bán được giá cao đó.” Tề lão gia tử lúc này cũng vuốt râu gật đầu: “Máu tươi kỳ lạ như vậy, có lẽ thật sự có giá trị nghiên cứu rất lớn.” Sở Long cạn lời liếc hai tên dám nảy sinh ý đồ với mình.

“Muốn coi tôi là chuột bạch để làm thí nghiệm à, e rằng người đó chưa sinh ra đâu.” Trong lời nói của Sở Long tràn đầy ý vị uy hiếp.

Làm sao Tề lão gia tử và Hoắc Tú Tú lại không hiểu ý của Sở Long, hai người lập tức cười gượng.

“Cái đó, tôi…” Hoắc Tú Tú vừa định mở miệng giải thích, kết quả lúc này Sở Long lại đột nhiên rút Thanh Hồng Kiếm ra.

Tiếng kiếm ngân vang lên, Hoắc Tú Tú khó tin nhìn, Sở Long lại trực tiếp cầm Thanh Hồng Kiếm đâm về phía mình, dọa Hoắc Tú Tú không nhịn được kinh hô một tiếng, thân thể run lên, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

“…Anh muốn…” Thực ra đừng nói là Hoắc Tú Tú, lúc này tất cả mọi người có mặt đều tưởng rằng Sở Long sau đó sẽ giết chết nha đầu ăn nói không kiêng nể này.

A Ninh và những người khác vừa định ngăn cản, kết quả lại nghe một tiếng “keng” nhẹ từ trên Thanh Hồng Kiếm truyền ra.

Một thanh phi đao đột nhiên từ xa bay tới, nếu không phải Sở Long kịp thời rút Thanh Hồng Kiếm ra, e rằng bây giờ đầu của Hoắc Tú Tú đã bị phi đao đâm xuyên rồi.

“…Chuyện gì vậy?” Bàn Tử và những người khác kinh ngạc nhìn nhau, rõ ràng không ngờ lúc này lại có chuyện bất ngờ như vậy xảy ra.

Họ lập tức rút vũ khí của mình ra cẩn thận cảnh giới xung quanh.

Hoắc Tú Tú bây giờ sắc mặt cũng vô cùng khó coi, có người lại muốn giết cô?

Chưa kịp suy nghĩ, sau khi phản ứng lại, Hoắc Tú Tú lập tức rút súng lục ra, bắn loạn xạ xung quanh.

“Thằng khốn nào, dám lén lút tấn công bà đây à?

Xem bà đây có bắn mày thành cái tổ ong không.” Mọi người lúc này mới thực sự thấy được bộ dạng điên cuồng của Hoắc Tú Tú.

Tiếng súng vang dội một vùng, chỉ là bắn loạn xạ không mục đích,

rõ ràng không có tác dụng gì.

Sở Long nhặt con dao găm trên đất lên.

Có thể thấy rõ ràng, trên dao găm có một ít màu xanh sẫm, rõ ràng trên dao có tẩm độc.

Lo lắng lỡ như một nhát dao không thể giết chết, vậy thì cũng có thể dùng độc trên dao để giết người.

"Đã ra tay rồi, còn lén lút trốn tránh như vậy có ý nghĩa gì?" Sở Long chau mày nhìn về phía cành cây đồng cách đó không xa, đồng thời cổ tay dùng lực, phi đao lập tức bắn ra.

"Keng!" Nhưng ngay khi phi đao sắp bắn vào cây đồng, lại một thanh phi đao khác bay ra.

Hai con dao hung hãn va vào nhau, phát ra một tiếng vang chói tai.

Chỉ là sức mạnh của phi đao đối phương tuy mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại bị phi đao của Sở Long bắn bay đi, còn phi đao của Sở Long thì không hề có chút dừng lại nào mà tiếp tục bắn về phía cây đồng đó.

Bất đắc dĩ, người đó chỉ có thể từ trên cành cây đồng nhảy xuống.

Dù sao không phải ai cũng có thị lực như Sở Long.

Chương 236

Lúc nãy cành cây rậm rạp, nên Bàn Tử cũng không nhìn rõ người lén lút tấn công là ai.

Nhưng lúc này, có thể nhìn rõ ràng, người xuất hiện trước mặt họ là một nữ tử mặc áo choàng đen, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ đồng, chỉ là trên mặt nạ chỉ khắc hai lỗ mắt, còn lại các ngũ quan khác đều không được khắc lên.

Ở vị trí chính giữa mặt nạ, lại viết hai chữ: Tam Nguyệt.

"Tam Nguyệt của Thập Nhị Quỷ Nguyệt trong Quỷ Môn?" Khoảnh khắc nhìn thấy người này, Kinh Hồng không khỏi kinh hô một tiếng.

Tam Nguyệt có chút kiêng kỵ liếc Sở Long một cái, nhưng sau đó phát ra một tiếng cười khinh miệt: "Không ngờ, lại biết nhiều chuyện về Quỷ Môn của chúng ta như vậy.

À, hẳn là tên truyền nhân của Quỷ Môn còn sống sót lay lắt trên đời này rồi?

Ha ha, cũng thật đáng thương, Quỷ Môn đã suy tàn đến mức này, hà tất phải tiếp tục tồn tại nữa?" "Như thế này đi, nếu ngươi có thể mang theo tất cả bảo vật của Quỷ Môn đầu hàng Quỷ Môn của chúng ta, chủ nhân của chúng ta không những có thể không giết ngươi, mà còn có thể cho ngươi địa vị cao.

Thế nào?

Có muốn gia nhập chúng ta không?" Lời vừa dứt, không đợi Kinh Hồng mở miệng, Tam Nguyệt đã phát ra một loạt tiếng cười sắc nhọn, tiếng cười đó tràn đầy sự chế giễu.

Cũng chính lúc này, từng trận tiếng hú sắc nhọn từ miệng Tam Nguyệt truyền ra.

Hầu như ngay khoảnh khắc âm thanh xuất hiện, bên cạnh cô ta xuất hiện một con mãng xà sặc sỡ.

Mãng xà thân hình vô cùng to lớn, chiều dài còn đến hai ba mươi mét, uyển chuyển như một con rồng nhỏ.

Vừa mới xuất hiện, nó đã lè lưỡi về phía Sở Long và những người khác, chỉ là trên người con rắn mang theo một mùi vị kỳ lạ, khoảnh khắc ngửi thấy mùi vị đó, Bàn Tử đều cảm thấy mũi mình cay xè.

Khi Bàn Tử và những người khác nhìn con mãng xà khổng lồ này, trong thần sắc cũng tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ là bên cạnh có Sở Long, trong lòng Bàn Tử cũng không quá căng thẳng.

Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử hơi híp lại, gần như híp thành một đường, không ngừng nhìn con rắn này từ trên xuống dưới.

Sau khi Tam Nguyệt nói xong, Bàn Tử đột nhiên cười khẩy một tiếng, giọng điệu tràn đầy vẻ khinh thường.

"Xì, chẳng qua chỉ là một con mãng xà lớn mà thôi, Bàn gia tôi vừa hay đói bụng, có thể hầm rắn ăn canh rắn." Bàn Tử vung Hộ Long Đao trong tay, cười lạnh nói.

"Bàn Tử, thịt mãng xà có ngon không?" Ngô Thiên Chân lúc này gãi gãi sau gáy, bộ dạng ngây thơ vô tội hỏi: "Tôi chưa ăn canh rắn mãng xà bao giờ." Bàn Tử ha ha cười: "Ngon, đảm bảo ngon." "Bàn Tử, vậy cũng cho tôi một phần nhé, tôi cũng ăn." Hoắc Tú Tú lúc này đột nhiên lè chiếc lưỡi nhỏ đáng yêu, bộ dạng của một kẻ ham ăn.

Bây giờ vẻ mặt thoải mái tự tại của Bàn Tử lọt vào mắt Tam Nguyệt, khiến Tam Nguyệt không nhịn được chau mày.

Rõ ràng cô ta không thể ngờ rằng, đối mặt với sự uy hiếp của mình, những người này lại không hề sợ hãi, ngược lại còn dám đòi ăn con cổ xà mà cô ta đã vất vả nuôi dưỡng.

"Muốn ăn canh rắn?

Được, vậy xem các ngươi có bản lĩnh đó không." Tam Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, miệng tức khắc phát ra một tiếng cười chói tai.

Bị ảnh hưởng bởi tiếng cười, con mãng xà khổng lồ vô cùng đó lập tức uốn éo thân hình to lớn, lao về phía Sở Long một cách nhanh như chớp.

"Tôi đối phó với con rắn này, các cậu đi đối phó với Tam Nguyệt kia." Sở Long quát một tiếng, nhanh chân xông lên phía trước, cả người nhảy lên, chân phải hung hãn đá vào cái đầu đang lao xuống của mãng xà.

Sức mạnh của Sở Long vô cùng mạnh mẽ, sau một cú đá, con mãng xà đó trực tiếp phát ra một tiếng gầm rú đau đớn, đầu bị hung hãn đá xuống đất.

Sở Long một cú đá thành công, lập tức khiến trong lòng Bàn Tử tràn đầy hưng phấn.

"Đến lượt tôi biểu diễn rồi." Bàn Tử hưng phấn giơ Hộ Long Đao lên, trận đấu với người của Quỷ Môn lúc nãy khiến hắn vô cùng uất ức, bây giờ mãng xà đã bị khống chế, Bàn Tử chuẩn bị trút hết nỗi uất ức trong lòng.

Chỉ là Bàn Tử chưa kịp tiến lên, đã bị Ngô Thiên Chân một tay kéo lại.

"Bàn Tử, bây giờ không phải lúc thể hiện chủ nghĩa cá nhân đâu, chúng ta giải quyết tên này trước đã, nếu cứ kéo dài, không chừng sẽ

nảy sinh thêm rắc rối.” Ngô Thiên Chân nói xong, trực tiếp rút súng lục bên hông ra, nhắm thẳng vào Tam Nguyệt đó.

Nhìn thấy súng lục, mọi người không khỏi hơi ngẩn ra.

Chương 237

Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái với Ngô Thiên Chân: "Ha ha ha, cậu nhóc được đấy, không phải cậu vẫn luôn phản đối tôi đánh đánh giết giết sao?

Bây giờ lại chủ động đòi giết người." Ngô Thiên Chân cạn lời: "Ai nói tôi muốn giết người?

Không giết người chẳng lẽ để nó giết mình à?

Bây giờ đã đến lúc này rồi, giống như cậu nói, giết thêm một người xấu là đang cứu vô số người tốt." Bàn Tử hét lớn một tiếng "Sảng khoái", mọi người cũng lần lượt rút súng ra.

Vì có Sở Long kìm hãm, con rắn lớn đó không thể ảnh hưởng đến bên Bàn Tử, nên bây giờ họ hoàn toàn có thể buông tay một trận, không cần lo lắng về vấn đề rắn lớn.

Thế nhưng, điều khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy kỳ lạ là, bây giờ khi thấy họ rút súng ra, Tam Nguyệt đó lại không hề có ý định trốn tránh, ngược lại còn đứng yên trước mặt họ.

"Cẩn thận một chút, chuyện bất thường ắt có yêu ma, cô ta không chạy, không chừng có hậu chiêu." Kinh Hồng lẩm bẩm một tiếng.

Đối với kẻ địch, cô tuyệt đối sẽ không nương tay.

Kinh Hồng lập tức nổ súng, do trên mặt Tam Nguyệt đeo mặt nạ đồng, nên lúc này cô trực tiếp bắn về phía tim của Tam Nguyệt.

Có Kinh Hồng mở màn, Bàn Tử và những người khác cũng lập tức bắn.

"Cái quái gì?

Mẹ nó mày giả vờ ngầu à?

Vậy xem Bàn gia tao bắn mày thành cái tổ ong.” Bàn Tử hưng phấn hét lớn, lúc này trên mặt hắn đã treo một vẻ mặt thắng lợi trong tầm tay.

Chỉ là… nụ cười của hắn nhanh chóng không thể tiếp tục được nữa.

Đạn nhanh chóng rơi vào người Tam Nguyệt, nhưng dù đạn đã xuyên qua cơ thể Tam Nguyệt, nhưng Tam Nguyệt lại không ngã xuống như Bàn Tử tưởng tượng, ngược lại vẫn đứng thẳng tắp trước mặt mọi người.

Thậm chí, lúc này trên người cô ta không hề chảy ra một giọt máu nào, chỉ có một ít chất nhầy màu vàng không rõ tên từ trên người cô ta xuất hiện.

Nhưng rất nhanh, những chất nhầy đó cũng biến mất, vết thương hoàn toàn lành lại.

“Vãi cả nồi, chuyện gì thế này?

Tên này lại không sợ đạn?

Mẹ nó mày định nghịch thiên à?” Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc hét lớn một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ hãi hùng.

“Thế nào?

Các ngươi còn thủ đoạn nào khác không?” Tam Nguyệt cười như mèo vờn chuột.

Chỉ là bây giờ giọng nói của cô ta nghe lại khiến người ta có một cảm giác rợn tóc gáy.

Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, súng lại mất hiệu lực, vậy thì bây giờ chỉ có thể… “Giết!” Bàn Tử là người thực hành, trực tiếp cất

súng, cầm Hộ Long Đao nhanh chóng lao về phía Tam Nguyệt này, đồng thời xông ra còn có Kinh Hồng và Tiểu Ca.

Ba người đối với Tam Nguyệt hình thành thế bao vây, Hộ Long Đao của Bàn Tử chém tới trước tiên.

Thế nhưng, ngay khi con dao sắc bén vô cùng đó sắp chém trúng Tam Nguyệt, hai chân Tam Nguyệt lướt đi, con dao đó gần như sượt qua cơ thể Tam Nguyệt.

Chỉ là khoảnh khắc con dao đi qua cơ thể Tam Nguyệt, Tam Nguyệt trực tiếp giơ tay, ngón tay trông có vẻ nhẹ nhàng búng một cái vào lưỡi dao.

Hộ Long Đao phát ra một tiếng ma sát chói tai, Bàn Tử kinh ngạc cảm nhận được một luồng lực chấn động cực lớn truyền ra, cảm giác như bị xe tông phải, Hộ Long Đao trực tiếp tuột tay bay ra ngoài.

Chỉ một cú đánh trông có vẻ nhẹ nhàng đó, hổ khẩu của Bàn Tử đã bị chấn đến chảy máu tươi.

Bàn Tử hét thảm một tiếng, lúc này hắn hoàn toàn không phản ứng kịp, công kích của đối phương cũng đã nhanh chóng ập đến.

Bàn tay đeo găng da của Tam Nguyệt nhẹ nhàng ấn về phía cơ thể Bàn Tử.

Chương 238

Nhìn thấy cảnh này, tim Bàn Tử gần như treo lên.

Từ biểu hiện của Hộ Long Đao lúc nãy, Bàn Tử không khó tưởng tượng, nếu một chưởng này vỗ vào người hắn, kết cục của hắn tuyệt đối sẽ không tốt hơn Hộ Long Đao là bao.

Chỉ là tất cả những điều này nói ra thì dài, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Bàn Tử hoàn toàn không có thời gian né tránh.

"Tìm chết!" Đúng lúc này, công kích của Kinh Hồng cũng đã đến, nhuyễn kiếm của Kinh Hồng vô cùng sắc bén, trực tiếp cắt về phía cổ Kinh Hồng.

Kinh Hồng đang ép Tam Nguyệt, nếu lúc này Tam Nguyệt không từ bỏ việc tấn công Bàn Tử, thì Bàn Tử sẽ trọng thương, nhưng cổ của Tam Nguyệt cũng sẽ bị chém đứt.

Kinh Hồng tự cho rằng, nếu gặp phải kiểu tấn công như vậy, chắc chắn hắn sẽ chọn né tránh.

Thế nhưng cách làm của Tam Nguyệt trước mắt lại hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Kinh Hồng hoàn toàn không né tránh, dường như chẳng hề bận tâm cổ mình có bị chém đứt hay không.

Bàn tay hắn không chút do dự vỗ lên người Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy xương cốt mình như sắp gãy rời, phát ra một tiếng "rắc", sau đó thân hình béo ú bị hất bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất, miệng Bàn Tử còn phun ra máu tươi.

Bàn Tử trong lòng vô cùng căm phẫn, thầm chửi rủa Tam Nguyệt

là một tên điên.

“Mẹ nó, vì để đánh ông đây mà không tiếc cả tính mạng à?

Tên điên, đúng là đồ điên.” Bàn Tử giờ đau đến mức toàn thân co giật, nhưng dù vậy, để giải tỏa nỗi căm phẫn trong lòng, hắn vẫn không nhịn được mà chửi ầm lên.

Bàn Tử bị đánh đến choáng váng, nhưng sau khi gắng gượng chống đỡ cơ thể, nhìn rõ chuyện xảy ra cách đó không xa, hắn cảm thấy đầu mình càng thêm choáng váng.

Đòn tấn công của Kinh Hồng cũng đã giáng xuống, nhưng điều không ai ngờ tới là khi thanh nhuyễn kiếm sắc bén chém lên cổ Tam Nguyệt, nó lại chẳng thể gây ra tổn thương gì đáng kể.

Tam Nguyệt cứ như có thân kim cương bất hoại vậy.

Tam Nguyệt cũng kinh ngạc, lập tức vung thêm mấy kiếm nữa vào cổ đối phương, mỗi kiếm đều chém rất mạnh, nhưng kết quả cũng chẳng khác là bao.

Nhuyễn kiếm của hắn tuy sắc bén vô cùng, nhưng thân thể đối phương lại cũng cứng rắn vô cùng.

“Ha ha, muốn giết ta ư?

Non lắm.” Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng, Kinh Hồng vừa định rút thanh nhuyễn kiếm trên cổ Tam Nguyệt ra thì Tam Nguyệt đã trực tiếp đưa tay nắm lấy.

Chỉ thấy bàn tay Tam Nguyệt dùng sức vặn một cái, thanh nhuyễn kiếm lập tức bị vặn thành hình bánh quai chèo.

Một luồng lực xoắn cực mạnh truyền ra, dù với sức tay của Kinh Hồng, nhất thời cũng không thể nắm chặt chuôi kiếm, thanh nhuyễn kiếm tuột khỏi tay, bị Tam Nguyệt đoạt lấy.

Tam Nguyệt tóm lấy thanh nhuyễn kiếm, sau đó có vẻ rất tùy ý ném về phía Kinh Hồng.

Thanh nhuyễn kiếm lập tức như mũi tên rời cung, nhanh chóng đâm về phía Kinh Hồng.

Phải nói rằng, Tam Nguyệt vô cùng tàn nhẫn, nếu Kinh Hồng không né kịp, e là sẽ bị nhuyễn kiếm đâm xuyên tim ghim chết trên đất.

Thực lực của Kinh Hồng quả thật không thể xem thường, gần như ngay khoảnh khắc thanh nhuyễn kiếm sắp đâm trúng cơ thể, thân hình hắn trực tiếp vặn vẹo một cách vô cùng quỷ dị, vừa vặn né được.

Kinh Hồng lăn một vòng, lập tức xông lên rút thanh nhuyễn kiếm ra.

Tam Nguyệt vốn định tiếp tục tấn công, nhưng không ngờ, lúc này lại có một đòn tấn công khác ập tới.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca vung lên mạnh mẽ, với thế quét ngang ngàn quân, chém thẳng vào người Tam Nguyệt.

Ban đầu, Tam Nguyệt chẳng thèm để ý đến kiểu tấn công này.

Nhưng ngay khoảnh khắc thanh Hắc Kim Cổ Đao chém vào người, sắc mặt Tam Nguyệt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Chương 239

"A!" Tam Nguyệt hét thảm một tiếng, cơ thể lùi lại mấy bước, còn vị trí vừa bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng, lúc này lại xuất hiện một vết thương sâu hoắm thấy cả xương.

"Mẹ nó, Tiểu Ca đỉnh thật, mình liều mạng còn chẳng làm hắn bị thương được." Bàn Tử lúc này gắng gượng bò dậy từ dưới đất, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không nhịn được giơ ngón cái với Tiểu Ca.

Tiểu Ca quả nhiên là Tiểu Ca, nếu không so với Sở Long, thực lực của anh ấy vô cùng mạnh mẽ.

"...

Ngươi là ai?

Tại sao máu tươi của ngươi lại có thể làm ta bị thương?" Tam Nguyệt lúc này kinh hãi hét lớn.

Nghe thấy lời này, Bàn Tử mới chú ý, lúc này trên Hắc Kim Cổ Đao lại dính máu tươi của Tiểu Ca, quay lại nhìn vết thương của Tam Nguyệt, Bàn Tử và Kinh Hồng đều lập tức nhíu mày.

Lúc này họ mới kinh ngạc phát hiện, da thịt ở vết thương lại đang thối rữa, không phải là cơ bắp của người thường.

Một ý nghĩ lập tức hiện lên trong đầu Bàn Tử.

"Vãi, không phải người à?

Bánh ú?

Không đúng?

Bánh ú sao biết nói chuyện?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô

một tiếng.

Nghe thấy "bánh ú", Tam Nguyệt không khỏi bật ra một tiếng cười lạnh lẽo, tiếng cười thê lương vô cùng, trong hoàn cảnh này, thật sự giống như ác quỷ đang gào thét.

Kinh Hồng nhíu mày, dường như nghĩ ra điều gì đó, "...

Để giải quyết lời nguyền trên người, ngươi lại đi con đường đó?" Vẻ mặt Kinh Hồng đầy vẻ khó tin.

"Hả?

Con đường nào?

Con đường nào vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Ba người tuy đang nói chuyện, nhưng cũng không dừng tay.

Tiểu Ca và hai người kia lại ra tay, điên cuồng tấn công Tam Nguyệt.

Đã biết máu tươi của Tiểu Ca có thể làm tổn thương Tam Nguyệt, vậy thì mấy người liền lấy Tiểu Ca làm chủ lực, Bàn Tử và Kinh Hồng làm phụ trợ, cùng nhau tấn công Tam Nguyệt.

Rõ ràng là sợ máu tươi của Tiểu Ca, phản ứng của Tam Nguyệt lúc này cũng có vẻ hơi lúng túng.

"Người chết sống lại, bây giờ hắn đã biến thành trạng thái nửa người nửa cương thi, sau đó lại dùng một số bí pháp, khiến cơ thể trở nên cứng như kim cương." "Có lời đồn rằng, nếu người bị nguyền rủa chết đi, thì sức mạnh của lời nguyền cũng sẽ hoàn toàn biến mất, vì vậy ban đầu trong Quỷ Môn có một tên điên đã đề xuất ra cách này." "Chỉ là lúc đó hắn không tu luyện thành công đến trình độ nửa người nửa cương thi, ngược lại còn hại chết chính mình, vì vậy, cách làm này không còn được nhắc đến trong Quỷ Môn nữa, cũng không có

ai biết, cách làm này rốt cuộc có thực sự trừ được lời nguyền trên người hay không." "Không ngờ, Tam Nguyệt lại đi con đường này, và đã thành công." Với thực lực của Kinh Hồng mà nói, nhất tâm nhị dụng, thậm chí trong lúc chiến đấu nhất tâm tam dụng cũng không thành vấn đề.

Lúc này trong lòng Kinh Hồng vô cùng lo lắng, dù sao một khi phương pháp này thực sự có hiệu quả, vậy thì trong Quỷ Môn sẽ có thêm không ít kẻ điên, thực lực của Quỷ Môn cũng sẽ tăng mạnh.

Ngay khi Kinh Hồng nói xong, thanh nhuyễn kiếm trong tay lại vung ra.

Vừa rồi, Tiểu Ca cũng đã bôi máu tươi của mình lên thanh nhuyễn kiếm và Hộ Long Đao của Bàn Tử, vì vậy, Tam Nguyệt cũng không dám tùy tiện, liên tục lùi lại mấy bước, vừa vặn né được đòn tấn công của nhuyễn kiếm.

Nhưng kết quả là lúc này, hắn lại không chú ý, một thân hình vô cùng mập mạp lúc này nhanh chóng lao tới, trực tiếp đâm vào người hắn.

Tam Nguyệt loạng choạng một cái, thân thể nhất thời không vững sắp ngã, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca và nhuyễn kiếm của Kinh Hồng lúc này lại vung xuống.

Dường như đã quyết ăn thua đủ với cổ của Tam Nguyệt, họ lại lần nữa chém về phía cổ hắn.

Tam Nguyệt tuy vừa rồi vẫn luôn dựa vào thân thể cường hãn, lúc ban đầu chiến đấu với Bàn Tử hoàn toàn dùng thân thể để chống đỡ, nhưng không có nghĩa là hắn không biết sử dụng vũ khí.

Chương 240

Ngay khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao và nhuyễn kiếm sắp chém vào cổ Tam Nguyệt, hắn lại cũng rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông.

Nhuyễn kiếm chặn lại, trong khoảnh khắc miễn cưỡng tranh thủ được một chút thời gian, hai chân Tam Nguyệt đạp về phía trước, trực tiếp đạp vào người Tiểu Ca và Kinh Hồng.

Tam Nguyệt bây giờ dù sao cũng là thân thể nửa người nửa cương thi, sức mạnh thể chất tương đương cường đại, cũng là lý do vì sao lúc ban đầu, hắn hoàn toàn không sợ đao kiếm và súng ống tấn công.

Bây giờ, bị Tam Nguyệt đạp trúng, Kinh Hồng và Tiểu Ca hai người đều không nhịn được liên tục lùi lại mấy bước.

Nhưng Kinh Hồng vừa chuẩn bị đứng vững, đòn tấn công của Bàn Tử lại như hình với bóng ập đến.

Kinh Hồng lần này trực tiếp đỡ lấy đao của hắn, nắm đấm của gã thì đấm mạnh vào đầu Bàn Tử.

Bàn Tử trực tiếp thổ huyết bay ra ngoài, trong đầu "ong ong" loạn xạ.

Có một khoảnh khắc, trước mắt Bàn Tử tối sầm lại, có cảm giác như bị ô tô đâm mạnh vào đầu.

"Bàn Tử!" Kinh Hồng và Tiểu Ca kinh hô một tiếng, sợ lúc này Tam Nguyệt sẽ tiếp tục làm hại Bàn Tử, vội vàng lại lần nữa xông về phía Tam Nguyệt.

Tam Nguyệt rõ ràng không đặt Bàn Tử vào mắt, không thừa thắng xông lên giết Bàn Tử, mà vung vẩy thanh nhuyễn kiếm trong tay tấn

công Kinh Hồng và Tiểu Ca.

"Đáng tiếc thật, ta tuy đã biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này, nhưng lời nguyền chết tiệt đó vẫn còn, nếu không thì ta cũng không cần tiếp tục dùng cái mặt nạ chết tiệt này nữa." Giọng nói của Tam Nguyệt tràn đầy căm phẫn.

Rõ ràng lúc này hắn đang cảm thấy sự trả giá của mình không đáng.

Ba người hỗn chiến, nhất thời các đòn tấn công của họ rơi vào thế giằng co. .....

Sở Long một bên vừa dây dưa với con mãng xà, một bên cũng đang quan sát trận chiến của Kinh Hồng, vì vậy lúc này cũng rất rõ nội dung cuộc đối thoại vừa rồi.

Vốn dĩ khi thấy Bàn Tử bị tấn công, Sở Long đã chuẩn bị chạy đến giúp, nhưng con mãng xà trước mặt lại vô cùng khó thoát khỏi, giống như miếng cao dán chó, bám riết lấy hắn.

Thân thể mãng xà cũng vô cùng cứng rắn, tuy lúc này Sở Long cũng đã để Thanh Hồng Kiếm dính máu tươi của mình, nhưng vẫn không thể để lại vết thương quá sâu trên người con mãng xà.

Ngược lại độc tính trên người mãng xà lại vô cùng mạnh.

Mãng xà sau mấy lần bị Sở Long rạch ra vết thương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trực tiếp mở miệng phun ra một luồng khí mù màu đỏ máu.

Độc vụ có tính ăn mòn cực mạnh, dù tiếp xúc với mặt đất, trên mặt đất cũng truyền ra một tiếng "xèo xèo", rõ ràng là bị độc vụ ăn mòn.

Huyết mạch rồng của Sở Long quả thực cường hãn vô cùng, dù Sở Long hít phải một ít độc vụ, hắn cũng sẽ không bị trúng độc.

Nhưng dù vậy, lúc này cơ thể Sở Long cũng cảm thấy một trận đau rát, tuy không trúng độc, nhưng ảnh hưởng của độc vụ cũng có một chút, ít nhất bây giờ đầu óc Sở Long cũng có chút choáng váng, hành động cũng chậm lại một chút.

Cũng chính lúc này, Sở Long thấy Tam Nguyệt một quyền đấm vào thái dương của Bàn Tử.

"Bàn Tử!" Sở Long kinh hô một tiếng, lúc này Bàn Tử thổ huyết ngã trên mặt đất, sống chết khó lường.

Sau một thời gian ngắn tiếp xúc, Bàn Tử tuy đôi lúc có vẻ hơi không đáng tin cậy, nhưng quan hệ giữa họ vô cùng hòa hợp, mọi người cũng đã trở thành những người bạn rất thân.

Sao nỡ lòng nhìn Bàn Tử bị tên Tam Nguyệt kia giết chết chứ.

Sở Long lập tức bi phẫn hét lớn một tiếng, muốn xông đến xem Bàn Tử bây giờ thế nào rồi.

Nhưng kết quả, con mãng xà lại vô cùng có linh tính, Sở Long vừa mới chạy đi, cái đuôi khổng lồ của nó đã quật mạnh về phía đầu Sở Long.

Lúc này Sở Long vì Bàn Tử bị thương mà đỏ cả mắt.

"Đi chết đi!" Sở Long hét lớn một tiếng, Hiên Viên Kiếm đột nhiên được thi triển.

Nhưng để bảo tồn sức mạnh, Sở Long không để Hiên Viên Kiếm thi triển ra ngọn lửa vàng cường hãn đó.

Chương 241

Dù vậy, Sở Long tin rằng với độ sắc bén của Hiên Viên Kiếm mà nói, đối phó với một con mãng xà như thế này là quá đủ.

Sở Long gần như không thèm nhìn, trực tiếp vung Hiên Viên Kiếm trong tay lên trời, cái đuôi rắn đó lập tức bị chém ra một vết rách khổng lồ, máu tươi tuôn trào từ đuôi rắn.

"Chết!" Sở Long trong vòng vài giây ngắn ngủi trực tiếp vung ra hơn mười đường kiếm hoa, sức mạnh trên Hiên Viên Kiếm cường hãn vô song, trực tiếp chém đứt hoàn toàn đuôi rắn.

Con mãng xà rít lên một tiếng dài, cuối cùng bất lực ngã xuống vũng máu.

"Chết tiệt!" Mặc dù đã giết chết con rắn dài, nhưng miệng Sở Long lại phát ra một tiếng quát không hài lòng.

Hiên Viên Kiếm giống như một con quỷ tham ăn, dù không dùng đến luồng sức mạnh cực hạn cường hãn đó của Hiên Viên Kiếm, nhưng lúc này Sở Long cũng cảm thấy chân mình có chút lảo đảo.

Chỉ cần cầm Hiên Viên Kiếm trong tay, Hiên Viên Kiếm sẽ không ngừng nuốt chửng sức mạnh của Sở Long.

Sở Long vội vàng thu lại Hiên Viên Kiếm, rồi mới xông đến trước mặt Bàn Tử.

Sở Long kiểm tra qua cơ thể Bàn Tử một chút, rồi mới thở phào một hơi, lúc này Bàn Tử chỉ bị cú đòn mạnh làm hôn mê, tính mạng không có gì đáng ngại.

Sở Long vội vàng rạch lòng bàn tay, cho Bàn Tử uống một ít máu tươi của mình.

“Khốn kiếp, dám giết con mãng xà của tao, đi chết đi!” Sở Long vừa định đứng dậy, thì nghe một tiếng quát thê lương từ phía trước truyền đến.

Giống như Sở Long vừa bùng nổ khi thấy Bàn Tử bị thương, con mãng xà đó là do Tam Nguyệt từ nhỏ đến lớn cẩn thận nuôi dưỡng, lúc này thấy Sở Long lại giết chết con mãng xà đó, trong lòng Tam Nguyệt sao có thể không tức giận.

Hắn trực tiếp phá vỡ vòng vây của Kinh Hồng và Tiểu Ca, vung vẩy thanh nhuyễn kiếm trong tay, điên cuồng xông về phía Sở Long, một bộ dạng thế nào cũng phải giết chết Sở Long.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc Tam Nguyệt xông đến trước mặt Sở Long, lại thấy Sở Long giơ tay lên, có một tia sáng vàng lóe lên.

Sở Long lại lần nữa triệu hồi Hiên Viên Kiếm, với sự sắc bén của Hiên Viên Kiếm, trực tiếp rạch nát mặt nạ của Tam Nguyệt.

“Đứng lại!” Sở Long quát một tiếng.

Tam Nguyệt cũng là người của Quỷ Môn, trong cơ thể cũng có sức mạnh của lời nguyền, bây giờ chiếc mặt nạ chống lại lời nguyền lại bị Sở Long phá hủy, lúc này hoàn toàn không thể ngăn chặn ảnh hưởng của lời nguyền.

Tam Nguyệt đang xông đến trước mặt Sở Long thân thể lập tức cứng đờ.

Trong tay nắm chặt thanh nhuyễn kiếm, trên mặt đầy vẻ căm phẫn và dữ tợn, nhưng lại không thể cử động cơ thể dù chỉ một chút.

“Chủ nhân, để tôi giết hắn.” Kinh Hồng xông đến trước mặt Tam Nguyệt, chuẩn bị lập tức ra tay.

Nhưng kết quả, lại trực tiếp bị Tiểu Ca ngăn lại.

“Anh làm gì vậy?

Sao không để tôi giết hắn, vừa rồi hắn suýt nữa đã giết Bàn Tử rồi.” Kinh Hồng căm phẫn nói.

“Long ca giữ hắn lại chắc chắn có lý do, Kinh Hồng đừng manh động, nếu không sẽ phá hỏng kế hoạch của Long ca.” Người nói là A Ninh, lúc này A Ninh dẫn theo Hoắc Tú Tú mấy người nhanh chóng chạy đến.

Thực ra lúc bắt đầu chiến đấu, A Ninh và Lão Kim cũng muốn tham gia chiến trận.

Nhưng kết quả lại bị Sở Long ngăn lại, dù sao ở đây có không ít người của Quỷ Môn, Sở Long cũng không dám đảm bảo, trong lúc chiến đấu với Tam Nguyệt và con mãng xà đó, liệu có người của Quỷ Môn nào khác lén lút xuất hiện hay không.

Hoắc Tú Tú, Tề lão gia tử và Ngô Thiên Chân chắc chắn bị tấn công lén là dính ngay, vì vậy mới để A Ninh và Lão Kim ở lại bảo vệ ba người.

Vừa nghe lời này, trên mặt Kinh Hồng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi có chút lúng túng nhìn về phía Sở Long, rõ ràng lúc này hắn cũng đã phản ứng lại.

“Chủ nhân, xin lỗi, tôi... tôi quá bốc đồng.” Nhìn thấy bộ dạng lo lắng sợ bị trách mắng của Kinh Hồng bây giờ, Sở Long không khỏi cười lắc đầu, “Không sao, cậu cũng vì lo lắng cho sự an toàn của Bàn Tử mới làm như vậy.” Nói xong, Sở Long không khỏi liếc nhìn Bàn Tử trên đất, rõ ràng vết thương vừa rồi khá nghiêm trọng, lúc này sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, cũng chưa tỉnh lại từ cơn hôn mê.

“Cái mặt nạ đồng này chắc là làm từ cây thanh đồng thụ nhỉ, ha ha, quả thực lợi hại, lại có thể dùng cây thanh đồng để ngăn chặn lời

nguyền huyết mạch, chỉ đáng tiếc, bây giờ mặt nạ không còn, ngươi làm sao ngăn chặn đây?

Chương 242

Bây giờ, trả lời câu hỏi của ta, các ngươi rốt cuộc đang làm gì ở đây?" Đây cũng là lý do Sở Long giữ lại Tam Nguyệt, không giết chết hắn.

Có thể thấy rõ ràng, lúc này sau khi nghe Sở Long hỏi, trên mặt Tam Nguyệt rõ ràng lộ ra vẻ giằng xé đấu tranh.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng hắn không thể chống lại ảnh hưởng của sức mạnh lời nguyền.

"Để giải trừ lời nguyền trên người." Lão Kim và những người khác nhìn nhau, rõ ràng không ngờ lúc này Tam Nguyệt lại nói ra những lời như vậy.

"Giải trừ lời nguyền?

Các người tìm được cách giải trừ rồi sao?" Lão Kim không nhịn được mở miệng hỏi một tiếng, chỉ là khiến Lão Kim có chút lúng túng, sau khi nghe hắn hỏi, Tam Nguyệt căn bản không mở miệng trả lời.

Lão Kim mắng một tiếng "mẹ nó", mới phản ứng lại, người bị trúng lời nguyền, chỉ nghe theo mệnh lệnh của người có huyết mạch rồng, đối với mệnh lệnh của người khác, căn bản sẽ không để ý tới.

Lão Kim lập tức có chút bối rối.

"Trả lời câu hỏi của Lão Kim." Lúc này, Sở Long nói một câu như vậy, nghe Sở Long nói xong, Lão Kim nhìn về phía Sở Long với vẻ mặt có chút cảm kích.

Xem đi, chủ nhân của mình, là một người chủ nhân sẽ vì mình mà suy nghĩ trong những lúc như thế này.

“Đại tế ti của chúng ta đã tìm ra cách giải quyết, trong cây thanh đồng có sức mạnh tà ma, chỉ cần thông qua huyết tế, có thể dẫn động sức mạnh tà ma đó, từ đó phá vỡ lời nguyền bên trong chúng ta, bây giờ đại tế ti đang ở trên đó cử hành nghi thức tế lễ.” Nói thật, lúc này Tam Nguyệt có một thôi thúc, hận không thể trực tiếp cắn đứt lưỡi của mình.

Chỉ đáng tiếc, dưới ảnh hưởng của lời nguyền huyết mạch, chết cũng khó, đừng nói là cắn lưỡi tự vẫn.

Nghe xong lời này, trong lòng Sở Long và những người khác “lộp bộp” một tiếng.

“Không được, không thể để nghi thức tế lễ thành công.” Sở Long vừa nói vừa hai tay nắm lấy đầu Tam Nguyệt, trực tiếp vặn gãy cổ hắn.

Cũng thật kỳ lạ, lúc Tam Nguyệt ngã xuống, Bàn Tử lại từ từ mở mắt ra.

Chỉ là lúc này Bàn Tử yếu đi rất nhiều, mắt chỉ hơi hé mở, lại hoàn toàn không nhìn rõ sự vật.

Chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, trong đầu cũng truyền đến từng trận tiếng “ong ong”.

Tình trạng như vậy kéo dài chừng vài phút, mới hơi dịu đi, ít nhất hành động của Bàn Tử cũng miễn cưỡng được.

Tuy lúc này trong lòng Sở Long có chút lo lắng, nhưng dù sao sự an toàn của Bàn Tử là quan trọng nhất.

“Kinh Hồng, A Ninh, Hoắc Tú Tú, Tề lão gia tử và Lão Kim, các người ở lại đây bảo vệ Bàn Tử, tôi và Tiểu Ca hai người đi lên là được rồi, trên đó rất nguy hiểm...” Sở Long sắp xếp như vậy.

Nhưng rõ ràng Kinh Hồng thế nào cũng không chịu đồng ý, đều

biết trên đó rất nguy hiểm, sao có thể cam tâm nhìn Sở Long đi mạo hiểm chứ?

"Meo!" Sở Long còn chưa nói xong, kết quả lại nghe thấy một tiếng mèo kêu truyền ra.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Cửu Mệnh Miêu, chỉ là lúc này Cửu Mệnh Miêu lại ngoan ngoãn nằm trong lòng A Ninh, căn bản không phát ra tiếng kêu.

Cửu Mệnh Miêu lập tức nhảy khỏi lòng A Ninh, ánh mắt chăm chú nhìn về phía lối đi dẫn đến cây thanh đồng.

"Meo!" Lần này thật sự là Cửu Mệnh Miêu kêu lên.

Thấy Cửu Mệnh Miêu lúc này cong lưng lên, bộ dạng vô cùng cảnh giác nhìn về phía trước, dường như ở nơi đó có kẻ địch mạnh mẽ xuất hiện.

Trong lòng Sở Long và những người khác "lộp bộp" một tiếng, trong lòng hiểu rõ, rõ ràng người của Quỷ Môn lại đến cản trở.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Chỉ thấy lúc này lại có một đám "mèo" lớn từ trên cành cây thanh đồng chạy ra.

Chỉ là đây không phải là những con "mèo" bình thường, mà là từng con thi miêu, thân thể của thi miêu vô cùng to lớn, gần bằng một con hổ nhỏ.

Da thịt trên người lúc này đều đã thối rữa hoàn toàn, ở vị trí mắt mèo của thi miêu, lại có một luồng ánh sáng xanh u tối tỏa ra.

Chương 243

Sở Long liếc mắt nhìn qua, kinh ngạc phát hiện, số lượng thi miêu ở đây lại có đến hơn hai mươi con.

Cửu Mệnh Miêu lúc này "meo" một tiếng, nhưng sau khi nhìn rõ những con thi miêu này, Cửu Mệnh Miêu ngược lại thả lỏng tư thế tấn công, tự mình ngồi xuống đất, hoàn toàn không có ý định tiếp tục tấn công.

Những con thi miêu đó cũng không biết là vì bị Cửu Mệnh Miêu uy hiếp, hay vì mệnh lệnh nào đó, lúc này cũng không lập tức tấn công, chỉ đứng thành từng nhóm ở không xa Sở Long mà thôi.

"Chậc chậc, không ngờ đấy, lại có bản lĩnh như vậy, lại có thể giết được Tam Nguyệt." Đúng lúc này, một giọng nói sắc bén vô cùng đột nhiên truyền ra.

Mọi người lại lần nữa nhìn sang, lúc này có một người đàn ông mặc áo choàng đen đi ra, trên mặt người đàn ông này đeo một chiếc mặt nạ gần giống với Tam Nguyệt trước đó.

Điểm khác biệt duy nhất là trên mặt nạ của Tam Nguyệt viết chữ "ba", còn trên mặt nạ của hắn thì viết chữ "hai".

"Nhị Nguyệt?" Lão Kim không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Người đàn ông chế nhạo cười một tiếng, "Mù à?

Chữ hai to như vậy viết ở đây, không thấy sao?

Không sai, lão tử là Nhị Nguyệt." Không giống với Tam Nguyệt trước đó, Nhị Nguyệt ít nhất bây giờ trông vô cùng ngông cuồng.

Lão Kim bị hắn nói đến mức cạn lời đảo mắt, "Nhị?

Ha ha, tôi thì thấy rồi, không ngờ có người lại khắc chữ 'nhị' lên mặt nạ, đúng là một hành động ngớ ngẩn." Lão Kim theo Bàn Tử lâu ngày, cũng có chút học thói xấu, ít nhất khoản cà khịa cũng có chút công lực của Bàn Tử.

Bị người ta nói móc như vậy, Nhị Nguyệt rõ ràng vô cùng tức giận, nhưng lúc này Sở Long một bước tiến lên, tay cầm Thanh Hồng Kiếm, khí thế ngút trời nhìn Nhị Nguyệt.

"Đến báo thù cho Tam Nguyệt à?" Vừa nghe lời này, Nhị Nguyệt không khỏi hơi sững sờ, rồi cười lớn lắc đầu.

"Báo thù cho Tam Nguyệt?

Ngươi tưởng lão tử có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy sao?

Thằng biến thái Tam Nguyệt đó, mẹ nó tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, cũng may là không thành công, nếu không môn chủ mà ra lệnh cho ta cũng dùng cách đó để trừ lời nguyền, lão tử thà chết còn hơn." Nhị Nguyệt cười nhún vai, "Cho nên, lão tử phải cảm ơn ngươi mới đúng, để cảm ơn, ta sẽ cho ngươi vinh hạnh được chết trong miệng đám thi miêu của ta." Nhị Nguyệt lại ngông cuồng cười lớn.

Mọi người đều cạn lời, Sở Long ngay cả đám rắn độc đó cũng có thể chém giết, lẽ nào lại sợ mấy con thi miêu này?

Quả nhiên gã này trông không được thông minh cho lắm.

Nhưng từ trong lời nói của người này, Sở Long cũng thu được một số thông tin, cái gọi là Thập Nhị Quỷ Nguyệt dường như không phải rất đoàn kết.

"Ha ha!" Sở Long đang chuẩn bị ra tay thì kết quả lại đột nhiên nghe thấy một tiếng cười lạnh truyền ra.

So với Nhị Nguyệt, giọng nói của người này nghe có vẻ càng thêm

âm u và sắc bén.

Chỉ là người đó chưa xuất hiện, xuất hiện trước lại là một đàn chuột lớn, những con chuột này trông y hệt những con thi thử mà Sở Long gặp ở gần thiên quan trước đó, nếu thực sự phải tìm ra một điểm khác biệt, thì chỉ có thể là những con thi thử này càng hung dữ hơn, tròng mắt cũng giống như những con thi miêu kia, đang tỏa ra từng trận ánh sáng xanh u tối.

"Lão chuột thối, ngươi cũng đến rồi à?

Không tin một mình ta không xử lý được sao?" Rõ ràng Nhị Nguyệt và người này có mâu thuẫn, lúc này chỉ nghe thấy giọng nói của người đó, đã khiến Nhị Nguyệt cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, Sở Long cũng đã nhìn thấy bộ dạng của người mới xuất hiện.

Ăn mặc y hệt Nhị Nguyệt và Tam Nguyệt, điểm khác biệt duy nhất là trên chiếc mặt nạ đồng viết chữ "một".

"Ồ?

Nhất Nguyệt trong Thập Nhị Quỷ Nguyệt à?

Xem ra, là lão đại trong số các ngươi rồi?" Người này vừa xuất hiện, Sở Long lập tức nói.

Từ lúc người đàn ông này xuất hiện, qua biểu hiện của Nhị Nguyệt, Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng mâu thuẫn giữa hai người không phải là một sớm một chiều, để chứng minh điều này một cách rõ ràng, cho dù trên mặt người này đeo mặt nạ đồng, nhưng Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng, Nhất Nguyệt sau khi nghe lời này, rõ ràng đã hơi sững sờ.

Chương 244

Nhưng rõ ràng hắn đối với lời nói như vậy của Sở Long khá là hài lòng, lập tức "ha ha" cười lớn.

"Không tồi không tồi, có mắt nhìn đấy, đáng tiếc ngươi là kẻ thù của ta, nếu không thì chỉ bằng câu nói vừa rồi, ta đã muốn cùng ngươi uống rượu nói chuyện rồi, ha ha, yên tâm đi, lát nữa ta sẽ cố gắng để lại cho ngươi một cái xác toàn thây." Giọng nói âm lãnh đó như tiếng móng tay cào bảng đen, vừa nghe thấy giọng nói này, Lão Kim đã có cảm giác rùng mình.

"Nói bậy, có mắt nhìn cái con khỉ, ta thấy là đồ rác rưởi, mắt nhìn của rác rưởi." Sự thật cũng đúng như Sở Long nghĩ, lúc này nghe Sở Long nói xong, Nhị Nguyệt lập tức không hài lòng hét lớn.

Nhị Nguyệt chỉ mạnh vào Sở Long, quát lớn, "Ta thấy ngươi mới là đồ mù, ai nói với ngươi, thực lực của Thập Nhị Quỷ Nguyệt được xếp hạng theo tháng?

Nếu không phải lão tử thích tháng hai, nếu thực sự xếp hạng theo thực lực, lão tử mới nên trở thành người của Nhất Nguyệt." Rõ ràng, tên Nhị Nguyệt ngông cuồng này rất để ý đến việc xếp hạng thực lực.

Hai tên oan gia này, lúc này lại cũng không vội tấn công Sở Long, tự mình cãi nhau.

"Ha ha, ta thấy ngươi đúng là nhị, đầu óc cũng muốn trở thành đệ nhất à?

Mơ đi, một người có thể khắc chữ 'nhị' lên mặt thì có thể có bao nhiêu bản lĩnh chứ?

Ta thấy ngươi là đồ ngốc." Nhất Nguyệt tranh phong tương đối,

khiến Nhị Nguyệt tức đến run người.

“.....” Rõ ràng tên Nhị Nguyệt ngông cuồng này bị tức không nhẹ, nhất thời ngay cả giọng nói cũng có vẻ hơi đứt quãng.

Dù sao trong mắt Sở Long, đầu óc Nhị Nguyệt có chút không được bình thường.

Vì vậy lúc này hắn cười lạnh nói, “Chứng minh thực lực không phải đơn giản sao?

Cứ trực tiếp ra tay là được rồi?

Đánh một trận với Nhất Nguyệt, có thể chiến thắng Nhất Nguyệt, chẳng phải có thể chứng minh ngươi mạnh hơn hắn sao?” A Ninh và những người khác nhìn sâu vào Sở Long, trong ánh mắt đều mang theo một chút cạn lời.

Kích tướng pháp cũ rích như vậy, thực sự không tin tên Nhị Nguyệt trước mặt sẽ mắc bẫy.

Nhưng ý nghĩ như vậy vừa mới xuất hiện trong đầu, thì thấy Nhị Nguyệt vỗ một cái lên mặt nạ đồng, vô cùng kinh hỉ hét lên một câu, “Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra cách hay như vậy nhỉ, Nhất Nguyệt, ta và ngươi đánh một trận.” Nhị Nguyệt nói xong, lại thật sự trực tiếp cầm đại đao của mình, tàn nhẫn vô cùng tấn công Nhất Nguyệt.

Biến cố quá đột ngột, mọi người đều nhìn đến có chút mơ màng, rõ ràng không ngờ, Nhị Nguyệt lại dễ lừa như vậy.

“Quả nhiên không phụ con số trên mặt nạ.” Lão Kim bất đắc dĩ lắc đầu.

Mọi người đối với câu nói này không khỏi đều gật đầu tán thành.

Nếu người của Quỷ Môn đều bất thường như vậy, thì đối phó với những người của Quỷ Môn này rõ ràng sẽ dễ dàng hơn không ít.

Rõ ràng tên Nhất Nguyệt này cũng không ngờ, lúc này Nhị Nguyệt lại không đáng tin cậy như vậy, cũng lập tức cầm dao lên, đỡ lấy đòn tấn công của đối phương.

"Tên ngốc này, mẹ nó ngươi không biết nhiệm vụ lần này của chúng ta là gì sao?

Mẹ nó nếu để bọn chúng chạy hết, trách nhiệm ai gánh." Nhất Nguyệt trong lòng vô cùng căm phẫn, thật không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Bây giờ, không chỉ có đối thủ như thần, mà còn có cả đồng đội như heo.

Nhất Nguyệt cảm thấy, quá khó rồi!

Nhất Nguyệt căm phẫn vô cùng trừng mắt nhìn tên Nhị Nguyệt đang cầm dao muốn chiến đấu với mình, cuối cùng cũng có chút hiểu ra vì sao đại tế ti lại để hắn đi cùng tên Nhị Nguyệt này.

Nhị Nguyệt thực sự quá không đáng tin cậy.

Sở Long bây giờ cũng nhìn nhau, tuy kích tướng pháp là của Sở Long, nhưng cũng không ngờ kích tướng pháp lại hiệu quả đến vậy, nhất thời, khi nhìn người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt đều mang theo một chút kinh ngạc.

Lão Kim và những người khác nhìn nhau, rõ ràng lúc này cũng không biết nên cà khịa thế nào cho phải.

Đối mặt với câu hỏi của Nhất Nguyệt, Nhị Nguyệt rõ ràng không hề cảm thấy lo lắng.

Hắn cười lạnh liếc nhìn Sở Long và những người khác ở không xa, "Không đáng lo, muốn giết bọn chúng không phải đơn giản sao?" Nói xong, miệng hắn phát ra một tiếng huýt sáo, sau đó hai mươi mấy con thi miêu như thủy triều nhanh chóng xông về phía Sở Long.

Chương 245

Tốc độ của những con thi miêu này vô cùng nhanh, gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Sở Long.

"Pằng!" Ngô Thiên Chân đứng trước mặt Bàn Tử, cầm súng trực tiếp nổ súng, dù sao bây giờ Bàn Tử đang trong cơn hôn mê, nếu không có người bảo vệ, không chừng lúc nào Bàn Tử cũng có thể bị những con thi miêu này xơi tái.

Sau một thời gian, tài bắn súng của Ngô Thiên Chân cũng có tiến bộ lớn, viên đạn trực tiếp bắn xuyên qua đầu thi miêu.

Nhưng kết quả thi miêu lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, miệng phát ra từng trận gầm rú, lập tức quay đầu xông về phía Ngô Thiên Chân.

Thấy cảnh này, Ngô Thiên Chân có tâm trạng muốn chết, dù sao vừa rồi những con thi miêu này không có ý định tấn công hắn, cũng là vì hắn nổ phát súng đó, mới thu hút những con thi miêu này đến.

"Vãi, Thiên Chân của tôi ơi, cậu muốn giết chết Bàn Tử đó à, tuy tôi cũng không thích lắm cái miệng lắm điều của Bàn Tử, nhưng làm như vậy là không tử tế đâu." Lão Kim cười lớn hét lên một tiếng, đương nhiên trong lời nói, phần lớn là ý đùa giỡn.

Lão Kim lập tức cầm dao chặn trước mặt Ngô Thiên Chân, Hộ Long Đao vung lên mạnh mẽ tấn công, chỉ là đòn tấn công của Lão Kim tuy bá đạo, nhưng không chịu nổi tốc độ của những con thi miêu này quá nhanh, một lượt chiến đấu, căn bản không có một con mèo nào bị dao chém trúng, những con thi miêu đó đều linh hoạt né được đòn tấn công của Lão Kim.

Càng khiến Lão Kim cảm thấy phiền muộn là, còn có một con thi

miêu trực tiếp vòng ra sau, lật người một cào rạch một vết trên cánh tay hắn, đau đến mức suýt nữa làm rơi Hộ Long Đao trong tay.

Cũng chính lúc này, một con mèo khác như hổ đói vồ mồi hung hăng lao về phía Lão Kim, tốc độ của những con thi miêu này quá nhanh, Lão Kim căn bản không phản ứng kịp.

Mắt thấy thi miêu sắp xông đến trước mặt, kết quả một bóng người, trực tiếp tung ra hai quyền, hai con thi miêu đó lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể bị đập bay ra ngoài.

"Chủ nhân, cảm ơn." Lão Kim cảm kích nhìn người xuất hiện trước mặt.

Vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, người cứu hắn, tự nhiên chính là chủ nhân của hắn, Sở Long.

"Cẩn thận một chút." Sở Long lập tức cầm Thanh Hồng Kiếm, chuẩn bị đi giết những con thi miêu này, nhưng lúc này, lại một trận huýt sáo truyền ra, những con chuột mà Nhất Nguyệt vốn đang điều khiển, lúc này cũng như phát điên, điên cuồng xông về phía Sở Long.

Số lượng chuột quá nhiều, liếc mắt nhìn qua, như một cơn sóng, những con thi thử này lại còn từng con một lộ ra những chiếc răng nanh dữ tợn, nếu bị cắn một miếng, e là sẽ lập tức da rách thịt nát.

Sở Long lo lắng liếc nhìn Bàn Tử và những người khác, tuy tin tưởng vào thực lực của Tiểu Ca và những người khác, nhưng số lượng chuột ở đây thực sự quá nhiều, cứ theo mức độ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị những con chuột này nhấn chìm.

Sở Long lập tức dùng Thanh Hồng Kiếm rạch vết thương của mình, rắc máu tươi về phía trước, muốn ngăn chặn những con chuột đó xông xuống từ cây thanh đồng.

"Vô dụng thôi, tuy chúng sợ máu tươi của ngươi, nhưng cũng

không thể chống lại mệnh lệnh của ta, lúc này chúng chỉ có thể lựa chọn nghe theo mệnh lệnh của ta." Nhất Nguyệt cười lạnh một tiếng, miệng lại lần nữa phát ra một tiếng huýt sáo.

Quả nhiên đúng như lời hắn nói, tuy ban đầu những con thi thử này đối với máu tươi của Sở Long cảm thấy vô cùng kiêng dè, nhưng hiện tại cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Nhất Nguyệt, những con thi thử này gần như thành từng đàn xông xuống từ cây thanh đồng, thấy cảnh này, Sở Long chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc đối phó với những con thi miêu đó, chuyển sang tấn công những con chuột kia.

"A Ninh, dùng Kim Cương Tán bảo vệ Bàn Tử." Vốn dĩ lúc này A Ninh chuẩn bị giúp Sở Long tấn công những con thi thử này, nhưng kết quả nghe thấy tiếng hét của Sở Long truyền ra, tuy trong lòng A Ninh có chút giằng xé, nhưng lúc này cũng không dám vi phạm.

"Rắc" một tiếng, Kim Cương Tán hoàn toàn mở ra, A Ninh một tay kéo Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử đến bên cạnh Bàn Tử, Kim Cương Tán giống như một chiếc bát lớn, trực tiếp úp xuống đất, trừ khi những con thi thử và thi miêu này có thể lật được Kim Cương Tán lên, nếu không thì tuyệt đối không thể tấn công được họ.

"Có vũ khí như vậy à?

Ha ha, cái ô đó có thể bảo vệ các ngươi nhất thời, chẳng lẽ có thể bảo vệ các ngươi cả đời sao?

Đợi lão tử xử lý xong tên Nhất Nguyệt này, xem lão tử lật cái ô của các ngươi lên." Nhị Nguyệt vô cùng ngông cuồng quát một tiếng.

Rõ ràng trong mắt hắn, đối thủ thực sự luôn là Nhất Nguyệt, còn Sở Long, chỉ cần hắn rảnh tay, nhất định có thể dễ dàng giết chết.

Nói xong, Nhị Nguyệt trực tiếp vung đao chém mạnh về phía Nhất Nguyệt, đao thế vô cùng dữ dội, lúc này Nhị Nguyệt căn bản không có

ý định lưu tình, rõ ràng nếu lúc này Nhất Nguyệt thật sự bị giết, hắn cũng không có một chút gánh nặng tâm lý nào.

"Điên rồi sao?" Nhất Nguyệt thật sự bị làm cho tức điên lên, lập tức né người, tránh được nhát đao điên cuồng đó của Nhị Nguyệt, đồng thời cũng giơ đại đao trong tay lên, chém mạnh về phía Nhị Nguyệt.

"Mẹ nó ngươi muốn giết ta à?" Nhất Nguyệt căm phẫn hét lên một tiếng.

Để đáp lại, Nhị Nguyệt lập tức phát ra một tiếng cười lớn ngông cuồng, "Giết ngươi?

Ha ha ha, nếu ngươi thật sự bị ta giết, vậy chẳng phải đã chứng minh ta mới là đệ nhất sao?

Một kẻ vô dụng, sao có tư cách trở thành thành viên Quỷ Nguyệt của ta chứ?" Mặc dù Nhị Nguyệt có vẻ đầu óc không được bình thường, phong cách làm việc cũng có vẻ vô cùng điên cuồng, nhưng không thể không nói, thực lực của gã này vô cùng mạnh mẽ, hai tay cầm chặt đại đao, vô cùng điên cuồng chém mạnh về phía Nhất Nguyệt, tốc độ nhanh đến mức, gần như chỉ có thể thấy ánh đao lóe lên, còn hình dạng của con dao cũng sắp không nhìn rõ nữa.

Nhất Nguyệt trong lòng tức giận, bất đắc dĩ bị tên khốn trước mặt ép quá gấp, cũng chỉ có thể chủ động lựa chọn tấn công.

Chương 246

"Chết tiệt." Rõ ràng lúc này Ngô Thiên Chân cũng gặp phải rắc rối rồi, bây giờ cậu ta cùng Tiểu Ca và Lão Kim một nhóm, ba người không ngừng vung vẩy dao trong tay, muốn giết hết những con thi miêu đang xông về phía mình, chỉ đáng tiếc, tốc độ của Ngô Thiên Chân và Lão Kim căn bản không thể theo kịp thi miêu, cuối cùng ngược lại còn bị những con thi miêu này kìm chân.

Thường thì dao của Lão Kim vừa giơ lên, con thi miêu đó đã đổi hướng rồi, nhát dao chém xuống, căn bản không có chút hiệu quả nào.

Con thi miêu đó lại trực tiếp vòng ra sau lưng, hung hăng cào mấy phát.

Có thể nói, lúc này thi miêu đang dùng cách mèo vờn chuột, để đối phó với Lão Kim và Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân không có vũ khí lạnh, Hộ Long Đao lại quá nặng, vì vậy bây giờ cũng chỉ có thể dùng súng, tuy súng không thể giết chết những con thi miêu này, nhưng ít nhất có thể ngăn chặn chúng xông tới, đồng thời nếu có con thi miêu nào muốn tấn công lén, đi tấn công Tiểu Ca và Lão Kim, Ngô Thiên Chân cũng có thể trực tiếp nổ súng, đánh bay những con thi miêu đó.

Lúc này người thu được thành quả lớn nhất chính là Tiểu Ca và Kinh Hồng.

Hai người vung vũ khí trong tay vun vút, điên cuồng tấn công những con thi miêu phía trước, tốc độ của thi miêu nhanh, nhưng tốc độ của hai người cũng không chậm chút nào, nhất thời, có năm sáu con thi miêu bị giết chết.

Đừng xem những con thi miêu này chỉ là một loại sinh vật đã chết,

thân thể đều đã thối rữa, nhưng những con thi miêu này lại dường như có một chút trí tuệ, sau khi thấy Tiểu Ca và Kinh Hồng hai người mạnh mẽ như vậy, những con thi miêu này thậm chí còn vòng qua hai người, căn bản không muốn tiếp tục tiếp xúc với hai người nữa, ngược lại không ngừng bắt đầu tấn công lén Ngô Thiên Chân và Lão Kim, khiến hai người vô cùng chật vật.

Tiểu Ca vốn muốn đi chi viện, nhưng lại có không ít thi thử xông tới, cùng Kinh Hồng cũng chỉ có thể không ngừng đối phó với những con thi thử đó.

Chỉ là sau khi giao thủ mới phát hiện, lực phòng ngự của những con thi thử này lại mạnh hơn thi miêu, đặc biệt là thân thể của những con thi thử này nhỏ, độ linh hoạt còn mạnh hơn những con thi miêu kia, nhất thời đều bị những con thi thử này kìm chân đến không thoát ra được.

"Giết!" Sở Long lúc này quát một tiếng, lúc này trong số mọi người hắn là người duy nhất còn sót lại, lúc này số lượng thi thử chết dưới chân hắn đã có một mảng lớn, nhưng số lượng thi thử này thực sự quá nhiều, dù là Sở Long, bây giờ cũng bị những con thi thử dày đặc bao vây hoàn toàn.

Nhưng, trong khoảng nghỉ của trận chiến, Sở Long lại kinh ngạc nhìn thấy, xung quanh đều sắp bị những con thi thử và thi miêu này nhấn chìm hoàn toàn, nhưng duy chỉ có một nơi giống như "vùng chân không" của thi thử và thi miêu, những tà vật này căn bản không dám đến gần.

"Tiểu Cửu, giết hết đám thi miêu và thi thử này cho ta." Rõ ràng Cửu Mệnh Miêu đối với những con thi thử và thi miêu này đều có hiệu quả áp chế cực mạnh, nếu không thì, những tà vật này cũng sẽ không không dám đến gần Cửu Mệnh Miêu.

Sở Long suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, Cửu Mệnh Miêu là vua của loài mèo, dù là thi miêu đã chết, rõ ràng cũng phải bị loại khí chất vương giả đó áp chế, không dám làm loạn trước mặt Cửu Mệnh Miêu, còn nguyên nhân Cửu Mệnh Miêu áp chế thi thử càng đơn giản hơn.

Sự áp chế đó đều đã ăn sâu vào xương cốt của chúng, dù bây giờ đã biến thành vật chết, nhưng cũng vẫn không dám làm loạn.

Cửu Mệnh Miêu vốn đang liếm móng vuốt, vừa nghe lời chủ nhân, lập tức tinh thần phấn chấn đứng lên.

Thực ra Cửu Mệnh Miêu vì linh tính quá mạnh, vì vậy cũng càng thông minh hơn, những tâm tư nhỏ nhặt đó cũng trở nên nhiều hơn và hoạt bát hơn.

Trước đây Sở Long vẫn luôn khen ngợi Đằng Long, Đằng Long cũng đại phát thần uy, khiến Cửu Mệnh Miêu vô cùng ghen tị, đặc biệt là ngay cả chủ nhân của nó cũng đi khen ngợi Đằng Long, đối với Cửu Mệnh Miêu mà nói, không khác gì một cú sốc lớn.

Thậm chí trong cảm giác của Cửu Mệnh Miêu, từ sau khi con Đằng Long đó phát uy, mọi người đều bắt đầu không coi trọng bảo bối trấn tà này nữa.

Vì vậy, từ trước đến nay Cửu Mệnh Miêu đều có chút tiêu cực lãn công, cho đến lúc này Sở Long gọi một tiếng, mới khiến Cửu Mệnh Miêu cảm thấy giá trị tồn tại của mình.

Phải nói rằng, thú cưng của Sở Long quá đỉnh, gần như sắp thành tinh rồi.

"Meo!" Một tiếng kêu, Cửu Mệnh Miêu lập tức xông về phía Lão Kim, cũng chính lúc này có một con thi miêu từ một góc độ hiểm hóc tấn công Lão Kim, tốc độ của con thi miêu đó nhanh đến mức, dù là

Ngô Thiên Chân cũng không phản ứng kịp, dù sao bây giờ Ngô Thiên Chân cũng bị mấy con thi miêu kìm chân, không thể kịp thời chi viện.

Nếu bị thi miêu tấn công, Lão Kim e là ngay cả đàn ông cũng không làm được nữa.

May mắn thay, lúc này Cửu Mệnh Miêu kịp thời đến, trực tiếp một vuốt hung hăng vỗ vào cổ con thi miêu đó, móng vuốt sắc bén hung hăng rạch một đường, giây tiếp theo con thi miêu đó không còn một chút động tĩnh nào, hoàn toàn chết dưới hạ bộ của Lão Kim.

Cửu Mệnh Miêu lúc này tiếp tục di chuyển thân thể, nhanh chóng nhảy lên vai Lão Kim.

Trước mặt Lão Kim bây giờ đang có một con thi miêu xông tới, Lão Kim chưa kịp phản ứng, Cửu Mệnh Miêu đã trực tiếp nhảy ra, móng vuốt sắc bén hung hăng vỗ về phía con thi miêu phía trước.

Chỉ trong một vuốt, thi miêu đã bị Cửu Mệnh Miêu giết chết.

"Vãi, lợi hại vậy?" "Cửu ca, anh hack à?" "Long gia, Long gia ơi, thú cưng bên cạnh ngài đều lợi hại như vậy, tôi thậm chí còn không bằng một con mèo." "Cửu ca, có năng lực mạnh như vậy, sao vừa rồi không ra tay sớm hơn...

à, không đúng, ra vuốt mèo chứ?

Nhìn Lão Kim tôi bây giờ trên lưng trên người đều có không ít vết thương này." Lão Kim và Ngô Thiên Chân hai người sau khi nhìn thấy cảnh này, không nhịn được lẩm bẩm, bộ dạng lẩm bẩm đó hoàn toàn giống như một người đàn bà oán phụ.

Muộn Du Bình lúc này kinh ngạc quay đầu nhìn Cửu Mệnh Miêu một cái, trong ánh mắt đều mang theo vẻ không thể tin được.

Chương 247

"Chắc là do áp chế chủng tộc." Tiểu Ca dù sao cũng là Tiểu Ca, tầm nhìn đó không phải là Ngô Thiên Chân và Lão Kim hai người có thể so sánh được, lập tức nhìn thấu bản chất của sự việc.

Có Cửu Mệnh Miêu gia nhập, ngược lại đã giảm bớt áp lực giữa Tiểu Ca và Kinh Hồng.

"Meo!" Để đáp lại, Cửu Mệnh Miêu lập tức kiêu ngạo kêu lên một tiếng, mắt mèo đó lại vô cùng nhân hóa phát ra một ánh mắt khinh thường.

Kết quả là tư thế kiêu ngạo của Cửu Mệnh Miêu chưa kịp thể hiện hết, thì nghe thấy một tiếng quát, "Không được giấu nghề, đám thi thử và thi miêu ở đây giao cho mày xử lý." Người nói tự nhiên là Sở Long, Sở Long vừa rồi quay đầu nhìn Cửu Mệnh Miêu phát uy, cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh cũng đã biết được nguyên do trong đó, mới quát một tiếng, giao trách nhiệm quan trọng đối phó với những con thi miêu và thi thử này cho Cửu Mệnh Miêu.

Cửu Mệnh Miêu lập tức xìu xuống, nếu là người khác nói, Cửu Mệnh Miêu căn bản sẽ không để ý, nhưng bây giờ đổi lại là Sở Long thì không giống, dù sao người ta cũng là chủ nhân của nó.

Cửu Mệnh Miêu kêu lên một tiếng, thân thể như một tia chớp nhanh chóng bắn ra, tốc độ nhanh đến mức, khiến Lão Kim và Ngô Thiên Chân đều có chút chết lặng. .....

Đây mới là thực lực thực sự của Cửu Mệnh Miêu.

Sở Long lúc này cầm Thanh Hồng Kiếm, trực tiếp xông ra khỏi vòng vây của những con thi thử, cầm trường kiếm xông về phía Nhất Nguyệt và Nhị Nguyệt đang đánh nhau ác liệt.

Phải nói rằng, thực lực của hai người đều vô cùng cường hãn, sau một hồi chiến đấu, trên người hai người đều xuất hiện những vết thương ở các mức độ khác nhau, Sở Long bây giờ xuất hiện, hoàn toàn là chuẩn bị ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Dù sao hai người đó không thể nào tàn sát lẫn nhau, nếu vì bị thương mà bỏ chạy, vậy chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội giết chết hai người sao?

Kiếm quang trên Thanh Hồng Kiếm tỏa sáng, trực tiếp xông về phía cổ Nhất Nguyệt.

Nhất Nguyệt vốn đang chiến đấu hăng say với Nhất Nguyệt đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một trận sát ý dữ dội, lập tức xoay người, miễn cưỡng né được đòn tấn công của Nhị Nguyệt, lập tức cầm đao quay người chém tới.

Khả năng phán đoán của Nhất Nguyệt quả thực mạnh, tuy không nhìn thấy tình hình phía sau, nhưng một nhát đao chém xuống, lại cũng trực tiếp chém trúng Thanh Hồng Kiếm của Sở Long.

"Thứ áo đại gia, mẹ nó dám tấn công lén? ....." Nhất Nguyệt không khỏi căm phẫn hét lớn một tiếng, lúc này hắn mới phản ứng lại là đã mắc bẫy.

Chỉ là nói chưa xong lại đột nhiên nghe một tiếng "rắc" từ con dao của hắn truyền ra, giây tiếp theo con dao lại trực tiếp nứt ra.

Thanh Hồng Kiếm vô cùng sắc bén, đặc biệt là bây giờ khi Sở Long toàn lực thi triển, luồng kiếm khí mạnh mẽ đó hoàn toàn không phải là vũ khí bình thường có thể chống đỡ.

Ngay khoảnh khắc con dao nứt ra, Nhất Nguyệt cũng hơi sững sờ, chỉ là đợi hắn phản ứng lại, mọi thứ đã hoàn toàn muộn.

Ánh kiếm của Thanh Hồng Kiếm lóe lên, trực tiếp cắt đứt đầu gã

này, hắn đến chết cũng vô cùng uất ức, đôi mắt đó trừng lớn.

"Khốn kiếp, ... ngươi lại giết Nhất Nguyệt?" Giọng nói căm phẫn của Nhị Nguyệt truyền ra, giọng nói vừa dứt Sở Long cảm thấy sau lưng truyền đến một luồng đao khí sắc bén.

Sở Long lập tức né người, mới tránh được đòn tấn công của đối phương.

Sở Long quay người lại, kinh ngạc thấy Nhị Nguyệt như một con dã thú phẫn nộ, trên mặt đầy vẻ dữ tợn, thậm chí, vì quá tức giận, lúc này biểu cảm trên mặt hắn cũng đã méo mó.

"Khốn kiếp, Nhất Nguyệt chết không đáng tiếc, nhưng hắn bị ngươi giết rồi, vậy hai người chúng ta rốt cuộc ai mới là đệ nhất cũng không phân được, ta phải giết ngươi, mẹ nó, chỉ có ngươi chết rồi, mới có thể chứng minh ta mạnh hơn Nhất Nguyệt." Vừa nghe lời này, trong lòng Sở Long vô cùng cạn lời, Nhị Nguyệt đúng là tên điên, vốn dĩ Sở Long tưởng rằng Nhị Nguyệt bây giờ tức giận như vậy là vì hắn đã giết đồng bạn, nhưng kết quả lại chỉ vì không thể phân rõ ai cao ai thấp?

Nhị Nguyệt hai tay cầm chặt đại đao, điên cuồng chém về phía Sở Long, gần như mỗi nhát đao đều nhắm thẳng vào mạng của Sở Long, muốn Sở Long chết, đừng xem Nhị Nguyệt trông có vẻ tấn công vô cùng điên cuồng, dường như có chút không theo quy tắc, nhưng thực tế đòn tấn công của gã này lại vô cùng có mục đích, mỗi nhát đao vung ra, đều không ngừng muốn dồn Sở Long vào ngõ cụt.

Nếu đổi lại là Lão Kim hoặc Bàn Tử đối mặt với Nhị Nguyệt này, e là lúc này đã vô cùng chật vật rồi.

Chỉ đáng tiếc, bây giờ người đó lại là Sở Long.

Dù đối mặt với đòn tấn công điên cuồng của Nhị Nguyệt, Sở Long

vẫn ung dung không ngừng né tránh, vừa né tránh, vừa không ngừng tiêu hao thể lực của Nhị Nguyệt, chỉ có mấy lần thực sự không thể né được, Sở Long mới giơ Thanh Hồng Kiếm lên, gạt đòn tấn công của đối phương đi.

"Thực ra, ta có một cách, có thể để ngươi và Nhất Nguyệt phân thắng bại." Sở Long trong lúc nói chuyện, cuối cùng cũng không né tránh nữa, bắt đầu chủ động tấn công mạnh mẽ, những chiêu kiếm dữ dội điên cuồng lao về phía Nhị Nguyệt.

Nhị Nguyệt rõ ràng vừa rồi đã quen với việc vây công Sở Long, Sở Long phản công mạnh mẽ đều khiến hắn nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Chương 248

Giây tiếp theo, Sở Long áp sát, "Cách đó là, ta giết ngươi, để ngươi xuống địa ngục so tài với Nhất Nguyệt một lần nữa." Nói xong, trường kiếm của Sở Long đã đâm vào bụng Nhị Nguyệt.

Sở Long giơ tay lên chính là một chưởng hung hăng vỗ vào ngực Nhị Nguyệt, đánh bay Nhị Nguyệt khỏi kiếm của mình.

Máu tươi cũng như suối phun, nhanh chóng phun ra từ vết thương của Nhị Nguyệt. .....

Trong lúc Sở Long chiến đấu với Nhất Nguyệt và Nhị Nguyệt, Cửu Mệnh Miêu cũng bắt đầu đại triển hùng uy, dưới tốc độ nghịch thiên đó, những con thi miêu đó gần như chỉ trong nháy mắt đã bị giết chết một nửa.

Những con thi miêu này cũng biết sợ, đặc biệt là lúc đó Nhị Nguyệt và Nhất Nguyệt đang bị Sở Long kìm chân, căn bản không thể tiếp tục điều khiển những con thi miêu và thi thử này.

Thi miêu chuẩn bị bỏ chạy, đáng tiếc, tốc độ của chúng sao có thể so với Cửu Mệnh Miêu mang phong thái vương giả chứ?

Cuối cùng, tất cả thi miêu đều bị Cửu Mệnh Miêu giết sạch.

Thấy Cửu Mệnh Miêu hung hãn như vậy, Lão Kim đều nhìn nhau, có chút khó tin nhìn Cửu Mệnh Miêu, còn những con thi thử kia, càng sợ đến không dám cử động.

Vừa rồi chúng cũng đã chạy, đáng tiếc Cửu Mệnh Miêu là khắc tinh bẩm sinh của chúng, lúc này sau khi khí tức vương giả trên người Cửu Mệnh Miêu tỏa ra, những con thi thử này trực tiếp bị trấn áp không dám động đậy.

Cửu Mệnh Miêu bước những bước chậm rãi mà tao nhã từ từ đi đến trước mặt những con thi thử này, chỉ một tiếng kêu, những con thi thử này lại bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau, không đầy một lát, thi thể của thi thử đã ngã đầy đất.

Sở Long sau khi giết Nhị Nguyệt, quay người nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng cũng một trận kinh ngạc, vạn vạn không ngờ năng lực của Cửu Mệnh Miêu lại mạnh như vậy.

Sở Long vẫy tay với Cửu Mệnh Miêu, gã này vô cùng có linh tính trực tiếp xông đến trước mặt Sở Long, đối với Sở Long một trận thân mật dùng đầu cọ vào lòng bàn tay Sở Long.

"Gia hỏa này lại lợi hại như vậy, trước đây thật đã xem thường ngươi rồi." Nói xong, Sở Long cười gãi gãi cổ Cửu Mệnh Miêu, làm Cửu Mệnh Miêu vui vẻ miệng phát ra một trận tiếng "gừ gừ".

Lão Kim lúc này cười đi tới, "Cửu ca tự nhiên lợi hại rồi, dù sao chủ nhân của nó là Long gia ngài mà." "Báu vật trên đời đều thuộc về người có đức, trước đây tôi còn hơi nghi ngờ, nhưng bây giờ thì tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục." Lúc này Ngô Thiên Chân cũng cười đi đến bên cạnh Sở Long.

Sau khi tình hình bên ngoài được giải quyết, A Ninh cũng thu lại Kim Cương Tán.

Điều khiến Ngô Thiên Chân bất ngờ là, Bàn Tử vậy mà cũng đã tỉnh lại.

Bàn Tử xoa xoa cơ thể mỏi nhừ, nhìn Sở Long với vẻ vô cùng cảm kích: "Long gia, tôi biết lần này chắc chắn là ngài đã cứu mạng Bàn Tử tôi.

Sau này, mạng của Bàn Tử này là của ngài, Long gia bảo tôi làm gì, Bàn Tử tôi dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan." Giọng

điệu của Bàn Tử lúc này tràn đầy sự biết ơn sâu sắc.

"Meo!" Sở Long vừa định mở miệng nói thì con mèo chín mạng đột nhiên kêu lên một tiếng chói tai, thậm chí còn cong cả lưng lên, ánh mắt nặng nề nhìn về phía thi thể của Nhị Nguyệt.

"Chuyện gì vậy?" Sở Long lẩm bẩm một tiếng.

Lúc này, chỉ thấy ở vị trí bụng của Nhị Nguyệt, dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Giây tiếp theo, một tiếng rít vô cùng sắc nhọn truyền ra từ trên người cô ta.

Tiếng rít chói tai mang theo một luồng khí tức chẳng lành, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh đó, da gà toàn thân Bàn Tử đều dựng đứng cả lên.

Con mèo chín mạng càng kêu lên bất an.

"..." Rất nhanh, Sở Long cũng hiểu ra nguyên nhân tại sao con mèo chín mạng lại kêu như vậy.

Vô số con rết, bọ cạp, nhện xuất hiện, từ trên cây thanh đồng bò xuống, tràn ngập tràn về phía Sở Long.

"...Chết tiệt, mẹ nó có thôi đi không?" Sở Long không nhịn được mà quát lên.

Những thứ này đều không phải vật tầm thường, trên thân tam độc tỏa ra từng làn sương mù màu đen.

Tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, chỉ chậm hơn thi miêu lúc trước một chút mà thôi.

"E rằng chúng đã trở thành tà vật, không phải tam độc thông thường." Sở Long nhíu chặt mày, "Tiểu Ca." Nói rồi, Sở Long liếc mắt về phía Muộn Du Bình.

Chương 249

Rõ ràng lúc này Muộn Du Bình cũng hiểu ý Sở Long, giống như anh, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp rạch lòng bàn tay, máu tươi nhỏ giọt ra.

Sở Long và Tiểu Ca bây giờ phải dùng máu tươi của mình để bao vây mọi người.

Bởi lẽ số lượng độc vật ở đây thực sự quá nhiều, nếu chỉ để lại một ít máu tươi trên người Ngô Thiên Chân, e rằng không thể có hiệu quả thực sự.

Đồng thời, lựa chọn chạy trốn rõ ràng cũng không thực tế.

Với tốc độ của họ, chắc chắn không thể chạy nhanh hơn những con độc vật kia.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn là theo Sở Long thấy, những con độc vật này chỉ bị tiếng rít trước khi chết của Nhị Nguyệt thu hút, chứ không phải do có người điều khiển.

Nếu đã vậy, chúng sẽ kiêng dè máu tươi của anh, nếu không, nếu có người điều khiển, Sở Long và Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Dù sao thì nỗi sợ hãi của những độc vật tà túy này đối với máu tươi hoàn toàn không thể chống lại mệnh lệnh của kẻ điều khiển.

Nhưng cũng chính vì thế, lượng máu mà Sở Long phải chảy ra bây giờ càng nhiều hơn, tốc độ cũng chậm đi một chút, nhưng tốc độ của đám độc vật lại không hề chậm.

Mặc dù bị ảnh hưởng bởi máu tươi, không dám đến gần, nhưng chúng hoàn toàn có thể xông vào từ những khoảng trống chưa được

bao vây.

Bàn Tử vì vừa mới tỉnh lại, khả năng hành động của cơ thể hoàn toàn không thể so sánh với trước đây.

Mắt thấy đám bọ độc sắp xông đến trước mặt Bàn Tử, A Ninh đột nhiên biến sắc.

A Ninh lập tức rút dao quân dụng rạch lòng bàn tay, học theo hành động trước đó của Sở Long, trực tiếp vắt máu tươi ra, vẩy về phía trước mặt Bàn Tử.

Ngay khoảnh khắc máu tươi văng ra, đám độc vật kia như gặp phải thiên địch, lập tức lùi lại mấy bước, muốn tránh xa máu tươi của A Ninh.

"Cảm ơn." Lưng Bàn Tử giờ đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, sau khi hoàn hồn, anh vội vàng nói lời cảm ơn.

Kinh Hồng và Ngô Thiên Chân lúc này lập tức hành động, một người trực tiếp nổ súng, một người dùng trường kiếm chém tới, tiêu diệt toàn bộ đám độc vật đã xông vào.

Cũng chính lúc này, Sở Long và Muộn Du Bình đã hoàn thành vòng vây bằng máu tươi.

Xung quanh là vô số độc trùng dày đặc, nhìn ra xa, nơi đây hoàn toàn biến thành một biển độc trùng.

Dù Sở Long không mắc chứng sợ không gian hẹp, nhưng khi thấy cảnh này cũng cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Cũng may là Sở Long đã phản ứng kịp thời, tạo ra một "vùng chân không" mà độc trùng không thể tiến vào, tạm thời cũng an toàn.

"A Ninh, ...sao máu của cô cũng đuổi được côn trùng vậy?" Sau khi hơi thả lỏng, Bàn Tử không nhịn được mà hỏi ra thắc mắc trong

lòng.

Câu nói vừa thốt ra, Ngô Thiên Chân và những người khác cũng không khỏi tò mò nhìn sang.

Điều khiến người ta cảm động là, lúc này A Ninh lại dùng một ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn Sở Long, trong mắt tràn đầy yêu thương.

"Trước đó anh Long đã cho tôi ăn Kỳ Lân Kiệt, nên máu của tôi cũng có thể xua đuổi những con bọ độc này." Nghe A Ninh giải thích, trên mặt Bàn Tử và những người khác đều lộ vẻ ghen tị, đặc biệt là Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng, trong mắt họ không hề che giấu sự ngưỡng mộ.

Người phụ nữ nào mà không hy vọng có một người đàn ông có thể đội trời đạp đất, có thể vì mình mà hy sinh tất cả.

Người đàn ông như vậy bây giờ đã xuất hiện, nhưng kết quả lại là người đàn ông của người khác.

Trong phút chốc, Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng đều cảm thấy muôn vàn cảm xúc.

Nhưng hành động tiếp theo của Bàn Tử đã phần nào thu hút sự chú ý của mọi người.

Bàn Tử đưa tay vỗ vào đầu Ngô Thiên Chân, bực bội nói: "Tôi nhớ máu của cậu cũng có tác dụng đuổi côn trùng mà?

Sao lúc nãy không cứu Bàn gia hả?

Để A Ninh phải rạch tay?" Nghe vậy, Ngô Thiên Chân mới vỗ đầu, phản ứng lại, máu của cậu ta cũng có thể đuổi côn trùng.

Chương 250

Ngô Thiên Chân ngượng ngùng nhìn Bàn Tử, yếu ớt nói một câu: "Cái đó...

Bàn Tử, tôi quên mất." Lời vừa dứt, mọi người lập tức nhìn nhau, một bộ dạng bị sự ngây thơ vô tội của Ngô Thiên Chân đánh bại.

"Được rồi, đừng đùa nữa, bây giờ không phải lúc thả lỏng." Sở Long đúng lúc lên tiếng.

Anh là người lãnh đạo tuyệt đối trong đội, vì vậy lời vừa nói ra, tiếng cười đùa trong đội lập tức bị dập tắt, mọi người lại nghiêm túc nhìn vào hoàn cảnh xung quanh.

Chỉ là đối mặt với đám độc trùng dày đặc, mọi người bây giờ cũng đau đầu, hoàn toàn không tìm ra cách giải quyết.

"Tiếc là Cửu ca của tôi không khắc chế mạnh đám độc trùng này, nếu không, nếu Cửu ca lại đại phát thần uy như lúc đối phó với đám thi miêu thi thử thì chúng ta cũng không cần phải lo lắng nữa." Lão Kim bất đắc dĩ thở dài.

Bàn Tử vỗ đầu: "Đúng rồi Kinh Hồng, Đằng Long tỉnh chưa?

Tên đó không phải thích ăn nhất loại độc vật này sao?

Nếu Đằng Long tỉnh lại, chắc chắn có thể dễ dàng đối phó với những thứ này." Bàn Tử vừa nói xong, có chút kinh ngạc phát hiện, lúc này con mèo chín mạng vậy mà đang dùng ánh mắt tức giận nhìn mình, bộ dạng đó cứ như thể Bàn Tử vừa nói ra điều gì đó vô cùng hỗn xược.

Kinh Hồng bất đắc dĩ lắc đầu: "Tạm thời chưa có dấu hiệu tỉnh lại." Lúc này, mắt Bàn Tử đột nhiên lại sáng lên: "Đúng rồi, chúng ta

còn một ít xăng thừa.” Nghe Bàn Tử nói, Ngô Thiên Chân lập tức lắc đầu: “Bàn Tử, cậu không định đốt ở đây chứ?

Nhưng bây giờ có nhiều côn trùng như vậy, nếu đốt một mồi lửa, không chừng chúng ta cũng sẽ bị chôn thân trong biển lửa đấy.” Ngô Thiên Chân thực sự lo lắng, Bàn Tử mà nổi điên lên thì không chừng chuyện gì cũng làm được.

Bàn Tử không vui liếc Ngô Thiên Chân một cái, nói: “Nói bậy, trong mắt cậu Bàn gia tôi không đáng tin cậy vậy sao?

Tuy tôi không thể đốt hết đám độc trùng này, nhưng phải biết, những thứ này đều sợ lửa.

Tôi hoàn toàn có thể làm một cây đuốc, sau đó dùng lửa để đẩy lùi đám bọ này, như vậy ít nhất cũng có thể tạo ra một con đường dẫn đến cây thanh đồng.” Bàn Tử vừa dứt lời, mắt mọi người đều không khỏi sáng lên.

Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu lục lọi ba lô, nhưng một lúc sau, mặt anh ta đã khó coi như gan lợn.

“Đệch mợ, chút xăng còn lại của tôi đâu rồi?

Mất rồi?” Bàn Tử ngớ người, lúc này mới phát hiện, có lẽ trong lúc vật lộn trước đó, bình xăng còn lại đã bị mất.

Nhưng đây là cách duy nhất có thể nghĩ ra lúc này.

“Thấy chưa, không đáng tin cậy?

Như vậy mà gọi là đáng tin cậy à?” Lão Kim cũng liếc Bàn Tử một cái, bất đắc dĩ nói.

Bàn Tử có chút ngượng ngùng: “Trong túi tôi còn lại một ít thuốc nổ, nhưng thuốc nổ đó cũng chỉ có thể giải quyết một phần côn trùng thôi, cũng không phải cách lâu dài.

Bàn Tử tôi thật sự không còn ý kiến nào khác, Long gia, ngài có ý kiến gì không?" Bàn Tử cuối cùng lại bổ sung một câu: "Cái kiểu vừa để ngài chảy máu vừa đưa chúng tôi lên cây thanh đồng thì không được đâu, sẽ gây tổn hại lớn cho cơ thể ngài đấy." Sự quan tâm của Bàn Tử khiến trong lòng Sở Long có chút ấm áp, anh liếc nhìn cây thanh đồng: "Vậy đi, mọi người cứ ở đây trước, dù sao bây giờ đám độc trùng này cũng không thể tấn công.

Tôi một mình xông lên, ít nhất phải ngăn chặn hành động của tên đại tế ti kia." Tuy Hiên Viên Kiếm có thể dễ dàng tiêu diệt những con độc trùng này, nhưng vấn đề là phạm vi bao phủ của chúng quá lớn.

Dù cho Hiên Viên Kiếm có sắc bén, e rằng cũng không thể tiêu diệt hết chúng, đến lúc đó không chừng đám bọ chưa giết hết mà anh đã vì tiêu hao quá nhiều mà hôn mê.

Nhưng nếu chỉ một mình Sở Long xông lên cây thanh đồng, anh có thể dùng Hiên Viên Kiếm chống đỡ, dù sao thì tiêu hao như vậy cũng không quá lớn.

A Ninh tự nhiên muốn phản đối, nhưng nghĩ đến những việc mà tên đại tế ti kia đang làm ở trên, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này A Ninh từ từ đi đến trước mặt Sở Long, ánh mắt thâm tình nhìn anh.

"Anh Long, nhất định phải cẩn thận, em sẽ đợi anh về.

Nếu anh... em cũng sẽ đi cùng anh." Lúc A Ninh nói, trong mắt cô tràn đầy vẻ kiên định.

Sở Long cười xoa đầu A Ninh, cười nói: "Yên tâm, hắn không thể làm tổn thương anh được đâu." Điều khiến người ta không ngờ tới là, Sở Long vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng nói từ phía không xa.

Chương 251

“Ha ha, xem ra cậu rất tự tin.” Chỉ thấy lúc này lại có ba người từ trên cây thanh đồng đi xuống, nhưng khác với trước đây, ba người xuất hiện lần này đều là nữ, cũng không mặc áo choàng đen, trên người mặc một bộ đồ bó sát màu đen, khiến thân hình của họ dưới lớp áo bó sát hiện ra không chút che giấu.

“Đối A không nổi.” Bàn Tử miệng tiện, ngay khi thấy những người này đã không nhịn được mà buông một câu.

Cũng may là do vấn đề khoảng cách, giọng của Bàn Tử cũng không lớn, nên ba người phụ nữ kia không nghe thấy, nếu không, có lẽ đã bị lời của Bàn Tử làm cho tức điên lên.

“Tứ Nguyệt, Ngũ Nguyệt, Lục Nguyệt?” Nhìn thấy con số trên mặt nạ của ba người, Sở Long và những người khác cũng biết được thân phận của họ.

“Tôi không thấy trò này vui chút nào cả.

Có thể ra hết một lượt không?

Đánh từng người một, các người không thấy phiền chứ tôi thấy phiền rồi đấy.” Bàn Tử trực tiếp quát một câu.

Ba người nhìn nhau, Tứ Nguyệt cười lạnh: “Yên tâm, tên mập kia, sẽ không có cơ hội lần sau đâu.

Lần này, chắc chắn phải chết.” Khi nói, trong giọng điệu của Tứ Nguyệt mang theo một sự tự tin không thể nghi ngờ.

Bàn Tử nghe vậy, trực tiếp cười lạnh: “Thôi đi, giết tôi?

Dựa vào đám bọ này?

Cũng phải xem chúng có dám vào không đã.

Chẳng lẽ mấy con bọ này các người không điều khiển được?

Chậc chậc, một cô gái xinh đẹp mà lại thích chơi bọ, có ghê không chứ." Đừng thấy Bàn Tử lúc này đang nói nhảm với ba người phụ nữ kia, nhưng hai tay anh ta đã giấu sau lưng, làm một thủ thế cầm súng với Ngô Thiên Chân và những người khác.

Ngô Thiên Chân tự nhiên hiểu được ý nghĩa của thủ thế này.

Nhưng... súng của cậu ta đâu phải thần khí, có thể một phát 9999, cũng không thể có đạn vô hạn.

Sau một loạt vật lộn trước đó, súng của cậu ta giờ đã hết sạch đạn.

Bàn Tử đợi một lúc, kết quả phát hiện sau lưng vẫn không có động tĩnh, không nhịn được quay đầu nhìn Ngô Thiên Chân một cái.

Ngô Thiên Chân lập tức bất đắc dĩ nhún vai, sau đó lắc đầu.

Bàn Tử "cạch" một tiếng, cũng hiểu ra ý của Ngô Thiên Chân.

Ngũ Nguyệt cất giọng chói tai, cười nói: "Cũng không cần tiếp tục thăm dò chúng tôi nữa, những thứ này không phải do chúng tôi luyện chế, là do tên Nhị Nguyệt kia làm ra.

Tuy chúng tôi có thể tạm thời khống chế một chút, nhưng không thể ra lệnh cho chúng đột phá vòng phòng ngự bằng máu tươi của các người đâu." Trong lời nói, Ngũ Nguyệt không khỏi vỗ tay tán thưởng Sở Long.

"Người sở hữu huyết mạch Long tộc?

Chủ nhân đời này của Hiên Viên Kiếm?

Ha ha, tôi phải thừa nhận, huyết mạch Long tộc của cậu quả thực rất mạnh.

Chỉ là cậu thật sự cho rằng, dùng máu của mình bao vây triệt để nơi này là có thể kê cao gối ngủ yên sao?" Ngũ Nguyệt cười lạnh nhìn Bàn Tử và những người khác, ánh mắt truyền qua lỗ mắt trên mặt nạ, trông đặc biệt lạnh lẽo.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy lời nói, Bàn Tử lúc này đột nhiên kinh hô.

"Long...

Long gia, mau nhìn, ở trên!" Bàn Tử ngẩng đầu chỉ lên vách đá trên đỉnh đầu, giọng nói run rẩy truyền ra.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy ở phía trên đỉnh đầu, vậy mà xuất hiện không ít độc trùng, chúng phân bố dày đặc, một khi rơi từ vách đá trên đỉnh núi xuống, Sở Long chắc chắn sẽ bị đè trúng, dù có vòng bảo vệ bằng máu tươi cũng không có tác dụng gì.

Chương 252

Thậm chí, vòng bảo vệ bằng máu tươi lúc đó cũng sẽ bị đám độc trùng như mưa rơi xuống che phủ hoàn toàn.

"Ha ha ha, thế nào?

Biết sợ rồi chứ?

Nhưng tôi có thể cho các người một lối thoát, chỉ cần các người đồng ý yêu cầu của tôi, tôi không chỉ có thể thả các người đi, mà còn có thể để các người thuận lợi lên trên đó, hoàn thành việc các người muốn làm, thế nào?" Ngũ Nguyệt khoanh tay trước ngực, ánh mắt giễu cợt từ lỗ mắt trên mặt nạ chiếu ra.

Sở Long nhìn ba người, trong lòng tính toán khoảng cách.

Tiếc là vị trí đứng của ba người khá xa, trừ phi bây giờ xông ra một đoạn đường rồi mới dùng Hiên Viên Kiếm, nếu không, với thực lực hiện tại của anh, không thể dùng kiếm khí của Hiên Viên Kiếm để tiêu diệt ba người trong chớp mắt.

Đương nhiên, A Ninh có Kim Cương Tán, hoàn toàn có thể tạm thời trốn bên trong, đợi Sở Long giải quyết xong ba người rồi mới ra.

Nhưng Sở Long có chút lo lắng trong bóng tối có kẻ địch ẩn nấp hay không, nên lúc này cũng không lập tức ra tay.

Dù bây giờ có giết được ba người, nhưng một khi đám độc trùng rơi xuống, việc dọn dẹp chúng cũng là một chuyện rất phiền phức.

"Ồ?

Yêu cầu?" Sở Long bình thản nhìn ba người, nhưng dường như phản ứng này của anh khiến ba người cảm thấy rất khó chịu, cả ba lập tức hừ lạnh một tiếng.

Ngũ Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Đơn giản, giúp chúng tôi trừ bỏ lời nguyền trên người, chỉ cần cậu đồng ý, lúc đó tôi phụng cậu làm chủ cũng được." Khi Ngũ Nguyệt nói, trong giọng nói vẫn luôn mang một vẻ ngạo khí, phảng phất như yêu cầu này của cô ta, tuyệt đối là một sự ban ơn cho Sở Long.

Sở Long liếc nhìn đám độc trùng trên đỉnh đầu, lại nhìn ba người trước mặt.

"Tôi đột nhiên hiểu ra tại sao cô lại chơi độc trùng rồi." Sở Long không lập tức trả lời yêu cầu của Ngũ Nguyệt, mà lại nói một câu như vậy, khiến ba người nhìn nhau, dường như không hiểu ý của Sở Long.

"Ý gì?" Tứ Nguyệt cất giọng chói tai.

Đầu óc Bàn Tử rất linh hoạt, đặc biệt là sau một thời gian dài ở bên Sở Long, nên lúc này ngay khi nghe lời của Sở Long, anh ta cũng đã hiểu ra.

Bàn Tử cười lớn một tiếng: "Không hiểu à?

Xem ra đám Quỷ Nguyệt các người cũng ngu ngốc thật.

Nhìn đám độc trùng kia đi, vừa to vừa xấu, giống như các người vậy, cũng vừa xấu vừa xấu.

Người xấu nuôi bọ xấu, chẳng phải rất hợp sao?

À, tôi còn hiểu ra một đạo lý nữa, tại sao các người phải đeo mặt nạ, chắc không phải chỉ để đề phòng Long gia đâu nhỉ..." Nói đến đây, Bàn Tử không nhịn được lại cười lớn: "Chắc chắn là vì trông quá xấu nên mới phải che mặt đúng không?" Người phụ nữ nào mà không yêu cái đẹp, bị một tên mập cứ mở miệng ra là chỉ vào mũi mắng "xấu", khiến ba người phụ nữ cảm thấy vô cùng tức giận.

Ánh mắt của ba người như dao găm, hận không thể trực tiếp xé

xác tên mập kia ra làm trăm mảnh.

Nhưng cái miệng của Bàn Tử, đâu có dễ đối phó như vậy.

Thấy ba người dường như đã tức giận, Bàn Tử lại càng hăng hái.

"Sao, không phục à?

Có bản lĩnh thì tháo mặt nạ trên mặt xuống đi, chẳng phải là có thể thấy được xấu đẹp thế nào rồi sao?" Bàn Tử khoanh tay trước ngực, trên mặt treo đầy nụ cười giễu cợt.

Tứ Nguyệt vô thức định đưa tay lên, kết quả lại bị Ngũ Nguyệt bên cạnh ngăn lại.

Ngũ Nguyệt bực bội lườm Tứ Nguyệt một cái, ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Ngũ Nguyệt, Tứ Nguyệt đột nhiên cũng hiểu ra.

"Khốn kiếp, dám lừa tao!" Tứ Nguyệt gần như nghiến răng nghiến lợi gầm lên một tiếng như vậy.

Ánh mắt Ngũ Nguyệt lạnh đi: "Tính toán cũng hay đấy, nhưng tôi khuyên cậu nên từ bỏ đi, tôi không phải là con ngốc Nhị Nguyệt kia, sẽ không tùy tiện bị mấy câu nói của cậu khích tướng đâu." Bàn Tử thấy mưu kế nhỏ của mình bị người ta vạch trần, cũng chẳng hề gì, giễu cợt cười một tiếng, đôi mắt béo nhỏ lại híp lại: "Ồ?

Vậy sao?" Giọng nói nhẹ nhàng đó nghe mà con ngươi của Tứ Nguyệt như muốn lồi ra.

Chương 253

Tứ Nguyệt vô cùng tức giận nhìn Bàn Tử: "Tên mập chết tiệt, bà đây giết mày." Tứ Nguyệt trực tiếp rút thanh trường kiếm bên hông ra, trên thân kiếm mang theo một tia sáng đen, xem ra đã được tẩm độc kiến huyết phong hầu.

Nhưng đối mặt với sự uy hiếp của Tứ Nguyệt, Bàn Tử lại không hề sợ hãi, cười lạnh nhìn cô ta, giơ ngón giữa lên: "Xì, có ngon thì tới đây." Tứ Nguyệt tuy không điên cuồng như Nhị Nguyệt, nhưng rõ ràng trong ba người cũng là kẻ rất bốc đồng, bị Bàn Tử chọc tức như vậy, cô ta thật sự trực tiếp xông tới.

Thấy cảnh này, Sở Long trong lòng cười lạnh một tiếng.

Chỉ cần cô ta tiến thêm mấy bước nữa, anh hoàn toàn có thể tiêu diệt cô ta trong chớp mắt.

Nhưng lúc này, Ngũ Nguyệt lại trực tiếp đưa tay ra ngăn cô ta lại.

"Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, đừng tưởng rằng chỉ có cậu mới có thể giúp tôi giải trừ lời nguyền trên người.

Dù giết cậu rồi, tôi vẫn có thể thông qua đại tế ti làm lễ tế, giải trừ lời nguyền, chỉ là phiền phức hơn một chút thôi, nhưng cậu không có vốn để mà ra vẻ đâu." "Đừng nói thêm những lời khích tướng nữa, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc có đồng ý hay không." Rõ ràng lúc này Ngũ Nguyệt không dám để Bàn Tử tiếp tục nói chuyện với Tứ Nguyệt nữa, trên người Bàn Tử cứ như có một ma lực kỳ lạ, nói chuyện với anh ta vài câu là có thể bị chọc tức.

Dù bình tĩnh như cô ta, bây giờ nhìn Bàn Tử cũng có chút tức giận.

Sở Long vừa định nói, kết quả lại nghe bên tai truyền đến một

tiếng "xì", sau khi nghe thấy âm thanh, trên mặt Sở Long và những người khác đều hiện lên vẻ vui mừng, rõ ràng Đằng Long đã tỉnh lại.

Dù không biết trong giấc ngủ trước đó, bản lĩnh của Đằng Long đã tăng lên bao nhiêu, nhưng việc nó tỉnh lại cũng khiến Sở Long yên tâm hơn về A Ninh và những người khác.

"Yêu cầu của cô... tiếc quá, tôi không biết cách giải trừ lời nguyền trên người cô.

Với lại, cô nghĩ rằng, với thân phận của cô, có tư cách để đàm phán điều kiện với tôi sao?" Sở Long vừa dứt lời, chân phải mạnh mẽ dậm xuống đất, cả người như mũi tên rời cung bắn ra.

Nhưng điều khiến Sở Long bất ngờ là, khi anh làm như vậy, con mèo chín mạng bên cạnh vậy mà cũng nhảy lên vai anh, tư thế đó cứ như muốn cùng anh kề vai chiến đấu.

"Mày tìm chết." Tứ Nguyệt quát lạnh một tiếng, trong miệng cô ta còn phát ra một loạt tiếng rít chói tai vô cùng.

Bị ảnh hưởng bởi tiếng rít, đám độc trùng trên không trung như mưa rơi xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy đám độc trùng dày đặc trên không trung không ngừng nhe nanh múa vuốt, ngọ nguậy, chỉ nhìn cảnh tượng này thôi đã khiến Bàn Tử và những người khác cảm thấy da đầu tê dại.

A Ninh lập tức mở Kim Cương Tán, bảo vệ tất cả mọi người bên trong.

Tốc độ rơi của những con bọ này quả thực rất nhanh, đặc biệt là khi chúng rơi lên Kim Cương Tán, còn phát ra một loạt tiếng "đinh đang", cảm giác như mưa gõ vào lá chuối khiến mọi người không rét mà run.

“Hừ, tưởng như vậy là trốn được sao?” Tứ Nguyệt tức giận quát lên, “Đợi ta giết chết tên có huyết mạch Long tộc này, sẽ quay lại hành hạ mấy người các ngươi, không có hắn, các ngươi chỉ là một đám phế vật.” Vừa quát, ba Quỷ Nguyệt cũng cùng nhau xông ra.

Để đối phó với ba người, Sở Long không lập tức dùng Hiên Viên Kiếm, kiếm quang rực rỡ từ Thanh Hồng Kiếm đã đủ để đối phó với họ rồi.

Chỉ trong vài phút giao phong ngắn ngủi, Sở Long đã giao thủ với ba Quỷ Nguyệt không dưới vài chục chiêu, gần như chiêu nào cũng lấy mạng, nhưng thực lực của ba Quỷ Nguyệt cũng rất mạnh mẽ, tuy bị Sở Long ép lùi liên tục, nhưng ba người cuối cùng cũng đã chống đỡ được.

Đặc biệt điều khiến Sở Long có chút bất ngờ là, trường kiếm của ba người dường như được làm từ một loại dược liệu đặc biệt nào đó.

Dưới tiền đề toàn lực thi triển Thanh Hồng Kiếm, vậy mà có thể chống lại sự sắc bén của nó mà không bị chém đứt.

Điều này khiến Sở Long có chút ngạc nhiên.

“Giết!” Sở Long quát lên một tiếng, một tay trong nháy mắt múa ra hơn mười đường kiếm hoa, trực tiếp áp chế Tứ Nguyệt, chuẩn bị đánh bại từng người một.

Tứ Nguyệt chính là người có thực lực yếu nhất trong ba người.

Sở Long đánh thế nào ba người tự nhiên cũng rất rõ ràng, đặc biệt là Tứ Nguyệt, trong lòng càng tức giận không thôi.

Theo cô ta thấy, tên Sở Long này hoàn toàn đang khinh thường mình.

Ngũ Nguyệt và Lục Nguyệt sao có thể đứng nhìn?

Hai người lập tức xông tới, muốn tấn công Sở Long từ phía sau.

Chương 254

Chỉ là lúc này họ rõ ràng đã hơi coi thường con mèo của Sở Long.

Từ lúc trận chiến bắt đầu, con mèo chín mạng vẫn luôn như một món đồ trang trí, yên ổn nằm trên vai Sở Long.

Bất kể Sở Long làm bao nhiêu động tác khó, cũng không thể hất con mèo chín mạng từ trên vai anh xuống được.

Chỉ riêng điểm này thôi đã có thể thấy con mèo này không phải tầm thường.

Chỉ là vì trước đó con mèo chín mạng vẫn luôn không hề động đậy, sự chú ý chính của ba người cũng đều tập trung vào Sở Long, nên nhất thời cũng không để ý đến con mèo này.

Nhưng vào lúc này, con mèo chín mạng vốn vẫn luôn như một món đồ trang trí đột nhiên động đậy.

Bóng mèo nhanh như chớp lao về phía Ngũ Nguyệt đang chuẩn bị vung kiếm đâm Sở Long.

Người sau rõ ràng không ngờ con mèo chín mạng sẽ đột nhiên tấn công, nhất thời bị biến cố bất ngờ này làm cho giật nảy mình.

Tuy phản ứng của Ngũ Nguyệt cũng nhanh, quay tay lại định đâm chết con mèo chín mạng, nhưng cô ta đã hơi đánh giá thấp thực lực của nó.

Mũi kiếm không thể đâm trúng con mèo, ngược lại nó còn nhẹ nhàng đạp lên lưỡi kiếm, vừa né được đòn tấn công, vừa dùng móng vuốt sắc bén hung hăng cào về phía cổ Ngũ Nguyệt.

Ngũ Nguyệt quả thực cũng không phải hạng xoàng.

Ngay khoảnh khắc móng vuốt sắp cào vào cổ, Ngũ Nguyệt nghiêng đầu, vừa vặn né được cú cào chí mạng đó.

"Kéttt!" Móng vuốt sắc bén của con mèo chín mạng do Ngũ Nguyệt di chuyển nên đã trực tiếp rơi xuống chiếc mặt nạ thanh đồng, cào qua mặt nạ, phát ra một tiếng ma sát chói tai.

Phải thừa nhận, móng vuốt của con mèo chín mạng quả thực sắc bén vô cùng, đã trực tiếp để lại một vết cào sâu trên mặt nạ thanh đồng.

Ngay khoảnh khắc con mèo chín mạng sắp rơi xuống đất, con ngươi của nó đột nhiên sáng lên, quay đầu nhìn về phía eo của Ngũ Nguyệt, đồng thời móng vuốt vung lên.

Viên ngọc châu vốn được Ngũ Nguyệt treo bên hông đã trực tiếp bị cào xuống.

Ngọc châu đối với Ngũ Nguyệt dường như rất quan trọng.

Thấy ngọc châu rơi xuống, Ngũ Nguyệt vô thức định nhặt lên, nhưng kết quả tốc độ của cô ta chậm một nhịp, con mèo chín mạng há miệng trực tiếp nuốt viên ngọc châu vào bụng.

"A!" Một tiếng hét chói tai vang lên, Ngũ Nguyệt vốn bình tĩnh lúc này như phát điên, tức giận la hét.

"Con mèo chết tiệt, bà đây phải giết mày." Ngũ Nguyệt lúc này không còn quan tâm đến Sở Long nữa, điên cuồng vung kiếm chém về phía con mèo chín mạng.

Chỉ tiếc là tốc độ của con mèo quá nhanh, Ngũ Nguyệt căn bản không thể đâm trúng người nó.

Lúc đầu thấy Ngũ Nguyệt chiến đấu với con mèo chín mạng, Lục Nguyệt cũng không để trong lòng, dù sao theo cô ta thấy, với thân thủ của Ngũ Nguyệt, muốn giết một con mèo chẳng phải là chuyện vô

cùng đơn giản sao?

Vì vậy lúc đó Lục Nguyệt cũng không cùng Ngũ Nguyệt đối phó với con mèo, mà trực tiếp vung kiếm tấn công Sở Long.

Nhưng mà, vạn lần không ngờ, Ngũ Nguyệt không những không giết được con mèo, mà viên ngọc châu quan trọng nhất đối với cô ta còn bị nó ăn mất.

Cô ta quá rõ tác dụng của viên ngọc châu đó đối với Ngũ Nguyệt.

Lục Nguyệt từ lúc xuất hiện đến giờ, thực ra vẫn luôn không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, thậm chí còn cho người ta cảm giác như một người câm, nhưng bây giờ, Lục Nguyệt cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tìm chết!" Ba chữ đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn chứa một sự lạnh lẽo phảng phất như từ Cửu U địa ngục, chỉ nghe âm thanh thôi cũng đủ khiến người ta da đầu tê dại.

Điều khiến Sở Long bất ngờ là, Tứ Nguyệt vốn đang liên hợp với cô ta tấn công anh, vậy mà lập tức lựa chọn từ bỏ tấn công anh, chuyển sang cùng cô ta giết con mèo chín mạng.

Thực lực của con mèo chín mạng rất mạnh, nhưng nếu phải đối đầu với hai người, e rằng cũng sẽ chịu thiệt.

Đặc biệt là trong trận chiến vừa rồi, Sở Long cũng có thể cảm nhận rõ ràng, Lục Nguyệt dường như đã che giấu một phần thực lực chưa thi triển ra.

"Đối thủ của cô là tôi." Sở Long hừ lạnh một tiếng, ngay khoảnh khắc Lục Nguyệt quay người, Thanh Hồng Kiếm trực tiếp đâm ra, nhắm thẳng vào mệnh môn, bất đắc dĩ, Lục Nguyệt chỉ có thể né tránh, nhất thời cũng bị Sở Long kiềm chế lại.

Chương 255

“Còn có tôi đây.” Tứ Nguyệt quát lên một tiếng.

Trong lòng cô ta có chút tức giận, Sở Long khi đối phó với mình vậy mà có thể phân tâm đi ngăn cản Lục Nguyệt.

Theo cô ta thấy, đây rõ ràng là đang dùng thực lực để vả mặt mình.

Tứ Nguyệt lập tức tấn công tới, Sở Long bây giờ đang ở ngay trước mặt cô ta, cô ta có tự tin có thể trực tiếp giết chết anh.

Nhưng tiếc là, điều khiến cô ta vạn lần không ngờ tới là, ngay khoảnh khắc trường kiếm của cô ta sắp đâm trúng Sở Long, cơ thể anh vậy mà lại vặn vẹo một cách vô cùng quỷ dị, vừa vặn né được nhát đâm của cô ta.

Sở Long lách người một cái, gần như dán sát vào người cô ta.

Tứ Nguyệt lập tức nghe thấy bên tai mình tiếng hừ lạnh khinh thường của Sở Long.

Vốn dĩ Tứ Nguyệt nghĩ lúc này Sở Long sẽ ra tay giết mình, thậm chí đã chuẩn bị phản kháng, nhưng điều khiến cô ta không ngờ là, lúc này Sở Long căn bản không giống như cô ta tưởng tượng ra tay hạ sát, mà trực tiếp đưa tay nắm lấy chiếc mặt nạ thanh đồng của cô ta.

Thấy hành động này của Sở Long, Tứ Nguyệt trước tiên sững sờ, chưa kịp phản ứng, hiểu rõ rốt cuộc Sở Long muốn làm gì, tim cô ta đã co thắt dữ dội.

Chỉ là lúc này muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

“Chết tiệt!” Thấy cảnh này, Lục Nguyệt cũng thầm mắng một tiếng, nhưng phản ứng của cô ta rất nhanh, lập tức vung kiếm.

Chỉ là lúc này Lục Nguyệt lại không phải muốn giết Sở Long, mục tiêu của cô ta chính là Tứ Nguyệt.

Nhưng rõ ràng hành động của cô ta lúc này cũng đã chậm một bước, Sở Long đã tháo mặt nạ của Tứ Nguyệt xuống.

"Đệch mợ, ...cô em này vậy mà xinh đẹp thế này?" Phải biết, Bàn Tử bây giờ vẫn luôn đang thông qua khe hở trên Kim Cương Tán lén lút quan sát trận chiến giữa Sở Long và Quỷ Nguyệt.

Lúc này thấy Sở Long tháo mặt nạ của Tứ Nguyệt xuống, Bàn Tử và những người khác đều có bộ dạng kinh ngạc như thấy tiên nữ.

Trước đó Bàn Tử châm chọc, cố ý làm Tứ Nguyệt ghê tởm, nói cô ta xấu xí, nên mới vẫn luôn đeo mặt nạ, chứ không phải để đề phòng lời nguyền huyết mạch trong cơ thể.

Nhưng bây giờ lại bị hiện thực vả mặt một cách tàn nhẫn.

Tứ Nguyệt không những không xấu chút nào, ngược lại dung mạo vô cùng mỹ miều.

Ngay khi Bàn Tử nhìn thấy cô ta, con ngươi gần như muốn lồi ra ngoài.

Lúc này Ngô Thiên Chân cũng không nhịn được mà sâu sắc đánh giá Tứ Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu độc thân không phải không có lý do.

Xem đi, vừa rồi cậu đã đánh mất một cơ hội tốt để làm quen với mỹ nữ rồi đấy." Bàn Tử ngớ người liếc Ngô Thiên Chân một cái, bực bội nói: "Mẹ nó nói bậy, vừa rồi mày không thấy à?

Bàn gia tao đang bắt chuyện với Tứ Nguyệt rất tốt, thậm chí cô em đó còn không nhịn được mà muốn giao lưu với Bàn gia tao đấy chứ." Mặt của Bàn Tử dày như tường thành.

Ngô Thiên Chân và những người khác ngớ người nhìn nhau, rồi tặng cho Bàn Tử một cái lườm thật to.

Muốn giao lưu với cậu á?

Sao không có chút tự biết mình nào vậy?

Người ta đâu phải muốn giao lưu với cậu, rõ ràng là muốn giết cậu mà.

Sở Long cũng không ngờ Lục Nguyệt lại tàn nhẫn như vậy, biết được ý đồ của anh rồi mà lại trực tiếp ra tay với đồng đội của mình.

Sở Long lập tức kéo Tứ Nguyệt sang một bên, vừa vặn né được đòn tấn công của Lục Nguyệt.

Sau đó, Sở Long trực tiếp tung một quyền, hung hăng đấm vào vai Lục Nguyệt, đánh bay cô ta ra.

"Lục Nguyệt, cô điên rồi sao?" Tứ Nguyệt không nhịn được kinh hô một tiếng, khi nhìn Lục Nguyệt, trong mắt cô ta tràn đầy vẻ khó tin.

Lục Nguyệt chỉ trường kiếm về phía trước, nhưng chưa kịp nói tiếp thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết chói tai vang lên.

Chương 256

Ngay khi nghe thấy âm thanh, trong lòng Lục Nguyệt và Tứ Nguyệt đều không khỏi "cạch" một tiếng, thầm kêu một tiếng "hỏng rồi".

Lúc này, chỉ thấy Ngũ Nguyệt vốn đang chiến đấu với con mèo chín mạng toàn thân run rẩy dữ dội, trên người còn tỏa ra từng làn sương mù màu đen.

Không biết rốt cuộc Ngũ Nguyệt đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ tiếng hét thảm thiết của cô ta lúc này có thể nghe ra, dường như cô ta đang vô cùng đau đớn.

Ngũ Nguyệt trực tiếp giật phăng mặt nạ của mình ra.

Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ, ngay cả Sở Long cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Không có khuôn mặt tinh xảo như của Tứ Nguyệt, ngược lại lúc này, da mặt của Ngũ Nguyệt như bị người ta xé toạc đi, không còn da nữa, chỉ còn lại một mảng thịt khô màu đỏ máu.

Thoạt nhìn, sẽ cho người ta cảm giác như một cái xác khô.

Cô ta gầm lên, cơ bắp trên người cũng không ngừng phồng lên, thân hình vốn mảnh mai, lúc này như một gã cơ bắp, bị ảnh hưởng bởi những khối cơ bắp phồng lên đó, quần áo trên người cũng bị rách toạc.

"A!" Ngũ Nguyệt tức giận gầm thét, lúc này cô ta như thật sự biến thành một con cương thi, điên cuồng lao về phía con mèo chín mạng.

Bất kể là tốc độ hay sức mạnh, đều tăng lên một bậc.

Ngược lại, con mèo chín mạng, không biết có phải vì ăn phải viên

ngọc châu kia không, đầu óc trở nên lơ mơ, đến nỗi khả năng hành động linh hoạt vốn có cũng yếu đi rất nhiều.

"Meo!" Do sơ suất, con mèo chín mạng còn bị Ngũ Nguyệt hung hăng đấm trúng người một quyền.

Con mèo lập tức hét thảm một tiếng, cơ thể bị hất văng ra ngoài.

Tốc độ của Ngũ Nguyệt cực nhanh, con mèo chín mạng thậm chí còn chưa kịp bò dậy từ mặt đất, cô ta đã lao đến trước mặt nó, đưa tay ra bóp chặt cổ nó.

Mọi thay đổi diễn ra quá nhanh, Sở Long thậm chí còn chưa kịp phản ứng, con mèo chín mạng đã giãy giụa trong tay Ngũ Nguyệt.

Có lẽ nếu là lúc bình thường, nó có thể miễn cưỡng giãy ra khỏi tay Ngũ Nguyệt.

Nhưng bây giờ, bản thân con mèo chín mạng đang lơ mơ, đối mặt với sự tấn công của Ngũ Nguyệt càng có vẻ có chút bất lực.

"Dừng tay!" Sở Long lớn tiếng quát, chuẩn bị xông đến ngăn cản Ngũ Nguyệt, kết quả lại không ngờ lúc này bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, đòn tấn công của Lục Nguyệt lại xuất hiện.

"Cút!" Sở Long lập tức vung kiếm, Thanh Hồng Kiếm lập tức hung hăng va chạm với nó.

Sức mạnh của Sở Long hiện tại mạnh mẽ đến mức nào, trực tiếp hất bay Lục Nguyệt ra ngoài.

Sở Long vừa chuẩn bị tiếp tục ngăn cản Ngũ Nguyệt, nhưng điều khiến anh bất ngờ là, Ngũ Nguyệt lúc này lại như bị thi triển định thân pháp, đứng sững tại chỗ, bàn tay cũng chỉ duy trì tư thế bóp xuống.

Tương tự, đứng ngây người không động đậy còn có Tứ Nguyệt

bên cạnh.

Sở Long lập tức phản ứng lại, rõ ràng lời nguyền huyết mạch trên người hai người đã có tác dụng.

Tuy Ngũ Nguyệt biến thành không ra người không ra ma, nhưng bây giờ rõ ràng vẫn chưa chết, lời nguyền huyết mạch đối với cô ta vẫn còn hiệu lực.

"Ngũ Nguyệt, thả con mèo chín mạng ra, cùng với Tứ Nguyệt, giết Lục Nguyệt." Dưới mệnh lệnh của Sở Long, Ngũ Nguyệt và Tứ Nguyệt lập tức quát lên một tiếng, cơ thể nhanh như điện lóe lên, lao về phía Lục Nguyệt tấn công.

Thấy cảnh này, Lục Nguyệt thầm mắng một tiếng, cũng chỉ có thể dốc toàn lực chiến đấu với hai người.

Nhưng thực lực của Lục Nguyệt quả thực mạnh mẽ vô cùng, dù đối mặt với sự tấn công liên hợp của hai người, thậm chí một người còn có chút biến đổi thi thể tăng cường sức mạnh, nhưng Lục Nguyệt vẫn có thể chống đỡ được đòn tấn công của họ.

Nhưng ít nhất chỗ này có thể tạm thời yên tâm một chút.

Sở Long sau đó quay sang nhìn về phía A Ninh, vừa nhìn, anh đã trực tiếp sững sờ.

Đám độc trùng vốn chất đống trên mặt đất, lúc này đã ít đi một phần ba, tất cả công lao đều thuộc về bóng hình màu đỏ không ngừng lướt đi giữa đám độc trùng.

"...Đằng Long?" Sở Long có chút khó tin nhìn.

Chương 257

Sau một lần biến hóa, cơ thể Đằng Long vậy mà đã dài ra khoảng ba, bốn mét, thân hình cũng trở nên to khỏe như cánh tay.

Đương nhiên, điều thực sự khiến người ta bất ngờ là sự thay đổi của cơ thể Đằng Long.

Con Đằng Long vốn có thân rắn, kinh ngạc mọc ra bốn chi, trên đầu cũng mọc ra sừng dài, thoạt nhìn qua thật sự có cảm giác hóa rồng.

Đằng Long như một con rồng đang bơi không ngừng di chuyển giữa đám độc trùng, tốc độ bò cực nhanh, thường chỉ thấy ánh sáng đỏ lóe lên, đám độc trùng vốn chất đống trước mặt đã bị cái miệng há to của nó nuốt chửng toàn bộ.

Đám độc trùng cũng không ngừng phản kháng, vô số con hội tụ về phía Đằng Long, có thể thấy lúc này trên người nó cũng có không ít con bọ, chúng không ngừng tấn công Đằng Long.

Nhưng đối với nó, một chút tấn công này lại có vẻ không đáng kể, bản thân nó lấy việc nuốt chửng độc vật để tăng cường sức mạnh, tự nhiên không sợ độc tính trên người đám độc trùng này.

Nhìn cảnh này, Sở Long cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi mới đi đến trước mặt con mèo chín mạng.

Lúc này nó đang nằm ngửa bốn chân lên trời, thấy cảnh này, Sở Long giật nảy mình, tưởng rằng vừa rồi nó bị Ngũ Nguyệt bóp chết, nhưng khi tóm lấy nó, anh lại có chút cạn lời.

Lồng ngực con mèo chín mạng không ngừng phập phồng, đầu mũi có tiếng ngáy phát ra.

Con mèo chín mạng bây giờ...

đang ngủ?

Sở Long hung hăng lườm tên này một cái, bực bội cười mắng: "Lúc chiến đấu mà dám ăn bậy, mày cũng phúc lớn mạng lớn, nếu không cẩn thận một chút, có thể đã chết ở đây rồi." Nói vậy, Sở Long rất cưng chiều ôm con mèo chín mạng vào lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ba người đang chiến đấu ở không xa.

Theo như Sở Long thấy, dưới sự tấn công liên hợp của Tứ Nguyệt và Ngũ Nguyệt, Lục Nguyệt liên tục bại lui, trên người còn có thêm không ít vết thương, mắt thấy sắp bị hai người hoàn toàn tiêu diệt.

Thực lực của Lục Nguyệt dù mạnh đến đâu, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự tấn công liều mạng của hai người, cuối cùng bị bàn tay của Ngũ Nguyệt trực tiếp đâm xuyên qua ngực, moi cả trái tim ra.

Ngũ Nguyệt bây giờ hoàn toàn như một kẻ biến thái, sau khi moi tim của Lục Nguyệt ra, cô ta vô cùng hưng phấn la hét, cứ thế nhét trái tim vào miệng mình, bộ dạng đó trông như thứ cô ta đang ăn là món ngon nhất thế gian.

Ngay cả Sở Long khi thấy cảnh này cũng không nhịn được mà ghê tởm nhíu mày.

Sở Long liếc nhìn Lục Nguyệt trên mặt đất, tháo mặt nạ trên mặt cô ta xuống.

Dung mạo của Lục Nguyệt khá bình thường, không kinh diễm như Tứ Nguyệt, rõ ràng trước khi chết Lục Nguyệt cũng không ngờ mình lại bị đồng bạn giết chết như vậy, hai mắt cô ta trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Ngũ Nguyệt sao vậy?

Tại sao lại biến thành thế này?” Sở Long không nhịn được tò mò hỏi.

Bây giờ Tứ Nguyệt và Ngũ Nguyệt đều vì lời nguyền huyết mạch mà biến thành con rối của anh, tự nhiên đối với câu hỏi của Sở Long sẽ không có chút nào giấu giếm.

Tứ Nguyệt cung kính nói: “Ngũ Nguyệt trước đây cùng Tam Nguyệt nghiên cứu cách giải trừ lời nguyền trên người, chỉ là sau đó xảy ra biến dị, may mắn là Ngũ Nguyệt đã thành công thoát khỏi nguy cơ, nhưng Tam Nguyệt lại biến thành trạng thái nửa người nửa cương thi.

Mặc dù Ngũ Nguyệt tạm thời thoát nạn, nhưng trên người cũng để lại di chứng, cần viên ngọc châu đó để trấn áp, không có ngọc châu, Ngũ Nguyệt cũng sẽ biến thành trạng thái nửa người nửa cương thi.” “Với lại, trạng thái nửa người nửa cương thi của Ngũ Nguyệt không ổn định, một khi rơi vào trạng thái đó, cô ấy sẽ hoàn toàn mất đi ý thức tự chủ, trở thành cương thi thực sự.” Sở Long sững sờ, không ngờ lại có kết quả như vậy, khiến anh có hứng thú với viên ngọc châu kia.

“Viên ngọc châu đó có lai lịch gì?

Nếu nó quan trọng với Ngũ Nguyệt như vậy, tại sao cô ta không giữ bên mình?” Nếu đặt mình vào vị trí đó, nếu cần dùng viên ngọc châu để duy trì trạng thái con người, Sở Long chắc chắn sẽ mang nó bên mình, để tránh bị mất.

Nhưng rõ ràng đối với vấn đề này, Tứ Nguyệt không rõ, chỉ có thể hỏi Ngũ Nguyệt, mà Ngũ Nguyệt lại không còn ý thức, vấn đề này cũng chỉ có thể trở thành “vụ án chưa có lời giải”.

Sở Long nhìn hai người, thực ra bây giờ tốt nhất là tiếp tục khống chế họ, để họ ra mặt giúp mình mở đường.

Chỉ là thủ đoạn của Quỷ Môn quỷ dị vô cùng, Sở Long lo lắng nếu cứ để hai người này bên cạnh, không chừng lúc nào đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu để họ thoát khỏi sự khống chế, không chừng còn bị hai người cắn ngược lại một phát.

Vì vậy, cách tốt nhất lúc này là giết cả hai.

"Tứ Nguyệt, giết Ngũ Nguyệt." Có thể thấy rõ, khi nghe lời của Sở Long, trong mắt Tứ Nguyệt rõ ràng xuất hiện một tia giãy giụa, hiển nhiên trong tiềm thức, Tứ Nguyệt không muốn ra tay.

Chương 258

Nhưng cơ thể cô ta lại không chịu sự khống chế, cầm trường kiếm lao về phía Ngũ Nguyệt tấn công.

"Ngũ Nguyệt, giết Tứ Nguyệt." Sở Long không tự mình ra tay, mà trực tiếp để hai người tàn sát lẫn nhau.

Khác với sự giãy giụa của Tứ Nguyệt, Ngũ Nguyệt bây giờ bản thân không còn ý thức, nên khi chấp hành nhiệm vụ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Vừa nghe mệnh lệnh của Sở Long, Ngũ Nguyệt gần như trong tích tắc đã cầm trường kiếm lao về phía Tứ Nguyệt.

Sau một hồi giao đấu, cuối cùng Ngũ Nguyệt đã biến dị chiếm thế thượng phong, một kiếm xuyên tim, giết chết Tứ Nguyệt.

Ngũ Nguyệt sau khi giết Tứ Nguyệt, lại vô cùng hưng phấn lao đến trước thi thể cô ta, há miệng định gặm nhấm thân xác máu thịt của cô ta.

Sở Long thấy cảnh này, không nhịn được nhíu mày, rõ ràng không muốn tiếp tục xem cảnh tượng tiếp theo diễn ra.

"Ngũ Nguyệt, tự kết liễu đi." Vừa mới lao đến trước mặt Tứ Nguyệt, chưa kịp há miệng ăn thịt cô ta, Ngũ Nguyệt sững sờ, quay đầu, dùng một ánh mắt khác thường nhìn Sở Long một cái.

Nhưng đối với Sở Long, cô ta răm rắp nghe theo, trực tiếp cầm lấy trường kiếm, một kiếm đâm xuyên qua tim mình.

Đến đây, sáu Quỷ Nguyệt toàn bộ đều chết trong tay Sở Long.

"Keng!" Một tiếng ma sát kim loại vang lên, Sở Long nhìn sang.

Bởi vì bây giờ đám độc trùng xung quanh gần như đã bị Đằng Long nuốt chửng hết, những con còn lại lúc này cũng không đáng sợ, thậm chí chúng còn lần lượt lẩn trốn, A Ninh cũng đã thu lại Kim Cương Tán.

Một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Con Đằng Long dài ba mươi mét sau khi trở lại trước mặt Kinh Hồng, cơ thể như bị co lại, nhanh chóng nhỏ đi, cuối cùng khôi phục lại kích thước mà Sở Long thấy lúc ban đầu.

Kinh Hồng vẫy tay, Đằng Long trực tiếp trở lại trong tay áo cô.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác lập tức kinh hô một trận.

"Đằng Long bây giờ giỏi thật, có thể to có thể nhỏ?" Tên miệng tiện Bàn Tử này, cuối cùng còn nói thêm một câu với giọng điệu khiến người ta nghĩ bậy.

Ngô Thiên Chân bất đắc dĩ xoa trán, cười gượng nói: "Bàn Tử, tôi nghi ngờ cậu đang lái xe, nhưng tôi không có bằng chứng." "Thứ nói bậy, không có bằng chứng cái con khỉ." Bàn Tử bực bội liếc Ngô Thiên Chân một cái.

Sau đó Bàn Tử nhìn về phía Sở Long, lon ton chạy tới, miệng không ngừng gọi "Long gia".

"Long gia, cảnh tượng vừa rồi tôi đều thấy cả, huyết mạch chi lực quá trâu bò.

Thực ra bây giờ ngài hoàn toàn không cần giết bọn họ khổ cực như vậy, cứ trực tiếp đi lên, hét một tiếng, tôi không tin tất cả mọi người đều đeo mặt nạ.

Chỉ cần để những người không đeo mặt nạ tấn công những người đeo mặt nạ, chúng ta ngồi thu lợi ngư ông, không tốn một binh một tốt

là có thể giành thắng lợi rồi.” Bàn Tử vừa nói, mắt anh ta vừa ánh lên vẻ hưng phấn.

“Tôi đâu có giọng to đến thế để mà hét.

Với lại, lỡ như tất cả đều có mặt nạ thì sao?

Chẳng phải là lãng phí công sức sao?

Được rồi, bây giờ tôi lên trước đi, ý tôi là, mọi người tốt nhất nên ở lại đây, dù sao ở trên có thể có không ít nguy hiểm.” Bàn Tử lại có vẻ không cho là đúng, cười lớn, vỗ vỗ bộ ngực to, cười nói: “Không sao đâu, thật sự gặp nguy hiểm, tôi cùng lắm là co lại như con rùa trong Kim Cương Tán.

Thêm một người là thêm một người giúp đỡ mà, ai mà biết được ở trên có chuyện gì hay không.” “Anh Long, em đi cùng anh.” “Chủ nhân, em chắc chắn phải đi cùng, ý nghĩa tồn tại của em là bảo vệ chủ nhân.” “Bàn Tử đều đi, tôi sao có thể không đi, Lão Kim tôi không thể kém Bàn Tử được.” “Đúng vậy, Bàn Tử đều đi rồi, Ngô Tiểu Tam gia tôi sao có thể không đi chứ, không thể kém Bàn Tử được.” Mọi người lần lượt bày tỏ thái độ, cảnh tượng này khiến Sở Long có chút cảm động, trong lòng anh hiểu rõ, những người này làm như vậy, chủ yếu là vì sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“...Ai, được rồi, nhưng nếu thật sự gặp phải rắc rối không thể giải quyết, phải lập tức xuống khỏi cây thanh đồng.” Đối với điều này, Bàn Tử và mấy người tự nhiên đều đồng ý.

“Vậy Cửu ca bây giờ làm sao?” Bàn Tử nhíu mày nhìn con mèo chín mạng đang ngủ say sưa, trong lòng lại một trận cảm khái, quả nhiên người không bằng mèo.

Sở Long vẫy tay, trực tiếp mở không gian tùy thân, và cho nó vào bên trong.

Cảnh tượng này đối với Bàn Tử mà nói, giống như làm ảo thuật vậy, dù sao hiện tại anh ta không thể nhìn thấy không gian tùy thân.

Chương 259

“Ảo thuật này làm thế nào vậy?

Có thể dạy tôi không?” Hoắc Tú Tú tò mò sáp lại gần, quan sát kỹ lưỡng một hồi, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của con mèo chín mạng.

Sở Long cười lắc đầu: “Đây không phải ảo thuật, cô cũng không học được đâu.” Thực ra an toàn nhất là nhét cả Bàn Tử vào không gian tùy thân, nhưng kết quả hệ thống lại nói với anh, bên trong không gian tùy thân không thể chứa người sống, bất đắc dĩ Sở Long cũng đành bỏ ý định này.

“Đi thôi.” Sở Long cầm Thanh Hồng Kiếm, đang chuẩn bị rời đi, Bàn Tử lúc này lại đột nhiên kinh hô một tiếng.

“A ha, tôi có cách rồi.” Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử lúc này đang phát sáng.

Sở Long tò mò quay đầu lại nhìn: “Cách gì?” “Thực ra nếu chúng ta cứ nghênh ngang đi lên như vậy, chắc chắn sẽ gặp không ít trở ngại, như vậy quá phiền phức.

Vì vậy... chúng ta có thể giả dạng Quỷ Nguyệt.

Cụ thể, xem đi, trên đất không phải có sáu thi thể Quỷ Nguyệt sao, chúng ta ở đây tổng cộng có chín người, tôi tìm sáu người mặc quần áo của Quỷ Nguyệt.” “Dù sao cũng đều mặc áo choàng dài, đeo mặt nạ, chúng ta dù có thay thế, người ngoài chắc chắn cũng không thể phát hiện.

Nơi này cũng không có giám sát, những người đó chắc chắn không thể biết chúng ta đã giết bọn họ, cơ hội của chúng ta đến rồi.” Ngô

Thiên Chân vỗ đầu: "...Cũng được, nhưng ở đây có tổng cộng bốn nữ, mà chúng ta chỉ có ba người, một nữ còn lại thì sao?" Bàn Tử lại sớm đã có cách giải quyết: "Đơn giản thôi mà, cậu đi giả làm một người trong số họ.

Thân hình của Thiên Chân, dù mặc đồ nữ thì cũng là một 'nữ trang đại lão' đấy.

Bây giờ mặc áo choàng, đeo mặt nạ thì người ngoài càng không phát hiện được.

Đấy, giả làm Tứ Nguyệt kia kìa, cũng là sân bay cả thôi." Sở Long cạn lời, cũng không biết nếu Tứ Nguyệt còn sống, nghe được lời châm chọc như vậy, trong lòng sẽ có cảm giác gì.

Nữ trang đại lão?

Nghe thấy mấy chữ này, sắc mặt Ngô Thiên Chân trở nên vô cùng khó coi.

Ngô Thiên Chân hung hăng liếc Bàn Tử một cái, có lẽ nếu không phải thật sự đánh không lại Bàn Tử, lúc này Ngô Thiên Chân đã muốn liều mạng với anh ta rồi.

"Cút đi, tao giống nữ trang đại lão à?" Đùa thì đùa, cuối cùng, Ngô Thiên Chân vẫn đeo mặt nạ của Lục Nguyệt, dù sao từ những lần tiếp xúc trước đó có thể thấy, Lục Nguyệt không thích nói chuyện.

Như vậy vừa hay phù hợp với nhu cầu của Ngô Thiên Chân, dù sao có thể nói ít, thậm chí không nói, thân phận của Ngô Thiên Chân cũng sẽ không bị lộ.

Lão Kim, Bàn Tử và Tề lão gia tử ba người không mặc những bộ áo choàng đó và cũng không đeo những chiếc mặt nạ đó, lúc này ánh mắt của ba người đều hướng về phía "Lục Nguyệt".

Vốn dĩ Ngô Thiên Chân mặc bộ đồ của "Lục Nguyệt" đã có chút

ngượng ngùng, nhưng lúc này Bàn Tử lại muốn trêu chọc Ngô Thiên Chân, càng khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy toàn thân trên dưới khó chịu.

"Chậc chậc, Thiên Chân của chúng ta ơi, thật không nhìn ra đấy.

Bộ đồ của Lục Nguyệt mặc trên người cậu, hoàn toàn như được đo ni đóng giày cho cậu vậy, quá hợp.

Vừa rồi còn từ chối, tôi thấy cậu cứ ăn mặc như vậy luôn đi." Lời của Bàn Tử nghe mà Ngô Thiên Chân tức đến bốc khói, trong lỗ mắt trên mặt nạ còn lộ ra một ánh mắt gần như muốn giết người.

"Tên mập chết tiệt, nếu mày còn nói bậy nữa, tin tao liều mạng với mày không." Bàn Tử định tiếp tục nói, nhưng cuối cùng bị Sở Long ngăn lại.

"Được rồi, đừng đùa nữa, chúng ta lên trước rồi nói sau.

Nhớ kỹ, mọi việc tùy cơ ứng biến, nhưng tuyệt đối không được làm loạn." Câu cuối cùng này của Sở Long là chuyên môn nói với Bàn Tử, anh quá lo lắng Bàn Tử lúc nào đó sẽ làm ra chuyện gì đó hồ đồ.

Bàn Tử bĩu môi, cuối cùng lựa chọn ngậm miệng lại.

Mấy người lập tức lên đường, sau khi thật sự đặt chân lên cây thanh đồng, tên Bàn Tử trông có vẻ hơi kích động, cái đầu béo nhỏ của anh ta còn không ngừng nhìn trái nhìn phải, bộ dạng đó trông chẳng khác gì bà Lưu vào Đại Quan Viên.

"Tên mập chết tiệt, nhìn cái gì?

Không mau thành thật một chút." Ngô Thiên Chân hoàn toàn là vì trả thù, dù sao bây giờ Bàn Tử là thân phận "bị bắt", nên Ngô Thiên Chân đóng giả "Quỷ Nguyệt" chắc chắn phải áp giải ba người.

Ngô Thiên Chân rất chủ động muốn trông coi Bàn Tử, vừa rồi Bàn

Tử quay đầu vài cái, kết quả cái mông to béo của anh ta trực tiếp bị Ngô Thiên Chân đá một phát, đau đến mức Bàn Tử phải nhe răng.

Chương 260

"Đệch mợ nhà mày..." Bàn Tử đâu phải là người dễ chịu thiệt, bị Ngô Tà đá một phát liền chửi ầm lên, trong đôi mắt béo nhỏ còn tóe ra tia hung quang.

Nhưng kết quả là một tiếng hét quá lớn, vừa hay cách đó không xa trên cây thanh đồng có một vài người của Quỷ Môn đang tuần tra.

Ngay khi nghe thấy lời của Bàn Tử, những người đó lập tức dừng lại.

Thấy nhóm người này, Bàn Tử cũng không khỏi rụt cổ lại.

Nếu bị phát hiện thân phận thì sẽ rất phiền phức.

Tuy nếu thật sự đánh nhau, anh ta một chút cũng không sợ những người này, họ chỉ là tiểu lâu la mà thôi, không phải cấp Quỷ Nguyệt.

Nhưng nếu thật sự đánh nhau, thân phận của họ hiển nhiên sẽ bị bại lộ.

Như vậy muốn nhẹ nhàng lên đỉnh, rõ ràng là không thể, mọi việc làm trước đó cũng uổng phí.

"Thứ chết tiệt, đã bị bắt rồi mà còn dám kiêu ngạo như vậy?" Mắt thấy những người đó sắp đến trước mặt, Sở Long lập tức đi đến trước mặt Bàn Tử, nhấc chân lên hung hăng đá vào mông anh ta một phát.

Sở Long bây giờ đóng giả là Nhị Nguyệt, dù sao giọng của Nhị Nguyệt dễ bắt chước, trừ phi là người rất quen thuộc, nếu không, bây giờ thật không chắc có thể nghe ra điều gì khác thường trong giọng của Sở Long.

Cú đá này mạnh hơn của Ngô Thiên Chân vừa rồi rất nhiều.

Bị đá một phát, Bàn Tử lập tức hét thảm một tiếng, trực tiếp ngã sấp xuống đất như chó ăn phải bãi..., đau đến mức hét thảm.

Trong lòng Bàn Tử vô cùng bất đắc dĩ, liên tiếp bị người ta đá hai phát.

Đặc biệt là cú đá cuối cùng, anh ta không dám có bất kỳ biểu hiện bất mãn nào, dù sao trong lòng Bàn Tử cũng hiểu rõ, Sở Long làm như vậy, mục đích hoàn toàn là để mê hoặc những người này.

Dù sao với thân phận Quỷ Nguyệt, nếu tùy tiện bị loại "kẻ bị bắt" này quát mắng, thì danh tiếng của Quỷ Nguyệt cũng uổng công.

"..." Bàn Tử lúc này rất phối hợp, lập tức quay đầu làm ra vẻ tức giận, hung hăng lườm Sở Long một cái.

Nhưng khi thấy ánh mắt của Sở Long, Bàn Tử lập tức lại đổi thành bộ dạng sợ hãi cúi đầu xuống.

Lúc này, những nhân viên tuần tra đó cũng đã đi tới.

"Quỷ Nguyệt đại nhân?" Thấy mấy người Sở Long tụ tập lại một chỗ, trong mắt mấy người cũng có chút kinh ngạc, dù sao trong tình huống bình thường, những người này sẽ không tụ tập lại với nhau.

Sở Long và những người khác không trả lời, hừ lạnh một tiếng rồi gật đầu, chuẩn bị dẫn Bàn Tử đi tiếp.

Sở Long nghệ cao gan lớn, một chút cũng không sợ, Kinh Hồng và A Ninh thì vì có Sở Long bên cạnh, trong lòng rất yên tâm, tự nhiên một chút cũng không sợ.

Tiểu Ca tự nhiên không cần phải nói nhiều, nhưng Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú bây giờ lại tỏ ra có chút căng thẳng, hơi thở thậm chí còn hơi gấp gáp, hai người đều có chút không dám ngẩng đầu, sợ những người này nhìn thẳng vào mắt mình sẽ nhìn ra được sự giả dạng.

Nhưng càng như vậy, những người này càng chú ý đến họ.

Mấy nhân viên tuần tra nhíu mày nhìn Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú.

Mấy người vừa định đi, kết quả lại bị mấy nhân viên tuần tra ngăn lại.

"Lục Nguyệt đại nhân, ngài có chỗ nào không khỏe sao?" "Còn nữa, Quỷ Nguyệt đại nhân, những người này là sao vậy?

Chuẩn bị đưa họ đi đâu sao?" Phải thừa nhận, những nhân viên tuần tra này rất cảnh giác, chỉ vì hành động khác thường của Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú mà đã sinh ra nghi ngờ.

Cơ thể Ngô Thiên Chân khẽ run lên, vừa định mở miệng nói, kết quả A Ninh đóng giả Tứ Nguyệt trực tiếp tiến lên một bước, tát một cái thật mạnh.

"Bốp!" Một cái tát rất vang, A Ninh gần như dùng hết sức, khiến hai tay cô cũng có chút đau đớn.

Cô lập tức học theo giọng điệu của Tứ Nguyệt, quát: "Thứ gì vậy, đến lượt bọn mày nghi ngờ bà đây à?

Hay là muốn lục soát người bà?

Chương 261

Mẹ nó, có ngon thì động thử xem?" Trong lời nói, trong con ngươi của A Ninh còn tóe ra tia hung quang.

Thực ra lúc này, trong lòng A Ninh cũng đang đánh trống bồn chồn.

Rốt cuộc Tứ Nguyệt trước mặt người khác là dạng gì cô cũng không biết, bây giờ A Ninh chỉ có thể dựa vào tính cách của Tứ Nguyệt mà cô suy đoán lúc nãy để hành động.

Lòng A Ninh thấp thỏm không yên, vô cùng căng thẳng, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng trở nên hung hãn.

Dứt lời, không đợi tên lính tuần tra bị đánh ngã đứng dậy từ mặt đất, A Ninh trực tiếp nhấc chân đá mạnh một cú. "Dám cản đường bà đây à?

Mẹ nó, gan mày to thật đấy nhỉ?" Một cú đá suýt nữa khiến tên đội viên tuần tra hộc máu, đau đớn lăn lộn gào thét trên đất. "Tứ Nguyệt đại nhân, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi không dám nói bậy nữa." Thấy A Ninh lại sắp ra tay, tên lính kia đâu dám ngây người nữa, trực tiếp quỳ xuống đất, liên tục dập đầu xin lỗi A Ninh.

Những đội viên tuần tra khác trong đội nhìn A Ninh mà lưng ai nấy đều lạnh toát, tất cả đều cúi gằm mặt, nào dám nhìn thẳng vào A Ninh, chỉ sợ bị một "Tứ Nguyệt" nóng tính trừng trị.

Đương nhiên, những người này không hề có chút đồng tình nào với tên đội viên vừa rồi, bởi vì theo họ, Tứ Nguyệt vốn dĩ tính tình đã tệ, tên đội viên này còn dám mò lên nói năng linh tinh, không bị đánh mới lạ?

Thân phận Quỷ Nguyệt tồn tại thế nào chứ?

Đó là cấp bậc cao hơn rất nhiều, đám Quỷ Nguyệt này ai nấy tính tình đều vô cùng cổ quái, không ít nhân viên tuần tra đã phải chịu thiệt từ Quỷ Nguyệt, thậm chí bị Quỷ Nguyệt giết chết cũng không có ai báo thù cho.

Lúc này A Ninh đã bình tĩnh lại, bây giờ cô đã hoàn toàn nhập vai vào tính cách của nhân vật, cô cười lạnh buông chân xuống, "Không biết à?

Vậy để ta nói cho các ngươi biết, mấy người các ngươi chính là người mà Đại Tế Ti phái ta đi đối phó trước đó, chỉ là mấy tên còn lại quá giảo hoạt, đều chạy cả rồi, chỉ còn lại ba tên vô dụng này thôi." Ngay khi nghe thấy từ "vô dụng", Bàn Tử theo phản xạ định phản bác một câu, kết quả ánh mắt A Ninh liếc thấy hành động của Bàn Tử, A Ninh như bị "Tứ Nguyệt" nhập hồn, quay người tung một bạt tai qua, lực mạnh đến nỗi khuôn mặt béo của Bàn Tử cũng rung lên, má lập tức sưng đỏ.

Thấy cảnh này, đừng nói là đám đội viên tuần tra, ngay cả Ngô Thiên Chân và những người khác cũng thấy lạnh lòng, hoàn toàn bị hành động của A Ninh lúc này dọa sợ.

Bàn Tử trong lòng uất ức không kể xiết, mình chỉ ngẩng đầu lên một cái thôi mà, sao lại bị đánh chứ? "Sao hả?

Không phục?

Tin bà đây giết chết ngươi không." A Ninh bây giờ chuẩn bị diễn trọn vai kẻ nóng tính.

Bàn Tử lộ vẻ mặt mếu máo, lúc này vội cúi đầu xuống, chỉ sợ nếu còn biểu hiện gì khác thường nữa.

Đương nhiên, tuy bề ngoài không thể phản bác, nhưng trong lòng

Bàn Tử đã bắt đầu gào thét. "Sao người bị thương lúc nào cũng là tôi vậy!" A Ninh lườm Bàn Tử một cái rồi quay đầu nhìn về phía tên đội viên, vô thức giơ tay lên, định đánh tới.

Tên đội viên tuần tra sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng dập đầu lia lịa với A Ninh. "Tứ Nguyệt đại nhân, tôi sai rồi, xin ngài giơ cao đánh khẽ, tôi không bao giờ dám cản đường Quỷ Nguyệt đại nhân nữa." Tên đội viên tuần tra bây giờ thật sự sợ rồi.

A Ninh cười lạnh một tiếng, qua lỗ mắt của mặt nạ là một đôi mắt lạnh lùng trào phúng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt đó, tim của tên đội viên tuần tra như rơi xuống đáy vực.

Hắn có cảm giác, chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ lung tung, A Ninh lại đột nhiên cười lên, cái dáng vẻ vừa cười vừa giận, hỉ nộ vô thường này gần như sắp dọa tên đội viên tuần tra ngất đi. "Ha ha, giơ cao đánh khẽ à?

Được, được thôi, vậy ta nghe lời ngươi, giơ cao đánh khẽ bà đây!" Vừa dứt lời, A Ninh giơ tay lên lại tát thêm một cái.

Tên lính kêu thảm một tiếng, một chiếc răng cũng bị A Ninh đánh bay ra ngoài.

A Ninh chắp tay sau lưng, Ngô Thiên Chân và những người khác đứng sau cô bất lực nhìn nhau, lúc này bàn tay A Ninh giấu sau lưng đang không ngừng run rẩy, rõ ràng cú tát vừa rồi dùng lực quá lớn, đến mức chính cô cũng bị chấn đến khó chịu.

Chương 262

"Thế nào?

Cú giơ cao đánh khẽ của bà đây có thích không?" A Ninh cười lạnh một tiếng, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy một luồng khí lạnh từ tận sâu trong lòng không ngừng tuôn ra.

Đặc biệt là tên đội viên tuần tra, lúc này hắn càng trực tiếp ấn đầu mình xuống đất, đâu dám ngẩng đầu nói nhảm một câu nào. "Cút!" A Ninh đương nhiên cũng biết điểm dừng, lúc này cô liền phất tay, ánh mắt đầy vẻ chế giễu và khinh thường.

Nếu là người khác dám nói chuyện như vậy, đám người này có lẽ đã sớm trở mặt rồi, nhưng bây giờ lại khác, lời của A Ninh đối với họ giống như thứ âm nhạc du dương nhất trên thế giới, ngay khi nghe thấy lời A Ninh, đám người này liền cun cút chạy đi, nào dám ở lại đây thêm nữa.

Mãi đến khi đám người này hoàn toàn rời đi, A Ninh và những người khác mới thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng đuổi được đi rồi, dọa chết tôi rồi." A Ninh vỗ vỗ ngực, nói một câu.

Chỉ có điều khá là xấu hổ, khi nghe thấy lời cô nói lúc này, mọi người đều đồng loạt liếc mắt xem thường. "Sợ hãi?

Tôi nói này A Ninh, người sợ hãi phải là tôi đây mới đúng chứ, ái da, đau quá." Bàn Tử không nhịn được oán thán một tiếng, kết quả lại động đến vết thương, đau đến mức Bàn Tử kêu la liên tục.

A Ninh đầy áy náy đi đến trước mặt Bàn Tử, ngại ngùng nói, "Bàn Tử, xin lỗi nhé, tôi... tôi lúc nãy cũng không còn cách nào khác, Thiên Chân lúc nãy sắp nói rồi, cậu cũng biết đấy, cậu ta mà mở miệng thì

chắc chắn hỏng chuyện, tôi mới đành phải ra mặt." "Tính tình của Tứ Nguyệt cậu cũng biết mà, như vậy đấy, nếu tôi biểu hiện dịu dàng một chút thì mới là không đúng." A Ninh ngượng ngùng giải thích.

Đối với lời giải thích của A Ninh, mọi người đều sẵn lòng chấp nhận, dù sao thì tình huống lúc đó dường như chỉ có cách giải quyết như A Ninh là tốt nhất. "Haiz, dù sao thì người bị thương cũng có phải mấy người đâu." Bàn Tử bất lực thở dài một hơi.

Sở Long chậm rãi đi đến trước mặt Bàn Tử, vỗ nhẹ vai cậu ta, "Bàn Tử, cậu ráng chịu một chút, đợi lên trên rồi, tôi sẽ dùng máu của mình giúp cậu chữa lành vết thương trên mặt, còn bây giờ thì đành phải chịu uất ức vậy." Bàn Tử nhếch mép cười gượng, "Không uất ức, không uất ức, vì nhân dân phục vụ mà." Đùa giỡn một câu xong, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Không thể không nói, cây thanh đồng quả thực vô cùng khổng lồ, nơi họ đang đi bây giờ chẳng khác gì một con đường nhỏ, nếu là những cây cối khác, dù có lớn đến đâu cũng không thể có chuyện này xảy ra.

Cây có rất nhiều nhánh rễ, chằng chịt tỏa ra khắp nơi khiến Sở Long cũng có chút lạc đường, vốn dĩ đi dọc theo thân cây được một lúc, trước mặt lại xuất hiện ba bốn con đường, mấy người do dự một hồi rồi tùy tiện chọn một hướng đi tới.

Nhưng cứ đi được một lúc, bên tai mọi người lại truyền đến một trận tiếng "ầm ầm".

Nghe thấy âm thanh này, mọi người đều ngẩn ra, bởi vì tiếng động nghe như là... "...Phía trước có thác nước à?" Người nói là Lão Kim.

Thực ra ban đầu Bàn Tử cũng định mở miệng nói, nhưng lời đến bên miệng lại biến thành tiếng kêu thảm "ai da da".

Hết cách, vừa rồi lại trực tiếp động đến vết thương trên mặt.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc đã kinh ngạc nhìn thấy một thác nước khổng lồ đột ngột đổ xuống từ độ cao năm sáu mươi mét, dưới chân thác là một đầm nước lớn, sau khi thác đổ xuống đầm nước, lập tức bắn lên từng trận sương mù, khiến xung quanh trở nên mờ ảo. "Sao trên này lại có thác nước nhỉ?

Lạ thật, chẳng lẽ trên đó có một con sông sao?" Mọi người nhìn nhau, nhưng dù sao khoảng cách lên trên cũng không ngắn, nên lúc này muốn đi lên tìm câu trả lời là không thể.

Mấy người nhanh chóng đi qua thác nước, kết quả ngay khoảnh khắc vừa vượt qua, Sở Long lại kinh hãi phát hiện, dòng nước vốn trong vắt của thác bây giờ lại biến thành một màu đỏ như máu.

Trong phút chốc, nó đã biến thành một thác máu cuồn cuộn, không khí càng tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc đến khó chịu. "Hửm?

Cẩn thận, có thứ gì đó rơi xuống từ trên kia." Đúng lúc mọi người đang kinh ngạc trước sự thay đổi đột ngột của thác nước thì nghe thấy Sở Long hét lên một tiếng.

Mọi người theo phản xạ ngẩng đầu lên, kết quả thấy phía trên đầu mình có vô số chấm đen dày đặc như mưa rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Sở Long lập tức che chắn cho A Ninh, mấy người cũng vội vàng lùi lại.

Chương 263

Chẳng mấy chốc, Sở Long và những người khác đã nhìn rõ hình dạng thật của những thứ đang rơi xuống, gần như ngay khi nhìn rõ những thứ đó, lòng họ đều giật thót. "Bộp!" "Bộp!" "Bộp!" Một loạt tiếng động trầm đục vang lên, lúc này lại có từng cái đầu người đẫm máu từ trên trời rơi xuống, tất cả đều rơi vào đúng chỗ họ vừa đứng.

Chỉ cần lúc nãy họ đi chậm một bước hoặc Sở Long không phát hiện kịp thời, chắc chắn đã bị những cái đầu người này nện trúng rồi.

Nhìn cảnh tượng đầu người rơi như mưa, ngay cả Sở Long cũng cảm thấy da đầu tê dại. "Rốt cuộc trên đó đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có nhiều đầu người vừa mới bị chặt xuống như vậy?" Sở Long nhíu chặt mày, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng nhìn lên phía trên. "Mưa đầu người" kéo dài khoảng một phút rồi hoàn toàn dừng lại.

Trước mặt họ là một thác máu, trên mặt đất là những cái đầu người bị rơi nát bét, thậm chí óc cũng vỡ tung tóe.

Cảnh tượng này khiến Sở Long và những người khác đều cảm thấy một luồng khí lạnh từ tận đáy lòng. "Chẳng lẽ trên đó có một cuộc đại đồ sát?" Bàn Tử cố nén cơn đau trên mặt, lẩm bẩm một câu. "Không rõ, ở đây có một cái thác nước lớn như vậy, đã che lấp hết mọi âm thanh, nếu không, có lẽ tôi đã nghe thấy vài tiếng hét thảm rồi." Sở Long nhíu mày lắc đầu, mặt đầy vẻ nghiêm nghị. "A, tiếc là bây giờ không có nhân viên tuần tra, nếu không thì cũng tốt, tìm một người hỏi thăm." Ngô Thiên Chân cũng nói một câu.

Kết quả cậu ta vừa mở miệng, đã thấy Bàn Tử và những người khác nhìn mình với ánh mắt vô cảm.

Tuy Sở Long đeo mặt nạ, không nhìn rõ vẻ mặt hiện tại, nhưng ít nhất vẻ mặt của Bàn Tử, Lão Kim và Tề Lão Gia Tử thì có thể thấy rõ.

Ngô Thiên Chân khó hiểu gãi gãi gáy, mở miệng hỏi, "Sao vậy?

Sao mọi người đều nhìn tôi như thế?" Sở Long và những người khác đứng trước thác nước, lúc này đều phải gân cổ lên nói chuyện, Sở Long ho khan một tiếng, ra hiệu cho mọi người tạm thời rời khỏi khu vực thác nước này rồi hẵng nói.

Đi được một lúc, tiếng ầm ầm bên tai nhỏ đi, lúc này Sở Long mới nói, "Cậu quên rồi à?

Trước đó đám Quỷ Nguyệt kia nói, trên đó đang cử hành tế tự, tôi thấy máu tươi và đầu người đó chắc là có liên quan đến tế tự.

Nếu tôi đoán đúng, vậy thì rõ ràng, lần tế tự này hẳn là chuyện mà người của Quỷ Môn ai cũng biết." Nghe Sở Long nói, Ngô Thiên Chân vô thức gật đầu, đồng thời cũng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ngô Thiên Chân bất lực vỗ trán, nói, "Thì ra là vậy, đúng thật, chuyện ai cũng biết, sao đám Quỷ Nguyệt có thể không rõ chứ?

Nếu tôi lại đi hỏi thăm, chỉ có thể làm lộ thân phận của chúng ta." Thấy Ngô Thiên Chân bây giờ cuối cùng cũng "khai sáng", Sở Long cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người vừa chuẩn bị đi, thì nghe thấy phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân. "Lần này Đại Tế Ti thật sự chơi lớn rồi." "Đúng vậy, nhiều tộc nhân như vậy đều bị giết, tôi chỉ nhìn thôi đã thấy da đầu tê dại rồi." "Đại Tế Ti cũng không còn cách nào khác, người sở hữu thanh Hiên Viên Kiếm đó đã xuất hiện, nhìn lời nguyền trên người chúng ta kìa, nếu không giải quyết được, chẳng phải chúng ta sẽ trở thành nô lệ của kẻ đó sao?" Mọi người lần lượt lên tiếng,

trong lời nói đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nghe những lời này, Sở Long và những người khác mới bừng tỉnh, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rùng rợn trước cách làm của Đại Tế Ti.

Lúc này, đám nhân viên tuần tra cũng xuất hiện ở không xa chỗ Sở Long.

Rõ ràng đám đội viên tuần tra này đều không ngờ có thể gặp "Quỷ Nguyệt" ở nơi này, nhất thời mấy người đều ngẩn ra. "Quỷ...

Quỷ Nguyệt đại nhân." Bất kể địa vị của Quỷ Nguyệt trong Quỷ Môn thế nào, những người này đều lần lượt hành lễ, nào dám có chút lơ là.

So với tốp người trước, tốp người này thành thật hơn nhiều, họ không hề nghi ngờ thân phận của Sở Long, điều này khiến Sở Long nhẹ nhõm không ít.

Có kinh nghiệm từ trước, Sở Long bây giờ đối phó với chuyện này cũng tỏ ra vô cùng thành thạo. "Các ngươi đang làm gì ở đây?" Sở Long bước lên một bước, trầm giọng hừ lạnh một tiếng.

Chương 264

"Hừ!" Khoảnh khắc Sở Long dứt lời, liền nghe thấy từng tiếng hừ lạnh bất mãn vang lên, mấy "Quỷ Nguyệt" còn lại bây giờ dường như cũng cảm thấy vô cùng bất mãn, miệng phát ra từng tiếng hừ lạnh.

Rõ ràng sau chuyện A Ninh dạy dỗ nhân viên tuần tra trước đó, lá gan của mọi người cũng hoàn toàn được thả lỏng, không còn sợ bị đám nhân viên tuần tra này phát hiện thân phận nữa.

Dù sao từ chuyện vừa rồi cũng có thể thấy rõ, những chuyện như thế này càng lo lắng, lại càng dễ bị người ta phát hiện ra điểm không đúng.

Cũng chính vì hiểu điều này, mọi người mới hoàn toàn nhập sâu vào vai diễn của mình, như vậy, tự nhiên đã tạo ra áp lực tâm lý lớn hơn cho đám nhân viên tuần tra này.

Mấy tiếng hừ lạnh vừa rồi đối với đám đội viên tuần tra này mà nói, giống như một cú sốc tâm lý, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh đó, mấy người cảm thấy tim mình co thắt dữ dội.

Thân thể mấy người đều run lên, ai nấy đều cúi đầu rất thấp, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Sở Long.

Lúc này Sở Long cũng phát hiện ra một vấn đề, đó là chiếc mặt nạ trên mặt thực ra có tính hai mặt, cụ thể là, sau khi người của Quỷ Môn đeo mặt nạ, liền có thể hoàn toàn chống lại uy lực trong lời nói của Sở Long, đến mức không cần phải chịu ảnh hưởng của lời nguyền huyết mạch nữa.

Nếu Sở Long đeo mặt nạ, thực ra cũng có tác dụng tương đối, chỉ là nó lại kìm hãm ảnh hưởng của Sở Long đối với lời nguyền huyết mạch mà thôi.

Cũng chính vì vậy, bây giờ đám nhân viên tuần tra của Quỷ Môn mới không nghe theo lời Sở Long mà làm một số việc, hiện tại họ cũng không nhận ra bất kỳ điều gì không ổn. "Tôi... tôi..." Người dẫn đầu vội vàng giải thích, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nên mở lời thế nào cho phải, nhất thời vô cùng do dự, dù sao thì suy nghĩ của Quỷ Nguyệt đại nhân thường khác người thường, hoàn toàn không đoán được ý của Sở Long lúc này.

Nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của gã, ánh mắt Sở Long càng thêm lạnh lùng, tuy gã không ngẩng đầu, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt gần như muốn giết người của Sở Long. "Hửm?

Chẳng lẽ muốn ta lặp lại thêm một lần nữa?" Giọng Sở Long càng thêm lạnh lẽo.

Đến lúc này, gã cũng không dám tiếp tục do dự nữa, vội vàng nói, "Tôi... chúng tôi, vừa rồi Đại Tế Ti đang...

đang ở trên đó giết... giết rất nhiều huynh đệ, chúng tôi..." Nói đến đây, đột nhiên nghe thấy Sở Long hừ lạnh một tiếng, nhấc chân đá mạnh một cú, một cú đá khiến thân thể gã bay ngược ra sau, đập mạnh xuống đất.

Nhìn cảnh này, những người còn lại đều co rụt cổ, trong lòng thầm cảm thán, quả nhiên là Quỷ Nguyệt đại nhân, phong cách hành sự thật khiến người ta khó lường.

Còn Bàn Tử và những người khác, trong lòng ai nấy đều giơ ngón cái cho Sở Long. "Chậc chậc, đúng là một cặp, phong cách làm việc y hệt nhau." "Trước có A Ninh đánh tên tuần tra kia không còn chút khí thế nào, bây giờ lại đến Long gia uy vũ bá khí đá bay đội viên tuần tra, thế mà đám ngốc này vẫn bị lừa, không mảy may nghi ngờ, chậc chậc, diễn xuất của mấy người này thật cao, hoàn toàn là ảnh đế ảnh hậu ra đời mà." "Dù sao nếu đổi lại là tôi, chắc chắn không làm được tự

nhiên như vậy, bây giờ có thể giả ra bộ dạng lạnh lùng đã là ghê gớm lắm rồi." "...Lát nữa nếu bắt tôi cũng ra tay đánh người thì sao đây?

Tôi có đánh nổi không?" Những lời này Bàn Tử và những người khác đương nhiên cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám thực sự nói ra, vừa nghĩ, vừa nhìn Sở Long và A Ninh, ánh mắt cũng trở nên có chút khác lạ.

Rõ ràng thân phận Quỷ Nguyệt trong Quỷ Môn khá cao, đám đội viên tuần tra này tuy bị đánh, nhưng từ đầu đến cuối không dám phản kháng, thậm chí không có cả ý niệm phản kháng hay tức giận.

Tên nhân viên tuần tra lồm cồm bò dậy trở lại trước mặt Sở Long, quỳ xuống. "Biết tại sao ta đá ngươi không?" Sở Long nhàn nhạt nói, đương nhiên, lời nói tuy nhàn nhạt, nhưng đám nhân viên tuần tra này lại không cảm thấy có gì bình thường, theo họ, câu hỏi này nếu trả lời không tốt, e là lại phải chịu một trận đấm đá nữa.

Nhất thời, đám đội viên tuần tra nhìn về phía đội trưởng của mình, ánh mắt đều tràn đầy đồng cảm, đương nhiên, trong lòng cũng một trận thấp thỏm không yên, dù sao vừa rồi họ cũng đã cùng nhau bàn tán về vấn đề này.

Nếu không phải cố nhịn, Bàn Tử lúc này có lẽ đã bật cười rồi.

Tại sao lại đá?

Câu hỏi của Sở Long khiến Bàn Tử cũng có chút buồn cười, đánh thì cũng đã đánh rồi, lại còn hỏi một câu tại sao lại đánh?

Vậy lát nữa có cần hỏi thêm một câu, ta đánh ngươi đúng hay không đúng không?

Ý nghĩ này của Bàn Tử đương nhiên không dám biểu đạt ra, nếu không, không chừng Long gia kính yêu của cậu ta có thể đánh cho cậu ta đến mức không thể tự lo cho bản thân.

Chương 265

"Tôi... tôi biết sai rồi." Tên đội viên tuần tra vội vàng nói một câu, kết quả lại bị Sở Long đá thêm một cú, cú đá này cũng tăng thêm lực, đá đến mức gã hộc cả máu. "Ta hỏi ngươi, tại sao ta lại đá ngươi?

Ta có bảo ngươi trả lời cái khác không?" Lời nói lạnh như băng của Sở Long truyền ra, gần như trong chớp mắt, gã lập tức tỏ thái độ, không dám tiếp tục nói bừa nữa. "Tôi không nên sau lưng phỉ báng Đại Tế Ti, nhưng Quỷ Nguyệt đại nhân, tôi thực ra không hề phỉ báng Đại Tế Ti, ngài vừa rồi hiểu lầm rồi, ý của tôi là, Đại Tế Ti ở trên đó đã giết nhiều huynh đệ như vậy, nhưng để có thể giải trừ lời nguyền trên người chúng ta, tất cả đều đáng giá." Tên lính sợ lại bị Sở Long đánh, lập tức giải thích.

Nhưng không nói thì thôi, vừa mở miệng, ngay cả không ít người trong đội tuần tra cũng vô thức quay đầu đi không dám nhìn tiếp.

Tên lính này bây giờ trong lòng cũng "lộp bộp" một tiếng, đột nhiên như khai sáng, hiểu ra một vài chuyện. "Ồ, vậy à?

Ngươi đang chất vấn ta đấy à?" Lời nói của Sở Long đầy vẻ giễu cợt.

Tuy trong lời nói không còn sự bá khí như trước, nhưng lại càng khiến tên nhân viên tuần tra này sợ hãi.

Sự nóng nảy và tàn bạo của Nhị Nguyệt đại nhân nổi tiếng khắp cả Quỷ Môn.

Dám chất vấn vị này trước mặt ư?

Thà trực tiếp tự sát cho đỡ đau khổ còn hơn. "Không... không... tôi...

A!" Lời của gã chưa nói xong, Sở Long đã một tay bóp lấy cổ gã, ngay sau đó lòng bàn tay dùng lực, đầu gã liền ngoẹo sang một bên, không còn hơi thở.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, rõ ràng không ngờ Sở Long lúc này lại làm mọi chuyện tuyệt tình đến vậy, trực tiếp giết một người, thậm chí những người như Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Họ sợ lúc này đám nhân viên tuần tra sẽ tức giận mà xông lên.

Đương nhiên, sự lo lắng trong lòng họ rõ ràng là không cần thiết.

Thấy cảnh này, trong mắt đám nhân viên tuần tra tuy tràn đầy kinh hãi, nhưng không một ai tỏ ra ngạc nhiên, phảng phất như những chuyện này là hết sức bình thường.

Thậm chí, lúc này đám nhân viên tuần tra còn trực tiếp quỳ xuống trước mặt Sở Long, cơ thể căng cứng, không dám thở mạnh, sợ bị Sở Long coi là đối tượng trừng phạt tiếp theo.

May mắn thay, điều khiến họ thở phào là, vị "Nhị Nguyệt đại nhân" trước mặt không có ý định tiếp tục ra tay, dường như sau khi giết một người, oán niệm trong lòng cũng đã tiêu tan.

Sở Long khoanh tay trước ngực, giễu cợt cười lạnh nói, "Người này vì phỉ báng Đại Tế Ti nên ta mới giết, các ngươi thấy ta giết có đúng không?" Sở Long lúc này đã diễn vai Nhị Nguyệt một cách hoàn hảo, A Ninh và những người khác sau khi thấy hành động này của Sở Long, trong lòng đều giơ ngón cái tán thưởng, nếu không biết Sở Long trước mặt là giả mạo, không phải Nhị Nguyệt thật, không chừng cũng sẽ bị lừa. "Đúng!" "Nhị Nguyệt đại nhân làm như vậy là quá đúng." "Vừa rồi tôi cũng thấy chướng mắt rồi, tên khốn đó lại dám phỉ báng Đại Tế Ti?

Không phải là tìm chết sao?

Sau khi bị phát hiện lại còn dám ngụy biện, càng là tội ác không thể tha thứ." "Nếu Nhị Nguyệt đại nhân lần này không ra tay, tôi cũng sẽ xử lý loại bại hoại này." "Nhị Nguyệt đại nhân ngài anh minh thần võ." Những người này đồng loạt quỳ xuống, mở miệng là những lời tâng bốc, nghe đến mức Sở Long phá lên cười lớn. "Ngươi!" Tiếng cười của Sở Long đột nhiên tắt ngúm, sau đó chỉ vào một người đàn ông ở phía trước nhất.

Các đội viên tuần tra cảm thấy một trận tim đập thình thịch trước hành động hoàn toàn trái ngược của Sở Long, nhưng khi thấy "Nhị Nguyệt đại nhân" lần này tìm người khác, không phải mình, những người này đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Họ sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người khác, đối với họ, chỉ cần người xui xẻo không phải là mình là được rồi, sống chết của người khác thì có liên quan gì đến họ? "Nhị Nguyệt đại nhân, tôi...

Chương 266

tôi không có tùy tiện nói bậy, không có nói xấu Đại Tế Ti!" Người vừa bị Sở Long chỉ vào gần như sợ chết khiếp, quỳ rạp trên đất, không ngừng dập đầu với Sở Long.

Nói thật, bây giờ nhìn bộ dạng này của người đàn ông, Sở Long cũng có chút mơ hồ, không ngờ có người lại sợ hãi đến mức này, từ đó có thể thấy được, đám Quỷ Nguyệt này trong lòng những người này có địa vị đáng sợ đến mức nào. "Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi phải trả lời, nếu không... hừ, hậu quả ngươi nên hiểu rõ." Giọng Sở Long nghe vẫn vô cùng lạnh lùng.

Người đàn ông đó lại thở phào nhẹ nhõm, dù sao chỉ là hỏi vấn đề thôi, không phải trực tiếp ra tay giết người, hắn tin rằng chỉ cần hợp tác tốt, "Nhị Nguyệt đại nhân" chắc chắn sẽ không làm hại mình. "Tuân lệnh!" Người đó vội vàng đáp ứng, sợ chỉ chậm một chút thôi sẽ gây ra sự bất mãn của "Nhị Nguyệt đại nhân".

Bàn Tử và những người khác kinh ngạc nhìn nhau, tuy không biết Sở Long rốt cuộc định làm gì, nhưng từ biểu hiện của những người này, mọi người cũng hiểu ra, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến những người này hợp tác hơn! "Ta hỏi ngươi, nhiệm vụ của các ngươi là gì?" Sở Long hừ lạnh một tiếng, nhưng lời vừa dứt, có thể thấy rõ trên mặt người đàn ông trước mặt lộ ra vẻ khó xử, rõ ràng không ngờ "Nhị Nguyệt đại nhân" lại hỏi một vấn đề hiển nhiên như vậy!

Ngay khi thấy biểu cảm của người này, trong lòng mọi người không khỏi "lộp bộp", thầm kêu một tiếng "thôi xong", rõ ràng theo họ, câu hỏi vừa rồi của Sở Long đã khiến những người này nghi ngờ.

Còn Ngô Thiên Chân trong lòng càng oán thán, dù sao trước đó cậu ta muốn tìm người hỏi chuyện trên kia, kết quả bị Sở Long cảnh cáo một trận!

Nhưng kết quả bây giờ thì sao?

Long ca lại chủ động hỏi?

Không phải là tự vả vào mặt sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Thiên Chân một trận bất lực và uất ức, nhưng những lời này Ngô Thiên Chân hiển nhiên sẽ không nói ra, nghĩ lại một chút, Ngô Thiên Chân cũng thấy nhẹ nhõm, theo cậu ta, Long ca lợi hại như vậy, tự nhiên có cách giải quyết của mình.

Điều khiến Ngô Thiên Chân uất ức là, lúc này, cậu ta lại thấy Bàn Tử ở bên cạnh nhìn mình với vẻ mặt trêu chọc, rõ ràng lúc này Bàn Tử cũng đã đoán ra được suy nghĩ trong lòng Ngô Thiên Chân.

Ánh mắt của tên mập này giống như một tiểu yêu tinh giày vò người khác, khiến trong lòng Ngô Thiên Chân một trận cạn lời.

Nhưng Ngô Thiên Chân từ đầu đến cuối đều không quên "thân phận" của mình.

Ngô Thiên Chân đi đến trước mặt Bàn Tử, đối với hành động đột ngột này, rõ ràng Bàn Tử cũng có chút ngẩn người, không biết Ngô Thiên Chân lúc này định làm gì, chỉ là từ hai luồng ánh mắt xuyên qua khe hở mắt của mặt nạ, lại khiến Bàn Tử trong lòng có chút bất an. "Hừ!" Ngô Thiên Chân hừ lạnh một tiếng rất nữ tính, Bàn Tử thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị Ngô Thiên Chân đá mạnh một cú, một tiếng kêu thảm "ái da", trực tiếp bị Ngô Thiên Chân đá ngã trên đất.

Bàn Tử trong lòng tức giận không thôi, chuẩn bị đứng dậy chửi người, nhưng lúc này đột nhiên nhớ ra ở đây có người của đội tuần

tra, nếu biểu hiện quá kích động, rõ ràng sẽ khiến những người này nghi ngờ, không còn cách nào khác, Bàn Tử chỉ có thể bất lực co rụt cổ, lời nói cũng nuốt xuống.

Ánh mắt nhỏ đầy u oán của Bàn Tử liếc nhìn Ngô Thiên Chân, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang lẩm bẩm cái gì.

Dù sao thì Ngô Thiên Chân bây giờ trong lòng khá là sảng khoái, cuối cùng cũng "xả giận" được. "Chúng tôi đang tuần tra." Hành động của Ngô Thiên Chân cũng là vô tình tạo nên hiệu quả.

Vốn dĩ đang khó xử, tên đội viên lúc này sợ đến co rụt cổ, lập tức nói, "Đại Tế Ti yêu cầu chúng tôi chia thành mười tám đội, luân phiên tuần tra ở đây, mỗi đội từ mười đến hai mươi người, mục đích là để chúng tôi đề phòng những nguy hiểm có thể lén lút lẻn vào." Thực ra khi nói bốn chữ "lén lút lẻn vào", trong lòng tên đội viên đối với Sở Long thực ra có chút nghi ngờ, đương nhiên, sự nghi ngờ này dưới một tiếng hừ lạnh của Sở Long, đã hoàn toàn tan biến.

Ngược lại Bàn Tử và những người khác, lúc này tuy bề ngoài không lộ ra biến hóa cảm xúc, nhưng nội tâm lại nổi lên sóng to gió lớn.

Trong lòng ai nấy đều giơ ngón cái tán thưởng Sở Long, dưới sự uy hiếp như vậy mà đối phương lại trực tiếp ngoan ngoãn nói ra mọi chuyện.

Mười tám đội?

Mỗi đội từ mười đến hai mươi người, đây chỉ là số lượng của đội tuần tra thôi, những người của Quỷ Môn ẩn nấp trong bóng tối chắc chắn không ít, trong lòng Bàn Tử và những người khác kinh hãi, đây là một đội ngũ vô cùng đông đảo, những người này lại đều biết cổ thuật.

Nếu thật sự phải đối đầu trực diện, rõ ràng sẽ vô cùng bị động.

Cùng lúc đó, trong lòng mấy người cũng tò mò Sở Long tiếp theo sẽ làm thế nào, dù sao nếu chuyện này không được giải quyết ổn thỏa, sẽ khiến đám đội viên tuần tra này nghi ngờ câu hỏi của anh.

Không giống như đội tuần tra gặp phải trước đó, Bàn Tử tin rằng, đội đó đừng nói là nghi ngờ, có lẽ bây giờ ngay cả nghĩ lại chuyện đã xảy ra cũng không dám.

Chương 267

Nếu không, không chừng đợi sau khi đội ngũ trước mặt này rời đi, họ phản ứng lại, sẽ báo cáo chuyện này lên cấp trên.

Sở Long bây giờ đang chạy đua với thời gian, trước khi người của Quỷ Môn không biết sáu Quỷ Nguyệt đã bị giết, phải nhanh chóng lẻn vào trong.

Đúng lúc trong lòng mọi người đang lẩm bẩm, giọng nói của Sở Long truyền ra. "Hừ!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, lập tức nhấc chân đá vào người gã, đá ngã lăn gã.

Thấy cảnh này, ngay cả Bàn Tử và những người khác trong lòng cũng có cảm giác không biết nói gì, Long gia ngầu thật, một lời không hợp là động chân.

Gã kia cũng vô cùng uất ức nhìn Sở Long, rõ ràng không hiểu tại sao "Nhị Nguyệt đại nhân" lại ra tay đánh mình. "Ngươi có phải đang kỳ quái, rõ ràng đã trả lời theo yêu cầu của lão tử, nhưng tại sao lão tử lại đá ngươi?

Đúng không?

Ngươi có phải cũng đang tò mò, những chuyện này đáng lẽ là chuyện ai cũng biết, nhưng tại sao lão tử lại hỏi?" Những vấn đề này đừng nói là đám đội viên tuần tra tò mò, ngay cả Ngô Thiên Chân và những người khác bên cạnh trong lòng cũng tràn đầy tò mò và khó hiểu.

Nhưng tội nghiệp cho tên đội viên tuần tra kia, bây giờ cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải, trong lòng tuy tò mò, nhưng cũng không dám nói bậy, lỡ chọc giận Nhị Nguyệt đại nhân, vậy là phải bị giết. "Tôi... tôi không dám, tôi tuyệt đối không nghi ngờ Nhị Nguyệt

đại nhân." Cuối cùng, gã đã chọn cách trả lời như vậy, trong giọng nói tràn đầy sự căng thẳng.

Sở Long cười lạnh một tiếng, nói, "Không sao, tò mò cũng là bình thường, không tò mò mới là không có trách nhiệm, nếu thật sự như vậy, ngươi cũng có thể đi cùng gã kia." Lời nói của Sở Long uyển chuyển, nhưng khi nhìn theo ánh mắt của anh, thấy thi thể trên mặt đất kia, tên đội viên lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát. "Nếu ngươi cũng đã nói, Đại Tế Ti bảo các ngươi tuần tra ở đây, vậy ta phiền ngươi hỏi thêm một câu, Đại Tế Ti có bảo các ngươi sau lưng lẩm bẩm lung tung không?

Có cho phép các ngươi tùy tiện truyền lời của Đại Tế Ti không?

Hả?" Lời vừa nói ra, đám đội viên lập tức phản ứng lại, thì ra lời của "Nhị Nguyệt đại nhân" đang chờ họ ở đây.

Nhất thời, tất cả đội viên tuần tra đều bị lời của Sở Long chặn họng không biết nói gì cho phải.

Còn Ngô Thiên Chân và những người khác trong lòng thì một trận cảm khái, Long ca không hổ là Long ca, như vậy cũng có thể nói dối cho tròn.

Rõ ràng cảm giác mà anh mang lại cho đám đội viên này bây giờ là, câu hỏi của Sở Long trước đó, không phải là thực sự hỏi, mà là đang chỉ trích. "Câu hỏi cuối cùng, ngươi có biết đường đến chỗ của Đại Tế Ti không?" Có bài học từ câu hỏi trước, đám đội viên tuần tra bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, trực tiếp chỉ mấy con đường cho Sở Long. "Tốt, nếu đã biết Đại Tế Ti ở đâu, vậy ta cũng không đích thân đưa các ngươi đến chỗ Đại Tế Ti nữa, đi tuần tra trước đi, tuần tra ba lượt xong, đến gần chỗ Đại Tế Ti mà quỳ." Lời Sở Long vừa nói ra, đối với đám đội viên tuần tra này mà nói, chẳng khác nào án tử hình, đến lúc đó không chừng Đại Tế Ti cũng sẽ đem họ đi hiến tế.

Giờ phút này, đám đội viên tuần tra này hận không thể tự tát mình mấy cái, sớm biết sẽ gặp phải chuyện như vậy, đã không nên không kiểm soát được cái miệng thối của mình, đi lẩm bẩm chuyện của Đại Tế Ti.

Mấy người mặt mày xám xịt rời đi, Sở Long và những người khác thì sải bước đi về phía trước, mãi đến một nơi không người, cũng không bị ai phát hiện, mọi người mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. "Long gia ngầu thật, lại có thể nghĩ ra cách như vậy." "Nói thật, Long ca cơ trí, tôi Ngô Thiên Chân tự thấy hổ thẹn, lúc trước tôi còn đang lo lắng Long ca làm như vậy, sẽ khiến đám đội viên kia nghi ngờ, nhưng không ngờ, Long ca chỉ vài ba câu đã hoàn toàn giải quyết xong chuyện này." "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem người trước mặt là ai, chủ nhân ngầu, mỗi một bước đệm đều vô cùng đúng chỗ, khiến đám người kia không ngừng gia tăng sự tin tưởng và sợ hãi đối với ngài, trực tiếp moi ra được lộ tuyến đến nơi ở của Đại Tế Ti." Bàn Tử và những người khác đồng loạt giơ ngón cái cho Sở Long, vẻ mặt đầy bội phục.

Trước đó như con ruồi không đầu, cứ đi vòng quanh trên cây thanh đồng, nhưng bây giờ thì sao?

Dựa vào sự cơ trí của Sở Long, đã có thể nắm rõ được lộ trình rồi. "Đi thôi." Sở Long nhàn nhạt cười, dẫn mọi người tiếp tục đi lên, lần này Sở Long đi một con đường nhỏ tương đối hẻo lánh, tuy đây là một cây thanh đồng, nhưng vì ở dưới lòng đất quá lâu, trên cây thanh đồng cũng có không ít bùn đất, rõ ràng những bùn đất này đều rơi xuống từ vòm đá phía trên.

Vì ẩm ướt, trên đó lại mọc ra không ít loài nấm, thậm chí có một số loài nấm còn rất kỳ quái, trên đó có thể phát quang.

Tên Bàn Tử không nhịn được tò mò đưa tay hái một loại nấm

trong số đó.

Loại thực vật này trông giống như một cái bánh bao thịt nhỏ, Bàn Tử có lẽ là đói bụng, nên mới không kiềm chế được tay mình. "Phụt!" Kết quả tay Bàn Tử vừa chạm vào "bánh bao thịt nhỏ", đã nghe thấy trên "bánh bao thịt nhỏ" truyền ra một tiếng phun xịt, ngay sau đó là một trận bột màu xanh lục từ trong "bánh bao thịt nhỏ" phun ra.

Chương 268

"Cẩn thận!" Sở Long kinh hãi hét lên, lập tức dẫn A Ninh lùi lại mấy bước.

Tiểu Ca lúc này cũng dẫn Ngô Thiên Chân lập tức rời đi, Bàn Tử cũng né tránh, nhưng bây giờ cậu ta đang bị trói cùng Lão Kim và Tề Lão Gia Tử, hành động rõ ràng không tiện lợi như vậy.

Xui xẻo, trúng chiêu. "Bánh bao thịt nhỏ" ở ngay trước mặt Bàn Tử, bây giờ loại bột màu xanh lục phun ra từ vị trí cái cuống của "bánh bao" đều bắn cả lên người ba người Bàn Tử.

Đặc biệt là Bàn Tử, khuôn mặt béo nhỏ của cậu ta hoàn toàn bị loại bột màu xanh lục kỳ lạ này phun thành màu xanh.

Vì có Bàn Tử che chắn, Lão Kim và Tề Lão Gia Tử đỡ hơn một chút, nhưng trên người và mặt cũng có một ít bột.

Cũng kỳ lạ, loại bột màu xanh lục này lại mang theo cảm giác huỳnh quang, dù sao thì bây giờ trong mắt Sở Long và những người khác, mặt và cơ thể của ba người Bàn Tử đều đang phát ra ánh sáng xanh lục. "Đệch mợ nhà mày, cái quái gì thế này?" Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên.

Lão Kim lúc này cũng vô cùng cạn lời, "Mẹ nó, mày còn mặt mũi chửi người à?

Không phải đều do mày hại sao?

Mày có thể yên tĩnh một chút được không?

Cả ngày không yên phận, muốn lên trời à?" Lão Kim bây giờ có cả tâm muốn bóp chết Bàn Tử, chủ yếu là loại bột huỳnh quang này sau khi rơi lên người, giống như đã hoàn toàn bén rễ trên cơ thể họ, Lão

Kim lau cũng không thể lau sạch được thứ màu xanh lục này trên người.

Tề Lão Gia Tử bây giờ thì không nói gì, cũng không kích động như Lão Kim, chỉ nhíu mày, đầy vẻ khó hiểu nhìn chằm chằm vào loại bột huỳnh quang trên người, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì. "Tề Lão Gia Tử, ngài đừng tức giận, tên mập này nó cái đức hạnh như vậy đấy." Rõ ràng theo Lão Kim, hành động của Tề Lão Gia Tử bây giờ rõ ràng là bị Bàn Tử chọc tức, nên lúc này lập tức mở miệng giải thích, cũng để Tề Lão Gia Tử có thể nguôi giận.

Tề Lão Gia Tử ngẩn ra, rồi lắc đầu nói, "Yên tâm, tôi không đến mức tức giận như vậy đâu." Lời Tề Lão Gia Tử vừa nói ra, Bàn Tử giơ ngón cái, khen Tề Lão Gia Tử mấy câu, nhưng kết quả lúc này Tề Lão Gia Tử lại chuyển chủ đề, nói, "Chỉ là... thứ này, tôi hình như đã thấy ở đâu đó rồi." Nói đến đây, mày Tề Lão Gia Tử nhíu lại. "Lục Nguyệt?

Sáu người các ngươi sao lại ở đây?" Đúng lúc này, phía sau mọi người truyền đến một tiếng động, ngay khi nghe thấy lời nói, mày của Sở Long và những người khác đều nhíu lại.

Dù sao người có thể trực tiếp gọi "Lục Nguyệt", rõ ràng thân phận địa vị cũng không tầm thường.

Mọi người vội vàng quay đầu, thấy một người đàn ông mặc áo choàng đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng có ghi chữ "Thập Nguyệt" đột ngột xuất hiện ở phía sau họ. "Thập Nguyệt?" Sở Long nhíu mày, nói thật lúc này điều lo lắng nhất là gặp phải Quỷ Nguyệt khác, dù sao so với đám đội viên tuần tra kia, giữa các Quỷ Nguyệt chắc chắn quen thuộc và hiểu rõ đối phương hơn.

Thập Nguyệt lại không để ý đến Sở Long, mà đứng đó nhìn Ngô Thiên Chân trong vai Lục Nguyệt, "Sao vậy?

Lục Nguyệt?

Lâu quá rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, phải không, ta..." Nói đến đây, Thập Nguyệt không khỏi phá lên cười hưng phấn, tiếng cười đầy vẻ ái muội, khiến người ta chỉ nghe thôi đã thấy toàn thân khó chịu.

Bàn Tử lúc này kinh ngạc trợn tròn mắt, kết hợp với ánh mắt xanh biếc phát sáng hiện tại, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng hài hước.

Một ý nghĩ theo đó hiện lên trong đầu Bàn Tử, hắn kinh ngạc nhìn Ngô Thiên Chân, nếu không phải đang cố nhịn, có lẽ đã phá lên cười lớn rồi.

Ngô Thiên Chân lúc này cũng nhìn Sở Long bên cạnh với ánh mắt cầu cứu.

Chuyện như thế này hắn chưa từng nghĩ tới, nếu Lục Nguyệt thật sự có quan hệ gì đó với Thập Nguyệt này, vậy chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Dù sao hắn là một thằng đàn ông, làm sao có thể có quan hệ với Thập Nguyệt này được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Thiên Chân dấy lên một cảm giác buồn nôn không thể xua tan.

Sở Long bây giờ cũng có chút không biết phải làm sao, đang lúc do dự, giọng nói của Thập Nguyệt vang lên từ bên cạnh.

Chương 269

"Hửm?

Sao vậy Lục Nguyệt?

Sao không nói chuyện với ta?

Còn nữa, sao bây giờ ngươi không nói gì?

Không giống ngươi trước đây chút nào, hửm, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn à?

Bị Nhị Nguyệt uy hiếp?" Giọng nói của Thập Nguyệt rõ ràng tràn đầy cảm xúc bất mãn. "Tứ Nguyệt bây giờ không đi cùng ngươi, cũng không muốn nói chuyện với ngươi, ngươi có thể cút được rồi." Lần này người nói là A Ninh.

Tình cảnh khó xử của Ngô Thiên Chân lúc này A Ninh đương nhiên thấy được, lúc này cũng chỉ có thể cứng rắn đứng ra giúp đỡ. "Thật sao?" Thập Nguyệt nghe vậy, giọng điệu lập tức trở nên có chút đau khổ, cái dáng vẻ đó nghe như bị người ta bỏ rơi, chỉ nghe lời nói thôi, càng khiến người ta tin rằng giữa hai người chắc chắn có gian tình.

Trong mắt A Ninh lóe lên một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nói, "Không sai, cho nên, cút đi." Thập Nguyệt khẽ gật đầu, cũng kỳ lạ, Thập Nguyệt từ đầu đến cuối, đều không đến gần Sở Long, luôn giữ một khoảng cách nhất định.

Biểu hiện của Thập Nguyệt lọt vào mắt Sở Long, khiến trong lòng Sở Long cảm thấy có chút không ổn, dù sao nếu thật sự là quan hệ kiểu đó, tình hình bình thường mà nói, ít nhất cũng nên đi đến trước mặt "Lục Nguyệt", để thể hiện sự khác biệt giữa hai người chứ?

Trong lòng Sở Long "lộp bộp", một ý nghĩ không lành theo đó hiện lên trong đầu anh.

Cũng chính lúc này, một tiếng cười ngông cuồng truyền ra. "Ha ha ha, Lục Nguyệt?

Tứ Nguyệt?

Nhị Nguyệt?

Ha ha ha." Gã này cười lớn như điên, người không biết còn tưởng gã bị điên. "Ngươi làm sao vậy?" Dưới chiếc mặt nạ của A Ninh, khuôn mặt xinh đẹp trở nên nghiêm trọng, mày khẽ nhíu lại.

Thập Nguyệt lúc này không trực tiếp trả lời câu hỏi của A Ninh, mà nhìn về phía ba người Bàn Tử ở không xa, "Các ngươi không cảm thấy cơ thể có gì khác thường sao?

Ví dụ như, có chút ngứa ngáy?" Giọng nói của Thập Nguyệt mang theo vẻ trêu chọc, phảng phất như đang nói một chuyện gì đó rất buồn cười.

Thập Nguyệt không nói thì thôi, lời vừa nói ra, ba người Bàn Tử cảm thấy trên người thật sự đang phát ngứa, cảm giác đó giống như bị vô số con kiến bò trên người. "...Chuyện gì thế này?

Lẽ nào là do loại bột màu xanh lục đó?

Chết tiệt, đây rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm.

Kể từ câu nói đó của Thập Nguyệt, trên người họ bắt đầu phát ngứa, ba người Bàn Tử không ngừng gãi, gãi đến mức trên người đỏ ửng cả lên, dường như sắp xé rách cả da mình.

Sự thay đổi của Bàn Tử khiến Sở Long và những người khác trong lòng vô cùng lo lắng.

Mọi người muốn đi lên xem Bàn Tử rốt cuộc bị làm sao, nhưng ở không xa có một tên Thập Nguyệt đang nhìn chằm chằm, họ cũng không tiện biểu hiện quá lo lắng.

Nhưng bây giờ Bàn Tử như không thể kiểm soát được bản thân, không ngừng gãi cơ thể, mấy chỗ trên người đã bị gãi rách, nhưng lúc này lại không thể dừng lại, dường như không biết đau đớn.

Sở Long có một cảm giác, dường như ba người Bàn Tử sắp xé toạc lớp da trên người mình ra.

Tuy lúc bình thường, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử thường xuyên đấu khẩu, nhưng từ tận đáy lòng, Ngô Thiên Chân đối với Bàn Tử vô cùng quan tâm, cũng coi Bàn Tử là huynh đệ của mình, nên khi thấy Bàn Tử bây giờ như vậy, Ngô Thiên Chân theo phản xạ đi đến trước mặt Bàn Tử, muốn ngăn Bàn Tử tiếp tục gãi. "Yo, Lục Nguyệt?

Chương 270

Sao lúc này lại biết quan tâm đến người khác vậy?" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trêu chọc từ phía sau truyền đến.

Thập Nguyệt khoanh tay trước ngực, như đang xem kịch hay nhìn "Lục Nguyệt".

Ngay khi nghe thấy lời này, trong lòng Ngô Thiên Chân không khỏi "lộp bộp", hắn có một cảm giác, đó là hoàn toàn bại lộ rồi. "Lục Nguyệt muốn làm gì, không liên quan gì đến ngươi, còn nữa, ngươi có biết ba người này là ai không?

Là người mà Đại Tế Ti muốn, ta bây giờ phải đưa ba người này đến chỗ Đại Tế Ti." "Thập Nguyệt, ngươi rốt cuộc đã làm gì trên người họ?" A Ninh nhíu mày quát lên, nhưng đáp lại, Thập Nguyệt lại càng cười điên cuồng hơn.

Vừa cười, vừa gật đầu, miệng hét lên mấy tiếng "tốt", "Người mà Đại Tế Ti muốn?

Ha ha ha, sao ta lại không biết, chỉ nói chuyện này cho ngươi, không nói cho ta à?" Vốn dĩ Sở Long đã cảm thấy hành động của Thập Nguyệt kỳ quái, bây giờ hắn vừa nói, vừa không ngừng lùi về sau, cảm giác mang lại cho người khác dường như vô cùng bất thường. "...Ngươi rốt cuộc có ý gì?" Sở Long nhíu chặt mày, không nhịn được hỏi một tiếng.

Thập Nguyệt chỉ vừa cười lớn vừa lùi lại, nhưng không hề trả lời câu hỏi của Sở Long, mãi đến khi phía sau xuất hiện một góc cua, Thập Nguyệt mới tiếp tục mở miệng. "Ý gì à?

Chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?

Một đám hàng giả hàng nhái." Khi nói đến "hàng giả hàng nhái", Thập Nguyệt dường như bị lời nói của mình chọc cười, trực tiếp ôm bụng cười lớn, bộ dạng đó trông vô cùng điên cuồng.

Nhưng so với tiếng cười điên cuồng của Thập Nguyệt, mày của Sở Long và những người khác lại nhíu chặt, lúc này trong đầu họ chỉ còn lại một ý nghĩ: Bại lộ rồi. "Ta không biết ngươi đang nói gì." Sở Long nhíu mày, tình huống bình thường anh làm rất tốt, không hề lộ ra sơ hở nào.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Sở Long trong lòng liền có một suy đoán, nếu thật sự bại lộ, vậy thì khả năng là do biến cố của Bàn Tử và quan hệ của Lục Nguyệt.

Đây đều là những biến số không thể lường trước.

Sở Long bất lực liếc nhìn Bàn Tử, nhưng không hề trách Bàn Tử "tự tìm phiền phức", dù sao phía trước con đường này có không ít "bánh bao thịt" như vậy, dù Bàn Tử không chạm vào, lúc đi lại không cẩn thận cũng sẽ chạm vào những thứ kỳ quái đó. "Không biết ta đang nói gì à?

Ha ha ha, được, vậy để ta nói cho các ngươi nghe." Thập Nguyệt lúc này cũng không tiếp tục lùi lại, giễu cợt nhìn về phía mọi người, "Các ngươi nói muốn đến chỗ Đại Tế Ti?

A a, nếu muốn đến chỗ Đại Tế Ti, tại sao không đi những con đường lớn, mà lại đi con đường nhỏ hoàn toàn bị ta bỏ hoang này?" "Con đường nhỏ này đầy rẫy Nhục Thực Quyết, chuyện này mọi người đều biết, cũng sẽ không có ai đến đây, nhưng chuyện Đại Tế Ti tìm người quan trọng như vậy, các ngươi lại đi nơi này?

Thật không thể tin được, chân tướng chỉ có một." Điều khiến Sở Long và những người khác cạn lời là, tên Thập Nguyệt này dường như đầu óc có chút không bình thường, lúc này bộ dạng nói chuyện lại

đang bắt chước Conan, chỉ tay về phía Sở Long.

Tuy không nhìn rõ sự thay đổi trên khuôn mặt của người đàn ông này, nhưng Sở Long chỉ từ giọng nói hưng phấn đó có thể tưởng tượng ra, lúc này gã nhất định vô cùng vui vẻ, trên mặt cũng đầy vẻ hoan hỉ. "Các ngươi hoàn toàn không biết gì cả, bởi vì các ngươi là người ngoài giả mạo, cũng đừng vội phản bác, còn một điểm, chưa để ta nói xong." Thập Nguyệt không thể chờ đợi nói ra một câu như vậy, cái dáng vẻ đó trông như sợ Sở Long sẽ làm phiền chuyện tốt của hắn. "Lục Nguyệt kia, a a, ta và Lục Nguyệt không có quan hệ như các ngươi nghĩ đâu, vừa rồi tất cả đều là ta đang lừa các ngươi đấy, ha ha ha, đồ ngốc, lại thật sự tin hết rồi." "Lúc Lục Nguyệt gặp ta, đâu có đối xử hòa nhã với ta như vậy, nếu ta ở trước mặt Lục Nguyệt thật mà nói như vậy, con bé đó sẽ không nói nhiều lời nhảm, trực tiếp xách trường kiếm xông lên giết ta." Thập Nguyệt vô cùng hưng phấn nói ra một tràng lời, nói xong, tiếng cười vốn dĩ cũng đột ngột tắt ngúm, tiếng cười biến mất vô cùng đột ngột, đều mang lại cho người ta cảm giác vô cùng đột ngột.

Sở Long và những người khác nhìn nhau, đối với kết quả này tuy trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có nhiều bất ngờ.

Dù sao Quỷ Nguyệt vẫn luôn ở cùng nhau, giữa họ quá quen thuộc rồi, Sở Long lại không thể làm mọi chuyện hoàn hảo, nên chỉ cần gặp phải Quỷ Nguyệt khác, chắc chắn sẽ bại lộ.

Cũng là lý do tại sao trước đó Sở Long luôn đi đường nhỏ.

Nhưng bây giờ đã bại lộ thân phận, Sở Long cũng không tiếp tục ngụy trang nữa.

Vỗ vỗ tay, gật đầu, "Đoán không tồi, nhưng ngươi thật sự gan lớn như vậy sao?

Lẽ nào ngươi cho rằng chỉ dựa vào thực lực một mình ngươi, có

thể đối phó được với nhiều người chúng ta như vậy?" Sở Long tiến lên một bước, một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra.

Gần như bị ảnh hưởng bởi luồng khí tức này, tim của Thập Nguyệt cũng khẽ run lên.

Chương 271

Lúc này Thập Nguyệt lại trực tiếp chuyển chủ đề, cười lạnh nói, "Nếu ta không đoán sai, sáu người họ chắc đều gặp bất trắc rồi phải không?

A a, ta thừa nhận, thực lực của các ngươi quả thực mạnh, chỉ là..." Thập Nguyệt khoanh tay trước ngực, dù bây giờ không nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn, nhưng Sở Long vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này Thập Nguyệt tỏ ra vô cùng tự tin. "Ngươi không quan tâm đến sống chết của đồng bạn sao?" Sở Long vốn định lập tức tấn công, nhưng khi nghe lời của Thập Nguyệt, lại cũng do dự.

Sở Long nhíu mày nhìn về phía Bàn Tử, dù sao thân phận bây giờ đã hoàn toàn bại lộ, Tiểu Ca và những người khác cũng lập tức đến, khống chế cơ thể của Bàn Tử, chỉ là ba người họ quá giãy giụa, chỉ đè xuống thôi rõ ràng vô cùng phiền phức.

Cách làm của Tiểu Ca khá đơn giản, trực tiếp giơ tay, một nhát dao tay chém mạnh vào gáy ba người Bàn Tử.

Ba người lập tức kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn ngược rồi ngất đi.

Nhưng dù vậy, cơ thể họ bây giờ vẫn đang không kiểm soát được mà run rẩy. "Ngươi rốt cuộc đã làm gì với họ?" A Ninh lúc này tức giận quát lên, nếu không có chút kiêng dè gã này, A Ninh lúc này đã xông lên liều mạng với Thập Nguyệt rồi. "Ta có thể làm gì họ?

Tự làm tự chịu, trách ai được chứ?" Giọng nói của Thập Nguyệt đầy vẻ giễu cợt, phảng phất như đang nói một chuyện gì đó vô cùng nhỏ nhặt. "Ta đã nói với các ngươi rồi, con đường nhỏ này toàn là Nhục Thực Quyết, ta mới tùy tiện từ bỏ con đường này, là chuyện

hiển nhiên, sở dĩ họ biến thành như vậy, chắc chắn là vì đã va phải bào tử của Nhục Thực Quyết rồi." Đừng thấy bên Sở Long bây giờ đông người thế mạnh, nhưng Thập Nguyệt lại dường như không hề sợ hãi, cứ thế cười đứng tại chỗ, nhìn Sở Long và những người khác. "Nhục Thực Quyệt?" Lần nữa nghe thấy từ này, mày Sở Long không khỏi khẽ nhíu lại.

Đối với cái gọi là "Nhục Thực Quyệt", anh hoàn toàn không biết nó có tác dụng gì.

Rõ ràng Thập Nguyệt cũng nhìn ra điều này, nhưng gã này quá thích khoe khoang, thấy Sở Long bây giờ bộ dạng như vậy, không nhịn được lại cười lớn, "Không biết à?

A ha ha, đương nhiên ngươi không biết thứ này, dù sao Nhục Thực Quyệt là ‘đặc sản’ ở đây mà." Thập Nguyệt khi nói hai chữ "đặc sản", cố tình nhấn mạnh âm đọc. "Người bị trúng bào tử của Nhục Thực Quyệt, những bào tử này sẽ hoàn toàn bám vào cơ thể họ, bén rễ nảy mầm trên cơ thể người, a a, ta nói cho ngươi biết, dù có xé đi một lớp da, nhưng chỉ cần trong cơ thể còn sót lại một chút Nhục Thực Quyệt, vậy thì ba người họ cũng vẫn phải chết." Nghe lời này, mọi người theo phản xạ nhìn về phía cơ thể Bàn Tử, trên người và mặt họ đều phủ đầy những bào tử màu xanh lục đó, thật sự muốn dọn sạch, đâu có dễ dàng như vậy.

Sau khi nghe lời này, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng lập tức lùi lại mấy bước, tuy bây giờ cơ thể họ đều được bao bọc rất kín, nhưng ai cũng không đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phản ứng của Sở Long và những người khác lọt vào mắt Thập Nguyệt, khiến Thập Nguyệt rõ ràng vô cùng hài lòng, lúc này dường như lại nghĩ đến chuyện gì đó, không nhịn được lại bắt đầu cười lớn hưng phấn. "Đến lúc đó, Nhục Thực Quyệt sẽ lấy cơ thể họ làm đất,

từ trong cơ thể họ mọc ra, bộ dạng đó thật sự nghĩ thôi đã thấy vô cùng hùng vĩ rồi, ha ha ha." Trong lòng Sở Long và những người khác đều khẽ run lên, rõ ràng không ngờ, Nhục Thực Quyệt lại có tác hại như vậy. "Giao thuốc giải ra, nếu không, ngươi cũng đừng rời khỏi đây." Sở Long chậm rãi tiến lên một bước, ánh mắt đầy vẻ uy hiếp.

Nhưng đối với sự uy hiếp của anh, Thập Nguyệt lại tỏ ra khá thờ ơ, "Thuốc giải?

Ngươi đang nói mơ à?

Thứ này lại không phải độc dược, sao ta có thể có thuốc giải chứ?

Hơn nữa, nếu ta thật sự có thuốc giải, ngươi nghĩ ta sẽ không dọn sạch những Nhục Thực Quyệt này sao?

Để lại tiếp tục gây hại cho người của Quỷ Môn chúng ta?" "Năm đó tiền bối của Quỷ Môn chúng ta đến đây, liền bị ảnh hưởng của Nhục Thực Quyệt, tất cả đều chết thảm, sau đó ta cũng đã thử nghiên cứu cái gọi là thuốc giải, nhưng kết quả... a a." Tuy Thập Nguyệt không nói hết câu, nhưng từ tiếng cười của hắn có thể nghe ra được kết quả. "Hệ thống, nói cho ta biết, lời của tên khốn này có phải đều là thật không?" Sở Long quát lên trong lòng.

Trừ một số chuyện không thể tiết lộ, hệ thống đối với Sở Long là biết gì nói nấy.

Do đó, sau khi nghe thấy tiếng gọi của Sở Long, giọng nói của hệ thống lập tức truyền ra. *[Chủ nhân thân mến, tên Thập Nguyệt này tuy con người có chút đáng ghét, nhưng lời nói vừa rồi lại không lừa người, những Nhục Thực Quyệt này quả thực có năng lực như vậy, người thường một khi dính phải bào tử của Nhục Thực Quyệt, vậy thì chắc chắn sẽ chết.]* Lời của hệ thống vừa vang lên trong tai Sở Long, nghe đến mức tim Sở Long không khỏi "lộp bộp".

Sở Long nhíu mày nhìn về phía ba người Bàn Tử đang ngã trên đất, nói, "Vậy...

Chương 272

như vậy, Bàn Tử bây giờ chắc chắn sẽ chết?" *[Chủ nhân thân mến, ngài thực ra không cần lo lắng, ngài lẽ nào đã quên bảo huyết của ngài rồi sao?

Ngài là người sở hữu huyết mạch Long tộc thuần khiết nhất, chỉ cần ngài bôi máu của mình lên người họ, uy hiếp từ bào tử trên người họ sẽ được hoàn toàn giải trừ.]* *[Nếu chủ nhân thân mến ngài thật sự có chút lo lắng, cũng có thể cho họ uống một ít máu tươi của ngài, máu tươi của ngài có thể giải trừ mọi độc tố, đồng thời, những bào tử này đối với người thường có hiệu quả, nhưng đối với người sở hữu huyết mạch Long tộc mà nói, lại không có chút ảnh hưởng nào.]* Hệ thống tuyệt đối sẽ không lừa dối mình, điểm này Sở Long hiểu rõ.

Do đó, bây giờ sau khi nghe lời của hệ thống, tảng đá lớn trong lòng Sở Long cũng hoàn toàn được đặt xuống.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát truyền ra. "Nếu đã như vậy, vậy ngươi ở lại, chôn cùng Bàn Tử đi." Người nói là Kinh Hồng, Kinh Hồng trực tiếp rút ra thanh nhuyễn kiếm bên hông, nhấc chân định xông về phía Thập Nguyệt, muốn giết chết Thập Nguyệt.

Nhưng đúng lúc này, miệng Thập Nguyệt lại phát ra một tiếng huýt sáo chói tai.

Tiếng huýt sáo vô cùng chói tai, gần như ngay khi nghe thấy âm thanh, trong lòng Sở Long và những người khác đều giật mình, theo phản xạ cho rằng, nhất định gã này muốn gọi người giúp.

Sở Long định xông lên trước, khống chế gã này trước, sau đó rời đi từ con đường nhỏ.

Như vậy, liền thần không biết quỷ không hay, thân phận của họ ít

nhất cũng có thể giữ được một thời gian nữa.

Ý nghĩ tương tự cũng lóe lên trong đầu Kinh Hồng.

Nhưng đúng lúc này, phía sau họ lại truyền đến một trận tiếng động ồn ào, cảm giác như có thiên binh vạn mã đang tiến về phía này.

Kinh Hồng vừa định xông ra, cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay khoảnh khắc lọt vào tầm mắt, mọi người nhìn thấy một 'đám mây đen' dày đặc, chẳng mấy chốc họ đã nhìn rõ bộ mặt thật của 'đám mây đen' đó.

Hóa ra là từng con dơi đen kịt, những con dơi này lượn lờ sau lưng Thập Nguyệt như một đám mây đen.

Cả nhóm còn chưa kịp phản ứng, những con dơi đó đã lao thẳng từ trên không xuống, đâm vào đám cây ăn thịt cách Sở Long không xa. "Chết tiệt, mau chạy!" Sở Long hét lớn một tiếng, nhưng đáng tiếc, lúc này phản ứng của mọi người đã chậm mất nửa nhịp.

Lũ dơi lao vào giữa đám cây ăn thịt, lập tức một mảng lớn bào tử màu xanh rêu bay lên như một làn sương xanh dày đặc.

Trước mặt Sở Long cũng xuất hiện không ít dơi, chặn đứng hoàn toàn lối đi của anh. "Kim Cương Tán!" Sở Long hét lớn.

Mặc dù anh biết huyết mạch Rồng của mình có thể khắc chế những bào tử này, cho dù Kinh Hồng và những người khác đều bị ảnh hưởng, anh vẫn có thể chữa trị cho họ.

Nhưng dù sao sau khi dính phải bào tử, cơ thể sẽ vô cùng khó chịu, vì vậy Sở Long quyết định để họ tạm thời ẩn nấp.

Gần như ngay lúc Sở Long hét lên, A Ninh cũng lập tức lấy ra Kim Cương Tán.

Chiếc ô bung ra hoàn toàn, che chở cho tất cả mọi người. "Anh Long..." Tuy nhiên, điều khiến A Ninh kinh hãi là, cô vốn định che cho cả Sở Long dưới Kim Cương Tán, nhưng anh lại từ chối. "Yên tâm, mấy thứ này không làm hại được tôi đâu." Sở Long tự tin nói, đồng thời cũng tháo chiếc mặt nạ đồng Nhị Nguyệt trên mặt xuống. "Xoẹt!" Thanh Hồng Kiếm đã ở trong tay, Sở Long trực tiếp xông ra ngoài.

Xuất phát từ sự tin tưởng vào Sở Long, dù trong lòng không tránh khỏi lo lắng, nhưng lúc này A Ninh cũng không nói nhiều lời vô ích nữa, trực tiếp úp ngược Kim Cương Tán xuống đất.

Cũng may chỗ này khá bằng phẳng, không gian cũng tương đối lớn, lại có đất bùn, nên Kim Cương Tán có thể úp chặt xuống đất, không để lại khe hở nào cho đám bào tử chui vào.

Nhưng vì đám bào tử đó, lúc này A Ninh không dám mở cửa ngầm trên Kim Cương Tán, chỉ có thể căng thẳng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Ngay khoảnh khắc Kim Cương Tán úp xuống, đám bào tử cũng ập tới như sóng triều, gần như trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Sở Long và Kim Cương Tán.

Thập Nguyệt tạm thời vẫn chưa rời đi, nghe thấy lời Sở Long, không khỏi bật ra một tiếng cười dữ tợn, đặc biệt là khi thấy Sở Long không vào trong ô trú ẩn mà lại tự mình đứng ở bên ngoài.

Chương 273

"Ha ha ha, tên nhóc nhà ngươi có ngốc không?

Rõ ràng có chỗ để trốn, nhưng lại không chịu, cứ thích làm màu đứng bên ngoài." "Ta nói cho ngươi biết, làm màu mà có não thì mới là trâu bò thật sự, làm màu mà không có não thì đó là thằng ngu, và làm một thằng ngu thì phải trả giá." "Ngươi vốn có thể tạm thời tránh được ảnh hưởng của đám bào tử này, dù sao quần áo trên người ngươi dày như vậy, chỉ có khe hở ở mắt là sẽ có một ít bào tử lọt vào, chỉ cần bịt kín khe hở ở mắt, cổ tay áo và ống quần thì cũng không bị ảnh hưởng nhiều." "Nhưng ngươi thì sao?

Vì làm màu mà lại tháo cả mặt nạ ra?

Ha ha ha, khuôn mặt đó trông cũng đẹp trai đấy chứ, chậc chậc, nhưng tiếc quá, lát nữa thôi, chính ngươi sẽ dùng móng tay của mình cào nát mặt mình." Nhìn thấy Sở Long bị đám bào tử bao phủ hoàn toàn, Thập Nguyệt không nhịn được mà lớn tiếng chế nhạo.

Nếu gỡ mặt nạ của hắn ra, chắc chắn có thể thấy lúc này khuôn mặt hắn đã trở nên dữ tợn vì cười lớn.

Chỉ có điều, vả mặt thường đến nhanh như vậy.

Giây tiếp theo, tiếng cười của Thập Nguyệt đột ngột dừng lại, giây tiếp theo, trong mắt hắn tràn ngập sự kinh ngạc và khó tin. "...Sao có thể?" Vốn dĩ hắn nghĩ, với nhiều bào tử như vậy, mặt Sở Long chắc chắn sẽ dính đầy chúng.

Sự thật đúng là như vậy, nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, lúc này Sở Long chỉ nhẹ nhàng lau mặt một cái, những bào tử màu xanh rêu đó lại bị lau sạch khỏi mặt anh.

Năng lực của những bào tử này, Thập Nguyệt sao có thể không biết rõ?

Trong nhận thức của hắn, một khi những bào tử này dính vào da, trừ khi xé cả mảng da đó xuống, nếu không thì tuyệt đối không thể lau sạch khỏi mặt được.

Nhưng bây giờ... "Hừ, ngu ngốc!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, vung Thanh Hồng Kiếm, định lao về phía Thập Nguyệt.

Thấy cảnh này, tim Thập Nguyệt thắt lại, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi không thể nguôi ngoai.

May mà lúc này, đàn dơi xung quanh cũng dày đặc lao về phía Sở Long.

Đàn dơi như một bức tường lớn, trực tiếp chặn đứng lối đi của Sở Long.

Thấy cảnh này, Thập Nguyệt mới hơi thả lỏng, "Hừ, giết ta? ..." Mấy chữ cuối cùng còn chưa kịp nói xong, Thập Nguyệt đã kinh hãi nhìn thấy, một mảng lớn dơi rơi từ trên trời xuống như mưa, kèm theo đó là từng trận mưa máu.

Dưới Thanh Hồng Kiếm của Sở Long, đàn dơi này hoàn toàn không có chút khả năng chống cự nào, mỗi nhát kiếm vung ra, một mảng lớn dơi bị Sở Long chém giết.

Nếu không phải đàn dơi này đang bị Thập Nguyệt khống chế, có lẽ lúc này chúng đã bị Sở Long giết cho tan tác bỏ chạy. "Mở!" Sở Long quát lớn một tiếng, ánh kiếm từ Thanh Hồng Kiếm bắn ra, trực tiếp mở ra một con đường trước mặt anh.

Thấy Sở Long sắp thoát khỏi vòng vây của đàn dơi, Thập Nguyệt lại hét lên một tiếng "Mẹ ơi" thảm thiết, rồi ngay sau đó không thèm ngoảnh đầu lại, co giò bỏ chạy.

Thấy cảnh này, Sở Long cũng có chút ngẩn người.

Dù sao những Quỷ Nguyệt mà anh gặp trước đây, tên nào tên nấy đều rất lì đòn, cho dù gặp phải tình huống không thể chống cự, chúng cũng sẽ chiến đấu đến chết.

Một Quỷ Nguyệt sợ chết như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp.

Nhưng Sở Long sao có thể để Thập Nguyệt chạy thoát dễ dàng như vậy?

Nếu không thì, nếu không thì, tung tích của anh sẽ bị bại lộ hoàn toàn. "..." Tuy nhiên, điều khiến Sở Long cảm thấy bất lực là, chân trước vừa xông ra khỏi vòng vây của đàn dơi, chân sau đàn dơi lại liều mạng bao vây lấy anh.

Cũng chính vì sự cản trở ngắn ngủi này, trước mắt Sở Long đã hoàn toàn mất dấu Thập Nguyệt.

Sở Long thầm thở dài trong lòng, trời muốn thế, xem ra lần này thật sự phải bại lộ hành tung rồi.

Nhưng đối với việc này, Sở Long cũng không quá để tâm.

Chương 274

Bây giờ anh bắt đầu chuyên tâm đối phó với đàn dơi.

Dù sao số lượng dơi cũng không phải vô hạn, kéo dài khoảng ba bốn phút, đàn dơi đã bị Sở Long giết quá nửa, phần nhỏ còn lại đều lần lượt bỏ chạy.

Lúc này, những bào tử bay lơ lửng xung quanh cũng đã tan biến hoàn toàn.

Sau khi dọn dẹp một con đường không có bào tử trên mặt đất, Sở Long lại dọn sạch toàn bộ bào tử trên Kim Cương Tán.

Dù sao A Ninh sau này còn phải dùng Kim Cương Tán, anh không muốn để lại tai họa ngầm.

Sở Long xoa xoa cánh tay hơi mỏi, rồi mới đi đến trước Kim Cương Tán, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào nó, nói: "Được rồi, không sao rồi." Nghe thấy lời anh, A Ninh lập tức nhấc Kim Cương Tán lên.

Ngay khi lọt vào mắt, mọi người nhìn thấy xác dơi la liệt, những cái xác này trải đầy trên mặt đất, trông như một gò đất nhỏ. "Anh Long, anh không sao chứ?" A Ninh vội vàng hỏi một tiếng, rồi lao thẳng vào lòng Sở Long.

Áo choàng đen trên người Sở Long cũng đã được anh dọn dẹp sạch sẽ, đương nhiên không dính một chút bào tử nào.

Sở Long cười vỗ vỗ lưng A Ninh, cười nói: "Yên tâm, tôi không sao.

Được rồi, bây giờ tôi phải giải độc cho Bàn Tử đã." Nói đoạn, Sở Long nhẹ nhàng đẩy A Ninh ra khỏi lòng mình, rồi từ từ đi đến trước mặt Bàn Tử. "Hả?

Anh Long, anh có thể giải độc sao?" Nghe thấy lời này, mọi người đều hơi sững sờ.

Vừa rồi Thập Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột, mọi người đều tưởng Bàn Tử không cứu được nữa.

Vì vậy bây giờ nghe Sở Long có thể chữa trị cho ba người Bàn Tử, trong lòng đều có chút kinh ngạc và bất ngờ. "Vãi, a, cái tên Thập Nguyệt đó nhìn đã không đáng tin rồi, mình lại tin lời hắn, chắc chắn là bị lừa rồi." Hạo Thiên Chân vỗ đầu một cái, ra vẻ đã hiểu ra nguyên do.

Chỉ có điều điều khiến Hạo Thiên Chân cảm thấy xấu hổ là, Sở Long sau khi nghe lời cậu ta lại trực tiếp lắc đầu nói: "Cậu sai rồi, thực ra tác hại của bào tử cây ăn thịt, đối với đại đa số người mà nói, tuyệt đối không có thuốc giải, bao gồm cả Quỷ Môn này, có lẽ cũng không có thuốc giải." "Tôi nghĩ, với tình hình vừa rồi, Thập Nguyệt cũng không cần thiết phải lừa chúng ta." Sở Long cười nói một câu như vậy.

Hạo Thiên Chân và những người khác nhìn nhau, nhất thời trong mắt đều mang theo vẻ khó hiểu. "Nhưng anh Long bây giờ có thể giải độc mà?" Hạo Thiên Chân gãi gãi sau gáy, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Sở Long cười gạt bỏ những phần cây ăn thịt trên người Bàn Tử, tháo găng tay, rồi lấy Thanh Hồng Kiếm rạch một đường trên lòng bàn tay.

Sở Long nặn máu tươi ra, không ngừng bôi lên những nơi dính bào tử cây ăn thịt.

Ngô Thiên Chân và những người khác tò mò sáp lại gần, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, lúc này dưới tác động của máu tươi của Sở Long, những bào tử màu xanh đó lại nhanh chóng lặn xuống, cảm giác như những bào tử màu xanh đó đã hoàn toàn tan chảy trong máu

tươi của Sở Long.

Sau khi làm xong tất cả, Sở Long mới nặn ra một ít máu tươi, nhỏ vào miệng Bàn Tử, giúp cậu ta nuốt xuống.

Làm xong xuôi, Sở Long mới đứng dậy, để Hạo Thiên Chân lau sạch vết máu trên người Bàn Tử.

Lúc này A Ninh định giúp Sở Long băng bó vết thương, nhưng kết quả khi Sở Long xòe bàn tay ra, A Ninh và mọi người lại kinh ngạc nhìn thấy, vết rạch lúc trước của Sở Long, lúc này đã hoàn toàn lành lại. "Khả năng hồi phục thật mạnh." Thấy cảnh này, Tiểu Ca vốn vẫn im lặng cũng không nhịn được mà tán thưởng một tiếng.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng vội vàng gật đầu, khi nhìn về phía Sở Long, trong mắt cô bé còn ánh lên một tia sáng kỳ lạ.

Người đàn ông như vậy, vừa quá mạnh mẽ lại quá bí ẩn, đối với cô tràn đầy sức hấp dẫn.

Hạo Thiên Chân tò mò lau sạch máu tươi của Sở Long trên người Bàn Tử, sau đó phát hiện da của Bàn Tử đã hoàn toàn trở lại bình thường. "Anh Long, máu tươi của anh cũng thần kỳ quá đi?

Bào tử trên người cậu ấy thật sự biến mất rồi." Lúc này, Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng, đồng thời cũng hoàn toàn hiểu được câu nói vừa rồi của Sở Long.

Chương 275

"Hóa ra thuốc giải chính là huyết dịch Rồng của anh Long à, thảo nào thảo nào, ha ha ha, vậy bây giờ chẳng phải tôi có thể không sợ đám cây ăn thịt này nữa sao?" Hạo Thiên Chân có chút hưng phấn.

Sở Long khẽ gật đầu, nói: "Cậu có thể hiểu như vậy, nhưng... ha ha, tuy tôi có thể giải quyết uy hiếp từ cây ăn thịt, nhưng cậu đừng tự tìm phiền phức, dù sao hành động vừa rồi của Bàn Tử các cậu cũng thấy rồi đó?

Dính phải bào tử thì rất khó chịu đấy." Nghe lời Sở Long, Hạo Thiên Chân bất giác cúi đầu nhìn Bàn Tử trên đất, nhìn thấy da của ba người họ đều bị cào rách, Hạo Thiên Chân không khỏi rùng mình một cái. "...Đúng thật, vậy bây giờ chúng ta đi đường vòng đi." Dù sao bây giờ cũng đã biết một số con đường lên cây thanh đồng, hoàn toàn có thể đi đường vòng.

Sở Long khẽ gật đầu, "Ừm, nhưng mọi người cẩn thận một chút, dù sao bây giờ thân phận của tôi đã hoàn toàn bại lộ rồi, tuy bây giờ người của Quỷ Môn không có ở đây, nhưng tôi nghĩ, chúng hẳn đang bố trí rồi." Sở Long nói xong, trực tiếp vác Bàn Tử lên.

Mặc dù Bàn Tử nặng hơn hai trăm cân, vô cùng nặng nề, nhưng đối với Sở Long mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì, lập tức vác Bàn Tử đi.

Chỉ có điều bộ dạng của Sở Long bây giờ trông có chút buồn cười.

Phải biết thân hình của Bàn Tử thật sự quá mập, thoạt nhìn, Sở Long bây giờ giống như đang vác một ngọn núi thịt lớn, bộ dạng đó trông vô cùng kỳ quái.

Còn về Tề lão gia tử và Lão Kim hai người, Tiểu Ca và Hạo Thiên

Chân cũng có thể dễ dàng vác lên.

Mấy người cẩn thận rời khỏi nơi này, tạm thời cũng đi vào một con đường nhỏ, lo lắng sẽ gặp phải một số phiền phức không cần thiết.

Đi được khoảng năm sáu phút, Lão Kim và Tề lão gia tử lần lượt tỉnh lại.

Bàn Tử vì dính quá nhiều bào tử nên lúc này vẫn còn hôn mê.

Dưới sự dìu đỡ của Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân, Lão Kim và Tề lão gia tử từ từ đi được khoảng ba bốn phút thì Bàn Tử mới từ từ tỉnh lại. "Vãi, Bàn gia ta đầu đau quá, ta...

ừm ừm?" Bàn Tử vừa mở miệng nói, cả người còn đang mơ màng, kết quả bị một bàn tay trực tiếp bịt miệng lại.

Bàn Tử theo bản năng bắt đầu giãy giụa, nhưng nhanh chóng nhìn thấy, Tiểu Ca đang nhìn mình với vẻ mặt cạn lời, bàn tay vừa bịt miệng cậu ta chính là của Tiểu Ca.

Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không làm những chuyện cố ý trêu chọc người khác, vì vậy, sau khi thấy Tiểu Ca, Bàn Tử cũng từ bỏ giãy giụa.

Lúc này cậu ta cũng kinh ngạc phát hiện, vừa rồi mình vẫn luôn ở trên lưng Sở Long.

Bàn Tử không ngốc, nhanh chóng hiểu ra nguyên do, khiến trong lòng cậu ta vô cùng cảm động.

Sở Long từ từ đặt Bàn Tử xuống, đồng thời làm một động tác ra hiệu im lặng.

Bởi vì lúc này, có thể nghe thấy rõ ràng, từ phía không xa truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nơi Sở Long đang ở rất kín đáo, chỉ cần không bại lộ, tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện.

Qua khe hở, Sở Long có thể thấy lúc này thật sự có hơn mười thành viên đội tuần tra đang nhanh chóng đi qua cách đó không xa.

Sở Long và mọi người mới từ nơi ẩn nấp đi ra.

Nhưng kết quả vừa đi chưa được bao lâu, đã nghe thấy một giọng nói vô cùng bỉ ổi truyền ra. "Không sai, ở bên đó, ta..." Lời còn chưa nói hết, giọng nói đã đột ngột dừng lại.

Sở Long và mọi người nhìn nhau với người đối diện, nhất thời đều có chút ngỡ ngàng.

Đều không ngờ, phòng trước phòng sau, kết quả lại bị những người này phát hiện.

Thập Nguyệt kinh ngạc sững sờ một lúc, sau đó dùng một giọng nói vô cùng chói tai hét lớn: "Mau đến, Thập Nhị ca, hắn đã giết Nhất Nguyệt, lũ khốn này lại dám giả mạo Nhất Nguyệt, thật quá đáng ghét." Từ trong giọng nói của Thập Nguyệt, có thể cảm nhận rõ ràng sự "phẫn nộ".

Phải nói rằng, tố chất chiến đấu và năng lực hành động của Quỷ Nguyệt đa số đều không tồi.

Chương 276

Bây giờ vừa nghe lời của Thập Nguyệt, những người còn lại lập tức bao vây Sở Long và mọi người.

Tên nào tên nấy tay cầm dao, trên dao có dịch nhầy màu xanh rêu, rõ ràng là đã được tẩm độc. "Ha ha, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được chẳng tốn công.

Ban đầu ta còn tưởng phải tìm cả nửa ngày, không ngờ các ngươi lại ngoan ngoãn tự tìm đến cửa, tốt, tốt lắm." Người mở miệng nói là Bát Nguyệt.

Bát Nguyệt trực tiếp lấy ra từ trong tay một thứ giống như pháo, kéo dây dẫn, nghe một tiếng "vút", ngay sau đó trên không trung nổ ra một tiếng vang như pháo hoa, trên đầu hắn cũng có một làn khói màu đỏ tỏa ra.

Rõ ràng đây là pháo hiệu của những người này, đang tìm người giúp đỡ, để đối phó với Sở Long và mọi người.

Tiểu Ca và những người khác lúc này lập tức định ra tay, dù sao hiện tại chỉ có sáu người, nếu Sở Long thật sự muốn đánh, có lẽ sẽ không quá khó khăn.

Nếu đợi người đông hơn, đến lúc đó cho dù thực lực có mạnh đến đâu, muốn thoát khỏi sự đeo bám cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Chỉ có điều lúc này, Sở Long trực tiếp đưa tay ngăn Tiểu Ca lại.

Sở Long lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Hiện tại ngoại trừ Sở Long, những người còn lại vẫn chưa tháo mặt nạ ra.

Tiểu Ca có chút không hiểu nhìn Sở Long, nhưng xuất phát từ sự

tin tưởng vào Sở Long cũng như tính cách của mình, Tiểu Ca lúc này không nói nhiều, lựa chọn im lặng đứng sang một bên, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, tùy thời chuẩn bị tấn công.

Thấy Tiểu Ca như vậy, Sở Long không khỏi rất hài lòng gật đầu.

Phải nói rằng, Tiểu Ca tuyệt đối là sự tồn tại đáng tin cậy nhất trong tất cả mọi người.

Nhanh chóng, đội thứ ba ở gần đó lập tức xông tới, bao vây chặt chẽ Sở Long và mọi người.

Đây đều là những đội ngũ hơn hai mươi người.

Lúc này cộng thêm những người của Quỷ Môn mà bản thân Quỷ Nguyệt mang theo, nơi này đã có đến tám mươi mấy người của Quỷ Môn vây kín.

Cũng may nơi này tương đối rộng, nếu không, với nhiều người như vậy, có lẽ người chen người cũng có thể chen chết người. "Ha ha ha, làm màu à?

Lão tử xem ngươi làm màu thế nào." Bát Nguyệt cười lạnh nói.

Thất Nguyệt lúc này cũng gật đầu, cười lạnh nói: "Không sai, vừa rồi rõ ràng có thể trực tiếp ra tay, lúc đó ra tay, tuy không thể chiến thắng chúng ta, nhưng chạy thoát được mấy người thì có thể, nhưng bây giờ thì sao?

Ha ha!" "Quả nhiên, để một kẻ không có não dẫn đội, sẽ hại cả đội ngũ." Thập Nhất Nguyệt lúc này cũng lên tiếng.

Thập Nguyệt bây giờ đặc biệt hưng phấn, dù sao trước đó hắn bị Sở Long dọa chạy, khiến Thập Nguyệt cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chỉ có điều vì tính cách, Thập Nguyệt là kẻ nhát gan nhất trong Mười hai Quỷ Nguyệt, thật sự bảo hắn đi chiến đấu với Sở Long

đang nổi điên lúc đó, đó tuyệt đối là chuyện không thể.

Vì vậy, bây giờ khi thấy những người này đều bị bao vây hoàn toàn, Thập Nguyệt lập tức cười lớn ngông cuồng: "Thế nào?

Bây giờ còn dám ngông cuồng không?

Lúc trước không phải rất giỏi giết người sao?

Thoát ra khỏi đống dơi đó, bây giờ thử lại xem?" "Ta xem kiếm của ngươi nhanh, hay người của bọn ta đông, ha ha ha, ngươi có lợi hại hơn nữa thì sao?

Bây giờ bọn ta nhiều người như vậy, phun nước bọt cũng đủ dìm chết ngươi rồi." Tiếng cười ngông cuồng của Thập Nguyệt truyền ra, nghe thấy những lời đó, Bàn Tử và những người khác tức đến trợn trắng mắt.

Chỉ có điều đáng tiếc, bây giờ thân thể họ đều đang suy yếu, nếu thật sự đánh nhau, rõ ràng sẽ rơi vào thế hạ phong.

Bàn Tử mấy người nhất thời, đều tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể trực tiếp xé xác tên khốn Thập Nguyệt trước mặt ra thành vạn mảnh.

Chương 277

"Sao?

Tức giận à?

Ha ha ha, vậy thì quỳ xuống cầu xin ta đi, ta có thể giữ lại cho ngươi một cái toàn thây đấy." Vẻ mặt phẫn nộ của Bàn Tử lọt vào mắt Thập Nguyệt, rõ ràng khiến Thập Nguyệt cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lời vừa nói ra, mấy Quỷ Nguyệt còn lại cũng lập tức cười lớn.

Bàn Tử và những người khác nhíu mày nhìn về phía Sở Long, kết quả phát hiện Long gia lúc này lại như thể không để tâm đến những lời này, chỉ im lặng nhìn bọn chúng.

Cười cười, Thập Nguyệt đột nhiên phản ứng lại.

Ngay sau đó là một tiếng kinh hô. "Không đúng, không đúng, không đúng... sao có thể?" Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thập Nguyệt, nhưng lúc này chỉ nghe giọng nói của hắn, mọi người cũng có thể tưởng tượng ra Thập Nguyệt bây giờ kinh ngạc đến mức nào.

Sở Long vốn vẫn im lặng, sau khi nghe lời của Thập Nguyệt, cũng cười lên. "Ồ?

Không đúng?

Ta muốn xem thử, rốt cuộc chỗ nào không đúng?" Bộ dạng này của Sở Long khiến Bàn Tử và những người khác trong lòng lo lắng.

Theo họ, lúc này Long gia nên lập tức ra tay mới đúng, sao bây giờ lại nói nhảm với đám người này?

Như vậy chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Tiểu Ca lúc này cũng nhíu chặt mày, không biết tại sao, nhìn bộ dạng hiện tại của Sở Long, trong lòng Tiểu Ca có một cảm giác, Sở Long bây giờ dường như đang cố ý kéo dài thời gian.

Nhưng làm như vậy mục đích là gì? "...Tại sao các ngươi đều còn sống?" Thập Nguyệt lập tức lại hét lớn một tiếng.

Lúc này mấy Quỷ Nguyệt khác đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía hắn: "Chuyện gì vậy?" "Trước đó khi ta rời đi, đã kích động đám cây ăn thịt, theo lý mà nói bây giờ các ngươi đều nên bị bào tử cây ăn thịt ảnh hưởng mà chết rồi, đặc biệt là ba người tên mập kia, trước đó khi ta gặp, đã bị bào tử cây ăn thịt ăn mòn, nửa cái mạng cũng không còn." Trong lời nói, Thập Nguyệt dùng một ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Bàn Tử và những người khác, phát hiện Bàn Tử ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, hành động có chút không tiện ra, không có bất kỳ chỗ nào không đúng.

Thập Nguyệt đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hai mắt trợn trừng. "Ta biết rồi, ...ngươi có thuốc giải?

Ngươi có thuốc giải bào tử cây ăn thịt, đúng không?

Mau đưa ra đây, nếu ngươi đưa ra, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng." Lúc này, Thập Nguyệt hét lên như điên.

Hắn thường xuyên ra vào nơi này, quá rõ sự khủng bố của cây ăn thịt.

Nhưng thứ này tuy khủng bố, nhưng nếu có cách vận dụng tốt, đó tuyệt đối là một vũ khí lợi hại.

Trong mắt mấy Quỷ Nguyệt còn lại cũng lộ ra vẻ khó tin. "Giao ra đây." Bát Nguyệt cũng hưng phấn hét lên một tiếng. "Mẹ nó, nói nhảm với hắn làm gì?

Nhanh chóng ra tay là được rồi." Thập Nhất Nguyệt lúc này cũng

ra vẻ xoa tay, trong mắt có sự hưng phấn không nói nên lời.

Chỉ có Thất Nguyệt, Cửu Nguyệt và Thập Nhị Nguyệt ba người là im lặng, nhưng dù vậy, từ trong mắt họ cũng có thể thấy được họ bây giờ hưng phấn đến mức nào.

Sắc dục vọng đó, tích tụ sâu trong đáy mắt họ.

Chương 278

"Nhóc con, nếu giao ra thuốc giải cây ăn thịt, ta có thể cho các ngươi rời khỏi đây.

Các ngươi trộm mộ, chẳng phải cũng chỉ để kiếm chút tiền thôi sao?

Như vậy đi, ta có thể cho mỗi người một triệu." Thất Nguyệt vốn chưa lên tiếng đột nhiên nói.

Phải nói rằng, Thất Nguyệt ít nhất cũng có não hơn mấy người kia, biết lúc này nếu dùng thủ đoạn cứng rắn, chắc chắn sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết, vì vậy lúc này mới lập tức đổi giọng.

Cửu Nguyệt lúc này cũng lập tức gật đầu: "Như vậy đi, sáu người các ngươi, mỗi người bọn ta cho một triệu, như vậy các ngươi đi một chuyến này cũng kiếm được sáu triệu rồi." "Nơi này cũng không có minh khí như các ngươi tưởng tượng, thứ đáng giá nhất cũng chỉ là cây thanh đồng, nhưng thứ đó tuyệt đối không thể lấy ra ngoài được, không bằng cầm một số tiền còn hơn." Rõ ràng lúc này trong mắt những Quỷ Nguyệt này, Sở Long chẳng qua chỉ là một đám trộm mộ may mắn mà thôi, không hề nghĩ đến việc anh là người sở hữu huyết mạch Rồng.

Thực ra ở đây nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng cũng thật sự có thể gặp một số kẻ trộm mộ.

Một thời gian trước đã gặp một nhóm, chỉ có điều đám người đó vô cùng ranh mãnh, cuối cùng bị chạy thoát.

Lợi dụ cộng thêm uy hiếp?

Sở Long nghe lời của mấy người, trong lòng không khỏi cười

lạnh.

Nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt Sở Long, Thập Nhị Nguyệt thấy vẻ mặt của Sở Long như vậy, tưởng rằng trong lòng Sở Long có chút e ngại, suy nghĩ một chút, cũng bừng tỉnh. "Ha ha ha, ta biết rồi, ngươi chắc chắn đang lo lắng cho an toàn, sợ sau khi giao ra thuốc giải bào tử cây ăn thịt, chúng ta sẽ lập tức trở mặt.

Điểm này ngươi có thể yên tâm, người của Quỷ Môn chúng ta đều là một lời nói ra, hai lời không đổi." "Về phương diện tín dự, ngươi không cần phải lo lắng." Thập Nhị Nguyệt hai tay khoanh trước ngực, cười lớn một tiếng, nói một câu như vậy, rồi tiếp tục mở miệng: "Ngươi nghĩ cho kỹ đi, cùng lắm thì chúng ta một mất một còn, đến lúc đó các ngươi chỉ có một con đường chết, chẳng lẽ ngươi cho rằng với mấy người các ngươi, có thể xông ra khỏi đây sao?" Trong lời nói của Thập Nhị Nguyệt, tràn đầy sự tự tin. "Nói xong rồi?" Tuy nhiên, điều khiến Thập Nhị Nguyệt có chút kinh ngạc là, Sở Long sau khi nghe lời hắn, vẻ mặt trông vẫn vô cùng bình tĩnh, dường như không hề bị yêu cầu của hắn làm động lòng.

Thập Nhị Nguyệt sững sờ, rồi lại tiếp tục bổ sung một câu: "Ừm, nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ việc trực tiếp đề xuất, chỉ cần ta có thể đáp ứng, ta sẽ không từ chối." Sở Long khẽ gật đầu, thấy hành động này của Sở Long, đám người kia tưởng rằng Sở Long đã đồng ý yêu cầu của họ, nhất thời trên mặt đều tràn ngập vẻ vui mừng.

Thực ra lúc này đừng nói là mấy Quỷ Nguyệt đó, ngay cả những nhân viên tuần tra vây quanh cũng hưng phấn.

Chỉ có những người thực sự ở lâu trong thế giới dưới lòng đất mới biết, loại bào tử này khủng bố đến mức nào.

Đặc biệt là vào mùa bào tử sinh sôi, khu vực này bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy loại bào tử này, một chút không cẩn thận sẽ

trực tiếp trúng chiêu.

Bây giờ có biện pháp giải quyết, sao có thể không vui chứ.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người cảm thấy bất ngờ là, lúc này Sở Long lại đeo chiếc mặt nạ Nhị Nguyệt lên.

Mấy Quỷ Nguyệt đó không khỏi nhìn nhau, nhất thời đều có chút không hiểu ý của Sở Long. "Thuốc giải?" Một giọng nói giễu cợt từ sau mặt nạ truyền ra, "Thuốc giải?

Đó chẳng qua chỉ là bào tử cây ăn thịt thôi, lại không phải độc dược, sao có thể có thuốc giải chứ?

Các ngươi đang nói mơ à?" "Hơn nữa, nếu thật sự có thuốc giải, các ngươi sợ đã sớm dọn dẹp sạch sẽ đám cây ăn thịt này rồi, sao có thể để lại đám cây ăn thịt này tai họa người của Quỷ Môn chứ?" Giọng nói của Sở Long tràn đầy sự giễu cợt.

Nghe thấy lời này, Thập Nguyệt ở bên cạnh nhíu chặt mày.

Nếu tháo mặt nạ của hắn ra, chắc chắn có thể thấy rõ, lúc này sắc mặt Thập Nguyệt đã trở nên vô cùng khó coi.

Thân thể Thập Nguyệt khẽ run lên, trong lòng càng tức giận vô cùng.

Bởi vì những lời này, chính là những lời hắn đã nói với Sở Long trước đó. "Khốn nạn, ngươi chơi ta?" Thập Nguyệt gần như nghiến răng nghiến lợi rống lên một câu như vậy.

Lúc này hắn, luôn cảm thấy bị Sở Long tát một cái thật đau.

Nếu bây giờ tháo mặt nạ ra, có thể phát hiện, thực ra không chỉ có Thập Nguyệt, sắc mặt của những người còn lại có mặt lúc này cũng đều vô cùng khó coi.

Lời nói vừa rồi của Sở Long, hoàn toàn đã chơi xỏ họ một vố.

Chương 279

"Nhóc con, ngươi có biết làm như vậy sẽ phải trả giá gì không?" Thập Nhất Nguyệt nghiến răng nghiến lợi rống lên một tiếng, chỉ có điều đối với lời nói của hắn, Sở Long một chút cũng không để vào lòng.

Sở Long cười khẩy một tiếng, nhún vai, trong mắt đầy vẻ giễu cợt.

Anh không hề để tâm đến sự uy hiếp của đám người này. "Ồ?

Sao vậy, ngươi không hài lòng với câu trả lời vừa rồi của ta à?

Nhưng Thập Nguyệt, chẳng lẽ ngươi quên rồi, câu nói đó là ngươi nói với ta, ta bây giờ chẳng qua chỉ trả lại nguyên vẹn cho ngươi mà thôi." Sở Long thản nhiên nói.

Nhưng vẻ mặt bình tĩnh đó lọt vào mắt Thập Nguyệt, càng khiến Thập Nguyệt cảm thấy vô cùng uất ức. "...Tốt, tốt lắm, giết cho ta tên khốn này." Thập Nguyệt hừ lạnh một tiếng, "Nếu đã rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách ta không khách sáo, hừ, đừng tưởng có chút thủ đoạn là ghê gớm, bây giờ bọn ta nhiều người như vậy, ta không tin không giết được ngươi." Thập Nhất Nguyệt lúc này cũng lập tức gật đầu: "Không sai, cùng lắm thì trực tiếp giết hắn rồi tìm trên người hắn, ta không tin, hắn có thể không giấu thuốc giải trên người." Mấy Quỷ Nguyệt còn lại đều dùng ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Sở Long, nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ bây giờ Sở Long đã bị xé thành vạn mảnh.

Nghe lời của Thập Nguyệt, những người của Quỷ Môn vây quanh Sở Long lập tức cầm dao và trường kiếm, từ từ đến gần.

Trên người họ đều mang theo một loại cảm xúc hung bạo, như

từng con dã thú hung dữ vô cùng, chuẩn bị nuốt chửng toàn bộ Sở Long. "Nhiều người như vậy?

Ngươi chắc chắn đây đều là người của ngươi sao?" Đối mặt với sự uy hiếp của nhiều người như vậy, Bàn Tử dù sao cũng có chút kinh hãi, dù sao nếu là cậu ta, chắc chắn không thể giết được nhiều người như vậy.

Thập Nguyệt cười gằn một tiếng: "Chẳng lẽ không phải sao?" Khi nhìn về phía Sở Long, Thập Nguyệt như nhìn một kẻ ngốc, ánh mắt đó đầy vẻ chế nhạo.

Kinh Hồng lúc này lên tiếng, quay đầu nhìn sâu vào Sở Long một cái, sau đó lập tức rút ra thanh nhuyễn kiếm bên hông, cẩn thận nhìn những người của Quỷ Môn xung quanh, nhưng cuối cùng, ánh mắt của cô lại dừng trên người Thập Nhị Nguyệt. "Hử?" Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Thập Nhị phát ra một tiếng nghi ngờ. "Ngươi là ai?" Người này lập tức giơ tay, ngăn cản những người khác của Môn phái tấn công, hắn nhìn về phía Kinh Hồng, khó hiểu hỏi.

Không biết tại sao, trong lúc đối mặt vừa rồi, hắn lại cảm nhận được một luồng cảm giác quen thuộc từ trên người Kinh Hồng.

Chỉ là nhất thời không nhận ra, rốt cuộc là ai.

Kinh Hồng cười, trong tiếng cười đó mang theo sự ngông cuồng và phẫn nộ: "Không ngờ, ngươi vẫn còn nhớ ta à, Thập Nhị Nguyệt, Ninh Vũ Húc." Ba chữ cuối cùng vừa thốt ra, thân thể Thập Nhị Nguyệt rõ ràng run lên.

Ninh Vũ Húc là tên thật của hắn, chỉ có điều từ sau khi gia nhập Quỷ Nguyệt, hắn đã hoàn toàn vứt bỏ cái tên thật này, thay vào đó là luôn dùng cái tên Thập Nhị Nguyệt.

Nói thật, nếu không phải vì dáng người của cô gái trước mặt,

Thập Nhị Nguyệt gần như đã quên mất tên của mình.

Bàn Tử và những người khác nghe thấy lời này, không khỏi nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều mang theo một tia khó tin, phảng phất như vừa nghe được chuyện gì đó hay ho. "Vãi, trong giọng nói của Kinh Hồng sao lại oán hận phẫn nộ như vậy, chẳng lẽ cô ấy với Thập Nhị Nguyệt có một số... khụ khụ, có quan hệ gì đó sao?" Bàn Tử không nhịn được mà thầm lẩm bẩm, đương nhiên, những lời này cậu ta không dám nói trước mặt Kinh Hồng.

Đừng nhìn trong khoảng thời gian này, quan hệ của Kinh Hồng với mọi người cũng đã hòa hoãn hơn rất nhiều, lúc này cũng không còn lạnh lùng như băng nữa, mà đối xử với mọi người như bạn bè.

Nhưng Bàn Tử trong lòng hiểu rõ, nếu thật sự chọc giận Kinh Hồng, mỹ nhân băng sơn này sẽ không chút do dự mà ra tay với mình.

Hạo Thiên Chân và những người khác lúc này nhìn về phía Kinh Hồng, vẻ mặt cũng có chút kỳ quái, nhưng mọi người đều không nói nhiều, chỉ im lặng quan sát mọi chuyện. "...Rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao lại biết cái tên này?" Lúc này trong giọng nói của Thập Nhị Nguyệt đã mang theo một chút căng thẳng và hoảng sợ, cái tên này đã hơn mười năm không có ai gọi, cái tên này càng khiến hắn nhớ lại rất nhiều ký ức không tốt.

Kinh Hồng cười, chỉ có điều tiếng cười đó lại vô cùng lạnh lùng.

Lúc này cô không nói gì, từ từ giơ tay, tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống.

Chương 280

Kinh Hồng lộ ra sắc mặt lạnh như băng sương, cảm giác như bị một lớp băng dày bao phủ, tuy Kinh Hồng thật sự rất xinh đẹp, nhưng khi nhìn thấy dung mạo hiện tại của cô trong khoảnh khắc, không ít người không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, hoàn toàn không dám đến gần. "..." Nhìn thấy dung mạo của Kinh Hồng trong khoảnh khắc, tim Thập Nhị Nguyệt co thắt dữ dội, phảng phất như, trong lòng hắn dường như có thứ gì đó đã bị chôn vùi từ lâu được khơi dậy.

Ngây ngốc nhìn cô gái trước mặt, nhất thời lại không nói nên lời.

Ban đầu Bàn Tử vì lời của Kinh Hồng, đã có chút suy nghĩ lệch lạc, lúc này Thập Nhị Nguyệt cũng như vậy, ngay cả người của Quỷ Môn cũng cho rằng giữa hai người có một số quan hệ mờ ám.

Thập Nguyệt sáp lại gần, hắn nhìn về phía Thập Nhị Nguyệt, tò mò hóng hớt: "...Thập Nhị ca, ...ngươi với cô gái này không phải là... quan hệ đó chứ?

Chậc chậc, Thập Nhị ca thật phong lưu phóng khoáng a, ha ha ha, cô gái này trông cũng không tồi, chơi chắc cũng có mùi vị đấy, chỉ là hơi lạnh lùng quá." "Ha ha ha, phụ nữ càng lạnh lùng, mới càng có dục vọng chinh phục chứ." Thập Nhất Nguyệt lúc này cũng cười một tiếng lả lơi.

Mấy Quỷ Nguyệt còn lại tuy không nói gì, nhưng trong mắt cũng mang theo ý tứ tương tự.

Tuy nhiên, điều mà Thập Nguyệt và Thập Nhất Nguyệt vạn lần không ngờ tới là, "Thập Nhị ca" trong miệng họ sau khi nghe lời họ nói, đột nhiên nổi giận. "Câm miệng!" Thập Nhị Nguyệt đưa tay bóp cổ Thập Nguyệt và Thập Nhất Nguyệt, lực đạo mạnh đến mức, cổ

của hai người họ lập tức sung huyết, trở nên đỏ bừng. "Thập...

Thập Nhị ca, ...anh làm gì vậy?

Mau... mau buông tôi ra." "Thập Nhị ca, em... em sai rồi, em không dám nói bậy nữa, cầu xin anh tha cho em đi." Hai người thậm chí còn không phản kháng, một bộ dạng cam chịu mặc cho Thập Nhị Nguyệt bóp cổ.

Dù sao trong lòng họ cũng rõ, với thực lực của Thập Nhị Nguyệt, muốn giết họ là chuyện vô cùng đơn giản, phản kháng cũng không có chút tác dụng nào.

Thay vì giãy giụa phản kháng, không bằng trực tiếp cầu xin tha thứ còn hữu dụng hơn.

Thập Nhị Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ném hai người sang một bên như ném rác.

Thân thể hai người mạnh mẽ va vào thân cây thanh đồng, phát ra hai tiếng vang trầm đục.

Rõ ràng cú va chạm này rất mạnh, đau đến mức hai người họ không nhịn được mà nhe răng, Thập Nguyệt càng ho sặc sụa.

Đến bây giờ, ngay cả Sở Long cũng có chút ngẩn người, mày nhíu lại thành một cục, khó hiểu nhìn Kinh Hồng và Thập Nhị Nguyệt.

Đặc biệt là đối với hành động hiện tại của Thập Nhị Nguyệt cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chỉ có điều trong lòng anh cũng hiểu, lúc này không phải là thời điểm tốt nhất để mở miệng hỏi, liền chỉ im lặng đứng một bên, quan sát sự phát triển của sự việc. "...Cô ấy là cháu gái ta." Thập Nhị Nguyệt hít sâu một hơi, giọng điệu trầm trọng nói ra một câu.

Câu nói như sét đánh ngang tai, truyền vào tai mọi người trong

khoảnh khắc, Sở Long và những người khác cũng như tất cả người của Quỷ Môn đều hoàn toàn ngơ ngác, từng người kinh ngạc trợn tròn mắt, rõ ràng đều không ngờ, tình hình lại có một bước ngoặt như vậy. "Vãi, cháu gái?

Cốt truyện thay đổi nhanh quá, nhanh đến mức sắp làm Bàn gia ta vẹo cả lưng rồi." "Đợi đã, nếu là cháu gái, chẳng lẽ Thập Nhị Nguyệt hay Ninh Vũ Húc này cũng là người của Quỷ Môn, chỉ là sau đó phản bội, mới gia nhập Quỷ Môn?

Nhưng nguyên nhân là gì?

Tại sao lại làm như vậy?" "Cháu gái gặp chú cứu nhân? ...Đây là cục diện ngươi chết ta sống à." Bàn Tử và những người khác lúc này cuối cùng cũng không nhịn được nữa, lần lượt mở miệng lẩm bẩm.

Còn về Thập Nguyệt và một đám Quỷ Nguyệt, bây giờ sắc mặt dưới mặt nạ lại trở nên vô cùng khó coi.

Chương 281

Ngay khi nghe thấy hai từ "cháu gái", trong lòng họ đã biết được thân phận thật sự của Kinh Hồng.

Lập tức đều rút ra trường kiếm và dao, từng người vô cùng cảnh giác nhìn Kinh Hồng và mọi người.

Dù sao giữa Quỷ Môn và Quỷ Môn, tuyệt đối là trạng thái kẻ thù không đội trời chung, tự nhiên cũng đã nghe nói đến địa vị của Thập Nhị Nguyệt trong Quỷ Môn lúc đó. "Lại là cháu gái của Thập Nhị Nguyệt?

Vậy chẳng phải, cô ta là truyền nhân của Quỷ Môn hiện tại sao?" "Thật là đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được chẳng tốn công.

Ta trước đó vẫn luôn tìm kiếm tàn dư của Quỷ Môn, không ngờ truyền nhân này lại tự động tìm đến cửa, tốt, tốt lắm." Bây giờ những người của Quỷ Môn này đều đã sẵn sàng, chỉ chờ Thập Nhị Nguyệt ra lệnh một tiếng, liền lập tức ra tay giết chết truyền nhân này. "Ha ha, không ngờ ngươi vẫn còn nhớ ta à, thúc thúc.

Phụ thân ta đối xử với ngươi tốt như vậy, nhưng ngươi, cuối cùng lại giết chết một đám tinh anh của Quỷ Môn ta, khiến Quỷ Môn ta hoàn toàn suy tàn.

Nếu không phải phụ thân ta trước khi chết đã đưa ta đi, ta sợ cũng đã sớm chết trong tay ngươi rồi." Giọng nói của Kinh Hồng càng lúc càng lạnh lẽo, lúc này cô như thật sự biến thành một tảng băng, ngay cả Sở Long đứng bên cạnh, cũng cảm giác từng trận khí lạnh từ trên người Kinh Hồng tỏa ra.

Sở Long nhíu mày nhìn về phía Kinh Hồng, kết quả lại phát hiện hai mắt Kinh Hồng bây giờ đều đã đỏ hoe.

Đừng nhìn bây giờ cô biểu hiện vô cùng lạnh lùng, nhưng sau khi thấy cảnh này Sở Long trong lòng cũng hiểu, lúc này Kinh Hồng chẳng qua chỉ đang dùng sự lạnh lùng để che giấu nỗi bi thương trong lòng mà thôi.

Thập Nhị Nguyệt hít sâu một hơi, có một khoảnh khắc, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia do dự, nhưng nhanh chóng bị sự điên cuồng của hắn che lấp. "Ngươi không nên về, năm đó để ngươi chạy thoát, ngươi nên học cách sống cuộc sống của người bình thường, an an ổn ổn cả đời không tốt sao?

Cứ nhất định phải tự chui đầu vào lưới?" Thập Nhị Nguyệt nhíu mày nói những lời này, nhưng lời nói càng về sau, sắc điên cuồng trong mắt hắn càng trở nên nồng đậm. "Sao?

Ngươi nghĩ bây giờ lộ ra thân phận, ta sẽ vì chuyện năm đó mà cảm thấy áy náy?

Ta sẽ thả ngươi đi?

Ha ha ha, Kinh Hồng à Kinh Hồng, ngươi quá ngây thơ rồi, ta nói cho ngươi biết, hôm nay, ngươi và những người bên cạnh ngươi, đều phải chết." Trong ba chữ cuối cùng, có thể cảm nhận rõ ràng sát ý lạnh lùng đó.

Kinh Hồng cười, chỉ có điều trong tiếng cười lại mang theo sự lạnh lẽo vô tận: "Ninh Vũ Húc, ngươi không quên chứ, ta trong khoảng thời gian này đã làm một chuyện gì?" Cuối câu, trong mắt Kinh Hồng đầy vẻ chế nhạo và khinh thường. "Hả?

Chẳng lẽ..." Thập Nhị Nguyệt vừa nghe lời này, trong mắt còn mang theo một tia nghi ngờ, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại.

Thập Nhị Nguyệt đột nhiên nhìn về phía Sở Long đang đứng bên cạnh Kinh Hồng: "Chết tiệt, chẳng lẽ?

Một thời gian trước ta nhận được báo cáo, phát hiện sự xuất hiện của truyền nhân Quỷ Môn và truyền nhân huyết mạch Rồng, chẳng lẽ tên nhóc đó... là truyền nhân?" Thập Nhị Nguyệt rõ ràng có chút sợ hãi đối với bốn chữ "huyết mạch Rồng", vì vậy cuối câu, đã trực tiếp bỏ qua bốn chữ đó.

Vừa nghe lời này, Kinh Hồng lập tức cười lạnh.

Cô không thèm để ý đến sự kinh ngạc của Thập Nhị Nguyệt, trực tiếp hai tay ôm quyền, quỳ xuống trước mặt Sở Long. "Chủ nhân, xin hãy để tôi đi giết tên khốn này, báo thù cho phụ thân và tộc nhân Quỷ Môn." Giọng nói của Kinh Hồng đầy bi thương, hai mắt đẫm lệ, nhưng vẫn cố gắng kìm nén không để khóc thành tiếng.

Một tiếng "chủ nhân", nghe đến mức Thập Nhị Nguyệt và những người khác nhíu mày liên tục, lúc này từ cách xưng hô đó họ đã hiểu được thân phận thật sự của Sở Long. "...Ngươi là truyền nhân huyết mạch đó?" Thập Nhị Nguyệt không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Chỉ vài chữ đơn giản, lại khiến tất cả mọi người đều xôn xao, thậm chí những người của Quỷ Môn vốn định đi giết Sở Long và mọi người, càng liên tục lùi lại mấy bước, trên mặt mỗi người đều treo đầy vẻ kinh ngạc. "Nhanh chóng ra tay, bây giờ giết hắn cho ta." Thập Nhị Nguyệt vô cùng căng thẳng hét lớn, hắn quá rõ sự tồn tại của huyết mạch Rồng sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào.

Chương 282

Nói thật, nếu không phải bây giờ để những người này rút lui là chuyện không thể, nếu không, lúc này Thập Nhị Nguyệt đã chuẩn bị hạ lệnh, để tất cả mọi người đều rút lui, rời khỏi đây rồi.

Thập Nhị Nguyệt ra lệnh một tiếng, bình thường, chỉ cần hắn mở miệng, tuyệt đối sẽ không có ai phản bác, nhất định sẽ làm theo ý hắn.

Chỉ có điều bây giờ...

Những người của Quỷ Môn đó từng người kinh ngạc nhìn nhau, không ít người thậm chí tay cầm dao còn không ngừng run rẩy, rõ ràng đối với thân phận của Sở Long cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Điều khiến Thập Nhị Nguyệt và những người khác cảm thấy vô cùng tức giận là, lúc này những người này không những không làm theo yêu cầu của hắn, ngược lại còn lần lượt lùi lại.

Sở Long lúc này đưa tay đỡ Kinh Hồng từ dưới đất dậy: "Yên tâm, thù của cô tôi sẽ báo, nhưng không cần cô ra tay, tôi sẽ giúp cô đưa hắn đến trước mặt cô." Giọng điệu của Sở Long vô cùng bình thản, nói xong, từ từ quay đầu nhìn về phía Thập Nhị Nguyệt ở bên cạnh.

Mặc dù không biết Sở Long định làm gì, nhưng bây giờ khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, tim Thập Nhị Nguyệt cũng co thắt dữ dội. "Rút!" Thập Nhị Nguyệt vừa nói xong, liền quay người bỏ chạy. "Tất cả đệ tử Quỷ Môn nghe lệnh, bắt sáu Quỷ Nguyệt này lại cho ta." Sở Long giơ tay, phóng ra khí huyết, gần như ngay khi cảm nhận được khí huyết của Sở Long, những người của Quỷ Môn vốn đang bao vây Sở Long lại lần lượt quay giáo, trực tiếp bao vây sáu Quỷ Nguyệt đang chuẩn bị chạy trốn.

Những người của Quỷ Môn này từng người mặt mày dữ tợn, như dã thú, hận không thể trực tiếp lao lên giết chết Thập Nhị Nguyệt và những người khác.

Thập Nhị Nguyệt và những người khác trong lòng thầm mắng một tiếng "chết tiệt".

Lúc này Thập Nhị Nguyệt trong lòng cũng âm thầm hối hận, nếu phản ứng sớm hơn một chút, sợ cũng sẽ không bị động như vậy.

Nhưng phải nói rằng, năng lực chiến đấu của sáu Quỷ Nguyệt quả thật mạnh mẽ.

Đối mặt với sự tấn công của người Quỷ Môn, tạm thời lại thật sự chặn được, ra tay hung ác vô cùng, không nói hai lời trực tiếp rút vũ khí, chém giết không ít người của Quỷ Môn. "Ha ha, Thập Nguyệt, bây giờ ta muốn xem thử, rốt cuộc ai mới là người đông hơn?" Sở Long giễu cợt cười lạnh.

Đối mặt với câu hỏi của Sở Long, trong mắt Thập Nguyệt đều tóe ra hung quang, trong lòng hận a, Sở Long hoàn toàn đang vả mặt hắn.

Chỉ có điều thực lực tổng thể của hắn trong Quỷ Nguyệt thuộc loại yếu nhất, vì vậy lúc này tuy có thể miễn cưỡng đối kháng với những người của Quỷ Môn này, nhưng cũng không thể phân tâm để nói chuyện với Sở Long.

Bàn Tử và những người khác lúc này cũng đã phản ứng lại, từng người vỗ vỗ trán. "Vãi, Bàn gia ta ngốc quá, lại quên mất huyết mạch Rồng của Long gia có tác dụng điều khiển đám người này." "Ha ha ha, chó cắn chó, thật thú vị." "Bây giờ chó cắn chó nội bộ đấu đá, chúng ta cứ yên ổn ngồi thu lợi ngư ông thôi." Bàn Tử và những người khác sau khi phản ứng lại, lập tức vui mừng cười lớn. "Kinh Hồng,..." Sở Long lúc này, vốn định bảo Kinh Hồng đợi một chút, dù sao bây giờ Thập Nhị Nguyệt đã hoàn toàn bị người bao vây, có lẽ không cần quá

lâu, Thập Nhị Nguyệt sẽ bị những người của Quỷ Môn đó mang đến, nhưng kết quả lại đúng vào lúc này, một tiếng hét chói tai đột nhiên từ trên đỉnh cây thanh đồng truyền ra.

Ngay sau đó, cây cổ thụ thanh đồng khổng lồ này cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, có vẻ như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "...Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân và những người khác kinh ngạc nhìn lên đỉnh đầu, chỉ có điều không biết tại sao, khi nhìn lên phía trên, trong lòng họ đều nảy sinh một cảm giác áp bức không tên, như thể có chuyện gì đó không lành đang xảy ra.

So với sự kinh ngạc của Hạo Thiên Chân, Thập Nhị Nguyệt và những người khác lại lập tức cười gằn. "Huynh đệ, cố gắng thêm một lúc nữa, đại tế tư tế tự sắp hoàn thành rồi, một khi tế tự hoàn thành, chúng ta sẽ không cần phải sợ truyền nhân huyết mạch Rồng nữa, ha ha ha, ta...

A!" Giọng nói của Thập Nhị Nguyệt tràn đầy sự hưng phấn, chỉ có điều lời còn chưa kịp nói xong, đã thấy một luồng sáng lạnh lóe lên, một con dao găm như phi đao bị ném ra, mạnh mẽ găm vào ngực phải của Thập Nhị Nguyệt.

Sức mạnh ném dao găm quá mạnh, đến nỗi ngay khi bị dao găm đâm trúng, thân thể Thập Nhị Nguyệt không nhịn được mà lùi lại mấy bước.

Máu tươi như suối phun ra từ vết thương.

Rõ ràng vào khoảnh khắc này, Thập Nhị Nguyệt cũng không ngờ, có người lại có thể ra một chiêu như vậy.

Thập Nhị Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, thấy Sở Long vừa hạ bàn tay giơ lên, lúc này trong mắt anh cũng đầy vẻ chế nhạo và khinh thường.

Con dao vừa rồi là Sở Long canh đúng thời cơ ném ra.

Cũng chính trong lúc thất thần ngắn ngủi, sau lưng hắn truyền đến từng trận kiếm phong sắc bén, nhất thời không cẩn thận, trên lưng hắn đã bị chém mấy nhát.

Chương 283

"Chủ nhân, chúng ta lên trên trước đi, ngăn cản đại tế tư tế tự còn quan trọng hơn việc báo thù cho Quỷ Môn của tôi." Kinh Hồng lúc này cắn chặt môi, nói thật trong lòng cô thật sự muốn giết Thập Nhị Nguyệt này, nhưng Kinh Hồng trong lòng cũng có đại cục quan, biết lúc này chuyện gì nên làm, chuyện gì có thể hoãn lại.

Nói xong, Kinh Hồng quay đầu nhìn Thập Nhị Nguyệt đang vô cùng thảm hại một cái, trong mắt đầy sát ý.

Sở Long tự nhiên thấy rõ tất cả, chỉ im lặng gật đầu. "Những người còn lại đều giết hết, chừa lại Thập Nhị Nguyệt một mạng, nhưng nếu tên này thật sự quá chống cự, giết tại chỗ cũng được." Giọng nói của Sở Long truyền ra, lời nói như giọng nói của ác quỷ địa ngục La Sát, chỉ nghe lời nói, đã khiến mấy Quỷ Nguyệt còn lại từng người cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Nói xong, Sở Long và mọi người cũng không chần chừ nữa, trực tiếp xông lên con đường lớn, vẫn luôn dọc theo đỉnh cây cổ thụ thanh đồng xông lên.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Long và mọi người cảm thấy bất ngờ là, trên đường đi lại vô cùng an toàn, thậm chí còn không gặp một nhân viên tuần tra nào của Quỷ Môn. "Có chút không đúng, theo lý mà nói vừa rồi đám Quỷ Nguyệt đó đã phát tín hiệu, thông báo cho những người khác của Quỷ Môn về phương hướng của chúng ta, vậy thì lúc này, những người của Quỷ Môn đó không nên xông ra giết chúng ta mới đúng sao?

Ít nhất cũng nên tăng cường nhân viên tuần tra mới đúng chứ?" Bàn Tử đầy nghi hoặc hỏi.

Ngô Thiên Chân lập tức gật đầu: "Anh Long, trong lòng em luôn có một cảm giác, dường như người của Quỷ Môn đang... tự chui đầu vào rọ." Hạo Thiên Chân vô cùng lo lắng nói một câu như vậy.

Tiểu Ca vô cùng đồng tình gật đầu, người vốn vẫn im lặng lúc này cũng lên tiếng: "Sự việc bất thường tất có yêu ma, mọi người cẩn thận một chút." "Nếu là tự chui đầu vào rọ, vậy thì ta sẽ cho bọn chúng biết, ta không phải là người có thể mời được." Giọng điệu của Sở Long, tràn đầy sự tự tin mạnh mẽ.

Nếu đã không có ai cản trở, Sở Long và mọi người cũng hoàn toàn tăng tốc.

Lần này mục tiêu vô cùng rõ ràng, một mạch xông lên trên có đến hơn mười phút, trước mặt họ cuối cùng cũng xuất hiện hình dạng đỉnh cây.

Khác với đỉnh cây trong tưởng tượng của mọi người, đỉnh cây này lại có hình dạng một đóa hoa sen, hoa sen dường như đang nở rộ.

Nhìn núi chạy chết ngựa, nhìn đỉnh cây cũng sắp khiến Sở Long "chạy chết".

Mặc dù đỉnh cây đã ở ngay trước mắt, nhưng Sở Long tăng tốc không ngừng chạy lên, nhưng đỉnh cây đó lại như ảo ảnh sa mạc, luôn tồn tại ở phía trước, nhưng mãi mãi không thể đạt tới.

Ban đầu Bàn Tử đã suy yếu, tuy đã hồi phục một chút, nhưng một mạch đi đường không ngừng nghỉ, khiến thân thể cậu ta có chút không chịu nổi. "Hử?

Kia... kia... kia là gì?" Bàn Tử ngồi trên đất không ngừng thở hổn hển, vừa ngẩng đầu, lại bất ngờ nhìn thấy, ở nơi cách đó khoảng trăm mét, lại quỷ dị xuất hiện một làn sương mù màu đen.

Làn sương mù màu đen xuất hiện vô cùng đột ngột, không khỏi

khiến Bàn Tử và những người khác đều từng người căng thẳng, sợ lại là một cái bẫy do người của Quỷ Môn để lại.

Sở Long đi đầu nhanh chóng bước tới, sau khi đến trước làn sương mù màu đen, Sở Long trực tiếp tháo găng tay, dùng Thanh Hồng Kiếm rạch lòng bàn tay.

Huyết dịch Rồng bị nặn ra, làn sương mù màu đen này tràn đầy tà tính, lúc này dưới ảnh hưởng của máu của Sở Long, lại hoàn toàn biến mất, bị máu của Sở Long trấn áp. "Hử?

Mau nhìn kia?" Hạo Thiên Chân lúc này cũng đột nhiên hét lên một tiếng, mọi người thuận theo hướng Hạo Thiên Chân chỉ nhìn qua, phát hiện lúc này cây thanh đồng này như xuất hiện từng vết nứt, có không ít sương mù màu đen như cột trụ từ trên cây thanh đồng xông ra. "Có lẽ là do tế tự ở trên, Bàn Tử, nếu cậu thật sự mệt, thì cứ ở đây nghỉ ngơi trước, tôi lên xem tình hình trước." Sự thay đổi này của cây thanh đồng khiến Sở Long trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ chỉ chậm một chút, sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước.

Điểm này Bàn Tử ba người tự nhiên cũng hiểu, Lão Kim và Bàn Tử tuy muốn cùng Sở Long đi giết địch, nhưng cũng biết sự việc cấp bách, ba người liền trực tiếp gật đầu đồng ý. "Chủ nhân, ngài đi trước đi, không cần lo lắng cho tôi, tôi nghỉ ngơi một lát rồi sẽ đuổi kịp ngài." Vừa hay gần đó cũng có một cái hốc cây, hốc cây rất lớn, bên ngoài hốc cây cũng có không ít cỏ dại, vừa hay có thể để Bàn Tử trốn.

Sở Long gật đầu: "Mọi việc cẩn thận." Nói xong, Sở Long và mọi người lại điên cuồng chạy lên đỉnh, lần này, đỉnh cây đó cuối cùng cũng không ngừng phóng đại trước mặt họ, sau hơn năm phút chạy, họ sắp lên đến đỉnh cây rồi.

Trên đỉnh cây như có vô số hòa thượng đang tụng kinh văn, từng tiếng tụng kinh truyền ra.

Chương 284

Chỉ có điều tuy âm thanh từ trên đỉnh cây truyền ra, nhưng trong âm thanh lại mang theo một cảm giác hư vô mờ ảo, Sở Long và mọi người hoàn toàn không thể nghe rõ nội dung đối phương đang tụng niệm.

Cũng chính sự không chắc chắn này, càng khiến Sở Long và mọi người lo lắng hơn.

Nhưng điều bất ngờ mà ai cũng không ngờ tới lại xảy ra vào lúc này.

Giữa nền tảng trên đỉnh cây và thân cây phía dưới, có một con đường nhỏ chỉ có thể chứa một người đi qua, Sở Long vừa định đến gần con đường nhỏ đó, kết quả cảnh tượng trước mặt lại trở nên mơ hồ, trên không trung xuất hiện từng gợn sóng.

Bị biến cố này ảnh hưởng, ngay cả đầu óc Sở Long cũng có chút hơi đau.

Chính lúc mọi người đang thất thần, cảnh tượng trước mặt thay đổi, gần như trong nháy mắt, họ lại quay trở lại nơi chia tay với Bàn Tử lúc trước. "...Chuyện gì vậy?

Chúng ta lại quay lại rồi?" Hạo Thiên Chân không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Bàn Tử ba người lúc này cũng từ hốc cây ẩn nấp đi ra, thấy Sở Long lại quay lại, không khỏi cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Long gia, ngài lại quay lại rồi?

Chẳng lẽ đang lo lắng cho an nguy của tôi sao?

Long gia, ngài đối với Bàn Tử tốt quá." Bàn Tử một bộ dạng kích

động nhìn Sở Long.

Sở Long khi nghe lời Bàn Tử, không nhịn được mà khóe miệng giật giật, nhất thời đều xấu hổ không biết nên trả lời thế nào.

Sở Long không tiện nói, nhưng Hạo Thiên Chân lại hoàn toàn không có cảm giác đó, lập tức vứt bỏ hết sự cảm động của Bàn Tử. "Bàn Tử đừng có cảm động vớ vẩn, chúng tôi quay lại không phải vì lo lắng cho an nguy của cậu đâu, ...thế này, chúng tôi cũng không rõ tại sao lại quay lại đây nữa." Vừa nghe câu đầu tiên của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử còn có chút bất bình, nhưng nghe đến cuối cùng, Bàn Tử cũng không nhịn được mà tò mò, cũng không để ý đến lời châm chọc lúc trước của Hạo Thiên Chân. "Hử?

Chuyện gì vậy?" Lão Kim và Tề lão gia tử cũng lần lượt tò mò nhìn qua. "Là thế này, chúng tôi rõ ràng sắp đi lên con đường nhỏ dẫn đến nền tảng trên đỉnh núi, kết quả đầu óc choáng váng, cảnh tượng trước mặt đều trở nên vô cùng mơ hồ, đợi khi chúng tôi phản ứng lại, lại phát hiện đã quay lại đây rồi." A Ninh giải thích, kể lại sự thay đổi lúc trước một lần.

Bàn Tử ba người nhìn nhau, Bàn Tử không nhịn được mà hỏi: "Thật hay giả vậy?

Có huyền ảo như vậy sao?

Có phải đã trúng phải thuốc gây ảo giác, bị người ta gây ảo giác, tưởng rằng đã đến đỉnh núi, nhưng thực ra chỉ là quay lại đường cũ mà thôi." "Ừm, cũng có khả năng này, Bàn Tử cậu ở đây trông chừng trước, tôi tiếp tục đi lên, như vậy có thể giải thích được chúng ta rốt cuộc có phải vì trúng phải thuốc gây ảo giác hay không." Sở Long gật đầu, khả năng mà Bàn Tử nói bây giờ cũng không phải là không có.

Đối với việc này, Bàn Tử và những người khác tự nhiên sẽ không từ chối.

Sở Long và mọi người lại xuất phát, nhanh chóng bên tai lại truyền đến tiếng tụng kinh quen thuộc.

Nhưng có lẽ vì tâm cảnh đã thay đổi, lúc này khi nghe những âm thanh này, Sở Long và mọi người đều cảm thấy trong lòng một trận phiền não, những âm thanh này như vô số con ruồi, không ngừng vo ve bên tai họ. "Mọi người chú ý, phía trước là con đường nhỏ đó." Sở Long nói xong, đi đầu bước lên.

Tuy nhiên... cảm giác chóng mặt đó lại xuất hiện lần nữa, trước mặt anh như nổi lên một làn sương mù lớn, khiến cảnh tượng phía trước đều trở nên mơ hồ.

Từng trận gợn sóng lan ra, trong nháy mắt, Sở Long lại quay trở về điểm xuất phát. "Long...

Long gia?" Ngay lúc Sở Long đang ngẩn người thì một tiếng kêu kinh ngạc bỗng vang lên.

Sở Long và những người khác cau mày nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy lúc này ba người Bàn Tử gần như sắp trợn lòi cả mắt ra.

Chương 285

"...Về rồi?" Không đợi Sở Long mở miệng hỏi, Bàn Tử đã không nhịn được kinh hô một tiếng.

Ngay khoảnh khắc nghe Bàn Tử nói, tim của Sở Long và những người khác đều "thịch" một tiếng, biết rằng sự việc đang phát triển theo hướng tồi tệ nhất. "Vừa rồi các cậu thấy gì?" Sở Long nhíu chặt mày, vội vàng hỏi một câu.

Bàn Tử nhất thời vẫn chưa hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Sở Long, đôi mắt béo nhỏ không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới, trông bộ dạng đó cứ như đang lo lắng người xuất hiện trước mặt không phải là Sở Long mà là quỷ mị hoặc ảo ảnh.

Ngô Thiên Chân bực bội lườm Bàn Tử một cái, đấm vào vai hắn, gắt gỏng nói: "Tên béo chết tiệt này, nhìn cái gì mà nhìn?

Sao không mau nói vừa rồi thấy gì đi?" Cú đấm của Ngô Thiên Chân đương nhiên không dùng sức, lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại, có chút nghi ngờ nhìn về phía Sở Long. "Long gia, vừa rồi... vừa rồi ở đây đột nhiên bốc lên một làn sương mù màu đen, đợi sương mù tan đi thì các người xuất hiện." Bàn Tử vội vàng giải thích.

Lão Kim lúc này cũng vội gật đầu, nói: "Đúng vậy chủ nhân, không phải chúng tôi trúng thuốc gây ảo giác rồi đi về đây, mà là đột ngột xuất hiện từ trong làn sương mù đen." Tề lão gia tử không nói gì, chỉ có ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mặc dù đã đoán được vài khả năng, nhưng sau khi nghe Bàn Tử và Lão Kim giải thích lại, mấy người Sở Long nhìn nhau, trong mắt đều đầy vẻ ngỡ ngàng. "Không phải thuốc gây ảo giác? ...Chẳng lẽ chúng ta gặp phải chuyện ma quỷ rồi sao?

Lại là quỷ đả tường?" Hoắc Tú Tú lúc này không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

Nói thật, nếu là ảnh hưởng của thuốc gây ảo giác thì còn dễ giải quyết hơn nhiều, hoàn toàn có thể tìm ra nguồn gốc, cuối cùng tránh bị ảo giác.

Nhưng nếu thật sự có ma quỷ...

Nói đến đây, Hoắc Tú Tú bất giác nhìn về phía Sở Long, dường như chỉ cần có Sở Long ở đây thì mấy thứ ma quỷ đó cũng không cần phải sợ hãi nhiều. "Chắc không phải ma quỷ tác quái đâu." Sở Long giơ tay lên, thấy đôi găng tay đang đeo vẫn còn dính máu tươi từ trước, nếu thật sự là do tà ma thì máu tươi của anh đã có thể giải quyết triệt để nó rồi.

Bàn Tử lúng túng gãi đầu: "Nhưng... không phải ma quỷ, cũng không phải thuốc gây ảo giác, vậy thì có cách nào có thể dịch chuyển chúng ta về đây trong nháy mắt được chứ?

Cái này còn lợi hại hơn cả Càn Khôn Đại Na Di của Trương Vô Kỵ nữa." Bàn Tử vô tình nói, nhưng khi hắn vừa dứt lời, mắt Sở Long lại sáng lên, một tia sáng lóe qua. "Mọi người có nhớ hai lần chúng ta sắp lên đến đỉnh đài thì đều nghe thấy tiếng tụng kinh không?" Hoắc Tú Tú lúc này cũng đã tháo mặt nạ và chiếc mũ trùm đầu to lớn xuống, dù sao thân phận cũng đã lộ, nếu còn mặc mấy thứ này thì ngược lại sẽ càng thêm oi bức khó chịu.

Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt, cái miệng nhỏ cũng há thành hình chữ "O". "Em biết ý anh rồi, ý anh là, chúng ta nghe thấy tiếng tụng kinh đó nên mới quay về đây?

Vậy chẳng phải chỉ cần bịt tai lại, không nghe những âm thanh đó là được sao?" Hoắc Tú Tú như phát hiện ra một vùng đất mới, vui vẻ khoe khoang cách của mình với Sở Long.

Sở Long cười khan một tiếng: "Thực ra ý của anh là, chuyện này đúng là có liên quan đến tiếng tụng kinh, nhưng lại không phải như em nghĩ... thế này đi, nếu anh không đoán sai thì trước đó chúng ta không phải gặp phải chuyện tà ma, mà thực ra là đã lọt vào trận pháp." Trong lúc Bàn Tử và những người khác còn đang ngạc nhiên, sắc mặt Kinh Hồng không khỏi trở nên nghiêm trọng, cô thầm lẩm bẩm mấy tiếng, ngay lập tức, đôi mắt sáng ngời của cô cũng trợn to. "Chủ nhân, ý của ngài là...

Cửu Tinh Liên Châu Trận?" Rõ ràng về mặt kiến thức này, Kinh Hồng vượt xa những người khác rất nhiều.

Hoắc Tú Tú khó hiểu gãi gãi đầu: "Cửu Tinh Liên Châu Trận?

Đó là trận pháp gì vậy?

Em chưa nghe bao giờ." Trên khuôn mặt lạnh lùng của Kinh Hồng hiếm khi lộ ra một nụ cười nhạt, cô giải thích: "Cô không biết cũng là bình thường, trận pháp này gần như đã sắp thất truyền rồi, tôi vốn tưởng trận pháp này cũng chỉ tồn tại trong những lời giải thích rời rạc trong cổ tịch mà thôi, không ngờ nơi này lại có trận pháp như vậy để bảo vệ." "Loại trận pháp này ẩn hợp với sáu mươi tư quẻ, chỉ có tìm được vị trí của quẻ Càn, Khôn và quẻ Vô Vọng mới có thể phá giải nó, nếu không, lối ra được trận pháp bảo vệ sẽ vĩnh viễn không thể để người ta đến gần, chỉ cần vừa tiếp cận lối ra đó, sẽ bị dịch chuyển thẳng về nơi ban đầu tiến vào trận pháp." "Trận pháp này có một đặc điểm rõ ràng nhất, đó là sẽ có tiếng tụng kinh truyền ra, thực ra nếu truy cứu kỹ thì đó cũng không phải là tiếng tụng kinh, mà chỉ là một vài âm thanh phát ra khi trận pháp khởi động mà thôi." Nói đến đây, khi Kinh Hồng nhìn về phía Sở Long, trong mắt cô tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 286

"Chủ nhân quả nhiên học rộng biết nhiều, ngay cả loại trận pháp gần như đã thất truyền này ngài cũng hiểu rõ." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên: "Long gia tự nhiên là lợi hại, nhưng Long gia, vậy ngài có cách nào giải quyết trận pháp này không?" Bàn Tử tò mò nhìn sang, thấy lúc này mày Sở Long cũng hơi nhíu lại, dường như cũng đang bị trận pháp này làm khó.

Sở Long lúc này lấy ra một chiếc la bàn từ trong ba lô: "Thử xem sao." Nhìn thấy chiếc la bàn, Bàn Tử và những người khác không khỏi nhìn nhau, dù sao quen biết Sở Long lâu như vậy, đây là lần đầu tiên họ phát hiện Sở Long lại biết sử dụng la bàn. "Long gia, ngài biết xem phong thủy?

Tầm long điểm huyệt?" Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi, dù sao la bàn đối với ngành này mà nói, ngoài công dụng đó ra thì dường như cũng không có tác dụng gì khác.

Sở Long khẽ gật đầu, bây giờ anh trông như một thầy phong thủy, đứng ở nơi mặt đất vừa nãy bốc lên khói đen, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Khảm Đoái Dịch Hoán giao thế thác, Càn Khôn tổng tại vô hình trung, thiên đạo nan dĩ thị khuy trắc, vô vọng chi tai chung hội." Sở Long vừa nói, vừa di chuyển bước chân một cách kỳ quái.

Sở Long trước tiên đi về phía bên trái năm bước, sau đó dùng chân vẽ một vòng tròn trên mặt đất, tiếp đó Sở Long ngồi xổm xuống, lấy vòng tròn đó làm trung tâm, vẽ mấy đường thẳng về hướng chính đông và chính bắc.

Sau khi Sở Long nối mấy đường thẳng lại với nhau, liền vẽ một đường thẳng đứng ở vị trí trung tâm của đường nối.

Làm xong tất cả, Sở Long đặt la bàn lên đỉnh của đường thẳng đó, nhìn hướng kim chỉ xong, Sở Long mới nhìn về phía tây bắc. "Tiểu Ca, phải làm phiền anh rồi, phiền anh đi về hướng tây bắc khoảng ba trăm hai mươi bước, phía trước hẳn sẽ có một cái cây nhỏ, đi chặt cái cây đó đi." Sở Long nói một câu đầy tự tin!

Sức chấp hành của Tiểu Ca rất mạnh, vì vậy sau khi nghe Sở Long nói, anh cũng lập tức hành động. "...Long gia, ngài chắc chắn trên cây đồng sẽ mọc ra cây khác sao?

Cây trên cây?" Bàn Tử gãi đầu, dù sao từ lúc vào đây, cành cây đồng thì thấy ở khắp nơi, nhưng cây nhỏ còn sống thì chưa từng thấy.

Sở Long thản nhiên cười, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không nhầm đâu." Trong lúc Sở Long nói, anh lại lùi về sau hai bước, ngay sau đó lại bắt đầu vẽ trên mặt đất như trước, chẳng mấy chốc Sở Long lại tìm được một phương vị khác: "Hướng này đi thẳng ba trăm năm mươi sáu bước, sẽ có một tảng đá lớn, Bàn Tử, bây giờ cậu nghỉ ngơi đủ chưa?

Nếu còn sức thì đi mang tảng đá đó về đây." Bàn Tử nghe vậy, lập tức vỗ ngực, cười tự tin nói: "Bàn Tử tôi làm việc, Long gia cứ yên tâm, không phải chỉ là vác một tảng đá thôi sao, chuyện nhỏ!" Bộ dạng tự tin của Bàn Tử lại khiến Sở Long có chút do dự, nói thật, tên Bàn Tử này làm việc Sở Long thật sự có chút không yên tâm.

Rõ ràng Bàn Tử cũng nhìn ra sự do dự của Sở Long, hắn lập tức làm ra vẻ trái tim nhỏ bé bị tổn thương, nói: "Long gia, ngài phải tin tôi chứ, Bàn Tử tôi bình thường tuy có hơi ngáo, nhưng... trong chuyện đại sự thật sự, Bàn Tử tôi chưa bao giờ làm bậy đâu." Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm với Sở Long.

Bàn Tử đã nói đến mức này, Sở Long tự nhiên cũng không tiện nói thêm, liền gật đầu, dặn Bàn Tử cẩn thận.

Sở Long làm xong tất cả, trực tiếp ngồi phịch xuống đất, ngẩn người nhìn chiếc la bàn trong tay.

A Ninh thấy cảnh này, liền giống như một người vợ hiền mẹ đảm, từ từ ngồi xuống bên cạnh Sở Long, bầu bạn cùng anh.

Nhưng đáng tiếc, sự yên bình khi ở bên Sở Long lại bị Hoắc Tú Tú phá vỡ ngay lập tức, lúc này Hoắc Tú Tú tò mò sáp lại gần, nhìn Sở Long với vẻ mặt mong chờ, đôi mắt to long lanh không ngừng chớp chớp. "Sau đó thì sao ạ?

Chúng ta không cần làm gì nữa sao?" Hoắc Tú Tú tò mò hỏi một câu.

Sở Long khẽ ngẩng đầu, nói: "Đợi." Hoắc Tú Tú ngẩn ra, dường như chưa phản ứng kịp ý nghĩa của chữ "đợi", nhưng vì Sở Long đã nói vậy, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng không nói thêm gì, chỉ im lặng chờ đợi bên cạnh.

May mắn là Tiểu Ca và Bàn Tử không để họ phải chờ đợi quá lâu, chỉ một lúc sau, Tiểu Ca và Bàn Tử lần lượt quay về.

Nói thật, mặc dù trước đó Sở Long đã nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người thực ra vẫn tò mò không biết Sở Long có đúng hay không.

Nhưng khi thấy Bàn Tử xuất hiện, nỗi lo trong lòng họ cũng được đặt xuống.

Lúc này trong lòng Bàn Tử đang ôm một tảng đá khổng lồ, tảng đá to bằng cả một cái ghế, cũng may sức của Bàn Tử đủ lớn, nếu không thì có lẽ ngay cả một cái ghế cũng không vác nổi. "Bên đó thật sự có một cái cây sao?" Ngô Thiên Chân tò mò đi đến trước mặt Tiểu Ca, hỏi một câu.

Tiểu Ca trả lời khá đơn giản, chỉ khẽ gật đầu mà thôi. "Long gia

lợi hại quá, chỉ vẽ mấy hình học trên mặt đất mà có thể đoán ra hướng nào có gì?" "Thử cái gì mà thử, Bàn Tử tôi nói cho các người biết, Long ca là tinh thông trận pháp đó." "Ừm, chủ nhân học rộng tài cao, lợi hại." Sở Long đối với điều này chỉ thản nhiên cười một tiếng, sau đó bước một bước lớn về phía bên phải, và dùng phương pháp tương tự vẽ một vài hình trên mặt đất.

Sau khi làm xong tất cả, Sở Long chỉ về phía bên phải: "Bàn Tử, đi theo hướng này, chéo lên trên ba mươi bước, sau đó ném tảng đá xuống đất là được." Mặc dù tò mò làm vậy có tác dụng gì, nhưng lúc này Bàn Tử vẫn làm theo cách của Sở Long.

Chương 287

Khoảng cách ba mươi bước không xa, vẫn nằm trong tầm nhìn của mọi người.

Nói thật, hành động của Bàn Tử, mọi người nhìn thấy trong mắt, trong lòng tự nhiên đều vô cùng tò mò.

Vốn dĩ họ nghĩ rằng sau khi làm vậy có lẽ sẽ có cơ quan nào đó được kích hoạt, Bàn Tử thậm chí còn lo lắng sau khi ném đá xuống sẽ bị cơ quan làm bị thương, vì vậy vừa ném đá xuống, Bàn Tử liền quay người bỏ chạy.

Nhưng kết quả là chưa chạy được mấy bước, Bàn Tử đã dừng lại.

Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, nghi ngờ hỏi: "...Không có cơ quan sao?" Nhìn vẻ mặt có chút thất vọng của Bàn Tử, Sở Long lập tức cười bất đắc dĩ: "Sao?

Cậu mong gặp nguy hiểm ở đây à?" Bị Sở Long nói như vậy, Bàn Tử lập tức có chút ngại ngùng gãi đầu: "Không phải Long gia, tôi không hiểu mục đích ngài bảo tôi làm vậy là gì?" Dù sao chuyện này cũng không phải bí mật gì lớn, Sở Long liền trực tiếp giải thích: "Đơn giản thôi, vừa rồi vị trí tôi bảo cậu và Tiểu Ca đi đến chính là vị trí của quẻ Càn và quẻ Khôn, chặt cây và dời đá đi, chính là trực tiếp phá vỡ hai vị trí quẻ đó, sau đó tôi bảo cậu mang tảng đá thuộc vị trí quẻ Càn đến kia ném đi, mục đích cũng rất đơn giản." "Nơi cậu vừa ném tảng đá là vị trí Vô Vọng, tôi dùng tảng đá của vị trí quẻ Càn để trấn áp vị trí quẻ này." "Vị trí quẻ Càn Khôn chủ về di chuyển, vị trí quẻ Vô Vọng chủ về ảo ảnh, lúc này cả ba vị trí quẻ đều đã bị phá trừ, bây giờ đi tiếp, chắc sẽ không bị ảnh hưởng nữa." Sở Long vô cùng tự tin

nói.

Lúc này thể lực của ba người Lão Kim cũng đã hồi phục gần hết, liền lập tức đi theo Sở Long về phía trước.

Chẳng mấy chốc, mọi người lại đến gần đỉnh đài đó, nói thật sau hai lần kinh nghiệm trước đó, mặc dù Sở Long nói trận pháp đã bị phá trừ, nhưng trong lòng Ngô Thiên Chân và những người khác vẫn có chút bất an. "Hửm?

Mọi người có phát hiện không, ...tiếng tụng kinh ở đây đã biến mất rồi?" Hoắc Tú Tú lúc này kinh ngạc nói.

Sở Long và những người khác nhanh chóng đi về phía con đường nhỏ đó.

Không biết có phải do tâm lý tác động hay không, nhưng khi bước lên con đường nhỏ này, họ lại cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, như thể có người đang áp sát sau lưng và không ngừng thổi khí lạnh vào gáy.

Bị ảnh hưởng bởi cảm giác này, lông tóc trên người Sở Long và những người khác đều dựng đứng lên. "Long gia, chúng ta phải cẩn thận một chút, ở đây chỉ có một con đường nhỏ hẹp như vậy, nếu có người ở trên bắn lén chúng ta, thì chúng ta chẳng khác nào rùa trong hũ, mặc cho người ta tàn sát sao?" Hai bên con đường nhỏ này đều là vách đá, vách đá cao chót vót, dù sao với năng lực của Bàn Tử mà nói, tuyệt đối không thể leo lên được.

Đồng thời, con đường nhỏ này cũng dài đến không ngờ, Sở Long đi đã được khoảng ba bốn phút mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, trong lòng Sở Long và những người khác không khỏi run lên. "Đệch mợ, Bàn Tử có thể đừng nói những lời như vậy vào lúc này không, cậu đang nghi ngờ năng lực mồm thối

của mình à?" Ngô Thiên Chân sợ đến mức rụt cổ lại, vội vàng nhìn lên phía trên đầu.

Năng lực mồm thối của Bàn Tử đúng là không bao giờ phải nghi ngờ.

Lời của Ngô Thiên Chân vừa dứt, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên đầu mỗi người bọn họ xuất hiện một hàng người của Quỷ Môn, những người này tay cầm cung tên, lúc này mũi tên dài bằng đồng đã được lắp lên dây cung.

Cung kéo căng như trăng tròn, những người này vừa xuất hiện liền bắn thẳng về phía Sở Long. "Đệch mợ!" Ngay cả Sở Long, lúc này cũng không nhịn được chửi thề một tiếng, rõ ràng không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy.

May mắn là A Ninh phản ứng đủ nhanh, gần như ngay lúc những người đó bắn tên, Kim Cương Tán đã được mở ra ngay lập tức.

Đương nhiên, do vị trí quá hẹp, Kim Cương Tán không thể mở ra hoàn toàn, chỉ có thể tạm thời chặn được đợt tấn công đầu tiên. "Keng keng keng!" Lực đạo của những mũi tên đồng đó vô cùng mạnh, ngay khoảnh khắc mũi tên rơi xuống mặt tán, Kim Cương Tán bắt đầu rung lên dữ dội, cũng may là lực phòng ngự của Kim Cương Tán đủ mạnh, nếu không thì có lẽ chỉ một đợt tấn công đã đủ để phá hủy Kim Cương Tán rồi.

Sở Long thầm chửi một tiếng, đồng thời lập tức chấn động khí huyết trong cơ thể, ngay khoảnh khắc khí huyết tỏa ra, liền nghe Sở Long quát lên một tiếng: "Tự giết lẫn nhau cho ta!" Dù sao không phải ai cũng có mặt nạ đồng, một nhóm người của Quỷ Môn không có mặt nạ đồng bảo vệ, lập tức bị ảnh hưởng bởi lời nguyền huyết mạch, vòng tên thứ hai lập tức được bắn ra, nhưng lần này không phải nhắm vào Sở Long, mà là bắn về phía những người bạn đồng hành của Quỷ

Môn bên cạnh. "A!" Một loạt tiếng la hét thảm thiết vang lên, những người của Quỷ Môn này gần như toàn bộ bị mũi tên bắn chết, thi thể lần lượt rơi xuống. "Hù, may mà Long gia phản ứng kịp thời, nếu không thì lần này sợ là lành ít dữ nhiều rồi." Bàn Tử không nhịn được lau một vệt mồ hôi lạnh.

Rõ ràng vừa rồi nếu không phải Sở Long dùng ảnh hưởng của lời nguyền huyết mạch, thì dù có Kim Cương Tán, nhưng với tiền đề Kim Cương Tán không thể mở ra hoàn toàn, cũng lành ít dữ nhiều. "Tên béo chết tiệt, cậu còn dám nói những lời như vậy?

Nếu không phải do cái mồm thối của cậu, chúng ta có gặp nhiều phiền phức như vậy không?" Mặc dù oán trách thì oán trách, nhưng lúc này Sở Long cũng đã tăng tốc bước chân.

Dù sao từ biến cố đột ngột vừa rồi cũng có thể thấy, vị Đại Tế Ti kia rõ ràng đã phát hiện ra Sở Long và những người khác đang ở trên con đường nhỏ này.

Chương 288

Trong lòng mọi người đều đang lo lắng chuyện vừa rồi sẽ tiếp tục xảy ra, nhưng điều khiến họ nhẹ nhõm là, dường như vị Đại Tế Ti kia không đủ mặt nạ đồng, cũng không muốn tiếp tục lãng phí thành viên của Quỷ Môn, cho đến khi Sở Long ra khỏi lối ra, họ lại không gặp nguy hiểm nào nữa.

Sau khi ra khỏi con đường nhỏ, Sở Long nghe thấy một trận chuông vang lên vô cùng dồn dập.

Chỉ thấy lúc này một người đàn ông mặc áo choàng dài đeo mặt nạ đang không ngừng nhảy múa trên một tế đàn.

Trước mặt Sở Long là một quảng trường rộng lớn, trên quảng trường đang đứng không ít những người đàn ông vạm vỡ tay cầm đại đao, trông như những tên đao phủ, nơi này dường như cũng vừa mới kết thúc hành hình, mặt đất đều là một màu máu tươi. "Long gia, nhìn kia kìa." Theo sự chỉ dẫn của Bàn Tử, lúc này mọi người cũng chú ý, cách không xa cái bệ này lại có một con sông lớn đang chảy xiết.

Nhìn thấy nước sông, Sở Long và những người khác cuối cùng cũng hiểu ra, máu tươi, đầu người và thi thể trong thác nước mà họ nhìn thấy trước đó, có lẽ đều từ nơi này mà ra.

Sở Long bây giờ đang đi vào một cách rất quang minh chính đại, những tên đao phủ kia tự nhiên không thể không nhìn thấy, chỉ là những tên đao phủ này bây giờ đều đang đứng yên tại chỗ, như những bức tượng không hề nhúc nhích.

Nhưng ánh mắt của những tên đao phủ này quả thực khiến người ta sợ hãi, đôi mắt của họ đều đỏ như máu, phẳng phất như trong con ngươi đang chảy máu.

Những tên đao phủ này đều trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu, hung hăng nhìn chằm chằm vào mấy người Sở Long, thoạt nhìn biểu hiện của những người này, sẽ cho người ta một cảm giác vô cùng áp lực, như thể bị người ta đấm mạnh vào ngực.

Mặc dù những người này đều có hơi thở, nhưng điều kỳ lạ là, khi Sở Long nhìn thấy những người này, lại có một cảm giác như nhìn thấy vật chết. "Keng keng keng!" Đại Tế Ti không ngừng lắc chiếc chuông chiêu hồn trong tay, cơ thể cũng không ngừng uốn éo như ác quỷ.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử lại có chút không nhịn được, trực tiếp quát lên. "Ê cái tên Đại Tế Ti chó má kia?

Vũ điệu nhảy xấu quá đi?

Mẹ nó chứ, mấy bà múa ở quảng trường còn nhảy đẹp hơn ngươi nữa, ta nói cho ngươi biết, dừng lại đi, có những lúc làm người, phải nhìn rõ sự thật, về phương diện nhảy múa, ngươi thật sự không có bất kỳ thiên phú nào." Miệng lưỡi của Bàn Tử khá là lợi hại, có thể chọc tức người chết sống lại cũng không chừng.

Vị Đại Tế Ti vốn dường như hoàn toàn đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình, ngay khoảnh khắc nghe những lời đó, cơ thể cũng hơi lảo đảo, cả người đều đứng hình tại chỗ.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy rõ, lúc này cơ thể của Đại Tế Ti đang hơi run rẩy.

Sở Long thấy cảnh này, trong lòng lập tức nảy ra một ý nghĩ: Đại Tế Ti bị Bàn Tử chọc tức đến ngất rồi.

Quả thực, lúc này Đại Tế Ti đúng là có chút tức giận, hắn đột ngột quay đầu nhìn về phía Sở Long và những người khác, có một khoảnh khắc, Sở Long còn cảm thấy trong mắt Đại Tế Ti như có lửa đang

phun ra. "Chậc chậc, mau nhìn kìa, tên đó sắp bị tức chết rồi." "Ha ha ha, Bàn Tử lợi hại thật, một pha cà khịa tôi phục rồi." "Cái miệng của Bàn Tử, là con quỷ đòi mạng mà, ngoài Long ca ra, ai có thể chống lại được đòn tấn công cà khịa của Bàn Tử chứ?" Thấy bộ dạng vô cùng tức giận của vị Đại Tế Ti kia, Ngô Thiên Chân và những người khác lập tức mở chế độ cà khịa, bắt đầu chế nhạo vị Đại Tế Ti đó.

Từ hành động của Đại Tế Ti bây giờ, trong lòng mọi người đều hiểu, hoạt động tế lễ của Đại Tế Ti bây giờ vẫn chưa kết thúc, vì vậy bây giờ phải không ngừng kéo dài thời gian, ngăn cản hành động của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti lúc này cũng đã ngừng nhảy múa, Sở Long và những người khác không khó để tưởng tượng dưới lớp mặt nạ bây giờ sẽ là một khuôn mặt tức giận đến mức nào.

Đại Tế Ti nhìn mọi người với vẻ đầy tức giận, chỉ là một lúc sau, Đại Tế Ti lại đột nhiên cười, chỉ là tiếng cười nghe rất chói tai, khiến người ta cảm thấy khó chịu khắp người. "Cười rồi?

Đại Tế Ti không phải là bị ta chọc tức đến hồ đồ rồi chứ?" Bàn Tử lúc này thầm lẩm bẩm một câu.

Nhưng Sở Long bây giờ lại không dám lơ là, dù sao có thể trở thành Đại Tế Ti của Quỷ Môn, bày mưu tính kế, và dốc hết tâm tư để tổ chức hoạt động có thể giải trừ lời nguyền trên người của Quỷ Môn, Sở Long không tin Đại Tế Ti thật sự sẽ dễ dàng bị kích động như vậy.

Thông thường theo Sở Long thấy, nhân vật lớn như vậy, nên là hỉ nộ không lộ ra mặt mới đúng. "Ha ha ha!" Ngay lúc Sở Long đang không ngừng suy nghĩ trong lòng, một tiếng cười lớn chói tai truyền ra, tiếng cười vô cùng khó hiểu, nghe mà Sở Long và những người khác đều nhìn nhau, rõ ràng không hiểu tại sao tên này bây giờ lại đột

nhiên cười lớn. "Người trẻ tuổi, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng vài câu nói là có thể kích động ta sao?

Không phải là quá xem thường vị Đại Tế Ti này rồi chứ?" Giọng nói của người này nghe rất trầm, chỉ là trong giọng nói lại như mang theo một loại ma lực huyền diệu, sau khi mọi người nghe thấy giọng nói, cảm giác chú ý của mình đều không thể kiềm chế được mà bị tên này thu hút.

Sở Long có chút do dự nhìn vị Đại Tế Ti này: "Ồ?

Chương 289

Nếu đã biết ta cố ý muốn kích động ngươi, sao lại dừng lại?" "Dù sao cũng lớn tuổi rồi, nhảy như vậy, lão phu cũng sẽ mệt, nghỉ ngơi đúng lúc cũng được, cũng hiếm khi có mấy vị tiểu hữu, ta tự nhiên phải xem kỹ một chút, truyền nhân huyết mạch Long Chi lần này anh hùng đến mức nào." Đại Tế Ti bây giờ "ha ha" cười lớn, giữa thần sắc hoàn toàn không có ý nói chuyện với kẻ địch của mình, ngược lại như thể hai bên là bạn cũ lâu ngày không gặp.

Đại Tế Ti càng biểu hiện như vậy, mày Sở Long càng nhíu chặt, luôn cảm thấy đã bỏ qua điều gì đó, nhưng nhất thời lại không hiểu ra. "Không tệ không tệ." Đại Tế Ti lúc này vỗ tay, giọng điệu nghe có vẻ rất tán thưởng Sở Long: "Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy giải trừ Cửu Tinh Liên Châu Trận, quả thực không tồi." Lời của Đại Tế Ti khiến mọi người nhìn nhau, phải biết nơi này cách vị trí trước đó không ít, không ngờ Đại Tế Ti lại có thể biết được tất cả những gì đã xảy ra trước đó. "Mẹ nó chứ, vừa rồi không phải là ngươi vẫn luôn phái người theo dõi ta chứ?

Đại Tế Ti nhà ngươi không phải là tên biến thái thích nhìn trộm chứ?

Ha ha ha!" Bàn Tử vẫn giữ thái độ chọc tức người ta không đền mạng, dùng lời nói không ngừng khiêu khích vị Đại Tế Ti này.

Đại Tế Ti lúc này im lặng một hồi, nhìn bộ dạng của Đại Tế Ti bây giờ, trong lòng Sở Long và những người khác đều có chút buồn cười.

Vừa rồi tên này còn khoác lác nói rằng mấy câu nói của Bàn Tử không thể kích động hắn, nhưng kết quả bây giờ thì sao?

Đại Tế Ti bây giờ có lẽ sắp tức nổ tung rồi. "Ấy, vị Đại Tế Ti này, sao ngài không nói gì nữa?

Không phải là bị tức rồi chứ?

Ai da, ngài cũng lớn tuổi rồi, nếu tức giận mà có mệnh hệ gì, thì tội lỗi lắm đó." Bàn Tử làm ra vẻ được đằng chân lân đằng đầu, sau khi thấy bộ dạng của Đại Tế Ti, Bàn Tử lập tức chế nhạo.

Đại Tế Ti hít một hơi thật sâu: "Không tệ không tệ, miệng lưỡi của ngươi lợi hại, lúc đó ta sẽ hiến tế cả ngươi nữa, quỷ tà chắc chắn sẽ rất hài lòng." Đại Tế Ti lúc này lấy một cây quyền trượng từ bên cạnh, sau đó chống quyền trượng xuống đất: "Giết chúng cho ta." Những tên đao phủ vốn như tượng đá lập tức làm ra vẻ nghiêm trận chờ đợi, lúc này nghe vậy, những người này lập tức mở miệng phát ra những tiếng gầm rú như dã thú.

Đại đao vung lên, những tên đao phủ này điên cuồng lao về phía Sở Long, những người này còn chưa lao đến trước mặt Sở Long, Sở Long đã cảm nhận được một luồng khí huyết tanh nồng ập vào mặt. "Dừng lại cho ta!" Khí huyết của Sở Long chấn động, lập tức quát lên một tiếng.

Chỉ là lần này khí huyết của Sở Long dường như đã mất tác dụng, những tên đao phủ này mặc dù không đeo mặt nạ đồng, nhưng sau khi nghe Sở Long nói, lại không có ý định dừng lại.

Thấy cảnh này, vị Đại Tế Ti kia không nhịn được cười gằn điên cuồng: "Ha ha ha, ta biết huyết mạch Long Chi của ngươi mạnh mẽ, chỉ là những người này bây giờ đã bị ta luyện thành con rối rồi, mặc dù bị ảnh hưởng bởi lời nguyền huyết mạch Long Chi, nhưng trước tiên sẽ nghe lệnh của lão phu, ha ha ha." "Bây giờ, đi chết đi." Đại Tế Ti nói xong, lập tức lấy chuông chiêu hồn ra, lại bắt đầu không ngừng lắc, cơ thể cũng vô cùng cứng ngắc uốn éo nhảy múa.

Nếu bây giờ Sở Long ở trên tế đàn này, nhất định sẽ kinh ngạc nhìn thấy, lúc này dưới chân của Đại Tế Ti, lại có những đường vân, những đường vân này như mạng nhện lan khắp tế đàn.

Từng dòng máu tươi lúc này bị hút ra từ quảng trường đó, toàn bộ hội tụ trên những đường vân này.

Bây giờ đại bộ phận đường vân đã dung nhập máu tươi, chỉ còn thiếu một phần nhỏ là có thể hoàn thành.

Trước đó sở dĩ dừng lại, một mặt là có lý do bị Bàn Tử chọc tức, nhưng mặt khác là để kéo dài thời gian. "Tên chết tiệt!" Bàn Tử và những người khác lập tức quát lên một tiếng, lúc này cũng thể hiện ra tố chất chiến đấu cực mạnh.

Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, không nói hai lời liền lao ra, tốc độ của anh cực nhanh, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt những tên đao phủ đó.

Tiểu Ca nhấc chân liền đá vào ngực một tên đao phủ, đá tên đao phủ đó lùi lại mấy bước.

Tiểu Ca lật tay cầm đao, cơ thể uốn éo một cách quỷ dị trên không trung, Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ chém về phía tên đao phủ vừa lao trở lại trước mặt. "Gào!" Tên đao phủ cũng trở nên hung tợn.

Sau khi thấy Tiểu Ca tấn công, hắn không những không né tránh mà còn vung đao lên, muốn đối đao với Tiểu Ca.

Nhưng rõ ràng là dù về mặt sức mạnh hay chất lượng của đao, tên đao phủ đều không thể so sánh được với Tiểu Ca.

Ánh đao lóe lên, kèm theo một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, đao của tên đao phủ bị chém đứt ngay lập tức, Hắc Kim Cổ Đao thì không hề dừng lại mà chém thẳng vào đầu tên đao phủ đó.

Trong nháy mắt, đầu của tên đao phủ đã bị Tiểu Ca chém bay.

Mọi chuyện nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi.

Chương 290

Sau khi Tiểu Ca giết chết một tên đao phủ, anh cũng bị những tên đao phủ khác bao vây, dưới sự tấn công của mười mấy tên đao phủ, dù thực lực của Tiểu Ca có mạnh đến đâu cũng có chút bị động.

Nhưng trong đội của họ không chỉ có một mình Tiểu Ca.

Kinh Hồng lập tức rút ra nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm như một con rắn linh hoạt nhanh chóng đâm vào giữa đám người.

Lão Kim và Bàn Tử lúc này cũng phối hợp ăn ý, hai người bổ sung cho nhau, không ngừng vung Hộ Long Đao.

Về phần A Ninh thì càng đơn giản hơn, Kim Cương Tán được cầm trong tay, vung lên vun vút.

Bất cứ ai bị Kim Cương Tán của A Ninh đập trúng đều bị đánh lui mấy bước, khi họ ngã xuống đất, Bàn Tử và Lão Kim sẽ lập tức xuất hiện, một đao kết liễu mạng sống của tên đao phủ, cũng là một kiểu nhặt mạng biến tướng.

Sở Long lúc này cũng đã ra tay, tốc độ của anh cực nhanh, khi di chuyển thậm chí còn khó nhìn rõ bóng người của Sở Long, chỉ thấy bóng người lóe lên, liền có một tên đao phủ ngã xuống đất, trên cổ tên đao phủ đó có một vết kiếm sắc bén.

Từ đầu đến cuối, ba người Ngô Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và Tề lão gia tử đều không ra tay, chỉ im lặng đứng một bên quan chiến.

Mắt của Hoắc Tú Tú bây giờ gần như sắp lòi ra khỏi hốc mắt, hành động của Sở Long trong mắt cô bây giờ giống như một vị chiến thần vĩ đại, trong đôi mắt cô không ngừng biến đổi ánh sáng sùng bái.

Bộ dạng này, giống như một fan cuồng gặp được thần tượng.

"...Mạnh quá!" Hoắc Tú Tú thì thầm.

Ngô Thiên Chân tự nhiên nhận ra Hoắc Tú Tú có gì đó không ổn, đặc biệt là sau khi nghe những lời của Hoắc Tú Tú, Ngô Thiên Chân không nhịn được đảo mắt, nhìn Hoắc Tú Tú với vẻ bực bội. "Khụ khụ, Tú Tú, em không phải là thích Long ca rồi chứ?" Ngô Thiên Chân nhìn sâu vào Hoắc Tú Tú một cái, không nhịn được tò mò hỏi một câu. "Làm... làm gì có, em... em không có." Giọng nói của Hoắc Tú Tú lúc này có chút đứt quãng, khuôn mặt cũng lập tức đỏ bừng.

Nhìn cảnh này, Ngô Thiên Chân bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Tú Tú, em phải biết rõ thân phận của mình, em có nghĩ rằng mình thật sự có thể ở bên Long ca không?

Không phải Long ca không tốt, nhưng với thân phận của em, gia tộc tuyệt đối không cho phép em gả cho một người đàn ông đã có phụ nữ khác, điểm này em phải biết rõ." Hoắc Tú Tú vốn đang có chút kích động, bây giờ nghe những lời của Ngô Thiên Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trở nên có chút khó coi. "...Anh đáng ghét thật!" Hoắc Tú Tú hung hăng lườm Ngô Thiên Chân một cái.

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Hoắc Tú Tú cũng hiểu rằng những lời của Ngô Thiên Chân quả thực không sai.

Nhất thời, trong lòng Hoắc Tú Tú bắt đầu trở nên vô cùng rối bời.

Cũng trong lúc họ trò chuyện, dưới chân Sở Long đã nằm la liệt mấy xác chết, bây giờ đại bộ phận đao phủ cũng đã bị Sở Long liên hợp đánh chết, cùng với sự phối hợp ngày càng ăn ý, Bàn Tử cũng không còn là kẻ hoàn toàn dựa vào Sở Long để kéo chân nữa.

Sự phối hợp của họ, vô hình trung cũng đã nâng cao thực lực của Sở Long.

Khi người cuối cùng bị đánh chết, Sở Long cũng đã áp sát tế đàn

đó.

Điều khiến Sở Long ngạc nhiên là, Đại Tế Ti từ đầu đến cuối lại không hề dừng lại, vẻ mặt của hắn tỏ ra vô cùng lạnh lùng, dường như không hề quan tâm đến sự sống chết của những người này, đối với hắn mà nói, những tên đao phủ này chỉ là một công cụ mà thôi.

Ngay cả khi Sở Long đứng trước mặt vị Đại Tế Ti này, Đại Tế Ti cũng không hề để ý, chỉ một mực nhảy điệu múa kỳ quái. "Có thể dừng lại rồi, ..." Sở Long vừa mới mở miệng, kết quả liền nghe thấy một tiếng gầm rú chói tai từ phía sau truyền đến. "Mẹ nó chứ, đối thủ của ngươi là ta." Nói xong, Sở Long nghe thấy tiếng tên nhọn xé gió từ phía sau truyền đến, A Ninh lập tức lấy ra Kim Cương Tán, chặn lại toàn bộ những mũi tên tấn công đó. "Chưa chết?" Sau khi nhìn thấy người, Bàn Tử không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy, bây giờ xuất hiện trước mặt họ, lại là mấy Quỷ Nguyệt còn lại.

Rõ ràng những người của Quỷ Môn trước đó không thể ngăn cản hoàn toàn những người này.

Chương 291

Lúc này, ba người Thất Nguyệt, Cửu Nguyệt và Thập Nhị Nguyệt đang đứng ở lối vào, những mũi tên vừa rồi là do Thất Nguyệt bắn ra.

Mặc dù còn sống, nhưng trên người họ cũng trông vô cùng thảm hại, trên người mỗi người đều mang không ít vết thương, đặc biệt là Thập Nhị Nguyệt, cả người trông vô cùng yếu ớt, nếu không có người dìu, có lẽ bây giờ Thập Nhị Nguyệt đã đứng không vững rồi.

Thật khó tưởng tượng, đã biến thành bộ dạng như vậy rồi, mà Thập Nhị Nguyệt lại vẫn cố gắng chống đỡ. "Hừ, không ngờ chứ, bọn ta vẫn còn sống." Thất Nguyệt cười gằn một tiếng, lập tức lại rút ra một mũi tên đồng bắn về phía Sở Long. "Keng!" Mặc dù bây giờ Quỷ Nguyệt cách Sở Long và những người khác một khoảng không nhỏ, nhưng lúc này trên mũi tên của Thất Nguyệt vẫn mang theo một lực lớn, khi mũi tên va vào Kim Cương Tán, lòng bàn tay A Ninh bị chấn tê, cơ thể còn liên tục lùi về sau mấy bước, nếu không có Sở Long kịp thời đỡ A Ninh, có lẽ lúc này A Ninh đã ngã xuống đất rồi. "Thứ chết tiệt, đối với Quỷ Môn thật là trung thành tận tụy, đã ra cái bộ dạng chết dở rồi mà còn muốn ngăn cản ta." Bàn Tử không nhịn được mắng chửi.

Chỉ là đáp lại, chỉ có một trận cười lạnh của ba Quỷ Nguyệt đó.

Lúc này, Thập Nhị Nguyệt được Cửu Nguyệt dìu, khoanh chân ngồi xuống đất.

Lúc này miệng hắn phát ra một tiếng cười khẩy khinh thường: "Ha ha, ta bây giờ biến thành bộ dạng này, muốn giết cũng đơn giản thôi." Nghe vậy, Bàn Tử không nhịn được muốn chửi người, nhưng lúc này Kinh Hồng lại lập tức cầm nhuyễn kiếm đi ra, từ từ giơ

nhuyễn kiếm trong tay lên, chỉ về phía Thập Nhị Nguyệt. "Vừa hay, nếu ngươi chưa chết, vậy thì chúng ta tính cả nợ mới nợ cũ, chủ nhân, mấy người này để tôi đối phó, ngài mau đi ngăn cản tên Đại Tế Ti kia." Kinh Hồng vừa dứt lời, kết quả lại nghe Thập Nhị Nguyệt phát ra một tiếng cười lạnh: "Ngươi có thể ngăn cản ta sao?

Quá xem thường mình rồi." Thập Nhị Nguyệt lập tức lấy ra một cây sáo dài, lúc này thổi lên.

Tiếng sáo dài vang lên trong thoáng chốc, từ bốn phương tám hướng của mọi người lập tức truyền đến một trận tiếng "tê tê", ngay sau đó liền có từng con rắn dài toàn thân đen kịt từ bốn phương tám hướng kéo đến, cùng lúc đó, Cửu Nguyệt cũng lấy ra một cây tiêu dài, theo tiếng tiêu xuất hiện, một đàn dơi lớn lập tức từ vách đá đen kịt xa xa bay xuống.

Thực ra lúc này, ba Quỷ Nguyệt cũng đã học khôn ra, họ biết rõ năng lực chiến đấu của Sở Long tuyệt đối không thể chống lại được, vì vậy lúc này mới lựa chọn dùng cổ thuật để khống chế rắn độc và dơi, tấn công Sở Long từ xa.

Sở Long vừa định động đậy, kết quả lúc này lông mày của anh hơi giật giật.

Một tiếng gọi vang lên bên tai anh.

Là tiếng của Cửu Mệnh Miêu, rõ ràng lúc này Cửu Mệnh Miêu đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Sở Long lập tức xua tay, ba Quỷ Nguyệt kinh ngạc nhìn thấy, một con mèo trắng lập tức xuất hiện trước mặt mọi người. "Vãi,...

Cửu...

Cửu ca?" Nhìn thấy con mèo trắng xuất hiện, Bàn Tử và những người khác gần như sắp trợn lòi cả mắt ra.

Trước đó con rắn nhỏ màu đỏ Đằng Long sau khi ngủ say cũng đã xảy ra biến hóa, nhưng ít nhất màu sắc cơ thể của Đằng Long không thay đổi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cửu Mệnh Miêu bây giờ trông như thể đã thay một bộ lông mới, bộ lông trắng như tuyết vô cùng mượt mà, khiến người ta nhìn thấy là không nhịn được muốn vuốt ve.

Về phần đôi mắt của Cửu Mệnh Miêu cũng trở nên kỳ dị, một màu đỏ như máu, nhưng trong sắc đỏ đó lại có lẫn một vài tia vàng kim. "Meo!" Cửu Mệnh Miêu kêu một tiếng, lười biếng vươn vai, ngay sau đó như một tia chớp bắn ra, lao thẳng đến trước mặt những con rắn dài đó.

Vốn dĩ tốc độ của Cửu Mệnh Miêu đã nhanh rồi, sau lần tiến hóa này, tốc độ của nó còn đột phá một giới hạn mới, như một tia chớp, với thị lực của Sở Long cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng ảnh lóe qua mà thôi, chẳng mấy chốc trên mặt đất đã xuất hiện một đống xác rắn. "...Chuyện gì vậy?

Đó là một con mèo sao?

Lại có thể khủng bố như vậy?" Ba Quỷ Nguyệt sau khi thấy cảnh này cũng ngẩn người, rõ ràng không thể ngờ được, một con mèo trắng nhỏ trông có vẻ chỉ biết làm nũng, lại có thể thi triển ra đòn tấn công mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là sự thay đổi kinh ngạc vẫn tiếp tục xảy ra.

Lúc này, một bóng ảnh màu đỏ lập tức từ trong tay áo của Kinh Hồng chui ra.

Chương 292

Khi vừa xuất hiện trước mặt mọi người, nó vẫn là một con rắn nhỏ màu đỏ, con rắn nhỏ ngẩng thân lên, phát ra những tiếng "tê tê" bất bình với Cửu Mệnh Miêu, dường như đang oán trách Cửu Mệnh Miêu đã cướp mất sự oai phong của nó. "Meo!" Cửu Mệnh Miêu không ngừng di chuyển cơ thể, đồng thời miệng cũng không quên đáp lại tiếng của Đằng Long.

Nói thật, lúc này trong lòng Sở Long cũng tò mò, không biết Cửu Mệnh Miêu và Đằng Xà có thể hiểu được ý của nhau không.

Dù sao đây cũng là giao lưu vượt qua chủng tộc.

Cũng chính lúc này, trên người Đằng Long cũng xảy ra biến hóa, chỉ thấy hai chiếc sừng rồng nhanh chóng mọc ra từ trên đầu Đằng Xà, đồng thời dưới cơ thể nó cũng xuất hiện bốn chiếc móng vuốt.

Về phần cơ thể của Đằng Long, còn tăng lên gấp mấy chục lần, thân thể dài bốn năm mét uốn éo trong thoáng chốc, trực tiếp nghiền nát một đống rắn độc. "Meo!" Một tiếng mèo kêu chói tai truyền ra.

Cửu Mệnh Miêu vốn đang tự vui vẻ tấn công những con rắn độc đó, sau khi nghe thấy động tĩnh phía sau, mới bất giác quay đầu nhìn lại.

Nhưng chỉ nhìn một cái, Cửu Mệnh Miêu suýt nữa vẹo cả eo mèo, cơ thể trực tiếp đâm xuống đất.

Cửu Mệnh Miêu không nhịn được kinh ngạc kêu lên một tiếng, rõ ràng không ngờ, lúc này biến hóa của Đằng Long lại lớn đến như vậy.

Nhìn Đằng Long, lại nhìn mình.

Nhất thời, trong lòng Cửu Mệnh Miêu có chút bất bình và uất ức.

Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long như đã thành tinh, linh tính của chúng khiến Sở Long và những người khác cũng cảm thấy xấu hổ.

Đặc biệt là lúc này Đằng Long vô cùng khinh thường liếc nhìn Cửu Mệnh Miêu một cái, ngay sau đó chiếc đuôi khổng lồ của nó quất lên không trung, lập tức quét xuống một đống dơi. "Gào!" Đằng Long gầm lên một tiếng, tiếng gầm vang trời động đất, những con rắn dài và dơi vốn đang điên cuồng lao về phía Sở Long lúc này đều bị dọa đến mức hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Cửu Nguyệt và Thập Nhị Nguyệt, điên cuồng chạy trốn tứ phía. "Giết!" Kinh Hồng lúc này hô lên một tiếng, đi đầu lao ra.

Rõ ràng lúc này cô muốn đi giết tên Thập Nhị Nguyệt kia.

Thất Nguyệt thấy hành động của Kinh Hồng, lập tức bắn ra mấy mũi tên đồng, nhưng những mũi tên đồng này lại hoàn toàn không thể làm hại Kinh Hồng, cơ thể Kinh Hồng vô cùng linh hoạt, vừa không ngừng né tránh những mũi tên bay tới, vừa nhanh chóng áp sát đối phương. "Mau đi!" Thất Nguyệt rõ ràng có chút không chống đỡ nổi, lúc này lập tức lớn tiếng hét lên một câu.

Cửu Nguyệt và Thập Nhị Nguyệt lúc này lập tức dìu nhau đứng dậy từ trên mặt đất.

Lúc này trong lòng họ vô cùng kinh hãi, không ngờ thủ đoạn của mình lại không thể ngăn cản Sở Long chút nào, nếu sớm biết có biến cố một rắn một mèo này, thì dù thế nào cũng không đến đây nộp mạng. "Trốn?

Ngươi nghĩ có thể sao?" Kinh Hồng hừ lạnh một tiếng, cũng chính lúc này, hai mũi tên bắn về phía cô, Kinh Hồng một cái xoay người, một tay bắt lấy hai mũi tên, đồng thời lật tay ném hai mũi tên ra. "A!" Dưới hai tiếng la hét thảm thiết, bắp chân của Cửu Nguyệt và Thập Nhị Nguyệt trực tiếp bị mũi tên xuyên thủng, ghim chặt xuống đất.

Khi Kinh Hồng ra tay, Sở Long và những người khác lúc này thì lần lượt lao về phía tế đàn.

Tế đàn này cao hơn đỉnh đài rất nhiều, giữa tế đàn và đỉnh đài bên dưới có một con đường bậc thang bao quanh tế đàn, lúc này Sở Long và những người khác đang nhanh chóng lao lên.

Chỉ là bậc thang bao quanh tế đàn hình tròn rất dài, Sở Long đi vòng được khoảng hai ba phút mà vẫn chưa ra khỏi phạm vi bậc thang. "Lên đây sao?

Ha ha, không phải chuyện đơn giản như vậy đâu." Không biết từ lúc nào, vị Đại Tế Ti kia không còn cần phải nhảy múa gấp gáp nữa, đứng ở mép tế đàn, lúc này trong ánh mắt của hắn mang theo một vẻ âm u, khi nhìn về phía Sở Long và những người khác, ánh mắt đó còn tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Nhưng giây tiếp theo, Sở Long và những người khác gần như sắp trợn lòi cả mắt ra, bởi vì lúc này họ kinh ngạc nhìn thấy, Đại Tế Ti lại lấy ra một khẩu súng lục từ thắt lưng, tên này cầm súng lục bắn một phát về phía Sở Long và những người khác.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Sở Long và những người khác làm gì có thời gian để né tránh, một phát súng liền vang lên.

Chương 293

Tiếng súng chói tai như tiếng sấm, dọa Bàn Tử và những người khác thân thể đều hơi run lên, ngay sau đó Sở Long thấy tảng đá dưới chân mình cũng bị đạn bắn nứt ra. "Chết tiệt, tên khốn này lại nổ súng?" Bàn Tử trực tiếp mắng một câu. "Không đúng, không phải người của Quỷ Môn khinh thường sử dụng vũ khí nóng sao?

Không phải sùng bái vũ khí lạnh sao?

Đại Tế Ti này lại dùng súng lục?" Nhìn khẩu súng trong tay Đại Tế Ti, Sở Long và những người khác nhìn nhau, bởi vì những gì Kinh Hồng giới thiệu với Sở Long trước đó và những kẻ địch gặp trên đường đi đều không sử dụng súng lục, khiến Sở Long càng tin chắc rằng Quỷ Môn này không có súng lục và các loại vũ khí nóng khác.

Vì vậy, hành động của Đại Tế Ti bây giờ càng khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên.

Đại Tế Ti "ha ha" cười một tiếng, thần sắc tràn đầy vẻ vui sướng, rõ ràng đối với sự kinh ngạc của Sở Long và những người khác lúc này, trong lòng hắn vô cùng vui vẻ. "Đại đa số người của Quỷ Môn chúng ta quả thực không sử dụng súng, việc sử dụng súng có thể khiến người ta ngày càng phụ thuộc vào súng, đồng thời sẽ làm giảm tố chất cơ thể của con người, huống chi, súng có hạn chế quá lớn, một khi đạn hết mà không thể giết chết đối thủ, thì chỉ có thể bị đối thủ ngược đãi." "Chỉ có vũ khí lạnh và công phu thực sự, đó mới thực sự là bản lĩnh." Từ những lời này không khó để thấy, Đại Tế Ti đối với võ thuật truyền thống và vũ khí lạnh vô cùng cuồng nhiệt. "Vậy..." Bàn Tử không nhịn được mở miệng, nhìn lời nói của Đại Tế Ti bây giờ, khá là mâu thuẫn.

Đại Tế Ti cười khẩy một tiếng: "Không thích không có nghĩa là nhất định sẽ không sử dụng, súng ở một mức độ nhất định cũng có chỗ đáng dùng, giống như bây giờ." Đại Tế Ti vừa nói, vừa liên tục nổ súng về phía Sở Long và những người khác.

Lời nói ngược lại khiến Sở Long và những người khác tỉnh táo lại, trước đó Kinh Hồng nói, đại bộ phận người của Quỷ Môn không thích dùng vũ khí nóng, rõ ràng vị Đại Tế Ti trước mặt này thuộc về phạm vi "đại bộ phận" đó.

Kỹ năng bắn súng của Đại Tế Ti rõ ràng không lợi hại như miệng lưỡi của hắn.

Sau một loạt bắn, đạn hết, nhưng lại bay sượt qua người Sở Long, hoặc là bắn trúng chân hắn.

Kỹ năng bắn súng của Đại Tế Ti, hoàn toàn thuộc loại bắn trượt. "Ha ha ha, kỹ năng bắn súng như vậy mà cũng dám lấy ra làm trò cười à?" Bàn Tử chế giễu cười lớn.

Chỉ là lời nói này lại như chọc trúng điểm cười của vị Đại Tế Ti kia, Đại Tế Ti lập tức cười lạnh: "Ồ?

Thật sao?

Ha ha, ta bắn không trúng, nhưng bây giờ các ngươi có cách nào lên đây không?" Bị hỏi ngược lại như vậy, sắc mặt của Bàn Tử và những người khác lập tức trở nên khó coi. "Kim Cương Tán!" Sở Long lúc này trực tiếp lấy Kim Cương Tán từ tay A Ninh, sau khi Kim Cương Tán mở ra hoàn toàn, như che chắn cho Sở Long và những người khác một khoảng trời nhỏ.

Phải nói, năng lực phòng hộ của Kim Cương Tán quả thực rất mạnh, uy lực của đạn mặc dù mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại không thể phá vỡ lớp phòng ngự của Kim Cương Tán. "Đi giết chúng." Lúc

này, mọi người liền nghe thấy Đại Tế Ti hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền có một trận gầm rú từ trên đỉnh đầu truyền đến, Sở Long và những người khác thậm chí còn chưa phản ứng kịp, đã thấy năm sáu con cương thi toàn thân mục nát lại trực tiếp từ trên đài cao nhảy xuống.

Cương thi từ trên trời rơi xuống!

Những con cương thi này sau khi rơi xuống cách Sở Long không xa, trực tiếp ngã lăn ra một đống, nhưng chẳng mấy chốc những con cương thi này lại lần lượt uốn éo cơ thể đứng dậy, những con cương thi này gào thét, như phát điên lao về phía Sở Long và những người khác.

Sở Long lập tức cầm Thanh Hồng Kiếm chuẩn bị lao ra, nhưng kết quả vừa mới bước ra khỏi phạm vi bảo vệ của Kim Cương Tán, liền nghe thấy một tiếng súng vang lên, lần này viên đạn gần như bay sượt qua má Sở Long, sự uy hiếp từ phía trên khiến Sở Long không còn cách nào khác, chỉ có thể lập tức quay lại trong Kim Cương Tán.

Mọi người không ngờ, lúc này Đại Tế Ti lại dùng phương pháp như vậy để ngăn cản, nhìn những con cương thi đang không ngừng gào thét hung hăng, nhất thời Sở Long và những người khác chỉ có thể liên tục lùi lại. "Xì!" Nhưng lúc này, một loạt tiếng rắn lè lưỡi đột nhiên vang lên, chỉ thấy Đằng Long bây giờ đã biến về bộ dạng ban đầu khi Sở Long gặp, thân thể mảnh mai như một mũi tên sắc bén nhanh chóng bắn ra.

Sau khi tiến hóa, Đằng Long, thân thể vô cùng cứng rắn, lúc này trực tiếp bắn ra, liền để lại một lỗ nhỏ trên cổ cương thi, cương thi lập tức bị giết chết, nhất thời, chỉ thấy hồng quang lưu chuyển, những con cương thi trước đó ép Sở Long và những người khác không ngừng lùi lại, lúc này toàn bộ đã ngã xuống đất. "Meo!" Nhìn

bộ dạng đại phát thần uy của Đằng Long, Cửu Mệnh Miêu trong lòng A Ninh lập tức không vui kêu lên một tiếng, đồng thời Cửu Mệnh Miêu từ từ giơ móng vuốt trắng nhỏ lên, nhẹ nhàng vẫy trong không trung, bộ dạng không chịu thua kém đó dường như đang nói với A Ninh và những người khác, nếu nó ra tay, nhất định có thể làm tốt hơn Đằng Long.

Hành động của Cửu Mệnh Miêu, khiến A Ninh và những người khác không khỏi cười bất đắc dĩ.

Sức của A Ninh dù sao cũng không lớn bằng Bàn Tử, một lúc lâu Kim Cương Tán chịu lực va đập lớn, A Ninh tạm thời có chút không chịu nổi, vì vậy lúc này Kim Cương Tán được giao cho Bàn Tử cầm, cũng chính vì vậy, A Ninh mới có thể rảnh tay, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trắng nhỏ trong lòng, cười nói: "Ừ, ta biết ngươi lợi hại nhất rồi." Bị A Ninh vuốt ve như vậy, Cửu Mệnh Miêu lập tức vô cùng hưởng thụ phát ra một tiếng "gừ gừ" trong miệng, mắt Cửu Mệnh Miêu hơi híp lại, vô cùng nhân tính hóa liếc nhìn tiểu Đằng Long một cái, có lẽ nếu Cửu Mệnh Miêu có thể nói, nhất định sẽ nói cho tiểu Đằng Long biết, tìm một người hầu là một việc vui vẻ đến nhường nào, đáng tiếc tiểu Đằng Long không hiểu. "Đằng Long?

Chương 294

Không ngờ, trong Quỷ Môn lại tồn tại loại thú bảo hộ này." Đại Tế Ti thấy hồng quang lưu chuyển bên dưới, không khỏi phát ra một tiếng trầm thấp, trong giọng điệu mang theo một tia kinh ngạc, rồi lại cười lạnh: "Chỉ là chưa trưởng thành, đã thích khoe khoang như vậy, như vậy sẽ đi theo vết xe đổ của tiên tổ đấy." Lời nói của Đại Tế Ti tỏ ra vô cùng âm u, tiểu Đằng Long dường như nghe hiểu, cũng nhớ lại thi thể Đằng Long mà nó thấy trong ngôi mộ dưới lòng đất kia, thân thể tiểu Đằng Long lập tức biến lớn. "Gào!" Đằng Long phẫn nộ gầm lên một tiếng với vị Đại Tế Ti kia, trong giọng nói như mang theo ngọn lửa giận vô tận, muốn thiêu rụi Đại Tế Ti.

Nhưng sau khi thấy hành động của tiểu Đằng Long, Đại Tế Ti lại tỏ ra vô cùng vui vẻ, giơ tay trực tiếp nổ súng, bây giờ thân thể Đằng Long đủ lớn, kỹ năng bắn súng của hắn có tệ đến đâu cũng không thể không trúng. "Mau về!" Bàn Tử và những người khác kinh hô một tiếng, sợ rằng lúc này Đằng Long sẽ bị bắn chết, chỉ là lúc này rõ ràng không kịp bảo vệ Đằng Long nữa, mấy viên đạn hung hăng rơi lên người Đằng Long.

Chỉ là cảnh tượng Đằng Long bị đánh chết mà mọi người lo lắng lại không hề xảy ra, vảy của Đằng Long cứng rắn vô cùng, sau khi đạn rơi lên trên chỉ phát ra một tiếng ma sát chói tai, nhưng lại không có cách nào phá vỡ vảy, tự nhiên cũng không thể tấn công tiểu Đằng Long này.

Sự biến hóa của Đằng Long khiến Sở Long và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, sau khi bị đạn tấn công, rõ ràng cũng đã hoàn toàn kích động con Đằng Long này, nó điên cuồng gầm lên một tiếng, móng rồng cào lên mặt đất, trực tiếp leo lên vách đá của tế đàn mà lao

lên. "Vãi, Đằng Long thật sự không đi đường bình thường mà." Sau khi thấy hành động của Đằng Long lúc này, Bàn Tử không nhịn được hưng phấn kinh hô một tiếng, sự mạnh mẽ của Đằng Long họ đều nhìn thấy, tin rằng chỉ cần Đằng Long lên được, dù không thể giết chết vị Đại Tế Ti này, nhưng hoạt động tế lễ kia hiển nhiên cũng sẽ bị gián đoạn hoàn toàn. "Chết tiệt!" Rõ ràng Đại Tế Ti cũng biết ảnh hưởng mà Đằng Long sẽ gây ra sau khi lên được, không nhịn được mắng chửi.

Đại Tế Ti lập tức nổ súng, chỉ đáng tiếc hiệu quả của đạn thật sự rất nhỏ.

Đại Tế Ti đang lo lắng, lúc này liền nghe thấy một tiếng gầm rú vang lên từ dưới bệ, con Đằng Long vốn đang phẫn nộ leo lên trên không khỏi dừng lại.

Đại Tế Ti và Đằng Long nhìn về phía âm thanh, chỉ thấy lúc này thân thể Kinh Hồng bay ngược ra ngoài, như một tảng đá bị người ta ném đi, hung hăng đập xuống đất.

Kinh Hồng nặng nề ngã xuống đất, cú va đập trực tiếp khiến cô thổ ra máu tươi, cả người khí thế đều suy yếu đi.

Ở bên kia, lúc này nhuyễn kiếm của Kinh Hồng đã đâm vào vị trí tim của Thập Nhị Nguyệt, chỉ là bây giờ Thập Nhị Nguyệt này lại như biến thành một người khác hoàn toàn, toàn thân da thịt đều bong tróc, chỉ có phần thần thái trên khuôn mặt mới có thể miễn cưỡng phân biệt được người này là Thập Nhị Nguyệt.

Mặc dù da thịt bong tróc, nhưng trên người Thập Nhị Nguyệt lại không có bất kỳ máu tươi nào chảy ra, ngược lại bây giờ cơ thể tràn đầy cảm giác sạn sỏi, cơ thể của hắn cũng cao lớn hơn trước rất nhiều, cao đến hai ba mét, trông như bị người ta kéo dài ra vậy.

Nhưng dù sao, lúc này hắn ít nhất đã chết.

Về phần Thất Nguyệt và Cửu Nguyệt trước đó ở cùng Thập Nhị Nguyệt, bây giờ cũng không biết đã chạy đi đâu.

Nhưng đúng lúc này, trước thi thể của Thập Nhị Nguyệt, lại xuất hiện một đám sương mù màu đen, sương mù như tà ma không ngừng vung vẩy hung hăng trên không trung.

Sương mù như thể có thể mở ra một cánh cửa đến một thế giới khác, ngay sau đó một con quái vật hình người giống hệt thi thể của "Thập Nhị Nguyệt" nằm trên mặt đất bước ra, con quái vật hình người vừa mới xuất hiện, liền gầm lên một tiếng với Kinh Hồng.

Từ tiếng gầm rú có thể cảm nhận rõ ràng, dường như mang theo một sự phẫn nộ bẩm sinh đối với Kinh Hồng, đặc biệt là đôi mắt của quái vật hình người đỏ như máu, phảng phất như từ trong đôi mắt đó lúc nào cũng có thể nhỏ ra máu tươi, chỉ cần bộ dạng như vậy, đủ để khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Quái vật hình người cúi người nhặt một con dao trên mặt đất, trong một tiếng gầm rú, quái vật hình người nhanh chóng lao về phía Kinh Hồng đang ngã trên mặt đất.

Rõ ràng sau khi nhìn thấy quái vật hình người, Kinh Hồng hiển nhiên cũng có chút ngẩn người, cô vội vàng vùng vẫy đứng dậy từ trên mặt đất, một cái né tránh đòn tấn công của đối phương, cũng lập tức nhặt một con dao trên mặt đất, cùng quái vật hình người không ngừng vung đao tấn công.

Chỉ là sức mạnh của quái vật hình người quá mạnh mẽ, Kinh Hồng mặc dù tạm thời có thể miễn cưỡng chống lại đòn tấn công của đối phương, nhưng cũng bị ép không còn cách nào khác, liên tục lùi về phía mép bệ, có lẽ chẳng mấy chốc nữa, dù quái vật hình người không có cách nào giết chết Kinh Hồng, Kinh Hồng cũng phải ngã từ trên bệ xuống.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi. "Gào!" Đằng Long thấy cảnh này, lập tức phẫn nộ gầm lên, lúc này nó hoàn toàn bỏ qua thù hận với Đại Tế Ti, quay đầu điên cuồng lao về phía Kinh Hồng.

Tốc độ của Đằng Long cực nhanh, gần như chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã lao đến trước mặt con quái vật hình người đó, đuôi của Đằng Long điên cuồng quất ra, quất về phía sau lưng quái vật hình người.

Nhưng đúng vào lúc mấu chốt này, sau lưng quái vật hình người lại một trận co giật, như thể có thứ gì đó muốn chui ra từ sau lưng nó, gần như ngay lúc đuôi sắp rơi xuống sau lưng quái vật hình người, bốn cánh tay to lớn đột nhiên từ sau lưng quái vật hình người vươn ra, bốn cánh tay lập tức chộp lấy chiếc đuôi đang quất tới.

Lực quất của đuôi Đằng Long quả thực rất mạnh, nhưng sức mạnh của quái vật hình người dường như còn lớn hơn, ít nhất lúc này bốn cánh tay đã hoàn toàn nắm chặt chiếc đuôi đó, ngay sau đó bốn cánh tay dùng lực, cả cơ thể Đằng Long đều bị quăng đi, lúc này Đằng Long như một sợi dây thừng, bị không ngừng quăng quật.

Đúng lúc này, trên gáy của con quái vật hình người lại mọc ra một khuôn mặt khác, không giống với khuôn mặt chính diện, khuôn mặt này trông càng thêm âm tà, lạnh lùng.

Khuôn mặt này há cái miệng to như chậu máu, điên cuồng cười lớn, vẻ mặt trông vô cùng hung tợn.

Bốn cánh tay nó đột nhiên vung mạnh, Đằng Long liên tục bị quật xuống đất, va đập mạnh lên trên bệ đài bằng đồng.

“Đang!

Chương 295

Đang!

Đang!" Một chuỗi âm thanh như tiếng chuông vang lên, bệ đài bằng đồng vô cùng chắc chắn, nhưng dù vậy, những nơi bị Đằng Long va phải lúc này cũng lõm vào thành những hố nhỏ, ngay cả lớp vảy cứng rắn của Đằng Long lúc này cũng không thể chống đỡ được đòn tấn công như vậy, trong chốc lát, không ít máu tươi chảy ra từ người Đằng Long, chỉ là bản thân Đằng Long có màu đỏ như máu, nên cũng không phân biệt được đâu là máu tươi, đâu là màu sắc vốn có của nó.

Khi phần lưng của con quái vật hình người đang chiến đấu với Đằng Long, phần thân trước của nó cũng không hề ngơi nghỉ, con dao trong tay vung chém ra với sức mạnh càng cường thế hơn.

Mỗi lần va chạm kiếm với con quái vật hình người, Kinh Hồng đều cảm thấy lòng bàn tay tê dại, cảm giác chấn động từ cú va chạm gần như làm nứt cả lòng bàn tay của cô, lúc này lòng bàn tay Kinh Hồng đã đẫm máu tươi.

Thấy một người một rắn sắp không trụ nổi, đúng lúc này đột nhiên một bóng người từ phía không xa lao đến.

Người xuất hiện lúc này chính là Sở Long, trước đó khi nghe thấy động tĩnh bên phía Kinh Hồng và nhìn thấy vẻ lo lắng của Đằng Long, Sở Long liền lập tức lao tới.

Còn Bàn Tử và những người khác thì tiếp tục xông lên phía trên tế đài, một mặt là để ngăn cản hoạt động tế lễ của Đại Tế Ti, mặt khác cũng lo lắng mọi chuyện xảy ra trên bệ đài đều là do Đại Tế Ti giở trò.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy con quái vật hình người, ngay cả Sở Long cũng hơi sững sờ, rõ ràng đã bị dáng vẻ cũng như hành động mạnh mẽ bá đạo của nó làm cho kinh ngạc.

Sau một thoáng kinh ngạc, Sở Long cũng không chần chừ nữa, điên cuồng lao tới, tốc độ của anh rất nhanh, lao đến trước mặt con quái vật hình người, trực tiếp tung một cú phi thân đá thẳng vào đầu nó.

Rõ ràng sáu cánh tay đã là giới hạn của con quái vật hình người, tự nhiên không thể rút tay về để chống đỡ, vì vậy đã bị Sở Long đá trúng.

Sức mạnh một cước của Sở Long rõ ràng là vô cùng mạnh mẽ, con quái vật hình người cũng không nhịn được mà lùi lại mấy bước, tạm thời giải tỏa được nguy cơ cho Kinh Hồng.

"Để tôi." Sở Long cau mày nhìn lòng bàn tay đẫm máu của Kinh Hồng, không khỏi nhíu mày, vội vàng che chở Kinh Hồng sau lưng mình.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Kinh Hồng cảm nhận được cảm giác được người khác bảo vệ, trước đây cô cũng rất ghen tị với A Ninh, mỗi lần A Ninh gặp nguy hiểm đều có thể được Sở Long che chở sau lưng, được Sở Long bảo vệ.

Người phụ nữ nào mà không mong có một người hùng bảo vệ mình chứ, nhưng trước đây Kinh Hồng cũng chỉ dám thoáng có ý nghĩ đó trong lòng, chứ không dám thực sự nói ra.

Cô là chủ nhân của Sở Long, là người bảo vệ rồng, gặp nguy hiểm thì cũng nên là cô bảo vệ Sở Long, chứ không phải Sở Long đứng ra bảo vệ cô.

Nhưng bây giờ, chuyện cô luôn mơ ước lại xảy ra.

"Chủ nhân, tôi..." Kinh Hồng không biết nên nói gì cho phải.

Sở Long quay đầu, nở một nụ cười thản nhiên với Kinh Hồng: "Không sao đâu, tên này không làm gì được tôi đâu." Khí huyết trên người Sở Long sôi trào, con quái vật hình người kia tuy bây giờ đang tức giận gầm thét, nhưng cũng không dám tùy tiện xông lên tấn công Sở Long.

Trong cái đầu ngây ngô của nó, nó cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng, lúc này trên người Sở Long mang theo một cảm giác uy hiếp mạnh mẽ.

"Gầm!" Lại một tiếng gầm nữa vang lên, cuối cùng con quái vật hình người cũng thăm dò tấn công Sở Long.

Bây giờ nó hoàn toàn coi Đằng Long như một cây roi da để sử dụng, thân thể Đằng Long nhanh chóng bị vung tới.

Sở Long lập tức đẩy Kinh Hồng ra, đồng thời nghiêng người, mới miễn cưỡng né được cú va chạm của Đằng Long.

Trong lúc đó, Đằng Long cũng không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của đối phương, nhưng sức mạnh của con quái vật hình người quá lớn, Đằng Long giãy giụa một lúc mà vẫn không thể thoát ra.

Sau khi tạm thời né được đòn tấn công, Sở Long lập tức nghiêng người áp sát, Thanh Hồng Kiếm hóa thành một vệt sáng kiếm chém mạnh vào cánh tay của con quái vật hình người.

"Keng!" Cánh tay của con quái vật hình người lại chắc chắn đến không ngờ, lúc này bị Thanh Hồng Kiếm chém trúng chỉ phát ra một tiếng va chạm chói tai, đồng thời cũng có một ít mảnh vụn như sỏi đá rơi ra từ cánh tay đó, nhưng nhìn chung, cánh tay này không bị tổn hại gì lớn.

Sở Long lúc này cũng nổi điên, từng đường kiếm hoa được vung

ra nhanh chóng, Thanh Hồng Kiếm như sấm sét, mang theo từng dải lụa trắng, liên tục va chạm xuống.

Cánh tay của con quái vật cũng theo đó mà run rẩy dữ dội.

Bị ảnh hưởng bởi đòn tấn công của Sở Long, con quái vật hình người vốn bá đạo lúc này đã bị áp chế hoàn toàn, giống như Kinh Hồng lúc nãy, bị Sở Long ép lùi liên tục.

"Gầm!" Một tiếng gầm vang lên.

Tốc độ vung kiếm của Sở Long quá nhanh, trong một giây có thể vung ra mấy chục kiếm, mỗi kiếm đều có lực đạo rất lớn.

Dù khả năng phòng ngự của con quái vật hình người có mạnh đến đâu, lúc này cũng cảm thấy đau đớn.

Chương 296

Cuối cùng, bàn tay đang nắm Đằng Long đột nhiên vung mạnh, trực tiếp ném Đằng Long bay ra ngoài.

Dĩ nhiên, tuy lần này con quái vật hình người bị ép phải buông Đằng Long ra, nhưng nó cũng không để Đằng Long yên ổn.

Thân thể Đằng Long bây giờ như một tảng thiên thạch, hung hãn lao về phía Kinh Hồng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Kinh Hồng hoàn toàn không kịp né tránh.

May mắn là lúc này, trên người Đằng Long tỏa ra một luồng ánh sáng màu đỏ máu, ngay sau đó thân thể Đằng Long nhanh chóng thu nhỏ lại, đến khi va vào người Kinh Hồng, thân thể Đằng Long đã trở nên mảnh mai như lúc ban đầu.

Nhưng dù vậy, khi Đằng Long va vào vai Kinh Hồng, vẫn khiến cô cảm thấy một cơn đau nhói truyền đến, có thể thấy lúc nãy khi con quái vật hình người ném Đằng Long đi đã dùng sức mạnh lớn đến mức nào.

Thật ra trước đó khi bị con quái vật hình người tóm được, Đằng Long cũng đã chuẩn bị thu nhỏ cơ thể để thoát khỏi sự trói buộc của nó, nhưng điều khiến Đằng Long ngạc nhiên là, trong lòng bàn tay của con quái vật hình người dường như mang một sức mạnh kỳ lạ, sức mạnh đó đã khóa chặt cơ thể nó, khiến nó không thể thu nhỏ để thoát thân.

"Chết tiệt!" Nhìn Đằng Long đang nằm trên lòng bàn tay, hốc mắt Kinh Hồng đỏ hoe.

Đằng Long được cô nuôi lớn từ nhỏ, cùng cô lớn lên, cùng cô sinh hoạt, có thể nói Đằng Long vừa là bạn của Kinh Hồng, vừa là một đứa con của cô.

Bây giờ trên đầu, trên người Đằng Long đều có không ít vết thương đẫm máu, lật vảy, sao có thể không khiến Kinh Hồng đau lòng được chứ.

Cô cẩn thận cất Đằng Long vào trong tay áo, đồng thời đứng dậy, khi nhìn về phía con quái vật hình người, trong ánh mắt đã tràn đầy sự tức giận.

"Ta phải giết ngươi!" Kinh Hồng gầm lên một tiếng giận dữ, ngay sau đó liền lao đến nơi thanh nhuyễn kiếm của mình rơi xuống.

Lúc này Sở Long cũng rơi vào thế bị động.

Sau khi ném Đằng Long bay đi, con quái vật hình người lập tức rảnh ra ba cánh tay, mỗi cánh tay đều nắm thành quyền to như bao cát, hung hãn đấm về phía Sở Long.

Bất đắc dĩ, Sở Long lúc này chỉ có thể né tránh.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể con quái vật hình người lại bắt đầu vặn vẹo, sáu cánh tay hung hãn nắm lấy đầu mình.

Sáu cánh tay đột nhiên dùng sức, ngay sau đó nghe thấy một tiếng "xéttt", con quái vật hình người lại tự xé mình ra làm hai nửa.

Con quái vật hình người bây giờ như bị phân tách, một phân thành hai, hai con quái vật hình người giống như hai con quái vật, trực tiếp quấn lấy Sở Long.

Thanh Hồng Kiếm của Sở Long vung lên vun vút, nhưng dù vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng phòng ngự được đòn tấn công của hai con quái vật hình người.

Cánh tay của con quái vật hình người là vũ khí mạnh nhất, sáu cánh tay dài như sáu cây gậy, gần như phủ kín trời đất mà đánh về phía Sở Long.

Tuy chiến đấu lực của Sở Long cực mạnh, nhưng cũng không thể phòng ngự toàn diện, cuối cùng thân, chân và các bộ phận khác bị cánh tay của con quái vật hình người đánh trúng, Sở Long loạng choạng một cái, rồi ngã thẳng xuống đất.

Sở Long vừa định đứng dậy, kết quả sáu cánh tay kia như sáu cây cột chống trời, hung hãn đập xuống đầu anh.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đòn tấn công của Kinh Hồng cũng đã đến, nhuyễn kiếm của cô chém thẳng vào cổ của một trong hai con quái vật hình người.

Tuy lực phòng ngự của con quái vật hình người rất mạnh, nhưng phòng ngự chỉ có thể chống lại lưỡi kiếm sắc bén, chứ không thể triệt tiêu được lực xung kích từ đòn tấn công.

Một trong hai con quái vật hình người bị đập loạng choạng, theo bản năng va vào con quái vật còn lại, làm chệch hướng đòn tấn công của nó vào Sở Long.

"Gầm!" Hành động này của Kinh Hồng rõ ràng đã hoàn toàn chọc giận hai con quái vật hình người.

Con quái vật chỉ có hai tay lúc này như một con dã thú, lao về phía Kinh Hồng, còn con quái vật có bốn tay thì tiếp tục tấn công Sở Long.

Sở Long thực hiện một cú "lý ngư đả đĩnh", bật dậy khỏi mặt đất.

"Cút đi!" Sở Long quát lớn một tiếng, vung tay, trực tiếp cất Thanh Hồng Kiếm vào không gian tùy thân.

Ngay sau đó, một luồng kim quang rực rỡ tỏa ra từ tay Sở Long, luồng kim quang này thần thánh vô cùng, dường như có thể tịnh hóa

mọi tà ma, đồng thời trong kim quang cũng mang theo một khí tức bá đạo có thể hủy diệt vạn vật.

Kim quang phun trào, cuối cùng trong tay Sở Long hóa thành một thanh kiếm sắc bén.

Chương 297

"Hiên Viên Kiếm!" Thấy cảnh này, Đại Tế Ti cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Từ lúc bắt đầu, ông ta vẫn luôn quan sát tình hình chiến đấu bên dưới, đồng thời cũng muốn xem xem người sở hữu huyết mạch của rồng này rốt cuộc có thực lực mạnh đến mức nào.

Sau một hồi chiến đấu vừa rồi, đã khiến Đại Tế Ti cảm thấy lạnh lòng, tốc độ trưởng thành của Sở Long hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của ông ta, nhìn Sở Long chiến đấu, ông ta thậm chí còn có thể cảm nhận được một luồng áp lực ập đến.

Với kênh thông tin của Quỷ Môn, Đại Tế Ti tự nhiên biết rằng người sở hữu huyết mạch của rồng thế hệ này đã có được Hiên Viên Kiếm.

Nhưng sự mạnh mẽ của Hiên Viên Kiếm, Đại Tế Ti cũng hiểu rõ, theo ông ta thấy, dù người sở hữu huyết mạch của rồng có được Hiên Viên Kiếm, cũng không thể lập tức sử dụng được.

Nếu không tu luyện mấy năm hoặc mấy chục năm, e rằng người sở hữu huyết mạch của rồng ngay cả một kiếm của Hiên Viên Kiếm cũng không thể vung ra.

Rốt cuộc từ cổ tịch cũng biết được, khi thi triển Hiên Viên Kiếm, cần phải trả một cái giá sức mạnh tương đối lớn.

Nếu không có đủ sức mạnh, Hiên Viên Kiếm để hoàn thành kiếm ý của chủ nhân, sẽ nuốt chửng tinh huyết của chủ nhân để hoàn thành đòn tấn công.

Nhưng điều ông ta không ngờ tới là, lúc này lại thấy Sở Long sử

dụng Hiên Viên Kiếm.

Cảnh tượng như vậy, đối với Đại Tế Ti mà nói, tuyệt đối là một cú sốc tinh thần.

Ông ta mới bàng hoàng nhận ra, hóa ra mình chẳng hiểu gì về Sở Long cả, Sở Long đã trưởng thành đến mức khiến ông ta cũng phải kinh hãi.

"Chết tiệt, sao tên nhóc này lại có sức mạnh lớn như vậy?" Trong lúc Đại Tế Ti đang kinh hoảng thất thố, ông ta kinh ngạc nhìn thấy, Sở Long cầm Hiên Viên Kiếm, chém mạnh về phía con quái vật hình người đang lao tới.

Hiên Viên Kiếm phóng ra ngọn lửa màu vàng, ngọn lửa theo kiếm vung lên phun trào, hóa thành một đạo kiếm quang rực rỡ tức thì xuyên vào cơ thể con quái vật hình người.

Con quái vật hình người vốn đang gầm thét hung tợn, trong khoảnh khắc tiếp xúc với ngọn lửa màu vàng, lại lập tức biến thành dạng như thủy tinh, giây tiếp theo vang lên một tiếng nứt vỡ "rắc", con quái vật hình người trực tiếp vỡ thành từng mảnh, rơi vãi khắp đất.

"Mạnh quá!" Thấy cảnh này, ngay cả Đại Tế Ti cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Trước đây những miêu tả về sự mạnh mẽ của Hiên Viên Kiếm, ông ta chỉ đọc được trong một số cổ tịch.

Thật ra, khi đọc những miêu tả gần như thần thánh hóa Hiên Viên Kiếm trong cổ tịch, trong lòng Đại Tế Ti có chút hoài nghi.

Theo ông ta thấy, Hiên Viên Kiếm có lẽ thực sự mạnh mẽ, nhưng cũng không đến mức thần thánh hóa như vậy.

Cho đến bây giờ nhìn thấy, ông ta mới bàng hoàng, hóa ra những

suy nghĩ trước đây của mình chỉ là kẻ vô tri tự lừa mình dối người mà thôi.

Sở Long hít sâu một hơi, lập tức xoay người lao về phía con quái vật hình người còn lại.

Nhưng điều Sở Long không ngờ tới là, con quái vật hình người vốn đang tấn công Kinh Hồng lúc này lại đột nhiên đẩy Kinh Hồng ra, ngay sau đó làm điệu bộ muốn quỳ xuống.

"Chủ nhân, mau ngăn nó lại, tuyệt đối đừng..." Nhưng đáng tiếc, Kinh Hồng nói quá muộn, lời của cô thậm chí còn chưa kịp thốt ra, ngay sau đó con quái vật hình người đã trực tiếp quỳ xuống đất, hai tay hung hãn ấn lên bệ đài bằng đồng.

"Gầm!" Một tiếng gầm vang lên, nhưng ngay giây tiếp theo, con quái vật hình người lại ngã thẳng xuống đất, chết hoàn toàn.

"...Chuyện gì vậy?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Long cũng có chút ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Vật chất hóa, vật chất hóa, chủ nhân cẩn thận." Kinh Hồng lúc này liên tục kinh hô, Sở Long khi nghe thấy từ "vật chất hóa", đầu óc liền "ong" một tiếng, hoàn toàn hiểu ra mánh khóe của con quái vật hình người.

Trước đó Sở Long vẫn luôn thắc mắc, tại sao trên bệ đài này lại đột nhiên xuất hiện một loại quái vật kỳ quái như vậy, rốt cuộc sự tồn tại của loại quái vật này gần như đã vượt ra khỏi phạm trù nhận thức về các loài vật của anh.

Bây giờ, đã quá rõ ràng, con quái vật hình người này hẳn là do Thập Nhị Nguyệt vật chất hóa ra trước khi chết.

Sở Long cau mày nhìn thi thể của Thập Nhị Nguyệt, trong lòng vô cùng tức giận, tên khốn này thật không để người ta yên ổn, sắp chết

rồi mà còn gây ra rắc rối lớn như vậy.

Càng khiến Sở Long lo lắng hơn là hành động vừa rồi của con quái vật hình người.

Trước đó, con quái vật hình người đó cũng đã đặt hai tay lên mặt đất, lẽ nào nó cũng có thể ước nguyện?

Ý nghĩ này gần như vừa lóe lên trong đầu Sở Long, xung quanh anh liền xuất hiện bảy tám luồng sương mù màu đen.

Chương 298

Những luồng sương mù này không ngừng vặn vẹo, ngay sau đó những con quái vật hình người như lúc trước điên cuồng lao ra từ trong sương mù đen.

Vừa xuất hiện, những con quái vật hình người này đã điên cuồng gầm thét với Sở Long và Kinh Hồng, phảng phất như giữa chúng và Sở Long, Kinh Hồng có mối thù truyền kiếp vậy.

"Ha ha ha!" Thấy cảnh này, Đại Tế Ti ở phía trên lập tức phá lên cười lớn đầy phấn khích, qua hốc mắt có thể thấy được trong mắt ông ta đang phun trào một vẻ điên cuồng.

"Hiên Viên Kiếm?

Người sở hữu huyết mạch của rồng?

Dù mạnh đến đâu, có thể thi triển Hiên Viên Kiếm được bao nhiêu lần?

Nhưng chỉ cần có cây đồng này ở đây, những con quái vật này sẽ xuất hiện không ngừng, không bao giờ dứt, ngươi giết hết được sao?" Giọng nói của Đại Tế Ti tràn đầy sự chế giễu và lạnh lùng.

Nhưng kết quả, lời vừa dứt, một hòn đá đã đập mạnh vào gáy ông ta, đau đến mức Đại Tế Ti phải kêu lên một tiếng.

"Kiêu ngạo cái con khỉ, xem Bàn gia ta rảnh tay có xử lý ngươi không." Một tiếng hét lớn kiêu ngạo theo đó vang lên.

Âm thanh vừa rồi chính là của Bàn Tử, ngay từ khi Sở Long sử dụng Hiên Viên Kiếm, Bàn Tử cũng đã lên đến trên tế đài.

Tế đài này rất lớn, xung quanh có không ít những kẻ canh gác như con rối gỗ.

Bàn Tử vừa xuất hiện, Đại Tế Ti đã trực tiếp điều khiển những cương thi này lao đến giết.

Có lẽ đã rút kinh nghiệm từ những cương thi bị giết trước đó, lần này "chất lượng" cương thi mà Đại Tế Ti sử dụng rõ ràng đã tăng cường không ít, tuy không đến mức đao thương bất nhập, nhưng lực phòng ngự cũng khá kinh người.

Ngay cả Cửu Mệnh Miêu ra tay, cũng không thể giết chết ngay những cương thi này, thậm chí lúc này Cửu Mệnh Miêu còn bị mấy chục con cương thi vây khốn, nhất thời khó mà thoát thân.

Trong lòng Cửu Mệnh Miêu khá là uất ức, trước đó thấy Đằng Long đại phát thần uy giết chết cương thi trong nháy mắt, trong lòng có chút không phục, vì vậy lúc này vốn định thể hiện mình mạnh hơn Đằng Long.

Nhưng lại không ngờ tới, không những không giết chết ngay những cương thi này như Đằng Long, mà ngược lại còn bị chúng vây khốn.

Cũng may lúc này Đằng Long không ở đây, nếu không Cửu Mệnh Miêu chắc phải tìm cái lỗ nào đó mà chui xuống.

"Hừ, tên mập chết tiệt, để ta xem ngươi còn kiêu ngạo được đến khi nào, đợi tên người sở hữu huyết mạch của rồng kia..." Đại Tế Ti trong lòng vô cùng tức giận với tên Bàn Tử lắm mồm này, không nhịn được gầm lên một tiếng.

Dù với tâm thái của ông ta, bây giờ cũng đã bị chọc giận hoàn toàn.

Chỉ là lời chưa nói xong, ngay sau đó phía dưới truyền đến một luồng khí tức kinh khủng, Đại Tế Ti kinh hãi vội vàng nhìn xuống dưới.

Điều khiến Đại Tế Ti kinh ngạc đến rớt cả mắt kính là, trong lúc

ông ta chuyển sự chú ý sang Bàn Tử, Sở Long đã trực tiếp giết sạch những con quái vật hình người vừa xuất hiện.

Hành động của Sở Long rất đơn giản, đó là nhân lúc những con quái vật hình người chưa kịp phản ứng, chưa kịp chạm tay vào bệ đài đồng, đã lập tức chém giết chúng.

Hiên Viên Kiếm hóa thành một luồng ánh sáng rực rỡ, hoàn toàn tan biến vào trong cơ thể Sở Long.

Còn Sở Long lúc này, cơ thể hơi loạng choạng, người cũng ngã thẳng xuống đất.

Vừa rồi liên tục thi triển Hiên Viên Kiếm, khiến sức mạnh của anh hoàn toàn cạn kiệt, cái giá của việc cạn kiệt là tiêu hao sinh mệnh lực.

May mắn là, trên người Sở Long có hình xăm rồng, trong hình xăm rồng cũng chứa đựng sức mạnh cường đại, sức mạnh này đã thay thế sinh mệnh lực của Sở Long, chống đỡ sự tiêu hao của Hiên Viên Kiếm.

Nếu không phải vậy, giết hơn mười con quái vật hình người, có lẽ Sở Long đã bị Hiên Viên Kiếm hút cạn rồi.

Đáng tiếc là, loại "thay thế" này là bị động, chỉ khi sức mạnh của Sở Long thực sự tiêu hao quá lớn, sức mạnh trong hình xăm mới trào ra, nếu không, vừa rồi Sở Long cũng không đến mức thảm hại như vậy.

Nhưng dù vậy, bây giờ cơ thể Sở Long cũng cảm thấy vô cùng yếu ớt, thậm chí lúc này ngay cả sức lực để đứng lên cũng không có, chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển.

Sở Long bất lực nhìn vào cánh tay của mình, phát hiện hình xăm rồng trên đó lại trở nên mờ đi không ít, có lẽ thêm một lần như vậy

nữa, hình xăm sẽ hoàn toàn tan biến.

Khả năng phục hồi của Sở Long rất mạnh, nhưng sự mạnh mẽ đó cũng cần thời gian, không thể phục hồi ngay lập tức.

Chương 299

Đại Tế Ti kia dường như cũng đã hiểu ra nguyên do, liền cười lớn hung tợn, sự sợ hãi trong mắt cũng hoàn toàn biến mất.

"Tạm thời có thể sử dụng Hiên Viên Kiếm thì đã sao?

Không có đủ sức mạnh để chống đỡ, đối với ngươi Hiên Viên Kiếm cũng là một gánh nặng, dù bây giờ không bị Hiên Viên Kiếm hút cạn, nhưng e rằng cũng không còn chút năng lực chiến đấu nào nữa rồi phải không?

Như vậy, ngươi còn có thể ngăn cản đại nghiệp Quỷ Môn của ta thế nào đây!" Đại Tế Ti thở hắt ra một hơi dài, trong lòng có cảm giác hả hê như trút được gánh nặng.

Rõ ràng khả năng nghe của ông ta rất mạnh, ít nhất lúc này Sở Long có thể nghe rõ lời của Đại Tế Ti từ trên tế đài.

Sở Long khẽ nhíu mày, nhìn lên phía trên, ngay sau đó thấy Đại Tế Ti vung tay, từ trên tế đài xuất hiện mấy chục con cương thi mặc áo giáp.

Những cương thi này dưới mệnh lệnh của Đại Tế Ti, giống như những chiếc bánh sủi cảo, lần lượt nhảy xuống từ tế đài cao ngất.

"Loảng xoảng!" Vốn dĩ nhảy xuống từ độ cao như vậy sẽ mang theo lực xung kích cực mạnh, huống chi những cương thi này còn mặc áo giáp đồng, cả cương thi lẫn áo giáp rơi xuống, bệ đài đồng bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể xảy ra động đất vậy.

Phải nói rằng, thực lực của những cương thi này quả thực rất mạnh, có lẽ đây là nhóm cương thi mạnh nhất mà Đại Tế Ti có thể huy động.

Dù lực rơi từ trên cao xuống rất mạnh, nhưng những cương thi này vẫn không hề bị thương, lần lượt đứng dậy từ mặt đất, lao về phía Sở Long và Kinh Hồng.

"Không tệ không tệ, hôm nay ta sẽ để ngươi giết người thừa kế huyết mạch của rồng, ha ha ha, đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử a, không còn huyết mạch của rồng này nữa, Quỷ Môn của ta cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời." Lúc này, Đại Tế Ti cười lớn như điên dại.

Vừa rồi vì vấn đề vị trí, Bàn Tử tự nhiên không thấy rõ tình hình cụ thể bên dưới, nhưng từ lời nói của Đại Tế Ti, cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của Sở Long lúc này, mấy người liền lo lắng.

Đáng tiếc đám cương thi thịt bên cạnh rất khó đối phó, dù chiến đấu thế nào, cũng không thể giết chết chúng trong thời gian ngắn nhất.

"Bàn Tử, thuốc nổ của ông còn không?" A Ninh lập tức hét lớn một tiếng.

Lúc này sắc mặt A Ninh trở nên hung dữ, vì để cứu Sở Long, cùng lắm thì trực tiếp cho nổ tung cái tế đài này.

Đại Tế Ti nghe thấy lời này, tim cũng đập thình thịch, kinh hãi nhìn về phía Bàn Tử.

Lúc này nếu Bàn Tử thật sự lấy ra thuốc nổ, đối với nơi này mà nói, đó tuyệt đối là một thảm họa hủy diệt, mọi nỗ lực của ông ta cũng sẽ đổ sông đổ biển.

Điều khiến Đại Tế Ti cuối cùng thở phào nhẹ nhõm là, lúc này Bàn Tử lại có vẻ lúng túng lắc đầu: "Hết rồi." Thấy vẻ mặt lo lắng lại tức tối của mọi người, Đại Tế Ti càng vui vẻ cười lớn, khoảnh khắc này như thể sắp giành được cả thế giới.

Chỉ là giây tiếp theo, Đại Tế Ti ngậm miệng lại.

Lúc này ông ta khó tin nhìn thấy, Sở Long vốn tưởng đã hoàn toàn gục ngã, lúc này lại từ từ đứng dậy, đồng thời trong tay cầm Thanh Hồng Kiếm, như một người không có chuyện gì, lao về phía những cương thi kia.

Phải nói rằng, khả năng hồi phục của Sở Long quả thực mạnh mẽ, lúc này anh quả thực rất yếu, nhưng dù vậy, dưới tiền đề không sử dụng Hiên Viên Kiếm, anh có thể miễn cưỡng dựa vào thân thể cường tráng để chống lại sự suy yếu đó.

Sở Long và Kinh Hồng hai người trong khoảnh khắc này như biến thành hai vị chiến thần.

Cùng lúc đó, Đằng Long yếu ớt cũng lao ra từ tay áo của Kinh Hồng.

Dưới tiền đề không có loại quái vật hình người mạnh mẽ biến thái kia, dù Đằng Long yếu ớt, nhưng đối phó với những cương thi này cũng đã đủ rồi.

Thấy Sở Long sắp làm lại, trong mắt Đại Tế Ti lóe lên một tia lạnh lẽo.

Lúc này ông ta liếc nhìn Bàn Tử và những người khác một cái, rồi đến trước tế đài, không biết đã ấn vào cơ quan nào trên tế đài, cả tế đài đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội, cho người ta cảm giác tế đàn này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó Bàn Tử và những người khác kinh ngạc nhìn thấy, lúc này xung quanh Đại Tế Ti lại xuất hiện sáu cây cột đồng.

Cột đồng toàn thân có màu đen sẫm, như thể quanh năm ngâm trong máu vậy.

Bàn Tử và những người khác khi nhìn những cây cột đồng này,

trong lòng đều nảy sinh một cảm giác áp bức khó tả.

Những cây cột đồng này dường như mang theo một loại lời nguyền, khiến tim người ta cũng co thắt dữ dội.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu lập tức cong người lên, toàn thân lông trắng dựng đứng, như thể gặp phải kẻ địch đáng sợ.

Chương 300

“Hừ, Cửu Mệnh Miêu?

Không sai, ta nhớ trong địa cung kia có một con mà, hẳn là con Cửu Mệnh Miêu đó nhỉ?

Ha ha, đáng tiếc, bây giờ ngươi chưa tiến hóa đến mức mạnh nhất, nếu không, sao có thể bị cương thi do ta tạo ra vây khốn chứ?” Rõ ràng Đại Tế Ti này cũng nhận ra thân phận của Cửu Mệnh Miêu, chỉ là trong ánh mắt lại không có chút kiêng dè nào, ít nhất Cửu Mệnh Miêu hiện tại trong mắt ông ta, không có quá nhiều điều đáng lo ngại.

“Meo!” Cửu Mệnh Miêu rất có linh tính, bây giờ bị người ta khinh thường như vậy, trong lòng tự nhiên lửa giận ngùn ngụt, lập tức gầm gừ với Đại Tế Ti.

Nhưng điều khiến Cửu Mệnh Miêu cảm thấy bất lực là, lúc này nó quả thực tạm thời không thể phá vỡ vòng vây của đám cương thi, chỉ có thể bị động phản kháng trong vòng vây của chúng.

Đại Tế Ti lúc này nhìn xuống mặt đất dưới chân, phát hiện những đường vân trên mặt đất bây giờ chỉ còn một phần nhỏ nữa là có thể hoàn toàn biến thành màu máu.

Ông ta đưa tay tính toán, khống chế thời gian, rồi bắt đầu tiếp tục lắc Chiêu Hồn Linh, lại bắt đầu nhảy điệu múa quỷ dị kia.

Đến lúc này, Bàn Tử và những người khác trong lòng cũng đã hiểu ra, lần tế lễ này hẳn là cần phải nhảy mấy lần, thời gian bắt đầu và kết thúc mỗi điệu múa đều khác nhau, vì vậy vừa rồi Đại Tế Ti này mới có thời gian nói nhảm với họ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử và những người khác lập tức vô cùng lo

lắng.

Càng lo lắng thì càng dễ mắc sai lầm, giống như bây giờ, Bàn Tử bị ba bốn con cương thi vây chặt, chúng điên cuồng lao về phía anh ta, khiến Bàn Tử chỉ có thể chật vật né tránh.

Về phần Sở Long, bây giờ anh cũng đang ở bên dưới không ngừng dọn dẹp đám cương thi mặc áo giáp.

Năng lực tác chiến của những cương thi này rất mạnh, cũng giống như con gián đánh không chết, trừ phi Sở Long chém đầu chúng, nếu không, những cương thi này tuyệt đối sẽ không bị giết.

Hai người một rắn điên cuồng phối hợp tấn công, đuôi Đằng Long đột nhiên quét ngang, quật ngã mấy con cương thi xuống đất.

Sở Long và Kinh Hồng liền nhân lúc những cương thi này chưa kịp đứng dậy, lập tức lao lên bồi thêm một nhát.

Dưới sự phối hợp ăn ý như vậy, mất khoảng bốn năm phút, những cương thi này cuối cùng cũng bị Sở Long giết sạch.

"Gầm!" Đằng Long gầm lên một tiếng, đuôi dài trực tiếp quét trúng cả Sở Long và Kinh Hồng, đuôi cuộn lại, trực tiếp quấn hai người vào nhau.

Hành động đột ngột của Đằng Long thực sự khiến Sở Long và Kinh Hồng vô cùng kinh ngạc, nếu không phải vì biết Đằng Long sẽ không làm hại hai người, có lẽ cả hai đã trực tiếp ra tay với nó rồi.

Vốn dĩ Kinh Hồng cũng đầy nghi hoặc, nhưng giây tiếp theo, đầu cô như bị gõ một tiếng "đang", nhất thời hoàn toàn mất đi khả năng phản ứng.

Dưới sự trói buộc của cái đuôi dài, cô và Sở Long dán chặt vào nhau, nhìn từ xa, trông như hai người đang ôm nhau tình tứ vậy.

Cảm nhận được hơi thở từ người Sở Long, gò má Kinh Hồng lập tức đỏ bừng.

Kinh Hồng thường ngày điềm tĩnh, lạnh lùng như một tảng băng, lúc này lại cảm thấy đầu óc như sắp chết máy, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Sở Long lúc này cũng có chút lúng túng, nhìn Kinh Hồng trong lòng, nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Nhưng lúc này, tiếng gầm của Đằng Long lại giải tỏa sự lúng túng của hai người.

Đằng Long lúc này dùng đuôi cuốn lấy hai người, bốn móng vuốt không ngừng bám vào vách đá của đài cao, bắt đầu nhanh chóng leo lên.

Nhìn thấy hành động này của Đằng Long, Sở Long và Kinh Hồng mới nhìn nhau, phản ứng lại, hiểu ra ý đồ của con vật này.

Khoảng ba bốn phút sau, Đằng Long cuối cùng cũng nhanh chóng đưa hai người lên trên tế đài.

Thật ra bị một phen vật lộn như vậy, Sở Long và Kinh Hồng đều cảm thấy dạ dày cuộn trào, không nhịn được có cảm giác muốn nôn.

Không còn bị đuôi trói buộc, Kinh Hồng vội vàng đỏ mặt rời khỏi vòng tay của Sở Long.

Lúc này cô trừng mắt nhìn Đằng Long một cái, rồi cầm trường kiếm, lao về phía chỗ của Bàn Tử.

Dĩ nhiên, thực ra lúc này cũng không cần Sở Long giúp đỡ nữa, rốt cuộc trong khoảng thời gian vừa rồi, Bàn Tử cũng đã gần như giết sạch đám cương thi.

Đằng Long lúc này lập tức lại biến thành hình dạng con rắn nhỏ,

rõ ràng bây giờ nó rất thảm hại, cũng không đi tiếp xúc nhiều với Cửu Mệnh Miêu, liền trực tiếp quay về trong tay áo của Kinh Hồng, dường như lo lắng bị Cửu Mệnh Miêu chế giễu.

Chương 301

“Anh Long, không sao chứ?

Có bị thương không?” A Ninh giống như một người vợ hiền, lúc này lập tức chạy đến bên cạnh Sở Long, lo lắng nhìn anh từ trên xuống dưới, sợ rằng vừa rồi Sở Long ở dưới gặp nguy hiểm.

Thấy hành động này của A Ninh, trong lòng Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú vô cùng ghen tị, đặc biệt là Kinh Hồng, lúc này cô rất muốn có thể lập tức thay thế A Ninh, trở thành người phụ nữ đứng bên cạnh Sở Long quan tâm anh.

Sở Long cười đưa tay xoa đầu A Ninh: “Yên tâm đi, chút nguy hiểm vừa rồi không làm anh bị thương đâu.” Vẻ mặt của Sở Long tự nhiên không muốn A Ninh lo lắng nhiều, nhưng kết quả lúc này Bàn Tử lại vô cùng không có mắt nhìn.

Nghe xong lời Sở Long, Bàn Tử lập tức ghé sát vào, có chút lo lắng nhìn Sở Long, nói: “Long gia, anh chắc không?

Sao em thấy sắc mặt anh bây giờ khó coi vậy?

Nếu bị thương thì nhất định phải nói với em đó.” Đối mặt với sự quan tâm này của Bàn Tử, Sở Long cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Hạo Thiên Chân lúc này tức giận liếc Bàn Tử một cái: “Tôi nói này Bàn Tử, ông ngốc à?” Vừa nói, Hạo Thiên Chân ghé vào tai Bàn Tử, nói nhỏ vài câu.

Nghe xong, Bàn Tử mới phản ứng lại, lập tức vỗ đầu, cười gượng.

Tên này bây giờ mới hoàn toàn phản ứng lại.

Sở Long bất lực lắc đầu, lúc này mới tiếp tục nhìn về phía Đại Tế Ti.

Bây giờ Đại Tế Ti đang không biết mệt mỏi mà nhảy múa, phảng phất như một cỗ máy nhảy chuyên nghiệp.

Nhưng không biết vì sao, nhìn điệu múa của Đại Tế Ti bây giờ, trong lòng Sở Long lại có một cảm giác vô cùng áp bức.

"Anh Long, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Trực tiếp xông vào giết tên Đại Tế Ti này sao?" Hạo Thiên Chân cau mày hỏi.

Thật ra, đối với anh ta bây giờ, BOSS lớn nhất đang ở bên trong, tự nhiên không nhịn được muốn đi giết đối phương.

Chỉ là lúc này Sở Long lại có chút do dự.

Nhìn Đại Tế Ti cũng biết là mình đã đến, không thể không có phòng bị.

Nhưng bây giờ ông ta vẫn tự mình nhảy múa, vậy thì chỉ có một khả năng, Đại Tế Ti này chắc chắn có chỗ dựa, chỗ dựa này, có lẽ là có một số cơ quan tồn tại bên cạnh ông ta.

"Cẩn thận vẫn hơn.

Thiên Chân, đưa dao găm của cậu cho tôi." Sở Long nói, nhận lấy dao găm từ chỗ Hạo Thiên Chân, ước lượng con dao trong tay, giây tiếp theo, con dao trực tiếp bị Sở Long ném ra, nhanh chóng bắn về phía Đại Tế Ti.

Cũng vì bây giờ đã hết sạch đạn và thuốc nổ, nếu không, Sở Long bây giờ cũng không chỉ đơn thuần ném dao găm đi.

Tốc độ của dao găm rất nhanh, nhưng Đại Tế Ti lại như không hề nhìn thấy, vẫn tự mình nhảy múa.

Nhưng mắt thấy con dao sắp đâm trúng Đại Tế Ti, kết quả Đại Tế Ti đột nhiên đưa ra hai ngón tay, trên tay ông ta đeo một chiếc găng tay bằng lụa, trông vô cùng quyến rũ.

Trong khoảnh khắc dao găm sắp đâm trúng, hai ngón tay dường như vô ý khẽ điểm vào con dao, thế công của con dao trực tiếp bị phá vỡ.

Đại Tế Ti nắm con dao trong tay, vừa nhảy múa, vừa ném con dao ra ngoài.

"Ấy dà, con mẹ nó còn biết có qua có lại à?

Long gia, để em đối phó với đòn tấn công của lão." Bàn Tử lúc này lập tức xông đến trước mặt Sở Long, nhìn con dao găm đang lao nhanh, không ngừng phóng đại trước mắt, lập tức vung Hộ Long Đao ra.

"Keng!" Kèm theo một tiếng ma sát chói tai, con dao găm trực tiếp bị Hộ Long Đao chém bay ra ngoài.

Chỉ là lúc này trong lòng Bàn Tử lại có chút kinh hãi, bởi vì trong lúc tiếp xúc vừa rồi, Hộ Long Đao cũng bị lực đạo trên con dao găm làm cho chấn động, khiến lòng bàn tay anh ta cũng hơi tê dại.

"Lão già này sức lực lớn thật, Long gia, Đại Tế Ti không đơn giản đâu." Bàn Tử cau mày lập tức nói.

Chương 302

Khoảnh khắc này khi nhìn về phía Đại Tế Ti, Bàn Tử cuối cùng cũng nghiêm túc.

Sở Long khẽ gật đầu, nếu Đại Tế Ti dễ đối phó như vậy, cũng không có tư cách trở thành Đại Tế Ti của Quỷ Môn.

"Cẩn thận chút, tôi qua đó bây giờ." Sở Long nói, trực tiếp cầm Thanh Hồng Kiếm, chuẩn bị đi về phía Đại Tế Ti.

Nhưng kết quả lúc này, một tiếng cười phấn khích đột nhiên vang lên.

Đại Tế Ti tuy vẫn đang nhảy điệu múa kỳ quái kia, nhưng lúc này mọi người có thể cảm nhận rõ ràng, một ánh mắt âm u vô cùng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tiếng cười của Đại Tế Ti mang theo một sự lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy da gà phát lạnh, chỉ nghe tiếng thôi, mọi người toàn thân nổi da gà.

"Mẹ kiếp, cười cái gì mà cười?" Bàn Tử đi theo sau Sở Long, lúc này nghe thấy tiếng của Đại Tế Ti, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn ông ta một cái.

"Các ngươi có thể đến được đây, ta cũng rất khâm phục.

Thấy các ngươi sống được lâu như vậy cũng thật không dễ dàng, lão phu có thể cho các ngươi một cơ hội, bây giờ lập tức xoay người rời đi, lão phu có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nếu các ngươi cố chấp không tỉnh ngộ, nhất định muốn lên đây tự tìm cái chết, ha ha." Tiếng cười cuối cùng cho người ta cảm giác lạnh sống lưng.

“Đừng trách lão phu không nhắc nhở, nếu tiếp tục tiến lên, sẽ gặp phải bất trắc, đến lúc đó sẽ phải chết ở nơi này.” Giọng nói của Đại Tế Ti dường như mang theo một cảm giác huyền diệu nào đó, dù sao trong khoảnh khắc nghe thấy lời này, Bàn Tử và những người khác theo bản năng đều muốn dừng lại.

Sở Long tiếp tục cầm kiếm đi đến trước mặt những cây cột đồng kia.

Lúc này hai mắt anh hơi híp lại, không biết vì sao, khi đứng trước những cây cột này, khí huyết trong cơ thể anh bắt đầu sôi trào, trên những cây cột dường như mang theo một loại khí tức cực kỳ khiến người ta chán ghét.

Sở Long khẽ nhíu mày, trước tiên nhìn về phía Đại Tế Ti, nhưng khi nhìn thấy những đường vân trên mặt đất, tim Sở Long cũng co thắt lại.

Vừa rồi vì vấn đề khoảng cách và góc độ, Sở Long không nhìn thấy những đường vân đó, cho đến lúc này mới nhìn thấy, những đường vân dưới chân Đại Tế Ti trông như những con rắn nhỏ màu đỏ máu đang không ngừng uốn lượn.

“Chú ý rồi à?

Ha ha, đáng tiếc đã muộn, nhiều nhất là ba mươi phút nữa, trận pháp của lão phu sẽ hoàn thành, người của Quỷ Môn chúng ta sẽ thoát khỏi lời nguyền huyết mạch đáng chết kia, ha ha ha!” Rõ ràng lúc này Đại Tế Ti cũng chú ý đến ánh mắt của Sở Long, nhưng lúc này Đại Tế Ti lại không hề bị ảnh hưởng, giọng điệu lúc này tràn đầy sự chế giễu và phấn khích.

Sở Long hít sâu một hơi, thật ra lúc này những cây cột đồng kia cho anh cảm giác rất không tốt, Sở Long chuẩn bị trực tiếp sử dụng Hiên Viên Kiếm, dùng sức mạnh của Hiên Viên Kiếm trực tiếp phá

hủy tế đài này.

Nhưng, khi ý nghĩ của anh lóe lên, tiếng thông báo của hệ thống lại đột nhiên vang lên. *[Chủ nhân thân mến, trước đó ngài đã quá nhiều lần thi triển Hiên Viên Kiếm quá tải, Hiên Viên Kiếm đã gây ra tổn thương nhất định cho cơ thể ngài, với tình trạng cơ thể hiện tại của ngài, không thể tiếp tục sử dụng Hiên Viên Kiếm.

Vì sự an toàn của chủ nhân, hệ thống hiện đã khóa Hiên Viên Kiếm.]* *[Một khi chủ nhân ngài sử dụng Hiên Viên Kiếm lúc này, ngài có thể sẽ chết ở đây.]* *[Đồng thời, hệ thống cũng tạm thời khóa sức mạnh long văn của chủ nhân.]* Trong khoảnh khắc nghe thấy lời của hệ thống, Sở Long lập tức cau mày, tức giận gầm lên trong lòng: "Mẹ nó, mở ra cho tôi!

Đây là chuyện của tôi, không cần mày lo.

Có biết không, Hiên Viên Kiếm và long văn đều là của tôi, mày dựa vào đâu mà có thể phong tỏa?" Trong lúc tức giận, trong lòng Sở Long cũng có chút lo lắng, hệ thống lại có thể khóa sức mạnh của anh một cách âm thầm như vậy, đối với anh mà nói, đây là một mối nguy hiểm tiềm tàng. *[Chủ nhân thân mến, ngài đừng tức giận, dù ngài có mắng tôi, hệ thống cũng không thể để chủ nhân ngài đi mạo hiểm như vậy.

Đúng là những thứ đó đều là của chủ nhân, nhưng hệ thống có một thuộc tính ẩn, nếu cơ thể của chủ nhân bị đe dọa, có thể tạm thời có được quyền hạn phong tỏa sức mạnh gây ra uy hiếp cho chủ nhân.

Chủ nhân có thể tắt quyền hạn này, nhưng phải đợi sau sự kiện lần này.]* Sở Long nghe xong, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng hiểu rằng hệ thống làm vậy hoàn toàn là vì quan tâm đến mình.

Thực ra lúc đó hệ thống không nói ra sự nguy hại, trong lòng Sở Long cũng rõ ràng, tình trạng cơ thể của mình, làm sao có thể không

biết rõ chứ.

“Vậy mày nói cho tao biết, những cây cột này có nguy hại không, còn nữa, tao lúc nào mới có thể sử dụng Hiên Viên Kiếm?” *[Chủ nhân thân mến, hệ thống chỉ có thể nói với ngài, những cây cột đồng trước mặt ngài có một chút nguy hại đối với ngài và bạn bè của ngài, nhưng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ hơi phiền phức một chút mà thôi.

Còn về Hiên Viên Kiếm, nếu ngài muốn sử dụng, có lẽ phải đợi khoảng ba mươi phút nữa.]* Câu trả lời của hệ thống khiến tim Sở Long lập tức rơi xuống vực thẳm.

Sở Long bất lực hít sâu một hơi, trong lòng hiểu rõ, bây giờ xem ra cũng chỉ có thể xông vào trước, dù sao hệ thống cũng đã nói, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Long có chút cảnh giác nhìn những cây cột kia, kinh ngạc nhìn thấy, trên những cây cột này lại có một hàng chữ, những nét chữ này trông rất cổ xưa, trong đó thậm chí còn mang theo một loại cổ vận.

Chương 303

"Cần tu Giới, Định, Tuệ; tức diệt Tham, Sân, Si?" Sở Long không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Ý nghĩa bề mặt của mấy chữ này khá đơn giản, chỉ là Sở Long không hiểu, tại sao nơi này lại xuất hiện một câu nói như vậy.

Bàn Tử lúc này cũng tò mò ghé lại, đầy thắc mắc nói: "...Con mẹ nó Đại Tế Ti Quỷ Môn không lẽ đổi nghề đi làm hòa thượng rồi?

Đây không phải là thuật ngữ nhà Phật sao?" Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

Sở Long khẽ gật đầu: "Giới, Định, Tuệ hợp xưng là Tam học, tức là ba hạng mục huấn luyện.

Theo lời Phật dạy, thế nhân cần phải bồi dưỡng, cái gọi là Giới, Định, Tuệ có quan hệ thứ tự, tức là quan hệ tuần tự tiến dần.

Trước tiên phải hoàn thiện phẩm đức; có phẩm đức rồi, nên thường xuyên cố gắng làm cho tâm bình tĩnh; nội tâm bình tĩnh rồi, nên tiến thêm một bước nâng cao trí tuệ." "Còn về Tham, Sân, Si thì càng dễ hiểu hơn, thuộc về một loại căn tính xấu của con người." "Hàng chữ này là để chúng ta loại bỏ những thói quen xấu, đi tu dưỡng bản thân nâng cao trí tuệ." Sở Long giải thích.

Chỉ là càng hiểu rõ những nội dung này, trong lòng anh càng cảm thấy kỳ lạ về câu nói này.

Bàn Tử gãi đầu, chửi một câu rồi nói: "Mặc kệ nó, Long gia, anh nói một câu thôi, bên trong có nguy hiểm không?" Sở Long do dự, cuối cùng chọn tin lời của hệ thống: "Chắc là có kinh mà không hiểm." Bàn Tử đối với Sở Long vô cùng tin tưởng, vì Sở Long đã nói vậy, Bàn Tử

lập tức xắn tay áo, cười lớn nói: "Sợ cái gì, khô máu!" Nói xong, Bàn Tử lập tức đi vào trong.

Đừng thấy Bàn Tử bây giờ có chút lỗ mãng, nhưng trong lòng Sở Long cũng hiểu, đây là biểu hiện của sự tin tưởng cực lớn của Bàn Tử đối với anh.

Bàn Tử đã đi vào, Sở Long tự nhiên không thể để Bàn Tử một mình đi mạo hiểm, lập tức che chở A Ninh sau lưng, đi theo sau Bàn Tử.

"Cẩn thận chút." Muộn Du Bình quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân một cái, rồi cũng dẫn Hạo Thiên Chân cùng đi vào.

Cũng kỳ lạ, khi mọi người bước vào khu vực của sáu cây cột đồng, dường như nảy sinh một loại ảo giác, như thể vừa xuyên qua một màn nước vậy.

"Ha ha ha ha!" Đại Tế Ti tuy bây giờ đang nghiêm túc nhảy múa, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Sở Long và những người khác.

Bây giờ thấy Sở Long lại thật sự đi vào, Đại Tế Ti cuối cùng cũng không nhịn được nữa, phá lên cười lớn.

Trong tiếng cười đó, tràn đầy sự hung tợn.

"Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa tự đâm đầu vào, vậy thì chờ chết đi." Đại Tế Ti lạnh lùng lẩm bẩm một câu như vậy.

Ông ta đối với bố trí của mình hiển nhiên vô cùng tự tin, bây giờ thấy Sở Long toàn bộ đi vào, cũng không tiếp tục quan tâm Sở Long nữa, tự mình nhảy múa.

Nhưng nhảy múa hiển nhiên cũng là một việc vô cùng mệt mỏi, ít nhất lúc này Đại Tế Ti cũng có chút không chịu nổi, vừa nhảy múa,

vừa lắc Chiêu Hồn Linh, tiếng thở hổn hển lúc này nghe cũng có chút gấp gáp.

Sở Long và những người khác vừa đi vào khu vực này, trong lòng có chút lo lắng, cẩn thận cảnh giác với những nguy hiểm có thể xuất hiện xung quanh.

Chỉ là cái gọi là cương thi và tà ma thì không xuất hiện, mà lại xuất hiện một tình huống khác.

Lúc này Sở Long và những người khác cách Đại Tế Ti cũng không xa, nhưng vẫn cứ chạy điên cuồng về phía trước, nhưng giữa họ và Đại Tế Ti lại như có một khoảng cách xa tận chân trời, mặc cho họ đuổi theo thế nào, cũng không thể đến gần được Đại Tế Ti.

"Lẽ nào lại là cửu tinh liên châu trận?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, thắc mắc hỏi.

Sở Long không nói gì, nhưng lúc này Bàn Tử lại có một phương pháp của mình để kiểm chứng, trực tiếp rút một con dao găm từ thắt lưng ra, học theo dáng vẻ vừa rồi của Sở Long, ném mạnh con dao ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người cũng di chuyển theo con dao đang bay, mọi người thấy, giống như lúc Sở Long ném dao găm trước đó, Đại Tế Ti này vẫn không ngăn cản.

"Không ra tay?

Mẹ nó xem thường Bàn gia ta à?" Bàn Tử có chút cạn lời.

Lúc này con dao găm đó sắp đâm vào đầu Đại Tế Ti rồi, nhưng Đại Tế Ti vẫn như không có chuyện gì, chỉ lặng lẽ nhảy múa.

Dưới sự chứng kiến đầy kinh ngạc của mọi người, con dao găm trực tiếp đâm vào đầu Đại Tế Ti.

“Thành công rồi?” Bàn Tử kinh ngạc hô lên một tiếng.

Nhưng chưa kịp vui mừng, lại thấy lúc này cơ thể Đại Tế Ti lại rung lên một cái, bóng dáng của ông ta trở nên hư ảo, con dao găm kia thì trực tiếp xuyên qua cơ thể Đại Tế Ti, cắm mạnh vào mặt đất không xa.

Chương 304

"..." Thấy cảnh này, mọi người lập tức kinh ngạc nhìn nhau.

Dù thế nào cũng không ngờ tới, trước mắt lại có thể xảy ra chuyện quỷ dị như vậy.

"Ảo giác?

Lẽ nào Đại Tế Ti mà chúng ta nhìn thấy bây giờ là ảo giác?" Hạo Thiên Chân không nhịn được kinh hô.

Chỉ là lời vừa dứt, Hạo Thiên Chân lại cau mày: "Không đúng, nếu là ảo giác, vậy thì trước đó lúc anh Long ném dao găm, con dao không phải đã bị Đại Tế Ti chặn lại và ông ta cũng đã phản kháng sao?" Hoắc Tú Tú cũng chau mày.

Nghe lời Ngô Tà nói xong, cái đầu nhỏ của cô gật lia lịa như gà mổ thóc: "Đúng vậy, lão ta vừa rồi không phải đang nói chuyện với chúng ta sao?

Sao có thể lập tức biến thành ảo giác được?" "Quan trọng hơn là, tại sao chúng ta đều không thể đến gần nơi Đại Tế Ti ở, nhưng dao găm lại có thể đâm xuyên qua ông ta?" Hoắc Tú Tú đầy thắc mắc, đôi mày nhỏ của cô gần như nhíu lại thành một cục.

A Ninh nhìn xung quanh, sau đó cũng lấy ra dao găm, học theo dáng vẻ vừa rồi của Bàn Tử, lại ném con dao ra.

Hành động y hệt, kết quả cũng y hệt, dao găm lại một lần nữa đâm xuyên qua Đại Tế Ti, va mạnh vào mặt đất.

Cơ thể Đại Tế Ti lúc này cũng như gợn sóng nước, hơi rung động.

"Ha ha ha!" Một tiếng cười chói tai vang lên, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra.

Đại Tế Ti tuy trông như một bóng người hư ảo, bóng dáng của ông ta cũng không ngừng rung động, nhưng lúc này mọi người lại có thể nghe rõ tiếng cười phát ra từ bóng người đó.

Hư và thực dường như hợp làm một.

"Anh Long, nguyên nhân khiến chúng ta không thể đến gần Đại Tế Ti, có phải là do mấy cây cột đồng kia không, hay là chúng ta thử xem có thể phá hủy mấy cây cột đồng đó không?" Hạo Thiên Chân tìm một hướng đi khác, nhìn về phía mấy cây cột đồng, không nhịn được tò mò hỏi.

Bàn Tử đi trước một bước trả lời thay Sở Long: "Tôi nói này Thiên Chân, dùng não một chút được không?

Mấy cây cột đó còn cứng hơn cả đầu ông nữa, chúng ta bây giờ cũng không có thuốc nổ, dùng cái gì để phá hủy mấy cây cột đó?

Lẽ nào dùng dao trong tay chúng ta?" Tuy Hộ Long Đao rất sắc bén, nhưng dùng Hộ Long Đao để chém loại cột đồng rõ ràng rất dày này, Bàn Tử cũng cảm thấy đau trứng.

Hạo Thiên Chân lúng túng cười gượng, đang lúc không biết nên làm gì, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng "rắc", âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Sở Long và những người khác giật mình, nhìn về phía nguồn âm thanh, thấy sau một tiếng cơ quan, trước ba cây cột đồng trong số đó lại xuất hiện ba cỗ quan tài bằng đồng.

Ba cỗ quan tài vừa xuất hiện, giống như ống khói, không ngừng có khói đen bốc ra từ trong quan tài.

"Mẹ kiếp, không phải chứ?

Lại có bánh ú?

Con mẹ nó lại không phải tết Đoan Ngọ, nhiều bánh ú như vậy để làm gì, chú Khuất Nguyên ăn không hết đâu.” Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Cũng không biết có phải vì nghe thấy lời Bàn Tử bây giờ cảm thấy rất tức giận hay không, từ trong ba cỗ quan tài đều truyền đến tiếng “beng”, dường như có thứ gì đó đang đập nắp quan tài.

Cùng với âm thanh vang lên, những nắp quan tài đó cũng bay ra, loảng xoảng một tiếng đập mạnh xuống đất.

Nắp quan tài thực sự rất dày, khi va chạm lên trên tế đài, Sở Long cảm thấy mặt đất dưới chân cũng hơi rung chuyển.

“Bàn Tử, bữa ăn bánh ú thịnh soạn của ông sắp được dọn lên rồi, không mau đi nhận đi?” Hạo Thiên Chân lập tức châm chọc một câu.

Bàn Tử trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, có lúc Bàn Tử thật sự có chút ngáo, cầm dao chuẩn bị đi về phía một trong ba cỗ quan tài.

“Đứng lại!” Sở Long cạn lời trừng mắt nhìn Bàn Tử, quay người chỉ vào mấy cỗ quan tài còn lại, nói: “Nhìn kìa, trên ba cỗ quan tài đó đều có viết chữ.” Ngay phía trước quan tài, vị trí vốn nên khắc chữ “Điện” thì lúc này trên ba chiếc quan tài lại lần lượt là Tham, Sân, Si.

Ba chiếc quan tài, ba chữ, vừa hay khớp với mấy chữ trên cột đồng kia.

“Có ý gì?

Chương 305

Dập tắt Tham, Sân, Si?

Chẳng lẽ muốn mình phá hủy cả ba cái quan tài này?" Bàn Tử gãi gãi đầu.

Đáp lại gã là những tiếng gầm rống phát ra từ bên trong quan tài, âm thanh đó chấn động màng nhĩ, làm cho tai Sở Long cũng phải đau nhói.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy, từ trong chiếc quan tài có chữ Tham, một hòa thượng đứng thẳng tắp dậy.

Hòa thượng này đầu to tai lớn, thân hình có thể so bì với Bàn Tử, toàn thân đen kịt như thể bị lửa thiêu thành than.

Lúc này, hòa thượng trợn mắt tròn xoe.

Điều khiến người ta không biết nói gì hơn là gã này trông như thể vừa trang điểm kiểu mắt khói, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Trên trán hòa thượng đó cũng có một chữ "Tham" rõ rệt.

Hòa thượng chắp hai tay lại, sau đó lấy ra một cây Kim Cương Chử từ trong quan tài đồng.

Cây Kim Cương Chử vừa nhìn đã cho người ta một cảm giác nặng nề vô cùng.

Trên Kim Cương Chử có viết bốn chữ: Nộ Diễm La Cẩu.

"Đệch mợ nhà nó, Đại Tế Ti này định gây sự đây mà.

Viết một chữ 'Tham' lên trán một đại hòa thượng, mẹ nó, đây là đang châm biếm hòa thượng bây giờ toàn là hòa thượng giả tham lam

vô độ à?" Bàn Tử cười lớn một tiếng, phải công nhận, trí tưởng tượng của gã đúng là phong phú.

"Xoảng!" Ngay lúc này, lại một tiếng động nữa vang lên từ chiếc quan tài đồng khắc chữ "Sân".

Chỉ thấy một gã đàn ông cao lớn vô cùng đứng thẳng dậy từ trong quan tài.

Có điều, trên người gã mang không ít xiềng xích.

Gã tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy ra khỏi quan tài, khoảnh khắc hai chân đáp xuống đất, cả tế đàn đều phát ra một tiếng "loảng xoảng" vô cùng chói tai.

Sợi xích sắt trên người gã vô cùng to và chắc, trông gần như bằng cả cánh tay thô của Bàn Tử.

Chỉ nhìn bộ dạng gã vác xiềng xích, Bàn Tử và những người khác đều cảm thấy nặng trịch, khó mà tưởng tượng được gã khổng lồ này làm thế nào mà gánh nổi.

Cũng giống như Nộ Diễm La Cẩu kia, trên trán tên Sân này cũng có một chữ "Sân" rõ rệt.

Bất kể là Nộ Diễm La Cẩu hay tên Sân này, sau khi bước ra khỏi quan tài, chúng đều đứng thẳng tắp tại chỗ như những pho tượng, dường như đang chờ đợi kẻ cuối cùng, Si, xuất hiện.

Thành thật mà nói, lúc này Bàn Tử cũng rất tò mò, rốt cuộc thứ kỳ quái gì sẽ xuất hiện từ trong chiếc quan tài "Si" kia.

Không giống với hai kẻ trước, bên trong chiếc quan tài "Si" cuối cùng lại có từng luồng khói đen bốc lên.

Ngay sau đó, những làn khói đen này lại ngưng tụ thành hình một con ác quỷ, không ngừng gào thét về phía mọi người.

Con ác quỷ trông cao đến hơn hai mét, ngoài khuôn mặt dữ tợn, bụng nó còn như bị ai dùng dao rạch ra, ruột gan bên trong không ngừng chảy xuống.

Thấy cảnh này, Hoắc Tú Tú vốn nhát gan cũng không nhịn được hét lên một tiếng, vội vàng trốn sau lưng Sở Long.

Thực ra lúc này đừng nói là cô, ngay cả Sở Long và những người khác khi thấy cảnh đó cũng không khỏi nhíu chặt mày.

“Anh Long, em... em vẫn luôn tò mò một chuyện, không... không biết có thể hỏi không?” Hoắc Tú Tú ngập ngừng nói.

Hoắc Tú Tú hít một hơi thật sâu, dường như để lấy lại dũng khí, rồi mới nói: “Không...

Chương 306

không phải máu của Tiểu Ca có tác dụng khắc chế tà ma sao?

Vậy... vậy tại sao lúc trước trên thuyền quỷ, những con quỷ đó vẫn xuất hiện?

Chẳng phải chúng nên bị khí huyết dọa chạy sao?

Còn nữa, thanh Hiên Viên Kiếm của anh với Cửu Mệnh Miêu cũng nên có tác dụng khắc chế tà ma chứ?

Nhưng lúc đó lại chẳng có hiệu quả gì cả." Hoắc Tú Tú muốn làm rõ xem rốt cuộc Sở Long có thể trấn tà được không, nếu không, nhìn con lệ quỷ kia, lòng cô không thể nào yên được.

Câu hỏi của Hoắc Tú Tú vừa được đặt ra, Ngô Thiên Chân và những người khác cũng tò mò nhìn sang.

Sở Long liền cười: "Thuốc chuột có thể diệt chuột, vậy tôi hỏi cô, có phải chỉ cần tôi để thuốc chuột trong nhà thì nhà nhất định sẽ không có chuột không?

Máu của tôi đúng là có thể khắc chế tà ma, nhưng cũng phải đến lúc tôi tỏa khí huyết ra mới được.

Nếu không, khí huyết ở trong cơ thể, sao có thể ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài được?

Còn về Hiên Viên Kiếm..." Sở Long nói đến cuối thì cười mà không nói tiếp, anh không muốn đề cập nhiều đến chuyện của Hiên Viên Kiếm.

Thực ra Hiên Viên Kiếm đúng là có thể trấn áp tà ma, dĩ nhiên là phải khi Hiên Viên Kiếm được rút ra mới được.

Nếu Hiên Viên Kiếm dung nhập vào cơ thể Sở Long, vậy thì nó cùng lắm chỉ bảo vệ Sở Long, không để cơ thể Sở Long bị tà ma xâm thực mà thôi.

Hiên Viên Kiếm đâu phải tình nguyện viên, tại sao lại phải đi ảnh hưởng đến khu vực ngoài Sở Long chứ?

Với tiền đề không sử dụng Hiên Viên Kiếm, khí tức của nó đều được thu lại.

"Vậy... vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đi giết ba con quái đó, hay là cứ coi như chúng không tồn tại, tiếp tục thử..." Hoắc Tú Tú chưa nói xong, Sở Long đã trực tiếp rạch lòng bàn tay mình, bôi máu tươi lên người cô.

Dĩ nhiên, Sở Long cũng sẽ bôi máu tươi lên người A Ninh và những người khác.

Ba sự tồn tại đột ngột xuất hiện này, Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng từng luồng khí tức âm tà.

Mặc dù Nộ Diễm La Cẩu và Sân hiện tại có hình người, nhưng Sở Long có thể cảm nhận được bên trong cơ thể cả hai đều tràn đầy tà khí.

Bây giờ cả hai e rằng cũng đã bị Đại Tế Ti luyện chế thành con rối, vật chết.

"Gầm!" Cũng không biết có phải là không bị khí huyết của Sở Long ảnh hưởng không, Tham, Sân, Si lại lần lượt phát ra những tiếng gào thét điên cuồng.

Ngay sau đó, Si lơ lửng bay lên, hung hăng lao về phía Sở Long.

"Tìm chết!" Sở Long lập tức bôi máu tươi lên Thanh Hồng Kiếm, hét lớn một tiếng rồi xông ra trước tiên.

“Mẹ kiếp, cái thằng hòa thượng béo đầu to tai lớn này, vừa nhìn là biết tham ô không ít rồi.

Để Bàn gia đây siêu độ cho ngươi, đưa ngươi về Tây Thiên gặp Như Lai nhận trừng phạt.” Bàn Tử hét lớn, tay cầm Hộ Long Đao, cùng Lão Kim xông lên.

Không biết có phải nghe hiểu lời Bàn Tử vừa hét không, tóm lại là Nộ Diễm La Cẩu vô cùng tức giận, lao nhanh về phía Bàn Tử.

Trong lúc di chuyển, lớp mỡ trên người hòa thượng béo không ngừng rung lên như sóng biển.

Đồng thời, cây Kim Cương Chử trong tay Nộ Diễm La Cẩu không ngừng múa may, tiếng “vù vù” cho người ta cảm giác như có một trận cuồng phong đang ập tới.

Dáng vẻ tấn công của Nộ Diễm La Cẩu trông vô cùng đáng sợ.

Chương 307

Vốn dĩ Nộ Diễm La Cẩu đã trông rất dữ dằn, lúc này bộ dạng trợn mắt hung tợn của nó càng khiến người ta bất giác nảy sinh một nỗi sợ hãi không thể kiềm chế từ sâu trong lòng.

Nếu quan sát kỹ, thậm chí còn có thể phát hiện, trong mắt Nộ Diễm La Cẩu dường như sắp phun ra lửa.

"A di đà phật!" Nộ Diễm La Cẩu lớn tiếng hô một câu Phật hiệu, chỉ có điều âm thanh nghe lại vô cùng chói tai.

Gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh đó, Bàn Tử và Lão Kim đều cảm thấy màng nhĩ sắp bị chấn rách.

Trong tiếng gào thét, da mặt Nộ Diễm La Cẩu co giật dữ dội, trên bộ mặt vốn đã hung ác lại càng thêm một luồng khí tức khiến người ta hoảng sợ.

Bàn Tử không cam chịu yếu thế, dù sao mọi người đều là Bàn Tử, không thể để gã trông quá vô dụng được.

"Đệch mợ nhà ngươi!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, âm thanh của gã cũng vang dội không kém, chỉ có điều so với Nộ Diễm La Cẩu, trong giọng nói của gã lại thiếu đi một chút cảm giác bá đạo.

Lúc này, Nộ Diễm La Cẩu cũng đã xông đến trước mặt Bàn Tử, Kim Cương Chử hung hăng đập về phía gã, tựa như muốn đập gã thành thịt nát.

Kim Cương Chử vung lên còn mang theo một trận gió lớn.

Bàn Tử không chịu thua, Hộ Long Đao trong tay lập tức vung chém ra.

"Keng!" Khoảnh khắc Hộ Long Đao và Kim Cương Chử va chạm

vào nhau, một tiếng động khiến người ta cảm thấy chấn động đến điếc tai vang lên.

Độ sắc bén của Hộ Long Đao tự nhiên không cần phải nói nhiều, nhưng dưới nhát chém toàn lực của Bàn Tử, Kim Cương Chử lại chẳng có dấu hiệu bị chém đứt.

Ngược lại, bị Kim Cương Chử ảnh hưởng, Hộ Long Đao bắt đầu run rẩy dữ dội, cho người ta cảm giác như có thể gãy bất cứ lúc nào.

Va chạm đồng thời cũng mang theo một lực xung kích dữ dội.

Bị lực này ảnh hưởng, Bàn Tử cảm giác ngực mình như bị một tảng đá lớn hung hăng đập trúng, lập tức không nhịn được hét thảm một tiếng, cả người bay ngược ra sau, hung hăng đập xuống đất.

Còn thanh Hộ Long Đao cũng theo đó bị đánh bay đi.

Hộ Long Đao không ngừng xoay vòng trên không, cuối cùng hung hăng rơi xuống đất.

Phải nói rằng, Bàn Tử quả thực may mắn, nếu vị trí rơi vừa rồi lệch sang trái vài centimet, có lẽ lúc này Hộ Long Đao đã có thể chém bay nửa khuôn mặt gã rồi.

"Keng!" Sau khi Hộ Long Đao va chạm với mặt đất bằng đồng, phát ra một tiếng ma sát khiến màng nhĩ người ta run lên.

Lưỡi đao cũng run rẩy dữ dội, cuối cùng "loảng xoảng" một tiếng, Hộ Long Đao hung hăng rơi xuống đất.

Thật lòng mà nói, khi thấy Hộ Long Đao vừa rồi, Bàn Tử cũng thấy đau lòng vô cùng, chỉ sợ Hộ Long Đao sẽ bị đập hỏng.

Bàn Tử vội vàng bò dậy từ dưới đất, lúc này ngực gã cảm thấy một trận khó thở, nhưng vẫn nhanh chóng nhặt Hộ Long Đao lên.

Chất lượng của Hộ Long Đao thật sự tốt, mặc dù vừa rồi bị Kim

Cương Chử hành cho một trận, nhưng trên Hộ Long Đao lại không hề có chút dấu hiệu hư hại nào, khiến Bàn Tử phải thở phào nhẹ nhõm.

"Đệch mợ thằng béo chết tiệt, không mau giúp tao?" Bàn Tử đang kiểm tra Hộ Long Đao thì nghe một tiếng hét thảm vang lên.

Bàn Tử vội quay đầu lại, kết quả thấy trong khoảnh khắc vừa rồi, đầu của Lão Kim suýt nữa đã bị Kim Cương Chử đó đập trúng.

Kim Cương Chử đập vào đầu?

Một khi thành công, đầu Lão Kim có thể nở hoa luôn!

Dù Lão Kim đã có tuổi nhưng lại rất linh hoạt.

Gần như lúc Kim Cương Chử đập xuống, cơ thể Lão Kim đột ngột lăn một vòng, vừa vặn né được đòn tấn công của Kim Cương Chử.

Lão Kim cũng không còn cách nào khác.

Vốn dĩ ông chỉ là người hỗ trợ, nhưng tiếc là chủ công đã bị đánh bay.

Chương 308

Vừa rồi Nộ Diễm La Cẩu cũng chuẩn bị đi giết Bàn Tử, để cho Bàn Tử có cơ hội thở, Lão Kim đành phải miễn cưỡng tạm thời đảm nhận vai trò chủ công.

Thấy Bàn Tử lại đang ngẩn người, ông mới bực bội mắng lớn.

Thành thật mà nói, khoảnh khắc né được đòn tấn công, trong lòng Lão Kim cũng một phen sợ hãi.

Nhớ lại cảnh vừa rồi, lưng ông đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nhưng phải nói, Lão Kim đi theo lối đánh bỉ ổi.

Sau khi lăn một vòng trên đất, ông trực tiếp đến sau lưng Nộ Diễm La Cẩu.

Lão Kim không nói hai lời, trực tiếp vươn tay ra sau, nhắm thẳng vào mông Nộ Diễm La Cẩu mà đâm tới.

Xem ra, Lão Kim định dùng Hộ Long Đao tặng cho Nộ Diễm La Cẩu một chiêu "Thiên Niên Sát" đây mà.

Sở Long và những người khác đang chiến đấu ở bên cạnh, lúc này tự nhiên cũng thấy được cách chiến đấu này của Lão Kim.

Nhìn khoảnh khắc Hộ Long Đao đâm vào mông Nộ Diễm La Cẩu, Sở Long và những người khác đều không khỏi rùng mình một cái, bất giác tưởng tượng ra, nửa thân dưới đều có cảm giác thắt lại.

Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú càng không nhịn được mà quay mặt đi, hình ảnh đó quá "mỹ lệ", Ngô Thiên Chân cảm thấy mình còn nhỏ tuổi, không thích hợp xem loại hình ảnh đó.

"Mẹ nó, lão già này cũng ác thật." Bàn Tử lúc này không nhịn

được mà nuốt nước bọt ừng ực, nói chuyện cũng không khỏi rùng mình.

Lúc này trong lòng Bàn Tử đã hoàn toàn liệt Lão Kim vào danh sách nhân vật nguy hiểm, cảm thấy gã này thực sự quá nguy hiểm, sau này tốt nhất nên ít chọc vào.

Thế nhưng, điều khiến mọi người không ngờ tới là, khi Hộ Long Đao đâm vào mông Nộ Diễm La Cẩu, lại không hề phát ra tiếng "phập" của dao đâm vào thịt, chỉ có tiếng "cạch".

Lão Kim kinh ngạc há hốc mồm, vạn lần không ngờ tới, với độ sắc bén của Hộ Long Đao mà nói, lại không thể phá được lớp phòng ngự trên mông Nộ Diễm La Cẩu.

Cảm giác vừa rồi giống như đâm vào một tấm sắt vậy.

"Mẹ nó, cứng vậy sao?" Lão Kim không tin, lại hung hăng đâm thêm một cái.

Có thể cảm nhận rõ ràng, sau khi bị Lão Kim đâm liên tiếp hai cái, cơ thể Nộ Diễm La Cẩu cũng run lên dữ dội.

Nộ Diễm La Cẩu tức giận gầm lên.

Lúc này, Nộ Diễm La Cẩu có cảm giác như bị sỉ nhục từ tận sâu trong linh hồn, đột ngột quay đầu lại, khi nhìn Lão Kim, đôi mắt nó gần như muốn trợn lồi ra khỏi hốc mắt vì quá tức giận.

Lão Kim cười gượng: "Ài da, xin lỗi, nhất thời lỡ tay." Trông bộ dạng, giống như một học sinh tiểu học làm sai chuyện vậy.

Nhưng lời nói tuy vậy, tay Lão Kim lại không hề nương nhẹ chút nào.

Hộ Long Đao trở tay, hung hăng chém ngược lên hạ bộ của Nộ Diễm La Cẩu.

“Gầm!” Một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa vang lên.

Sở Long và tất cả những người đàn ông có mặt tại hiện trường đều không khỏi giật giật mí mắt.

Nhát chém vừa rồi của Lão Kim quá tàn bạo, hoàn toàn muốn biến Nộ Diễm La Cẩu thành Nộ Diễm “thái giám” đây mà.

Giết người diệt tâm, nhát chém đó khiến Sở Long và những người khác đều có cảm giác lạnh sống lưng.

Ngô Thiên Chân không khỏi rùng mình, hít một hơi khí lạnh: “Quả nhiên chỉ có đàn ông mới biết thủ đoạn tốt nhất để đối phó đàn ông, Lão Kim cũng quá ác độc rồi.” Nói xong, Ngô Thiên Chân bất giác nhìn về phía Bàn Tử.

Thời gian qua Bàn Tử thường xuyên nói chuyện tào lao với Lão Kim, có lúc còn đi “bắt nạt” Lão Kim.

Nếu là trước kia, Ngô Thiên Chân cũng chỉ coi đó là một trò đùa, nhưng bây giờ...

Ngô Thiên Chân có chút lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử.

Chương 309

Lúc này Bàn Tử đang đứng ngây như phỗng tại chỗ.

Tất cả những chuyện vừa rồi nói thì dài, nhưng thực tế cũng chỉ xảy ra trong vòng chưa đầy mười giây.

Bàn Tử vốn định xách dao đi viện trợ Lão Kim, nhưng lại không ngờ thấy được một cảnh tượng khiến gã kinh ngạc đến ngẩn người.

Lúc này Bàn Tử gần như đã hóa đá.

"Chết!" Một tiếng gầm khàn khàn vang lên.

Lão Kim chưa kịp né tránh, kết quả bị Nộ Diễm La Cẩu một quyền đấm vào ngực.

Lực của cú đấm đó vô cùng mạnh mẽ.

Lão Kim trực tiếp phun ra máu tươi, lăn trên đất khoảng năm sáu mét, đầu óc quay cuồng.

Nộ Diễm La Cẩu nhặt thanh Hộ Long Đao trên đất lên, mang tính trả thù mà hung hăng ném về phía Lão Kim.

Trong chớp mắt, Lão Kim làm sao có thể bò dậy được?

Cú đấm vừa rồi gần như đã muốn chấn nát tim của ông, lúc này ông cảm thấy ngực đau dữ dội, thậm chí hô hấp cũng có chút khó khăn.

Lão Kim cố gắng mở mắt ra, chỉ tiếc là lúc này trước mắt ông đều tối sầm, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

"Chết tiệt!" Lúc này Bàn Tử đến cứu viện đã không thể kịp nữa rồi.

Trong khoảnh khắc chí mạng đó, một bóng người đột nhiên xuất

hiện trước mặt Lão Kim.

Kèm theo một tiếng ma sát chói tai, thanh Hộ Long Đao cuối cùng đã bị chặn lại.

"Chủ... chủ nhân?" Lão Kim hung hăng dụi dụi mắt, kinh ngạc nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một người đàn ông thân hình vạm vỡ, như một người khổng lồ chống trời.

Nơi Lão Kim bị đánh bay cách Sở Long không xa, vì thế lúc này Sở Long mới có thể miễn cưỡng xông đến giúp đỡ, nếu không, cho dù thực lực của Sở Long có nghịch thiên, cũng không thể xuất hiện kịp thời.

"Gầm!" Nộ Diễm La Cẩu tức giận, nhanh chóng xông tới, chỉ có điều lúc này Bàn Tử lại xông đến sau lưng nó.

Dù Bàn Tử thân hình vạm vỡ, nhưng hành động lại vô cùng linh hoạt.

Bàn Tử bất chợt nhảy lên, đem toàn bộ hơn hai trăm cân mỡ đè lên người Nộ Diễm La Cẩu.

Nộ Diễm La Cẩu rõ ràng không ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, lập tức lảo đảo, trực tiếp bị Bàn Tử húc ngã xuống đất.

Nộ Diễm La Cẩu tức giận gào thét, muốn giãy giụa đứng dậy từ dưới đất, nhưng kết quả lúc này một thanh đao lại hung hăng chém vào gáy nó.

"Mẹ kiếp, không đứt?" Bàn Tử trực tiếp đứng trên lưng Nộ Diễm La Cẩu, hai tay nắm lấy Hộ Long Đao, như một người đốn củi, không ngừng chém Hộ Long Đao vào cổ Nộ Diễm La Cẩu.

Dù Nộ Diễm La Cẩu phòng ngự mạnh mẽ, nhưng bị người ta chém như vậy, phòng ngự mạnh đến đâu cũng phải bị phá.

Lúc này, trên cổ Nộ Diễm La Cẩu đã bị chém ra một vết rách, từng luồng dịch nhầy màu xanh đậm từ cổ Nộ Diễm La Cẩu chảy ra.

Nếu Nộ Diễm La Cẩu cứ ngoan ngoãn nằm trên đất để Bàn Tử chém, có lẽ vài phút sau, Nộ Diễm La Cẩu cũng sẽ bị Bàn Tử chém chết.

Chỉ tiếc là, Nộ Diễm La Cẩu sao có thể nghe lời như vậy.

Dưới sự giãy giụa kịch liệt không ngừng, cuối cùng Nộ Diễm La Cẩu cũng thoát khỏi sự trói buộc của Bàn Tử, trực tiếp hất bay Bàn Tử ra khỏi người mình.

"Chết!" Chỉ có điều rõ ràng hành động vừa rồi của Bàn Tử so với sự sỉ nhục mà Lão Kim gây ra cho nó, thực sự chỉ là chuyện vặt.

Sau khi hất bay Bàn Tử, Nộ Diễm La Cẩu cũng không nhân cơ hội truy kích Bàn Tử, mà quay người cầm Kim Cương Chử xông về phía Lão Kim.

Chương 310

Phải biết rằng, Sở Long vừa rồi đang đối phó với tên Sân kia.

Có thể nói từ đầu, Sở Long đã kéo chặt sự thù hận của Sân.

Vì thế khi anh xông đến trước mặt Lão Kim để bảo vệ ông, Sân tự nhiên cũng xông tới.

Nếu nói Nộ Diễm La Cẩu là một tấm khiên thịt, vậy thì tên Sân này hoàn toàn thuộc về nghề nghiệp tấn công tầm xa.

Xiềng xích trên người Sân lúc này được múa may vù vù, xa xa nhìn lại như một cánh quạt xoắn ốc.

Hắn đột nhiên ném xiềng xích ra, xiềng xích như một đoàn tàu cao tốc, hung hăng lao về phía Sở Long, thế công đó còn mạnh hơn Kim Cương Chử rất nhiều.

Nhưng Sở Long cũng không phải dạng vừa.

Sự suy yếu của anh chỉ là do sử dụng sức mạnh của Hiên Viên Kiếm trong cơ thể mà thôi, nhưng sức mạnh của nhục thân thuộc về chính anh, lúc này không hề mất đi bao nhiêu.

Đặc biệt là sau mấy lần huyết mạch được nâng cấp, nhục thân của Sở Long cũng đã đạt đến một tầm cao cực mạnh.

Thấy xiềng xích sắp lao tới trước mặt, cơ thể Sở Long lập tức nghiêng mình một cái, trực tiếp né được đòn tấn công của đối phương.

Đồng thời hai tay Sở Long nắm chặt Thanh Hồng Kiếm, đột ngột đâm về phía xiềng xích, Thanh Hồng Kiếm lập tức đâm vào giữa các mắt xích.

“Hây!” Sở Long hét lớn một tiếng, chỉ thấy cơ bắp trên tay anh toàn bộ nổi lên, rắn chắc như đá, cho người ta một cảm giác sức mạnh vô cùng.

Thanh Hồng Kiếm dùng sức kéo một cái, sợi xiềng xích vốn bá đạo vô cùng trực tiếp bị Sở Long kéo đi, ngay cả tên Sân kia cũng lảo đảo, bị Sở Long kéo ngã xuống đất.

“Chủ nhân cẩn thận!” Lão Kim lúc này đã hồi phục lại một chút, khi mở mắt ra thì thấy Nộ Diễm La Cẩu kia đã xông đến sau lưng Sở Long.

Lão Kim sợ Sở Long sẽ gặp nguy hiểm, không nhịn được mà hét lớn.

Nộ Diễm La Cẩu tuy mạnh, nhưng Sở Long lại không hề sợ hãi.

Sở Long lập tức nắm lấy sợi xích đồng trên đất, nghênh đón Nộ Diễm La Cẩu xông tới.

Rõ ràng Nộ Diễm La Cẩu không ngờ, Sở Long lúc này lại có thể “tự chui đầu vào lưới” như vậy.

Dĩ nhiên, hành động này cũng khiến Nộ Diễm La Cẩu cảm thấy vô cùng tức giận, trong mắt nó, Sở Long đang coi thường nó.

Đặc biệt là vừa rồi Sở Long lại bảo vệ tên khốn dám sỉ nhục nó, Nộ Diễm La Cẩu tự nhiên không thể tha cho Sở Long.

“Gầm!” Kim Cương Chử đó hung hăng đập về phía Sở Long, nhưng kết quả là cơ thể Sở Long lúc này lại linh hoạt như một con lươn, nhẹ nhàng né được đòn tấn công của Kim Cương Chử.

Kim Cương Chử nặng, khiến đòn tấn công của Nộ Diễm La Cẩu rõ ràng thiếu đi một chút cơ động.

Sở Long sau khi né được đòn tấn công của Kim Cương Chử, đột

ngột tung người nhảy lên, trực tiếp nắm lấy sợi xích sắt thô to đó lao lên lưng Nộ Diễm La Cẩu, đồng thời sợi xích đó trực tiếp vòng qua cổ Nộ Diễm La Cẩu.

Hai tay Sở Long nắm lấy hai đầu sợi xích, cánh tay không ngừng dùng sức.

Có thể thấy rõ, lúc này cổ của Nộ Diễm La Cẩu đã biến thành một màu đen kịt, giống như có máu đen không ngừng xông lên đầu nó.

Nộ Diễm La Cẩu không ngừng giãy giụa, thậm chí còn muốn dùng Kim Cương Chử đập về phía sau lưng mình, chỉ tiếc là Sở Long quá linh hoạt.

Kim Cương Chử cùng lắm cũng chỉ mang đến cho anh những va chạm đau đớn mà thôi, nhưng cuối cùng vẫn không thể đuổi được Sở Long trên lưng đi.

Tất cả xảy ra rất nhanh.

Lúc này, tên Sân kia cũng miễn cưỡng đứng dậy từ dưới đất.

Có lẽ là do quá tức giận, vũ khí của mình lại bị Sở Long cướp mất, Sân thậm chí không thèm nhìn, trực tiếp túm lấy đoạn xích trong tay mình, đột ngột kéo mạnh.

Sở Long thấy cảnh này, lập tức hai tay nắm chặt nửa đoạn xích còn lại.

Chương 311

Dưới sự vặn xoắn mạnh mẽ của hai luồng sức mạnh, trên cổ Nộ Diễm La Cẩu vang lên những tiếng "rắc rắc".

Bị xiềng xích trói buộc, cổ Nộ Diễm La Cẩu lõm sâu vào trong.

Nếu đổi lại là "người", lúc này không nghi ngờ gì chắc chắn sẽ chết, chỉ tiếc Nộ Diễm La Cẩu rõ ràng là vật chết.

Nếu không chặt đầu gã này xuống hoàn toàn, thì không thể giết được nó.

"Gầm!" Nộ Diễm La Cẩu tức giận gào thét, rõ ràng không ngờ lúc này lại bị đồng đội heo chơi khăm cho một vố.

Cánh tay thô to của nó dùng sức túm lấy sợi xích, mạnh mẽ kéo một cái, trực tiếp kéo tên Sân kia lảo đảo, mới khiến sợi xích trở nên lỏng ra.

Chỉ có điều chưa kịp gỡ sợi xích ra khỏi cổ, Sở Long đã rời khỏi người nó.

Sở Long một tay cầm Thanh Hồng Kiếm, trực tiếp rạch lòng bàn tay mình, đem toàn bộ máu tươi bôi lên Thanh Hồng Kiếm.

"Giết!" Sở Long lập tức vung kiếm.

Vốn dĩ Thanh Hồng Kiếm đã vô cùng sắc bén, lúc này lại phối hợp với máu quý của Sở Long, uy lực của Thanh Hồng Kiếm tự nhiên tăng lên không ít.

Vốn dĩ Lão Kim và Bàn Tử làm thế nào cũng không thể chém thương được Nộ Diễm La Cẩu, lại bị Sở Long một kiếm rạch ra một vết thương khổng lồ trên lưng.

Vết thương phẳng lì vô cùng, thậm chí có thể qua vết thương đó nhìn thấy rõ xương cốt dưới da thịt của Nộ Diễm La Cẩu.

Từng luồng dịch nhầy màu xanh đậm chảy ra, đau đến nỗi Nộ Diễm La Cẩu điên cuồng gào thét.

Mặc dù là vật chết, nhưng lại cũng biết đau, điều này thực sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Biến đau thương thành sức mạnh, Nộ Diễm La Cẩu đột ngột quay người, Kim Cương Chử được múa may như một cánh quạt xoắn ốc hung hăng đập về phía Sở Long.

Nếu bị đập trúng, Sở Long e rằng cũng phải gãy xương.

"Anh Long mau chạy!" Bàn Tử vội vàng hét lớn, lúc này gã miễn cưỡng bò dậy từ dưới đất, xông về phía Sở Long.

Còn A Ninh và Kinh Hồng, cũng nhìn thấy một cảnh kinh tâm động phách.

Sở Long lúc này cách Nộ Diễm La Cẩu và Kim Cương Chử quá gần, gần như đã đến mức không thể né tránh.

Thực ra lúc này Sở Long căn bản không có ý định chạy trốn.

Ngay lúc đó, anh lập tức thò tay vào không gian tùy thân, trực tiếp lấy ra nửa đoạn Hắc Kim Cổ Đao.

Sở Long tay trái cầm Hắc Kim Cổ Đao, tay phải cầm Thanh Hồng Kiếm.

Sở Long tay trái cầm đao, đột ngột đập vào thế công như cánh quạt xoắn ốc kia.

"Keng!" Kèm theo một tiếng va chạm chói tai, Sở Long cảm giác cơ thể mình sắp bị luồng sức mạnh xoắn vặn đó hất bay ra ngoài, Hắc Kim Cổ Đao càng bị Kim Cương Chử va vào, trực tiếp bị đánh bay đi.

Nhưng từ đầu đến cuối, Sở Long vẫn luôn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, căn bản không có ý định buông tay.

Dựa vào lực phản chấn sinh ra khi Hắc Kim Cổ Đao va chạm với Kim Cương Chử, cả cơ thể Sở Long bị hất bay lên không trung.

Nhưng lúc này anh lại không hề mất đi sự kiểm soát đối với cơ thể.

Dựa vào luồng lực đó, cơ thể Sở Long đột ngột xoay một vòng trên không, Thanh Hồng Kiếm trong tay như một dải lụa bảy màu lại lần nữa đập xuống.

"Keng!" Dưới một lần va chạm nữa, vòng xoay của Kim Cương Chử đã bị chặn lại hoàn toàn.

Bị một kiếm từ trên không của Sở Long, cơ thể Nộ Diễm La Cẩu cũng liên tục lùi lại mấy bước.

Sở Long một cú lộn nhào đáp xuống đất, lập tức xông ra ngoài.

Chương 312

Một khắc này, bất kể là Hắc Kim Cổ Đao hay Thanh Hồng Kiếm, đều được anh vung lên vù vù, dáng vẻ đó trông như đã học được thuật Tả Hữu Hỗ Bác của Chu Bá Thông trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Tay trái đao pháp, tay phải kiếm pháp, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Dưới sự tấn công giao thoa của đao và kiếm, uy thế của Sở Long nhất thời đã đạt đến đỉnh cao.

Thực ra vốn dĩ lúc này tên Sân kia định giúp đỡ, nhưng lại bị Lão Kim và Bàn Tử hai người chặn lại.

Vừa rồi xiềng xích bị Nộ Diễm La Cẩu kéo một cái tuột khỏi tay bay ra ngoài, vì thế Sân không có vũ khí cùng lắm cũng chỉ là một người phòng ngự mạnh mà thôi.

Lúc này Lão Kim tuy cơ thể suy yếu, cảm giác toàn thân đều đang run rẩy, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng sự khó chịu của cơ thể, phối hợp với Bàn Tử.

Với tình trạng cơ thể hiện tại mà nói, làm chủ công rõ ràng là không thể, nhưng ở bên cạnh làm phụ trợ, không ngừng quấy nhiễu tên Sân này, Lão Kim vẫn có thể làm được.

Dưới sự phối hợp ăn ý của hai người, tên Sân kia cũng liên tục bị hai người ép lùi lại.

Thực ra vốn dĩ lúc chiến đấu, Sở Long đối phương là Si, nhưng sau đó suy nghĩ lại, so với hai con quái vật kia, sức chiến đấu của Si thực ra yếu hơn một chút, vì thế anh giao Si cho A Ninh.

A Ninh, Kinh Hồng và Tiểu Ca lúc này gần như sắp giết được Si

rồi.

Vốn dĩ thân hình rất ngưng thực của Si, bây giờ cơ thể đã bắt đầu mờ đi, một bộ dạng tùy thời đều có thể tan biến.

Có thể nói từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, bên A Ninh là bên an toàn và thuận lợi nhất.

Sức mạnh của Si quả thực mạnh, chủ yếu là vì gã này biết bay lượn, tốc độ đó càng nhanh đến mức kỳ lạ.

Nếu đổi lại là Bàn Tử và Lão Kim, có lẽ khoảnh khắc gặp Si, đã bị Si làm cho chóng mặt, khắp nơi đều chật vật.

Nhưng tiếc là, lần này nó lại gặp phải Tiểu Ca.

Trong lần chạm mặt đầu tiên, Tiểu Ca đã trực tiếp bôi máu tươi của mình lên người Si, khiến sức mạnh của Si suy yếu đi không ít.

Mặc dù quỷ tà không có thân thể thực chất, nhưng vũ khí của A Ninh và Kinh Hồng bây giờ đều đã dính máu tươi của Tiểu Ca, khiến vũ khí của họ có được một loại sức mạnh có thể tấn công quỷ tà.

Lúc này Si đột ngột xông về phía A Ninh, kết quả Kim Cương Tán của A Ninh như một cây búa hung hăng đập tới.

Si né tránh không kịp, vai bị đập trúng một cái, đau đến nỗi Si trợn mắt gào lớn.

Chỉ có điều Si bây giờ cũng vô cùng uất ức, không dám dừng lại mà vội vàng bỏ chạy, vì nó thấy rõ, Kinh Hồng đang xông về phía mình.

Si bây giờ chỉ lo đối phó với A Ninh và Kinh Hồng, muốn né tránh đòn hợp công của hai người, nhưng kết quả lại quên mất một Tiểu Ca còn mạnh hơn.

Tiểu Ca nhanh chóng chặn đường lui của Si, Hắc Kim Cổ Đao đột

ngột vung ra.

Có lẽ cảm nhận được lưỡi đao sau lưng, cơ thể Si vội vàng nghiêng sang một bên, mới miễn cưỡng né được đòn tấn công của Tiểu Ca, chỉ có điều vai của Si đã bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng.

Si tuy là quỷ hồn, nhưng lúc này A Ninh cũng kinh ngạc nhìn thấy, cánh tay phải của Si đã bị Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém đứt.

"Anh Long, Tiểu Ca, chúng ta thi đấu xem ai có thể là người đầu tiên giết được đám quái vật này." Chính lúc này, giọng nói phấn khích của Bàn Tử vang lên.

Trong khoảnh khắc Tiểu Ca chém đứt cánh tay của Si, Bàn Tử cũng trực tiếp một đao, chém đứt cánh tay của Sân.

Si vì là quỷ mị, nên cho dù cánh tay bị đứt, cũng sẽ không có máu tươi hay dịch nhầy nào phun ra, nhưng Sân thì khác.

Dù bây giờ là vật chết, nhưng dù sao cũng có thực thể.

Khoảnh khắc cánh tay nó bị chém đứt, từng luồng dịch nhầy màu xanh đậm như đài phun nước phun ra.

Dĩ nhiên, Bàn Tử và Lão Kim sở dĩ bây giờ có thể làm thương Sân, đó cũng là nhờ Sở Long.

Vừa rồi lúc chiến đấu, Sở Long cũng đã bôi máu tươi của mình lên Hộ Long Đao của hai người.

Chương 313

Chất lượng máu tươi của Sở Long còn cao hơn Tiểu Ca không ít, vì thế, bây giờ muốn chém giết Sân này, tuyệt đối sẽ không quá khó khăn.

Sân đau đớn hét lớn, lúc này Sân và Si, cũng chỉ còn nước né tránh mà thôi.

Bàn Tử trong lúc chiến đấu, liếc nhìn về phía Sở Long, kết quả thấy Sở Long lúc này tuy vẫn luôn áp đảo Nộ Diễm La Cẩu, nhưng Nộ Diễm La Cẩu cũng chỉ có một vết thương sâu trên lưng mà thôi, những chỗ khác không có thương tích.

"Anh Long, nếu không cố gắng hơn nữa, là thua đó nha." Bàn Tử lúc này cười lớn một tiếng.

Dĩ nhiên, lời nói này cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi, không phải thực sự đang mỉa mai Sở Long.

Dù sao trong lòng Bàn Tử cũng rõ, nếu không có máu của Sở Long, muốn chém đứt cánh tay của Sân tuyệt đối là chuyện không thể.

Sở Long nghe vậy, liền cười.

"Được, vậy tôi giải quyết nhanh gọn gã này trước, sau đó sẽ giúp các cậu." Sở Long "ha ha" cười một tiếng.

Lúc này Sở Long không hề coi Nộ Diễm La Cẩu ra gì.

Cùng với tiếng hô của anh vang lên, đòn tấn công của anh lại nhanh hơn gấp mấy lần.

Sự biến đổi đột ngột này thực sự đã dọa Nộ Diễm La Cẩu sợ hãi.

Phải biết rằng vừa rồi nó còn có thể liên tục đỡ được các đòn tấn

công của Sở Long, nhưng bây giờ thì sao?

Tốc độ tấn công của Sở Long đột nhiên nhanh đến mức khiến nó có chút luống cuống tay chân.

Nó nhanh chóng múa Kim Cương Chử, muốn chặn các đòn tấn công từ đao kiếm của Sở Long.

Nhưng tốc độ tấn công của Sở Long quá nhanh, các đòn tấn công của anh gần như đã đạt đến mức độ "không lỗ nào không vào".

Từ lúc Bàn Tử nói xong đến giờ cũng chỉ mới một phút trôi qua, nhưng trên người Nộ Diễm La Cẩu đã có thêm mấy chục vết thương sâu thấy cả xương.

Sở Long lúc này đã toàn lực ra tay.

Vết thương sau lưng của Nộ Diễm La Cẩu rõ ràng đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến nó, ít nhất là bây giờ về phương diện hành động, đã khiến nó chậm đi không ít.

Nếu không, với thực lực của Nộ Diễm La Cẩu vừa rồi, cũng không đến nỗi bị Sở Long tạo ra nhiều vết thương như vậy.

Nộ Diễm La Cẩu tức giận gào thét, một khắc này không còn quan tâm gì nữa, trực tiếp đập Kim Cương Chử ra, kết quả Sở Long tung người nhảy lên.

Khả năng bật nhảy của anh vô cùng mạnh, giống như thi triển Thang Mây Tung của phái Võ Đang trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Một cú lộn nhào ra sau lưng Nộ Diễm La Cẩu, Sở Long trực tiếp thò tay vào vết thương vừa chém ra trên lưng Nộ Diễm La Cẩu.

Tay phải Sở Long đột ngột kéo một cái, chỉ nghe tiếng "rắc" một tiếng, cả cột sống của Nộ Diễm La Cẩu đã bị Sở Long kéo đứt lìa.

Cơ thể Nộ Diễm La Cẩu như mất đi chỗ dựa, trực tiếp mềm nhũn

ngã xuống đất.

“Kết thúc!” Sở Long một bộ dạng ung dung, ném khúc xương trong tay xuống đất, đồng thời ngồi xổm xuống đất, chùi sạch dịch nhầy màu xanh đậm trên lòng bàn tay vào người Nộ Diễm La Cẩu.

Lúc này Bàn Tử đang một lòng một dạ tấn công Sân và Si, kết quả nghe thấy tiếng của Sở Long.

Bàn Tử và những người khác đều lảo đảo.

Mấy người lần lượt quay đầu nhìn Sở Long, trong lòng bất lực, vừa rồi cũng chỉ hơi nghiêm túc một chút, không chú ý đến Sở Long.

Nhưng kết quả chỉ trong một lúc như vậy, Sở Long lại giết được con Nộ Diễm La Cẩu vừa rồi.

Nhìn khúc xương lòi ra từ vết thương đó, Bàn Tử và những người khác đều rùng mình, lúc này mấy người tự nhiên hiểu Sở Long đã làm gì.

“Trời ạ, giết...

Chương 314

giết xác sống mà cũng làm được như vậy sao?

Anh Long, anh đã làm mới phương pháp giết xác sống rồi đó." Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng, nhưng lúc này Sở Long không có thời gian để ý đến gã.

Sở Long nhanh chóng xông về phía Si.

Lại lần nữa thi triển pháp môn đao kiếm hỗ bác.

Phải biết rằng vốn dĩ Si đã sắp không chống đỡ nổi, bây giờ lại có Sở Long gia nhập, thế yếu của Si đã hoàn toàn lộ ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Không đến một hai phút, Si hoàn toàn bại trận, bị Thanh Hồng Kiếm của Sở Long trực tiếp chém đứt cổ, biến mất không dấu vết.

Giải quyết xong Si, Sở Long và ba người khác mới liên hợp xông về phía Sân.

Dưới sự vây đánh của mọi người, Sân cuối cùng cũng nối gót Si và Nộ Diễm La Cẩu, bị Sở Long cướp mạng, một kiếm chém bay đầu.

Sở Long một mình, liền trực tiếp hoàn thành First Blood và Triple Kill.

Sở Long đem nửa đoạn Hắc Kim Cổ Đao cất lại vào không gian tùy thân, đồng thời cũng ném sợi xích khổng lồ và Kim Cương Chử vào đó, sau đó mới cười nhìn Bàn Tử: "Bàn Tử, sao nào?

Bây giờ ai thua ai thắng?" Nghe lời Sở Long, Bàn Tử sắp khóc rồi: "Anh Long, anh không thể chơi như vậy được, anh bắt nạt người ta mà." Nhìn bộ dạng ấm ức của Bàn Tử, Lão Kim lại "ha ha" cười, "Ai

bảo Bàn Tử đi khiêu khích chủ nhân làm gì?

Dám khiêu khích thì cũng phải có kết cục như vậy rồi." Lời mỉa mai của Lão Kim lúc này khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó xử, nhưng Bàn Tử vẫn là Bàn Tử, da mặt tự nhiên không phải người bình thường có thể so bì.

Sau một thoáng khó xử, Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần.

Bàn Tử hung hăng lườm Lão Kim một cái, vừa định phản bác mấy câu, kết quả như nghĩ đến điều gì, Bàn Tử đột nhiên ngậm miệng lại.

Đặc biệt là khi thấy Lão Kim chết tiệt kia lại đang nở một nụ cười tà ác với mình, Bàn Tử càng cảm thấy toàn thân phát lạnh.

"Hửm?

Không nói nữa à?

Ha ha ha, Bàn Tử, không lẽ cậu chột dạ rồi chứ?

Thằng béo chết tiệt cũng có lúc chột dạ à." Hiếm khi thấy Bàn Tử như vậy, Lão Kim không nhịn được lại trêu chọc mấy câu.

Bàn Tử lúc này thực sự không nhịn được muốn mở miệng, nhưng kết quả khi nhìn thấy thanh Hộ Long Đao sắc bén trong tay Lão Kim, Bàn Tử không nhịn được lại nuốt nước bọt ừng ực, mới hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chọn cách lờ đi.

Hành động của Bàn Tử lúc này lọt vào mắt Sở Long, Sở Long tự nhiên thấy buồn cười.

Từ ánh mắt sợ hãi của Bàn Tử lúc này, tự nhiên hiểu được chuyện Lão Kim đối phó với Nộ Diễm La Cẩu vừa rồi, rõ ràng đã tạo ra một áp lực tâm lý nhất định cho Bàn Tử.

Bàn Tử thực sự lo lắng nếu chọc giận Lão Kim trước mặt, Lão Kim có khi nào cũng trực tiếp cho gã một dao không.

“Meo!” Lúc này Cửu Mệnh Miêu cũng từ một bên đi tới.

Dù sao trước đó Cửu Mệnh Miêu đã bị thương một chút, Sở Long tự nhiên không muốn Cửu Mệnh Miêu tiếp tục ra trận chiến đấu.

Cửu Mệnh Miêu không giống Đằng Long, Đằng Long có thể chủ động thay đổi kích thước cơ thể, vì thế lúc này bị thương đã quay về trong tay áo Kinh Hồng nghỉ ngơi.

Nhưng Cửu Mệnh Miêu lại không thể lúc Sở Long chiến đấu mà chạy vào lòng Sở Long được.

Vốn dĩ Sở Long định đưa Cửu Mệnh Miêu vào không gian tùy thân, nhưng Cửu Mệnh Miêu vô cùng có linh tính, sau khi cảm nhận được ý đồ của Sở Long, trực tiếp tỏ ra không muốn.

Bất đắc dĩ, Sở Long chỉ có thể để Cửu Mệnh Miêu chạy đến một góc bên cạnh, đồng thời lúc chiến đấu, Sở Long cũng luôn chú ý đến tình hình bên phía Cửu Mệnh Miêu.

“Bây giờ Tham, Sân, Si tôi cũng đã giết rồi, vậy tôi chắc là có thể đến gần tên Đại Tế Ti đó rồi chứ?” Bàn Tử nhíu mày nhìn về phía Đại Tế Ti lúc này đã ngừng nhảy múa.

Lúc này Đại Tế Ti như một người gỗ, đang đứng trước mặt họ nhìn chằm chằm.

Chương 315

Hai đạo ánh mắt như rắn độc càng hung hăng rơi trên người họ, tựa như muốn nuốt chửng mọi người vậy.

"Ai có dao găm, tôi thử xem có giết được gã này không." Bàn Tử véo véo mũi, một bộ dạng nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

"Tôi có." Hoắc Tú Tú một bộ dạng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, từ trong ba lô lấy ra ba con dao găm, "Nếu không đủ dùng, tôi còn..." Nhìn ba con dao găm trước mặt, Bàn Tử không nói nên lời mà đảo mắt, "Này cô em nhà họ Hoắc, cô chuẩn bị mở tiệm dao găm à?

Trên người lại mang nhiều dao như vậy." Nghe vậy, Hoắc Tú Tú lập tức phản bác một câu, "Vừa rồi ông mang cả một ba lô chuối, chuẩn bị mở tiệm chuối à?

Trước đó mang nhiều thuốc nổ như vậy, chuẩn bị mở tiệm thuốc nổ à?" Một loạt câu hỏi phản vấn của Hoắc Tú Tú khiến Bàn Tử ngơ ngác.

Mở miệng ra, cuối cùng giữ vững nguyên tắc "nam tử hán không đấu với phụ nữ", chọn cách lờ đi Hoắc Tú Tú.

"Hừ, vừa hay lấy ngươi trút giận." Bàn Tử lúc này trong lòng vô cùng uất ức.

Trước tiên bị Lão Kim làm cho bẽ mặt, bây giờ lại bị Hoắc Tú Tú làm cho bẽ mặt, cảm thấy bây giờ cần phải tìm một nơi để xả giận.

Đại Tế Ti rõ ràng đã trở thành đối tượng xả giận tốt nhất.

Bàn Tử cầm một con dao găm, cầm trong tay hơi ước lượng một chút.

Khi chuẩn bị ném dao găm ra, lại đột nhiên nghe một tiếng quát lớn vang lên từ phía trước.

“Thằng khốn, mày muốn làm gì?” Lời này tự nhiên là Đại Tế Ti hét lên.

Nhìn hành động của Bàn Tử, trong mắt Đại Tế Ti gần như sắp phun ra lửa.

Tên khốn này lại coi mình như một cái bia thịt, với thân phận của Đại Tế Ti, làm sao từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

Bàn Tử nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, “Thằng khốn?

Mày mắng ai đấy?” Bàn Tử trợn mắt, trên mặt đầy vẻ hung tợn.

“Xem ra, đồ chơi này thật sự sống rồi?” Bàn Tử vừa mở miệng nói, con dao găm trong tay đã trực tiếp bị ném ra.

Thấy con dao găm sắp chém trúng Đại Tế Ti, kết quả Đại Tế Ti chỉ di chuyển sang trái một bước, vừa vặn né được đòn tấn công của dao găm.

Bàn Tử không tin, lại ném hai con dao găm nữa ra, nhưng kết quả Đại Tế Ti đều dễ dàng hóa giải từng cái một, thực lực mạnh mẽ có thể thấy rõ.

Miệng của Bàn Tử rõ ràng rất chiêu người ghét.

Hình như từ lúc trước, Đại Tế Ti đã ghét Bàn Tử, chỉ có điều trước đó vẫn luôn bận làm lễ tế, mới lười để ý Bàn Tử, bây giờ...

Tế tự sắp thành công, Đại Tế Ti tự nhiên không chịu buông tha Bàn Tử.

“Hừ, Bàn Tử nhà ngươi ngoài lớp mỡ trên người và cái miệng có chút bản lĩnh, thực sự đánh đấm, có chút tác dụng gì?

Chút thân thủ đó không đủ cho lão phu chơi đâu.” Giọng điệu của

Đại Tế Ti tràn đầy vẻ đùa cợt.

Nghe vậy, Bàn Tử lại mở miệng mỉa mai, nhưng lại bị Sở Long ngăn lại, "Cẩn thận có bẫy." Sở Long đi lên phía trước, đi về phía Đại Tế Ti.

Nhưng mới đi được mấy bước, Đại Tế Ti liền phát ra một trận cười lớn chế giễu: "Ngươi nghĩ bây giờ có thể ngăn cản được lão phu sao?

Quỷ Môn của ta nhất định sẽ tái kiến thiên nhật." Nói xong, Đại Tế Ti đột nhiên giẫm một chân về phía trước.

Cơ quan kèm theo một loạt tiếng động cơ quan chuyển động được khởi động.

Mặt đất bằng đồng trước mặt Sở Long trực tiếp lật ra một cái hố, một tấm bia đá khổng lồ nhanh chóng từ trong hố trồi lên.

Thấy cảnh này, Sở Long và những người khác đều liên tục lùi lại mấy bước, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Cái quái gì đây?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Chương 316

Trên tấm bia đá đó vẽ đầy những đóa hoa chi chít.

Những đóa hoa này màu sắc sặc sỡ, chi chít nở trước một con sông dài.

Phải nói rằng, công lực của người vẽ bức bích họa này quả thực rất cao siêu.

Thoạt nhìn bức bích họa, trong lòng Sở Long và những người khác đều có cảm giác những đóa hoa tươi này đang đua nhau khoe sắc.

Nhưng nếu nhìn chằm chằm vào những đóa hoa tươi này, đầu óc lại có chút choáng váng.

Những đóa hoa chi chít như vô số vòng xoáy, không ngừng xoay tròn trước mặt họ.

"...Mạn Châu Sa Hoa." Lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, người nói là Tiểu Ca.

Chỉ có điều bây giờ sắc mặt Tiểu Ca có chút ngưng trọng, dường như những đóa hoa trong bích họa là một đám tiểu quỷ vậy.

"Mạn Châu Sa Hoa?" Bàn Tử gãi gãi sau gáy, "Bỉ Ngạn Hoa?

Này lão già thối, không lẽ ông nghĩ chỉ dựa vào một bức bích họa như vậy là có thể ngăn cản được tôi sao?" Đại Tế Ti không trả lời Bàn Tử, trực tiếp phát ra một loạt tiếng cười lớn dữ tợn.

Cũng không biết có phải bị tiếng cười ảnh hưởng không, Bàn Tử dường như xuất hiện ảo giác, những đóa Mạn Châu Sa Hoa trong bích họa trước mắt dường như bị gió thổi lay động, tựa như đang không ngừng rung rinh vậy.

“Nhanh, mau nhìn, bích họa... bích họa đang thay đổi.” Lúc này Ngô Thiên Chân dùng sức dụi dụi mắt, không nhịn được kinh hãi hô lên một câu như vậy.

Mọi người thấy lúc này Mạn Châu Sa Hoa trên bích họa lại biến thành từng vũng máu tươi đỏ thẫm.

Những vũng máu này không ngừng dung hợp lại với nhau, cuối cùng biến thành một khuôn mặt cười dữ tợn.

Khuôn mặt cười phối hợp với tiếng cười của Đại Tế Ti lúc này, khiến người ta trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác khó chịu.

“Mẹ nó, đồ khốn.” Bàn Tử tức giận hét lớn một tiếng, trực tiếp vớ lấy Hộ Long Đao trong tay, hung hăng đập về phía tấm bia đá trước mặt.

“Bốp” một tiếng vang lớn, Hộ Long Đao trực tiếp chém vào trong bia đá.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Khoảnh khắc Hộ Long Đao chém vào, bề mặt tấm bia đá như biến thành mặt nước, trên đó còn bắn ra không ít chất lỏng màu đỏ máu.

Nhưng những chất lỏng này lại thoát khỏi ảnh hưởng của trọng lực, trực tiếp phiêu tán ra xung quanh mọi người.

Chất lỏng không ngừng xoay tròn, cuối cùng hóa thành từng đóa Mạn Châu Sa Hoa yêu diễm sắp nhỏ giọt.

Bên cạnh những đóa Mạn Châu Sa Hoa này như có vô số tiểu quỷ níu giữ, khiến những đóa hoa tươi này vẫn không ngừng trôi nổi xung quanh, căn bản không có ý định rơi xuống.

Thấy cảnh này, Bàn Tử không nhịn được lại than thở một câu: “Mẹ nó, có cần phải thần kỳ như vậy không?

Nắp quan tài của Newton sắp không đè nổi nữa rồi.” Bàn Tử không nói nên lời.

Mọi thứ phản thường đều là yêu.

Suốt chặng đường đều gặp quá nhiều chuyện kỳ lạ cổ quái, vì thế lúc này Bàn Tử tự nhiên sẽ không lơ là cảnh giác.

Ngô Thiên Chân “ha ha” cười một tiếng, nói: “Newton ở nơi thần kỳ này, quản không được.

Hơn nữa, Bàn Tử nặng như vậy, nắp quan tài của Newton không bị đè chặt sao?

Newton có sống lại, cũng không bò ra khỏi quan tài được đâu.” “Cút!” Bàn Tử hung hăng lườm Ngô Thiên Chân một cái.

“Tôi...

Chương 317

Hửm?" Sở Long vừa mở miệng, đột nhiên thần sắc thay đổi.

Có một cảm giác huyền diệu vô cùng quen thuộc đột nhiên từ đáy lòng truyền ra.

Cảm giác này tựa như rất giống với Hiên Viên Kiếm của anh.

Sở Long vội vàng nhìn xung quanh, kinh ngạc phát hiện, cảm giác này lại từ trong bia đá truyền ra, phảng phất như trong bia đá đang cất giấu một thế giới nhỏ khác thường, có thứ gì đó đang không ngừng kêu gọi anh.

"...Vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm." Sở Long cẩn thận cảm nhận một lúc, trong lòng nảy sinh ra một ý nghĩ như vậy.

Mặc dù bây giờ sức mạnh của Hiên Viên Kiếm đã vô cùng mạnh mẽ, nhưng uy lực của Hiên Viên Kiếm không phải là bản hoàn chỉnh.

Muốn thực sự có được uy lực của bản hoàn chỉnh, phải để vỏ kiếm quy vị.

Chỉ tiếc là, trước đó Sở Long biết được từ Kinh Hồng, vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm đã bị người của Quỷ Môn mang đi.

Vốn dĩ Sở Long nghĩ rằng muốn lấy được vỏ kiếm là chuyện xa vời, nhưng lại không bao giờ ngờ tới, lúc này lại ở một nơi như vậy cảm nhận được khí tức của vỏ kiếm.

"...Chẳng lẽ để giải trừ lời nguyền, bọn họ mới mang cả vỏ kiếm đến đây?

Vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm và huyết mạch của rồng lại có liên hệ không nhỏ, chẳng lẽ vì mối liên hệ như vậy, bọn họ mới dùng vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm làm một khâu để giải khai lời nguyền huyết

mạch?" Sở Long dù sao cũng không phải người của Quỷ Môn, cũng không phải Đại Tế Ti, vì thế tự nhiên không rõ nguyên nhân thực sự vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm xuất hiện ở nơi này, cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình mà suy nghĩ.

Nhưng bất kể thế nào, có thể sớm lấy được vỏ kiếm, đối với Sở Long mà nói cũng là một chuyện vô cùng tốt.

"Anh Long, sao vậy?" Lúc này, giọng của Bàn Tử vang lên.

Vừa rồi lúc nói chuyện, Sở Long như bị trúng tà, lại trực tiếp đứng tại chỗ không nhúc nhích, khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ lúc này Sở Long sẽ trúng phải mánh khóe của Quỷ Môn.

"Yên tâm, tôi không sao." Trên mặt Sở Long khó nén được một nét vui mừng.

Vừa rồi chìm đắm trong niềm vui cảm nhận được sự tồn tại của vỏ kiếm, mới nhất thời có chút ngẩn người.

"Trong bia đá dường như có thứ tôi muốn, các cậu đứng sang một bên trước, tôi xem trên bia đá có cơ quan ám cách gì không." Nói xong, Sở Long đã đến trước bia đá.

Thực ra lúc này trong lòng Sở Long có một chút do dự và cảnh giác.

Dù sao vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm xuất hiện quá kỳ lạ, giống như chuyên môn đặt ở đây, đợi anh đến lấy vậy.

Rõ ràng đối với Quỷ Môn mà nói, vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm cũng là bảo bối hiếm có.

Dù có đặt ở đây, cũng nên được người ta cung phụng mới đúng, sao lại tùy tiện lấy ra như vậy?

Huống hồ tác dụng của vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm, người của Quỷ

Môn rõ ràng còn rõ hơn anh, nhưng lúc này gần vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm lại căn bản không có bất kỳ biện pháp phòng ngự nào.

Dù sao nếu đổi lại là Sở Long, lúc này nhất định sẽ bố trí không ít cơ quan trên bia đá.

"...Chẳng lẽ đây là một cái bẫy?" Đối với vấn đề này, thực ra lúc Sở Long đi đến trước bia đá, trong lòng Sở Long cũng không có một câu trả lời chắc chắn.

"Thôi kệ, đã đến thì cứ an tâm, bất kể thế nào, tôi cũng phải thử." Nói xong, Sở Long bất giác đưa tay sờ lên bia đá.

Nhưng không biết tại sao, vừa sờ vào, trước mắt Bàn Tử và những người khác đều một trận hoa mắt, cơ thể họ loạng choạng, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy.

Sở Long lúc này rõ ràng không quản được nhiều người như vậy, vì khoảnh khắc lòng bàn tay anh tiếp xúc với bia đá, bên trong bia đá lại truyền ra một tiếng khao khát cực độ.

Ngay sau đó trên bia đá lại xuất hiện một lực hút cực mạnh, trực tiếp nuốt chửng Sở Long đang đặt tay trên bia đá vào trong.

"Đây là đâu?

Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?" Sở Long không nhịn được nhíu mày, không biết tại sao, cảnh tượng hiện tại cho anh cảm giác như lại xuyên không một lần nữa.

Thế giới này tối tăm không có biên giới, bên trong cũng không có bất kỳ trọng lực nào.

Chương 318

Lúc này Sở Long như trở thành một chiếc thuyền lá, đang lênh đênh trên biển cả vô tận.

"Ai!" Ngay khi Sở Long sắp ngủ gật trong không gian tối tăm này, một tiếng động đột nhiên vang lên.

Sở Long giật mình một cái, cảm giác kỳ quái vừa rồi cũng hoàn toàn tan biến.

"Ai đó?" Sở Long cảnh giác vô cùng, vạn lần không ngờ tới, ở nơi này lại có người tồn tại.

Bị hỏi như vậy, "người" đó lại phát ra một trận cười lớn sảng khoái.

Ngay sau đó trước mặt Sở Long xuất hiện một vỏ kiếm ngưng hình rồng, điêu khắc đầy những viên châu báu lấp lánh.

Vỏ kiếm cũng như những đóa Mạn Châu Sa Hoa bên cạnh anh lúc này, không ngừng trôi nổi trên không.

Còn về hướng phát ra tiếng thở dài vừa rồi, lại không có bất kỳ "người" nào xuất hiện.

Nhưng bất kể thế nào, có thể bất ngờ lấy được vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm ở đây, đối với Sở Long mà nói là chuyện vô cùng hiếm có.

Hiên Viên Kiếm có thể dung nhập vào cơ thể, nhưng vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm lại là một ngoại lệ.

Bất kể Sở Long ra lệnh thế nào, phân phó ra sao, thứ này cũng không chịu dung nhập vào cơ thể anh.

Không còn cách nào khác, Sở Long chỉ có thể tạm thời ném vỏ

kiếm vào không gian tùy thân.

"Ha ha ha!" Sở Long không nhịn được vui mừng cười lớn, nhất thời, tảng đá lớn trong lòng cũng hoàn toàn được đặt xuống.

"Không được, nhất định phải tìm cho ra lối ra khỏi đây, đến lúc đó gặp lại tên Đại Tế Ti kia, ta sẽ cho hắn biết uy lực của Hiên Viên Kiếm và vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm." Thực ra khi Sở Long thấy "vỏ kiếm Hiên Viên Kiếm", Bàn Tử và những người khác cũng đều thấy được thứ mình muốn.

"Ha ha ha, tiền, đều là tiền cả.

Chủ nhân mộ huyệt này thật sự quá đỉnh, quá có tâm rồi.

Biết tôi là người của thế kỷ 21 dùng tiền giấy, lại trực tiếp giấu nhiều tiền nhân dân tệ như vậy trong cổ mộ...

Quá đỉnh rồi, ha ha ha." Bây giờ Bàn Tử trực tiếp nằm bò trên đất, hai tay không ngừng cào về bốn phương tám hướng, miệng còn không ngừng lẩm bẩm "tiền", dáng vẻ đó trông như trên đất đều chất đầy tiền tài vậy.

"Đâu có tiền?

Sao tôi lại thấy một đống văn vật vậy?

Ha ha ha, nhiều văn vật như vậy nếu có thể mang ra ngoài, nhất định có thể chấn động cả thế giới." Không giống Bàn Tử, lúc này Ngô Thiên Chân tuy cũng phấn khích, nhưng trước mặt cậu đều là văn vật, không có bất kỳ tiền tài nào tồn tại.

Ngô Thiên Chân lúc thì chạy sang một bên ngồi xổm xuống, tiến hành đo lường, lúc thì lại xông sang bên kia, tò mò ngắm nghía những văn vật này.

Những văn vật này đại khái có thể suy đoán niên đại, là thời

Đường Tống.

Phát hiện như vậy, càng khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy vô cùng vui mừng.

Lúc này Bàn Tử và Ngô Thiên Chân hai người đột nhiên như bị điên, đứng tại chỗ cười lớn.

“Anh... anh muốn làm gì?

A!” Hoắc Tú Tú lúc này kinh ngạc nhìn Sở Long đi đến trước mặt mình, nơi cô ở cũng đã hoàn toàn thay đổi, đến trước một biệt thự lớn ven biển.

Hoắc Tú Tú và Sở Long hai người, đang đứng trước một chiếc giường lớn.

Ngay sau đó, chỉ nghe Sở Long một trận hưng phấn hét lên, trực tiếp đè Hoắc Tú Tú xuống giường.

Cũng may là bây giờ đại bộ phận người đều vô cùng im lặng, nếu không, nếu để người ngoài nghe thấy âm thanh này, có lẽ sẽ nghĩ bậy.

Chương 319

Đặc biệt là lúc này, khuôn mặt của Hoắc Tú Tú đã đỏ bừng.

Giống như Hoắc Tú Tú, lúc này trước mặt Lão Kim cũng xuất hiện hình bóng của Sở Long.

Sở Long đi đến trước mặt Lão Kim, đưa tay vỗ vai Lão Kim, sau đó nói: "Ừm, Lão Kim, sau này đến nhà ta làm quản gia cho ta được rồi, có đồng ý không?

Đãi ngộ tự nhiên cứ yên tâm." Phải biết rằng Lão Kim ngưỡng mộ nhất là Sở Long, bây giờ Sở Long lại chủ động mời ông trở thành quản gia trong nhà.

Đối với Lão Kim mà nói, đó là Sở Long coi trọng ông, Lão Kim sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy.

"Ừm, tôi đồng ý, tôi đồng ý." Nói xong, Lão Kim không nhịn được "khà khà" cười lớn, dáng vẻ đó trông như đã bước lên đỉnh cao của cuộc đời vậy.

"Ba... mẹ, sao... hai người lại ở đây?" Bên phía A Ninh cũng truyền ra tiếng động.

Lúc này trong mắt A Ninh, cô lại xuất hiện ở bờ biển, biển xanh trời biếc, trông vô cùng đẹp.

Và bên bờ biển có một ngôi nhà nhỏ, A Ninh nếu không nhớ lầm, đó chính là nơi ở lúc nhỏ của cô.

Lúc này có hai người đang từ từ từ trong phòng đi ra.

Hai người hiện tại đang đứng ngược nắng, nhất thời không nhìn rõ hình dáng cụ thể của hai người.

Xa xa nhìn lại, dáng vẻ trong lòng hai người như đang tắm mình trong ánh sáng thánh khiết vậy.

Mặc dù bây giờ không nhìn rõ khuôn mặt cụ thể của hai người, nhưng khoảnh khắc A Ninh nhìn thấy thân hình của hai người, một số ấn tượng tiềm ẩn sâu trong ký ức toàn bộ tuôn trào ra.

A Ninh trong lòng rõ ràng, hai người xuất hiện trước ngôi nhà nhỏ, chính là cha mẹ của cô.

Nghe thấy tiếng gọi của A Ninh, cha mẹ A Ninh từ từ mở rộng vòng tay, dường như muốn A Ninh lao vào lòng họ vậy.

"Ha ha ha, Quỷ Môn của chúng ta cuối cùng đã phục hưng trở lại." "Đây đều là công lao của chủ nhân của ta, Sở Long Long gia." Hét ra những lời này, chính là Kinh Hồng.

Lúc này Kinh Hồng nhìn thấy từng ngọn núi cao, những ngọn núi này vô cùng cao chót vót, sườn núi đều là mây mù, trông có chút tiên linh chi khí.

Bây giờ Sở Long đang ngồi cao trên một chiếc ghế rồng, bên dưới quỳ lạy, là toàn bộ môn chúng của Quỷ Môn.

Còn Kinh Hồng thì đứng bên cạnh Sở Long.

Vì bây giờ do nguyên nhân của Sở Long khiến Quỷ Môn phồn vinh trở lại, cô cảm thấy vô cùng vui mừng.

Dù là một mỹ nhân băng sơn, lúc này cũng cuối cùng không nhịn được mà cười lớn.

"Meo..." Lúc này, một tiếng mèo kêu đột nhiên vang lên.

Trong ánh mắt Cửu Mệnh Miêu xuất hiện một chút mê mang, như thể thấy được chuyện gì đó không thể tin nổi, chỉ có điều nhanh chóng tất cả đều bị Cửu Mệnh Miêu bỏ xuống.

Vì lúc này nó kinh ngạc chú ý, trước mặt lại xuất hiện con rắn nhỏ màu đỏ tên là Đằng Long.

Khoảnh khắc nhìn thấy con rắn nhỏ màu đỏ, Cửu Mệnh Miêu lập tức lại "meo u" một tiếng, trực tiếp xông đến trước mặt con rắn nhỏ màu đỏ, móng vuốt sắc bén của Cửu Mệnh Miêu trực tiếp vồ tới.

Điều khiến Cửu Mệnh Miêu cảm thấy có chút vui vẻ là, vì lúc trước tốc độ của Đằng Long vẫn luôn rất nhanh, đến mức nó cũng sắp đối phó không nổi, lúc này lại bị Cửu Mệnh Miêu một vuốt vồ trúng.

Khoảnh khắc bị vồ trúng, Đằng Long thậm chí còn không phản kháng, nằm trên đất không nhúc nhích, mặc cho Cửu Mệnh Miêu xoa nắn.

Trong cả đám, người duy nhất có thể coi là bình thường chắc chỉ có Tiểu Ca.

Lúc này, Tiểu Ca vẫn mặc bộ đồ đen quen thuộc, dù là giữa ban ngày ban mặt trông vẫn cực kỳ ngầu.

Chương 320

Tiểu Ca nhíu mày nhìn xung quanh, không hề phát hiện có cơ quan nào tồn tại.

Việc bất thường ắt có yêu quái, với tâm tính của Tiểu Ca, sao có thể lơ là cảnh giác được chứ.

Trước mặt anh, đám người Hoắc Tú Tú lại như trúng tà, ai nấy đều phá lên cười vui vẻ, hệt như nguyện vọng lớn nhất trong lòng đã thành hiện thực.

"Chết tiệt, trúng ảo thuật rồi sao?" Tiểu Ca lúc này không nhịn được thầm mắng trong lòng.

Tiểu Ca nhìn về phía Sở Long, nhưng kết quả lại phát hiện ra điều khác với đám người Kinh Hồng.

Sở Long ban đầu cũng đang cười vui vẻ, nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười đã tắt ngấm, dường như anh đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

"Chết tiệt, là ảo thuật!" Ngay khi Tiểu Ca chuẩn bị giúp Sở Long thoát khỏi ảo thuật, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Tiểu Ca cảm thấy hoa cả mắt, vì lúc đó anh chú ý thấy trong khoảnh khắc vừa rồi, trong mắt Sở Long lóe lên một tia sáng kỳ lạ không thể tả, ngay sau đó ánh mắt anh hoàn toàn trở nên trong trẻo.

Rõ ràng, dưới sự khống chế ngắn ngủi, Sở Long đã dựa vào năng lực tự chủ mạnh mẽ của mình để thoát ra khỏi ảo giác.

"...Vậy mà có thể thoát khỏi ảo thuật ta bố trí?

Không thể nào, ảo thuật này chân thật như vậy, sao có thể..." Nói đến cuối cùng, giọng của Đại Tế Ti cũng có vẻ hơi yếu đi, dù sao thì

lúc này gã đã thực sự thấy hai người mạnh nhất trong đội đã tỉnh lại.

"Chẳng lẽ các ngươi không có dục vọng sao?

Sao có thể thoát khỏi sự khống chế của bức bích họa nhanh như vậy?" Lời của Đại Tế Ti vừa thốt ra, Sở Long cũng đã hiểu rõ ngọn ngành, tất cả nguyên nhân đều nằm ở nội dung bích họa trên tấm bia đá trước mặt.

Bức bích họa có thể biến khát vọng sâu thẳm nhất trong nội tâm con người thành "hiện thực", chỉ có điều "hiện thực" này chỉ là một cách để trốn tránh cuộc sống mà thôi.

Vừa rồi trong ảo cảnh, Sở Long quả thực đã thấy được thứ mình khao khát, nhưng nó đến quá đột ngột và khó hiểu, cũng khiến Sở Long nảy sinh nghi ngờ.

Vì vậy vào thời khắc quan trọng nhất, Sở Long đã cưỡng ép xé toạc ảo cảnh hư ảo đó để trở về thực tại.

Sở Long quay đầu lại nhìn sâu vào Tiểu Ca, việc Tiểu Ca không có bất kỳ "dục vọng" nào khiến Sở Long cảm thấy kinh ngạc.

Có lẽ gã này đã sống quá lâu, đối với hầu hết mọi việc đều không còn ham muốn nữa, thứ anh ta muốn, ngay cả ảo cảnh cũng không thể tạo ra được.

Sở Long lúc này vội vàng đi đến bên A Ninh.

Thật lòng mà nói, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của A Ninh lúc này, miệng còn gọi "ba, mẹ", Sở Long nhất thời có chút không nỡ gọi cô tỉnh lại từ trong ảo cảnh.

Nhưng ảo cảnh suy cho cùng cũng là hư vô, nếu ở trong ảo cảnh quá lâu, sẽ khiến con người hoàn toàn lạc lối.

Sở Long lập tức đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người cô, muốn gọi

A Ninh tỉnh lại, nhưng kết quả là A Ninh vẫn chìm đắm không thể thoát ra.

“A Ninh?

Tỉnh lại đi A Ninh, tất cả những gì cô đang thấy đều là ảo giác, là giả.” Sở Long lớn tiếng gọi, đồng thời tay lay động cơ thể A Ninh cũng tăng thêm lực.

Chỉ có điều, lúc này dù Sở Long làm gì, A Ninh vẫn không có ý định tỉnh lại.

“Không được, gọi không tỉnh.” Tiểu Ca lúc này nhíu mày, vừa rồi anh cũng đã thử gọi Ngô Thiên Chân và những người khác, nhưng mấy người đó cũng tỏ vẻ không muốn tỉnh lại.

“Nếu thứ này do tên Đại Tế Ti kia tạo ra, vậy thì giết gã là được rồi.” Ánh mắt Sở Long trở nên lạnh lùng, anh trực tiếp rút Thanh Hồng Kiếm ra, nhanh chóng định lao về phía tên Đại Tế Ti.

Nhưng điều khiến Sở Long không ngờ tới là, khi anh đi vòng qua tấm bia đá để tìm Đại Tế Ti, khoảng cách vốn dĩ rất ngắn giữa anh và gã dường như lại bị kéo dài ra vô hạn.

Lúc này, Đại Tế Ti lại bắt đầu nhảy điệu múa kỳ quái đó.

Miệng Đại Tế Ti phát ra một tràng cười ghê rợn: “Không phá được cái Luân Hồi Đại Trận này, các ngươi tưởng có thể ra khỏi đây sao?

À phải rồi, ta nhắc nhở các ngươi, nếu không thể phá giải ảo cảnh trong vòng mười phút, bạn bè của các ngươi sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa đâu.” Nghe những lời này, tim Sở Long và Tiểu Ca đều “lộp bộp” một tiếng.

Chương 321

Vốn dĩ họ tưởng rằng sau khi tiêu diệt Tham Sân Si, Luân Hồi Đại Trận cũng đã bị phá hủy, đặc biệt là khi khoảng cách giữa họ và Đại Tế Ti dường như đã được khôi phục lại, càng khiến mọi người tin rằng Luân Hồi Đại Trận đã bị phá.

Nào ngờ, lúc này lại nhận được kết quả như vậy từ phía Đại Tế Ti.

Chuyện khoảng cách vừa rồi lại bị kéo dài ra vô hạn, khiến Sở Long nhíu chặt mày.

Rõ ràng tất cả những gì vừa xảy ra đều do tên Đại Tế Ti cố ý làm ra, mục đích là để mê hoặc họ, khiến họ tưởng rằng Luân Hồi Đại Trận đã bị phá mà lơ là cảnh giác, cuối cùng mới trúng chiêu ảo cảnh.

Sở Long đột ngột quay đầu, nhìn về phía tấm bia đá khổng lồ sau lưng: "Tiểu Ca, tôi và anh mỗi người một phía, cùng nhau phá hủy tấm bia đá này!

Sở dĩ chúng ta bị ảo giác mê hoặc, đều là do tấm bia đá này gây ra.

Nếu bia đá không còn, tôi xem gã làm sao tạo ra ảo giác được nữa." Nói đoạn, Sở Long hai tay nắm chặt Thanh Hồng Kiếm, không nói hai lời liền lao thẳng về phía tấm bia đá.

Tiểu Ca cũng đồng thời lao ra, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lúc này biến thành một chiếc búa bổ núi.

Với uy lực của Thanh Hồng Kiếm và Hắc Kim Cổ Đao, việc phá hủy một tấm bia đá như vậy cũng không phải là chuyện khó.

"Bùm!" Khoảnh khắc một đao một kiếm hung hăng va vào bia đá, bia đá chỉ phát ra một tiếng động trầm đục, chứ không hề bị hai người

chém vỡ như mong muốn, thậm chí trên bia đá còn không có một mảnh vụn nào bắn ra.

Lúc này bia đá giống như một mặt nước, mặt nước vốn tĩnh lặng không gợn sóng lập tức gợn lên từng vòng sóng lan ra, còn vũ khí của hai người thì đã lún sâu vào trong đó.

Sở Long thầm kêu "chết rồi", nhưng khi anh định rút Thanh Hồng Kiếm ra, lại phát hiện tấm bia đá đang gợn sóng như mặt nước lại xuất hiện một lực hút cực mạnh.

Dù với sức mạnh của Sở Long cũng nhất thời không thể rút Thanh Hồng Kiếm ra được.

Tình huống tương tự cũng xảy ra với Tiểu Ca.

"Ong!" Một tiếng rung động đột ngột vang lên, ngay sau đó, bia đá như biến thành một cái hố đen, một lực hút cực kỳ mạnh mẽ đột ngột truyền ra từ bia đá, gần như chỉ trong nháy mắt, Tiểu Ca và Sở Long đều bị hút vào bên trong bia đá. *** Nhưng lần này sau khi tiến vào bia đá, thứ Sở Long nhìn thấy không phải là chuôi Hiên Viên Kiếm như lúc nãy, mà trước mặt anh lúc này là một dòng sông màu vàng đang không ngừng cuộn chảy về phía trước.

Trên mặt sông, từng luồng sương mù màu vàng không ngừng bốc lên.

Nhìn thấy những làn sương mù này, Sở Long không khỏi nhíu mày.

Nếu quan sát kỹ, người ta sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng, những làn sương mù này lại ngưng tụ thành hình dạng của từng con tiểu quỷ.

Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Những con tiểu quỷ này dường như đang không ngừng giãy giụa trong dòng sông màu vàng u ám, cố gắng trườn ra khỏi dòng sông.

Nhưng dường như trong dòng sông có một sức mạnh trói buộc cường đại, sức mạnh đó khóa chặt cơ thể chúng, mặc cho chúng giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của dòng sông.

Còn ở hai bên bờ sông, lại nở đầy những đóa hoa màu đỏ máu quyến rũ mê hoặc.

Hình dạng của những đóa hoa này trông giống như móng rồng.

Lúc này, gió thổi qua, vô số đóa hoa không ngừng lay động, hệt như một biển máu đang cuộn trào trước mặt Sở Long.

"Văn Thù Sư Lợi, đạo sư hà cố, mi gian bạch hào, đại quang phổ chiếu, vũ mạn đà la, mạn châu sa hoa, chiên đàn hương phong, duyệt khả chúng tâm, dĩ thị nhân duyên, địa giai nghiêm tịnh, thử thế giới, lục chủng chấn động, thì tứ bộ chúng, hàm giai hoan hỉ, thân ý khoái nhiên, đắc vị tằng hữu." Nhìn "biển máu" trước mặt, Sở Long không nhịn được mà cất tiếng ngâm nga.

Đoạn kệ anh đang ngâm nga chính là một đoạn về "Mạn Châu Sa Hoa" trong "Pháp Hoa Kinh".

"Phật thuyết thử kinh dĩ, kết già phu tọa, nhập vu vô lượng nghĩa xứ tam muội, thân tâm bất động.

Thì thiên vũ mạn đà la hoa, ma ha mạn đà la hoa (mạn đà la hoa dữ mạn đà la bất đồng), mạn châu sa hoa, ma ha mạn châu sa hoa, tán phật thượng, cập chư đại chúng." Lúc này, trước mặt anh chính là một khung cảnh của Bỉ Ngạn Hoa, cảnh tượng giống hệt như những gì anh đã thấy trong bức bích họa trước đó.

"Chẳng lẽ mình đã tiến vào thế giới bích họa rồi?

Cũng là ảo cảnh?" Tiểu Ca nhíu mày, hỏi.

Chương 322

Sở Long nhíu mày, lúc này anh cũng không rõ tình hình cụ thể: "Bỉ Ngạn Hoa, được người ta gọi là sự dịu dàng của ác quỷ.

Tương truyền đó là một loại hoa tự nguyện đầu thai vào địa ngục, tuy bị các ma quỷ trả về, nhưng vẫn lang thang trên đường Hoàng Tuyền.

Các ma quỷ không nỡ, đồng ý cho Bỉ Ngạn Hoa nở trên đường Hoàng Tuyền, để cho những linh hồn rời khỏi nhân gian một sự chỉ dẫn và an ủi." Trong lúc nói, trên mặt Sở Long đột nhiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, anh quay đầu nhìn về phía dòng sông màu vàng đang cuộn chảy, nói: "Nếu truyền thuyết là thật, vậy con sông này chẳng phải là sông Hoàng Tuyền sao?

Còn chúng ta, là những linh hồn đang đi trên con đường Hoàng Tuyền?" Tiểu Ca cũng nhíu mày theo, anh nhìn sâu vào Sở Long, phát hiện trong thần sắc của Sở Long lúc này không có chút lo lắng nào, liền hỏi: "Tìm được cách phá giải ảo giác rồi à?" Tiểu Ca biết rằng theo lẽ thường, Sở Long nên lo lắng và căng thẳng hơn mới phải, dù sao thì A Ninh cũng đang ở trong ảo giác.

Vì vậy, vẻ mặt của Sở Long lúc này chính là minh chứng tốt nhất cho Tiểu Ca.

Sở Long chỉ tay về phía trước, từ trong lòng lấy ra một chiếc bật lửa và một cuốn sổ.

"Phương pháp thì tôi không biết có khả thi không, nhưng... hehe, từ tấm bia đá bên ngoài mà xét, sở dĩ chúng ta trúng ảo cảnh, nguyên nhân chủ yếu hẳn là đám hoa này.

Vậy thì nếu tôi đốt hết đám Mạn Châu Sa Hoa này, có lẽ ảo giác

cũng sẽ tự động bị phá vỡ." Sở Long vừa nói xong, lập tức xé mấy tờ giấy từ cuốn sổ ra, định đốt chúng.

Nhưng đúng lúc này, một cơn gió thổi qua, vừa vặn thổi tắt ngọn lửa trên bật lửa của Sở Long.

Mấy lần thử đều như vậy.

Lần này, nụ cười trên mặt Sở Long càng thêm đậm.

Anh biết mình đã đoán đúng rồi.

Cái hay khi hợp tác với Tiểu Ca là không cần nói nhiều lời vô ích.

Mọi chuyện đều không cần giải thích nhiều, Tiểu Ca có thể lập tức hiểu ra.

Điều khiến Sở Long có chút kinh ngạc là, lúc này Tiểu Ca lại lấy ra một chai rượu nhỏ từ trong ba lô.

Chai rượu nhỏ này trông giống như chai "Giang Tiểu Bạch", chỉ có điều chất lỏng bên trong lại có màu hơi vàng.

"Gì đây?" Sở Long hỏi một tiếng, nhưng ngay khoảnh khắc Tiểu Ca mở nắp chai, Sở Long đã ngửi thấy một mùi xăng nồng nặc.

"Cậu lại có cả xăng?" Sở Long cạn lời, Tiểu Ca cũng quá giỏi giấu đồ.

Trước đó cần xăng, nhưng kết quả là Tiểu Ca lại không hề lấy ra.

Nhưng nghĩ lại một chút, Sở Long cũng phản ứng lại, dù sao thì lúc đó lượng xăng cần dùng khá nhiều, cho dù lấy ra chai "Giang Tiểu Bạch" nhỏ này cũng chẳng thấm vào đâu.

Ngay khi Tiểu Ca chuẩn bị đổ hết xăng trong chai nhỏ ra, gió xung quanh cũng đã mạnh lên không ít.

Từng cơn gió mạnh thổi vào mặt, khiến Sở Long và Tiểu Ca đều

có chút khó thở.

Trong tình hình gió lớn như vậy, nếu đổ chút xăng đó ra, Sở Long cũng cảm thấy số xăng đó chưa chắc đã rắc được lên đám Mạn Châu Sa Hoa, mà ngược lại sẽ bị thổi bay xuống sông.

Không còn cách nào khác, cơn gió mà họ đang đối mặt thực sự quá lớn.

Sự cảnh giác trong lòng Sở Long lập tức tăng lên không ít.

Anh biết rằng, lúc này chắc chắn có một mối nguy hiểm không xác định đang không ngừng ngăn cản họ, không cho họ đốt cháy mảnh đất Mạn Châu Sa Hoa này, nếu không thì chuyện vừa rồi không thể giải thích rõ ràng được.

Nếu là Bàn Tử ở đây, Sở Long có lẽ sẽ hét lớn một tiếng "cẩn thận" để nhắc nhở Bàn Tử, dù sao thì Bàn Tử chưa chắc đã chú ý được điểm này.

Nhưng Tiểu Ca thì khác, Muộn Du Bình rất đáng tin cậy, Sở Long tin rằng vấn đề mà anh có thể nhận ra, Tiểu Ca cũng có thể nhận ra được.

Trong lúc gió lớn thổi, vô số Mạn Châu Sa Hoa bắt đầu cuộn trào.

Thoạt nhìn, trông như một biển máu đang cuộn sóng.

Chương 323

Những đóa Mạn Châu Sa Hoa này dường như có linh tính, biết được việc Sở Long định làm.

Sở Long thậm chí còn cảm thấy những đóa Mạn Châu Sa Hoa này đang tỏ ra cực kỳ căm ghét anh.

Đương nhiên, dưới sự thổi của gió lớn như vậy, những đóa Mạn Châu Sa Hoa này rõ ràng không thể tiếp tục đứng yên.

Bị ảnh hưởng bởi gió lớn, vô số đóa hoa Mạn Châu Sa Hoa đều bị thổi bay lên không trung.

Ngẩng đầu nhìn lên, Mạn Châu Sa Hoa như những con sóng biển không ngừng cuộn trào trên không, thoạt nhìn đã cho người ta một cảm giác vô cùng cuồng bạo.

Những đóa hoa diễm lệ đó, kết thành từng đám, dường như hóa thành một con quái vật hung ác vô cùng. *** Những đóa hoa đó hóa thành một cơn lốc xoáy khổng lồ vô tận, hung hăng lao về phía Sở Long và Tiểu Ca.

Sở Long chống chọi với gió lớn, lập tức chắn trước mặt Tiểu Ca.

Trong tay anh nắm chặt Thanh Hồng Kiếm, hung hăng chém về phía những đóa hoa đang lao xuống.

"Phá!" Kiếm quang lóe lên, cột hoa đó gần như sắp va vào Sở Long thì bị Thanh Hồng Kiếm đánh tan hoàn toàn.

Thế công vốn dĩ trông rất hung hãn, lúc này lập tức tan thành mây khói.

Những đóa hoa đó bay lượn trên không trung, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ.

Đúng lúc này, một tiếng ngâm khẽ vang lên: "Bích yên hồng vụ dạng nhân y, túc vụ thương đài thạch kính nguy.

Phong xảo giải xuy tùng thượng khúc, vũ điệp kiều tần thải kiểm biên chi.

Đồng tầm tích cảnh tư huề thủ, ám chỉ diêu sơn học họa mi.

Hảo bả thân tâm thanh tịnh xử, giác quan hà bí sự hi di." Theo tiếng ngâm thơ, gió lớn xung quanh vốn đang thổi bỗng nhiên dừng lại.

Cũng thật kỳ lạ, phải biết rằng những đóa Bỉ Ngạn Hoa vốn đã bị thổi bay đi, nhưng kết quả là lúc này, Bỉ Ngạn Hoa lại toàn bộ trở về vị trí ban đầu, như thể chưa từng bị gió lớn thổi bay.

Lúc này có một làn gió nhẹ thổi qua, những đóa Bỉ Ngạn Hoa lại khẽ lay động.

Chỉ có điều, khác với lúc đối mặt với Sở Long, những đóa Bỉ Ngạn Hoa lúc này lại cho Sở Long và Tiểu Ca cảm giác vô cùng vui mừng, như thể người thân nhất của Bỉ Ngạn Hoa đã đến.

Sở Long và Tiểu Ca lập tức quay đầu lại.

Hai người đều biết rằng, người có thể khiến Bỉ Ngạn Hoa lộ ra vẻ mặt như vậy, chắc chắn là chủ nhân của ảo cảnh bích họa đã xuất hiện.

Chỉ cần tiêu diệt người này, có lẽ ảo cảnh cũng có thể bị phá trừ hoàn toàn.

"Hai vị, hiếm khi có dịp đến nhà nô gia làm khách, sao lại có thể làm những chuyện đánh đấm giết chóc thế này?

Làm như vậy, thật khiến nô gia khó xử quá." Một giọng nói yêu kiều vang lên.

Lúc này, chỉ thấy một người phụ nữ mặc bộ sa mỏng màu đỏ, thân hình uyển chuyển động lòng người, đang từ từ đi tới từ xa.

Cơ thể người phụ nữ nhẹ nhàng vô cùng, thoạt nhìn đã cho người ta cảm giác như tiên nữ hạ phàm, trên người toát ra một khí chất siêu thoát không thuộc về hồng trần tục lụy.

Người phụ nữ tuy bước những bước sen nhỏ, nhưng hành động lại vô cùng nhanh chóng.

Vốn dĩ còn cách Sở Long mấy trăm mét, nhưng chỉ trong vài cái chớp mắt, người phụ nữ đã đến cách Sở Long không xa.

Dù cách người phụ nữ một khoảng nhất định, nhưng lúc này vẫn có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng từ trên người cô ta.

Như là chúa tể của trăm hoa, đặc biệt là dung nhan xinh đẹp kia, trăm hoa cũng phải vì thế mà hổ thẹn, không còn chỗ dung thân.

Lông mày ẩn chứa nét xuân, cười nhìn hai người, ánh mắt dường như mang một loại ma lực kỳ đặc.

Chương 324

Chỉ cần bị nhìn như vậy, Sở Long và Tiểu Ca đều có một cảm giác khí huyết trong cơ thể cuộn trào, một ngọn lửa nguyên thủy tiềm tàng sâu trong nội tâm dường như sắp bị khai quật hoàn toàn.

Sở Long và Tiểu Ca lập tức hít sâu một hơi, đè nén khí huyết đang cuộn trào trong cơ thể.

Đồng thời, Sở Long cũng cắn rách đầu lưỡi trong nháy mắt.

Khoảnh khắc máu tươi trên đầu lưỡi trào ra, đầu óc Sở Long lập tức trở nên tỉnh táo.

Lúc này nhìn lại người phụ nữ trước mặt, không còn cảm giác thoát tục không thể với tới như trước nữa.

Người phụ nữ tuy vẫn đẹp như hoa, nhưng dung nhan đó không đủ để thực sự khiến Sở Long khó tự chủ.

Rõ ràng, tất cả cảm xúc vừa rồi đều là do ảnh hưởng của ảo giác.

"Ngươi là ai?" Sở Long khẽ nhíu mày, trên người người phụ nữ này mang một cảm giác uy hiếp nhàn nhạt, khiến cả Tiểu Ca và Sở Long đều có chút cảnh giác.

Rõ ràng người phụ nữ này cũng không ngờ, Sở Long và Tiểu Ca có thể thoát khỏi ảo giác của cô ta nhanh như vậy.

Nhất thời trên mặt cô ta cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh vẻ kinh ngạc đó đã biến thành nụ cười quyến rũ động lòng người.

Trong tay người phụ nữ biến ra một chiếc quạt bồ đoàn, trên chiếc quạt bồ đoàn đó thêu một đóa Bỉ Ngạn Hoa kiều diễm.

Cô ta nhẹ nhàng đặt chiếc quạt bồ đoàn lên môi, khẽ cười một tiếng, nói: "Ở trong nhà của nô gia, chẳng lẽ đến cả chủ nhân là nô gia mà các ngươi cũng không biết sao?

Thật khiến nô gia thất vọng quá." Người phụ nữ vốn định nói tiếp, nhưng đôi môi anh đào vừa khẽ mở ra, kết quả là khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, đồng tử của cô ta cũng khẽ co lại.

Sở Long cười lạnh lùng cầm lấy Thanh Hồng Kiếm, Thanh Hồng Kiếm trên tay Sở Long khẽ rạch một đường, một dòng máu tươi chảy ra.

Sở Long bôi máu lên Thanh Hồng Kiếm, cũng thật kỳ lạ, sau khi bôi máu lên, Thanh Hồng Kiếm dường như hoàn toàn dung hợp với lưỡi kiếm.

Sở Long cầm Thanh Hồng Kiếm, múa một đường kiếm hoa, cười lạnh nói: "Không muốn nói cũng được, dù sao mục đích của ta đến đây là để giết ngươi, giải trừ ảo cảnh là được rồi." Sở Long vừa nói xong, một bước tiến lên, kiếm thế cường đại trong khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được khí huyết của Sở Long, người phụ nữ đồng thời cũng cảm nhận được một cảm giác áp bức, trên dòng máu tươi đó mang một cảm giác khiến cô ta cực kỳ chán ghét.

Đối mặt với kiếm thế dữ dội, người phụ nữ sao dám khinh suất, lập tức nghiêng người, cả người như một cơn gió bay ra.

Đồng thời, ngón tay người phụ nữ khẽ chỉ, liền có một cơn gió thổi, những đóa hoa trên mặt đất lập tức bị thổi bay, hóa thành một thanh kiếm khí ngưng tụ từ Mạn Châu Sa Hoa, hung hăng đâm về phía Sở Long.

Sở Long lập tức đưa ngang trường kiếm, chặn lại đòn tấn công

của kiếm khí hoa.

Đừng nhìn người phụ nữ chỉ tùy ý ra một đòn, nhưng lực đạo trên kiếm khí hoa lại vô cùng mạnh mẽ, đã chặn đứng thế công của Sở Long.

“Khì khì, vị tiểu ca này, sao lại vội vàng như vậy chứ, còn chưa nói chuyện với nô gia được mấy câu đã định nhào tới rồi?

Làm như vậy khiến nô gia sợ lắm đấy.” Giọng nói của người phụ nữ vẫn nhẹ nhàng động lòng người, nhưng vừa dứt lời, bàn chân ngọc nhỏ nhắn của cô ta mạnh mẽ dậm xuống đất.

“Keng!” Một tiếng động chói tai vang lên từ bên cạnh Sở Long.

Sở Long vốn định tiếp tục tấn công người phụ nữ này, nhưng kết quả là lúc này bốn phương tám hướng lại xuất hiện hàng chục đạo kiếm khí hoa.

Những đạo kiếm khí hoa này lao lên trời, sau đó lại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chém về phía anh.

Sở Long phản ứng cực nhanh, lập tức nâng trường kiếm, múa ra hàng chục đường kiếm hoa, gần như mỗi một đường kiếm hoa đều có thể thành công chặn được một đạo kiếm khí hoa.

Những đạo kiếm khí hoa đó sau khi bị chặn lại, trực tiếp hóa thành từng cánh hoa, rơi lả tả xung quanh Sở Long.

Dáng vẻ đó trông mang một vẻ yêu dị lạ thường, như thể có một mảng lớn máu tươi rơi vãi khắp nơi. *** Trong lúc Sở Long chặn những đạo kiếm khí hoa đó, Tiểu Ca cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao lao ra.

Hắc Kim Cổ Đao mang theo một thế khai sơn, hung hăng chém về phía người phụ nữ.

Chương 325

Nhưng sức mạnh của người phụ nữ lại vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao chém xuống, người phụ nữ nhẹ nhàng nâng chiếc quạt bồ đoàn lên, trực tiếp chặn được đòn tấn công bá đạo của Hắc Kim Cổ Đao.

Đương nhiên, lúc này người phụ nữ cũng không dễ chịu gì, cả người liên tiếp lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

"Ôi chao, tiểu ca, sao lại không biết thương hoa tiếc ngọc vậy chứ, nô gia dù sao cũng là Hoa Nhị Phu Nhân, cứ bắt nạt nô gia như vậy, thật sự nghĩ nô gia không có bản lĩnh sao?" Khoảnh khắc giọng nói cười cợt đó vang lên, những cánh hoa xung quanh Tiểu Ca trực tiếp hóa thành một mảng lớn kiếm khí hoa.

Những kiếm khí hoa này như một chiếc móng vuốt khổng lồ, từ bốn phương tám hướng khép lại, trực tiếp trói chặt Tiểu Ca.

May mắn là lúc này Tiểu Ca kịp thời chém ngang Hắc Kim Cổ Đao ra, vừa vặn chặn được đòn tấn công của những cánh hoa này.

Nghe Hoa Nhị Phu Nhân tự xưng, Sở Long không khỏi khẽ nhíu mày.

Nhưng lúc này không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh cầm Thanh Hồng Kiếm trực tiếp áp sát Hoa Nhị Phu Nhân.

Người sau khi chú ý đến hành động của Sở Long, lập tức cũng vung tay về phía Sở Long, một bức tường lớn hoàn toàn được cấu thành từ hoa chắn trước mặt Sở Long.

“Phá!” Sở Long quát một tiếng, Thanh Hồng Kiếm trực tiếp đập xuống.

Khoảnh khắc va chạm với bức tường hoa, tường hoa lập tức vỡ tan.

Nhưng trong lúc tiếp xúc vừa rồi, Sở Long cũng có thể cảm nhận rõ ràng, bức tường hoa này vô cùng kiên cố.

Chỉ có điều hoa ở đây thực sự quá nhiều, chỉ cần cánh hoa không bị tiêu diệt hết, dù chỉ còn lại một chút mảnh vụn cánh hoa, cũng có thể trở thành thủ đoạn tấn công của Hoa Nhị Phu Nhân này.

Giống như bây giờ, Sở Long vừa phá vỡ một bức tường hoa, kết quả là xung quanh Sở Long lại xuất hiện mấy bức tường hoa nữa, hoàn toàn vây khốn Sở Long.

“Khì khì, tiểu ca, bây giờ ngươi đang ở trong lãnh địa của ta, ngươi nghĩ có thể giết được ta sao?

Ở đây, ta chính là chúa tể của cả thế giới, ...

A!” Hoa Nhị Phu Nhân chưa nói xong, kết quả đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Trên khuôn mặt vốn kiều diễm động lòng người, đột nhiên lộ ra một vẻ đau đớn ghê rợn.

“A!” Hoa Nhị Phu Nhân hét thảm, cả cơ thể run rẩy dữ dội, đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy lúc này xung quanh đã bùng cháy dữ dội.

“Khốn kiếp, ... các ngươi dám đốt nơi này của ta? ...

A!” Trong lúc toàn bộ sự chú ý của Hoa Nhị Phu Nhân đều bị Sở Long thu hút, Tiểu Ca đã trực tiếp lấy ra chai xăng nhỏ đó, toàn bộ đổ lên đám hoa tươi, một mồi lửa đã đốt cháy đám Mạn Châu Sa Hoa này.

Lửa nhanh chóng lan rộng, Sa Hoa dường như có một mối liên hệ mật thiết nào đó với Hoa Nhị Phu Nhân.

Lửa tuy đang đốt cháy những đóa hoa tươi, nhưng Hoa Nhị Phu Nhân cũng cảm thấy đau đớn.

"Dập lửa cho ta!" Hoa Nhị Phu Nhân hét lớn, ngọn gió lớn vốn đã tan đi lúc này lại thổi tới.

Nhưng đáng tiếc là lửa đã nhanh chóng lớn lên, gió càng làm lửa cháy to hơn, thậm chí còn khiến những đóa Mạn Châu Sa Hoa ở xa hơn cũng bị đốt cháy.

"Bùm!" Một tiếng động trầm đục đột ngột vang lên từ trên người Hoa Nhị Phu Nhân, ngay sau đó, Hoa Nhị Phu Nhân cũng như bị người ta đốt cháy, bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Lúc này Hoa Nhị Phu Nhân tự thân còn khó bảo toàn, đừng nói đến việc đi dập lửa trên những đóa hoa tươi.

Sở Long và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, lập tức lao về phía Hoa Nhị Phu Nhân.

"Giết!" Thanh Hồng Kiếm của Sở Long mang theo long chi bảo huyết của anh, hung hăng chém về phía đầu của Hoa Nhị Phu Nhân.

Chương 326

Còn Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng vừa vặn trong khoảnh khắc đó, cắm vào tim của Hoa Nhị Phu Nhân.

Một dòng máu đen trực tiếp từ tim của Hoa Nhị Phu Nhân phun ra, cơ thể của Hoa Nhị Phu Nhân như thể trong khoảnh khắc bị rút cạn sức lực.

Cơ thể cô ta run lên, trực tiếp ngã xuống đất.

Trên cổ của Hoa Nhị Phu Nhân xuất hiện một vết cắt rất nhỏ, vết cắt màu đỏ máu, ngay sau đó, đầu của Hoa Nhị Phu Nhân trực tiếp từ trên cổ lăn xuống.

Sau khi Hoa Nhị Phu Nhân bị giết, tất cả cảnh vật xung quanh như cát bụi, nhanh chóng vỡ vụn, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Sở Long và Tiểu Ca chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, giây tiếp theo đã trở lại trên tế đàn đó.

"Hử? ...

Chuyện gì vậy?

Tiền của tôi đâu?" Tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử vang lên.

Sở Long nhìn về phía Bàn Tử và những người khác, phát hiện những người này bây giờ ai nấy đều kinh ngạc đứng tại chỗ, như thể đều không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, điều khiến Sở Long có chút bất ngờ là, khi anh nhìn về phía Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng, dung mạo của hai người lại trở nên đỏ ửng, như thể đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm.

"Vừa rồi các người gặp phải đều là ảo cảnh, do Hoa Nhị Phu

Nhân kia tạo ra, nhưng bây giờ Hoa Nhị Phu Nhân đó đã bị tôi và Tiểu Ca giết rồi." Sở Long thuận miệng giải thích.

Lúc này nhìn lại tấm bia đá kia, phát hiện tấm bia đá đã chi chít những vết nứt.

Những vết nứt này vô cùng dày đặc, như thể lúc này chỉ cần chạm nhẹ một cái, tấm bia đá sẽ vỡ tan.

Còn những đóa Mạn Châu Sa Hoa vốn được vẽ trên bia đá, lúc này cũng đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

"Không ngờ, các ngươi lại có thể giết được Hoa Nhị Phu Nhân đó, xem ra ta trước sau vẫn đánh giá thấp các ngươi." Sở Long có thể thoát khỏi ảo cảnh, và còn giết được Hoa Nhị Phu Nhân, việc này quả thực khiến tên Đại Tế Ti cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng Hoa Nhị Phu Nhân đó là thứ gã đã phải trả một cái giá rất lớn mới luyện chế thành công.

Nếu là lúc bình thường, Hoa Nhị Phu Nhân bị giết, chắc chắn sẽ khiến tên Đại Tế Ti cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng bây giờ... tên Đại Tế Ti lại vô cùng phấn khích mà cười lớn: "Ha ha ha, chết thì chết đi, dù sao mấy người các ngươi cũng sắp đi bồi táng cho Hoa Nhị Phu Nhân rồi." Nói đoạn, Đại Tế Ti dùng sức dậm một chân, hung hăng đạp xuống đất.

Bị một chân này đạp xuống, cả tế đàn đều bắt đầu rung chuyển dữ dội, ngay sau đó, một cỗ quan tài lại từ từ từ dưới đáy tế đàn dâng lên.

Một cỗ quan tài bằng đồng xanh, trên quan tài điêu khắc chi chít những phù văn.

Những phù văn này như từng con nòng nọc nhỏ, chỉ cần nhìn những phù văn nòng nọc này thôi, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy

lông tóc dựng đứng, một cảm giác không lành theo đó hiện lên trong lòng. *** "Quả thực rất mạnh, nếu không phải Quỷ Môn của ta đã kinh doanh ở đây nhiều năm, bố trí không ít hậu thủ mạnh mẽ, e rằng lần tế tự này đã bị phá hủy hoàn toàn rồi." Nhớ lại những gì Sở Long đã làm trên đường đi, Đại Tế Ti không khỏi thầm than trong lòng.

Thật lòng mà nói, Đại Tế Ti lúc này trong lòng vô cùng đau xót, dù sao Quỷ Môn đã bố trí ở đây nhiều năm, đã hao tốn vô số tâm huyết, nhưng bây giờ những hậu thủ được bố trí tỉ mỉ này, toàn bộ đều bị Sở Long phá hủy.

Sau này muốn làm ra nhiều thứ như vậy nữa, gần như là chuyện không thể.

Tiền bạc là chuyện nhỏ, chủ yếu là dược liệu quá khó kiếm.

Đại Tế Ti nhìn về phía cỗ quan tài bằng đồng xanh, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve quan tài.

Tuy rằng bây giờ Đại Tế Ti đang đeo mặt nạ đồng xanh, nhưng nhìn bộ dạng của Đại Tế Ti như vậy, trong lòng Sở Long và những người khác đều có một cảm giác kỳ lạ, như thể bây giờ Đại Tế Ti đang vuốt ve người yêu của mình.

"Má ơi, trong quan tài rốt cuộc chứa ai vậy?

Bộ dạng của Đại Tế Ti bây giờ biến thái quá." Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc.

Chương 327

Sau khi thoát ra khỏi ảo giác, anh ta đã thử tiếp tục lao về phía Đại Tế Ti, nhưng gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, Đại Tế Ti tuy ở ngay trước mặt, nhưng Sở Long lại không cách nào đến được trước mặt gã.

Sở Long thầm tính toán, lúc này khoảng cách đến khi tế tự thực sự kết thúc, cũng chỉ còn khoảng một hai phút nữa.

"Là ai à?

Haha, nói cho các ngươi biết cũng không sao, trong quan tài, là 'giải dược' hoàn toàn giải trừ lời nguyền của Quỷ Môn ta!

Ha ha ha, các ngươi thua rồi, cuối cùng vẫn thua rồi!

Lần này, Quỷ Môn của ta cuối cùng cũng có thể thoát khỏi xiềng xích của số phận." Đại Tế Ti cười lớn với vẻ mặt dữ tợn.

Trong lòng Sở Long và những người khác đều "lộp bộp" một tiếng, một ý nghĩ đột ngột hiện lên trong đầu họ: Tế tự đã kết thúc.

"Chết tiệt, cuối cùng vẫn chậm một bước." Một ngọn lửa giận vô danh bùng lên trong lòng Sở Long.

Nhưng Sở Long bây giờ cũng hiểu rằng, thực ra muốn ngăn cản người của Quỷ Môn hoàn toàn giải trừ lời nguyền, cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao theo ý của tên Đại Tế Ti này, thực sự muốn giải trừ lời nguyền, cần phải dùng đến thứ trong quan tài được tế tự.

Chỉ cần Sở Long phá hủy thứ trong quan tài, vậy thì, người của Quỷ Môn vẫn không thể giải trừ lời nguyền đó.

“Nhưng trong quan tài rốt cuộc cất giấu thứ gì vậy?” Bàn Tử lúc này gãi gãi sau gáy, mặt đầy vẻ khó hiểu. *[Ký chủ thân mến, thời gian hạn chế đã kết thúc, ngài có thể sử dụng lại Hiên Viên Kiếm.

Chỉ có điều, hệ thống hy vọng đưa ra một lời cảnh báo cho Ký chủ, cơ thể của ngài hiện tại đang suy yếu, không thể sử dụng Hiên Viên Kiếm quá nhiều.

Một khi long văn trên cánh tay ngài hoàn toàn tan biến, vậy thì cũng sẽ có ảnh hưởng đến long chi huyết mạch của ngài.]* Ban đầu nghe lời của hệ thống, trong lòng Sở Long có chút vui mừng, chuẩn bị lập tức ra tay, sử dụng Hiên Viên Kiếm, chặt đứt những cây cột đồng xanh đó, rời khỏi khu vực trận pháp này.

Nếu không, có lẽ anh sẽ bị trận pháp khống chế cả đời.

Nhưng câu nói sau đó của hệ thống lại khiến Sở Long nhíu chặt mày.

Tầm quan trọng của long chi huyết mạch, anh tự nhiên hiểu rõ.

Cũng chính lúc này, một tiếng cười phấn khích vang lên.

“Muốn biết không?

Nó có thể được coi là một tác phẩm nghệ thuật.” Giọng nói của Đại Tế Ti tràn ngập sự phấn khích.

Dù sao thì bây giờ tế tự cũng đã hoàn thành, cũng không thể xảy ra biến cố gì nữa, tự nhiên không cần lo lắng nữa.

Khó khăn lắm mới hoàn thành được phương pháp giải quyết lời nguyền huyết mạch, đặc biệt là trước mặt lại có truyền nhân của Quỷ Môn và người sở hữu long chi huyết mạch.

Như vậy, sao có thể không khoe khoang một phen trước mặt những người này chứ?

Bây giờ, đặc biệt là muốn nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ nhưng lại bất lực của những người này.

Đại Tế Ti đặt hai tay lên nắp quan tài bằng đồng xanh, lòng bàn tay dùng lực, nghe thấy tiếng "két két" vang lên.

Ngay sau đó, tấm nắp quan tài bằng đồng xanh trông rất dày và nặng trực tiếp bị Đại Tế Ti đẩy xuống khỏi quan tài.

Tấm nắp quan tài bằng đồng xanh hung hăng va vào mặt đất, tiếng động trầm đục phát ra nghe đến nỗi màng nhĩ của Sở Long và những người khác cũng có chút rung lên.

"Má ơi, sức của gã này cũng quá lớn rồi phải không?" Bàn Tử nhíu mày, không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Đặt mình vào vị trí đó, với thực lực của anh ta, rõ ràng là không thể làm được điều này.

Khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, có một luồng ánh sáng màu đỏ máu từ trong quan tài tỏa ra.

Chương 328

Tuy rằng bây giờ Sở Long không thể nhìn rõ rốt cuộc trong quan tài cất giấu thứ gì, nhưng từ dáng vẻ kích động đến toàn thân run rẩy của Đại Tế Ti, mọi người có thể cảm nhận rõ ràng sự kích động trong lòng Đại Tế Ti lúc này.

Rất nhanh, ánh sáng màu đỏ máu hoàn toàn tan biến.

Nhìn thấy thứ tồn tại trong quan tài, Đại Tế Ti không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên một tiếng.

"Hoàn mỹ, thật hoàn mỹ, tuyệt đối là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhất trên thế giới này." Mắt của Đại Tế Ti đều đang phát sáng, sau đó nhẹ nhàng đưa tay vào trong quan tài, cẩn thận đỡ "tác phẩm nghệ thuật" trong quan tài dậy.

"Đây là… một người?" Nhưng khi Sở Long và những người khác nhìn rõ thứ được đỡ lên từ trong quan tài, không khỏi đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Bởi vì lúc này họ đã thấy rõ, thứ được đỡ lên từ trong quan tài, lại là một người phụ nữ có dung mạo tinh xảo.

Dù rằng Sở Long bây giờ không thể nhìn thấy tình hình cụ thể trong quan tài, nhưng từ dáng vẻ ướt sũng của người phụ nữ, có thể tưởng tượng lúc này trong quan tài có thể tồn tại một ít dung dịch nuôi cấy.

Lúc này người phụ nữ dường như đang chìm trong giấc ngủ say, hai mắt khẽ nhắm, thần thái trông cũng vô cùng an tường.

Giống như lời của Đại Tế Ti, người phụ nữ trông thực sự có chút giống một tác phẩm nghệ thuật.

“Thấy chưa?

Ha ha ha, thấy chưa?

Xinh đẹp tinh xảo như vậy, đúng là một tác phẩm nghệ thuật cử thế vô song, hoàn mỹ, quá hoàn mỹ.” Đại Tế Ti cười lớn như điên cuồng.

Nhưng kết quả khiến Đại Tế Ti không ngờ tới là, lời vừa thốt ra, đã thấy Bàn Tử lắc lắc đầu, trong ánh mắt mang một chút thất vọng: “Tiếc quá, ai, tiếc quá đi.” Lời vừa thốt ra, đầu của Đại Tế Ti đột ngột quay về phía Bàn Tử, trong ánh mắt mang một vẻ tức giận và hung hãn.

“Tiếc?

Cái gì mà tiếc?

Một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ như vậy, có chỗ nào đáng tiếc?” Trong mắt Đại Tế Ti, Bàn Tử thật đáng ghét, lại dám phỉ báng tác phẩm vô cùng hoàn mỹ trong lòng gã như vậy. *** Thật lòng mà nói, lúc này trong lòng Đại Tế Ti, đã hoàn toàn dán nhãn “phải giết” lên người Bàn Tử.

A Ninh và ba người phụ nữ khác lúc này cũng nhìn về phía Bàn Tử.

Thật lòng mà nói, phụ nữ có lúc là người soi mói phụ nữ nhất, thậm chí còn không ưa những người đẹp khác ngoài mình.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy người phụ nữ này, ngay cả ba người A Ninh, trong lòng cũng không thể không thừa nhận, người phụ nữ này quả thực hoàn mỹ không tì vết, ít nhất là về dung mạo.

Bàn Tử thở dài một hơi, kết quả là lời định nói còn chưa ra khỏi miệng, đã nghe Lão Kim bên cạnh nói theo: “Quả thực có chút đáng tiếc, cô gái này trông xinh đẹp như vậy, vóc dáng trông cũng hoàn hảo,

nhưng… sao lại mặc quần áo chứ?

Nếu không mặc quần áo, để trần, vậy mới thực sự hoàn mỹ.” Nói xong, Lão Kim nhìn về phía Bàn Tử, kết quả thấy mắt Bàn Tử đều đang sáng lên, dùng một vẻ anh hùng có cùng ý kiến mà gật đầu với Lão Kim.

“Lão Kim ơi Lão Kim, bây giờ tôi mới hiểu, ông đúng là tri kỷ của Bàn Tử tôi.

Mặc quần áo quả thực có chút thiếu sót, giống như xem phim hành động tình cảm mà còn che mosaic vậy?

Những người xem loại phim này, ai mà không có chút kiến thức sinh lý chứ, cần gì phải che mosaic?

Thật không biết điều.” Sở Long nghe xong, suýt nữa thì cười phun ra.

Anh biết Bàn Tử không đáng tin cậy, nhưng vạn lần không ngờ, mức độ không đáng tin cậy của gã này lại hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của anh.

Sở Long bất lực đỡ trán, nhưng không thể không nói, anh rất đồng tình với quan điểm này của Bàn Tử, mosaic đúng là sự tồn tại tà ác nhất trên thế giới.

Lý lẽ này, e rằng cũng chỉ có đàn ông mới có thể hiểu được.

Tề lão gia tử dù sao cũng lớn tuổi, chỉ cười ha ha một tiếng không nói nhiều.

Chỉ có Tiểu Ca thì trời sinh một bộ mặt lạnh lùng, cũng không nhìn ra trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng Ngô Thiên Chân lúc này thật sự không còn “thiên chân” nữa.

Chương 329

Anh dùng một ánh mắt đồng tình không thể đồng tình hơn mà nhìn sâu vào Bàn Tử và Lão Kim.

Ba cô gái A Ninh lập tức nhìn nhau.

A Ninh còn đỡ, dù sao cũng đã có quan hệ với Sở Long.

Nhưng Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú lại là những cô gái còn trong trắng, lúc này nghe những lời tục tĩu của Lão Kim và Bàn Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn đều lập tức đỏ bừng.

Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú lập tức khinh bỉ một tiếng: "Phi!

Già không nên nết." Lời vừa thốt ra, Bàn Tử không vui: "Nói bậy, gọi là già không nên nết, Lão Kim thì quả thực không có vấn đề gì, nhưng Bàn Tử tôi thì sao?

Vạm vỡ thế này, sao có thể già được chứ." Hoắc Tú Tú định nói tiếp, kết quả lúc này nghe thấy một tiếng gầm giận dữ xé lòng vang lên.

"Khốn kiếp, ta phải giết các ngươi!" Giọng của Đại Tế Ti vô cùng khàn khàn, như thể lửa giận đang bùng cháy trong cổ họng gã, đặc biệt là khi nhìn về phía Bàn Tử và Lão Kim, ánh mắt đó gần như đang phun lửa.

Tuyệt tác của gã trong lòng gã có một vị trí thiêng liêng, không thể bị xâm phạm.

Nhưng kết quả thì sao?

Hai người Bàn Tử và Lão Kim lại dám phỉ báng tuyệt tác của gã như vậy... không mặc quần áo?

Đại Tế Ti bất giác cúi đầu nhìn người phụ nữ hoàn mỹ không tì vết này.

"Ồ?

Giết tôi á?

Hehe, ông thử xem, đừng có chỉ võ mồm mà không hành động chứ.

Bàn Tử tôi cũng muốn bị giết đây, nhưng ông đi qua đây được không?

Bàn Tử tôi đang online cầu bị giết đây này." Bàn Tử bây giờ mang thái độ trêu chọc người chết không đền mạng, hí hửng nhìn tên Đại Tế Ti trước mặt.

Lão Kim lúc này xoa xoa mũi, cũng cười hí hửng theo: "Ừa, nhanh lên đi, chẳng lẽ chỉ có thế thôi à?

Không dám động thủ thật à?

Như vậy cũng quá hèn rồi phải không?" Lão Kim xòe tay ra, làm một động tác châm biếm khinh thường.

Nhìn hai người bây giờ một xướng một họa, Sở Long và những người khác đều không nhịn được mà cười.

Sở Long nhìn sâu vào Lão Kim, phải biết rằng khi mới quen Lão Kim, gã này ít nhất cũng là một ông chủ tàu bình thường, nhưng bây giờ thì sao?

Hoàn toàn bị Bàn Tử dẫn dắt trên con đường bỉ ổi ngày càng xa.

Lão Kim đã học thói hư rồi.

Đại Tế Ti tức đến ngực phập phồng, nhưng hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén cơn giận trong lòng.

Khi Đại Tế Ti nhìn về phía Lão Kim và Bàn Tử, ánh mắt đó đã đầy vẻ lạnh lùng.

"Hừ, cũng không cần dùng phép khích tướng ngớ ngẩn như vậy, thật sự nghĩ lão phu sẽ tin vào phép khích tướng của các ngươi sao?" Đại Tế Ti vốn định dùng những lời lẽ thông thường như vậy để bình ổn tâm trạng, nhưng Đại Tế Ti cũng không ngờ, lúc này sau khi nghe những lời đó, đầu của Bàn Tử và Lão Kim đều gật như gà mổ thóc.

"Ừm, không sai, chẳng lẽ ông nghĩ đối phó với ông cần phép khích tướng lợi hại lắm sao?

Quá coi trọng mình rồi, vừa rồi rốt cuộc có tức giận không, chẳng lẽ ông không biết?" Bàn Tử "ha ha" một tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự trào phúng.

Lão Kim còn làm tuyệt hơn, trực tiếp nói hai chữ: Ngớ ngẩn!

Chương 330

Đại Tế Ti: ...

Lúc này Đại Tế Ti gần như sắp phát điên, trong đôi mắt toàn là lửa giận đang phun ra: "Các ngươi..." "Đừng có 'các ngươi' nữa, nếu ông định rúc ở đó, vậy tôi cũng không ép, nhưng, có thể nói cho chúng tôi biết không, ông chuẩn bị dùng mỹ nữ này để cứu vớt tộc nhân của mình à?

Chẳng lẽ..." Lúc Bàn Tử nói, giọng nói mang một cảm giác bỉ ổi, đôi mắt vốn đã nhỏ, lúc này càng híp lại thành một đường chỉ.

Nhưng trong khe mắt đó, lại phát ra một tia sáng hèn hạ khiến người ta buồn nôn.

Không thể không nói, Bàn Tử nắm bắt kỹ xảo nói chuyện rất tốt.

Giống như bây giờ, khi nói đến "chẳng lẽ", lập tức ngậm miệng lại, lộ ra một vẻ mặt để người khác tự đoán nội dung tiếp theo.

Đương nhiên, rốt cuộc nội dung là gì, chỉ cần nhìn cái vẻ bỉ ổi đó, trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ.

"Chẳng lẽ để tộc nhân của ông quan hệ với cô gái này à?

Chậc chậc, ông đối với tộc nhân của mình thật tốt, nhưng đây không phải là tác phẩm nghệ thuật kiệt tác của ông sao?

Lại nỡ lòng nào giày vò như vậy?

Nhưng tôi lại tò mò, đàn ông thì dễ cứu rồi, còn phụ nữ thì sao?

Chẳng lẽ chỉ cứu đàn ông, không cứu phụ nữ?" Lão Kim ngay sau lời của Bàn Tử, lập tức lại bổ sung một câu như vậy.

Bàn Tử tỏ ra cạn lời, hung hăng lườm Lão Kim một cái, khinh

thường nói: “Lão Kim, nói câu này có thể thấy ông quá không có kiến thức rồi.

Phim giáo dục hành động tình cảm phải xem kỹ vào.

Tôi nói cho ông biết, phải mở rộng kiến thức, đừng chỉ xem một loại, xem thêm các loại khác sẽ không nói ra những lời thiếu văn hóa như vậy đâu.” *** “Chẳng lẽ phụ nữ với phụ nữ, không thể xảy ra quan hệ sao?” Nói đến cuối cùng, Bàn Tử trực tiếp hỏi ngược lại một câu.

Chỉ có điều, lúc này vẻ mặt bỉ ổi trên mặt Bàn Tử lại càng thêm đậm đặc.

Lão Kim ngẩn ra, ngay sau đó sau khi phản ứng lại, lập tức phá lên một tiếng cười phấn khích.

Đại Tế Ti cũng thật đáng thương, bị hai người liên tục oanh tạc bằng võ mồm, đặc biệt là đối tượng bị oanh tạc lại là kiệt tác mà gã coi trọng nhất, gần như sắp tức chết Đại Tế Ti.

Bây giờ có thể thấy rõ, cơ thể của Đại Tế Ti đều đang run rẩy dữ dội vì quá tức giận.

Thật lòng mà nói, lúc này Sở Long và những người khác nhìn thấy bộ dạng của Đại Tế Ti, đều cảm thấy đồng tình với gã, gặp phải một cặp bài trùng như Bàn Tử và Lão Kim, cũng thật đáng thương.

“Khốn kiếp, chỉ cần dùng máu tươi của cô ấy, là có thể giải trừ lời nguyền của người Quỷ Môn, ai nói với các ngươi là... là... các ngươi dám vũ nhục kiệt tác của ta như vậy, tìm chết!” Đại Tế Ti vừa nói, vừa không ngừng thở hổn hển.

Lúc này, Đại Tế Ti lại tiến lên một bước, hung hăng đạp một cước lên mặt đất bằng đồng xanh phía trước, ngay sau đó liền nghe thấy một tràng tiếng “két kẹt” vang lên.

Lần này tiếng động đột ngột vang lên từ vách đá không xa, ngay sau đó, một cửa hang khổng lồ xuất hiện trên vách đá.

Cùng với sự xuất hiện của cửa hang này, còn có một tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

Chỉ nghe tiếng thôi, đã cho mọi người một cảm giác quen thuộc, dường như có chút tương tự với tiếng kêu của Đằng Long trước đó.

Cửu Mệnh Miêu vốn có chút lười biếng lúc này nghe thấy tiếng động, lập tức tỉnh táo.

Trong mắt Cửu Mệnh Miêu còn mang một tia phấn khích.

Cũng chính lúc này, Đằng Long cũng từ trong tay áo của Kinh Hồng lượn ra.

Chỉ có điều bây giờ Đằng Long trông có chút thê thảm, vảy trên người cũng bong tróc một mảng lớn.

Chương 331

Nhưng dù vậy, khi nhìn về phía cửa hang đó, trong mắt Đằng Long cũng đầy vẻ phấn khích.

Cơ thể Đằng Long ngẩng cao, vẻ mặt đầy mong đợi đó có lẽ chỉ có người mù mới không nhìn thấy.

"Má ơi, sao Cửu ca và Đằng Long bây giờ lại phấn khích như vậy?

Chẳng lẽ gặp được đối tượng khác giới vừa ý?" Bàn Tử không nhịn được mà lẩm bẩm một câu.

Nếu là lúc bình thường, Bàn Tử dám trêu chọc "Cửu ca" như vậy, có lẽ đã bị "Cửu ca" cào nát mặt rồi.

Nhưng lúc này sự chú ý của Cửu Mệnh Miêu rõ ràng không ở trên người Bàn Tử, cũng khiến Bàn Tử thoát được một kiếp.

"Hống!" Đằng Long lúc này cũng gầm lớn theo, tiếng kêu rất giống với âm thanh trong cửa hang đó.

Giây tiếp theo, từ trong cửa hang đó đột ngột truyền ra một luồng khí tanh hôi, cùng với một cái bóng khổng lồ từ trong cửa hang đó lao ra.

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ dài khoảng mười mấy mét đột ngột từ trong hang lao ra.

Quái vật nửa rắn nửa rồng, toàn thân đỏ rực, trên trán chỉ có một con mắt khổng lồ.

Miệng nó đột ngột há ra, phát ra một tiếng gầm rung trời chuyển đất.

“Hống!” Thấy quái vật xuất hiện, Đằng Long cũng phấn khích hét lên, ngay sau đó cơ thể nó cũng bắt đầu biến đổi, trở nên dài đến bốn năm mét.

Tuy rằng chiều dài cơ thể nó so với quái vật, có vẻ hơi không đáng kể, nhưng không biết vì sao, khi cả hai xuất hiện trước mặt mọi người, gần như trong lòng tất cả mọi người đều nảy sinh một ý nghĩ.

Đằng Long chắc chắn mạnh hơn quái vật!

“...Cái quái gì vậy?” Bàn Tử không nhịn được mà kinh hô một tiếng, lúc này kinh ngạc nhìn con quái vật, rồi lại nhìn tên Đại Tế Ti.

Không ngờ, tên Đại Tế Ti này lại thực sự có hậu chiêu.

Sở Long khẽ nhíu mày, nói: “Chúc Cửu Âm.” “Cái gì?” Rõ ràng Bàn Tử đã bị câu trả lời này của Sở Long làm cho kinh ngạc, không nhịn được lại kinh hô một tiếng.

Sở Long quay đầu nhìn về phía tên Đại Tế Ti, không ngờ, tên Đại Tế Ti này lại có thể khống chế được Chúc Cửu Âm: “Trong ‘Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Kinh’ có một đoạn ghi chép, chính là về Chúc Cửu Âm: Ngoài biển Tây Bắc, phía bắc sông Xích Thủy, có núi Chương Vĩ.

Có thần, mặt người thân rắn, màu đỏ, mắt thẳng đứng.

Nhắm mắt là tối, mở mắt là sáng.

Không ăn, không ngủ, không nghỉ, gió mưa đều đến.

Đó là Chúc Cửu Âm, cũng gọi là Chúc Long.” “‘Hải Ngoại Kinh’ cũng có ghi chép: Thần núi Chung Sơn, tên là Chúc Âm, mở mắt là ngày, ngủ là đêm, thổi là đông, hô là hạ.

Không uống, không ăn, không nghỉ, thở là gió; thân dài ngàn dặm, ở phía đông Vô Đốc, vật ấy, mặt người, thân rắn, màu đỏ, ở dưới núi

Chung Sơn." "Chúc Long, chính là Chúc Cửu Âm." Thực ra đối với "Chúc Cửu Âm", với thân phận là người trong nghề đổ mộ của Bàn Tử, sao có thể không biết chứ?

Bây giờ sở dĩ kinh ngạc, đó là vì không ngờ, nơi này lại có sự tồn tại sống trong thần thoại như vậy.

Đại Tế Ti lúc này cười gằn: "Không tồi, không hổ là truyền nhân của long chi huyết mạch, lại còn hiểu biết cả Chúc Cửu Âm, không tồi, đây chính là Chúc Long, Chúc Cửu Âm." Rõ ràng, đối với việc có thể tạo ra Chúc Cửu Âm, Đại Tế Ti vô cùng vui vẻ.

Bàn Tử gần như sắp trợn trừng cả mắt ra: "...Mẹ kiếp, Quỷ Môn lợi hại vậy sao?

Lại còn làm ra được cả thứ trong truyền thuyết này?

Tôi nói này Đại Tế Ti, vừa rồi tôi đều hiểu lầm cả, cái đó...

Quỷ Môn có thiếu người không?

Nhân tài như Bàn Tử tôi có cần không?" Lão Kim lúc này cũng lập tức nói: "Còn có nhân tài Lão Kim tôi đây." Hai gã Bàn Tử và Lão Kim lập tức "phản bội".

Đương nhiên, trong lòng Sở Long tự nhiên cũng hiểu, lời nói của hai người như vậy chỉ là đang trêu chọc tên Đại Tế Ti mà thôi.

Chương 332

Đại Tế Ti sao có thể không biết mục đích của hai người chứ?

Đại Tế Ti lập tức hừ lạnh một tiếng: "Tìm chết, Chúc Cửu Âm, giết hết chúng cho ta!" Cùng với một câu nói của Đại Tế Ti, Chúc Cửu Âm hoàn toàn từ trong hang động đó lao ra.

"Hống!" Thân thể Chúc Cửu Âm uốn lượn, nhanh chóng đến nơi có Luân Hồi Đại Trận, không chút do dự lao vào trong trận pháp.

Cái đuôi khổng lồ của Chúc Cửu Âm hung hăng quật về phía Bàn Tử.

Nhưng rõ ràng Đằng Long chắc chắn sẽ không để Chúc Cửu Âm được như ý.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể Đằng Long đột ngột lao ra, hung hăng va vào thân thể Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm lập tức phát ra một tiếng hét thảm thiết, thân hình to lớn của nó bị Đằng Long trực tiếp húc bay ra ngoài, hung hăng đập vào cây cột đồng xanh đó.

Ngay cả cây cột đồng xanh đó, lúc này cũng rung chuyển dữ dội. *** Hành động này của Đằng Long dường như khiến Bàn Tử nhìn thấy hy vọng rời khỏi Luân Hồi Đại Trận.

Bàn Tử lập tức phấn khích hét lớn: "Đằng không, đập chết gã này đi, nhắm chuẩn vào, đập vào cây cột đồng xanh đó, nếu đập gãy được cây cột đồng xanh, chúng ta có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Bàn Tử vừa nói, đồng thời cầm dao lao lên.

Còn Sở Long và những người khác lúc này cũng không hề nghỉ ngơi, cùng với Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu hợp sức tấn công con

Chúc Long này.

Không thể không nói, thực lực của con Chúc Long này vô cùng mạnh mẽ.

Tuy rằng ban đầu bị Đằng Long áp đảo, nhưng rất nhanh sau khi phản ứng lại, Chúc Long cũng đã thể hiện ra năng lực chiến đấu cực mạnh.

Cái đuôi rắn khổng lồ của nó đột ngột cuộn một vòng, siết chặt lấy móng vuốt của Đằng Long.

Đuôi quất một cái, Đằng Long trực tiếp bị Chúc Long quất bay, hung hăng đập về phía Sở Long và những người khác.

Biến cố như vậy quả thực đã dọa Bàn Tử và những người khác.

Đặc biệt là bây giờ Bàn Tử đang ở ngay vị trí Đằng Long rơi xuống, dọa đến nỗi cơ thể Bàn Tử cũng run lên dữ dội.

"Mẹ nó, nó đang trả thù." Bàn Tử không nhịn được mà mắng lớn một tiếng.

Theo anh ta thấy, Chúc Long chắc chắn đã hiểu được lời nói vừa rồi của anh ta, nên mới cố ý trả thù, muốn đập chết anh ta.

Nhìn thấy thân hình Đằng Long sắp rơi xuống đầu mình, kết quả là lúc này thân thể Đằng Long lại khẽ lắc một cái, trong nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục lại thành hình dạng con rắn nhỏ màu đỏ.

Khoảnh khắc thân hình to lớn đột nhiên biến mất, Chúc Long cũng khẽ ngẩn ra, ngay sau đó, Đằng Long đã nghe thấy một tiếng mèo kêu chói tai vang lên.

Chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, Cửu Mệnh Miêu trong khoảnh khắc này đã thể hiện ra ưu thế tốc độ cực mạnh.

Chúc Long còn chưa kịp phản ứng, Cửu Mệnh Miêu đã trực tiếp

lao lên đầu Chúc Long.

Móng vuốt sắc bén càng hung hăng cào về phía mắt của Chúc Long.

"Hống!" Tuy rằng vào thời khắc quan trọng, Chúc Long đã kịp thời nhắm mắt lại, nhưng Cửu Mệnh Miêu sau khi tiến hóa trước đó, móng vuốt của nó cũng đã trở nên sắc bén hơn, móng mèo hung hăng cào trên mí mắt Chúc Long, để lại mấy vết cào.

Cơ thể Chúc Long rung chuyển dữ dội, đầu quất một cái, trực tiếp ném Cửu Mệnh Miêu từ trên đầu mình xuống.

Nhưng với sự linh hoạt của Cửu Mệnh Miêu, tự nhiên sẽ không bị thương chút nào.

"Giết!" Lúc này, Bàn Tử cũng đã đến trước mặt Chúc Long, cùng với Lão Kim nâng Hộ Long Đao lên, hung hăng chém xuống đuôi Chúc Long.

"Mẹ kiếp, mày dám giết Bàn gia, xem Bàn gia tao có chém chết mày không." Bàn Tử lớn tiếng hét, chỉ có điều lúc này hai người cũng kinh ngạc phát hiện, năng lực phòng ngự của Chúc Long vô cùng mạnh mẽ.

Sự sắc bén của Hộ Long Đao không cần phải nói nhiều, nhưng dù vậy cũng chỉ để lại trên người Chúc Long một vết thương nhỏ.

Vết thương đó thậm chí còn không bằng vết thương mà Cửu Mệnh Miêu để lại trên người Đằng Long trước đó.

Chương 333

Có thể thấy, đòn tấn công vừa rồi của Cửu Mệnh Miêu mạnh mẽ đến mức nào.

"Hống!" Dù vậy, Chúc Long vẫn đau đớn hét lớn, cái đuôi khổng lồ của nó trực tiếp quét ngang về phía Bàn Tử và Lão Kim.

Phải biết rằng hai người bây giờ đang ở bên cạnh Chúc Long, muốn né tránh rõ ràng là không thể.

Hai người lập tức đưa đại đao ra chắn trước người, làm một tư thế phòng ngự.

"A!" Lực va chạm trong cơn giận dữ của Chúc Long vô cùng mạnh mẽ.

Khoảnh khắc hai người bị cái đuôi đó quất trúng, cảm giác như bị xe tông.

Hai tiếng hét thảm thiết đột ngột vang lên, chỉ thấy Lão Kim và Bàn Tử trực tiếp bị quất bay ra ngoài, hung hăng đập xuống đất, đau đến nỗi hai người gần như sắp trợn trắng mắt.

"Hống!" Một đòn thành công, rõ ràng Chúc Long không muốn tha cho hai người như vậy.

Chúc Long gầm rú định lao tới tiếp tục đối phó với hai người Bàn Tử, nhưng kết quả là lúc này thân thể Đằng Long lại xuất hiện.

Đằng Long há miệng, liền hung hăng cắn vào người Chúc Long.

Chúc Long đau đến nỗi liên tục gầm lớn, cơ thể không ngừng rung chuyển, nhưng lực cắn của Đằng Long lại quá mạnh, bất kể giãy giụa thế nào, đều không thể thoát khỏi sự trói buộc của đối phương.

Cuối cùng, đầu Chúc Long hung hăng quất ra, dùng sức đập vào người Đằng Long.

Đằng Long mới hét thảm một tiếng, cơ thể bị đập lùi lại mấy bước.

Chúc Long vừa chuẩn bị tiếp tục tấn công, nhưng kết quả là lúc này cơ thể nó lại bắt đầu rung chuyển dữ dội, dáng vẻ chóng mặt đó dường như có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào.

Khí thế cao ngút trời vốn có cũng trong khoảnh khắc này hoàn toàn tan biến.

"Nó trúng độc rồi." Kinh Hồng hét lớn một tiếng, cô rất hiểu phương thức tấn công của Đằng Long, lúc này thấy phản ứng của Chúc Long như vậy, không khỏi giải thích.

Vừa nói, vừa không ngừng vung kiếm, muốn giết con Chúc Long này.

Nhưng đáng tiếc, giống như Bàn Tử lúc nãy, kiếm mềm của cô cũng chỉ có thể để lại trên người Chúc Long một số vết thương nhỏ mà thôi.

Chúc Long loạng choạng, trông như sắp ngã bất cứ lúc nào, nhưng lúc này nó lại tức giận định quất động cơ thể, giống như lúc đối phó với Bàn Tử và Lão Kim để đối phó với Kinh Hồng.

Nhưng kết quả là cái đuôi khổng lồ đó vừa mới quất lên, còn chưa kịp hạ xuống, đã bị một đôi bàn tay khổng lồ hung hăng tóm chặt.

Sở Long lúc này đã kịp thời vội tới.

Dù rằng bây giờ Chúc Long đã trúng độc, sức mạnh và khả năng phản ứng đều không bằng trước, nhưng lực đạo quất đuôi của Chúc Long vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Gần như ngay khoảnh khắc tóm được cái đuôi đó, Sở Long cảm thấy cơ bắp trên cánh tay mình đều rung lên dữ dội.

Sở Long quát một tiếng, cưỡng ép chống lại lực va chạm trên cánh tay.Chỉ thấy cơ bắp cánh tay Sở Long nổi lên, trong khoảnh khắc này anh giống như một lực sĩ.

Cùng với sức mạnh trên người bùng nổ, con Chúc Long này trực tiếp bị Sở Long nhấc bổng lên.

Sở Long vừa gầm lớn, vừa tóm đuôi Chúc Long bắt đầu quay vòng nhanh chóng, đến nỗi lúc này Chúc Long giống như cánh quạt điện bị xoay tròn nhanh chóng.

Chúc Long vừa định giãy giụa, kết quả nghe thấy tiếng "đoàng" một tiếng, đầu Chúc Long hung hăng đập vào một trong những cây cột đồng.

Lực va chạm đó vô cùng lớn, ngay cả cây cột vốn vô cùng vững chắc cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chúc Long hoàn toàn bị đập choáng váng, kết quả chưa kịp phản ứng, lại một tràng tiếng "đoàng đoàng" vang lên.

Sở Long tóm Chúc Long, không ngừng dùng đầu nó đập vào những cây cột đồng xanh.

Do tốc độ xoay của Sở Long bây giờ quá nhanh, nên mọi người hoàn toàn không nhìn rõ tình hình của Chúc Long hiện tại.

Chương 334

Nhưng...

Bàn Tử và những người khác nhìn xuống đất, những vũng máu tươi đó khiến mọi người có chút không rét mà run.

Một mảng máu lớn bắn ra từ trên người Chúc Long.

Thực ra lúc này không chỉ mặt đất đã đầy máu tươi mà ngay cả không trung cũng như vừa trải qua một trận mưa máu.

"...

Mẹ nó chứ, bây giờ nhìn con Đằng Long thôi mà tôi cũng thấy đau thay cho nó." Bàn Tử không nhịn được rụt cổ, hít một hơi khí lạnh, lẩm bẩm một câu.

Vốn dĩ lúc bò dậy từ dưới đất, cơ thể hắn vẫn còn đau nhói, nhưng giờ thì tốt rồi, cảnh tượng hùng vĩ trước mắt đã khiến Bàn Tử hoàn toàn quên đi đau đớn.

Lão Kim lúc này cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Khi nhìn về phía Sở Long, ánh mắt gã tràn ngập vẻ ngưỡng mộ: "Đàn ông là phải mạnh mẽ bá đạo như chủ nhân của tôi." Ba cô gái tuy không nói gì, nhưng sau khi nhìn thấy màn trình diễn như một lực sĩ của Sở Long, ánh mắt cả ba đều tràn đầy vẻ hưng phấn, cứ như thể đang được tận mắt chứng kiến một vị anh hùng.

Đương nhiên, người kinh ngạc nhất lúc này có lẽ chỉ có vị Đại Tế Ti kia.

Đại Tế Ti giờ đã ngơ ngác cả người.

Cũng may gã đang đeo mặt nạ, khiến người khác không thể thấy

rõ vẻ mặt của gã, nếu không mọi người chắc chắn sẽ được thấy bộ dạng chết trân ngớ ngẩn buồn cười đó.

"...

Sao có thể? ...

Hắn làm được ư?

Hắn là người sao?" Cũng không trách Đại Tế Ti lại kinh hãi đến vậy.

Con Chúc Long này chính gã đã tham gia thu phục, năm xưa phải tốn bao công sức, hy sinh không ít người của Quỷ Môn cũng như tiêu hao lượng lớn tài nguyên mới miễn cưỡng thuần phục được nó.

Mục đích của gã là để bồi dưỡng ra một con thú bảo vệ đủ sức sánh ngang với Đằng Long.

Còn việc giết chết Chúc Long, điều đó tuyệt đối không thể, không phải là không nỡ làm, mà là căn bản không làm được.

Cũng chính vì biết rõ điều này, Đại Tế Ti bây giờ mới càng thêm kinh hãi.

Hành động của Sở Long lúc này trong mắt gã hoàn toàn là nghịch thiên.

Đến lúc này, Đại Tế Ti mới hiểu ra, tuy tự cho rằng đã đánh giá cao Sở Long, nhưng thực tế, cái gọi là đánh giá cao đó vẫn là đang xem thường anh.

"Khốn kiếp!" Đại Tế Ti nghiến răng nghiến lợi, nếu cứ tiếp tục thế này, con Chúc Long chắc chắn sẽ chết.

Con Chúc Long này Quỷ Môn cũng đã bỏ ra lượng lớn tài nguyên và vật lực, có thể nói, mỗi giọt máu của Chúc Long đều là tâm huyết của Quỷ Môn, hành động của Sở Long bây giờ chẳng khác nào đang

moi tim gã.

Nhưng Đại Tế Ti lúc này thực sự không có cách nào thoát thân để giúp đỡ.

Đại Tế Ti vừa mới hoàn thành nghi thức, đang chuẩn bị đánh thức cô gái trong quan tài.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù có thực sự xông ra, e rằng đối đầu với Sở Long cũng chỉ có một con đường chết.

Đại Tế Ti lúc này lập tức lấy từ trong lòng ra mấy cây kim nhỏ, chậm rãi đâm vào trán cô gái.

Chúc Long xem ra chắc chắn phải chết rồi, điều gã cầu nguyện trong lòng bây giờ là Chúc Long có thể chống cự thêm một lúc, đợi sau khi đánh thức cô gái này, gã có thể triệt để rời khỏi, rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Chỉ tiếc là, lúc này nữ thần may mắn đã đứng về phía Sở Long.

Chương 335

Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng, ban đầu, anh còn cảm nhận được sự giãy giụa của con Chúc Long, nhưng bây giờ... nó đã hoàn toàn bất động.

Còn mấy cây cột đồng kia, lúc này càng rung lắc dữ dội hơn, cảm giác như sắp đến bờ vực gãy lìa.

"Phá!" Sở Long hét lớn một tiếng, cuối cùng dùng toàn lực quật mạnh con Chúc Long về phía cây cột đồng trước mặt.

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên, âm thanh này còn lớn hơn tất cả những tiếng động trước đó.

Ngay cả Bàn Tử và những người khác khi nghe thấy cũng không nhịn được mà kinh ngạc rụt cổ lại.

Trong cảm giác của họ, cú va chạm này không phải đập vào cột đồng, mà là đập mạnh vào tim họ.

Điều khiến Bàn Tử kinh hãi hơn là, hắn nhìn thấy trên cây cột lúc này lại có một mảng máu thịt văng ra, máu tươi kèm theo thịt nát rơi vãi cách đó không xa.

Sở Long lúc này cuối cùng cũng dừng lại, không tiếp tục kéo con Chúc Long nữa.

Nhìn thi thể Chúc Long rơi xuống đất, đồng tử của Bàn Tử và những người khác đều co rụt lại, kinh hãi nhìn thấy trên đầu Chúc Long lại có một vết nứt khổng lồ, lúc này máu tươi cùng với một thứ gì đó giống như bông gòn đang chảy ra từ não nó.

Bàn Tử và những người khác rùng mình một cái.

Nhưng lúc này mọi người chưa kịp biểu đạt sự kinh ngạc trong

lòng thì đã nghe một tiếng "rắc rắc" thật lớn vang lên, ngay sau đó, cây cột đồng khổng lồ bị va đập kia ầm ầm đổ xuống đất.

Cây cột đồng quá nặng, khi va chạm với mặt đất, ngay cả mặt đất cũng rung chuyển dữ dội mấy lần.

"...

Sao có thể?" Vị Đại Tế Ti kia gần như sắp trợn lồi cả mắt ra, kinh hãi nhìn Sở Long, không thể ngờ được Sở Long lúc này lại có thể làm ra chuyện điên cuồng bá đạo như vậy.

Sở Long cười lạnh một tiếng: "Không thể sao?

Ngươi sẽ hiểu ra rằng những chuyện không thể còn nhiều hơn ngươi tưởng tượng." Sở Long nhấc chân đi về phía Đại Tế Ti.

Lúc này trên người Sở Long mang theo một luồng khí tức mạnh mẽ, cảm nhận được luồng khí tức này, cơ thể Đại Tế Ti khẽ run lên.

"..." Đại Tế Ti cảm giác, trong cõi u minh dường như có một bàn tay lớn đang siết chặt trái tim gã, khiến gã sắp không thở nổi.

"Khụ khụ!" Nhưng đúng lúc này, một tiếng ho khan đột nhiên vang lên, ngay sau đó, chỉ thấy cô gái vốn dĩ vẫn nhắm mắt, lúc này lại từ từ mở hai mắt ra.

Không biết tại sao, trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh này, trong lòng Sở Long lại dấy lên một cảm giác áp lực khó tả.

"Ha ha ha, tốt, tốt lắm, cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Lê Tuyết, cô là người có thiên phú mạnh nhất của Quỷ Môn chúng ta, sau này vị trí Đại Tế Ti của ta cũng không ai khác ngoài cô..." Cô gái này rõ ràng chính là người của Quỷ Môn.

Nhưng điều khiến Sở Long và mọi người bất ngờ là, khi Đại Tế Ti đang nói, bàn tay của Lê Tuyết từ từ giơ lên, trông như muốn vuốt

ve má của Đại Tế Ti.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc bàn tay ngọc ngà của Lê Tuyết chạm vào cổ Đại Tế Ti, bàn tay cô gái đột nhiên siết lại, chỉ nghe một tiếng "cắc" vang lên.

Giọng nói của Đại Tế Ti tắt ngấm, trong mắt gã tràn đầy vẻ khó tin.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Lê Tuyết lại trực tiếp ra tay, đâm vào vị trí yết hầu của Đại Tế Ti, đồng thời siết mạnh bàn tay, bóp nát xương cốt bên trong.

Đại Tế Ti "bịch" một tiếng ngã thẳng xuống đất.

Rõ ràng đến tận lúc chết, Đại Tế Ti vẫn không hiểu tại sao niềm tự hào của Quỷ Môn, cũng là tương lai của Quỷ Môn, lại ra tay giết mình.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Trước đó khi thấy Lê Tuyết tỉnh lại, Sở Long đã định xông lên, nhân lúc Lê Tuyết chưa hoàn toàn lớn mạnh, giết chết cô ta, bóp chết cái gọi là tương lai của Quỷ Môn này từ trong trứng nước.

Chương 336

Nhưng anh còn chưa xông đến trước mặt Lê Tuyết thì đã chứng kiến cảnh tượng này.

Bàn Tử và những người khác gần như sắp trợn lồi cả mắt ra, mọi người nhìn nhau, không ai ngờ rằng lúc này Lê Tuyết lại giết chết Đại Tế Ti.

"Vãi, con nhỏ này ra tay cũng độc ác thật, giết người không chút nương tay." Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh, khi nhìn về phía Lê Tuyết, trong lòng không dám có chút khinh suất nào nữa.

Tuy chưa thực sự chiến đấu với vị Đại Tế Ti kia, nhưng qua tiếp xúc ngắn ngủi trước đó, trong lòng mọi người cũng hiểu rằng, thực lực của gã Đại Tế Ti này phi thường mạnh mẽ, ít nhất có thể nghiền ép Bàn Tử.

Vậy mà Lê Tuyết lại dễ dàng giết chết Đại Tế Ti, cho dù là ra tay hạ sát khi gã không hề phòng bị, nhưng cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của Lê Tuyết.

"Mọi người cẩn thận, người phụ nữ này rất nguy hiểm." Lão Kim lúc này cũng cau mày nói một câu.

Kết quả lời vừa nói ra, Bàn Tử liền trợn mắt nhìn.

"Thừa lời!" Bàn Tử buông một câu cà khịa.

Sở Long đi lên phía trước mọi người, che chắn cho họ ở sau lưng mình.

Một khi Lê Tuyết thực sự muốn tấn công, anh cũng có thể chặn lại đòn tấn công của đối phương.

Nhưng cô gái này sau khi giết Đại Tế Ti, dường như không có ý

định đại khai sát giới, lúc này cô ta chậm rãi bước ra khỏi quan tài.

Đúng như Bàn Tử tưởng tượng trước đó, bên trong quan tài chứa một loại dung dịch nuôi cấy, sau khi bước ra khỏi quan tài đồng, quần áo trên người cô gái đều ướt sũng.

Nếu là trước đây, khi nhìn thấy một cô gái như đóa sen vừa nhô khỏi mặt nước thế này, Bàn Tử và Lão Kim hai người chắc chắn sẽ trêu ghẹo vài câu, nhưng bây giờ... cả hai vội vàng ngậm chặt miệng.

Cô gái bước ra khỏi quan tài, cau mày nhìn xung quanh, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, cởi chiếc áo choàng đen trên người Đại Tế Ti ra, khoác lên người mình.

"Thực ra..." Sau khi thấy cảnh này, Ngô Thiên Chân ở sau lưng Sở Long không nhịn được lên tiếng.

"Thực ra tôi thấy, người phụ nữ này chắc không có nguy hiểm đâu.

Mọi người xem, cô ấy còn giết cả Đại Tế Ti, tôi thấy có khi nào cô ấy muốn cải tà quy chính không." Nghe đến hai chữ "cải tà quy chính", Bàn Tử và Lão Kim không nhịn được nhìn nhau.

Thật lòng mà nói, nếu không phải bây giờ không khí không thích hợp, cả hai đã muốn chọc ghẹo Ngô Thiên Chân rồi.

"Long gia, này, chúng ta bây giờ nên làm gì, giết hay thả, Bàn Tử tôi..." Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Sở Long đang cau mày.

Nhưng kết quả Bàn Tử chưa nói xong, một tiếng thét chói tai đã vang lên từ miệng cô gái.

Âm thanh đó cho người ta cảm giác như móng tay cào lên bảng đen, chỉ nghe thôi mà Sở Long và những người khác đã cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Ngay sau đó, Lê Tuyết trực tiếp rút một thanh nhuyễn kiếm từ trên người Đại Tế Ti, gầm lên giận dữ rồi lao về phía Sở Long.

Biến cố đột ngột khiến Bàn Tử và những người khác có chút ngơ ngác, không biết rốt cuộc Lê Tuyết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng một khắc trước còn đang yên ổn, nhưng kết quả lúc này lại như một kẻ điên.

"Mọi người đứng yên đó, để tôi đi giết cô ta." Lông mày Sở Long từ từ giãn ra, nói một câu xong liền xông ra ngoài.

Lúc này Sở Long không hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào, dù sao hai bên cũng là quan hệ địch thù, Sở Long tự nhiên không cần phải cân nhắc đến sống chết của đối phương.

"Keng!" Thanh Hồng Kiếm và nhuyễn kiếm va chạm vào nhau, trực tiếp phát ra một tiếng ma sát chói tai.

Nhưng cuối cùng sức mạnh của Sở Long vẫn nhỉnh hơn một bậc, dưới sự va chạm của hai thanh trường kiếm, Lê Tuyết trực tiếp bị đẩy lùi mấy bước.

Chưa kịp phản ứng, kiếm thế của Sở Long đã ập đến.

Lê Tuyết lập tức giơ kiếm chống đỡ.

Phải thừa nhận, năng lực chiến đấu của Lê Tuyết cũng thực sự mạnh, tuy trong trận chiến với Sở Long đã rơi vào thế hạ phong, nhưng lúc này cô ta vẫn chống đỡ được.

Chương 337

"...

Ngươi rốt cuộc là ai?

Còn ta, ta lại là ai?

Tại sao ta nhìn ngươi lại thấy chán ghét như vậy?" Giọng nói lạnh lùng của cô gái mang theo sự tức giận không thể hóa giải.

Sở Long có chút ngạc nhiên nhìn cô gái này, đương nhiên thế công lúc này cũng không hề yếu đi chút nào.

Từ phản ứng của cô gái, Sở Long chỉ thấy vẻ mặt đầy khó hiểu, Sở Long tin rằng, cô gái bây giờ tuyệt đối không cố ý lừa gạt, nếu đã như vậy, vậy thì...

"Mất trí nhớ rồi sao?" Trong lòng Sở Long nảy sinh ý nghĩ này, nhưng điều khiến Sở Long có chút cạn lời là, dù sao huyết dịch của cô ta có thể khắc chế lời nguyền huyết mạch của Long chi huyết mạch, vì vậy khi cô gái nhìn thấy Sở Long, cảm nhận được khí tức huyết mạch của anh, tự nhiên cũng vô cùng phẫn nộ với anh.

Sở Long cạn lời, quả là nằm không cũng trúng đạn!

Sở Long hừ lạnh một tiếng, giơ kiếm đỡ đòn tấn công của đối phương, sau đó vỗ một chưởng vào vai Lê Tuyết, đẩy cô ta lùi lại mấy bước.

"Là một người sắp chết, cần gì phải biết nhiều chuyện như vậy." Sở Long lập tức tấn công dồn dập, dưới đợt công kích mạnh mẽ đó, Lê Tuyết đã lùi đến mép tế đàn.

Thanh Hồng Kiếm tỏa ra kiếm quang, một kiếm đâm về phía tim Lê Tuyết.

Có lẽ vào thời khắc sinh tử, tiềm năng của Lê Tuyết đã bùng nổ, cơ thể cô ta nhanh chóng né sang một bên, lập tức tránh được một kiếm tất sát của Sở Long.

Nhưng dù vậy, trên người cô ta cũng bị rạch ra một vệt máu.

Lê Tuyết đau đớn kêu lên một tiếng, lập tức lùi lại mấy bước, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với Sở Long, quay trở lại bên trong chiếc quan tài đồng trước đó.

"A!" Sở Long vừa định tiếp tục tấn công, nhưng kết quả lại nghe Lê Tuyết hét thảm một tiếng.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng dường như đều đang đáp lại tiếng hét của Lê Tuyết.

Sở Long ngạc nhiên nhìn thấy, một đàn dơi lớn từ xa bay tới, đồng thời, xung quanh tế đàn cũng mở ra từng cái hang, từ trong những cái hang đó lại có vô số độc trùng, chuột bọ bò ra.

Lúc này bất luận là dơi hay những độc trùng chuột bọ kia, đều điên cuồng lao về phía Sở Long, dường như muốn báo thù cho Lê Tuyết.

"Ta nhớ kỹ ngươi, kẻ thù của ta.

Bây giờ ta chỉ có một vài ký ức rời rạc, nhưng..." Giọng nói lạnh lùng của Lê Tuyết vang lên, ngay sau đó cơ thể cô ta lại nhảy vào trong quan tài.

Sau khi Lê Tuyết nhảy vào quan tài đồng, cô ta lập tức đập mấy cái lên thành quan tài.

Thấy hành động này, Sở Long lập tức tăng tốc, nhanh chóng lao ra ngoài, muốn ngăn cản Lê Tuyết, chỉ tiếc là lúc này Sở Long cuối cùng vẫn chậm một bước.

Một tràng âm thanh cơ quan chuyển động vang lên, bên dưới quan tài đồng lại xuất hiện một khoảng trống, cả chiếc quan tài nhanh chóng chìm xuống, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt mọi người.

Lê Tuyết đã rời đi, nhưng lại mang đến cho Sở Long và mọi người không ít phiền phức.

Lúc này Bàn Tử và những người khác hợp sức với Cửu Mệnh Miêu cùng Đằng Long, bắt đầu dọn dẹp trên diện rộng đám dơi cũng như độc trùng chuột bọ bị Lê Tuyết triệu hồi.

Tuy số lượng những độc trùng chuột bọ này rất nhiều, nhưng may mắn là thực lực của Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu cũng không thể xem thường.

Với hai con thú làm chủ lực, mất khoảng nửa giờ, những độc trùng chuột bọ xung quanh đã biến mất quá nửa.

Còn những con dơi kia, càng không dám lại gần Sở Long nữa.

Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long sau khi giải quyết nguy hiểm từ độc trùng chuột bọ, cũng không nuốt hết những thứ đó mà nhanh chóng đi đến trước mặt Chúc Long.

Hai con vật gần như sắp thành tinh này, khi nhìn thi thể Chúc Long, hai mắt gần như phát sáng, dường như rất muốn xông lên nuốt chửng cái xác này.

Nhưng cuối cùng chúng vẫn cưỡng ép kiềm chế sự mong đợi trong lòng, quay đầu nhìn về phía Sở Long, dường như đang hỏi ý kiến của anh.

Chương 338

Sở Long tự nhiên không ngăn cản, dù sao thi thể Chúc Long đối với anh mà nói, cũng không có chút tác dụng nào.

Nếu đã có ích cho Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu, vậy thì hãy để cái xác này phát huy hết giá trị của nó.

Sau khi được Sở Long cho phép, Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long liền hưng phấn lao lên thi thể Chúc Long, bắt đầu không ngừng gặm nhấm thi thể nó.

Đặc biệt là Đằng Long, tuy ban đầu bản thể của nó chỉ là một con rắn đỏ nhỏ.

Khi rắn ăn thức ăn, sẽ không dùng răng để gặm như động vật có vú, mà trực tiếp nuốt vào bụng, khởi động hệ tiêu hóa mạnh mẽ, tiết ra lượng lớn men tiêu hóa để tiêu hóa thức ăn.

Nhưng bây giờ sau khi biến thành hình dạng giống rồng, Đằng Long không cần phiền phức như vậy nữa.

Bây giờ Đằng Long, hoàn toàn giống như Cửu Mệnh Miêu, mở miệng bắt đầu xé xuống những mảng thịt lớn, nhai nát thịt rồi nuốt xuống.

"Gầm!" "Meo!" Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long hưng phấn gầm lên, giống như vừa được ăn món ngon nhất trên đời.

"...

Thịt Chúc Long ngon đến vậy sao?

Mẹ kiếp, nhìn mà Bàn Tử tôi cũng muốn xin một ít thịt ăn thử." Nhìn hai con vật vừa ăn thịt Chúc Long vừa lộ vẻ hưng phấn, Bàn Tử không nhịn được gãi gãi gáy, ánh mắt tràn đầy tò mò.

Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long đều là những sinh vật đầy linh tính, lúc này có thể nghe hiểu lời Bàn Tử nói.

Bất kể là Cửu Mệnh Miêu hay Đằng Long, lúc này đều quay đầu lại, trợn to mắt lườm về phía Bàn Tử.

Ánh mắt chúng tràn đầy vẻ uy hiếp, dường như đang cảnh cáo Bàn Tử, nếu hắn dám đến tranh thức ăn, chúng bảo đảm sẽ ăn luôn cả hắn.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của hai con vật, Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái, trên mặt lập tức nở một nụ cười lấy lòng.

Thấy Bàn Tử bị lép vế, Ngô Thiên Chân lập tức cười trêu chọc: "Bàn Tử, muốn đoạt thức ăn từ miệng hổ à, tôi tin là ông làm được đấy, sao không thử xem?" Lão Kim cũng cười trêu ghẹo: "Đúng vậy, nhìn Cửu ca và Đằng Long đang nhìn ông kìa, ánh mắt chúng nhất định là đang nói, Bàn Tử mau gia nhập với chúng tôi đi.

Nhìn người ta mời nhiệt tình thế kia, ông còn đứng đó rụt rè làm gì?

Đàn ông phải cứng rắn lên chứ!" Nghe lời của hai người, Hoắc Tú Tú và A Ninh đều không nhịn được che miệng cười.

Trong đội ngũ này, có một cây hài như Bàn Tử, quả thực khiến không khí của đội tốt hơn không ít.

Bàn Tử hung hăng lườm hai người một cái, không vui mắng: "Cút đi, tin Bàn gia tôi kéo cả hai người đi cùng không?" Trên khuôn mặt lạnh như băng của Kinh Hồng, lúc này cũng hiếm khi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc trước trán, sắc mặt hơi dịu đi nói: "Chúc Long tuy đã bị chủ nhân ngài giết chết, nhưng trong thân

thể của nó ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ.

Loại năng lượng này đối với những tồn tại có linh tính cao như Đằng Long hay Cửu Mệnh Miêu vô cùng hữu ích.

Tin rằng chỉ cần ăn hết thi thể Chúc Long, cả hai sẽ tiến hóa thêm một bước." Kinh Hồng nhìn ra sự tò mò của mọi người, liền giải thích một chút.

Nghe xong lời này, mọi người mới vỡ lẽ, còn Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu cũng bắt đầu tiếp tục ăn.

Chỉ là rõ ràng trong lòng Cửu Mệnh Miêu vô cùng không vui, dù sao do thân hình hạn chế, mỗi lần Cửu Mệnh Miêu cắn xuống một miếng thịt, Đằng Long đều có thể cắn xuống lượng thịt lớn hơn gấp mười mấy lần.

Cửu Mệnh Miêu luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi.

Vì vậy, Cửu Mệnh Miêu bây giờ vừa ăn, vừa phát ra tiếng "gừ gừ" trong cổ họng, điệu bộ này dường như đang uy hiếp Đằng Long, không cho Đằng Long tranh thức ăn với nó.

Chỉ tiếc là, Đằng Long căn bản không thèm để ý đến hành động này của Cửu Mệnh Miêu, cứ ăn thì cứ ăn, khiến Cửu Mệnh Miêu bây giờ phiền muộn vô cùng.

E rằng nếu có thể lựa chọn hướng tiến hóa, Cửu Mệnh Miêu chắc chắn sẽ để thân hình mình to ra, ít nhất như vậy khi tranh giành thức ăn sẽ không bị lép vế.

Sở Long bất đắc dĩ cười lắc đầu, sau đó đi đến trước cái hố khổng lồ kia.

Trước đó chiếc quan tài đồng đã rơi xuống từ đây, chỉ là bên dưới tối om, cho dù với thị lực mạnh mẽ của Sở Long, nhất thời cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn tình hình bên dưới.

Chương 339

Cái hố này cho Sở Long cảm giác, giống như thông đến nơi sâu thẳm của lòng đất.

"Tiếc thật, để cô ta chạy thoát rồi." Sở Long khẽ cau mày, việc Lê Tuyết rời đi khiến trong lòng anh vô cùng lo lắng, sợ vì chuyện này mà rước phải đại họa.

Bàn Tử hiển nhiên khá lạc quan, vừa nghe lời Sở Long, gã liền cười ha hả nói: "Ây da, Long gia không cần lo lắng đâu, con nhỏ đó chẳng phải đã mất trí nhớ rồi sao, vậy chắc chắn sẽ không quay về Quỷ Môn, ít nhất lời nguyền của Quỷ Môn tạm thời không thể bị phá vỡ được." Nói đến đây, Bàn Tử đột nhiên lại cười gian xảo.

"Nếu như... tôi nói là nếu như thôi nhé, hì hì, nếu Long gia có thể trước khi con nhỏ đó hồi phục trí nhớ mà chiếm lấy nó một lần, như vậy thì..." Khi Bàn Tử nói, hắn tự nhiên hạ thấp giọng, dù sao bên cạnh còn có Kinh Hồng và A Ninh.

Với nhãn quan của Bàn Tử, sao có thể không nhìn ra Kinh Hồng cũng thích Sở Long chứ, chỉ là vẫn e ngại một số chuyện, Kinh Hồng mới vẫn luôn không dám biểu lộ thái độ.

Nhưng bây giờ nếu để Kinh Hồng nghe thấy hắn xúi giục Sở Long đi chiếm lấy Lê Tuyết, không chừng Kinh Hồng có thể trực tiếp ra tay tiêu diệt hắn.

Còn A Ninh, Bàn Tử càng không dám trêu chọc.

Dù sao đi nữa, A Ninh cũng là người phụ nữ đầu tiên của Sở Long, là nguyên phối đại phu nhân của Sở Long.

Trước mặt nguyên phối, bảo Sở Long đi tìm người phụ nữ khác,

Bàn Tử chỉ cần không muốn chết, sẽ không để A Ninh biết được suy nghĩ của mình.

Nhìn nụ cười bỉ ổi của Bàn Tử, trong lòng Sở Long lập tức cạn lời đảo mắt.

Anh đâu phải chưa từng thấy phụ nữ, Lê Tuyết tuy xinh đẹp, nhưng cũng không đến mức vì để cô ta không trở thành mối đe dọa của mình mà hy sinh sắc hương.

"Đừng giỡn!" Sở Long cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Nhìn bộ dạng cạn lời của Sở Long, Bàn Tử không khỏi cười gian xảo, nhún nhún vai, cũng không nói thêm gì nữa.

"Này, Bàn Tử, ông đang nói gì với anh Long thế?

Nhìn biểu cảm và nụ cười của ông bỉ ổi quá đi, vừa nhìn là biết chắc chắn không có ý đồ tốt đẹp gì rồi." Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, chỉ thấy Hoắc Tú Tú hai tay chống nạnh, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Bàn Tử.

Có lẽ là "có tật giật mình" chăng, dù sao bây giờ khi nghe lời cô nhóc, Bàn Tử không nhịn được rụt cổ, gượng cười nói: "Nào... nào có, Bàn Tử tôi rất chính trực, ... cô đừng nói lung tung." Tiếc là hành động của Bàn Tử lúc này lại mang ý "lạy ông tôi ở bụi này", nhìn bộ dạng hiện tại của hắn, vốn dĩ không nghi ngờ gì, A Ninh và những người khác cũng không khỏi cau mày.

May mắn là lúc này Kinh Hồng lại đứng ra, giải vây cho Bàn Tử một câu.

"Thực ra chủ nhân cũng không cần quá lo lắng, tôi có một bí pháp có thể truy lùng tung tích của Lê Tuyết." Trên mặt Kinh Hồng mang một nụ cười nhàn nhạt, thần thái đó trông vô cùng tự tin.

Cũng chỉ khi đứng trước mặt Sở Long, Kinh Hồng mới lộ ra thần

thái như vậy.

Trong khoảnh khắc nghe thấy lời này, Bàn Tử và những người khác đều không khỏi dùng biểu cảm kinh ngạc bất ngờ nhìn về phía Kinh Hồng, hiển nhiên không ngờ lúc này Kinh Hồng lại có bản lĩnh lớn như vậy.

"Vãi, em gái Kinh Hồng, có bản lĩnh rồi nhỉ?" Bàn Tử buột miệng la lên một câu.

Thực ra bản thân Bàn Tử muốn biểu đạt không có ý châm chọc gì khác, chỉ là bây giờ lời vừa mở miệng, lại khiến Kinh Hồng cau mày.

Nếu không phải vì gần đây mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, chỉ riêng câu này của Bàn Tử thôi, Kinh Hồng cũng đã phải ra tay để cho Lão Bàn Tử biết sự lợi hại của mình.

Bị Kinh Hồng lườm một cái, Bàn Tử không nhịn được rụt cổ, hiển nhiên gã lúc này cũng ý thức được lời nói không đúng, lập tức gượng cười giải thích: "Khụ, tôi...

ý của tôi là, không ngờ em gái Kinh Hồng lại lợi hại như vậy, ... cô có cách sao?" Bàn Tử gượng cười gãi gãi gáy, đùa giỡn với Kinh Hồng, Bàn Tử không dám.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn đánh không lại em gái Kinh Hồng chứ.

Nhìn Bàn Tử lép vế như vậy, Ngô Thiên Chân và những người khác bên cạnh lập tức không nhịn được che miệng cười.

Chương 340

Kinh Hồng hung hăng lườm Bàn Tử một cái, nhưng lúc này cũng không tiếp tục nói nhiều lời vô ích với hắn, trực tiếp nói: "Trong Quỷ Môn chúng ta có một bí thuật, chỉ cần thực lực không vượt qua tôi quá nhiều, tôi có thể thông qua máu tươi để lại mà truy lùng." Khi Kinh Hồng nói, ngữ điệu mang theo sự tự tin mạnh mẽ.

Bàn Tử điển hình là thể chất "không gây sự thì không chết", bây giờ vừa nghe lời Kinh Hồng, lập tức nói một câu: "Cô chắc chắn thực lực cô ta không mạnh hơn cô, hoặc thực lực không vượt quá nhiều sao?

Tôi thấy Kinh Hồng quá tự tin rồi đấy." Kinh Hồng: "..." Kinh Hồng cạn lời lườm Bàn Tử một cái, trong lòng kêu lên một tiếng cạn lời, không ra tay dạy dỗ gã này, gã này thật sự không biết có lúc phải ngậm miệng lại sao?

Cảm nhận được sự phẫn nộ trong ánh mắt Kinh Hồng, Bàn Tử không nhịn được gượng cười rụt cổ: "Cái đó... cái đó tôi cũng chỉ đưa ra một nghi vấn thôi mà, dù sao cô cũng thấy rồi, vừa rồi Lê Tuyết kia nhẹ nhàng giết chết Đại Tế Ti, Đại Tế Ti đó trước kia rất trâu bò đấy.

Tôi hỏi, đổi lại là cô, cô có thể dễ dàng giết chết Đại Tế Ti đó không?" Vốn dĩ trong mắt Kinh Hồng đã sắp bốc lửa, Bàn Tử theo lý nên im lặng một chút, không nên tiếp tục trêu chọc Kinh Hồng, nhưng kết quả Bàn Tử vẫn cứng đầu, một bộ dạng không sợ chết nói hết câu này.

Trong lòng mọi người đều lo lắng cho Bàn Tử, Sở Long cũng có chút không nỡ nhìn thẳng, sợ lúc này Kinh Hồng trực tiếp ra tay giết chết Bàn Tử.

Sắc mặt Kinh Hồng lạnh lùng vô cùng, lạnh lùng nhìn Bàn Tử một cái, sau đó nói: "Tôi trước đó cũng đã quan sát, từ khí thế tỏa ra từ người cô ta có thể thấy, ít nhất là lúc vừa rồi, thực lực của cô ta chưa mạnh đến mức nghịch thiên." "Với thực lực của tôi, có thể truy lùng cô ta.

Còn về Đại Tế Ti kia, đúng là rất mạnh, nói thật nếu thực sự đánh nhau, có lẽ mấy người chúng ta hợp lại cũng không phải là đối thủ của người đó." "Lý do ông ta bị Lê Tuyết giết chết, cũng chỉ có thể nói là gã đó tự tìm đường chết, cho rằng Lê Tuyết là người của Quỷ Môn, một lòng trung thành với Quỷ Môn, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện tổn thương mình." "Nhưng không thể ngờ được, Lê Tuyết lần này lại mất trí nhớ, đột nhiên ra tay với ông ta, ở khoảng cách gần như vậy, lại nhanh như vậy, cho dù thực lực Đại Tế Ti mạnh, cũng không thể né tránh được." Nghe Kinh Hồng phân tích rành mạch, Bàn Tử mới khẽ gật đầu, cuối cùng hoàn toàn công nhận cách nói này của Kinh Hồng.

Đương nhiên, việc Bàn Tử gây sự cũng có giới hạn, ít nhất bây giờ trong lòng có nghi vấn lớn đến đâu, cũng không dám tiếp tục nói ra, cũng thật sự sợ Kinh Hồng lúc này sẽ lập tức rút nhuyễn kiếm ra giết mình.

Kinh Hồng đi sang một bên, trước đó cô vẫn luôn để ý trận chiến của Sở Long và Lê Tuyết, vì vậy xác định được những vệt máu trên đất lúc này chính là từ trên người Lê Tuyết nhỏ xuống.

Kinh Hồng cẩn thận thu thập những vệt máu này, đợi sau khi rời khỏi nơi này, sẽ lập tức sử dụng bí thuật.

"Nhưng... mọi người có phát hiện một nơi khá kỳ lạ không?" Ngô Thiên Chân lúc này đột nhiên lên tiếng, sắc mặt có vẻ hơi âm u khó coi.

Bàn Tử tò mò nhìn sang: "Ối, tiểu Thiên Chân thành thám tử lừng danh rồi à?

Nói tôi nghe xem, phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ?" Bàn Tử lại tái phát bệnh lắm lời.

Khác với Kinh Hồng, bên cạnh Ngô Thiên Chân hắn không cảm nhận được chút uy hiếp nào, tự nhiên cũng dám tùy tiện châm chọc cà khịa.

Nhưng rõ ràng bây giờ Ngô Thiên Chân không có nhiều tâm tư để đấu võ mồm với Bàn Tử, lập tức lên tiếng nói: "Vừa rồi lúc chúng ta đến đây, không phải đã thấy không ít người của Quỷ Môn sao?

Cho dù có ba đội bị anh Long khống chế, nhưng số người Quỷ Môn còn lại không bị khống chế chắc cũng không ít." Lời Ngô Thiên Chân vừa dứt, lông mày của Sở Long và những người khác đều không nhịn được nhíu lại thành một cục, hiển nhiên lúc này cũng đã ý thức được ý mà Ngô Thiên Chân muốn biểu đạt.

"Nhưng... mọi người xem, từ lúc chúng ta đến đây lâu như vậy, cũng đã xảy ra nhiều trận chiến như vậy rồi, những người Quỷ Môn ở đây, đáng lẽ phải nghe thấy động tĩnh từ lâu rồi chứ, nhưng tại sao trong trận chiến vừa rồi của chúng ta, không có một người Quỷ Môn nào xuất hiện?" "Còn nữa, bây giờ những người Quỷ Môn đó đã đi đâu rồi?" Ngô Thiên Chân nói ra những nghi vấn trong lòng.

Sở Long lúc này nhìn về phía Kinh Hồng đang đi tới, hỏi: "Kinh Hồng, vừa rồi cô giết một người trong Thập Nhị Nguyệt, vậy hai người kia chạy đi đâu rồi?" "Chạy rồi!" Câu trả lời của Kinh Hồng vô cùng ngắn gọn, sau khi nói ra hai chữ, dường như cảm thấy lời giải thích của mình chưa đủ rõ ràng, liền lại lên tiếng nói: "Tôi vốn dĩ muốn giết hai người còn lại, chỉ là lúc đó Thập Nhị Nguyệt cũng dùng năng lực vật chất hóa, biến ra con quái vật hình người kia." "Tôi bị

con quái vật hình người đó bức bách, chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc truy sát Thất Nguyệt và Cửu Nguyệt.

Hai người đó cũng nhân cơ hội đó mà chạy thoát." "Theo tôi thấy, những người Quỷ Môn ở đây chắc đã thông qua một số mật đạo, dưới sự dẫn dắt của Thất Nguyệt và Cửu Nguyệt mà chạy trốn rồi.

Dù sao với thực lực của chủ nhân, những người bình thường đó ở lại đây cũng chỉ có một con đường chết." Kinh Hồng lúc này đưa ra quan điểm của mình: "Dù sao để ngăn cản chủ nhân, có con quái vật hình người kia cùng với một số thủ đoạn bên tế đàn, hoàn toàn là đủ rồi.

Nếu con quái vật hình người và những thủ đoạn đó đều không thể giết được chủ nhân, mọi người nghĩ thêm những người Quỷ Môn đó có tác dụng gì không?" Một câu hỏi ngược của Kinh Hồng, khiến Ngô Thiên Chân bên cạnh lập tức có cảm giác không nói nên lời.

Ngô Thiên Chân gượng cười nhếch mép, gật đầu, nói: "Nói cũng không sai, đến cũng là một con đường chết, không bằng bảo toàn thực lực, rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Vậy, ở đây chắc là có lối ra khác rồi." Hiển nhiên con đường đến đây đã bị bịt kín, Sở Long và những người khác hiển nhiên không thể quay lại được, chỉ có thể thông qua con đường khác để rời đi.

Nhưng lần này Kinh Hồng lại chỉ khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Nhìn bộ dạng đầy hy vọng của Ngô Thiên Chân, Bàn Tử không nhịn được "ha ha" một tiếng, trực tiếp dội một gáo nước lạnh cho Ngô Thiên Chân, nói: "Cậu ngốc à?

Có lối ra thì chúng ta tìm được sao?

Tôi thấy nhé, lối ra tốt nhất của chúng ta, chắc là ở đây rồi." Bàn

Tử lúc này nhìn về phía cái hố mà Lê Tuyết để lại khi rời đi, sau đó lại nhìn về phía Sở Long.

Chương 341

Bàn Tử vẫn luôn thấy Sở Long một bộ dạng trầm tư nhìn vào cái hố này, mới đưa ra phán đoán như vậy.

Ngô Thiên Chân tò mò lại gần, chỉ nhìn vào cái hố đen ngòm đó, trong lòng lại có chút sởn gai ốc.

"...

Bàn Tử, ông chắc chắn chúng ta nhảy xuống đó là có thể rời đi?

Không phải là trực tiếp đến địa phủ báo danh luôn chứ?" Ngô Thiên Chân có chút cạn lời nói, con đường bên dưới tuy có độ dốc nhất định, nhưng độ dốc quá lớn.

Độ dốc như vậy căn bản không thể giảm bớt bất kỳ lực lao xuống nào.

Sở Long vốn dĩ vẫn im lặng nghe xong lời này, liền chỉ về phía không xa: "Bên kia có một chiếc quan tài đồng, tôi vừa rồi đại khái đã xem qua, kích thước quan tài chắc cũng tương đương với quan tài của Lê Tuyết, chúng ta có lẽ có thể thông qua chiếc quan tài đó để đi xuống dưới." Lời Sở Long vừa dứt, mắt của mọi người có mặt ở đó gần như đều sáng lên.

Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ cần đợi Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long ăn no nê một bữa là có thể xuất phát rồi.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, Bàn Tử lập tức có chút bất mãn, một mông "cộp" một tiếng ngồi xuống đất, không vui nói: "Cái nơi quỷ quái này cũng quá đặc biệt nghèo rồi, cũng không có chút bảo bối nào xuất hiện.

Chẳng lẽ hiến tế thì không cần dâng lên cho cây đồng xanh một

chút đồ tốt sao?" Bàn Tử một lòng muốn tìm vàng, nhưng kết quả thì sao?

Ngoài việc lúc đầu tìm được một ít vàng, sau đó căn bản không tìm thấy thứ gì đáng tiền, khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng không vui.

Nhìn lớp mỡ trên khuôn mặt bất mãn của Bàn Tử khẽ rung lên, Hoắc Tú Tú bên cạnh không nhịn được che miệng cười "khúc khích", bộ dạng trông vô cùng vui vẻ.

"Thực ra, bảo bối ở khắp nơi đây." Hoắc Tú Tú cười nói.

Vừa nghe lời này, Bàn Tử không nhịn được "a" một tiếng, tò mò nhìn xung quanh, chỉ là xung quanh ngoài thân thể khổng lồ của Chúc Long cùng với mấy cây cột đồng ra, không thấy thứ gì đáng tiền.

"Cột đồng thì đáng tiền, nhưng chúng ta cũng không mang ra ngoài được, mang ra ngoài được, chúng ta cũng không dám bán.

Còn gì nữa, Chúc Long sắp bị gặm thành xương rồi, đâu ra bảo bối chứ." Bàn Tử bất đắc dĩ bĩu môi, nhưng khi thấy nụ cười trêu ghẹo trên mặt Kinh Hồng lúc này, Bàn Tử không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, không biết tại sao, bây giờ hắn luôn cảm thấy nụ cười của Kinh Hồng vô cùng tà ác.

"...

Làm gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Hoắc Tú Tú lập tức hai tay chống vào eo nhỏ, một bộ dạng vô cùng đanh đá, nói: "Điêu toa, em có thể làm gì anh chứ?

Nè, anh xem đi, chẳng lẽ quên lời anh Long nói trước đó sao?" "Cây đồng xanh có khả năng vật chất hóa đó, nếu thật sự muốn bảo bối, vậy trực tiếp ước nguyện với cây đồng xanh, lạy cây đồng xanh, sao nó lại không thỏa mãn yêu cầu của anh chứ." Hoắc Tú Tú nói xong, không nhịn được lại phát ra một tràng cười "khúc khích", chỉ là

tiếng cười này lọt vào tai Bàn Tử, dọa cho Bàn Tử toàn thân nổi da gà.

Bàn Tử bây giờ đã có cảm giác tê cả da đầu, không nhịn được rùng mình một cái.

Nhớ lại con quái vật hình người ghê tởm nhìn từ trên xuống lúc nãy, Bàn Tử cảm thấy vô cùng uất ức và buồn nôn.

"Em gái nhà họ Hoắc, chúng ta có thể đừng đùa kiểu này không?

Ước nguyện tuy có thể mang lại tài phú, nhưng... mẹ nó sẽ biến người ta thành loại quái vật không ra người không ra quỷ đó, cái giá phải trả để có được loại của cải bất nghĩa này quá thảm khốc rồi." Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh, gượng cười nói: "Của phi nghĩa không thể lấy, Bàn Tử tôi cứ làm người chân chính thôi.

Dù sao nhà tôi cũng là cửu đại đơn truyền, còn trông cậy vào Bàn Tử tôi nối dõi tông đường, sao có thể hy sinh như vậy được chứ?" Nghe Bàn Tử lắm lời, Hoắc Tú Tú không nhịn được che miệng cười "khúc khích".

Khoảng mười phút sau, Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long mới ăn sạch con Chúc Long khổng lồ.

Sau khi Đằng Long ăn xong, cơ thể nó trực tiếp khôi phục lại hình dạng rắn đỏ nhỏ, chỉ là vì sức mạnh trong thân thể Chúc Long vô cùng khổng lồ, rắn đỏ nhỏ sau khi ăn quá nhiều, nhất thời cũng không thể tiêu hóa được, liền trực tiếp ngửa mặt nằm trên đất, lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Kinh Hồng lập tức đặt con rắn đỏ nhỏ vào lòng mình, đối với biểu hiện này của con rắn đỏ nhỏ, trong lòng Kinh Hồng vô cùng vui vẻ.

Cô tin rằng lần sau khi con rắn đỏ nhỏ tỉnh lại, nhất định sẽ có sự thăng tiến lớn hơn.

"Meo!" Nhìn con rắn đỏ nhỏ ngã xuống hôn mê, Cửu Mệnh Miêu

không nhịn được kêu lên một tiếng.

Chương 342

Tuy là tiếng mèo kêu, nhưng có thể nghe ra rõ ràng, trong giọng nói của Cửu Mệnh Miêu tràn đầy sự chế giễu và khinh thường.

Cảm giác này giống như hai người uống rượu, một người say trước, người còn lại lập tức đứng lên, chỉ vào người say rượu đó cười lớn nói: "Nhìn cái bộ dạng yếu ớt kia kìa." Nhưng rõ ràng trạng thái của Cửu Mệnh Miêu bây giờ cũng không khá hơn bao nhiêu, bốn cái móng nhỏ đi trên đất như đi bộ trên không, bộ dạng lảo đảo cho người ta cảm giác dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê.

"Chậc chậc, nhìn xem, Cửu ca của chúng ta chiếm thế thượng phong rồi." Bàn Tử lập tức nịnh nọt một câu.

Nhưng kết quả trong khoảnh khắc nghe thấy lời này, miệng nhỏ của Cửu Mệnh Miêu vừa mở ra, trực tiếp phát ra một tiếng ợ hơi vô cùng vang dội.

"Ợ..." Tiếng ợ hơi khiến mấy người có mặt ở đó trực tiếp ngơ ngác, không ít người càng không nhịn được nhếch khóe miệng, trên mặt đều lộ ra vẻ cạn lời.

Trước đó Cửu Mệnh Miêu một bộ dạng thức ăn đều bị Đằng Long cướp mất, ăn không đủ no, nhưng bây giờ xem ra, gã này ăn cũng no lắm rồi.

Sau khi ợ xong, Cửu Mệnh Miêu trực tiếp bốn chân chổng lên trời nằm trên đất, cái chân nhỏ khẽ run lên.

Cửu Mệnh Miêu cuối cùng cũng đi theo con đường của Đằng Long.

Sở Long cạn lời trực tiếp nhặt Cửu Mệnh Miêu lên, ném vào

không gian của mình.

"Được rồi, vì hai đứa nhỏ đã giải quyết xong, vậy chúng ta cũng rời đi thôi." Sở Long nói, trực tiếp đi sang một bên, muốn đẩy một chiếc quan tài đồng.

Quan tài đồng tuy nặng, nhưng với sức mạnh của Sở Long mà nói, muốn di chuyển quan tài đồng là vô cùng dễ dàng đơn giản.

Chỉ là lúc này, Sở Long lại vô cùng bất đắc dĩ nhìn thấy, trên chiếc quan tài đồng, lại có một sợi xích sắt vô cùng dày, sợi xích sắt to bằng cánh tay Sở Long, hiển nhiên lúc này dùng Thanh Hồng Kiếm khó có thể chặt đứt nó.

May mắn là, lúc này Sở Long có thể sử dụng Hiên Viên Kiếm, chặt đứt sợi xích này mà nói, cũng không cần dùng quá nhiều sức lực.

Ý niệm vừa động, thanh Hiên Viên Kiếm rực rỡ trực tiếp xuất hiện trong tay Sở Long.

Kiếm quang lóe lên, sợi xích dày đó trực tiếp đứt lìa, đối với sự sắc bén của Hiên Viên Kiếm, Sở Long vô cùng hài lòng.

"Hiên Viên Kiếm thật lợi hại, tuyệt đối là thần binh lợi khí." Ngô Thiên Chân nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cảm thán một tiếng.

Bàn Tử lập tức đảo mắt: "Chẳng phải thừa lời sao?

Cậu không thấy Hiên Viên Kiếm vừa xuất hiện, trực tiếp tỏa ra ánh sáng rực rỡ sao?

Kiếm thường làm gì có bản lĩnh như vậy?

Không thể nào!" Tề lão gia tử lúc này gật đầu sâu sắc, nói: "Không sai, nhưng tôi thật sự tò mò, Hiên Viên Kiếm rốt cuộc được chế tạo bằng chất liệu gì, nếu có thể nghiên cứu một chút thì..." Khi Tề lão gia tử nhìn về phía Hiên Viên Kiếm, trong ánh mắt cũng có ánh sáng khó

tả lóe lên.

Kết quả lời chưa nói xong, Lão Kim bên cạnh không hài lòng ho khan một tiếng: "Tề lão gia tử, tôi khuyên ông đừng có ý niệm đó, nếu ông dám đi nghiên cứu một chút, tôi e rằng, lúc đó ông có thể bị kiếm khí trên Hiên Viên Kiếm nghiên cứu thành tứ phân ngũ liệt đấy, Hiên Viên Kiếm không phải người bình thường có thể chạm vào được đâu." Lão Kim vô cùng bảo vệ chủ, lúc này một bộ dạng đầy uy hiếp nhìn Tề lão gia tử.

Tiếp xúc với ánh mắt của Lão Kim lúc này, Tề lão gia tử không nhịn được cười gượng.

"Hử?" Tuy nhiên, trong khoảnh khắc Sở Long chuẩn bị thu lại Hiên Viên Kiếm, trong lòng anh đột nhiên nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ, trong cõi u minh, dường như có thứ gì đó đang hô ứng từ xa với Hiên Viên Kiếm.

Loại khí tức này vô cùng quen thuộc, dường như cùng tông cùng nguồn với Hiên Viên Kiếm.

"...

Chẳng lẽ nơi này có một kiện bảo bối mạnh mẽ?" Sở Long nghĩ thầm, trong mắt có một tia sáng lóe lên.

Sự mạnh mẽ của Hiên Viên Kiếm anh đã trải nghiệm qua, bây giờ nếu thứ xuất hiện ở đây cùng cấp bậc với Hiên Viên Kiếm, vậy thì... nếu hai tay mỗi tay cầm một thanh thần binh lợi khí như vậy, tà túy cỡ nào, Sở Long cũng có thể dễ dàng chém giết.

Đương nhiên, nếu cân nhắc đến tiêu hao thì... hai thanh.

Nhưng dù sao đi nữa, trong lòng Sở Long đối với bí bảo đột nhiên cảm nhận được này là chí tại tất đắc.

Chương 343

Sở Long cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất, cảm nhận sự dao động của khí tức huyền diệu từ xung quanh.

Bàn Tử và những người khác thấy hành động này của Sở Long, không nhịn được tò mò muốn hỏi một phen, kết quả lại bị Kinh Hồng ngăn lại.

"Chủ nhân có lẽ đã có phát hiện gì đó, bây giờ tuyệt đối đừng quấy rầy." Trong lúc nói, Kinh Hồng giờ đây đã hoàn toàn biến thành một "núi băng", gò má cô lạnh lùng, khi nhìn về phía Bàn Tử và những người khác, đều mang theo một tia hung ác, ý rằng nếu Bàn Tử lúc này dám bước lên quấy rầy Sở Long, cô sẽ trực tiếp ra tay giết chết Bàn Tử.

Lão Kim thấy tình hình này, đầu tiên là sững sờ, rồi mạnh mẽ vỗ trán, lúc này cũng rút Hộ Long Đao ra đứng bên cạnh Kinh Hồng.

Trong mắt Lão Kim, gã và Kinh Hồng đều tôn Sở Long làm chủ, vậy thì lúc này sao có thể chỉ để một mình Kinh Hồng bảo vệ bên cạnh?

Như vậy chẳng phải quá thất trách sao?

Sau khi Sở Long đi vòng quanh một vòng, anh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, khi nhìn lên đỉnh đầu, trong ánh mắt đều mang theo một tia kinh ngạc.

Vừa rồi luồng khí tức kia vô cùng hư vô phiêu đãng, thậm chí dường như còn mang theo một chút linh tính, không ngừng chơi trò "trốn tìm" với anh.

May mắn là, sau khi kết hợp với sức mạnh của Hiên Viên Kiếm,

Sở Long cuối cùng cũng đã khóa chặt được luồng khí tức hư vô phiêu đãng đó.

Luồng khí tức vừa rồi, chính là từ vòm trần trên đỉnh đầu.

Tuy đây là một hang động núi đá, xung quanh đều là vách đá, nhưng cũng rất kỳ lạ, phía trên đỉnh đầu, lại được người của Quỷ Môn xây dựng một vòm trần khổng lồ.

Vòm trần đen kịt một mảng, dường như trên đó đã được bôi một lớp sơn hấp thụ ánh sáng.

Sở Long cầm đèn pin chiếu lên, khi ánh sáng chiếu lên, đều cảm thấy vòm trần đen kịt giống như một lỗ đen, nuốt chửng toàn bộ ánh sáng.

"Chủ nhân, có cần tôi giúp không?" Lão Kim lúc này lập tức lên tiếng.

Dù sao bây giờ Sở Long cũng không còn bộ dạng suy tư như trước, Lão Kim cảm thấy lúc này lại lên tiếng, sẽ không quấy rầy chủ nhân của mình.

Kinh Hồng lúc này tuy không nói nhiều, nhưng lại trực tiếp đi đến bên cạnh Sở Long.

Bây giờ cô đang dùng hành động thực tế để biểu thị với Sở Long, nếu cần giúp đỡ, cô sẽ lập tức ra tay.

Bàn Tử và những người khác vốn đã vô cùng tò mò, lúc này lập tức tò mò lại gần, cùng Sở Long nhìn lên nhìn xuống vòm trần đen trên đỉnh đầu.

Chỉ là vòm trần quá đen, ngẩng đầu nhìn lâu, cảm giác sự chú ý của mình đều sắp bị vòm trần nuốt chửng hoàn toàn.

Sở Long lúc này lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết, trên đó dường

như có thứ gì đó đang hô ứng với Hiên Viên Kiếm." Đầu óc của Bàn Tử quay rất nhanh, gần như trong khoảnh khắc nghe thấy lời Sở Long, mắt của Bàn Tử gần như sắp trợn lồi ra, ánh mắt mang theo một tia hưng phấn.

"Ối, chẳng lẽ trên đó có một kiện bảo bối có thể sánh ngang với Hiên Viên Kiếm?" Bàn Tử lúc này một bộ dạng hận không thể trực tiếp xông lên, lấy bảo bối đó xuống.

Đặc biệt là sau khi thấy Sở Long gật đầu, trong mắt Bàn Tử đều đang tỏa ra ánh sáng hưng phấn.

Kết quả lúc này, gáy của hắn trực tiếp bị Lão Kim vỗ mạnh một cái: "Có bảo bối, đó cũng là của chủ nhân tôi, Bàn Tử ông không được manh động." Lão Kim một bộ dạng uy hiếp, trong lúc nói, đôi mắt gian xảo của gã liếc về phía nửa thân dưới của Bàn Tử.

Thằng nhóc chết tiệt, thần tình như vậy hoàn toàn dọa sợ Bàn Tử rồi.

Bàn Tử không nhịn được giật mình một cái, vội vàng nhếch miệng gượng cười: "Đâu đâu, tôi... tôi là vì muốn cống hiến một chút sức mọn cho Long gia thôi mà, a ha, a ha." Bàn Tử bây giờ tuy nói như vậy, nhưng không một ai có mặt ở đó tin lời ma quỷ của hắn.

"Nhưng, nơi này cũng cao quá đi, tôi hình như không lên được." Ngô Thiên Chân lúc này gãi gãi gáy, tế đàn cách vòm trần có mấy mét, chiều cao của họ hoàn toàn không thể chạm tới đỉnh.

Sở Long trực tiếp rút Hiên Viên Kiếm ra khỏi mặt đất, cũng kỳ lạ, khi lòng bàn tay anh tiếp xúc với Hiên Viên Kiếm, cảm giác liên hệ đó lại trở nên mạnh mẽ hơn.

"Thử xem Hiên Viên Kiếm có thể phá vỡ vòm trần không." Trong lúc nói, ý niệm Sở Long vừa động, trên Hiên Viên Kiếm lập tức bùng

lên ngọn lửa vàng rực rỡ.

Sở Long một tay cầm kiếm, vung mạnh Hiên Viên Kiếm về phía vòm trần trên cao.

Ngọn lửa rực rỡ đó hóa thành một luồng kiếm khí mạnh mẽ như có thể hủy thiên diệt địa, trực tiếp lao ra.

Chương 344

Cùng với một tiếng nổ chói tai, vòm trần trên đỉnh đầu bắt đầu rung chuyển dữ dội, trên vòm trần đen kịt đó hiện ra vô số vết nứt nhỏ.

"Nhanh, mau đi, vòm trần sắp sập rồi." Bàn Tử kinh hô một tiếng, đồng thời dưới sự ra hiệu của Sở Long, mọi người lập tức lần lượt rút khỏi vòm trần.

Còn Sở Long lúc này thì một tay cầm Hiên Viên Kiếm, ánh mắt ngưng trọng nhìn vòm trần đang vỡ nát trên cao.

Có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này bên trong vòm trần dường như có thứ gì đó sắp xông ra.

"Rắc!" Cùng với một tiếng gãy vỡ chói tai, những khối đá trên vòm trần như mưa rơi xuống.

Nhưng những khối đá này đối với Sở Long mà nói, hiển nhiên không có ảnh hưởng quá lớn, khi những khối đá rơi xuống đầu, Hiên Viên Kiếm thậm chí còn không cần khởi động ngọn lửa rực rỡ, nhẹ nhàng đã đánh tan những khối đá này thành bột mịn.

Lúc này, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ từ trên vòm trần bay xuống.

"...

Rồng?" Nhìn rõ sự tồn tại bay xuống từ trên cao, Bàn Tử và những người khác gần như sắp trợn lồi cả mắt ra.

Bởi vì lúc này họ nhìn thấy, lại là một con rồng toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Con rồng vàng gầm thét nhe nanh múa vuốt trên không trung, cùng

với những khối đá vách đá sụp đổ hoàn toàn, trực tiếp lao về phía Sở Long, điệu bộ đó dường như muốn nghiền nát Sở Long hoàn toàn.

"Gầm!" Tiếng rồng ngâm cuồn cuộn, chấn động đến màng nhĩ của Sở Long cũng đang rung chuyển dữ dội.

Sở Long không nhịn được đau đớn cũng hét lên, cơ thể liên tục lùi lại, vội vàng né tránh, né những khối đá rơi từ trên cao xuống.

Chỉ là tiếng rồng ngâm không ngừng, đối với Sở Long mà nói, vô cùng chí mạng.

Ngũ quan của anh mạnh mẽ, cũng chính vì sự mạnh mẽ này mà trở nên vô cùng yếu ớt.

Lúc này màng nhĩ của anh đang rung chuyển dữ dội, trong tiếng rồng ngâm mang theo cảm giác va đập cực mạnh, Sở Long cảm giác lúc này màng nhĩ và não của mình đều đang rung chuyển cùng nhau.

Dưới tiếng rồng ngâm, anh cảm giác đầu mình có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

"Long gia cẩn thận!" Bàn Tử lúc này không nhịn được hét lớn một tiếng, thấy lúc này cái đuôi rồng khổng lồ màu vàng kia hung hăng quật về phía cơ thể Sở Long.

Nếu bị đập trúng, e rằng với độ mạnh mẽ của cơ thể Sở Long, cũng sẽ bị đuôi rồng đánh thành trọng thương.

Nếu là vào lúc bình thường, Bàn Tử tự nhiên sẽ không lo lắng, nhưng bây giờ trạng thái của Sở Long rõ ràng không ổn, dưới tiếng động chói tai, năng lực hành động của anh cũng đã chậm lại không ít.

Cái đuôi rồng khổng lồ đó quật đến vô cùng đột ngột, Sở Long lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng Hiên Viên Kiếm để chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng va chạm chói tai, cơ thể Sở Long trực tiếp bị

cái đuôi rồng khổng lồ đó đánh bay ra ngoài.

“Giết!” Sở Long lúc này cũng không chút lưu tình, đối phương đều muốn mạng của mình, sao có thể lưu tình chứ?

Anh lập tức vung Hiên Viên Kiếm, nhưng điều khiến Sở Long bất ngờ là, một kiếm còn chưa vung ra, kết quả Hiên Viên Kiếm lại hóa thành một luồng ánh sáng vàng, trực tiếp dung nhập vào cơ thể anh.

“...

Chuyện gì vậy?” Sở Long sững sờ, Hiên Viên Kiếm biến mất vô cùng đột ngột, thậm chí còn khiến Sở Long có chút không kịp phản ứng.

Tiếc là lúc này không có nhiều thời gian cho Sở Long suy nghĩ, cái đuôi rồng khổng lồ đó lại quật đến, trong tình thế không còn cách nào khác, Sở Long chỉ có thể dùng Thanh Hồng Kiếm chống đỡ.

Sức mạnh của Thanh Hồng Kiếm không thể sánh bằng Hiên Viên Kiếm, vì vậy tuy lần này Sở Long lại chống đỡ được, nhưng cơ thể anh cũng bị hất bay xa hơn.

“Gầm!” Tiếng rồng ngâm không ngừng, âm thanh đó quá có tính chấn động, ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng cảm thấy màng nhĩ rung động đau nhói, huống chi là Sở Long.

Lúc này, thậm chí còn có thể thấy, tai của Sở Long đã trở nên đỏ bừng, bộ dạng đó trông như bị người ta hung hăng véo một trận vậy.

“Chết tiệt!” Bàn Tử lúc này lập tức chuẩn bị lên trước giúp đỡ Sở Long.

Chương 345

Tuy trong lòng cũng biết rõ, với thực lực của mình mà nói, kết quả đối kháng với con rồng khổng lồ này có thể là một con đường chết, nhưng dù vậy cũng không sao, làm sao có thể nhìn Sở Long đơn độc đối kháng với con rồng khổng lồ này, thậm chí...

"Tất cả đứng lại cho tôi, không được lên." Tuy nhiên, điều khiến người ta không thể ngờ được là, vào thời khắc quan trọng này, Kinh Hồng lại trực tiếp đứng ra, chặn tất cả mọi người lại.

Lúc này trong ánh mắt Kinh Hồng tuy mang theo sự lo lắng nồng đậm không thể hóa giải, nhưng lại vẫn không có ý định né tránh, vững vàng chặn Bàn Tử và những người khác lại.

"Kinh Hồng, cô đang làm gì vậy?

Long gia bây giờ nguy hiểm như vậy, chúng ta không đi giúp sao?

Cô không phải bảo vệ Long gia sao?

Đồ khốn kiếp, tình cảm trước đó cô nói đều là đánh rắm à?

Mau tránh ra, nếu không, đừng trách Bàn gia tôi không khách khí với cô." Bàn Tử tức đến toàn thân run rẩy, lớp mỡ trên người cũng như một lớp sóng thịt không ngừng rung động.

Trước đó, hắn nói muốn làm tiểu đệ của Sở Long, không phải nói đùa, Bàn Tử vô cùng nghiêm túc muốn theo Sở Long.

Bây giờ Long gia gặp nguy hiểm, "tiểu đệ" này sao có thể khoanh tay đứng nhìn, nhìn Long gia gặp nguy hiểm chứ?

"Phải, Lão Kim tôi cũng không ngờ, lại có người như cô, nhìn thấy Long gia gặp nguy hiểm, lại lựa chọn khoanh tay đứng nhìn?" Lão Kim lúc này cũng một bộ dạng căm phẫn, hung hăng nhìn Kinh

Hồng.

"Tôi đánh không lại cô, nhưng hôm nay nếu cô dám cản tôi, tôi cũng sẽ liều mạng với cô." Câu cuối cùng của Lão Kim gần như là nghiến răng nghiến lợi nói ra, đại có ý một lời không hợp là trực tiếp khai chiến.

Nhưng lúc này, A Ninh lại cũng đứng ra.

A Ninh đi đến trước mặt Kinh Hồng, nhìn sâu vào mắt Kinh Hồng một cái, trong ánh mắt đó đều mang theo vẻ phức tạp, cuối cùng A Ninh thở ra một hơi, lựa chọn tin tưởng Kinh Hồng.

Cô quay người nhìn Bàn Tử, sau đó nói: "Nếu anh Long gặp nguy hiểm, tôi tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản, bây giờ Kinh Hồng ngăn cản chúng ta, chắc chắn có lý do của cô ấy, trước tiên hãy nghe Kinh Hồng nói hết lời đã." A Ninh cưỡng ép mình bình tĩnh lại, nói thật bây giờ cô lo lắng cho an nguy của Sở Long hơn bất kỳ ai có mặt ở đây, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, lúc này nếu làm loạn, vậy thì đối với Sở Long mà nói, mới là phiền phức lớn nhất.

Trong khoảng thời gian mấy chục giây mọi người nói chuyện, Sở Long và con rồng vàng đã chiến đấu không dưới mấy chục lần.

Nếu con rồng vàng không gầm lên, tuy sức mạnh của nó rất lớn, nhưng nếu thực sự đánh nhau, Sở Long có thể chịu đựng được, cục diện chiến đấu giữa hai bên cũng có thể là năm năm.

Nhưng con rồng vàng dường như biết điểm yếu của Sở Long, mỗi khi đến thời khắc quan trọng, con rồng vàng lại gầm lớn, bức lui Sở Long.

Lúc này đã có một ít máu tươi từ tai Sở Long chảy ra, còn trong mắt Sở Long cũng đầy những tia máu.

Có thể nói sau khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên anh gặp

phải phiền phức khó giải quyết như vậy.

Chỉ là bây giờ đại đa số thủ đoạn của anh đều không thể sử dụng.

Vừa rồi Sở Long chuẩn bị sử dụng Long Văn để đối kháng với con rồng vàng này, nào ngờ giống như Hiên Viên Kiếm, Long Văn lại cũng mất khống chế.

Hoàn toàn không thể điều động được.

Ban đầu Sở Long tưởng rằng lần này lại là do hệ thống giở trò quỷ, trong lúc bận rộn Sở Long cũng đã dành ra một chút thời gian để trao đổi với hệ thống, chỉ là kết quả nhận được lại khiến Sở Long có chút bất ngờ. [Chủ nhân, hệ thống sao có thể vào lúc chủ nhân không có nguy hiểm đến tính mạng, ngăn cản chủ nhân sử dụng Hiên Viên Kiếm và Long Văn chứ?

Lý do chủ nhân tạm thời không thể sử dụng hai thứ đó, chủ yếu là do con rồng vàng.] Con rồng vàng?

Vừa nghe lời này, trong lòng Sở Long không khỏi khẽ sững sờ, vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy?" Phải biết rằng thực lực của con rồng vàng vốn đã mạnh mẽ, cần Sở Long toàn tâm toàn ý đối kháng, nhưng bây giờ Sở Long lại phải vừa chiến đấu vừa phân ra một chút tinh lực để nói chuyện với hệ thống, không khỏi để cho con rồng vàng tìm được một cơ hội.

Cái đuôi rồng khổng lồ đó hung hăng quét vào bụng Sở Long, Sở Long lập tức hét thảm một tiếng, cơ thể trực tiếp trượt trên đất khoảng ba bốn mét.

"Long gia!" Thấy cảnh này, Bàn Tử và những người khác đều kinh hô một tiếng.

"Khảo nghiệm của chủ nhân." Kinh Hồng lúc này bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong ánh mắt cũng mang theo sự lo lắng nồng đậm

không thể hóa giải.

Nếu có thể, cô cũng nguyện ý thay thế Sở Long lên đối phó với con rồng vàng, thậm chí thay Sở Long đi chết cũng được.

Chương 346

Nhưng... trong lòng cô biết rõ, bây giờ cô không có tư cách đó.

“Khảo nghiệm?

Khảo nghiệm gì?” Bàn Tử và những người khác sững sờ.

Chỉ là điều khiến người ta cạn lời là, Kinh Hồng rõ ràng biết một số tình huống, nhưng lúc này lại luôn ngậm chặt miệng, căn bản không chịu nói ra tình hình mà mình biết.

Tình huống tương tự cũng xảy ra giữa Sở Long và hệ thống, hệ thống cũng không muốn nói ra nguyên nhân.

Nhưng sau khi biết là khảo nghiệm, trái tim vốn dĩ vẫn treo lơ lửng của Sở Long lại thả lỏng xuống.

“Nếu đã là khảo nghiệm, vậy thì ta sẽ cho ngươi xem, thực lực chân chính của Sở Long ta.” Sở Long hét lớn một tiếng, lúc này cũng không né tránh nữa, trực tiếp cầm Thanh Hồng Kiếm xông lên, trường kiếm trong tay càng hung hăng chém về phía cái đuôi rồng khổng lồ đang va chạm tới.

“Ầm” một tiếng va chạm, Sở Long không chút bất ngờ lại bị đuôi rồng khổng lồ đánh bay, nhưng lần này con rồng vàng cũng không khá hơn, trên đuôi nó cũng xuất hiện một vết thương rất sâu, dường như có một ít chất lỏng sền sệt màu vàng từ vết thương nhỏ xuống.

Sở Long đưa tay quẹt mép một cái, sau một loạt vật lộn vừa rồi, giờ trên miệng anh đã rỉ máu.

Dù bị thương nhưng đối với Sở Long, điều này không những không khiến anh lo lắng sợ hãi mà ngược lại còn kích thích hoàn toàn dục vọng chiến đấu trong lòng.

“Giết!” Anh gầm lên một tiếng, cơ bắp trên người cuộn lên như những tảng đá, đồng thời một tay cầm kiếm, cả người lao ra như một viên đạn.

Đối mặt với đòn tấn công của Sở Long, con rồng vàng thần thánh lại lần nữa quất cái đuôi rồng khổng lồ, hung hăng đập về phía Sở Long.

“Keng!” Khoảnh khắc đuôi rồng va vào Thanh Hồng Kiếm, Sở Long cảm nhận một luồng lực cực kỳ mạnh mẽ quét qua cơ thể, dường như muốn hất văng anh đi trong chốc lát.

Sở Long lùi chân phải về sau một bước, nhưng cơ thể lại nghiêng về phía trước, ngay lập tức, sức mạnh vô tận trong cơ bắp dường như bùng nổ hoàn toàn.

Sở Long liền hừ một tiếng, điều khiến mọi người kinh ngạc là, lúc này Sở Long vậy mà thật sự đã đỡ được một đòn của rồng vàng.

Rồng vàng vừa định rút đuôi về, thì tay Sở Long đã như một chiếc móng vuốt sắc bén vô cùng, túm chặt lấy vảy rồng.

Độ cứng của vảy rồng rõ ràng vượt xa dự đoán của Sở Long, khi tay anh cào vào những chiếc vảy đó, thậm chí còn phát ra âm thanh ma sát kim loại, nhưng cuối cùng, lúc đuôi rồng rút về, Sở Long đã nhảy phắt lên đó.

Tốc độ của Sở Long cực nhanh, hai chân anh chạy như bay trên thân rồng, gần như chỉ trong nháy mắt đã lao đến vị trí đầu rồng.

Có lẽ rồng vàng cảm thấy hành động này của Sở Long là một sự sỉ nhục, nên nó không hề ngăn cản anh lao đến trước mặt mình, điều nó muốn làm là giết chết Sở Long ngay tại trận.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Bàn Tử và những người khác lúc này thậm chí còn cảm thấy mắt mình không theo kịp.

“666!

Anh Long oai vãi!

Tôi biết ngay mà, rồng thật thì đã sao?

Trước mặt anh Long nhà tôi, mẹ nó cũng chỉ là em trai thôi.” Bàn Tử sau khi thấy cảnh này, không nhịn được mà hưng phấn hét lớn.

Từ lúc bắt đầu, Sở Long luôn ở thế yếu, khiến Bàn Tử cũng cảm thấy rất uất ức, vì vậy bây giờ thấy Sở Long cuối cùng cũng có thể lật ngược tình thế, sao anh ta có thể không phấn khích cho được.

Kết quả, nghe thấy lời đó, Lão Kim bên cạnh liền ghé lại, “Này, tôi nói cho ông nghe, theo cách nói của ông, nếu con rồng vàng đó là em trai, thế thì ông cũng phải gọi nó là ông nội đấy.” Bị Lão Kim trêu chọc một câu, Bàn Tử suýt nữa đã lao vào sống mái với Lão Kim.

“Anh Long cẩn thận.” Đúng lúc này, A Ninh kinh hãi hét lên.

Chỉ thấy Sở Long đột nhiên nhảy vọt lên, lao thẳng đến trước đầu rồng, thanh Thanh Hồng Kiếm trong tay chém thẳng ra ngoài.

Cũng chính lúc này, rồng vàng há miệng phát ra một tiếng gầm trời long đất lở.

Phải nói rằng, tiếng gầm của rồng vàng quá lợi hại, bị sóng âm ảnh hưởng, tai Sở Long chảy ra nhiều máu hơn, lồng ngực anh như bị một chiếc xe tải lớn hung hăng đâm vào, cơ thể ngửa ra sau bay ngược ra ngoài.

Chương 347

Nhưng dù Sở Long bây giờ trông thảm hại, rồng vàng cũng không hề vô sự.

Cùng lúc cơ thể Sở Long bị hất bay, Thanh Hồng Kiếm cũng đã rạch một vết trên đầu rồng vàng, máu vàng lại lần nữa tuôn ra.

Sau khi Sở Long đáp đất, anh lảo đảo lùi lại ba bước, nhờ vào thân thể cường tráng của mình mà cưỡng ép chịu đựng luồng xung lực đó.

Nhưng dù vậy, Sở Long cũng không ngăn được khí huyết cuộn trào trong cơ thể, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu đen, còn trong tai, lúc này đang vang lên từng hồi ong ong.

Cơ thể Sở Long còn chưa hoàn toàn hồi phục, thì đã thấy một cái đuôi rồng vàng lại lần nữa đập thẳng vào đầu mình.

"Chết tiệt!" Sở Long hai tay nắm chặt Thanh Hồng Kiếm, gầm lên một tiếng, trường kiếm chém thẳng về phía cái đuôi đang lao tới.

Nhưng điều khiến Sở Long bất ngờ là, lần này, ngay khoảnh khắc đuôi rồng và trường kiếm sắp va vào nhau, cái đuôi rồng trước mặt anh dường như biến thành hư ảo, Thanh Hồng Kiếm xuyên thẳng qua nó.

Sở Long lảo đảo, nếu không phải phản ứng của anh nhanh nhạy, chỉ riêng cú lảo đảo đó cũng đủ khiến anh ngã sõng soài trên đất.

"Chuyện gì vậy?

Vãi, con rồng vàng đó có thể tàng hình sao?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Bàn Tử bất giác nhìn về phía Kinh Hồng, kết quả phát hiện lúc này Kinh Hồng sau khi thấy cảnh đó, không khỏi thở ra một hơi nặng nề,

cả người như nhẹ nhõm đi.

Thực ra khi Sở Long phát hiện ra điều không ổn, anh cũng tưởng phương pháp hư ảo đó là một thủ đoạn chiến đấu của rồng vàng, liền chuẩn bị tiếp tục tấn công, không cho nó có cơ hội lợi dụng.

Nhưng điều anh vạn lần không ngờ tới là, lúc này, trên thân rồng vàng lại tỏa ra một luồng kim quang, thân rồng khổng lồ bắt đầu không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Long và mọi người, rồng vàng lại hóa thành một vỏ kiếm.

Hình dạng vỏ kiếm, chính là dáng vẻ của con rồng vàng đã chiến đấu với Sở Long trước đó.

"...Chuyện gì vậy?

Rồng vàng biến thành vỏ kiếm rồi?" Ngô Thiên Chân không nhịn được tò mò hỏi một câu.

Kinh Hồng cười gật đầu, "Con rồng vàng đó vốn là một vỏ kiếm, vỏ kiếm của Hiên Viên Kiếm." Lời vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều bừng tỉnh, lúc này cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao trước đó Kinh Hồng lại nói tất cả đều là thử thách đối với Sở Long.

Rõ ràng nếu vừa rồi Sở Long không thể chiến thắng rồng vàng, không thể được rồng vàng công nhận, thì sẽ không thể sở hữu vỏ kiếm này.

"Vãi, chỉ là một cái vỏ kiếm thôi mà, lại mạnh mẽ đến vậy sao?

Bây giờ kiếm và vỏ kiếm đều bị anh Long thu phục rồi, uy lực của Hiên Viên Kiếm sẽ khủng bố đến mức nào đây." Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái.

Rõ ràng tâm trạng của Kinh Hồng bây giờ không tệ, cũng hiếm khi cười với Bàn Tử, "Ừm, khá khủng bố, loại khủng bố đó chắc chắn là một tên mập như cậu không thể tưởng tượng được." Nghe vậy, sắc

mặt Bàn Tử liền xụ xuống, dùng một ánh mắt vô cùng oán trách liếc Kinh Hồng một cái.

Lúc này, một luồng kim quang lóe lên, Sở Long thậm chí không cần chủ động gọi, Hiên Viên Kiếm đã tự động bay ra từ trong cơ thể anh.

Kiếm và vỏ kiếm trong nháy mắt hợp lại làm một.

Một luồng uy áp vô hình khuếch tán ra, phải biết rằng xung quanh vốn có một số rắn rết chuột bọ tồn tại, nhưng bây giờ dưới luồng uy áp này, những con rắn rết chuột bọ đó tức khắc nổ xác chết.

"Vãi, ngầu thế?" "Vỏ kiếm lại có uy lực diệt côn trùng sao?" "Chắc không chỉ vậy đâu, lúc nãy vỏ kiếm được giơ lên, tôi cảm thấy tim mình như bị người ta đấm một quyền vậy." Bàn Tử và mọi người lập tức kinh ngạc kêu lên liên hồi.

Nhưng bây giờ nguy hiểm cũng đã hoàn toàn được giải trừ, Bàn Tử và những người khác cũng lần lượt chạy đến trước mặt Sở Long, đặc biệt là A Ninh, lúc này cô đã lao thẳng vào lòng Sở Long, nhìn vết thương trên người anh, tim A Ninh như rỉ máu.

Sở Long cười nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Ninh, cười nói: "Yên tâm đi, anh không sao, với khả năng hồi phục của anh, chút thương tích này chẳng là gì cả." Chỉ là tuy Sở Long nói vậy, nhưng nhìn đôi mắt đầy tơ máu của anh cũng như máu chảy ra từ tai, A Ninh không khỏi cảm thấy tim mình co thắt lại, vô cùng đau lòng.

"Anh Long, bây giờ anh có được vỏ kiếm này rồi, vậy... nó có giúp tăng cường năng lực của anh không?" Ngô Thiên Chân không nhịn được tò mò hỏi, "Vỏ kiếm vừa rồi trông ngầu thế, chắc hẳn năng lực phi phàm lắm nhỉ?" Lời vừa nói ra, Bàn Tử và những người khác cũng không khỏi tò mò nhìn về phía Sở Long, muốn biết rõ tình hình từ anh.

Sở Long cũng không giấu giếm bọn họ, thực ra ngay khoảnh khắc kiếm vào vỏ, anh đã hiểu rõ uy lực của vỏ kiếm rồi.

"Trước đây mỗi khi tôi sử dụng Hiên Viên Kiếm, đều sẽ gây ra tổn thương cực lớn cho bản thân, thậm chí, dù tôi không dùng Hiên Viên Kiếm, chỉ cần cầm nó trong tay, Hiên Viên Kiếm cũng không ngừng tiêu hao sức mạnh của tôi." Chuyện này Sở Long trước đây chưa từng nói với Bàn Tử và mọi người, vì vậy ngay cả Kinh Hồng, người kế thừa của Quỷ Môn có hiểu biết về Hiên Viên Kiếm, cũng không rõ.

Chương 348

Bây giờ nghe Sở Long giải thích, mấy người có mặt không khỏi kinh ngạc trợn tròn mắt, trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ khó tin.

Ngô Thiên Chân lúc này mắt sáng lên, nhìn về phía Bàn Tử đột nhiên cười một tiếng, "Bàn Tử, tôi tìm được cách giúp ông giảm béo rồi đấy, nhìn xem, chỉ cần cầm Hiên Viên Kiếm, để Hiên Viên Kiếm mỗi ngày hút một ít, rồi sẽ có một ngày ông bị Hiên Viên Kiếm hút cạn thôi." Ngô Thiên Chân nói xong liền không nhịn được mà cười lớn.

Chỉ là Bàn Tử và những người khác nghe xong, sắc mặt ai nấy đều trở nên kỳ quặc.

Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ cạn lời, hung hăng lườm Ngô Thiên Chân một cái, bực bội nói: "Thiên Chân à, không ngờ đấy, cậu nhóc cậu cũng học thói xấu rồi nhỉ." Lão Kim gật gù đồng tình, "Tôi nghiêm trọng nghi ngờ cậu đang lái xe, đồng thời tôi cũng có bằng chứng." Vừa nghe vậy, Ngô Thiên Chân liền "a" một tiếng, trong ánh mắt cũng mang theo chút khó hiểu, "Lái xe?

Có sao?" Sở Long và những người khác không nói gì, chỉ là ánh mắt của họ đã khẳng định điều đó.

Sở Long ho khan một tiếng, mới kéo câu chuyện trở lại chủ đề chính, "Sau khi kiếm về vỏ, chỉ cần tôi không rút kiếm ra, Hiên Viên Kiếm sẽ không tiếp tục nuốt sức mạnh, vỏ kiếm này, cũng vô cùng mạnh mẽ." Trong lời nói của Sở Long, dường như để chứng minh mức độ "mạnh mẽ" cho mọi người, anh liền đi đến trước một trong những cỗ quan tài bằng đồng.

Sở Long hai tay nắm chặt chuôi kiếm, dùng cả Hiên Viên Kiếm

còn trong vỏ đập mạnh vào cỗ quan tài đồng đó.

Chỉ nghe một tiếng chấn động chói tai truyền ra, quan tài đồng lập tức lõm vào, còn vỏ kiếm Hiên Viên thì không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Làm xong tất cả, Sở Long lại đi đến trước cây cột đồng khổng lồ kia, cũng dùng sức hai tay, để vỏ kiếm hung hăng đập vào cột đồng, trong một tiếng nổ vang, cây cột trực tiếp sụp đổ.

"Vãi, ... ngầu thế?" "Vỏ kiếm cũng quá mạnh rồi phải không?

Chủ yếu là độ cứng của vỏ kiếm, tôi đoán con dao Hộ Long của tôi mà đập vào chắc cũng gãy." "Chậc chậc, thứ này mà đập vào người, không phải là đập chết người ta sao." "Đúng là thần binh a." Mọi người lần lượt kinh hô, rõ ràng bị uy lực của vỏ kiếm dọa cho khiếp sợ.

Nhưng lúc này Muộn Du Bình lại cau mày, đi đến trước mặt Sở Long, cau mày nhìn sâu vào vỏ kiếm, nói: "Vỏ kiếm tuy lợi hại, nhưng lại tồn tại một khuyết điểm." Mọi người vốn đang kinh ngạc về Hiên Viên Kiếm, vừa nghe vậy, không khỏi đều ngẩn ra.

"Khuyết điểm?

Vỏ kiếm Hiên Viên của chủ nhân tôi sao có thể có khuyết điểm?

Đừng nói bậy nhé Tiểu Ca." Lão Kim lập tức không vui, bây giờ Lão Kim giống như một fan cuồng, ai nói xấu chủ nhân, Lão Kim liền muốn liều mạng với người đó.

Đương nhiên, với thân hình nhỏ bé của Lão Kim, muốn uy hiếp Tiểu Ca, rõ ràng là chuyện không thể, Tiểu Ca cũng hoàn toàn không để lời uy hiếp của Lão Kim vào mắt.

Ngược lại, Sở Long lúc này trên mặt lại mang theo ý cười, dường như biết Tiểu Ca sắp nói gì.

“Vậy để tôi xem, khuyết điểm gì?” Sở Long cười hỏi một câu.

Muộn Du Bình gật đầu, lập tức nói: “Cũng không hẳn là khuyết điểm, mà là vấn đề về độ sắc bén.

Hiên Viên Kiếm khi có vỏ, tuy chất liệu vô cùng cứng rắn, nhưng lại không hề sắc bén, nhiều nhất chỉ có thể dùng như một loại vũ khí giống như kim cương xử hoặc côn thôi.” Trong lời nói, Muộn Du Bình dường như đã sớm nghĩ ra cách giải quyết cho Sở Long, nói: “Còn về độ sắc bén, có thể trực tiếp dùng Hiên Viên Kiếm hoặc Thanh Hồng Kiếm, cũng có thể giải quyết vấn đề này.” “Không sai, thực ra với những nguy hiểm tôi phải đối mặt hiện tại, độ vững chắc của vỏ kiếm chắc là đủ rồi, nếu không được nữa, dùng Thanh Hồng Kiếm cũng được.” Sau khi vấn đề này được giải quyết, Sở Long mới thu Hiên Viên Kiếm vào trong cơ thể, sau đó đặt hai tay lên cỗ quan tài đồng kia, cơ bắp trên cánh tay đột nhiên nổi lên, nghe một tiếng “rắc rắc” truyền ra, quan tài đồng trực tiếp bị Sở Long đẩy đến vị trí của cỗ quan tài đồng của Lê Tuyết trước đó.

“Tất cả lên đi.” Quan tài đồng bây giờ bị kẹt ở miệng hang, tạm thời sẽ không rơi xuống.

Cỗ quan tài đồng này khá lớn, miễn cưỡng chứa được Sở Long và mọi người cũng không quá khó, chủ yếu là thân hình của Bàn Tử hơi to, chiếm quá nhiều chỗ.

Thấy mọi người đều đã vào trong, Sở Long mới nhảy mạnh vào, nghe một tiếng “loảng xoảng”, mảnh đồng vốn kẹt giữ quan tài trực tiếp gãy lìa, quan tài đồng với một độ nghiêng cực dốc lao nhanh xuống dưới.

Tốc độ đó nhanh như đi tàu lượn siêu tốc.

Hoắc Tú Tú sợ đến mức run cả người, vội vàng nắm chặt cánh tay Sở Long.

Cũng không biết đáy đường hầm này thông đến đâu, Sở Long và mọi người cứ lao xuống theo độ dốc, cảm giác như sắp lao vào tận sâu trong lòng đất vậy.

"...

Chúng ta sẽ không rơi xuống mãi mãi không có điểm dừng chứ?" Bàn Tử có chút lo lắng lẩm bẩm một câu.

Vốn Hoắc Tú Tú và mọi người đang rất căng thẳng, bây giờ nghe Bàn Tử nói vậy, liền đồng loạt lườm anh ta.

"Này Bàn Tử, mẹ nó ông ngậm miệng lại cho tôi." Lão Kim bực bội nói, "Cái miệng quạ này của ông mà lần nữa nói xui, cẩn thận tôi liều mạng với ông." Nhưng may mắn là, lần này cái miệng quạ của Bàn Tử đã không thành công, khoảng năm sáu phút sau, cỗ quan tài đồng "phụp" một tiếng, vậy mà lao thẳng vào trong nước.

Chương 349

Mặc dù bị lực nổi của nước cản trở, tốc độ của quan tài đồng đã chậm lại một chút, nhưng tốc độ lao xuống vừa rồi quá nhanh, cộng thêm bản thân quan tài đồng lại rất nặng, ngay khoảnh khắc vào nước, quan tài đồng vẫn chìm xuống rất nhanh.

Sở Long vội vàng ra hiệu, mọi người lập tức lao ra khỏi quan tài đồng.

Không còn ảnh hưởng của quan tài, Sở Long và mọi người mới nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Nhưng mới bơi được một lúc, đột nhiên Hoắc Tú Tú căng thẳng nắm lấy vạt áo Sở Long.

Sở Long nhìn theo, lúc này Hoắc Tú Tú dường như đã thấy thứ gì đó kinh khủng, cứ chỉ tay xuống dưới.

Sở Long cúi đầu nhìn, lập tức trong lòng kinh hãi, lúc này, từ phía dưới vậy mà xuất hiện một con cá khổng lồ, chỉ là không giống cá bình thường, trong miệng con cá này toàn là những chiếc răng nanh sắc bén, nếu bị nó cắn một miếng, chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Sở Long vội vàng làm động tác ra hiệu cho mọi người nhanh chóng thoát khỏi mặt nước.

Bàn Tử đều là người thường, thời gian nín thở dưới nước không dài, nếu lãng phí thêm chút thời gian ở đây, không chừng mấy người đều phải bỏ mạng.

Sở Long thì khác, theo thực lực tăng lên, thời gian nín thở dưới nước của anh đã tăng lên không ít.

Sở Long vô cùng quyết đoán, trực tiếp gọi ra Hiên Viên Kiếm của

mình.

Chỉ là điều khiến Sở Long bất ngờ là, anh thậm chí còn chưa kịp rút Hiên Viên Kiếm ra khỏi vỏ, đã thấy trên vỏ kiếm Hiên Viên, vị trí mắt rồng vậy mà sáng lên một luồng kim quang, một luồng uy áp nhàn nhạt tỏa ra.

Sở Long cảm nhận rõ ràng, luồng uy áp này giống hệt với uy áp của con rồng vàng mà anh đối mặt trước đó.

Bị ảnh hưởng bởi luồng uy áp này, con cá quái dị vốn đang hung hăng lao tới vậy mà quay người định bỏ chạy, nào còn dám tiếp tục tấn công Sở Long.

Sở Long ngẩn ra, không ngờ vỏ kiếm Hiên Viên lại có bản lĩnh như vậy.

Sở Long liền bơi lên trên, chẳng mấy chốc đã rời khỏi mặt nước.

Lúc này Bàn Tử đã bơi đến bờ, thấy Sở Long lên khỏi mặt nước, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ dưới lòng đất lại có nơi như thế này." Sở Long kinh ngạc cau mày, nơi họ đang ở là một hang động ngầm tự nhiên, chỉ là xung quanh nơi này có không ít tượng điêu khắc, rõ ràng nơi này trước đây cũng đã được người của Quỷ Môn sửa sang đôi chút.

Ngay phía trước Sở Long, chính là một khe nứt ngầm, khe nứt này nghiêng lên trên, dường như là một con đường có thể giúp Sở Long rời khỏi thế giới ngầm.

Ở đây không có bất kỳ ánh sáng nào, đèn pin trước đó cũng đã tiêu hao không ít, để tiết kiệm, lúc này mọi người cũng chỉ bật một chiếc đèn pin mà thôi.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn pin, Bàn Tử và mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên vách đá một bên, vậy mà có một sợi xích sắt gỉ

sét, sợi xích cũng men theo khe nứt nghiêng lên trên.

"Đi thôi." Sở Long nói một câu, liền dẫn đầu đi về phía trước.

Nhưng đèn pin thì anh không cầm, mà giao cho Tiểu Ca đi cuối cùng, dù sao với thị lực của Sở Long, trong thế giới ngầm tối tăm, anh hoàn toàn có thể nhìn rõ mọi thứ, vì vậy cũng không chiếm dụng tài nguyên này nữa.

Vách đá xung quanh đều rất thô ráp, không có bất kỳ dấu vết mài giũa nhân tạo nào, nhưng đi được một lúc, Sở Long lại có phát hiện mới.

"Ở đây có dấu chân." Vì đoạn đường này mặt đất khá ẩm ướt, đất bùn cũng có vẻ mềm, nên lúc này có thể nhìn rõ, ở phía trước không xa, vậy mà xuất hiện không ít dấu chân lộn xộn.

"Những dấu chân này chắc là mới được dẫm lên, xem ra là của những người Quỷ Môn đã rút lui." Sau khi tìm được mục tiêu, trong lòng Sở Long và mọi người càng thêm hăng hái.

Con đường này dù sao cũng là do những người Quỷ Môn dùng để rút lui, tự nhiên cũng sẽ không bố trí cơ quan ở đây.

Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, độ dốc của mặt đường phía trước tăng lên không ít, trở nên vô cùng dốc, nếu không có thứ gì để bám, thậm chí còn có thể lăn xuống.

Đến lúc này, tác dụng của những sợi xích sắt kia đã xuất hiện.

Sở Long và mọi người liền bám vào xích sắt, cẩn thận leo lên trên.

Đoạn đường dốc này dài đến một hai nghìn mét, Sở Long thì không bị ảnh hưởng, nhưng Bàn Tử thì đi đến mức sắp thở không ra hơi.

Sau khi kết thúc đoạn đường này, Bàn Tử và Lão Kim liền nằm

thẳng cẳng trên đất, thở hồng hộc.

Chương 350

“Mẹ nó, Quỷ Môn tìm đường kiểu gì vậy?

Làm chi mà dốc thế?” “Tôi cảm thấy tay mình sắp phế rồi.” Bàn Tử và những người khác không khỏi phàn nàn.

Vị trí họ đang ở là một mặt đất khá bằng phẳng, mấy người nghỉ ngơi một lát rồi mới tiếp tục lên đường.

May mắn là đoạn đường tiếp theo đều rất dễ đi, đi được khoảng hơn một tiếng nữa, trước mặt Sở Long đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Nói thật, ở trong thế giới ngầm quá lâu, đột nhiên nhìn thấy ánh nắng bên ngoài, Sở Long và mọi người cảm thấy mắt mình sắp hỏng đến nơi, sợ đến mức mấy người vội vàng nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, mắt họ mới có thể thích ứng được với ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài.

Nhưng càng đến thời khắc mấu chốt này, mọi người càng không dám lơ là, sợ rằng bên ngoài sẽ có người của Quỷ Môn canh giữ.

Cẩn tắc vô áy náy, mấy người cẩn thận tiến lại gần cửa hang, điều khiển mọi người thở phào nhẹ nhõm là, bên ngoài cửa hang không có cái gọi là người của Quỷ Môn.

Lúc này bên ngoài là một khu rừng rậm rạp, vừa nhìn đã khiến người ta không phân biệt được phương hướng.

Sau khi mấy người ra khỏi cửa hang, cẩn thận thăm dò xung quanh một lượt, cuối cùng không phát hiện bất kỳ tung tích nào của người Quỷ Môn, mấy người mới hoàn toàn thả lỏng, từng người một ngồi xuống trước cửa hang động.

Còn Bàn Tử bây giờ thì không hề chê bẩn mà nằm thẳng cẳng

dang tay dang chân trên đất, dáng vẻ trông như một chữ "Đại" được phóng to.

"Cuối cùng cũng rời khỏi cái thế giới ngầm chết tiệt này, mệt chết Bàn gia tôi rồi." Bàn Tử không ngừng thở hồng hộc, trên mặt đầy vẻ phấn khích.

Thế giới ngầm tối đen như mực, khiến người ta bất giác sinh ra cảm giác vô cùng buồn bực, đặc biệt là trên người, dường như luôn đè một tảng đá khổng lồ, cảm giác "mang nặng đi về phía trước" đó gần như sắp đè bẹp mọi người.

May mắn là, lúc này cuối cùng cũng đã gỡ được "tảng đá lớn" trên vai, có thể thoải mái hít thở không khí trong lành xung quanh.

Lão Kim ở cùng Bàn Tử lâu ngày, yêu cầu với bản thân vậy mà cũng đã hạ thấp không ít.

Sau khi thấy hành động này của Bàn Tử, Lão Kim vậy mà cũng học theo nằm thẳng trên đất, thở hồng hộc.

Mặc dù nằm trên đất như vậy rất bẩn, nhưng cảm giác được ôm lấy thiên nhiên lại mang đến một cảm giác vô cùng thoải mái và thư giãn.

Sau một thời gian vật lộn, ngay cả Sở Long bây giờ cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mấy người liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Sở Long khoanh chân ngồi trên đất, A Ninh thì dựa vào vai anh, có thể dựa dẫm vào Sở Long như vậy, khiến A Ninh cảm thấy vô cùng yên bình.

Hoắc Tú Tú lúc này nhìn A Ninh với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, trong lòng cũng muốn ngồi bên cạnh Sở Long như A Ninh, chỉ là dù sao cũng là một cô gái khuê các, chuyện như vậy tự nhiên không tiện làm trước mặt mọi người, cũng chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi.

Hoắc Tú Tú ngồi bên cạnh Ngô Thiên Chân, dù sao hai người quen thân nhất.

Vốn Ngô Thiên Chân tưởng Hoắc Tú Tú ngồi xuống là muốn trò chuyện với mình, kết quả lại phát hiện một cách cạn lời rằng, sau khi Hoắc Tú Tú ngồi xuống bên cạnh, hoàn toàn không có ý định nói chuyện với cậu, chỉ một mình cúi đầu vẽ vòng tròn trên đất.

"Có tâm sự à?" Ngô Thiên Chân tò mò hỏi, cậu quen Hoắc Tú Tú từ sớm, nhưng trong ấn tượng của Ngô Thiên Chân, Hoắc Tú Tú rất lạc quan, dường như không có chuyện gì phiền lòng, dáng vẻ rầu rĩ vẽ vòng tròn trên đất như thế này, là lần đầu tiên cậu thấy.

Hoắc Tú Tú bực bội lắc đầu, nhưng thấy Ngô Thiên Chân dường như không bỏ cuộc mà tiếp tục hỏi, Hoắc Tú Tú liền giành trước một bước, nói: "Còn có mặt mũi hỏi tôi à, chẳng lẽ cậu không có tâm sự sao?" Hoắc Tú Tú cạn lời đảo mắt.

Rõ ràng Ngô Thiên Chân biết Hoắc Tú Tú đang nói chuyện gì, trên mặt cậu lập tức hiện lên một vẻ lúng túng.

"Không phải chú Ba của tôi ở dưới đó sao?

Tại sao đi một vòng rồi mà hoàn toàn không thấy chú Ba đâu, thậm chí cả tung tích của chú cũng không thấy?" Ngô Thiên Chân lẩm bẩm.

Trong lời nói, vẻ mặt cậu tràn đầy lo lắng.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú cũng trầm xuống, cô có chút gãi gãi gáy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng viết đầy vẻ khó hiểu, "Chuyện này cũng kỳ lạ, trong tin tức, chú Ba của cậu đúng là đã đến đây rồi, nhưng tại sao chúng ta tìm mãi mà không thấy tung tích của chú ấy nhỉ?" Bàn Tử nghe vậy, không khỏi ngồi dậy từ trên đất, vươn vai một cái rồi mới nói: "Không lẽ chú Ba bị người của Quỷ Môn bắt đi rồi chứ?" Lúc nói, trong giọng điệu của Bàn Tử rõ ràng mang theo vẻ lo lắng.

Ngô Thiên Chân vốn đã có chút lo lắng, bây giờ nghe Bàn Tử nói vậy, ngũ quan của Ngô Thiên Chân gần như xoắn lại thành một cục.

Nói thật, lúc này cậu thật sự muốn phản bác lời Bàn Tử, nhưng lời phản bác đến bên miệng, lại không biết nên nói gì cho phải.

Chương 351

"Yên tâm đi, chú Ba thông minh như vậy, nếu thật sự bị người của Quỷ Môn bắt đi, cũng sẽ để lại một ít manh mối, không thể nào thật sự không có gì cả." Sở Long lườm Bàn Tử một cái, rồi mới mở miệng an ủi một câu.

Ngô Thiên Chân khẽ gật đầu, nói: "Tôi cũng cảm thấy chú Ba chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Mặc dù nói vậy, nhưng thực tế trên mặt cậu lại đầy vẻ lo lắng, rõ ràng trong lòng không thể chấp nhận kiểu tự an ủi như vậy.

Hoắc Tú Tú lúc này giống như một người chị cả, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngô Thiên Chân, "Yên tâm đi, đợi chúng ta trở về, tớ nhất định sẽ giúp cậu tìm, tớ nghĩ không chừng còn không cần tớ đi tìm nữa, có khi chúng ta vừa rời khỏi đây, chú Ba của cậu đã về Hàng Thành rồi." Đáp lại, trên mặt Ngô Thiên Chân chỉ có một nụ cười gượng gạo, "Hy vọng là vậy." Mọi người thấy Ngô Thiên Chân không có hứng thú, lúc này cũng không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

Trong chốc lát, xung quanh rơi vào một sự im lặng.

Một lát sau, Hoắc Tú Tú không khỏi lén nhìn về phía Sở Long bên cạnh, do dự một hồi rồi mới nói: "Vậy... tiếp theo anh định đi đâu?

Nếu có thời gian, có thể đến Kinh Đô, em nhất định sẽ dẫn anh đi chơi những chỗ vui ở đó." Hoắc Tú Tú thực ra là muốn mời Sở Long, nhưng kết quả lúc này Sở Long chưa trả lời, đã bị Bàn Tử giành trước.

Bàn Tử xoa xoa cổ, lại lần nữa nằm xuống đất, trong miệng phát ra một tiếng cười khẩy.

Nghe thấy âm thanh đó, Hoắc Tú Tú lập tức không vui, đôi mày

thanh tú liền cau lại, “Này Bàn Tử, ông cười cái gì?

Ông có ý kiến gì với lời của tôi à?” Hoắc Tú Tú lúc này giống như một con cọp cái nổi giận, thực sự dọa Bàn Tử một phen, Bàn Tử không nhịn được rụt rụt cổ, nhếch miệng cười gượng.

“Tôi thì không có ý kiến gì với lời của cô, tôi chỉ cảm thấy, nếu anh Long thật sự đến Kinh Đô, thì chắc chắn phải tìm Bàn Tử tôi chứ, đi chơi với cô nhóc như cô thì có gì vui, Bàn Tử tôi mới có thể dẫn anh Long đi... ha ha ha.” Bàn Tử đang định nói tiếp, thì thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của A Ninh, Bàn Tử liền giật mình một cái, vội vàng nuốt lại những lời định nói.

Không thể không nói, bản năng sinh tồn của Bàn Tử rất mạnh.

Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, lười để ý đến Bàn Tử, lại quay đầu nhìn về phía Sở Long, trong đôi mắt to tròn long lanh mang theo chút hy vọng, “Anh Long, anh sẽ đến chứ?” Hành động này của cô nhóc Hoắc Tú Tú lọt vào mắt Bàn Tử và mọi người, sắc mặt mấy người đều trở nên có chút kỳ quặc.

Bàn Tử cũng là người tinh mắt, vừa nhìn đã biết, rõ ràng cô nhóc này đã có chút tình ý với Sở Long rồi.

Nhưng muốn mời Sở Long thì cũng phải tìm lúc chỉ có hai người chứ, dù sao bây giờ A Ninh là “vợ cả” đang ở ngay bên cạnh mà.

Cứ thế mời bạn trai của người ta, công khai đào góc tường như vậy, có ổn không?

Bàn Tử và mọi người cẩn thận nhìn về phía A Ninh, tưởng rằng lúc này A Ninh sẽ tức giận, nhưng kết quả phản ứng của A Ninh lại khiến mọi người có cảm giác như rớt cả tròng mắt.

A Ninh tỏ ra vô cùng hài lòng, cười nhìn Hoắc Tú Tú trước mặt, dáng vẻ đó cho người ta cảm giác như đang tìm tiểu thiếp cho Sở

Long vậy.

"Tôi sao?

Để xem tình hình đã, dù sao bây giờ đối với tôi, quan trọng nhất là tìm Lê Tuyết trước, còn những chuyện khác sau này hãy nói." Sở Long nói xong liền trực tiếp trả lời một câu.

Lời của Sở Long rõ ràng khiến Hoắc Tú Tú có chút thất vọng, nhưng lúc này cô như nghĩ ra điều gì đó, đôi mắt to long lanh liền đảo một vòng, trên mặt lại treo lên nụ cười vui vẻ.

"Anh Long nói đúng, nếu vậy thì em cũng phải góp một phần sức lực chứ, dù sao chuyện lần này em cũng đã tham gia rồi, đợi Kinh Hồng tìm được tung tích của Lê Tuyết, em sẽ cùng anh đi truy tìm." Trong lời nói của Hoắc Tú Tú, dường như để tìm một lời giải thích hợp lý cho việc đi theo Sở Long, cô im lặng một lát rồi mới tiếp tục nói: "Kênh thông tin và mối quan hệ của em không phải người bình thường có thể so sánh được đâu, em nghĩ em tham gia chắc chắn sẽ giúp được anh Long." Sở Long nhìn sâu vào Hoắc Tú Tú một cái, đối với việc Hoắc Tú Tú tham gia, Sở Long cũng không từ chối, nhưng Ngô Thiên Chân lại ở một bên mở miệng, hỏi: "Cậu đi cùng chúng tôi như vậy có thật sự ổn không?" "Người nhà cậu chắc sẽ không muốn cậu ở bên ngoài lâu như vậy đâu nhỉ?

Tớ nghĩ cậu nên về sớm đi, ở ngoài lâu như vậy, không chừng người nhà họ Hoắc sẽ lo đến phát điên mất." Ngô Thiên Chân rất nghiêm túc nói một câu như vậy.

Chỉ là biểu hiện ngây thơ vô tội này, lọt vào mắt Bàn Tử và mọi người, không khỏi khiến họ cảm thấy vô cùng cạn lời.

"Tên này EQ thấp thế nhỉ?

Không nhìn ra cô nhóc cố tình muốn ở lại bên cạnh anh Long sao?"

Bàn Tử thầm lẩm bẩm trong lòng.

Lão Kim cũng bất lực thở dài một hơi, “Thanh niên a thanh niên, quả nhiên thiếu kinh nghiệm.” Hoắc Tú Tú tức đến mức đôi mắt to long lanh gần như muốn trợn ra khỏi hốc mắt, bực bội liếc Ngô Thiên Chân một cái, bĩu môi, nói: “Không cần cậu quản!” Đùa thì đùa, chơi thì chơi, lúc này Kinh Hồng cũng đã nghỉ ngơi xong, liền lấy ra một chiếc la bàn từ trong ba lô, và nhỏ giọt máu tươi vừa thu thập được lên trên kim chỉ nam màu xanh của la bàn.

Thấy cảnh này, Bàn Tử không khỏi tò mò hỏi: “Em gái Kinh Hồng...

Hửm?

Thơm quá.” Lời Bàn Tử định nói đột nhiên dừng lại, thay vào đó là một câu như vậy.

Chương 352

Sở Long và mọi người lúc này cũng ngửi thấy một mùi hương nồng nặc khác thường, mùi hương này tỏa ra từ bốn phương tám hướng, gần như ngay khoảnh khắc ngửi thấy, đầu óc Sở Long và mọi người đều trở nên choáng váng.

"Không ổn, có kẻ địch, là độc, mọi người mau nín thở." Sở Long vật lộn đứng dậy từ trên đất, và bảo vệ A Ninh sau lưng.

Chỉ tiếc là, mặc dù thực lực của Sở Long mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng không thể chống lại sự xâm thực của mùi hương đó, cảm giác choáng váng trong đầu ngày càng mãnh liệt, giống như một con thú khổng lồ, muốn nuốt chửng não của anh vậy.

"Đệch mợ, đến lúc này rồi mà còn có kẻ ám toán Bàn gia." Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng, ngay sau đó hai mắt nhắm lại, thân thể run lên, cả người ngã thẳng cẳng xuống đất.

Sở Long trơ mắt nhìn những người này lần lượt ngất đi trước mặt mình, đặc biệt là khi A Ninh ngất trong lòng, trong lòng Sở Long càng lo lắng vạn phần.

Kẻ đến không có ý tốt, một khi anh cũng ngất đi, e rằng những người này sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Hửm?

Vẫn còn một người chưa ngất?" Ngay lúc Sở Long choáng váng, cơ thể sắp ngã xuống, anh thấy hai người đàn ông mặc đồ rằn ri nhanh chóng chạy đến từ xa.

Đối phương rõ ràng rất tự tin vào thủ đoạn của mình, cũng chính vì vậy, bây giờ khi thấy Sở Long vậy mà chưa ngã xuống, hai người

mới kinh ngạc khẽ hô một tiếng.

Sở Long lúc này muốn lấy ra Hiên Viên Kiếm, giết chết hai người này trước khi ngất đi.

Nhưng không thể, việc có thể kiên trì đến lúc này đã là giới hạn của anh, cuối cùng cơ thể Sở Long run lên, hai mắt nhắm lại, liền ngã thẳng xuống đất.

Hai người đó nhanh chóng đi đến trước mặt Sở Long và mọi người, nhìn mấy người đang nằm trên đất, sắc mặt đều trông rất nghiêm trọng.

"May mà lần này tôi đã tăng liều lượng thuốc, nếu không, với thực lực của những người này, có lẽ tôi thật sự không thể hạ gục tất cả." Một trong hai người tỏ ra vô cùng may mắn, nói một câu như vậy.

Đặc biệt là khi nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đều mang theo chút lo lắng, sợ rằng lúc này Sở Long sẽ đột nhiên đứng dậy từ trên đất.

Người kia liền gật đầu, "Không sai, đặc biệt là tên này, thực lực cũng quá mạnh rồi phải không?" "Nhưng mạnh nữa thì sao, chẳng phải vẫn bị chúng ta hạ gục rồi sao.

Thôi chúng ta mau làm việc đi, nếu không, lão đại lại mắng người bây giờ." Người kia bất lực mở miệng nói một câu như vậy, trực tiếp vác Ngô Thiên Chân lên từ trên đất.

Sở Long và những người khác sau đó bị hai người lần lượt vác đi.

Giống như Sở Long, Ngô Thiên Chân và những người khác, thực ra cân nặng cũng không quá lớn, vác đi cũng không tốn sức.

Nhưng khi hiện trường chỉ còn lại một mình Bàn Tử, sắc mặt hai người liền trở nên khó coi.

“Vãi, con heo mập chết tiệt này làm thế nào bây giờ?

Hay là trực tiếp bỏ nó ở đây đi?

Tôi không muốn mang đi đâu, tên này nặng quá.” Một người không nhịn được phàn nàn.

Cân nặng hai trăm cân của Bàn Tử, cũng thực sự khiến người đàn ông bên cạnh bị dọa, bất giác gật đầu, nói: “Được, vậy chúng ta đi trước đi.” Chỉ là nói xong, lại do dự, bất lực quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, “Nhưng lão đại bảo chúng ta mang đi hết mà, nếu chúng ta để lại tên mập này, chắc chắn sẽ bị lão đại trách phạt.” Hết cách, hai người chỉ có thể dùng hết sức bình sinh, mới miễn cưỡng nâng Bàn Tử đi.

Chỉ là cân nặng của Bàn Tử thật không phải chuyện đùa, hai người đi được năm sáu mét là lại phải nghỉ ngơi ba bốn phút.

“Chuyện quái gì vậy?” Khi Sở Long mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện mình đang ở trong một căn phòng vô cùng sang trọng, diện tích căn phòng lên đến sáu bảy chục mét vuông.

Căn phòng được trang trí vô cùng cổ kính và tao nhã, đặc biệt là chiếc giường gỗ lớn cổ điển dưới thân, càng khiến cho không khí cổ kính này thăng hoa đến cực hạn.

Nói thật, nếu không phải trước mặt có đèn chùm hiện đại, Sở Long còn tưởng mình lại xuyên không rồi.

Điều khiến Sở Long cảm thấy vô cùng khó hiểu là, không biết bây giờ mình đang ở đâu, và điều khiến anh lo lắng hơn là, lúc này A Ninh vậy mà không ở bên cạnh anh.

Sở Long vừa chuẩn bị xuống giường, thì tai chợt động, nghe thấy tiếng bước chân “cộp cộp” từ bên ngoài truyền đến.

Sở Long suy nghĩ một chút, liền giả vờ hôn mê trở lại, chuẩn bị

nằm trên giường ôm cây đợi thỏ.

May mắn là, cũng không cần Sở Long đợi quá lâu, "con thỏ" đó đã tự tìm đến cửa.

Chương 353

Cùng với tiếng "kẽo kẹt", cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra.

Sở Long khẽ nheo mắt, kết quả điều khiến anh có chút kinh ngạc là, lúc này anh nhìn thấy không phải là những kẻ áo đen hung ác bắt mình như trong tưởng tượng.

Lúc này từ bên ngoài đi vào, vậy mà là một thiếu nữ xinh đẹp trông có vẻ yếu đuối, cho người ta cảm giác, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái là sẽ ngã xuống ngay.

Người phụ nữ mặc một bộ trang phục hầu gái.

Cũng may là Sở Long đã kinh qua trăm trận, đối với loại trang phục hầu gái này có sức đề kháng cao, nếu không, Sở Long nghĩ chỉ cần nhìn thấy sự quyến rũ của bộ đồng phục này, anh sẽ lập tức mất mặt.

Cô hầu gái này rõ ràng không biết Sở Long lúc này đã tỉnh, cứ thế đi thẳng đến trước mặt Sở Long.

Trên tay cô đang bưng một chiếc cốc, lúc này đang chuẩn bị rót nước trong cốc vào miệng Sở Long, thì kết quả còn chưa kịp làm gì, Sở Long vốn đang ngủ say lúc này lại đột nhiên mở mắt.

Cô hầu gái sợ đến mức run cả người, nước trong cốc cũng đổ ra ngoài.

Cô hầu gái định la lên, Sở Long mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp đưa tay bịt miệng cô hầu gái lại.

Cuối cùng, cô hầu gái nhiều nhất chỉ có thể phát ra tiếng "ư ư", không thể thoát khỏi sự khống chế của Sở Long.

"Nếu còn giãy giụa nữa, tôi sẽ giết cô ngay lập tức." Lời vừa nói

ra, cơ thể cô hầu gái run lên, đôi mắt to tròn trợn to, trong ánh mắt càng đầy vẻ sợ hãi.

Lời uy hiếp của Sở Long có tác dụng, lúc này cô liền gật đầu, cũng không dám tiếp tục giãy giụa, đối với điều này Sở Long vô cùng hài lòng.

"Bây giờ tôi thả miệng cô ra, nếu cô dám la lớn, đừng trách tôi không khách khí." Sau khi xác định cô hầu gái đã hiểu, Sở Long mới từ từ thả tay ra.

May mắn là, cô hầu gái này vô cùng nghe lời, lúc này cũng không la hét.

"Tôi hỏi cô, đây là đâu?

Tại sao tôi lại xuất hiện ở đây?" Sở Long cau mày, rõ ràng trước khi hôn mê anh đã thấy hai người đàn ông mặc đồ rằn ri.

Vốn dĩ theo Sở Long, những người đó chắc chắn là kẻ thù, đã hạ gục anh rồi, không chừng là để giết anh.

Nhưng sự thay đổi của thực tế, lại vượt xa tưởng tượng của anh.

Điều khiến Sở Long khó hiểu hơn là, lúc này khi nghe anh hỏi, cô hầu gái này không những không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra oán trách nhìn anh một cái, trong ánh mắt còn mang theo một cảm giác đáng thương.

Thấy cô hầu gái như vậy, Sở Long không khỏi cau mày.

"Sao?

Tôi hỏi sai ở đâu à?" Nghe Sở Long nói vậy, cô hầu gái mới mở miệng nói: "Đây là Kinh Đô." Vừa nghe hai chữ "Kinh Đô", lông mày Sở Long càng nhíu chặt lại.

Phải biết rằng khoảng cách từ Tần Lĩnh đến Kinh Đô không phải

là gần, những kẻ đã hạ gục anh vậy mà lại tốn công sức lớn như vậy để đưa anh đến đây?

Âm mưu gì đây?

"Hoắc gia ở Kinh Đô." Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ trong lòng Sở Long, cô hầu gái liền nói thêm một câu.

Lời vừa nói ra, Sở Long đều ngẩn người, ngơ ngác nhìn cô hầu gái trước mặt, rồi lại nhìn những đồ đạc sang trọng xung quanh, "Sao?

Đây là nhà họ Hoắc?

Tại sao tôi lại ở đây?" Hoắc gia chính là gia đình của Hoắc Tú Tú, nhưng Sở Long vẫn không buông bỏ cảnh giác, sợ rằng lúc này có gian trá.

"Anh Long, đừng làm khó cô ấy nữa." Nhưng đúng lúc này, một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên từ cửa.

Sở Long cau mày nhìn qua, kết quả thấy bóng dáng Hoắc Tú Tú xuất hiện ở cửa, cô nhóc đứng duyên dáng ở cửa, khi nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đều mang theo chút áy náy.

"Cô lui ra đi." Hoắc Tú Tú nhìn cô hầu gái một cái, cô hầu gái nghe vậy, lập tức có cảm giác nhẹ nhõm như được đại xá.

Chương 354

Đương nhiên, làm việc trong gia tộc lớn như vậy, tự nhiên ở đâu cũng có quy củ, trước khi rời đi, cô hầu gái cúi đầu chào Sở Long và Hoắc Tú Tú, rồi mới như chạy trốn mà rời đi.

Sở Long cũng không ngăn cản, dù sao bây giờ Hoắc Tú Tú cũng đã xuất hiện, tin rằng ít nhất tạm thời không có nguy hiểm.

Dưới ánh mắt chăm chú của Sở Long, Hoắc Tú Tú từ từ đi đến trước mặt anh.

"Cái đó...

Anh Long, thật sự xin lỗi, đều là do những người trong nhà em, vì muốn đưa em về nhà, mới làm ra chuyện như vậy." Dưới lời giải thích ngại ngùng của Hoắc Tú Tú, Sở Long cũng đã hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Hóa ra Hoắc Tú Tú lần này mang tính chất "bỏ nhà ra đi" để cùng mọi người tham gia hành động ở thần thụ Tần Lĩnh.

Vốn dĩ gia đình không muốn để Hoắc Tú Tú mạo hiểm.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú chỉ có thể lén trốn ra ngoài.

Chỉ tiếc là, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cuối cùng người nhà họ Hoắc đã tìm được Hoắc Tú Tú, chỉ là những người đó lo lắng tiểu thư sẽ phản kháng, nên đã trực tiếp dùng bí dược.

Bí dược là do Hoắc gia đặc chế, dược tính vô cùng mạnh, vì vậy ngay cả Sở Long cuối cùng cũng trúng chiêu.

"Hừ!

Bà nội cũng thật là, vì bắt em về mà lại dùng đến loại bí dược đó,

thật đáng ghét.” Hoắc Tú Tú khẽ bĩu môi, trên mặt đầy vẻ bất mãn.

Nghe những lời của Hoắc Tú Tú, Sở Long có cảm giác dở khóc dở cười, cuối cùng ho khan một tiếng, nói: “Bà nội của em cũng vì lo lắng cho em, mới làm vậy, đúng rồi, A Ninh bây giờ ở đâu?

Cô ấy ổn không?” Nhắc đến “A Ninh”, trên mặt Sở Long liền lộ ra một vẻ lo lắng.

Nhìn sự thay đổi trong vẻ mặt của Sở Long bây giờ, trong lòng Hoắc Tú Tú có chút ghen tị, vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị với A Ninh.

“Anh Long, xem ra anh đối với A Ninh thật sự quá tốt rồi, em... em cũng có chút ngưỡng mộ ghen tị rồi đấy.” Tú Tú nhìn sâu vào Sở Long một cái, nói ra một câu như vậy.

Lời này lại khiến Sở Long có chút không biết nên trả lời thế nào, đặc biệt là trong ánh mắt của Hoắc Tú Tú, mang theo một vẻ nhiệt tình, trong vẻ mặt đó mang theo sự sùng bái, ngưỡng mộ các loại cảm xúc, trước đây Sở Long đã từng thấy ánh mắt như vậy trong mắt của A Ninh và Kinh Hồng hai người.

Nói thật, với trình độ lão luyện của Sở Long, sao có thể không biết ánh mắt như vậy đại biểu cho điều gì?

Chỉ là... cuối cùng, Sở Long chọn lựa im lặng.

Hoắc Tú Tú oán trách nhìn Sở Long một cái, sau đó mới nói: “A Ninh đang nghỉ ngơi ở nơi khác, nếu anh muốn gặp cô ấy như vậy, em dẫn anh đi.” Phải nói rằng, nhà họ Hoắc quả thực vô cùng lớn, ở đây giống như một cung điện vậy.

Giống như trên hành lang này, chỉ riêng tấm thảm trên sàn, cũng đủ cho một gia đình bình thường chi tiêu mấy năm, còn trên tường, cũng treo đầy các loại tranh quý, chỉ là vẻ mặt Sở Long khẽ động,

cuối cùng cảm nhận được một tia âm hàn từ những bức tranh đó.

Khí tức âm hàn là do ở dưới lòng đất lâu ngày tạo thành, chỉ là vì được mang đến nơi này một thời gian dài, lúc này khí tức gần như đã hoàn toàn tiêu tan.

"Không hổ là Hoắc gia a, nội tình quả thực sâu dày." Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú, Sở Long đến một căn phòng rất lớn, căn phòng trang trí cũng vô cùng sang trọng, vừa nhìn đã cho người ta cảm giác như lạc vào một tòa cung điện.

Trong phòng, A Ninh và mọi người đều ở đó.

Nhưng khi thấy những việc mấy người đang làm, trong lòng Sở Long lập tức không còn nghi ngờ gì nữa, xem ra lúc nãy mình đã lo lắng vô ích.

Bàn Tử và Lão Kim hai người bây giờ đang rất hưởng thụ nằm trên ghế tựa, tay cầm một chùm nho, đang ăn một cách ngon lành.

Vừa ăn hoa quả, Bàn Tử và Lão Kim hai người vừa ngâm nga trong miệng, chỉ là giai điệu nghe lạc đi đâu mất rồi.

Còn Ngô Thiên Chân và những người khác cũng đang ăn hoa quả chơi điện thoại, thần thái trông vô cùng tiêu sái tự tại.

Chương 355

Khi cửa phòng mở ra, lúc này mọi người cũng bất giác nhìn về phía Sở Long, khi thấy Sở Long xuất hiện, mấy người không khỏi ngẩn ra một chút, đợi sau khi phản ứng lại, mấy người liền đứng dậy.

Thấy Sở Long đi vào, A Ninh hoan hô một tiếng, trực tiếp lao vào lòng Sở Long.

"Anh Long, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, làm em lo chết đi được." Cảm nhận được cô nhóc trong lòng, trên mặt anh không khỏi lộ ra nụ cười ấm áp.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cũng lần lượt đi đến trước mặt Sở Long, Bàn Tử cười gãi đầu, nói: "Anh Long, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi, ngài không biết đâu, Bàn Tử tôi biết anh Long ngài hôn mê chưa tỉnh, lo chết Bàn Tử tôi rồi đấy." Có thể vì quá kích động, mỡ trên mặt Bàn Tử cũng khẽ run lên.

Nhưng thấy hành động này của Bàn Tử, Sở Long khẽ nheo mắt, dùng một thái độ xem xét khiến Bàn Tử cũng cảm thấy có chút ngại ngùng mà đánh giá Bàn Tử một lượt, "Ồ?

Vậy sao?

Sao tôi thấy lúc tôi vừa vào, Bàn Tử đây đang hưởng thụ lắm mà?" Bị Sở Long hỏi ngược lại như vậy, trên mặt Bàn Tử lập tức đầy vẻ lúng túng.

"...

Khụ khụ, à thì, thực ra Lão Kim cũng rất lo lắng cho anh Long." Tên Bàn Tử này đúng là giỏi đùn đẩy trách nhiệm, rõ ràng không tiếp được lời, tên này liền trực tiếp đẩy sang cho Lão Kim.

Lão Kim lập tức bực bội lườm Bàn Tử một cái, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng bây giờ Bàn Tử đã bị ánh mắt của Lão Kim giết chết rồi.

"Chủ nhân." Lão Kim lúng túng đi đến trước mặt Sở Long, khẽ gọi một tiếng, lúc này trên mặt Lão Kim cũng treo một vẻ lúng túng và ngại ngùng.

Sở Long cũng không để ý đến những việc mọi người vừa làm, dù sao mọi người cũng đã mệt mỏi lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi thích hợp tự nhiên cũng cần thiết, huống chi đây chỉ là một đội tạm thời, không phải một tổ chức thực sự, Sở Long tự nhiên không thể quản lý nghiêm ngặt những người này.

Nhưng sau khi nghe những lời của họ, Sở Long không khỏi khẽ cau mày, "Hửm?

Mọi người, chẳng lẽ đã tỉnh trước tôi?" Sở Long hỏi.

Trong lời nói của những người này có thể thấy, rõ ràng họ đã tỉnh sớm hơn, còn anh thì mãi không thể tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Điều này khiến Sở Long có chút khó hiểu, dù sao mọi người đều trúng cùng một loại bí dược, thể chất của anh so với những người khác ở đây, chỉ có thể tốt hơn, vậy thì theo tình hình bình thường, anh nên tỉnh trước những người này mới phải chứ.

Nghĩ đến đây, Sở Long không khỏi quay đầu nhìn về phía Hoắc Tú Tú bên cạnh, người sau khi tiếp xúc với ánh mắt của anh, không khỏi lúng túng dời mắt đi.

Có mờ ám!

Sở Long thầm nói trong lòng, ánh mắt anh sắc như tên, nhìn chằm chằm vào Hoắc Tú Tú.

".....Thôi được rồi, anh Long em sai rồi, em thay mặt những

người trong nhà xin lỗi anh.” Hoắc Tú Tú cuối cùng sắc mặt cũng sa sầm, biết chắc chắn không giấu được nữa, chỉ có thể lúng túng kể lại toàn bộ sự việc.

Thực ra đúng như Sở Long nghĩ, với thực lực của anh, tự nhiên sẽ tỉnh sớm hơn những người khác.

Lúc đó Hoắc Tú Tú cũng trúng chiêu đang hôn mê, vì vậy để đề phòng bất trắc, những người nhà họ Hoắc đưa Hoắc Tú Tú đi chỉ có thể tăng liều lượng thuốc đối với Sở Long, cũng chính vì vậy, mới khiến Sở Long mãi không thể tỉnh lại.

“Ra là vậy.” Sở Long cạn lời trong lòng, lần đầu tiên phát hiện, hóa ra thể chất tốt cũng có khuyết điểm.

Sở Long nhìn xung quanh, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Kinh Hồng.

Thực ra bây giờ hoàn toàn không cần Sở Long nói nhiều, gần như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, Kinh Hồng đã hiểu ý của anh.

“Chủ nhân, trước đó tôi đã dùng bí pháp để thăm dò, nếu không có gì bất ngờ, Lê Tuyết đó bây giờ chắc cũng đang ở Kinh Đô.” Kinh Hồng cau mày nói một câu như vậy, chỉ là lúc này giữa hai hàng lông mày, lại đầy vẻ u ám.

“Sao?

Cũng ở đây?

Làm gì ở đây?

Vậy có tra ra Lê Tuyết bây giờ đang ở đâu không?” Sở Long kinh ngạc trong lòng, đối với sự trùng hợp như vậy, khiến trong lòng anh không khỏi dấy lên một tia nghi ngờ, dù sao sự trùng hợp này quá đột ngột.

Sắc mặt Kinh Hồng lúc này rõ ràng có chút khó coi, im lặng một lúc rồi mới nói: “Tôi đã tra rồi, chỉ là thực lực của Lê Tuyết đó dường như đang không ngừng tăng cường, bây giờ thực lực đã vượt xa tôi, vì vậy, tôi đã hoàn toàn mất dấu vết của cô ta, nhưng từ điểm truy tìm cuối cùng, chắc là ở gần khu vực này.” “Ở gần đây?” Lời vừa nói ra, đến lượt Hoắc Tú Tú và mọi người cảm thấy kinh ngạc, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, đôi mày thanh tú lập tức nhíu chặt, “Tại sao trước đó không nói sớm, cái thứ chết tiệt đó lại dám chạy đến đây?

Chương 356

Hừ, tốt lắm, xem lúc đó tôi xử lý cô ta thế nào, tôi đi nói với bà nội trước, để bà điều động một ít nhân thủ cho tôi, đi bắt Lê Tuyết đó về." Hoắc Tú Tú nói xong, liền hùng hổ chuẩn bị rời đi, kết quả vừa mới quay người, đã bị Sở Long bên cạnh kéo tay lại, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với cánh tay Sở Long, má Hoắc Tú Tú liền trở nên đỏ bừng.

"Sao... sao vậy?" Hoắc Tú Tú lúc này có chút e thẹn hỏi, trên người Sở Long dường như có một khí tức huyền diệu, ngay cả một người sắp kế vị Hoắc gia như cô, trước mặt Sở Long như vậy, cũng sẽ cảm thấy căng thẳng.

Nhưng rõ ràng lúc này Sở Long không hề phát hiện ra điều này, cau mày nói: "Cô có biết cô ta trông như thế nào không?

Bà nội cô sẵn lòng giúp phái người đi điều tra, nhưng không có ảnh, không có hình tượng, chỉ dựa vào vài lời nói mà muốn bắt được Lê Tuyết, nói dễ hơn làm." Sở Long không nói thì thôi, vừa mở miệng, mọi người lập tức nhìn nhau, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, đúng như Sở Long vừa nói, họ thật sự đã quên mất dáng vẻ của Lê Tuyết.

Dù sao ai cũng không ngờ, người phụ nữ đẹp như tiên nữ đó, lúc này lại gây ra phiền phức như vậy, vì vậy không ai đi nhớ dáng vẻ của người ta.

"Tôi... tôi... tôi nhớ một chút." Đúng lúc này, một giọng nói yếu ớt truyền đến.

Giọng nói là của Ngô Thiên Chân, lúc này Ngô Thiên Chân giống như một học sinh tiểu học, yếu ớt giơ tay, dường như muốn trả lời câu hỏi.

Mọi người lần lượt tò mò nhìn qua, chỉ là không biết tại sao, khi

tiếp xúc với ánh mắt của mọi người, sắc mặt Ngô Thiên Chân lại trở nên có chút không tự nhiên, dáng vẻ đó như thể đã gặp phải chuyện gì đó lúng túng lắm.

"Nói đi chứ, nhìn cậu làm Bàn gia sốt ruột chết đi được." Bàn Tử cạn lời liếc Ngô Thiên Chân một cái, người sau chỉ có thể cười gượng.

Ngô Thiên Chân đưa tay chỉ vào vị trí xương quai xanh, nói: "Ở vị trí này, có một nốt ruồi son, ừm... nốt ruồi son màu đỏ, cụ thể tôi cũng không nhớ rõ, chắc là không lớn, chỉ nhỏ thế này thôi." Vừa nói, Ngô Thiên Chân vừa đưa tay ra hiệu kích thước của nốt ruồi son.

Sở Long và mọi người lập tức không nói gì, từng người một nhìn Ngô Thiên Chân một cách đầy hứng thú.

Ánh mắt của mọi người như những bàn tay nhỏ, không ngừng cào vào lòng Ngô Thiên Chân, khiến cho Ngô Thiên Chân vốn đã lúng túng, lúc này càng thêm ngại ngùng.

"Làm gì, làm gì mà nhìn tôi thế?

Tôi có chỗ nào không ổn à?" Ngô Thiên Chân tò mò cúi đầu nhìn cơ thể mình, kết quả không phát hiện ra bất kỳ điều gì.

Bàn Tử không nhịn được lắc đầu, "Không ổn, quá không ổn, chậc chậc, Ngô Thiên Chân à, thật không nhìn ra đấy, lại là người như vậy, bình thường trông có vẻ thật thà, kết quả mắt lại tinh tường thế." "A, tôi còn không phát hiện trên xương quai xanh có nốt ruồi son hay không, nhưng... chậc chậc!" "Nhìn không đủ rõ sao?

Ngay cả kích thước cũng có thể miêu tả rõ ràng, nếu còn không rõ nữa, vậy cậu nói cho tôi xem, thế nào mới gọi là rõ?" "Ngô Thiên Chân, cậu mau dời mắt khỏi người tôi đi, đôi mắt gian xảo của cậu, tôi luôn cảm thấy không được đứng đắn cho lắm." "Này, không phải

là kẻ phạm tội chuyên nghiệp chứ?

Nếu không, tại sao có thể nhìn rõ ràng minh bạch như vậy?" Bàn Tử và mọi người không nhịn được la lên, khi nhìn về phía Ngô Thiên Chân, trong ánh mắt đều chứa đầy vẻ khác thường.

Những ánh mắt này như những cây kim, hung hăng đâm vào lòng Ngô Thiên Chân, khiến cho bây giờ Ngô Thiên Chân có chút ngại ngùng.

"Tôi... tôi..." Ngô Thiên Chân không biết nên nói gì cho phải, không phải đang thảo luận về dáng vẻ của Lê Tuyết sao?

Tại sao sau khi nói ra một số đặc điểm của Lê Tuyết, phản ứng của những tên này lại như vậy?

Hoắc Tú Tú cạn lời liếc Ngô Thiên Chân một cái, "Tôi đi nói với bà nội trước, nhưng mọi người cũng đừng hy vọng quá lớn, dù sao manh mối thực sự quá ít, cuối cùng có tìm được hay không cũng khó nói." Sau khi Hoắc Tú Tú nói xong liền nhanh chóng rời đi, để lại một đám người không ngừng trêu chọc Ngô Thiên Chân. ...

Trong một căn phòng cổ kính, một bà lão mặc trường bào cổ điển, lúc này đang thần sắc an tường nhìn người phụ nữ linh động trước mặt như một con chim sơn ca.

Người phụ nữ tự nhiên chính là Hoắc Tú Tú, còn bà lão trước mặt, chính là Hoắc Lão Thái Thái.

Thủ đoạn của Hoắc Lão Thái Thái vô cùng cứng rắn, tác phong sấm rền gió cuốn ngay cả một số người đàn ông tráng niên cũng không thể bì kịp.

Chương 357

Nhưng trước mặt cháu gái của mình, bà dường như đã thay đổi thành một người khác, lúc này đang cười lắng nghe Hoắc Tú Tú kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Cuối cùng, Hoắc Tú Tú mới kể chuyện Lê Tuyết cho Hoắc Lão Thái Thái.

"Quỷ Môn?

Không ngờ lại tìm được cách phá giải, nếu muốn tìm lại Lê Tuyết đó, chuyện này quả thực có chút phiền phức." Mắt của Hoắc Lão Thái Thái khẽ nheo lại, trong đôi mắt già nua lóe lên một tia sáng sắc bén.

Ngay khoảnh khắc Hoắc Tú Tú tiếp xúc với ánh mắt này, cơ thể cô không khỏi khẽ run lên, nhưng lúc này Hoắc Tú Tú càng kinh ngạc hơn về lời nói của Hoắc Lão Thái Thái.

"Bà... bà biết chuyện của Quỷ Môn?" Hoắc Tú Tú không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Lão Thái Thái.

Hoắc Lão Thái Thái lập tức thu lại vẻ mặt, đưa tay xoa trán Hoắc Tú Tú, rồi mới nói: "Cô nhóc ngốc, quá xem thường bà nội rồi, ta tuy bây giờ đã là một bà lão, nhưng... tai mắt của ta chưa hề mất đi đâu nhé, chuyện trên giang hồ, sao bà lão ta có thể không biết chứ?" Hoắc Tú Tú bất giác lè lưỡi: "Vâng, bà nội là lợi hại nhất." Kết quả khiến Hoắc Tú Tú không ngờ tới là, sau khi nghe xong, Hoắc Lão Thái Thái lại đưa tay vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của cô.

Tuy không đau, nhưng cô nhóc tinh ranh này lại làm ra vẻ vô cùng đau đớn.

"Ái da, đau quá, bà nội làm thế này sẽ đánh cháu ngốc mất." Hoắc

Lão Thái Thái nhìn sâu vào Hoắc Tú Tú, sau đó bất đắc dĩ cười nói: "Nếu đánh con ngốc đi, bà sẽ giao con cho Sở Long kia, cậu ta lợi hại như vậy, chắc sẽ chăm sóc con tốt, phải không?" Hoắc Tú Tú không ngờ rằng, Hoắc Lão Thái Thái lúc này lại đột nhiên nói ra những lời như vậy một cách khó hiểu.

Hoắc Tú Tú không khỏi ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt cô đã đỏ bừng lên: "Bà... bà nội, bà... bà nói linh tinh gì thế, cháu... cháu... ai cần cậu ta chăm sóc chứ, cháu có thể tự chăm sóc mình." "Hơn nữa... cậu ta cũng có bạn gái rồi." Hoắc Tú Tú vốn đang e thẹn, nhưng khi nói đến câu cuối, giọng điệu lại mang theo vài phần mất mát.

Hoắc Lão Thái Thái là người từng trải, thấy dáng vẻ e thẹn của con gái như Hoắc Tú Tú, sao có thể không hiểu được?

"Trước đây cứ mở miệng ngậm miệng là anh Long này anh Long nọ, con tưởng bà nội thật sự già rồi lú lẫn sao?

Ai, Tú Tú à, nhưng con phải biết thân phận của mình, Sở Long kia tuy có huyết mạch Long tộc, nhưng hiện tại vẫn chưa thể hiện ra bất kỳ giá trị nào.

Con nghĩ người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc chúng ta, có thể gả cho một người như vậy sao?" Tuy Hoắc Lão Thái Thái rất yêu thương Hoắc Tú Tú, nhưng dù sao đi nữa, Hoắc Tú Tú vẫn là người kế vị mà bà đã chọn.

Tương lai của cô liên quan đến lợi ích của nhà họ Hoắc, nên điểm xuất phát của Hoắc Lão Thái Thái tự nhiên phải là lợi ích của gia tộc.

"Cháu... cháu..." Điểm này sao Hoắc Tú Tú lại không rõ chứ, cô mấp máy môi, vốn định tranh cãi cho mình, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nên nói thế nào cho phải.

“Mấy ngày này bà dẫn con đi dạo một vòng ở Kinh đô đi, khoảng thời gian này tinh thần con cũng quá căng thẳng rồi, cần phải thư giãn một chút.” Nhìn thấy vẻ mất mát trong ánh mắt Hoắc Tú Tú, Hoắc Lão Thái Thái không khỏi thở dài, nói ra một câu như vậy.

Hoắc Tú Tú gật đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười với Hoắc Lão Thái Thái, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã, gọi Sở Long kia tới đây, bà có chút chuyện muốn nói với cậu ta.” Ngay khi Hoắc Tú Tú sắp rời đi, Hoắc Lão Thái Thái đột nhiên lên tiếng.

Bước chân vốn định bước ra của Hoắc Tú Tú đột nhiên thu lại, cô ngạc nhiên quay đầu, nhìn bà nội mình với vẻ kỳ quái: “A?

Bà... bà muốn tìm anh Long sao?

Bà nội, bà tìm anh Long định làm gì ạ?.....” Lúc này, hai má Hoắc Tú Tú đã đỏ bừng như sắp rỉ máu, cô thật sự lo lắng, sợ rằng bà nội sẽ vì chuyện của mình mà nói với anh Long những lời không nên nói.

Chương 358

Nếu vậy thì sau này cô còn mặt mũi nào mà gặp Sở Long nữa?

Lúc này, trong đầu cô gái nhỏ đã tự vẽ ra một khung cảnh, bà nội cô gọi Sở Long đến trước mặt, sau đó trực tiếp ném ra một khoản tiền lớn, nói với Sở Long: "Tiền này cho cậu, nhưng cậu phải rời xa cháu gái của tôi." Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hoắc Tú Tú, Hoắc Lão Thái Thái không khỏi liếc mắt nhìn cô bé một cách cạn lời, cười mắng: "Yên tâm, bà sẽ không nói với anh Long của con những chuyện không nên nói đâu, bà chỉ có chút chuyện muốn tìm cậu ta thương lượng thôi." "A?

Tìm anh Long thương lượng chuyện gì ạ?

Nhưng bà và anh Long đâu có quen biết, có chuyện gì để thương lượng chứ?

Hay là bà nội nói trước với cháu xem, biết đâu cháu có thể làm quân sư cho bà thì sao." Hoắc Tú Tú đảo tròng mắt, trong mắt tràn đầy ý cười.

Hoắc Lão Thái Thái trừng mắt nhìn cô nhóc này, tâm tư của Hoắc Tú Tú sao có thể qua mắt được bà chứ?

"Ta thấy con không phải muốn làm quân sư cho ta, mà là muốn xem ta có làm hại anh Long của con không đúng không?

Con bé này, tâm tư lại tính toán cả trên người bà nội này rồi à?

Còn không mau đi gọi người tới đây." Hoắc Lão Thái Thái vừa nói, vừa làm bộ muốn đánh người.

Hoắc Tú Tú mới "á" một tiếng, vội vàng rời khỏi phòng của Hoắc Lão Thái Thái.

Nhìn bóng lưng cháu gái rời đi, nụ cười trên mặt Hoắc Lão Thái Thái lại dần dần thu lại.

Không biết vì sao, nhìn Hoắc Tú Tú lúc này, trong lòng bà lại tràn đầy lo lắng.

"Con bé ngốc, cũng đừng trách bà nội, huyết mạch Long Châu của Sở Long đúng là rất mạnh, nhưng... suy cho cùng đối với nhà họ Hoắc chúng ta hiện tại, vẫn còn quá yếu thế.

Người như vậy, sao có thể làm con rể nhà họ Hoắc được, cậu nhóc nhà họ Giải mới là lựa chọn tốt nhất." Hoắc Lão Thái Thái lẩm bẩm một mình, nhưng nghĩ đến từng cử chỉ của Hoắc Tú Tú ban nãy, bà không khỏi cười khổ một tiếng: "Ai, xem ra con gái lớn đúng là không giữ được trong nhà mà, hy vọng con bé này đừng lún quá sâu."
.....

Rõ ràng Sở Long hiện tại không hề biết, vì một người nào đó, anh đã bị Hoắc Lão Thái Thái để mắt tới.

Khi Hoắc Tú Tú vào phòng, Sở Long đang cùng A Ninh nói chuyện riêng.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Hoắc Tú Tú bỗng nảy sinh một tia oán niệm.

Cô chậm rãi bước đến trước mặt Sở Long, chỉ là khi bắt gặp ánh mắt anh ngước lên, những lời vốn đã ở bên miệng, nhất thời lại không biết nên nói thế nào cho phải.

"Hửm?" Sở Long có chút khó hiểu nhìn Hoắc Tú Tú đang đứng trước mặt, nhất thời cũng không biết cô muốn làm gì, không khỏi tò mò hỏi: "Có chuyện gì sao?" Bị hỏi như vậy, trên mặt Hoắc Tú Tú không khỏi lộ ra một nụ cười gượng gạo, sau khi do dự một lúc, cô gật đầu nói: "Vâng, bà... bà nội của tôi có việc muốn tìm anh Long

thương lượng, anh có thể qua đó một chuyến được không ạ?" Nếu bây giờ có người nhà họ Hoắc ở đây, chắc chắn sẽ cảm thấy kinh ngạc, dù sao Hoắc Tú Tú cũng là người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc, địa vị vô cùng cao, lúc này lại đối với một kẻ vô danh tiểu tốt khúm núm như vậy sao?

Sở Long hơi sững sờ: "Tìm tôi?

Hoắc Lão Thái Thái?

Tìm tôi có chuyện gì?" Hoắc Tú Tú lắc cái đầu nhỏ: "Cháu cũng không biết, có lẽ là chuyện liên quan đến Quỷ Môn, cũng có thể là bà nội muốn mời anh Long ra tay giúp việc gì đó." Dù sao Hoắc Lão Thái Thái cũng không nói rõ là chuyện gì, Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể đoán mò.

Nhưng điều khiến Hoắc Tú Tú có chút xấu hổ là, nghe xong lời cô nói, Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên "phụt" một tiếng cười phá lên.

"Bàn Tử, ông cười cái gì?" Hoắc Tú Tú cạn lời liếc Bàn Tử một cái.

Nụ cười của Bàn Tử bây giờ cho cô cảm giác rất không thoải mái, luôn cảm thấy trong đôi mắt híp tịt của hắn ta có gì đó khác thường.

"Ha ha ha, tôi cười là, bà cụ nhà họ Hoắc kia bây giờ chắc không phải tìm anh Long của tôi để thương lượng chuyện gì đâu, mà là muốn xem anh Long của tôi trông thế nào, muốn kén rể cho cháu gái rồi." Bàn Tử vui vẻ cười lớn, vừa nói vừa dùng một ánh mắt khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng bối rối nhìn cô.

Nghe thấy lời này, mặt Hoắc Tú Tú liền "bừng" một tiếng, đỏ ửng lên.

".....Ông nói bậy bạ gì thế, bà... bà nội tôi không có ý nghĩ đó đâu." Bây giờ tâm tư con gái của Hoắc Tú Tú biểu hiện không thể nghi ngờ

hơn, đặc biệt là sau khi nghe câu nói đó, trong lòng mọi người đều có một cảm giác "giấu đầu hở đuôi".

Chương 359

“Ồ?

Thật sao?” Lão Kim cười hì hì, trong ánh mắt đó còn mang theo một nụ cười xấu xa khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Thật ra, tôi thấy chủ nhân của tôi ưu tú như vậy, bà nội cô xem xong, thích chủ nhân của tôi là chuyện hết sức bình thường, không cần phải ngại ngùng.” Lão Kim liếc Bàn Tử một cái, hai người lập tức đập tay, nhưng kết quả hai người còn chưa kịp vui mừng được bao lâu thì đã cảm nhận được một ánh mắt như muốn giết người rơi xuống người mình.

Lão Kim và Bàn Tử lập tức sợ đến toàn thân run rẩy, da gà trên người từng hạt từng hạt dựng đứng lên.

Cổ của hai người bây giờ cứng đờ như bị gỉ sét, vô cùng khó khăn quay đầu lại.

A Ninh lúc này lại cười một cách dửng dưng, hoàn toàn không nhìn ra là có giận hay không.

Ánh mắt như muốn giết người ban nãy tự nhiên cũng không phải của A Ninh, mà là của Kinh Hồng.

Đôi mắt của Kinh Hồng như hai lưỡi dao sắc bén vô cùng, hung hăng lướt qua cơ thể hai người, kích thích đến mức Bàn Tử và Lão Kim đều khẽ run lên, trên mặt càng lộ ra vẻ sợ hãi.

Họ thật sự lo lắng lúc này Kinh Hồng sẽ trực tiếp ra tay tiêu diệt mình.

Hai người đột nhiên nhận ra, Kinh Hồng đối với Sở Long hình như cũng...

“Khụ khụ, Lão Kim à, nhìn điện thoại của tôi này, không đẹp sao, đi, chúng ta cùng nghiên cứu điện thoại.” Bàn Tử ho khan một tiếng, trực tiếp kéo Lão Kim sang một bên, đi “nghiên cứu điện thoại”.

Hoắc Tú Tú nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Kinh Hồng, trong đôi mắt to sáng ngời càng lộ ra vẻ bất mãn.

Theo cô thấy, Lão Kim và Bàn Tử hiện tại đều đang ngầm “giúp” mình, Kinh Hồng dựa vào cái gì mà cắt ngang.

Kinh Hồng không chịu thua kém trừng mắt nhìn Hoắc Tú Tú, hành động của hai cô gái khiến không khí xung quanh trở nên có chút khó xử.

Ngô Thiên Chân càng xấu hổ rụt cổ lại, bây giờ thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi thuốc súng trong không khí.

“Ây da, Bàn Tử, điện thoại đẹp thế, tôi cũng nghiên cứu với.” Ngô Thiên Chân cười gượng, lon ton chạy tới.

Sở Long ho khan một tiếng: “Được rồi, mọi người cứ ở đây, tôi đi một lát rồi về.” Sở Long xấu hổ nhìn Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng, sau đó lại nhìn A Ninh với ánh mắt đầy ẩn ý.

A Ninh tự nhiên hiểu ý của Sở Long, nhưng đối với việc này lại không có bất kỳ ý kiến gì, mỉm cười gật đầu với anh.

“Để tôi dẫn anh đi, nếu không chắc anh không tìm được chỗ bà nội tôi đâu.” Hoắc Tú Tú cười nói.

Sở Long cười gượng, nơi này quả thật rất lớn, nếu để một mình anh đi, chưa chắc đã không bị lạc đường.

Ở đây cũng có không ít người canh gác, nếu thấy một gương mặt xa lạ đi tới đi lui, vệ sĩ nhà họ Hoắc có thể sẽ bắt anh như bắt trộm, lúc đó hiểu lầm sẽ thành chuyện lớn.

“Vậy cũng tốt.” “Tú Tú, sau khi đưa cậu ấy đến thì nhớ quay lại nhé, chị... có chút chuyện muốn thương lượng với em và Kinh Hồng.” Thấy hai người sắp bước ra khỏi cửa phòng, lúc này giọng nói của A Ninh đột nhiên vang lên từ phía sau.

Ba người vốn đang ngồi trên đất nhìn điện thoại, vừa nghe thấy lời này, lập tức ngẩng đầu lên.

Ba người có chút hưng phấn nhìn A Ninh, vẻ mặt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

“Chậc chậc, xem ra bà cả sắp lên tiếng rồi.” Bàn Tử hạ thấp giọng nói một câu.

Bây giờ A Ninh, ba người trong mắt hắn ta, đều là tồn tại cấp “mẹ hổ”, lúc này Bàn Tử tự nhiên không dám để ba người nghe thấy giọng nói của mình, nếu không, ba người chưa chắc đã không trở thành “vật hy sinh” trong cuộc chiến của ba người phụ nữ.

Ngô Thiên Chân cũng dùng một giọng nói chỉ có ba người mới nghe được, nói: “Không sai không sai, kẻ ngốc cũng nhìn ra được, bất kể là Tú Tú hay Kinh Hồng, đều thích anh Long, nhưng anh Long nhà chúng ta đã có người phụ nữ rồi, A Ninh thông minh tài giỏi như vậy, sao có thể không biết chứ?” “Này, tôi hình như ngửi thấy mùi thuốc súng rồi, tôi nói này, chúng ta có nên rút lui trước không, nếu không, ba người họ thật sự đánh nhau, tôi cũng không biết nên giúp ai nữa.” Lão Kim lúc này rụt cổ lại, trên mặt mang theo vẻ rối rắm.

Theo lý mà nói, nếu ba người thật sự đánh nhau, chắc chắn phải giúp A Ninh, dù sao A Ninh mới là “nữ chủ nhân” danh chính ngôn thuận, chỉ là... nơi này là nhà của Hoắc Tú Tú, ở nơi này mà giúp A Ninh đối phó với Hoắc Tú Tú, e là mấy người họ có thể bị vệ sĩ nhà họ Hoắc xử lý.

Nhưng nếu đối phó với Kinh Hồng...

Chương 360

Khụ khụ!

Ba người nhất trí cho rằng, chắc chắn không thể đối phó được Kinh Hồng, lúc đó chỉ có thể bị Kinh Hồng đánh chết.

Nhưng không giúp A Ninh cũng không được.

Vì vậy, thay vì để mình rối rắm như vậy, chi bằng ra ngoài thì hơn.

"Tôi ra ngoài, đi vệ sinh một chút." Nào ngờ, ngay khi Bàn Tử và những người khác đang thương lượng, thì lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Bàn Tử và hai người kia sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn thấy, Tiểu Ca lúc này đã trực tiếp đứng dậy từ ghế, rời khỏi phòng.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, lúc này Tiểu Ca lại... lịch sự như vậy sao?

"Ái da, tôi cũng đau bụng." "Tôi cũng muốn đi vệ sinh, đi cùng nhau đi, chúng ta cùng ngồi xổm." "Nói bậy, ở đây sang trọng thế này, sao có thể có hố xí xổm được, toàn là bồn cầu cả, đi, chúng ta vừa đi vệ sinh vừa ăn gà." Ba gã đàn ông lực lưỡng bám theo bước chân của Tiểu Ca, lần lượt rời khỏi phòng.

Sở Long và mấy người còn lại cạn lời nhìn nhau, chỉ có thể khen mấy người này đúng là lũ quỷ ranh ma.

Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng vốn dĩ khi nghe lời của A Ninh đều có chút căng thẳng và sợ hãi, nhưng bị mấy người kia làm cho một trận, cảm xúc căng thẳng vốn có cũng tiêu tan đi không ít.

Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng lúc này vẫn không dám nhìn A Ninh.

Hoắc Tú Tú vội vàng gật đầu, sau đó lập tức dẫn Sở Long rời đi.

Hoắc Tú Tú có thể tạm thời "trốn thoát", nhưng Kinh Hồng thì không thể.

Kinh Hồng bây giờ cũng có chút muốn học theo Bàn Tử, trực tiếp đi "vệ sinh".

Chỉ tiếc là, A Ninh rõ ràng không cho cô cơ hội này, vì khi cô định mở miệng hỏi, A Ninh đã hỏi một câu: "Cô muốn đi vệ sinh không?" Không biết vì sao, nhìn đôi mắt của A Ninh đang cười thành hình trăng lưỡi liềm, trong lòng Kinh Hồng lại có một suy nghĩ, nếu lúc này cô đi, A Ninh không chừng sẽ đi cùng cô.

"Không cần, tôi... tôi ở đây làm chút chuyện, chuyện về Quỷ Môn và Lê Tuyết tôi phải suy nghĩ kỹ." Kinh Hồng nói thẳng, sau đó quay lại chỗ ngồi ban nãy, hai chân khoanh lại, giống như một lão tăng nhập định.

Để hóa giải sự khó xử khi ở cùng A Ninh, Lê Tuyết cũng đã phải vắt óc suy nghĩ.

Sau khi Sở Long đi cùng Hoắc Tú Tú, có thể cảm nhận rõ ràng, Hoắc Tú Tú lúc này dường như rất căng thẳng, lúc đi đường đều cúi đầu, một dáng vẻ lơ đễnh.

Nếu không phải đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ, Sở Long còn nghĩ Hoắc Tú Tú có thể sẽ ngã mấy lần.

Sở Long trong lòng hiểu rõ, cô bé này rõ ràng đang lo lắng về những lời nói trước đó của A Ninh.

Thật ra tâm tư của A Ninh Sở Long đã sớm biết, dù sao lần đầu tiên xảy ra quan hệ, A Ninh đã nói rất rõ ràng với anh.

Nhưng rõ ràng dù Kinh Hồng hay Hoắc Tú Tú bình thường biểu hiện thông minh lanh lợi đến đâu, cũng không thể nào đoán được tâm

tư của A Ninh.

Hoắc Tú Tú đã muốn một mình buồn bực, vậy thì cứ để cô lo lắng đi, Sở Long cũng vui vẻ được yên tĩnh.

Lúc này anh bắt đầu tò mò quan sát xung quanh.

Nhà họ Hoắc quả thật rất lớn, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú, họ trực tiếp xuống lầu, rời khỏi tòa nhà đang ở, men theo một con đường nhỏ yên tĩnh, hai người nhanh chóng đến một rừng trúc.

Rừng trúc thanh u tĩnh lặng, gió thổi qua còn có tiếng "xào xạc" khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Rừng trúc này rõ ràng cũng được người ta chăm sóc, trên mặt đất ngoài hoa tươi và trúc ra, gần như khó thấy cỏ dại.

Trong rừng trúc có không ít tượng đá điêu khắc tinh xảo đứng sừng sững, càng khiến rừng trúc thêm phần mỹ lệ.

Nhưng Sở Long khi đi cũng nhạy bén nhận ra, trên không ít cây trúc, có một số camera được giấu rất kỹ, những camera này giám sát toàn bộ khu rừng trúc.

Chương 361

“Hoắc Lão Thái này thật sự sợ chết, lại lắp đặt nhiều camera ở nơi ở của mình như vậy, e là cao thủ võ lâm cũng không thể vào đây mà không được phép.” Sở Long thầm cười trong lòng, tiếp tục đi dọc theo con đường lát đá xanh về phía trước.

Có thể thấy, sâu trong rừng trúc, có một tòa nhà kiến trúc rất cổ kính.

“Anh Long!” Lúc này, Hoắc Tú Tú vốn đang im lặng đột nhiên lên tiếng.

Từ giọng nói của cô có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này trong lòng Hoắc Tú Tú vô cùng căng thẳng.

“Có chuyện gì sao?” Sở Long thầm cười trong lòng, nhưng bề ngoài lại không có biểu cảm gì thay đổi.

Hoắc Tú Tú do dự một lúc rồi mới mở miệng nói: “Anh... anh có biết chị A Ninh tìm tôi có chuyện gì không?” Có thể thấy, ít nhất về mặt bề ngoài, mấy cô gái này chung sống không tệ, một tiếng “chị A Ninh” cũng gọi rất tự nhiên.

“Tôi không biết, lúc đó đi rồi sẽ hiểu thôi, nhưng theo sự hiểu biết của tôi về A Ninh, với biểu cảm ban nãy, chắc không phải chuyện xấu đâu, có lẽ có chuyện gì đó muốn tìm cô và Kinh Hồng thương lượng.” Sở Long nói.

Nghe được câu trả lời của Sở Long, Hoắc Tú Tú cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc đã đến trước ngôi nhà cổ kính.

Ngôi nhà tuy đã được tu sửa, nhưng trên mỗi viên gạch, mỗi viên

ngói đều toát lên một cảm giác tang thương của năm tháng.

Đứng trước ngôi nhà, thậm chí còn cho người ta một cảm giác như đang chứng kiến sự trôi chảy của thời gian.

Ở cửa phòng, có hai vệ sĩ canh gác.

Mặc dù người đến là Hoắc Tú Tú, người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc, nhưng lúc này hai người họ vẫn giữ một bộ mặt "thiết diện vô tư", chặn Hoắc Tú Tú lại.

"Xin lỗi tiểu thư, xin cô vui lòng đợi một chút." Một trong hai vệ sĩ xin lỗi Hoắc Tú Tú một câu, rồi mở cửa đi vào.

Đối với hành động này của vệ sĩ, rõ ràng Hoắc Tú Tú đã quen không thấy lạ, cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ tin tức của người kia.

Sở Long trong lòng khá cảm khái, Hoắc Lão Thái này phòng bị tâm lý cũng quá mạnh, ngay cả đối với người thân của mình cũng nghiêm ngặt như vậy.

Sở Long thật sự tò mò, Hoắc Lão Thái lúc trẻ đã làm bao nhiêu chuyện xấu mà lại sợ người khác mưu hại đến thế?

Hình như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Sở Long, trên mặt Hoắc Tú Tú không khỏi lộ ra vẻ lúng túng, nhưng lúc này cô thật sự không biết nên giải thích thế nào cho phải.

Một lát sau, cánh cửa vốn đang đóng chặt được mở ra, người vệ sĩ ban nãy nhanh chóng bước ra từ bên trong.

Anh ta làm một động tác "mời" với Sở Long: "Chủ nhân đã nói, chỉ gặp ngài Sở, tiểu thư xin mời về trước." Khi người này nói, từ thái độ và biểu cảm của anh ta, có thể thấy anh ta không hề khiêm tốn hay kiêu ngạo, hoàn toàn không vì đối phương là người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc mà có chút gì e dè.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú có chút khó coi, tuy vốn dĩ không định vào gặp bà nội, nhưng bị bà nội từ chối ngoài cửa như vậy, khiến trong lòng cô có chút không vui.

Cô bé trực tiếp bĩu môi, tỏ vẻ bất mãn.

"Anh Long vậy anh chú ý nhiều nhé, em... em về trước đây." Sắc mặt Hoắc Tú Tú có vẻ hơi khó coi, đương nhiên, chủ yếu là vì sau khi trở về, cô có thể sẽ phải đối mặt với một tình huống rất khó xử.

Hoắc Tú Tú đi ba bước lại ngoái đầu một lần, có lẽ nếu là người khác, sẽ nghĩ cô lưu luyến Sở Long đến mức nào, nhưng Sở Long trong lòng rất rõ, cô bé này đâu có lưu luyến gì anh, bây giờ rõ ràng là không dám đối mặt với A Ninh.

"Thưa ngài, mời!" Người đàn ông đó làm động tác mời với Sở Long, người còn lại thì trực tiếp mở cửa.

Sau khi bước vào phòng, là một đại sảnh.

Điều khiến Sở Long có chút bất ngờ là, trên sàn của đại sảnh, lại điêu khắc một con rồng khổng lồ.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy con rồng này, trong lòng Sở Long lại nảy sinh một cảm giác quen thuộc, dường như đã từng thấy con rồng này ở đâu đó.

Trong đại sảnh có tổng cộng hơn mười chiếc ghế, những chiếc ghế này trông rất có tuổi.

Chương 362

Sở Long lướt qua một lượt, phát hiện những chiếc ghế này ít nhất cũng là đồ từ thời nhà Minh, tuyệt đối là những món đồ rất có giá trị, đặc biệt là chúng được bảo quản rất tốt.

Sở Long có chút tò mò, rốt cuộc người nào lại xa xỉ đến mức ngồi trên những chiếc ghế này.

Sở Long chú ý, cách bài trí của những chiếc ghế này cũng có chút thú vị, trong đó chín chiếc ghế vây quanh chiếc ghế thứ mười, giống như các vì sao xoay quanh mặt trăng.

Nếu không phải bây giờ Hoắc Lão Thái Thái tìm anh có việc, Sở Long đã có chút muốn lên xem thử, chiếc ghế thứ mười rốt cuộc có gì khác biệt.

Bên cạnh đại sảnh là cầu thang, cầu thang gỗ cũng mang một cảm giác tang thương của năm tháng.

Bước lên những bậc thang gỗ này, sẽ phát ra tiếng "cót két", âm thanh như những linh hồn, không ngừng kể cho người ta nghe những câu chuyện đã xảy ra ở nơi này.

Nếu là người nhát gan một chút, e là bây giờ đã sợ đến toàn thân run rẩy, đâu còn dám tiếp tục ở lại nơi này.

Ngay cả Sở Long, lúc đầu cũng cảm thấy da gà nổi lên, nhưng anh nhanh chóng trấn áp sự căng thẳng trong lòng, bị tay vịn cầu thang gỗ thu hút.

Cầu thang gỗ được làm bằng gỗ hồng mộc, trên lan can điêu khắc không ít nhân vật, những người đó trông giống như binh lính, đang hành quân chiến đấu trên chiến trường.

Người điêu khắc cầu thang, rõ ràng tay nghề rất tinh xảo, nếu quan sát kỹ, thậm chí còn có thể thấy rõ từng biểu cảm nhỏ trên những nhân vật được điêu khắc.

E là chỉ riêng cái cầu thang này, cũng phải tốn không dưới trăm vạn.

"Cuộc sống của người giàu có thật." Sở Long thầm cảm khái trong lòng.

"Thưa ngài, chủ nhân đang đợi ngài trong phòng." Sở Long vừa quan sát tay vịn gỗ, vừa chậm rãi đi lên, không chú ý rằng, lúc này ở lối ra của cầu thang, đột nhiên xuất hiện một ông lão.

Ông lão vóc người rất cao, trông gần như một mét tám, dáng người gầy gò, cộng thêm tuổi tác đã cao, lúc này ông lão trông như một bộ xương khô khoác lớp da người nhăn nheo, nhìn thoáng qua, sẽ cho người ta một cảm giác kinh hãi đến nổ da đầu.

Sở Long nhíu mày nhìn ông lão này, thầm nghĩ trong lòng, không biết Hoắc Lão Thái nghĩ gì, lại để một người như vậy ở đây, ban đêm không bị người này dọa chết mới lạ.

Sở Long khẽ gật đầu với ông lão, đi lướt qua người ông ta.

Nhưng ngay khoảnh khắc đi lướt qua ông lão, lông mày Sở Long đột nhiên khẽ run lên, trên người ông lão này, anh cảm nhận được một luồng sát khí được che giấu rất kỹ.

Nếu không phải thực lực của anh thời gian gần đây đã tăng mạnh, e là cũng không phát hiện ra sát khí ẩn giấu của ông lão này.

Cũng chính lúc này, Sở Long cảm nhận được một luồng kình phong bên tai, anh vô thức giơ tay lên.

"Bốp!" gần như cùng lúc giơ tay, Sở Long cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một cơn đau như bị xé rách.

Nắm đấm của ông lão hung hăng đập vào lòng bàn tay anh.

Đừng nhìn ông lão gầy như da bọc xương, nhưng thực tế sức lực của ông ta lại rất lớn.

Có một khoảnh khắc, Sở Long thậm chí còn cảm thấy lòng bàn tay mình sắp phế đi.

Sở Long không nhịn được lùi lại ba bước, nhưng còn chưa kịp phản ứng hoàn toàn, ông lão kia đã tấn công lần nữa.

Thế quyền của ông lão rất mạnh mẽ, khi rơi vào mắt Sở Long, anh còn cảm thấy trước mặt mình như xuất hiện một ảo ảnh.

Lúc này anh chỉ có thể miễn cưỡng lùi lại, đồng thời làm động tác phòng thủ, mới tránh được mấy đòn tấn công của ông lão.

Đặc biệt là đòn tấn công cuối cùng, càng vô cùng hung hiểm.

Cơ thể ông lão như không có xương, từ một góc độ vô cùng hiểm hóc hung hăng tấn công về phía Sở Long.

Đòn tấn công của ông lão này vô cùng hiểm ác, nhắm thẳng vào hạ bộ của Sở Long.

Bất đắc dĩ, Sở Long chỉ có thể nghiêng người, miễn cưỡng tránh được yếu hại.

Nhưng đùi bị ông lão hung hăng đấm một quyền, dù với thể chất của Sở Long, lúc này cũng cảm thấy đùi mình như sắp nứt ra.

Chương 363

Đương nhiên, lúc này Sở Long cũng không thể để mình bị người khác ép đánh như vậy.

Khi ông lão tấn công vào đùi mình, Sở Long lập tức ra quyền nhanh chóng, hung hăng đấm vào thái dương của ông lão.

"Bốp" một tiếng, ông lão này trực tiếp bị Sở Long đấm lùi lại mấy bước.

Nhưng điều khiến Sở Long kinh ngạc là, dù là một con lợn, bị một quyền này đấm xuống, e là cũng không thể đứng dậy được nữa, nhưng ông lão này lại vô cùng đáng sợ, chỉ lắc lắc đầu, như thể để tinh thần mình hồi phục lại, sau đó như không có chuyện gì, nhếch miệng cười với Sở Long.

Chỉ là nụ cười đó trông vô cùng đáng sợ, Sở Long thậm chí cảm thấy, nụ cười của ông lão bây giờ không khác gì một con ác quỷ.

"Chết tiệt, ông lão này rốt cuộc có lai lịch gì?

Tại sao lại lợi hại như vậy?" Đây là lần đầu tiên Sở Long chiến đấu với con người mà gặp phải cao thủ như vậy.

Khi không sử dụng Hiên Viên Kiếm và Thanh Hồng Kiếm, gã này lại có thể đánh ngang tay với anh, có thể thấy thực lực của ông lão đáng sợ đến mức nào.

Quan trọng hơn là, Sở Long cảm thấy, thực lực thực tế của ông lão, tuyệt đối không chỉ như những gì thể hiện ra bên ngoài.

"Ha ha, cậu thanh niên không tệ, khi đối mặt với sự tấn công của lão già này, lại có thể có phản ứng như vậy, ha ha, tốt, tốt, lão phu đã lâu không gặp được một thanh niên thú vị như vậy." Ông lão nhếch

miệng cười, chỉ là nụ cười đó trông vô cùng âm u, nếu không nhìn kỹ, thậm chí còn tưởng rằng đang có một bộ xương khô nhếch miệng cười với mình.

"Ông là ai?" Sở Long có chút căng thẳng hỏi.

Lông mày ông lão khẽ nhíu lại, như thể câu hỏi của Sở Long là một vấn đề khó giải quyết: "Tôi?

Một người bị bỏ rơi, nhà họ Hoắc tốt bụng thu nhận tôi, tôi làm quản gia ở nhà họ Hoắc, vì vậy, cậu cũng không cần biết tôi là ai." Giọng của ông lão vừa dứt, từ cuối hành lang đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Được rồi quản gia, đừng chơi với cậu nhóc này nữa, tôi tìm cậu ta có chút chuyện." "Vâng!" Ông lão xoay người cúi đầu về phía nguồn phát ra âm thanh, nhưng trên khuôn mặt già nua của ông ta lại không có bất kỳ biến đổi cảm xúc nào.

"Mời!" Ông lão giơ tay chỉ về phía sâu trong hành lang.

Sở Long nhíu mày nhìn ông lão này, hành động ban nãy của ông ta thực sự khiến anh có chút đề phòng, nhưng đối phương đã nói như vậy, Sở Long tự nhiên sẽ không chịu thua, khẽ gật đầu, sau đó xoay người đi thẳng về phía nguồn phát ra âm thanh ban nãy.

Đó là một hành lang tối om, trong hành lang cũng không có bất kỳ ánh đèn nào.

May mắn là Sở Long có thể nhìn trong đêm như ban ngày, nếu không, ở một nơi tối om như vậy, cảm giác có thể sẽ khó đi lại.

"Hửm?" Nhưng vừa đi được một lúc, Sở Long đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

Sở Long lập tức quay người nhìn về phía sau, kết quả thấy ông lão ban nãy đang nhếch miệng cười với mình.

“Lão già này xem ra quả thật không đơn giản.” Sở Long thầm đánh giá trong lòng, phải biết rằng bây giờ Sở Long đã hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, người bình thường tuyệt đối không thể nhìn thấy anh đang ở đâu.

Nhưng khi Sở Long tiếp xúc với ánh mắt của ông lão, anh lại cảm nhận rõ ràng ánh mắt của đối phương đang nhìn mình.

Có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt của đối phương bây giờ đang nhìn chằm chằm vào mình, khiến Sở Long có cảm giác da gà nổi lên.

“Xem ra, Hoắc Lão Thái đối với sự an toàn của mình thật sự rất để ý.” Sở Long thầm nghĩ.

Cao thủ như vậy, ngay cả những gia tộc trong Lão Cửu Môn, e là cũng khó tìm được.

Không thể không khâm phục bản lĩnh của Hoắc Lão Thái.

Nghĩ vậy, Sở Long quay đầu tiếp tục đi sâu vào hành lang.

Một cánh cửa gỗ cũ kỹ đột nhiên xuất hiện ở bên phải anh.

Sở Long vừa đứng lại, thậm chí còn chưa kịp đẩy cửa, thì đã nghe thấy từ trong phòng truyền ra một giọng nói trầm thấp khàn khàn.

“Vào đi, cửa không khóa.” Giọng nói vừa khàn khàn, vừa nghe có vẻ yếu ớt, như thể người nói đã bị rút cạn toàn bộ sức lực.

Sở Long lúc này trong lòng có chút kinh ngạc, ban nãy khi đi anh rất nhẹ, giống như một con mèo.

Chương 364

Trong tình hình bình thường mà nói, đừng nói là một bà lão đã có tuổi, ngay cả cao thủ võ lâm, e là cũng không thể nghe được tiếng bước chân của anh.

Sở Long nhìn xung quanh, mới phát hiện ở một góc tường rất kín đáo, có một tia sáng yếu ớt lóe lên.

Rõ ràng nơi đó có giấu camera, cũng chính vì vậy, bà lão mới có thể nhìn thấy mọi hành động của anh.

Sở Long cạn lời lắc đầu, bà lão này e là đã đưa "công tác phòng hộ an toàn" lên đến cực hạn rồi.

Đẩy cửa ra, anh thấy một căn phòng vô cùng xa hoa.

Sở Long nhìn quanh, gần như mọi nơi có thể nhìn thấy, đều là đồ cổ.

Lúc này ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, một bà lão trông khoảng bảy tám mươi tuổi đang ngồi trên một chiếc ghế cũ kỹ, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn ngơ.

"Đến rồi thì tìm một chỗ ngồi đi." Hoắc Lão Thái nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng khàn khàn nói.

Sở Long khẽ nhíu mày, rõ ràng đối với thái độ của Hoắc Lão Thái cảm thấy không hài lòng, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, Sở Long lúc này cũng không nói nhiều, đi thẳng đến một chiếc ghế, chuẩn bị ngồi xuống.

Chiếc ghế này điêu khắc tinh xảo, trong sự cổ kính toát lên một hơi thở tang thương của năm tháng.

Sở Long sơ bộ ước tính, niên đại của chiếc ghế này ít nhất là thời

Minh.

"Cậu nghĩ mình thích hợp ngồi trên chiếc ghế này sao?

Chiếc ghế này là đồ cổ đầu thời Minh, ngồi hỏng rồi, cậu đền nổi không?" Giọng nói khàn khàn của bà lão vang lên, trong giọng nói, chứa đầy sự khinh thường đối với Sở Long.

Sở Long sững sờ, trên mặt lộ ra một nụ cười giễu cợt: "Ồ?

Món đồ này lại là đồ cổ đầu thời Minh sao?

Vậy sao, tôi đúng là không thể ngồi rồi, món đồ mấy chục vạn này, sao có thể xứng với thân phận của tôi chứ." Sở Long đặt tay lên ghế, ngay sau đó nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng, chiếc ghế đầu thời Minh trực tiếp nứt ra.

"Cậu..." Nghe thấy tiếng động, Hoắc Lão Thái cuối cùng cũng quay đầu lại.

Tuy Hoắc Lão Thái bây giờ đã có tuổi, nhưng từ giữa hai hàng lông mày có thể thấy, Hoắc Lão Thái lúc trẻ chắc chắn là một cô gái xinh đẹp.

Lúc này tuy mắt đã mờ, nhưng trong đôi mắt già nua đục ngầu, lại toát lên một luồng tức giận.

Sở Long nhìn thẳng vào ánh mắt của Hoắc Lão Thái, sau đó lại đi đến trước một chiếc ghế thời Tùy Đường: "Cái này thời Tùy Đường, thích hợp cho tôi ngồi không?" Sở Long cười lạnh một tiếng.

Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Lão Thái, anh hoàn toàn thể hiện ra sự không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo.

"Ngồi xuống!" Sau khi nhìn chằm chằm Sở Long một lúc, Hoắc Lão Thái cuối cùng cũng thua cuộc.

"Ngồi à?

Ha ha, tôi cảm thấy, vẫn chưa đủ!" Sở Long bây giờ hoàn toàn giống như một kẻ phá hoại, lại một chưởng, phá vỡ chiếc ghế.

"Cậu có biết, những thứ cậu đang phá hoại trị giá bao nhiêu tiền không?" Hoắc Lão Thái nổi giận, trong con ngươi còn mang theo hàn ý.

Nhưng, điều khiến Hoắc Lão Thái hoàn toàn không ngờ tới là, Sở Long chỉ vung tay trong không trung, ngay sau đó lại như biến ảo thuật, trực tiếp từ không trung lấy ra ba thỏi vàng khổng lồ.

"Coong" một tiếng, thỏi vàng hung hăng đập xuống sàn gỗ, phát ra một tiếng vang lớn.

"Đủ chưa?" Sở Long cười trào phúng.

Đối với Hoắc Lão Thái khách sáo, đó chỉ là nể mặt Hoắc Tú Tú, đây là địa bàn của nhà họ Hoắc, Sở Long cũng không muốn làm quá.

Nhưng Hoắc Lão Thái đã không nể mặt anh như vậy, vậy thì tại sao anh phải nể mặt bà ta?

Ra vẻ ta đây trước mặt anh à?

Chương 365

Thật là một trò cười.

Đương nhiên, lúc này trong lòng Sở Long cũng có chút nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Hoắc Lão Thái dù sao cũng là chủ nhân của nhà họ Hoắc, với thân phận của một người như vậy, nếu thật sự có ý kiến gì với anh, tuyệt đối không thể làm ra chuyện này được, thực sự có chút mất giá, mất thân phận.

Nhưng bây giờ...

Hoắc Lão Thái nhíu mày nhìn thỏi vàng trên đất, khuôn mặt vốn nghiêm túc tức giận đột nhiên lộ ra một nụ cười.

"Ha ha ha, có chút thú vị, người sở hữu huyết mạch Long tộc đời này lại là một cậu nhóc thú vị.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi." Hoắc Lão Thái cười nói: "Ban nãy nếu cậu biểu hiện quá khiêm tốn, cũng không có tư cách nói chuyện với bà già này đâu." Sở Long nghe xong liền cười.

Khiêm tốn?

Hoắc Lão Thái này có tư cách đó sao?

"Nói đi, bà tìm tôi có chuyện gì?" Sở Long đi thẳng vào vấn đề.

Hoắc Lão Thái nhìn sâu vào Sở Long: "Mời cậu giúp một việc." "Giúp việc?

Nhà họ Hoắc ở Kinh đô quyền thế như vậy, chắc không cần tôi giúp đâu nhỉ?" Sở Long khẽ nhíu mày, anh không tin Hoắc Lão Thái sẽ làm những chuyện vô ích.

Đối mặt với câu hỏi của Sở Long, trên mặt Hoắc Lão Thái lộ ra

một nụ cười nhàn nhạt: “Bởi vì cậu là người có huyết mạch Long tộc.

Tôi và người có huyết mạch Long tộc cũng có duyên phận, huyết mạch Long tộc, một đời chỉ xuất hiện một người, người có huyết mạch Long tộc trước đó, đã từng tìm Lão Cửu Môn chúng tôi đi trộm mộ.” Sở Long nghe xong, không khỏi sững sờ, đối với câu trả lời không đúng câu hỏi này của Hoắc Lão Thái có chút tò mò.

Câu chuyện về Lão Cửu Môn Sở Long tự nhiên đã xem trước khi xuyên không, nhưng lại không ngờ, Lão Cửu Môn lại có liên quan đến huyết mạch Long tộc?

Nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của Sở Long, Hoắc Lão Thái không khỏi cười.

“Sao, không hỏi thử, năm đó người đó vì sao lại tìm Lão Cửu Môn chúng tôi sao?” Trong đôi mắt già nua vàng đục của Hoắc Lão Thái tỏa ra một luồng sáng, giống như một con cáo già, nhìn chằm chằm vào Sở Long.

Sở Long trong lòng tuy tò mò, nhưng bây giờ vẫn giữ một vẻ mặt không hề lay động: “Nếu bà muốn nói với tôi, tự nhiên không cần tôi phải nói nhiều.” Hoắc Lão Thái nghe xong, như nhớ lại điều gì đó, trong biểu cảm tràn đầy vẻ hoài niệm: “Ai, thật không giống người đó chút nào.

Năm đó tính cách người đó rất cởi mở, nói nhiều đến mức khiến người ta ghét, sao cậu lại một bộ mặt lạnh lùng như vậy... cũng khiến người ta ghét như nhau.” Nói xong, Hoắc Lão Thái đột nhiên lại bổ sung một câu: “Cũng không biết cháu gái của tôi rốt cuộc thích cậu ở điểm nào.” Tư duy của Hoắc Lão Thái thật sự quá nhảy vọt, nói thật Sở Long bây giờ cũng không biết câu tiếp theo bà ta sẽ nói gì.

Lúc này Hoắc Lão Thái giống như một “tiểu thuyết dòng ý thức”, khiến người ta không thể nắm bắt được.

Cũng chính hành động này của Hoắc Lão Thái, khiến Sở Long càng thêm đề phòng.

Nhưng khi nghe Hoắc Lão Thái nhắc đến Hoắc Tú Tú, Sở Long có chút xấu hổ.

"Có sao?

Hoắc Lão Thái, bà có chuyện gì cứ nói thẳng đi, lôi cháu gái bà vào, e là không hay đâu." Hoắc Lão Thái nghe xong, lại gật đầu một cách đương nhiên, nói: "Ừ, đúng là không hay, tôi chỉ nói với cậu, tuy cậu có huyết mạch Long tộc, sở hữu tài năng vô tận, thậm chí có khả năng trường sinh, nhưng... tôi sẽ không để cháu gái tôi ở bên cậu.

Nguyên nhân rất đơn giản, tôi không hy vọng cháu gái của tôi sau này sẽ cô độc cả đời." Lời này khiến lông mày Sở Long khẽ nhíu lại.

Tuy đối với Hoắc Tú Tú anh cũng chỉ có chút hảo cảm, không thể nói là thích, càng không thể nói là chiếm hữu, nhưng lời nói của Hoắc Lão Thái bây giờ, khiến trong lòng anh có chút không thoải mái.

"Cô độc cả đời?

Lời này có ý gì?" Nhưng sau khi nghe xong lời của Hoắc Lão Thái, Sở Long nhạy bén nắm bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của bà ta.

Lúc này trong biểu cảm của bà ta mang theo một cảm giác tang thương của năm tháng, dáng vẻ này trông hoàn toàn không giống đang nói dối.

Chương 366

“Huyết mạch Long tộc của cậu đúng là mạnh, nhưng lại có một khuyết điểm chí mạng.

Chính vì vậy, tôi mới không thể để cháu gái tôi ở bên cậu.” Hoắc Lão Thái nói xong, thở dài một hơi.

Còn Sở Long, tim cũng không khỏi thắt lại.

“Khuyết điểm?

Khuyết điểm gì?

Tại sao tôi lại không cảm nhận được?” Từ khi có huyết mạch Long tộc, huyết mạch Long tộc cho Sở Long cảm giác rất mạnh mẽ, có huyết mạch Long tộc, tiềm năng vô hạn, thực lực vô hạn.

Huyết mạch của anh có khuyết điểm, theo Sở Long thấy, tuyệt đối là chuyện vô căn cứ.

“Đây cũng là do người sở hữu huyết mạch Long tộc năm đó nói với tôi.

Khi thực lực đạt đến một trình độ nhất định, nhục thân sẽ không thể chịu đựng được sức mạnh mà huyết mạch Long tộc mang lại, cuối cùng sẽ nổ tan xác mà chết.

Hoàn toàn là do độ tinh khiết của huyết mạch của cậu.” “Cậu cũng đừng mang tâm lý may mắn, cho rằng chỉ cần không chủ động nâng cao thực lực, là có thể tránh được vấn đề này.

Dù bây giờ cậu không chủ động tăng cường thực lực, huyết mạch Long tộc cũng sẽ khiến cậu bị động tăng cường thực lực.

Có thể nói, người như cậu, cả ngày nằm trên giường ngủ, ăn

không ngồi rồi, thực lực cũng có thể tăng cường đến một mức độ nghịch thiên.” Hoắc Lão Thái nói đến đây, không khỏi dừng lại, nhíu mày nhìn Sở Long.

Bà ta vốn muốn thấy một chút căng thẳng trên mặt Sở Long.

Nói thật từ lúc bắt đầu, biểu hiện của Sở Long đã khiến Hoắc Lão Thái trong lòng cảm thấy khá không thoải mái.

Nhưng điều khiến Hoắc Lão Thái cảm thấy bất ngờ là, sau khi nghe xong lời này, sắc mặt Sở Long vẫn như cũ, vẻ căng thẳng mà bà ta muốn thấy hoàn toàn không có.

“Chẳng lẽ cậu không sợ?” Hoắc Lão Thái nhíu mày, “Cậu đã nghe qua chuyện này?” Hoắc Lão Thái xuất phát từ bản thân mình, bà ta cho rằng trên thế giới này không ai không sợ chết, ngay cả bà ta cũng rất sợ chết, huống chi là một người trẻ tuổi trước mặt.

Sở Long cười cười, sắc mặt bình tĩnh thản nhiên nói: “Ý của bà là, tôi sẽ nổ tan xác, nguyên nhân chủ yếu là do huyết mạch không thuần khiết sao?” Hoắc Lão Thái gật đầu: “Trừ khi huyết mạch của cậu đạt đến độ tinh khiết như người sở hữu huyết mạch Long tộc đầu tiên, nếu không, cậu làm thế nào cũng không thoát khỏi nguy hiểm nổ tan xác.

Trước đây Tú Tú cũng đã nói với tôi, huyết mạch của cậu rất tinh khiết, nhưng rất tinh khiết không có nghĩa là đã đạt đến mức độ đó một trăm phần trăm.

Đối với cậu mà nói, nguy hiểm vẫn tồn tại.” Nói xong, Hoắc Lão Thái hình như để chứng minh tính uy hiếp trong lời nói của mình, bổ sung một câu: “Năm đó người sở hữu huyết mạch Long tộc đó, chính là nổ tan xác mà chết trước mặt tôi.” Sở Long nhún vai, thực ra chỉ cần nghe nửa câu đầu là được rồi.

Nếu không có hệ thống, Sở Long có lẽ sẽ thật sự lo lắng sợ hãi, nhưng anh là người có hệ thống, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, là có thể nhận được các loại bảo bối, có thể không ngừng nâng cao sức mạnh của huyết mạch.

Đối với Sở Long mà nói, cái gọi là huyết mạch không thuần khiết hoàn toàn là chuyện không tồn tại.

Huyết mạch của anh đừng nói là tinh khiết như người sở hữu huyết mạch Long tộc đầu tiên, thậm chí độ tinh khiết còn có thể vượt xa người đó.

Sở Long đối với điều này, vô cùng tự tin.

"Ồ." Sở Long chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu như vậy.

Nghe thấy một chữ đơn giản này, lông mày Hoắc Lão Thái đều nhíu lại thành một cục.

Lúc này Sở Long cho bà ta cảm giác giống như một cục bông, bất kể dùng sức đánh thế nào, cũng không thể nhận được bất kỳ phản hồi nào mà mình muốn.

"Trở lại chuyện chính đi, bà muốn tôi giúp gì?

Chuyện huyết mạch, không cần bà phải lo lắng." Nhìn dáng vẻ của Sở Long, Hoắc Lão Thái tức đến nghiến răng, hận không thể bây giờ trực tiếp đứng dậy từ ghế, xử lý tên nhóc thối này.

"Mấy ngày nữa ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tổ chức một buổi đấu giá, tôi muốn cậu cùng đi tham gia." Hoắc Lão Thái trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Bà ta cảm thấy nếu tiếp tục nói về chuyện huyết mạch Long tộc trước mặt Sở Long, bà ta có thể sẽ bị thái độ của Sở Long làm cho tức điên lên.

“Tân Nguyệt Phạn Điếm?” Khi nghe thấy cái tên quen thuộc này, trong lòng Sở Long lập tức hứng thú.

Chương 367

Bất kỳ ai đã xem Đạo Mộ Bút Ký, tuyệt đối sẽ không xa lạ với nơi này.

Có thể nói đó là một nơi ngọa hổ tàng long, cũng là một nơi tràn ngập châu báu, càng là một nơi tồn tại cả tài phú và nguy cơ.

Khi xem Đạo Mộ Bút Ký hay Lão Cửu Môn, Sở Long rất tò mò về Tân Nguyệt Phạn Điếm này.

Thậm chí, khi mới xuyên không đến thế giới này, anh đã nghĩ đến việc đến Tân Nguyệt Phạn Điếm xem thử.

Chỉ tiếc là, trước đây anh vẫn luôn bị các loại chuyện vướng bận không thể thoát thân, đương nhiên không thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đương nhiên, nếu không có thư mời hoặc giấy tờ chứng minh thân phận, cũng không thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không ngờ, lúc này Hoắc Lão Thái lại chủ động mời anh đi.

Nếu có Hoắc Lão Thái ra mặt, việc tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên sẽ rất đơn giản.

Nhưng...

Sở Long nhìn sâu vào Hoắc Lão Thái, anh không cho rằng, bà lão này lại tốt bụng như vậy, làm chuyện này mà không có mục đích.

“Mục đích của bà là gì?” Sở Long đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng, điều khiến Sở Long bất ngờ là, lúc này Hoắc Lão Thái lại chỉ dùng ngón tay gõ gõ vào tay vịn ghế, sau đó cười nói: “Tôi chỉ muốn cậu đi xem thử thôi, nghe nói trong buổi đấu giá lần này, sẽ có

một món đồ liên quan đến huyết mạch Long tộc.

Bà lão này chỉ có lòng tốt, muốn cậu đi tham gia một lần, lúc đó cũng có thể lấy được món đồ đó." "Đương nhiên, nếu cậu không muốn nhận lòng tốt của bà lão này, thì có thể không cần tham gia, dù sao tôi cũng không ép buộc người khác." Hoắc Lão Thái cười ha ha nói một câu, nhưng nghe xong lời của Hoắc Lão Thái, trong lòng Sở Long tương đương vô ngữ.

Bà lão này tuy miệng nói hay, không ép buộc, nhưng thực tế bây giờ đang dùng chiêu "dục cầm cố túng" mà.

"Được!

Tôi tham gia!" Sở Long do dự một lúc, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Như đã sớm đoán được kết quả này, Hoắc Lão Thái cười ha ha, sau đó phất tay: "Ừ, đã đồng ý rồi, vậy cậu về trước đi, tôi sẽ cho người mang đồ đến cho cậu." Sở Long nhìn sâu vào bà lão này, cũng không nói nhiều, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Lần này đến đây cũng có chút thu hoạch, Sở Long không ngờ, Lão Cửu Môn lại có liên quan đến huyết mạch Long tộc, đồng thời cũng biết được cái gọi là khuyết điểm chí mạng của huyết mạch Long tộc.

Sở Long trong đầu nghĩ về chuyện ban nãy, đi dọc theo con đường lúc đến trở về.

Bởi vì trước đó là do Hoắc Tú Tú dẫn anh đi gặp Hoắc Lão Thái, nên các vệ sĩ ở đây cũng đều biết Sở Long.

Vì vậy khi trở về, Sở Long không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng khi đến tòa nhà trước đó, lại bất ngờ nhìn thấy Hoắc Tú Tú.

Trước mặt Hoắc Tú Tú đang đứng một người đàn ông tuấn mỹ

phi phàm, từng cử chỉ của người đàn ông này đều vô cùng tao nhã, cho người ta cảm giác như đang hát kịch.

"Người này chẳng lẽ là..." Sở Long nghĩ, trong lòng hiện ra một cái tên.

Cũng không biết hai người đang nói gì, giữa hai hàng lông mày của Hoắc Tú Tú đều viết đầy sự phiền não.

Đang nhìn, Hoắc Tú Tú đột nhiên sững sờ, lúc này cô ngạc nhiên nhìn thấy Sở Long đang đi tới từ phía không xa.

Sau khi thấy Sở Long xuất hiện, trong lòng Hoắc Tú Tú bỗng nảy sinh một cảm giác căng thẳng.

"Hửm?" Người đàn ông đang nói chuyện với Hoắc Tú Tú rõ ràng lúc này cũng chú ý đến sự thay đổi của cô.

Lông mày của người đàn ông này khẽ nhíu lại, nhìn về phía Sở Long.

Không biết vì sao, khi thấy người đàn ông tuấn lãng phi phàm này đi tới từ phía không xa, trong lòng hắn ta lại nảy sinh một cảm giác địch ý.

Cảm giác địch ý này đến một cách khó hiểu, hắn ta cũng không rõ nguyên do.

Chương 368

"Anh Long!" Sau khi thấy Sở Long, Hoắc Tú Tú lập tức gọi một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút ửng hồng cúi xuống.

Thấy hành động này của Hoắc Tú Tú, sắc mặt của người đàn ông càng thêm khó coi.

Sở Long khẽ gật đầu, nói thật lúc này anh không muốn xen vào giữa hai người.

Tuy không sợ gây chuyện, nhưng cũng không muốn chủ động chuốc lấy phiền phức.

"Ừ, hai người nói chuyện đi, tôi về trước đây." Sở Long chỉ nhìn hai người một cái, thậm chí còn không hỏi thân phận của người đàn ông kia, trực tiếp chuẩn bị rời đi.

Thấy thái độ này của Sở Long, Hoắc Tú Tú tức đến giậm chân, nhưng tính cách của Sở Long cô cũng biết, rõ ràng lúc này chắc chắn không thể ngăn cản anh được.

"Chào anh, tôi tên là Giải Ngữ Hoa, xin hỏi vị huynh đệ đây xưng hô thế nào?" Trên mặt Giải Ngữ Hoa lộ ra một nụ cười hòa nhã.

Nhưng tuy bây giờ hắn ta che giấu cũng không tệ, nhưng Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng, từ đằng sau nụ cười hòa nhã đó, là sự uy hiếp ẩn giấu.

Sở Long chỉ "ồ" một tiếng: "Tôi nghĩ chúng ta sẽ không có giao thiệp gì, nên tôi cũng không cần báo tên với cậu.

Nhường đường, hai người cứ nói chuyện." Sở Long nói xong, đi vòng qua Giải Ngữ Hoa.

Thái độ này của Sở Long trong mắt Giải Ngữ Hoa, tuyệt đối là

kiêu ngạo, dù sao từ khi gia nhập Hoa Nhi Gia, không ai dám nói chuyện với hắn ta như vậy.

Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng, trong khoảnh khắc ban nãy, Giải Ngữ Hoa đã muốn ra tay, nhưng Giải Ngữ Hoa tu dưỡng tốt, cũng biết đây là nhà họ Hoắc, một người ngoài không nên tùy tiện ra tay, vì vậy cuối cùng đã cố nén lại.

Giải Ngữ Hoa "ha ha" cười một tiếng: "Vị huynh đệ này thú vị, hy vọng lần sau chúng ta có cơ hội gặp mặt.

Nếu lần sau gặp lại, tại hạ nhất định phải hảo hảo thỉnh giáo, danh tính của huynh đệ." Lời nói của Giải Ngữ Hoa dùng từ đều rất nho nhã, hoàn toàn không nghe ra được địch ý trong lời nói.

Sở Long dừng bước, cũng chính hành động này của Giải Ngữ Hoa, khiến Sở Long không thể không nghiêm túc đối đãi.

"Cậu không biết tôi, nhưng tôi lại biết rõ, sự khác biệt giữa chúng ta." Sở Long nhàn nhạt nói một câu.

Nghe thấy lời này, lông mày Giải Ngữ Hoa không khỏi khẽ nhướng lên, lộ ra một biểu cảm đầy hứng thú: "Ồ?

Cậu lại biết tôi sao?

Ha ha, không biết vị tiểu huynh đệ đây biết những chuyện gì của tại hạ." Tuy lời nói của Giải Ngữ Hoa nghe có vẻ bình tĩnh thản nhiên, nhưng Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng từ trong ngữ khí của Giải Ngữ Hoa, cảm nhận được sự sắc bén đó.

Sở Long nhìn sâu vào Giải Ngữ Hoa: "Chuyện tôi biết, còn nhiều hơn cậu nghĩ, thậm chí những chuyện cậu không biết, tôi cũng rõ, cậu biết không?

Ha ha, tôi sợ tôi vừa nói ra, sẽ dọa cậu sợ chết khiếp." Sở Long cũng đáp lại một câu tương tự.

Thực ra bây giờ Giải Ngữ Hoa cũng giống như Hoắc Tú Tú, đối với những lời nói của Sở Long có chút không cho là đúng.

Theo họ thấy, Sở Long có lẽ biết tên của Giải Ngữ Hoa, dù sao danh tiếng của Giải Ngữ Hoa ở đây cũng khá lớn, biết một vài chuyện của Giải Ngữ Hoa cũng không có gì khó hiểu.

Nhưng nếu nói Sở Long ngay cả những chuyện Giải Ngữ Hoa không biết, Sở Long cũng biết, gã này trong mắt hai người, có phần hơi khoác lác, đang ra vẻ ta đây.

Hoắc Tú Tú lúc này nhìn thấy, Giải Ngữ Hoa dùng một ánh mắt cạn lời nhìn cô một cái, rõ ràng đang trào phúng Hoắc Tú Tú, lại tìm được một người bạn thích khoác lác nói khoác như vậy.

Đối với điều này, Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể cười gượng, lúc này Hoắc Tú Tú thật sự không biết nên nói gì cho phải.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi cũng muốn nghe cao kiến của tiểu huynh đệ." Giải Ngữ Hoa nhàn nhạt nói, ngữ khí như thường, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vẻ trào phúng.

Sở Long cười, thật sự muốn sao?

Vậy thì có thể khiến Giải Ngữ Hoa nghe đến hoài nghi nhân sinh!

"Giải Ngữ Hoa chỉ là nghệ danh của cậu thôi, tên thật của cậu là Giải Vũ Thần, thiếu gia của nhà họ Giải trong Lão Cửu Môn ở Trường Sa, là bạn chơi thuở nhỏ của Hoắc Tú Tú và Ngô Thiên Chân." Sở Long nhàn nhạt nói, nhưng sau khi nghe những lời này, Giải Ngữ Hoa rõ ràng khá khinh thường.

Trào phúng cười một tiếng, nói: "Ừ, chuyện này trừ những chuyện liên quan đến Ngô Thiên Chân ra, những chuyện còn lại tùy tiện ra ngoài hỏi thăm là có thể biết được, những chuyện này cũng không có gì.

Chương 369

Còn chuyện tôi và Ngô Thiên Chân là bạn chơi thuở nhỏ, chắc là Ngô Thiên Chân nói với cậu phải không?

Ha ha, chẳng lẽ cậu chỉ biết những chuyện này?

Nếu vậy, muốn dọa tôi thì chưa đủ đâu." Sở Long khẽ gật đầu, cười nói: "Yên tâm, đảm bảo sẽ khiến cậu hài lòng." "Vậy những chuyện mà đa số người đều biết tôi không nói nữa.

Nghệ danh này là do ai đặt cho cậu nhỉ?

Đúng rồi Tú Tú, em có biết nghệ danh này do ai đặt không?" Sở Long nói đến đây, đột nhiên quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Hoắc Tú Tú sững sờ, rõ ràng không ngờ lúc này lại bị hỏi như vậy, nhưng đã được Sở Long hỏi, Hoắc Tú Tú tự nhiên không thể không trả lời.

Hoắc Tú Tú lập tức gật đầu: "Ừm, em biết, tên này là do Nhị Gia đặt cho Tiểu Hoa, đa số người quen biết Tiểu Hoa đều biết." Giải Ngữ Hoa nghe xong, lập tức cười trào phúng, chỉ là vẻ mặt khinh thường đó chờ đến khi nghe câu hỏi tiếp theo của Sở Long, đã hoàn toàn biến mất.

"Vậy, cô có biết tại sao Nhị Gia lại đặt cho cậu ta cái tên này không?" Sở Long lập tức hỏi thêm một câu.

Câu hỏi này, thật sự làm khó Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú nhìn sâu vào Sở Long, cuối cùng lắc đầu.

Sở Long hài lòng cười, rõ ràng biểu hiện của Hoắc Tú Tú lúc này hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh.

“Vậy để tôi kể cho mọi người nghe quá trình của chuyện này.

Ha ha, năm đó Giải Vũ Thần theo Nhị Gia học nghề, Giải Vũ Thần làm một tư thế, hỏi Nhị Gia tư thế của mình đúng không, Nhị Gia hài lòng, và bảo Giải Vũ Thần đi một vòng xem thử.” Sở Long nói đến đây, không khỏi dừng lại, rồi cười nhìn Giải Ngữ Hoa, sắc mặt của người sau đã trở nên khá khó coi.

Lông mày Giải Ngữ Hoa nhíu lại thành một cục, sự khinh thị và trào phúng ban đầu đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt nghiêm trọng.

“Tôi nói có đúng không?” Sở Long cười hỏi một câu.

Hoắc Tú Tú nghe xong, cũng lập tức tò mò quay đầu nhìn sang.

Cô và Giải Ngữ Hoa là bạn chơi từ nhỏ, một vài biểu hiện của Giải Ngữ Hoa tự nhiên cô biết ý nghĩa.

Giống như bây giờ, tuy Giải Ngữ Hoa không nói nhiều, nhưng từ biểu hiện trên mặt bây giờ Hoắc Tú Tú đã biết đáp án rồi.

Điều này khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dù sao đây là chuyện mà ngay cả bạn chơi từ nhỏ của cô cũng không rõ, Sở Long một người ngoài sao lại biết được?

Sở Long cứ cười như vậy nhìn Giải Ngữ Hoa, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Không sai, nhưng làm sao cậu biết?

Tôi nhớ năm đó Nhị Gia dạy riêng tôi, bên cạnh không có người ngoài.” Lông mày Giải Ngữ Hoa nhíu lại thành một cục, giữa hai hàng lông mày càng đầy vẻ nghi hoặc.

Nghe xong lời này, Sở Long rõ ràng rất vui vẻ.

Sở Long nhìn sâu vào Giải Ngữ Hoa, nói: “Tôi đã nói, chuyện tôi

biết còn nhiều hơn cậu nghĩ.

Sao, có muốn nghe tiếp không?

Nếu không muốn nghe nữa, tôi có thể không nói." Sở Long nói xong, tròng mắt không khỏi khẽ híp lại, lộ ra một vẻ mặt giễu cợt.

Hành động này của Sở Long khiến Giải Ngữ Hoa cảm thấy rất không thoải mái.

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng nói: "Nói đi, tôi cũng muốn nghe xem, cậu có thể nói ra nội dung gì." Sở Long nhún vai một cách thờ ơ: "Lúc đó nghe xong lời của Nhị Gia, cậu đã trực tiếp từ chối, nói Nhị Gia còn chưa đặt tên cho cậu.

Nhị Gia đồng ý với chú của cậu, à, chú nào nhỉ, Giải Liên Hoàn, vị mà trước đây cùng chú Ba của Ngô Thiên Chân xuống mộ, chết trong mộ dưới đáy biển ấy." Đương nhiên, rốt cuộc chết hay chưa, Sở Long tuy biết, nhưng sao có thể nói với Giải Ngữ Hoa này được.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Giải Ngữ Hoa, nụ cười trên mặt Sở Long lại càng thêm đậm: "Cái tên này à, Nhị Gia dựa vào tên của cha cậu và bản mệnh của cậu mà đặt ra, ý nghĩa của nó là, đóa hoa giải ngữ kiều diễm." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Giải Ngữ Hoa hoàn toàn khó coi.

Nhưng hắn không kêu dừng, Sở Long cũng tiếp tục nói.

Chương 370

“Chuyện này tạm không nói nữa.

Thực ra con người cậu ấy à, vừa tự cao vừa tự luyến, lần đầu tiên xuất hiện khi trưởng thành, mặc áo sơ mi màu hồng, sau đó cũng trở thành biểu tượng của cậu, sau này ra ngoài đa số thời gian, cũng mặc áo sơ mi màu hồng.” Sở Long nói xong, không khỏi cười đi đến trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Sở Long vỗ nhẹ lên áo sơ mi của Giải Ngữ Hoa.

“Cậu ta à, lúc nhỏ bị bắt ăn mặc như con gái, cũng từng có một thời gian tưởng mình là con gái, mãi đến khi lớn lên mới sửa lại được quan niệm giới tính của mình, thậm chí còn tự giễu khoảng thời gian đó là 'tuổi dậy thì sống không bằng chết'.” Sở Long nói xong, bất giác liếc nhìn về phía Giải Ngữ Hoa.

Lúc này, tròng mắt của Giải Ngữ Hoa gần như sắp lòi ra ngoài, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Gần như mỗi một từ Sở Long nói ra đều khiến cậu ta đau đớn như bị kim châm.

Sở Long vừa nói, vừa vỗ nhẹ lên trán, cười nói: “Ồ, quên mất, có một đặc điểm nữa chứ nhỉ, cậu ta khá thích chơi game cầm tay, ví dụ như... xếp gạch chẳng hạn.” “Có một gã, vừa đẹp trai, lại nhiều tiền, được nhiều cô gái yêu thích, thật ra trong lòng cậu ta chắc cũng có một suy nghĩ, cảm thấy nếu dây thanh quản của mình mà hỏng, không hát được nữa, thì sẽ có biết bao nhiêu cô gái đau lòng nhỉ, phải không?” Nói đến đây, Sở Long không khỏi bật ra một tiếng cười lạnh.

Hoắc Tú Tú lúc này gần như nghe đến ngây người, những chuyện Sở Long nói cô chưa từng nghe qua.

Thật lòng mà nói, Hoắc Tú Tú vốn nghĩ những lời Sở Long nói đều là bịa đặt, từ tận đáy lòng, cô cũng không muốn tin người bạn thuở nhỏ của mình lại có những trải nghiệm như vậy.

Nhưng... bây giờ, biểu cảm và cử chỉ của Giải Ngữ Hoa lại đang chứng minh cho sự thật của tất cả những điều đó.

Cuối cùng, Hoắc Tú Tú hít sâu một hơi, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung về Giải Ngữ Hoa: tuổi trẻ bồng bột.

"...Đủ rồi!" Giải Ngữ Hoa khàn giọng hét lên một tiếng, trong giọng nói còn mang theo chút sợ hãi.

Cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Tú Tú và Sở Long đang đổ dồn về phía mình, Giải Ngữ Hoa cảm thấy toàn thân trên dưới đều bị đè nén.

Những chuyện này cậu ta chưa bao giờ nói với người ngoài, đặc biệt là chuyện liên quan đến việc dây thanh quản bị hỏng.

Giống như Sở Long đã nói, cậu ta chỉ nghĩ trong lòng, chứ chưa bao giờ thực sự nói ra.

Nhưng Sở Long lại vô cùng đáng sợ, lại có thể biết rõ mồn một những suy nghĩ trong lòng cậu ta.

Thật lòng mà nói, lúc này Sở Long trong lòng Giải Ngữ Hoa gần như giống hệt một con ác quỷ, thậm chí còn khiến cậu ta có lúc hoài nghi nhân sinh.

Đương nhiên, Giải Ngữ Hoa cũng không phải kẻ tầm thường, sau một thoáng thất thần, cậu ta đã tỉnh táo lại sau cơn chấn động vừa rồi.

"Được rồi, chuyện cô muốn biết tôi cũng đã nói rồi, tôi còn có việc khác phải xử lý, không có nhiều thời gian rảnh rỗi để chơi đùa với các người ở đây." Sở Long nói xong liền định rời đi, chỉ tiếc là lúc này Giải Ngữ Hoa lại không chịu dễ dàng để Sở Long đi như vậy.

Giải Ngữ Hoa bước lên một bước chặn trước mặt Sở Long: "...Anh là ai?" Một người có thể biết nhiều chuyện như vậy, Giải Ngữ Hoa tự nhiên không thể dễ dàng để anh đi, cho dù là một người hiền lành đến đâu, sự riêng tư của họ cũng là điều cấm kỵ không thể bị người khác xâm phạm.

Bây giờ Sở Long không chỉ xâm phạm.

Ngay lúc này, khí chất nho nhã trên người Giải Ngữ Hoa đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ lạnh lùng sắc bén.

Mặc dù kiêng dè nhà họ Hoắc, nhưng nếu Sở Long trước mắt thật sự có uy hiếp với mình, Giải Ngữ Hoa cũng sẽ bất chấp tất cả mà ra tay với Sở Long.

Đôi mắt của Giải Ngữ Hoa khẽ nheo lại, từ trong kẽ mắt lộ ra hai tia sáng lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp xúc với tia sáng đó, Hoắc Tú Tú cũng không nhịn được rùng mình một cái, có cảm giác da đầu tê dại.

Trong lòng Hoắc Tú Tú "lộp bộp" một tiếng, cô rất hiểu Giải Ngữ Hoa, biết rằng hành động này của cậu ta là có ý muốn động thủ.

Hoắc Tú Tú lập tức định ngăn cản Giải Ngữ Hoa, nhưng lúc này lại bị một ánh mắt của Sở Long ngăn lại.

Khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, Hoắc Tú Tú lập tức im lặng, trông ngoan ngoãn như một con thỏ nhỏ.

Hành động này lọt vào mắt Giải Ngữ Hoa, khiến cậu ta nhíu chặt mày, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, Hoắc Tú Tú chưa bao giờ có biểu hiện như vậy với cậu ta.

Chương 371

“Sao, cậu muốn động thủ với tôi à?” Sở Long thản nhiên cười nói.

Công phu của Giải Ngữ Hoa tuy không tồi, nhưng làm sao có thể so sánh với một cường giả có huyết mạch Rồng chứ?

Nếu thật sự phải đánh, Giải Ngữ Hoa chắc chắn sẽ chịu thiệt, Sở Long hỏi một câu như vậy cũng có ý muốn cậu ta biết khó mà lui.

Nếu thật sự không có chút tự biết mình nào, Sở Long cũng không ngại thay nhà họ Giải dạy dỗ Giải Ngữ Hoa một phen.

Tâm tư của Sở Long, Giải Ngữ Hoa tự nhiên không biết, đương nhiên, nếu để cậu ta biết những gì Sở Long đang nghĩ, có lẽ Giải Ngữ Hoa sẽ tức điên lên mất.

Mặc dù biết Sở Long đang nói, nhưng câu nói nhẹ như mây bay gió thoảng này của Sở Long lại hoàn toàn châm ngòi cho ngọn lửa giận trong lòng Giải Ngữ Hoa.

Thực ra, trong lòng Giải Ngữ Hoa cũng có chút kỳ quái, phải biết rằng bình thường cậu ta rất bình tĩnh, có thể nói là trời sập xuống cũng không có biểu hiện quá căng thẳng, chỉ nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Nhưng... bây giờ đối mặt với Sở Long, cậu ta lại trở nên vô cùng mất bình tĩnh, dường như mọi hành động, thậm chí mỗi câu nói của Sở Long đều mang theo một yếu tố khiến cậu ta tức giận.

Giải Ngữ Hoa gật đầu, tuy trong lòng vô cùng tức giận, nhưng biểu cảm và thái độ của cậu ta vẫn bình thường.

“Được thôi, tôi cũng muốn xem xem người bạn mới của Tiểu Tú rốt cuộc có bản lĩnh gì.” Vừa nói, Giải Ngữ Hoa vừa làm một động

tác "mời" rất ra dáng với Sở Long, rõ ràng là muốn Sở Long ra tay trước.

Thấy hành động này, tim của Hoắc Tú Tú như treo lên.

Vừa rồi sở dĩ cô muốn ngăn hai người đánh nhau, thực ra chủ yếu là vì Giải Ngữ Hoa.

Sau những trải nghiệm trước đó, thực lực của Sở Long trong lòng Hoắc Tú Tú đã quá rõ ràng, thực lực đáng sợ đó ít nhất trong mắt Hoắc Tú Tú đã có chút nghịch thiên, thân thủ mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không phải là thứ Giải Ngữ Hoa có thể đối đầu.

Vì sự an toàn của Giải Ngữ Hoa, lúc đó Hoắc Tú Tú mới muốn ngăn cản.

Dù sao thì hai nhà cũng là bạn bè lâu năm, hai người cũng quen nhau từ nhỏ, bất kể từ góc độ nào, Hoắc Tú Tú cũng không hy vọng nhìn thấy Giải Ngữ Hoa xảy ra chuyện.

"Tiểu Hoa,..." Hoắc Tú Tú trong lòng vô cùng lo lắng, lập tức mở miệng muốn ngăn cản Giải Ngữ Hoa.

Nếu cuộc đấu giữa hai bên không thể tránh khỏi, cô cũng không hy vọng Giải Ngữ Hoa quá coi thường Sở Long, dù sao thì đấu với Sở Long vốn đã là một ván cược chắc chắn thua, nhưng Hoắc Tú Tú cũng không hy vọng Giải Ngữ Hoa thua quá thảm.

Chỉ tiếc là, lúc này Giải Ngữ Hoa dường như đã hiểu lầm ý của Hoắc Tú Tú.

Từ góc độ của Giải Ngữ Hoa, có lẽ Hoắc Tú Tú muốn giúp Sở Long, không muốn cậu làm tổn thương Sở Long, nên mới muốn nói tốt cho anh.

Giải Ngữ Hoa không đợi Hoắc Tú Tú nói xong, liền xua tay, lạnh lùng nói: "Yên tâm, tôi sẽ không làm hại bạn của cô đâu." "Ha ha ha!"

Giải Ngữ Hoa vừa dứt lời, Sở Long liền không nhịn được cười lớn.

Lúc này, Sở Long như đang nhìn một thằng ngốc mà nhìn Giải Ngữ Hoa, trong lòng cậu ta, anh lại là một người có thể bị làm hại, cũng quá coi thường Sở Long rồi.

Tâm tư của Hoắc Tú Tú, Sở Long tự nhiên nhìn ra được.

Nể mặt nhà họ Hoắc và Hoắc Tú Tú, nếu vừa rồi Giải Ngữ Hoa nghe lời Hoắc Tú Tú và không định ra tay nữa, Sở Long sẽ nhân cơ hội này mà bỏ qua.

Nhưng bây giờ...

Sở Long cảm thấy, nên để cho Hoa nhi gia trước mắt này biết được bản lĩnh của mình.

Thằng cha này thật sự coi ông đây là thằng ngốc chắc?

Không làm hại?

Biểu hiện này mà là không làm hại sao?

Rõ ràng là định đánh mình nhập viện mà.

Nếu thế này mà còn nhịn được thì Sở Long đã không phải là Sở Long nữa.

Chương 372

Sở Long cười lớn một tiếng, trong tiếng cười tràn ngập vẻ ngông cuồng.

Khi nghe những lời Giải Ngữ Hoa vừa nói, đó quả là một trò cười lớn.

Hoắc Tú Tú cũng bất lực liếc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, trong lòng vô cùng cạn lời.

Bình thường Tiểu Hoa không phải là người thiếu bình tĩnh như vậy, cũng sẽ nghe cô nói chuyện, nhưng bây giờ, trước mặt Sở Long, Giải Ngữ Hoa như biến thành một người khác, Hoắc Tú Tú cảm thấy mình sắp không nhận ra gã này nữa rồi.

"Hừ!

Sao lại không thích nghe người ta nói thế chứ?

Để anh Long đánh chết cậu cho rồi." Trong lòng Hoắc Tú Tú tràn đầy bất mãn, đương nhiên những lời này cũng chỉ nghĩ trong lòng, chứ cô không nỡ nhẫn tâm như vậy.

Hoắc Tú Tú đang định nói, kết quả lại bị Giải Ngữ Hoa giành trước: "Cười cái gì?

Cậu nghĩ tôi không dám động thủ à?" Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, trong tiếng cười của Sở Long, cậu ta rõ ràng nghe ra được vẻ chế giễu, khiến Giải Ngữ Hoa vô cùng tức giận.

Sở Long nhún vai, cười nhìn Giải Ngữ Hoa, nói: "Cậu có thể thử xem!" Biểu hiện bình tĩnh này của Sở Long thực sự có thể khiến người ta tức chết.

Ít nhất là bây giờ, Giải Ngữ Hoa sắp bị ngọn lửa giận thiêu đốt

đến mất trí rồi.

"...Được, vậy để tôi xem tài nghệ của tại hạ." Lúc này Giải Ngữ Hoa lười nói thêm một câu vô nghĩa nào với tên khốn đang ra vẻ trước mặt mình nữa, hét lên một tiếng, chuẩn bị động thủ.

Nhưng kết quả lại khiến Giải Ngữ Hoa không ngờ tới, lúc này Hoắc Tú Tú lại đứng chắn trước mặt Sở Long, bất đắc dĩ, Giải Ngữ Hoa đành phải dừng lại.

"Tiểu Tú, cô có ý gì?" Trong giọng nói của Giải Ngữ Hoa hiện lên vẻ lạnh lùng.

Hoắc Tú Tú nhìn Sở Long bên cạnh, rồi lại nhìn Giải Ngữ Hoa lúc này, nhất thời cảm thấy đau cả đầu.

"Đây là nhà họ Hoắc, không phải nơi có thể tùy tiện động thủ, nếu hai người muốn đánh, vậy ra ngoài mà đánh." Bây giờ Hoắc Tú Tú thật sự không biết làm sao để ngăn cản hai người, hết cách đành phải lôi nhà họ Hoắc ra.

Theo cô thấy, hai người có thể không nể mặt cô, nhưng nể mặt nhà họ Hoắc là một thế lực lớn, chắc cũng sẽ không tiếp tục động thủ.

Sự thật cũng đúng như vậy, Giải Ngữ Hoa vốn chuẩn bị động thủ giờ nghe thấy câu này, mày không khỏi nhíu lại.

Dù sao thì cậu ta cũng không muốn gây thù chuốc oán với nhà họ Hoắc, bây giờ Hoắc Tú Tú đã lôi nhà họ Hoắc ra, vậy thì tự nhiên cũng không tiện tiếp tục động thủ.

Nếu không, không chừng nhà họ Hoắc sẽ truyền ra lời gì đó, sẽ khiến nhà họ Giải mất mặt.

"Được, hôm nay tôi nể mặt cô." Giải Ngữ Hoa nhíu mày nói.

Tuy đã đồng ý, nhưng qua đôi mày nhíu chặt có thể thấy được, lúc này trong lòng Giải Ngữ Hoa bất mãn đến mức nào.

Hoắc Tú Tú biết lần này đã khiến Giải Ngữ Hoa hận mình luôn rồi, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng cạn lời.

Rõ ràng là đang giúp Giải Ngữ Hoa, mà làm như đang hại cậu ta vậy?

Nhưng dù sao, không động thủ là được, Hoắc Tú Tú cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Long tạm thời không có ý định gây thù với nhà họ Hoắc, mặt mũi của Hoắc Tú Tú vẫn phải nể.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa cứ ép anh, Sở Long cũng sẽ không đối đầu gay gắt với cậu ta như vậy.

Sở Long nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: "Chỉ cần cậu không tự tìm phiền phức, tôi cũng sẽ không gây khó dễ cho cậu." Giải Ngữ Hoa: "..." Câu nói này của Sở Long suýt nữa khiến Giải Ngữ Hoa chửi ầm lên, trong lòng tức điên lên được.

Cái gì gọi là không tìm phiền phức?

Nói cứ như Hoa nhi gia đây sợ thằng nhóc nhà cậu vậy?

Hoắc Tú Tú cũng bất lực, tuy biết Sở Long nói thật, nhưng bây giờ nói thẳng thừng trước mặt Giải Ngữ Hoa như vậy, chẳng phải là muốn chọc cậu ta tức chết sao?

Chương 373

"..." Giải Ngữ Hoa không nhịn được hét lên một tiếng, nhưng lời chưa nói xong, đã thấy một lão già đột nhiên đi tới từ phía không xa.

Khoảnh khắc nhìn thấy lão già, Giải Ngữ Hoa như bị dội một gáo nước lạnh, toàn bộ sự tức giận đều được thu lại.

Thực ra không chỉ Giải Ngữ Hoa, ngay cả Hoắc Tú Tú, người kế vị nhà họ Hoắc, lúc này sau khi nhìn thấy người đó cũng tỏ ra ngoan ngoãn.

Sở Long có chút kỳ quái nhìn hai người, đối với hành động hiện tại của hai người quả thực rất khó hiểu.

Từ biểu cảm và cử chỉ của hai người lúc này không khó để nhận ra, họ lại đang sợ hãi người vừa xuất hiện.

Người đó Sở Long tự nhiên cũng nhận ra, chính là vị quản gia đã giao đấu với anh trong phòng của Hoắc Lão Thái trước đó.

Thực lực của quản gia, Sở Long thừa nhận quả thực rất mạnh, nhưng với thực lực mạnh mẽ như vậy, xét về thân phận của hai người họ, đáng lẽ quản gia phải cung kính trước mặt họ mới đúng, sao bây giờ tình hình lại ngược lại?

"Chẳng lẽ người này có lai lịch không tầm thường?" Sở Long khẽ nhíu mày.

Khi giao thủ với ông ta trước đó, biểu hiện của quản gia khiến Sở Long không khỏi trở nên nghiêm túc.

Xem ra, nội tình của nhà họ Hoắc quả thực rất mạnh.

"Quản gia, ngài đến rồi ạ?" Lúc này Hoắc Tú Tú nở một nụ cười hiền lành, Sở Long có thể cảm nhận được, trước mặt vị quản gia này,

Hoắc Tú Tú rất câu nệ.

Người sau lại có vẻ tùy ý hơn, quản gia "ha ha" cười một tiếng, thái độ trông rất bình tĩnh.

Phảng phất như bây giờ quản gia mới là người kế vị nhà họ Hoắc, còn Hoắc Tú Tú chỉ là một người ngoài.

"Tiểu thư, tôi đến để truyền lời của chủ nhân.

Chủ nhân nói, nếu hai vị thật sự muốn đánh nhau ở đây, bà ấy sẽ không ngăn cản, nhà họ Hoắc cũng sẽ không có ý kiến gì với nhà họ Giải, vậy nên mời hai vị đừng có gánh nặng tâm lý, cứ làm những gì nên làm." Quản gia nói xong, trên mặt liền lộ ra ý cười, cười lớn rồi quay người bỏ đi.

Đương nhiên, vì tướng mạo của vị quản gia này thực sự quá khó coi, cho dù là ban ngày ban mặt cũng cho người ta cảm giác âm u, đặc biệt là dáng vẻ cười lớn bây giờ, càng khiến người ta có cảm giác tim thắt lại.

Nghe những lời này, mấy người càng nhìn nhau ngơ ngác, hiển nhiên đều không ngờ, lúc này vị quản gia lại mang đến những lời như vậy.

"Bà nội?" Hoắc Tú Tú không nhịn được kinh hô một tiếng, trong lòng cạn lời.

Bà nội cô bây giờ cho người truyền những lời như vậy, chẳng phải là đang nói, thực ra Hoắc Lão Thái Thái rất thích xem Sở Long và Giải Ngữ Hoa đánh nhau sao?

Còn đang cổ vũ hai người đánh nhau nữa chứ.

Nếu có thể, bây giờ Hoắc Tú Tú thật sự muốn chửi người.

Khó khăn lắm mới khuyên được hai người dừng lại, nhưng bây

giờ có lẽ công sức đều đổ sông đổ bể vì một câu nói của Hoắc Lão Thái Thái.

Dù sao thì hai người vốn dĩ đã định đánh một trận để thử sức, đặc biệt là Giải Ngữ Hoa, càng muốn giải tỏa cảm xúc của mình.

Trước đó vì lấy nhà họ Hoắc ra để uy hiếp, mới khiến Giải Ngữ Hoa thu lại cảm xúc, nhưng bây giờ...

Trong lúc Hoắc Tú Tú đang suy nghĩ lung tung, thì nghe thấy bên phía Giải Ngữ Hoa truyền đến một trận cười lớn, tiếng cười có vẻ vô cùng vui vẻ, quét sạch đi sự u uất trước đó.

"Ha ha ha, xem ra cuộc đấu giữa chúng ta phải tiếp tục rồi." Giải Ngữ Hoa bây giờ vô cùng vui vẻ, nhất định phải đè bẹp Sở Long một trận, để Sở Long biết không nên ra vẻ trước mặt mình.

Sở Long nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: "Ha ha, xem ra Hoắc Lão Thái Thái cũng có nhã hứng nhỉ, lại còn xem trực tiếp chúng ta đánh nhau.

Thôi được, nếu Lão thái thái đã có nhã hứng như vậy, thì tôi thỏa mãn bà ấy thì đã sao." Sở Long vừa nói, vừa bất giác ngẩng đầu nhìn lên một cây đại thụ ở không xa.

Chỉ thấy giữa những cành cây, có một tia sáng yếu ớt đang lóe lên, nếu không phải ngũ quan của Sở Long vô cùng mạnh mẽ, đổi lại là người bình thường tuyệt đối không thể phát hiện ra. ...Lúc này, trong phòng của Hoắc Lão Thái Thái.

Nếu Sở Long bây giờ đang ở đây, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì lúc này trên một bức tường, hiện ra một màn hình tinh thể lỏng khổng lồ.

Chương 374

Màn hình hiển thị này trước đó đã bị một cơ quan che giấu trên tường, lúc Sở Long ở trong phòng của Hoắc Lão Thái trước đó, cơ quan không được mở ra, vì vậy lúc đó tự nhiên không thấy được màn hình này.

Trên màn hình, đang hiển thị hình ảnh của Sở Long lúc này, đồng thời, giọng nói của anh cũng truyền ra từ màn hình.

Hoắc Lão Thái bây giờ có thể cảm nhận rất rõ ánh mắt của Sở Long đang chiếu tới, kết hợp với những lời Sở Long vừa nói, Hoắc Lão Thái không khỏi nhíu mày: "Xem ra người thừa kế huyết mạch Rồng lần này không đơn giản." Vừa nói, Hoắc Lão Thái vừa chìm vào trầm tư, dường như có chuyện gì đó đang vướng mắc.

Lúc này, chiếc bộ đàm trước mặt Hoắc Lão Thái Thái vang lên.

"Chủ nhân, người thừa kế huyết mạch Rồng đời này quả thực không tầm thường.

Lúc tôi giao đấu với cậu ta, cảm giác thằng nhóc này đã nương tay.

Cho dù không dùng đến kiếm Hiên Viên, nếu cậu ta dùng toàn lực, e rằng tôi cũng không phải là đối thủ của cậu ta." "Cậu ta cho tôi cảm giác như nhìn hoa trong sương, tôi thực sự không thể nhìn thấu được người này." Nghe những lời trong bộ đàm, trên mặt Hoắc Lão Thái Thái tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Lai lịch của vị quản gia nhà mình, bà quá rõ.

Nếu không phải vì một vài nguyên nhân, quản gia không thể nào ở lại nhà họ Hoắc.

Một nhân vật như vậy bây giờ lại đề cao Sở Long đến thế, Hoắc Lão Thái Thái thực sự không hiểu, một người thừa kế huyết mạch Rồng, rốt cuộc vì sao lại có biểu hiện như vậy.

"So với Giải Ngữ Hoa, tôi thực ra càng coi trọng cậu ta hơn." Cuối cùng, quản gia lại bổ sung một câu như vậy.

Hoắc Lão Thái Thái bất lực lắc đầu, dùng giọng trầm thấp nói: "Ta cũng biết, Giải tiểu tử trong thế hệ trẻ đúng là một nhân tài kiệt xuất, nhưng so với Sở Long, thật sự kém quá nhiều." Kết quả khiến Hoắc Lão Thái Thái không ngờ tới, sau khi nghe câu này, đầu bên kia bộ đàm lại vang lên một tiếng cười lạnh khinh thường.

"Không kém quá nhiều?

Ha ha, chủ nhân, ngài cũng quá coi trọng Giải Ngữ Hoa rồi.

Nếu Sở Long thật sự ra tay, Giải Ngữ Hoa đó căn bản ngay cả năng lực đỡ đòn cũng không có.

Vì vậy tôi cảm thấy, chủ nhân gả tiểu thư Tiểu Tú cho Sở Long là tốt nhất.

Đối với tiểu thư Tiểu Tú và cả nhà họ Hoắc mà nói, đó đều là lựa chọn tốt nhất." Hoắc Lão Thái Thái cười khổ một tiếng, cũng không nói gì.

Lúc này, vị quản gia bình thường chuyện gì cũng lười quản, lại đi quản cả chuyện nhà của bà.

Nhưng ý kiến của người khác có thể không quan tâm, nhưng ý kiến của vị quản gia này lại phải nghiêm túc đối đãi.

Do dự một lúc, Hoắc Lão Thái mới mở miệng nói: "Nhưng...

ông cũng biết đấy, nhược điểm của người mang huyết mạch Rồng thực sự quá chí mạng." Đầu bên kia bộ đàm cũng im lặng một lúc,

một lát sau, quản gia mới nói: "Tôi có thể cảm nhận được, người này không giống với những người thừa kế huyết mạch Rồng khác.

Với thực lực của cậu ta, có lẽ có thể tạo ra kỳ tích, cho dù..." Nói đến cuối, quản gia không khỏi im lặng, sau đó mới tiếp tục nói: "Cho dù đến lúc đó Sở Long thật sự không thể tạo ra kỳ tích, nhưng có huyết mạch của cậu ta ảnh hưởng, cũng có thể khiến huyết mạch của người nhà họ Hoắc trở nên mạnh mẽ hơn.

Về phần tiểu thư Tiểu Tú... nói câu không cung kính với chủ nhân, cùng lắm thì tiểu thư Tiểu Tú cũng giống như chủ nhân bây giờ." "Ít nhất, khi ở bên cạnh Sở Long, cô ấy rất vui vẻ, cũng có thể có nhiều kỷ niệm đẹp hơn." Ban đầu khi nghe câu "giống như chủ nhân bây giờ", trong lòng Hoắc Lão Thái Thái liền dâng lên một cơn tức giận, nhưng khi nghe xong câu cuối cùng của quản gia, Hoắc Lão Thái Thái lại im lặng.

Nhíu mày nhìn Hoắc Tú Tú trong video, Hoắc Lão Thái Thái cũng đã từng trải qua tuổi đó, tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này khi Hoắc Tú Tú nhìn về phía Sở Long, trong mắt tràn ngập tình yêu.

Điều này khiến Hoắc Lão Thái Thái có chút do dự, không biết quyết định trước đó của mình rốt cuộc là đúng hay sai.

"Hửm?" Nhưng lúc này, bà kinh ngạc thấy, trong video Sở Long và Tiểu Hoa lại có biến hóa.

"Hãy để một trận chiến quyết định tương lai của Tiểu Tú đi." Cuối cùng, Hoắc Lão Thái Thái thở dài một hơi, hiển nhiên đã bị vị quản gia này thuyết phục.

Cũng không biết nếu bây giờ Giải Ngữ Hoa biết được, chuyện cậu ta muốn đấu với Sở Long lại còn liên quan đến việc có thể ở bên Hoắc Tú Tú hay không, có lẽ cậu ta sẽ không hấp tấp đấu với Sở Long như vậy.

Nhưng lúc này trong mắt cậu ta chỉ còn lại một mình Sở Long, phảng phất như tất cả mọi thứ trên đời đều đã biến mất, chỉ còn lại một mình Sở Long.

Trong lòng Sở Long tự nhiên có thể cảm nhận được chiến ý nồng nặc từ trên người Giải Ngữ Hoa, tuy Sở Long chẳng hề để tâm đến phần chiến ý này, nhưng không thể không nói, anh có chút bội phục gã hề này.

Chương 375

Trong tình huống không được huyết mạch Rồng bồi dưỡng, thực lực có thể đạt đến mức này, có thể thấy bình thường Giải Ngữ Hoa luyện công nghiêm túc đến mức nào.

Nhưng đáng tiếc, trên thế giới này, có một số người, cho dù không nỗ lực nghiêm túc như vậy, cũng có thể từng bước đứng trên đỉnh cao, ngạo thị thiên hạ.

"Thôi, cậu ra tay trước đi, nếu không, cậu sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để đánh trả đâu." Sở Long xua tay, thản nhiên nói.

Những lời của Sở Long lọt vào tai Giải Ngữ Hoa, khiến cậu ta tức đến bảy lỗ phun khói.

Hít sâu một hơi, loại bỏ hết năng lượng tiêu cực mà Sở Long mang lại, không hy vọng lúc chiến đấu tâm thần của mình bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Sở Long.

"Hừ!" Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng, chân phải mạnh mẽ dậm xuống đất, cả người nhanh như mũi tên rời cung bắn ra.

Trong nháy mắt, Giải Ngữ Hoa đã đến trước mặt Sở Long, ngược lại Sở Long bây giờ vẫn đứng tại chỗ với vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không có ý định động thủ.

"Chết đi!" Thấy Sở Long lại coi thường mình như vậy, Giải Ngữ Hoa nhất thời lửa giận ngút trời, tay phải tựa như biến thành một cây búa lớn, hung hăng đập về phía mặt Sở Long.

Cú đấm này nếu bị Giải Ngữ Hoa đập trúng, Sở Long có lẽ sẽ bị chấn động não.

Nhưng đáng tiếc, cú đấm của Giải Ngữ Hoa cuối cùng không thể

nào đập trúng mặt Sở Long.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm sắp rơi xuống đầu Sở Long, tay phải của Sở Long đột nhiên giơ lên, nghe một tiếng "bốp", nắm đấm của Giải Ngữ Hoa liền hung hăng đập vào lòng bàn tay của Sở Long.

Kình lực trong nắm đấm của Giải Ngữ Hoa vô cùng mạnh mẽ, nhưng thân thể của Sở Long lại càng bá đạo hơn, cú đấm bá đạo đó thậm chí không thể khiến lòng bàn tay của Sở Long di chuyển một phân nào.

Hiển nhiên lúc này Giải Ngữ Hoa cũng bị sức mạnh của Sở Long làm cho kinh ngạc, lập tức muốn rút nắm đấm ra, chỉ tiếc là phản ứng của cậu ta chậm mất nửa nhịp.

"Đến lượt tôi rồi." Chỉ một câu nói thản nhiên như vậy, bàn tay đang mở của Sở Long lập tức nắm chặt lấy nắm đấm của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa thậm chí còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của Sở Long đã siết lại một cách nhẹ nhàng.

"A!" Giải Ngữ Hoa lập tức hét thảm một tiếng, cảm giác bàn tay của mình trong khoảnh khắc này sắp bị Sở Long bóp nát hoàn toàn.

Sở Long chiến đấu không có bất kỳ kỹ xảo hoa mỹ nào, sau khi nắm chặt nắm đấm của Giải Ngữ Hoa, khiến cậu ta đau đớn đến mức không thể phản kháng, Sở Long liền tung một cú đá mạnh, trúng ngay vào bụng Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa lập tức hét thảm một tiếng, thân thể bay ngược ra sau, hung hăng đập vào cây đại thụ ở không xa, khiến cây đại thụ đó rung chuyển dữ dội, tựa như có thể bị gãy bất cứ lúc nào.

"Cậu thua rồi." Sở Long thản nhiên nói.

Giải Ngữ Hoa vốn vừa mới lồm cồm bò dậy từ mặt đất, nghe câu

này xong, liền phun ra một ngụm máu đen.

"..." Muốn phản bác một câu, nhưng trong lòng Giải Ngữ Hoa cũng hiểu rõ, cậu ta quả thực đã thua, thua một cách vô cùng triệt để.

Sở Long chỉ cần một đòn, đã trực tiếp hạ gục cậu ta trong nháy mắt.

Lúc này Sở Long hiển nhiên lười tiếp tục để ý đến Giải Ngữ Hoa, quay người bỏ đi.

"Muốn thắng tôi ư?

Còn kém hai vạn năm nữa." Giải Ngữ Hoa nghe câu này xong, thân thể khẽ lảo đảo, suýt nữa thì ngã thêm lần nữa. ...

"Anh Long, anh có quen Giải Ngữ Hoa không?" Hoắc Tú Tú tự nhiên đi cùng Sở Long, tuy quen Giải Ngữ Hoa từ nhỏ, nhưng trong lòng cô bé cũng hiểu rõ tình cảm.

Nếu không có Sở Long, vì lợi ích gia tộc, Giải Ngữ Hoa quả thực là một lựa chọn rất tốt.

Hoắc Tú Tú cũng hiểu, bà nội cô thực ra cũng có ý định như vậy.

Nhưng bây giờ...

Hoắc Tú Tú quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa đang đứng phía sau với vẻ mặt khó coi, không khỏi bất lực thở dài một hơi.

Chương 376

Bây giờ cô làm vậy, mục đích chủ yếu là để Giải Ngữ Hoa hiểu được tâm ý của mình, biết khó mà lui, đồng thời cũng không muốn để Sở Long hiểu lầm.

Sở Long liếc nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh đang tò mò như một đứa trẻ, rồi bất lực lắc đầu, nói: "Không quen.

Thằng nhóc đó nổi tiếng lắm à?

Tại sao tôi phải quen?" Lúc Sở Long nói, biểu cảm của anh vô cùng tự nhiên, như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Hoắc Tú Tú: "..." Hoắc Tú Tú cạn lời: "Anh Long, thế mà gọi là không quen à?

Anh gần như lật tung mọi chuyện của người ta ra rồi.

Thật lòng mà nói, nếu không phải em thật sự không nhớ từ nhỏ đến lớn có quen một người như anh, em còn tưởng anh lớn lên cùng em đấy chứ." Theo Hoắc Tú Tú thấy, những lời Sở Long nói bây giờ hoàn toàn là để che giấu, không muốn nói thật với cô mà thôi.

Cô bé lập tức không vui, chu môi lên, nhưng rõ ràng biểu hiện này đối với Sở Long mà nói, không có một chút sát thương nào.

Sở Long nhún vai: "Chỉ có thể chứng minh là tôi biết người này, cũng biết rõ chuyện của cậu ta, chứ không có nghĩa là tôi quen cậu ta.

Cô tưởng cậu ta là ai, ai cũng phải quen sao?

Cậu ta không có tư cách để tôi chủ động đi làm quen." Trong lời nói của Sở Long tràn ngập sự tự tin.

Lời này cũng may là không có Giải Ngữ Hoa nghe thấy, nếu

không, với trạng thái của Giải Ngữ Hoa bây giờ, có lẽ sẽ bị Sở Long chọc tức đến ngất đi mất.

Nhìn bộ dạng này của Sở Long, Hoắc Tú Tú cũng không biết nên nói gì cho phải.

Có lẽ trên thế giới này cũng chỉ có Sở Long mới có bản lĩnh, dám nói những lời như vậy.

Nhưng cũng chính vì thế, lại khiến Hoắc Tú Tú càng thêm si mê Sở Long.

"Lúc trước A Ninh tìm cô có chuyện gì à?" Sở Long đột nhiên tò mò hỏi một câu.

Sở Long đang đi phía trước, tự nhiên không thấy được khoảnh khắc nghe câu hỏi, khuôn mặt của Hoắc Tú Tú "phụt" một tiếng đỏ bừng lên, ấp úng mấy câu.

"Cái đó...

Ai da, là chuyện giữa con gái với nhau thôi mà, anh Long đừng hỏi nữa." Hoắc Tú Tú nói xong liền ngại ngùng chạy lên trước mặt Sở Long, đóng cửa vào phòng.

Nhìn hành động này của Hoắc Tú Tú, lại nhớ đến những lời Hoắc Lão Thái Thái đã nói trước đó, trên mặt Sở Long không khỏi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Sở Long vào phòng, liền thấy rõ mặt của Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú đều đỏ bừng lên, trông như quả táo đỏ, hai người thậm chí còn ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Long.

Đặc biệt là Kinh Hồng, phải biết rằng Kinh Hồng bình thường tuyệt đối là một nữ tử mạnh mẽ quyết đoán, dáng vẻ e thẹn của con gái gần như không thể xuất hiện trên mặt cô, nhưng bây giờ...

Sở Long không khỏi kinh ngạc lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Cũng kinh ngạc không kém là ba người Bàn Tử.

Trước đó họ ở trong nhà vệ sinh chơi game bắn gà, chơi đến hết pin điện thoại mới lén lút ra ngoài.

Ban đầu họ nghĩ, khi vào phòng, cảnh tượng nhìn thấy chắc chắn sẽ là "máu chảy đầu rơi", ba cô gái có lẽ đều mặt mũi bầm dập.

Thậm chí, lúc đó ba người đã chuẩn bị sẵn lời an ủi ba cô gái, nhưng kết quả...

Ba người đi vào, thấy ba cô gái lại đang tay trong tay, như thể chị em tốt đời đời kiếp kiếp không bao giờ xa rời, gọi nhau chị chị em em, suýt nữa làm rớt cả tròng mắt của ba người.

Cả ba nhất thời không biết nên nói gì cho phải, những lời an ủi đã chuẩn bị sẵn bên miệng cũng bị nuốt ngược trở lại.

Vì vậy, lúc thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Long, trong lòng họ đều cảm thấy vô cùng đồng cảm.

"...Sao thế?" Sở Long không nhịn được hỏi một câu, kết quả mặt của hai cô gái lại càng đỏ hơn, cảm giác như mặt họ có thể chảy ra máu bất cứ lúc nào.

Chương 377

Bên cạnh, A Ninh cười liếc Sở Long một cái, rồi làm một biểu cảm "anh hiểu mà" với anh.

Sở Long ban đầu ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh, nhưng khi nhìn về phía A Ninh lại có chút không thể tin nổi.

Cuối cùng, Sở Long đi đến trước mặt Bàn Tử, vừa ngồi xuống, Bàn Tử liền giơ ngón tay cái lên với anh.

"Long gia, ngài có tài thật.

Nhìn hai cô nàng đó e thẹn với ngài như vậy, rõ ràng là đã thầm thương trộm nhớ rồi.

Ngài có thể dạy tôi vài chiêu không, làm sao để con gái thích mình như vậy?" Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử híp lại, nhưng từ trong ánh mắt có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức bỉ ổi đang phun ra.

Lão Kim lúc này cũng mong đợi nhìn Sở Long, nói: "Chủ yếu là cô A Ninh, ngài xem cô A Ninh rõ ràng cũng biết thái độ của Kinh Hồng và Hoắc Tú Tú đối với chủ nhân, nhưng cô A Ninh lại không hề để tâm, ngược lại còn trở thành chị em với họ,...

Chủ nhân, ngài sắp nghịch thiên rồi, mau dạy tôi đi." Lão Kim lúc này gần như được đúc ra từ cùng một khuôn với Bàn Tử, sự bỉ ổi trong ánh mắt giống hệt nhau.

Sở Long bất lực thở dài một hơi, lúc mới quen, Lão Kim là một người bình thường biết bao, nhưng bây giờ lại bị Bàn Tử lôi kéo thành ra thế này.

"Xì!" Sở Long còn chưa nói gì, bên tai đã vang lên một tiếng khinh thường, giọng nói phát ra từ Ngô Thiên Chân.

Lúc này, Ngô Thiên Chân dùng một ánh mắt vô cùng khinh bỉ lườm hai người một cái, nói: "Ha, cả đời này hai người đừng hòng." Nói xong, gã này còn liếc Bàn Tử một cái đầy khiêu khích.

Bàn Tử và Lão Kim nhất thời tức giận: "Cái gì gọi là chúng tôi đừng hòng?

Chẳng lẽ chúng tôi kém cỏi lắm sao?

Này Ngô Thiên Chân, muốn ăn đòn hả?" "Lão Kim tôi tuy không thể so với chủ nhân, nhưng tôi cũng không kém đâu nhé.

Ngô Thiên Chân, hôm nay cậu nói cho rõ ràng, nếu không, tin lão Kim tôi cho thủy thủ của tôi ném cậu ra Thái Bình Dương cho cá ăn không." Lão Kim và Bàn Tử bây giờ như hai con mèo già bị dẫm phải đuôi, nghe những lời đó xong, lập tức không vui, xắn tay áo lên hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Thiên Chân, ánh mắt đó như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta.

Nhưng đối mặt với sự uy hiếp của hai người, Ngô Thiên Chân hiển nhiên không hề để tâm, chỉ liếc nhìn Tiểu Ca đang ngồi khoanh chân bên cạnh.

Đặc biệt là khi thấy Tiểu Ca vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra, sự tự tin trong lòng Ngô Thiên Chân càng tăng lên.

"Sao, không được nói thật à?" Vừa nói, Ngô Thiên Chân vừa di chuyển vị trí về phía Tiểu Ca một cách rất gây sự.

Tiểu Ca hiển nhiên không phải là người mà Bàn Tử và Lão Kim dám chọc vào.

Thấy hành động này của Ngô Thiên Chân, hai người đều rất khinh bỉ lườm cậu ta một cái, bực bội nói: "Vậy ông nói cho Bàn gia đây nghe xem, tại sao Bàn gia đây cả đời này không thể?" Bàn Tử vừa nói xong, liền thấy một hành động khiến người ta vô cùng uất ức.

Ngô Thiên Chân trực tiếp chỉ vào đầu mình, Bàn Tử và Lão Kim ban đầu ngẩn ra, nhưng ngay sau đó hai người đã hiểu ra.

“Chủ yếu là do ông xấu trai.

Nhìn anh Long của chúng ta đi, người ta vừa đẹp trai, dáng người cao to uy vũ, bản lĩnh lại giỏi, đó mới là nguyên nhân thu hút được nhiều phụ nữ như vậy.

Còn hai người thì sao?” Bàn Tử và Lão Kim: “...Mẹ nó!” Hai người sắp chửi người rồi, tuy cũng biết mình không bằng Sở Long, nhưng cũng không thể bắt nạt người ta như vậy được.

“Bàn Tử tôi cũng không tệ mà.” Bàn Tử nghiến răng nói.

“Xấu!” “Nhưng tôi cũng có bản lĩnh, biết kiếm tiền mà.” Bàn Tử tiếp tục kháng cự.

“Xấu!” “Nhưng... nhưng tôi... tôi dịu dàng mà!” Bàn Tử kháng cự một cách yếu ớt, trong giọng nói còn mang theo chút do dự.

“Xấu!” Ngô Thiên Chân như một cái máy phát lại, không ngừng lặp lại câu đó.

Liên tiếp ba câu “xấu”, gần như khiến Bàn Tử tức đến hộc máu.

Chương 378

Bàn Tử há miệng, nhất thời uất ức không biết nên nói gì cho phải.

Bên cạnh, Lão Kim thấy cảnh này, không nhịn được cười khoái chí.

Tuy vừa rồi tạm thời đứng cùng một phe với Bàn Tử, nhưng thấy Bàn Tử bị bẽ mặt như vậy, trong lòng Lão Kim cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Kết quả...

Ngô Thiên Chân quay đầu nhìn Lão Kim một cái.

"Vừa xấu vừa già!" K.O!

Một câu "vừa xấu vừa già", khiến mặt Lão Kim lập tức trở nên âm u.

Lão Kim bây giờ như đang học biến diện, vẻ vui mừng trên mặt chỉ trong nháy mắt đã biến mất không dấu vết, lúc này sắc mặt Lão Kim âm u đến mức như có thể vắt ra nước.

Về phần Bàn Tử vốn đang bị Ngô Thiên Chân bắt nạt đến mức sắc mặt khó coi, nghe câu này xong, ban đầu là một trận kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền ôm bụng cười lớn.

"Ha ha ha, chính xác, Thiên Chân tổng kết thật chính xác, ha ha ha, Lão Kim thật sự vừa già vừa xấu." Báo thù!

Tuyệt đối là báo thù trắng trợn!

Lão Kim thấy rõ ràng là vì lúc trước đã chế giễu Bàn Tử, nên bây giờ Bàn Tử mới báo thù.

"Chính xác, tôi thấy cái quái gì mà chính xác, tôi..." Lão Kim vừa

mở miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Ngô Thiên Chân, Lão Kim không nhịn được rùng mình một cái.

Lúc này, gã đột nhiên nhớ đến tình cảnh của Bàn Tử trước đó, thật lòng mà nói nếu bị Sở Long liên kích ba lần "vừa già vừa xấu", Lão Kim cảm thấy có lẽ mình sẽ uất ức đến chết mất.

Cuối cùng, Lão Kim chỉ có thể uất ức ngậm miệng lại.

Hoắc Tú Tú và hai cô gái khác xem rất thú vị, lúc này Hoắc Tú Tú xoa xoa bụng, cười nói: "Anh Long, em hơi đói rồi, hay là chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

Em mời mọi người." Lão Kim nghe vậy, có chút không vui: "Tiểu Tú muội muội, em cũng không được chu đáo lắm đâu.

Anh đã đến nhà em rồi, ít nhất cũng phải mời anh ăn một bữa ở nhà chứ.

Với thực lực của nhà họ Hoắc, đầu bếp chắc chắn là đầu bếp lớn ở Kinh thành, món ăn bên ngoài làm sao so được với món ăn ở nhà." Lão Kim cười nháy mắt với Hoắc Tú Tú, thực ra làm vậy cũng có mục đích của gã, là muốn chuyển sự chú ý của mọi người khỏi vấn đề "vừa già vừa xấu".

Hoắc Tú Tú ngượng ngùng cười, gãi gãi sau gáy, nói: "Không phải em không muốn để mọi người ăn ở nhà, chỉ là... khụ khụ, tình hình nhà em có chút phức tạp.

Nếu ở nhà em, phải ăn cơm cùng bà nội em, em nghĩ mọi người sẽ ngồi không yên.

Quy củ nhà em..." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú không khỏi ngượng ngùng mím môi, trên mặt đầy vẻ khó xử.

Lão Kim lúc này mới vỗ đầu, bừng tỉnh ngộ.

Đúng vậy, ăn cơm với một nhân vật lớn như Hoắc Lão Thái Thái, đó không phải là lúc hưởng thụ, mà tuyệt đối là đang chịu tội.

Lúc đó không chừng sẽ xảy ra đủ loại tình huống, thay vì như vậy, không bằng ra ngoài ăn món kém hơn một chút, mọi người cùng nhau vui vẻ chẳng phải tốt hơn sao.

Lão Kim ngượng ngùng cười, nói: "Ha ha, xem ra là tôi suy nghĩ không chu toàn, Tiểu Tú muội muội, xin lỗi nhé." Hoắc Tú Tú thì không quan tâm: "Không sao đâu, cũng là do em không làm tốt, đáng lẽ phải để mọi người ăn ở nhà.

Nhưng yên tâm, lát nữa em sẽ mời mọi người đến một nơi, em..." Hoắc Tú Tú chưa nói xong, Bàn Tử đã rất hào phóng hét lên một tiếng: "Không cần đâu." Hoắc Tú Tú ngẩn ra, kỳ quái nhìn Bàn Tử, thấy lúc này Bàn Tử đã đứng lên, vỗ vỗ ngực, cười nói: "Trước đó tôi đã nói rồi, nếu Long gia nói, Bàn Tử tôi nhất định phải chiêu đãi.

Bữa cơm đầu tiên cứ để Bàn Tử tôi mời, tôi mời mọi người ăn đặc sản Bắc Kinh." Bàn Tử cười hì hì nói một câu.

"Chúng ta đi Toàn Tụ Đức." Thực ra ăn gì, Sở Long không quan tâm, quan trọng là được ở bên những người này.

Sau một thời gian tiếp xúc, Sở Long đã có mối quan hệ huynh đệ rất tốt với họ.

Chương 379

Trong thế giới đạo mộ này, có thể không có người thân, không có lý do, cho dù bình thường Sở Long không biểu hiện ra, nhưng trong lòng anh vẫn luôn có chút cô đơn.

Nhưng bây giờ ở bên những người này, anh cảm nhận được một cảm xúc thân tình đã lâu không có.

Toàn Tụ Đức, Bàn Tử quen đường quen lối, trước đó đã đặt sẵn phòng riêng ở đây.

Đàn ông với nhau ăn cơm, uống rượu tự nhiên không thể tránh khỏi.

Giống như bây giờ, sau khi món ăn được dọn lên, Bàn Tử và Lão Kim bắt đầu đấu rượu.

Đừng nhìn Lão Kim có vẻ gầy gò, không thể so với thân hình của Bàn Tử, nhưng tửu lượng lại thực sự rất cứng.

Hai người cũng không chơi oẳn tù tì, trực tiếp "kéo búa bao", ai thua thì nốc một chai bia.

Một vòng xuống, mặt hai người đều đỏ bừng lên, nhưng vẻ mặt thì không có vẻ gì là say.

"Long gia, quen biết ngài là chuyện kiêu hãnh nhất đời này của Bàn Tử tôi.

Sau này, tôi cũng giống như Lão Kim, là tiểu đệ của Long gia.

Bất kể Long gia đi đâu, nhất định phải mang theo Bàn Tử tôi nhé.

Bàn Tử tôi nguyện vì Long gia mà đi trước về sau.

Bàn Tử tôi cạn trước, Long gia ngài tùy ý." Bàn Tử nói xong, trực

tiếp cầm chai bia lên, "ực ực ực" lại tu một chai nữa.

Sở Long bất lực, một câu "tùy ý" chỉ là khách sáo, nhưng Bàn Tử đã nốc cạn chai, nếu thật sự tùy ý uống một chút, thì thật sự quá không nể mặt.

Nhưng bia thì anh cũng không sợ, liền theo Bàn Tử nốc cạn một chai.

"Long gia hào khí!" Mấy người lập tức cười lớn.

Một vòng bia xong, Bàn Tử liền đổi sang rượu trắng.

Vẫn là Bàn Tử đi đầu, nhưng lần này Bàn Tử không mời Sở Long, mà cười gian đi đến trước mặt Ngô Thiên Chân: "Tiểu Thiên Chân, chúng ta cũng là hoạn nạn có nhau, ly rượu này không cạn một hơi à?" Bàn Tử nói, trên mặt mang theo một nụ cười gian, rõ ràng biết tửu lượng của Ngô Thiên Chân không ra gì, gã này bây giờ cố ý muốn chơi Ngô Thiên Chân, hiển nhiên lúc này Bàn Tử mang theo một chút cảm xúc báo thù.

Lão Kim thấy cảnh này, đôi mắt nhỏ không khỏi híp lại, trong ánh mắt càng mang theo vẻ trêu chọc.

Bây giờ cũng tốt, đợi Bàn Tử mời rượu xong, mình nhất định phải đi mời Ngô Thiên Chân một phen, để cậu ta biết cái giá của việc châm chọc "vừa già vừa xấu".

"Vậy, tôi cạn hết, cậu tùy ý." Ngô Thiên Chân do dự, nhìn bát rượu Thiêu Tửu lớn của Bàn Tử, theo bản năng nói ra một câu như vậy.

Lời vừa nói ra, Bàn Tử cũng ngây người, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Về phần Sở Long và những người khác thì không nhịn được "ha ha" cười lớn, đều bị câu nói của Ngô Thiên Chân chọc cười.

Bàn Tử lắc đầu, luôn cảm thấy câu nói vừa rồi của Ngô Thiên Chân còn làm gã say hơn tất cả rượu đã uống.

"Tôi điên mất, Tiểu Thiên Chân, cậu đùa Bàn gia à?

Nói ngược rồi phải không, không được, hôm nay cậu phải uống một ngụm lớn.

Nhìn đây, Bàn gia tôi uống bao nhiêu, cậu phải uống cho tôi bấy nhiêu." Bàn Tử đâu có chịu để Ngô Thiên Chân giở trò như vậy.

Bàn Tử nói xong, trực tiếp cầm bát lớn đó, một hơi uống hết nửa bát rượu Thiêu Tửu.

Bàn Tử bình thường vì chuyện làm ăn, thường xuyên ra ngoài uống rượu với người khác, tửu lượng như biển cũng không ngoa, Ngô Thiên Chân làm sao có thể là đối thủ của gã?

Bây giờ gã uống chút này, so với những gì đã uống, hoàn toàn chỉ là da lông mà thôi.

Sắc mặt của Ngô Thiên Chân trở nên vô cùng khó coi, hung hăng lườm Bàn Tử một cái, trong lòng biết lúc này Bàn Tử chắc chắn cố ý báo thù, mới gây khó dễ cho mình như vậy.

Chương 380

Nhưng mọi người đều là anh em, Ngô Thiên Chân lúc này đương nhiên cũng không tiện lập tức trở mặt, làm vậy thì trông có vẻ quá nhỏ mọn.

Ngô Thiên Chân bất lực nhìn bát rượu trước mặt, nhắm mắt lại, làm ra vẻ đau khổ không muốn sống, mạnh mẽ uống một ngụm lớn rượu.

Ngô Thiên Chân là thể chất uống rượu mặt đỏ, huống chi là một ngụm lớn rượu Thiêu Tửu như vậy, khoảnh khắc uống vào, mặt của Ngô Thiên Chân lập tức đỏ bừng lên, cảm giác như mặt cậu ta có thể chảy ra máu.

Cảm giác trong cổ họng, trong dạ dày đều có một ngọn lửa nóng rực đang không ngừng thiêu đốt.

Dưới ảnh hưởng của ngọn lửa đó, Ngô Thiên Chân sắp phun ra lửa rồi.

Vội vàng "xì xà xì xà" thở ra, phảng phất như không khí cũng nóng bỏng.

Ngô Thiên Chân lập tức cầm đũa, liều mạng gắp thức ăn nhét vào bụng.

Thấy cảnh này, Bàn Tử liền vui vẻ cười lớn: "Ha ha ha, tốt, thế mới giống đàn ông chứ." Bàn Tử nói một cách tự mãn rồi mới quay về chỗ ngồi.

Nhìn trạng thái mặt đỏ như mông khỉ của Ngô Thiên Chân bây giờ, trong lòng Sở Long cũng lo lắng thay cho cậu ta.

Nhưng kết quả Bàn Tử vừa ngồi xuống, tảng đá đang treo trong

lòng Ngô Thiên Chân còn chưa kịp hạ xuống, thì đã thấy Lão Kim lúc này cười gian xảo, đi tới từ một bên, cũng vậy, trong tay Lão Kim cũng đang cầm một bát rượu Thiêu Tửu.

Tửu lượng của gã này cũng không kém Bàn Tử là bao, dù sao thì cũng là người quanh năm đi làm ăn bên ngoài, những mối làm ăn đó đều là từ bàn rượu mà ra.

"Ngô Thiên Chân, ly rượu này lão Kim kính cậu.

Mấy ngày nay, lão Kim cũng nhờ cậu chiếu cố nhiều.

Sau này nếu lão Kim có chuyện gì không biết về việc hạ mộ, lão Kim tôi còn phải thỉnh giáo cậu nhiều." "Thế này đi, tôi cạn hết, cậu uống hết phần rượu còn lại trong ly, được không?" Lời vừa nói ra, Ngô Thiên Chân suýt nữa thì hộc máu.

Đây đâu phải là uống rượu, rõ ràng là muốn mạng cậu ta mà.

Lúc này Ngô Thiên Chân thậm chí có chút hối hận, sớm biết "báo ứng" đến nhanh như vậy, vừa rồi đã không chơi bời đến thế.

"Tôi..." Điều khiến Ngô Thiên Chân bực mình là, lời của cậu ta còn chưa nói xong, đã thấy Lão Kim cầm bát đó lên, trực tiếp "cô đông cô đông" uống hết rượu Thiêu Tửu trong bát.

Dù sao thì rượu Thiêu Tửu không phải là bia, mặt Lão Kim cũng có chút đỏ lên, sau khi rượu vào bụng, cảm giác nóng rát đó Lão Kim cũng có chút không chịu nổi, mở miệng, ợ một tiếng lớn.

"Thế nào, bây giờ đến lượt cậu.

Đệ!" Lão Kim cười vỗ vỗ vai Ngô Thiên Chân.

Sở Long và những người khác nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ cạn lời.

Mọi người tự nhiên biết hai gã này bây giờ cố ý chơi Ngô Thiên

Chân, chỉ là...

"Cách làm giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm này, có thật sự tốt không?" Hoắc Tú Tú cạn lời lẩm bẩm một câu, nhưng trong mắt cô bé lại mang theo vẻ phấn khích, hoàn toàn là bộ dạng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

"Chậc chậc, Ngô Thiên Chân lần này sắp bị chuốc say rồi." Hoắc Tú Tú có vẻ rất vui, cười nói một câu.

"Thiên Chân, cậu không được nhận thua đâu nhé, đàn ông phải cứng lên, đàn ông không thể nói là không được đâu nhé?" Hoắc Tú Tú liền hét lớn một tiếng, trong lời nói tràn đầy ý vị khiêu khích.

Sở Long cạn lời, quả nhiên là phát điên, ra tay không chút nương tình.

Ngô Thiên Chân vốn đã bị ngụm rượu Thiêu Tửu lớn của Bàn Tử làm cho có chút choáng váng, bây giờ nghe câu nói của Hoắc Tú Tú, suýt nữa không nhịn được trực tiếp nôn ra rượu Thiêu Tửu vừa uống.

Hung hăng lườm Hoắc Tú Tú một cái, hận không thể trực tiếp ném bát rượu Thiêu Tửu cho cô bé uống.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng không tiện nói nhiều.

Đang định cầm ly rượu lên uống, thì nghe thấy Bàn Tử bên cạnh dùng một giọng nói nhẹ bẫng, trêu chọc vô cùng cười nói: "Ha, đàn ông không thể nói là không được đâu nhé, cùng lắm thì lúc đó uống đến mức vào viện rửa ruột thôi chứ gì." Ngô Thiên Chân: "..." Ngô Thiên Chân cạn lời, cùng lắm là rửa ruột à?

Tình cảm người rửa không phải dạ dày của ông à, mới nói nhẹ như mây bay gió thoảng thế.

Chương 381

Ngô Thiên Chân thật sự không chịu nổi cảm giác rửa ruột, trước đó đi rửa ruột một lần, cảm giác đó khiến cậu ta có cảm giác hận không thể chết đi cho rồi.

"...Lão Kim à, anh xem một bát rượu này cũng nhiều quá phải không? ...Hay là thế này, em cũng uống một ngụm được không?" Ngô Thiên Chân cười gượng nhìn Lão Kim một cái, kết quả bị Lão Kim hung hăng lườm một cái, Lão Kim hiển nhiên không vui với hành động này của Ngô Thiên Chân.

"Thiên Chân, cậu không được chu đáo rồi nhé.

Cậu xem lúc nãy cậu uống rượu với Bàn Tử, đâu có nhiều lời vô nghĩa, sao uống rượu với tôi lại mặc cả thế?

Sao, chẳng lẽ cậu coi thường lão Kim tôi?" Trên mặt Lão Kim tràn ngập vẻ không vui, hiển nhiên hôm nay Ngô Thiên Chân không thể trốn thoát.

"Có chứ, lão Kim tôi cũng không phải là người không nói lý lẽ.

Thôi, nếu lúc nãy trước khi tôi uống rượu, cậu nói ra trước, thì tôi chắc chắn cũng sẽ đồng ý.

Nhưng bây giờ lại nói ra chuyện này à." Lão Kim vừa nói, vừa làm ra vẻ bất bình lườm Ngô Thiên Chân một cái, ánh mắt đó càng tỏ vẻ oán hận vô cùng.

Không nói lý lẽ?

Thật lòng mà nói, bây giờ nghe câu này của Lão Kim, Ngô Thiên Chân đều có cảm giác muốn hộc máu rồi.

Nếu thật sự nói lý lẽ, có thể cứ chuốc rượu người ta thế này

không?

Ngô Thiên Chân làm ra vẻ đáng thương nhìn về phía Sở Long, kết quả khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy bất lực là, khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của cậu ta, Sở Long liền cười gượng quay đầu đi.

Chuyện này là do Ngô Thiên Chân tự gây ra, lúc này Sở Long làm sao tiện ra mặt được?

Ngô Thiên Chân bất lực cầm ly rượu lên, nhưng ly rượu vừa chạm môi, tròng mắt của Ngô Thiên Chân gần như sáng lên, "cạch" một tiếng đặt ly rượu lên bàn.

"Chú Ba?" Trên khuôn mặt đỏ bừng đó tràn ngập vẻ kinh ngạc, loạng choạng chạy ra cửa.

Nhưng bây giờ quả thực có chút say rồi, đầu óc có chút choáng váng, vừa mới động thân đã làm đổ ly rượu vừa đặt trên bàn xuống đất.

Trên cửa phòng có một tấm kính trong suốt hẹp, có thể thông qua tấm kính này để xem tình hình bên ngoài.

Ngô Thiên Chân mở cửa chạy ra ngoài, thấy lúc này ở một góc cua, có một người đàn ông mặc vest đang đi qua.

"Chú Ba?

Chú Ba!" Ngô Thiên Chân như phát điên hét lên mấy câu, chỉ tiếc là, người đó hoàn toàn không có ý định đáp lại Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân lập tức chạy tới, kết quả đúng lúc này từ góc cua lại có một người khác đi ra.

Một người đàn ông trông ngoài ba mươi tuổi, mặc vest thẳng thớm, trông rất đào hoa, như vừa mới đắc ý trở về.

Lúc này trên khuôn mặt cao ráo đẹp trai đó, có một nụ cười không

thể che giấu.

Người đàn ông đang cầm ly rượu trong tay, kết quả bị Ngô Thiên Chân chạy tới từ phía đối diện đâm sầm vào.

Ngô Thiên Chân xuất hiện quá đột ngột, người đàn ông hoàn toàn không phản ứng kịp.

"A" một tiếng, người đàn ông trực tiếp bị Ngô Thiên Chân đâm ngã, ly rượu vang trong tay cũng đổ hết lên bộ vest.

"Xin lỗi, tôi..." Bị chậm trễ như vậy, khi Ngô Thiên Chân nhìn về phía trước, đâu còn bóng dáng của Chú Ba nữa.

Bị người ta đâm như vậy, người đàn ông này vốn đã tức giận vô cùng, kết quả lúc này Ngô Thiên Chân lại còn đứng ngây ra trước mặt, người đàn ông này càng lửa giận ngút trời.

"Mày?

Mẹ kiếp nhà mày." Người đàn ông này trực tiếp đứng dậy từ mặt đất, vung nắm đấm hung hăng đấm vào mặt Ngô Thiên Chân một cái.

Chương 382

Ngô Thiên Chân vốn đang thất thần, lại uống rượu Thiêu Tửu, khiến đầu óc choáng váng, nắm đấm của người đàn ông này Ngô Thiên Chân bây giờ tự nhiên không thể tránh được.

Một cú đấm xuống, Ngô Thiên Chân liền hét thảm một tiếng, trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

"..." Hiển nhiên lúc này Ngô Thiên Chân cũng không ngờ, người đàn ông trước mặt lại hung hãn như vậy, không nói hai lời đã trực tiếp động thủ.

Ngô Thiên Chân đang định bò dậy, kết quả người đàn ông này như một con hổ đói vồ mồi, trực tiếp lao lên người cậu ta, vung nắm đấm hung hăng đấm xuống.

Vốn dĩ với thân thủ của Ngô Thiên Chân, người đàn ông này cũng không phải là đối thủ, dù sao thì kinh nghiệm hạ mộ trong thời gian qua cũng khiến thực lực của cậu ta tăng lên không ít.

Nhưng bây giờ dù sao mắt cũng hoa, đầu óc hoàn toàn không theo kịp hành động của cơ thể.

Nhất thời, Ngô Thiên Chân cũng chỉ có thể bị động chịu đòn.

"Mẹ kiếp nhà mày, mày chết à?

Mày dám đâm vào tao?

Hả!" "Mẹ nó, bộ vest của tao mấy chục vạn đấy, thằng nhóc mày đâm vào tao thì thôi à?

Hôm nay không bồi thường cho tao, tao lấy mạng mày." Vừa nói, người đàn ông lại vung nắm đấm đấm về phía đầu Ngô Thiên Chân.

Chỉ là lần này người đàn ông hiển nhiên không thể thành công được.

Nắm đấm của hắn còn chưa kịp tiếp xúc với đầu Ngô Thiên Chân, thì từ phía không xa đã có một chiếc ghế bay tới.

Chiếc ghế bay tới rất đột ngột, tựa như xuất hiện từ không trung, người đàn ông hoàn toàn không thể né tránh, trực tiếp "cạch" một tiếng, bị chiếc ghế hung hăng đập vào đầu.

Mí mắt của người đàn ông lật lên, thân thể lảo đảo, trực tiếp lăn xuống khỏi người Ngô Thiên Chân.

Người vừa ném ghế, chính là Sở Long.

Vừa rồi nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Sở Long và những người khác mới lập tức chạy ra, cũng vừa hay thấy được cảnh tượng trước mắt.

Ngô Thiên Chân là huynh đệ của anh, thấy huynh đệ bị người ta đánh như vậy, Sở Long làm sao có thể tha cho người đàn ông này.

Cho dù lúc ném ra, Sở Long đã thu lại một chút sức lực, nhưng cũng đã đập cho người đàn ông này đầu rơi máu chảy.

Người đàn ông ngã xuống đất, miệng "ao ao" hét lớn, vẻ mặt đau đớn như thể Sở Long đã cắt đầu hắn ra vậy.

Động tĩnh ở đây lớn như vậy, nhân viên phục vụ làm sao có thể không biết.

Lập tức mấy nhân viên phục vụ dẫn theo mấy bảo vệ chạy tới.

Hiển nhiên người đàn ông này là khách quen ở đây, thấy hắn ngã trong vũng máu, không ngừng la hét, sắc mặt mấy nhân viên phục vụ đều lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Một trong số họ còn lập tức mở bộ đàm, thông báo cho quản lý đại

sảnh.

“Ngũ gia, ngài... ngài không sao chứ.” Một nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới đỡ người đàn ông này dậy, đồng thời ra hiệu cho các bảo an, bao vây toàn bộ Sở Long và những người khác.

Ngũ gia vốn đang “ao ao” la hét, lúc này trực tiếp giơ tay tát một cái thật mạnh.

“Mẹ kiếp nhà mày, không sao à?

Mắt nào của mày thấy Ngũ gia tao không sao?

Hả?

Mẹ nó chảy máu rồi, a ui, mẹ nó đau chết tao rồi.

Chương 383

Mấy thằng khốn này dám dùng ghế đập tao, đây là ai quản lý thế?

Một chút quy củ cũng không có à?

Người nào cũng chiêu đãi vào đây à?" Nhân viên phục vụ đó bị Ngũ gia mắng xối xả, nhưng lúc này hắn thật sự không dám nói một câu nào, chỉ có thể nín nhịn đứng một bên, bị Ngũ gia không ngừng chửi bới.

Lúc này, một người đàn ông mặc vest cũng chạy tới, hiển nhiên là quản lý đại sảnh ở đây.

Quản lý vừa nhìn thấy bộ dạng của Ngũ gia, trong lòng cũng "lộp bộp" một tiếng, lập tức tức giận hét lên một tiếng: "Chết tiệt, thằng khốn nào không có mắt lại dám làm Ngũ gia của chúng ta bị thương thành ra thế này?

Bắt hết mấy người này lại cho tôi, một người cũng không được để lại." Quản lý không phân biệt trắng đen, trực tiếp hạ lệnh, để các bảo an bắt Sở Long và những người khác.

Về phần vị quản lý này bây giờ thì trực tiếp như một con chó săn, có mặt trước Ngũ gia, không ngừng gật đầu cúi lưng.

"Ngũ gia, là tôi làm không tốt, mọi chi phí thuốc men của ngài đều do tôi trả, tôi..." Tuy nhiên, lời của vị quản lý đại sảnh này chưa nói xong, đã bị Ngũ gia giơ chân đá một cú thật mạnh.

Hiển nhiên lúc này Ngũ gia như một con mèo già phát điên, lập tức tức giận quát: "Mẹ mày, mày không thấy tao là ai à?

Bồi thường chi phí thuốc men?

Mày nghĩ tao là loại người ngay cả chi phí thuốc men cũng không

trả nổi à?

Tao muốn chúng nó chết, hôm nay không xử lý mấy thằng nhà quê này, tao sẽ cho chúng nó chết.” Ngũ gia cũng là kẻ khôn khéo, biết nhìn ngang ngó dọc, vừa nghe giọng điệu của Ngô Thiên Chân là biết ngay mấy người này không phải dân bản xứ, vì vậy càng thêm kiêu ngạo.

“Đệch mợ mày, dân ngoại tỉnh mà cũng dám láo toét ở đây à?

Thật sự coi cái chốn nhỏ này của bọn tao là không có ai sao?” Gã Ngũ gia tức đến mức chửi ầm lên, đâu còn khí chất tiêu sái ban đầu, giờ đây gã chẳng khác gì một mụ đàn bà chanh chua, chỉ tay vào mọi người mà chửi rủa.

Gã quản lý sảnh lúc này gật đầu lia lịa, lập tức quay lại nhìn đám bảo an sau lưng, trong lòng liền nổi giận.

Đám bảo an này vậy mà vẫn còn do dự đứng yên tại chỗ không ra tay.

Gã quản lý sảnh học theo bộ dạng của Ngũ gia ban nãy, nhấc chân đá mạnh vào một tên bảo an: “Mẹ kiếp nhà chúng mày, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Không mau ra tay cho ông?

Tin ông giết chết chúng mày không?” Gã quản lý sảnh tức giận ngùn ngụt, trút hết cơn bực tức phải chịu từ Ngũ gia lên đầu đám bảo an.

Đám bảo an trong lòng vô cùng ấm ức, thực ra vừa rồi họ đã định ra tay, nhưng từ người Sở Long lại tỏa ra một luồng khí tức đáng sợ.

Cảm giác luồng khí tức đó giống như một con mãnh hổ, khiến mấy tên bảo an phải do dự.

Bây giờ nghe gã quản lý sảnh nói xong, đám bảo an liền cắn răng xông thẳng lên.

“Ra tay à?

Đã hỏi ông đây chưa?” Bàn Tử là người xông ra đầu tiên, chắn trước mặt Sở Long, thẳng chân tung một cú đá hiểm hóc.

Đừng thấy Bàn Tử béo mập, nhưng thân thủ lại vô cùng lanh lẹ.

Dăm ba chiêu, mấy tên bảo an đã bị Bàn Tử mỗi tên một cước đá văng xuống đất, chỉ còn biết nằm đó mà rên rỉ.

“Mẹ kiếp, ông đây còn tưởng mấy thằng này đánh đấm ghê gớm thế nào, hóa ra chỉ là một lũ bị thịt.” Bàn Tử nhìn đám bảo an dưới đất, cười lạnh một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn về phía gã Ngũ gia kia.

Phải biết Bàn Tử ở Kinh thành cũng lăn lộn như cá gặp nước, tuy không quen biết những nhân vật lớn tầm cỡ, nhưng cũng đã từng diện kiến.

Một gã Ngũ gia quèn như này, thật sự chẳng có chút ấn tượng nào, vì thế Bàn Tử liền cười khẩy.

“Mẹ nó chứ Ngũ gia, Kinh thành này đúng là ngưu quỷ xà thần gì cũng có à?

Ngũ gia?

Chương 384

Tưởng ai cũng xưng gia ở đây được chắc?

Có hỏi ông đây có đồng ý hay không chưa?" Gã Bàn Tử này cũng vô cùng ngang ngược, vừa dứt lời đã xông thẳng tới.

Gã quản lý sảnh vừa định ngăn cản thì đã bị Bàn Tử tát cho một phát ngã lăn ra đất.

Đừng thấy gã này lúc đối phó với Ngô Thiên Chân trông có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng thực tế so với Bàn Tử, gã chỉ là đồ bỏ đi.

Thấy Bàn Tử khí thế hung hãn xông tới, sự kiêu ngạo của gã lập tức tan thành mây khói.

"…" Gã run lẩy bẩy, chưa kịp nói hết câu đã bị Bàn Tử túm lấy.

"Mẹ nó, vừa nãy đánh anh em tao sướng lắm đúng không?

Giờ thì sợ rồi à?" Tuy ban nãy Bàn Tử cố ý chuốc rượu Ngô Thiên Chân, nhưng từ tận đáy lòng, anh ta thật sự coi Ngô Thiên Chân là anh em.

Giờ anh em mình bị người ta đánh như vậy, Bàn Tử sao có thể bỏ qua được.

Dứt lời, Bàn Tử tung một cú đấm thẳng xuống, nắm đấm đập trúng vào vết thương mà Sở Long vừa gây ra cho gã Ngũ gia, đau đến nỗi gã trợn trắng mắt, suýt nữa thì ngất đi.

"Đau à?

Mày cũng biết đau à?" Bàn Tử vừa nói vừa liên tục đấm vào người Ngũ gia.

Trong tay Bàn Tử, gã này chẳng khác gì con gà con, chỉ có thể

khóc lóc thảm thiết chứ hoàn toàn không thể chống cự.

"Đừng… đừng đánh nữa, ông ấy là Ngũ gia, là anh em của Đao gia đó." Thấy Ngũ gia bị Bàn Tử đánh dã man như vậy, gã quản lý sảnh sợ đến run cả người, trong lòng hoảng hốt thật sự.

Cứ đánh thế này, Ngũ gia chắc chắn sẽ chết trong quán, đến lúc đó Đao gia chẳng phải sẽ san bằng cái quán này sao?

Bàn Tử đang định vung nắm đấm xuống thì dừng lại, khẽ nhíu mày, hiển nhiên đã từng nghe qua danh xưng "Đao gia".

"Lại là anh em của Đao gia?" Rõ ràng có thể cảm nhận được, khi nhắc đến "Đao gia", trong giọng nói của Bàn Tử có chút đề phòng và lo lắng.

"Mày… mày dám đánh tao?

Cứ chờ đấy, Đao… Đao gia tuyệt đối sẽ không tha cho mày đâu, ái ui, đau chết tao rồi." Thấy Bàn Tử có vẻ e dè Đao gia, gã Ngũ gia lập tức trở nên ngông cuồng, vẻ mặt không còn căng thẳng và khúm núm như trước nữa.

Bàn Tử lúc này buông gã Ngũ gia ra.

Ngô Thiên Chân tuy cũng ở Kinh thành nhưng đương nhiên không rõ về các thế lực ở đây, thấy Bàn Tử có thái độ như vậy, cậu không khỏi hỏi: "Bàn… Bàn Tử, Đao gia là ai vậy?

Lợi hại lắm sao?" Vừa rồi Ngô Thiên Chân cũng bị đánh không nhẹ, bây giờ nói chuyện vẫn còn hơi đứt quãng.

Bàn Tử nghe vậy, bất lực thở dài một hơi, nhưng chưa kịp nói thì từ sau lưng đã vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Không lợi hại lắm đâu, hắn cũng không thích giết người, chỉ thích hành hạ người khác thôi.

Tốt, tốt lắm, mấy người giỏi lắm, dám làm anh em của Đao gia tao bị thương, hôm nay đừng hòng đứa nào rời khỏi đây.” Sở Long và mọi người lập tức nhíu mày nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một gã đàn ông mặt sẹo đang dẫn theo một đám đàn em từ phía không xa đi tới.

Bọn họ ăn mặc giống hệt nhau, toàn thân mặc vest đen, trông ra vẻ người ngợm, chỉ là khuôn mặt sẹo kia thật sự quá khó coi, tạo cho người ta cảm giác hung tợn đáng sợ.

Thấy gã mặt sẹo xuất hiện, gã Ngũ gia như vớ được cứu tinh, lập tức hét lớn.

“Đao gia, cứu em… Bọn chúng muốn giết em đó.” Ngũ gia gào khóc, vốn đang đứng, giờ lại ngã phịch xuống đất, bộ dạng yếu ớt như thể thật sự bị trọng thương.

Đao gia thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trở nên u ám.

Hắn giơ tay vẫy vẫy đám đàn em bên cạnh, bọn chúng liền như nhận được quân lệnh, hét lớn một tiếng rồi đồng loạt xông về phía Sở Long.

Bọn người này ai nấy đều vô cùng hung hãn, e rằng người nào yếu bóng vía một chút, đối mặt với khí thế này cũng phải sợ tè ra quần.

Chương 385

Đám đàn em này rõ ràng là những tay đánh đấm có hạng, tên nào tên nấy vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không cho người khác cơ hội phản ứng, vừa xông đến trước mặt nhóm Sở Long đã vung quyền tấn công.

"A!" Thế nhưng, bọn chúng thậm chí còn chưa kịp đắc ý được bao lâu thì một loạt tiếng kêu thảm thiết đã vang lên.

Mấy tên đàn em xông lên đầu tiên bị ném bay ra ngoài, giống như những bao cát, đâm sầm xuống đất, đau đến mức lăn lộn không ngừng.

Còn đám người xông lên sau, thấy vết xe đổ của những kẻ đi trước, lập tức dừng lại, không ra tay ngay mà cẩn thận cảnh giác xung quanh.

Bọn họ giống như những con mãnh hổ rình mồi, chỉ cần tìm được cơ hội là sẽ lập tức tấn công.

Đương nhiên, điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn cả chính là người vừa ra tay.

Đám côn đồ này hiển nhiên không thể ngờ rằng, một cô gái trông có vẻ eo thon chân đẹp lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Lúc này, những tên côn đồ bò dậy từ dưới đất thậm chí còn không hiểu mình bị cái gì tông bay đi, vừa rồi có mấy tên còn tưởng mình bị một chiếc xe tải lớn đâm phải.

Còn gã Ngũ gia thì sợ đến mức không nhịn được run lên một cái, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Vốn vừa mới đứng dậy, gã đã bị hành động của cô gái kia dọa cho

toàn thân run rẩy, hai chân như lại bị rút cạn sức lực, sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Bàn Tử khinh thường cười khẩy một tiếng: "Yo, không phải vừa nãy lợi hại lắm sao?

Sao giờ lại sợ nhanh thế?" Đôi mắt ti hí của Bàn Tử hơi nheo lại, ánh mắt trêu chọc lộ ra từ khe mắt gần như có thể hành hạ người ta đến nửa sống nửa chết.

Ngũ gia muốn phản bác vài câu, nhưng đáng tiếc, lời vừa đến miệng đã bị một ánh mắt của Bàn Tử dọa cho nuốt ngược trở lại.

"Khoan đã." Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Đao gia lúc này bước nhanh tới, hiển nhiên hắn cũng không ngờ bên này lại có một cao thủ như vậy.

Đôi mắt Đao gia hơi nheo lại, không ngừng đánh giá cô gái đang đứng trước mặt Sở Long.

Cô gái có vóc người cao ráo, đặc biệt là đôi chân dài miên man kia, có thể khiến người ta nhìn đến rớt cả tròng mắt.

Dù bây giờ trên mặt cô mang một vẻ lạnh lùng, nhưng hành động của một mỹ nhân băng giá như vậy lại càng kích thích ham muốn chinh phục trong lòng đàn ông.

Người đang đứng trước mặt Sở Long lúc này, chính là Kinh Hồng.

Sau khi trở về xã hội hiện đại, Kinh Hồng cũng ăn mặc giản dị.

Nửa thân trên là áo thun trắng cùng với một chiếc quần short jean ngắn đến đùi.

Tuy cách ăn mặc rất đơn giản nhưng vẫn không thể che giấu được vóc dáng đáng ngưỡng mộ.

Thật lòng mà nói, trước đây ngay cả Sở Long khi thấy Kinh Hồng

trong trang phục đơn giản này cũng có chút ngẩn người.

Phụ nữ vì người mình thích mà làm đẹp, không vì người khác mà làm đẹp.

Vì vậy, nếu Sở Long dùng ánh mắt đó nhìn cô, Kinh Hồng tự nhiên sẽ cảm thấy rất vui.

Nhưng ánh mắt bây giờ lại đến từ gã Đao gia khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm, điều này làm Kinh Hồng có chút phẫn nộ.

"Yo, cô em, trông xinh đẹp thật đấy, ra tay cũng rất quyết liệt, ha ha ha, không tồi không tồi, Đao gia tao thích loại ớt nhỏ cay này." Đôi mắt Đao gia hơi nheo lại, hắn nhìn Kinh Hồng từ trên xuống dưới một lượt, rồi cười lớn đầy thỏa mãn.

Cảm giác mà Đao gia mang lại lúc này giống như đang chọn một món hàng.

Kinh Hồng không nói gì, chỉ là sự lạnh lẽo trong ánh mắt cô ngày càng đậm đặc.

Nhưng đáng tiếc, gã Đao gia trước mặt lại không có chút tự giác nào, thấy Kinh Hồng như vậy, ngược lại càng thêm vui vẻ.

"Yo, cô em không vui à?

Chương 386

Ha ha ha, cái dáng vẻ thiếu người chinh phục này, Đao gia tao càng ngày càng thích rồi.

Tao nói cho mày biết, ở cái nơi này Đao gia tao bảo kê.

Thế này đi, chỉ cần mày theo Đao gia tao, tao sẽ cho mày hưởng thụ vinh hoa phú quý, đãi ngộ như hoàng hậu nương nương, thế nào?" Đao gia lộ ra vẻ mặt tự tin, rất không biết điều mà vuốt vuốt mái tóc thưa thớt của mình.

Chỉ đáng tiếc, hành động này đổi lại là ánh mắt của Kinh Hồng ngày càng lạnh lùng.

Bàn Tử thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu ngao ngán, trong lòng cảm thấy vô cùng thương cảm cho gã Đao gia này.

Chọc giận Kinh Hồng, e rằng hắn không chịu nổi hậu quả đâu.

"Bàn Tử, rốt cuộc Đao gia là người thế nào?" Ngô Thiên Chân lúc này không nhịn được lại hỏi.

Phải biết nếu Đao gia thật sự là nhân vật có máu mặt ở đây, thì không thể không biết Hoắc Tú Tú.

Nhưng bây giờ hắn lại dám làm vậy trước mặt Hoắc Tú Tú… Ngô Thiên Chân vừa nói vừa nhìn về phía Hoắc Tú Tú, nhưng ngay sau đó lại ngẩn người, vì lúc này làm gì còn thấy bóng dáng Hoắc Tú Tú đâu.

Ngô Thiên Chân đột nhiên vỗ đầu, mới phản ứng lại.

Vừa rồi lúc cụng ly, Hoắc Tú Tú đã ra ngoài đi vệ sinh vì đau bụng, kết quả đến giờ vẫn chưa về.

Cũng chẳng trách Đao gia dám khiêu khích như vậy trước mặt họ.

Bàn Tử nhíu mày nhìn gã Đao gia, nói: "Đao gia là một thế lực mới nổi, ở đây cũng có không ít mối quan hệ.

Mấy năm trước gã này xuống đất, vận may tốt đào được một ngôi mộ lớn, kiếm được bộn tiền, sau đó dần dần có danh tiếng trong giới.

Đương nhiên, gã này nổi danh là vì ra tay tàn nhẫn và thân thủ mạnh mẽ." "Gã này không phải dạng dễ chọc đâu, đúng là tiểu quỷ khó dây vào.

Gã này thuộc loại tiểu quỷ.

Đương nhiên, nếu cô nhóc kia bây giờ ở đây, e rằng có thể dọa gã chạy mất dép.

Dù sao so với nhà họ Hoắc là một thế lực khổng lồ, thằng nhãi này chỉ là con kiến." Bàn Tử kể sơ qua những gì mình biết cho Ngô Thiên Chân.

Có một câu anh ta không nói, đó là nếu không có Hoắc Tú Tú chống lưng, thì Bàn Tử trước mặt Đao gia này, xét về thân phận, cũng chỉ là con kiến.

"Mấy người này, đều là bạn của cô phải không?" Lúc này, Đao gia nhìn về phía Bàn Tử, ánh mắt âm u độc ác, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta sởn gai ốc.

Chỉ là khi ánh mắt Đao gia rơi vào người Sở Long, hắn rõ ràng khựng lại.

Không biết vì sao, tuy chưa giao đấu với Sở Long, và Sở Long bây giờ cũng đang im lặng, nhưng khi bốn mắt chạm nhau, trong lòng hắn lại nảy sinh một cảm giác áp bức không tên.

Cảm giác áp bức này khiến sắc mặt Đao gia có chút nặng nề.

Trong một khoảnh khắc, trong mắt hắn Sở Long thậm chí đã biến

thành một con mãnh hổ có thể nổi điên làm người khác bị thương bất cứ lúc nào.

Đao gia là kẻ sống trên đầu lưỡi đao, liếm máu, có cảm giác nhạy bén với nguy hiểm, vì vậy lúc này hắn lập tức đánh dấu nguy hiểm cho Sở Long trong lòng.

Tất cả những ý nghĩ này đều nảy sinh trong chớp mắt.

Trong nháy mắt, Đao gia thu lại hết những suy nghĩ vừa rồi, thay vào đó là vẻ ngông cuồng lúc nãy.

"Chỉ cần cô theo tôi, tôi không chỉ có thể tha cho bạn bè của cô, mà còn có thể để bạn bè của cô sống trong vinh hoa phú quý ở thành Bốn Chín này.

Thế nào cô em?

Đây là chuyện một người đắc đạo, gà chó lên trời đấy, tôi nghĩ cô nên suy nghĩ kỹ đi." Đao gia lại phá lên cười ngông cuồng.

Quản lý sảnh ở đây rõ ràng muốn nịnh bợ Đao gia, nghe lời hắn nói, gã quản lý giỏi quan sát sắc mặt này sao không biết ý đồ của Đao gia.

Chương 387

Lúc này, gã quản lý lập tức cười rồi nháy mắt với Đao gia, bộ dạng chó săn, giơ ngón tay cái lên với hắn.

“Danh tiếng của tôi ở thành Bốn Chín này tuyệt đối lừng lẫy, không đùa đâu.

Các người có thể đi hỏi thăm, nghe đến danh Đao gia của tôi, ai dám không nói một tiếng ‘tốt’.

Thành Bốn Chín này là nhà của tôi!” Gã quản lý sảnh bây giờ gần như dùng hết sức bình sinh để gào thét, giọng nói nghe khá chói tai.

“Tao nói cho chúng mày biết, đắc tội với Đao gia, tuyệt đối không thể bước ra khỏi thành Bốn Chín này.

Bây giờ Đao gia tao đại phát từ bi, cho chúng mày một cơ hội để tiếp tục làm người, chúng mày nên biết ơn đi!” Chữ cuối cùng, gã quản lý sảnh nói một cách đanh thép, trợn trừng mắt, cái bộ dạng chó săn đó thật khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Ha ha ha ha, nói hay lắm!” Rõ ràng lời của gã quản lý sảnh khiến gã Đao gia này cảm thấy rất hài lòng, lập tức vui vẻ cười lớn.

Còn mấy tên đàn em mà Đao gia mang theo cũng lập tức cười theo, bộ dạng ngông cuồng có thể thấy rõ.

Kinh Hồng sắc mặt lạnh lùng, lúc này đã đặt tay lên vị trí của thanh nhuyễn kiếm bên hông.

Nếu không phải đang cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng, lúc này Kinh Hồng đã muốn giết người rồi.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Kinh Hồng lúc này gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy chữ này.

Gã quản lý sảnh bây giờ hoàn toàn giống như người phát ngôn của Đao gia, nghe xong lời này, gần như không cần suy nghĩ, trực tiếp mỉa mai: "Không đồng ý?

Vậy thì tất cả đều phải chết!

Con điếm nhỏ, tao nói cho mày biết, mày có chút bản lĩnh thì sao?

Thật sự chọc giận Đao gia, mày có thể chạy, nhưng đám bạn bè bên cạnh mày không ai chạy thoát được đâu." "Đừng tưởng mày có chút bản lĩnh là có thể diễu võ dương oai trước mặt Đao gia.

Đao gia cưng chiều mày, không thèm so đo với mày, nếu không thì đám bạn bè bên cạnh mày sớm đã chết chắc rồi." Gã quản lý sảnh mỉa mai cười lạnh, đặc biệt khi nhìn về phía Sở Long, vẻ mặt càng đầy mỉa mai và khinh thường: "Còn có đàn ông nữa à, phi!

Gặp nguy hiểm lại trốn sau lưng phụ nữ, loại đàn ông này, cả đời chỉ biết ăn bám đàn bà." Sở Long chẳng làm gì, chỉ đứng yên tại chỗ không nói lời nào, kết quả cũng bị gã quản lý sảnh này mỉa mai.

Lời vừa nói ra, Sở Long còn chưa có thái độ gì, nhưng Kinh Hồng bên cạnh đã hành động.

Kinh Hồng thân hình lóe lên, trực tiếp xông đến trước mặt gã quản lý sảnh.

Gã quản lý sảnh vốn đang chìm đắm trong việc nịnh bợ Đao gia, ở bên cạnh Đao gia cũng cảm thấy an toàn, làm sao ngờ được lúc này Kinh Hồng lại bất chấp tất cả mà xông lên.

"Bốp!" Gã quản lý sảnh còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Kinh Hồng trực tiếp giơ tay, tát một cái thật mạnh xuống.

Một tiếng vang giòn giã vang lên, gã quản lý sảnh trực tiếp bị Kinh Hồng tát bay ra ngoài.

Sức của Kinh Hồng mạnh mẽ đến mức nào, gã quản lý sảnh hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể va mạnh vào mấy tên đàn em sau lưng.

Nếu không có mấy người đó đỡ, e rằng gã quản lý sảnh bây giờ đã ngã lăn ra đất.

Nhưng dù vậy, gã quản lý sảnh bây giờ cũng vô cùng khó chịu, má hắn lập tức sưng đỏ, vừa mở miệng đã có một ngụm máu tươi lẫn cả răng vỡ chảy ra.

"Con đĩ chết tiệt, dám động thủ à?" Đao gia nhướng mày, lập tức tung một cú đấm về phía ngực Kinh Hồng.

Đương nhiên, với thực lực của Kinh Hồng, ngay cả Tống Tử cũng có thể dễ dàng giết chết, huống chi là gã Đao gia này.

Nhưng điều khiến Kinh Hồng có chút bất ngờ là, lúc này Sở Long lại xuất hiện trước mặt cô.

Sở Long nhẹ nhàng đưa tay ra phía trước, nắm chặt lấy nắm đấm của Đao gia, mặc cho Đao gia dùng sức thế nào cũng không thể rút nắm đấm ra được.

"Gã này giao cho tôi đi, nếu không thì tôi thật sự bị người ta coi thường mất." Kinh Hồng vừa mở miệng, đã nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Sở Long vang lên.

Gần như ngay lúc nghe thấy lời của Sở Long, gò má Kinh Hồng lập tức đỏ bừng.

Chương 388

Lúc này, cô mới thực sự cảm nhận được cảm giác hạnh phúc được bảo vệ mà A Ninh từng có.

“Muốn ra mặt à?

Hừ, một tên rác rưởi chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ mà cũng dám ra mặt?

Tao thấy thằng nhãi mày không biết chữ ‘chết’ viết thế nào rồi.” Bị sỉ nhục trước mặt mỹ nữ như vậy khiến Đao gia vô cùng phẫn nộ.

Tuy bây giờ tay hắn không thể rút ra, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, hiển nhiên là vì Sở Long sức lực lớn hơn mà thôi, gã Sở Long này ngoài ăn hại ra thì cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn.

Dù sao nếu thật sự lợi hại, vừa rồi sao có thể để một người phụ nữ ra tay bảo vệ mình?

“Mẹ nó… A!” Đao gia vừa định ngông cuồng chửi bới, đã nghe một tiếng “rắc” vang lên từ bàn tay hắn.

Sở Long chỉ đơn giản bóp một cái, Đao gia đã cảm thấy xương tay mình sắp vỡ vụn, đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết.

Âm thanh xé lòng vang lên trong nháy mắt khiến đám đàn em của Đao gia ai nấy đều nổi da gà.

“Chết tiệt, thằng khốn dám động đến Đao gia, anh em, xông lên.” “Cứu Đao gia, báo thù cho Đao gia.” Đám đàn em điên cuồng hét lớn, chỉ đáng tiếc, bây giờ chúng gặp phải Sở Long, thực lực không còn cùng một đẳng cấp.

Sở Long nhấc chân nhẹ nhàng đá vào người gã Đao gia.

Hắn hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể ngã lăn ra đất, giãy giụa cũng khó mà đứng dậy được.

Sở Long thân hình khẽ động, đám đàn em có mặt chỉ thấy một bóng người lướt qua, giây tiếp theo cảm giác bụng mình như bị một chiếc xe tải tông vào.

Cú va chạm mạnh mẽ đó gần như muốn đập nát ngũ tạng lục phủ của chúng.

"A!" Từng tiếng hét thảm thiết vang lên trong hành lang này.

Phải biết ở đây có không ít phòng riêng, hiệu quả cách âm của những phòng này không tốt, vì vậy người trong tất cả các phòng đều nghe thấy tiếng la hét thảm thiết bên ngoài.

Không ít người sợ đến mức không dám ra ngoài xem náo nhiệt.

Những người có tính tò mò cao hơn, mở cửa ra thấy đám đàn em kia như mưa sa gió giật không ngừng rơi từ trên không xuống đất, cũng sợ đến co rúm cổ lại, lập tức chạy về phòng mình, không dám ra ngoài xem náo nhiệt nữa.

Sau khi rơi xuống đất, đám đàn em kia thậm chí còn không có cơ hội giãy giụa, từng người một trợn mắt rồi ngất xỉu hết.

"…" Vốn đang ôm mặt, vẻ mặt đầy bất bình, gã quản lý sảnh lúc này im bặt, kinh hãi nhìn Sở Long, phảng phất như gặp phải ác quỷ.

Đến lúc này gã mới kinh hãi nhận ra, hóa ra mình vừa gặp phải một sự tồn tại đáng sợ đến thế.

Gã quản lý sảnh bây giờ hối hận rồi.

Người có thực lực mạnh mẽ như vậy, sao có thể là một kẻ vô danh tiểu tốt được?

Ngay cả nhiều đàn em của Đao gia như vậy mà cũng bị hạ gục

trong nháy mắt, vậy thì vừa rồi mình khiêu khích hắn như thế, chẳng phải là chết chắc rồi sao?

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tiên sinh tha mạng." Không thể không nói, gã quản lý sảnh này thật sự hèn nhát.

Sở Long lúc này thậm chí còn chưa định đối phó với gã, kết quả gã đã trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu xin lỗi Sở Long.

Đối với loại người như gã quản lý sảnh này, Sở Long thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn.

Sở Long không thèm để ý đến gã, cũng lười sỉ nhục, nhưng Bàn Tử thì khác.

Bàn Tử lập tức mỉa mai cười lớn: "Không phải trước đó mày chế giễu anh Long của tao sao?

Nói anh Long của tao là rác rưởi?

Vậy bây giờ mày dập đầu xin lỗi anh Long của tao, mày là cái thá gì?" Một người nếu không có cốt khí, không cần thể diện, thì thật sự có thể làm được việc "không sợ hãi".

Chương 389

Gã quản lý sảnh này, lúc này lập tức nở nụ cười nịnh nọt với Bàn Tử, tự tay tát vào mặt mình mấy cái: "Không không không, sao có thể là rác rưởi được?

Tôi mới là rác rưởi, Long gia là bảo bối, tôi là một tên rác rưởi có thể may mắn gặp được Long gia đại bảo bối, đó là vinh hạnh của tôi." Gã quản lý sảnh vừa tự tát, vừa nở nụ cười nịnh nọt trên mặt.

Thật lòng mà nói, bây giờ nhìn thấy nụ cười trên mặt gã này, Bàn Tử và mọi người đều cảm thấy buồn nôn.

Cuối cùng cũng hiểu tại sao vừa rồi Sở Long lười để ý đến gã này.

Nói chuyện nửa câu với loại người không có cốt khí này, đó cũng là một sự sỉ nhục.

"Cút, mẹ nó cút cho ông." Bàn Tử tức giận chỉ vào gã quản lý sảnh mắng.

Thế nhưng, tiếng mắng chửi này đối với gã quản lý sảnh lại giống như âm thanh của trời.

Gã quản lý sảnh lập tức vui mừng khôn xiết: "Vâng ạ, cảm ơn các vị đại gia." Nói xong, gã quản lý sảnh lập tức co giò chạy đi.

Hành động của gã quản lý sảnh bây giờ khiến Ngô Thiên Chân và mọi người có chút ngẩn người, hoàn toàn làm mới lại tam quan của họ.

Gã này lúc đầu ở trước mặt họ kiêu ngạo đến mức nào, kết quả chỉ trong chớp mắt, đã chạy đi như một con chó nhà có tang.

Hành động của gã này hiển nhiên cũng khiến Đao gia cảm thấy vô cùng bất bình.

Nhưng lúc này Đao gia không có tâm tư nào khác để ý đến gã quản lý sảnh đó, vì lúc này hắn kinh hãi nhìn thấy Sở Long đã xuất hiện trước mặt mình.

Sở Long bây giờ giống như một người khổng lồ, ngạo nghễ đứng trước mặt hắn.

Áp lực đó thậm chí còn khiến Đao gia có chút khó thở.

Còn người anh em của hắn, Ngũ gia, bây giờ cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa.

Hắn co rúm người ở một góc tường, hoảng sợ nhìn Sở Long và mọi người.

Đến lúc này mới biết sợ à?

Sớm biết đây là một đám người không thể chọc vào, thì lúc Ngô Thiên Chân xin lỗi, hắn nên đơn giản chấp nhận là được rồi.

Bây giờ gây ra chuyện như thế này, làm sao mà dọn dẹp đây?

Quan trọng hơn, hắn cũng biết cho dù lần này có thể an toàn rời khỏi đây, e rằng sau khi rời đi, Đao gia cũng sẽ không tha cho hắn.

Nghĩ đến đây, Ngũ gia lập tức cắn răng, nhân lúc sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào người được gọi là đại ca, Đao gia, hắn lập tức quay đầu bỏ chạy.

Chỉ đáng tiếc, hắn chưa chạy được mấy bước, vai đã bị người ta từ phía sau túm chặt lại.

Ánh mắt của Bàn Tử chưa bao giờ rời khỏi gã này, thấy gã định chạy, Bàn Tử cũng lập tức đuổi theo.

“Yo, chạy à?

Không quan tâm đến sống chết của anh em mày nữa sao?” Bàn Tử trực tiếp tung một cú đấm, trúng ngay thái dương của Ngũ gia.

Ngũ gia lập tức cảm thấy trước mắt một trận sao vàng lấp lánh, thân thể hắn hơi loạng choạng, nhưng chưa kịp ngã xuống, quần áo đã bị Bàn Tử túm chặt lấy.

Giống như kéo một con chó chết, Bàn Tử lôi Ngũ gia đến trước mặt Sở Long.

"A, không… đừng giết tôi… các người muốn gì tôi đều có thể đưa, cầu xin các người, đừng giết tôi." Ngũ gia bây giờ như phát điên mà hét lớn, thủ đoạn của Sở Long vừa rồi rõ ràng đã dọa hắn vỡ mật.

"Hắn… hắn muốn gì thì đi tìm hắn đi, hắn trêu chọc cô nương kia, không liên quan gì đến tôi cả.

Mâu thuẫn giữa tôi và cậu bạn trẻ này thôi, đánh cũng đã đánh rồi, coi tôi như cái rắm mà tha cho tôi đi." Ngũ gia ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, lập tức có cảm giác toàn thân lạnh toát, giống như cả người rơi vào hầm băng.

Nghe câu nói này, gã Đao gia kia suýt nữa thì tức chết.

Chương 390

Hắn không thể ngờ, tên khốn lúc bình thường xưng huynh gọi đệ, lúc nguy hiểm lại có thể không chút do dự bán đứng mình.

"Thằng khốn!" Đao gia gần như nghiến răng nghiến lợi hét lên hai chữ này.

Thật lòng mà nói, bây giờ ánh mắt Đao gia vô cùng hung hãn, giống như hai lưỡi dao sắc bén cắm vào người Ngũ gia.

"Đệt mợ, thằng mẹ nó lão tử nếu không phải vì giúp mày, lão tử có dính vào mấy chuyện này không?

Bây giờ mày lại dám phản bội lão tử?" Đao gia gần như tức đến mức muốn trừng rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Ngũ gia hiển nhiên bị hành động của Đao gia dọa sợ, thân thể hắn run lên, nhưng bây giờ đã liều mạng rồi, cũng không cần phải e dè nhiều chuyện như vậy nữa.

Ngũ gia lập tức cắn răng, nói: "Tao có bảo mày trêu chọc cô nương kia không?

Mâu thuẫn giữa tao và họ, cùng lắm là bị đánh một trận là xong, mày cần phải ra mặt gây thêm rối loạn cho tao à?

Mấy vị đại gia, xem như mọi người đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, tha cho tôi đi." "Tôi thừa nhận tôi sai rồi, tôi không nên động thủ, nhưng ban đầu là cậu bạn trẻ này tông vào tôi, tôi… tôi cũng là nhất thời tức giận, mới không kiềm chế được tính nóng nảy, tôi… tôi…" Ngũ gia lúc này lập tức từ trong lòng móc ra một tấm thẻ đưa cho Sở Long.

"Mật khẩu thẻ là mấy số cuối của số thẻ, tôi mời mấy vị đại gia

ăn cơm, còn có phí chữa trị cho cậu bạn trẻ kia.

Mấy vị đại gia, tha cho tôi đi." Vừa nói, Ngũ gia vừa học theo bộ dạng của gã quản lý sảnh ban nãy, tự tát vào mặt mình mấy cái thật mạnh.

Sở Long nhận lấy tấm thẻ ngân hàng, khiến Ngũ gia cảm thấy vô cùng vui mừng, tưởng rằng có thể thoát khỏi nguy hiểm, lại nghe thấy một giọng nói lạnh như băng của Sở Long vang lên.

"Làm anh em của tôi bị thương, mà muốn đi dễ dàng như vậy sao?" Sở Long xoay người tung một cú đá, đá thẳng vào thái dương của gã Ngũ gia.

Tuy Sở Long ra chân đã thu lại phần lớn sức lực, nhưng sức mạnh cơ bản của Sở Long đã quá khủng khiếp.

Dù đã thu lại phần lớn sức mạnh, đối với gã Ngũ gia mà nói, đó vẫn là một đòn tấn công mang tính thảm họa.

Ngũ gia lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể như một viên đạn pháo bay ngược ra sau, lăn trên mặt đất khoảng mười mét, cuối cùng đâm vào cầu thang mới dừng lại.

Còn gã Ngũ gia bây giờ đã hoàn toàn ngất đi, sống chết không rõ.

"Bây giờ đến lượt ngươi." Sở Long vừa nói, vừa cười lạnh nhìn gã Đao gia dưới đất.

Ánh mắt Sở Long mang theo hàn ý, chỉ tiếp xúc với ánh mắt của hắn đã khiến gã Đao gia cảm thấy toàn thân lạnh toát, giống như sắp bị đóng băng hoàn toàn.

Sự việc đến nước này, trong lòng Đao gia cũng rõ, hôm nay chuyện này chắc chắn không thể giải quyết trong hòa bình được.

Dù có tỏ ra hèn mọn thế nào, cũng sẽ bị Sở Long đánh cho một

trận.

Thay vì như vậy, chi bằng cứng rắn một chút.

Dù sao sau lưng Đao gia cũng có quen biết với người trong giới thượng lưu, hắn nghĩ có lẽ có thể dùng những người đó để gây áp lực với Sở Long.

"Hừ!

Hôm nay hoặc là giết lão tử đi, đầu rơi xuống chỉ là cái sẹo to bằng cái bát, lão tử mười tám năm sau lại là một hảo hán.

Nếu không, hôm nay mày dám động đến lão tử, tao sẽ cho mày biết thế nào là hối hận." "Lưu tam gia, Triệu ngũ gia, Vương lão lục… ở Kinh thành đều có không ít mối quan hệ làm ăn với tôi.

Hôm nay mày dám động đến tôi, tôi đảm bảo mày không ra khỏi thành được.

Đừng nghĩ là tôi đang dọa, tôi chỉ đang nói một sự thật thôi.

Tôi không hiểu chuyện, nhưng đám anh em của tôi sẽ báo thù cho tôi." Đao gia bây giờ nói chuyện, lập tức ưỡn ngực, ra vẻ.

"Anh em à?" Nghe thấy câu nói này trong nháy mắt, Sở Long không khỏi cười lạnh, sau đó nhìn về phía gã Ngũ gia đã bị đánh ngất đi.

Gần như ngay lúc nghe thấy lời của Sở Long, Đao gia lập tức không nói nên lời.

Chương 391

“Vừa rồi?

Mày muốn Kinh Hồng đi theo mày?

Muốn giết tao?

A a, tốt, tốt lắm.” Sở Long nói xong, tung một cú đá hiểm hóc, đá vào má của Đao gia.

Hắn đau đớn hét lên, má hắn lập tức máu thịt be bét.

“Mày… mày không thể giết tao.” Đao gia lăn một vòng trên đất.

Sở Long chưa dạy dỗ gã này xong, tự nhiên sẽ không để gã dễ dàng ngất đi như vậy.

Gã này thấy Sở Long lại gần, không nhịn được kinh hãi kêu lên.

Sở Long cười lạnh một tiếng: “Yên tâm, tao không giết mày đâu.” Lời vừa dứt, Sở Long đã đến trước mặt gã Đao gia, trực tiếp nhấc chân, dẫm mạnh lên đầu gối của Đao gia.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” trầm đục vang lên từ đầu gối hắn, Đao gia lập tức đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết.

Cơn đau dữ dội thậm chí còn khiến hắn co giật.

Trong lòng hắn hiểu rõ, lúc này chân phải của mình đã hoàn toàn phế rồi.

“A, tôi… chân của tôi, tôi… tôi muốn mày chết!” Điều Sở Long không ngờ là, lúc này, gã Đao gia lại trực tiếp rút ra một khẩu súng từ thắt lưng.

Hiển nhiên đây là thủ đoạn cuối cùng của Đao gia.

Trong tình huống bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không dùng đến thủ đoạn bảo mệnh này.

Dù sao đây cũng là Kinh đô, cho dù hắn có chút danh tiếng ở đây, nhưng một khi động đến súng, bị người ta tố giác, thì dù có lai lịch gì, cũng phải vào tù.

Chuyện chân phải bị Sở Long dẫm gãy, đã hoàn toàn khiến Đao gia liều mạng.

Hắn bất chấp tất cả mà gào lên, giơ tay chuẩn bị bóp cò.

Chỉ là tốc độ của hắn có nhanh, cũng không nhanh bằng Thanh Hồng Kiếm của Sở Long.

Sở Long như biến ảo thuật, trong nháy mắt lấy Thanh Hồng Kiếm ra từ không gian tùy thân.

Đao gia thậm chí còn chưa kịp tấn công, đã thấy một vệt kiếm quang lóe lên.

Giây tiếp theo, bàn tay cầm súng của Đao gia "bịch" một tiếng, cùng với khẩu súng rơi xuống đất.

Đao gia sắc mặt cứng lại, ngay sau đó một cơn đau dữ dội ập đến.

"A!

Tay… tay của tôi!" Đao gia đau đớn gào lên, lúc này vết thương bị Sở Long chém đứt máu chảy như suối, từng dòng máu tươi phun ra.

Chỉ trong chốc lát, hắn cảm thấy sao vàng lấp lánh, có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Nhưng gã Đao gia này cũng là một kẻ tàn nhẫn, lúc này hắn lập tức xé quần áo của mình, dùng quần áo quấn chặt lấy vết thương, cố gắng cầm máu.

"Đừng… tôi…" Đao gia vội vàng nhặt bàn tay bị chặt đứt dưới

đất lên, chuẩn bị nhanh chóng rời đi.

Dù sao lúc này đi nối lại bàn tay, chỉ có tay mới có thể nối lại hoàn toàn, nếu không, cả đời này hắn sẽ mất đi tay phải của mình.

Chỉ là điều khiến hắn kinh hãi, lúc này Sở Long lại bước lên một bước, đứng trước mặt hắn.

Khoảnh khắc này khi nhìn về phía Sở Long, Đao gia cảm giác như đang nhìn thấy ác ma.

Chương 392

Sự lạnh lùng và mạnh mẽ của Sở Long đã hoàn toàn nghiền nát sự bá đạo trong lòng hắn.

Trước sức mạnh tuyệt đối, gã Đao gia này cũng chỉ có thể nhận thua.

"Đừng… đừng giết tôi, tôi… tôi nói cho anh biết, tôi có quan hệ hợp tác với nhà họ Hoắc… bây giờ nếu anh giết tôi, người nhà họ Hoắc sẽ không tha cho anh đâu." "Nhà họ Hoắc anh biết chứ?

Đó là một trong những gia tộc hàng đầu ở thành Bốn Chín này.

Nếu anh giết tôi, người nhà họ Hoắc sẽ báo thù cho tôi, mấy người các anh không ai có thể rời khỏi đây." Tuy gã Đao gia trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng lúc này hắn thật sự đã sợ, chỉ có thể gọi cứu viện.

Hy vọng duy nhất bây giờ là, mấy người trước mặt không phải là những kẻ ngông cuồng, biết đến nhà họ Hoắc.

Nếu không, bị mấy người này bất chấp tất cả mà đâm một nhát chết, thì thật sự không còn chỗ nào để khóc.

Điều khiến Đao gia vui mừng là, có vẻ Sở Long biết nhà họ Hoắc.

Dù sao bây giờ sau khi nghe đến nhà họ Hoắc, Sở Long và mọi người đều có vẻ mặt nhìn nhau, còn Sở Long cũng không có ý định tiếp tục động thủ.

"…" Thấy cảnh này, Đao gia hiển nhiên vô cùng vui mừng.

Hắn đang chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng nói thêm mấy câu, kết quả lúc này sau lưng hắn lại vang lên một tiếng cười lạnh.

“Đao gia?

Ông ở đây làm gì vậy?

Dẫn theo nhiều anh em thế này, định làm hại bạn của tôi à?” Giọng nói nghe rất lạnh lùng, lọt vào tai Đao gia trong nháy mắt, khiến hắn run cả người.

Đối với giọng nói này, hắn quá quen thuộc rồi.

“Tiểu… tiểu thư Tú Tú?” Đao gia đột ngột quay đầu, thấy Hoắc Tú Tú lúc này mặt mày u ám đi tới.

Chỉ là lúc này Hoắc Tú Tú lại không thèm liếc hắn một cái, mà đi thẳng đến trước mặt Sở Long.

“Anh Long, xin lỗi anh, em mới đi một lát, mà con chó già không có mắt này lại dám làm hại anh.” Hoắc Tú Tú có chút áy náy nhìn Sở Long.

Nhưng lời vừa nói ra, Đao gia vốn định dựa vào uy thế của nhà họ Hoắc để uy hiếp Sở Long và mọi người, lại như bị thi triển định thân pháp, cả người đều ngây ra.

Hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thân phận của Hoắc Tú Tú hắn quá rõ rồi.

Ngay cả ở thành Bốn Chín này, Hoắc Tú Tú cũng có chút danh tiếng, huống chi còn có nhà họ Hoắc là một thế lực khổng lồ làm chỗ dựa, tuyệt đối là sự tồn tại cao cao tại thượng.

Trước mặt Hoắc Tú Tú, hắn hoàn toàn như con kiến so với con voi.

Nhưng ngay cả một nhân vật như vậy, trước mặt Sở Long lại tỏ ra khiêm tốn như thế, không khỏi khiến gã Đao gia cảm thấy vô cùng kinh hãi, không biết Sở Long rốt cuộc có lai lịch gì.

Nhưng bất kể thân phận Sở Long ra sao, câu nói "bạn của tôi", Đao gia nghe rất rõ ràng.

Lúc này thân thể Đao gia sợ đến run lên, hắn biết lần này mình chết chắc rồi.

Vừa rồi còn lấy nhà họ Hoắc ra làm lá chắn, kết quả lại bị Hoắc Tú Tú trực tiếp vả mặt.

"Tiểu… tiểu thư Tú Tú, tôi…" Đao gia kinh hãi kêu lên một tiếng, kết quả thấy Hoắc Tú Tú đột ngột xoay người, dùng một ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn hắn.

"Hừ, Đao gia, ông oai phong quá nhỉ.

Gây chuyện ở đây không nói, còn dám dùng danh tiếng nhà họ Hoắc của tôi, muốn làm bẩn danh tiếng nhà họ Hoắc à?" Đao gia không thể ngờ Hoắc Tú Tú lại tàn nhẫn như vậy, vừa mở miệng đã muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Chuyện này nếu thật sự bị xác thực, thì thành Bốn Chín này sẽ không còn chỗ cho hắn dung thân.

Chương 393

Đao gia sợ đến run cả người, trực tiếp quỳ xuống.

Lúc này hắn cũng không còn quan tâm đến bàn tay bị chặt đứt, lập tức dập đầu với Hoắc Tú Tú: "Tiểu thư Tú Tú, tôi… tôi sai rồi, tôi không dám nữa, tôi… tôi cũng không biết mấy vị này là bạn của cô.

Nếu biết, cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám động thủ." "Tiểu thư Tú Tú, cô… cô coi tôi như cái rắm mà tha cho tôi đi.

Tôi… tôi đảm bảo sau này nơi nào có mấy vị đại gia này, tôi nhất định lui ba bước." Đao gia kinh hãi nhìn Sở Long và mọi người, hắn biết lần này thật sự đã đá phải tấm sắt rồi.

Hoắc Tú Tú lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên dù bây giờ hắn nói như vậy, nhưng lời của Đao gia rõ ràng không thể làm Hoắc Tú Tú hài lòng.

"Từ hôm nay trở đi, cút khỏi Kinh đô cho tôi.

Cái tay bị chặt đó là một bài học cho ông, vứt nó đi." Vứt nó đi?

Lời vừa nói ra, thân thể Đao gia đột nhiên run lên.

Thật lòng mà nói, để hắn tự tay vứt đi tay phải của mình, hủy đi một cơ hội có thể nối lại, hắn sao cam lòng được?

Hoắc Tú Tú lạnh lùng hừ một tiếng.

Nhưng đúng lúc này, lại có một giọng nói khác vang lên từ góc khuất: "Tú Tú, được tha thì nên tha, hà tất phải hủy đi bàn tay của hắn chứ?" Lời vừa vang lên, mấy người đã thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi hồng chậm rãi đi tới.

Trên mặt người đàn ông mang một nụ cười hòa nhã, chỉ là trên

người lại mang một luồng uy thế, khiến người ta không thể coi thường.

"Tiểu Hoa?" Thấy người này, Hoắc Tú Tú không khỏi nhíu mày, hiển nhiên không ngờ lại gặp Giải Ngữ Hoa ở đây.

Đao gia thấy Giải Ngữ Hoa, như gặp được cứu tinh, miệng không ngừng gọi "Hoa Nhi Gia".

Hoa Nhi Gia vỗ vỗ vai Đao gia: "Đi nối lại tay của ngươi đi.

Nối xong rồi thì rời khỏi Kinh đô, sau này không được phép đặt chân đến Kinh đô nữa, cũng coi như là một bài học cho ngươi không có mắt." Bàn tay có thể giữ được, đối với Đao gia mà nói, là một chuyện vô cùng may mắn.

Hắn lập tức rối rít cảm ơn Giải Ngữ Hoa, sau đó lại dập đầu với Hoắc Tú Tú và mọi người rồi co giò bỏ chạy.

Lúc này hắn đâu còn vẻ phong quang như trước.

Sở Long từ đầu đến cuối đều không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn gã Hoa Nhi Gia này.

"Tiểu Hoa, anh có ý gì vậy?" Hiển nhiên Hoắc Tú Tú đối với hành động này của Giải Ngữ Hoa cảm thấy vô cùng bất mãn.

Cô đã đưa ra quyết định, nhưng Giải Ngữ Hoa lại muốn xen vào một chân, khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng bất mãn.

Vừa rồi nếu không phải thấy Sở Long dường như không có ý định truy cứu, và Giải Ngữ Hoa lại là bạn thanh mai trúc mã của cô, nếu không, Đao gia tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi như vậy.

"Được tha thì nên tha mà, Tú Tú, em đâu phải là người như vậy.

Em rất lương thiện, ở bên cạnh cậu bạn trẻ này lâu ngày, ngay cả tâm tính cũng thay đổi rồi sao?" Giải Ngữ Hoa nhíu mày, ra vẻ sâu sắc

nhìn Hoắc Tú Tú.

Nguyên bản thấy gã Giải Ngữ Hoa này xuất hiện ra vẻ như vậy, Bàn Tử và mọi người đã rất bất mãn.

Một câu nói đã thả cho gã Đao gia kia đi.

Nếu không phải Sở Long cũng không mấy để ý, Bàn Tử đã sớm nổi điên rồi.

Nhưng Sở Long không nói gì, gã Giải Ngữ Hoa này lại được voi đòi tiên, khiến Bàn Tử làm sao có thể nhịn được.

Chỉ là Bàn Tử chưa kịp tức giận mắng chửi, đã nghe một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Vừa rồi tôi không ngăn cản, mặc cho hắn rời đi, đó là nể mặt Giải gia, chứ không phải nể mặt Giải Ngữ Hoa.

Dù sao trước đây đã chứng minh rồi, mặt mũi của Giải Ngữ Hoa, chịu không nổi một quyền của tôi đâu." Người nói tự nhiên là Sở Long.

Chương 394

Sở Long ngước mắt nhẹ nhàng liếc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.

Trong ánh mắt của anh không chứa bất kỳ cảm xúc nào, nhưng lại khiến Giải Ngữ Hoa ngay khi tiếp xúc với ánh mắt này, lại giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ, mặc cho có vạn lời muốn nói, lúc này cũng không nói ra được một chữ.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa lập tức trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên hắn không ngờ, lúc này Sở Long lại không nể mặt hắn như vậy.

"Sao?

Nhìn vẻ tức giận như vậy, chẳng lẽ bây giờ Hoa Nhi Gia muốn tìm tôi so tài một phen?" Sở Long thản nhiên cười.

Gần như ngay lúc nghe thấy câu nói này, Giải Ngữ Hoa có cảm giác muốn xù lông.

Có một khoảnh khắc, Giải Ngữ Hoa thật sự muốn xông lên so tài với Sở Long một phen.

Nhưng khi nhìn thấy máu tươi dưới đất và đám đàn em vẫn chưa tỉnh lại, cuối cùng hắn đã kìm nén sự khó chịu trong lòng.

Sự khủng bố của Sở Long trước đây hắn đã cảm nhận được, không nghi ngờ gì nếu lúc này tiếp tục khiêu khích Sở Long, thì gã Hoa Nhi Gia này cũng sẽ nằm trong vũng máu.

Danh tiếng của hắn tự nhiên không phải gã Đao gia kia có thể sánh được.

Một khi hôm nay bị người ta đánh ngất ở đây, không cần mấy phút tin tức này có thể lan truyền khắp thành Bốn Chín, sau này hắn còn mặt mũi nào để lăn lộn ở thành Bốn Chín này nữa?

Giải Ngữ Hoa lập tức phẫn nộ hừ lạnh một tiếng, xoay người chuẩn bị rời khỏi nơi thị phi này.

Thực ra lần này cũng là tình cờ, mới gặp phải chuyện này.

Thực ra hắn và gã Đao gia này cũng không có giao tình gì lớn.

Nếu không phải vì trong số những người xảy ra mâu thuẫn xung đột với Đao gia, có Sở Long, thì Giải Ngữ Hoa cũng sẽ không ra mặt.

Hắn dám cá, Sở Long chắc chắn sẽ nể mặt Giải gia, sẽ không động thủ, nên mới thả cho Đao gia đi.

"Lần sau khi ra mặt giúp người khác, thì nên cân nhắc thực lực của mình cho kỹ, vì sẽ không có lần sau đâu." Giải Ngữ Hoa vừa xoay người, đã nghe thấy giọng nói của Sở Long vang lên từ sau lưng.

Gần như ngay lúc nghe thấy câu nói này, Giải Ngữ Hoa lảo đảo một cái, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên từ trong lòng hắn, gần như muốn thiêu rụi hắn hoàn toàn.

Nhưng lúc này hắn đã cố gắng kìm nén lại, thậm chí, lúc này Giải Ngữ Hoa còn không dám quay đầu, chỉ tăng tốc bước chân rời khỏi đây.

Nhưng sau khi rời đi, hắn thấy gã Đao gia đang đợi ở bên cạnh.

Lúc này trong tay Đao gia đang cầm bàn tay bị chặt đứt.

Tuy Đao gia muốn nối lại bàn tay, nhưng trước khi Giải Ngữ Hoa xuất hiện, hắn không dám rời đi.

"Hoa Nhi Gia." Đao gia thấy Giải Ngữ Hoa, không khỏi cung kính vô cùng kêu lên một tiếng.

Giải Ngữ Hoa khẽ gật đầu, sau đó nhíu mày nhìn Đao gia: "Ở đây đợi tôi có chuyện gì à?" Khi nói chuyện, giọng điệu của Giải Ngữ Hoa

nghe khá bình tĩnh, hoàn toàn không có sự phẫn nộ như khi ở cùng Sở Long lúc trước.

Gã Sở Long kia như khắc tinh của hắn, cứ gặp Sở Long là hắn không thể giữ được tâm thái bình tĩnh nữa.

Đao gia lập tức cúi đầu, ra vẻ cung kính nói: "Tôi… tôi Đao Tử tuy lỗ mãng một chút, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc.

Tôi cũng rõ tôi và Hoa Nhi Gia ngài thực ra không có giao tình gì, Hoa Nhi Gia bây giờ lại bằng lòng cứu tôi, chắc chắn có nguyên nhân, cho nên tôi mới ở đây đợi Hoa Nhi Gia ngài." "Hoa Nhi Gia ngài yên tâm, lên núi đao xuống biển lửa, sau này mạng của Đao Tử tôi là của ngài rồi." Đao gia ra vẻ hào khí ngút trời nhìn Hoa Nhi Gia.

Nếu lúc này đổi lại là đám đàn em của Đao gia, e rằng đều sẽ bị lời nói của Đao gia nghe đến nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng với một nhân vật như Hoa Nhi Gia, tự nhiên đối với loại "tuyên thệ" này của Đao gia không thèm để ý.

Nhưng Đao gia có thể suy nghĩ đến tầng vấn đề này, Hoa Nhi Gia quả thực có chút bất ngờ.

Chương 395

Vốn dĩ hắn định đợi Đao gia nối xong bàn tay, rồi mới cho người đi tìm về, lại không ngờ, gã này lại lĩnh ngộ được tầng này.

Như vậy, cũng đỡ tốn công.

"Muốn báo thù không?" Hoa Nhi Gia cũng không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi một câu như vậy.

Nhưng câu hỏi này, lại khiến Đao gia có chút do dự.

Đao gia bây giờ thật sự không hiểu ý của Hoa Nhi Gia này.

"Hoa Nhi Gia, ngài… ngài nói vậy là có ý gì?

Tôi… tôi…" Đao gia nói chuyện, giọng nói đều run rẩy.

Ở nơi này lăn lộn lâu, tự nhiên biết quan hệ giữa Hoa Nhi Gia và Hoắc Tú Tú.

Khi nghe câu nói vừa rồi, Đao gia theo bản năng cho rằng, Hoa Nhi Gia đang thử mình, sợ lúc đó lại đi tìm Sở Long gây phiền phức.

"Tôi hỏi, có muốn báo thù không." Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, hiển nhiên trong vẻ mặt mang theo một chút bực bội.

Thấy Hoa Nhi Gia nhíu mày, Đao gia sợ đến run cả người, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hoa Nhi Gia: "Không… không… tôi không dám nữa, tôi… tôi không bao giờ dám nữa.

Hoa Nhi Gia ngài phải tin tôi, lần này là tôi có mắt không tròng, tôi…" Vốn dĩ Đao gia vì mất máu nhiều mà sắc mặt tái nhợt, lúc này bị Hoa Nhi Gia "dọa" một phen, sắc mặt gã đều biến thành vàng như sáp.

Vừa nói vừa không ngừng dập đầu với Hoa Nhi Gia.

Nghe thấy lời này, lông mày của Hoa Nhi Gia đều nhíu lại thành một cục.

Hắn trực tiếp nhấc chân đá mạnh vào đầu gã Đao gia, đá gã lật ngửa ra đất.

Đao gia hét lên một tiếng thảm thiết, hoàn toàn không hiểu mình đã đắc tội với vị đại gia này ở chỗ nào.

"Hoa Nhi Gia, tôi… tôi…" Đao gia vừa định nói, đã nghe thấy giọng nói bất bình của Hoa Nhi Gia vang lên: "Hừ, đồ vô dụng, người ta đã chặt tay của ngươi, trước mặt ngươi đánh đám đàn em của ngươi thành ra cái bộ dạng đó, mà ngươi lại không dám báo thù?

Xem ra ta thật sự cứu ngươi vô ích, cút!" Chữ cuối cùng, Hoa Nhi Gia cắn răng nói rất nặng, lọt vào tai Đao gia trong nháy mắt, khiến hắn sợ đến run cả người.

Đao gia mặt mày khó tin ngẩng đầu nhìn Hoa Nhi Gia, bây giờ hắn gần như nghe mà hóa ngơ.

"Hoa… Hoa Nhi Gia, ngài… ngài rốt cuộc có ý gì, ngài đừng đùa tôi, tôi… tôi…" Đao gia vẻ mặt khổ sở nhìn Hoa Nhi Gia, trên mặt càng đầy vẻ rối rắm.

Nhìn bộ dạng này của gã, Hoa Nhi Gia theo bản năng lại muốn động thủ, nhưng cuối cùng đã kìm nén sự thôi thúc trong lòng.

"Tôi hỏi cậu có muốn báo thù không, không phải đang thử cậu.

Nếu cậu muốn báo thù, tôi có thể giúp." "Hả?" Lời vừa nói ra, tròng mắt của Đao gia gần như muốn lồi ra khỏi hốc mắt, kinh ngạc nhìn Hoa Nhi Gia, hiển nhiên hắn không ngờ lúc này Hoa Nhi Gia lại nói như vậy.

Hoa Nhi Gia hiển nhiên không muốn tiếp tục phí lời nữa, chỉ nhíu mày nhìn Đao gia.

Đao gia bây giờ mà còn không hiểu ý, thì cũng uổng công cứu cái phế vật này.

Gần như ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Hoa Nhi Gia, thân thể Đao gia khẽ run lên, lập tức quỳ xuống trước mặt Hoa Nhi Gia, nhìn bàn tay đẫm máu, trong mắt hiện lên một vẻ hung tợn.

"Tôi… tôi muốn báo thù, mẹ nó tôi hận không thể băm vằm đám khốn đó ra thành từng mảnh." Đến bây giờ, Đao gia sao có thể không hiểu ý của Hoa Nhi Gia.

Tuy tò mò tại sao Hoa Nhi Gia lại làm vậy, nhưng cơ hội báo thù ở ngay trước mắt, hắn sao có thể bỏ qua được.

Khi nói câu này, trong mắt Đao gia đều đầy sát ý.

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Sở Long và mọi người đã bị gã Đao gia này giết không dưới vạn lần rồi.

Hoa Nhi Gia lúc này mới hài lòng gật đầu, trong mắt hắn mang theo một tia lạnh lẽo, trêu chọc cười nói: "Nếu đã muốn báo thù, tôi có thể giúp cậu.

Chương 396

Đám người đó sau này chắc chắn sẽ đi trộm mộ, cậu cứ rời khỏi Kinh đô trước, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho cậu." "Tôi cũng sẽ cung cấp một số thứ cậu cần, nhưng có hai việc cậu phải nhớ kỹ, nếu không, cậu và gia đình cậu đều sẽ phải trả giá bằng mạng sống." Giọng nói của Hoa Nhi Gia vang lên trong nháy mắt, mang theo hàn ý.

Dù sao bây giờ sau khi nghe lời này, Đao gia cảm thấy toàn thân phát lạnh, giống như trên người bị vô số lưỡi dao cứa qua, sợ đến run cả người, lập tức gật đầu, nói: "Ngài… ngài… tôi nhất định ghi nhớ, không biết Hoa Nhi Gia muốn tôi nhớ những việc gì?" Một mình một ngựa, nếu muốn đi đối phó với Sở Long có nhà họ Hoắc chống lưng, đó hiển nhiên là chuyện không thể.

Nhưng nếu có Hoa Nhi Gia hỗ trợ thì lại khác.

Dù sao cũng là gia tộc trong Lão Cửu Môn, Giải gia cũng không đơn giản chút nào.

Hắn tin, có Hoa Nhi Gia hỗ trợ, việc báo thù tự nhiên sẽ dễ như trở bàn tay.

"Việc thứ nhất không được làm hại Tú Tú, nếu để tôi biết cậu làm hại Tú Tú… Hừ!" Tuy cuối cùng Hoa Nhi Gia không nói ra hậu quả của việc làm hại Tú Tú, nhưng chỉ một tiếng hừ lạnh đó, đã dọa Đao gia toàn thân run rẩy.

Đao gia trong lòng cũng hiểu rõ làm hại Hoắc Tú Tú sẽ như thế nào.

Đao gia vội vàng dập đầu với Hoa Nhi Gia: "Ngài yên tâm, cho tôi mười lá gan hùm báo, tôi cũng không dám đi chọc vào người nhà họ Hoắc." Nói đến đây, trên mặt Đao gia không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hoa Nhi Gia vẻ mặt thản nhiên gật đầu, tiếp tục nói: "Việc thứ hai không được làm hại Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân cũng là người của Lão Cửu Môn chúng ta, cũng có quen biết cũ với tôi.

Nếu cậu dám làm hại hắn, cẩn thận tôi không khách khí với cậu." Cuối cùng, trong giọng nói của Hoa Nhi Gia có chút hàn ý.

Thực ra vừa rồi khi đi giúp đỡ, Hoa Nhi Gia đã biết được một số chuyện từ gã quản lý sảnh bỏ trốn kia.

Thật lòng mà nói, khi nghe gã Ngũ gia không có mắt đó dám động thủ với Ngô Thiên Chân, tự nhiên Hoa Nhi Gia cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Nghe nói trong số những người vừa gây mâu thuẫn với mình, lại có hai người của Lão Cửu Môn, Đao gia gần như ngây người.

"A?

Ngô Thiên Chân?

Là ai vậy ạ?

Xin Hoa Nhi Gia chỉ rõ, nếu không, lúc đó tôi sợ tôi sẽ ngộ thương vị đại gia đó." Cái tên Ngô Thiên Chân ở đây thật sự không nổi bật, không rõ cũng là chuyện bình thường.

"Thằng khốn vừa bị anh em Ngũ gia của mày đánh đó." Giọng nói của Hoa Nhi Gia vang lên trong nháy mắt, trong giọng nói mang theo băng hàn.

Đao gia đột nhiên giật mình một cái, suýt nữa thì sợ tè ra quần.

"Hả?… Lại là hắn… cái thằng chết tiệt, lại dám không có mắt, lại dám gây chuyện với nhân vật như vậy cho lão tử.

Hoa Nhi Gia, ý của ngài tôi hiểu rồi, thằng khốn lão Ngũ đó tôi

nhất định sẽ xử lý thật tốt.” Đao gia tự nhiên là kẻ khôn khéo, bây giờ nhìn thấy sự thay đổi trên mặt Hoa Nhi Gia, Đao gia sao có thể không hiểu sự tức giận trong lòng Hoa Nhi Gia.

Thực ra bây giờ không cần Hoa Nhi Gia mở miệng, hắn cũng sẽ động thủ.

Dù sao gã khốn lão Ngũ kia lại dám phản bội vào thời khắc quan trọng đó, hung hăng đạp hắn một cước.

Với tính cách của Đao gia, sao có thể dễ dàng tha cho Ngũ gia được?

“Tôi không muốn cậu xử lý, tôi muốn hắn hoàn toàn biến mất, hiểu ý tôi không?” Hoa Nhi Gia lạnh giọng nói.

Chỉ nghe câu nói này, gã Đao gia có cảm giác da đầu tê dại, lập tức gật đầu, nói: “Được… ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm ngài hài lòng!” “Còn những người khác, tùy cậu xử lý.

Tôi cảnh cáo cậu lần cuối, không được làm hại Ngô Thiên Chân và Tú Tú.” Hoa Nhi Gia đối với hai người này vô cùng quan tâm.

Dù sao hai người đều là bạn thanh mai trúc mã, quan hệ cũng không tồi, đặc biệt là quan hệ với Hoắc Tú Tú, càng không cho phép người ngoài làm hại.

Hoa Nhi Gia trực tiếp ném cho Đao gia một tấm danh thiếp, sau đó lái xe rời đi.

Hiển nhiên Sở Long không thể ngờ, Giải Ngữ Hoa cuối cùng lại giở trò này.

Chương 397

Lúc này mấy người đã trở lại phòng riêng.

Bàn Tử nhìn Sở Long, nói: "Anh Long, chúng ta cứ dễ dàng tha cho gã đó như vậy sao?" Theo Bàn Tử thấy, Sở Long luôn sát phạt quyết đoán, lúc này sao có thể dễ dàng tha cho gã Đao gia đó được?

Đương nhiên, nếu để Đao gia biết lời này, e rằng Đao gia cũng phải chửi um lên.

Dễ dàng?

Mẹ nó tay lão tử bị chặt đứt rồi có được không!

Sở Long quay đầu nhìn sâu vào Bàn Tử một cái, rồi cười nói: "Nếu ở trong rừng sâu núi thẳm, hoặc ở nơi khác, loại người này giết thì cũng giết rồi.

Nhưng… nơi này dù sao cũng là Kinh đô, làm việc phải biết kiềm chế.

Huống chi, cả Giải gia và Hoắc gia của Lão Cửu Môn đều đã ra mặt, tôi tự nhiên không thể không nể mặt." Lúc Sở Long nói, anh bất giác nhìn Hoắc Tú Tú một cách sâu sắc.

Gần như ngay khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của Sở Long, Hoắc Tú Tú liền ngại ngùng cúi đầu.

"Anh Long... anh Long đều biết cả rồi sao?" Giọng Hoắc Tú Tú nhỏ như tiếng muỗi kêu, khuôn mặt lúc này đã đỏ bừng.

Bàn Tử và Lão Kim nhìn nhau, rõ ràng không hiểu ý của Hoắc Tú Tú lúc này.

"Hả?

Có chuyện gì vậy?" Lão Kim dò hỏi.

A Ninh lúc này không nhịn được mà "phụt" cười một tiếng, chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Long, cười nói: "Thật ra lúc nãy khi anh Long rút Thanh Hồng Kiếm ra, anh ấy thật sự đã nổi sát tâm, nhưng không phải sau đó đại tiểu thư nhà họ Hoắc của chúng ta xuất hiện sao?

Tiểu Tú bề ngoài tuy đang giúp tôi đối phó với tên Đao Gia kia, nhưng thực tế, Tiểu Tú đang tạo cơ hội cho Đao Gia sống sót, đúng không?" Trong lời nói của A Ninh, mắt cô bất giác hơi nheo lại, lộ ra một tia sắc sảo.

Tuy từ đầu đến cuối A Ninh không nói gì, nhưng sự tinh ý của cô đã nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú càng thêm lúng túng, gượng cười gật đầu, nói: "Chị A Ninh... cũng nhìn ra rồi à, xin lỗi anh Long, nhưng Đao Gia dù sao cũng có làm ăn với gia đình em, nếu em trơ mắt nhìn ông ta bị giết ngay trước mặt, lúc về em cũng không biết ăn nói thế nào, em..." Hoắc Tú Tú vội vàng giải thích, sợ rằng lúc này Sở Long sẽ hiểu lầm mình.

Nhưng Hoắc Tú Tú chưa nói xong, đã cảm thấy một bàn tay to dày ấm áp đặt lên đầu mình.

Khuôn mặt Hoắc Tú Tú trong nháy mắt đỏ đến mức có thể rỉ máu, tim cô lúc này đập nhanh gấp mấy lần, căng thẳng đến mức gần như quên cả cách hít thở.

Sở Long trực tiếp thi triển một chiêu "xoa đầu sát", bàn tay to dày ấm áp của anh nhẹ nhàng xoa mấy cái trên mái tóc cô, cười nói: "Yên tâm đi, nếu tôi thật sự để ý, lúc nãy đã không thả hắn đi rồi, nhưng chuyện như vậy không được có lần sau." Tuy lúc Sở Long nói, trong mắt anh luôn mang vẻ dịu dàng, nhưng Hoắc Tú Tú cảm nhận được một luồng uy áp tỏa ra từ người anh.

Hoắc Tú Tú lập tức gật đầu: “Vâng, em biết rồi ạ.” Chuyện đã giải quyết xong, cả nhóm lại bắt đầu ăn uống, cứ như thể cảnh tượng máu me bên ngoài lúc nãy chưa từng xảy ra.

Dù sao có Hoắc Tú Tú ở đây chống lưng, mọi người tin rằng sẽ không có kẻ nào không biết điều dám tiếp tục ra gây sự.

“Tôi nói này Ngô Thiên Chân, cậu cũng quá không trượng nghĩa rồi, Bàn Tử mời rượu thì cậu uống, tôi mời rượu thì cậu chuồn thẳng?

Vớ vẩn, cậu thấy chú Ba nhà cậu à?

Nếu chú Ba cậu thật sự ở đây, cậu gọi như thế, chú ấy sẽ không để ý đến cậu sao?” Lão Kim lúc này rõ ràng vô cùng bực bội, nhìn Ngô Thiên Chân với vẻ mặt oán trách.

Mặc cho Ngô Thiên Chân có nói hay đến đâu, nhưng trong mắt ông ta, lý do Ngô Thiên Chân bỏ chạy chỉ vì không muốn đấu rượu với mình.

Lão Kim vừa dứt lời, không ít người có mặt cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Ngô Thiên Chân, khiến cậu cảm thấy vô cùng khó xử, ngại ngùng gãi đầu, bất lực giải thích: “...

Ai da, nghe tôi giải thích đã, những gì tôi nói đều là thật, lúc nãy tôi thật sự đã nhìn thấy chú Ba, tôi rất quen thuộc với chú ấy, tuyệt đối không thể nhìn nhầm được.” Nghe Ngô Thiên Chân giờ còn “ngụy biện”, Lão Kim liền khoanh tay, bất mãn nói: “Được thôi, vậy chú Ba của cậu bây giờ đâu?

Người đâu rồi?” Ngô Thiên Chân không còn lời nào để nói, sự thật là cậu quả thực không tìm thấy tung tích của chú Ba.

Chương 398

“Tôi... tôi cũng không biết nữa, chú Ba hình như cố tình tránh mặt tôi, nhưng lúc nãy tôi tuyệt đối không nhìn nhầm.” Ngô Thiên Chân vẫn kiên trì.

Nhưng nói thật, chuyện trước đó Ngô Thiên Chân cũng cảm thấy có gì đó mờ ám.

Không biết tại sao, cậu luôn cảm giác chú Ba hiện tại đang làm một việc lớn bí mật nào đó, thậm chí chuyện này có thể liên quan đến mình, nên mới luôn lẩn trốn không xuất hiện.

Lão Kim bất mãn xua tay, nói: “Tôi không quan tâm, dù sao chú Ba cậu cũng không xuất hiện đúng không, vậy bây giờ chúng ta quay lại bàn, tôi cũng không bắt cậu phạt thêm một ly, cậu uống hết ly rượu này đi, tôi coi như không có chuyện gì xảy ra.” Lão Kim lại cầm một cái ly lớn, rót đầy rượu cho Ngô Thiên Chân.

“Tôi... tôi lúc nãy đã uống một ngụm lớn rồi, đáng lẽ chỉ còn một nửa thôi, sao bây giờ lại đầy ắp thế này?” Ngô Thiên Chân bất lực nhìn ly rượu đầy tràn trước mặt, ánh mắt lộ vẻ cạn lời.

Ngô Thiên Chân trong lòng chỉ biết câm nín, không phạt một ly, hành động này có khác gì phạt thêm một ly đâu?

Lão Kim hơi nheo mắt, lộ ra vẻ mặt của một con cáo già: “Ồ?

Cậu nói cậu đã uống rồi, ai có thể chứng minh chứ?

Hay là cậu lấy cái ly lúc nãy ra cho tôi xem đi?

Không lấy ra được đúng không?

Vậy thì phải uống!” Lão Kim vui vẻ cười lớn.

Đùa à!

Làm sao có thể dễ dàng tha cho Ngô Thiên Chân như vậy được.

Khuôn mặt Ngô Thiên Chân lập tức đỏ bừng, cái ly rượu lúc nãy vì vội vàng đã bị cậu làm rơi vỡ tan tành dưới đất, làm sao mà lấy ra được nữa.

Đúng lúc Ngô Thiên Chân đang phân vân không biết phải làm sao, thì giọng cười của Hoắc Tú Tú vang lên: "Hi hi, Tiểu Thiên Chân mau uống đi, đàn ông không được hèn, như vậy sẽ làm mất mặt Cửu Môn chúng ta đó.

Nếu tôi là đàn ông, tôi đã uống từ lâu rồi, làm gì có nhiều lời vô ích như vậy." Nghe Hoắc Tú Tú nói xong, Ngô Thiên Chân tức đến suýt hộc máu.

Đúng là đứng nói không đau lưng mà.

Ngô Thiên Chân hít sâu một hơi, biết rằng hôm nay không thể thoát được ly rượu này.

Không còn cách nào khác, cậu liền cầm ly rượu lên, một hơi nốc cạn.

Gần như ngay lúc rượu vào bụng, Ngô Thiên Chân cảm thấy ruột gan như thắt lại, vô cùng khó chịu.

"Khụ khụ!" Ngô Thiên Chân lập tức không nhịn được ho khan, lúc này cậu cảm giác như cả người đang bốc cháy.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên Chân tửu lượng khá lắm, vậy tôi tiếp..." Bàn Tử thấy cảnh này liền cười phá lên, chỉ là chữ "tục" chưa kịp nói xong, Ngô Thiên Chân đã trợn mắt, ngất xỉu vì say.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng Ngô Thiên Chân đã gục rồi, Bàn Tử và Lão Kim tự nhiên

cũng tạm thời tha cho cậu ta.

Tiếp theo, không khí trở nên hòa hợp hơn, bữa cơm mấy người ăn cũng khá vui vẻ.

Sau khi ăn uống no say, vốn dĩ Hoắc Tú Tú định đưa mọi người về, nhưng lúc này Bàn Tử lại muốn đưa Sở Long đến cửa hàng của mình xem thử.

Mấy người dù sao cũng rảnh rỗi, liền đi theo Bàn Tử đến cửa hàng của anh ta.

Đương nhiên, Ngô Thiên Chân vì đã hôn mê nên được người nhà họ Hoắc do Hoắc Tú Tú gọi đến đưa về nhà họ Hoắc trước.

Cửa hàng của Bàn Tử không lớn, nhưng đồ đạc bên trong lại rất đầy đủ, từ đồ cổ tranh chữ, ngọc thạch đồ gốm, cái gì cũng có.

Chương 399

Có lẽ cửa hàng đã lâu không mở cửa, vừa bước vào, Sở Long thậm chí còn ngửi thấy một mùi cũ kỹ của bụi bặm.

"Bàn Tử khá đấy, đồ đạc ở đây không ít nha." Lão Kim cười nói, đi xem chỗ này, sờ chỗ kia.

Lúc này, Lão Kim trực tiếp cầm lấy một miếng ngọc bội Quan Âm, cười nhìn Bàn Tử: "Tôi nói này Bàn Tử, món này bao nhiêu tiền?

Bán rẻ cho Lão Kim tôi đi, ông cũng biết đấy, dân làm nghề như chúng ta, ít nhiều cũng có chút mê tín, ai mà không cầu thần bái Phật chứ." Lão Kim cười ha hả, miếng ngọc bội Quan Âm trong tay ông ta ít nhất cũng có công điêu khắc rất tinh xảo.

Bàn Tử liếc nhìn miếng ngọc bội trong tay Lão Kim, cười nói: "Ông chắc chắn muốn mua chứ?

Ai da, Lão Kim à, thật ra với quan hệ thân thiết của hai chúng ta, tôi mà bán đồ cho ông thì không hay lắm đâu." Trong lời nói của Bàn Tử, anh ta không khỏi cười híp mắt lại, trong ánh mắt đó còn mang theo một tia sáng như của một con cáo già.

Chỉ cần nhìn cảnh này, Sở Long và những người khác đều hiểu rằng trong lòng Bàn Tử chắc chắn không có ý tốt.

Sở Long tò mò liếc nhìn miếng ngọc bội, trong mắt không khỏi lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Nếu là lúc bình thường, Lão Kim chắc chắn cũng có thể phát hiện ra sự "không ổn" của Bàn Tử lúc này, nhưng hiện tại ông ta thực sự rất thích miếng ngọc Quan Âm này, vì vậy ngay lúc nghe Bàn Tử nói, thậm chí không hề suy nghĩ, liền xua tay nói: "Bàn Tử, bạn bè là bạn

bè, kinh doanh là kinh doanh, anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng mà, đúng không, ra giá đi, đương nhiên, nếu có thể rẻ hơn một chút thì càng tốt." Nói xong, Lão Kim không khỏi gượng cười, mắt cũng hơi nheo lại.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng cảm động, đi đến trước mặt Lão Kim, vỗ vai ông ta một cách cảm động vô cùng, nói: "...

Lời ông nói thật sự khiến tôi vô cùng cảm động.

Thôi, Lão Kim, không nói nhiều nữa, nể tình quan hệ của chúng ta, tôi giảm giá cho ông 50%, năm mươi nghìn tệ, ông cầm ngọc bội đi, thế nào?" Lời vừa nói ra, Sở Long suýt nữa thì phì cười, lúc nhìn Bàn Tử, ánh mắt cũng trở nên có chút trêu tức.

Nhưng vì Sở Long đang đứng sau Lão Kim, Lão Kim tự nhiên không phát hiện ra sự thay đổi biểu cảm này của Sở Long.

Bàn Tử thấy rõ, nhưng anh ta lúc này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không vì biểu cảm của Sở Long mà có bất kỳ thay đổi nào.

Hoắc Tú Tú và A Ninh không khỏi nhíu mày, hai người nhìn Sở Long, rồi lại nhìn Bàn Tử, không hiểu giữa hai người có mờ ám gì.

Tuy họ cũng có nghiên cứu về đồ cổ ngọc khí, nhưng dù sao cũng không có ngũ quan mạnh mẽ như Sở Long, muốn phán đoán ngọc bội thì cần phải tự tay cầm lên quan sát một phen mới được.

"Năm mươi nghìn?" Lão Kim sững sờ, năm mươi nghìn tệ thì ông ta không phải là không có.

Thấy Lão Kim có chút do dự, Bàn Tử liền cười nói: "Lão Kim à, quan hệ chúng ta tốt như vậy, Bàn Tử tôi sao có thể lừa ông được.

Tôi nói cho ông biết nhé, năm mươi nghìn tệ mua không thiệt, năm mươi nghìn tệ mua không bị lừa, Bồ tát bằng ngọc này cũng có mắt nhìn tốt, có thể vừa mắt ông, ông mua nó với giá năm mươi nghìn, đó

tuyệt đối là một món hời lớn.” Bàn Tử trực tiếp thi triển tài ăn nói ba tấc lưỡi của mình, khiến Lão Kim quay cuồng.

“Vậy à?” Lão Kim bị Bàn Tử nói một hồi, trong lòng có chút đắc ý, dù sao cũng là người mới vào nghề trộm mộ, phương diện đồ cổ cũng chưa tiếp xúc nhiều, bây giờ chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra một món đồ cổ có giá trị không nhỏ, Lão Kim làm sao có lý do gì mà không vui.

“Bồ tát bằng ngọc này có lai lịch gì không?” Lão Kim tò mò hỏi.

Bàn Tử nghiêm túc gật đầu với Lão Kim, cười nói: “Còn phải nói sao, tôi nói cho ông nghe, Bồ tát bằng ngọc này hẳn là từ thời Đại Đường.

Ông phải biết, chỉ riêng niên đại đã tăng thêm không ít giá trị cho nó rồi.

Ông xem chất ngọc này, vô cùng láng mịn, sờ vào cảm giác rất tốt, màu sắc ngọc bội lại đẹp như vậy, chà, tuyệt đối là của gia đình quyền quý đeo.” “Niên đại này, cộng với chất ngọc của nó, nếu đặt trên thị trường, không có mấy trăm nghìn đừng hòng lấy được.” Bàn Tử càng nói càng kích động, sau khi nghe xong, Lão Kim cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ, miệng không ngừng nói “thật sao”.

Từ biểu cảm của ông ta có thể thấy, miếng ngọc bội này Lão Kim quyết mua rồi.

Bàn Tử liền cười gật đầu: “Tôi lừa ai cũng không thể lừa ông được, yên tâm đi, Bàn Tử tôi mua bán sòng phẳng, chắc chắn không lừa ông đâu.” Bàn Tử cười xua tay.

“À, không phải tôi mê tín, tôi nói cho ông nghe, ngọc bội có tuổi đời như thế này rất linh thiêng.

Chỉ cần mang đến chùa khai quang, sau này ma quỷ không dám đến

gần.

Ông cũng biết đấy, dân làm nghề như chúng ta chắc chắn phải tiếp xúc với những thứ đó, bỏ ra năm mươi nghìn tệ mua lấy sự bình an, quá đáng giá." "Mạng của ông, có đáng giá năm mươi nghìn tệ không?" Bàn Tử vừa nói, vừa lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, như thể lúc này anh ta đang rất lo lắng cho Lão Kim.

Lão Kim nghe Bàn Tử nói xong, lập tức cắn răng, gật đầu nói: "Vậy được rồi, món này tôi mua." Bàn Tử liền lấy điện thoại ra, rồi từ quầy lấy ra một máy POS: "Alipay?

WeChat hay quẹt thẻ?" "Alipay đi." Lão Kim vừa nói vừa lấy điện thoại ra, chuẩn bị quét mã.

Chương 400

Kết quả là lúc này Hoắc Tú Tú đột nhiên đi tới, hét lên một tiếng "Đợi đã" rồi giật lấy miếng ngọc bội từ tay Lão Kim.

Nói thật, sau một thời gian, cô cũng hiểu rất rõ về Bàn Tử.

Lão Kim là người trong cuộc nên mê muội, tự nhiên không nhận ra sự không ổn của Bàn Tử, nhưng Hoắc Tú Tú nhìn vào đã thấy nụ cười của Bàn Tử rất gian, luôn cảm giác Bàn Tử lúc này giống như một con cáo già.

"Em cũng có chút nghiên cứu về ngọc thạch đồ cổ, để em xem trước, ông đừng vội trả tiền." Nghe vậy, Lão Kim liền bỏ điện thoại xuống.

Còn Bàn Tử lúc này, không nhịn được mà gượng cười méo miệng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Sở Long cười đi đến trước mặt Bàn Tử, vỗ vai anh ta, nhẹ nhàng nói: "Xem ra cậu thật sự sắp phải xuất huyết lớn rồi đây." Lời vừa dứt, đã nghe thấy Hoắc Tú Tú không khỏi phát ra một tiếng cười khinh bỉ, trên mặt cô bé đầy vẻ coi thường.

"Bàn Tử, anh cũng quá không tử tế rồi?

Món này là hàng giả, chất liệu tuy không tệ, nhưng lại là sản phẩm hiện đại, nhiều nhất cũng chỉ mua được vài nghìn tệ thôi, quá gian thương." Hoắc Tú Tú trực tiếp trả lại miếng ngọc bội cho Lão Kim.

Có thể thấy rõ, ngay lúc nghe Hoắc Tú Tú nói, mặt Lão Kim co giật, "Thằng mập chết tiệt nhà mày, tên khốn gian thương này ngay cả người nhà cũng ra tay?

Xem tao có đánh chết mày không." Lão Kim trong lòng tức giận

khôn xiết, lúc nãy bị thằng mập này lừa quay mòng mòng, thậm chí bị lừa mà trong lòng còn cảm kích vô cùng, Lão Kim cảm thấy một trận xấu hổ và tức giận, giận đến mức xông thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử lúng túng né được cú đấm đầy tức giận của Lão Kim.

Dù trong lòng vô cùng xấu hổ, nhưng mặt anh ta dày, lúc này lại tỏ ra nghiêm túc nhìn Lão Kim, nói: "Lão Kim...

ông đừng ra tay vội, chúng ta đều là anh em, tôi sao có thể lừa ông được chứ?

Tôi làm vậy thật ra là vì muốn tốt cho ông thôi." Lão Kim tức đến sắp hộc máu, thằng khốn Bàn Tử này lừa mình xong, lại còn nói là vì muốn tốt cho mình?

"Vì muốn tốt cho tao mà lừa tao năm mươi nghìn tệ?

Mẹ nó nếu mày muốn hại tao thì sao?

Chẳng phải tao sẽ bị lừa đến khuynh gia bại sản à." Trong mắt Lão Kim đầy lửa giận, nếu không phải đang cố gắng kiềm chế, có lẽ bây giờ Lão Kim đã muốn xé xác Bàn Tử ra rồi.

Bàn Tử gượng cười một tiếng, nói: "Xem ông nói kìa, tôi là anh em của ông mà, sao có thể lừa ông được?

Nếu ông thật sự định trả tiền, tôi chắc chắn sẽ ngăn ông lại.

Dù sao ông cũng là người mới trong nghề, những cái bẫy trong nghề này ông còn không biết, cho nên à, tôi thật ra là muốn dạy cho ông một bài học, để ông biết, trong nghề này, lời của người khác không thể tin hoàn toàn được." "Nếu không thì sau này ông sẽ bị lừa thảm hơn đấy.

Trong nghề của chúng ta, cần phải có mắt nhìn.

Thấy chưa, lúc nãy ông đã ăn phải quả đắng vì không có mắt nhìn

rồi, đúng không?" Bàn Tử vừa nói, vừa treo đầy vẻ nghiêm túc trên mặt, trông như một giáo viên nghiêm túc đang giảng bài cho học sinh vậy.

"Còn nữa, tôi hỏi ông, nếu không có Bàn Tử tôi bây giờ cố ý lừa ông, sau này ông đi ra ngoài mua đồ, chắc chắn sẽ lơ là cảnh giác.

Bây giờ thì sao?

Ra ngoài chắc chắn sẽ cẩn thận hơn nhiều." "Ở Phan Gia Viên này, tôi nói cho ông nghe, với tâm thái của người mới như ông mà đến những nơi khác, đi một vòng là có thể bị lừa đến cái quần lót cũng không còn." Bàn Tử nói xong, không khỏi tỏ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu, trên mặt đầy vẻ đau lòng.

Lão Kim bây giờ thật sự bị Bàn Tử lừa đến quay mòng mòng, sau khi nghe Bàn Tử nói xong, trên mặt Lão Kim cũng lộ vẻ do dự, còn sự phẫn nộ ban đầu đã hoàn toàn tan biến.

"...

Cậu nói thật chứ?" Lão Kim nhíu mày nhìn Bàn Tử, người sau lập tức vỗ ngực, ra vẻ chính nghĩa nói: "Đương nhiên là thật rồi, Bàn Tử tôi lừa ai cũng không lừa ông.

Này, ngọc Quan Âm này mới là Bàn Tử tôi chuẩn bị cho ông." Nói rồi, Bàn Tử từ một ngăn kéo bên cạnh lấy ra một miếng ngọc bội trong suốt.

"Món này tặng ông, không cần khách sáo, giữa anh em chúng ta, không cần nói chuyện tiền bạc." Bàn Tử bề ngoài tuy tỏ ra hào phóng, nhưng trong lòng anh ta đang rỉ máu.

Nói thật, nếu không phải lúc nãy Sở Long lặng lẽ nói vào tai anh ta câu đó, Bàn Tử sẽ không hào phóng như vậy.

Chương 401

Lão Kim tò mò cầm lấy miếng ngọc bội, phát hiện khi cầm trong tay, lại có một luồng hơi ấm truyền ra.

Nhưng vì đã có bài học trước đó, Lão Kim lúc này vội vàng đưa ngọc bội cho Hoắc Tú Tú, nhờ cô xem thử ngọc bội này có thật không.

Hoắc Tú Tú xem xét kỹ lưỡng một hồi: "Không sai, ngọc bội này là đồ vật thời Đại Đường, không có mấy trăm nghìn thật sự không mua được." Hoắc Tú Tú nói, dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn Bàn Tử, không ngờ lúc này Bàn Tử lại hào phóng như vậy.

Lão Kim nghe vậy, lập tức cười đút miếng ngọc bội vào lòng.

Gã này cười gian nhìn Bàn Tử, nói: "Miễn phí tặng tôi à?

Ai da, tôi ngại quá." Miệng tuy nói vậy, nhưng Lão Kim bây giờ lại chẳng hề "ngại ngùng", sau khi đút vào lòng, hoàn toàn không có ý định lấy ra.

Sở Long cười nhìn Bàn Tử đang tỏ vẻ ấm ức, sau đó nhẹ nhàng bấm vào điện thoại của mình.

Lúc này, một thông báo chuyển khoản qua Alipay hiện lên.

Sở Long trực tiếp chuyển tiền ngọc bội cho Bàn Tử.

Giống như trước đó Sở Long sẽ không để Lão Kim chịu thiệt, Sở Long sao có thể thật sự để Bàn Tử chịu thiệt chứ?

"Anh Long..." Sở Long đã chuyển tiền, Bàn Tử sao dám nhận?

Chỉ là Bàn Tử chưa nói xong, Sở Long đã cười vỗ vai anh ta, ra hiệu Bàn Tử không cần nói tiếp.

Nói thật, nhìn bộ dạng của Sở Long bây giờ, trong lòng Bàn Tử vô cùng cảm động.

Bên Bàn Tử cũng không có gì vui, mấy người chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest thò đầu vào, trông như đang giấu một báu vật.

"Xin hỏi, ở đây có thu mua đồ không?" Người đàn ông này có chút căng thẳng nói.

Bàn Tử mở cửa hàng ở đây, người như vậy anh ta đã gặp quá nhiều rồi, trực tiếp gật đầu, nói: "Ừm, nhưng cũng phải xem đồ đã, lấy ra xem thử đi." Vì có khách đến, Sở Long tự nhiên không tiện làm phiền Bàn Tử, mấy người liền tò mò ngồi sang một bên, chuẩn bị xem Bàn Tử lừa bịp người đàn ông trước mặt như thế nào, đặc biệt là Lão Kim, càng muốn xem trong nghề này rốt cuộc "đen tối" đến mức nào.

Người đàn ông căng thẳng lấy từ trong lòng ra một cái túi vải nhỏ, từ trong túi lấy ra một món đồ đồng, trông giống như một cái ly rượu.

"Ông chủ, món này có thu không?" Người đàn ông trung niên tỏ vẻ căng thẳng, cẩn thận đặt cái ly rượu bằng đồng lên bàn.

Bàn Tử tò mò cầm cái ly lên xem xét kỹ lưỡng.

Cái ly này tuy được bảo quản hoàn chỉnh, nhưng nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện trên thân ly dường như có một số chỗ bị hư hại.

Rõ ràng người đàn ông trung niên có chút căng thẳng, đặc biệt là khi thấy Bàn Tử vừa quan sát cái ly, vừa bất lực lắc đầu, người đàn ông trung niên không nhịn được nói: "Ông chủ, ông phải xem kỹ vào, tuyệt đối là hàng thật, món này tuyệt đối rất hiếm có." Thực ra lúc Bàn Tử quan sát cái ly này, Sở Long cũng tò mò ghé qua, không ngừng đánh giá cái ly.

Với ngũ quan mạnh mẽ và thị lực vượt trội của mình, anh hoàn

toàn không cần dùng kính lúp quan sát liên tục như Bàn Tử.

Sau khi tập trung thị lực, những đường vân trên cái ly cũng hiện rõ trong mắt anh.

Sở Long hứng thú đánh giá cái ly, sau đó lại nhìn Bàn Tử, cũng tò mò không biết lúc này Bàn Tử sẽ thẩm định cái ly này như thế nào.

Bàn Tử tạm thời không đưa ra kết luận, hỏi: "Món đồ của ông định bán bao nhiêu tiền?" Người đàn ông trung niên nghe vậy, lập tức giơ ra ba ngón tay, nói: "Ba trăm nghìn." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức cười khẩy, trong mắt đầy vẻ chế giễu.

Xem qua một lượt, Bàn Tử đặt cái ly lên bàn trà, với vẻ mặt thờ ơ, nói: "Tước bôi tôi đã thấy nhiều rồi, nhưng cái của ông?

Hàng thật?

Ha ha, tôi nói với ông thế này nhé, món đồ của ông nhiều nhất cũng chỉ là hàng lỗi thôi." Một câu "hàng lỗi" hoàn toàn khiến người đàn ông trung niên không vui, ông ta nhíu mày, trên mặt đầy vẻ tức giận: "Tôi nói này, ông rốt cuộc có biết xem hàng không vậy?

Đồ của tôi mà là hàng lỗi?

Tôi thấy mắt ông mới là hàng lỗi đấy." Người đàn ông một tay chộp lấy cái ly đồng, trông như đang ôm vợ mình vậy, vẻ không nỡ đó khiến Bàn Tử cũng có chút cạn lời.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức chế giễu cười khẩy một tiếng, xua tay, nói: "Mắt của tôi?

Chương 402

Hàng lỗi?

Ha ha, ông cũng không đi hỏi thăm ở Phan Gia Viên xem, tôi, Vương Bàn Tử, hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, hàng tốt hàng dỏm tôi đã thấy nhiều rồi, khi nào Vương Bàn Tử tôi nhìn nhầm?" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa vỗ tay xuống bàn, khí thế lập tức tỏa ra.

Đừng nói, khí thế của Bàn Tử lúc này thật sự đã áp đảo người đàn ông trung niên, ông ta do dự, nhìn Bàn Tử nói: "Ông xem xét lại đi?

Ba trăm nghìn là giá thấp nhất tôi có thể chấp nhận rồi, nếu không phải hôm nay tôi cần tiền gấp, ông căn bản không có cơ hội này đâu." Bàn Tử cười vắt chéo chân, miệng cười khẩy một tiếng, lắc cái đầu mập của mình, nói: "Không có gì để xem xét cả, tôi cũng không trả giá, thấp hơn ba trăm nghìn chắc chắn ông cũng không chấp nhận, cho nên, vị tiên sinh này, mời ông đi cho." Bàn Tử xua tay, trực tiếp tiễn khách.

Vốn dĩ Sở Long nghĩ rằng bộ dạng lúc nãy của Bàn Tử chỉ là để ép giá, nhưng khi nghe câu cuối cùng, Sở Long không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ, thì ra Bàn Tử không có ý định ép giá, mà thật sự không vừa mắt món đồ này.

"...

Hừ!" Người đàn ông lập tức hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy ra cái túi đen, chuẩn bị cất cái tước bôi vào lại.

"Không biết hàng!" Người đàn ông tức giận đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bàn Tử thậm chí không thèm nhìn thẳng người đàn ông, nói:

“Được rồi, đi thong thả nhé.” Thấy người đàn ông sắp bước ra khỏi cửa, Sở Long cuối cùng cũng không nhịn được, gọi lớn: “Vị tiên sinh này xin đợi đã, tước bôi ba trăm nghìn đúng không?

Bán cho tôi thì sao?” Sở Long cười nhìn người đàn ông trung niên, người sau khi nghe Sở Long nói, không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn Sở Long một cái, lúc này trên cái đầu hói “địa trung hải” của người đàn ông trung niên, gợn sóng lăn tăn.

“Cậu muốn mua?

Cậu còn chưa xem, đã muốn mua ngay?

Không sợ tôi lừa cậu à?

Này, không phải Bàn Tử nói đồ của tôi là hàng lỗi sao?” Vừa nói, người đàn ông trung niên vừa trừng mắt với Bàn Tử một cái, rõ ràng ngay cả lúc này, người đàn ông trung niên vẫn còn canh cánh trong lòng câu “hàng lỗi” của Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này cũng quay sang nhìn Sở Long, trong mắt anh ta, cái gọi là tước bôi này quả thực là hàng lỗi, không đáng bao nhiêu tiền, nên mới để người đàn ông trung niên rời đi.

Sở Long đã nhận anh là anh em, anh sao có thể trơ mắt nhìn anh Long nhảy vào hố lửa được?

“Anh Long muốn tước bôi à?

Tôi nói cho anh nghe, nếu anh muốn tước bôi, tôi có thể mua cho anh, tôi nhớ trong cửa hàng của tôi hình như cũng có ít hàng tồn kho, nhưng món này thì tuyệt đối không được mua, cái tước bôi của gã này là hàng lỗi.” Nói rồi, Bàn Tử hung hăng trừng mắt với người đàn ông trung niên, nói: “Nói khó nghe một chút, món này là rác rưởi, thu vào là chịu thiệt.” Người đàn ông trung niên sau khi nghe Bàn Tử nói, trong lòng lập tức lửa giận bùng cháy, không nói gì thì thôi, Bàn Tử

lại còn ác miệng như vậy, chê đồ của ông ta là hàng lỗi đã đành, lại còn nói là rác rưởi? ...

Rõ ràng là tìm chuyện mà.

"..." Người đàn ông trung niên tức đến mức gần như muốn động thủ, nhưng Sở Long lúc này vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, đứng chắn trước mặt người đàn ông.

"Vị này, xin lỗi nhé, bạn tôi đôi khi nói chuyện hơi thẳng, chính chúng tôi đôi khi cũng không ưa nổi.

Tước bôi nếu thật sự muốn bán, ba trăm nghìn tôi lấy, tôi nói thật đấy." Trên mặt Sở Long không khỏi lộ ra vẻ chân thành.

Lần này, đừng nói là người đàn ông trung niên, ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng nhíu mày.

A Ninh và những người khác dù sao cũng chưa tiếp xúc với tước bôi, tự nhiên cũng không biết tốt xấu, nhưng Bàn Tử đã tự tay sờ qua, tước bôi trông như thế nào, món đồ này anh ta quá rõ rồi.

Chỉ là, Sở Long tại sao lại thích bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua một món hàng lỗi, anh ta không cho rằng đầu óc Sở Long có vấn đề, hơn nữa, khả năng giám định đồ cổ của Sở Long rất mạnh.

Như vậy...

Bàn Tử trong lòng thầm đoán một tiếng: "Chết tiệt, chẳng lẽ Bàn gia lần này thật sự nhìn nhầm rồi?" Bàn Tử lúc này tiếp tục quan sát cái tước bôi đó, nhưng đáng tiếc, đối phương đã cất đi hoàn toàn.

Người đàn ông trung niên đánh giá Sở Long một lượt, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

"Bạn cậu đã nói như vậy rồi, cậu còn muốn mua?" Người đàn ông rất nghi ngờ, trong mắt ông ta, Sở Long chắc chắn có âm mưu gì đó.

Sở Long cười lắc đầu, nói: “Tôi cảm thấy tước bôi này có duyên với tôi, lúc ông lấy ra, tôi cảm thấy rất quen thuộc, như thể kiếp trước tôi đã từng dùng nó, cho nên...” “Con người tôi ấy mà, tiêu tiền tùy tâm trạng, chỉ cần tôi thích, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, nhưng nếu tôi không thích, món đồ đó dù có giá trị liên thành, tôi cũng không thèm liếc mắt một cái.” Sở Long nói xong, không khỏi cười ha hả, tay ra vẻ hào phóng xua đi.

Chương 403

Nhưng hành động này trong mắt mọi người, trông như một phú nhị đại không biết tiết chế, một kẻ phá gia chi tử.

Bàn Tử và những người khác thấy cảnh này, trong lòng càng thêm bối rối, đặc biệt là Bàn Tử, bây giờ anh ta càng nghi ngờ phán đoán trước đó của mình.

Nhưng hành động này của Sở Long lại khiến người đàn ông tin lời anh.

Dù sao một phú nhị đại phá gia chi tử, làm ra chuyện như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Sở Long cười tiếp tục nói: "Mà thôi, ông xem, ở Phan Gia Viên này đâu đâu cũng là những người tinh ranh như Bàn Tử, tôi nghĩ, món đồ này muốn bán được ba trăm nghìn chắc là khó đấy." Bị Sở Long nói như vậy, sắc mặt của người đàn ông trung niên cũng có vẻ hơi khó coi, nhưng điểm này ông ta cũng không thể không thừa nhận.

"Vậy... vậy..." Thấy vẻ mặt của người đàn ông có chút dao động, Sở Long không khỏi "ha ha" cười một tiếng, tiếp tục thêm dầu vào lửa.

"Thay vì lãng phí nhiều thời gian đi tìm người, mà chưa chắc đã bán được, tôi nghĩ, không bằng bán cho tôi.

Nếu ông đồng ý, ba trăm nghìn tôi chuyển qua Alipay cho ông ngay lập tức.

Đương nhiên, lời tôi cũng đã nói đến đây rồi, nếu ông không muốn, vậy thì đi đi." Sở Long nói xong, cười đi đến bên cạnh A Ninh, "ha ha" cười lớn ôm A Ninh vào lòng.

A Ninh bất lực liếc nhìn Sở Long một cái, rõ ràng lúc này A Ninh cũng biết, anh Long đang muốn cô phối hợp diễn một vở kịch, dù sao bên cạnh một kẻ phá gia chi tử sao có thể thiếu một mỹ nữ đi cùng chứ.

Nhưng A Ninh cũng là một người thông minh, biết được ý đồ của Sở Long, liền đưa tay ôm lấy eo anh, cả người dán sát vào, nũng nịu nói: "Thiếu gia, anh đúng là đàn ông đích thực, giàu quá đi, vậy chiếc xe em muốn, khi nào anh mua cho em đây ạ." "Cũng không đắt đâu, chỉ có một triệu thôi." Bộ dạng nũng nịu của A Ninh lọt vào mắt mọi người, trực tiếp khiến Bàn Tử và những người khác nổi da gà.

Còn Lão Kim và Hoắc Tú Tú lúc này suýt nữa trừng rớt cả tròng mắt, hình tượng của A Ninh trong lòng họ đã hoàn toàn sụp đổ.

Giọng nói nũng nịu đó càng khiến Lão Kim nghe mà có cảm giác da đầu tê dại.

Bàn Tử lúc này không nhịn được mà bất lực xoa đầu, bây giờ anh ta cảm thấy thái dương đang đau nhói.

"Đúng là bá khí thật, chỉ có một triệu thôi?

Chỉ?

Thôi?

Mẹ nó, thế giới của người có tiền, Bàn Tử tôi thật sự không hiểu nổi." Bàn Tử thầm lẩm bẩm trong lòng, lúc này trừ khi mắt mù, nếu không thì sao có thể không nhìn ra, thật ra Sở Long và A Ninh đang diễn kịch?

Nói thật, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Sở Long lúc này khi nghe A Ninh nói, cũng có chút ngẩn người.

Nhưng về mặt diễn xuất, Sở Long rõ ràng cũng là tồn tại cấp ảnh đế, sau một thoáng ngẩn người, anh đã phản ứng lại, lập tức cười lớn

một tiếng.

“Ha ha ha, xe một triệu thì có ích gì chứ?

Thế này đi, tôi cho cô năm triệu, tùy tiện đi mua một chiếc Land Rover là được rồi.

Nhớ kỹ, không được tiết kiệm tiền cho tôi, tiền không đủ thì cứ nói với tôi, ha ha ha!” Sở Long cười lớn, tiếng cười nghe có vẻ vô cùng ngông cuồng.

Nếu là người không quen biết Sở Long, có lẽ ngay lúc nghe câu này, đều sẽ có một cảm giác không nhịn được muốn đánh cho gã này một trận.

Lúc này người đàn ông trung niên trong lòng cũng có cảm giác như vậy.

“Hừ, đúng là ra vẻ, không phải là tiêu tiền của bố mẹ sao?

Có gì ghê gớm?” Người đàn ông trung niên thầm nghĩ, nhưng tuy trong lòng rất khinh thường Sở Long, nhưng bề ngoài lại không hề biểu hiện ra.

Ngược lại lúc này có chút vui vẻ: “Ha ha, không ngờ, vị tiểu huynh đệ này tuổi còn nhỏ mà đã giàu có như vậy.” Rõ ràng lúc này ông ta cũng đã hoàn toàn tin vào thân phận “phú nhị đại”, “phá gia chi tử” của Sở Long.

Nghe người đàn ông trung niên nói xong, Sở Long liền cười lớn xua tay, vẻ mặt tỏ ra không quan tâm.

“Nếu tiểu huynh đệ đã ra vẻ...

Chương 404

khụ khụ, đã có duyên với tước bôi của tôi như vậy, vậy tôi tự nhiên không tiện phá hỏng một phần duyên phận này.

Được rồi, vậy tước bôi này tôi bán cho tiểu huynh đệ." Một tay giao tiền, một tay giao hàng, sau khi Sở Long chuyển khoản thành công, người đàn ông trung niên vui vẻ rời đi.

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, cửa hàng nhỏ của Bàn Tử lập tức chìm vào một khoảng lặng, nhưng ngay sau đó mọi người đều phấn khích cười lớn, tiếng cười không ngớt, vang vọng khắp căn phòng.

"Ối mẹ ơi, không chịu nổi nữa rồi, Bàn Tử tôi đau bụng quá, cười chết tôi rồi, anh Long, anh... anh diễn vở kịch nào vậy?" Bàn Tử ôm bụng cười lớn.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng che miệng, ra vẻ "cười không hở răng", cười nói: "Đúng vậy, năm triệu mua một chiếc Land Rover?

Ha ha ha, Land Rover làm gì có giá đó?

Không được tiết kiệm tiền?

Anh Long, từ khi nào anh lại thích nói đùa như vậy." Ngược lại, Lão Kim lúc này trên mặt đầy vẻ kính phục, giơ ngón tay cái lên với Sở Long, nói: "Chủ nhân không hổ là chủ nhân, ngay cả phong cách ra vẻ cũng không phải người thường có thể so sánh được." Ngay cả Kinh Hồng lạnh lùng như băng sương lúc này cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Tuy được Lão Kim nịnh nọt, nhưng Sở Long trong lòng có chút cạn lời, mẹ nó ra vẻ thôi mà, cần phong cách gì chứ?

Cười cũng đã cười xong, mọi người mới tò mò vây quanh, khó hiểu nhìn Sở Long, hỏi: "Anh Long, cái tước bôi đó chẳng lẽ có giá trị?

Anh cho tôi xem được không?

Theo lý mà nói, Bàn Tử tôi không thể nhìn nhầm được mới đúng." Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ tò mò, lại nhận lấy tước bôi từ chỗ Sở Long, xem xét kỹ lưỡng từ trong ra ngoài.

Cuối cùng, anh ta rút ra một kết luận!

"Mẹ nó, đúng là hàng lỗi mà." Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, đối với kết luận này, Bàn Tử bây giờ tin chắc không nghi ngờ.

"Ba trăm nghìn mua một món đồ như vậy, anh Long, nếu không phải tôi quen biết anh, tôi còn tưởng anh thật sự là một kẻ phá gia chi tử đấy.

Nhưng Bàn Tử tôi không hiểu, mục đích anh làm vậy là gì?" Bàn Tử nhíu mày, hai hàng lông mày nhỏ của anh ta gần như sắp dính vào nhau.

Sở Long tạm thời không giải thích, cười đưa tước bôi vào tay A Ninh, nhìn ba cô gái, nói: "Các cô xem thử món đồ này, giá trị bao nhiêu?" Lúc trước, họ bị Sở Long làm cho vô cùng tò mò, vì vậy lúc này sau khi nhận lấy tước bôi, họ bắt đầu xem xét kỹ lưỡng từ trong ra ngoài, bộ dạng đó giống hệt như Bàn Tử.

Chỉ đáng tiếc, sau khi xem một hồi, trên mặt ba người không khỏi treo đầy vẻ bất lực, rõ ràng họ không nhìn ra được điều gì từ cái gọi là tước bôi này.

"Tôi không hiểu rõ về loại đồ đồng này, nhưng tôi thấy niên đại của món đồ này không giống đồ giả, hẳn là đồ vật thời Thương Chu."

A Ninh nhíu mày nói một câu như vậy, ngoài ra, không thể đưa ra bất kỳ kết luận nào.

Sở Long nhìn Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng, kết quả hai người chỉ cười gượng.

Hai người họ cũng không hiểu về đồ đồng, những gì họ biết thậm chí còn ít hơn A Ninh, vì vậy lúc này cũng chỉ cười ngại ngùng, không nói gì để tránh bị xấu hổ.

Sở Long cười lắc đầu, đặt cái tước bôi lên bàn trà: "Mọi người đều nhìn nhầm rồi, thực ra món đồ này tuyệt đối là một báu vật." Báu vật?

Tuy Bàn Tử sau khi thấy hành động này của Sở Long, trong lòng cũng đã có suy nghĩ như vậy, nhưng khi thật sự nghe Sở Long nói, mọi người trong lòng càng thêm tò mò, không biết cái gọi là "báu vật" này, rốt cuộc quý giá đến mức nào.

"Không phải là hàng lỗi sao?

Anh Long xem chỗ này, đều có dấu vết hư hại mà." Rõ ràng Bàn Tử có chút không cam tâm, trong mắt anh ta, phán đoán của mình sao có thể sai được?

Sở Long lắc đầu, với vẻ mặt đầy thâm ý nói: "Cũng không hẳn đâu, nếu các cậu đều không rõ, vậy tôi phân tích cho các cậu nghe." Sở Long bây giờ vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng điều khiến Sở Long có chút cạn lời là, sau khi nghe anh nói, Bàn Tử lại bắt đầu đùa giỡn, cười nói: "Ha ha ha, lớp học của bố Hướng Dương nhỏ khai giảng rồi." "Ối!" Bàn Tử vừa dứt lời, không nhịn được kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy Sở Long lúc này trực tiếp giơ tay lên đầu anh ta đánh một cái thật mạnh.

Bàn Tử đau quá vội xoa mấy cái vào cái đầu đau của mình, gượng cười nhìn Sở Long.

"Thực ra đây là một cái tước bôi thời Thương được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh." Sở Long vừa nói vừa cầm cái tước bôi lên, chỉ vào phần trên của nó, nói: "Đáy phẳng, bụng thẳng, chỉ là thời gian hơi muộn một chút, nếu tôi không nhìn nhầm, món đồ này hẳn là tác phẩm thời trung hậu kỳ nhà Thương." Sở Long phân tích rành mạch, lúc này sau khi nghe Sở Long nói, mấy người có mặt đều có cảm giác mơ hồ, đặc biệt là Bàn Tử, lúc này càng vô cùng khó hiểu nhìn Sở Long.

"Đợi đã, đợi đã, anh Long, anh phân tích ra được như thế nào?

Chương 405

Món đồ này nếu tôi nhớ không lầm, anh cũng chỉ lúc đi loanh quanh bên cạnh Bàn Tử tôi xem mấy cái thôi mà?" Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, nhìn Sở Long, đặc biệt là khi thấy Sở Long lúc này lại gật đầu với vẻ mặt rất nghiêm túc, Bàn Tử càng có chút gãi đầu gãi tai.

"Nếu chỉ tùy tiện xem mấy cái, làm sao có thể phân tích thời gian chính xác như vậy được?

Tôi còn phải nhờ đến một số công cụ mới có thể miễn cưỡng phán đoán ra thời gian." Bàn Tử tỏ vẻ bối rối.

Nguyên nhân chính là, thời gian Sở Long phân tích ra gần như không có chênh lệch bao nhiêu so với kết quả anh ta dùng dụng cụ quan sát kỹ lưỡng.

Điều này khiến Bàn Tử có chút lúng túng, cùng là một đôi mắt, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Sở Long cười chỉ vào mắt mình: "Mắt của người và người, thực ra không giống nhau.

Ngũ quan của tôi tương đối mạnh, đặc biệt là mắt, càng không phải người thường có thể so sánh được.

Cho nên chỉ cần tôi tập trung thị lực để quan sát, thậm chí còn có thể quan sát kỹ lưỡng hơn so với dùng một số dụng cụ." Sở Long vừa dứt lời, Bàn Tử và những người khác lập tức kinh ngạc nhìn nhau, rõ ràng không ngờ một đôi mắt của Sở Long lại lợi hại đến vậy.

"Bàn Tử, mắt của người và người không giống nhau, ông tưởng mắt của ai cũng giống mắt của ông à?

Ngoài nhỏ ra, chỉ còn lại sự háo sắc." Lão Kim bây giờ chớp lấy

cơ hội chế giễu Bàn Tử.

Bàn Tử bị Lão Kim nói đến không còn lời nào để đáp, chỉ có thể gượng cười giơ ngón tay cái lên với Sở Long: "Anh Long không hổ là anh Long, giỏi, giỏi thật!" Sở Long cạn lời liếc nhìn Bàn Tử và Lão Kim, sau đó mới tiếp tục nói: "Các cậu xem hoa văn ở phần bụng, nếu tôi nhớ không lầm, món đồ này hẳn là có chút tương tự với tước đồng văn mặt thú được khai quật tại quán trọ huyện Phì Tây, An Huy vào năm 1965." Tuy Bàn Tử, A Ninh đều làm trong nghề trộm mộ, đối với đồ cổ các loại cũng có chút mắt nhìn, nhưng dù sao cũng không phải là nhà khảo cổ học, cũng không phải học giả, nghiên cứu cũng chỉ đối với một số tài liệu có ích mà thôi.

Đối với đồ vật được khai quật ở đâu, nếu không có sự cần thiết, rõ ràng họ sẽ không đi nhớ, còn Lão Kim, một kẻ ngoại đạo thì càng không thể biết.

Vì vậy lúc này Bàn Tử hoàn toàn nghe như vịt nghe sấm, có chút cảm giác không hiểu gì, lúc này cũng chỉ có thể lúng túng gật đầu ứng phó.

Bàn Tử lúc này lại có chút nhớ Ngô Thiên Chân, tin rằng lúc này nếu có Ngô Thiên Chân ở đây, nhất định có thể cùng Sở Long "tán gẫu" được, dù sao Ngô Thiên Chân thật sự có chút giống một ông già ham học, thích nghiên cứu những thứ này.

Đương nhiên, tuy nghe không hiểu, nhưng cũng không cản trở Lão Kim châm chọc Bàn Tử.

Lúc này Lão Kim mắt hơi nheo lại, lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Chậc chậc, Bàn Tử, nghe chủ nhân phân tích kìa, lão làng ở Phan Gia Viên cơ đấy, tôi thấy à, mắt nhìn của ông cũng chẳng khác gì một con gà mờ, lúc nãy còn dám chế giễu tôi?

Tôi thấy à, ông nên học hỏi người ta cho tốt đi, dù sao ông còn có khả năng bị người ta lừa hơn đấy." Rõ ràng Lão Kim bây giờ vẫn còn rất tức giận vì lúc nãy Bàn Tử dám lừa mình, lại còn mỹ danh là "dạy dỗ", vì vậy lúc này đã có cơ hội chế giễu Bàn Tử, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Bị Lão Kim nói như vậy, sắc mặt của Bàn Tử cũng có vẻ hơi lúng túng.

Lúc này anh ta muốn phản bác một câu, chỉ là xem tình thế của Sở Long, nếu dám phản bác, vậy rất có thể cái đầu sẽ bị Sở Long vả mặt.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ béo của Bàn Tử trở nên có chút ấm ức.

Nhìn mấy người vẻ mặt mông lung, Sở Long không khỏi cười lắc đầu, tiếp tục nói: "Chỉ là..." Nhưng trong lời nói, trên mặt Sở Long lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Vào thời khắc mấu chốt, Sở Long lại bắt đầu úp mở, khiến Bàn Tử có cảm giác hụt hẫng.

Bàn Tử lúc này gãi gãi sau gáy, sốt ruột hỏi: "Chỉ là cái gì ạ?

Anh Long, anh đừng úp mở nữa, Bàn Tử tôi sốt ruột chết đi được." Con người là vậy, dù không hiểu rõ về một thứ gì đó, nhưng khi người nói bắt đầu úp mở, lòng hiếu kỳ của con người cũng sẽ bị giày vò đến chết.

Sở Long cười liếc nhìn Bàn Tử, mới nói: "Chỉ là trên tước bôi này không có trụ của tước đồng văn mặt thú." Sở Long nói xong, không khỏi cười nhún vai.

Bàn Tử lúc này lập tức hăng hái lên, cười chỉ vào cái ly, nói: "Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà, đây là hàng lỗi.

Tôi cũng biết đây là tước bôi thời Thương, nhưng nhìn nó bị hỏng,

theo cách nói trong nghề của tôi thì là hàng lỗi.” “Cho nên, Bàn Tử tôi không hề nhìn nhầm.

Lão Kim, ông thấy chưa?

Bàn Tử tôi sao có thể nhìn nhầm được, ngay cả anh Long cũng nói như vậy rồi.” Bàn Tử nói xong, lập tức dùng ánh mắt đầy kiêu ngạo trừng Lão Kim một cái.

Bàn Tử trong lòng vô cùng vui sướng, cuối cùng cũng có thể gỡ lại được một bàn.

Chương 406

Nếu không, từ nay về sau sẽ bị Lão Kim, con gà mờ đó, cười cho thối mũi.

Chỉ đáng tiếc... vả mặt đến rất nhanh!

Bàn Tử còn chưa kịp đắc ý được bao lâu, kết quả đã nghe Sở Long nói một câu: "Cũng không hẳn!" Lời vừa nói ra, Bàn Tử suýt nữa bị một câu của Sở Long làm cho tức hộc máu.

Trong mắt Bàn Tử đầy vẻ oán trách, như một người vợ bị bỏ rơi, nhìn Sở Long đến mức anh cũng cảm thấy nổi da gà.

"Làm gì nhìn tôi như vậy?" Sở Long cạn lời nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử oán trách nhìn Sở Long, nói: "Anh Long à, anh nói chuyện có thể đừng ngắt quãng như vậy không, làm Bàn Tử tôi phản ứng không kịp, vả mặt đột ngột quá, anh làm vậy, sao Bàn Tử tôi ra vẻ được!" Bộ dạng ấp úng của Bàn Tử, trông giống hệt như một cô vợ nhỏ oán giận.

Sở Long nghe vậy, lập tức không nhịn được mà "phụt" cười thành tiếng, gượng cười nói: "Được rồi, vậy tôi... lần sau sẽ chú ý hơn.

Thôi, tôi tiếp tục nói về món đồ này nhé.

Ở đây, nếu thật sự là hàng lỗi, trên tước bôi chắc chắn sẽ có vết gãy." Sở Long vừa nói vừa đưa cái tước bôi cho Bàn Tử, bảo anh ta quan sát kỹ.

"Cậu xem kỹ đi, những thứ đó đều không có, cho nên chứng tỏ đây là một món đồ hoàn chỉnh." Sở Long nói xong, cười vỗ vai Bàn Tử, với vẻ mặt đầy thâm ý nói: "Cho nên Bàn Tử à, sau này khi cầm đồ vật, nhất định phải quan sát kỹ, phải suy nghĩ cẩn thận." Nhìn bộ

dạng của Sở Long bây giờ, Bàn Tử không nhịn được mà méo miệng gượng cười, lúc này thật sự có chút không còn lời nào để nói.

Lão Kim chế giễu liếc nhìn Bàn Tử, nhưng lúc này lại không có nhiều hứng thú để ý đến anh ta nữa, trừng lớn mắt nhìn Sở Long, tò mò hỏi: "Chủ nhân, vậy cái tước bôi này rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền?" Thực ra câu hỏi này cũng là điều mà tất cả mọi người có mặt đều muốn biết.

Sau khi nghe câu hỏi đó, ngay cả đôi mắt nhỏ của Bàn Tử cũng sáng lên.

Sở Long cười chỉ vào cái tước bôi, nói: "Tôi nói cho các cậu nghe, lần này chúng ta nhặt được bảo vật rồi.

Ha ha, tôi nghe đồn, Phan Gia Viên là nơi đãi cát tìm vàng, trước đây tôi có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ tôi tin rồi.

Chỉ cần sẵn lòng ngồi đây ôm cây đợi thỏ, sẽ có một ngày bảo vật rơi trúng đầu." Lúc này Sở Long rõ ràng vô cùng vui vẻ, càng như vậy, Bàn Tử trong lòng càng tò mò không thôi, đặc biệt là Bàn Tử bây giờ hoàn toàn tin rằng Sở Long đã mua được một báu vật.

Phải biết rằng báu vật này vốn dĩ thuộc về anh ta, nhưng kết quả cơ hội tốt như vậy lại bị anh ta để tuột mất, khiến Bàn Tử trong lòng hụt hẫng.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng giá trị thực của báu vật không cao, nếu không, Bàn Tử ngay cả ý định chết cũng sẽ có.

Bàn Tử đưa tước bôi cho Sở Long, Sở Long cầm món đồ mua bằng ba trăm nghìn tệ, tung hứng trong tay.

Nói thật, nhìn hành động Sở Long bây giờ cao hứng tung đồ vật lên, rồi lại vững vàng bắt lấy trong tay, tim của Bàn Tử và những người khác cũng theo đó mà thót lên thót xuống.

Dù sao đây cũng là món đồ mua bằng ba trăm nghìn tệ, nếu bị làm vỡ một cách tùy tiện, Bàn Tử cũng sẽ cảm thấy vô cùng đau lòng.

May mắn là Sở Long không tiếp tục chơi như vậy, cười đặt cái tước bôi lên bàn, mới nói: "Các cậu biết đây là cái gì không?" Nghe vậy, Bàn Tử và những người khác lập tức nhìn nhau, trên mặt đều treo đầy vẻ khó hiểu, rõ ràng có chút không hiểu tại sao Sở Long lúc này lại hỏi một câu hỏi như vậy, dù sao câu hỏi này có thể nói là chuyện mà mọi người đều biết.

"Hả?

Không phải là cái tước bôi rách sao?

Lẽ nào còn có mờ ám gì?" Bàn Tử buột miệng nói một câu như vậy, sau khi nghe lời của anh ta, A Ninh và những người khác lúc này cũng vô thức gật đầu.

Sở Long cạn lời liếc nhìn Bàn Tử, tức giận cười mắng: "Tước bôi rách cái đầu nhà cậu." A Ninh lúc này cũng không nhịn được mở miệng, nói: "Anh Long, lúc nãy không phải anh cũng nói là tước bôi sao?

Chẳng lẽ không phải?" Sở Long lúc này cười véo mũi, nói: "Không phải là tôi nói theo lời của các cậu sao, thực ra món đồ này không phải là tước bôi, món này được gọi là Giác." "Chân?

Cái chân để đi đường ấy hả?

Nhưng món đồ này trông cũng không giống chân." Lão Kim ngẩn người, không khỏi nói, vừa nói, gã này vừa nhìn xuống chân phải của mình, cuối cùng gãi gãi sau gáy, hai thứ này trông hoàn toàn khác nhau.

Sở Long cười vỗ vai Lão Kim, nói: "Không phải cái chân trái chân phải, mà là 'giác' trong một giác tiền hai giác tiền, cái 'giác' trong góc tường, món đồ này là một dụng cụ hâm rượu thời Thương, giá trị thị

trường...” Nói rồi, Sở Long không khỏi giơ ra một ngón tay.

Chương 407

“Một triệu.” Lời vừa nói ra, Bàn Tử và những người khác gần như trừng rớt cả tròng mắt, đặc biệt là Lão Kim, càng há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên ông ta thấy một ngành nghề có thể kiếm tiền như nước chảy, mới có bao nhiêu thời gian chứ, mà đã trực tiếp thu về một triệu?

Lão Kim cảm thấy quan niệm về sự nghiệp và tiền bạc của mình sắp bị thay đổi hoàn toàn.

“...

Thật... thật hay giả vậy?

Một triệu?” Bàn Tử kinh ngạc hét lớn một tiếng, nhưng lời cuối cùng lại hạ thấp giọng, trông như sợ rằng lời nói lúc này của mình sẽ bị người đàn ông trung niên đã rời đi nghe thấy.

Sở Long cười gật đầu, nói: “Ít nhất một triệu.” Đối với lời của Sở Long, Bàn Tử tự nhiên tin chắc không nghi ngờ.

Lúc này Bàn Tử hối hận đến ruột gan cũng xanh lè, sớm biết món đồ này quý giá như vậy, đã trực tiếp bỏ ra ba trăm nghìn mua rồi, ít nhất cũng có thể kiếm được bảy trăm nghìn, nhưng bây giờ...

Sắc mặt của Bàn Tử đỏ bừng, trong vẻ mặt đó viết đầy sự oán trách.

Thấy Bàn Tử chịu thiệt như vậy, Lão Kim rõ ràng vô cùng vui vẻ.

Lúc này, ông ta cười hì hì đi đến bên cạnh Bàn Tử, vỗ vai anh ta, cười nói: “Bàn Tử à, đôi khi, mọi chuyện phải chấp nhận số phận, cái Giác này không thuộc về ông, cho nên à, rõ ràng là bán trong cửa hàng của ông, nhưng kết quả lại rơi vào tay chủ nhân.” “Còn nữa, mắt của

ông thật sự phải bảo dưỡng cho tốt rồi, món đồ tốt như vậy mà cũng không phát hiện ra, làm sao mà tồn tại được ở Phan Gia Viên này?

Chậc chậc, Lão Kim tôi còn lo lắng cho ông đấy." Lão Kim vừa nói, trên mặt đầy nụ cười vui vẻ, cuối cùng cũng hoàn toàn gỡ lại được một bàn.

Bàn Tử tức giận trừng mắt với Lão Kim, nhưng trong lòng, dù có nghiến răng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

"Hừ, tôi có mua được hay không không quan trọng, chủ yếu là món đồ này bây giờ thuộc về anh Long, Bàn Tử tôi vô cùng vui vẻ, còn vui hơn cả tôi mua được nữa." Bàn Tử lúc này quay đầu đi, cứng miệng nói ra một câu như vậy.

Sau khi nghe xong, Lão Kim không khỏi cười híp mắt: "Ồ?

Thật sao?" Bốn chữ đơn giản, trực tiếp khiến Bàn Tử không còn lời nào để nói.

"Được rồi Lão Kim, ông cũng đừng trêu Bàn Tử nữa.

Bàn Tử, cái Giác này tôi để ở chỗ cậu, cậu giúp tôi bán đi, tôi chỉ lấy một triệu, tiền dư đều cho cậu." Sở Long cười nói.

Thực ra với tài lực của anh bây giờ, tiền nhiều tiền ít đều không quan trọng.

Chỉ là sau khi thấy bộ dạng của Bàn Tử bây giờ, anh cũng nghĩ ra một cách như vậy, có tiền mọi người cùng kiếm.

Không phải Sở Long không muốn trực tiếp tặng cho Bàn Tử, nhưng đừng thấy bình thường Bàn Tử suốt ngày cười hì hì, như thể không quan tâm gì, nhưng thực tế lòng tự trọng của Bàn Tử rất mạnh.

Nếu Sở Long trực tiếp tặng món đồ này cho anh ta, rõ ràng Bàn Tử sẽ có cảm giác như bị người ta bố thí.

Bây giờ, bị Sở Long nói như vậy, anh ta cũng sẽ không bị kích động, gánh nặng tâm lý cũng không có.

"Được, anh Long." Bàn Tử trong lòng vô cùng kích động, tin rằng với tài ăn nói ba tấc lưỡi của mình, ít nhất cũng có thể bán thêm được mười vạn tệ.

Đây là lợi nhuận ròng, Bàn Tử sao có thể không vui chứ.

"Được rồi, chúng ta về thôi." Rõ ràng bên Bàn Tử cũng không có gì vui, mấy người liền cùng nhau quay trở lại nhà họ Hoắc.

Lúc trước khi đưa Ngô Thiên Chân đến nhà họ Hoắc, Tiểu Ca cũng đi cùng.

Tuy Tiểu Ca không thích đi lại bên ngoài, nhưng mọi người trong lòng cũng biết, thực ra Tiểu Ca lo lắng cho sự an toàn của Ngô Thiên Chân mà thôi.

Bây giờ, lúc họ quay về, Ngô Thiên Chân đã tỉnh lại từ cơn mê, đang không biết nói chuyện gì với Tiểu Ca, vẻ mặt trông có vẻ rất vui.

"Ồ, Tiểu Thiên Chân tỉnh rồi à?

Chương 408

Hay là tối nay chúng ta đi uống rượu tiếp?" Bàn Tử với vẻ mặt đắc ý, cười đi đến trước mặt Ngô Thiên Chân, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta.

Nói thật, sau khi có kinh nghiệm trước đó, lúc này Ngô Thiên Chân đối với chữ "rượu" cũng có chút nhạy cảm.

Vừa nghe thấy, Ngô Thiên Chân không nhịn được mà toàn thân run lên, da gà trên người từng hạt từng hạt dựng đứng: "Cút, ai thích đi thì đi, lần sau tôi không đi uống rượu nữa đâu, bây giờ tôi toàn thân khó chịu." Nghe vậy, Bàn Tử và những người khác lập tức "ha ha" cười lớn.

Ngô Thiên Chân có chút bối rối nhìn Bàn Tử, lúc này Bàn Tử cho cậu cảm giác đặc biệt vui vẻ, trông như nhặt được không ít tiền vậy, khiến Ngô Thiên Chân trong lòng không khỏi vô cùng tò mò: "Tôi nói này Bàn Tử, cậu bây giờ có vẻ cao hứng nhỉ?

Gặp chuyện gì tốt à?" Bàn Tử lúc này lập tức khoe khoang với Ngô Thiên Chân: "Đó là đương nhiên rồi, cậu uống say rồi không được xem.

Tôi nói cho cậu nghe, cửa hàng của Bàn Tử tôi à, cái nơi Lão Kim ở đó, anh Long tôi lúc nãy ở cửa hàng của tôi đã gặp một khách hàng mua một cái Giác, Giác cậu biết không, đó là..." "Một loại dụng cụ hâm rượu thời Thương Chu, tôi biết chứ, món đồ đó bảo thủ ước tính, giá thị trường cũng phải một triệu, anh Long cậu lại may mắn như vậy gặp được à?

Hình dạng của Giác có chút tương tự với tước bôi, nếu là người không biết hàng, phần lớn sẽ coi Giác là tước bôi." Ngô Thiên Chân

vừa dứt lời, mọi người lập tức nhìn nhau.

Trước đó họ còn nghĩ nếu lúc đó có Ngô Thiên Chân ở đó, nhất định có thể cùng Sở Long nói chuyện vài câu về chủ đề "Giác", dù sao Ngô Thiên Chân thích nghiên cứu những thứ này.

Bây giờ xem ra, thật sự bị họ đoán đúng rồi, Ngô Thiên Chân chỉ nghe một âm đọc "giác", đã có thể phân biệt được tình hình.

Bàn Tử bây giờ càng lúng túng hơn, người "không biết hàng" trong miệng Ngô Thiên Chân, không phải là đang chửi anh ta sao?

Nhìn bộ dạng chịu thiệt của Bàn Tử bây giờ, Lão Kim và những người khác đều không nhịn được mà cười lớn.

"Hử?

Sao vậy?

Tôi nói sai ở đâu à?" Ngô Thiên Chân khó hiểu hỏi.

Lão Kim cười lớn lắc đầu, nói: "Không phải cậu nói sai ở đâu, mà cậu nói quá đúng rồi.

Này, bên cạnh cậu có một Bàn Tử không biết hàng." Sau đó Lão Kim đem chuyện xảy ra ở cửa hàng của Bàn Tử trước đó kể lại một năm một mười cho Ngô Thiên Chân nghe.

Sau khi nghe xong, Ngô Thiên Chân cũng không nhịn được mà cười lên.

Ngược lại Bàn Tử, bây giờ bị tiếng cười của mấy người giày vò đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Một ngày dưới sự vui đùa của mấy người, cũng nhanh chóng trôi qua.

Sau khi màn đêm buông xuống, mấy người liền ngoan ngoãn trở về phòng của mình.

“Hử?

A Ninh, cô không ngủ cùng tôi à?” Sở Long sững sờ, ngạc nhiên nhìn A Ninh đang rời đi cùng Hoắc Tú Tú.

Sở Long vừa dứt lời, Bàn Tử và những người khác lập tức nhìn anh bằng ánh mắt mờ ám.

“Chậc chậc, này, A Ninh, không đi cùng Long gia à, đi chung với cô em Tú Tú làm gì chứ.” “Sao không mau đi bồi dưỡng tình cảm với chủ nhân đi?” Lão Kim và Bàn Tử lập tức hùa vào trêu chọc.

Mọi người bình thường hay đùa giỡn riêng tư nên lúc này hai người mới dám nói đùa như vậy, chứ không thì có lẽ đã kẹp đuôi chuồn thẳng rồi.

Dù sao làm kỳ đà cản mũi lớn như vậy cũng rất áp lực.

Tuy nhiên, A Ninh cũng là con gái, dù bình thường tỏ ra mạnh mẽ đến đâu thì cũng biết ngượng ngùng và xấu hổ.

Bị Bàn Tử và Lão Kim trêu chọc, mặt A Ninh lập tức đỏ bừng, trông như sắp rỉ máu.

Dù A Ninh và Sở Long đã hoàn toàn ở bên nhau, mọi người đều biết, nhưng chuyện này bị Bàn Tử và Lão Kim lôi ra đùa cợt thì ai mà chịu nổi.

A Ninh hung hăng lườm hai người một cái, sau đó nói: “Bàn Tử, Lão Kim, vênh váo nhỉ, có muốn lát nữa tôi bảo Kinh Hồng tìm hai người luyện đao không?” Trong lúc nói, ánh mắt A Ninh bất giác di chuyển xuống dưới một chút, trong mắt còn lộ ra một nụ cười không mấy thiện chí.

Thấy nụ cười của A Ninh, Bàn Tử và Lão Kim lập tức rùng mình, vội kẹp chặt hai chân.

Chương 409

Hai người ngượng ngùng nhìn A Ninh, ánh mắt của cô lúc này thật sự quá đáng sợ, Bàn Tử và Lão Kim sao chịu nổi.

"Khụ khụ, này Lão Kim, đi thôi đi thôi, chúng ta đi đấu địa chủ.

À phải rồi, gọi cả Thiên Chân nữa, thằng đó vận khí đen đủi, chúng ta cũng có thể kiếm một mớ." Hai tên chuyên đi lừa người này quay người bỏ đi, rời khỏi "vùng đất thị phi" có A Ninh.

Nhưng hai người quả thật không phải dạng yên phận, lúc này lại nảy ra ý định đi lừa Ngô Thiên Chân.

Cũng không biết nếu Ngô Thiên Chân biết được ý đồ của hai người thì trong lòng sẽ cảm thấy thế nào.

A Ninh hung hăng lườm bóng lưng của hai người, sau đó mới ngượng ngùng đi đến bên cạnh Sở Long, khoác lấy cánh tay anh, cười nói: "Anh Long, em... em hôm nay đi cùng với em Tú Tú, em có vài chuyện của con gái muốn nói với cô ấy." Nói rồi, A Ninh lại đi đến trước mặt Hoắc Tú Tú.

Sở Long ngẩn ra, không ngờ quan hệ của hai cô gái này lại trở nên tốt như vậy.

Đã như thế, Sở Long tự nhiên cũng sẽ không làm khó A Ninh, liền một mình trở về phòng.

Chỉ là vừa mới cởi áo quần chuẩn bị đi tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Cô nhóc này lại quay lại à?" Sở Long bất giác lẩm bẩm một tiếng.

Rõ ràng trong mắt Sở Long, chắc chắn là A Ninh không nỡ nên

mới quay lại, vì thế anh cứ thế hiên ngang đi ra mở cửa.

Kết quả, điều khiến Sở Long bất ngờ là, người mở cửa không phải A Ninh...

"Kinh Hồng?...

Tìm tôi có việc gì à?" Sở Long ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại.

Bây giờ anh chỉ còn độc một chiếc quần lót, đứng trước mặt Kinh Hồng thế này thật sự có chút không ổn.

Sở Long lập tức quay vào phòng, lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người.

Thực ra, từ lúc nhìn thấy bộ dạng đó của Sở Long, Kinh Hồng dù bình thường tỏ ra vô cùng lạnh lùng, giống như một mỹ nhân băng giá, nhưng lúc này gò má đã ửng hồng, ngay cả tim cũng đập nhanh hơn không ít.

Lúc nhìn vào cơ thể của Sở Long, Kinh Hồng thậm chí còn cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô cứ ngơ ngác đứng ở cửa, dù sao Sở Long cũng chưa mời vào, tự nhiên không dám tự tiện quyết định bước vào phòng của chủ nhân.

"Hửm?

Vào đi, tìm tôi có chuyện gì sao?" Sở Long ngượng ngùng nhìn Kinh Hồng đang đứng ở cửa với vẻ mặt e thẹn, vội vàng gọi cô một tiếng.

Dù sao nếu để người khác nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đứng trước cửa phòng anh vào buổi tối với vẻ mặt e thẹn như vậy, không chừng sẽ bị đồn thổi lung tung.

Đặc biệt là nếu để Bàn Tử biết được thì còn phiền phức hơn.

Điều khiến Sở Long bất ngờ là, lúc này không biết Kinh Hồng

đang nghĩ gì, gò má ửng hồng, cúi gằm đầu như mặc người định đoạt.

Thật lòng mà nói, nhìn thấy bộ dạng này của Kinh Hồng, bất cứ người đàn ông nào cũng có chút không chịu nổi.

Huống hồ Sở Long đã cởi đồ đến mức này, cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa nóng rực đang bùng cháy.

Sở Long vội ho khan một tiếng, chuyển sự chú ý sang một bên.

Chỉ là điều khiến Sở Long bất lực là, Kinh Hồng lúc này lại mãi không chịu mở miệng, Sở Long đành phải một lần nữa nhìn về phía cô.

"Cô nhóc này chẳng lẽ muốn..." Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng cuối cùng ý nghĩ đó đã bị anh mạnh mẽ đè nén xuống.

Không còn cách nào khác, phản ứng của Kinh Hồng lúc này thật sự quá bất thường, cũng không thể trách Sở Long suy nghĩ lung tung.

Chương 410

Thực ra sau khi vào cửa, trong tim Kinh Hồng như có một con nai con đang nhảy loạn xạ.

Dù chuyện hôm nay đã được A Ninh cho phép, nhưng dù sao Kinh Hồng cũng là một cô gái, trong lòng tự nhiên sẽ vô cùng e thẹn.

Mặc dù bình thường tỏ ra rất lạnh lùng, bị Bàn Tử lén gọi là "núi băng", nhưng lúc này, núi băng cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Núi băng đang dần tan chảy.

Kinh Hồng cảm thấy, khả năng tư duy của mình sắp hoàn toàn mất đi.

Đến nỗi lúc này Sở Long gọi mấy tiếng, Kinh Hồng cũng không để ý.

"Kinh Hồng?...

Rốt cuộc sao vậy?" Sở Long không nhịn được đi đến trước mặt Kinh Hồng, bất giác vỗ vỗ vai cô.

Kết quả điều Sở Long hoàn toàn không ngờ tới là, lúc này Kinh Hồng như gặp ma, người run lên kịch liệt, miệng hét lên một tiếng "A", cả người như một đống bùn nhão, ngã thẳng xuống đất.

Sở Long lúc này bị tiếng hét đột ngột của Kinh Hồng làm cho giật mình, người anh khẽ run lên, bất giác nhìn ra cửa, sợ rằng động tĩnh lúc này sẽ làm ồn đến người bên ngoài.

Kinh Hồng lúc này hiển nhiên cũng đã phản ứng lại, biết rằng phản ứng vừa rồi của mình quá khoa trương, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nàng lập tức đỏ bừng như sắp rỉ máu, e thẹn nhìn Sở Long một cái.

Kết quả sau khi nhìn thấy biểu cảm thay đổi của Sở Long, cô nàng lại ma xui quỷ khiến nói một câu: "Yên tâm, phòng này cách âm tốt lắm." Cách âm tốt?

Nghe thấy câu này, Sở Long suýt nữa thì không nhịn được mà phun ra một ngụm máu già.

Nhìn thấy bộ dạng e thẹn của Kinh Hồng lúc này, Sở Long sắp không chịu nổi nữa, cảm giác trong cơ thể mình như có từng ngọn núi lửa đang phun trào dữ dội, gần như sắp nuốt chửng ý chí của anh.

Sở Long hít sâu một hơi, bất giác định đưa tay ra đỡ Kinh Hồng dậy.

Cơ thể Sở Long lúc này bị Kinh Hồng làm cho trở nên nóng hổi.

Khi tiếp xúc với cánh tay lạnh buốt của Kinh Hồng, trong lòng anh lại nảy sinh một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Chỉ là cảm giác dễ chịu này không những không dập tắt được ngọn lửa giận trong lòng anh, mà ngược lại, một số yếu tố tình cảm tiềm ẩn trong huyết mạch còn đang trào dâng ra ngoài.

Sở Long hít sâu mấy hơi, cảm thấy chuyện đang xảy ra lúc này còn gian nan hơn bất kỳ nguy hiểm nào anh từng gặp.

"...Làm sao cô biết phòng ở đây cách âm tốt?" Sở Long vốn định chuyển chủ đề, kết quả vừa mở miệng lại ma xui quỷ khiến hỏi ra một câu như vậy.

Nhưng lời này lọt vào tai, anh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, giống như đang ám chỉ điều gì đó với Kinh Hồng.

Đầu nhỏ của Kinh Hồng càng cúi thấp hơn, lí nhí nói: "...Tú Tú nói với em." Sở Long bất lực xoa xoa thái dương, không ngờ quan hệ của ba cô gái này lại trở nên tốt như vậy.

“Vậy... bây giờ có chuyện gì không?” Sở Long hỏi.

Kết quả, Kinh Hồng vốn đang cúi đầu, vẻ mặt e thẹn, lại đột ngột ngẩng đầu lên.

Lúc này trong mắt Kinh Hồng còn mang theo một vẻ nóng rực, như thể có một ngọn lửa muốn thiêu rụi Sở Long.

“.....” Sở Long đang định nói thì Kinh Hồng lại lao thẳng vào lòng anh.

Hành động này của Kinh Hồng quá đột ngột, Sở Long làm sao phản ứng kịp.

Cơ thể anh bất giác ngả ra sau, may mà phía sau lưng là một chiếc giường, hai người ngã thẳng lên giường.

Lúc này, đầu nhỏ của Kinh Hồng vùi vào ngực Sở Long, vẻ mặt e thẹn đó làm sao dám nhìn mặt anh.

Cơ thể Kinh Hồng như mềm mại không xương, cảm giác mềm mại đó khiến lòng Sở Long cũng xao động.

Chương 411

Đàn ông không chịu nổi nhất là sự kích thích này, Sở Long...

“.....” Sở Long há miệng, Sở Long sát phạt quyết đoán khi đối phó với tà túy ngày nào đã biến mất không thấy, lúc này nói chuyện cũng có chút đứt quãng.

“Chủ... chủ nhân, em... em từ nhỏ đã biết, cả đời này chỉ tồn tại để phụng sự chủ nhân.

Em... em là thân thể lò luyện, mọi nỗ lực của em đều vì chủ nhân.

Chủ nhân, ngài hãy lấy em đi, chỉ cần ngài lấy em, thực lực của ngài sẽ tăng mạnh.” Giọng của Kinh Hồng cũng đứt quãng, dù cô muốn giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng lúc này tim cô như nai con chạy loạn, đặc biệt là khi nằm trong lòng Sở Long, làm sao cũng không thể bình tĩnh được.

Người cũng không thể bình tĩnh còn có Sở Long.

Tất cả những lời Kinh Hồng nói dường như hoàn toàn tan biến trong đầu Sở Long, lúc này trong đầu anh chỉ còn lại một câu của Kinh Hồng: Hãy lấy em đi.

Cơ thể mềm mại không xương đó phối hợp với giọng điệu nửa muốn nửa từ chối, Sở Long cảm thấy đầu óc mình sắp hoàn toàn đơ rồi.

Cuối cùng, vào lúc này anh đã hiểu tại sao lúc nãy khi A Ninh và Hoắc Tú Tú rời đi lại dùng ánh mắt mờ ám nhìn mình.

Ban đầu anh tưởng A Ninh đang ám chỉ rằng tối nay cô ấy sẽ đến, nhưng không ngờ, nguyên nhân thực sự lại là Kinh Hồng.

Còn về nguyên nhân Hoắc Tú Tú nói phòng này cách âm tốt, Sở

Long cũng đã biết.

"Đúng là 'dụng tâm lương khổ' mà." Sở Long bất lực cười khan một tiếng.

Sở Long cũng không phải thánh nhân, cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Chuyện đã đến mức này, A Ninh cũng đã cho phép, vậy thì Sở Long tự nhiên cũng sẽ không giả vờ từ chối.

Dưới tiếng thét e thẹn của Kinh Hồng, Sở Long trực tiếp bế cô lên, đi đến cửa phòng tắm.

"Đi, chúng ta đi tắm trước." Một đêm, Sở Long cuối cùng cũng biết được sức hấp dẫn của cơ thể người luyện võ.

Về tổng thể thể chất mà nói, Kinh Hồng còn cao hơn A Ninh một bậc.

Đến cuối cùng, hai người sau khi trời mờ sáng mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đến ngày thứ hai khi tỉnh dậy, Sở Long phát hiện Kinh Hồng đã tỉnh sớm hơn một chút.

Dù đã trải qua một đêm giày vò, khiến Kinh Hồng có chút bất tiện trong hành động, nhưng dù sao cũng là người luyện võ, khả năng thích ứng của cơ thể không tồi.

Lúc Sở Long tỉnh dậy, Kinh Hồng đang ngồi ngẩn người bên giường, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sở Long cười gian, trực tiếp ôm Kinh Hồng vào lòng.

Rõ ràng Kinh Hồng không ngờ Sở Long lại đột nhiên tỉnh vào lúc này, bị anh bất ngờ tấn công, cô nàng lập tức thét lên một tiếng vì

ngượng ngùng, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã bị Sở Long đè xuống giường.

Kinh Hồng dường như đã đoán trước được mọi chuyện, đôi mắt đẹp từ từ nhắm lại, chờ đợi cơn mưa rào gió giật sắp tới.

"Bây giờ được không?" Sở Long ghé vào tai Kinh Hồng, nhỏ giọng hỏi.

Đã bước qua bước đó rồi, Sở Long tự nhiên sẽ không kiềm chế nữa.

Sự khác biệt giữa phụ nữ và đàn ông là ở đây.

Đối với Kinh Hồng mà nói, dù sau chuyện tối qua cô cũng đã là người phụ nữ của Sở Long, nhưng lúc này nghe thấy lời của Sở Long, mặt Kinh Hồng đỏ bừng.

Chương 412

Cô "Ừm" một tiếng nhỏ như muỗi kêu. ...

Sở Long xuất hiện trước mặt mọi người vào khoảng sau khi ăn xong bữa sáng.

Sở Long thì thản nhiên xuất hiện trước mặt Bàn Tử, nhưng Kinh Hồng lúc này lại có chút chột dạ, không dám nhìn vào mắt Bàn Tử, luôn cảm thấy lúc này Bàn Tử nhìn mình, ánh mắt đều mang theo một chút mờ ám đầy ẩn ý.

Đương nhiên, cảm giác của Kinh Hồng lúc này không sai.

Bàn Tử và Lão Kim, hai đôi mắt ti hí gian xảo đang đảo lia lịa, nếu không phải nể mặt Sở Long, có lẽ hai người đã mở miệng nói những lời khiến Kinh Hồng muốn giết người rồi.

Bàn Tử tuy chưa mở miệng, nhưng phải biết rằng, lòng hiếu kỳ của phụ nữ rất lớn.

Lúc này Hoắc Tú Tú và A Ninh đã trực tiếp kéo Kinh Hồng sang một bên, lí nhí nói chuyện riêng.

Điều khiến Sở Long có chút bất lực là, lúc này ba cô gái thỉnh thoảng lại nhìn về phía anh.

A Ninh giống như một tay lão làng, lúc nói chuyện tỏ ra rất bình tĩnh.

Kinh Hồng thì cúi đầu, mặt có chút ngượng ngùng, không biết đang nói gì, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Chủ yếu khiến Sở Long cạn lời là Hoắc Tú Tú, cô nàng lúc này nhìn anh, gò má lại cũng có chút ửng hồng.

Cái quái gì thế, người không biết chuyện còn tưởng anh và cô nàng cũng có quan hệ mập mờ gì đó.

Đặc biệt là khi Sở Long nhìn về phía Hoắc Tú Tú, cô nàng lập tức cúi gằm đầu, không dám đối diện với Sở Long.

"Đúng là một cô nhóc kỳ lạ." Sở Long cạn lời lẩm bẩm.

Lúc này, Bàn Tử cũng xáp tới, trực tiếp giơ ngón cái với Sở Long: "Anh Long lợi hại thật, lại có thể làm tan chảy mỹ nhân băng giá trong lòng tôi, chậc chậc, lợi hại lợi hại, Bàn Tử tôi thật sự phục anh sát đất." Bàn Tử vừa nói, mắt vừa đảo lia lịa, trông có vẻ hơi bỉ ổi, khiến Sở Long lúc này cũng có ý muốn đấm cho Bàn Tử một cái.

Lão Kim lúc này cũng gật đầu đồng tình sâu sắc: "Đúng vậy, tối qua thảo nào cô A Ninh lại đi cùng Hoắc Tú Tú, hóa ra là để tạo cơ hội cho chủ nhân và Kinh Hồng.

Cô A Ninh thật là biết điều, rộng lượng, Lão Kim tôi thật sự rất khâm phục, không ngờ trên đời này lại có cô gái tốt như vậy." Lão Kim cảm thán vạn phần, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Lời vừa dứt, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử lập tức gật đầu đồng tình.

Biết bao nhiêu người đàn ông mơ ước có chuyện tốt như vậy xảy ra, đáng tiếc đối với người ngoài, giấc mơ mãi là giấc mơ, còn với Sở Long thì khác, cái gọi là giấc mơ có thể trở thành hiện thực.

Bị mấy người trêu chọc như vậy, trong lòng Sở Long rất vui vẻ.

Anh cười ha hả, nhưng dù sao đây cũng là chuyện riêng tư giữa anh và Kinh Hồng, Sở Long tự nhiên sẽ không nói nhiều.

"Phải rồi, chuyện ngày mai mọi người biết cả rồi chứ?" Sở Long lúc này mở miệng, mục đích của anh thực ra rất đơn giản, là để chuyển sự chú ý của mấy người đi.

Sự thật đúng là Sở Long đã làm được.

Lúc này Bàn Tử và những người khác đều tò mò nhìn về phía Sở Long, ngay cả Kinh Hồng đang nói chuyện riêng cũng không khỏi tò mò nhìn sang.

"Hả?

Ngày mai có việc gì à?

Chẳng lẽ anh Long lại có mục tiêu đổ đấu mới rồi?" Khi Bàn Tử nói đến "đổ đấu", mắt anh ta sáng rực lên.

Gã này cũng không phải dạng yên phận, vừa mới yên ổn được mấy ngày lại muốn xuống đất rồi.

Sự tích cực này khiến Sở Long cũng có chút xấu hổ, nếu tất cả đạo mộ tặc đều tích cực như Bàn Tử, có lẽ mộ dưới lòng đất đã sớm bị trộm sạch rồi.

Ngô Thiên Chân lúc này cạn lời liếc mắt một cái: "Làm gì có nhiều mộ cho chúng ta trộm thế, Long gia vẫn luôn ở cùng chúng ta, làm sao có được cái gọi là mục tiêu?

Chương 413

Bàn Tử toàn nói nhảm.” Bị Ngô Thiên Chân nói như vậy, Bàn Tử cười gãi gãi đầu: “Nhưng nếu không có mộ để trộm, vậy Long gia lần này có chuyện gì quan trọng sao?” Nhìn phản ứng của Bàn Tử và những người khác, Sở Long lúc này có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú, khó hiểu hỏi: “Em không nói với họ à?” Chuyện bà lão Hoắc mời anh tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm ngày mai, theo Sở Long nghĩ thì Hoắc Tú Tú đáng lẽ phải nói cho Bàn Tử biết rồi, như vậy Bàn Tử cũng có đủ thời gian để chuẩn bị.

Nhưng bây giờ nhìn phản ứng của Bàn Tử và những người khác, Sở Long không khỏi kinh ngạc, mới nhận ra mình đã đoán sai.

Kết quả, Hoắc Tú Tú sau khi nghe lời của Sở Long cũng giống như Bàn Tử, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, “A” một tiếng, khó hiểu hỏi: “Sao ạ?

Chuyện gì vậy?

Em cũng không biết?” Hàng mi thanh tú của Hoắc Tú Tú khẽ nhíu lại, nhìn Sở Long, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Sở Long ngẩn ra, không ngờ miệng của bà lão Hoắc lại kín như vậy, chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại ngay cả cháu gái của mình cũng không nói.

Nhưng dù sao ngày mai cũng phải đi, Sở Long tự nhiên cũng không cần giấu giếm mấy người họ, liền nói thẳng: “Trước đó bà lão Hoắc tìm tôi, thực ra là vì chuyện đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm ngày mai, muốn tôi tham gia.

Tôi cứ tưởng mọi người đều biết rồi chứ?

Sao nào, có muốn đi cùng tôi không?" "Cái gì?

Bà nội tìm anh lại là vì chuyện này?

Hừ, bà nội thật là, chuyện lớn như vậy mà không nói với cháu." Hoắc Tú Tú nghe xong, lập tức không vui bĩu môi: "Chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm cháu có biết, nhưng bà nội không đề cập, cháu cũng không tiện dẫn mọi người đi, nên cũng không nói với mọi người.

Anh Long, xin lỗi nha." Hoắc Tú Tú lúc này giống như một đứa trẻ phạm lỗi, bĩu môi nhìn Sở Long.

Sở Long cười đáp lại, gia tộc lớn tự nhiên có quy tắc của gia tộc lớn, anh tự nhiên sẽ không nói nhiều.

"Anh hiểu mà.

Vậy các cậu thì sao?

Có đi không?" Sở Long quay đầu nhìn Bàn Tử, kết quả phát hiện Ngô Thiên Chân và Lão Kim đều vẻ mặt mơ hồ, chỉ có Bàn Tử là mặt đầy vẻ kích động.

Rõ ràng Bàn Tử lúc này vô cùng vui vẻ, cơ thể mập mạp của anh ta run lên từng đợt sóng thịt.

Là người thủ đô, Bàn Tử làm sao có thể không biết danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ?

"Đi, đương nhiên phải đi chứ!

Đây là cơ hội ngàn năm có một, có thể mở rộng tầm mắt, không đi thì đáng tiếc lắm." Bàn Tử cười đến mức nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn.

Sở Long gật đầu: "Lão Kim, trước đó tôi bảo ông liên hệ người mua tìm được chưa?

Đồ đạc bán hết chưa?" Trước đó, Sở Long đã giao toàn bộ những

thứ mang ra từ mộ dưới đáy biển cho Lão Kim đi bán.

Chỉ là trong thời gian tiếp theo, Sở Long vẫn luôn ở ngoài trộm mộ, cũng chẳng để tâm đến chuyện này.

Bây giờ đã muốn tham gia buổi đấu giá, trên người tự nhiên không thể không mang tiền.

Lão Kim lúc này vỗ đầu, lập tức nói: "Chủ nhân, tôi đang định nói với ngài chuyện này đây.

Đồ đã bán hết, tiền tôi cũng đã chuyển vào tài khoản ngân hàng của ngài rồi." Sở Long ngẩn ra, cả buổi sáng chỉ lo hưởng thụ cuộc sống với Kinh Hồng, không để ý đến tin nhắn trên điện thoại.

Sở Long lập tức lấy điện thoại ra xem, thấy trên điện thoại quả thật có một tin nhắn chuyển khoản.

Nhìn thấy số không phía sau số tiền, trên mặt Sở Long lập tức lộ ra vẻ hài lòng.

Có số tiền này, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không cần phải lo lắng nhiều.

"Cái đó... chủ nhân, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi nào vậy?

Chương 414

Buổi đấu giá ở đó có nổi tiếng không?" Lão Kim lúc này không nhịn được tò mò hỏi một tiếng.

Sở Long ngẩn ra, mới phản ứng lại, Lão Kim trước đây không làm trong ngành này, dù ở thủ đô, có lẽ cũng không đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, không biết chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là bình thường.

Ban đầu Sở Long định giải thích, nhưng lúc này Bàn Tử lại nhanh hơn một bước, trực tiếp phát ra một tiếng cười khinh thường.

"Này Lão Kim, không phải tôi nói ông đâu nhé.

Nhìn ông xem, bình thường không đọc sách không xem báo, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không biết?

Sao nào?

Bây giờ ở cùng Bàn gia, đã được mở rộng tầm mắt rồi chứ?" Bàn Tử vẻ mặt vênh váo, cười đắc ý.

Thật lòng mà nói, nhìn bộ dạng này của Bàn Tử, Lão Kim cũng có ý muốn lao lên đấm cho gã này một trận.

"Cút, không được ra vẻ." Lão Kim cạn lời nói.

Bị Lão Kim nói móc như vậy, trên mặt Bàn Tử không khỏi lộ ra một chút ngượng ngùng, còn Hoắc Tú Tú và những người khác thì trực tiếp che miệng cười.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm là một nơi rất thần bí, chuyên đấu giá một số đồ cổ thần bí.

Tôi nói cho ông biết thế này nhé, ở cả thủ đô, đây là nơi chơi đồ

cổ cao cấp nhất, bảo vật mang ra bên trong không chỉ có giá trị liên thành, có những thứ thậm chí còn không thể tưởng tượng được.

Nếu vận khí tốt, thậm chí còn có thể thấy những bảo vật trong truyền thuyết." Bàn Tử nói xong, không khỏi nháy mắt với Lão Kim: "Nơi đó lợi hại không?" "Bảo vật trong truyền thuyết?

Ông chắc không?

Có cần phải nói huyền ảo như vậy không, chẳng phải chỉ là một nhà đấu giá thôi sao?

Làm như tôi chưa từng tham gia đấu giá bao giờ vậy." Lão Kim rõ ràng tỏ ra khinh thường lời của Bàn Tử, cho rằng Bàn Tử lúc này nhất định đang cố ý khoác lác, nói móc.

Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui, trực tiếp liếc cho Lão Kim một cái thật lớn, bực bội nói: "Nói bậy!

Mấy chỗ ông đi làm sao có thể so sánh với Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Tôi nói cho ông biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải mèo chó gì cũng vào được đâu.

Người vào đó không chỉ cần có thực lực, mà quan trọng hơn là phải có thân phận, thân phận ông hiểu không?" Bàn Tử lúc này vẻ mặt nghiêm túc, thật lòng mà nói, bộ dạng của Bàn Tử lúc này thật sự đã dọa được Lão Kim.

Bàn Tử liếc Lão Kim một cái: "Không phải tôi coi thường mọi người đâu nhé.

Ở đây, Hoắc Tú Tú có thể dựa vào thân phận nhà họ Hoắc để tham gia.

Mấy người chúng ta ở thủ đô không có tiếng tăm gì, muốn tham

gia?

Ha ha, có lẽ chúng ta đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị người ta đuổi ra rồi.

Long gia, tôi không cố ý nói móc ngài đâu nhé, ngài cũng biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà." Từ phản ứng của Sở Long vừa rồi, Bàn Tử cũng biết rõ Sở Long chắc chắn hiểu về Tân Nguyệt Phạn Điếm, không giống như Lão Kim, chỉ là một tay mơ.

Sở Long cười gật đầu, nói: "Ừm, Bàn Tử lần này không cố ý lừa cậu đâu.

Quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm thật sự rất nhiều.

Nếu không phải lần này có bà lão Hoắc, tôi thật sự chưa chắc đã đi.

Vệ sĩ ở đó cũng rất nghiêm ngặt, ra vào đều cần thẻ cửa.

Nếu gây sự ở đó, có lẽ chưa kịp động thủ đã bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm khống chế rồi." "Tóm lại, Tân Nguyệt Phạn Điếm là một thế lực thần bí ở kinh đô.

Ở đó mọi người phải kiềm chế một chút." Sở Long cười nhìn mọi người, nhưng nói xong, anh lại chuyển lời, cười nói: "Đương nhiên, cũng không cần phải luôn kìm nén.

Chương 415

Nếu thật sự có người dám gây sự, tìm phiền phức với tôi thì cũng không cần khách khí.” Sở Long lúc này dừng lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo: “Gặp bất cứ vấn đề gì, tôi đều sẽ đứng ra gánh vác, tôi không thể để mọi người chịu thiệt thòi.” Bàn Tử và Lão Kim là điển hình của loại người được vài câu ngọt ngào là hớn hở.

Vừa nghe Sở Long sẽ chống lưng cho, hai người lập tức vui vẻ reo hò.

Còn Hoắc Tú Tú thì cạn lời vỗ trán, trong lòng khá là bất lực.

Anh Long lúc trước nói rất hay, phải kiềm chế một chút, nhưng cuối cùng lời nói thay đổi cũng quá nhiều rồi?

Đương nhiên, Hoắc Tú Tú tự nhiên cũng sẽ không để Sở Long chịu thiệt thòi.

Lúc đó nếu thật sự có người gây sự, không cần Sở Long động thủ, cô sẽ lập tức đứng ra.

Sở Long lúc này không biết đang nghĩ gì, đột nhiên nhìn về phía Ngô Thiên Chân bên cạnh, rồi nói: “Thiên Chân, trước đây không phải cậu đang tìm chú Ba mất tích sao?

Tôi nghĩ nếu chú Ba thật sự ở nơi này, vậy thì rất có khả năng mục tiêu lần này của ông ấy là buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ trên buổi đấu giá lần này có bảo bối mà chú Ba cậu cần.” Sở Long vừa dứt lời, Ngô Thiên Chân lập tức phấn khích vỗ đùi: “Đúng vậy!

Sao mình lại quên mất chuyện này chứ!

Chắc chắn là như vậy!

Hừ, con cáo già chú Ba sao có thể bỏ qua buổi đấu giá ở đây chứ?

Lúc đó mình nhất định phải quan sát kỹ, tìm ra con cáo già đó." Khi Ngô Thiên Chân nói "con cáo già", trong mắt còn mang theo một vẻ bất mãn, khiến Sở Long và những người khác không khỏi nhìn nhau.

Mấy người ra ngoài ăn tạm chút gì đó xong, Bàn Tử dẫn Ngô Thiên Chân và những người khác đi hát karaoke.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, tinh thần thời gian trước cũng luôn căng thẳng, khó có được thời gian thư giãn như vậy, Sở Long tự nhiên cũng đi chơi cùng Bàn Tử.

Chỉ là điều khiến Sở Long có chút cạn lời là, Tiểu Ca cũng đi hát karaoke cùng, kết quả Tiểu Ca đi vệ sinh một lúc, người đã trực tiếp biến mất không thấy.

Ban đầu Sở Long tưởng rằng đi theo anh, cái danh hiệu "chuyên gia mất tích" của gã này sẽ bị gỡ bỏ rồi, dù sao trong thời gian qua, Tiểu Ca cũng chưa hề biến mất.

Lại không ngờ, gã này lại chớp lấy cơ hội để chơi trò biến mất với mọi người.

"Yên tâm đi, với thân thủ của Tiểu Ca, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Có thể vừa rồi gặp chút chuyện gấp nên mới đột nhiên rời đi." Nhìn vẻ mặt lo lắng của Ngô Thiên Chân, Sở Long lúc này không khỏi vỗ vỗ vai cậu, an ủi một câu.

So với sự căng thẳng của Ngô Thiên Chân, lúc này Bàn Tử lại tỏ ra khá là bình tĩnh, cười nói: "Thiên Chân à, tính cách của Tiểu Ca cậu không biết sao?

Cậu ấy là chuyên gia mất tích mà.

Tôi thấy Tiểu Ca một ngày không biến mất là cả người khó chịu, gần đây nhiều ngày không biến mất rồi, có lẽ lên cơn nghiện chơi trò biến mất, nên mới không thấy đâu.” “Với thân thủ của Tiểu Ca, có lẽ chỉ có cậu ấy đi bắt nạt người khác thôi, người khác muốn bắt nạt cậu ấy thì rõ ràng là không thể.” Bàn Tử cười nói.

Ngô Thiên Chân ngượng ngùng gật đầu, sau đó mấy người cũng ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Tú Tú trực tiếp gọi Sở Long cùng xuất phát đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Còn bà lão Hoắc thì đã đi trước, không thể nào chờ Sở Long đi cùng được.

Phải công nhận, Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thật vô cùng xa hoa.

Bề ngoài trông rất cổ kính, trước cửa khách sạn có một đài phun nước hình tròn khổng lồ, lúc này đài phun nước đang không ngừng phun ra những tia nước, tia nước dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm có sáu bảo vệ mặc vest đen, đeo kính râm.

Mấy người này ai nấy đều mặt mày nghiêm nghị, có lẽ người nhát gan cũng không dám lại gần.

Bất kể là người có thân phận gì, trước khi vào đều phải bị kiểm tra một lượt.

Ngay cả Hoắc Tú Tú cũng không ngoại lệ.

Chương 416

Lúc này có một người phụ nữ cầm máy dò kim loại không ngừng quét qua người Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng lấy ra mấy tấm thẻ: "Họ đi cùng tôi, đây là thẻ ra vào." Nếu không có thẻ ra vào, rõ ràng không thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi bị mấy bảo vệ này kiểm tra xong, trước mặt họ là một hành lang dài.

Hành lang đều theo phong cách cung đình, ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy trên đỉnh hành lang có khắc những con rồng dài.

Những con rồng này được điêu khắc vô cùng sống động, thoạt nhìn, thật sự sẽ cho người ta một cảm giác như có rồng đang bay lượn trên đầu.

"Sao nào?

Đẹp không?

Sang chảnh không?

Lão Kim à, tôi nói cho ông biết nhé, so với ở đây, Phan Gia Viên, Lưu Ly Hán, mấy chỗ đó đều gọi là hàng vỉa hè." Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo.

Người không biết còn tưởng Bàn Tử thường xuyên đến nơi này.

Rõ ràng Lão Kim sẽ không cho anh ta mặt mũi.

Sau khi nghe Bàn Tử nói xong, Lão Kim trực tiếp đáp lại một câu: "Ồ?

Thì ra là ông bán hàng vỉa hè à?" Lão Kim nói, mắt ti hí khẽ nheo

lại, lộ ra một tia sáng gian xảo.

Bàn Tử khựng lại, tức đến mức hít một hơi lạnh: "Này, Lão Kim tên khốn kiếp này.

Tôi nói cho ông biết nhé, nếu không phải thấy ông gọi Long gia một tiếng chủ nhân, tôi đã sớm động thủ với ông rồi." Bàn Tử vẻ mặt tức giận đùng đùng.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt tức giận, Lão Kim lập tức cười gian xảo, còn Hoắc Tú Tú lúc này cũng che miệng cười nói: "Bàn Tử à, không thể trách Lão Kim được.

Chẳng lẽ Phan Gia Viên không giống hàng vỉa hè sao?" Bàn Tử nhất thời cứng họng, trực tiếp xua tay, nói: "Đi đi đi, mau đi mau đi." Đi đến một đại sảnh, giống như bên ngoài, đại sảnh này trông có vẻ theo phong cách châu Âu, trên đỉnh đại sảnh có một chiếc đèn chùm khổng lồ.

Mấy người theo dòng người đi lên một cầu thang hình vòng cung khổng lồ.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, Hoắc Tú Tú lúc này nói: "Kinh doanh lớn đều được tổ chức ở tầng ba của khách sạn.

Mà nơi đây, thực ra là nơi thái giám và người nước ngoài thường xuyên giao dịch.

Phong cách giao dịch ở đây là sự kết hợp giữa phong cách Trung Quốc và phương Tây." Đi một mạch lên, đến tầng ba.

Vừa lên tầng ba, trước mặt họ cũng là một đại sảnh khổng lồ.

Đại sảnh này trang trí như Hoắc Tú Tú nói, là sự kết hợp giữa Trung và Tây, không có một chút cảm giác đột ngột nào.

Xung quanh có không ít cô gái mặc sườn xám, thân hình thon dài.

Thấy Sở Long đi tới, một trong số các cô gái lập tức cúi đầu chào mấy người, nói: "Mấy vị mời vào trong." Sở Long và những người khác đang định đi vào, kết quả lúc này sau lưng họ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông.

Người đàn ông không khỏi phát ra một tiếng trầm thấp: "Hừ, đúng là duyên phận." Sở Long và mấy người ngẩn ra, lập tức quay đầu, thấy người đàn ông trung niên trước đây ở cửa hàng của Bàn Tử bán cho Sở Long chiếc cốc sừng, đang vẻ mặt tức giận xuất hiện trước mặt họ.

"Yo, đại ca?

Sao trùng hợp vậy, anh cũng đến đây à?" Bàn Tử cười gian xảo.

Rõ ràng người đàn ông trung niên này hoàn toàn không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp tức giận nhìn về phía Sở Long: "Tôi nói cho cậu biết, món đồ đó không bán, trả lại cho tôi, ba mươi vạn đó tôi trả lại cho cậu bây giờ." Vừa nói, trên mặt người đàn ông trung niên đầy vẻ tức giận.

Rõ ràng món đồ đã vào tay, Bàn Tử chắc chắn sẽ không lấy ra.

Bàn Tử vẫn vẻ mặt cười hề hề, nói: "Ôi chao, nhìn xem, đừng kích động, kích động cái gì chứ.

Chương 417

Lát nữa mà xuất huyết não thì phải làm sao?" Người đàn ông trung niên này vốn đã tức trong lòng, kết quả nghe Bàn Tử nói vậy, gã càng tức hơn: "...Cậu mới xuất huyết não!

Tôi nói cho cậu biết, cậu lừa mất bảo bối của tôi, hôm nay nhất định phải trả lại cho tôi, nếu không thì tôi... tôi..." Nghe thấy chữ "tôi", Bàn Tử cũng không nói nhảm với gã này nữa.

Bàn Tử cười khẩy một tiếng: "Cốc tước đó tôi ép ông bán à?

Hình như là ông cầm đồ đến bán chứ?

Trước đó tôi cũng hỏi rồi phải không?

Món đó bao nhiêu tiền, ông ra giá một lời ba mươi vạn, đều không sai chứ?

Bây giờ lại làm trò đòi lại?

Thật sự coi Long gia của tôi dễ bắt nạt à?" Bàn Tử lúc này giống như người phát ngôn của Sở Long, Sở Long còn chưa nói gì, Bàn Tử đã thay Sở Long nói hết rồi.

Nghe xong, người đàn ông trung niên bị anh ta nói đến mức cứng họng, cả người run lên không ngừng.

Dù cũng biết chuyện này mình làm không được đàng hoàng, nhưng sau khi biết giá trị thật của bảo bối đó, làm sao có thể nỡ bán giá thấp được.

"Tôi không quan tâm!

Tôi nói cho cậu biết, hôm nay nhất định phải trả lại đồ cho tôi, nếu không thì tôi... tôi sẽ không khách khí!" Người đàn ông trung niên lập

tức quát lên.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, đặc biệt là Bàn Tử, còn cười khẩy một tiếng.

Anh ta không sợ nhất là có người tìm phiền phức.

“Yo ho...” Bàn Tử chưa kịp nói xong, thì thấy cách đó không xa có một người đàn ông mặc vest lịch lãm dẫn theo mấy bảo vệ đi nhanh tới.

Ngoài những người đó ra, còn có mấy bảo vệ khác từ các hướng khác đi về phía Sở Long.

Trên người những người này còn mang theo một luồng sát khí, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ động thủ.

Rõ ràng động tĩnh ở đây đã kinh động đến nhân viên bảo vệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Mấy vị, tôi là quản lý đại sảnh ở đây.

Ở đây cấm làm ồn lớn tiếng.” Người đàn ông mặc vest đen đi tới, trên mặt tuy nở một nụ cười nhàn nhạt, nhưng cảm giác mang lại cho người khác lại vô cùng nguy hiểm, tựa như một con hổ mặt cười.

“Chắc là quản lý nhỉ.

Thực ra giữa chúng tôi chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ, bây giờ đã giải quyết xong rồi.” Bàn Tử toe toét miệng cười hề hề: “Mọi người đều là bạn bè mà.” “Ai là bạn bè với cậu!

Trả đồ lại cho tôi!” Rõ ràng người đàn ông trung niên hoàn toàn không có ý định bỏ qua, ngay cả lúc này quản lý đã ra mặt, gã vẫn không chịu hạ giọng.

“Mấy vị, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện nhé.

Với lại, có thể phiền mấy vị lấy thẻ ra vào ra được không?

Tôi kiểm tra định kỳ.” Trên mặt người quản lý vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt.

Bàn Tử và những người khác không quan tâm, liền nhún vai đi theo người quản lý đến một góc khuất.

Đồng thời lúc đi, thẻ ra vào cũng đưa cho người quản lý.

Trên thẻ ra vào có ghi một số thông tin lý lịch, như trên thẻ của Sở Long, có ghi một dòng chữ: Quý khách của nhà họ Hoắc.

Chương 418

Nhà họ Hoắc ở đây khá có mặt mũi, không phải là người mà một người quản lý có thể tùy tiện coi thường.

Vì thế sau khi thấy thông tin trên đó, người quản lý lúc này vô cùng cung kính trả lại thẻ cho Bàn Tử, nụ cười trên mặt không khỏi trở nên đậm hơn.

Thật lòng mà nói, Bàn Tử bị người này nhìn chằm chằm cười như vậy, cả người đều có cảm giác nổi da gà.

"Đồ mắt chó coi người!" Bàn Tử thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thật rất mạnh, nhưng sự mạnh mẽ đó cũng phải xem đối tượng là ai.

Nếu đổi lại là một ông chủ bình thường, có lẽ người quản lý này bây giờ cũng sẽ không cho sắc mặt tốt, nhưng nhà họ Hoắc thì khác, đó là một thế lực khổng lồ.

Chỉ là một quản lý nhỏ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sao dám đắc tội với sự tồn tại mà ngay cả những người quyền thế cũng phải quỳ lạy?

Còn thái độ đối với người đàn ông trung niên kia thì rõ ràng lạnh lùng hơn nhiều.

Thậm chí, lúc này nụ cười giả tạo trước đó cũng lười giả vờ.

Dù sao gã cũng lo rằng nếu tiếp tục cười giả tạo với người đàn ông trung niên đó, sẽ khiến Bàn Tử không hài lòng.

Dù sao vừa rồi gã cũng đã biết được chuyện gì đã xảy ra từ người đàn ông trung niên kia.

Thực ra theo gã thấy, chuyện này hoàn toàn là do người đàn ông trung niên vô cớ gây sự.

Ba mươi vạn bán đi, người ta cũng đã trả tiền sòng phẳng, kết quả bây giờ cảm thấy bán lỗ, lại đến gây sự?

Cũng không phải trẻ con nữa, làm ra chuyện này thật mất mặt.

Đương nhiên, dù nghĩ thế nào, cũng không thể nói ra mặt.

Dù sao gã cũng là quản lý đại sảnh, trước mặt người ngoài phải tạo cho người ta một cảm giác công bằng chính trực.

"Vị tiên sinh này, chuyện của ngài, tôi đưa ra ý kiến, mời ngài rời khỏi đây rồi hãy thảo luận.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu tiếp tục gây sự, đừng trách tôi không khách khí, đuổi ngài đi." Sắc mặt quản lý đại sảnh trầm xuống.

Tuy nghe có vẻ không thiên vị ai, nhưng thực tế lại đang ngầm giúp đỡ Sở Long.

Dù sao lúc này chỉ cần đuổi người đàn ông trung niên này đi, Sở Long sẽ được yên tĩnh.

Nếu là người khác, lúc này tự nhiên sẽ nể mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù trong lòng có tức giận đến đâu, ít nhất bề ngoài cũng sẽ nguôi ngoai.

Nhưng kết quả người đàn ông trung niên này như ăn phải thuốc súng, hoàn toàn không để ý đến lời của quản lý đại sảnh.

"Tôi không quan tâm!

Cùng lắm thì lần này tôi không tham gia đấu giá nữa!

Cậu phải trả lại đồ cho tôi!" Người đàn ông trung niên lúc này nổi điên, nhìn về phía Sở Long, mắt gã ánh lên tia sáng lạnh lẽo.

Lời vừa dứt, có thể thấy rõ sắc mặt của quản lý đại sảnh đã khó coi đi không ít.

Dù chỉ là một quản lý của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng có Tân Nguyệt Phạn Điếm chống lưng phía sau, quan to quý nhân cũng gặp không ít, ai mà bề ngoài không đối xử khách sáo với gã?

Giống như người đàn ông trung niên này dám quát tháo gã như vậy, căn bản là không thể có.

Chỉ tiếc là, nếu là người khác, lúc này có lẽ thật sự bị gã dọa rồi.

Chương 419

Nhưng Bàn Tử thì khác, gã đó là một tay già đời chính hiệu.

Đặc biệt là bây giờ Bàn Tử biết giá trị của chiếc cốc sừng đó, sao có thể trả lại cho người đàn ông trung niên được.

Bàn Tử lập tức cười lớn một tiếng, tiếp tục đôi co với người đàn ông trung niên: "Ngài cũng đừng tức giận.

Cái cốc tước đó của ngài, tôi thật sự không trả lại được.

Ngài vừa bán cho Long gia xong, kết quả trong cửa hàng tôi lại có một người đến, sống chết đòi mua cái cốc tước đó.

Khóc lóc van xin đòi mua, tôi không cho thì đòi tự tử.

Người ta... ai, tôi có thể làm gì được chứ?

Chỉ có thể bán cho người ta thôi." Bàn Tử nói xong, hai tay dang ra, làm một biểu cảm vô cùng bất lực.

Thật lòng mà nói, nhìn Bàn Tử lúc này đang mở mắt nói dối, vẻ mặt "tôi cũng không có cách nào", "tôi bất lực", Sở Long và những người khác không nhịn được mà suýt bật cười.

Người đàn ông trung niên gặp phải Bàn Tử, cũng là số kiếp của gã rồi.

"....." Người đàn ông trung niên tức đến mức cả người run lên không ngừng.

Bàn Tử vẻ mặt không vui liếc người đàn ông trung niên một cái, sau đó nói: "Này, thế này nhé.

Cái cốc tước đó tôi vừa cũng nói với ngài rồi, muốn lấy lại chắc chắn là không thể.

Nhưng nếu ngài thật sự cảm thấy bán lỗ, thế này đi, bây giờ cho tôi một số tài khoản, tôi chia đôi số tiền tôi kiếm được, như vậy được chưa?" "Chúng ta đều là người làm ăn, không thể nào nhìn tôi lỗ được phải không?" Bàn Tử khẽ nhíu mày, trên mặt đầy vẻ ai oán, trông như một cô vợ nhỏ bị oan ức.

Quản lý đại sảnh vốn đang im lặng, sau khi nghe xong, cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Vị tiên sinh, tôi thấy lời của anh ấy cũng rất ổn rồi.

Một tay giao tiền một tay giao hàng, lúc đầu cũng là ngài đưa ra giá, người ta cũng đã trả tiền sòng phẳng.

Ngài bây giờ tiếp tục tranh cãi ở đây, có vẻ hơi vô cớ gây sự rồi.

Dù có báo cảnh sát, cũng không có ai đứng về phía ngài đâu." Rõ ràng quản lý đại sảnh cũng bị người đàn ông trung niên này làm cho phiền phức rồi.

Dù bây giờ miệng vẫn một mực gọi "ngài", nhưng mày nhíu chặt, ánh mắt chứa đầy vẻ không kiên nhẫn, đủ để thấy trong lòng gã lúc này khó chịu đến mức nào.

Nếu không phải buổi đấu giá hôm nay khá quan trọng, có không ít nhân vật lớn đến, có lẽ đã sớm cho người ném người đàn ông trung niên này ra ngoài rồi, đâu có để gã ở đây dây dưa.

Quản lý đại sảnh vừa dứt lời, khí thế của người đàn ông trung niên không khỏi chùng xuống.

Thực ra đạo lý trong đó gã tự nhiên không thể không biết, nhưng sau khi biết giá trị thật của bảo bối đó, trong lòng thật sự không thể buông bỏ được.

Chỉ là bên quản lý đại sảnh này, cũng thật sự không nên đắc tội nhiều.

Dù sao sau này gã còn phải đến đây đấu giá.

Nếu thật sự đắc tội chết quản lý đại sảnh, sau này không chừng quản lý đại sảnh sẽ có thủ đoạn gì để đối phó gã.

Vì thế, dù lúc này đối với lời của quản lý đại sảnh cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng miệng cũng không dám nói nhiều.

Sở Long và những người khác nhìn thấy cảnh này, đều cố nén ý muốn bật cười, ai nấy đều mím môi nhịn rất khổ sở.

Người đàn ông trung niên tức giận nhìn Sở Long, rồi lại tức giận nhìn Bàn Tử, chỉ vào Bàn Tử mắng: "...Mày tưởng đang bố thí cho ăn mày à?" Lúc nói, có thể thấy rõ ngón tay của người đàn ông trung niên đang khẽ run, rõ ràng lúc này bị Bàn Tử chọc tức không nhẹ.

Nhìn bộ dạng này của người đàn ông trung niên, Sở Long và những người khác đều cảm thấy bi ai thay cho gã.

Nói về khoản đôi co, Bàn Tử mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Chương 420

Bàn Tử lúc này cười gian xảo, đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, giúp gã chỉnh lại cổ áo vest, rồi cười nói: "Đừng, ngài đừng nói vậy chứ.

Tôi làm gì có ý đó?

Ngài nhìn xem, ngài mặc vest thắt cà vạt, ăn mày làm gì có trang phục như vậy?" Người đàn ông trung niên tức đến mức sắp trợn trắng mắt, nhưng lúc này trong lòng cũng hiểu rõ, tiếp tục đôi co với Bàn Tử cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể nghiến răng uy hiếp: "Tin hay không ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi có bản lĩnh khiến cậu không thể sống ở thủ đô được." Ánh mắt của người đàn ông trung niên tràn đầy vẻ uy hiếp, trông như thể lúc nào cũng muốn động thủ.

Nhưng nghe xong, Sở Long và những người khác vốn đang cố nén cười lập tức cười lớn.

Đặc biệt là Sở Long, lúc này ánh mắt còn đầy vẻ chế giễu và khinh thường.

Anh bước lên một bước, ép sát người đàn ông trung niên, khí tức mạnh mẽ trên người tựa như một con rồng thần bay lên trời.

Trong khoảnh khắc bị khí thế của Sở Long áp đảo, người đàn ông trung niên không nhịn được mà lùi lại mấy bước, cuối cùng đụng phải tường, mới miễn cưỡng đứng vững lại.

"..." Thật lòng mà nói, trong khoảnh khắc vừa rồi, người đàn ông trung niên cảm giác tim mình như bị một cây búa tạ đập mạnh, cảm giác tim lúc nào cũng có thể vỡ tung.

Hít sâu một hơi, gã cảm thấy lúc này hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

"...Cậu dám động thủ?

Tôi cảnh cáo cậu nhé, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải nơi có thể tùy tiện làm càn." Người đàn ông trung niên run lên, giọng nói cũng có vẻ run rẩy.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, sau lưng người đàn ông trung niên đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Người khó xử nhất bây giờ có lẽ là người quản lý.

Là quản lý đại sảnh, lúc này gã không thể không đứng ra ngăn cản Sở Long, nhưng nếu làm vậy, có thể sẽ đắc tội với Sở Long, thậm chí bị nhà họ Hoắc đứng sau anh ghi hận.

Vì một người đàn ông trung niên không có tiếng tăm mà đắc tội với nhà họ Hoắc, là điều vô cùng không khôn ngoan.

Nhưng...

Quản lý đại sảnh hung hăng lườm người đàn ông trung niên một cái, ánh mắt đầy vẻ giận dữ không thể chịu đựng được.

Theo gã thấy, đều là do người đàn ông trung niên này dây dưa, nếu không thì sao lại khó xử như vậy.

Quản lý đại sảnh lúc này vẻ mặt khổ sở đi đến giữa hai người, nhìn Sở Long, cố gắng hết sức để giọng điệu trở nên hòa nhã.

"Vị tiên sinh này, mâu thuẫn giữa ngài và vị tiên sinh này tôi cũng đã biết.

Thực ra theo tôi thấy, chuyện này đúng là vị tiên sinh kia đang dây dưa, nhưng... quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi là không được gây sự trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mong vị tiên sinh đừng làm khó tôi.” Quản lý đại sảnh vừa dứt lời, sắc mặt của người đàn ông trung niên đang la hét vừa rồi lập tức thay đổi.

Gã dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn quản lý đại sảnh và Sở Long, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Người như quản lý đại sảnh này gã quá rõ.

Theo lý mà nói, với thân phận của quản lý đại sảnh, tuyệt đối không thể nào đối xử khách sáo như vậy với một người trẻ tuổi trông không có tiếng tăm.

Từ thái độ cử chỉ của quản lý đại sảnh có thể thấy, quản lý đại sảnh dường như rất sợ người trẻ tuổi này.

“Chẳng lẽ gã này có lai lịch khác?” Trong lòng người đàn ông trung niên lập tức nảy sinh ý nghĩ này.

Sở Long hứng thú nhìn quản lý đại sảnh một cái, tự nhiên hiểu rõ tại sao bây giờ quản lý đại sảnh lại đối xử với anh khúm núm như vậy.

Chủ yếu là dựa vào nhà họ Hoắc đứng sau anh.

Nếu không có nhà họ Hoắc, có lẽ quản lý đại sảnh cũng sẽ không cho anh sắc mặt tốt.

Chương 421

Sở Long khoanh tay trước ngực, cười nhạt, nói: "Bảo tôi bây giờ không đối phó với hắn?

Ha ha, cũng được thôi.

Nhưng... nếu tôi rời khỏi cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi giết hắn, Tân Nguyệt Phạn Điếm có can thiệp không?" Lúc Sở Long nói, trong giọng nói còn mang theo một chút hàn ý.

Gần như trong khoảnh khắc nghe thấy lời này, cơ thể của quản lý đại sảnh không khỏi run lên vì sợ, vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói: "Tự nhiên không, tự nhiên không.

Ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, mọi ân oán vướng mắc đều không liên quan gì đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi." Quản lý đại sảnh không để lại dấu vết lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm cảm thán, người có quan hệ với nhà họ Hoắc quả thật không dễ chọc, mở miệng ra là đòi giết người.

Sự quyết đoán này còn mạnh hơn tên quản lý đại sảnh vừa rồi cứ lải nhải mãi không thôi.

Còn người đàn ông trung niên kia thì càng sợ đến mức lùi lại một bước, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Lúc Sở Long nói muốn giết gã, gã có thể cảm nhận rõ ràng sự sắc bén ẩn chứa trong lời nói của Sở Long, tuyệt đối không nghi ngờ lời của Sở Long.

Nhưng gã không thể nào ngờ, Sở Long lại bá đạo như vậy, dám nói thẳng muốn giết gã trước mặt quản lý đại sảnh? ...

Càng quan trọng hơn là thái độ của quản lý đại sảnh bây giờ, thật

sự đầy mờ ám.

".....Cậu muốn giết người?

Hừ, cậu tưởng mình là ai chứ." Người đàn ông trung niên lúc này thực ra muốn tỏ ra khinh thường, chỉ tiếc là, lời vừa nói ra, trong giọng nói lại mang theo âm rung.

Sự sợ hãi đó Sở Long và những người khác có thể cảm nhận rõ ràng.

Lúc này, người đàn ông trung niên đã nhượng bộ.

Quản lý đại sảnh khinh thường phát ra một tiếng chế giễu: "Người của nhà họ Hoắc, ông cũng dám chọc?" Một câu nói đơn giản, nhưng đối với người đàn ông trung niên mà nói, lại như một cú búa tạ, dọa đến mức sắc mặt gã lập tức trở nên khó coi.

Làm trong ngành đồ cổ, sao có thể không biết nhà họ Hoắc chứ?

Dù ở thủ đô có không ít gia tộc có thể chống lại nhà họ Hoắc, thậm chí có không ít gia tộc mà nhà họ Hoắc cũng phải cúi đầu, nhưng trong ngành đồ cổ, sức nặng của nhà họ Hoắc rất lớn, rất bá đạo.

Nói khó nghe một chút, trong ngành đồ cổ, nếu đắc tội với nhà họ Hoắc, người đàn ông trung niên có lẽ cũng không cần tiếp tục làm nữa.

Thế lực của nhà họ Hoắc cũng rất lớn, ngay cả trong các vòng tròn khác cũng có không ít mối quan hệ, thật sự muốn chỉnh đốn người khác rất đơn giản.

".....Cậu là người nhà họ Hoắc?" Mắt người đàn ông trung niên trợn tròn, kinh hãi lùi lại mấy bước, trông như sắp quỳ xuống.

Lúc này Hoắc Tú Tú ho khan một tiếng, tháo kính râm xuống.

Trong đôi mắt đẹp của Hoắc Tú Tú lộ ra một chút khinh bỉ và

không thèm, chế giễu cười nói: “Thì sao?

Tiểu thư đây là Hoắc Tú Tú, có ý kiến gì không?” Quản lý đại sảnh nghe vậy, lập tức sợ đến run người, vội vàng lại lau một vệt mồ hôi lạnh, không ngờ Hoắc Tú Tú cũng ở đây.

Hoắc Tú Tú là người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc.

Với thân phận của quản lý đại sảnh, thực ra nên có thể tiếp xúc được, dù không tiếp xúc được, ít nhất cũng có thể gặp mặt.

Chỉ là Hoắc Tú Tú bình thường vô cùng thần bí, gần như không xuất hiện trước mặt gã, vì thế quản lý đại sảnh này đối với Hoắc Tú Tú cũng chỉ nghe danh, chưa thấy người.

Lúc này, quản lý đại sảnh trong lòng thầm cảm thán, may mà trước đó vẫn luôn đứng về phía Sở Long, có thể để lại một ấn tượng tốt cho Hoắc Tú Tú, không chừng có thể nhờ đó mà phất lên.

Chỉ cần Hoắc Tú Tú nói tốt mấy câu ở trên, ngày tốt đẹp chẳng phải sắp đến rồi sao?

“Cô Hoắc?

Chương 422

Không ngờ hôm nay lại có thể gặp được cô Hoắc ở đây.

Thật xin lỗi, dù sao tôi cũng chỉ là quản lý đại sảnh, gặp phải chuyện này chỉ có thể công việc công khai giải quyết." Trong lời nói, ánh mắt của quản lý đại sảnh lộ ra một chút bất lực.

Hoắc Tú Tú không ngốc, tự nhiên có thể thấy lúc này quản lý đại sảnh thực ra đang cố ý nói mấy câu đó.

Nhưng cũng không sao, cô cười gật đầu, nói: "Ừm, làm không tồi, tôi hiểu mà." Tôi hiểu mà!

Bốn chữ đơn giản, như ẩn chứa ma lực vô thượng.

Lọt vào tai quản lý đại sảnh trong chốc lát, quản lý đại sảnh cảm giác như toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức mạnh.

Ngược lại, sắc mặt của người đàn ông trung niên bên cạnh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Đúng lúc này, ánh mắt của Hoắc Tú Tú cũng chuyển sang gã.

Gần như trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Hoắc Tú Tú, cơ thể người đàn ông trung niên run lên.

Nếu không phải cố gắng kiềm chế, có lẽ lúc này đã sợ đến mức nằm bò trên đất rồi.

"Tôi... tôi... cô Hoắc, vừa rồi thật sự vô cùng xin lỗi.

Tôi không biết mấy vị lại là bạn của cô.

Tôi... tôi sai rồi, tôi không nên tham lam.

Tôi đi ngay đây, mong cô rộng lòng bỏ qua." Thái độ của người đàn ông trung niên từ sau khi nghe thấy tên của Hoắc Tú Tú đã thay

đổi ba trăm sáu mươi độ.

Dù gã muốn số tiền đó, nhưng so với mạng sống của mình, số tiền đó lại là gì?

"Tôi không muốn gặp lại ông nữa, ông hiểu ý tôi chứ." Sắc mặt Hoắc Tú Tú trầm xuống.

Chỉ lúc này, trên người Hoắc Tú Tú mới có một chút bá khí của người kế vị nhà họ Hoắc.

Trước mặt Sở Long, cô chưa bao giờ để lộ ra vẻ mặt như vậy.

Người đàn ông trung niên đó lập tức cảm ơn rối rít, quay người bỏ chạy như ma đuổi.

Nhìn bộ dạng bây giờ của người đàn ông trung niên đó, Bàn Tử và những người khác lập tức không nhịn được mà chế giễu cười khẩy một tiếng: "Hừ, tôi thấy nhé, gã đó bây giờ hối hận rồi.

Sớm biết sẽ có kết quả như vậy, nên trực tiếp chấp nhận yêu cầu tôi đề nghị lúc nãy, ít nhất còn có thể chia cho mấy vạn đồng." Bàn Tử quẹt mũi, ánh mắt mang theo một chút chế giễu.

Lão Kim lúc này gật đầu đồng tình sâu sắc, rồi nhìn về phía Hoắc Tú Tú, trực tiếp giơ ngón cái với cô: "Chậc chậc, cô Tú Tú, không ngờ nhé, cô chính là bảng hiệu vàng à?

Sớm biết như vậy, tôi đã trực tiếp nhắc tên cô rồi, đâu cần phải lãng phí thời gian như vậy." Một đoạn chen nhỏ như vậy cũng qua đi, quản lý đại sảnh lúc này đích thân hộ tống Hoắc Tú Tú vào hội trường.

Hội trường tầng ba này thực ra bên trong cũng được chia thành hai tầng.

Tầng một giống như một đại sảnh trà lâu, bày không ít bàn, lúc

này có không ít người đã ngồi vào.

Tầng hai là phòng riêng, từ dưới nhìn lên, phòng riêng trông cổ kính, thoạt nhìn, sẽ cho người ta một cảm giác như xuyên không.

Phía trước đại sảnh, có một cái trông như sân khấu kịch.

Sân khấu kịch tuy đã được sửa chữa, nhưng cảm giác tang thương của năm tháng vẫn rất đậm đặc.

Chương 423

“Ở đây lại có nơi hát kịch?” Thấy cảnh này, Lão Kim không khỏi tò mò lẩm bẩm một câu.

Hoắc Tú Tú che miệng cười, thật lòng mà nói, lúc này trên người Hoắc Tú Tú lại có thêm một vẻ đáng yêu như cô gái nhà bên, hoàn toàn khác với vẻ bá khí khi đối mặt với người đàn ông trung niên lúc nãy.

“Ban đầu đúng là một sân khấu kịch, bình thường cũng sẽ diễn một số vở kinh kịch, nhưng bây giờ đã được sửa thành đài đấu giá.” Hoắc Tú Tú giải thích.

Lời vừa dứt, Lão Kim lập tức vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, cười nói: “Ở đây nguyên bản thật sự là nơi hát kịch à?

Chậc chậc, Lão Kim tôi ở bên ngoài nghe nói, người thủ đô bình thường thích nghe những thứ truyền thống.” Nói đến đây, Lão Kim giơ ngón cái với Bàn Tử.

Bàn Tử vui ra mặt, lập tức nói đầy tự hào: “Chuyện, khẩu vị của tôi tốt lắm đấy, biết không?

Nơi này, nếu ở thời xã hội cũ, phải là vương gia, bối lặc mới được vào.” Lúc nói, giọng điệu của Bàn Tử mang theo vẻ ngông nghênh ngút trời, dường như anh ta đã trở thành vương gia, bối lặc trong lời nói của mình.

Trong mắt Lão Kim lại càng sáng rực lên.

Lão Kim trực tiếp giơ ngón cái với Sở Long, nói: “Chủ nhân ngầu quá, nếu không đi theo chủ nhân, e là cả đời này tôi cũng không thể vào đây được, tôi được thơm lây chủ nhân rồi.” Lão Kim hai mắt sáng

rực, vui đến mức miệng không khép lại được.

“Đi thôi, chúng ta lên phòng riêng trên lầu đi, tôi thấy bà nội đã chuẩn bị phòng riêng cho chúng ta rồi, tôi biết ở đâu, theo tôi.” Nói rồi, Hoắc Tú Tú đi trước về phía cầu thang gỗ cổ kính bên cạnh.

Ban đầu Bàn Tử cứ nghĩ, tuy bà Hoắc đã mời vào đây nhưng cùng lắm cũng chỉ sắp xếp chỗ ngồi ở sảnh lớn bên dưới, không ngờ lại được lên phòng riêng, Bàn Tử lại càng vui hơn: “Tôi đi theo với, phòng riêng trên lầu toàn là nhân vật lớn, người thường thậm chí còn không có tư cách đi lên.” Trên giấy ra vào tự nhiên có ký hiệu phòng riêng, vì vậy sau khi xuất trình giấy, họ cũng dễ dàng đi lên được.

Đi dọc theo cầu thang gỗ cổ kính, trong lòng Sở Long dâng lên một cảm giác kỳ lạ, dường như cả người đã xuyên không vậy.

Trên vách tường tầng hai đều dán những bức thư họa quý giá, Sở Long lướt mắt qua, phát hiện những bức thư họa này đều là bút tích thật của các danh gia, khiến Sở Long không khỏi thầm cảm thán sự xa hoa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn hoành tráng hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng khi đọc Đạo Mộ Bút Ký.

Mỗi phòng riêng đều có một tấm biển gỗ, trên biển khắc tên phòng, mỗi cái tên đều được chọn từ một bài thơ cổ, giống như phòng Thải Hà Đường mà bà Hoắc đang ở, lấy từ bài 《Dao Kiến Mỹ Nhân Thải Hà》 của Lưu Hiếu Xước: “Lăng hành thời nhiêu xuyến, trạo thủy hoặc triêm trang.

Bất từ hồng tụ thấp, duy liên lục diệp hương.” Dù sao cũng nhờ ân huệ của bà Hoắc, lúc này đương nhiên phải đến gặp bà một phen, nếu không sẽ trông có vẻ rất thất lễ.

Đương nhiên, Bàn Tử và những người khác lúc này đều ở bên ngoài, người thực sự có tư cách vào trong cũng chỉ có Sở Long và Hoắc Tú Tú.

Nhưng khi vừa vào trong, họ lại bất ngờ gặp một người quen.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ, dung mạo tuấn tú bất phàm đang ngồi bên bàn trà cùng bà Hoắc, người đàn ông đang pha trà cho bà.

"Tiểu Hoa?

Sao anh lại ở đây?" Thấy Giải Ngữ Hoa xuất hiện, Hoắc Tú Tú không khỏi sững sờ, nói thật, lúc này gặp lại Giải Ngữ Hoa, trong lòng Hoắc Tú Tú có chút lo lắng.

Dù sao Sở Long và anh ta trước đó đã xảy ra mâu thuẫn, cô lo lúc này Sở Long sẽ lại đánh nhau với Giải Ngữ Hoa.

Nhưng biểu hiện của Giải Ngữ Hoa lại khiến Hoắc Tú Tú thở phào nhẹ nhõm, tuy trước đó Giải Ngữ Hoa tỏ ra vô cùng căm phẫn với Sở Long, nhưng ít nhất bây giờ trông anh ta đã điềm tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí khi nhìn về phía Sở Long, vẻ mặt cũng tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thong dong.

"Ồ?

Anh Sở, chúng ta lại gặp nhau rồi, vừa hay tôi đang pha một ấm trà, không biết anh Sở có muốn nể mặt thưởng thức một chút không?" Giải Ngữ Hoa cười nhìn về phía Sở Long, trông như thể hai người là bạn tốt quen biết nhiều năm.

Hoắc Tú Tú sững người, đang định mở miệng nói thì bị bà Hoắc kéo sang một bên, bà Hoắc lắc đầu, ra hiệu cho Hoắc Tú Tú lúc này không nên nói gì, cứ đứng một bên xem kịch là được.

Bà Hoắc đã ra hiệu như vậy, lúc này Hoắc Tú Tú tự nhiên không tiện nói nhiều.

Sở Long điềm nhiên như giếng cổ không gợn sóng đến bên bàn, gật đầu với bà Hoắc, coi như hành lễ.

Nói thật, sau khi thấy hành động này của Sở Long, sắc mặt của Hoắc Tú Tú, Giải Ngữ Hoa và tất cả vệ sĩ nhà họ Hoắc trong phòng riêng đều thay đổi, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, sợ đến mức tim như treo lơ lửng.

Theo cô thấy, hành động này của Sở Long là vô cùng vô lễ, thậm chí là một sự sỉ nhục với bà Hoắc, dù sao bà Hoắc cũng là nhân vật cấp cao trong giới thượng lưu ở kinh đô, những gia tộc giàu có bình thường cũng phải khách sáo trước mặt bà.

Nếu là người khác, e là lúc này đã sớm bị bà Hoắc giết chết, chết không toàn thây cũng không ngoa.

Hành động của Sở Long lúc này đủ để khiến Hoắc Tú Tú kinh ngạc, nhưng điều khiến cô kinh ngạc hơn nữa là biểu hiện của bà Hoắc, lúc này bà Hoắc không hề tức giận, ngược lại trên mặt còn nở một nụ cười nhàn nhạt, cũng gật đầu ra hiệu với Sở Long.

Chương 424

Cục diện này, trong mắt mọi người có thể nói là kỳ quái.

Sở Long lúc này mới ngồi xuống bên bàn trà, trực tiếp nâng tách trà lên, đưa vào miệng thưởng thức một phen.

"Thế nào?" Giải Ngữ Hoa tâm tư sâu sắc, tuy vừa rồi trong lòng cũng kinh ngạc vạn phần, nhưng lúc này hiển nhiên đã lập tức điều chỉnh lại tâm thái, cười nhìn Sở Long, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Trà cũng như đời người, đắng hay ngọt đều nằm ở việc thưởng thức, không biết anh Sở thưởng thức ra vị đắng hay ngọt?" Trong lời nói, mắt Giải Ngữ Hoa hơi nheo lại, từ trong kẽ mắt, vừa hay lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Sở Long nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, nói: "Đắng." "Đời có trăm vị, vị đắng cũng là một trong những hương vị khiến người ta hồi tưởng, đời người có nhiều lựa chọn, cũng như trà có nhiều lựa chọn, nếu ngày nào đó chọn sai đường, đứng sai lối, thì cũng như thưởng thức một tách trà đắng, vị đắng không chỉ lúc vào miệng khiến người ta khó chịu vạn phần, mà ngay cả sau khi uống xuống, người không quen cũng sẽ sầu muộn đầy bụng." Vừa nói, Giải Ngữ Hoa vừa cười nâng tách trà trước mặt lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trên mặt càng đầy vẻ thong thả.

"Vị đắng nếu uống quá nhiều sẽ ảnh hưởng lớn đến cơ thể." Cuối cùng, Giải Ngữ Hoa bổ sung một câu.

Không biết tại sao, tuy hiện tại vẻ mặt cử chỉ của Giải Ngữ Hoa trông rất hòa nhã, nói chuyện với Sở Long cũng như bạn cũ gặp lại, nhưng lời nói của Giải Ngữ Hoa lọt vào tai Hoắc Tú Tú trong nháy mắt, khiến cả người Hoắc Tú Tú nổi hết da gà.

Kiểu nói chuyện ẩn chứa sắc bén này khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng khó chịu, so với tình hình hiện tại, Hoắc Tú Tú thà rằng hai người trực tiếp đánh một trận cho sảng khoái.

Trong lời nói của Giải Ngữ Hoa, anh ta nhàn nhạt nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt mang theo một cảm giác đáng để suy ngẫm.

Sở Long cũng gật đầu, nói: "Hoa Nhi Gia nói không sai, trà đắng uống nhiều quả thực không tốt cho sức khỏe, nhưng tôi lại có một cách giải quyết ảnh hưởng của trà đắng, một lần và mãi mãi, anh biết không?" Sở Long vừa nói, vừa nhẹ nhàng nâng tách trà lên, đặt tách trà dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, vẻ mặt mang theo một nét điềm nhiên.

Tuy hiện tại vẻ mặt Giải Ngữ Hoa trông không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng sau khi thấy vẻ mặt điềm nhiên này của Sở Long, trong lòng Giải Ngữ Hoa cảm thấy vô cùng khó chịu, vẻ điềm nhiên của Sở Long đối với anh ta mà nói, giống như bị véo mạnh một cái vào tim vậy.

"Ồ?

Anh Sở lại có phương pháp một lần và mãi mãi sao?

Xin được nghe tường tận, tại hạ cũng quả thực tò mò." Lúc Giải Ngữ Hoa nói, vẻ mặt vẫn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Nếu người ngoài nghe cuộc đối thoại của hai người, e là thật sự sẽ nghĩ hai người là bạn tốt quen biết nhiều năm, sẽ không cho rằng hai người thực ra mới gặp mặt, trước đó còn đánh một trận.

Hoắc Tú Tú lúc này không nhịn được lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, nghe hai người nói chuyện, có cảm giác như đang xem thần tiên đánh nhau vậy.

"Hai người đều không phải dạng dễ chọc, chẳng lẽ không thể nói chuyện tử tế sao?

Nói chuyện cứ thích vòng vo tam quốc.” Hoắc Tú Tú hơi bĩu môi, thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng nói thật lúc này trong lòng Hoắc Tú Tú cũng vô cùng tò mò, muốn xem lần “thần tiên đánh nhau” này rốt cuộc ai cao tay hơn.

Lúc này, Hoắc Tú Tú tò mò nhìn về phía bà Hoắc, hiện tại cô tò mò thái độ của bà nội đối với hành động của hai người, theo Hoắc Tú Tú thấy, hai người hiện tại nói chuyện gươm súng thế này trước mặt bà Hoắc, bà nội chắc chắn sẽ không hài lòng.

Dù bề ngoài không biểu hiện ra, thì ít nhất trong vẻ mặt cũng sẽ có chút biểu hiện.

Nhưng lúc này, khi thấy biểu cảm của bà Hoắc, cô lại hơi sững người, bởi vì lúc này trên mặt bà Hoắc lại mang theo một ý cười nhàn nhạt, khi nhìn biểu hiện hiện tại của hai người, dường như đang xem một vở kịch hay vậy.

Hoắc Tú Tú không nhịn được há miệng, nhưng những lời định nói lúc này đều bị nuốt trở lại, biểu hiện của bà Hoắc hiện tại cho Hoắc Tú Tú cảm giác có chút không nhận ra.

Sở Long lại nhấp một ngụm trà, cảm nhận vị đắng trong trà, ý cười trên mặt càng thêm đậm, anh nắm chặt tách trà trong tay, nói: “Nếu tôi không thích uống loại trà đắng này, tôi sẽ hủy diệt kẻ pha trà.” Sở Long vừa dứt lời, tách trà trong tay “cạch” một tiếng đặt lên bàn trà.

Chỉ nghe một tiếng “cốp” nhẹ vang lên, ngay sau đó chiếc tách trà vốn được làm rất tinh xảo trực tiếp vỡ thành nhiều mảnh, trà bên trong cũng đổ ra ngoài.

Thực ra vừa rồi khi thấy hành động này của Sở Long, những vệ sĩ xung quanh đều định ra tay, dù sao mục đích của họ là để bảo vệ bà Hoắc, theo họ thấy, hành động vừa rồi của Sở Long đã uy hiếp đến an

toàn của bà Hoắc.

Nhưng cuối cùng lại bị bà Hoắc dùng ánh mắt ra hiệu, những người này mới không động đậy.

Hành động của những người này Sở Long tự nhiên đều thấy trong mắt, chỉ là Sở Long không hề để tâm.

Dù sao nếu thực sự phải ra tay, đừng nói là những người này, dù có thêm mấy lần số người, Sở Long cũng có thể dễ dàng giết sạch tất cả mà không cần đến Hiên Viên Kiếm.

Nơi này duy nhất khiến Sở Long có chút kiêng dè, cũng chỉ có người quản gia bí ẩn đứng bên cạnh bà Hoắc.

Hành động này của Sở Long thực sự dọa Hoắc Tú Tú giật nảy mình, nói thật trong khoảnh khắc vừa rồi, Hoắc Tú Tú còn tưởng Sở Long định ra tay với Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa sâu sắc nhìn Sở Long vẫn đang mỉm cười, sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Giải Ngữ Hoa, nụ cười trên mặt người sau cũng càng thêm đậm: “Hoa Nhi Gia, anh thấy phương pháp này của tôi thế nào?

Chương 425

Có phải là một lần và mãi mãi không?" Giải Ngữ Hoa trầm ngâm một lát rồi cười gật đầu: "Phương pháp của anh Sở không tồi, chỉ sợ người pha trà là kẻ không nên chọc vào, hơn nữa, mảnh vỡ của tách trà rất sắc, nếu không cẩn thận cắt vào tay, chảy máu thì không hay rồi." Giải Ngữ Hoa vừa dứt lời, nhẹ nhàng cầm một mảnh vỡ trên bàn lên, hai ngón tay kẹp lấy mảnh vỡ, sau đó ném về phía Sở Long, mảnh vỡ như một phi đao, bắn thẳng về phía mi tâm của Sở Long, nhưng ngay khoảnh khắc mảnh vỡ sắp đâm vào mi tâm của Sở Long, Sở Long đột nhiên giơ tay lên, bắt lấy mảnh vỡ trong tay.

"Thứ đồ chơi nhỏ này cũng chỉ có thể làm bị thương người thường thôi, muốn làm hại tôi sao?

Thứ này có chút không đủ tầm." Sở Long cười xòe tay ra, kết quả mọi người phát hiện mảnh vỡ đã biến thành bột mịn.

Sở Long lúc này từ từ đứng dậy, khí tức huyết mạch Rồng lan tỏa, một luồng uy áp bàng bạc vô cùng cũng tỏa ra.

Những khí tức này như một dòng sông cuồn cuộn, trực tiếp xông vào người Giải Ngữ Hoa.

Thân thể Giải Ngữ Hoa run lên, trực tiếp bị luồng khí tức này đánh bật dậy khỏi ghế, thân thể lùi lại mấy bước, mới miễn cưỡng chống đỡ được luồng khí thế này.

"Đáng tiếc, muốn khiến tôi kiêng dè, khiến tôi không dám chọc vào sao?

Kẻ pha trà này không đủ tư cách đó." Sở Long vẫn mỉm cười, nhưng Giải Ngữ Hoa đang bị khí trường của Sở Long bao phủ lại có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này chỉ cần Sở Long nghĩ một cái, Giải Ngữ

Hoa sẽ trực tiếp rơi từ trên lầu xuống.

Tuy với thân thủ của anh ta mà nói, sẽ không bị thương, nhưng trước mặt bao nhiêu người bị người ta đẩy từ trên lầu xuống, đối với anh ta mà nói cũng là chuyện rất mất mặt, vì vậy lúc này Giải Ngữ Hoa tuy trong lòng không hài lòng, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Lúc này anh ta cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ai bảo anh ta đi chủ động chọc vào Sở Long làm gì.

Bà Hoắc sâu sắc nhìn hai người một cái, ngay sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Được rồi, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, làm như vậy sẽ khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm khó xử, được rồi Giải Tử, chuyện của cậu và tôi tôi biết rồi, cậu xuống trước đi, tôi và Sở Long có chút chuyện cần bàn bạc, những người còn lại cũng cùng rời đi đi." Giọng nói khàn khàn của bà Hoắc truyền ra, sau khi nghe lời bà Hoắc, vẻ mặt Giải Ngữ Hoa rõ ràng có chút thay đổi, nhưng lúc này cũng không nói nhiều, liền trực tiếp gật đầu, rời khỏi phòng riêng.

Nhưng khi đi qua Hoắc Tú Tú, Giải Ngữ Hoa không nhịn được nói: "Tiểu Tú, em phải biết rõ, có những con đường một khi đã chọn, sẽ không còn đường quay lại, em phải biết rõ." Giải Ngữ Hoa hoàn toàn không cho Hoắc Tú Tú cơ hội phản ứng, khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng cạn lời, sau khi nói xong câu đó, anh ta quay người trực tiếp rời đi.

Đương nhiên, cùng rời đi còn có những vệ sĩ đứng trong phòng, họ chỉ nghe lệnh của bà Hoắc, lúc này bà Hoắc đã hạ lệnh này, tự nhiên không có lý do gì không tuân theo.

Hiện tại người duy nhất chưa rời đi, cũng chỉ có người quản gia kia, thân phận quản gia vô cùng đặc biệt, tự nhiên sẽ không rời đi.

Hoắc Tú Tú lập tức không hài lòng bĩu môi, thầm lẩm bẩm: "Tiểu Hoa hôm nay bị sao vậy?

Chẳng lẽ nghiện nói chuyện ẩn ý rồi sao?

Thật là, làm ra vẻ thần bí, thật chẳng đáng yêu chút nào.” Nói rồi, Hoắc Tú Tú hung hăng trừng mắt về phía Giải Ngữ Hoa rời đi.

Sau khi nghe lời Hoắc Tú Tú, bà Hoắc không khỏi “ha ha” cười, sâu sắc nhìn cháu gái mình một cái, ngay sau đó cười nói: “Ồ?

Không thích Giải Tử như vậy sao?

Vậy cháu thích kiểu gì?” Hiển nhiên Hoắc Tú Tú đối với bà Hoắc không có chút phòng bị nào, vì vậy hiện tại ngay khi nghe lời bà Hoắc, Hoắc Tú Tú lập tức nói một câu: “Cháu?

Đương nhiên thích anh Long... khụ khụ, bà nội, bà... bà hỏi người ta câu này làm gì chứ.” Hoắc Tú Tú vừa nói vừa nhìn về phía Sở Long.

Nhưng lời vừa nói ra, Hoắc Tú Tú lập tức phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, dù sao cũng là con gái, những lời thẳng thắn như vậy làm sao có thể nói ra được?

Nhìn bộ dạng e thẹn của Hoắc Tú Tú hiện tại, Sở Long không khỏi hơi sững người, đương nhiên nếu nói Sở Long hiện tại sau khi nghe lời Hoắc Tú Tú, trong lòng không có bất kỳ cảm xúc nào, hiển nhiên là không thể.

Vừa rồi, Sở Long cảm giác tim mình như co thắt lại.

Bà Hoắc “ha ha” cười một tiếng, sau đó nói: “Được rồi Tiểu Tú, bà nội không đùa với cháu nữa, cháu cũng xuống đi, trước tiên đưa những người ngoài cửa đến phòng riêng, ta và Sở Long nói chuyện một chút, lát nữa sẽ cho cháu vào.” Hiển nhiên Hoắc Tú Tú lúc này không muốn đi, có chút lo lắng bà nội đuổi mình đi là vì muốn gây bất lợi cho Sở Long, dù sao trong lòng cô rõ ràng, bà nội của cô rất thích Giải Ngữ Hoa, vừa rồi trong cuộc đối đầu với Sở Long, Giải Ngữ

Hoa lại thua.

Theo Hoắc Tú Tú thấy, bà nội muốn gây bất lợi cho Sở Long.

Đáng tiếc, bà Hoắc vô cùng bá đạo, lời đã nói ra, tuyệt đối không thể thay đổi.

“Vậy... vậy, bà nội, bà...” Hoắc Tú Tú định nói, kết quả bị bà Hoắc trừng một cái, cô gái nhỏ lập tức lộ vẻ tủi thân, trực tiếp rời khỏi phòng.

Chương 426

"Hử?

Anh Long đâu?" A Ninh hiển nhiên ở bên ngoài đợi có chút sốt ruột, đặc biệt là vừa rồi thấy Giải Ngữ Hoa sắc mặt khó coi, càng khiến cô có chút lo lắng Sở Long ở bên trong gặp nguy hiểm, nếu không phải sau đó những vệ sĩ kia cũng đi ra, canh gác ở cửa, e là Bàn Tử thật sự sẽ xông vào.

Thấy Hoắc Tú Tú một mình đi ra, A Ninh vội vàng hỏi một câu, đối với điều này, Hoắc Tú Tú chỉ cười ngượng ngùng, nói: "Yên tâm đi, bà nội tôi và anh Long có chút chuyện cần nói, chúng ta đến phòng riêng trước đi, lát nữa anh Long sẽ đến." Hoắc Tú Tú nói xong, quay người chuẩn bị rời đi, kết quả chân trước vừa bước đi, đã nghe Bàn Tử lẩm bẩm.

"Bà già đó không phải người tốt lành gì, tìm anh Long làm gì?

Chẳng lẽ muốn gây bất lợi cho anh Long sao?" Bàn Tử vừa dứt lời, thấy những vệ sĩ đang vây quanh cửa đều xông đến trước mặt Bàn Tử, một người trong số đó hừ lạnh một tiếng: "Dám hủy hoại thanh danh chủ nhân, cho ta dạy dỗ hắn một trận." Nói xong, những người này liền trực tiếp vung quyền đấm về phía Bàn Tử.

Bàn Tử tuy thân thủ lợi hại, nhưng thực lực của những vệ sĩ thân cận của bà Hoắc này tự nhiên cũng không thể xem thường, sau một hồi giao thủ ngắn ngủi, Bàn Tử tuy không bị thương, nhưng cũng rơi vào thế hạ phong.

"Dừng tay, đây đều là bạn của tôi, nếu còn dám động đến họ nữa, đừng trách tôi không khách sáo." Đừng thấy Hoắc Tú Tú trước mặt Sở Long đều xuất hiện với tư thái của một cô em gái nhà bên, nhưng

nếu thực sự chọc giận cô, khí thế cũng vô cùng đáng sợ, giống như bây giờ, ngay khi Hoắc Tú Tú nghiêm mặt lại, mấy vệ sĩ của bà Hoắc đang ra tay lập tức không dám động đậy, chỉ có thể ngoan ngoãn trở về vị trí cũ.

Lúc đó, trên người Hoắc Tú Tú cũng tỏa ra một luồng khí thế, một loại khí trường mạnh mẽ mà chỉ người ở vị trí cao lâu ngày mới có.

Bàn Tử lúc này hiển nhiên vô cùng bất mãn, thấy những người đó quay lại, Bàn Tử lẩm bẩm lại định nói gì đó, nhưng họa từ miệng mà ra, gã Bàn Tử này miệng mồm nhanh nhảu thế nào Hoắc Tú Tú tự nhiên hiểu rõ, để tránh phiền phức không cần thiết, Hoắc Tú Tú lúc này lập tức mở miệng, cảnh cáo: "Bàn Tử, tôi cảnh cáo anh, đây đều là vệ sĩ trung thành của bà nội tôi, nếu anh còn hủy hoại thanh danh của bà nội tôi nữa, tôi cũng không ngăn được họ đâu." Sắc mặt Bàn Tử cứng lại, lập tức im bặt, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Hoắc Tú Tú rời đi.

Cách âm ở đây không tốt lắm, vì vậy động tĩnh bên ngoài Sở Long tự nhiên đều có thể nghe thấy, Sở Long bất đắc dĩ gãi gãi thái dương, Bàn Tử thật sự quá biết gây thù chuốc oán.

"Bạn của cậu thật thú vị, dám động thủ ở cửa nhà ta sao?

Chẳng lẽ nghĩ rằng quen biết ta, là có thể làm càn sao?" Trong lời nói dường như có thể nghe ra bà Hoắc hiện tại có chút tức giận, nhưng không biết tại sao, lúc này giọng nói của bà Hoắc lại tỏ vẻ vô cùng bình thản, vẻ mặt của bà trông cũng vô cùng điềm tĩnh, khi nói câu này, trên mặt thậm chí còn lộ ra một biểu cảm nửa cười nửa không.

Sở Long không trả lời trực diện, cười nói: "Họ đã muốn đi theo tôi, tôi tự nhiên phải bảo đảm an toàn cho họ." Bà Hoắc cười nhìn Sở Long, không biết có phải vì tâm thái thay đổi hay không, lúc này nhìn

Sở Long càng lúc càng hài lòng, vẻ mặt đó giống như "mẹ vợ nhìn con rể" vậy, khiến Sở Long cũng có cảm giác nổi da gà.

"Hôm nay ta gọi ngươi ở lại, có hai chuyện." Nói xong, Sở Long có thể cảm nhận rõ ràng, vẻ vui mừng trong mắt bà Hoắc càng thêm đậm.

Sở Long không nói gì, nhưng sự cảnh giác trong lòng hiển nhiên càng thêm mãnh liệt.

Phản ứng của bà Hoắc hiện tại quá kỳ quái và bất thường, Sở Long không thể không phòng bị, sợ rằng bà Hoắc này sẽ đột nhiên ra tay với mình.

Thấy Sở Long không nói gì, bà Hoắc cũng không không vui, tiếp tục nói: "Còn nhớ chuyện ta nói với ngươi về Tiểu Tú không?

Ta bây giờ thu lại những lời đã nói trước đó, nếu hai đứa tình đầu ý hợp, ta sẽ không ngăn cản." Sở Long cảm giác tim mình như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, ngay khi nghe câu nói đó, anh chợt ngẩng đầu lên, đầy kinh ngạc nhìn bà Hoắc.

Lúc này Sở Long không kinh ngạc thì chắc chắn là không thể, lần gặp mặt trước đó, thái độ của bà Hoắc vô cùng rõ ràng, đưa ra một đống lý lẽ, cũng như những khuyết điểm trên người anh, kết quả mới qua bao lâu, thái độ của bà Hoắc đã thay đổi một trăm tám mươi độ?

"Tại sao?" Sau một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, Sở Long lập tức thu lại tâm thần, hỏi.

"Cần lý do sao?" Bà Hoắc ha ha cười.

Sở Long há miệng, tuy từ lúc bà Hoắc nói ra câu đó đến giờ thực ra mới qua mấy giây, nhưng trong đầu Sở Long đã lóe lên vô số ý niệm như tia chớp.

Loại trừ tất cả những điều không thể, còn lại dù không thể đến

đâu, đó cũng là sự thật.

"Chẳng lẽ trận chiến giữa ta và Giải Ngữ Hoa lần đó đã khiến thái độ của bà Hoắc đối với ta thay đổi?

Dùng thắng thua để quyết định cháu rể?

Có phải hơi trẻ con quá không?" Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng, rồi lại nhìn về phía người quản gia kia, nhưng hiện tại người quản gia mặt lạnh như tiền, hoàn toàn không thể nhìn ra chút dao động tình cảm nào trên mặt ông ta.

"Sao?

Không vui sao?

Phải biết rằng, Tiểu Tú xứng với ngươi là quá đủ rồi." Hiển nhiên đối với bộ dạng cau mày của Sở Long hiện tại, bà Hoắc vô cùng không hài lòng, theo bà thấy, Sở Long sau khi nghe lời bà, đáng lẽ phải cảm ơn đội đức mới đúng.

Sở Long ngẩng đầu, sâu sắc nhìn bà Hoắc một cái, mới tiếp tục nói: "Bà chắc chứ?

Phải biết rằng, tôi đã có hai người phụ nữ, nếu tôi thực sự ở bên Tiểu Tú, bà không cảm thấy đó là một sự tủi thân cho Hoắc Tú Tú sao?" Là một người phụ nữ xuất thân từ gia đình lớn, sẽ trở thành người thừa kế gia chủ nhà họ Hoắc trong tương lai, chuyện Hoắc Tú Tú cùng những người phụ nữ khác gả cho một người đàn ông là điều không thể.

Chương 427

Hiển nhiên bà Hoắc cũng đã có cách: "Có hai cách, thứ nhất, rời khỏi hai người kia, hoặc là ta trực tiếp cho người giết họ." Lời của bà Hoắc hiển nhiên đã động đến điểm mấu chốt của Sở Long, trên người Sở Long bỗng tỏa ra một luồng sát khí, sát khí như dao găm xông về phía bà Hoắc, nhưng ngay khoảnh khắc sát khí sắp tiếp xúc với bà Hoắc, người quản gia kia bước lên một bước, chặn đứng toàn bộ sát khí.

"Người trẻ tuổi, có chuyện gì có thể nói chuyện tử tế, hà tất phải kích động như vậy?" Giọng nói khàn khàn của quản gia truyền ra.

Nhưng hiển nhiên đối với lời nói của quản gia, Sở Long không mấy để tâm, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta cảnh cáo bà, nếu bà dám động đến Kinh Hồng và A Ninh, bất kể giá nào, ta cũng sẽ huyết tẩy nhà họ Hoắc." Sở Long vừa dứt lời, bước lên một bước, ngay sau đó liền thấy một tia kiếm quang lóe lên.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng trong khoảnh khắc đó, một luồng uy áp vô thượng từ trên trời giáng xuống, tựa như một ngọn núi khổng lồ đè nặng lên tim bà Hoắc và người quản gia.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hai người rõ ràng đã cảm nhận được hơi thở của cái chết.

"Đừng nghĩ rằng tôi không có năng lực đó." Sở Long uy hiếp nói.

Bà Hoắc trầm mặc một lát, nhưng lúc này trong mắt người quản gia lại có một tia sáng lóe lên, dùng một ánh mắt kinh ngạc nhìn Sở Long, nói: "Đó...

đó là Hiên Viên Kiếm?

Lão phu già rồi, lại có may mắn được thấy thần binh lợi khí trong truyền thuyết, ha ha, đáng, đáng lắm." Bà Hoắc trong lòng không tức giận là không thể, nhưng vừa rồi cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của Hiên Viên Kiếm, tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng bà Hoắc vừa rồi rõ ràng đã cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Bà tin rằng nếu vừa rồi Sở Long thực sự có sát tâm, e là bà đã sớm bị Sở Long giết chết.

Dưới uy lực của Hiên Viên Kiếm, bà Hoắc cũng chỉ có thể cúi đầu: "Yên tâm đi, bà già này không đến mức làm chuyện đó, bây giờ Tiểu Tú và ngươi cũng là bạn bè, nếu ta thực sự muốn ra tay với ngươi, sợ rằng Tiểu Tú sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối." Trong lời nói của bà Hoắc, không khỏi bất đắc dĩ thở dài một hơi, sâu sắc cảm nhận được cái gọi là "con gái lớn không giữ được".

"Nếu cách thứ nhất không thể, vậy chỉ có cách thứ hai, nếu Tiểu Tú thực sự thích ngươi, vậy ta hy vọng ngươi nhất định phải đối xử tốt với nó, nếu không, dù trên dưới nhà họ Hoắc không một ai là đối thủ của ngươi, nhưng bạn bè của ngươi, không thể lúc nào cũng cảnh giác, cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ được." Sắc mặt Sở Long lạnh đi: "Uy hiếp tôi?" Bà Hoắc nhìn thẳng Sở Long, nhàn nhạt cười nói: "Cậu có thể thử xem." Trong lời nói của hai người, thực ra cuộc nói chuyện rõ ràng sắp đổ vỡ, nhưng lúc này, người quản gia kia đột nhiên ho nhẹ một tiếng, cũng thật kỳ lạ, sau khi nghe tiếng ho của quản gia, bà Hoắc lại lập tức thu lại vẻ mặt, trên mặt lại trở nên điềm tĩnh, bà Hoắc này dường như đối với người quản gia này rất "nghe lời" vậy.

Chỉ là chuyện này theo Sở Long thấy, tuyệt đối không thể xảy ra mới đúng.

Nếu người không biết, thậm chí còn sẽ lầm tưởng chủ nhân thực sự ở đây là người quản gia này.

Nhưng đây đều là chuyện nhà của bà Hoắc, Sở Long cũng sẽ không can thiệp.

Nếu người quản gia này hiện tại đã cho hai người một lối thoát, Sở Long lúc này cũng không nói nhiều.

Bà Hoắc cũng như quên đi sự không vui vừa rồi, lại "ha ha" cười.

"Còn một chuyện nữa." Trong lời nói của bà Hoắc, trên mặt lại lộ ra một nụ cười vô cùng kỳ quái.

Sở Long hiện tại ngay khi thấy nụ cười đó, trên tim như có thêm một bàn tay, khiến tim anh có chút co thắt, luôn cảm thấy nụ cười của bà Hoắc lúc này trông có chút quỷ dị.

"Chuyện gì?" Sở Long cau mày hỏi.

Như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, ý cười trên mặt bà Hoắc càng thêm đậm, ngón tay bà nhẹ nhàng gõ mấy cái lên bàn trà, sau đó mới nói: "Ở đây có một số người rất thú vị, ta hy vọng lát nữa ngươi có thể chú ý kỹ." "Thú vị?

Ý gì?" Sở Long trong lòng càng thêm bối rối, nhưng cũng tin rằng với thân phận của bà Hoắc mà nói, tự nhiên không thể nói những chuyện vô căn cứ, nếu hiện tại bà Hoắc đã nói như vậy, vậy thì giữa đó chắc chắn có chút mờ ám.

"Ý gì thì tự đi mà suy ngẫm, nhưng ta phải cảnh cáo ngươi, nếu không nghe lời ta, sau này chắc chắn sẽ hối hận." Trong lời nói của bà Hoắc, không khỏi phát ra một tiếng cười trầm thấp.

Chỉ là tiếng cười của bà lão quá khàn, chỉ nghe vào tai, đã cho người ta một cảm giác như giấy nhám chà xát vậy.

“Chẳng lẽ... thật sự như ta đoán trước đó, Ngô Tam Tỉnh cũng ở đây?” Sở Long lúc này trực tiếp hỏi, theo anh thấy, hiện tại người đáng chú ý, có lẽ cũng chỉ còn lại Ngô Tam Tỉnh?

Phải nói rằng hiện tại trong lòng Sở Long, Ngô Tam Tỉnh này sắp có thể sánh ngang với Tiểu Ca rồi.

Kể từ khi đến thế giới đạo mộ này, cũng chỉ lúc mới bắt đầu gặp Ngô Tam Tỉnh, sau đó Ngô Tam Tỉnh như biến mất hoàn toàn, bặt vô âm tín cũng không ngoa, dù sao ngay cả trong bất kỳ thông tin nào về Ngô Tam Tỉnh thu được sau này, đều không thực sự gặp được bản thân Ngô Tam Tỉnh.

Thậm chí trong cổ mộ cũng không gặp được tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

“Trước đó Thiên Chân gặp Ngô Tam Tỉnh, chẳng lẽ là thật?” Sở Long hơi cau mày, nếu Ngô Tam Tỉnh thật sự xuất hiện ở đây, vậy thì chuyện này thật sự có chút đáng để suy ngẫm, tò mò Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc nhắm vào thứ gì.

Nhưng nhanh chóng Sở Long ý thức được, cách nghĩ của mình dường như sai rồi, bởi vì lúc này có thể thấy rõ, vẻ mặt của bà Hoắc đều có chút thay đổi: “Ngô Tam Tỉnh?

Chương 428

Tên nhóc thối đó cũng đến đây sao?

Hừ!

Nếu thật sự như vậy, vậy ta phải tìm chút chuyện cho hắn.” Cũng không biết Ngô Tam Tỉnh đã làm chuyện gì khiến bà Hoắc bất mãn đến vậy, hiện tại bà Hoắc sau khi nghe tên Ngô Tam Tỉnh, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

“Không phải?

Vậy rốt cuộc là ai?” Sở Long sững người, vội vàng hỏi.

Chỉ là đáng tiếc, lúc này bà Hoắc hiển nhiên không muốn tiếp tục nói xuống: “Có thể chú ý được, đó là cơ duyên của ngươi, nếu không thể... ha ha, yên tâm, cũng sẽ gặp thôi.” Bà Hoắc nói xong, trực tiếp phất tay, hiển nhiên lúc này muốn Sở Long rời đi.

Sở Long cạn lời nhìn bà lão này, đối với bà Hoắc vô cùng không nói nên lời, sau khi đến đây, bà Hoắc cứ nói những chuyện vớ vẩn không những không khiến anh hiểu ra điều gì, ngược lại càng làm anh thêm bối rối.

Rõ ràng là muốn gây khó dễ cho anh.

“Phòng riêng của ngươi, ở ‘Thải Cúc Các’.” Lúc Sở Long quay người, giọng của bà Hoắc không khỏi lại truyền ra.

Hiển nhiên cái gọi là “Thải Cúc Các” lấy từ thơ của Đào Uyên Minh: “Thải cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.” Sở Long gật đầu, chỉ là đang định đi đến cửa phòng, chuẩn bị mở cửa rời đi, lại nghe giọng bà Hoắc truyền ra.

“Có từng nghe qua Điểm Thiên Đăng chưa?” Bà Hoắc sâu sắc nhìn

Sở Long một cái, trong đôi mắt già nua đục ngầu, không khỏi lộ ra một nụ cười khiến người ta không thể nhìn thấu. ... ...

Trong Thải Cúc Các, Bàn Tử và những người khác như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi đi lại lại tại chỗ, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nặng nề.

"Chết tiệt, sao anh Long vẫn chưa về, chẳng lẽ gặp nguy hiểm rồi?" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Kết quả câu nói này khiến Hoắc Tú Tú vô cùng không hài lòng, Hoắc Tú Tú trực tiếp đưa tay vỗ vai Bàn Tử, không kiêng nể gì nói: "Bà nội tôi đã nói rồi, chỉ nói chuyện với anh Long một chút, sao có thể làm hại anh Long được?" Lão Kim lúc này cau mày, nói: "Cũng không chắc, biết đâu bà nội cô vừa rồi cố ý để đuổi chúng ta đi, mới nói dối như vậy." Hiển nhiên đối với bà Hoắc này Lão Kim hoàn toàn không hiểu, tự nhiên không thể dành cho bà Hoắc nhiều sự tin tưởng.

Bị Bàn Tử và Lão Kim nói như vậy, Hoắc Tú Tú lập tức hai tay chống nạnh, tức đến mức miệng phồng lên.

Tuy cô tin rằng bà nội chắc chắn sẽ không làm bậy, nhưng hiện tại sau khi nghe những lời này, Hoắc Tú Tú dù miệng không nói, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, thân thủ của chủ nhân rất mạnh, đặc biệt là bây giờ... thực lực lại có chút nâng cao, người ở đây sợ không có ai thắng được chủ nhân." Trong lời nói, Kinh Hồng dường như lại nghĩ đến chuyện tối hôm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút đỏ lên.

Kết quả Bàn Tử, cái "mười vạn câu hỏi vì sao" này, một chút tinh ý cũng không có, sau khi nghe lời Kinh Hồng, Bàn Tử trực tiếp hỏi một câu: "A?

Thực lực anh Long nâng cao?

Sao cô biết?" Bàn Tử vừa dứt lời, kết quả chân phải bị Ngô Thiên Chân hung hăng giẫm một cái, Ngô Thiên Chân hiển nhiên quan sát tỉ mỉ hơn Bàn Tử, sau khi thấy vẻ mặt Kinh Hồng thay đổi, liền lập tức trừng Bàn Tử một cái, ra hiệu cho Bàn Tử có những chuyện không nên hỏi, đừng hỏi ra miệng.

Bị Ngô Thiên Chân nhắc nhở như vậy, Bàn Tử mới bừng tỉnh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Kinh Hồng, Bàn Tử không nhịn được cười ngượng ngùng, cũng ngậm miệng lại.

Kinh Hồng cũng giống Ngô Thiên Chân, hung hăng trừng Bàn Tử một cái: "Sao tôi biết thì anh cần gì phải quản, thân thủ của chủ nhân rất mạnh, huống hồ còn có Hiên Viên Kiếm hộ thể, người ở đây sao có thể làm hại được chủ nhân." Kinh Hồng vừa dứt lời, thấy cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, ngay sau đó nghe thấy một tiếng cười lớn: "Ha ha ha, không sai, Kinh Hồng hiểu ta." Chỉ thấy, người vừa đi vào từ bên ngoài, chính là Sở Long mà mọi người đang nhắc đến.

"Anh không sao chứ?" A Ninh lúc này lập tức đi đến bên cạnh Sở Long, quan tâm hỏi, vừa nói, A Ninh vừa tỉ mỉ quan sát Sở Long một lượt, thấy trên người Sở Long quả thực không có dấu vết đánh nhau, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở Long lúc này quay đầu sâu sắc nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh, trong đầu lại hiện lên lời nói của bà Hoắc vừa rồi, Sở Long lập tức cười.

Hoắc Tú Tú hiện tại có chút không hiểu ra sao, hiển nhiên không hiểu tại sao lúc này Sở Long lại nhìn mình cười, nhưng ý cười đó mang theo cảm giác đầy ẩn ý, khiến má Hoắc Tú Tú có chút đỏ lên.

Sở Long tự nhiên sẽ không nói ra chuyện vừa rồi liên quan đến Hoắc Tú Tú: "Bà Hoắc nói với tôi, bảo tôi cẩn thận quan sát hiện

trường, nơi này có một số người thú vị, nếu tôi chú ý nhiều hơn, sẽ có lợi cho tôi." "Dù hiện tại tôi chưa nhận ra, nhưng sau này chắc chắn cũng không mất bao lâu sẽ gặp được." Trong lời nói của Sở Long, trên mặt không khỏi lộ vẻ bối rối, nói thật hiện tại anh vẫn chưa rõ bà Hoắc rốt cuộc đang nói ai.

Nhưng nhanh chóng, sự chú ý của Sở Long lại rơi vào chuyện bà Hoắc đã giao hẹn với anh trước khi rời đi.

Chương 429

“Điểm Thiên Đăng?

Ha ha, bà lão này cũng thích chơi nhỉ, nhưng tôi, Sở Long, chưa bao giờ biết sợ.” Sở Long nghĩ thầm, trong lòng lập tức hào khí ngút trời.

“Chẳng lẽ là chú Ba của tôi?” Cách nghĩ của Ngô Thiên Chân hiển nhiên giống Sở Long, đang lúc Sở Long suy nghĩ về lời của bà Hoắc, giọng của Ngô Thiên Chân không khỏi truyền ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Long hiện tại.

Vừa nghe lời này, Sở Long liền trực tiếp lắc đầu, nói: “Không phải, trước đó tôi cũng cho là chú Ba, nhưng bị bà Hoắc phủ định rồi, bà lão đối với chú Ba dường như rất có thành kiến.” Sở Long vừa dứt lời, sắc mặt Ngô Thiên Chân trông có vẻ hơi ngượng ngùng, bất đắc dĩ gãi gãi sau gáy, dùng một vẻ mặt ngượng nghịu nhìn về phía Hoắc Tú Tú, mới nói: “Bà ấy đâu chỉ có thành kiến với chú Ba tôi, đối với cả nhà họ Ngô chúng tôi đều rất có thành kiến.” Vừa nghe lời này, trong đầu Sở Long đột nhiên lóe lên ba chữ: Ngô Lão Cẩu!

Lúc này, Sở Long nhìn về phía Ngô Thiên Chân, ánh mắt cũng có chút khác lạ.

Ngô Thiên Chân ngay khi tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, không nhịn được rùng mình một cái, luôn cảm thấy ánh mắt của Sở Long hiện tại khiến cậu có chút sởn gai ốc, đặc biệt là lúc này, Sở Long cho cậu cảm giác như mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay.

Ngô Thiên Chân cười ngượng ngùng, nhếch mép, tò mò hỏi: “Anh Long, không lẽ anh biết một số chuyện của nhà họ Ngô và nhà họ

Hoắc chúng tôi sao?" Ngô Thiên Chân thăm dò hỏi, nhưng lúc này Sở Long tuy không nói gì, nhưng ý cười trong ánh mắt, lại khiến Ngô Thiên Chân có chút không chắc chắn.

"Anh Long rốt cuộc lai lịch thế nào?

Tại sao lại rõ chuyện nhà tôi như vậy?" Ngô Thiên Chân thầm lẩm bẩm trong lòng, nói thật, lúc này cậu đối với lai lịch của Sở Long nảy sinh hứng thú vô cùng nồng hậu.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng cười ngượng ngùng, chuyện của thế hệ trước Hoắc Tú Tú cũng có chút rõ ràng.

Ho nhẹ một tiếng, nhân lúc lòng hiếu kỳ của Bàn Tử chưa bị kích thích hoàn toàn, lập tức chuyển chủ đề, nói: "Anh Long, có thể là Lê Tuyết không?

Lê Tuyết biết đâu cũng ở đây?" Sở Long đối với điều này trực tiếp nhún vai, nếu thật sự là Lê Tuyết ở đây, Sở Long tự nhiên có thể giải quyết một lần và mãi mãi.

Lúc này, họ trực tiếp đi ra phòng riêng bên ngoài, từ phòng riêng nhìn xuống, có thể thấy toàn bộ hội trường đấu giá.

Trong phòng riêng có tổng cộng hai chiếc bàn ghế, bàn ghế trông cũng cổ kính, Sở Long tùy tiện liếc mắt một cái liền biết, thứ này là đồ cổ từ thời nhà Thanh.

Giữa hai chiếc bàn ghế có một chiếc bàn trà nhỏ, trên bàn trà hiện đang đặt một chiếc chuông nhỏ và một cuốn sách ảnh.

Lúc này Bàn Tử cũng đi theo ra, mấy người nhìn quanh một vòng, kinh ngạc phát hiện, tầng hai có tổng cộng tám phòng riêng, trong phòng riêng đối diện, lại có một người đàn ông mặc hoàng mã quái, cạo đầu để bím tóc đang ngồi.

Thoạt nhìn, thật sự sẽ cho người ta cảm giác người đàn ông này

thực sự là một vị bối lặc từ thời cổ đại xuyên không đến.

"Hử?

Người đó là ai vậy?

Sao lại ăn mặc như vậy?

Chẳng lẽ chơi cosplay?" Lão Kim tự nhiên cũng chú ý đến người này, không nhịn được tò mò hỏi một câu.

Trong lời nói của Lão Kim, có chút cạn lời bĩu môi, nói: "Không phải lầu hai phải có thân phận mới lên được sao?

Mèo chó gì cũng lên được sao?

Này, bên đó là chuyện gì vậy?" Đương nhiên, dù sao khoảng cách hai bên không xa, hơi lớn tiếng một chút, người đối diện có thể nghe thấy, vì vậy lúc Lão Kim nói, cũng có thể hạ thấp giọng điệu một chút, không đến mức để người bên đó biết.

Bàn Tử vừa nhìn người đối diện, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, cạn lời liếc Lão Kim một cái, nói: "Tôi nói cho ông biết, lời này ông bây giờ ở bên cạnh tôi có thể nói được, tuyệt đối đừng để gã đó nghe thấy, nếu không, mạng nhỏ khó giữ đấy." Lời của Bàn Tử khiến Lão Kim càng thêm bối rối.

"Gã đó tự cho mình là hậu duệ của Ái Tân Giác La, cho rằng mình nên là hoàng đế đương đại, cho nên, mỗi ngày đều làm ra vẻ như cuộc sống cung đình, từ ăn mặc đến sinh hoạt, không có gì là không theo quy chế của hoàng đế." Bàn Tử nói.

Sở Long và những người khác sau khi nghe những lời này, lập tức đều ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt càng đầy vẻ cạn lời.

"Xã hội bây giờ còn có loại người này sao?

Tôi điên mất, có phải bị khùng không?

Hoàng đế á, nếu thật sự làm lớn chuyện, e là có thể bị bắt đi cải tạo rồi, bây giờ là xã hội dân chủ nhân dân vĩ đại, mẹ nó lại còn chơi trò chế độ phong kiến hoàng đế?" Lão Kim trực tiếp nói, hiển nhiên đối với người đàn ông này cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàn Tử vô cùng đồng tình gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy đầu óc gã này có chút không bình thường, nhưng có một điểm nếu ông biết tên hắn, chắc chắn cũng sẽ có cùng suy nghĩ với tôi, gã đó tên là Phục Bang, Ái Tân Giác La Phục Bang, haizz, cả ngày đều ngồi mơ mộng phục hưng vương thất, nhưng..." Trong lời nói, Bàn Tử không khỏi dừng lại, sau đó trên mặt cũng mang theo một chút ngưng trọng: "Có một điểm không thể không thừa nhận, gã này vốn liếng và nhân lực đều đầy đủ, trong giới, làm đạo mộ cũng làm ăn phát đạt, mỹ danh là, thu hồi lại những bảo vật vốn thuộc về Đại Thanh." "Sau này nếu gặp, Lão Kim một mình thì phải cẩn thận, gã đó là một kẻ vô cùng bạo ngược, từng có người nhìn trộm hắn, suýt bị đánh chết tươi, theo hắn thấy hắn là hoàng đế, một số tiện dân thân phận thấp kém, sao có thể chiêm ngưỡng thánh nhan?" Sở Long sau khi nghe những lời này, cũng có chút không còn sức để châm chọc, theo anh thấy, tâm lý và tính cách của người này, đều có chút méo mó.

Chương 430

"Anh Long, để em giới thiệu cho anh, đây đều là những người nổi tiếng trong giới của chúng em, từ bên trái của Phục Bang nhé, người đàn ông để ria mép, mặc áo trung sơn, người ta gọi là Cao Nhị Gia, dưới trướng nuôi một đám lớn Mô Kim Hiệu Úy, thực lực không thể xem thường." Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, "Cao Nhị Gia" bên đó dường như phát hiện sự chú ý bên này, kết quả Cao Nhị Gia trực tiếp nhếch miệng cười, lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Anh cũng thấy rồi đó, Cao Nhị Gia làm người vô cùng ngông cuồng, đối với bất kỳ ai cũng dường như rất không vừa mắt, trong mắt hắn, chỉ có hắn mới là chính phái đạo mộ, những người còn lại, bao gồm cả Cửu Môn chúng em, đều là một số tà đạo." Trong lời nói của Hoắc Tú Tú, giọng điệu rõ ràng mang theo một chút bất mãn.

"Người bên cạnh Cao Nhị Gia, mới gia nhập mấy năm gần đây, người ta gọi là Tiền Lão Cẩu, này, tên gọi có chút tương tự với ông nội của Thiên Chân." Nói rồi, Hoắc Tú Tú chỉ về phía ông lão trông sáu bảy mươi tuổi, tóc hoa râm ở cách đó không xa.

Ông lão này dung mạo hiền lành hòa ái, thoạt nhìn, sẽ cho người ta cảm giác ông lão này vừa mới từ ngoài đồng làm việc về vậy.

Tương tự?

Sau khi nghe những lời này, Sở Long trực tiếp cạn lời, đâu có thể tương tự được, rõ ràng là gần như giống hệt nhau, hai người cũng chỉ khác nhau một cái họ thôi.

"Tiền Lão Cẩu?

Xã hội bây giờ có người lấy tên như vậy sao?" Lão Kim có chút cạn lời lẩm bẩm một câu.

Bàn Tử giơ tay vỗ vào đầu Lão Kim: “Ông ngốc à?

Đương nhiên không phải tên thật, chỉ là biệt danh thôi, chỉ vì ông ta nuôi rất nhiều chó, giúp ông ta xuống đất thăm mộ, cho nên người ta gọi là Tiền Lão Cẩu, hoặc là Cẩu Vương, lâu dần, ngược lại tên thật của ông ta không ai biết.” “Nhưng mà, gã này dường như có chút khuynh hướng tự ngược đãi, đối với danh hiệu Cẩu Vương một chút cũng không hài lòng, ngược lại thích người khác gọi mình là Tiền Lão Cẩu.” Sở Long sau khi nghe những lời này, trong lòng cũng có chút ngẩn ngơ, tò mò nhìn về phía Ngô Thiên Chân, chỉ thấy lúc này Ngô Thiên Chân cũng có chút hoảng hốt.

“Tiền Lão Cẩu không lẽ coi ông nội của Thiên Chân là thần tượng rồi sao?

Bất kể tên gọi hay hành vi, đều gần giống với ông nội của Thiên Chân.” Sở Long không nhịn được nói.

Hoắc Tú Tú vừa nghe những lời này, lập tức che miệng “phụt” cười: “Anh Long, anh thật sự nói đúng rồi, Tiền Lão Cẩu vẫn luôn rất ngưỡng mộ ông nội của Thiên Chân, thậm chí từng đến bái kiến ông nội cậu ấy, phương pháp nuôi chó hiện tại, đều học từ ông nội của Thiên Chân.” Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, Ngô Thiên Chân cũng có chút ngơ ngác, ngây người nhìn Tiền Lão Cẩu kia, không khỏi cau mày: “Nhưng... nhưng tôi không nhớ đã gặp người này?” Hoắc Tú Tú lúc này vừa nghe lời này, lập tức cười liếc Ngô Thiên Chân một cái: “Chẳng lẽ chuyện lúc nhỏ, chuyện nào cậu cũng nhớ sao?

Không thể nào, Thiên Chân, thực ra ở đây cậu là an toàn nhất, dù sao một khi biết lai lịch của cậu, chỉ cần cậu không gây chuyện long trời lở đất ở đây, Tiền Lão Cẩu đều sẽ bảo vệ cậu.” Ngô Thiên Chân sững người, hiển nhiên không ngờ ở đây, lại có một chỗ dựa ẩn giấu như vậy.

Hoắc Tú Tú sau đó lại giới thiệu cho Sở Long những người còn lại, dù sao trong lời nói của Hoắc Tú Tú, những người này ai nấy đều vô cùng ngông nghênh ngút trời, ngay cả nhà họ Hoắc, trong tình huống bất đắc dĩ, cũng không muốn đi chọc vào.

Điều khiến Sở Long có chút bất ngờ ở đây, là Giải Ngữ Hoa lại ở ngay phòng bên cạnh, cũng không biết có phải bà Hoắc cố ý sắp xếp không.

Lúc này, cửa phòng của Sở Long bị gõ, thấy một nhân viên phục vụ ăn mặc giống như cung nữ cung kính đi vào từ bên ngoài, đưa một cuốn danh sách đến trước mặt Sở Long.

Sau đó cô gái nhanh chóng rời đi, như thể nơi này có nguy hiểm lắm vậy.

"Danh sách đấu giá lần này, anh có thể xem qua." Hoắc Tú Tú nói, đưa danh sách vào tay Sở Long.

Sở Long tò mò lật danh sách ra, vừa xem nội dung bên trên, vừa trực tiếp đi đến chiếc ghế bên phải, dưới sự chứng kiến của Hoắc Tú Tú suýt nữa thì rớt cả mắt, Sở Long trực tiếp ngồi lên.

Dù sao đấu giá vẫn chưa bắt đầu, trong toàn bộ hội trường đấu giá không ít người đang nói chuyện, khắp nơi đều vang lên những tiếng "ông ông ông".

Nhưng ngay khi Sở Long ngồi xuống, tất cả những tiếng ồn ào xung quanh lập tức biến mất, cả thế giới như bị tắt tiếng, trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Bàn Tử lúc này cũng chú ý, những người xung quanh lại dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn họ, như thể họ vừa làm một chuyện phạm tội tày trời vậy.

"... ...?" Lão Kim bị ánh mắt của những người này nhìn đến phát

hoảng, không nhịn được hỏi.

Nhưng kết quả khiến Lão Kim cảm thấy bất ngờ, lúc này đừng nói là những người bên ngoài, Hoắc Tú Tú lúc này, cũng suýt nữa thì trừng rớt cả mắt ra, ngây người nhìn Sở Long, sắc mặt đều trở nên tái mét.

Bàn Tử gãi gãi sau gáy, hoàn toàn không hiểu, tự nhiên không biết một số mánh khóe và quy tắc ở đây: "Tôi cũng không biết, mấy người này bị điên à?" "Anh Long, ... mau, ... vị trí đó không thể ngồi." Lúc này, Hoắc Tú Tú kinh hoàng hét lớn, vẻ mặt trông còn đáng sợ hơn cả gặp ma.

Sở Long cười ngẩng đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái, nói: "Không thể ngồi?

Chương 431

Ở đây không có chỗ nào tôi không thể ngồi, không cần sợ, tôi tự có chừng mực." Sở Long tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, nhưng sự điềm tĩnh này lọt vào mắt Hoắc Tú Tú, lại trở nên vô cùng đáng sợ.

Hoắc Tú Tú hít sâu một hơi, miễn cưỡng để mình bình tĩnh lại, mới kinh ngạc hỏi: "Anh Long, ... anh có biết vị trí này không?

Anh có biết ngồi ở vị trí này có hậu quả gì không?" Hai câu hỏi liên tiếp, mỗi khi hỏi ra một câu, giọng điệu của Hoắc Tú Tú lại ngưng trọng hơn một chút.

"Ở đây không thể ngồi sao?" Sở Long chưa kịp trả lời, Bàn Tử bên cạnh không khỏi cau mày, gãi gãi sau gáy, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

"Đều đặt một chiếc ghế ở đây, chẳng lẽ để trang trí sao?" Bàn Tử cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, nhưng điều khiến Bàn Tử có chút cạn lời, lúc này Hoắc Tú Tú lại thật sự gật đầu, một mặt nghiêm túc nhìn Bàn Tử: "Ở đây, chiếc ghế này phần lớn thời gian là để trang trí, anh xem những người khác, có ai ngồi không?" Bị Hoắc Tú Tú nói như vậy, Bàn Tử mới sững người, mấy người nhìn xung quanh, mới phát hiện tất cả những phòng riêng có thể nhìn thấy, đều đặt hai chiếc ghế như vậy, chỉ là đúng như Hoắc Tú Tú nói, chỉ có chiếc ghế bên trái được ngồi, chiếc ghế bên phải hoàn toàn không có ai ngồi.

Ngay cả khi trong phòng riêng có nhiều người, những người đó cũng thà đứng, chứ không muốn ngồi xuống.

"... ...

Chuyện gì vậy?" Bàn Tử ngượng ngùng gãi gãi sau gáy: "Có gì đâu, sao mấy người này lại nhìn chúng ta như vậy, trông như gặp ma

vậy.” Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, xung quanh lập tức bùng nổ những tiếng kinh hô.

“Tôi điên mất, đã bao lâu rồi không thấy chuyện này, không ngờ lại có người dám ngồi lên chiếc ghế đó.” “Chậc chậc, hôm nay thật đúng là đến đúng lúc, được thấy chuyện ngầu lòi rồi.” “Ngầu lòi?

Ha ha, tôi thấy là đồ ngu thì có, chiếc ghế đó thật sự nghĩ ai cũng có thể ngồi sao?

Nhìn mấy vị trên kia đi, ai mà không phải là nhân vật đỉnh cao, nhưng có dám ra vẻ ngồi xuống không?

Tôi thấy thằng nhóc này đang tìm chết.” “Thằng nhóc này có tìm chết hay không tôi không biết, nhưng tôi biết hôm nay chắc chắn có kịch hay để xem rồi.” “Đúng rồi, có biết thằng nhóc đó là ai không?

Gương mặt xa lạ quá.” “Không quen, nhưng người này chắc cũng có chút lai lịch, nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh hắn không phải là người kế vị nhà họ Hoắc, Hoắc Tú Tú sao?

Bây giờ Hoắc Tú Tú đối với người đàn ông này dường như rất cung kính, có thể khiến người kế vị nhà họ Hoắc cũng như vậy, lai lịch của người đàn ông này e là không nhỏ.” Trong chốc lát, toàn bộ hội trường đấu giá như một cái chợ rau, khắp nơi đều đầy tiếng bàn tán, những âm thanh này ồn ào hỗn loạn, vô cùng náo nhiệt, nhưng Bàn Tử nghe rõ không ít lời nói của mọi người, không khỏi khiến Bàn Tử và những người khác càng thêm bối rối.

“Anh Long, ... nơi này dường như có chút mánh khóe, hay là chúng ta... hay là đổi chỗ khác ngồi đi?” Bàn Tử không nhịn được rụt cổ, nói.

Kết quả khiến Bàn Tử cảm thấy bất ngờ, Sở Long không hề cảm thấy sợ hãi.

Vẫn thần sắc điềm nhiên ngồi trên ghế, trên người Sở Long tỏa ra một luồng uy nghiêm nhàn nhạt, ánh mắt quét qua xung quanh, phảng phất như một vị đế vương quân lâm thiên hạ vậy.

Bàn Tử và những người khác đứng bên cạnh lúc này đều có cảm giác muốn quỳ xuống dập đầu cho Sở Long.

"Vị trí này một khi đã ngồi xuống, có nghĩa là 'Điểm Thiên Đăng'." Sở Long trước khi xuyên không đã xem Đạo Mộ Bút Ký, sao có thể không hiểu ý nghĩa của cái gọi là Điểm Thiên Đăng, một phương thức gần như không ai dám làm, vừa khiến người ta yêu lại vừa sợ, nhưng lọt vào mắt Sở Long, lại tỏ vẻ vô cùng bình thường.

"Cái gì?

Cái gì mà Điểm Thiên Đăng?" Lão Kim bối rối nhìn Sở Long, hiện tại trừ Hoắc Tú Tú ra, những người còn lại ai nấy đều đầy vẻ tò mò, hiển nhiên đối với cái gọi là Điểm Thiên Đăng đều không rõ, còn Hoắc Tú Tú, lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Hoắc Tú Tú nhìn Sở Long, bộ dạng trông như gặp quái vật vậy: "...

Anh lại biết Điểm Thiên Đăng?

Vậy tại sao lại ngồi xuống?

Như vậy sẽ chết đó, chẳng lẽ anh không biết sao?" Hoắc Tú Tú kinh ngạc đến mức suýt nữa thì trừng rớt cả mắt ra: "...

Anh Long mau đứng dậy." Nói thật, lúc này Hoắc Tú Tú đều có cảm giác muốn trực tiếp đến kéo Sở Long khỏi ghế.

Sở Long đưa tay nhẹ nhàng gõ mấy cái lên ghế, cười nói: "Tôi đã ngồi xuống rồi, cô nghĩ tôi có thể đứng dậy sao?

Chương 432

Còn về Điểm Thiên Đăng, đối với cô có lẽ đáng sợ, nhưng trong mắt tôi, chỉ là chuyện nhỏ, tôi cần phải sợ sao?

Cho dù giá cả thật sự cao đến mức tôi không thể chịu được, cùng lắm thì không lấy nữa là được." "Vượt quá giá trị cao nhất của bảo vật, tôi tự nhiên sẽ từ chối." Giọng của Sở Long tuy nghe có vẻ điềm tĩnh, nhưng đằng sau sự điềm tĩnh đó, lại thể hiện một cảm giác áp bức đến nghẹt thở.

"... ...

Từ chối?

Chẳng lẽ anh muốn ở đây đối đầu với người của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Anh có biết hậu quả không?

Bất cứ ai đối đầu với Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều chỉ có một con đường chết." Hoắc Tú Tú căng thẳng nói, nói thật lúc này cô thật sự lo lắng Sở Long sẽ làm bậy.

Bàn Tử tuy hiện tại vẫn bị cuộc đối thoại của hai người làm cho mù mờ, nhưng câu cuối cùng của Hoắc Tú Tú nghe rất rõ.

Đối đầu với Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Lời này nghe đến mức tim Bàn Tử cũng co thắt lại, lăn lộn trong giới này, tự nhiên biết rõ Tân Nguyệt Phạn Điếm này là một nơi khủng bố đến mức nào, bất cứ ai đối đầu với Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều không có kết cục tốt đẹp.

Đừng thấy bề ngoài quả thực đối với các thế lực đều khách sáo, nhưng sự khách sáo có giới hạn, một khi chọc giận hoàn toàn, các thế

lực đều phải sợ hãi, ngay cả nhà họ Hoắc cũng có thể phải cúi đầu.

"Anh Long, tôi thấy chúng ta... ..." Bàn Tử vội vàng mở miệng, lúc này muốn khuyên Sở Long đừng tiếp tục ngồi nữa.

Nhưng... ...

Sở Long trực tiếp phất tay: "Yên tâm, nếu thật sự đối đầu, vậy thì kẻ phải sợ hãi nên là họ, đối đầu với tôi, phải chuẩn bị sẵn sàng bị tôi tiêu diệt, thật sự nghĩ rằng người thừa kế huyết mạch Rồng, dễ bị bắt nạt như vậy sao?" Giọng của Sở Long tràn đầy sự tự tin, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử há miệng, nhưng lúc này đột nhiên nghĩ đến thực lực khủng bố của Sở Long, đặc biệt là huyết mạch Rồng khủng bố phối hợp với Hiên Viên Kiếm, một khi Sở Long toàn diện bùng phát sức mạnh, Tân Nguyệt Phạn Điếm có lẽ thật sự sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Sở Long lúc này đầy ẩn ý quay đầu nhìn về phía phòng của bà Hoắc, vừa hay lúc này bà Hoắc cũng nhìn sang, khi nhìn về phía Sở Long, trong mắt bà Hoắc không hề có chút ngạc nhiên nào.

Bà ta đầy hứng thú cười với Sở Long, chỉ là nụ cười này lọt vào mắt người ngoài, lại trông có vẻ vô cùng đáng sợ.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm cao cao tại thượng bao nhiêu năm rồi, đã mất đi cảm giác nguy cơ, nếu thật sự cần có người cảnh tỉnh họ, tôi không ngại làm người đó." Lúc Sở Long nói chuyện, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào bà Hoắc.

Giống như bà Hoắc lúc này, trên mặt Sở Long cũng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Hoắc Tú Tú cũng nhìn về phía bà Hoắc, thành thật mà nói, khoảnh khắc chạm phải ánh mắt của bà, tim Hoắc Tú Tú không khỏi "thịch" một tiếng. "Chẳng lẽ là bà nội yêu cầu?" Ý nghĩ này hiện lên trong

đầu Hoắc Tú Tú, thái độ trước đó của bà Hoắc khiến cô cảm thấy kỳ lạ, lúc này không thể không liên kết hai chuyện lại với nhau.

Chỉ là, Hoắc Tú Tú không hiểu, nếu thật sự như cô nghĩ, tại sao bà Hoắc lại làm vậy?

Sở Long điểm thiên đăng, theo Hoắc Tú Tú thấy thì chẳng có lợi lộc gì cho nhà họ Hoắc cả.

Bây giờ Sở Long tham dự buổi đấu giá này với tư cách người nhà họ Hoắc, một khi anh thật sự gây ra động tĩnh lớn, nhà họ Hoắc cũng sẽ bị liên lụy.

Lão Kim bây giờ hoàn toàn là "fan cuồng" của Sở Long, răm rắp nghe theo lời anh, vì vậy lúc này lập tức nói: "Đúng vậy, Tân Nguyệt Phạn Điếm có lợi hại đến đâu thì sao chứ?

Hừ, có thể so với chủ nhân được không?

Chỉ cần chủ nhân rút Hiên Viên Kiếm ra, cả cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này cũng phải toi đời." Nhìn Lão Kim đang tâng bốc một cách vô não, Bàn Tử không nhịn được mà đảo mắt khinh bỉ.

Bàn Tử vừa định mở miệng, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, mấy người họ đều là dạng độc thân không vướng bận, bây giờ có lật tung cả nơi này lên trời thì cũng chẳng ai dám nói lời vô ích nào.

Còn về nhà họ Hoắc, người ta gia nghiệp lớn, chắc cũng sẽ không bị liên lụy quá nghiêm trọng.

Chương 433

"Anh Long, thật sự không có vấn đề gì chứ?

Điểm thiên đăng rốt cuộc là có ý gì?

Đã có ai từng điểm chưa?" A Ninh nhíu mày, có chút căng thẳng nhìn Sở Long, cô không quan tâm Tân Nguyệt Phạn Điếm ra sao, người duy nhất cô quan tâm chỉ có Sở Long.

Sở Long cười xua tay, nói: "Điểm thiên đăng, thực ra là một thuật ngữ trong sòng bạc thời xưa, tên đúng phải là 'điểm đăng', một loại kỹ xảo cờ bạc.

Ví dụ như Bàn Tử đi đánh bạc, kết quả vận may cực kỳ tệ, đặt lớn nhà cái ra nhỏ, đặt nhỏ nhà cái ra lớn, vậy thì nếu tôi muốn kiếm tiền, chỉ cần đặt ngược lại với Bàn Tử là được." "Cái cược ở đây không phải là vận may, mà là vận rủi của người khác, lúc đó Bàn Tử chính là 'ngọn đèn' trong tay tôi.

Thậm chí có lúc, một số người bẩm sinh vận khí đã kém, cứ đánh bạc là thua, sẽ được người ta mời riêng đi 'điểm đăng', gọi là lấy nhỏ cược lớn." Bị Sở Long dùng làm ví dụ phản diện như vậy, vẻ mặt Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Nhưng ai bảo đây là Long gia chứ, Bàn Tử cũng chỉ có thể nhịn, còn những người khác thì như đang nghe kể chuyện, nghe say sưa hứng thú. "Vào thời Mãn Thanh, trong giới công tử nhà giàu ở vùng Giang Nam, vì số tiền chơi quá lớn mà lại không có bất kỳ sự tiết chế nào, người có vận may tốt thì trong phút chốc vinh hoa phú quý, người vận may kém thì thường chỉ trong một đêm đã có thể thua sạch gia sản.

Lúc đó, cái gọi là 'điểm đăng' rõ ràng không đủ khí thế, thế là xuất

hiện 'điểm thiên đăng'." "Những tên công tử bột đó rất thích cà khịa nhau, mày ngứa mắt tao, tao cũng khó chịu với mày, còn chưa bắt đầu cược đâu mà miệng đã chửi nhau rồi.

Ví dụ như Bàn Tử chửi Lão Kim, 'Lão Kim, mẹ nó mày đừng có vênh váo, hôm nay ông đây lấy mày điểm đăng', với tính khí của Lão Kim, không chửi lại là không thể đúng không?" Nói rồi, Sở Long cười nhìn về phía Lão Kim.

Sau khi bắt gặp ánh mắt của Sở Long, Lão Kim có chút ngại ngùng cúi đầu, ngượng nghịu gãi gãi sau gáy, nhưng lúc này lại gật đầu tán thành: "Chắc chắn rồi, không thể để thằng mập đó chiếm hời được." Sở Long cười, nói: "Nhưng nếu cứ chửi như vậy thì có vẻ hơi yếu thế, lúc chửi lại, phải thêm chút 'gia vị'.

Ví dụ như Lão Kim có thể chửi thế này, 'Thằng mập chết bầm, mày cũng đừng có vênh váo, hôm nay ông đây lấy mày điểm thiên đăng'." Lão Kim lập tức giơ ngón tay cái lên, cười ha hả nói: "Câu này khí thế hơn hẳn." Lão Kim vui đến mức nếp nhăn trên mặt đều hiện rõ, còn Bàn Tử thì trông có vẻ vô cùng ấm ức.

Sở Long khẽ gật đầu: "Đúng vậy, người thời đó cũng nghĩ như thế, đều cảm thấy 'điểm thiên đăng' khí thế hơn, vì vậy cứ thế truyền tai nhau, dần dà đều dùng từ này.

Thật ra mà nói, từ này khá là sát nghĩa, điểm thiên đăng xong chẳng khác nào châm một mồi lửa, đốt cho mày sạch sành sanh.

Về sau, từ này được mở rộng ý nghĩa, các ngành nghề khác cũng bắt đầu sử dụng." Nói rồi, ngón tay Sở Long nhẹ nhàng gõ lên ghế, cười nói: "Trong đấu giá, nếu lựa chọn điểm thiên đăng, vậy có nghĩa là bao trọn cả sàn, tức là bất kể món đồ trong vòng đó được bán với giá nào, đều do người điểm thiên đăng trả tiền.

Cũng có nghĩa là, các vị cứ việc ra giá, tôi sẽ thanh toán." Vừa

nghe vậy, Lão Kim lập tức không nhịn được mà hét lên: "Vãi, vậy người điểm thiên đăng chẳng phải là kẻ ngu lắm tiền sao?

Dựa vào đâu mà trả tiền cho người khác chứ, với lại, lỡ có người trong hội trường đấu giá hét giá lung tung thì sao?" "Điểm thiên đăng cũng có quy tắc của nó, sợ người ta hét giá trên trời.

Người làm ăn đều biết một đạo lý, giá cả phải nằm trong một khoảng hợp lý thì giao dịch mới thành lập được.

Tức là dù có đắt, khiến người ta đau lòng, nhưng cắn răng cũng có thể chịu được.

Nếu không, mua một cái mũ rơm mà tốn cả chục tỷ, đó không gọi là điểm thiên đăng, mà gọi là nói nhảm, cũng chẳng ai rảnh mà hùa theo trò đùa như vậy." Mặc dù Sở Long đã nói thế, nhưng Bàn Tử và những người khác lúc này vẫn cảm thấy rất thiệt thòi.

A Ninh nhíu mày nói: "Anh Long, hay là chúng ta đừng điểm thiên đăng nữa?

Thiệt quá, em thấy chắc không có ai làm chuyện như vậy đâu nhỉ?" Đúng lúc này, Ngô Thiên Chân đột nhiên vỗ trán: "Tôi nhớ ra rồi, hồi nhỏ ông nội có kể cho tôi một câu chuyện, là chuyện về lão đại trong Cửu Môn xưa.

Năm đó ông ấy vang danh ở kinh thành, để theo đuổi vợ mình, hình như cũng dựa vào việc điểm thiên đăng trong buổi đấu giá." Nói rồi, Ngô Thiên Chân bất giác nhìn về phía Sở Long.

Trong khi lão đại nhà người ta cần theo đuổi phụ nữ mới phải dùng đến thủ đoạn này, thì phụ nữ bên cạnh Sở Long nhiều không đếm xuể, lại còn răm rắp nghe lời anh, căn bản không cần dùng đến cách tương tự.

“Vãi, chẳng lẽ Long gia chuẩn bị vì em gái Tú Tú mà điểm thiên

đăng?

Cũng đại gia quá rồi đấy?" Bàn Tử là kẻ không giữ được lời trong bụng, lúc này liền không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Thật ra Hoắc Tú Tú cũng đã sớm nghĩ đến khả năng này, vì vậy khoảnh khắc nghe Bàn Tử nói, cô không khỏi xấu hổ cúi đầu.

Cảnh này lọt vào mắt Bàn Tử và những người khác, dường như đã ngầm thừa nhận suy đoán vừa rồi.

Giây phút này, Sở Long thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng hai luồng ánh mắt vô cùng oán trách đang chiếu lên người mình.

A Ninh và Kinh Hồng tuy không nói lời nào, nhưng ánh mắt lúc này cũng đã bán đứng suy nghĩ trong lòng họ.

Hai người phụ nữ đã ghen rồi.

Chương 434

Sở Long bất đắc dĩ liếc mắt nhìn tên Bàn Tử nhanh mồm nhanh miệng.

Bàn Tử lập tức cười ngượng, hiển nhiên cũng đã phản ứng lại, biết mình lỡ lời khiến Long gia rơi vào thế bị động.

Lão Kim là một con quỷ lanh lợi, lúc này lập tức cảm nhận được tình hình qua ánh mắt của Sở Long, liền đảo mắt nhìn Bàn Tử, nói giọng khó chịu: "Này Bàn Tử, cậu có biết nói tiếng người không thế?

Cố ý xuyên tạc ý của chủ nhân tôi phải không?" Mặc dù lúc này Bàn Tử cũng biết rõ, Lão Kim nói vậy phần lớn là để giải vây cho Sở Long, nhưng hành động đạp lên mình của gã này khiến Bàn Tử cảm thấy rất khó chịu.

Đương nhiên, để cứu vãn "sai lầm" vừa rồi, Bàn Tử rất phối hợp hỏi một câu: "Hả?

Lời này có ý gì?" Nhìn bộ dạng ấm ức của Bàn Tử, Lão Kim cười, lập tức nói: "Chủ nhân của tôi mà tôi lại không hiểu sao?

Chủ nhân bây giờ sao có thể chỉ điểm thiên đăng cho một mình cô Tú Tú được?

Tôi thấy, chủ nhân là vì cô A Ninh, cô Kinh Hồng và cô Tú Tú, cả ba người cùng điểm thiên đăng." Lão Kim đâu phải loại người không có mắt nhìn.

Hắn có thể trực tiếp gọi cả họ tên Kinh Hồng, nhưng đó là khi cô không ở cùng Sở Long.

Bây giờ mọi người đều biết Kinh Hồng là người phụ nữ của Sở Long, vậy thì cũng là nữ chủ nhân của Lão Kim, lúc này Lão Kim đâu

dám gọi thẳng cả tên chứ?

Lời của Lão Kim rõ ràng khiến A Ninh và Kinh Hồng đều rất hài lòng, ánh mắt oán trách ban đầu cũng hoàn toàn thu lại.

Bàn Tử lúc này không phục không được, trực tiếp giơ ngón tay cái với Lão Kim.

Về khoản nịnh bợ, hắn hoàn toàn bái phục Lão Kim.

Sau khi ánh mắt oán trách kia thu lại, Sở Long cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức chuyển chủ đề, cười nhìn về phía Ngô Thiên Chân, nói: "Cái vị lão đại mà cậu nói tôi biết, trong Cửu Môn xưa người ta gọi là Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn." Vừa nghe đến danh xưng "Trương Đại Phật Gia" và "Trương Khải Sơn", mắt của Hoắc Tú Tú và Ngô Thiên Chân đều trợn tròn.

Mặc dù họ chỉ biết đôi chút qua lời kể của thế hệ trước, nhưng bây giờ Sở Long lại có thể tùy tiện nói ra, không khỏi khiến hai người càng thêm tò mò về thân phận của anh.

"Năm xưa sau khi Trương Đại Phật Gia điểm thiên đăng, ông ấy đã cưới được tiểu thư chủ nhà của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt." Nói rồi, giọng điệu của Sở Long bất chợt thay đổi, cười nói: "Thật ra năm xưa Trương Đại Phật Gia đến kinh thành, nguyên nhân chỉ là để tìm một vị thuốc.

Lúc đó Nhị gia Nhị Nguyệt Hồng đang khắp nơi tìm thuốc hay cho phu nhân.

Để mời được Nhị gia xuất sơn, sau khi biết Tân Nguyệt Phạn Điếm có vị thuốc mà Nhị gia cần, Trương Đại Phật Gia đã lên phương Bắc tìm thuốc." "Lúc đó ở kinh thành, Trương Đại Phật Gia lấy tên giả là Bành Tam Tiên.

Chỉ tiếc là vị thuốc đó cũng bị người khác để ý, những người đó

chính là người Nhật.

Bọn chúng vừa thèm muốn vị thuốc đó, vừa muốn thông qua vị thuốc để khống chế Nhị gia.

Trong lúc đối đầu với đám người Nhật này, Trương Đại Phật Gia đã vung tiền như rác, ba lần điểm thiên đăng." Mặc dù Sở Long chỉ nói vài câu ngắn gọn, nhưng lại khiến Lão Kim và Bàn Tử nghe mà nhiệt huyết sôi trào, phảng phất như thật sự thấy được cảnh Trương Đại Phật Gia cùng người Nhật điểm đăng.

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng kích động.

"Đương nhiên, ba lần điểm thiên đăng cũng có cái giá của nó.

Trương Đại Phật Gia đã huy động tất cả tài sản có thể huy động ở Trường Sa, có thể nói là tán gia bại sản.

Về sau nhờ có Cửu gia bày mưu tính kế, mới hiểm trung cầu thắng, thậm chí còn bất ngờ cầu hôn thành công, cưới được vị đại tiểu thư đó." "Sau này chuyện Trương Đại Phật Gia điểm thiên đăng cưới vợ được người đời truyền tụng thành giai thoại, lưu truyền rộng rãi, nhưng nguyên nhân thật sự thì lại bị người ta vô tình hay cố ý bỏ qua." Nghe đến đây, Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

"Ngầu thật, Trương Đại Phật Gia thật sự quá ngầu, xứng đáng là tấm gương cho chúng ta noi theo." "Chậc chậc, nếu có người nguyện ý vì tôi điểm thiên đăng, tôi cũng nguyện ý gả cho người đó, nếu tôi là phụ nữ." Bàn Tử và Lão Kim vô cùng cảm khái.

Còn A Ninh và Kinh Hồng lúc này nhìn về phía Sở Long, ánh mắt đều tràn ngập ánh sáng dịu dàng.

Bây giờ ở đây chỉ có Hoắc Tú Tú và Ngô Thiên Chân là sợ đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

Đây đều là chuyện của thế hệ trước, ngay cả những người trẻ tuổi

của Cửu Môn cũng biết rất ít, mà dù muốn biết, những người già trong Cửu Môn cũng không chịu nói ra.

Nhưng Sở Long trong lòng họ lại biết rõ ràng như vậy, giới thiệu rành rọt như kể chuyện xưa, sắp làm sụp đổ cả nhận thức của họ rồi.

Thật ra bây giờ còn có một người nữa cũng đang cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 435

Người đó chính là Giải Ngữ Hoa đang ngồi ngay ngắn ở phòng bên cạnh.

Sau khi nghe câu chuyện về Trương Đại Phật Gia, cũng như chuyện ông vì Nhị Nguyệt Hồng mà cầu thuốc, Giải Ngữ Hoa như bị sét đánh ngang tai.

Chuyện này cậu ta tự nhiên cũng biết, nhưng tình hình cậu ta biết cũng chỉ là vài lời ít ỏi, thỉnh thoảng nghe được từ miệng sư phụ Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng vạn lần không ngờ, một kẻ vô danh tiểu tốt như Sở Long lại biết rõ đến thế.

Từ ngữ khí của Sở Long lúc này có thể nghe ra, những chuyện anh biết dường như còn nhiều hơn nữa.

"...Hắn rốt cuộc biết được từ đâu?" Giải Ngữ Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Thành thật mà nói, nếu không phải bây giờ tu dưỡng tâm tính đã được nâng cao, có lẽ lúc này vị Hoa Nhi gia này đã không nhịn được mà chạy thẳng qua chỗ Sở Long để hỏi cho ra nhẽ, tại sao anh lại biết những bí mật này.

Cũng chính lúc này, Sở Long từ từ đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên lan can.

Lúc này mọi hành động của Sở Long đều nằm trong sự chú ý của tất cả mọi người, vì vậy khi thấy anh đứng lên, âm thanh xung quanh lại tức thì biến mất không dấu vết.

"Ngày xưa, Trương Đại Phật Gia ba lần điểm thiên đăng, tạo nên

kỳ tích kinh người.

Hôm nay, ta vì ba người mà điểm đăng, noi gương tiền nhân.” Sở Long nói xong, trong ánh mắt mang theo sự bá khí và tự tin vô tận, quét nhìn xung quanh.

Sở Long lúc này giống như một vầng thái dương rực rỡ.

Thành thật mà nói, những người ở phía dưới khi chạm phải ánh mắt tự tin này của anh đều không nhịn được mà cúi đầu, có chút không dám nhìn thẳng.

Khoảnh khắc nghe được những lời này, hiện trường lập tức rơi vào một khoảng lặng đến tột cùng, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nhau.

Nhưng rất nhanh, từng tiếng nói bất mãn vang lên từ bốn phía.

Sở Long không lộ diện, trong mắt mọi người chỉ là một đàn em vô danh.

Những người có mặt ở đây, ai mà chẳng có vai vế, nghe những lời như vậy của Sở Long, trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Hừ!

Khẩu khí lớn thật, mày nghĩ mày là cái thá gì?

Điểm thiên đăng, noi gương Trương Đại Phật Gia?

Cái quái gì vậy!” “Đừng có chém gió nữa, lát nữa tao xem mày có ngồi yên được trên cái ghế điểm thiên đăng không, cái ghế đó nóng đít lắm đấy.” “Mẹ kiếp, lão tử ghét nhất cái loại giả vờ giả vịt này, thích thể hiện thế à?

Được, lát nữa lão tử sẽ khiến mày điểm thiên đăng đến mức hoài nghi nhân sinh.” Đối mặt với những lời mắng chửi này, Bàn Tử và những người khác không khỏi rụt cổ lại, giữa hai hàng lông mày đều

lộ vẻ căng thẳng.

Có một khoảnh khắc, họ thật sự có chút lo lắng những người này sẽ xông lên liều mạng với họ.

Bàn Tử ngượng ngùng quay đầu nhìn Sở Long đã ngồi lại trên ghế, thấy vẻ mặt phong đạm vân khinh của anh, như thể hoàn toàn không quan tâm đến những lời mắng chửi bên ngoài, Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái với Sở Long.

"Chậc chậc, Long gia quả là Long gia, kéo thù hận max cấp ngay lập tức." Lão Kim lúc này cũng có chút căng thẳng lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng nói: "Ở đây có thật sự an toàn không?

Tôi cảm giác những người ở dưới giống như một lũ chó điên, có thể lao lên bất cứ lúc nào." "Đồ nhát gan, nhìn Long gia của chúng ta đi, bây giờ điềm tĩnh biết bao, mày làm thế này mất mặt Long gia quá.

Được rồi, được rồi, những người này có hung tàn đến đâu, có thể hung tàn bằng những thứ chúng ta gặp trong cổ mộ không?

Không có đúng không?

Cho nên sợ cái quái gì, nếu chúng dám thật, hộ long đao của chúng ta một đao 999." Nói rồi, Bàn Tử không khỏi nhếch miệng cười gượng, chỉ là lúc này có thể cảm nhận rõ ràng, trong nụ cười đó thực sự thiếu đi một chút tự tin.

Ngô Thiên Chân lúc này ngượng ngùng đi đến bên cạnh Sở Long, dù sao lúc này chỉ có ở bên cạnh Sở Long mới có thể cảm nhận được một chút cảm giác an toàn.

Bây giờ người không căng thẳng nhất ngoài Sở Long ra, e là chỉ có ba cô gái A Ninh.

Chương 436

Sở Long vừa rồi trước mặt bao nhiêu người, lại thẳng thắn nói là vì họ, khiến ba cô gái trong lòng cảm thấy vô cùng kích động.

A Ninh và Kinh Hồng bây giờ dù sao cũng đã là người phụ nữ của anh, trong lúc kích động, họ trực tiếp lao vào lòng Sở Long, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Thành thật mà nói, sau khi thấy hành động này của A Ninh, Hoắc Tú Tú trong lòng cũng vô cùng ngưỡng mộ, nhưng dù sao lúc này cô và Sở Long vẫn chưa có quan hệ chính thức, sự e thẹn của thiếu nữ tự nhiên không thể để cô làm ra hành động như vậy.

Lúc này cô cảm giác tim đập thình thịch như hươu chạy, không nhịn được xấu hổ cúi đầu, trên mặt càng hiện rõ vầng hồng hạnh phúc.

Phải biết rằng Giải Ngữ Hoa đang ở phòng bên cạnh, chỉ cần cậu ta hơi thò đầu ra là có thể thấy rõ tình hình bên phía Sở Long.

Sau khi thấy vẻ mặt của Hoắc Tú Tú, sắc mặt Giải Ngữ Hoa lập tức trở nên khó coi.

Nhất là lúc này lại nhớ đến những lời bà Hoắc nói với mình trước đó, càng khiến Giải Ngữ Hoa cảm thấy khó xử.

Trước đó bà Hoắc đã đặc biệt gọi cậu ta đến, chỉ nói một câu, tôn trọng và ủng hộ mọi hành động của Hoắc Tú Tú.

Giải Ngữ Hoa không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu được "mọi hành động" bao gồm những gì.

Vậy chẳng phải, chỉ cần Hoắc Tú Tú nói rõ là thích Sở Long, vậy chẳng phải Sở Long thật sự có thể trở thành con rể nhà họ Hoắc sao?

Điểm này khiến Giải Ngữ Hoa trong lòng không tài nào bình tĩnh được, đồng thời cũng không biết nguyên nhân thái độ của bà Hoắc bây giờ lại thay đổi.

Dù sao trước đây, bà Hoắc vẫn luôn rất ủng hộ cậu ta và Hoắc Tú Tú ở bên nhau, thậm chí một thời gian trước bà Hoắc còn có ý vô tình nhắc đến, muốn hai người mau chóng hoàn thành hôn sự.

Nhưng bây giờ...

"Hừ!" Trong lúc nội tâm Giải Ngữ Hoa không yên, một tiếng hừ lạnh trực tiếp truyền ra.

Cậu ta nhíu mày nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, chỉ thấy người phát ra âm thanh lúc này chính là Phục Bang.

Phục Bang mặc một chiếc hoàng mã quái, để tóc đuôi sam dài, lúc này vỗ mạnh vào ghế đứng lên.

Cũng không biết người này lúc này vì chuyện gì mà cảm thấy vô cùng phẫn nộ, khuôn mặt vốn có chút âm u, lúc này trông càng thêm dữ tợn.

"Cái thá gì, mà cũng dám điểm thiên đăng?" Phục Bang phẫn nộ nhìn Sở Long.

Điểm thiên đăng là một phong cách để các đệ tử Bát Kỳ khoe khoang gia thế, thể hiện thực lực.

Hắn cũng từng muốn điểm thiên đăng một lần cho vui, chỉ là bây giờ không có nhiều tài lực như vậy.

Mặc dù có thể hỗ trợ một chút tiêu hao của điểm thiên đăng, nhưng đối với gia tộc của hắn mà nói, sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Vì vậy, hắn mới đè nén ý nghĩ này xuống đáy lòng.

Chỉ là hắn vạn lần không ngờ, lúc này lại có người dám điểm thiên đăng ngay trước mặt hắn.

Theo hắn thấy, đây rõ ràng là khiêu khích hắn.

Nếu đổi lại là người khác, ví dụ như Tiền Lão Cẩu hay nhà họ Hoắc lúc này muốn điểm thiên đăng, hắn cũng sẽ không nói nhiều, dù sao thân phận địa vị và thực lực của họ đều tương xứng, Phục Bang cũng không tiện nói gì.

Nhưng Sở Long trong mắt Phục Bang, chỉ là một tên nhóc vô danh tiểu tốt, loại người này có tư cách gì để điểm thiên đăng?

Thấy vẻ mặt của Phục Bang bây giờ, trên mặt Giải Ngữ Hoa không khỏi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, "Ha ha, xem ngươi bây giờ xử lý chuyện này thế nào, Phục Bang là một con chó rất thù dai, nếu đắc tội với hắn, dù có nhà họ Hoắc chống lưng, cũng sẽ khiến ngươi không được yên ổn." Có người giúp mình xả giận, trong lòng Giải Ngữ Hoa tự nhiên vui vẻ không ít.

"Không phục à?" Đối mặt với sự la lối của Phục Bang, mắt Sở Long hơi híp lại, từ trong mắt phát ra một luồng khí lạnh.

Mặc dù bây giờ giữa Phục Bang và Sở Long có một khoảng cách, nhưng khoảnh khắc chạm phải ánh mắt của Sở Long, không biết tại sao, trong lòng hắn lại nảy sinh một tia lạnh lẽo.

Phục Bang trong lòng giật mình, khí thế ban đầu có chút bị Sở Long áp chế.

Phục Bang nhanh chóng phản ứng lại, hiển nhiên lúc này đối với hành động này tỏ ra vô cùng bất mãn.

Chương 437

Phục Bang hừ lạnh một tiếng, để vãn hồi cục diện vừa rồi, lập tức lạnh lùng nói: "Đúng vậy, cái thá gì, mà cũng dám..." Chỉ là Phục Bang chưa nói xong, lại nghe thấy từ miệng Sở Long phát ra một tiếng cười khinh thường, sau đó nhẹ nhàng nói: "Nếu thật sự không vui như vậy, vậy thì có thể đấu thiên đăng với tôi, mỗi người điểm một ngọn đèn, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng." Lời của Sở Long vừa thốt ra, âm thanh ồn ào xung quanh lập tức biến mất không dấu vết.

Đấu thiên đăng?

Đây là chuyện đã bao nhiêu năm không xuất hiện rồi.

Trong mắt mọi người đều tràn đầy kích động, từng ánh mắt sáng rực nhìn về phía Phục Bang, hy vọng Phục Bang lúc này có thể đáp ứng yêu cầu của Sở Long.

Dù sao theo họ thấy, bây giờ có thực lực đấu thiên đăng, e là cũng chỉ còn lại những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở trên.

Thấy bộ dạng do dự của Phục Bang lúc này, không ít người hiếu kỳ ở dưới bắt đầu hò hét.

"Hoàng gia, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch thôi, lại dám khiêu khích Hoàng gia như vậy, không phải là tìm chết sao?

Chúng ta hãy để thằng nhóc đó thấy bản lĩnh của Hoàng gia chúng ta." "Đúng vậy, đấu thiên đăng, chuyện bá khí biết bao, mới có thể thể hiện thân phận của Hoàng gia ngài chứ." "Ngài là tông môn hoàng thất, sao có thể bị người ta đè đầu cưỡi cổ như vậy được?

Người ta đã khiêu khích như thế rồi, nếu không đáp ứng, sau này mặt mũi của Hoàng gia ngài để đâu." Không ít người nhao nhao la hét, đương nhiên, ngoài một bộ phận nhỏ người cố ý hò hét ra, đại đa số người thật ra đều không xem trọng Phục Bang, theo họ thấy chỉ cần Phục Bang ra tay, tuyệt đối sẽ khiến Sở Long tán gia bại sản.

Chỉ là những người này lại không cân nhắc đến cái giá phải trả để khiến Sở Long tán gia bại sản.

Phục Bang quả thực là một kẻ cuồng ngạo, thành thật mà nói vừa rồi khoảnh khắc nghe lời của Sở Long, hắn đã vô thức muốn gật đầu đồng ý, chỉ là lúc này người đàn ông trung niên mặt trắng trông như thái giám bên cạnh hắn lại lập tức ngăn cản, và thì thầm vài câu bên tai hắn.

Sắc mặt Phục Bang trở nên càng khó coi hơn, trong mắt hắn mang theo vẻ giận dữ, lạnh lùng nhìn Sở Long.

Lúc này trong lòng hắn đã mắng Sở Long thậm tệ mấy chục lần, chỉ vì một câu nói của thằng nhóc này mà lại khiến hắn rơi vào cục diện bị động như vậy.

Bây giờ đáp ứng cũng không được, mà không đáp ứng cũng không xong.

Nếu đáp ứng, một khi đấu thiên đăng, vậy thì dù thành công hay thất bại, đối với hắn mà nói, áp lực mang lại còn lớn hơn cả điểm thiên đăng.

Nếu không đáp ứng, trước mặt bao nhiêu người, danh tiếng Hoàng gia sẽ trở thành trò cười.

Chính lúc Phục Bang cảm thấy ngượng ngùng khó xử, Giải Ngữ Hoa từ từ đi đến bên lan can, chắp tay với Phục Bang, chào một tiếng, cũng coi như cho hắn chút mặt mũi.

Ngay sau đó Giải Ngữ Hoa dùng một ánh mắt khinh thường nhìn về phía Sở Long, miệng trực tiếp phát ra một tiếng cười khinh thường.

“Ha ha, tôi xin nói một câu khó nghe, xin hỏi ngài là thân phận gì?

Hoàng gia là thân phận gì?

Ngài cảm thấy một cá nhân có thể cùng Hoàng gia điểm thiên đăng sao?

Không phải là quá coi trọng mình rồi sao?” “Nếu mở ra tiền lệ này, vậy sau này chẳng phải chỉ cần là một cá nhân, cũng có thể chạy đến nhà Hoàng gia, yêu cầu Hoàng gia điểm thiên đăng sao?

Nếu Hoàng gia không đáp ứng, là sợ rồi sao?

Vậy sau này Hoàng gia có cần làm việc khác nữa không?

Chẳng lẽ cả ngày đi cùng một đám người không hiểu chuyện gây náo loạn là được sao?” Ngữ khí của Giải Ngữ Hoa tràn đầy vẻ chế giễu, nói xong, lạnh lùng liếc nhìn Sở Long một cái, sau đó lại chắp tay với Phục Bang, quay trở về chỗ ngồi của mình.

Phục Bang lúc này rõ ràng có chút ngẩn người, dù sao quan hệ của hắn và nhà họ Giải rất bình thường, thậm chí hai bên còn chưa có hợp tác sâu sắc, vì vậy lúc này hắn cũng không ngờ, Giải Ngữ Hoa lại ra mặt giúp hắn, cho hắn một lối thoát.

Nhưng đối phương đã thiện chí ném cành ô liu rồi, lúc này Phục Bang sao có thể không biết điều như vậy được chứ?

Hắn lập tức cảm kích gật đầu với Giải Ngữ Hoa, nhận lấy phần tình nghĩa này của Giải Ngữ Hoa.

Đồng thời, người đàn ông trung niên mặt trắng bên cạnh Phục Bang cũng hừ lạnh một tiếng, nói: “Nghe thấy chưa?

Thật sự nghĩ mình là nhân vật gì sao?

Lại dám phát ra khiêu chiến với Hoàng gia của ta?

Chương 438

Phải xem rõ thân phận của mình chứ?

Hoàng gia của ta không để ý đến ngươi, đó là vì không coi trọng ngươi, đừng tưởng là sợ ngươi.” “Nghe lời của Hoa Nhi gia đi, đó mới là người thật sự hiểu chuyện.

Hôm nay tiền lệ này ta tự nhiên sẽ không mở.” Giọng của người đàn ông trung niên mặt trắng nghe vô cùng ánh duệ, chỉ nghe thôi đã khiến người ta có cảm giác màng nhĩ rung động.

Nhất là lúc này, khi người đàn ông trung niên mặt trắng nói chuyện, lại còn cong ngón út lên, thành thật mà nói, sau khi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Bàn Tử và những người khác đều có cảm giác nổi da gà.

“Vãi cả nồi, có thể nói chuyện đừng ẻo lả như vậy được không, ... gã này không phải là thái giám chứ?” Lão Kim không nói nên lời liếc mắt, sờ sờ da gà trên cánh tay.

Kết quả nghe thấy lời này, người đàn ông trung niên mặt trắng lập tức tức giận đến mức dậm chân, ngón út cong lên chỉ về phía Lão Kim: “Đáng ghét.” Lão Kim và những người khác: ...

Bao gồm cả Sở Long, mọi người đều rùng mình một cái, một ý nghĩ không thể kiềm chế hiện lên trong đầu họ.

Mẹ nó thật sự bị Lão Kim nói trúng rồi?

Bàn Tử giật mình một cái, vội vàng chuyển chủ đề: “Nhát thì nhát, nói mấy lời quang minh chính đại như vậy có ý nghĩa gì?

Được rồi, tôi biết rồi, chủ nhân của ngươi không dám đấu thiên đăng với tôi, không được sao?

Nói nhiều như vậy có ý nghĩa gì?" "À, còn cái gì mà Phục Bang, tôi thấy người đặt cái tên này có vấn đề về não.

Nước An Lạc của chúng ta phồn vinh, bây giờ quốc phú dân cường, lại có người ôm mộng làm hoàng đế?

Mẹ kiếp nhà Thanh, nếu không phải vì nhà Thanh, nước An Lạc của chúng ta chắc chắn sẽ phồn vinh phú cường hơn bây giờ nhiều." Người nói là Lão Kim, trong những ngày qua, Sở Long cũng đã hiểu Lão Kim, trong các triều đại của An Lạc, Lão Kim ghét nhất là nhà Thanh, nhất là một thời gian trước các loại phim ngôn tình xuyên không về nhà Thanh, suýt nữa làm Lão Kim buồn nôn đến chết.

Lão Kim trước đây còn nhờ Sở Long giúp đỡ, muốn đào mộ của nhà Thanh, để trả thù nhà Thanh.

Lúc đó Sở Long có một ý nghĩ, nếu Lão Kim sống ở thời nhà Thanh, vậy tuyệt đối sẽ tiến hành hành động phản Thanh phục Minh.

"… Hỗn trướng!" Phục Bang tức giận đến mức lông mày nhíu chặt lại, nếu không phải nơi này không thể động thủ, Phục Bang thậm chí còn muốn trực tiếp giết Lão Kim.

"Hỗn trướng?

Ta hỗn trướng?

Ta thấy kẻ thật sự hỗn trướng là ngươi, sống ở thời hiện đại, hưởng thụ sự phú cường và phồn vinh mà nước An Lạc mang lại, nhưng sau lưng lại làm những chuyện bất lợi cho An Lạc, mơ tưởng phục tịch?

Loại người này là sói mắt trắng nuôi không quen, tưởng bây giờ để cái bím tóc là người nhà Thanh rồi sao?

Ta nhổ vào!" "Còn có, người này cũng thật buồn nôn, lại thật sự mang theo một kẻ ái nam ái nữ bên cạnh?

Ha ha, loại người này ta nhìn đã thấy buồn nôn, loại ái nam ái nữ này quản không được việc đi tiểu, dù có dọn dẹp sạch sẽ thế nào, trên người cũng sẽ có một mùi khai nước tiểu, không biết gã bên cạnh ngươi có phải cũng như vậy không." Từ khi trà trộn cùng Bàn Tử, tài ăn nói của Lão Kim đã trở nên khá lợi hại, lúc này trực tiếp chửi thẳng vào mặt, mắng đến mức cơ thể của Phục Bang và người đàn ông trung niên mặt trắng kia không ngừng run rẩy.

"…" Phục Bang và người đàn ông trung niên mặt trắng bây giờ tức giận đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Phục Bang và người đàn ông trung niên mặt trắng, trong lòng họ đều đổ một vệt mồ hôi, cảm giác nếu để Lão Kim tiếp tục mắng, hai người này có lẽ sẽ bị Lão Kim tức chết tại chỗ.

"Im miệng, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải nơi nhà quê, có thể để các ngươi tùy tiện la lối." Lúc này, lại một người đàn ông trung niên khác đứng lên, người đàn ông này ở bên cạnh nhà họ Hoắc, trông khoảng năm sáu mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, trông có vẻ uy vũ phi thường.

Sở Long tự nhiên biết người đàn ông này, trước đó Hoắc Tú Tú đã giới thiệu cho anh, người này tên là Tôn Vũ Phiền, làm ăn buôn bán đồ cổ ngầm, cũng có liên hệ rất mật thiết với Phục Bang, hai người có thể nói là đối tác hợp tác thân mật, gã này ra mặt giúp đỡ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bàn Tử vừa định nói, nhưng lúc này bà Hoắc cũng đứng lên, nhìn hai bên, nói: "Được rồi, đều là người có vai vế, ở đây tranh cãi cái gì?

Thật sự có bản lĩnh, thì trên sàn đấu giá gặp nhau, với lại, tôi cũng khá đồng ý với lời nói vừa rồi, nếu thật sự không phục, có thể đấu Thiên Đăng, nếu không dám, thì đừng nói linh tinh, làm vậy chỉ thể

hiện khí độ thấp kém." "…" Lời của bà Hoắc vừa thốt ra, sắc mặt của Phục Bang và Tôn Vũ Phiền không khỏi trở nên khá khó coi, nhưng mặt mũi của nhà họ Hoắc lúc này rõ ràng phải nể, vì vậy mặc dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng lúc này cũng không nói nhiều.

"Hừ, cứ chờ đấy, thiên đăng chứ gì?

Ta sẽ cho ngươi biết cái giá của việc điểm thiên đăng." Phục Bang tức giận đến mức trực tiếp ngồi lại vị trí, lúc này đã buông lời cay độc.

Chương 439

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa, vì vậy vừa rồi khi Phục Bang và Lão Kim đối mắng, những người ở dưới đều chọn cách ngậm miệng, dù sao bây giờ đây cũng không phải là chuyện họ có thể xen vào.

Đương nhiên, lòng hiếu kỳ của mọi người không thể không có.

Vốn dĩ chuyện Sở Long điểm thiên đăng đã khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy rất hiếu kỳ về thân phận của Sở Long, họ không tin một người dám điểm thiên đăng lại là kẻ tầm thường.

Bây giờ chuyện này xảy ra, trong lòng mọi người càng hiếu kỳ vô cùng, một người dám trực tiếp khiêu khích Phục Bang và Tôn Vũ Phiền, không phải là não có vấn đề, thì thế lực đằng sau rất mạnh, rõ ràng người não có vấn đề không thể vào đây được.

Và từ lời nói của bà Hoắc vừa rồi, mọi người cũng có thể nghe ra một chút manh mối, rõ ràng trong lời nói của bà Hoắc, đều đang giúp Sở Long nói chuyện.

Không khỏi khiến mọi người đều hiếu kỳ về quan hệ giữa Sở Long và bà Hoắc.

"… Ngô Thiên Chân?" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền ra.

Vốn dĩ mọi người nghĩ rằng chuyện của Phục Bang kết thúc, nơi này nên yên tĩnh một lúc, nhưng không ngờ lúc này lại có người mở miệng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, người nói lúc này lại là Tiền Lão Cẩu.

Bây giờ Tiền Lão Cẩu như thể đã thấy một chuyện gì đó rất kinh ngạc, tròng mắt gần như sắp lồi ra khỏi hốc mắt, những nếp nhăn trên mặt càng sắp nhíu lại thành một khối.

Tiền Lão Cẩu là người có tính cách quái dị nhất trong số tất cả mọi người ở trên.

Chọc giận Phục Bang, cùng lắm là bị Phục Bang giết chết, nhưng chọc giận Tiền Lão Cẩu, đó là kết cục sống không bằng chết.

Từng có người vì đắc tội với Tiền Lão Cẩu, kết quả bị Tiền Lão Cẩu bắt, mỗi ngày cắt một miếng thịt trên người cho chó ăn.

Có thể nói, Tiền Lão Cẩu là một cấm kỵ trong giới.

Do biểu hiện của hắn, vì vậy, khi nghe thấy lời của Tiền Lão Cẩu, tất cả mọi người đều vô thức nghĩ rằng Tiền Lão Cẩu và Sở Long có thù oán.

"Trời ạ, đây là người gì vậy, không chỉ dám đắc tội Phục Bang, trước mặt Phục Bang còn la lối, ngay cả Tiền Lão Cẩu cũng dám đắc tội?" "Mẹ kiếp đây là một kẻ tàn nhẫn, không biết bối cảnh của hắn có tàn nhẫn không, nếu không, e là không nuốt trôi nổi ông Ngô Lão Cẩu này đâu." "Chúng ta đừng lo chuyện bao đồng nữa, xem kịch hay là được rồi, đừng rước họa vào thân." Giống như những người ở dưới, lúc này nghe thấy lời của Tiền Lão Cẩu, trên mặt Phục Bang và Tôn Vũ Phiền cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, hiển nhiên theo họ thấy Sở Long nhất định có thù oán với Tiền Lão Cẩu, nếu không, tại sao Tiền Lão Cẩu bây giờ lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy?

Ngay cả khi quen biết nhiều năm, Phục Bang cũng chưa từng thấy vẻ mặt này của Tiền Lão Cẩu.

Chỉ là, điều khiến họ vạn lần không ngờ, khi nghe thấy lời của Tiền Lão Cẩu, mọi người đều nghĩ rằng Tiền Lão Cẩu muốn đối phó

với mấy người họ, thì thấy người đàn ông trông khá thanh tú đứng bên cạnh Sở Long từ từ đi đến bên lan can.

Người đó chính là Ngô Thiên Chân.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Ngô Thiên Chân cúi đầu chào Tiền Lão Cẩu, có chút ngượng ngùng nói: "Cháu đây, ông Tiền." Ông...

ông Tiền?

Ba chữ đơn giản, đối với tất cả mọi người có mặt mà nói, kinh khủng như sét đánh ngang tai.

"Vãi cả nồi, vừa rồi cậu ta gọi Tiền Lão Cẩu là gì?" "Ông Tiền?

Chẳng lẽ là người chống lưng của Tiền Lão Cẩu?

Không đúng, nếu thật sự như vậy, vừa rồi tại sao Tiền Lão Cẩu không ra mặt?" "Tôi càng quan tâm hơn là... tôi nhớ Tiền Lão Cẩu cả đời không có con cái, thậm chí còn không nhận nuôi con, một tiếng 'ông' này có ý gì?

Chẳng lẽ ông của người này và Tiền Lão Cẩu có duyên nợ?" Những người ở dưới lập tức bàn tán, một tiếng gọi đơn giản của Ngô Thiên Chân, đối với họ như thể đã trở thành một câu đố khó giải nhất thế giới, lúc này những người này ai nấy đều nhíu chặt mày, chỉ muốn xông lên hỏi cho rõ ràng.

Thật ra không chỉ những người này, ngay cả Tiền Lão Cẩu khi nghe thấy tiếng gọi này, trên khuôn mặt già nua cũng xuất hiện một vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó Tiền Lão Cẩu lại cười lớn một cách vui vẻ.

"Ha ha ha, ông Tiền?

Ông Tiền?

Đệch mợ, từ trước đến nay chưa có ai gọi ông đây như vậy, nhưng cách gọi này nghe thật sự sướng tai, ha ha, tốt, đứa trẻ ngoan, chỉ vì một tiếng 'ông Tiền' này, hôm nay Tiền Lão Cẩu ta bao che các ngươi rồi, ta đây muốn xem xem, có ai dám động thủ dưới mí mắt của ông đây." Lời của Tiền Lão Cẩu không khác gì đưa cho Sở Long một lá bùa hộ mệnh, trực tiếp trói buộc Sở Long về phía mình.

Chương 440

Phục Bang và Tôn Vũ Phiền sau khi nghe thấy lời này, sắc mặt đều trở nên vô cùng ngưng trọng, sao có thể không hiểu được ý tứ đằng sau lời của Tiền Lão Cẩu lúc này chứ.

"Tiền Lão Cẩu?

Ngươi muốn bảo vệ bọn chúng?

Hừ, muốn đối địch với hai nhà chúng ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, mấy người bọn chúng hôm nay một khi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều phải chết!" Lúc Phục Bang nói, trong mắt đều tràn đầy vẻ âm lãnh.

"Mẹ kiếp, thật sự nghĩ chúng ta là người dễ bắt nạt sao?" Bàn Tử sau khi nghe lời của Phục Bang, trong lòng lập tức dấy lên một luồng tức giận.

Chỉ là Sở Long lúc này lại cười ngăn Bàn Tử đang định mở miệng mắng chửi, nói: "Cần gì phải tức giận như vậy, nếu thật sự muốn gây chuyện, tôi sẽ cho hắn biết làm vong hồn dưới kiếm của tôi dễ dàng đến mức nào.

Còn về cái tên Phục Bang đó, tôi sẽ tiễn hắn xuống dưới lòng đất, để hắn gặp gỡ tổ tiên cho tốt." Sở Long có sự tự tin cực lớn vào thực lực của mình cũng như Hiên Viên Kiếm.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức cười ha hả.

Vừa rồi lời của Sở Long không lớn, nhưng cũng không nhỏ, ít nhất những người ở tầng trên gần như đều có thể nghe thấy, trong đó bao gồm cả Phục Bang.

Gương mặt Phục Bang co giật, trong lòng vô cùng tức giận, đây là

lần đầu tiên hắn gặp phải mấy kẻ hỗn đản dám khiêu khích uy nghiêm của hắn.

"Tốt, tốt, cứ chờ đấy cho tôi." Phục Bang trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi một số.

Lúc này hắn lười tiếp tục nói nhảm với Tiền Lão Cẩu và Sở Long.

Tương tự, Tôn Vũ Phiền lúc này cũng gọi điện thoại.

Tiền Lão Cẩu thật ra vốn định nói, chỉ là những lời định nói lại bị Sở Long ngắt lời.

Lúc này Tiền Lão Cẩu dùng một vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Sở Long, ngược lại muốn xem Sở Long rốt cuộc có cách nào đối phó với những người này.

"Ha ha, một người trẻ tuổi thú vị, vậy lão phu cũng muốn xem ngươi có bản lĩnh gì.

Nhưng yên tâm, nếu thật sự gặp nguy hiểm, Tiền Lão Cẩu ta dù có liều cái mạng này, cũng sẽ bảo vệ ngươi." Tiền Lão Cẩu đã bày tỏ rõ thái độ của mình, cũng để cho một số thế lực có mặt ở đây cân nhắc phân lượng, dù sao vừa rồi khi nghe Phục Bang và Tôn Vũ Phiền chuẩn bị đối phó Sở Long, có một bộ phận người chuẩn bị theo đó ra sức, để nịnh bợ.

Rõ ràng lời của Tiền Lão Cẩu đã có hiệu quả lớn, những người vốn đang rục rịch, ai nấy đều bình tĩnh lại.

Chuyện này tạm thời coi như kết thúc.

Không giống với vẻ mặt phẫn nộ của Phục Bang và Tôn Vũ Phiền ở đối diện, Sở Long lúc này như thể chưa có chuyện gì xảy ra, ở một bên thong thả uống trà.

Thật ra không chỉ Sở Long như vậy, ngay cả những người bên

cạnh anh cũng ai nấy như thể không hề lo lắng, vẫn tự mình nói chuyện, vẻ mặt vui vẻ cười nói hoàn toàn coi nơi này như một nơi uống trà chiều.

Thấy Sở Long như vậy, không ít người vẫn luôn âm thầm quan sát Sở Long trong lòng càng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về thân phận của anh.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, dù sao buổi đấu giá thật sự bắt đầu còn khoảng nửa tiếng nữa, Sở Long liền trực tiếp cầm lấy danh sách đặt trên bàn trà, trên danh sách ghi lại đều là những thứ sẽ được đấu giá lần này.

"… Đỉnh thời Thương Chu?

Nô Quỷ Đỉnh?

Giá khởi điểm một trăm vạn." "Tranh 'Sĩ Nữ Đồ' của Đường Bá Hổ, giá khởi điểm năm mươi vạn." Các vật phẩm được đấu giá lần này, từ một số sách vở tranh chữ, đồ đồng cổ, đồ sứ, đồ gốm, thậm chí cả thi thể cũng có.

"Vãi, cũng quá biến thái rồi chứ?

Thi thể nữ thời Hán?

Ngay cả thứ này cũng có thể đấu giá sao?" Lão Kim sau khi xem nội dung ghi trên danh sách, không nhịn được tròng mắt sắp lồi ra.

Nhưng đối với chuyện Lão Kim kinh ngạc, theo Bàn Tử thấy lại vô cùng bình thường, dù sao hắn cũng mở một cửa hàng đồ cổ, đối với một số giao dịch ngầm cũng biết rõ.

Chương 441

“Thứ này thật ra đã lưu hành từ lâu rồi, nói thật là do bọn Tây khởi xướng, có một số lão Tây thích sưu tập các loại thi thể, thi thể pháp lão, thi thể vương gia, thi thể tướng quân, thi thể khô, thi thể ướt, thậm chí xác chết trẻ sơ sinh cũng có người muốn sưu tầm.

Có thể nói, sở thích sưu tầm này vô cùng biến thái.” “Chắc là vào khoảng cuối thế kỷ trước, làn sóng sưu tầm thi thể cổ càng đạt đến đỉnh cao.

Lúc đó, bất kỳ nhà sưu tầm nào có chút danh tiếng đều tự hào vì có thể sưu tầm được một cỗ thi thể khô hoặc thi thể ướt lâu năm.

Một cỗ thi thể tốt, giá cả đều rất cao.

Nhìn xem, cỗ thi thể này giá khởi điểm năm trăm vạn, có thể thấy giá trị của nó rồi.” Trong lúc Bàn Tử giải thích, Lão Kim trực tiếp rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Lão Kim cảm thấy tam quan của mình lúc này sắp bị đảo lộn hoàn toàn.

Hắn do dự một lúc, cuối cùng phun ra hai chữ: Biến thái!

“He he, cho nên, Lão Kim sau khi chết, nhất định phải làm thành thi thể khô hoặc xác ướp, sau đó chôn dưới lòng đất, đợi mấy trăm năm sau, nếu hậu đại của ngươi gặp biến cố, cần tiền gấp, có thể đào thi thể của ngươi ra, lúc đó không chừng có thể bán được giá tốt.” Bàn Tử nói xong, không nhịn được cười lớn, nháy đôi lông mày dê xồm với Lão Kim.

Khoảnh khắc nghe lời của Bàn Tử, Lão Kim tức giận đến mức bốc hỏa, trực tiếp xông lên muốn đánh nhau với Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử thật sự quá mập, Lão Kim gầy như que củi trực tiếp bị lớp mỡ của Bàn Tử hất văng ra.

“Mẹ kiếp, có muốn lão tử làm ngươi thành thi thể khô không?

Để lão tử đi bán được giá tốt.” Lão Kim tức giận nghiến răng nghiến lợi la lối.

Sở Long bất đắc dĩ nhìn hai kẻ đang đấu khẩu, nói: “Đừng nghịch nữa, xem cái này, ở đây có một thứ thú vị.” Sở Long trải danh sách ra đặt trên bàn trà, chỉ vào thứ được gọi là “thú vị”.

“… Rùa?

Lại là một con rùa?

Mẹ nó, một con rùa mà giá khởi điểm một nghìn vạn?

Mẹ nó bọn chúng điên tiền rồi à?” Thấy cảnh này, Bàn Tử không nhịn được kinh hô, sự xuất hiện của con rùa này khiến Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc.

Lão Kim lúc này lại cười, vì lúc này hắn đã thấy tên của con rùa.

“Quy Bảo?

Ha ha ha, chẳng lẽ là rùa bảo bối sao?

Có thể đặt cái tên này, hiển nhiên không phải là thứ vô dụng.” “Cũng không nhất định, chẳng lẽ đây là một bảo bối thông linh sao?

Giống như Đằng Long và Cửu Mệnh Miêu?” Ngô Thiên Chân không nhịn được tò mò hỏi.

Danh sách lần này có một chút thay đổi, trên đó chỉ ghi lại hình ảnh và tên gọi của vật phẩm đấu giá, còn về lai lịch cụ thể của món đồ, trên đó hoàn toàn không viết, vì vậy Sở Long cũng không biết cái gọi là Quy Bảo rốt cuộc là thứ gì. ...

Điều Sở Long không biết là, thật ra từ sớm khi Sở Long ngồi vào vị trí thiên đăng, đã thu hút sự chú ý của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong một văn phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một người phụ nữ có vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, giống như tiên nữ Hằng Nga, đang nhíu mày nhìn mọi chuyện xảy ra trên màn hình máy tính.

Lúc này trên màn hình máy tính hiển thị, chính là Sở Long đang ngồi ở vị trí thiên đăng.

Trong mỗi gian phòng riêng đều có camera giám sát, có thể thấy được mọi chuyện xảy ra trong mỗi gian phòng.

Mặc dù trong camera không có âm thanh, nhưng người phụ nữ lại có khả năng đọc khẩu hình, lúc này ánh mắt cô ta khóa chặt vào Sở Long, đọc không sót một chữ nào những lời Sở Long nói trước đó.

"Truyền nhân huyết mạch của Rồng?

Truyền nhân huyết mạch đã tuyệt tích lại xuất hiện, thằng nhóc này lại còn có được Hiên Viên Kiếm?" Lúc này trong mắt người phụ nữ tràn đầy vẻ kinh ngạc, dưới vẻ mặt kinh ngạc đó, ngay cả sự kiêu ngạo lạnh lùng vốn có của cô ta cũng giảm đi không ít.

Chương 442

Sau khi kinh ngạc, trên mặt người phụ nữ lộ ra một vẻ suy tư.

"Thú vị, tiểu thư đây muốn xem xem, ngươi rốt cuộc có thể gây ra trò gì." Nói rồi, ánh mắt người phụ nữ dừng lại trên người Ngô Thiên Chân, nhất thời sắc mặt cô ta lại trở nên có chút ngưng trọng.

"Nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô xem ra đã hành động rồi, chỉ là bây giờ đã vội vàng đứng về một phe rồi sao?

Không sợ đứng về phe quá sớm sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?" Rõ ràng người phụ nữ biết không ít bí mật.

Sau khi suy tư một lúc, cô ta trực tiếp cầm điện thoại lên, "Bảo Nhất Hà đến văn phòng của tôi." Hiệu suất làm việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất cao, điện thoại vừa mới cúp máy, rất nhanh đã có một người phụ nữ mặc một bộ vest chỉn chu từ bên ngoài đi vào.

Nhất Hà khoảnh khắc thấy người phụ nữ này, lập tức cúi đầu chào cô ta, "Tiểu thư, ngài tìm tôi có việc gì không?" "Người chủ trì buổi đấu giá lần này để tôi đi, hiếm khi gặp chuyện điểm thiên đăng, không đi xem thì thật đáng tiếc." Nói rồi, trên mặt người phụ nữ không khỏi lộ ra một vẻ hứng thú, trong giọng nói cũng bớt đi một chút lạnh lùng.

Nhất Hà khoảnh khắc nghe lời của người phụ nữ này, suýt nữa kinh ngạc đến mức tròng mắt lồi ra.

Phải biết rằng vị tiểu thư này trước đây nổi tiếng lạnh lùng, dường như đối với mọi chuyện đều không quan tâm, biểu hiện như bây giờ thì chưa từng xuất hiện.

Đã là yêu cầu của tiểu thư, Nhất Hà tự nhiên sẽ không từ chối. ...

Nửa giờ sau, một tiếng chuông vang vọng khắp hội trường bất ngờ được gõ lên.

"Đoong!" Âm thanh đó như thể mang theo một loại ma lực bí ẩn nào đó, gần như khoảnh khắc nghe thấy âm thanh, hiện trường vốn có chút ồn ào lập tức rơi vào một sự im lặng đến tột cùng.

Thậm chí, lúc này nếu có một cây kim nhỏ rơi xuống, cũng có thể nghe thấy.

Chuông vừa vang lên, liền đại diện cho buổi đấu giá bắt đầu.

Tất cả mọi người đều mắt sáng rực nhìn về phía sân khấu, mong chờ người chủ trì đấu giá xuất hiện.

Đợi tiếng chuông hoàn toàn biến mất, một trận tiếng gõ bất ngờ truyền ra từ trên sân khấu.

Nghe thấy âm thanh đó, Sở Long có cảm giác như sắp xem hát kịch vậy.

"Vãi, ... sắp hát kịch à?" Rõ ràng Bàn Tử cũng có suy nghĩ giống Sở Long, sau khi nghe thấy âm nhạc, không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Dù sao những người này đều chưa từng tham gia buổi đấu giá như thế này.

Hoắc Tú Tú hiển nhiên là một người đã quá quen thuộc, lập tức cười giải thích: "Đây là màn mở đầu, mở đầu sẽ phát một đoạn kinh kịch, sau kinh kịch mới là buổi đấu giá chính thức." Hoắc Tú Tú vừa nói xong, một đoạn kinh kịch cũng trực tiếp bắt đầu, biểu diễn khoảng mười lăm phút sau, một vở kịch mới kết thúc.

Ngay sau đó là một người phụ nữ dáng người cao ráo, mặc một bộ vest, để tóc ngắn gọn gàng, giữa hai hàng lông mày không chủ ý lộ ra một tia lạnh lùng.

“Đây là người chủ trì đấu giá ở đây sao?

Không tệ, mắt chọn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm không tồi.” Sau khi thấy người này xuất hiện, Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên.

Chỉ là khi quay đầu nhìn về phía Hoắc Tú Tú, lại phát hiện lúc này trên mặt Hoắc Tú Tú cũng đầy vẻ kinh ngạc.

“… Chuyện gì vậy?

Sao lại là cô ấy?” Hoắc Tú Tú không nhịn được kinh ngạc hỏi một tiếng.

Rõ ràng với thân phận của Hoắc Tú Tú, tự nhiên nhận ra người phụ nữ trước mặt này.

“Ai vậy?” Sở Long lúc này mở miệng hỏi, vì lúc này anh cũng chú ý thấy, thật ra không chỉ Hoắc Tú Tú, ngay cả Tiền Lão Cẩu và những người khác bây giờ khi thấy người phụ nữ này, trong mắt đều lộ ra một vẻ kinh ngạc, rõ ràng lai lịch của người phụ nữ này không nhỏ.

Hoắc Tú Tú dụi dụi mắt, xác định không nhìn nhầm, mới nói: “Doãn Nam Phong, bà chủ hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Theo lý mà nói, buổi đấu giá lần này dù có bảo bối, nhiều nhất cũng chỉ để Nhất Hà chủ trì, Doãn Nam Phong căn bản không cần thiết phải xuất hiện, đây là lần đầu tiên Doãn Nam Phong chủ trì buổi đấu giá đấy.” Hoắc Tú Tú nói một câu khó hiểu, sau đó lại như nghĩ ra chuyện gì, nhíu mày nhìn về phía Sở Long.

Chương 443

"Chẳng lẽ… lần này là vì anh Long xuất hiện?" Bàn Tử nghe vậy lập tức cười ha hả: "Chẳng lẽ thấy Long gia của chúng ta đẹp trai?

Doãn Nam Phong bị Long gia của chúng ta hấp dẫn rồi?" Bàn Tử tuy đang nói đùa, nhưng rõ ràng khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy rất bất mãn, cô lập tức lườm Bàn Tử một cái, mới nói: "Có thể đúng là bị anh Long hấp dẫn, nhưng nguyên nhân bị hấp dẫn chắc là do anh Long điểm thiên đăng.

Dù sao từ sau Trương Đại Phật Gia đến nay, không có ai điểm thiên đăng nữa.

Hành động lần này của anh Long, không thu hút sự chú ý của Doãn Nam Phong mới là lạ." Nói rồi, Hoắc Tú Tú dùng một vẻ mặt mang theo sự oán trách nhìn về phía Sở Long.

Doãn Nam Phong lúc này cũng không nói nhiều, nhìn sâu vào Sở Long một cái, sau đó hướng về phía Sở Long vẫy tay, "Điểm thiên đăng." Cùng với tiếng nói, ngay sau đó một chiếc đèn lồng hình tháp Thất Bảo Lưu Ly được mang ra, dưới sự hộ tống của hộ vệ, từ từ được đưa vào trong phòng riêng của Sở Long.

Chiếc đèn lồng trông vô cùng đẹp mắt, lúc này được đặt trên bàn trà, dưới ảnh hưởng của ánh nến, chiếc đèn lồng như có từng luồng ánh sáng lưu chuyển, nếu nhìn kỹ một chút, sẽ cho người ta một cảm giác huyền ảo.

"Thiên đăng?" Sở Long lẩm bẩm.

"Quy tắc điểm thiên đăng ta không cần nói nhiều nữa, nếu người điểm thiên đăng không thể trả tiền, vậy sẽ phải lấy mạng đền.

Ngoài ra, nếu có người cố ý đẩy giá, khiến giá cả hoàn toàn vượt qua giá trị lớn nhất của vật phẩm, vậy thì tiền sẽ do người đẩy giá đền, không đền được, cũng lấy mạng đền." Giọng của Doãn Nam Phong lạnh như băng, như thể truyền ra từ dưới Cửu U địa phủ, dù sao bây giờ khoảnh khắc nghe thấy lời này, không ít người có mặt đều toàn thân phát lạnh.

"Vãi, người chủ trì đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm làm gì vậy?

Đi theo phong cách cao ngạo lạnh lùng à?" "Không phải là Nhất Hà chủ trì đấu giá sao?

Giọng của Nhất Hà ngọt ngào biết bao, đổi người rồi sao lại lạnh lùng như vậy?

Có chút tố chất chuyên nghiệp của người chủ trì đấu giá không?" "Dù sao tôi cũng không thích người chủ trì đấu giá này." Không ít người ở dưới thầm thì, đương nhiên những người này tự nhiên đều không nhận ra Doãn Nam Phong, dù sao đây là lần đầu tiên cô ta chủ trì, dù trên mặt lạnh lùng vô cùng, nhưng trong lòng lại mong chờ người khác nhìn nhận mình.

Khi nghe thấy những lời bàn tán của những người ở dưới, sự tức giận trong lòng có thể biết được rồi.

"Phụt!" Nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Doãn Nam Phong, Hoắc Tú Tú vui vẻ cười lên.

"Ha ha ha, thú vị, thú vị, quá thú vị, a, Doãn Nam Phong sắp tức điên rồi, cô ta là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đấy, kết quả bị người ta nói trước mặt là chủ trì đấu giá không tốt, với tính cách của Doãn Nam Phong, trong lòng chắc chắn rất khó chịu." Cũng không biết Hoắc Tú Tú có mâu thuẫn gì với Doãn Nam Phong không, dù sao bây giờ khi thấy Doãn Nam Phong bị thiệt, Hoắc Tú Tú trong lòng rất

vui vẻ.

“Khi đấu giá, không được làm ồn, hủy bỏ tư cách đấu giá.” Giọng nói lạnh lùng của Doãn Nam Phong tiếp tục truyền ra.

Thành thật mà nói, những người ở tầng một đối với thái độ của Doãn Nam Phong lúc này khá là bất mãn, nếu không phải vì uy thế của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ bây giờ đã có người chửi bới, thậm chí là ném đồ đạc rồi.

Mặc dù vì áp lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm những người này đều không tiếp tục nói, nhưng khi nhìn về phía Doãn Nam Phong, sự bất mãn trong mắt họ đã rất rõ ràng.

“Mang vật phẩm đấu giá lên, vật phẩm đấu giá đầu tiên tên là Nô Quỷ Đỉnh, cao hai mươi cm, ba chân hai tai, là sản phẩm cuối thời Thương.

Theo điều tra của tôi, Nô Quỷ Đỉnh nên là vật dụng tế tự, chuyên dùng để tế tự quỷ thần, giá khởi điểm một trăm vạn, mỗi lần ra giá không được thấp hơn năm mươi vạn.” Phải nói rằng, Doãn Nam Phong thật sự không thích hợp để chủ trì, giọng nói lạnh như băng, hoàn toàn không thể kích thích được sự nhiệt tình đấu giá của mọi người.

Thành thật mà nói, nếu không phải những vật phẩm đấu giá này có một chút giá trị, có lẽ nhiệt độ của buổi đấu giá cũng sẽ không cao.

“Một trăm năm mươi.” “Hai trăm.” “Tôi ra ba trăm vạn.” “Năm trăm vạn!” Nếu lúc này đổi lại là một số người chủ trì đấu giá biết khuấy động không khí, nhất định sẽ theo đó hô giá, dùng giọng điệu và một số ngôn ngữ cơ thể để đẩy không khí lên, khiến giá cả trở nên cao hơn.

Nhưng Doãn Nam Phong lại không như vậy, có lẽ do ở vị trí cao

lâu ngày, khiến cô ta không muốn làm những chuyện này.

Lúc này Doãn Nam Phong chỉ lặng lẽ đứng ở một bên, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn những người đó ra giá. ...

Những người ở dưới bắt đầu không ngừng ra giá, chỉ trong vòng chưa đầy hai phút, giá cả như ngồi tên lửa trực tiếp vọt lên một nghìn ba trăm vạn.

Sự tăng giá biến thái như vậy, khiến Bàn Tử cũng có chút đơ não.

Trong vòng chưa đầy hai phút, trên trán Bàn Tử đã đầy mồ hôi lạnh, không nhịn được lau mồ hôi, có chút kinh ngạc nhìn Sở Long.

"Long gia, giá cả..." Kết quả điều Bàn Tử không ngờ là, lời còn chưa nói xong, Sở Long lại giơ tay lên.

"Hai nghìn vạn, đây là giới hạn cao nhất của Nô Quỷ Đỉnh, nếu còn có người ra giá, cứ lấy đi." Giọng nói nhẹ nhàng của Sở Long truyền ra.

Chương 444

Vừa rồi anh đã tập trung thị lực quan sát kỹ Nô Quỷ Đỉnh này, tự nhiên cũng biết giới hạn giá trị của nó.

Đương nhiên, giới hạn này là đối với điểm thiên đăng, nếu đổi lại là lúc bình thường, Nô Quỷ Đỉnh nhiều nhất chỉ có giá trị năm trăm vạn.

"Ồ?" Doãn Nam Phong vốn đang có vẻ mặt lạnh lùng, sau khi nghe lời của Sở Long, không khỏi tò mò ngẩng đầu lên, hứng thú đánh giá Sở Long.

Rõ ràng không ngờ ánh mắt của Sở Long lại lão luyện như vậy, trực tiếp nói ra giá trị của Nô Quỷ Đỉnh.

Hoàn toàn giống hệt như phán đoán của chuyên gia trong Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó.

"Hừ, thằng nhóc này đang nói nhảm gì vậy?" Chỉ là lời của Sở Long vừa dứt, đã nghe thấy một giọng nói rất không hài hòa truyền ra, người nói chính là Phục Bang.

Lúc này Phục Bang như thể đã nhìn thấu "âm mưu" của Sở Long, lập tức cười lớn: "Tưởng tao không biết sao?

Mày sợ giá tiếp theo mày không chịu nổi nữa đúng không?

Nên mới dùng cách này để dọa tao." "Giới hạn cao nhất hai nghìn vạn?

Mày chắc chắn như vậy sao?

Làm như mày đã xuống tận nơi quan sát vậy.

Với mắt nhìn của tao, thứ này có thể tăng thêm năm trăm vạn nữa,

hai nghìn năm trăm vạn!

Hừ, thằng nhóc, món đồ này bán cho bản vương đi, ha ha ha!" Phục Bang nghe vậy liền phá lên cười đầy phấn khích, ánh mắt lộ rõ vẻ hung tợn, trông như thể có thể đẩy Sở Long vào chỗ chết.

"Chuyên gia" bên cạnh hắn đã định giá, hai mươi lăm triệu chắc chắn là mức giá cao nhất cho cái Nô Quỷ Đỉnh.

Ước tính của những "chuyên gia" này thường không chênh lệch nhiều, vì vậy Phục Bang vô cùng tin tưởng vào lời nói của hắn.

"Mắt mày chắc bị tật rồi, ha ha ha, hai mươi lăm triệu đã là giới hạn rồi, thằng nhãi ranh.

Ở trong giới của tao, mắt mũi không lanh lẹ thì sẽ chết thảm lắm đấy." Nói xong, Phục Bang lại châm biếm thêm một câu.

Xung quanh không còn ai lên tiếng nữa.

Thực ra, khi Sở Long hét giá lên hai mươi triệu, đã có nhiều người không dám theo nữa.

Rốt cuộc, trong mắt họ, hai mươi triệu đã là một giới hạn, không ai dám tiếp tục hét giá lung tung, sợ rằng trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Suy cho cùng, hai mươi triệu không phải là con số có thể tùy tiện lấy ra được.

Còn bây giờ, sau khi nghe lời Phục Bang, càng không có ai dám hó hé.

"Chuyên gia" bên cạnh Phục Bang là một người đàn ông trung niên da trắng trẻo.

Như Bàn Tử đã nhận ra, người này đúng là một thái giám.

Dĩ nhiên, không phải do Phục Bang cố tình làm vậy, mà là do một

lần xuống đất, người này đã bị thương vào chỗ hiểm, không còn cách nào khác đành trở thành thái giám.

Người đàn ông trung niên da trắng này rất có tiếng tăm trong giới, đặc biệt là năng lực giám định đồ cổ cực mạnh.

Bây giờ, ngay cả ông ta cũng đã đưa ra phán đoán giới hạn là hai mươi lăm triệu, những người ở đây tự nhiên tin răm rắp.

Vì vậy, càng không có ai dám hét giá vào lúc này.

Doãn Nam Phong lúc này đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sâu về phía người đàn ông da trắng kia một cái, ánh mắt mang theo một cảm giác đầy ẩn ý, sau đó lại hứng thú liếc nhìn Sở Long.

Sắc mặt Doãn Nam Phong tràn đầy vẻ trêu tức.

Nhưng phản ứng này trong mắt người đàn ông da trắng và Phục Bang lại là sự chế nhạo Sở Long không biết tự lượng sức mình, khiến vẻ mặt cả hai đều trở nên hung tợn.

Chương 445

“Mày chắc chắn giá trị đỉnh điểm là hai mươi lăm triệu chứ?

Lỡ như cao quá, món đồ đó mày phải tự mua đấy.” Sở Long nói, ánh mắt lộ ra một tia trêu chọc, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt ghế.

“Thế này đi, tao là người rất hòa nhã, thấy mày nghèo, cái bộ dạng để bím tóc trông như thằng ăn mày, tao cho mày một cơ hội.” Vẻ mặt Sở Long bình thản, nhưng sự trêu tức và chế nhạo trong mắt càng lúc càng đậm.

Chỉ riêng biểu cảm này cũng đủ khiến Phục Bang tức điên.

Vẻ mặt bình tĩnh của Sở Long lúc này đối với hắn giống như một con dao găm, đâm thẳng vào sâu trong lòng hắn, như muốn moi tim phanh thây.

“Tao cho mày một cơ hội rút lại giá vừa rồi, coi như hai mươi lăm triệu kia chỉ là một trò đùa, tao không quan tâm đâu.

Chứ không lúc đó tao sợ mày không đủ tiền trả, thật sự phải tức chết mất.” Sở Long nói thêm một câu.

Ngay lúc đó, Phục Bang không kìm được mà run lên mấy cái, mặt càng thêm u ám.

“Tức chết?

Nực cười, mày coi Hoàng gia ta là loại nghèo kiết xác à?

Cho dù hai mươi lăm triệu thật sự vượt giá, bản hoàng gia cũng có thể trả tiền một cách sảng khoái.

Hừ, tao thấy mày mới là đứa sợ thì có, nói nhiều lời vô ích như vậy, chẳng phải là để tao không tranh với mày sao?” Phục Bang cười

khẩy, vẻ hung tợn trên mặt càng thêm rõ rệt.

“Phi!

Lão tử nói cho mày biết, thứ lão tử không thiếu nhất chính là tiền và lá gan.

Dọa hổ lão tử à?

Mày còn non lắm!” Phục Bang nói rất bá khí.

Bây giờ hắn đã nắm chắc giới hạn giá của Nô Quỷ Đỉnh, nên mới dám bá khí như vậy, nếu không, e rằng lúc này Phục Bang đã không dám làm thế.

Sở Long cười khẩy một tiếng, nhún vai cũng không nói thêm gì.

Nhưng Lão Kim và Bàn Tử lúc này lại có chút không vui.

Theo họ thấy, Sở Long bây giờ hoàn toàn bị tên Phục Bang này bắt nạt.

Nếu nói về chửi bới đấu võ mồm, hai người họ nào có chịu thua ai bao giờ?

Lúc này dĩ nhiên cũng không thể để Long gia và chủ nhân chịu ấm ức.

Nhưng Bàn Tử vừa mở miệng, mới nói được một câu: “Tổ sư cha nhà ngươi...”, thì lời còn chưa dứt, Sở Long đã cười xua tay, không cho Bàn Tử nói tiếp.

“Cứ giữ lại đi, đừng chửi vội, lát nữa sẽ có cơ hội cho các cậu châm chọc.” Sở Long nói, trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin.

Đối với lời nói của Sở Long, họ tự nhiên vô cùng tin tưởng.

Lão Kim và Bàn Tử hơi sững người, khi nhìn về phía Phục Bang, ánh mắt đều tràn ngập vẻ hả hê.

“Cãi nhau xong chưa?” Đúng lúc này, một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên, người nói chính là Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong ngẩng đầu nhìn sâu vào Sở Long một cái, khiến lòng Sở Long có chút nặng nề.

Anh có cảm giác, Doãn Nam Phong dường như có ý đồ gì đó.

Nhưng rất nhanh, Doãn Nam Phong đã quay đầu đi, nhìn về phía Phục Bang.

Phục Bang lập tức gật đầu: “Hai mươi lăm triệu.” “Được, hai mươi lăm triệu lần thứ nhất?” “Hai mươi lăm triệu lần thứ hai?” Thật ra, lúc này nhìn hành động của Doãn Nam Phong, không ít người thực sự nghi ngờ tính chuyên nghiệp của cô ta.

Chương 446

Nhất là người ở phòng số Một, lúc này đang âm thầm quan sát cảnh này, cũng không khỏi ôm trán, cảm thấy có chút mất mặt.

Nếu là người khác, lúc này giọng điệu ít nhiều cũng sẽ có chút kích động.

Rốt cuộc, một món đồ đấu giá có thể bán được hai mươi lăm triệu, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng chấn động.

Thế mà vị đại tiểu thư này thì hay rồi, giọng điệu bình thản, tĩnh lặng như nước giếng, không hề khuấy động được chút không khí nào.

Nói khó nghe một chút, hiện trường lúc này tĩnh lặng đến mức lúng túng.

Người ở phòng số Một cảm thấy, e rằng lúc công ty tổ chức tiệc cuối năm cũng không buồn tẻ đến thế này.

Một người bán đấu giá bình thường vào lúc này sẽ chú ý ngắt nghỉ, để lại đủ thời gian giữa mỗi câu nói, dùng lời lẽ để kích thích những người này tiếp tục cạnh tranh.

Nhưng Doãn Nam Phong thì hay rồi, căn bản không hề ngắt nghỉ.

Cuối cùng, cô ta nói thẳng một câu: "Hai mươi lăm triệu lần thứ ba, chốt giá.

Nô Quỷ Đỉnh thuộc về Phục Bang, mời ngài nhanh chóng đến hậu trường để tiến hành giao dịch." Doãn Nam Phong nói xong, ngẩng đầu nhìn Phục Bang một cái, chỉ là ánh mắt lúc này không còn lạnh lùng như trước, mà mang theo một chút chế nhạo.

"Hả?" Phục Bang nghe xong, ngồi không yên nữa, bật dậy khỏi ghế.

Phục Bang vạn lần không ngờ tới, món đồ đấu giá lần này lại thật sự được bán đi, lại còn là loại phải trả tiền.

Hai mươi lăm triệu, cho dù đối với Phục Bang mà nói, cũng không phải là một con số nhỏ.

Doãn Nam Phong khẽ nhíu mày, rõ ràng có chút bất mãn với lời nói của Phục Bang lúc này, nhưng cô cũng hiểu mình là người bán đấu giá, nếu đối phương chưa nghe rõ, thì cô có nghĩa vụ phải lặp lại lần nữa.

"Tôi nói, mời ngài nhanh chóng đến hậu trường, thanh toán tiền, tổng cộng hai mươi lăm triệu, hỗ trợ tiền mặt hoặc quẹt thẻ." Giọng nói của Doãn Nam Phong lại trở nên lạnh như băng.

Đương nhiên, giọng Doãn Nam Phong lúc này có lạnh đến đâu, e rằng cũng không lạnh bằng lòng của Phục Bang.

Sau khi nghe Doãn Nam Phong xác nhận lại một lần nữa, con ngươi của Phục Bang gần như muốn lồi ra khỏi hốc mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Doãn Nam Phong: "Cô... cô muốn tôi trả tiền?" Doãn Nam Phong không phải người có tính khí tốt, rõ ràng đã bị những lời nói liên tiếp của Phục Bang lúc này làm cho phiền lòng.

"Không phải ông trả tiền, chẳng lẽ muốn tôi trả sao?" Doãn Nam Phong thẳng thừng đáp trả một câu.

Cũng chỉ có Doãn Nam Phong mới dám làm như vậy, nếu là người khác, dám nói chuyện với Phục Bang như thế, e rằng sớm đã bị Phục Bang giết chết rồi.

Nhưng thực ra lúc này, đừng nói là Doãn Nam Phong, ngoại trừ nhóm của Sở Long, những người còn lại có mặt trên ghế cũng đều mang vẻ kinh ngạc, rõ ràng đều bị lời nói của Doãn Nam Phong làm cho chấn động.

“Không phải toàn bộ tiền đều do người châm đèn trời trả sao?

Chẳng lẽ cô quên mất chuyện này?” Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng Phục Bang lúc này vẫn cố gắng kìm nén sự bất bình trong lòng xuống, rồi nói thêm một câu.

Thực ra lúc này trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có một khả năng, chỉ là khả năng này đối với họ có vẻ quá chấn động, vì vậy, ai nấy đều không dám lên tiếng.

Cho đến lúc này, họ vẫn vô cùng tin tưởng vào phán đoán của người đàn ông trung niên da trắng kia.

Doãn Nam Phong vẫn không cho Phục Bang sắc mặt tốt, cô chế nhạo cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng lẽ ông quên rồi, một khi vật phẩm được châm đèn trời vượt quá khoảng giá trị của món đấu giá, thì ai bán, thuộc về người đó.” “Đúng vậy, giới hạn cao nhất của món đồ này nên là hai mươi lăm triệu, tôi cũng không vượt quá mà.

Vậy thì Nô Quỷ Đỉnh nên để thằng nhãi kia trả tiền mới đúng.” Phục Bang có chút không cam lòng tiếp tục nói, nhưng đáp lại hắn lại là một tiếng cười khẩy của Doãn Nam Phong.

“Ai nói với ông, khoảng giá là hai mươi lăm triệu?” Một câu nói đơn giản, đối với Phục Bang mà nói, lại như một con dao găm, cắm thẳng vào tim hắn.

Hắn mở miệng, nhưng lời định nói ra, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Doãn Nam Phong cười khẩy một tiếng, trực tiếp ra hiệu.

Ngay sau đó, từ phía trên sân khấu, một dải lụa đỏ được treo xuống, trên dải lụa có một dòng chữ nhỏ thanh tú: Nô Quỷ Đỉnh, giới hạn hai mươi triệu.

Chương 447

"...Không thể nào?

Hai mươi triệu?" "Vị tiên sinh kia lại nhìn nhầm sao? ...Cũng quá hố người rồi chứ?

Nhìn nhầm vào lúc châm đèn trời, đúng là tìm cảm giác mạnh mà." "Chậc chậc, hai mươi lăm triệu đấy, một nhân vật lớn như Phục Bang, phải trả nhiều tiền như vậy, chắc cũng đau lòng lắm." "Lần này, Phục Bang bị người ta chơi một vố đau, hiếm khi thấy hắn chịu thiệt như vậy.

Nhìn sắc mặt hắn kìa, âm trầm như gặp ma vậy." "Tôi bây giờ lại càng tò mò về thân phận của cậu nhóc kia, rốt cuộc là lai lịch gì, lại có thể nhìn ra giới hạn giá của Nô Quỷ Đỉnh một cách sắc bén như vậy?" Sau khi thấy dòng chữ đó, ngay cả hiện trường vốn im phăng phắc, lúc này cũng trở nên náo nhiệt, không ít người bàn tán xôn xao, rõ ràng không ngờ tới, cái gọi là giới hạn giá lại thật sự bị Sở Long đoán trúng phóc.

"Không thể nào, sao có thể chỉ có hai mươi triệu, nhất định là các người nhầm lẫn rồi, hoặc là... hoặc là các người cùng một giuộc, cố tình gài bẫy tôi." Đúng lúc này, một giọng nói vừa kinh hãi vừa tức giận vang lên, âm thanh nghe chói tai vô cùng, giống như tiếng móng tay cào lên bảng đen.

Nhưng âm thanh này bây giờ lại như mang một loại ma lực kỳ lạ, ngay khoảnh khắc nghe thấy, tim của tất cả mọi người đều giật thót một cái.

Mọi người lập tức rơi vào im lặng, từng người một nhìn về phía người đàn ông da trắng kia, ánh mắt đều mang vẻ khó tin.

“Câm miệng!” Phục Bang lúc này cũng giật mình, vạn lần không ngờ người đàn ông trung niên da trắng lúc này lại ngu xuẩn như vậy, dám nói ra những lời như thế.

Phải biết rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm trước nay luôn trung lập, tuyệt đối không làm những chuyện thiên vị.

Đây là vấn đề nguyên tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phục Bang lúc này mặc dù trong lòng phẫn nộ, cũng cảm thấy nghi ngờ về mức giá này, nhưng tuyệt đối không dám đi nghi ngờ Tân Nguyệt Phạn Điếm liên kết với người khác để gài bẫy.

Câu nói của người đàn ông da trắng lúc này, hoàn toàn tương đương với việc vả thẳng vào mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bị Phục Bang quát một tiếng như vậy, người đàn ông trung niên da trắng không khỏi giật nảy mình, lúc này hắn cũng đã phản ứng lại, biết rằng vừa rồi mình đã lỡ lời.

“Tôi…” Người đàn ông trung niên da trắng mở miệng, vốn định lập tức xin lỗi, nhưng đáng tiếc thay, lần này hắn gặp phải Doãn Nam Phong, bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chứ không phải một người bán đấu giá nào khác.

Người khác có lẽ sẽ nể mặt hắn, nhưng Doãn Nam Phong thì không.

Một tiếng hừ lạnh trực tiếp cắt ngang lời của người đàn ông trung niên.

Hắn không khỏi rùng mình một cái, cơ thể như thể rơi vào hầm băng trong khoảnh khắc.

“Ông đang sỉ nhục Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi?

Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi thành lập đến nay, đây là lần đầu

tiên có người nghi ngờ tôi như vậy, cho rằng tôi cấu kết với người khác.

Hôm nay, nếu ông không cho Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi một câu trả lời thỏa đáng, tôi không quan tâm thân phận của ông là gì, cũng đừng hòng rời khỏi đây." Doãn Nam Phong vừa dứt lời, lập tức có không ít vệ sĩ từ bên ngoài ùa vào.

Những người này ai nấy đều là những gã đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, trong tay cũng đều cầm những thanh trường đao lấp loáng hàn quang, ra vẻ chỉ cần một lời không hợp là sẽ lập tức động thủ giết người.

"Má ơi, đây là phong thái của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Một lời không hợp là đòi giết người à, bà chủ này đủ bá đạo đấy." Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái cho Doãn Nam Phong.

Chỉ là rõ ràng đối với lời nói của Bàn Tử, Hoắc Tú Tú lại không vui, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Hừ, bá khí?

Tôi thấy là cậy thế hiếp người thì có." Ánh mắt Bàn Tử mang theo một tia kinh ngạc và bất ngờ, rõ ràng không ngờ Hoắc Tú Tú lúc này lại nói ra những lời như vậy.

Kết hợp với giọng điệu của Hoắc Tú Tú khi giới thiệu về Doãn Nam Phong trước đó, Bàn Tử lập tức hiểu ra.

Rõ ràng giữa hai người này tồn tại một số mâu thuẫn.

Bàn Tử nghĩ, không khỏi rùng mình một cái, lập tức chọn cách câm miệng, đột nhiên ý thức được mình vừa mới đi một vòng từ quỷ môn quan về.

Nếu cứ tiếp tục nói, không chừng sẽ bị Hoắc Tú Tú xử lý thế nào không biết nữa.

Chương 448

Bàn Tử phản ứng kịp, nhưng Lão Kim hình như lại không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Lão Kim gãi gãi đầu, khó hiểu nói: "Ủa?

Tiểu thư Tú Tú, nói vậy có chút không đúng rồi.

Rốt cuộc chuyện này liên quan đến danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà.

Doãn Nam Phong là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi thấy làm như vậy không có gì quá đáng cả..." Lão Kim còn chưa nói hết, đã thấy Bàn Tử lúc này đang ra sức nháy mắt với mình.

Lão Kim đầu tiên là ngây người, còn chưa phản ứng kịp, đã nghe thấy giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Hoắc Tú Tú vang lên: "Ồ?

Anh có vẻ hiểu chuyện nhỉ?

Có muốn tôi giới thiệu anh đến chỗ cô ta làm việc không?" Gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, Lão Kim toàn thân nổi da gà, không khỏi rùng mình một cái, lúc này mới hoàn toàn hiểu ra tại sao Bàn Tử lại nháy mắt với mình.

Lão Kim lập tức cười gượng, rụt cổ lại trốn bên cạnh Sở Long.

Đối với điều này, Hoắc Tú Tú chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Sở Long nhìn thấy cảnh này, trong lòng không tò mò thì chắc chắn là không thể.

Chỉ là chuyện riêng tư giữa Hoắc Tú Tú và Doãn Nam Phong, anh cũng không tiện hỏi nhiều.

“Doãn tiểu thư, chuyện này có chút hiểu lầm, Lý tổng quản cũng chỉ là nhất thời lỡ lời, không hề có ý cố tình bôi nhọ Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Người đàn ông da trắng đối với Phục Bang rất quan trọng, vì vậy lúc này tự nhiên không thể trơ mắt nhìn ông ta xảy ra chuyện.

Hắn lúc này cũng chỉ có thể đứng ra, mở miệng xin tha cho người đàn ông da trắng.

Thực ra lúc đầu, mọi người đều đang tò mò đoán thân phận của người bán đấu giá này.

Bây giờ sau khi nghe lời Phục Bang, tất cả mọi người ở đây đều bừng tỉnh ngộ.

“...Họ Doãn?

Trời ơi, chẳng lẽ cô ấy là...” Sau khi biết rõ thân phận của Doãn Nam Phong, những người vốn phàn nàn vô cùng về trình độ bán đấu giá của cô, lúc này ai nấy đều chọn cách ngậm miệng lại.

Nếu thật sự đắc tội với người như vậy, sau này làm sao còn lăn lộn trong giới này được nữa.

“Ồ?

Không cố ý?

Vậy tôi có thể để người khác cố ý lan truyền tin đồn về các người không?

Đến lúc đó nếu các người tìm đến cửa, tôi cũng chỉ nói một câu, là tôi không cố ý?

Nếu các người cảm thấy như vậy được, vậy thì tôi sẽ không nói nhiều, chỉ là tốt nhất các người có thể gánh chịu hậu quả đó.” Doãn Nam Phong rõ ràng không hề nể nang Phục Bang chút nào.

Sau khi nghe câu nói đó của hắn, Doãn Nam Phong trực tiếp bá

đạo đáp trả.

Phục Bang mặt cứng đờ, rõ ràng cũng không ngờ tới, mình đã "xuống nước" như vậy, mà Doãn Nam Phong lại không cho chút mặt mũi nào.

"Vậy cô muốn thế nào?" Giọng điệu của Phục Bang cũng lộ ra một chút không vui.

"Vừa rồi không phải ông ta nghi ngờ sao?

Tốt, để chính ông ta xuống kiểm tra một phen.

Nếu ông ta nghi ngờ phán đoán của tôi, vậy thì để chính ông ta tranh luận với giám định sư của tôi một phen.

Nếu tranh luận thắng, vậy tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 449

Nhưng nếu thua, hoặc ông ta cũng cảm thấy phán đoán trước đó của mình sai lầm, vậy thì…" Nói đến đây, Doãn Nam Phong hơi ngừng lại, nhưng khi mở miệng lần nữa, giọng nói đã tràn đầy sát khí.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." Trong tám chữ đơn giản đó, dường như ẩn chứa một loại ma lực kỳ lạ.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy, người đàn ông da trắng có cảm giác da đầu tê dại, một cảm giác sợ hãi không thể kiềm chế được bỗng nhiên nảy sinh từ trong lòng.

Phục Bang tức giận nhìn Doãn Nam Phong, nhưng hắn cũng hiểu phần nào tính cách của cô ta.

Hắn biết Doãn Nam Phong bây giờ đã quyết tâm, tự nhiên sẽ không dễ dàng thay đổi.

Huống hồ chuyện này đúng là do người đàn ông da trắng bên cạnh hắn gây ra.

"Chuyện ngươi gây ra, tự mình giải quyết đi.

Có một lần giáo huấn cũng tốt, tên chó nô tài này gần đây càng lúc càng phách lối, cũng nên để ngươi thu liễm tính tình lại.

Nhưng ngươi cũng phải biết, nô tài của Phục Bang ta, ra ngoài không thể làm mất mặt Phục Bang ta." Phục Bang đặc biệt nhấn mạnh vào tên của mình.

Ý vị uy hiếp trong đó cũng hiện lên rất rõ ràng.

Rõ ràng Phục Bang trong lòng cũng hiểu, chuyện hôm nay người đàn ông da trắng thế nào cũng không thể thoát được.

Hắn cũng chỉ có thể dùng cách này để ngầm cảnh cáo Tân Nguyệt Phạn Điếm, hy vọng họ không làm quá đáng.

"Tôi... tôi..." Sắc mặt người đàn ông da trắng vô cùng khó coi.

Sau một hồi do dự, cuối cùng hắn bất lực thở dài một hơi, chỉ có thể ngoan ngoãn đi xuống.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng ở khoảng cách gần, sắc mặt của người đàn ông da trắng càng trở nên khó coi hơn.

Hắn run rẩy nhìn Doãn Nam Phong với vẻ mặt lạnh lùng lúc này, cuối cùng khàn giọng nói: "...Đúng là... hai mươi triệu.

Vừa rồi vì khoảng cách quá xa, lại không thể trực tiếp tiếp xúc với đồ vật, nên tôi mới nhìn có chút sai lệch, mong tiểu thư lượng thứ." Doãn Nam Phong lập tức chế nhạo cười lạnh: "Ồ?

Xuất hiện sai lệch?

Ha ha, ông là đại sư giám định đồ cổ có tiếng ở thành Tứ Cửu đấy, lại có thể nhìn sai lệch?

Nhìn vị tiên sinh kia xem, chẳng có danh tiếng gì, nhưng lại có thể nhìn ra giới hạn giá của món đồ đấu giá.

Chẳng lẽ Lý tổng quản chỉ là một kẻ hữu danh vô thực?" Doãn Nam Phong vừa dứt lời, cơ thể Lý tổng quản hơi lảo đảo.

Dù lúc này có muốn phản bác thế nào, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn cũng không nói được nửa lời phản bác.

"Nhìn mặt mũi Phục Bang, tôi không giết ông.

Rốt cuộc đánh chó phải nể mặt chủ.

Nhưng, để lại một ngón tay đi." Doãn Nam Phong vừa dứt lời, chỉ thấy hàn quang lóe lên, giây tiếp theo là tiếng la hét thảm thiết của Lý tổng quản.

Mọi người kinh hãi nhìn, lúc này trên tay Doãn Nam Phong như biến ảo thuật, bỗng xuất hiện một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm nhuốm máu, máu tươi đỏ thẫm đang từ từ nhỏ giọt từ lưỡi kiếm.

Trên mặt đất, là một ngón tay bị chặt đứt dính đầy máu tươi.

Cảnh tượng này đập vào mắt mọi người, trong nháy mắt, sự im lặng xung quanh tựa như một vũng nước tù.

Chương 450

Rõ ràng những người có mặt đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Họ không ngờ Doãn Nam Phong lại quyết đoán đến vậy, chặt ngón tay người khác, hành động tức thì, không chút do dự.

Người đàn ông trung niên da trắng này bình thường dù có oai phong, nhưng trước mặt Doãn Nam Phong cũng không dám hó hé.

Tim của nhiều người thót lên, lúc này mới phản ứng lại, Tân Nguyệt Phạn Điếm thực ra cũng là một thế lực đỉnh cao ở thành Tứ Cửu.

Trước đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm luôn tỏ ra hòa nhã làm ăn, khiến người ta dần quên mất sự thật rằng đây cũng là một con mãnh hổ.

Hành động của Doãn Nam Phong lúc này, đã hoàn toàn nhắc nhở họ.

Mãnh hổ cuối cùng vẫn là mãnh hổ, không phải người ngoài có thể tùy tiện đến gây sự.

"Cút đi.

Ngón tay bị chặt này không được phép nối lại.

Nếu để tôi biết ông dám đi nối lại ngón tay, thì mấy ngón còn lại cũng đừng mong giữ." Giọng nói lạnh lùng của Doãn Nam Phong như của ác quỷ vang lên bên tai mọi người, khiến không ít người rùng mình.

Họ không ngờ Doãn Nam Phong lại bá đạo đến vậy, sau khi chặt ngón tay người ta, lại không cho phép đi nối lại, muốn phế hoàn toàn

ngón tay của hắn.

Sắc mặt Lý tổng quản âm trầm vô cùng, trong lòng càng có một cơn giận không thể phát tiết đang tuôn trào.

Nhưng hắn cũng hiểu, lúc này dù có tức giận thế nào, cũng phải nhịn xuống, nếu không, sẽ không chỉ đơn giản là mất một ngón tay.

Nghiến răng, cuối cùng hắn gật đầu, quay người định rời đi, lại nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Doãn Nam Phong từ sau lưng truyền đến: "Nếu không có bản lĩnh, đừng có đưa ra ý kiến bừa bãi, để khỏi làm chủ tử của ngươi lãng phí thêm nhiều tiền như vậy." Lời nói của Doãn Nam Phong khiến Lý tổng quản lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Bây giờ cơ thể hắn run rẩy, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng mới không chửi thành tiếng.

Hắn với bộ dạng chịu thiệt trở về bên cạnh ghế lô, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Lúc này hắn vì mất máu quá nhiều, sắc mặt trở nên có chút tái xanh, lảo đảo như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Lúc này tốt nhất tự nhiên là đến bệnh viện, nhưng đáng tiếc, người của Doãn Nam Phong vẫn luôn canh giữ ở cửa, căn bản không cho phép người ngoài rời đi nửa bước.

"Bôi cho hắn chút thuốc đi." Phục Bang nhìn sâu vào Lý tổng quản, ánh mắt mang theo sự tức giận.

Nhưng Lý tổng quản đối với hắn có tác dụng lớn, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn hắn chết đi.

May mắn là lần này bên cạnh hắn có mang theo một ít thuốc trị thương.

Nghe vậy, Lý tổng quản lập tức dập đầu tạ ơn Phục Bang: "Tạ ơn Hoàng gia." Phục Bang mở miệng, vừa định nói gì đó, thì nghe thấy một trận cười lớn vang lên.

"Ha ha ha!" Người đang cười lớn chính là Bàn Tử.

Vừa rồi lúc Sở Long bảo hắn nhịn một chút, hắn đã nín một hơi, đến tận bây giờ mới được dịp cười lớn, châm chọc những kẻ này.

"Này, tôi nhớ có người nào đó lúc trước nói, cho dù thật sự là hai mươi lăm triệu, cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, vì người ta có tiền mà, tuyệt đối sẽ không gây chuyện.

Sao, lời vừa nói ra giống như đánh rắm vậy?

Tùy tiện, nhẹ nhàng bị thả đi sạch sẽ rồi à?" Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt vốn đã không đẹp của Phục Bang, lúc này càng trở nên trắng bệch.

Trong mắt hắn lóe lên một tầng ánh sáng như muốn giết người, hung hăng nhìn về phía Bàn Tử.

"Mày…?" Mấy chữ này gần như được Phục Bang nghiến ra từ kẽ răng.

Nhìn bộ dạng mắt sáng rực kia, nếu là người khác, lúc này có lẽ thật sự bị dọa sợ, sẽ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nhưng Bàn Tử thì khác.

Hắn vốn dĩ là muốn châm chọc tên này, vì vậy bây giờ hắn càng tức giận, đối với Bàn Tử mà nói cũng càng vui.

Chương 451

Bàn Tử cười bóp bóp mũi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trông như thể đã thấy chuyện gì đó khó tin lắm.

"Trời ơi, lại là thật." Bị Bàn Tử nói một câu như vậy, biểu cảm tức giận của Phục Bang cũng hơi sững lại, rõ ràng có chút không phản ứng kịp, không hiểu lúc này Bàn Tử nói vậy là có ý gì.

"Ý gì?" Phục Bang lại hỏi một câu, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt Bàn Tử càng lúc càng đậm, trong lòng Phục Bang lại không khỏi cảm thấy một trận áp lực, luôn cảm thấy Bàn Tử sẽ không nói ra lời gì tốt đẹp.

Trên thực tế, cũng giống như trong lòng Phục Bang nghĩ, sau khi nghe Phục Bang hỏi lại, Bàn Tử cuối cùng không nhịn được mà phá lên cười.

"Chậc chậc, không ngờ tai của tên này thật sự có vấn đề.

Vừa rồi đại tiểu thư Doãn bảo mày đi trả tiền, mày không nghe rõ, bắt người ta nói lại lần nữa.

Lúc đó tao còn tưởng mày định giả điếc, không ngờ…" Bàn Tử nói đến đây, không khỏi dừng lại, rồi lại cười lớn: "Không ngờ, không phải giả điếc, mà là điếc thật." "Mày…" Bàn Tử châm chọc, khiến Phục Bang toàn thân co giật, cảm giác như trong cơ thể hắn đang ẩn chứa một ngọn núi lửa, lúc này gần như sắp phun trào.

"Hả?

Có chút tiền đồ không hả?

Những người bị coi thường như bọn tao còn dám châm đèn trời.

Nếu thật sự bị tao đoạt mất, tao cũng không nói thêm một lời vô

ích nào.

Không phải chỉ hai mươi lăm triệu thôi sao?

Chuyện nhỏ như con thỏ, tiền lẻ thôi mà, đáng để nổi nóng như vậy sao?" Người nói lúc này là Lão Kim, gã này rõ ràng cũng đang nén một cục tức, bây giờ khó khăn lắm mới được xả, sao có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Hai mươi lăm triệu?

Tiền lẻ?

Thôi mà?

Thật ra ngay khoảnh khắc nghe thấy câu nói của Lão Kim, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi đảo mắt.

Mặc dù họ đều biết lúc này Lão Kim cố tình châm chọc Phục Bang, nhưng khi lời nói lọt vào tai, vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng cạn lời.

"Haiz, con người mà, sao lại không biết điều như vậy.

Nhìn chủ nhân của tôi vừa rồi đã cho mày cơ hội tốt như vậy, cho phép mày nhận thua, lúc đó tao sẽ dùng giá hai mươi triệu mua Nô Quỷ Đỉnh.

Nhưng mày thì sao?

Lại cứ không nghe." "Bây giờ biết rồi chứ?

Không nghe lời là bị đánh, là chịu thiệt.

Ba ba ba ba, phải không ba?" Lão Kim nhếch miệng, cười lạnh.

Một tiếng "ba ba", suýt nữa khiến Phục Bang nổi điên.

Hắn tự cho mình là hoàng đế, nhưng trong miệng Lão Kim, Sở Long lại là "ba ba"?

Vậy chẳng phải hắn là Thái thượng hoàng sao?

Rõ ràng là đang chiếm hời.

Là "con cháu hoàng thất", điều này có thể nhịn, nhưng điều kia thì không thể nhịn được.

"Tìm…" Phục Bang nghiến răng từng chữ, nhưng đáng tiếc, chữ "chết" còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đã nghe Lão Kim lại mở miệng.

"Sao?

Chương 452

Không phục à?

Không phục thì vòng sau chúng ta tiếp tục đấu.

Người đàn ông chân chính đừng có lằng nhằng, trực tiếp đối đầu đi.

Mày ở đây nói trên trời dưới đất, chẳng lẽ có ai nghĩ mày là bố nó chắc?

À mà này, Lý tổng quản kia?

Hay là mày thử xem, mọi người có coi mày là bố không." Lý tổng quản: … Lý tổng quản ngay khoảnh khắc nghe thấy, gần như muốn thổ huyết.

Đánh người không đánh vào mặt, đánh vào mặt tổn thương lòng tự trọng!

Nhưng Lão Kim thì sao, dùng lời lẽ vả thẳng một cái bạt tai, gần như muốn đánh tan hết cái gọi là lòng tự trọng.

Lý tổng quản lúc này đã có xúc động muốn thổ huyết.

"…" Vốn đã có chút nóng giận công tâm, ngay khoảnh khắc nghe lời Lão Kim, lập tức trợn mắt, trực tiếp tức đến ngất đi.

Tình huống đột ngột này rõ ràng cũng khiến Lão Kim có chút không ngờ tới.

Hắn sờ sờ mũi, khinh thường cười khẩy: "Chậc, ra là không chịu nổi chửi bới à.

Quả nhiên thái giám thì yếu, không giống Hoàng gia nhà chúng ta, đúng là bố thiên hạ.

Tôi mắng như vậy, mà vẫn kiên cường, lợi hại, lợi hại thật.” Lão Kim nói xong, trực tiếp giơ ngón tay cái về phía Phục Bang.

Lời nói của Lão Kim hoàn toàn giống như đang quất xác chết.

Nếu Lý tổng quản không ngất đi, e rằng sau khi nghe thấy, ông ta cũng có thể tức đến thổ huyết.

Sắc mặt Phục Bang cũng vô cùng khó coi.

Vốn dĩ trong mắt mọi người, với thân phận của hắn, chắc chắn không thể chịu thiệt như vậy.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, lúc này, Phục Bang lại chọn cách ngậm miệng.

Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp ngồi trở lại vị trí.

Bàn Tử và Lão Kim nhìn nhau, vừa định nói tiếp, thì nghe thấy giọng nói của Sở Long từ phía sau truyền đến: “Được rồi, đừng nói nữa, để lại cho người ta chút hơi thở.” Sở Long vừa dứt lời, Bàn Tử và Lão Kim lập tức dừng lại, nhưng họ không tin Sở Long lại là người “tốt bụng” như vậy.

“Hả?

Long gia, lời của ngài…” Bàn Tử khó hiểu gãi gãi sau gáy.

Ai ngờ sau khi nghe xong, Sở Long trực tiếp nhếch miệng cười, chỉ là nụ cười đó, ngay cả Bàn Tử nhìn cũng thấy có chút phát lạnh.

“Còn có thể có ý gì nữa, một lần tức chết thì không hay.

Cứ từ từ, mỗi ván tức một lần, như vậy càng dễ để lại bóng ma tâm lý trong lòng nó.

Một lần tức chết, chẳng phải là để nó quá sung sướng sao.” Bàn Tử và Lão Kim lập tức giơ ngón tay cái cho Sở Long.

“Long gia ngài cao minh!” Quả nhiên có chủ nhân như vậy mới có “phó nhân” như vậy.

Ít nhất là lúc này trong lòng họ đều có suy nghĩ như thế.

Cơ thể Phục Bang đang ngồi trên ghế, khi nghe thấy lời đó cũng hơi run lên, suýt nữa không trực tiếp ngã khỏi ghế.

Doãn Nam Phong lúc này hứng thú nhìn về phía Sở Long, nhưng Sở Long mặc dù cũng chú ý đến ánh mắt của cô, nhưng căn bản không hề nhìn lại.

Chương 453

Ngược lại, Hoắc Tú Tú ở bên cạnh lúc này lại hung hăng nhìn cô ta.

Ánh mắt Hoắc Tú Tú giống như một con hổ con, hận không thể dùng ánh mắt giết chết Doãn Nam Phong.

Nhưng đối với điều này Doãn Nam Phong lại không hề có chút bất ngờ nào, ngược lại còn hơi híp mắt, khiêu khích trừng lại Hoắc Tú Tú một cái. … Buổi đấu giá vẫn tiếp tục, nhưng vì có chuyện trước đó, nên mọi người cũng hơi thu liễm lại.

Vì vậy những món đồ tiếp theo, Sở Long gần như đều mua được với giá tám, chín triệu.

Thời gian trôi qua từng phút, khoảng hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng chỉ còn lại hai món đồ.

“Lên món đồ tiếp theo.” Bây giờ đã biết thân phận của Doãn Nam Phong, vì vậy những người này giờ đâu còn dám nói lời vô ích.

Quan trọng hơn, qua buổi đấu giá vừa rồi, mọi người cũng đã quen với cách thức bán đấu giá của Doãn Nam Phong, ai nấy đều ngồi ngay ngắn, như thể có lãnh đạo lớn sắp đến kiểm tra vậy.

Ngay sau đó, một thiếu nữ xinh đẹp cầm một hộp gấm dài đi ra.

Hộp gấm được mở ra, bên trong là một cuộn tranh.

Trên cuộn tranh vẽ một thiếu nữ xinh đẹp, người thiếu nữ mặc áo lụa trắng, tay cầm quạt tròn, bước đi nhẹ nhàng trên những đóa sen xanh, chậm rãi đi dạo trong bụi hoa.

Nhưng cuộn tranh lại chỉ có một bóng lưng.

Nhưng chỉ nhìn bóng lưng, cũng cho người ta cảm giác cô gái này tuyệt đối là một tồn tại xinh đẹp như tiên nữ.

Đồng thời cũng khiến cô gái thêm một tầng màu sắc thần bí, khiến người ta không khỏi muốn biết diện mạo chính diện của cô.

Phải thừa nhận, cuộn tranh vẽ vô cùng sống động, trông như thể cô gái sắp bước ra khỏi cuộn tranh vậy.

Bàn Tử sau khi nhìn thấy bức tranh này, gần như con ngươi cũng muốn lồi ra.

"Chậc chậc, đẹp, món đồ này đẹp quá.

Vừa nhìn đã biết là mỹ nữ rồi." Bàn Tử hung hăng nuốt một ngụm nước bọt.

Độc thân lâu ngày, nhìn một bức tranh, cũng có thể thấy rung động.

Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của Bàn Tử, Lão Kim trực tiếp cười khẩy: "Chậc, không phải chỉ là một bóng lưng sao?

Xem cậu kìa, không có chút tiền đồ nào.

Tôi nói cho cậu biết nhé, trên thế giới này, thiếu gì 'bối ảnh sát thủ' chứ?" "Tôi đoán nhé, nếu thật sự có một người phụ nữ như vậy, e rằng cũng là một 'bối ảnh sát thủ'.

Nếu không, Đường Bá Hổ tại sao không vẽ chính diện chứ?

Nếu thật sự xinh đẹp như tiên nữ, cậu không thấy vẽ chính diện mới là hợp lý nhất sao?" Bao nhiêu khao khát của Bàn Tử đối với bức tranh này đều bị lời nói của Lão Kim làm cho tan biến hết.

Bàn Tử hơi sững người, gãi gãi đầu, nói: "Hử?

Hình như cũng có lý thật." "Cái gì gọi là hình như?

Rõ ràng là có lý.” Lão Kim lập tức đắc ý, vui vẻ cười nói: “Tôi nói cho cậu biết, e rằng đến Đường Bá Hổ cũng có chút khó chấp nhận được mặt thật của người phụ nữ này, nên mới yêu cầu vẽ bóng lưng.

Có thể thấy, cô ta xấu đến mức nào.” Không biết Bàn Tử có phải từng bị “bối ảnh sát thủ” làm tổn thương hay không, nhưng ngay khoảnh khắc nghe lời Lão Kim, Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái, trên mặt còn lộ vẻ kinh hãi.

Ngô Thiên Chân lúc này rõ ràng có chút không nhìn nổi nữa.

Theo cậu thấy, hai người này nói như vậy, hoàn toàn là đang phỉ báng Đường Bá Hổ, cũng là đang phỉ báng tác phẩm cổ vật này.

“Hai người có thể nghiêm túc một chút không?

Chương 454

Dù sao đây cũng là tâm huyết của người xưa.

Các cậu có thể không công nhận người phụ nữ này là mỹ nữ, nhưng xin đừng phỉ báng tác phẩm này.

Rốt cuộc dù xét từ bản thân tác phẩm, từ niên đại và người vẽ, đều đáng để chúng ta tôn trọng và thưởng thức." Lời nói của Ngô Thiên Chân khiến Bàn Tử và Lão Kim đều sững người, hai người không khỏi nhíu mày, khi nhìn về phía Ngô Thiên Chân, giữa hai hàng lông mày đều lộ vẻ không vui.

"Hử?

Chẳng lẽ cậu có quan hệ họ hàng với Đường Bá Hổ?

Hay là quen biết người phụ nữ trong tranh?" Lão Kim đầy khó chịu hỏi.

Ngô Thiên Chân lập tức trợn mắt, bực bội nói: "Không thể nào." "Nếu đã không thể nào, vậy cậu nói nhảm làm cái quái gì!

Vì là Đường Bá Hổ, vì bức tranh này vẽ đẹp, nên tao không thể nói à?

Mỗi người đều có góc độ thưởng thức tác phẩm riêng, góc độ của tao oái oăm như vậy đấy, thì sao?

Chẳng lẽ nhất định phải giống cậu?

Chẳng lẽ cách thưởng thức còn có đáp án tham khảo à?" Lão Kim bực bội trừng mắt nhìn Ngô Thiên Chân, sau đó lại hung hăng đảo mắt hai cái, đáp trả Ngô Thiên Chân.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy, Ngô Thiên Chân có chút ngơ ngác,

mở miệng, nhất thời cũng không biết nên phản bác thế nào cho phải.

Lão Kim bóp bóp mũi, liếc nhìn bức tranh phía dưới, sau đó cười nói: "Haiz, tôi thật sự không hiểu một số người, tại sao một bức tranh phụ nữ, vẽ mông lung như vậy lại có ý nghĩa gì chứ?" "Tôi nói này, người thích thưởng thức loại tranh sĩ nữ đồ này, chắc chắn là một tên háo sắc.

Nếu không, cậu xem có người phụ nữ nào thích sưu tầm loại tranh này không?

Toàn là đàn ông sưu tầm.

Xã hội ngày xưa chúng ta cũng biết đấy, muốn ngắm mỹ nữ, cơ hội và kênh đều ít, chỉ có thể dùng tranh sĩ nữ đồ để giải quyết nhu cầu nội tâm thôi." "Nhưng xã hội bây giờ khác rồi, mạng lưới của chúng ta quá phát triển.

Bây giờ cũng có không ít 'giáo viên' tận tụy, vì để thỏa mãn nhu cầu của chúng ta, mà cần mẫn tận tụy chụp ảnh cho chúng ta.

Chậc chậc, chẳng lẽ loại ảnh đó không đẹp sao?

Chẳng lẽ loại ảnh đó cần tiền sao?" Ngô Thiên Chân: … Thực ra lúc này sau khi nghe những lời của Lão Kim, đừng nói là Ngô Thiên Chân, mà bất cứ ai nghe thấy cũng đều mặt mày cạn lời.

Nhưng nếu thật sự bảo họ phản bác, lại đột nhiên phát hiện… lời của tên bỉ ổi này, hình như cũng có chút lý lẽ, khiến người ta khó phản bác.

"Vị tiên sinh này xem ra có kiến giải và quan điểm cao siêu về tranh sĩ nữ đồ đấy." Lão Kim và Bàn Tử vừa rồi gần như gân cổ lên nói, vì vậy không ít người có thể nghe thấy những lời bình luận của Lão Kim, thậm chí, Doãn Nam Phong vừa định tiếp tục giới thiệu bức tranh, nhất thời cũng chọn cách ngậm miệng.

Cho đến bây giờ, sau khi Lão Kim bày tỏ xong ý kiến của mình, cô mới mở miệng.

Mặc dù giọng điệu của cô vẫn lạnh lùng vô cùng, nhưng khi nghe thấy, trong lòng mọi người đều có một cảm giác, dường như Doãn Nam Phong đối với nhóm của Sở Long, có cảm tình hơn.

Sự đối xử khác biệt như vậy, rõ ràng khiến Phục Bang trong lòng vô cùng khó chịu.

Lão Kim thì không thèm để ý đến những người có thân phận như vậy.

Theo hắn thấy, có chủ nhân chống lưng, hoàn toàn có thể trời không sợ đất không sợ.

Nếu là người khác, lúc này chỉ có thể cười gượng, rốt cuộc trong lời nói, mang theo một chút châm chọc.

Nhưng Lão Kim thì khác, mặt hắn rõ ràng rất dày.

Vì vậy lúc này sau khi nghe xong, lập tức rất vui vẻ "ha ha" một tiếng, trong ánh mắt đều tràn ngập niềm vui.

"Đương nhiên rồi, tôi nói cho cô biết, Lão Kim tôi đối với nghiên cứu về sĩ nữ, đó là thông kim bác cổ đấy.

Cô muốn cùng Lão Kim tôi trò chuyện về chủ đề này không?

Chương 455

Lão Kim tôi hoàn toàn có thể cùng cô nói ba ngày ba đêm không trùng lặp.” Lão Kim “ha ha” một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ hoan hỉ, như thể bây giờ hắn đang nói về “chuyên môn” của mình vậy.

Mọi người: … Những người phía dưới ngay khoảnh khắc nghe thấy, trong lòng đều rùng mình một cái, một tầng mồ hôi lạnh theo đó hiện ra.

Phải biết rằng bây giờ họ đã biết thân phận thật sự của người bán đấu giá này rồi.

Chẳng lẽ không thấy sao?

Lý tổng quản kia chỉ vì một câu nói mà bị chặt ngón tay, đó là một lời cảnh cáo đối với người ngoài.

Nhưng kết quả là Lão Kim lại dám khiêu khích Doãn Nam Phong như vậy?

Không phải là đang tìm chết sao?

Không ít người có quan hệ không tệ với Phục Bang, lúc này trên mặt càng lộ ra nụ cười chế nhạo, lúc này chuẩn bị chờ xem trò cười của Sở Long.

Chuẩn bị nhìn tên lắm mồm này bị Doãn Nam Phong làm cho câm miệng.

Theo họ thấy, Lão Kim nói chuyện không kiêng nể gì trước mặt Doãn Nam Phong như vậy, Doãn Nam Phong sao có thể chịu đựng được?

“Hừ, tên tìm chết.” Phục Bang trong lòng chế nhạo cười lạnh.

Tuy nhiên, khi mọi người nghĩ rằng Doãn Nam Phong sẽ tức giận, thì không ngờ lúc này Doãn Nam Phong lại chỉ cười đảo mắt một cái, chứ không hề có ý định lập tức động thủ.

"Ha ha, thú vị, thú vị.

Trò chuyện thì thôi, tôi không có hứng thú với sĩ nữ.

Nhưng có một điểm ông nói sai rồi." So với việc Doãn Nam Phong không tức giận, điều càng khiến mọi người kinh ngạc hơn, là lúc này trên mặt Doãn Nam Phong lại lộ ra một nụ cười… Cười rồi?

Phải biết rằng Doãn Nam Phong từ khi xuất hiện, luôn là một bộ dạng lạnh như băng, đặc biệt là những người quen biết Doãn Nam Phong, càng rõ, Doãn Nam Phong bình thường là người như vậy.

Cười?

Hình như rất ít khi xuất hiện trên mặt cô.

Nhưng bây giờ trong mắt mọi người, Lão Kim vô cùng bỉ ổi, lại khiến Doãn Nam Phong cười?

Điều này khiến mọi người cảm thấy không thể tin nổi, đồng thời, trong lòng không ít người cũng không khỏi nảy sinh một ý nghĩ kỳ quặc.

Chẳng lẽ Doãn Nam Phong có khẩu vị đặc biệt?

Đương nhiên, trong lòng nghi ngờ thì nghi ngờ, mọi người không dám nói ra suy nghĩ "kinh khủng" này, rốt cuộc không chừng lúc đó sẽ chọc giận Doãn Nam Phong.

"Sai rồi?

Tôi sai ở đâu?" Lão Kim khó hiểu hỏi.

Doãn Nam Phong cười đi đến trước cuộn tranh, hơi mở miệng, nhưng vừa định nói, thì nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng truyền

đến.

“Đây là một bức họa trung họa, dung mạo thật sự của người phụ nữ, nên được giấu trong bức tranh này.” Người nói, chính là Sở Long.

Lúc này trên mặt Sở Long lộ ra một nụ cười tự tin điềm nhiên, như thể đang nói về một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng lời nói lọt vào tai Doãn Nam Phong, cả người cô đều sững sờ, đột ngột quay đầu, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Sở Long, bộ dạng đó như gặp ma vậy.

Những người ở đây đều là những người tinh ranh, tự nhiên có thể từ sự thay đổi thần sắc của Doãn Nam Phong lúc này mà hiểu rõ tình hình.

Sau khi thấy vậy, những người này cũng lập tức hiểu ra, biết rằng Sở Phong lần này lại nói đúng rồi.

Vừa rồi Sở Phong có thể tinh chuẩn nói ra giới hạn giá của Nô Quỷ Đỉnh không sai một li, đã khiến mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 456

Bây giờ Sở Long lại chính xác nói ra bí mật của bức tranh này, càng khiến mọi người cảm thấy khó tin.

Cảm giác này giống như Sở Long đã từng tiếp xúc với bức tranh này vậy.

Đến lúc này, mọi người cũng tin rằng, Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn sẽ không tiết lộ bí mật của những món đồ đấu giá này cho Sở Long trước.

Nhưng những hành động liên tiếp của Sở Long, lại khiến người ta trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Đương nhiên, có bài học trước đó, miệng của những người này bây giờ đều đóng chặt.

Những người này không hỏi, nhưng không có nghĩa là không có người không hỏi.

Giống như Doãn Nam Phong lúc này, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Anh… làm sao anh biết?

Chẳng lẽ anh đã thấy bức tranh này rồi?" Phải biết rằng bức tranh này từ khi được phát hiện đến nay, vẫn luôn được bảo quản trong kho, đây là lần đầu tiên được mang ra.

Nhưng kết quả là Sở Long lúc này lại như có khả năng tiên tri, nói ra cả bí mật của cuộn tranh, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Nếu không phải Doãn Nam Phong tin rằng kho của nhà mình rất nghiêm ngặt, lúc này cô đã không khỏi nghi ngờ Sở Long có phải đã từng lẻn vào kho hay không.

Doãn Nam Phong vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người cũng đồng

loạt hướng về phía Sở Long, nhưng đáp lại họ là nụ cười nhàn nhạt của Sở Long.

Sở Long cười hơi híp mắt, từ trong ánh mắt lộ ra một tia sáng.

"Không phải là chuyện hiển nhiên sao?

Ngay cả khi tôi chưa tiếp xúc với bức tranh, từ thần sắc của cô vừa rồi cũng có thể phân tích ra được đôi chút." Sở Long vừa dứt lời, Lão Kim trực tiếp giơ ngón tay cái cho Sở Long: "Chủ nhân lợi hại." Một câu nịnh hót trực tiếp được tung ra, ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng không khỏi cạn lời đảo mắt.

Lời nói đó e rằng cũng chỉ có thể lừa được Lão Kim.

Dù sao Bàn Tử thế nào cũng sẽ không tin, huống chi là Doãn Nam Phong thông minh vô cùng.

Doãn Nam Phong nhìn sâu vào Sở Long một cái, cũng không biết lúc này trong lòng đang nghĩ gì, nhưng ngay sau đó cũng không còn bận tâm về chủ đề này nữa.

"Xem ra vị tiên sinh này quả thực thông minh, chỉ từ thần sắc của tôi đã có thể phân tích ra.

Tiên sinh nói không sai, bức tranh này quả thực là họa trung họa.

Tương truyền ban đầu Đường Bá Hổ vẽ một bức chân dung chính diện của một mỹ nữ tuyệt thế.

Chỉ là sau này vì người phụ nữ trong bức tranh quá xinh đẹp, khiến không ít nam tử quên ăn quên ngủ, thậm chí còn có người vì cô mà sinh ra đơn phương." "Vì vậy, Đường Bá Hổ mới vẽ lại một bức tranh khác.

Chỉ là dùng một phương pháp nào đó để che đi bức tranh gốc, tôi cũng không rõ.

Dù sao từ khi vẽ lại, bức tranh đã biến thành thế này.

Tương truyền dùng một số thủ đoạn đặc biệt, có thể khiến bức tranh khôi phục lại nguyên dạng, chỉ là phương pháp cụ thể, thì không ai biết." Lời nói vừa dứt, không ít người lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù đã đoán được một chút, nhưng khi thật sự nghe từ miệng Doãn Nam Phong, vẫn khiến họ cảm thấy không thể tin nổi.

Đương nhiên, chủ yếu là họ kinh ngạc vì Sở Long có thể biết được chuyện này.

"Nếu tiên sinh thông minh như vậy, không biết tiên sinh có biết, rốt cuộc nên làm thế nào để giải khai bí mật của bức tranh này không?" Trong đôi mắt của Doãn Nam Phong lóe lên một tia sáng, khi nhìn về phía Sở Long, ánh mắt mang theo một tia tò mò.

Sở Long gật đầu, nói: "Thực ra phương pháp rất đơn giản.

Nhưng, đợi tôi mua được bức tranh này, tôi tự nhiên sẽ nói cho cô biết." Nếu Sở Long đã nói đến nước này, Doãn Nam Phong tự nhiên cũng không nói nhiều nữa: "Tranh sĩ nữ đồ giá khởi điểm năm mươi vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn." Rõ ràng giá trị của bức tranh sĩ nữ đồ này không thể so sánh với Nô Quỷ Đỉnh, vì vậy bất kể là giá khởi điểm hay giá tăng, đều đã giảm đi không ít.

"60 vạn." "70 vạn." "100 vạn." … Trong một lúc, mọi người nhao nhao hét giá.

Rốt cuộc món đồ này dù sao cũng không phải dùng tiền của mình mua, hét giá cũng không lo lắng.

Chương 457

Ai cũng muốn biết, tác phẩm của Đường Bá Hổ cuối cùng giá trị ở mức nào, ít nhất trong lòng cũng có một con số.

Vì vậy, khi giá được hét lên 800 vạn, tiếng hét giá đã ít đi không ít.

Mặc dù giá trị ban đầu của bức tranh và giá trị cao nhất khi châm đèn trời có một số chênh lệch, nhưng trong mắt không ít người, dù sao cũng chỉ là một bức tranh, cao nhất chắc cũng khoảng mười triệu.

"Một nghìn vạn." Khi mọi người đang do dự, một giọng nói sang sảng vang lên.

Mọi người lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy người hét giá lúc này là Tôn Vũ Phiền.

Tôn Vũ Phiền và Phục Bang có thể nói là cùng một giuộc.

Trước đó mặc dù Phục Bang bị gài bẫy, phải trả hai mươi lăm triệu, nhưng rõ ràng món nợ này, Tôn Vũ Phiền tự nhiên đều đổ hết lên đầu Sở Long.

Theo hắn thấy, tất cả đều là lỗi của Sở Long.

Vì vậy, lúc này hắn cũng muốn để Sở Long phải chảy máu một lần.

"Một nghìn một trăm vạn." Sở Long cười nhạt mở miệng, "Có dám tăng giá không?" Sở Long nói, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Tôn Vũ Phiền một cái: "Đương nhiên, nếu ngươi sợ rồi, không dám tăng giá, ta cũng không sao cả.

Rốt cuộc, đã có bài học trước đó rồi." Nói xong, Sở Long lại nhìn về phía Phục Bang.

Mặc dù ánh mắt Sở Long bình thản, nhưng lúc này lại vô cùng giày vò người khác, khiến cơ thể Phục Bang cũng hơi run lên, hai nắm tay siết chặt, hận không thể lúc này xông lên đánh cho Sở Long một trận.

"…" Lời của Phục Bang vừa mới ra khỏi miệng, đã nghe thấy Sở Long nhẹ nhàng lại nói một câu: "Một nghìn hai trăm vạn, có dám theo không?" "Ta…" Trong lòng Tôn Vũ Phiền tức giận vô cùng.

Hắn trong lòng rõ ràng, Sở Long bây giờ hoàn toàn là đang báo thù.

Vừa rồi hắn hét giá một nghìn vạn, là muốn Sở Long phải chảy máu, nhưng kết quả bây giờ Sở Long chỉ mở miệng hét thêm mấy tiếng giá, giống như vả vào mặt vậy, khiến sắc mặt mấy người bọn họ đều vô cùng khó coi.

Cũng vậy, Tôn Vũ Phiền mới chỉ nói được một chữ, lại bị Sở Long cắt ngang.

"Một nghìn ba trăm vạn." Sở Long vừa dứt lời, Tôn Vũ Phiền và Phục Bang hai người hoàn toàn không bình tĩnh được nữa.

Sở Long hoàn toàn là đang ép buộc, giá tiền hét càng cao, mặt của họ cũng bị đánh càng đau.

Doãn Nam Phong nhìn thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia khác thường, trêu chọc nhìn Sở Long, phảng phất như lại biết chuyện gì đó.

Lúc này cô lập tức mở miệng, nói: "Còn ra giá không?" Lời nói này như rắc một nắm muối lên vết thương của Tôn Vũ Phiền và Phục Bang, hai người cơ thể kịch liệt run lên.

"Hừ, đường đường Tôn gia và một vị Hoàng gia, lại có lúc nhát gan sợ chuyện như vậy." Doãn Nam Phong bất lực lắc đầu.

Phải biết rằng những người như họ, điều quan tâm nhất chính là

vấn đề thể diện.

Lời nói của Doãn Nam Phong bây giờ, phối hợp với những gì Sở Long làm, hoàn toàn là khiến họ mất hết thể diện.

Phục Bang tức đến nghiến răng, nhưng theo hắn thấy, Sở Long bây giờ cũng chỉ là uy hiếp thôi.

Chết tiệt, chơi tâm lý chiến với mình.

Hơi tăng giá một chút, chắc sẽ không xui xẻo đến mức vượt quá giới hạn.

"Hừ, ai nói ta không dám?

Ta chỉ là không thèm chấp nhặt với tên nhãi ranh như ngươi thôi.

Một nghìn ba trăm vạn chứ gì?

Được thôi, một nghìn bốn trăm vạn." Phục Bang lập tức lớn tiếng hét lên.

Sở Long hai tay khoanh trước ngực, trêu chọc nhìn Phục Bang: "Một nghìn bốn trăm vạn chưa chắc đã vượt quá giới hạn đâu.

Chương 458

Thế này đi, ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, cho ngươi một cơ hội rút lại giá.

Món đồ này ta lấy, không lẽ ta châm đèn trời, lần nào cũng lấy đồ đi sao?

Được rồi, chỉ cần ở chỗ ta nhận thua là được." Nói thật, lúc này khi nghe nửa câu đầu của Sở Long, tim của Phục Bang đã kịch liệt co thắt một trận.

Hắn thật sự lo lắng, lúc này lại vượt quá giới hạn.

Nếu thật sự xui xẻo như vậy, thì trong ngoài đã bị lừa gần bốn mươi triệu rồi.

Nhưng nghe đến nửa sau, Phục Bang nhíu mày.

Bảo hắn nhận thua trước mặt Sở Long?

Chuyện đó sao có thể được!

"Đừng có nói nhảm nữa, bản hoàng gia ra giá, có bản lĩnh thì theo đi." Phục Bang lập tức hừ lạnh một tiếng.

Sở Long xòe tay, cười, nhưng nụ cười đó trông lại tràn đầy sự châm chọc.

"Hét giá trong một khoảng giá nhất định, đó mới gọi là bản lĩnh.

Vô não theo người khác hét giá, trong lòng lại không hề biết giá sàn, như vậy chỉ có thể bị người ta lừa.

Ta thấy ngươi, thuộc loại người mà ngay cả khi bị người ta lừa, còn phải đếm tiền hộ người ta đấy." Trên mặt Sở Long lập tức lộ ra một vẻ đáng thương.

“Người như ngươi, phục hưng vương triều?

Đừng có mơ nữa.

Một kẻ không có não, chỉ suốt ngày mơ mộng làm hoàng đế ngu ngốc, không thể nào trở thành hoàng đế được.

Ngay cả khi có một ngày giấc mơ của ngươi thành hiện thực, ngươi nghĩ với cái não của ngươi, ngai vàng của ngươi sớm muộn cũng sẽ bị người khác cướp đoạt.” Sở Long vừa dứt lời, Phục tự nhiên cũng hiểu, rõ ràng lúc này lại bị Sở Long lừa rồi.

Hắn tức đến ho sặc sụa, cơ thể cũng đang phát lạnh.

“Được rồi, có thể báo kết quả giá rồi.

Nếu ta không nhìn lầm, giá cao nhất của bức tranh sĩ nữ đồ, nên là một nghìn vạn của Tôn Vũ Phiền kia, đúng không?” Giọng nói trêu chọc của Sở Long truyền đến.

Nhưng ngay khoảnh khắc nghe thấy, không ít người đều kinh ngạc.

Nhưng khi mọi người thấy Doãn Nam Phong gật đầu, đột nhiên đã hiểu ra.

“...Mày dám cố tình lừa lão tử?” Phục Bang tức giận gầm lên một tiếng.

Lúc này hắn tự nhiên cũng đã hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Rốt cuộc Tôn Vũ Phiền đã hét ra giá cao nhất.

Nếu Sở Long lúc đó không theo giá, từ những hành động của những người kia có thể thấy, món đồ này có khả năng sẽ do Sở Long trả tiền.

Như vậy, chẳng bằng trực tiếp tăng giá, và không ngừng dùng lời lẽ để kích thích Tôn Vũ Phiền và Phục Bang.

Đương nhiên, mục tiêu chính là Phục Bang.

So với Tôn Vũ Phiền, Phục Bang rõ ràng càng bốc đồng hơn.

Trên thực tế, Phục Bang cũng thật sự giống như Sở Long dự đoán, đã mắc bẫy.

“Chúc mừng Hoàng gia, lại có được một tác phẩm tuyệt vời.

Chương 459

Mời ngài nhanh chóng đến hậu trường làm thủ tục thanh toán." Giọng nói nhẹ nhàng của Doãn Nam Phong vang lên.

"…" Phục Bang gần như không nhịn được mà ho ra máu.

Hắn trực tiếp đứng dậy khỏi ghế, lảo đảo đi đến trước lan can, vô cùng tức giận nhìn Sở Long.

Sở Long cười lạnh một tiếng: "À, cảm ơn nhé.

Hoàng gia không hổ là Hoàng gia, ra tay hào phóng.

Sao Hoàng gia lại giống phụ nữ thế, khẩu thị tâm phi, thích nói ngược.

Vừa rồi bảo ngươi đấu đèn trời với ta, thì lại không chịu, trực tiếp từ chối.

Nhưng thực tế lại ngấm ngầm chơi trò đấu đèn trời với ta, thật sự khiến ta không biết phải làm sao nữa." Nghe vậy, Phục Bang gần như muốn thổ huyết.

Theo hắn thấy, Sở Long bây giờ hoàn toàn là được hời còn khoe mẽ, lừa của hắn gần bốn mươi triệu, kết quả lại dám nói những lời như vậy trước mặt hắn.

Phục Bang tức đến run người, vội vàng lùi lại ngồi xuống vị trí của mình.

Bây giờ hắn lo lắng rồi, sợ rằng lúc này nếu tiếp tục đứng, có thể sẽ tức đến ngã xuống đất.

Chỉ là không ngờ, hắn vừa mới ngồi xuống, xung quanh đã vang lên từng tràng tiếng kinh hô, đồng thời không ít người cũng dùng ánh

mắt vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

"Hoàng… Hoàng gia, ngài… ngài…" Lúc này, một vệ sĩ bên cạnh Phục Bang kinh hãi kêu lên, chỉ là giọng nói của hắn bây giờ nghe đứt quãng.

Phục Bang sững người, chưa phản ứng kịp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy giọng của Doãn Nam Phong truyền đến.

"Tốt, không hổ là Hoàng gia, quả thực có khí phách.

Lại thật sự muốn đấu đèn trời với vị tiên sinh kia.

Tốt, lên đèn." Lời vừa dứt, có người lập tức lấy ra một chiếc đèn trời khác, nhanh chóng đi về phía Phục Bang.

Phục Bang sững người.

Lên đèn?

Đấu đèn trời?

Hắn vô thức cúi đầu, mới kinh hãi phát hiện, vừa rồi vì đầu óc quay cuồng, lại không hề phát hiện, lúc này mình lại ngồi lên chiếc ghế bên phải.

Biến cố này dọa Phục Bang toàn thân rùng mình một cái.

Nếu cứ tiếp tục đấu giá, có thể sẽ đấu đến nội thương.

Hắn vô thức muốn đứng dậy khỏi ghế, nhưng kết quả lúc này lại nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến.

"Ồ ồ, không tệ nha, cuối cùng cũng dám ngồi xuống rồi, tôi còn tưởng sẽ hèn nhát mãi chứ?" Giọng nói nhẹ bẫng phát ra từ Sở Long, trong lời nói, trên mặt anh không khỏi lộ ra một tia hí hửng và trào phúng.

"Xì, Long gia à, cậu cũng quá coi trọng lão già đó rồi, bây giờ chỉ

còn lại món đồ cuối cùng mới dám ngồi xuống, tôi thấy gã ta đúng là đồ nhát gan!" Bàn Tử vừa nói vừa hung hăng lườm Phục Bang một cái.

"Ngồi xuống được là tốt lắm rồi, nhìn bộ dạng hèn nhát của lão già đó, tôi còn lo gã ta sẽ đứng bật dậy ngay lập tức ấy chứ." Lão Kim nghe Bàn Tử nói xong, không khỏi cười "ha ha".

Đôi mắt y hơi híp lại, sau đó liếc thẳng về phía Phục Bang đối diện, lúc nhìn Phục Bang, đôi mắt nhỏ của Bàn Tử như thể mang theo dao găm.

Thực ra vừa rồi Phục Bang thật sự định đứng dậy khỏi ghế, nhưng gã vốn rất sĩ diện, lúc này nghe Bàn Tử và Lão Kim trào phúng như vậy, gã làm sao có thể mất mặt mà đứng dậy khỏi ghế được.

Có thể nói tâm tư nhỏ nhen của gã hiện tại đã bị Bàn Tử nắm chặt, lúc này làm sao có thể tiếp tục đứng dậy được.

"....." Phục Bang tức đến run người, vốn định đứng dậy, giờ chỉ có thể cứng rắn ngồi xuống.

Chương 460

Phục Bang vừa định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng cười khinh bỉ của Bàn Tử truyền đến: "Này, hoàng gia Phục Bang, ngài phải ngồi cho vững vào đấy nhé, cái ghế trông không chắc chắn lắm đâu, lỡ như không chịu nổi cái mông của ngài, trực tiếp khiến ngài bật ra khỏi ghế thì không hay đâu." Lão Kim ngoáy mũi, cũng cười theo: "Ha, đến lúc đó người ta lại tưởng ngài sợ, không dám tiếp tục đốt đèn trời nữa đấy." Dưới sự công kích liên tiếp của hai người, Phục Bang cảm thấy lồng ngực mình như bị một tảng đá lớn đập mạnh vào, ngột ngạt đến mức không nói ra được một lời, chỉ có thể thở hổn hển từng ngụm.

"Hoàng gia, ..." Lúc này, quản gia Lý, người đàn ông trung niên trắng trẻo, không nhịn được mở miệng.

Gã đã tỉnh lại sau cơn hôn mê từ mấy vòng so tài trước, lúc này nhìn Phục Bang, mặt mày đầy vẻ căng thẳng, hiển nhiên trong lòng cũng rõ, nếu thật sự tiến hành đấu đèn trời, Phục Bang sẽ phải đối mặt với kết cục thảm khốc đến mức nào.

"Câm miệng!" Chỉ là, quản gia Lý còn chưa kịp nói hết câu thì đã nghe Phục Bang tức giận hừ lạnh một tiếng, có lẽ lúc này cũng biết là mất mặt, nên lúc nói chuyện đã hạ thấp giọng.

"Ngươi nghĩ lúc này ta còn có lựa chọn sao?

Nếu bây giờ ta đứng dậy, bổn hoàng gia sẽ trở thành trò cười cho cả Tứ Cửu Thành." Trong lời nói của Phục Bang, ánh mắt lộ vẻ u ám.

Lời của quản gia Lý nghẹn lại, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

"Hừ, lần này bổn hoàng gia vốn nhắm vào món đồ áp chót đó, nhưng không sao, món đồ kia ta thế nào cũng phải có được." Ánh mắt

Phục Bang lộ vẻ quyết tâm, hai mắt y hơi híp lại, nhìn vào danh sách đang đặt trước mặt.

Trên trang danh sách được lật ra, chính là "Quy Bảo" mà trước đó Bàn Tử tò mò hỏi đến.

Quản gia Lý thở dài một hơi, nhưng ngay sau đó ánh mắt cũng tràn đầy vẻ kiên định: "Không sai, chỉ cần lấy được Quy Bảo, thì việc mà hoàng gia ngài muốn làm cũng có thể thành công." Lời vừa dứt, trong mắt hoàng gia Phục Bang, ánh mắt gã ta tràn ngập vẻ cuồng nhiệt: "Hừ, chuyện bên hải đảo đã làm xong chưa?

Đợi sau khi lấy được Quy Bảo, bổn hoàng gia sẽ xưng đế đăng cơ ở đó, rồi sẽ có một ngày, bổn hoàng gia sẽ khôi phục hoàn toàn vinh quang của tổ tiên." Những lời này cũng chỉ dám nói riêng với nhau, nếu bị người ngoài nghe thấy, e rằng sẽ bị coi là hai kẻ thần kinh đang mơ mộng hão huyền giữa ban ngày.

Điều mà Phục Bang và những người khác không biết là, trong lúc y và Bàn Tử đấu khẩu, giữa đám đông bên dưới, có một người phụ nữ mặc áo choàng dài, đang dùng ánh mắt vô cùng âm u nhìn về phía họ.

"Không ngờ lại gặp ở đây." Người phụ nữ trong lòng hừ lạnh một tiếng, thầm lẩm bẩm, chỉ là ánh mắt lộ ra từ dưới áo choàng đen lại càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Nếu ánh mắt là dao găm, e rằng lúc này Phục Bang và đám người của y đã bị băm thành vạn mảnh.

"Nhưng không sao, món đồ đó ta thế nào cũng phải có được, không ai có thể cướp nó khỏi tay ta, với thực lực hiện tại của ta, đối phó với người đó chắc sẽ không quá khó khăn." Người phụ nữ nghĩ thầm, hàn ý trong mắt lúc này cũng dần thu lại.

Trước khi món đồ đấu giá cuối cùng được mang lên, hiện trường có một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn, Doãn Nam Phong lúc này cũng đã rời khỏi sân khấu.

Bây giờ tất cả mọi người có mặt đều đang bàn tán xôn xao, không ngừng thảo luận về "Quy Bảo", hiển nhiên không ít người đến đây là vì "Quy Bảo" này.

Dĩ nhiên, trong số đó, không ít người lại có vẻ mặt đầy nặng nề.

"Chết tiệt, lại đúng lúc này gặp phải tình huống Đấu Thiên Đăng." "Ha, Đấu Thiên Đăng bình thường, chỉ cần ra giá cao, thì món đồ mà người khác đấu giá đều do người đốt đèn trời trả tiền.

Nhưng một khi xuất hiện tình huống đấu giữa hai bên đốt đèn, nếu người ngoài cũng tham gia cạnh tranh, thì sẽ bị coi là chủ động tham gia Đấu Thiên Đăng, tuy người ra giá cao nhất vẫn sẽ có được món đồ, nhưng ai ra giá thì người đó tự trả.

Như vậy, cái gọi là tình huống Đấu Thiên Đăng hoàn toàn bị phá vỡ." "Ai, đây sẽ là một trận thần tiên đánh nhau, chúng ta là phàm nhân thì sao có thể chen vào được chứ?

Xem ra Quy Bảo lần này e rằng sẽ bị những người ở trên kia cướp mất rồi." "Xì, không phải đang đùa đấy chứ?

Kể cả không có vụ Đấu Thiên Đăng lần này, ngươi nghĩ Quy Bảo đó có đến lượt chúng ta sao?" Ngay lúc hiện trường đang bàn tán sôi nổi, bỗng nghe thấy một tràng vỗ tay vang lên.

"Bốp bốp!" Nghe thấy tiếng động, âm thanh ồn ào tại hiện trường lập tức biến mất không còn tăm hơi, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn lên sân khấu.

Doãn Nam Phong lạnh lùng như băng sương lúc này đã quay trở lại sân khấu.

Lúc này phía sau cô ta cũng xuất hiện một hàng vệ sĩ, vệ sĩ đứng thành hai hàng trái phải, sau lưng cô ta, theo sát là một thiếu nữ xinh đẹp tay cầm một chiếc hộp gấm.

Trên hộp gấm có phủ một tấm vải đỏ, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu món đồ bên trong.

Hộp gấm dường như mang một loại ma lực thần kỳ nào đó, ngay khoảnh khắc hộp gấm được đặt lên bàn đấu giá, sự chú ý của mọi người đều bị chiếc hộp này thu hút.

Doãn Nam Phong ra hiệu nhìn đám vệ sĩ bên cạnh mình.

Quy Bảo dường như là một bảo vật vô cùng ghê gớm, cần nhiều vệ sĩ bảo vệ như vậy, Doãn Nam Phong dường như rất lo lắng Quy Bảo sẽ bị người ta cướp mất.

Doãn Nam Phong lúc này khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng nhìn ra bốn phía.

Chương 461

Lúc này cô ta cũng không vội bắt đầu đấu giá ngay, mà không ngừng quan sát xung quanh, như thể trong đám người này có sự tồn tại đáng để cô ta đặc biệt chú ý.

Trong lúc Doãn Nam Phong đang nhìn quanh, không ít người cũng bắt đầu bàn tán, đặc biệt là những người biết một chút về tác dụng và lai lịch của "Quy Bảo", lúc này càng tỏ ra vô cùng phấn khích.

Dù cho cuối cùng Quy Bảo không thể thuộc về họ, nhưng ít nhất cũng có thể mở rộng tầm mắt.

Bàn Tử và Lão Kim cũng đang bàn tán về cái gọi là "Quy Bảo", chỉ là hướng thảo luận của hai người dường như có chút lệch lạc.

".....Bên trong đó, chẳng lẽ là cái gọi là Quy Bảo sao?" Bàn Tử lúc này híp đôi mắt ti hí béo ú của mình lại, tò mò lẩm bẩm một câu.

Lão Kim cũng liếm liếm lưỡi, như thể cái gọi là "Quy Bảo" là một món ăn ngon lành đến mức nào, "Cũng không biết cái thứ đó trông thế nào, luộc lên có ngon không nhỉ." "Tôi thích hấp." Bàn Tử hoàn toàn là một kẻ ham ăn, trực tiếp cùng Lão Kim bàn bạc, nếu Sở Long đấu giá được Quy Bảo, thì nên xử lý nó như thế nào.

Từ hấp, kho tàu, đủ các loại phương pháp nấu nướng, đến cách nêm gia vị đều được họ thảo luận hết một lượt.

Nếu để những người vô cùng trông đợi Quy Bảo nghe thấy, e rằng có thể đánh cho hai người họ một trận, ngay cả Sở Long và những người khác sau khi nghe những lời này cũng có chút cạn lời.

Hoắc Tú Tú thật sự có chút nghe không nổi nữa, lúc này liền nói: "Này, mấy người nói chuyện nghe thật đáng ăn đòn, chẳng lẽ các

người thật sự không biết Quy Bảo là thứ gì sao?" Hoắc Tú Tú vừa nói, khuôn mặt xinh đẹp nhíu chặt, không ngừng đánh giá Bàn Tử và Lão Kim từ trên xuống dưới.

Hai người nghe vậy lập tức sững sờ, Bàn Tử gãi gãi gáy, nói: "Cô thấy tôi giống người biết lắm à?" Nghe thấy lời này, Hoắc Tú Tú có cảm giác muốn bị Bàn Tử chọc cho tức hộc máu.

Hoắc Tú Tú hít sâu một hơi, mới cạn lời nói: "Theo ghi chép trong《Hư Cốc Nhàn Sao》, từng có một người khi đi chơi ở bờ biển đã nhìn thấy một chiếc bình lưu ly lớn bằng nắm tay trẻ con, trong bình có một con rùa nhỏ dài một tấc, con rùa nhỏ không ngừng xoay chuyển trong bình lưu ly." "Chỉ là cũng thật thần kỳ, miệng bình lưu ly vô cùng nhỏ, nhét một ngón tay vào e rằng cũng vừa khít, cũng không biết con rùa nhỏ đã vào bằng cách nào.

Lúc người đó đang tò mò con rùa nhỏ vào bằng cách nào, đột nhiên dưới biển truyền đến một tiếng động trầm đục, ngay sau đó có một đàn rùa biển lớn từ dưới biển trồi lên, bao vây người đó." "Những con rùa biển đó trông rất hung tợn, cực kỳ hung hãn, nhất quyết không cho người đó rời đi.

Bất đắc dĩ, người đó cuối cùng đành phải ném chiếc bình đi, sau khi không còn bóng dáng chiếc bình, đàn rùa biển đó mới tản đi." Trong lúc Hoắc Tú Tú đang kể, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ, trong câu chuyện đó, con rùa nhỏ trong bình chính là cái gọi là Quy Bảo?" Bàn Tử vừa nói, vừa tò mò gãi gãi gáy.

Hoắc Tú Tú khẽ gật đầu, mới tiếp tục nói: "Không sai, tương truyền, nếu có được Quy Bảo, giấu Quy Bảo trong nhà, không lâu sau sẽ có rất nhiều rùa mang theo châu báu đến nhà, yêu cầu đổi lại Quy Bảo." Lão Kim vừa nghe đến "châu báu", hai mắt gần như sáng rực lên, "Vãi chưởng, không phải thật đấy chứ?

Nếu đúng như vậy, tại sao lại không có con rùa nào đến khách sạn Tân Nguyệt trao đổi nhỉ?" Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt Lão Kim lại tràn đầy vẻ mong đợi.

Hoắc Tú Tú nhún vai, nói: "Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, ai biết thật giả thế nào." A Ninh lúc này khẽ nhíu mày, cau mày nhìn lên bàn đấu giá: "Nói theo cách đó, cũng có khả năng, biết đâu lần này chúng ta đấu giá được cái gọi là Quy Bảo, nhưng thực tế lại chẳng có tác dụng gì, chỉ là một con rùa bị nhốt trong bình mà thôi?" Hoắc Tú Tú cười gượng méo miệng, gật đầu nói: "Dĩ nhiên rồi, cũng có khả năng, Quy Bảo này thật sự có thể giúp chúng ta thu hút tài lộc." Tuy nói là vậy, nhưng lọt vào tai Sở Long và những người khác, nghe sao cũng thấy không đáng tin.

"Long gia, vậy chẳng phải chúng ta thiệt thòi sao, chuyện này nghe qua đã thấy không thể nào rồi." Bàn Tử nhíu mày.

Nhưng tiền bạc đối với Sở Long mà nói, lại chẳng phải vấn đề gì lớn, anh cười nhún vai, nói: "Không phải rất thú vị sao?

Có rủi ro, mới càng khiến người ta tràn đầy mong đợi, cũng chỉ là chút tiền mà thôi, cùng lắm thì coi như ném tiền qua cửa sổ, không sao, tôi có tiền." Sở Long nói xong, trong mắt lộ ra một tia nóng rực.

Đã ngồi vào vị trí đốt đèn trời này, tự nhiên không thể để người khác cướp mất, tiền tài đối với anh mà nói, thật sự không phải chuyện lớn, dù sao trước đây trong các cuộc trộm mộ, anh đã thu được không ít tiền rồi.

Dù thật sự không còn tiền, với bản lĩnh của Sở Long, cùng lắm thì đi trộm mộ là được.

Dĩ nhiên, lời của Sở Long lọt vào tai Bàn Tử và những người khác, khiến Bàn Tử và mọi người toàn thân chấn động, mấy người trực tiếp giơ ngón tay cái với Sở Long.

“Có tiền quả nhiên là tùy hứng thật.” “Long gia, Bàn Tử tôi là người nghèo, có thể ban cho Bàn Tử tôi chút tiền không a.” Ngay lúc Lão Kim và Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục nói nhảm, những người bên dưới lại có chút không ngồi yên được nữa.

“Xin hỏi, khi nào bắt đầu đấu giá ạ.” “Đúng vậy, chúng tôi đã đợi lâu như vậy rồi, cũng nên bắt đầu đấu giá Quy Bảo rồi chứ?” “Chúng tôi đang đợi Quy Bảo a, không thể cứ treo người ta như vậy được.” Trong chốc lát, mọi người bên dưới nhao nhao thúc giục.

Sở Long nhìn xuống Doãn Nam Phong bên dưới, Doãn Nam Phong bây giờ lại vô cùng kỳ lạ, không nói một lời, chỉ cau mày nhìn Sở Long.

Thật ra, khi tiếp xúc với ánh mắt của Doãn Nam Phong, trong lòng Sở Long cũng cảm thấy có chút áp lực.

“Có ý gì?” Sở Long nhíu mày, khó hiểu nói.

Kết quả cái miệng của Bàn Tử thật nhanh, gần như trước sau với lời nói của Sở Long, trực tiếp nói: “He he, tôi thấy, bộ dạng tiểu cô nương đó cứ nhìn chằm chằm Long gia, biết đâu đã yêu Long gia của chúng ta rồi, xem Long gia của chúng ta quyến rũ đến mức nào, thu hút Doãn Nam Phong cũng không phải là chuyện không thể.” Kết quả lời vừa dứt, Bàn Tử cảm thấy tai mình như bị một chiếc kìm lớn kẹp lấy, đau đến mức toàn thân run lên kịch liệt.

“A da, a da, vãi chưởng, Tú Tú muội muội, làm gì mà véo tai Bàn gia ta thế, ... mau buông ra, sắp đau chết Bàn gia rồi.” Giọng của Bàn Tử đầy vẻ đau đớn, ngay khoảnh khắc gã vừa nói xong, Hoắc Tú Tú đã trực tiếp đi đến bên cạnh Bàn Tử, đưa tay véo chặt tai gã.

Hoắc Tú Tú dùng sức kéo một cái, tai của Bàn Tử lập tức đỏ bừng, trông như bị luộc chín, đau đến mức Bàn Tử la oai oái.

Chương 462

Đáng tiếc, Hoắc Tú Tú bây giờ không muốn tha cho Bàn Tử, tai của Bàn Tử như trở thành núm vặn trên tivi đen trắng kiểu cũ, bị Hoắc Tú Tú hung hăng vặn một vòng.

"Vừa nãy ngươi nói gì?

Doãn Nam Phong thích anh Long?" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Hoắc Tú Tú truyền ra, nghe mà Bàn Tử toàn thân run lên.

Bàn Tử lúc này lập tức phản ứng lại, hiển nhiên lời nói của gã đã khiến Hoắc Tú Tú "ghen".

Bàn Tử vội vàng ho khan một tiếng, nói: "Tôi còn nửa câu sau mà, Doãn Nam Phong vừa nhìn đã biết là đơn phương, Long gia của chúng ta sao có thể thích loại người đó được chứ?

Nếu phải chọn một hồng nhan tri kỷ, thì cũng sẽ chọn người phụ nữ dịu dàng dễ mến như Tú Tú muội muội chứ." Để bảo vệ cái tai của mình, Bàn Tử lúc này lập tức nhận thua.

Lão Kim càng trực tiếp ném cho Bàn Tử một ánh mắt khinh bỉ.

"Hừ, tạm được." Hoắc Tú Tú cũng không định cứ bám mãi vào chuyện này, lúc này hừ lạnh một tiếng, cũng buông tai Bàn Tử ra.

Bàn Tử lập tức ôm lấy cái tai gần như bị Hoắc Tú Tú vặn đứt, bộ dạng đáng thương nhìn Hoắc Tú Tú, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ thê thảm.

"Quả nhiên, phụ nữ ghen tuông chính là hổ cái, thật không thể trêu vào." Dĩ nhiên, những lời như vậy, Bàn Tử cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, thật sự không thể nói ra, nếu không, biết đâu lại bị ăn một trận đòn.

Sở Long bất đắc dĩ nhìn Hoắc Tú Tú, gần như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, mặt Hoắc Tú Tú lập tức đỏ bừng, bĩu môi, nói: "Hừ, anh Long thích ai cũng được, nhưng không thể thích người phụ nữ đó, người phụ nữ đó không phải người tốt." Hiển nhiên Hoắc Tú Tú có thành kiến rất lớn với Doãn Nam Phong, sau khi nghe lời này, Sở Long không khỏi nhíu mày, rõ ràng không hiểu lời nói của Hoắc Tú Tú bây giờ.

"Giữa hai người rốt cuộc có mâu thuẫn gì?" Sở Long vừa hỏi, đừng nói là Bàn Tử, cả A Ninh và Kinh Hồng hai người cũng không khỏi nhìn qua.

Nhưng kết quả lại khiến mấy người càng thêm tò mò, bây giờ nghe Sở Long hỏi, má Hoắc Tú Tú lập tức đỏ bừng.

"Tôi..... tôi....." Hoắc Tú Tú ấp úng, dường như chuyện giữa cô và Doãn Nam Phong có chút khó nói.

"Sao vậy?" A Ninh lúc này cũng không nhịn được tò mò hỏi một câu.

Hoắc Tú Tú bĩu môi, nói: "Tóm lại, tóm lại cô ta không phải người tốt, đừng hỏi nữa." Hành động này của Hoắc Tú Tú, nếu không khiến Sở Long nghi ngờ thì mới là chuyện lạ, chỉ là Hoắc Tú Tú bây giờ bộ dạng ngượng ngùng, Sở Long cũng không tiện hỏi thêm, phải giữ cho Hoắc Tú Tú chút thể diện.

"Vị tiên sinh này." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền đến, Sở Long sững sờ, Doãn Nam Phong vốn vẫn luôn im lặng không nói gì lại đột nhiên lên tiếng với anh.

"Ngài vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình nhỉ?" Tuy lời nói nghe có vẻ lạnh như băng, nhưng khi Sở Long tiếp xúc với ánh mắt của Doãn Nam Phong, anh có thể cảm nhận rõ ràng, trong mắt Doãn Nam Phong lúc này mang theo một tia tò mò.

Nhưng hiển nhiên bây giờ cô ta càng tò mò hơn về Sở Long.

Sở Long khẽ nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Hử?

Lời hứa?" Doãn Nam Phong vốn có vẻ mặt lạnh như băng, lúc này lại trực tiếp liếc xéo Sở Long một cái.

Đây là lần đầu tiên Doãn Nam Phong lộ ra phản ứng như vậy, không khỏi khiến không ít người nhìn mà có chút ngây ngẩn.

"Chẳng lẽ ngài quên rồi sao, trước đó ngài nói, sau khi đấu giá được món đồ này, sẽ công bố bí mật của Sĩ Nữ Đồ cho mọi người biết?" Doãn Nam Phong nhíu mày.

Chỉ là lúc này Sở Long còn chưa kịp nói gì, Bàn Tử đã xen vào: "Anh Long nhà tôi trước đó đấu giá được bức tranh, thì mới công khai bí mật của bức tranh.

Nhưng bây giờ bức tranh đã bị gã đuôi sam kia giành mất rồi, vậy tại sao chúng tôi phải nói ra bí mật, cứ để gã đuôi sam đó khó chịu đi." Bị Bàn Tử chỉ vào gọi là "gã đuôi sam", khiến Phục Bang cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng lúc này lại có cơ hội lật kèo, lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Bức tranh bị ta cướp được, đó là bản lĩnh của ta, ngươi không có bản lĩnh thì sao lại trách người khác?" Nói xong, trên mặt Phục Bang lộ ra một tia đắc ý.

"....." Bàn Tử bị lời nói đó làm cho tức đến run người, vừa định mở miệng chửi tiếp, kết quả lại bị Sở Long ngăn lại.

"Tôi hỏi ông, ông có chắc muốn biết bí mật của bức tranh không?

Lỡ như thứ ẩn giấu trong bức tranh, không phải là mỹ nữ như ông nghĩ, mà là..... một người phụ nữ xấu xí vô cùng, ông có thể chấp nhận được không?" Sở Long bắt chéo chân, cười nhìn Phục Bang.

Xấu nữ?

Chương 463

Phục Bang nghe xong, trước tiên hơi sững sờ, sau đó trên mặt đầy vẻ bất mãn.

Bỏ ra cả chục triệu, nếu chỉ mua được một bức tranh xấu nữ, thì trong lòng sao có thể vui vẻ được.

Nhưng hiển nhiên y kiên quyết tin rằng Sĩ Nữ Đồ nhất định là một mỹ nữ, Sở Long nói như vậy, chỉ là cái cớ cố ý không muốn công bố bí mật mà thôi.

"Yên tâm, bất kể bức tranh biến thành thế nào, ta đều có thể chịu được, ta chỉ sợ ngươi không biết tình hình bức tranh, nên mới cố ý nói như vậy phải không?" Trong lời nói của Phục Bang, y cất lên một tiếng cười lạnh trào phúng.

Nhưng điều khiến Phục Bang không bao giờ ngờ tới là, ngay khoảnh khắc Sở Long nghe xong, anh đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, nhanh chân lao về phía trước vài bước, sau đó nhảy lên, trực tiếp nhảy xuống từ lan can tầng hai.

Sự thay đổi đột ngột này quả thực đã dọa không ít người, chỉ là những người đó còn chưa kịp phản ứng, Sở Long đã vững vàng đáp xuống đất, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, đi lên sân khấu.

"Chậc chậc, gã này công phu không tồi nha, nhảy xuống như vậy mà không sao cả." "Hừ, tôi thấy là đang ra vẻ thôi, có đường không biết đi cho đàng hoàng, lại trực tiếp nhảy xuống để ra oai?

Định hù dọa ai chứ?" "Ha ha ha, lỡ như nhảy xuống bị gãy chân hoặc chết, thì đó lại là một câu chuyện khác rồi." "Tôi tò mò, đi cầu thang khó khăn đến vậy sao?

Đi vài bước thì mệt bao nhiêu, mà cần phải nhảy thẳng xuống?" Thấy hành động này của Sở Long, không ít người nhao nhao lẩm bẩm, chỉ là những lời đó nghe có vẻ có chút chua chát.

Sở Long lại không hề để tâm, chỉ lạnh lùng liếc nhìn xung quanh một cái, trên người tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ, bị luồng khí tức đó ảnh hưởng, những tiếng trào phúng Sở Long xung quanh lập tức biến mất không còn dấu vết.

Những người đó có thể cảm nhận rõ ràng, trong khoảnh khắc vừa rồi, Sở Long như biến thành một con mãnh thú hồng hoang.

"Mạnh quá!" Nhìn thấy sự thay đổi này của Sở Long, Doãn Nam Phong trong lòng cũng không khỏi thầm kinh ngạc.

Sở Long lập tức thu lại ánh mắt, sải bước đi về phía sân khấu.

Thật ra, khi nhìn Sở Long đi tới, trong lòng Doãn Nam Phong cũng không khỏi căng thẳng.

"Bức tranh đâu?" Sở Long thản nhiên nói.

Doãn Nam Phong nhìn sâu vào Sở Long một cái, không biết vì sao, cô luôn có thể cảm nhận được luồng uy áp nhàn nhạt tỏa ra từ người Sở Long lúc này, như thể một vị vua, áp bức, khiến người ta phải thần phục, khiến trong lòng Doãn Nam Phong cảm thấy vô cùng khó chịu.

Doãn Nam Phong ra hiệu cho cô gái bên cạnh, cô gái đó lập tức đi vào phía sau sân khấu, mang bức tranh ra lại.

"Mời ngài, tiên sinh." Doãn Nam Phong đưa bức tranh cho Sở Long.

Chỉ nghe thấy giọng điệu của Doãn Nam Phong bây giờ, không ít người có mặt đều hơi sững sờ, lúc này giọng điệu của Doãn Nam Phong tỏ ra vô cùng khách sáo, hoàn toàn khác với biểu hiện trước đây

của cô ta.

Sở Long nhìn sâu Doãn Nam Phong một cái, "Gọi hai người, kéo bức tranh này ra, mở nó ra." Doãn Nam Phong chỉ liếc nhìn hai vệ sĩ bên cạnh một cái, hai vệ sĩ trực tiếp đi đến trước mặt Sở Long, mỗi người cầm một bên, mở ngang bức tranh ra.

Nhìn bóng lưng của người phụ nữ đó, trên mặt Sở Long đột nhiên lộ ra một nụ cười hí hửng.

"Tôi hỏi lần cuối, ông có chắc muốn để bức tranh trở lại nguyên dạng không?

Tôi có thể nói cho ông biết, một khi bức tranh đã khôi phục, thì không thể trở lại như bây. giờ nữa đâu.

Đến lúc đó trong lòng ông có không vui cũng không có cách nào." Sở Long khoanh tay trước ngực, khi nhìn về phía Phục Bang, trong mắt đều mang theo một chút hí hửng.

Phục Bang không phải một hai lần chịu thiệt thòi dưới tay Sở Long.

Thật ra, bây giờ lại nghe Sở Long nói, Phục Bang không khỏi nhíu mày, trong mắt đều mang vẻ do dự, sợ rằng lúc này thật sự sẽ như lời Sở Long nói.

"Thế nào?" Phục Bang quay đầu nhìn quản gia, trên mặt người sau lại đầy nụ cười gượng gạo.

Quản gia Lý thở dài một hơi, "Ngài thấy, đến lúc này, chúng ta có thể từ chối sao?" Nếu là người khác, có lẽ sẽ cân nhắc từ chối Sở Long, không để bức tranh trở lại nguyên dạng, nhưng Phục Bang thì khác, gã rất sĩ diện, huống hồ vừa rồi chính y đã chủ động bảo Sở Long khôi phục.

Bây giờ nếu vì sợ bức tranh có vấn đề mà lại không cho Sở Long

khôi phục nữa, thì Phục Bang sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Tính cách của gã, có lúc thà mất tiền, cũng không muốn mất mặt.

Chương 464

“Hừ, ta đây giàu có, khôi phục đi, ta đây muốn xem xem, bộ mặt thật của bức tranh rốt cuộc là thế nào.” Phục Bang phất tay, tuy trong lòng bây giờ vô cùng căng thẳng và lo lắng, nhưng ít nhất bề ngoài gã phải tỏ ra không quan tâm.

“Ha ha ha, hoàng gia không hổ là hoàng gia, chút tiền nhỏ này hoàng gia sẽ không để vào mắt đâu.” “Đúng vậy, tầm nhìn của hoàng gia sao chúng ta có thể bì được.” “Chẳng phải chỉ là một bức tranh thôi sao, hoàng gia chúng ta sẽ không để tâm đâu.” Ngay lập tức, không ít người vốn muốn kết giao với Phục Bang, nhao nhao mở miệng, không ngừng nịnh hót Phục Bang.

Phục Bang nghe những lời này, trong lòng có một ngọn lửa giận không thể dập tắt đang bùng cháy, trong lòng gào thét một tiếng tức giận.

Chỉ là một bức tranh thôi sao?

Mẹ nó chứ, đó là cả chục triệu đó!

Lão tử có nhiều tiền hơn nữa, chẳng lẽ sẽ không để tâm sao?

Dĩ nhiên, tuy trong lòng vô cùng uất ức, nhưng trên mặt Phục Bang lúc này vẫn lộ ra một nụ cười, chỉ là những người này không biết, lần nịnh hót này đã hoàn toàn nịnh nhầm chỗ rồi, họ đã bị Phục Bang vĩnh viễn đưa vào danh sách đen, tuyệt đối sẽ không hợp tác với những người này.

Sở Long nghe vậy, lập tức cười, chỉ là nụ cười trên mặt anh lọt vào mắt Phục Bang, lại khiến Phục Bang cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Cho tôi một chậu nước, à đúng rồi, trong nước cho thêm chút

nước giặt, khuấy đều rồi mang đến đây.” Sở Long dường như tùy ý yêu cầu một câu, nhưng đối với tất cả mọi người có mặt, lại như một đòn chí mạng.

Ngay cả Doãn Nam Phong lúc này cũng ngây người không biết nên nói gì cho phải.

“Vãi cả chưởng, ngài định giặt bức tranh hay sao?

Bức tranh này hoàng gia chúng ta không quan tâm, nhưng ít nhất cũng đã bỏ ra cả chục triệu để mua, sao có thể đối xử với một bức tranh như vậy được?” “Đây là tranh thật của Đường Bá Hổ đó, giá tiền bao nhiêu thực ra không phải vấn đề, giá trị thực sự nằm ở ba chữ ‘Đường Bá Hổ’ đó, ... sao có thể đối xử với một bức tranh như vậy được?” “Một chậu nước, cho thêm chút nước giặt?

Đây là định giặt quần áo sao?” “Không có kim cương, thì đừng ôm đồ sứ.” Đối mặt với những tiếng chất vấn này, Sở Long chỉ cười lớn một cách trào phúng, “Hoàng đế không gấp, thái giám gấp.” Một câu nói đơn giản, trực tiếp khiến những người vốn muốn trào phúng Sở Long nghẹn họng không nói ra lời.

“Các người là chủ nhân của bức tranh sao?

Chủ nhân của bức tranh còn chưa có ý kiến gì, đến lượt các người lo lắng sao?

Hoàng đế không gấp thái giám gấp còn là nói nhẹ cho các người đấy, nhìn vị quản gia Lý kia xem, trên mặt có lộ ra vẻ lo lắng không?” Sở Long ngẩng đầu, nhìn về phía Phục Bang và quản gia Lý.

Một câu nói, suýt nữa làm quản gia Lý tức hộc máu.

Hoàn toàn là nằm không cũng trúng đạn, gã bây giờ đang an phận đứng bên cạnh Phục Bang, không ngờ lại tự rước lấy thị phi.

“Hừ!” Phục Bang lúc này cũng hừ lạnh một tiếng.

Thực ra vừa rồi khi nghe Sở Long muốn nước và nước giặt, trong lòng y cũng căng thẳng.

Nhưng dù sao, bức tranh này cũng đã tốn rất nhiều tiền để mua, nếu thật sự bị hủy như vậy, trong lòng Phục Bang tự nhiên vô cùng đau xót.

Tuy sĩ diện, nhưng y cũng không phải là kẻ ngốc chịu thiệt.

Vì vậy lúc này Phục Bang cũng đứng dậy, đi đến trước lan can, "Ngươi dùng phương pháp nào, ta không quan tâm, nhưng nếu ngươi phá hỏng bức tranh, không thể để bức tranh trở lại nguyên dạng, thì tiền mua tranh, ngươi phải bồi thường cho ta.

Dù chỉ là một khoản nhỏ hơn chục triệu, nhưng thứ gì thuộc về bổn hoàng gia, bổn hoàng gia phải lấy lại." Lời của Phục Bang trực tiếp được không ít người hưởng ứng.

Sở Long chỉ cười một cách không quan tâm, "Nếu ngươi thiếu tiền, ta cho ngươi hai ba chục triệu làm tiền tiêu vặt, cũng không phải là không thể." Dù sao ra vẻ cũng không cần đóng thuế, Sở Long sao có thể để Phục Bang ra vẻ trước mặt mình được?

Sở Long vừa nói xong, Phục Bang trực tiếp tức đến run người, há miệng, cuối cùng không tiếp tục nói nữa.

Từ chỗ Lão Kim và Bàn Tử vừa rồi y đã biết đám người này miệng lưỡi lợi hại, y cảm thấy nếu tiếp tục nói với Sở Long, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Lúc này không bằng im lặng xem đối phương làm thế nào để khôi phục bức tranh.

Đến lúc đó biết đâu còn kiếm lại được một khoản tiền.

Rất nhanh những thứ Sở Long muốn đã được mang đến, lúc này xung quanh cũng không còn tiếng động nào nữa, mọi người đều tò mò

nhìn Sở Long, tò mò Sở Long định làm gì.

Chương 465

“Bên kia thấp xuống một chút.” Sở Long nói với người đang cầm đầu dưới của bức tranh, sau đó bưng chậu nước có pha nước giặt, đi đến trước mặt vệ sĩ đang cầm đầu trên của bức tranh, làm bộ muốn đổ chậu nước lên bức tranh.

Nhưng đúng lúc này, Doãn Nam Phong lại đột nhiên mở miệng, ngăn cản Sở Long, “.....Anh không phải thật sự định đổ nước lên đó chứ?

Vô dụng thôi, tôi trước đây cũng đã thử rồi, ngâm nước, lửa đốt, cũng như dùng các loại thiết bị kiểm tra, nhưng đều không tìm ra được bất kỳ cách nào để bức tranh khôi phục.” “Bây giờ anh làm như vậy, chỉ là vô ích thôi, không có tác dụng đâu.” Doãn Nam Phong nói, “Thậm chí các chuyên gia của tôi còn có chút nghi ngờ, lời đồn về bức tranh rốt cuộc có phải là thật không.” Doãn Nam Phong vừa nói xong, Phục Bang tuy tạm thời không nói gì, nhưng trên mặt lúc này đầy vẻ trào phúng và phấn khích.

Chỉ cần Sở Long không thể khôi phục bức tranh, thì đến lúc đó y nhất định sẽ gỡ gạc lại một ván, đàng hoàng châm chọc tên khốn đã khiến y vẫn luôn chịu thiệt này.

Sở Long do dự, nhíu mày nhìn Doãn Nam Phong, sự thay đổi thần sắc này lọt vào mắt không ít người, như thể anh đang lo lắng nếu thật sự không thể khôi phục bức tranh.

Chỉ là ngay sau đó lời nói của Sở Long, khiến không ít người liên tục trợn trắng mắt.

“Nếu tôi thật sự khôi phục được bức tranh thì sao?

Cô Doãn tính thế nào?

Hay là chúng ta cá cược đi?" Mọi người: .....

Mọi người cạn lời, nhìn tên nhóc cuồng vọng Sở Long, đều đã đến lúc này rồi, lại còn dám cá cược với Doãn Nam Phong.

Phải biết, Doãn Nam Phong từ trước đến nay nổi tiếng lạnh lùng, nếu có người dám khiêu khích như vậy, e rằng đều sẽ bị Doãn Nam Phong đánh cho một trận, làm sao có cơ hội cá cược.

Nhưng điều khiến mọi người không bao giờ ngờ tới là, lúc này nghe Sở Long nói, trên mặt Doãn Nam Phong lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Được thôi, nếu anh thua thì mời tôi ăn một bữa cơm là được rồi, cơm ăn ở khách sạn Tân Nguyệt, nếu tôi thua, tôi mời lại anh ăn cơm." Doãn Nam Phong khoanh tay trước ngực, trong mắt mang theo một tia thú vị, bộ dạng đó như một đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi mới lạ.

Doãn Nam Phong lúc này quả thật có chút tò mò, dù sao từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám nói chuyện với cô như vậy.

Bình thường đừng nói là mời người khác ăn cơm, dù người ngoài muốn tìm cơ hội mời cô ăn cơm cũng vô cùng khó khăn.

Theo Doãn Nam Phong thấy, ván cược này, đối với Sở Long mà nói, tuyệt đối là để Sở Long chiếm được một món hời lớn.

Nhưng kết quả, Doãn Nam Phong lại kinh ngạc nhìn thấy hai cái trợn mắt thật to.

Sở Long trong lòng cạn lời, "Mời ăn cơm?

Dù sao cô cũng là bà chủ của khách sạn Tân Nguyệt a, mời ăn cơm?

Quá keo kiệt rồi." Sở Long vừa nói xong, Doãn Nam Phong trực tiếp sững sờ, có chút ngạc nhiên, tình huống này dường như có chút

khác biệt so với trong lòng cô nghĩ.

Sở Long sau đó phất tay, nói: "Thôi được rồi, một bữa cơm thì một bữa cơm, có còn hơn không, vậy thì bây giờ nhìn cho kỹ đây." Sở Long nói xong, cũng không đợi Doãn Nam Phong có phản ứng, trực tiếp đổ cả chậu nước có pha nước giặt lên bức tranh.

Gần như trong nháy mắt, không ít người đều nhao nhao đứng bật dậy khỏi ghế, tuy bức tranh là của Phục Bang, nhưng trong số những người có mặt, có không ít người yêu tranh, nội tâm cũng theo đó mà căng thẳng, sợ rằng Sở Long thật sự sẽ phá hỏng bức tranh.

Nhưng điều khiến mọi người thả lỏng là, khả năng chống nước của bức tranh dường như làm rất tốt, khi cả bức tranh đều bị nước làm ướt, mực trên tranh cũng không bị loang ra, bức tranh vẫn chỉ cho mọi người thấy bóng lưng của một người phụ nữ.

Thấy cảnh này, không ít người vừa thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi cũng thở dài một hơi bất đắc dĩ.

Tuy sợ bức tranh bị hủy, nhưng trong lòng cũng vô cùng tò mò bí mật của bức tranh rốt cuộc là gì.

"Không có thay đổi gì a?

Ai, xem ra thất bại rồi?" "Xì, vừa nãy nói hay đến thế, nhưng kết quả thì sao?

Chẳng phải cũng không thể làm bức tranh trở lại nguyên dạng sao." "Bò cũng bị thổi bay rồi a." "Lão tử vừa nãy thật sự tin lời quỷ của hắn, nói là sẽ làm bức tranh khôi phục cơ mà?" Sau khi phản ứng lại, không ít người nhao nhao mở miệng, trong lời nói đầy vẻ trào phúng.

Doãn Nam Phong bất đắc dĩ nhìn Sở Long, nói: "Tôi đã nói với anh rồi, dùng phương pháp ngâm nước không có tác dụng gì đâu, anh

không tin, bây giờ quả nhiên thất bại rồi đúng không?

Cần gì phải thế?

Bây giờ làm cho mình khó xử đến vậy.” Giọng của Doãn Nam Phong thản nhiên vô cùng, vốn dĩ cô nghĩ Sở Long lúc này ít nhất sẽ cảm thấy lúng túng và khó coi, nhưng kết quả thì sao?

Chương 466

Cô kinh ngạc nhìn thấy, lúc này trên mặt Sở Long, hoàn toàn không có chút vẻ lúng túng nào, thậm chí còn không có chút cảm giác bất ngờ nào, như thể tình huống bây giờ đã nằm trong dự liệu của anh.

Điều này khiến Doãn Nam Phong không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm lẩm bẩm một tiếng, "Chẳng lẽ còn có chiêu sau sao?" Lúc này, người vui nhất không ai khác chính là Phục Bang.

Phục Bang lúc này cảm thấy đã hoàn toàn lật ngược tình thế, bức tranh không bị hủy, ít nhất còn có chút giá trị sưu tầm, Sở Long lại không thực hiện được lời nói vừa rồi, vậy thì y hoàn toàn có thể hảo hảo trào phúng Sở Long một phen.

"Ha ha ha!" Phục Bang lập tức phấn khích cười lớn, chỉ là tiếng cười vừa truyền ra, lập tức im bặt.

Phục Bang lúc này kinh ngạc nhìn thấy, màu sắc trên bức tranh lại đang nhanh chóng chuyển biến, ngay sau đó bối cảnh của bức tranh ban đầu hoàn toàn biến thành một biển hoa hồng.

Giữa biển hoa hồng đó, có một cái đình, lúc này một người phụ nữ đang quay lưng về phía mọi người.

Điều kỳ lạ là, lúc này, quần áo trên người người phụ nữ cũng bắt đầu đổi màu, như những đóa hoa hồng kia, nhanh chóng biến thành màu đỏ.

"Vãi chưởng, thật sự..... thật sự có tác dụng rồi?" "Anh ta thật sự biết cách làm cho bức tranh gốc hiện ra à, thật không thể tin nổi?" "Tôi bây giờ càng tò mò hơn về Đường Bá Hổ, lại có thể nắm giữ phương pháp làm cho bức tranh thay đổi như vậy, ở thời đại của chúng ta bây giờ, cũng ít người biết được phải không?" Thấy tình

cảnh này, mọi người sao có thể không biết bức tranh đang xảy ra chuyện gì.

Không ít người lúc này theo bản năng nhìn về phía Phục Bang, trong lòng đều cảm thấy đồng tình với y.

Theo họ thấy, Phục Bang sớm muộn gì cũng bị Sở Long chọc cho tức chết, gã ta mấy lần muốn trào phúng Sở Long, nhưng kết quả đều bị Sở Long phản đòn tát vào mặt.

Lần này tốc độ tát vào mặt còn nhanh hơn, Phục Bang vừa mới vui vẻ cười được mấy tiếng, kết quả bức tranh lại thật sự bắt đầu biến hóa.

Phục Bang cảm thấy mặt mình nóng ran, vô hình trung như có một bàn tay lớn, hung hăng tát vào mặt y mấy cái.

"Thằng khốn, lão tử nhất định phải giết mày." Phục Bang trong lòng gào thét, từ khi sinh ra đến giờ, chưa có ngày nào mất mặt như hôm nay, nếu bây giờ có một cái lỗ, y cũng sẽ chui thẳng vào đó.

Chuyện liên tục ra vẻ rồi liên tục bị tát vào mặt này, khiến con người vô cùng sĩ diện này cảm thấy vô cùng dày vò.

Lúc này sắc mặt Phục Bang vô cùng u ám, như gặp phải ác quỷ, tức giận vô cùng trừng mắt nhìn Sở Long.

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng bây giờ Sở Long đã bị ánh mắt đó băm thành vạn mảnh.

Dĩ nhiên, lúc này Sở Long tự nhiên sẽ không để tâm đến ánh mắt của gã ta, chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu liếc Phục Bang một cái.

Chỉ một ánh mắt như vậy thôi, cũng đủ khiến Phục Bang cảm thấy vô cùng dày vò, bây giờ y thà nghe những lời trào phúng của Sở Long, cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ không lời đó.

“.....Anh thật sự có thể làm cho bức tranh trở lại nguyên dạng?” Thấy tình cảnh này, Doãn Nam Phong cũng không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Phải biết, vừa rồi cô còn cho rằng Sở Long làm như vậy chỉ là vô ích, không ngờ, thực tế đã cho cô một bài học hay.

Sở Long quay đầu, thản nhiên nhìn Doãn Nam Phong một cái, “Người như tôi không bao giờ nói dối, biết là biết, không biết là không biết, không có bản lĩnh thì không ra vẻ.” Lời này của Sở Long lọt vào tai những người vừa trào phúng xung quanh, sắc mặt những người đó lập tức trở nên vô cùng lúng túng, từng người một cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn Sở Long trên sân khấu.

Lúc này nhớ lại những lời mình nói trước đó, những người này cảm thấy vô cùng mất mặt.

Doãn Nam Phong có chút lúng túng nhìn Sở Long, nói: “Xem ra, bữa cơm này tôi nhất định phải mời rồi.” Đối với điều này, Sở Long chỉ thản nhiên cười, đối với chuyện mời cơm hay không, Sở Long thật ra cũng chẳng để tâm.

Chỉ là không biết vì sao, khi lúc này lại tiếp xúc với ánh mắt của Doãn Nam Phong, Sở Long lại có chút bất ngờ phát hiện, trong mắt Doãn Nam Phong dường như mang theo một số sắc thái khác lạ, dường như đang tính toán điều gì đó.

“Người phụ nữ này không dễ đối phó đâu.” Sở Long trong lòng thầm lẩm bẩm một tiếng, sau đó liền cúi đầu nhìn về phía bức tranh.

Lúc này gáy của người phụ nữ cũng dần dần nhạt đi, thay vào đó, hiện ra một khuôn mặt.

Chỉ là.....

Cái gọi là “mỹ nữ” trên khuôn mặt này hoàn toàn không nhìn ra,

chỉ thấy một khuôn mặt có thể gọi là mặt bánh bao, khuôn mặt hiện lên màu đỏ sẫm, như thể bôi một lớp máu, còn trên nửa bên trái của khuôn mặt có một vết bớt gần như che mất nửa khuôn mặt.

Lúc này người phụ nữ đang lộ ra một nụ cười, chỉ là vừa nhếch miệng, lại đầy những chiếc răng vàng khè.

Không chỉ khuôn mặt như vậy, thân hình của người phụ nữ cũng trông có vẻ vô cùng vạm vỡ, như một huấn luyện viên thể hình, cơ bắp trên người đều nổi lên từng cục.

Chương 467

Tuy nơi này có rất nhiều hoa hồng làm nền, nhưng hoa hồng có đẹp đến đâu, cũng không thể che đi sự xấu xí của người phụ nữ.

Chỉ nhìn bức tranh thôi, đã khiến không ít người cảm thấy kinh khủng, từng người một đều có cảm giác sợ hãi đến dựng tóc gáy.

".....Không phải nói là một đại mỹ nữ sao? .....Đây là mỹ nữ?" "Đường Bá Hổ vẽ vào thời đại đó, nhưng..... thẩm mỹ khác biệt cũng không nên quá lớn chứ?" "Không phải vì người phụ nữ trông quá xinh đẹp, nên mới chọn dùng một bức tranh như vậy để che đi bức tranh gốc sao?

Tôi thấy bức tranh gốc quá xấu, nên không còn cách nào khác mới phải vẽ thêm một bức tranh lên trên." "Mắt của tôi, tôi cảm thấy tôi phải đi rửa mắt, quá cay mắt." Ngay khoảnh khắc nhìn thấy "sự thật", không ít người đều phát ra những tiếng kinh hô, hiển nhiên đối với bức tranh bây giờ, cảm thấy vô cùng không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là những người trước đó tham gia cạnh tranh, lúc này trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm thấy may mắn, may mà không đi cạnh tranh bức tranh, nếu không, thiệt thòi chắc chắn đã phải gánh.

Đừng nói là bỏ tiền ra, cho không, cũng không có một ai muốn bức tranh này.

"Vãi cả chưởng, ...

đây là quỷ cái mẹ nó gì vậy?" Thấy khuôn mặt xuất hiện lúc này, đôi mắt béo nhỏ của Bàn Tử gần như muốn trợn tròn, một bộ dạng khó tin nhìn bức tranh, cứ cảm giác như nhìn thêm một giây nữa, mắt mình sẽ bị lẹo.

Bàn Tử vội vàng dời ánh mắt đi, nhìn về phía Phục Bang, lúc này sắc mặt Phục Bang cũng tỏ vẻ vô cùng khó coi, trên khuôn mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc nào.

Thấy Phục Bang như vậy, Bàn Tử lập tức vui vẻ giơ ngón tay cái, "Cái đó..... hoàng gia à, ha ha, chúc mừng nhé, có được một tác phẩm tuyệt vời như vậy, tôi nói cho ông biết nhé, mỹ nữ trong bức tranh này, biết đâu buổi tối sẽ từ trong tranh bò ra, hầu hạ ngài ngủ đấy." Bàn Tử nói xong, không nhịn được rùng mình một cái, toàn thân nổi da gà, lúc này, Lão Kim lập tức tiếp lời, xoa xoa mũi, cười nói: "Chậc chậc, nếu từ trong tranh bò ra, thì không phải là mỹ nữ nữa, mà là Sadako." Gần như ngay khoảnh khắc nghe Lão Kim nói, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều đồng loạt nhìn về phía bức tranh, trong lòng mọi người đều sững sờ.

Thứ vẽ trong bức tranh, có khác gì Sadako không?

"Tìm chết!" Phục Bang tức đến đỏ mặt tía tai, chỉ vào Bàn Tử chửi ầm lên, kết quả lời vừa nói ra, lại nghe thấy một giọng nói già nua từ bên cạnh bay tới.

"Tìm chết?

A a, hoàng gia có phải đang nói đùa không?

Mấy người họ đều là bạn của tôi, nếu ông muốn tìm phiền phức cho họ, thì đừng trách tôi không khách sáo." Người nói, chính là Tiền Lão Cẩu, lúc này mắt của Tiền Lão Cẩu hơi híp lại, trong vẻ hí hửng mang theo một tia lạnh lùng.

Phục Bang dù sao cũng là người có thể ngồi ngang hàng với Tiền Lão Cẩu, lúc này cảm thấy bị sỉ nhục cực độ, sao có thể nhịn nhục được?

"Không khách sáo?

Tiền Lão Cẩu, ngươi nghĩ bổn hoàng gia sợ ngươi chắc?

Thật sự đấu, ai thua ai thắng còn chưa biết đâu." Phục Bang tức đến đỏ mặt tía tai, Tiền Lão Cẩu lúc này cũng trực tiếp đứng dậy khỏi ghế, trong chốc lát hai nhân vật lớn đối đầu nhau, không ít người đều có cảm giác không thở nổi.

"Tiền Lão Cẩu, chuyện không nên nhúng tay vào, tốt nhất là không nhúng tay vào thì hơn, nếu không, có thể sẽ phá hỏng những gì ông tích lũy bao năm đấy." Một giọng nói âm lãnh truyền đến, người nói lúc này tự nhiên là Tôn Vũ Phiền, kẻ cùng một phe với Phục Bang.

Đối mặt với sự áp đảo khí thế của hai nhân vật lớn, Tiền Lão Cẩu hoàn toàn không hề nao núng, cười lạnh, nói: "Hai con chó con cũng dám sủa với Cẩu gia gia à?

Hừ, ông đây Cẩu gia gia ta lâu rồi chưa ra tay, vừa hay thử xem mấy lũ chó con này có bản lĩnh gì." Mở miệng là chó con, ngậm miệng là chó con, nghe mà sắc mặt Tôn Vũ Phiền và Phục Bang đều trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng so với họ, Tiền Lão Cẩu quả thực có nội tình mạnh hơn, dù hai người họ liên thủ, cũng phải cẩn thận đối phó.

"....." Nhưng thua người không thua trận, lúc này hai người tự nhiên không thể chịu lép vế về mặt miệng lưỡi được.

"Hừ, hai con chó nhỏ bây giờ muốn nuốt lời hay sao?

Vừa nãy hình như các ngươi nói gì đó?

Chẳng phải chỉ là chút tiền nhỏ thôi sao, bất kể lúc đó lôi ra thứ gì, đều có thể chịu được, hử, lời các ngươi vừa nói là đánh rắm hay sao?" Nhưng lần này người nói, lại không phải là Tiền Lão Cẩu, mà đổi thành Bàn Tử, nhưng Bàn Tử mở miệng nói "lũ chó con", lại tỏ vẻ vô cùng tự nhiên.

“Ha, chủ nhân của tôi vừa nãy đã cho các người nhiều cơ hội như vậy, nhưng các người thì sao?

Chương 468

Phục Bang, một tên ngốc thích ra vẻ, ngươi phải vĩnh viễn hiểu một đạo lý, bây giờ ngươi có bao nhiêu khó chịu, thì đó chính là kết cục của việc ngươi ra vẻ sung sướng trước đó." Lão Kim lúc này không cho hai người một chút thể diện nào, mắng chửi thậm tệ, nghe thấy tiếng mắng chửi đó, sắc mặt Phục Bang và Tôn Vũ Phiền trở nên vô cùng âm trầm khó coi.

"Cược thua không chịu nhận, thật không phải đàn ông, tôi thấy, tên thái giám bên cạnh ngươi còn tốt hơn ngươi đấy." Lão Kim nói xong, tung ra một đòn chí mạng.

Quản gia Lý gần như muốn hộc máu, từ đầu đến cuối gã vẫn luôn rút kinh nghiệm không chen miệng vào lúc Bàn Tử nói chuyện, nhưng kết quả vẫn không thoát khỏi cảnh bị Bàn Tử châm chọc.

"Nói hay lắm, ha ha ha, hai người thật hợp gu của ta, ha ha ha, sau này ở Tứ Cửu Thành, ai dám đối phó với các ngươi, cứ nhắc tên Tiền Lão Cẩu của ta ra, ta đây muốn xem xem, ai dám đối phó." Tiền Lão Cẩu lập tức đập vào lan can, vui vẻ cười lớn.

"Cảm ơn Cẩu gia!" Bàn Tử và Lão Kim lập tức hét lớn một tiếng.

Thực ra Lão Kim không có cảm xúc gì lớn, dù sao nơi y hoạt động không phải ở kinh đô, nhưng Bàn Tử thì khác, gã hoạt động trong giới này, hiểu rõ năng lực của Tiền Lão Cẩu, bây giờ có người che chở, chỉ cần không chạm vào giới hạn của một số người, Bàn Tử hoàn toàn có thể đi ngang.

Bàn Tử vì thế sao có thể không cảm thấy phấn khích được?

"Tiền Lão Cẩu, ..." Phục Bang trong lòng tức giận, không ngờ Tiền Lão Cẩu lại hết lần này đến lần khác muốn gây khó dễ cho y.

Chỉ đáng tiếc, Phục Bang còn chưa kịp nói hết câu, lại nghe thấy một tiếng cười khác truyền đến, tiếng cười nghe cũng tỏ vẻ vô cùng khàn khàn, như thể già nua không còn chút sức lực nào.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, tuy khi nghe tiếng cười, trong lòng cũng đã đoán ra người đó là ai, nhưng khi thật sự nhìn thấy đối phương, trong lòng lại có chút căng thẳng.

"Hoắc Lão Thái?

Hừ, chuyện này, bà cũng muốn nhúng tay vào sao?" Thấy lúc này Hoắc Lão Thái Thái cũng từ trên ghế đứng dậy, đi đến trước lan can, sắc mặt Phục Bang đều trở nên khó coi.

Nếu chỉ có một mình Tiền Lão Cẩu, tuy khiến y kiêng dè, nhưng lại không đến mức khiến y cảm thấy sợ hãi.

Nhưng nếu đối đầu với một Hoắc Lão Thái Thái nữa, thì tình hình lại khác, nhà họ Hoắc cộng thêm Tiền Lão Cẩu, dù là y cũng phải nghiêm túc xem xét.

"Ai, chuyện của người trẻ, theo lý thì bà già này không nên nhúng tay vào, nhưng mà, ngươi thấy đó?

Con bé nhà ta, đi rất gần với tiểu tử Sở đó, nếu ngươi động thủ, làm bị thương con bé nhà ta, thì ngươi bảo bà già này phải làm sao đây?" Hoắc Lão Thái Thái nói đến đây, không khỏi nhếch miệng cười, chỉ là nụ cười đó lọt vào mắt mấy người, lại khiến Phục Bang và Tôn Vũ Phiền cảm thấy một trận tê dại da đầu.

"Hừ?

Người của Hoắc Lão Thái?" Phục Bang lạnh giọng nói, nếu thật sự như vậy, thì khi đối phó với Sở Long, thật sự phải cẩn thận một chút.

Hoắc Lão Thái Thái tiếp tục nhếch miệng cười, lắc đầu, nói:

“Người của ta?

Ha ha ha, bà già này không có phúc khí đó đâu, tiểu tử Sở đốt đèn trời đó, là hậu duệ của huyết mạch Rồng, huyết mạch Rồng chưa từng thấy, chắc cũng có thể từ miệng của bậc cha chú nghe nói qua chứ?

Nhân vật như vậy, a a!” Hoắc Lão Thái Thái nói đến đây, không khỏi nhếch miệng cười lớn, nhưng lời nói đến đây, cũng không tiếp tục nữa.

Sở Long không khỏi nhíu mày, hiển nhiên không ngờ, Hoắc Lão Thái Thái lúc này lại nói ra thân phận của anh.

Nếu là người khác làm như vậy, Sở Long sẽ cảm thấy là để cho những người này kiêng dè.

Nhưng Hoắc Lão Thái Thái thì khác, chỉ nghe tiếng cười của Hoắc Lão Thái Thái, Sở Long đã có cảm giác da gà nổi lên, cứ cảm giác như bà lão này đang tính toán điều gì đó.

“Hử?

Hậu duệ huyết mạch Rồng?” Nghe Hoắc Lão Thái Thái nói, tầng hai trừ Giải Ngữ Hoa ra tất cả mọi người đều kinh hãi đứng dậy, khi nhìn về phía Sở Long, trong mắt đều mang theo vẻ khó tin.

Ngay cả những người ở tầng một biết chuyện “huyết mạch Rồng”, lúc này cũng từng người một kinh ngạc trợn to mắt, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Nhưng Sở Long lúc này cũng chú ý, sau vẻ mặt khó tin đó, trong mắt những người này lại mang theo một tia kinh hỉ.

Sở Long khi tiếp xúc với ánh mắt của những người này, trong lòng đều có một cảm giác kỳ lạ, như thể bây giờ trong mắt họ, anh không phải là cái gọi là “người”, mà biến thành một món bảo vật lớn.

“Hử?

Chẳng lẽ huyết mạch Rồng còn có ẩn bí gì khác sao?” Sở Long nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Chương 469

Người ngoài có lẽ không thể nghe rõ lời Sở Long nói, nhưng Doãn Nam Phong đứng bên cạnh anh lại có thể nghe rất rõ.

Cái gọi là huyết mạch Rồng, trước đây cô đã biết, chỉ là không ngờ Sở Long đối với huyết mạch của mình, lại hoàn toàn không biết gì.

"Hử, chẳng lẽ anh đối với tình huống của mình hoàn toàn không biết gì sao?" Doãn Nam Phong vô cùng bất ngờ nhìn Sở Long, trong mắt đều có chút khó tin.

"Tôi cần phải biết sao?" Sở Long khẽ nhíu mày, hiển nhiên không hiểu rõ ý trong lời nói của Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong há miệng, cuối cùng những lời định nói ra toàn bộ đều bị nuốt trở lại.

"Hậu duệ huyết mạch Rồng?

Ha ha ha, tốt tốt tốt, bổn hoàng gia cuối cùng lại gặp được những người này rồi, tốt, tốt." Sở Long bây giờ có thể nghe rõ, trong giọng nói của Phục Bang, rõ ràng mang theo vẻ vui mừng, nghe như thể gặp được một chuyện gì đó vô cùng vui vẻ, sự vui mừng này, phát ra từ nội tâm.

Thực ra lúc này đừng nói là Phục Bang, ngay cả Tiền Lão Cẩu và những người khác, trên mặt đều đầy vẻ vui mừng.

"Bây giờ, có giết không?" Hoắc Lão Thái Thái tự nhiên biết những người này trong lòng đang nghĩ gì, lập tức cười lạnh hỏi một câu như vậy.

Nghe vậy, Phục Bang lập tức cười lớn lắc đầu, nói: "Không giết

nữa, không giết nữa, tại sao phải giết chứ, sống có ích hơn chết nhiều a.

Hơn nữa, hắn là của ta, không ai được phép tranh giành với ta." Phục Bang nói xong, vô cùng phấn khích nhìn về phía Sở Long.

"Vãi chưởng, tên biến thái này, là của Long gia?

Mẹ nó chẳng lẽ là gay?

Hừ, Long gia của chúng tôi cũng không thèm để mắt đến loại xấu xí như ngươi đâu." Bàn Tử một bộ dạng ghê tởm nhìn Phục Bang, hiển nhiên trong mắt Bàn Tử, Phục Bang đã hoàn toàn trở thành một tên biến thái.

"A, đừng tự dát vàng lên mặt mình, nếu không, cẩn thận chủ nhân tôi chặt chim ngươi đấy." Lão Kim lúc này cũng lườm Phục Bang một cái, ánh mắt đó hiển nhiên đối với Phục Bang này vô cùng không thuận mắt.

Chỉ là trước đây lời nói của hai người có lẽ sẽ khiến gã ta cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng lúc này nghe lời nói của hai người, trên mặt Phục Bang lại đầy vẻ cười nham hiểm, hoàn toàn không để những lời đó vào lòng.

Sở Long nhíu mày nhìn về phía Phục Bang, bây giờ anh cũng không hiểu những gã này đang nói cái gì, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, sau đó, Phục Bang đã hoàn toàn coi anh như một món đồ có thể tùy ý trao đổi.

"Của ngươi?" Sở Long thản nhiên nói một câu như vậy.

Nghe thấy lời này, Phục Bang vừa định há miệng, nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng bỗng từ trong cơ thể Sở Long bùng phát ra.

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một luồng kim quang rực rỡ

uyển chuyển như một con rồng vàng, trực tiếp từ trong cơ thể Sở Long bùng phát ra.

Kim quang lao ra, gần như trong nháy mắt, đã đến vị trí của Phục Bang.

Giây tiếp theo, kim quang biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng luồng uy áp khi kim quang xuất hiện vừa rồi, vẫn còn lơ lửng xung quanh.

"Ầm!" Cũng chính lúc này, một tiếng nổ lớn bỗng truyền ra, ngay sau đó mọi người nhìn thấy, một vết nứt khổng lồ bỗng xuất hiện dưới chân Phục Bang, gian phòng riêng vốn vô cùng vững chắc đó, lúc này trực tiếp ầm ầm sụp đổ.

Phục Bang sao có thể tránh được, trực tiếp bị chôn vùi dưới đống đổ nát của gian phòng, cùng bị đè bên dưới, còn có những vị khách đang ở ngay bên dưới gian phòng.

".....

Tân Nguyệt khách sạn không quản sao?

Đều đã động thủ như vậy rồi, lại còn làm ngơ?" Thấy cảnh này, không ít người nhao nhao kinh hãi hét lớn.

Chỉ là đáng tiếc hơn, lời vừa dứt, đã thấy thân hình Sở Long như dịch chuyển tức thời, trực tiếp xuất hiện trước mặt người đó, một tay túm lấy cổ người đó.

"Ồ?

Nếu có người coi ngươi như hàng hóa, không lẽ ngươi thật sự sẽ tự tắm rửa sạch sẽ rồi đưa đến cửa sao?" Sở Long vừa nói xong, người đàn ông vừa giãy giụa đó lập tức nghẹn họng không nói được câu nào.

Chương 470

Sở Long ánh mắt quét qua bốn phía, "Tôi khách sáo với các người, đó là phúc của các người, nhưng nếu thật sự có người vì thế mà cho rằng tôi là người tốt, thì đừng trách tôi để cho các người nhận rõ thế giới này." Giọng của Sở Long như mang theo dao găm, phàm là người nghe thấy lời này, không ai không cảm thấy toàn thân phát lạnh.

"Tiểu thư, chúng tôi....." Vệ sĩ trong khách sạn Tân Nguyệt nhìn mà lòng đau như cắt, nhưng thân là vệ sĩ của khách sạn Tân Nguyệt, họ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh tất cả cho khách sạn Tân Nguyệt.

Chỉ là chính lúc những người này chuẩn bị xông lên chiến đấu với Sở Long, lại bị Doãn Nam Phong ngăn lại.

Doãn Nam Phong khẽ nhíu mày, lắc đầu, nói: "Tạm thời đừng đối đầu, thực lực của anh ta rất mạnh, đi lên cũng chỉ là hy sinh vô ích mà thôi, trước tiên đến đó cứu người đi." Doãn Nam Phong nói xong, không nhịn được nhíu mày.

Nếu Phục Bang thật sự chết ở đây, thì đối với khách sạn Tân Nguyệt mà nói, tuyệt đối là một chuyện vô cùng phiền phức.

"Vâng!" Nghe lời của Doãn Nam Phong, mấy vệ sĩ đó lập tức xông đến.

Điều đáng mừng là, sau khi sự việc lần này xảy ra, cũng không có người nào tử vong, nhiều nhất cũng chỉ bị đè bị thương mà thôi.

Còn về Phục Bang, tuy trông vô cùng thê thảm, nhưng ít nhất trên người không có vết thương quá nghiêm trọng xuất hiện, cũng khiến Doãn Nam Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khẽ nhíu mày, khi nhìn về phía Sở Long, trong mắt đều mang theo

một chút kinh ngạc.

"Đó..... là uy lực của kiếm Hiên Viên sao?" Vừa rồi một kiếm đó tuy nhanh, nhưng lại để lại trong lòng Doãn Nam Phong một dấu ấn không thể phai mờ.

"Doãn Nam Phong!" Một tiếng quát giận dữ vang lên, người nói lúc này chính là Phục Bang.

Phục Bang bây giờ trông vô cùng thảm hại, trên người có nhiều vết thương, đầu còn dính máu tươi, quần áo thì vừa lộn xộn vừa rách nát, trông chẳng khác gì một tên ăn mày.

Hắn đang trừng mắt, vô cùng phẫn nộ nhìn Doãn Nam Phong, có lẽ nếu ánh mắt có thể giết người thì Doãn Nam Phong đã bị lăng trì xử tử rồi.

"Có chuyện gì?" Thế nhưng, điều khiến Phục Bang cảm thấy vô cùng uất ức là, hắn gào lên một tiếng, nhưng kết quả nhận lại chỉ là câu trả lời nhàn nhạt của Doãn Nam Phong.

Nghe thấy lời Doãn Nam Phong, sắc mặt Phục Bang cứng đờ, trong thoáng chốc hắn có cảm giác như bị nghẹn một ngụm máu già, không biết nên nói gì cho phải.

".....Có chuyện gì?

Có chuyện gì ư?

Cô nhìn xem, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm, bây giờ có người ngang nhiên gây sự trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, chẳng lẽ cô không định làm gì sao?

Chẳng lẽ cứ để mặc hắn ta làm càn ở đây?" Phục Bang đưa tay chỉ vào Sở Long, vẻ mặt đầy tức giận.

Chỉ là khi bắt gặp ánh mắt của Sở Long lúc này, ngón tay đang chỉ

vào anh của hắn đột nhiên run lên, vội vàng rụt lại.

Rõ ràng đòn tấn công vừa rồi của Sở Long đã thực sự dọa hắn sợ, để lại trong lòng hắn một bóng ma tâm lý khó phai mờ, nếu không thì lúc này hắn cũng không thể bị một ánh mắt của Sở Long dọa thành ra thế này.

Doãn Nam Phong nhìn Sở Long, rồi lại nhìn Phục Bang, đang định nói thì lại nghe thấy một giọng nói bất mãn khác vang lên.

"Không sai, Tân Nguyệt Phạn Điếm vì luôn kiên trì nguyên tắc của mình, không sợ bất kỳ thế lực nào, mới có được địa vị như vậy trong giới, chẳng lẽ Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn hủy đi danh tiếng của mình trong giới sao?" Người đứng ra nói lúc này chính là Tôn Vũ Phiền, với bộ dạng miệng hùm gan sứa, trong mắt mang theo sự tức giận không ngừng tuôn trào.

Cùng lúc đó, xung quanh cũng có không ít thế lực ủng hộ hai người họ bắt đầu lên tiếng, rõ ràng là muốn gây áp lực cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, để Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đứng về phía đối lập với Sở Long.

Dù sao thì bây giờ Sở Long đã có Hoắc gia và Tiền Lão Cẩu chống lưng, muốn đối phó với anh là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng nếu kéo được Tân Nguyệt Phạn Điếm về phe mình thì tình hình rõ ràng sẽ khác.

Chỉ là rõ ràng Doãn Nam Phong sẽ không để những người này được như ý.

Doãn Nam Phong cười khẩy một tiếng, rồi liếc nhìn một cái.

Không biết vì sao, lúc này khi bắt gặp ánh mắt của Doãn Nam Phong, trong lòng Sở Long lại nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ, như thể cô có chuyện quan trọng muốn nói với mình.

“.....Cô muốn đối đầu với tôi à?” Sở Long hỏi một câu, đối với anh mà nói, thực ra cho dù Tân Nguyệt Phạn Điếm thật sự không biết điều mà đứng về phía đối lập, trong lòng Sở Long cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Tay cầm kiếm Hiên Viên, anh hoàn toàn không ngán liên minh của mấy thế lực này.

Chương 471

Doãn Nam Phong nhún vai, cô lại không ngốc, đối phương đang nắm giữ kiếm Hiên Viên, một vũ khí khủng bố như vậy, chỉ cần cô dám nói một câu muốn đối đầu với Sở Long, cô tin chắc Sở Long sẽ rút kiếm Hiên Viên ra.

Đến lúc đó, e rằng không ai ở đây có thể sống sót rời đi.

Doãn Nam Phong liếc Phục Bang và Tôn Vũ Phiền như nhìn hai tên ngốc, hai người họ tưởng chỉ cần Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đứng về phía đó là có thể đối phó được với Sở Long sao?

Cho dù có thể đối phó được, thì cũng phải có mạng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm đã chứ.

Khoảnh khắc Sở Long nói ra, không ít người cũng tò mò nhìn sang, rõ ràng đều tò mò lúc này Doãn Nam Phong sẽ trả lời thế nào.

Hoắc Lão Thái Thái lúc này cũng dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn về phía Doãn Nam Phong, trong đôi mắt già nua đục ngầu ấy, ẩn chứa một vẻ kỳ lạ nào đó.

Mặc dù bề ngoài Doãn Nam Phong không nói nhiều, nhưng khi bắt gặp vẻ mặt này của Hoắc Lão Thái Thái, trong lòng cô lại thầm mắng một tiếng "khốn kiếp", rõ ràng bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu ra, biết được vì sao trước đó Hoắc Lão Thái Thái lại nói ra thân phận của Sở Long.

Một khi biết được thân phận của Sở Long, cô tất nhiên sẽ bảo vệ anh, vì vậy Sở Long ở nơi này gần như có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Doãn Nam Phong thu lại vẻ mặt, rồi lại nhìn về phía Sở Long, mở

miệng nói: “Đối đầu?

Tại sao tôi lại phải đối đầu với anh?

Chuyện này xét từ gốc rễ, là do hoàng gia các người gây sự trước, đối phó vị tiên sinh này, không ngừng khiêu khích vị tiên sinh này, mới khiến vị tiên sinh này nổi giận, bây giờ có kết cục như vậy, chẳng phải là tự làm tự chịu sao?” Một câu “tự làm tự chịu” đơn giản, lọt vào tai Phục Bang trong nháy mắt, đối với Phục Bang mà nói, nó giống như một cú búa tạ hung hăng nện vào tim hắn, khiến hắn tức đến nỗi không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Đương nhiên, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi cũng có quy định, nếu người ngoài động vũ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì tất sẽ bị Tân Nguyệt Phạn Điếm trục xuất, cả đời không được bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn có các loại hình phạt khác, tôi không kể hết ở đây, mọi người đều biết rõ.” Nghe đến đây, không ít người đều bất giác gật gật đầu.

Hậu quả của việc gây sự ở đây, có thể là vừa rời khỏi nơi này đã bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm giết chết, hoặc vì sự thao túng ngầm của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà tan nhà nát cửa.

Nghĩ đến đây, không ít người nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đều mang theo vẻ chế nhạo và mỉa mai, rõ ràng bây giờ họ đã chuẩn bị xem trò vui của Sở Long.

Chỉ có điều, sắc mặt của Phục Bang và Tôn Vũ Phiền lại trở nên âm trầm, lúc này, trong đầu họ đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

“.....Chẳng lẽ chuyện đó là thật?” Cơ thể Phục Bang đột nhiên run lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phục Bang và Tôn Vũ Phiền nhìn nhau, đều có thể thấy rõ vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Doãn Nam Phong nhìn quanh một vòng, rồi cười nói: "Nếu mọi người đã biết, vậy thì không cần tôi phải trừng phạt vị tiên sinh này nữa, bởi vì vị tiên sinh này không phải người ngoài, mà là quý nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm được thành lập, đã nhận ân huệ của người mang huyết mạch của rồng, sau đó tiên nhân đã có lệnh, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi nếu gặp được người sở hữu huyết mạch của rồng, tất phải đối đãi như người thân." Nói đến đây, Doãn Nam Phong không khỏi dừng lại, rồi cười mỉa mai nói: "Cho nên, bất kể là từ nguyên nhân của sự việc, hay từ thân phận của vị tiên sinh này mà nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đều không thể trừng phạt vị tiên sinh này được." Lời của Doãn Nam Phong vừa dứt, trong lòng Phục Bang và Tôn Vũ Phiền liền "lộp bộp" một tiếng.

Họ vẫn luôn cho rằng chuyện giữa Tân Nguyệt Phạn Điếm và truyền nhân huyết mạch của rồng chỉ là lời đồn, hơn nữa người mang huyết mạch của rồng cũng ít khi xuất hiện, vì vậy cho dù biết, họ cũng đã quên đi chuyện này, lúc này lại nghe người ta nhắc đến, lại còn được chính Doãn Nam Phong thừa nhận, không khỏi khiến họ kinh hãi.

Cùng lúc kinh hãi, trong lòng họ càng nảy sinh một nỗi lo lắng.

Bây giờ bên cạnh Sở Long không chỉ có Tiền Lão Cẩu và Hoắc Lão Thái Thái chống lưng, mà ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có mối quan hệ như vậy, khiến trong lòng Phục Bang vô cùng lo lắng.

".....Được, nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu đấu giá đi, Quy Bảo bản hoàng gia thế nào cũng phải có được." Rõ ràng lúc này Phục Bang cũng không muốn tiếp tục đôi co với Sở Long nữa, trong lòng hắn biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ có thể là mình chịu thiệt.

Chỉ là Phục Bang không muốn tiếp tục dây dưa, nhưng người ta,

Doãn Nam Phong, lại không hề có ý định buông tha.

Doãn Nam Phong khoanh tay trước ngực cười lạnh nói: "Vì lý do của ngài, bây giờ dẫn đến phòng riêng của tôi bị phá hủy, cộng thêm đồ cổ bên trong, tổng cộng ba triệu tiền bồi thường, mời hoàng gia kịp thời cử người đến bồi thường." Doãn Nam Phong cười lạnh một tiếng, trên mặt đầy vẻ lạnh lùng, chỉ là câu nói này đối với Phục Bang mà nói, hoàn toàn giống như sét đánh ngang tai, Phục Bang tức đến nỗi tròng mắt cũng sắp trợn ra khỏi hốc mắt.

Hắn đầy vẻ khó tin nhìn Doãn Nam Phong: "Gì?

Lại không phải bản hoàng gia làm hỏng, dựa vào đâu mà bắt bản hoàng gia bồi thường?

Ai làm hỏng thì bắt người đó đi mà bồi thường." Rõ ràng Doãn Nam Phong đã sớm đoán được lúc này Phục Bang sẽ nói như vậy, cô ta liền cười lạnh, trong ánh mắt càng tràn ngập một cảm giác áp bức khiến Phục Bang cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Nếu không phải vì lý do của ngài, vị tiên sinh này sao có thể ra tay, lần bồi thường này, do hai người chia đều, mỗi người ba triệu." Lời của Doãn Nam Phong tuy nghe qua có vẻ rất công bằng, nhưng những người có mặt ở đây đâu phải kẻ ngốc, trong lòng đều biết rõ, từ biểu hiện hiện tại của Doãn Nam Phong mà xem, cô ta sao có thể bắt Sở Long bồi thường chứ?

Sở dĩ làm như vậy, hoàn toàn là để làm gương cho mọi người, để tất cả mọi người đều biết rõ sự ủng hộ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đối với Sở Long.

Những người vốn định đối phó Sở Long, lúc này cũng không khỏi thu lại tâm tư, không thể không suy nghĩ, vì Phục Bang cái hoàng gia này mà đi đắc tội Sở Long có đáng hay không.

“Hừ, được, bản hoàng gia lúc đó sẽ đưa cho cô.” Phục Bang hừ lạnh một tiếng, có đưa hay không là chuyện sau này, dù sao bây giờ chỉ là thuận miệng đồng ý một tiếng, hắn cũng không tin, Doãn Nam Phong thật sự sẽ vì một phòng riêng mà gây sự với hắn, cách làm này của Doãn Nam Phong, chẳng qua là muốn làm Phục Bang mất mặt mà thôi.

Chương 472

Doãn Nam Phong cũng không tiếp tục dây dưa với Phục Bang, nhìn về phía xung quanh: "Nếu hoàng gia đã đồng ý, vậy thì buổi đấu giá của chúng ta tiếp tục, Quy Bảo giá khởi điểm một nghìn vạn, mỗi lần tăng giá, không được ít hơn năm trăm vạn." Nghe thấy lời của Doãn Nam Phong, Lão Kim và những người khác đứng bên cạnh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lão Kim nhìn Bàn Tử một cách sâu sắc, nói: "Mẹ nó, không được thấp hơn năm trăm vạn?

Lão Kim ta vốn tưởng mình có tiền rồi, nhưng mẹ nó cả gia sản của ta, có lẽ cũng không thể chơi ở đây được bao lâu, nơi này có thể khiến lão Kim ta phá sản trong phút chốc." Lão Kim không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái với Lão Kim: "Tuy biết ông đang ra vẻ, nhưng Bàn gia ta phải nói, mẹ nó ông ngầu thật đấy, Bàn gia ta ngay cả một vòng cũng không gọi nổi, chút gia sản đó của ta, không đủ nhìn." Đúng lúc hai người đang bất lực trước giá cao, thì đám người bên dưới lại như bị tiêm máu gà, bắt đầu thi nhau gọi giá, còn Sở Long lúc này thì đã rời khỏi sân khấu, trở về phòng riêng.

Cũng trong lúc Sở Long trở về phòng riêng, giá đã vọt lên năm nghìn vạn.

Có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể phá mốc một trăm triệu.

Đương nhiên, những người thực sự có thể tham gia vào thực ra rất ít, đa số mọi người bây giờ đều đã thu liễm, giữ thái độ quan sát.

"Đúng là một đám điên, một con rùa thôi mà, thật sự có tác dụng lớn đến vậy sao?

Thật sự là bảo bối à?" Bàn Tử không nhịn được tò mò lẩm bẩm một câu.

Nhưng kết quả, trong phòng không có bất kỳ ai trả lời, nhưng từ phòng riêng của Giải Vũ Hoa bên cạnh, lại truyền đến một tiếng cười khẩy, rõ ràng lời nói vừa rồi của Bàn Tử không hề che giấu, Giải Vũ Hoa tự nhiên nghe được rõ ràng.

"Vô tri!" Một câu nói, trực tiếp khiến Bàn Tử tức điên lên, chuyện Giải Vũ Hoa giúp Phục Bang vừa rồi đã sớm khiến Bàn Tử cảm thấy rất khó chịu, lúc này hắn sao có thể chịu thiệt được chứ?

Bàn Tử há miệng, đang định chửi thì lại nghe bên phía Giải Vũ Hoa truyền đến một giọng nói nhàn nhạt.

"Bảy mươi triệu." Người khác đều tăng giá năm trăm vạn, nhưng Giải Vũ Hoa vừa ra tay, đã trực tiếp đẩy lên mức hai mươi triệu, trong chốc lát, không ít người đều ngậm miệng lại.

Lời chế nhạo mà Bàn Tử chuẩn bị nói ra, cũng dưới một câu nói này, trực tiếp bị chặn họng không biết nên nói gì cho phải.

Dù sao đi nữa, người ta thật sự có tiền.

"Xem ra, bây giờ mới là cuộc cạnh tranh của giới thượng lưu thực sự." A Ninh lúc này không nhịn được thở dài một hơi.

Kinh Hồng theo đó gật gật đầu, nói: "Trong mấy vòng đấu giá trước, phòng riêng tầng hai rất ít người thực sự ra tay, nhiều nhất cũng chỉ có những người bên dưới gọi giá thôi, xem ra, mục tiêu thực sự của họ chính là Quy Bảo." "Thần tiên đánh nhau, đám tiểu quỷ bên dưới chắc không dám xen vào nữa." Nghe lời Kinh Hồng nói xong, A Ninh không khỏi bật cười.

Cô quay đầu nhìn Sở Long một cái, trong ánh mắt mang theo chút gì đó, đến bây giờ, cô vẫn không hiểu vì sao Sở Long lại muốn điểm

thiên đăng.

“Chín mươi triệu.” Giọng nói khàn khàn của Hoắc Lão Thái Thái vang lên, trực tiếp cắt ngang suy nghĩ của A Ninh.

“Một trăm mười triệu.” Tiền Lão Cẩu lúc này ngáp một cái, theo sát nhịp điệu của Hoắc Lão Thái Thái hô một tiếng.

“Ai, mấy người này, đều đã lớn tuổi cả rồi, làm gì mà phải tranh giành như vậy?” Người đàn ông trung niên trong phòng riêng bên cạnh Hoắc Lão Thái Thái, nói xong, trực tiếp báo một cái giá: “Một trăm ba mươi triệu.” “Một trăm năm mươi triệu.” .....

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, giá đã trực tiếp tăng lên ba trăm triệu.

“Trời đất ơi, ba... ba trăm triệu?” Bàn Tử gần như sắp trợn lồi cả mắt ra, rõ ràng hắn không ngờ, cái giá này lại có thể biến đổi khủng khiếp như vậy, mức độ gọi giá này, hoàn toàn dọa hắn sợ rồi.

Hai chữ đơn giản, nhưng trong đó lại như ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Lão Kim lúc này cũng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt: “Quả nhiên là thần tiên đánh nhau, nhưng... giá này, chủ nhân chắc vẫn chống đỡ được.” Mặc dù số tiền này cao, nhưng Lão Kim trước đây đã bán đồ cho Sở Long, nên biết đại khái Sở Long có bao nhiêu tiền tiết kiệm.

Vừa nghe Lão Kim nói, Bàn Tử gần như muốn trợn lồi mắt ra: “Trời ơi, hóa ra thổ hào thực sự, không, thần hào ở ngay bên cạnh mình, mà mình lại không biết.” Bàn Tử nhìn Sở Long một cách sâu sắc như phát hiện ra một lục địa mới.

Sở Long cười ha ha một tiếng, rồi từ từ giơ tay lên, nhưng khi anh chưa kịp giơ tay, giá đã đạt đến độ cao năm trăm triệu.

Rõ ràng, giá này đã là giới hạn của không ít người, dù sao cho dù người ở tầng hai có nhiều tiền đến đâu, nhưng họ còn phải chống đỡ cả một gia tộc lớn, không thể không chút kiêng dè mà đem toàn bộ tiền ra tiêu xài hoang phí.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Long không bao giờ ngờ tới là, anh còn chưa kịp gọi giá, thì đã có người đi trước một bước, hô ra cái giá trong lòng mình.

Chương 473

"Tám trăm triệu." Lời vừa dứt, xung quanh tức thì chìm vào một khoảng lặng, trong mắt không ít người còn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì lúc này họ kinh ngạc phát hiện ra, người báo giá này, lại là người ở tầng một.

Thực lực của người ở tầng một như thế nào, trong lòng họ đều biết rõ, người có thể đưa ra giá tám trăm triệu, theo họ thấy, đáng lẽ phải trực tiếp lên tầng hai mới đúng.

Đặc biệt là lúc này khi mọi người nhìn thấy, người báo giá lại là một người phụ nữ mặc áo choàng dài, đeo mặt nạ, càng thêm kinh ngạc, dù sao những người có thể đến đây, cũng là một phương hào cường, không ít người đều quen biết nhau.

Nhưng người phụ nữ trước mắt này, lại khiến mọi người cảm thấy vô cùng xa lạ, lần đầu tiên gặp người này.

"Ai vậy?

Có ai quen không?" "Không quen, nhưng có thể đưa ra giá tám trăm triệu, xem ra bối cảnh của người phụ nữ này không tầm thường." "Không sai, xem ra Quy Bảo lần này thật sự đã thu hút một lượng lớn cao thủ, không biết sau tám trăm triệu, còn có ai ra giá cao hơn không." Không ít người bàn tán xôn xao, những người ở tầng hai lúc này cũng đều vô cùng tò mò nhìn về phía người phụ nữ này, nhất là những người như Phục Bang, lúc này càng trở thành cục tức, trong mắt Phục Bang tràn đầy nộ ý, vốn dĩ hắn thế nào cũng phải có được Quy Bảo, nhưng lần này số vốn khả dụng cũng chỉ hơn năm trăm triệu, hoàn toàn không thể gánh nổi cái giá vượt quá tám trăm triệu.

"Khốn kiếp!" Phục Bang tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cùng tức giận còn có những người ở tầng hai, dù sao Quy Bảo vốn dĩ họ cũng thế nào cũng phải có được, nhưng lại không ngờ nửa đường lại có một Trình Giảo Kim nhảy ra.

"Đi, điều tra kỹ lai lịch của người này cho ta." Trong chốc lát, không ít người đã bị các thế lực lớn phái đi, muốn điều tra rõ lai lịch của người phụ nữ này.

Sở Long lúc này tự nhiên cũng đang không ngừng quan sát người phụ nữ này, sau khi cẩn thận đánh giá một hồi, Sở Long không khỏi thốt lên một tiếng lẩm bẩm kinh ngạc.

"Người này... hình như đã gặp ở đâu đó?" Vừa nghe lời này, Bàn Tử không nhịn được che miệng cười, đôi mắt béo nhỏ của hắn hơi híp lại, lộ ra vẻ mặt gian xảo: "He he, Long gia, ngài như vậy là không đúng rồi, tiểu nương tử này làm sao ngài quen được, cứ thế này mà đi bắt chuyện, không chừng sẽ bị người ta đuổi đi đấy." "Với lại, trong nhà ngài có mấy mỹ nữ rồi, lại đi bắt chuyện với cô gái khác, không hay đâu." Bàn Tử cười nói với Sở Long, nháy mắt một cái, tuy miệng nói "không hay", nhưng vẻ mặt đó lại như đang ủng hộ Sở Long, trong nhà cờ đỏ phấp phới, bên ngoài càng nhiều cờ màu không ngã.

Sở Long im lặng liếc Bàn Tử một cái, nhưng Lão Kim, con quỷ lanh lợi này, rõ ràng đã nhìn ra Sở Long đang không vui, lúc này liền nhanh nhẩu nói: "Bàn Tử này, nói nhảm gì thế, chủ nhân là người như vậy sao?

Tôi nói cho ông biết, chủ nhân của tôi muốn đi bắt chuyện, cũng không cần dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy, chủ nhân nói quen, thì chắc chắn là quen rồi." Lão Kim nói xong, quay đầu học theo dáng vẻ của Bàn Tử, nháy mắt với Sở Long, cười nói: "Chủ nhân à, hay là để tôi giúp ngài đi hỏi phương thức liên lạc nhé?" Sở Long: ...

Sở Long trong lòng im lặng, sao mình lại quen biết hai gã gian xảo

này chứ.

Kinh Hồng dùng đôi mắt lạnh như băng hung hăng liếc hai người một cái, ánh mắt đó như dao găm, dọa Lão Kim và Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.

"Chủ nhân không đùa với các người đâu, tôi cũng cảm thấy người này hình như quen, hình như là..." Kinh Hồng rõ ràng muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, lại do dự không biết nên nói tiếp thế nào.

"Lê Tuyết?

Chẳng lẽ là Lê Tuyết?" A Ninh theo sát nói một câu: "Tuy bây giờ trên người cô ấy mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình, cũng che kín mít, nhưng giọng nói của cô ấy rất giống của Lê Tuyết." Lời A Ninh vừa dứt, mắt của Hoắc Tú Tú và Kinh Hồng sáng lên, vội vàng gật đầu.

Chỉ là nhìn vẻ mặt cử chỉ của hai người lúc này, Bàn Tử và những người khác không khỏi nhìn nhau.

Lão Kim gãi gãi sau gáy, không hiểu hỏi: "Người đó là Lê Tuyết?

Nhìn không ra, sao tôi nghe giọng cũng không nghe ra được cái gì?" Hoắc Tú Tú đi đến trước mặt Lão Kim, ra vẻ già dặn, vỗ vỗ vai Lão Kim: "Đàn ông nhìn phụ nữ và phụ nữ nhìn phụ nữ có điểm chú ý khác nhau, mấy gã các người khi thấy Lê Tuyết xuất hiện, mắt đều trợn tròn lên rồi, làm sao có thể chú ý đến giọng nói của Lê Tuyết được." Bị Hoắc Tú Tú châm chọc như vậy, Lão Kim và những người khác lập tức lúng túng ho khan một tiếng.

".....Ha ha ha, ừm?

Tôi cũng cảm thấy người này giống Lê Tuyết, quả nhiên con mắt nhìn người của chúng ta đều giống nhau." Lão Kim lập tức chuyển hướng câu chuyện.

Đối với bộ dạng vô liêm sỉ của Lão Kim, Bàn Tử và những người khác trực tiếp giơ ngón giữa khinh bỉ.

“Cái đó...

Long gia, nếu người đó thật sự là Lê Tuyết, vậy thì... có phải cô ta đã liên lạc với người của Quỷ Môn rồi không?

Nếu không thì, với tài lực vật lực vừa mới ‘sống lại’ của cô ta, sao có thể lấy ra được con số tám trăm triệu chứ?” Sau khi hoàn hồn, vẻ mặt hắn không khỏi đầy căng thẳng và nghiêm trọng.

Tình hình của Lê Tuyết hắn cũng biết một chút, theo hắn thấy, tám trăm triệu đối với Lê Tuyết, tuyệt đối là một con số trên trời, làm sao có thể lấy ra được một khoản tiền lớn như vậy?

Chương 474

“Nếu thật sự là như vậy, thì phiền phức rồi.” Lời của Bàn Tử khiến Kinh Hồng và những người khác không khỏi nhíu mày, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ lo lắng.

“Một khi Lê Tuyết hội hợp với người của Quỷ Môn, vậy thì có khả năng lời nguyền huyết mạch của người Quỷ Môn đều đã được giải trừ, nhưng cách duy nhất chúng ta có thể hạn chế họ, là vì có nguyên nhân của lời nguyền huyết mạch, họ mới không dám xuất hiện làm loạn, nhưng...” Mấy người nhao nhao nhìn về phía Sở Long, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ lo lắng.

Sở Long dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ mấy cái lên ghế, rồi cười, nói: “Cách duy nhất?

Không đến nỗi, nếu họ thật sự dám làm loạn, thì cùng lắm là trực tiếp giết hết là được.” Trên mặt Sở Long lộ ra một tia lạnh lùng.

Sở Long rất tự tin vào thực lực của mình.

Lão Kim lập tức đắc ý, vung vung nắm đấm, nói: “Không sai, nếu thật sự dám làm loạn, thì trực tiếp giết hết là được, cần gì phải lo lắng nhiều như vậy.” Rõ ràng bất kể Sở Long nói gì, Lão Kim đều sẽ đồng ý một trăm phần trăm.

Kinh Hồng bất lực thở dài một hơi, đối với loại người không tim không phổi không biết lo lắng này, Kinh Hồng cảm thấy cũng là một loại hạnh phúc.

“Vậy chúng ta có tiếp tục giành không?

Long gia, ngài có tiền không?” Bàn Tử không nhịn được lo lắng nói.

Từ việc mọi người tranh đoạt Quy Bảo hiện tại có thể thấy, Quy Bảo rõ ràng rất quan trọng, Bàn Tử lo lắng một khi để người của Quỷ Môn có được Quy Bảo, sẽ mang đến một số vấn đề không thể giải quyết được.

"Ừm?

Tại sao phải đi giành đấu giá chứ?

Tôi đã làm việc cần làm rồi, bây giờ cứ từ từ xem kịch thôi." Trên mặt Sở Long lộ ra một nụ cười điềm nhiên, trong ánh mắt mang theo một loại tinh quang khiến người ta khó đoán.

"Không giành?

Chẳng lẽ lại để Quỷ Môn hời như vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Sở Long nhẹ nhàng gõ lên ghế, điềm nhiên cười nói: "Hời?

Không đến nỗi, nhìn những con cáo già kia xem, bây giờ ai mà không có ý định như vậy, ông tưởng bây giờ đấu giá xong, nó thật sự thuộc về người đó sao?

Nếu không có gì bất ngờ, đợi lần này kết thúc, một khi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, những người này sẽ cướp đoạt." Vừa nghe lời này, Bàn Tử ngẩn người, rồi như có điều suy nghĩ: "Ý của ngài là... cướp?" Lão Kim vỗ trán, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ: "À, có thể cướp đoạt, tại sao phải bỏ tiền ra mua chứ, chẳng lẽ Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ không ra mặt quản lý sao?

Dù sao đây cũng là vật đấu giá, nếu vừa rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị người ta cướp đi, vậy thì sau này ai còn muốn đấu giá tử tế nữa?

Cứ trực tiếp cướp đoạt là được rồi." Vấn đề này của Lão Kim, Sở Long tự nhiên không trả lời, mọi người quay sang nhìn Hoắc Tú Tú,

sau khi bắt gặp ánh mắt của những người này, Hoắc Tú Tú đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc mái trước trán, nói: "Mọi người nghĩ vì một món đồ đấu giá, họ sẽ ra tay đại chiến sao?

Mọi người đều là người có máu mặt, nếu không phải là thứ thực sự liên quan đến mình, giá trị có cao đến đâu, cũng không đến nỗi xé rách mặt nhau hoàn toàn." "Lùi một vạn bước mà nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể quản được tình hình trong quán đã là rất tốt rồi, bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm là tự do của mọi người, tay họ có dài đến đâu, cũng không thể vươn ra ngoài được." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú không khỏi nhìn về phía Bàn Tử bên cạnh: "Bàn Tử cũng lăn lộn ở Tứ Cửu Thành, cũng nên biết rõ, vòng tròn của chúng ta chỉ có bấy nhiêu thôi, một khi thật sự xé rách mặt nhau, sau này làm sao còn lăn lộn được nữa." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú quay sang nhìn những người khác xung quanh, trên mặt cô không khỏi lại lộ ra một nụ cười.

Hoắc Tú Tú hơi bĩu môi, chỉ chỉ xung quanh: "Nhưng Quy Bảo lần này rõ ràng không giống, cháu thấy à, cũng giống như anh Long, mấy gã này bây giờ đều chuẩn bị ra tay cướp đoạt trong âm thầm đấy." Vừa nghe lời này, Ngô Thiên Chân lập tức không hiểu: "Chậc, nếu đã có ý định như vậy, vậy thì trước đó sao phải tranh giành vui vẻ như thế?

Hoàn toàn không cần thiết." "Là vấn đề danh chính ngôn thuận." Sở Long vốn vẫn luôn im lặng lúc này mới lên tiếng.

"Dù sao nếu chuyện này thật sự ầm ĩ, thậm chí thật sự kinh động đến người trên, vậy thì khi người trên xử lý vấn đề, chắc chắn sẽ chú trọng đến vấn đề quy thuộc, đồ vật do ai đấu giá được, thì danh chính ngôn thuận nên thuộc về người đó." Nghe những lời này xong, Bàn Tử và Lão Kim hai người cũng không tiếp tục nói nữa, nhưng để giải tỏa cảm xúc trong lòng, Lão Kim và Bàn Tử hai người trực tiếp tìm một bao cát để trút giận.

“Yo, hoàng gia, ngài đứng đó đợi gì thế?

Mau gọi giá đi.” Bàn Tử nhìn về phía Phục Bang, liền lớn tiếng hô.

Đặc biệt là bây giờ, nhìn thấy sắc mặt Phục Bang đã tái nhợt, dù sao vừa rồi hắn một lòng một dạ muốn lấy được Quy Bảo này, nhưng kết quả cuối cùng lại bị người ta nhanh chân đến trước, khiến trong lòng Phục Bang thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Tám trăm triệu tuy đối với cả gia tộc mà nói, không phải là giá quá cao, nhưng số vốn khả dụng lần này không đủ, vì vậy, lúc này tuy trong lòng vô cùng uất ức khó chịu, nhưng lúc này hắn, đã chọn im lặng.

Vốn đã lúng túng rồi, lúc này hắn còn có chút né tránh Bàn Tử, sợ Bàn Tử lúc này sẽ tìm đến gây phiền phức cho hắn, vì vậy Phục Bang lùi về phía sau đám đông, không muốn bị Bàn Tử châm chọc.

Tuy nhiên điều hắn không ngờ tới là, hắn tự cho rằng mình đã nhường Bàn Tử rồi, nhưng kết quả Bàn Tử lúc này lại không chịu buông tha.

Chương 475

Lời Bàn Tử vừa dứt, gần như trong nháy mắt, khiến hắn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, thậm chí lúc này còn có không ít người hùa theo.

"Hừ, hoàng gia của chúng ta nếu thật sự đấu giá, đừng nói là tám trăm triệu, tám mươi tỷ cũng có sao?" "Hoàng gia của chúng ta gia đại nghiệp đại, sao có thể để ý đến chút tiền nhỏ này." "Hoàng gia, để cho bọn khốn này xem sự bá khí của chúng ta." Nói thật, lúc này những lời này lọt vào tai hoàng gia Phục Bang, hắn gần như muốn chửi người rồi.

Tám mươi tỷ?

Mẹ nó mày lấy ra thử xem?

Chút tiền nhỏ?

Lão tử không có bá khí lớn như vậy, ai cho rằng tám trăm triệu là tiền nhỏ, thì ai đi mà cạnh tranh đi!

Đương nhiên, những lời này, hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi, không dám thật sự nói ra.

Nghĩ đến đây, Phục Bang cảm thấy những người nói những lời này bây giờ, còn đáng ghét hơn Bàn Tử, Bàn Tử chẳng qua chỉ là đẩy hắn đến bên bờ "vực thẳm" thôi, còn những người này thì sao?

Hoàn toàn muốn một cước đạp hắn từ trên vực thẳm xuống, muốn chết tiết tấu à.

Trong chốc lát, trong mắt Phục Bang đều đầy nộ ý.

Lão Kim và Bàn Tử hai người vừa nghe, lập tức vui vẻ.

“Hoàng gia nghe thấy chưa?

Đây là sự kỳ vọng của quần chúng nhân dân đối với ngài đấy, đứng đó ngẩn người làm gì?

Mau cạnh tranh đi.” Bàn Tử không cho Phục Bang cơ hội phản ứng, lúc này liền cười lớn.

Phục Bang biết lúc này Bàn Tử sẽ hung hăng đạp hắn một cước, sau khi nghe những lời này, cơ thể Phục Bang đều kịch liệt run lên, miễn cưỡng nhịn rất lâu, mới không để mình nôn ra máu.

“Yo ho, hoàng gia của chúng ta bá khí thật, lấy ra tám mươi tỷ cũng không thành vấn đề?

Doãn đại tiểu thư kia ngài nghe thấy không, Phục Bang hoàng gia ra giá tám mươi tỷ, quả nhiên hoàng gia là người có tiền, ngài bá khí như vậy, tôi thấy à, ngài phục hưng quốc gia là chuyện...” Người nói bây giờ, tự nhiên là Lão Kim, dù sao bây giờ không quan tâm chuyện tám mươi tỷ hay không tám mươi tỷ, bây giờ hắn muốn xem, là Phục Bang lúc này khó xử.

Lời Lão Kim chưa nói xong, đã nghe Ngô Thiên Chân yếu ớt nói một câu: “Phá gia chi tử như vậy, chắc chắn không thể phục hưng đất nước, tiền xây dựng quốc gia có lẽ cũng bị phá sạch.” Lúc Ngô Thiên Chân nói, vẻ mặt trông rất nghiêm túc, sự thay đổi biểu cảm này cùng với những lời anh ta nói bây giờ tạo thành một sự tương phản kịch liệt, cảm giác tương phản dễ thương đó, khiến Bàn Tử và Lão Kim hai người không nhịn được cười lớn.

Đương nhiên, vì cố ý muốn châm chọc Phục Bang này, tiếng cười của hai người nghe qua khá là khoa trương.

Sắc mặt Phục Bang đều méo mó, cuộc đối thoại của hai người bây giờ đối với hắn mà nói, hoàn toàn là đem tôn nghiêm và mặt mũi

của hắn ném xuống đất không ngừng chà đạp, Phục Bang không ngừng hít sâu, sợ lúc này sẽ bị những lời của mấy người này tức chết.

Người bên cạnh Phục Bang muốn giúp Phục Bang mắng lại mấy câu, chỉ là Bàn Tử sẽ lấy việc bắt Phục Bang cạnh tranh làm thủ đoạn công kích, những người này lập tức nghẹn họng.

Dù sao trong lòng họ cũng biết rõ, Phục Bang không thể nào lấy ra nhiều tiền như vậy.

Lúc này, hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được.

Chỉ là vào lúc này, một giọng nói khiến họ tức thì rơi vào hầm băng vang lên.

Chỉ thấy Doãn Nam Phong sau khi nghe lời Lão Kim, từ từ nhìn về phía Phục Bang, dùng giọng điệu chế nhạo nói: "Ừm?

Hoàng gia, lời của vị tiên sinh vừa rồi là thật sao?

Ngài thật sự sẵn lòng bỏ ra tám mươi tỷ để đấu giá Quy Bảo sao?" Trên người Phục Bang như mang theo một lỗ đen hút ánh sáng, lời Doãn Nam Phong vừa dứt, ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn về phía hắn, gần như trong nháy mắt cơ thể hắn kịch liệt run lên, sắc mặt vốn đã tái nhợt bây giờ càng trở nên vàng vọt.

"Tôi... tôi..." Phục Bang há miệng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này, nên là "nô tài" ra mặt giúp cự tuyệt.

Lý tổng quản liền bước lên một bước, đi ra, cười lạnh một tiếng, nói: "Doãn tiểu thư, ngài quý là tộc nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đừng nói những lời khiến người ta chê cười nữa, bây giờ ai cũng biết, cô đang cố ý châm chọc hoàng gia nhà tôi, cô vì sao lại nói những lời như vậy?" "Về Quy Bảo mà nói, tám mươi tỷ?

Chương 476

Ha ha ha, cô cảm thấy có khả năng đó sao?" Lý tổng quản lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, như thể đang bất bình vì "chủ tử" của mình gặp phải đối xử không công bằng.

Chỉ là đáng tiếc, Doãn Nam Phong hoàn toàn không chơi theo bài của hắn.

Lúc này sau khi nghe lời của Lý tổng quản, Doãn Nam Phong liền cười lạnh: "Gan to thật, thứ gì?

Dám nói chuyện với bản tiểu thư như vậy?

Chê bị phạt chưa đủ hay sao?" Lời Doãn Nam Phong vừa dứt, cánh tay của Lý tổng quản hơi run lên, phảng phất như vết thương vừa mới lành lại một lần nữa nứt ra.

Lý tổng quản sợ đến mức liên tục lùi lại mấy bước, bộ dạng đó trông như sợ lúc này Doãn Nam Phong lại động dao.

Doãn Nam Phong hừ lạnh một tiếng: "Lần này xem như nể mặt hoàng gia, bản tiểu thư có thể tha cho ngươi một lần, còn không cảm ơn bản tiểu thư?" "Còn nữa, Quy Bảo có đáng giá tám mươi tỷ hay không tôi không rõ, nhưng trên sàn đấu giá chuyện gì cũng có thể xảy ra, biết đâu sẽ có người ra giá cao như vậy, hoàng gia của ngươi cũng chưa từ chối, tại sao tôi không thể xác định giá này?" Lý tổng quản trong lòng tức giận, Doãn Nam Phong này bây giờ hoàn toàn đang dùng tính mạng để uy hiếp, nhưng lúc này hắn thật sự không dám không nghiêm túc đối đãi.

Lý tổng quản rối rắm.

Phải biết rằng bây giờ vì hoàng gia, hắn mới ra mặt quát mắng, vì

thể diện của hoàng gia, nhưng nếu bây giờ xin lỗi Doãn Nam Phong, vậy chẳng phải là làm mất mặt hoàng gia sao?

Sắc mặt Phục Bang lúc này cũng trở nên khó coi, bây giờ trong lòng hắn sao có thể không biết, Doãn Nam Phong bây giờ cố ý làm như vậy, mục đích là để giúp Sở Long, làm mất mặt hắn.

Rõ ràng sau khi chuyện Sở Long là truyền nhân huyết mạch của rồng bị phơi bày, Doãn Nam Phong tự nhiên phải công khai giúp Sở Long nói chuyện.

"Hừ, Lý tổng quản, thời gian qua ngươi đối với bản hoàng gia cũng tận tâm tận lực, sau này ở bên ngoài, ngươi đại diện cho mặt mũi của bản hoàng gia, phải tranh khí một chút, đừng làm mất mặt bản hoàng gia." Phục Bang hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Bây giờ hắn bề ngoài là đang nói chuyện với Lý tổng quản, nhưng thực tế là đang tỏ thái độ với Doãn Nam Phong, nếu Doãn Nam Phong dám tiếp tục động đến Lý tổng quản, thì cũng giống như động đến hắn, sẽ bất chấp mọi giá để báo thù.

Lý tổng quản sao có thể không biết ý tứ trong lời nói của vị hoàng gia lúc này chứ, trong chốc lát, trên mặt Lý tổng quản đều đầy vẻ vui mừng.

Vốn dĩ đang lùi lại, hắn lại một lần nữa bước lên, đi về phía trước, không giống như sự uất ức vừa rồi, lúc này hắn một bộ dạng chỉ cao khí ngang, vẻ mặt trông càng vô cùng cao ngạo: "Doãn tiểu thư, bây giờ cô nghe thấy rồi chứ?

Tôi bây giờ đại diện cho hoàng gia của tôi, lần này tôi không thể xin lỗi cô, dù sao hoàng gia không sai." Doãn Nam Phong nhìn sâu vào Lý tổng quản và Phục Bang, cũng không tiếp tục gây khó dễ cho Lý tổng quản.

“Vậy thì, hoàng gia, ngài có dám gọi giá tám mươi tỷ không?” Một câu “dám hay không”, như một cây kim nhỏ, trực tiếp đâm vào tim vị hoàng gia này, kích thích đến mức cơ thể hoàng gia kịch liệt run lên.

Phục Bang không nhịn được há miệng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng: “Bản hoàng gia lại không phải kẻ ngốc, tại sao phải gọi giá tám mươi tỷ?” Doãn Nam Phong cười, không nói gì, chỉ là sự chế nhạo và mỉa mai trong ánh mắt đó, lại như một con dao găm, trực tiếp đâm vào tim Phục Bang.

Doãn Nam Phong vì vấn đề thân phận, tự nhiên không thể nói nhảm với một Lý tổng quản, nhưng Lão Kim và Bàn Tử thì khác.

Hai người hoàn toàn không để ý đến cái gọi là mặt mũi hay không mặt mũi, khoảnh khắc nghe Phục Bang nói, Lão Kim trực tiếp bật cười.

“Yo, ngài biết mình không phải kẻ ngốc à, tôi còn tưởng ngài không biết đấy.” “Tại sao phải gọi giá tám mươi tỷ?

Không phải vì ngài có tiền à.” Lão Kim và Bàn Tử cứ thế một người hát một người bè, gần như khiến mặt Phục Bang lúc xanh lúc đỏ, tức giận vô cùng nhìn hai người, nếu lúc này thật sự có thể giết họ, tự nhiên hắn sẽ ra tay.

“Được rồi được rồi, đừng nhìn Bàn gia như vậy, Bàn gia ta biết mình có vẻ đẹp tuyệt thế, nhưng cũng không thể nhìn chằm chằm như vậy được, dù sao Bàn gia ta không thích đâu.” Bàn Tử lúc này vô cùng tự nhiên vuốt vuốt tóc mái trước trán, chỉ là lời nói lọt vào tai Sở Long và những người khác, lại khiến Sở Long cảm thấy một trận buồn nôn.

Lão Kim ra vẻ không muốn chung mâm với hắn, liếc Bàn Tử một cái, đem cảm giác buồn nôn vừa mới nhận được từ Bàn Tử toàn bộ ném cho Phục Bang.

“Không dám thì nói không dám đi, tôi cũng không cười nhạo đâu, xem xem, nói nghe hay thế, bá khí của ngài, người không biết, thật sự tưởng ngài ghê gớm lắm đấy.” Phục Bang cuối cùng cũng không nhịn được nữa, liền phẫn nộ gầm lên một tiếng, chỉ là lời nói đến bên miệng còn chưa kịp nói ra, đã thấy một luồng kiếm quang rực rỡ lại lần nữa bùng lên, luồng kiếm quang đó gần như sượt qua cơ thể Phục Bang bay ra.

Cảm nhận được sát khí sắc bén trong luồng kiếm quang đó, Phục Bang rùng mình một cái, không còn giữ thể diện nào nữa mà trực tiếp ngã phịch xuống đất.

“.....” Kiếm quang đến nhanh, biến mất cũng nhanh, lúc này đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Lớn... lớn mật, ngươi... ngươi lại dám một lần nữa ra tay độc ác với hoàng gia, ...” Lý tổng quản run rẩy đỡ Phục Bang từ dưới đất dậy, quay đầu nhìn về phía Sở Long.

Luồng kiếm khí vừa rồi tự nhiên là do Sở Long phát ra, kiếm quang của kiếm Hiên Viên.

Chương 477

Vốn dĩ trong tưởng tượng của Lý tổng quản, lúc này nên quát mắng gay gắt, nhưng kết quả lời quát mắng đến bên miệng, lại trở nên run rẩy, không có chút khí thế nào.

Sở Long cười khẩy một tiếng: "Ha ha, kiếm Hiên Viên à, gần đây lại mạnh lên không ít, tuy tôi là chủ nhân của kiếm Hiên Viên, nhưng có lúc cũng có chút không khống chế được, Hiên Viên, nghe nói có người ra vẻ, ra vẻ bị kiếm chém, chắc ngươi biết đấy." Lời Sở Long nói khiến không ít người rùng mình, nhưng lúc này không ai dám nói nhiều, sợ Sở Long sẽ đột nhiên một kiếm chém về phía mình.

"Ai, cũng đừng không tin, hoàng gia kia phải không?

Nếu không tin, có thể ra vẻ thử xem?

Tôi tin rằng kiếm lần này, nếu thật sự chém xuống, chắc sẽ khiến ngươi trở nên giống như Lý tổng quản kia." Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Từ ngày trở thành "hoàng gia", chưa từng có ai dám uy hiếp hắn như vậy, khiến Phục Bang cảm thấy một sự sỉ nhục từ tận sâu trong linh hồn.

Nhưng lúc này hắn thật sự không dám nói nhảm một lời nào, hắn đã bị Sở Long uy hiếp rồi.

Hai lần kiếm khí của kiếm Hiên Viên, đã hoàn toàn khiến hắn không còn chút tính khí nào nữa, hắn không dám cược, lỡ như Sở Long thật sự điên lên, thiến hắn, cho dù giết được Sở Long, hắn cả đời cũng coi như phế rồi.

Nghĩ đến đây, hoàng gia không dám nói nhảm nữa, hừ lạnh một

tiếng xong, cũng chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng.

Trong lúc Sở Long và những người khác nói chuyện, xung quanh cũng dần dần không còn âm thanh.

Mặc dù Doãn Nam Phong không giỏi về kỹ xảo đấu giá, nhưng dù sao cũng là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, con mắt nhìn người làm việc vẫn có, vì vậy sau khi thấy phản ứng của mọi người lúc này, cũng hiểu được trong lòng những người này nghĩ gì.

"Tám trăm triệu lần thứ nhất." Doãn Nam Phong lúc này cũng không đợi những người này tiếp tục cạnh tranh nữa, mở miệng hô.

Gần như khoảnh khắc nghe thấy lời của Doãn Nam Phong, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía người phụ nữ đó.

Đương nhiên, lúc này nhìn về phía cô gái, ánh mắt tràn đầy vẻ chế nhạo và mỉa mai, phảng phất như đã thấy một miếng mồi béo bở, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng đi ăn một bữa no nê.

"Tám trăm triệu lần thứ hai." Nói đến đây, Doãn Nam Phong đột nhiên dừng lại, rồi vẫy vẫy tay với người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó cũng không lề mề, trực tiếp đi về phía Doãn Nam Phong.

"Trước khi gọi giá cuối cùng, tôi phải nói trước, nếu cô đấu giá được, nhưng không có tiền mua, vậy thì căn cứ vào giá trị của Quy Bảo, sẽ dùng mạng của cô để trả, bây giờ tôi cho cô một cơ hội hủy bỏ, cô có muốn hủy bỏ cuộc đấu giá vừa rồi không?" Lời Doãn Nam Phong vừa dứt, trong đôi mắt cô như mang theo sát khí sắc bén, ánh mắt của cô khiến không ít người cảm thấy kinh hãi.

Nhưng lúc này Doãn Nam Phong cũng chú ý, người phụ nữ này khi tiếp xúc với ánh mắt của cô, ánh mắt trông rất điềm nhiên, hoàn toàn không bị khí thế của cô ảnh hưởng.

“Yên tâm, tôi có tiền, gõ búa đi.” Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ đó vang lên.

“Ừm?” Tuy nhiên, lời vừa nói xong, cô cảm giác một ánh mắt sắc bén đổ dồn về phía mình, trong ánh mắt đó như mang theo lưỡi dao sắc bén, khiến cô có cảm giác da thịt đau rát.

Người phụ nữ liền quay đầu, nhưng thứ cô nhìn thấy, lại là một đôi mắt điềm nhiên.

Chủ nhân của đôi mắt đó chính là Sở Long.

Khoảnh khắc hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Sở Long không khỏi lộ ra một nụ cười điềm nhiên, chỉ là nụ cười của anh đối với người phụ nữ này mà nói, lại như một ngọn núi lớn, đè chặt lên tim cô, khiến cô có chút không thở nổi.

Người phụ nữ này trong lòng kinh ngạc, thực lực của mình cô tự nhiên biết rõ, rõ ràng lúc này cô không ngờ, thực lực của Sở Long lại khủng bố đến vậy.

“Thực lực lại tăng lên rồi?” Người phụ nữ này nhíu mày, trong lòng thầm tính toán một tiếng, đương nhiên, tuy thực lực của Sở Long mạnh, nhưng trong lòng người phụ nữ này lại không hề sợ hãi, cô tin vào thực lực của mình, cho dù Sở Long thật sự dùng kiếm Hiên Viên, cô cũng có tự tin, có thể né tránh trong thời gian đầu tiên.

“Tám trăm triệu lần thứ ba, thành giao!

Mời vị tiểu thư này cùng với mấy vị đã đấu giá được vật phẩm trước đó, vào phòng trong hậu đài giao tiền.” Trên mặt Doãn Nam Phong mang theo một nụ cười nhàn nhạt, nói xong, liền trực tiếp quay người đi về phía hậu đài.

Chỉ là sau khi nghe lời này, trên mặt không ít người lại lộ ra một nụ cười lúng túng, trong lòng mỗi người đều tràn đầy uất ức.

Mặc dù Sở Long đã đấu giá được phần lớn vật phẩm, nhưng không ít người cũng vì để hãm hại Sở Long, đã bỏ ra giá cao, mua đi đồ cổ, những người này lúc này mỗi người đều vô cùng uất ức đứng dậy, đi về phía hậu đài.

Đương nhiên, người uất ức nhất là Phục Bang, gã này mặt đen như đít nồi, lần đấu giá này, không được chút lợi lộc nào, ngược lại còn bị người ta một trận châm chọc, cảm thấy danh dự của mình sau lần đấu giá này, đều phải tổn thất nặng nề.

Chương 478

Hắn tức giận vô cùng đi ra ngoài, gần như khi nhìn thấy vẻ mặt này, Bàn Tử và những người khác đều không nhịn được ôm bụng cười lớn.

Cái gọi là hậu đài, thực ra là nơi diễn viên thay trang phục, lúc này không ít người đều đã trả tiền, uất ức vô cùng rời đi.

Trong chốc lát, hiện trường chỉ còn lại Phục Bang, người phụ nữ bí ẩn đó và Sở Long ba người "khách hàng".

Doãn Nam Phong nhìn sâu vào Phục Bang, cười lạnh nói: "Hoàng gia, ngài bây giờ còn chưa đi?

Chuẩn bị tìm vị tiên sinh này gây phiền phức sao?" Doãn Nam Phong rõ ràng có ý, lúc này hoàn toàn không cho Phục Bang chút mặt mũi nào.

Thực ra lý do Phục Bang ở lại cũng đơn giản, cũng không phải vì Sở Long.

Dù sao những hành động trước đó của Sở Long đã hoàn toàn dọa hắn sợ mất mật, hắn thật sự lo lắng Sở Long có nổi điên lên không, trực tiếp cho hắn một nhát như vậy, nếu thật sự như vậy, vậy hắn chẳng phải thành thái giám rồi sao.

Mục đích hắn ở lại là người phụ nữ bí ẩn đó.

Đúng như Hoắc Tú Tú đã nói trước đó, bây giờ hắn chuẩn bị, đi theo người phụ nữ này.

Phục Bang trong lòng biết rõ, bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm có không ít người đang đợi người phụ nữ này, chỉ cần cô ta vừa xuất hiện, những người đó chắc chắn sẽ không chút kiêng dè mà ra tay với

cô ta, cướp đoạt Quy Bảo trên tay cô ta.

Vì vậy, nếu lúc này đi theo bên cạnh người phụ nữ đó, có thể sẽ cướp được Quy Bảo đó trong thời gian đầu tiên.

"Hừ, ta không có hứng thú dây dưa với hắn, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ rồi, nhưng yên tâm, mặt mũi của Hoắc gia, Tiền Lão Cẩu và Tân Nguyệt Phạn Điếm, bản hoàng gia sẽ cho." Tuy trong lòng sợ hãi, nhưng lúc này Phục Bang cố ra vẻ bá khí nói một câu như vậy.

Chỉ là lời nói lọt vào tai Sở Long, Sở Long trực tiếp phát ra một tiếng cười khẩy khinh thường.

"Ha ha ha, không cần, không cần cho mặt mũi đâu, mặt mũi của ta ta có thể tự kiếm, nếu thật sự trong lòng có tức giận, hoàn toàn có thể trực tiếp ra tay với ta, bao nhiêu người, ta đều một mình tiếp hết, hay là ra ngoài vạch một chỗ?

Chúng ta đấu một trận tử tế?" Giọng điệu chế nhạo của Sở Long vang lên, nghe xong, Phục Bang suýt chút nữa bị lời của Sở Long làm cho tức đến nội thương.

Hắn tức giận nhìn Sở Long, nhưng một lúc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể hừ lạnh im lặng.

Sau khi Sở Long và người phụ nữ đó giao tiền xong, người phụ nữ đó cũng rất dứt khoát, cầm lấy Quy Bảo, quay người chuẩn bị rời đi.

Chỉ là khi đi qua bên cạnh Sở Long, cô ta cố ý hay vô ý đâm mạnh vào người Sở Long, lực đạo rất mạnh, có lẽ nếu đổi lại là Phục Bang kia, đều sẽ bị đâm bay đi.

Nhưng điều khiến cô ta ngạc nhiên là, gần như khoảnh khắc tiếp xúc với cơ thể Sở Long, cô ta rõ ràng cảm nhận được, cơ thể Sở Long như một tảng sắt thép, cứng rắn vô cùng, một cú đâm hoàn toàn không

thể làm cơ thể Sở Long di chuyển chút nào.

Một đòn không trúng, người phụ nữ này liền quay người chuẩn bị rời đi.

Chỉ là nếu người phụ nữ đã ra tay rồi, Sở Long sao có thể để cô ta rời đi dễ dàng như vậy?

Sở Long một tay vươn ra, bàn tay đó như móng vuốt, một tay kẹp vào cánh tay người phụ nữ, một cái kẹp, trực tiếp để lại một vệt máu, ngay sau đó liền có một tiếng "cạch" vang lên, như thể chỉ một lần công kích, có thể khiến người phụ nữ gãy xương gãy cốt.

Đương nhiên, người phụ nữ này rõ ràng cũng không phải là người dễ chọc.

Lúc này cánh tay cô ta hơi run lên, một luồng sức mạnh chấn động mạnh mẽ từ cánh tay ngọc ngà của cô ta truyền ra, cuối cùng đẩy được bàn tay của Sở Long ra.

Người phụ nữ cũng nổi điên, trực tiếp xông tới, quyền ảnh như gió hung hăng công kích về phía Sở Long, trong nháy mắt, đã bao trùm toàn bộ thân hình Sở Long dưới đòn tấn công như vậy.

"Hừ!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, cũng một quyền đáp trả.

Hai người về mặt công phu đều rất mạnh, một đi một về, để lại một mảng lớn tàn ảnh, càng có một trận tiếng "bùm bùm" trầm đục vang lên, cảm giác va chạm quyền quyền nhập thịt đó, đều khiến Phục Bang có cảm giác toàn thân nổi da gà.

Phục Bang giật mình một cái, lúc này đột nhiên phản ứng lại, dường như hắn đã nghĩ quá đơn giản rồi, người phụ nữ trước mặt này hình như cũng không phải là người có thể dễ dàng chế ngự.

Suy nghĩ của Phục Bang nhanh chóng chuyển động, bắt đầu suy nghĩ đối sách với người phụ nữ này.

“Doãn tiểu thư, ở đây đã đánh thành ra thế này rồi, chẳng lẽ cô không định quản một chút?

Đây là vi phạm quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đấy.” Phục Bang không nhịn được nói, lúc này hắn muốn kéo cả Tân Nguyệt Phạn Điếm xuống nước, cùng nhau đối phó người phụ nữ này.

Chương 479

Nếu như vậy, hắn tin rằng cơ hội cướp được Quy Bảo sẽ lớn hơn.

Chỉ là, điều khiến Phục Bang tức giận vô cùng là, bây giờ sau khi nghe lời hắn nói, Doãn Nam Phong lại phát ra một tiếng cười khẩy khinh thường.

"Quy củ?

Nếu quy củ là của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, tôi lại là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy thì tôi có quyền lực, tôi muốn ai đánh nhau ở đây, người đó có thể đánh nhau, hoàng gia, tay của ngài thật sự dài quá rồi đấy?

Ngay cả chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi cũng muốn xen vào?" Trong ánh mắt của Doãn Tân Nguyệt mang theo một tia mỉa mai, đôi mắt hung hăng liếc qua người Phục Bang.

Phục Bang tức đến mặt trắng bệch, há miệng, đang định phản bác mấy câu, kết quả lại nghe Doãn Nam Phong nói: "Tặng ngài một câu, liên quan quái gì đến ngươi." Phục Bang suýt chút nữa trực tiếp đánh người.

Liên quan quái gì đến ngươi?

Hắn không bao giờ ngờ có lúc Doãn Nam Phong sẽ nói chuyện với hắn như vậy, hắn cũng có không ít kẻ thù, nhưng quan hệ với những kẻ thù đó có tệ đến đâu, nhưng giữa họ vì mặt mũi, cũng không đến nỗi sẽ nói những lời như vậy.

Tình huống này gần như đã hoàn toàn xé rách mặt mũi.

".....Doãn Nam Phong, cô thật sự coi bản hoàng gia ăn chay hay

sao?

Lần này đến lần khác không cho bản hoàng gia mặt mũi, cô thật sự nghĩ bản hoàng gia sợ cô sao?" Phục Bang gần như sắp trợn lồi cả mắt ra, bộ dạng nộ mục viên tĩnh đó, trông cũng có chút đáng sợ.

Nếu là người nhát gan, có lẽ thật sự sẽ bị bộ dạng này dọa sợ.

Chỉ là...

Doãn Nam Phong rõ ràng không thuộc phạm vi "nhát gan", cô chỉ cười khẩy một tiếng: "Ngài có thể thử xem, xem rốt cuộc ta có sợ ngài không, nhưng ta nói cho ngài biết, một khi thật sự đã hoàn toàn xé rách mặt mũi, đến lúc đó lại khóc lóc cầu xin Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi khôi phục quan hệ, lúc đó đừng trách ta không cho mặt mũi." Phục Bang tuy tính cách khá bốc đồng, nhưng đằng sau sự bốc đồng, hắn rất bình tĩnh, trong lòng hắn cũng biết rõ tầm quan trọng của Tân Nguyệt Phạn Điếm này trong giới, cho dù là hắn, cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phục Bang hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Bây giờ trong lòng Phục Bang vô cùng uất ức, có thể nói những chuyện uất ức mà hắn gặp phải trong cả đời, có lẽ cũng không nhiều bằng những gì hắn gặp phải ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này.

"Bốp!" Đương nhiên, bây giờ hắn cũng không thể nói gì khác với Doãn Nam Phong.

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, ngay sau đó thấy hai người vốn đang giao thoa bóng người, thân hình đột nhiên tách ra, quần áo của Sở Long và người phụ nữ đó đều có chút lộn xộn, nhưng bây giờ trong tay Sở Long đang cầm một chiếc mặt nạ, mặt nạ đó tự nhiên chính là của người phụ nữ vừa rồi, chiếc áo choàng lớn của người phụ nữ bây giờ, cũng bị Sở Long xé xuống.

Dung mạo thật của người phụ nữ lúc này hoàn toàn lộ ra trước mặt mọi người.

Một người phụ nữ có dung mạo thê thanh, trong vẻ mặt cô như mang theo một tia hàn ý, chỉ nhìn dung mạo của cô, đã cho người ta một cảm giác lạnh thấu xương, như thể người phụ nữ này là một tảng băng cứng, bất cứ lúc nào cũng có thể đóng băng người ta.

Đương nhiên, cho dù có lạnh lùng như băng sương đến đâu, cũng không thể phủ nhận, tướng mạo của người phụ nữ rất xinh đẹp, cho dù là Doãn Nam Phong luôn tự phụ, lúc này cũng có chút kinh ngạc.

"Đẹp quá!" Còn Phục Bang kia, lúc này như một kẻ si tình, không nhịn được mở miệng kinh hô một tiếng, nếu không phải thực lực của đối phương quả thực mạnh, khiến Phục Bang có chút không dám làm càn, không chừng Phục Bang lúc này đã không khống chế được, trực tiếp lao tới rồi.

Nhìn bộ dạng này của Phục Bang, trong ánh mắt Doãn Nam Phong đều đầy vẻ mỉa mai và khinh thường, rõ ràng cô cảm thấy biểu hiện hiện tại của gã này vô cùng kinh tởm.

"Nếu còn dám nhìn ta như vậy, cẩn thận đôi mắt của ngươi." Người phụ nữ đó hung hăng trừng Phục Bang một cái, đưa tay cách không vẫy về phía Phục Bang.

Nói thật, lúc này khi nhìn thấy động tác này, Phục Bang đều sợ đến mức tim đập thình thịch, sợ lúc này thật sự bị người phụ nữ này móc mắt.

".....Uy hiếp ta?" Hắn phẫn nộ quát lên một tiếng, trong lòng có chút tức giận, người phụ nữ này lại giống như Sở Long, khiến trong lòng hắn cảm thấy vô cùng tức giận, một chút hảo cảm vì tướng mạo của người phụ nữ, cũng trong khoảnh khắc này hoàn toàn tan biến.

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng, như thể đã nghe thấy câu chuyện cười hay nhất trên đời này: “Uy hiếp?

Ngươi nghĩ mình có tư cách đó sao?

Chỉ có người có thực lực tương đương với ta mới cần phải uy hiếp, người thực lực quá yếu, trực tiếp giết đi là được rồi, cần gì phải nhiều lời.” Phục Bang trong lòng thật sự cảm thấy vô cùng tức giận, bây giờ chỉ cần là một người, cũng dám không cho hắn sắc mặt tốt, chuyện này nếu đặt ở trước đây, tuyệt đối không thể tồn tại.

Nhưng hắn cũng vô cùng bất lực, nếu gặp phải chuyện này, chắc chắn hắn đã trực tiếp giết đối phương rồi, nhưng bây giờ thì sao?

Nào dám làm càn, đừng nói giết đối phương, không bị đối phương giết, đã là chuyện may mắn lắm rồi.

Chương 480

Sở Long khoanh tay trước ngực, trên mặt mang theo một nụ cười mỉa mai, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phục Bang, vốn dĩ sắc mặt Phục Bang đã rất khó coi, lúc này lại bắt gặp ánh mắt này của Sở Long, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Hừ, cứ đợi đấy cho bản hoàng gia!" Phục Bang để lại một câu như vậy, quay người rời đi.

Bây giờ hắn cũng đã nhìn rõ, nếu Sở Long ở lại, đừng nói là chiếm được tiện nghi của người phụ nữ này, đến lúc đó thật sự ra tay, có lẽ cũng là Sở Long đầu tiên cướp được Quy Bảo đó, với lại, cho dù không có Sở Long, từ thân thủ của người phụ nữ này mà xem, nếu hắn ra tay, có lẽ cũng không thể chiếm được tiện nghi.

"Xem ra, bây giờ chỉ có thể để những người bên ngoài kia tiêu hao thực lực của người phụ nữ này trước, đến lúc đó ta lại làm ngư ông đắc lợi." Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Phục Bang không khỏi lộ ra một tia âm tà: "Nhưng mà phải nói, thân hình của người phụ nữ này những người phụ nữ mà bản hoàng gia chơi qua không thể sánh được, chậc chậc, nếu có thể đưa người phụ nữ này lên giường, ha ha ha, lão tử chờ báo thù." Phục Bang bây giờ hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng tốt đẹp, một bên nghĩ những nội dung này, bước chân không khỏi cũng nhanh hơn.

Phục Bang rời đi hoàn toàn không thể thu hút quá nhiều sự chú ý của Sở Long, đối với Sở Long mà nói, Phục Bang chẳng qua chỉ là một tên hề nhảy nhót, không ngừng ra vẻ trước mặt anh, nhưng cuối cùng không phải là bị áp chế đến chết sao?

Sở Long lúc này thu lại ánh mắt, sau đó đổ dồn ánh mắt về phía

người phụ nữ đó.

Ánh mắt của anh như một máy quét, không ngừng đánh giá người phụ nữ này từ trên xuống dưới, cũng kỳ lạ, vừa rồi Phục Bang chỉ nhìn một cái, người phụ nữ đã hoàn toàn nổi điên, nhưng bây giờ ánh mắt Sở Long không ngừng quét qua, nhưng người phụ nữ này bây giờ lại không nói gì, dường như hoàn toàn không để ý Sở Long nhìn mình như vậy.

Nếu để Phục Bang kia biết được, có lẽ hắn đều sẽ phát điên mắng người.

Sự đối xử khác biệt giữa người với người cũng quá lớn rồi.

Doãn Nam Phong kỳ lạ nhìn Sở Long, có chút không hiểu hành động hiện tại của anh, dù sao theo cô thấy Sở Long không nên là loại người nhìn phụ nữ một cách háo sắc, chỉ là biểu hiện hiện tại của Sở Long, lại khiến cô cảm thấy vô cùng không hiểu.

"Lê Tuyết?

A a a, quả nhiên là cô." Sở Long nói, trong ánh mắt không có quá nhiều sự ngạc nhiên, dù sao trước đó anh đã đoán được thân phận của người phụ nữ này rồi, người đó chính là "linh dược" giúp Quỷ Môn xua tan lời nguyền huyết mạch, Lê Tuyết.

Lời Sở Long vừa dứt, trong lòng Doãn Nam Phong không khỏi ngẩn người, rõ ràng không ngờ Sở Long lại quen biết người phụ nữ này, nhưng bây giờ nghĩ lại ánh mắt Sở Long nhìn Lê Tuyết vừa rồi, lại có chút hiểu ra.

"Tôi cũng không hiểu, anh lại có thể đuổi theo tôi đến tận nơi này, đúng là có nghị lực.

Tôi với anh xưa nay không thù không oán, cớ gì cứ phải bám riết không tha như vậy?

Tôi hoàn toàn có thể biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ mà.” Lê Tuyết nhíu mày nói.

Trong lòng Lê Tuyết cũng hiểu rõ thực lực của Sở Long, nếu thật sự đánh nhau, chắc chắn sẽ không chiếm được lợi thế, thậm chí còn phải đối mặt với sự truy sát không ngừng nghỉ.

Dù trong lòng không sợ hãi, nhưng những chuyện thế này mà nhiều lên cũng sẽ cảm thấy vô cùng phiền phức.

Vì vậy, thay vì thế, chi bằng hơi lùi một bước, giữ quan hệ tốt với Sở Long.

Sở Long ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Lê Tuyết.

Theo lý mà nói, với thân phận của cô ta, không thể nào nói ra những lời như vậy được.

Chẳng lẽ...

“Lẽ nào cô không biết thân phận của tôi?” Sở Long nhíu mày, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Nếu đối phương thật sự không biết thân phận của hắn, cũng không có liên lạc gì với người của Quỷ Môn, vậy tiền lúc trước ở đâu ra?

Khi Lê Tuyết nghe thấy câu hỏi, cô ta bất giác nhíu mày, “Quỷ Môn à?” Nghe thấy hai chữ “Quỷ Môn”, Sở Long cũng nhíu mày, quả nhiên Lê Tuyết biết thân phận của hắn.

Điều duy nhất khiến Sở Long không hiểu là, Lê Tuyết đã biết thân phận của hắn, vậy thì đáng lẽ phải có cảm giác thuộc về Quỷ Môn mới đúng, nhưng không biết vì sao, khi nghe Lê Tuyết nhắc đến Quỷ Môn, giọng điệu của cô ta lại mang theo chút phiền muộn và khinh thường.

“Quỷ Môn?

Người của Quỷ Môn?

Kẻ phản bội Quỷ Môn?” Bây giờ người thật sự kinh ngạc có lẽ là Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong đã biết về huyết mạch của Rồng, thì tự nhiên cũng rõ chuyện của Quỷ Môn, cũng chính vì vậy, bây giờ cô mới càng cảm thấy kinh ngạc hơn, không thể ngờ rằng lúc này lại có thể gặp phải sự tồn tại như vậy.

Thậm chí có một khoảnh khắc, cô còn muốn gọi người ra tay, trực tiếp bắt giữ Lê Tuyết.

Chương 481

Dù sao đi nữa, cô đều đứng về phía người thừa kế huyết mạch của Rồng, bây giờ đã gặp phải kẻ địch của đối phương, sao có thể ngồi yên không quan tâm?

Đương nhiên, sau khi thấy Sở Long không hề động đậy, dường như hoàn toàn không để tâm, Doãn Nam Phong cũng bình tĩnh lại một chút.

Cô sẽ không làm cái chuyện hoàng đế chưa vội thái giám đã lo.

Nếu Sở Long còn không vội, chỉ lẳng lặng quan sát sự phát triển của tình hình, thì nếu lúc đó Sở Long mở lời nhờ giúp đỡ, cô có thể bán cho người thừa kế huyết mạch một ân huệ.

Món nợ ân tình này, sau này chưa chắc đã không dùng đến.

"Tôi và Quỷ Môn không có chút quan hệ nào." Đúng lúc Sở Long và Doãn Nam Phong đang suy nghĩ miên man, thì nghe thấy Lê Tuyết thản nhiên nói một câu.

"Không có quan hệ?" Sở Long hơi nhíu mày, vẻ mặt đầy ngờ vực.

Dù sao hắn cũng không phải là kẻ lần đầu lăn lộn giang hồ, cũng không phải là tên nhóc mới ra đời, tự nhiên sẽ không vì một câu nói tùy tiện của người khác mà trong lòng có gợn sóng quá lớn.

Lê Tuyết tự nhiên cũng biết, một câu nói không thể khiến Sở Long lập tức tin tưởng, nhưng cô ta cũng không vội, chỉ khẽ gật đầu, nói: "Trước đây, Lý trước đó đã tìm tôi, đưa cho tôi một tấm thẻ, tiền trong đó là từ tấm thẻ đó mà ra." "Ông ta muốn tôi đi cùng về, lấy máu của tôi cho ông ta, để giải trừ lời nguyền trên người, chỉ là...

Hừ, thật sự coi tôi là đồ ngốc sao?

Đợi tôi về đó, đâu chỉ lấy máu, có khi còn khiến máu tôi chảy cạn, dùng mạng tôi để đổi lấy mạng ông ta sao?

Tôi không vĩ đại đến thế." "Huống hồ, lúc đầu khi họ hiến tôi ra, biến tôi thành vật tế, thủ đoạn mà họ dùng...

Hừ, dựa vào đâu tôi phải giúp họ chứ." Nếu lúc này người nói những lời này không phải là Lê Tuyết, mà là người khác, dựa vào cảm giác chân thành trong giọng nói, có lẽ Sở Long thật sự sẽ tin những lời này.

Chỉ tiếc là, người nói bây giờ lại là Lê Tuyết.

Một người ngay từ đầu đã khiến Sở Long khắc sâu ấn tượng không thể tin tưởng một cách tùy tiện, thì lúc này Sở Long sao có thể tin lời nói của cô ta được?

Dù cô gái này có nói hay đến đâu, Sở Long cũng không hề lay động.

Huống hồ, lúc đầu khi vị đại tế ti kia nhắc đến Lê Tuyết, lời lẽ của ông ta rất rõ ràng, rằng Lê Tuyết có thể trở thành vật tế là một điều vô cùng vui mừng.

Ai nói dối, Sở Long tự nhiên không quan tâm, dù sao bây giờ hắn chỉ cần biết, người phụ nữ này không thể tin tưởng là được rồi.

"Anh không tin?" Lê Tuyết nhìn vẻ mặt của Sở Long, không khỏi nhíu mày.

Sở Long cười lạnh một tiếng: "Cô thấy lời của cô bây giờ, đáng để tôi tin sao?

Muốn tôi tin cũng được, đưa Quy Bảo cho tôi." Sở Long chìa tay ra, ra chiều bắt Lê Tuyết giao Quy Bảo ngay lập tức.

Chỉ là ngay khoảnh khắc nghe thấy lời của Sở Long, vẻ mặt Lê

Tuyết lập tức trở nên lạnh lùng, cô ta sa sầm mặt, trực tiếp từ chối: "Không thể nào, Quy Bảo tôi không thể đưa cho anh được, đó là sự đảm bảo cho tự do của tôi." Lời của Lê Tuyết không khỏi khiến Sở Long nhíu mày, hắn khó hiểu đánh giá cô gái này.

"Ý gì?" Cái gọi là tự do, theo Sở Long thấy thì Lê Tuyết đáng lẽ đã có được rồi mới phải.

Dù sao trước đó Lê Tuyết cũng đã gặp người của Quỷ Môn, nếu người của Quỷ Môn thật sự muốn cô ta quay về, mà Lê Tuyết từ chối, vậy thì rõ ràng sẽ xảy ra tranh đấu.

Kết quả của cuộc tranh đấu không phải là Lê Tuyết chiến thắng đối phương, giành được tự do hoàn toàn, thì cũng là Lê Tuyết bị bắt đi, mất đi tự do hoàn toàn.

Ngoài ra, theo Sở Long thấy, không có khả năng nào khác.

"Lúc trước tôi đã từ chối, không muốn đi cùng ông ta, ông ta cũng không làm khó tôi, chỉ cần tôi có thể lấy được Quy Bảo, thì có thể dùng Quy Bảo để đổi lấy tự do.

Vì vậy, đó là sự đảm bảo cho tự do của tôi, tôi không thể giao cho anh được.

Huống hồ, Quy Bảo cũng là do tôi dựa vào bản lĩnh của mình mà đấu giá được, người thừa kế huyết mạch của Rồng đường đường như anh, lại muốn cướp đoạt bảo vật sao?" Trong lời nói, ánh mắt Lê Tuyết không khỏi lộ ra một tia giễu cợt và châm chọc.

Nhưng rõ ràng Sở Long không hề để tâm đến vẻ mặt đó của cô ta, ngược lại còn dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn Lê Tuyết, sau đó cười nói: "Cô không phải thật sự ngây thơ đến mức nghĩ rằng, những người đó thật sự không đấu giá lại cô, mới để cô có được Quy Bảo đấy chứ?

Cô cho rằng họ sẽ dễ dàng để cô rời đi như vậy sao?

Chương 482

Sẽ không cướp đoạt Quy Bảo của cô sao?" Lê Tuyết nghe vậy, lập tức cười lên.

Lúc này cô ta ngẩng đầu nhìn về phía lối ra, ánh mắt mang theo vẻ châm chọc không cho là đúng: "Chẳng qua là muốn danh chính ngôn thuận mà thôi, nếu đã không thể cầu được mạng sống, tự nhiên sẽ không cần mặt mũi mà cướp đoạt." Rõ ràng Lê Tuyết sớm đã nhìn thấu mọi chuyện.

Đối với việc Lê Tuyết có thể hiểu được những chuyện này, Sở Long cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Dù sao cô ta cũng là sự tồn tại "hoàn mỹ" mà vị đại tế ti kia đã khổ công tạo ra.

Nếu ngay cả chút đầu óc này cũng không có, thì "hoàn mỹ" chỉ là một trò cười.

Rõ ràng Sở Long hoàn toàn không quan tâm đến cái danh hão "huyết mạch của Rồng" bị đội lên đầu mình.

Hắn cười châm chọc: "Những đại nhân vật có máu mặt kia còn chẳng quan tâm, tôi việc gì phải để ý đến chút thể diện chứ?

Tôi thấy rồi, thích rồi, thì cướp thôi.

Đương nhiên, nếu cô chịu hợp tác, tôi tự nhiên không cần phải tiếp tục ra tay." "Hợp tác?

Hợp tác thế nào?" Lê Tuyết lúc này lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú, tò mò đánh giá Sở Long.

Sở Long thản nhiên nhìn Lê Tuyết, nói: "Đơn giản thôi, vẫn câu nói đó, đưa Quy Bảo cho tôi, đồng thời nói cho tôi biết, tại sao Quỷ

Môn lại nhất định phải có Quy Bảo?

Cô không phải muốn có được tự do sao?

Hợp tác với tôi, cùng lắm thì trực tiếp đánh vào tổng bộ Quỷ Môn, tiêu diệt toàn bộ Quỷ Môn, như vậy cô còn cần lo lắng người của Quỷ Môn tìm cô sao?" Đừng thấy Sở Long vẫn luôn nói chuyện theo ý Lê Tuyết, nhưng thực tế lúc này trong lòng Sở Long hoàn toàn không tin tưởng cô ta.

Điều hắn muốn, là moi được địa điểm của Quỷ Môn từ chỗ Lê Tuyết, sau đó nhất cử tiêu diệt.

Nếu trong quá trình này, Lê Tuyết thật sự giúp đỡ, cũng thật sự như lời cô ta nói, muốn thoát khỏi Quỷ Môn, vậy thì sau khi tiêu diệt Quỷ Môn, Sở Long tự nhiên sẽ thả cô ta đi.

Nhưng nếu người phụ nữ này không biết điều, Sở Long không cho rằng công phu của Lê Tuyết có cao đến đâu, cũng có thể chịu được sự tấn công mạnh mẽ của kiếm Hiên Viên.

"Tiêu diệt Quỷ Môn?

Bằng anh?

Và thanh kiếm Hiên Viên của anh?

Ha ha, tôi chỉ có thể nói, anh đang nằm mơ giữa ban ngày.

Thực lực của Môn chủ, mạnh đến mức khiến người ta khiếp sợ.

Thực lực hiện tại của anh, đa phần là nhờ kiếm Hiên Viên, không phải của bản thân.

Nói thật, nếu chỉ dựa vào sức mạnh thể xác, tôi và anh bất quá là năm năm." Lê Tuyết cười lạnh một tiếng, khi nhìn về phía Sở Long, ánh mắt lại tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Sở Long đối với điều này cũng không có phản ứng gì khác, chỉ khẽ

gật đầu.

Hắn cũng không thể không thừa nhận, nếu chỉ xét về thực lực, thân thủ hiện tại của hắn chắc cũng ngang ngửa với Lê Tuyết, hoặc có lẽ chỉ mạnh hơn Lê Tuyết một chút mà thôi.

Thấy Sở Long gật đầu, nụ cười trên mặt Lê Tuyết càng thêm đậm.

"Vậy thì nói gì đến việc tiêu diệt Quỷ Môn?

Sự khủng bố trong thực lực của Môn chủ Quỷ Môn, không phải là điều anh có thể tưởng tượng được đâu.

Thật sự mà nói, tôi đối mặt với Môn chủ Quỷ Môn đó, e rằng không chịu nổi mười chiêu của đối phương." Nếu nói nghe xong lời của Lê Tuyết mà trong lòng Sở Long không kinh ngạc, thì rõ ràng là không thể.

Sở Long có chút khó tin nhìn Lê Tuyết, rõ ràng hắn đã bị lời nói của Lê Tuyết làm cho kinh sợ.

Không thể ngờ, đánh giá của Lê Tuyết đối với vị Môn chủ Quỷ Môn kia lại cao đến như vậy.

Chương 483

Người cảm thấy kinh ngạc tương tự còn có Doãn Nam Phong.

Từ đầu đến cuối Doãn Nam Phong đều không nói gì, chỉ im lặng đứng một bên nghe hai người nói chuyện.

Mãi đến lúc này, cô mới không nhịn được, kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng.

"Có thật không..." Thực ra Doãn Nam Phong cũng có chút hiểu biết về chuyện của Quỷ Môn, nhưng cũng chỉ biết rằng Môn chủ Quỷ Môn đó rất mạnh, còn cụ thể mạnh đến mức nào thì Doãn Nam Phong cũng không có khái niệm.

Cũng chính vì vậy, sau khi nghe những lời này, cô mới có chút kinh ngạc.

Kết quả, Doãn Nam Phong còn chưa nói xong, đã nghe thấy Lê Tuyết cười châm chọc.

Ánh mắt cô ta hơi nheo lại, liếc nhìn Sở Long một cái: "Tôi thừa nhận, trong số các cường giả huyết mạch của Rồng qua các thế hệ, huyết mạch của anh là thuần khiết nhất, thiên phú cũng mạnh nhất.

Chỉ tiếc là, thực lực hiện tại của anh vẫn chưa đạt đến mức có thể sử dụng kiếm Hiên Viên một cách tự nhiên, tôi nói không sai chứ?" "Không những thế, tôi thấy không phải đâu, cho dù anh bây giờ mang theo kiếm Hiên Viên, e rằng cũng không thể chiến thắng ông ta, còn nói đến việc giết chết thì càng không cần phải bàn, vì đó là chuyện tuyệt đối không thể." Nghe thấy những lời này, lông mày Sở Long lập tức nhíu chặt lại.

Hắn không phản bác lời của đối phương, vì trong tiềm thức, Sở

Long cho rằng những lời Lê Tuyết nói không có vấn đề gì.

"Nếu đã như vậy, tại sao tôi phải đặt cược sự tự do và an toàn của mình vào anh?

Anh có thể đảm bảo cho tôi không?" Lê Tuyết liên tiếp hỏi hai câu, Sở Long cũng không trả lời, chỉ là lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Không đúng, không phải có lời đồn rằng người của Quỷ Môn đều trúng lời nguyền huyết mạch sao?

Phải tuân theo mệnh lệnh của người sở hữu huyết mạch của Rồng?

Vậy thì chỉ cần gặp được người đó, có thể trực tiếp ra lệnh cho hắn tự sát là được rồi?

Cần gì phải động thủ với đối phương nữa?" Rõ ràng những gì Doãn Nam Phong biết về Quỷ Môn không nhiều, nên mới có câu hỏi này.

Nhưng sau khi biết chuyện về mặt nạ đồng, Sở Long nghe thấy lời này, trong lòng có chút xấu hổ và cay đắng.

Hắn bất đắc dĩ cười lắc đầu.

"Lời nguyền huyết mạch quả thực lợi hại, nhưng cũng có cách tạm thời chống lại nó.

Vì vậy, huyết mạch được kích phát bằng thực lực tạm thời, hoàn toàn không thể đột phá được sự kháng cự của đối phương.

Còn về Môn chủ, vẫn là câu nói đó, người đó quá mạnh, trừ khi thực lực của anh đạt đến trình độ của Môn chủ đó, nếu không, với sức mạnh huyết mạch từ thực lực của anh, không thể ảnh hưởng đến Môn chủ đó được." Từ đầu đến cuối, khi Lê Tuyết nói chuyện, vẻ mặt cô ta đều tỏ vẻ vô cùng thản nhiên, khiến người ta không thể

không tin.

Sở Long nhíu mày, khi nhìn về phía Lê Tuyết, ánh mắt hắn tràn đầy sự khó tin.

Cách nói như vậy, hắn lần đầu tiên nghe thấy.

"Nếu Môn chủ lợi hại như vậy, tại sao lại cần Quy Bảo này?

Chẳng lẽ Quy Bảo có bí mật gì, ngay cả Môn chủ đó cũng phải có được?" Doãn Nam Phong thay đổi vẻ lạnh lùng trước đó, vô cùng tò mò hỏi.

Đáp lại, Lê Tuyết chỉ khẽ lắc đầu: "Cái đó thì tôi không biết.

Cho nên, nếu anh muốn hợp tác với tôi, thì hãy để tôi rời đi, đừng cướp đoạt Quy Bảo." Lê Tuyết nói xong, quay người đi thẳng ra cửa.

Nhìn bóng lưng rời đi của cô ta, lông mày Sở Long không khỏi nhíu thành một cục.

Không ai biết lúc này, trong lòng hắn đang nghĩ gì.

"Cứ để cô ta đi như vậy sao?" Mãi cho đến khi Lê Tuyết rời khỏi hậu trường, vẫn không thấy Sở Long có phản ứng gì, không khỏi khiến Doãn Nam Phong cảm thấy kỳ lạ, nhịn không được tò mò mở lời hỏi.

Sở Long nghe vậy, không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Doãn Nam Phong.

"Chẳng lẽ tôi không thả cô ta đi, thì thật sự sẽ ra tay với Lê Tuyết ngay tại Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" Trong lời nói của Sở Long, ánh mắt hắn lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Chương 484

Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười hiện tại của Sở Long, tim Doãn Nam Phong không khỏi thắt lại.

Không biết vì sao, sau khi thấy sự thay đổi biểu cảm này của Sở Long, Doãn Nam Phong cảm thấy như đang đối mặt với một con mãnh thú thời hồng hoang vậy.

Dường như Sở Long bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên đả thương người.

"Người này không đơn giản." Doãn Nam Phong thầm lẩm bẩm trong lòng.

Đừng thấy bình thường Sở Long dường như không nói nhiều, nhưng thực tế người này trong lòng lại vô cùng sáng suốt.

Doãn Nam Phong tin rằng, nếu ai cho rằng Sở Long là người có thể dễ dàng bị lừa gạt, thì người đó...

Sở Long nói xong, quay người chuẩn bị rời đi.

Đương nhiên, không giống những người khác, Sở Long bây giờ chuẩn bị quay trở lại sân khấu trước, dù sao Bàn Tử vẫn đang đợi hắn ở phía trước.

"Đợi đã." Chỉ là mới đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng gọi từ phía sau.

Doãn Nam Phong lúc này lông mày nhíu chặt, giọng nói mang theo một sự nghiêm túc chưa từng có, hoàn toàn trái ngược với thái độ băng sơn mỹ nhân mà cô thể hiện trước mặt người ngoài.

Sở Long ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Doãn Nam Phong, hoàn toàn không hiểu sự thay đổi này của Doãn Nam Phong lúc này có ý gì.

“Có chuyện gì sao?” Sở Long hơi nhíu mày, kinh ngạc hỏi.

Doãn Nam Phong nhếch mép, ánh mắt mang theo một vẻ bất đắc dĩ.

Phải biết rằng bất kể thân phận địa vị hay dung mạo của cô, đều là tồn tại đỉnh cao.

Bình thường, những người đàn ông khác đều mong có thể nói chuyện với cô thêm một lúc, nhưng kết quả Sở Long này thì hay rồi, đối với cô không những không có chút hứng thú nào, ngược lại vẻ mặt còn có chút không kiên nhẫn.

Doãn Nam Phong hít một hơi thật sâu, mới nói: “Anh quên rồi sao?

Tôi muốn mời anh ăn cơm mà?

Sao nào?

Hôm nay có rảnh không?” Khi Doãn Nam Phong nói những lời này, trong lòng cô cũng có một cảm giác kỳ lạ.

Dù sao trước đây, đều là người khác liều mạng mời cô, làm gì có chuyện cô chủ động như vậy?

Chỉ là điều khiến Doãn Nam Phong càng cảm thấy uất ức hơn là, ngay khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, Sở Long gần như không hề suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu từ chối: “Không cần đâu.” Nói xong, thậm chí còn không cho Doãn Nam Phong cơ hội mời tiếp, quay người bỏ đi.

Nhìn bộ dạng này của Sở Long, Doãn Nam Phong có cảm giác như sắp tức đến hộc máu.

“...Này, tôi đáng sợ đến thế sao?

Lại trốn tôi như vậy?” Doãn Nam Phong cuối cùng không kìm được mà hét lớn một tiếng.

Chỉ là lời vừa thốt ra, chính cô cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Dù sao lúc này, trông cô chẳng khác nào một người vợ bị bỏ rơi.

Sở Long nhíu mày: "Tôi với cô hình như không thân quen gì.

Không để cô mời cơm, chẳng phải là tôi được lợi rồi sao?" Doãn Nam Phong trong lòng tức điên lên, được lợi?

Hắn thật sự quan tâm đến vậy sao?

"Anh không biết sao, lúc đầu người thừa kế huyết mạch của Rồng đó đã để lại thứ gì ở chỗ tôi?

Còn nữa, anh không biết chuyện giữa người thừa kế huyết mạch của Rồng đó và Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi sao?" Thái độ này của Sở Long thực sự khiến Doãn Nam Phong không thể chịu đựng nổi, cô lập tức không nhịn được mà nói thêm một câu.

Chương 485

Sở Long thờ ơ nhún vai, nói: "Không quan tâm, cũng không biết.

Tôi là tôi, không cần phải dính dáng quá nhiều đến người đó.

Còn nữa, cô cũng không cần vì lý do của người đó mà có cái nhìn khác về tôi." Sở Long nói xong, thật sự không cho Doãn Nam Phong cơ hội nói tiếp.

Tốc độ đi của hắn cũng nhanh hơn không ít, hoàn toàn là một bộ dạng muốn mau chóng thoát khỏi nơi này, không muốn tiếp tục dính líu đến Doãn Nam Phong.

Sở Long vô cùng tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình.

Doãn Nam Phong ngay từ đầu đã cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Nếu phải tiếp xúc với người như vậy trong thời gian dài, Sở Long cảm thấy chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Đương nhiên, Sở Long tự nhiên không biết rằng, lúc hắn rời đi, Doãn Nam Phong ở phía sau đã tức đến mức giậm chân.

Nhưng Doãn Nam Phong dù sao cũng là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thân là bà chủ cũng có tôn nghiêm của bà chủ.

Vì vậy lúc này Doãn Nam Phong chỉ tức đến nghiến răng, nhưng cũng không tiếp tục gọi Sở Long quay lại.

Lúc này cũng chỉ có thể thông qua kênh khác để liên lạc lại với Sở Long.

Đương nhiên, lý do chủ yếu hơn là vì bên cạnh Sở Long có một người mà cô tạm thời không muốn tiếp xúc.

Sau khi Sở Long rời khỏi hậu trường, phòng riêng và sảnh lớn bên ngoài trống không, hoàn toàn không có một bóng người.

Rõ ràng những người này đều vội vã rời đi, e rằng bây giờ đều đang mai phục bên ngoài, chờ Lê Tuyết ra.

Thậm chí không chừng bây giờ Lê Tuyết đã đang đánh nhau với những người đó.

Sở Long cũng không quá lo lắng, dù sao bây giờ có nhiều người như vậy đang theo dõi Lê Tuyết, cho dù Lê Tuyết có giỏi chạy, giỏi trốn đến đâu, lúc đó cũng có thể tìm được cô ta.

"Long gia?

Sao ngài đi lâu vậy, cô gái kia đâu rồi?" Bàn Tử và những người khác lúc này cũng từ phòng riêng đi xuống, sau khi thấy Sở Long, không nhịn được mà đồng loạt hét lên, vẻ mặt đầy tò mò.

Sở Long cười nói: "Vừa nãy nói chuyện một lúc, ha ha, quên mất cả thời gian rồi.

Cô ta đã rời đi từ phía hậu trường rồi, đi rất vội vàng, chắc là để trốn những người kia." Hạo Thiên Chân lúc này khẽ gật đầu, nói: "Khi anh vào hậu trường, họ đã vội vã rời đi, chắc là đi mai phục cô gái đó.

Đúng rồi Long ca, vừa nãy anh có thấy mặt cô gái đó không?

Có phải là Lê Tuyết không?" Nghe Hạo Thiên Chân hỏi, Sở Long cười gật đầu, cũng không nói gì thêm.

"...Lê Tuyết?

Vậy Long gia, lẽ nào ngài đã giao thủ với cô ta?

Bị cô ta chạy thoát rồi sao?" Bàn Tử không nhịn được mở lời hỏi.

Theo Bàn Tử thấy, vốn dĩ là kẻ địch, trong tình huống Sở Long

biết thân phận của đối phương, rõ ràng sẽ không trực tiếp thả người đi.

Ý nghĩ tương tự, Hạo Thiên Chân và những người khác tự nhiên cũng có.

Vì vậy sau khi Bàn Tử nói xong, Hạo Thiên Chân trực tiếp lẩm bẩm một câu: "Lê Tuyết bây giờ lại lợi hại đến vậy sao?

Lại có thể thoát khỏi tay Long gia?" Trong lời nói, giọng của Hạo Thiên Chân mang theo vẻ khó tin.

Thực lực của Sở Long họ đều biết rõ, đặc biệt là Sở Long còn có kiếm Hiên Viên.

Hạo Thiên Chân thực sự không thể tưởng tượng được, Lê Tuyết phải mạnh đến mức nào mới có thể chống lại Sở Long và chạy thoát?

Chương 486

Chỉ là, sau khi nghe Hạo Thiên Chân hỏi, trên mặt Sở Long lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn cười lắc đầu, nói: "Không, tôi không hề chiến đấu với cô ta, chỉ nói chuyện một lúc rồi để cô ta đi." Nói chuyện một lúc?

Mấy chữ này lọt vào tai mọi người, trong khoảnh khắc, gần như ai cũng có cảm giác như bị sét đánh ngang tai.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, nhất thời không hiểu ra sao.

Từ lúc nào quan hệ giữa Sở Long và Lê Tuyết lại tốt đến vậy?

Lại có thể nói chuyện một lúc rồi để Lê Tuyết rời đi?

Vừa nghe vậy, trên mặt Kinh Hồng lập tức lộ ra vẻ lo lắng: "Chủ nhân, ngài nên biết tầm quan trọng của Lê Tuyết đối với Quỷ Môn.

Bây giờ xem ra, cô ta chắc chắn đã liên lạc được với Quỷ Môn rồi.

Chỉ là bây giờ chưa quay về Quỷ Môn, nhưng một khi quay về, vậy thì sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào đối với chúng ta, tôi nghĩ ngài cũng biết.

Vậy tại sao ngài lại..." "Tại sao tôi lại thả cô ta đi?" Kinh Hồng còn chưa nói xong, Sở Long đã không khỏi cười giễu cợt, trực tiếp ngắt lời cô: "Cô muốn hỏi tôi câu này phải không?" Kinh Hồng gật đầu, vẻ mặt vẫn tỏ vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Sở Long đối với Kinh Hồng cũng không giấu giếm, lúc này lập tức kể lại chuyện xảy ra trước đó, không hề có chút giấu diếm nào.

"Long ca, ý anh là, Lê Tuyết đó đã thoát khỏi Quỷ Môn?

Cho nên mới bán đấu giá Quy Bảo? ...Lời này anh tin sao?" A Ninh có chút không thể tin nổi nhìn Sở Long, dù sao lời này đối với cô, dù thế nào cũng không thể tin được.

Sở Long lúc này vô cùng thản nhiên, nghe vậy lập tức cười lắc đầu: "Không cần tin, cũng không cần không tin.

Tôi chỉ cần yên tĩnh quan sát sự thay đổi của tình hình là được rồi." Lão Kim gãi đầu, khó hiểu nhìn Sở Long, hỏi: "A?

Ý gì vậy?" Rõ ràng lúc này Lão Kim không hiểu ý của Sở Long.

"Thế lực và tai mắt của tôi ở Đế đô ít, nhưng những nhà như nhà họ Hoắc, thì tai mắt ở Đế đô lại rất nhiều.

Nếu thật sự muốn đối phó hoặc truy lùng Lê Tuyết đó, cô nghĩ, Lê Tuyết có chạy thoát được không?" Trong lời nói, Sở Long không khỏi cười nhìn Hoắc Tiểu Tú ở bên cạnh.

Hoắc Tiểu Tú cũng không hề giấu diếm, lập tức trả lời: "Tuyệt đối không thể, đặc biệt là bây giờ có nhiều người như vậy đang theo dõi Lê Tuyết, chỉ cần Lê Tuyết xuất hiện, tuyệt đối không thể thoát được." A Ninh và những người khác không ngốc, ngay khoảnh khắc nghe thấy lời của Sở Long, ánh mắt họ không khỏi lộ ra một tia bừng tỉnh.

"Ý của anh là... dẫn rắn ra khỏi hang?

Để những người đó mắc câu?" A Ninh vừa nói ra, không khỏi nhíu mày: "Nhưng... anh có chắc chắn Lê Tuyết sẽ cầm Quy Bảo giao dịch với người của Quỷ Môn không?

Lỡ như cô ta lừa anh thì sao?

Chuyện đời không có gì là tuyệt đối, lần này, nếu để cô ta chạy thoát thì làm sao?" Rõ ràng A Ninh không tin tưởng Lê Tuyết đó.

Có chút kỳ lạ, theo tính cách của Sở Long mà nói, cũng không thể nào tin Lê Tuyết được.

Sở Long cười nhún vai.

Từ giác quan thứ sáu, Sở Long tin những gì Lê Tuyết nói, rằng cô ta sẽ giao Quy Bảo cho người của Quỷ Môn.

Đương nhiên, Sở Long tự nhiên có hậu chiêu.

"Cô nghĩ, tôi thật sự ra tay trong khách sạn, là khôn ngoan sao?

Chương 487

Yên tâm đi, lần này cô ta tuyệt đối không thể thoát được.

Chỉ cần tạm thời chưa rời khỏi Đế đô, tôi có thể tìm lại cô ta." Trong lời nói, ánh mắt Sở Long lập tức lộ ra một tia tự tin.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, rõ ràng không hiểu tại sao lúc này Sở Long lại tự tin như vậy.

Nhưng cũng thấy được, lúc này Sở Long không có ý định nói ra bí mật của mình, nên cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Buổi đấu giá đã kết thúc, mấy người cũng không cần phải ở lại nữa.

Ngay lập tức Bàn Tử và những người khác đi theo Sở Long rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Chặn cô ta lại cho tao." "Khốn kiếp, con nhỏ này sức mạnh thật lớn." "Một đám đàn ông, ngay cả một người phụ nữ cũng không bắt được.

Hôm nay nhất định phải giữ cô ta lại." Chỉ là Sở Long vừa ra khỏi cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm, kết quả đã nghe thấy một loạt tiếng la hét từ bên ngoài.

Những tiếng la hét này vô cùng chói tai.

Mặc dù Bàn Tử cũng đã đoán được tình hình có thể xảy ra bên ngoài, nhưng lúc này tận mắt chứng kiến, nhất thời cũng có chút ngỡ ngàng.

Chỉ thấy lúc này hàng chục người đang bao vây Lê Tuyết.

Gần đám người đó, còn có không ít người đang nhìn chằm chằm.

Đương nhiên, nơi này dù sao cũng là Đế đô, những người này không dám trực tiếp rút súng ra, nếu không, e rằng những người này cũng đừng hòng tiếp tục lăn lộn nữa.

"Vãi, kịch liệt vậy sao?" Bàn Tử không nhịn được thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Đừng thấy Lê Tuyết chỉ có một mình, mà đối phó lại có hàng chục người, nhưng hàng chục tráng hán ở trước mặt Lê Tuyết, chẳng khác nào đứa trẻ con, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Họ xông về phía Lê Tuyết, nhưng kết quả ngay cả người Lê Tuyết cũng không đến gần được, đã bị cô ta đá bay ra ngoài.

Đương nhiên người đông cũng có ưu thế.

Cùng với sự phát triển của tình hình, số người ngày càng tăng, thực lực của Lê Tuyết dù mạnh đến đâu, cũng có chút không xuể, trên người ít nhiều cũng có vài vết thương bị những người này đánh trúng.

Lê Tuyết cũng ra tay tàn nhẫn, hoàn toàn không để ý đến những người xông đến trước mặt, dùng cách lấy thương đổi thương, ra tay không nương tình.

Bất cứ ai bị đánh trúng, toàn bộ đều ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, trên mặt đất đã nằm la liệt hàng chục người.

Những người này nhanh chóng được người của thế lực mình đưa đi, đồng thời lại có hàng chục người khác nhanh chóng xông lên, tiếp tục chiến thuật xa luân chiến.

Mặc dù lúc này không thể chiến thắng Lê Tuyết, nhưng chỉ cần dùng thủ đoạn xa luân chiến này, họ cũng tin rằng nhất định có thể kéo chết Lê Tuyết.

“Chậc chậc, con nhỏ này đúng là kẻ tàn nhẫn.

Nhiều người như vậy mà lại không giết được một người.” Mặc dù biết hai bên là quan hệ địch thù, nhưng lúc này thấy thân thủ của Lê Tuyết, Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên với cô ta, ánh mắt mang theo vẻ kính phục.

Lão Kim lúc này cũng gật đầu đồng tình: “Nếu là tôi, e rằng lúc này sớm đã bị đánh gục rồi.

Nhưng... tôi thấy người phụ nữ này tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không có vũ khí mạnh mẽ như chủ nhân, lúc đầu tuy có thể chiếm thế thượng phong, nhưng thời gian dài, cũng vẫn phải chết.” Rõ ràng lúc này Lão Kim và những người khác hoàn toàn không coi trọng Lê Tuyết.

“Cũng chưa chắc, người phụ nữ này đã ngang nhiên xuất hiện như vậy, tôi nghĩ cô ta không đến mức ngu ngốc chủ động đi tìm chết, có lẽ còn có hậu chiêu.” Kinh Hồng im lặng một lúc, sau đó không nhịn được mở lời.

Kinh Hồng thực ra trong người cũng có yếu tố hiếu chiến, vì vậy khi thấy thực lực của Lê Tuyết lại mạnh mẽ đến vậy, cô cũng bất giác muốn xông lên, quyết một trận cao thấp với Lê Tuyết.

Đương nhiên, việc có nặng có nhẹ, có gấp có hoãn, Kinh Hồng cuối cùng cũng đã kiềm chế được.

Chương 488

"Hả?

Không đúng, những nhân vật lớn kia đâu?

Sao không thấy một ai?" Hạo Thiên Chân lúc này tò mò nhìn xung quanh, kết quả lại kinh ngạc phát hiện, những nhân vật lớn như Phục Bang, Tôn Vũ Phiền, hoàn toàn không một ai xuất hiện.

Lúc này xuất hiện ở đây, toàn bộ đều là những nhân vật nhỏ.

A Ninh thản nhiên cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc trước trán, nói: "Những nhân vật lớn đó sao có thể ra mặt làm những chuyện này chứ?

Những việc đánh đấm, chạy vặt này, tự nhiên đều do những tên lâu la này làm.

Có chuyện gì xảy ra, cũng có thể đổ lỗi được." Trong lời nói của A Ninh, đột nhiên nghĩ đến chuyện của mình, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cay đắng bất lực.

"Vút!" Đúng lúc này, một tiếng động chói tai đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn thấy một mũi tên sắc bén đột nhiên bắn ra từ bức tường không xa.

Không biết từ lúc nào, ở đó lại xuất hiện một người đàn ông mặc đồ bó sát, tay cầm một cây nỏ.

Sức tấn công của cây nỏ rõ ràng vô cùng mạnh mẽ, sau khi mũi tên ngắn được bắn ra, gần như có thể sánh ngang với uy lực của đạn.

Nếu trên đầu mũi tên còn tẩm độc, thì uy lực rõ ràng còn mạnh hơn cả đạn.

Tốc độ mũi tên cực nhanh, gần như trong chớp mắt, đã lao thẳng đến trước mặt Lê Tuyết.

Nếu phản ứng của Lê Tuyết chậm một chút, rõ ràng một mũi tên này đủ để bắn nát đầu cô ta.

Lê Tuyết rõ ràng cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng động đó, cô ta đã túm lấy một người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông vừa định giãy giụa, nhưng sức mạnh trên tay Lê Tuyết lại vô cùng mạnh mẽ, người đàn ông hoàn toàn không kịp phản ứng, đã bị Lê Tuyết kéo ngược lại.

Lê Tuyết trực tiếp đẩy người đàn ông ra phía trước.

Chỉ thấy bóng tên lóe lên, người đàn ông trực tiếp bị mũi tên xuyên qua đầu.

"A!" Người đàn ông chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền ngã thẳng xuống đất.

Một lượng lớn máu tươi phun ra từ vết thương, bắn lên người Lê Tuyết.

Cũng chính lúc này, Lê Tuyết nhíu mày nhìn, màu da của thi thể nhanh chóng chuyển sang màu đen.

"Độc quá mạnh." Lê Tuyết không nhịn được thấp giọng kinh hô một tiếng.

Rõ ràng lúc này cô ta cũng đã nhận ra, trên mũi tên có tẩm kịch độc, nếu không, thi thể của người đàn ông cũng sẽ không có biến đổi kỳ lạ như vậy.

Rõ ràng người vừa bắn nỏ không ngờ phản ứng của Lê Tuyết lại nhanh như vậy.

Sau một thoáng thất thần, hắn lại bắn tiếp.

Chỉ là lần đầu không thể giết được Lê Tuyết, lúc này Lê Tuyết đã có phòng bị, những mũi tên này muốn giết cô ta, rõ ràng vô cùng khó khăn.

Mũi tên bắn ra, nhưng Lê Tuyết bây giờ giống như một bóng ma, liên tục di chuyển giữa những mũi tên.

Mặc dù công kích của những mũi tên này mạnh mẽ, nhưng muốn ám sát Lê Tuyết cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngược lại, những người chiến đấu với Lê Tuyết lại xui xẻo.

Mũi tên không có mắt, mục tiêu của người bắn tên chỉ có Lê Tuyết, mục đích là giết cô ta, tự nhiên sẽ không nghĩ đến việc di chuyển và an toàn của người khác.

Vì vậy khi Lê Tuyết liên tục di chuyển, những mũi tên đó toàn bộ đều bắn trúng những người vốn đang chiến đấu với Lê Tuyết.

Chương 489

Trong phút chốc, trên mặt đất đã nằm la liệt một đám thi thể.

Đồng thời cũng phải thừa nhận, năng lực chiến đấu của Lê Tuyết vô cùng mạnh mẽ.

Trong khi liên tục né tránh công kích của đối phương, Lê Tuyết cũng đang tiến hành cuộc chiến đấu kịch liệt với những người xung quanh.

"Vãi, người này rốt cuộc là muốn giết Lê Tuyết, hay là muốn giúp Lê Tuyết đây?

Rõ ràng là đang giúp Lê Tuyết mở đường mà.

Còn nữa, Lê Tuyết thật khủng bố, đối mặt với nhiều mũi tên như vậy, lại không hề lộ ra vẻ chật vật, ngược lại càng đánh càng hăng, đúng là biến thái." Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Đặt mình vào vị trí đó mà suy nghĩ, nếu là hắn, có thể né được những đòn tấn công của mũi tên đó, e rằng cũng sẽ vô cùng chật vật, làm sao có thể vừa né vừa chiến đấu với người khác được chứ.

Lão Kim lúc này cũng gật đầu đồng tình.

"Kinh Hồng muội muội à, cô xem Lê Tuyết người ta kìa, mạnh mẽ như vậy, nếu là cô, có làm được như vậy không?" Lão Kim không nhịn được tò mò hỏi.

Nhưng lời vừa nói xong, Lão Kim bỗng rùng mình một cái.

Chỉ thấy Kinh Hồng lúc này đang dùng ánh mắt như muốn giết người mà trừng Lão Kim một cái.

Lão Kim bỗng phản ứng lại, phụ nữ à, ghét nhất là bị so sánh với

người phụ nữ khác.

Lão Kim lập tức rụt cổ lại, cảm giác lúc này Kinh Hồng sắp không nhịn được mà ra tay với hắn.

Vì "nói nhiều ắt có sai", may mà lúc này, Bàn Tử đã giải vây cho Lão Kim.

"Hả?

Chết tiệt, con khốn đó xông qua đây rồi." Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Lão Kim và Kinh Hồng theo phản xạ quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy lúc này Lê Tuyết không những không chạy trốn, ngược lại còn xông về phía họ.

"Vút!" Người bắn nỏ kia rõ ràng không có nhiều kiêng dè, việc hắn cần làm là giết Lê Tuyết.

Vì vậy lúc này hắn lại bắn tiếp, không ít mũi tên như mưa điểm, nhanh chóng lao về phía sau lưng Lê Tuyết.

Mắt thấy sau lưng Lê Tuyết sắp bị mũi tên bắn thành con nhím, lại thấy lúc này cơ thể Lê Tuyết quỷ dị vặn vẹo.

Lúc này cô ta giống như một con rắn nhỏ đang múa, trực tiếp lách qua khe hở giữa các mũi tên.

Những mũi tên mất đi mục tiêu là Lê Tuyết, nhưng không thể dừng lại ngay lập tức.

Chúng mang theo tiếng xé gió lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử kinh hô một tiếng, rõ ràng cũng không ngờ, chỉ xem náo nhiệt thôi mà cũng bị vạ lây như vậy.

Kinh Hồng lúc này lập tức xuất hiện trước mặt Bàn Tử, thanh nhuyễn kiếm bên hông được rút ra.

Ngay sau đó chỉ thấy kiếm quang múa lượn, “keng keng keng” vài tiếng vang lên, những mũi tên vốn sắc bén vô cùng đều bị đánh rơi xuống đất.

“Hừ!” Kinh Hồng hừ lạnh một tiếng, rõ ràng đối với hành vi của Lê Tuyết cảm thấy vô cùng khinh thường.

“Chút thủ đoạn này mà cũng muốn giết ta?

Đừng coi thường ta.” Kinh Hồng hừ lạnh một tiếng.

Lê Tuyết thấy Kinh Hồng chặn được hết những mũi tên đó, trên mặt cũng không lộ ra chút kinh ngạc nào.

Rõ ràng theo cô ta thấy, Kinh Hồng làm được điều này hoàn toàn không đáng ngạc nhiên.

Chương 490

Nhưng sau khi nghe thấy lời của Kinh Hồng, trên mặt Lê Tuyết lại lộ ra một nụ cười giễu cợt.

"Cầm lấy, đồng bạn của tôi!" Lê Tuyết hét lớn về phía Kinh Hồng.

Đồng bạn?

Nghe thấy từ này, Kinh Hồng cũng không khỏi ngẩn ra, rõ ràng chưa phản ứng kịp, không hiểu lời của Lê Tuyết bây giờ có ý gì.

Nhưng ngay sau đó, cô ta lật tay, trực tiếp lấy ra một cái túi vải đỏ.

Thấy chiếc túi vải đỏ, tất cả mọi người đều im lặng.

Những tiếng la hét vốn có cũng biến mất không dấu vết.

Còn người vẫn luôn bắn tên, lúc này cũng đã dừng lại, dường như sợ rằng lúc này lỡ tay làm hỏng thứ bên trong túi vải đỏ.

Lê Tuyết trực tiếp từ trong túi lấy ra một cái bình.

Mọi người đều chú ý, cái bình này thực ra rất bình thường, trông giống như một cái bình rượu thủy tinh trong suốt.

Bên trong bình, lại có một con rùa.

"Giữ hộ tôi, tôi đi trước một bước, lúc đó chúng ta sẽ hội hợp." Lê Tuyết hét lớn một tiếng, sau đó trực tiếp vung tay, cái bình thẳng hướng về phía Kinh Hồng bay tới.

Thấy cái bình bay tới, Kinh Hồng theo phản xạ muốn dùng trường kiếm chém nát nó.

"Đừng!" Thấy hành động kinh hãi này của Kinh Hồng, không ít

người xung quanh không nhịn được kinh hô.

Trái tim của những người này như rơi xuống vực thẳm, tim họ co thắt dữ dội, trong mắt mỗi người đều chất đầy vẻ kinh hãi.

Kinh Hồng ngẩn ra, lúc này mới phản ứng lại được thứ mình vừa ném là gì.

Cô lập tức giơ tay lên, vừa vặn bắt được cái bình đó.

Kinh Hồng theo phản xạ cúi đầu nhìn cái bình.

Không biết có phải vì vừa rồi bị dọa hay không, con rùa bên trong bình đã rụt thẳng vào trong mai, mai rùa còn không ngừng run rẩy.

Bộ dạng run như cầy sấy đó, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

"Vãi, con rùa này thích vẽ bậy à." Bàn Tử lúc này cũng tò mò ghé lại, nhưng khi nhìn thấy hoa văn trên con rùa, không khỏi trực tiếp ngây người, lẩm bẩm một câu.

Trên mai rùa có không ít hoa văn, trông giống như bị người ta dùng dao khắc mạnh lên.

Chỉ là những vết khắc này trông rất cổ xưa, vừa nhìn đã có cảm giác của năm tháng.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ cho người ta cảm giác như bị người ta khắc lung tung, vẽ bậy.

"Giao đồ ra đây!" Đúng lúc này, tiếng hét giận dữ vang lên.

Sở Long và những người khác ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa vặn thấy không ít người đang dùng ánh mắt giận dữ nhìn Sở Long.

Còn Lê Tuyết lúc này cũng quay người nhìn về hướng đó, chỉ là trong ánh mắt cô ta lại tràn ngập vẻ giễu cợt của kẻ gian kế đã thành.

“Ha ha ha, giữ hộ tôi cho tốt nhé, mấy ngày nữa tôi sẽ đến lấy.” Lê Tuyết nói xong, quay người bỏ đi.

Mặc dù không ít người nhìn về phía Lê Tuyết, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác, nhưng dù sao bây giờ Quy Bảo không ở trong tay Lê Tuyết, tự nhiên cũng không cần phải nhắm vào cô ta.

Đương nhiên, quan trọng hơn là thực lực của Lê Tuyết quá mạnh, thật sự muốn giữ cô ta lại, chưa chắc đã phải hy sinh bao nhiêu người.

“Con khốn chết tiệt!” Kinh Hồng và những người khác ngẩn ra, ngay sau đó cũng phản ứng lại, biết được ý đồ của Lê Tuyết.

Chương 491

Rõ ràng lúc này trong lòng cô ta cũng hiểu rõ, cho dù thực lực có mạnh mẽ đến đâu, đối mặt với những trở ngại như thủy triều, cũng có chút không chịu nổi.

Trước khi có thủ đoạn tuyệt sát, có thể sẽ bị chiến thuật biển người nhấn chìm hoàn toàn.

Lúc đó không chỉ Quy Bảo bị người ta cướp đi, mà chính cô ta cũng có thể bị giết chết.

Vì vậy, lúc này mới trực tiếp ném củ khoai nóng này cho Sở Long.

Mặc dù thực lực của Sở Long mạnh mẽ, một khi rơi vào tay Sở Long, khả năng lấy lại không lớn, nhưng ít nhất cũng có cơ hội lấy lại, so với tình hình vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

Còn về Sở Long, có kiếm Hiên Viên, Lê Tuyết tin rằng chắc chắn sẽ không bị động như cô ta.

"Cô đã chủ động tặng Quy Bảo đến, tôi phải cảm ơn cô thật tốt mới được." Trên mặt Sở Long lộ ra một nụ cười thản nhiên, ha ha cười một tiếng, trực tiếp từ tay Kinh Hồng lấy Quy Bảo đi.

Không biết có phải vì lúc này cảm nhận được sự yên tĩnh của thế giới bên ngoài, hay vì lý do của Sở Long, dù sao lúc này con rùa lại từ từ thò đầu ra khỏi mai.

Nhưng con rùa này cũng kỳ quái, đầu vừa thò ra, lại trực tiếp nhe răng trợn mắt với Sở Long.

Sở Long và những người khác lúc này cũng bất ngờ phát hiện, không biết có phải con rùa này đã xảy ra biến dị hay không, miệng vừa mở ra, lại toàn là răng già.

Cái đầu nhỏ của con rùa vốn đã có chút xấu xí, lúc này bị ảnh hưởng bởi những chiếc răng già này, chỉ cần nhìn đầu con rùa, càng cho người ta cảm giác hung hãn dữ tợn.

Lúc này nó dường như đang vì hành động vừa rồi mà cảm thấy phẫn nộ.

"Dám hung dữ với tao?

Tin tao trực tiếp đập vỡ bình, hầm mày ăn không?" Sở Long lúc này còn hung hãn hơn, lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai không ít người, khiến không ít người trong lòng không khỏi run lên, căng thẳng.

Theo họ thấy, hành động này của Sở Long hoàn toàn là phung phí của trời.

Quy Bảo giá trị vô song, nhưng tên khốn này lại muốn hầm Quy Bảo?

Mặc dù trong lòng cũng biết lúc này Sở Long có thể chỉ đang nói đùa, nhưng cũng khiến nội tâm họ cảm thấy vô cùng cạn lời.

Lão Kim lúc này ghé lại, gãi đầu, khó hiểu hỏi: "...Chủ nhân, cái thứ nhỏ xíu này, hầm lên thì được bao nhiêu thịt chứ?

Nhét kẽ răng còn không đủ." Sở Long dường như đã nghĩ ra cách đối phó với Quy Bảo, "ha ha" cười một tiếng, nói: "Có chứ, hầm hoặc ninh xong, tôi cho Cửu Mệnh Miêu ăn là được rồi.

Vừa hay tôi đoán Cửu Mệnh Miêu và Đằng Long sắp tỉnh lại sau giấc ngủ say, ngủ lâu như vậy, chắc chắn bụng đói rồi, cũng nên bồi bổ." Quy Bảo dường như đã thành tinh, rõ ràng đối với hai cái tên "Cửu Mệnh Miêu" và "Đằng Long" không hề xa lạ.

Nghe thấy Sở Long lại muốn hầm nó cho Cửu Mệnh Miêu ăn, trên đầu con rùa lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, biểu cảm vô cùng giống người,

khiến người ta không thể nào lờ đi.

Bàn Tử đưa tay nhẹ nhàng gõ vào bình Quy Bảo, cười nói: "Yo, cái thứ này bây giờ biết sợ rồi à?

Ha ha ha, Long gia, ý của ngài hay đấy.

Tôi thấy hay là thế này, tám trăm triệu mua Quy Bảo về hầm canh ăn, cho một con mèo ăn, ha ha ha, đây chắc là cách làm xa xỉ nhất trên thế giới này rồi." Bàn Tử cười lớn, đầu con Quy Bảo lập tức hướng về phía Bàn Tử, ánh mắt mang theo vẻ khó tin.

Giá trị của nó rõ ràng nó biết rõ, nhưng không thể ngờ được, trước đây khi người khác có được nó, đều coi nó như bảo bối mà cung phụng, ai dám đối xử tệ bạc.

Nhưng kết quả, sau khi rơi vào tay những người này, tại sao đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực như vậy?

Những người này... mẹ nó là ác quỷ sao?

Hạo Thiên Chân lúc này cười gian một tiếng, ghé lại, liếc nhìn Bàn Tử một cái, cười nói: "Bàn Tử, cậu lại dám gọi Cửu Mệnh Miêu là một con mèo, đó là Cửu ca của cậu đấy.

Nếu để Cửu Mệnh Miêu biết được, hắc hắc, mặt cậu còn cần không?" Có thể sẽ bị Cửu Mệnh Miêu cào nát mặt, trên mặt Hạo Thiên Chân treo đầy vẻ vui mừng.

Vừa nghe vậy, Bàn Tử theo phản xạ rụt cổ lại, rõ ràng đối với thủ đoạn của Cửu Mệnh Miêu có chút kiêng dè.

Chương 492

Nhưng dù sao bây giờ Cửu Mệnh Miêu đang trong giấc ngủ say, Bàn Tử tự nhiên không thể nhận thua.

Hắn theo phản xạ nhìn xung quanh, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực, ra vẻ không quan tâm, cười nói: "Chậc, đừng có dọa Bàn gia đây, Bàn gia tôi một chút cũng không sợ." "...Cửu Mệnh Miêu, chẳng lẽ không phải là mèo sao?" Khi nói câu này, Bàn Tử không nhịn được nhìn xung quanh, bộ dạng nhát gan nhận thua đó, dường như lo lắng Cửu Mệnh Miêu sẽ chui ra từ góc nào đó.

Sở Long cạn lời liếc nhìn tên Bàn Tử miệng cứng này, e rằng trong lòng nếu Cửu Mệnh Miêu thật sự xuất hiện, gã này sẽ lập tức nhận thua.

Hắn lại đưa mắt trở lại trên người Quy Bảo, nụ cười trên mặt cũng càng đậm hơn.

Nói thật, sau khi Quy Bảo thấy nụ cười này của Sở Long, đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Con rùa này sống lâu như vậy rồi, ít nhất cũng cả ngàn năm rồi nhỉ, chắc là vô cùng bổ dưỡng.

Cho Cửu Mệnh Miêu hoặc chúng ta bồi bổ thân thể chắc là đủ rồi." Lời vừa thốt ra, Quy Bảo đã sợ đến mức rụt thẳng vào trong mai.

Kinh Hồng nghe vậy, lập tức vui mừng gật đầu: "Đúng vậy, Quy Bảo ngài một mình ăn đi.

Ngài bây giờ cần nhất là lập tức tăng cường thực lực.

Với tuổi đời của Quy Bảo, chắc chắn có thể đại bổ cho cơ thể chủ nhân, khiến sức mạnh của ngài tăng vọt." Kinh Hồng ra vẻ vô cùng

nghiêm túc, nhìn Sở Long.

Không giống như lúc Bàn Tử nói chuyện trước đó, đều mang theo một chút ý đùa giỡn, nhưng Kinh Hồng lại khác, vẻ mặt nghiêm túc đó hoàn toàn không phải đang cười, mà là thật sự muốn hầm Quy Bảo.

Có thể thấy rõ, lúc này khi nghe thấy lời của Kinh Hồng, cơ thể Quy Bảo đã run lên dữ dội.

Thật sự là dọa Quy Bảo sợ chết khiếp.

Quy Bảo e rằng trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết như vậy, không nên khiêu khích Sở Long như thế.

Xung quanh vốn ồn ào, lúc này khi nghe thấy cuộc đối thoại của Sở Long, cũng đều nghe đến mức vô cùng ngỡ ngàng.

Rõ ràng những người này đều không ngờ, Sở Long lại có gan lớn như vậy, dám đối phó với Quy Bảo như thế.

Sở Long bây giờ dù sao cũng đang ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, chưa rời khỏi phạm vi của khách sạn, vì vậy mặc dù họ muốn cướp Quy Bảo, nhưng cũng chỉ có thể từng người một vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Sở Long, không dám xông vào.

Với thực lực của họ, nếu chọc giận Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì không khác nào lấy trứng chọi đá.

"Này, nếu anh không cần Quy Bảo, tôi có thể mua lại của anh, ba trăm triệu, thế nào?" Lúc này, một người đàn ông đột nhiên từ trong đám đông đi ra.

Người đàn ông mặc vest lịch lãm, trên mặt treo nụ cười hòa nhã, chỉ là đôi mắt thỉnh thoảng đảo quanh, lại cho người ta cảm giác vô cùng tinh ranh.

Bàn Tử ngẩn ra, rõ ràng không ngờ, lúc này những người này lại

không cướp nữa, mà chuẩn bị mua lại Quy Bảo từ tay họ.

Nhưng sau khi nghe người đàn ông trung niên ra giá, Bàn Tử và Lão Kim lập tức trợn mắt trắng dã với hắn.

"Bao nhiêu?

Chỉ ba trăm triệu?

Anh đang đùa sao?

Anh quên rồi à, lúc mua Quy Bảo, đã tốn tám trăm triệu đấy.

Anh khiến tôi lỗ trong lỗ ngoài đến năm trăm triệu." Trên mặt Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ bất bình.

Sau khi nghe vậy, Lão Kim cũng gật đầu theo: "Cậu nhóc này trông cũng ra dáng người, nhưng trả giá cũng quá đáng rồi đấy, ai lại làm người như vậy?

Không thể nào để chúng tôi lỗ vốn như thế chứ?" Nói thật, bây giờ nghe Bàn Tử và Lão Kim một người tung một người hứng, đừng nói người ngoài, ngay cả Hạo Thiên Chân và những người khác cũng cảm thấy cạn lời.

Cái gì gọi là lỗ vốn?

Nói cứ như thể lúc trước thật sự đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua Quy Bảo vậy.

Chương 493

Sắc mặt của người đàn ông vừa nói chuyện cũng có chút khó coi, nhưng lúc này hắn gượng gạo lộ ra một nụ cười khô khốc, nói: "Vị tiên sinh này, ngài không phải đang đùa chứ?

Quy Bảo tuy tốn tám trăm triệu để mua, nhưng tám trăm triệu đó cũng không phải do ngài bỏ tiền ra mua, mà là do vị nữ sĩ vừa rồi bỏ tiền mua." "Bây giờ tôi bỏ ra ba trăm triệu để mua, ngài có thể lãi ròng ba trăm triệu, còn có gì không hài lòng sao?

Làm người không thể quá tham lam, nếu không, sẽ..." Khi người đàn ông đó nói, sắc mặt hơi sa sầm, lộ ra vẻ không vui, dường như đang dùng ánh mắt uy hiếp Sở Long.

Chỉ là lời còn chưa kịp nói xong, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi, lời nói vốn đã đến bên miệng, càng bị nuốt thẳng trở lại.

"Hả?

Vừa rồi anh nói gì?

Quá tham lam?

Tôi lại muốn hỏi, tôi cụ thể tham lam ở chỗ nào?" Người nói là Sở Long, chỉ là lúc này Sở Long lại lấy kiếm Hiên Viên ra, mạnh mẽ cắm xuống đất.

Bây giờ có vỏ kiếm, Sở Long hoàn toàn có thể dễ dàng thi triển kiếm Hiên Viên, không cần lo lắng sẽ có di chứng.

Sau khi thấy hành động này của Sở Long, người đàn ông đó nào dám nói tiếp.

Vừa rồi hắn đã thấy rõ, Sở Long cầm thanh kiếm trong tay, ngay cả đám Hoàng gia cũng dám giết.

Hắn biết rõ thân phận địa vị của mình, chắc chắn không thể so sánh với Hoàng gia, vì vậy lúc này, hắn nào dám tùy tiện chọc vào Sở Long.

Đối mặt với câu hỏi của Sở Long, người đàn ông đó lập tức ấp úng, nhất thời có cảm giác cưỡi hổ khó xuống vô cùng bất lực.

"Ha ha ha, ôi, anh không phải đang vũ nhục người ta sao?

Ba trăm triệu?

Tôi nhổ vào, tôi còn không có mặt mũi để nói ra con số đó." Lúc này, lại một giọng nói khác vang lên.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo ngắn màu đỏ, uốn éo vòng eo nhỏ như rắn nước, nhanh chóng từ trong đám đông đi ra.

Người phụ nữ giống như một con yêu tinh rắn, ánh mắt càng mang theo vẻ quyến rũ của yêu tinh nhỏ.

Vừa xuất hiện, đôi mắt to sáng của cô ta đã liên tục liếc mắt đưa tình với Sở Long.

Sở Long dù sao cũng đã có A Ninh và Kinh Hồng, hai người xét về khí chất và vẻ đẹp, đều không phải là người phụ nữ này có thể so sánh được.

Vì vậy, đối với hành động này của cô ta, Sở Long tự nhiên không hề lay động.

Nhưng, Bàn Tử và Lão Kim gần như đã nhìn đến mức sắp trừng lồi cả mắt ra.

Hai người cười gian, ánh mắt càng mang theo một vẻ khó tả.

"Tiểu ca ca, chúng ta đừng giao dịch với loại keo kiệt này.

Thế này đi, giao dịch với tiểu muội đây thì sao?

Tám trăm triệu, tiểu muội cũng ra giá tám trăm triệu mua của anh, được không nào?" Người phụ nữ đi đến không xa Sở Long, giọng nói õng ẹo nói ra một câu.

Nói thật, đặc biệt là chữ "nào" cuối cùng, càng tràn đầy ý vị trêu chọc.

Dù cho nội tâm Sở Long vốn không gợn sóng, lúc này cũng xuất hiện một chút gợn sóng.

Bàn Tử và Lão Kim càng toàn thân rùng mình, hai người không hẹn mà cùng cười gian.

A Ninh ba người lập tức không vui, sa sầm mặt.

Mặc dù A Ninh không cản trở Sở Long ở bên cạnh những người phụ nữ khác, thậm chí cô cũng hy vọng có thể có không ít chị em cùng ở bên cạnh Sở Long.

Chương 494

Nhưng cũng có một tiền đề, tìm chị em đều cần phải qua vòng xét duyệt mới được.

Nếu tùy tiện tìm một hồ ly tinh, A Ninh tự nhiên không vui.

Từ đầu đến cuối, cô đều đứng trên góc độ của Sở Long để xem xét vấn đề.

A Ninh ba cô gái bây giờ hoàn toàn đứng trên cùng một chiến tuyến, từng người một vẻ mặt lạnh lùng nhìn người phụ nữ vừa bước ra.

"Nếu cô còn dám dùng ánh mắt đó nhìn Long ca, cẩn thận tôi móc mắt cô ra đấy." A Ninh lạnh lùng cảnh cáo.

Thân hình A Ninh thon thả mảnh mai, mặc dù sắc mặt lạnh như băng sương, nhưng hoàn toàn không thể khiến người phụ nữ này kiêng dè.

Đặc biệt là sau khi nghe thấy lời của A Ninh, người phụ nữ này càng khinh thường cười khẩy.

"Yo?

Long ca?

Xem ra là phụ nữ của Long ca ca à?

Tôi nói cho cô biết nhé, đàn ông ấy, đều là mèo ăn vụng.

Phụ nữ trong nhà có đẹp đến đâu thì sao chứ?

Đều sẽ ra ngoài ăn vụng thôi." Lòng đố kỵ của phụ nữ rất mạnh, sau khi thấy dung mạo và khí chất của A Ninh ba người, trong lòng cô ta đã nảy sinh một cỗ ghen tị, vì vậy lúc này mới trực tiếp nói thẳng.

Vừa nói, vừa không chút kiêng dè liếc mắt đưa tình với Sở Long, ánh mắt đầy vẻ mập mờ không quan tâm.

A Ninh tự nhiên không phải là người dễ nói chuyện.

Cô hừ lạnh một tiếng, nhưng vừa định động đậy, đã có người ra tay trước một bước.

Kinh Hồng gần như trong một thoáng đã đến trước mặt người phụ nữ kia.

"...A..." Người phụ nữ thậm chí còn chưa kịp nói một câu hoàn chỉnh, đã thấy Kinh Hồng trực tiếp ra tay, chọc mạnh vào mắt của cô ta.

Lực chọc mạnh đến mức gần như đã phế đi đôi mắt của người phụ nữ, trong hốc mắt càng chảy ra một lượng lớn máu tươi.

Kinh Hồng giơ tay tát một cái, trực tiếp tát bay người phụ nữ xuống đất.

Hành động nhanh gọn này của Kinh Hồng, trong phút chốc đã trấn áp tất cả mọi người.

Lúc này những người này mặc dù đối với hành vi của Kinh Hồng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này họ cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể nhíu mày im lặng quan sát mọi chuyện.

Trên mặt Bàn Tử và Lão Kim càng lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng cũng biết rằng, bây giờ Kinh Hồng ba cô gái đang tức giận, họ tự nhiên không dám nói thêm lời vô ích.

"Tôi ra tám trăm triệu." Lúc này, trong đám đông lại bước ra một người đàn ông.

Nhưng rút kinh nghiệm từ trước, người đàn ông này bây giờ đi thẳng vào vấn đề.

Chỉ tiếc là, Sở Long lúc này cười giễu cợt, rõ ràng hoàn toàn không coi số tiền này vào mắt.

“Xin lỗi, Quy Bảo tôi tạm thời không định bán.

Nếu các vị chịu đợi, thì cứ tiếp tục đợi ở ngoài đi.

Tôi bây giờ phải đi ăn cơm rồi.” Sở Long nói xong, trực tiếp quay người trở vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bàn Tử lúc này tự nhiên cũng lập tức đi theo.

Tám trăm triệu tuy nhiều, nhưng rõ ràng họ cũng không ngốc.

Chương 495

Những người này sẵn sàng bỏ ra cái giá lớn và công sức lớn như vậy để có được Quy Bảo, giá trị của Quy Bảo rõ ràng còn vượt xa con số này.

Nhưng đối với hành động này của Sở Long, mọi người có mặt rõ ràng đều hơi ngẩn ra, không ngờ rằng Sở Long lúc này lại từ chối thẳng thừng như vậy.

"Hừ, đi, ta đây muốn xem xem, mày có thể giở trò gì." Những người này tự nhiên không dám ra tay ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng lại có thể theo dõi Sở Long.

Đồng thời, cũng có một lượng lớn người đã bao vây bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm, một khi Sở Long rời khỏi, sẽ lập tức ra tay.

"Long gia, họ theo rồi." Nhìn những người phía sau, Bàn Tử không nhịn được nhíu mày, nói một câu.

Sở Long hoàn toàn không quan tâm: "Thích theo, thì cứ để họ theo, dù sao cũng không sao." Rất nhanh Sở Long lại tìm đến Doãn Nam Phong.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Doãn Nam Phong, mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Doãn Nam Phong sao có thể không biết.

Thấy Sở Long bây giờ xuất hiện, trên mặt Doãn Nam Phong không khỏi treo lên một nụ cười giễu cợt.

"Hả?

Không phải đi rồi sao?

Sao lại quay lại?" Trong lời nói của Doãn Nam Phong mang theo một tia mỉa mai, rõ ràng lúc này cô vẫn còn canh cánh trong lòng về

hành động không nể mặt của Sở Long trước đó.

Hoắc Tiểu Tú không đợi Sở Long nói, đã trực tiếp đứng ra.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Doãn Nam Phong một cái, nói: "Cô mở cửa làm ăn, không cho phép chúng tôi vào đây ăn cơm sao?

Tân Nguyệt Phạn Điếm là do cô mở?" Đối mặt với sự khiêu khích của Hoắc Tiểu Tú, Doãn Nam Phong chỉ thản nhiên cười, giễu cợt liếc nhìn Hoắc Tiểu Tú một cái, sau đó nói: "Ồ?

A ha, tôi lại chưa nghe nói đấy, từ lúc nào người kế vị tương lai của nhà họ Hoắc, lại trở thành tay sai cho người khác rồi?" Hai cô gái không ai nhường ai, giữa họ cũng hoàn toàn không ưa gì nhau.

Vừa mới mở miệng nói chuyện, trong không khí đã như tràn ngập mùi thuốc súng.

Nghe Doãn Nam Phong nói xong, sắc mặt Hoắc Tú Tú liền thay đổi, không nhịn được mở miệng định mắng tiếp.

Nhưng lúc này Sở Long lại lắc đầu, ra hiệu cho Hoắc Tú Tú tạm thời đừng nói nữa.

Dù trong lòng Hoắc Tú Tú có chút bất bình, nhưng vì Sở Long đã ra hiệu, cô đương nhiên cũng không nói nhiều.

Hoắc Tú Tú lập tức trừng mắt nhìn Doãn Nam Phong một cách hung tợn, sau đó ngoan ngoãn đứng bên cạnh Sở Long, không nói thêm gì nữa.

Thấy bộ dạng này, Doãn Nam Phong liền liếc nhìn một cách chế giễu, ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Biểu cảm đó đối với Hoắc Tú Tú mà nói chẳng khác nào một con dao găm, hung hăng đâm vào tim cô, tức đến nỗi cả người Hoắc Tú Tú cũng khẽ run lên.

“Đi thôi, đi ăn cơm, mất thời gian với mấy người này làm gì.” Sở Long thản nhiên nói.

Những người đi theo sau Sở Long, nghe anh nói hai chữ “mất thời gian” một cách quang minh chính đại như vậy, ai nấy đều lộ vẻ bất bình, tức đến mức cơ mặt cũng khẽ co giật.

Chỉ là đối với biểu hiện của những người này, Sở Long hoàn toàn không để trong lòng.

“Xin lỗi.” Chỉ là điều Sở Long không ngờ tới, lúc này Doãn Nam Phong lại trực tiếp chặn trước mặt anh, trên mặt mang theo nụ cười chế giễu, trong nụ cười đó còn có một vẻ đắc ý không nói nên lời.

Sở Long nhíu mày, tuy lúc này không rõ Doãn Nam Phong rốt cuộc muốn giở trò gì, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của cô ta, trong lòng Sở Long liền dâng lên một cảm giác không lành.

“Có chuyện gì?” Sở Long nhíu mày nhìn Doãn Nam Phong.

Sở Long càng có biểu cảm như vậy, trong lòng Doãn Nam Phong càng vui vẻ, vẻ đắc ý đó gần như sắp tràn ra khỏi mặt cô ta.

“Không có gì, chỉ là, vì buổi đấu giá, khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi hôm nay tạm dừng kinh doanh.

Nếu muốn ăn cơm, vậy mời ngày mai quay lại.” Nói đến đây, Doãn Nam Phong không khỏi khoanh tay trước ngực, trên mặt càng thêm đắc ý.

Chương 496

“Này, Doãn Nam Phong, cô cố ý nhắm vào chúng tôi phải không?

Sau khi đấu giá kết thúc, không phải cô vẫn kinh doanh như thường sao?” Hoắc Tú Tú vốn đã không ưa gì Doãn Nam Phong, vừa rồi vì Sở Long nên mới cố gắng kiềm chế, không nổi giận, nhưng bây giờ thì sao?

Một câu nói của Doãn Nam Phong, trực tiếp như châm ngòi cho gói thuốc nổ trong lòng Hoắc Tú Tú, khiến cô tức giận ngay lập tức.

Bàn Tử và những người khác cũng lộ vẻ bất bình, suy nghĩ trong lòng họ lúc này cũng giống như Hoắc Tú Tú, rõ ràng là đang nhắm vào họ.

Chỉ là họ không hiểu, trước đó Doãn Nam Phong rõ ràng đã giúp Sở Long, tại sao bây giờ lại nhắm vào anh như vậy?

Lão Kim và Bàn Tử ranh mãnh nhìn Sở Long, hai gã này đầu óc lanh lợi, nghĩ đến một khả năng.

“Vãi chưởng, chẳng lẽ vừa rồi gã này đã làm gì Doãn Nam Phong ở hậu trường?

Nên mới chọc giận cô ta?” Đương nhiên, suy nghĩ như vậy, Lão Kim và Bàn Tử cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, chứ không dám nói ra.

Lúc này, vui nhất chính là những kẻ theo dõi đi sau Sở Long.

“Ha ha ha, Doãn đại tiểu thư anh minh, hôm nay khách sạn Tân Nguyệt không kinh doanh, mời đi cho.” “Mất thời gian à?

Tôi xem ai mới là người mất thời gian?” “Tiếc thật, tiếc thật, Doãn đại tiểu thư hoàn toàn không cho cậu cơ hội này.” “Tôi khuyên cậu ngoan ngoãn giao Quy Bảo ra đi, như vậy ít nhất còn kiếm được

một khoản tiền lớn, mọi người cũng vui vẻ, không cần phải vạch mặt nhau.

Đến lúc thực sự chọc giận mọi người, tôi xem cậu làm sao lăn lộn ở Đế Đô này." Những kẻ tự cho là hiểu được suy nghĩ của Doãn Nam Phong, lập tức vui vẻ hô hào, ai nấy đều hớn hở ra mặt.

Nói thật, nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử và Lão Kim đều có xúc động muốn xông lên tát cho chúng mấy cái.

Sở Long quay đầu nhìn lướt qua, sau đó vẫy tay, Hiên Viên Kiếm lập tức xuất hiện trong tay anh.

"Đông người thì sao?" Sở Long cười khẩy, nói: "Cậu cảm thấy, cơ thể cậu cứng hơn kiếm của tôi à?

Hay là chúng ta ra ngoài đánh một trận thử xem?

Nếu không dám thì câm miệng lại cho lão tử." Tiếng ồn ào của đám người đó khiến Sở Long nhíu mày, tỏ ra có chút bực bội.

Mọi hành động trước đó của Sở Long đều được mọi người nhìn thấy, đặc biệt là sự đáng sợ của Hiên Viên Kiếm, trong lòng họ vẫn còn sợ hãi, lúc này ai dám đối đầu với Hiên Viên Kiếm chứ?

Nghe Sở Long nói xong, đám người đó lập tức lúng túng rụt cổ lại, ai nấy đều ngậm miệng.

"Tạm dừng kinh doanh?

Vậy vừa rồi không phải cô định mời tôi đi ăn cơm sao?" Sở Long nói thẳng không kiêng dè: "Sao vậy?

Chẳng lẽ vì tôi từ chối cô, nên cô từ chối cho tôi ăn cơm?" Lời cuối cùng của Sở Long, chữ "từ chối" đầy mập mờ, khiến người ta ngay lập tức nghĩ lệch đi.

Những người theo sau Sở Long lúc này càng trợn tròn mắt, ánh

mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phải biết rằng Doãn Nam Phong trong mắt họ là một tồn tại cao cao tại thượng, thậm chí có lời đồn rằng, Doãn Nam Phong không thích đàn ông.

Nhưng kết quả... lại bị Sở Long từ chối?

Chẳng lẽ cô ta vừa gặp đã yêu Sở Long?

Đúng là nghiệt duyên mà!

Không ít người trong lòng thầm đoán, nhưng nhìn Doãn Nam Phong đang lạnh như băng sương, bọn họ đương nhiên không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, ai dám nói bậy trước mặt một con cọp cái đang ở bên bờ vực nổi giận chứ, chết lúc nào không hay.

"Ối, Doãn đại tiểu thư cao cao tại thượng của chúng ta mà?

Lại...

Chương 497

chậc chậc, nhưng mà anh Long của tôi đúng là uy vũ bá khí, bị anh Long thu hút cũng có thể hiểu được." "Nhưng mà, cũng đừng có mơ mộng hão huyền, anh Long sẽ không thích loại người như cô đâu." Hoắc Tú Tú khoanh tay trước ngực, chế giễu nhìn Doãn Nam Phong.

Nếu vừa rồi không ít người còn đang nghi ngờ Doãn Nam Phong tỏ tình với Sở Long, thì bây giờ nghe Hoắc Tú Tú nói xong, trong lòng họ gần như đã hoàn toàn xác định.

Doãn Nam Phong tức đến đỏ mặt tía tai, trong lòng sao có thể không rõ, Sở Long cố ý nói như vậy là để trả thù việc cô ta không cho anh ở lại đây.

"Vừa rồi không phải cô mời tôi ăn cơm sao?

Nếu quán không kinh doanh với bên ngoài, nhưng tôi nghĩ, chủ quán như cô nếu muốn ăn cơm thì chắc không đến nỗi không có nguyên liệu đâu nhỉ.

Đi thôi, đi ăn cơm." Sở Long nói xong, không hề e dè mà đi thẳng đến trước mặt Doãn Nam Phong, một tay nắm lấy cổ tay cô ta, cứng rắn kéo Doãn Nam Phong đi vào trong sảnh lớn.

Khoảnh khắc bị Sở Long kéo lấy, mặt Doãn Nam Phong khẽ ửng hồng, cô ta theo bản năng giãy giụa vài cái, chỉ tiếc là sức của Sở Long quá lớn, mặc cho cô ta giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi tay anh.

Bất đắc dĩ, Doãn Nam Phong chỉ có thể mặc kệ, nhưng lúc này bị Sở Long kéo tay, trong lòng cô ta lại có một cảm giác kỳ lạ.

Sự thay đổi đột ngột này khiến những kẻ vừa rồi còn đang chế

giễu Sở Long, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Thấy mấy người họ rời đi, đám người kia cũng định đi theo vào, nhưng kết quả lúc này lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Doãn Nam Phong.

"Hôm nay tạm dừng kinh doanh, mời các vị rời đi." Nói vừa dứt lời, có mấy vệ sĩ mặc vest xông ra, trực tiếp chặn đám người đó lại.

Biểu hiện này khiến mấy người đó tức đến đỏ bừng mặt, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Vừa rồi còn đang vui vẻ, cho rằng nếu Doãn Nam Phong tạm dừng kinh doanh thì Sở Long cũng không thể không rời đi, nhưng không ngờ, cái gọi là "tạm dừng kinh doanh" hoàn toàn không có tác dụng với Sở Long, ngược lại còn trở thành lý do để ngăn cản bọn họ theo dõi anh.

Đám người đó sắc mặt khó coi đứng tại chỗ, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ xoay người rời đi.

"Hừ, để xem mày có thể ở trong đó bao lâu." …...

"Bây giờ có thể buông tôi ra được chưa?" Sau khi Doãn Nam Phong dẫn Sở Long vào phòng riêng, cô ta lạnh mặt, thấp giọng hỏi một câu.

Sở Long lại chẳng hề gì mà "ha ha" một tiếng, buông tay Doãn Nam Phong ra.

"Chuyện vừa rồi cảm ơn cô." Sở Long cười tủm tỉm nhún vai.

Nghe Sở Long nói vậy, sắc mặt Doãn Nam Phong cũng dịu đi một chút.

Nhưng cô ta bĩu môi, nói với giọng không mấy thiện cảm: "Hừ, cảm ơn?

Cảm ơn cái gì?

Tôi không biết gì hết.” Thực ra Sở Long sao lại không biết, Doãn Nam Phong vừa rồi sở dĩ tạm dừng kinh doanh, thực chất là để giúp anh đuổi đám người kia đi.

Dù sao nếu thực sự muốn giữ anh lại, có cả đống lý do, cái gọi là “tạm dừng kinh doanh” trước mặt anh chẳng qua chỉ là một trò đùa.

Đương nhiên, nếu Doãn Nam Phong đã giả vờ hồ đồ, Sở Long tự nhiên cũng không nói nhiều, chỉ cười nhún vai: “Không biết thì thôi vậy, được rồi, mau mang đồ ăn lên đi.” Nhìn hành động của Sở Long, Doãn Nam Phong tức đến giậm chân.

“Muốn ăn gì?” Bốn chữ đơn giản, Doãn Nam Phong gần như nghiến răng hét lên, trông như muốn dùng cả hàm răng cắn vào thịt Sở Long vậy.

Chỉ là...

Sở Long lại một lần nữa phớt lờ biểu cảm của Doãn Nam Phong, khiến cô ta có cảm giác như đấm một cú vào không khí, không có chỗ dùng sức.

Sở Long nhìn Bàn Tử một cái, gã lập tức phản ứng, “ha ha” cười một tiếng, vung tay, làm ra một tư thế rất ra vẻ, nói: “Cái này ấy à?

Dù sao Doãn đại tiểu thư cũng mời khách, nếu chúng tôi ăn ít, ăn đồ rẻ tiền thì không nể mặt Doãn đại tiểu thư rồi.” Lão Kim cũng vỗ bàn một cái, cười nói: “Đúng vậy, cái đó...

Doãn đại tiểu thư, cô cứ mang hết những món đắt nhất, ngon nhất ở đây lên là được rồi.

Chúng tôi cũng không thể quá xa xỉ, lãng phí là đáng xấu hổ mà.” Nhìn hai người một xướng một họa, trong lòng Doãn Nam Phong có một thôi thúc muốn tát chết hai người này.

Chương 498

Doãn Nam Phong bây giờ thực sự muốn chửi người.

Mẹ nó, cũng biết lãng phí là đáng xấu hổ à?

Vậy sao còn đòi gọi cả bàn đồ ăn?

Đắt nhất?

Tôi không cần nể mặt có được không?

Đương nhiên, tức giận thì tức giận, một bữa cơm Doãn Nam Phong vẫn mời được, lúc này cô ta xua tay: "Mang mỗi món trên menu lên một phần, hôm nay tôi muốn xem các người có ăn hết không." Doãn Nam Phong vừa nói xong, Bàn Tử và Lão Kim đều không khỏi sững sờ, nhưng ngay sau đó cả hai liền giơ ngón tay cái về phía Doãn Nam Phong.

"Ha ha ha, ngầu thật, yên tâm, chúng tôi đảm bảo không lãng phí." Doãn Nam Phong trực tiếp lờ đi hai người, bây giờ trong lòng cô ta rất tức giận, nhưng cũng biết hai người trước mặt này mồm mép rất lanh lợi, nói chuyện với họ chẳng thể chiếm được chút lợi thế nào.

Vì vậy, Doãn Nam Phong trực tiếp chuyển sự chú ý sang Hoắc Tú Tú.

"Ối, Hoắc đại tiểu thư lần này lại cũng đi ăn chực uống chực à?

Chuyện này không hợp với thân phận của cô lắm đâu nhỉ?" Theo sự hiểu biết của Doãn Nam Phong về Hoắc Tú Tú, lúc này nghe thấy lời này, có lẽ cô ta sẽ nổi giận.

Nhưng kết quả, lúc này Hoắc Tú Tú lại cười rất thản nhiên.

"Có người mời khách, có thể ăn chực của Doãn đại tiểu thư một

lần, tại sao tôi lại không làm?

Nhưng tôi lại hiếm khi gặp được lúc Doãn đại tiểu thư hào phóng như vậy.

Xem ra lần này thực sự khiến Doãn đại tiểu thư phải chi đậm rồi, không biết Doãn đại tiểu thư của chúng ta sau đó có lén lút chạy đi khóc nhè không nhỉ." Hai người dường như không thể ở chung một chỗ, vừa đối mặt liền bắt đầu cãi nhau.

"Hừ!" Doãn Nam Phong không nói nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, ấm ức ngồi xuống bên cạnh Sở Long, cùng Hoắc Tú Tú mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc này Doãn Nam Phong hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng như khi mới gặp.

Đương nhiên, sự thay đổi biểu cảm này, có lẽ cũng chỉ có thể thấy được vào lúc này.

Hai người như hai con cọp cái, dọa Bàn Tử và mấy người khác phải rụt cổ lại, không dám nói gì.

Nhưng miệng của Bàn Tử không giữ được, im lặng một lúc, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Anh Long, tôi có một chuyện không hiểu." Lông mày của Bàn Tử nhíu lại, hai hàng lông mày rậm như hai con sâu róm, quấn vào nhau.

Sở Long hiển nhiên đoán được Bàn Tử lúc này muốn hỏi gì, liền "ha ha" cười một tiếng, nói: "Cậu muốn hỏi, lúc đó tại sao tôi lại chọn ở lại?

Mà không trực tiếp giết ra ngoài?" Bị Sở Long nói trúng tim đen, Bàn Tử liền gật đầu, cũng không chút do dự, nói: "Đúng vậy, với thực lực của anh Long mà nói, xông ra ngoài tuyệt đối không có vấn đề gì, tại sao chúng ta lại phải ấm ức trốn ở nơi này?" Sau một thời gian

tiếp xúc, Bàn Tử trong lòng cũng đã rõ tính cách của Sở Long, nếu đám người kia thực sự chọc giận Sở Long, anh sẽ chọn cách mạnh mẽ nghiền ép, bây giờ lại quay về khách sạn Tân Nguyệt, hành động tìm kiếm sự che chở của khách sạn Tân Nguyệt này, trong mắt Bàn Tử là nhận thua rồi.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy khá khó chịu.

"Ấm ức?" Doãn Nam Phong vốn đang cùng Hoắc Tú Tú mắt to trừng mắt nhỏ, nghe Bàn Tử nói vậy, liền không vui, quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử, hận không thể lột da rút gân gã.

Bàn Tử cười gượng, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Doãn Nam Phong hung hăng trừng Bàn Tử một cái, nói với giọng không mấy thiện cảm: "Nếu anh thực sự cảm thấy ấm ức, vậy mời rời đi, nơi của tôi cũng không chứa nổi một vị đại Phật như anh." Giọng điệu của Doãn Nam Phong mang theo sự bất bình, dù sao lúc này nghe thấy lời này, Bàn Tử đều có cảm giác cả người nổi da gà.

"Không dám, không dám!" Bàn Tử gãi đầu, cười gượng.

Nói thật, nếu không có Sở Long bên cạnh, Bàn Tử thật sự không dám tùy tiện ra ngoài.

Dù sao bây giờ bên ngoài bị những kẻ phát điên muốn cướp Quy Bảo bao vây, một khi rời khỏi nơi này, có lẽ sẽ bị bọn họ bao vây ngay lập tức.

Với thân thủ của Bàn Tử mà nói, tin rằng chẳng tốn bao lâu sẽ bị đám người đó chế ngự.

"Hừ!" Doãn Nam Phong hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng đám người đó một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Lời của Bàn Tử thực ra cũng khiến mọi người có mặt cảm thấy

rất tò mò, lúc này Lão Kim và những người khác cũng tò mò nhìn về phía Sở Long.

Chương 499

“Vì món đồ này, tôi có một vài nghi vấn muốn hỏi phía khách sạn Tân Nguyệt.

Cho nên, nếu tạm thời không thể rời đi, tại sao không ăn chút gì đó nhỉ.” Sở Long không hề che giấu, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

“Muốn biết lai lịch của món đồ đó?

Được thôi, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện.” Nói đến đây, trong mắt Doãn Nam Phong không khỏi lộ ra một tia sắc sảo như hồ ly.

Nghe vậy, Ngô Thiên Chân có chút không hài lòng, liền nói: “Trước đó không phải đã nói rồi sao?

Người của Long chi huyết mạch có ơn với các người, sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ truyền nhân của Long chi huyết mạch?

Bây giờ lại đòi điều kiện trao đổi?” Đối với câu hỏi của Ngô Thiên Chân, Doãn Nam Phong lại nhún vai một cách rất đương nhiên, nói: “Đơn giản, vì anh Long trước đó đã nói với tôi, chuyện của thế hệ trước không liên quan gì đến anh ấy, bảo tôi không cần phải nhúng tay vào.

Cho nên, nếu quan hệ đã phải phân chia rõ ràng như vậy, tôi tự nhiên phải nói chuyện điều kiện rồi.” Doãn Nam Phong vừa nói xong, Bàn Tử và những người khác liền ấm ức, có chút bất đắc dĩ nhìn Sở Long, dường như đang bất lực vì sao Sở Long lại nói như vậy.

Sở Long cười xoa xoa thái dương, không ngờ Doãn Nam Phong lại chờ sẵn ở đây, nắm lấy lời nói của anh không buông.

Sở Long nhún vai, đối với cái gọi là điều kiện, nếu trong phạm vi

năng lực của mình, cũng không sao cả, dù sao gần đây cũng không có việc gì, vận động tay chân một chút cũng được.

"Nói đi, chuyện gì?" Điều khiến Sở Long không nói nên lời là, sau khi nghe anh nói vậy, Doãn Nam Phong lại lộ ra một nụ cười ranh mãnh, giống như vừa chiếm được món hời lớn.

"Thực ra chuyện này nói lớn không lớn, đối với anh mà nói, hẳn là chuyện rất đơn giản." Trên mặt Doãn Nam Phong không khỏi lộ ra một nụ cười, chỉ là nếu lúc này nhân viên trong quán của Doãn Nam Phong có mặt, có lẽ sẽ bị kinh ngạc.

Vì lúc này Doãn Nam Phong lại cười, nụ cười đó trông rất dịu dàng.

Đối với những nhân viên này mà nói, đây gần như là chuyện khó tin, dù sao Doãn Nam Phong mà họ biết trước đây gần như không bao giờ cười.

"Đừng nói nhảm nữa, nói thẳng chuyện đi?

Muốn thân thiết với anh Long của tôi à?

Tôi nói cho cô biết, đừng mơ, thấy chưa?

Vị A Ninh kia, vị Kinh Hồng kia, đều là hồng nhan tri kỷ của anh Long, vị trí hồng nhan tri kỷ, cô không ngồi vào được đâu." Hoắc Tú Tú tỏ vẻ không ưa Doãn Nam Phong, vừa nói vừa trừng mắt nhìn cô ta.

Nhưng, điều khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy bất ngờ là, lúc này Doãn Nam Phong lại không hề bị lay động, cười nhìn về phía Hoắc Tú Tú.

Nói thật, Doãn Nam Phong đang cười lúc này, còn khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy nguy hiểm hơn Doãn Nam Phong lạnh lùng kia.

"Ồ?

Vậy sao?

Tôi không ngồi vào được, chẳng lẽ, người thừa kế của Hoắc gia, muốn ngồi vào, cũng trở thành hồng nhan tri kỷ của anh Long?

Nhưng với thân phận của cô mà đi làm vợ bé cho người khác, cô chắc chắn sẽ không làm Hoắc lão thái thái của nhà cô tức chết chứ?" Doãn Nam Phong nói trả miếng.

Một câu "làm vợ bé", khiến Hoắc Tú Tú giật mình, trên mặt lập tức đầy vẻ bất bình.

"....." Tức giận thì tức giận, nhưng trong lòng Hoắc Tú Tú cũng có chút mất mát, cô đương nhiên hiểu rõ, nếu thực sự muốn ở bên Sở Long, có lẽ sẽ thật sự gặp phải sự ngăn cản quyết liệt của bà nội.

Hoắc Tú Tú nhìn sâu vào Sở Long một cái, nhất thời ánh mắt đó tràn đầy vẻ cảm khái.

Thực ra Doãn Nam Phong vốn chỉ muốn châm chọc Hoắc Tú Tú một chút, từ trong thâm tâm, cô ta không tin với thân phận của Hoắc Tú Tú, lại có thể thích Sở Long, thậm chí không bận tâm đến việc chia sẻ anh với những người phụ nữ khác.

Nhưng bây giờ nhìn thấy phản ứng của Hoắc Tú Tú, trên mặt Doãn Nam Phong lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô ta kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn Hoắc Tú Tú, ánh mắt tràn đầy sự chấn động.

Sở Long bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, ra vẻ bị hai người làm cho đau đầu.

Chương 500

“Nói đi, chuyện gì?” Sở Long lên tiếng, cũng cắt ngang sự ưu phiền và lúng túng trong lòng Hoắc Tú Tú lúc này.

Doãn Nam Phong nhìn Hoắc Tú Tú một cái, sau đó mới thu lại sự chú ý, cười nhìn Sở Long, nói: “Đơn giản, tôi hy vọng anh dẫn đội, giúp tôi xuống một ngôi mộ.” Nói đến đây, Doãn Nam Phong không khỏi dùng một ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Sở Long một cái.

Nhưng Sở Long chưa kịp nói gì, đã nghe Bàn Tử cười lớn: “Xuống mộ?

Ha ha, chuyện này à, tôi thấy với bản lĩnh của anh Long nhà ta, không vấn đề gì.” Kết quả Bàn Tử vừa dứt lời, Lão Kim trực tiếp giơ tay vỗ vào đầu Bàn Tử: “Đi cái con khỉ, này Bàn Tử, xuống mộ là chủ nhân của tôi xuống mộ à?

Đến lượt cậu quyết định thay chủ nhân của tôi sao, tình hình cổ mộ chúng ta còn chưa biết, lỡ như bên trong có nguy hiểm lớn, rủi ro đó ai gánh?

Cậu à?” Vốn bị Lão Kim đánh, Bàn Tử cảm thấy rất tức giận, nhưng nghe Lão Kim nói xong, trên mặt Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ lúng túng, gãi gãi gáy: “Anh Long, xin lỗi.” Bộ dạng của Bàn Tử lúc này trông như một học sinh tiểu học phạm lỗi.

Sở Long bị biểu cảm này của Bàn Tử chọc cười, cũng không để tâm mà xua tay, cười nói: “Không sao, muốn xuống mộ à?

Mộ nào?

Có tài liệu không?

Tôi phải xem xong mới có thể trả lời cô được.” Điều khiến Sở

Long không nói nên lời là, Doãn Nam Phong lại trực tiếp lấy ra một tập tài liệu, đặt trước mặt Sở Long: "Toàn bộ tài liệu anh cần đều ở đây." Hẳn là, lúc này Doãn Nam Phong dường như đã sớm đoán được Sở Long sẽ hỏi như vậy, thậm chí còn đoán được Sở Long nhất định sẽ quay lại, vì vậy mới sớm chuẩn bị tập tài liệu này.

Từ đó có thể thấy, tâm tư của người phụ nữ này thật sự cẩn thận.

Sở Long ngẩng đầu nhìn Doãn Nam Phong đang tỏ vẻ thản nhiên, sau đó cẩn thận mở tập tài liệu ra.

Trong tập tài liệu có mấy tấm ảnh và một tờ giấy A4, trên đó in chi chít chữ.

Sở Long lướt qua một chút, phát hiện trên đó ghi lại một ngôi mộ cổ thời nhà Thanh.

"Mộ Thanh Võ Lâm Vương?" Sở Long lẩm bẩm một tiếng, nhưng khi hoàn toàn hiểu rõ nội dung, ánh mắt anh đều mang theo chút kinh ngạc.

Trên đó ghi rằng, vào đầu thời nhà Thanh, cả nước có không ít người phản Thanh, trong đó có một người tên là Triệu Mãng phản kháng mạnh mẽ nhất, thậm chí các hội như Hồng Hoa Hội, Thiên Địa Hội sau này, trước mặt Triệu Mãng cũng chỉ là đàn em.

Triệu Mãng từng triệu tập đại hội võ lâm, tỷ võ để quyết ra võ lâm minh chủ.

Mục đích của võ lâm minh chủ là để phản kháng sự thống trị của nhà Thanh.

Phải nói, thực lực của Triệu Mãng vô cùng mạnh mẽ, cuối cùng đã chiến thắng hàng loạt anh hùng trong võ lâm, trở thành võ lâm minh chủ.

Có thể nói địa vị của Triệu Mãng lúc đó gần như ngang ngửa với

hoàng đế nhà Thanh.

Khi Triệu Mãng còn sống, cũng đã nhiều lần chiến đấu với chính quyền nhà Thanh, có mấy lần thậm chí suýt nữa đã lật đổ được chính quyền nhà Thanh.

Chỉ là Triệu Mãng là người đoản mệnh, mấy năm sau, chết một cách khó hiểu.

Trước khi chết, dường như đã sớm dự liệu được mình sẽ chết, sớm đã ra lệnh cho người xây dựng lăng mộ.

Chỉ là lăng mộ đó rốt cuộc ở đâu, lại trở thành một bí mật không ai biết.

Trong truyền thuyết, Triệu Mãng thực ra là giả chết, sau khi quan tài được đưa vào mộ, đột nhiên từ trong quan tài xông ra, và giết sạch tất cả những người biết chuyện lúc đó, sau đó phong bế lăng mộ.

"Đúng là một kẻ tàn nhẫn." Lão Kim cũng ghé vào xem, sau khi xem xong mô tả về Triệu Mãng, Lão Kim và những người khác không nhịn được cảm thán một tiếng.

"Không đúng, trước khi quan tài vào mộ huyệt, không phải nên bị đóng đinh phong quan sao?

Làm sao có thể từ trong quan tài xuất hiện được?" Ngô Thiên Chân lúc này bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, gãi đầu, không nhịn được hỏi.

Bàn Tử liếc Ngô Thiên Chân một cái, nói với giọng không mấy thiện cảm: "Không đơn giản sao?

Chẳng lẽ cậu không xem mô tả trên đó à?

Người ta dù sao cũng là một cao thủ võ lâm, thậm chí có thể là thiên hạ đệ nhất lúc đó, ngầu như vậy, muốn ra khỏi quan tài không đơn giản sao?" Lão Kim lúc này cũng nói theo: "Ờ, cũng có một khả

năng, đó là trước khi Triệu Mãng giả chết, ra lệnh cho những người đó, quan tài không được đóng đinh, vậy không phải được rồi sao?

Chương 501

Làm gì có nhiều vấn đề như vậy.” Nghe hai người giải thích, tuy Ngô Thiên Chân cảm thấy hai người có chút gượng ép, nhưng cuối cùng Ngô Thiên Chân cũng không tiếp tục băn khoăn nữa.

Sở Long lúc này lại lấy ra mấy tấm ảnh kia, ảnh hẳn là chụp gần đây nhất, trông rất rõ nét.

Trong đó có một tấm ảnh là một hành lang, nhưng hai bên hành lang rất sạch sẽ, hoàn toàn không có bất kỳ bức bích họa nào.

Nhưng tấm ảnh tiếp theo lại khác, cùng một góc độ, cùng một hành lang, nhưng lúc này trên tường lại cắm không ít trường kiếm.

Đương nhiên, từ trên ảnh có thể thấy rõ, những thanh trường kiếm này cũng đã có niên đại khá lâu.

Tấm ảnh tiếp theo, lại có một nội dung khiến Bàn Tử cũng phải tê dại da đầu.

Đó là một gian phòng đá, do ảnh hưởng của đèn chiếu, trong phòng đá khá sáng.

Lúc này mọi người nhìn thấy, ở vị trí trung tâm phòng đá, lại xuất hiện từng chiếc quan tài, nhìn sơ qua có hơn mười chiếc, những chiếc quan tài này như trồng rau vậy, bị cắm ngược xuống đất.

“Không còn ảnh nào khác sao?” Sở Long tò mò hỏi, chỉ từ mấy tấm ảnh và những dòng chữ đó, hoàn toàn không nhìn ra được tình hình gì.

Doãn Nam Phong cười gượng một tiếng, gật đầu, nói: “Ảnh thì không còn, nhưng tôi có thể giải thích cho anh.

Hai tấm ảnh kia, thực ra là chụp ở cùng một hành lang, cùng một

vị trí.

Lúc đó người đi vào đã vô tình kích hoạt cơ quan, mới dẫn đến tình huống đó xảy ra.

Cuối hành lang đó, chính là gian phòng đá kia." Nói đến đây, sắc mặt Doãn Nam Phong cũng trở nên có chút nghiêm trọng.

"Thực ra trong phòng đá đó rốt cuộc có cái gì, tôi cũng không rõ, chỉ biết lúc đó đại bộ đội tiến vào bên trong, đã gặp phải nguy hiểm không xác định, gần như toàn quân bị diệt.

Chỉ có một người mệnh lớn chạy thoát ra được, chỉ là khi tôi tìm thấy người đó, cũng chỉ còn lại một hơi thở, không kịp nói cho tôi biết toàn bộ sự việc, đã chết rồi." "Nghe huyền bí vậy?" Lão Kim nghe xong, không nhịn được kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng hiển nhiên Bàn Tử đối với điều này lại không có quá nhiều kinh ngạc, nói: "Có gì đâu, tôi thấy, không chừng là do mấy thứ trong quan tài giở trò quỷ.

Có thể trong quan tài giấu bánh Tống Tử, đám người kia sau khi vào đã kinh động đám Tống Tử đó, nên mới bị chúng giết sạch." Doãn Nam Phong gật đầu, nói: "Cũng không loại trừ khả năng này, tình hình cụ thể, tôi không biết được, nhưng trong lăng mộ có một thứ rất quan trọng đối với tôi, tôi hy vọng anh có thể dẫn đội đưa tôi vào đó." "Nghe nói bên trong giấu kho báu, tôi có thể đảm bảo với anh, tất cả kho báu bên trong đều có thể cho anh, tôi chỉ cần món đồ đó của tôi." "Kho báu?

Minh khí?" Nghe vậy, mắt Bàn Tử gần như sắp trợn ra vì phấn khích.

Gã cười ranh mãnh, hiển nhiên rất hứng thú với cái gọi là "kho báu" của Doãn Nam Phong.

Nhưng trước khi Sở Long lên tiếng, Bàn Tử tự nhiên không dám nói nhiều.

"Cô muốn thứ gì?" Im lặng một lúc, Sở Long lên tiếng hỏi.

"Một thẻ tre, nội dung ghi trên thẻ tre xin thứ lỗi tôi không thể nói cho anh biết, nhưng nó thực sự rất quan trọng với khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi, thậm chí liên quan đến sự tồn vong, cho nên tôi hy vọng anh có thể giúp tôi một tay." Doãn Nam Phong đã nói hết những gì có thể nói cho Sở Long trong giới hạn tối đa.

Sở Long nhìn sâu vào Doãn Nam Phong một cái, ngón tay nhẹ nhàng gõ liên tục trên bàn.

Doãn Nam Phong lúc này cũng không vội, im lặng chờ đợi phản hồi của Sở Long.

Một lúc sau, Sở Long mới gật đầu, nói: "Được, khi nào đi?" Nghe Sở Long nói vậy, trên mặt Doãn Nam Phong lập tức lộ ra vẻ hài lòng, cười nói: "Khi nào anh có thời gian đều được, nhưng tốt nhất là càng sớm càng tốt." "Được thôi, vậy thì, cô cũng nên nói cho tôi biết, tại sao món đồ này lại có nhiều người tranh giành như vậy?

Với lại, tại sao nó lại xuất hiện ở chỗ của cô?" Sở Long chỉ vào Quy Bảo đặt trên bàn.

"Nếu câu trả lời của cô khiến tôi không hài lòng, tôi sẽ rút lại lời hứa trước đó." Đối với cách làm tinh ranh của Sở Long, Doãn Nam Phong chỉ có thể bất đắc dĩ đảo mắt.

"Món đồ này là do một người bí ẩn gửi đến cách đây không lâu." Doãn Nam Phong dường như chìm vào hồi ức, im lặng một lúc mới nói một câu.

Khoảng một tuần trước, một người bí ẩn đến khách sạn Tân Nguyệt, người đó mặc một chiếc áo choàng đen, che kín cả người bên

trong.

Yêu cầu lúc đó là nhờ khách sạn Tân Nguyệt ủy thác, bán đấu giá một vật phẩm, còn số tiền thu được từ việc bán đấu giá, yêu cầu chuyển thẳng vào một tài khoản ở nước ngoài.

Khách sạn Tân Nguyệt tự nhiên cũng nhận ủy thác bán đấu giá các vật phẩm như vậy, độ tin cậy cao, vì vậy những vật phẩm được ủy thác bán đấu giá hoàn toàn không cần lo lắng sẽ xảy ra sự cố.

Chương 502

Đương nhiên, đi kèm với độ tin cậy cao, phí ủy thác tự nhiên cũng không hề nhỏ.

Đương nhiên, khách sạn Tân Nguyệt cũng có nguyên tắc của mình, không phải thứ tạp nham nào cũng nhận ủy thác.

Lúc đó các chuyên gia của khách sạn Tân Nguyệt cũng đã ra mặt, nhưng khi nhìn rõ Quy Bảo, liền ai nấy đều kích động, thậm chí bày tỏ, món đồ này khách sạn Tân Nguyệt sẵn lòng mua lại.

Chỉ tiếc là, lúc đó đã bị người đàn ông kia từ chối.

Người đàn ông đó nói một cách bí ẩn, Quy Bảo có chủ nhân thiên mệnh, thông qua cuộc đấu giá lần này, có thể tìm thấy người đó, khách sạn Tân Nguyệt hiển nhiên không phải là chủ nhân thực sự của Quy Bảo.

Thái độ của người đàn ông rất kiên quyết, khách sạn cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Chủ nhân thiên mệnh?

Bây giờ Quy Bảo đã thuộc về anh Long, chẳng lẽ, anh Long nhà ta chính là chủ nhân thiên mệnh của Quy Bảo sao?" Trong lời nói của Bàn Tử, giọng điệu có chút kích động.

Sở Long là chủ nhân thiên mệnh của Quy Bảo, chuyện này còn khiến Bàn Tử kích động hơn cả việc mình là chủ nhân thiên mệnh của Quy Bảo nữa.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Doãn Nam Phong không khỏi nhíu mày.

Thực ra đối với cái gọi là chủ nhân thiên mệnh, cô ta bây giờ cũng có chút không cho là đúng, cảm thấy đó chỉ là một cách nói nực cười

mà thôi.

“Vậy Quy Bảo có tác dụng gì?” Hoắc Tú Tú lúc này không nhịn được tò mò hỏi một tiếng.

Vốn dĩ Hoắc Tú Tú không định hỏi vào lúc này, dù sao làm như vậy, dường như có vẻ yếu thế hơn Doãn Nam Phong một bậc, nhưng lúc này, trong lòng cô thật sự tò mò, vì vậy mới không nhịn được mà hỏi.

Doãn Nam Phong nghe vậy, liền nhếch miệng cười chế giễu: “Ồ?

Không ngờ, tiểu thư Hoắc gia đường đường, người thừa kế tương lai của Hoắc gia lại không biết chuyện về Quy Bảo?

Chậc chậc, thật khiến người ta bất ngờ đấy.” Hoắc Tú Tú trong lòng tức điên, lúc này rồi, con nhỏ này vẫn không bỏ qua cơ hội chế giễu cô, nhưng Hoắc Tú Tú tuy biết một chút về Quy Bảo, nhưng tác dụng thực sự của nó, đối với cô mà nói, lại không rõ.

Dù sao trong khoảng thời gian này, cô vẫn luôn ở cùng Sở Long, tin tức cũng không thu được nhiều.

Hoắc Tú Tú lập tức làm mặt lạnh, hừ lạnh nhìn Doãn Nam Phong.

“Trường sinh!” Doãn Nam Phong không tiếp tục để ý đến Hoắc Tú Tú, quay sang thản nhiên nói ra hai chữ.

“Trường sinh?

Ý cô là, thứ này có thể khiến tôi trường sinh bất tử?” Bàn Tử dùng một ánh mắt kinh ngạc nhìn Doãn Nam Phong.

Sau khi thấy người sau cười gật đầu, ánh mắt Bàn Tử càng thêm đầy vẻ kinh ngạc.

“Vãi chưởng, thứ này lại là bảo bối như vậy, thảo nào nhiều người muốn thế.

Ha ha ha, anh Long, hóa ra tôi vô tình đã tìm ra cách xử lý Quy Bảo đúng đắn rồi, hầm nó, hầm nó, ha ha ha.” Bàn Tử lúc này có vẻ hơi phấn khích, nhìn về phía Quy Bảo, ánh mắt đó trông như nhìn thấy một món ăn ngon tuyệt vời, gần như sắp chảy nước miếng.

Quy Bảo vốn đang thò đầu ra, lúc này nghe Bàn Tử nói xong, trực tiếp rụt cả người lại, run lẩy bẩy trong mai rùa.

Quy Bảo trong lòng tức giận không thôi, sao lại gặp phải một tên ham ăn như vậy chứ?

Lúc nào cũng đòi hầm nó.

Doãn Nam Phong nghe Bàn Tử nói xong, cũng không nhịn được mà đảo mắt nhìn Bàn Tử một cách bất lực: “Ăn rồi có thể trường sinh hay không tôi không biết, nhưng tôi biết một chuyện, bất kỳ ai biết được hành động này của anh, có lẽ đều sẽ tức đến muốn giết anh đó.” Bàn Tử gãi gãi gáy, không nhịn được hỏi: “Sao vậy?” Bàn Tử khó hiểu nhìn về phía Doãn Nam Phong.

“Trường sinh bất lão, không phải là ăn Quy Bảo, mà thông qua một số phương pháp đặc biệt, có thể khiến Quy Bảo mang đến cho người sở hữu một tấm bản đồ.

Trong tấm bản đồ đó có thể giấu nơi liên quan đến trường sinh bất lão.” Lời vừa dứt, mọi người liền nhìn nhau ngơ ngác.

“Xem ra, thứ này đúng là bảo bối, tám trăm triệu mua món đồ này, không hề đắt chút nào.” Lão Kim lẩm bẩm một tiếng.

Chương 503

Bàn Tử vội vàng nói: "Vậy cô có biết phương pháp để Quy Bảo giao ra tấm bản đồ trường sinh bất lão không?" Kết quả, Bàn Tử vừa dứt lời, Quy Bảo vốn đang rụt cổ, lại từ từ thò đầu ra.

Tuy Quy Bảo nhỏ, đầu nó càng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lúc này trên cái đầu nhỏ của con rùa, lại lộ ra một tia kiêu ngạo, như đang khoe khoang với Bàn Tử.

Chỉ là con vật nhỏ này hiển nhiên đã xem nhẹ sự "tùy hứng" của Bàn Tử.

Quy Bảo tuy thực sự quý giá, nhưng dưới tình huống không có sức chiến đấu uy hiếp, Bàn Tử cũng hoàn toàn không để ý đến con Quy Bảo này.

Vì vậy, lúc này thấy biểu cảm đó của Quy Bảo, Bàn Tử trực tiếp cầm lấy cái bình, lắc mạnh.

Theo sự lắc lư của Bàn Tử, thân thể Quy Bảo cũng lắc lư lên xuống trong bình, mai rùa liên tục va vào thành bình, phát ra từng tiếng "beng beng".

Lắc một hồi, Bàn Tử mới đặt cái bình xuống, trợn mắt, vẻ mặt bất bình nhìn về phía Quy Bảo, nói: "Để xem con rùa nhỏ nhà ngươi còn dám trừng mắt với Bàn gia nữa không?" Nghe vậy, Quy Bảo từ từ thò cái đầu nhỏ của mình ra, dùng một ánh mắt vô cùng oán hận nhìn về phía Bàn Tử.

Quy Bảo có linh tính như vậy, khiến Ngô Thiên Chân và những người khác đều ngẩn ra.

Ngô Thiên Chân lúc này cười ghé sát vào, nói: "Quy Bảo, nó không

phải là rùa, cũng không phải là loại rùa bình thường có thể so sánh được.” Quy Bảo thực sự đã thành tinh, lại có thể nghe hiểu được lời người nói.

Bây giờ nghe Ngô Thiên Chân nói xong, Quy Bảo liền gật đầu, bộ dạng nghiêm túc đó khiến Sở Long và những người khác cũng không nhịn được muốn bật cười.

Nhưng, đối với điều này, Bàn Tử hiển nhiên vô cùng khinh thường, gã này trực tiếp bĩu môi, nói với giọng không mấy thiện cảm: “Có gì đâu?

Quy Bảo không phải là rùa à?

Cùng có mai, cùng gặp nguy hiểm sẽ rụt vào, trong mắt Bàn Tử này, bất kể là giống gì, tất cả đều là rùa.” Cũng may là Quy Bảo bị nhốt trong cái bình này không ra được, nếu không, từ ánh mắt oán hận của Quy Bảo lúc này, Sở Long cảm thấy Quy Bảo không chừng sẽ liều mạng với Bàn Tử.

Doãn Nam Phong lúc này nhìn sâu vào Bàn Tử một cái, hiển nhiên bị lời nói và hành động của Bàn Tử làm cho kinh ngạc.

Có lẽ với thân phận địa vị của cô ta, chưa từng gặp người nào vừa lắm mồm lại vừa có chút không đáng tin cậy như vậy.

Doãn Nam Phong sau đó lại dùng một ánh mắt khó tin nhìn Sở Long, ánh mắt đó như đang hỏi Sở Long, Bàn Tử như vậy, thật sự là bạn của anh sao?

Bị Doãn Nam Phong nhìn với ánh mắt đó, Sở Long cũng có chút lúng túng, không nhịn được cười gượng.

“Đúng rồi, cái này là thủy tinh à?” Sở Long vội vàng chuyển chủ đề, tập trung sự chú ý vào cái bình của Quy Bảo.

Ngô Thiên Chân lúc này cũng tò mò ghé sát vào: “Thứ này trông

thật giống thủy tinh, nhưng không đúng, không phải Quy Bảo đã có niên đại rất lâu rồi sao?

Thời cổ đại làm sao có thể có thủy tinh được?" Lão Kim cũng gật đầu đồng tình, nói: "Đúng vậy, là thủy tinh, trải qua bao nhiêu năm tháng, vẫn luôn trôi dạt, khó tránh khỏi bị va chạm, theo lý mà nói, nếu thứ này thật sự là thủy tinh, chẳng phải nên sớm vỡ rồi sao?" Mấy người trong lòng tò mò, ai nấy đều nhìn về phía Doãn Nam Phong, muốn từ cô ta có được câu trả lời.

Nhưng câu hỏi này lại làm khó Doãn Nam Phong, cô ta cười gượng một tiếng: "Nhân viên chuyên nghiệp của tôi cũng đã tiến hành kiểm tra, có thể khẳng định, thứ này tuyệt đối không phải thủy tinh, nhưng cụ thể là chất liệu gì, tôi cũng chưa nghiên cứu ra được.

Có lẽ gửi đến cơ quan nghiên cứu chuyên môn mới có thể biết chính xác, chỉ là..." Nói đến đây, Doãn Nam Phong phải cười gượng nhìn về phía Sở Long, Lão Kim lúc này lại đi trước một bước nói: "Gửi đến cơ quan nghiên cứu chuyên môn, có lẽ không lấy lại được đâu, những cái gọi là chuyên gia đó chỉ bảo cậu nộp bảo bối lên trên, để họ nghiên cứu thôi." Lão Kim dường như đã có kinh nghiệm về phương diện này, dù sao lúc này khi nói chuyện, ngữ khí đó đều tràn đầy oán niệm.

Doãn Nam Phong cười khổ gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng chất liệu của thứ này vô cùng chắc chắn, thậm chí trong quá trình nghiên cứu của tôi, thứ này có thể sánh ngang với sắt, cho nên dù có đập cũng không thể đập vỡ được." "Loảng xoảng!" Doãn Nam Phong vừa dứt lời, trực tiếp sững sờ, ngay sau đó nghe thấy một tiếng va chạm chói tai truyền ra.

Doãn Nam Phong có chút khó tin nhìn, khoảnh khắc cô ta nói ra lời đó, Bàn Tử lại trực tiếp cầm lấy cái bình đó, hung hăng đập xuống

đất.

"...Anh làm gì vậy?" Doãn Nam Phong khó tin hét lên.

Không ngờ, Bàn Tử trước mặt lại điên cuồng như vậy, cô ta vừa nói xong một câu, kết quả Bàn Tử thật sự trực tiếp đập cái bình đó.

Ngô Thiên Chân và những người khác cũng dùng một vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bàn Tử, hiển nhiên không ngờ, lúc này Bàn Tử lại làm như vậy.

"Bàn Tử, cậu cũng quá không đáng tin cậy rồi đấy?

Chúng ta có thể yên tĩnh một chút được không?" "Mẹ nó, thứ này liên quan đến bí mật trường sinh đó, nếu thật sự bị cậu đập hỏng thì làm sao?" "Đúng là một phần tử nguy hiểm, Quy Bảo thật sự không thể để ở chỗ cậu được, không chừng lúc nào đói, cậu có thể hầm cả Quy Bảo luôn." Ngô Thiên Chân và những người khác không nhịn được lẩm bẩm, nhất thời nơi này đều tràn đầy oán niệm đối với Bàn Tử.

Phòng hỏa phòng đạo phòng Bàn Tử!

Sở Long cũng có chút kinh ngạc nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đó đều đầy vẻ bất lực.

Chương 504

Thực ra tâm tư của Bàn Tử, Sở Long cũng biết, chỉ là biết thì biết, nhưng có lẽ cũng chỉ có Bàn Tử mới làm như vậy.

Bàn Tử tỏ vẻ đương nhiên, gãi gãi gáy, cười nói: "Đừng vội, này, cô em Doãn kia không phải nói rồi sao?

Thứ này cứng như sắt, nếu đã chắc chắn như vậy, thì tôi đập thử xem sao, xem cô em Doãn có lừa tôi không." "Với lại, biết thứ này chắc chắn như vậy rồi, chúng ta cũng không cần quá cẩn thận, đúng không?" Nghe Bàn Tử giải thích, Ngô Thiên Chân và những người khác đều có cảm giác không nói nên lời.

Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử nhặt cái bình đó từ dưới đất lên, cẩn thận xem một lượt, không khỏi vui mừng nói: "Hê hê, thứ này đúng là chắc thật.

Lão Kim, dùng Hộ Long Đao của chúng ta đập vào cái bình này, thứ này có bị chém đứt không nhỉ?" Bàn Tử lại có ý nghĩ nguy hiểm như vậy?

Dọa Lão Kim vội vàng đi tới, một tay giật lấy Quy Bảo từ tay Bàn Tử.

"Này Bàn Tử, cậu có thể yên tĩnh một chút được không?

Hộ Long Đao của chúng ta chém sắt như chém bùn đấy, cậu muốn hủy hoại thứ này à?" Lão Kim rất căng thẳng đưa Quy Bảo cho Sở Long, bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cười gượng một tiếng, gãi đầu, giải thích: "Aiya, đừng nhìn tôi như vậy, tôi không phải cũng chỉ đùa thôi sao, sao tôi có thể thật sự làm như vậy được." Dù Bàn Tử nói vậy, nhưng khi Sở Long

và những người khác nhìn về phía Bàn Tử, ánh mắt đó rõ ràng đầy vẻ không tin tưởng, không khỏi khiến Bàn Tử có chút lúng túng.

"Này này, nhìn tôi như vậy làm gì, làm tôi khó xử quá." Bàn Tử bất đắc dĩ gãi gãi gáy, ánh mắt đầy oán hận.

Lúc này, từng người phục vụ từ bên ngoài đi vào, mang những món ăn mà Doãn Nam Phong đã gọi trước đó lên.

Phải nói, món ăn của khách sạn Tân Nguyệt quả thực vô cùng ngon, chỉ nhìn màu sắc tươi sáng và ngửi mùi thơm quyến rũ đó, đã khiến Bàn Tử chảy nước miếng ròng ròng.

"Trời ạ, mùi vị cũng thơm quá đi mất?" Bàn Tử hít một ngụm nước bọt, nhìn bàn ăn đầy ắp, mắt gần như sắp trợn ra.

Bàn Tử lúc này liền định động đũa, chỉ là cũng hiểu một chút đạo lý, dù sao lúc này Sở Long còn chưa động đũa, gã tự xưng là đàn em của Sở Long, sao dám động thủ trước?

"Tôi dám cá, đây tuyệt đối là bữa ăn ngon nhất tôi từng ăn trong đời, không có bữa nào hơn." Lão Kim cũng một giuộc với Bàn Tử, lúc này liền liếm mép, ánh mắt đều mang theo vẻ mong chờ.

Ngô Thiên Chân và những người khác tuy kiềm chế hơn Bàn Tử không ít, nhưng hiển nhiên trong ánh mắt cũng lộ ra nhiều vẻ kinh ngạc.

Vốn dĩ Bàn Tử tưởng Doãn Nam Phong vừa rồi chỉ gọi cho họ mười mấy món, nhưng điều khiến anh ta bất ngờ nhất là, Doãn Nam Phong cuối cùng lại gọi cho họ mấy chục món, một cái bàn hoàn toàn không đặt hết được, chỉ có thể kê thêm một cái bàn khác, đặt lên trên.

"Vãi chưởng, nhiều món như vậy?

Muốn cho tôi ăn chết à?" Bàn Tử từ vẻ mong chờ món ngon ban đầu, cuối cùng ánh mắt đều đầy vẻ khó tin.

“Ngon đến mấy, cũng không ăn hết được nhiều như vậy chứ?” Bàn Tử có chút hoài nghi nói một câu, đối với điều này, Lão Kim gật đầu đồng tình.

Doãn Nam Phong lúc này không nhịn được “phụt” một tiếng cười, hiếm khi thấy được Doãn Nam Phong có biểu cảm như vậy.

“Vừa rồi không phải các anh nói sao?

Muốn gọi nhiều món à?

Không hài lòng sao?

Nếu món đã gọi lên rồi, thì không thể lãng phí được đâu.” Những món ngon vốn dĩ, dưới câu nói “không thể lãng phí” của Doãn Nam Phong, dường như lập tức biến thành ác quỷ địa ngục, sắc mặt Bàn Tử và Lão Kim lập tức sa sầm.

Nhìn Bàn Tử và Lão Kim, hai kẻ vừa rồi còn đắc ý như vậy, lộ ra biểu cảm này, trong lòng Doãn Nam Phong lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thực ra Doãn Nam Phong cũng không phát hiện, trên người Sở Long dường như có một loại ma lực đặc biệt, chỉ cần tiếp xúc, tính cách lạnh lùng vốn có của cô dường như cũng đã xảy ra một sự đảo ngược lớn.

Đương nhiên, sự thay đổi như vậy cũng chỉ tồn tại khi ở cùng Sở Long mà thôi.

Nếu đổi lại là người khác ở trước mặt, hiển nhiên sẽ không nhận được “vinh dự” như vậy.

“Được rồi, đủ rồi, thông báo cho nhà bếp, không cần làm tiếp nữa.” Doãn Nam Phong lúc này xua tay, ra lệnh cho những người phục vụ vừa vào.

Hiển nhiên những người phục vụ này rất sợ cô, trước mặt Doãn Nam Phong, bọn họ hoàn toàn không dám hó hé gì, Doãn Nam Phong đối với điều này hiển nhiên cũng cảm thấy rất hài lòng.

Chương 505

Nhìn những người phục vụ kia như chạy trốn mà rời đi, Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu, nói: "Này, cô em Doãn kia, tại sao tôi cảm thấy mấy người đó sợ cô thế?

Cô lại không phải là cọp cái?" Bàn Tử vừa dứt lời, Doãn Nam Phong trước tiên khẽ sững sờ, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, liền gật đầu, tuy khi nhìn về phía Bàn Tử, trên mặt vẫn mang theo chút lạnh lùng, nhưng vẻ mặt đó trông lại dịu đi không ít.

"Đương nhiên, tôi tự nhiên không phải là cọp cái, được rồi, mọi người mau ăn đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon đâu." Doãn Nam Phong tuy bề ngoài không lộ ra biểu cảm gì, nhưng sâu trong đáy mắt lại mang theo một cảm giác vô cùng hài lòng.

Lão Kim nhìn hành động của Bàn Tử, trong lòng lập tức cảm thấy khinh bỉ, thầm mắng một tiếng Bàn Tử đang nịnh hót, sau đó cũng tự mình bắt đầu ăn.

"Ừm, vịt quay này ngon quá, ngon hơn nhiều so với chỗ Bàn Tử trước đây dẫn tôi đi." "Còn bát canh trân châu phỉ thúy bạch ngọc này, ngon miệng quá đi mất?" "Chắc đây là đậu phụ không?

Trời ơi đậu phụ sao lại mềm mịn như vậy?

So với đậu phụ này, đậu phụ tôi ăn trước đây đúng là bã." "Ngon quá, ngon quá." Bàn Tử và những người khác vừa ăn một miếng, sau đó như phát cuồng, ai nấy đều kinh ngạc lẩm bẩm.

Đối với biểu hiện của những người này lúc này, Doãn Nam Phong hiển nhiên rất hài lòng.

Đương nhiên, món ăn ngon đến mấy, nếu cứ ăn mãi, hiển nhiên

cũng không thể, mấy người ăn liền một mạch hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng ai nấy bụng đều bắt đầu căng lên, nhưng lại còn hơn một nửa số món ăn chưa động đến.

"...Lãng phí quá đi?" Lão Kim nhíu mày.

Tuy Lão Kim cũng là một đại gia, gia đình cũng rất có tiền, nhưng gã đã quen với cuộc sống nghèo khó, bình thường đều tiết kiệm, ghét nhất là hành vi phô trương lãng phí như vậy.

Nghe Lão Kim phàn nàn như vậy, Doãn Nam Phong không nhịn được "phụt" một tiếng cười, mắt cô ta khẽ nheo lại, nhìn về phía Lão Kim, nói: "Yên tâm đi, bây giờ ăn không hết, vậy nghỉ ngơi một lúc rồi ăn tiếp.

Mọi người vừa trò chuyện, vừa ăn, sẽ ăn hết thôi.

Chẳng lẽ các anh thật sự định đi ngay bây giờ sao?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức phản ứng lại.

"Ha ha ha, đúng thế còn gì, chúng ta phải ở đây ăn mấy ngày mấy đêm, hiếm khi được cô em Doãn mời khách, sao chúng ta có thể khách sáo quá được chứ?

Còn đám người bên ngoài, nếu thật sự muốn đợi, vậy cứ để họ đợi đi." Nói đến đây, Bàn Tử không khỏi cười xoa bụng, ánh mắt đầy vẻ vui mừng.

"Anh Long, tiếp theo có dự định gì không?" A Ninh bất lực liếc Bàn Tử một cái, sau đó hỏi.

Là người phụ nữ đầu tiên của Sở Long, A Ninh vẫn luôn muốn làm một người vợ hiền trợ giúp cho Sở Long, âm thầm đứng sau lưng anh.

A Ninh vừa dứt lời, mọi người không khỏi ai nấy đều nhìn về phía Sở Long, đối với sự sắp xếp tiếp theo của anh cũng vô cùng tò mò, tuy

đều không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người cũng đều hiểu.

Cùng với những trải nghiệm trong khoảng thời gian này, thực ra họ đã là một tập thể hoàn chỉnh, một đội ngũ không thể tách rời, chỉ cần Sở Long có chuyện, tất nhiên sẽ cùng nhau hành động.

Sở Long suy nghĩ một lát, sau đó mới cười nói: "Trước tiên cứ tiếp tục nghỉ ngơi ở Đế Đô vài ngày, có lẽ sẽ xảy ra một số chuyện.

Cho dù không có gì bất ngờ xảy ra, tôi cũng nên nghỉ ngơi cho tốt một phen, ở Đế Đô chơi bời một chút, thư giãn, sau đó đi giúp cô hạ ngôi mộ kia." "Tôi nghĩ, trong khoảng thời gian này ít nhất cũng có thể dò hỏi được vị trí cụ thể của Quỷ Môn rồi." Bàn Tử nghe đến xuống mộ, ánh mắt liền lộ vẻ phấn khích, hiển nhiên minh khí đối với gã có sức hấp dẫn rất lớn.

"Đợi sau khi ra khỏi ngôi mộ đó, chúng ta nên đến chỗ Quỷ Môn, giải quyết chuyện của Quỷ Môn.

Đương nhiên, nếu trong thời gian đó lại có tin tức về chú Ba của Ngô Thiên Chân, tôi cũng phải giúp một tay đi giải quyết." Nghe Sở Long nói vậy, ánh mắt Ngô Thiên Chân lập tức đầy vẻ kinh ngạc và cảm động.

Nói thật, vừa rồi anh còn đang lo lắng, nên mở lời như thế nào, kết quả Sở Long đã giúp anh nói ra rồi.

"Anh Long, cảm ơn anh." Ngô Thiên Chân nhìn Sở Long, vô cùng cảm kích nói.

Sở Long thản nhiên xua tay: "Đây là việc tôi nên làm, vốn đã hứa với cậu, sẽ giúp cậu tìm chú Ba.

Bây giờ chú Ba vẫn luôn không xuất hiện, tôi không thể làm một kẻ bỏ mặc được." Hành động này của Sở Long tự nhiên nhận được sự tán đồng lớn của Bàn Tử và những người khác, mấy người ai nấy

đều giơ ngón tay cái về phía Sở Long.

"Chủ nhân, em có một chuyện, không biết có nên hỏi không." Sau khi tiếng kinh ngạc của mọi người kết thúc, Kinh Hồng yếu ớt nhìn Sở Long, nói một câu.

Sở Long cười nhìn Kinh Hồng, hiển nhiên vì thân phận "chủ nhân", cho dù giữa họ đã xảy ra một số quan hệ, nhưng Kinh Hồng cho đến bây giờ, cũng không thể thản nhiên như A Ninh trước mặt anh, hành động và lời nói đều tỏ ra rất gò bó.

Điểm này khiến Sở Long cảm thấy rất bất lực, nhưng bất lực thì bất lực, lại nhất thời cũng không có cách nào thay đổi được.

Chương 506

“Em muốn hỏi chuyện về Lê Tuyết?” Sở Long cười nhìn Kinh Hồng, hiển nhiên lúc này đã đoán được chuyện Kinh Hồng muốn hỏi.

Kinh Hồng gật đầu, nói: “Đúng vậy, chủ nhân chắc chắn có thể tìm thấy cô ta không?

Bây giờ thực lực của cô ta đã mạnh lên, thậm chí vượt xa em, phương pháp theo dõi của em hoàn toàn không có tác dụng gì.

Lỡ như để Lê Tuyết chạy thoát, vậy đối với em, tuyệt đối là một mối đe dọa lớn.

Năng lực trưởng thành của Lê Tuyết quá đáng sợ, em lo lắng...” Nói đến đây, Kinh Hồng không khỏi do dự, không biết lời tiếp theo nên nói như thế nào.

Nhưng Sở Long lúc này lại không hề để tâm, cười nhìn Kinh Hồng: “Lo lắng thực lực của cô ta sẽ vượt qua tôi?” Kinh Hồng trong lòng cũng rõ, tâm tư nhỏ của mình tự nhiên không thể giấu được Sở Long, vì vậy sau khi nghe vậy, Kinh Hồng liền bất đắc dĩ gật đầu.

“Không thể nào!” Lão Kim lúc này tỏ vẻ không chút lo lắng, cười lớn một tiếng, xua tay, vẻ mặt đầy sự thoải mái: “Thân thủ của chủ nhân chúng ta tốt như vậy, Lê Tuyết kia làm sao có thể vượt qua?

Tôi nói lùi một vạn bước, cho dù thực lực của Lê Tuyết kia thật sự trưởng thành, nhưng đừng quên, chủ nhân của chúng ta còn có Hiên Viên Kiếm.” Bàn Tử cũng tỏ vẻ đương nhiên, cười nói: “Đúng vậy, Hiên Viên Kiếm đấy, cậu tưởng là đồ chơi trẻ con à?

Nó là thần khí đấy, để cho cô ta biết thế nào là bá khí của đàn ông.” Lời của Bàn Tử khiến Sở Long không khỏi bất đắc dĩ ôm trán,

thực sự có chút không nói nên lời, không hiểu được việc chém Lê Tuyết một nhát kiếm với bá khí của đàn ông có liên quan gì đến nhau.

Nhưng Lão Kim, người cùng một giuộc với Bàn Tử, bây giờ nghe Bàn Tử nói xong, không nhịn được cười một cách bỉ ổi, nháy mắt với Bàn Tử, vẻ mặt đầy vẻ chế giễu.

"Ha ha ha, Bàn Tử nói có lý." Cho dù Ngô Thiên Chân và những người khác cũng không rõ hai người đang giở trò gì, nhưng nhìn vẻ mặt và hành động của hai người lúc này, Ngô Thiên Chân đoán cũng có thể đoán ra được, biết trong lòng mấy người này chắc chắn không có ý tốt.

"Yên tâm đi, trước đây khi tiếp xúc với cô ta, tôi đã để lại một giọt máu trên người cô ta.

Với khả năng kiểm soát huyết mạch chi lực của tôi bây giờ, có thể cảm nhận được phương hướng khí huyết của tôi.

Vì vậy, tôi chỉ cần dựa vào khí tức của giọt máu đó, là có thể tìm thấy Lê Tuyết." Tuy bên cạnh có một Doãn Nam Phong, nhưng Sở Long dường như không hề để tâm, cũng không quan tâm đối phương có tiết lộ chuyện của mình ra ngoài hay không, thẳng thắn nói ra chuyện về máu tươi.

Cách vận dụng máu tươi này thực ra cũng là sau khi xảy ra quan hệ với Kinh Hồng, sức mạnh được nâng cao thêm một bước, mới cảm ngộ được.

Chỉ là không ngờ, nhanh như vậy đã có thể vận dụng năng lực này.

Có thể nói, máu tươi chính là một thiết bị theo dõi tự nhiên, chỉ cần Kinh Hồng không rời khỏi Đế Đô, hoàn toàn có thể phân biệt được vị trí của cô ta.

“Nhưng... anh Long, một giọt máu để lại, lỡ như Lê Tuyết kia đi tắm thì sao?

Vậy không phải sẽ rửa sạch giọt máu đó đi sao?

Đến lúc đó chúng ta vẫn không tìm được à?” Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Ngô Thiên Chân và những người khác cũng tò mò gật đầu, điểm này họ cũng có chút không hiểu.

“Yên tâm, tôi dùng thủ pháp đặc biệt để máu tươi dính trên người cô ta, tự nhiên không thể bị loại bỏ dễ dàng như vậy.” Nói đến đây, Sở Long cũng ngậm miệng không nói tiếp, Bàn Tử và những người khác tự nhiên cũng biết điều mà không hỏi nữa.

Quy Bảo trong bình lúc này đang thò đầu ra, tò mò quan sát Sở Long và mọi người, cũng không biết lúc này nó đang nghĩ gì...

Sở Long ở trong khách sạn Tân Nguyệt ăn uống no nê, nhưng đám người bên ngoài vẫn luôn chờ anh ra lại khổ sở, một lần chờ đợi này trực tiếp kéo dài đến chiều ngày thứ tư.

Bất đắc dĩ, đám người này chỉ có thể thay phiên nhau canh giữ, đa số người khi canh giữ, ăn uống vệ sinh đều chỉ có thể ở gần đó.

Từ ngày Sở Long vào, khách sạn Tân Nguyệt trực tiếp đóng cửa nghỉ bán.

“Mẹ nó, không ra à?” Có người cuối cùng cũng có chút không kiên nhẫn, ai nấy đều lẩm bẩm phàn nàn.

“Ừ, mẹ nó bốn ngày rồi, không ra?

Mẹ nó định an gia lạc hộ ở trong đó luôn à?” “Khách sạn Tân Nguyệt cũng nghỉ bán, tôi thấy họ liên hợp với nhau rồi, không chừng bây giờ dưới sự che chở của khách sạn Tân Nguyệt, đã lén lút rời đi

bằng mật đạo rồi.” “Nếu thật sự không được thì báo cáo chuyện này lên trên xem cấp trên có ý kiến gì, cứ dây dưa thế này cũng không phải cách.” Hiển nhiên, không ít người trong lòng đã bắt đầu nảy sinh ý định rút lui, chỉ lo ở đây sẽ phí công vô ích.

Dù sao tình hình bên trong khách sạn Tân Nguyệt cũng không rõ ràng, nhưng từ những lời của Doãn Nam Phong trước đó, cũng có thể nghe ra dường như hắn đang đứng về phía Sở Long.

Chương 507

Vì vậy, không thể phủ nhận có một khả năng là Doãn Nam Phong đã đưa Sở Long trốn thoát qua đường hầm bí mật.

Chỉ là, điều khiến mọi người không thể ngờ tới là, ngay khi họ chuẩn bị báo cáo tình hình, cánh cửa lớn vẫn luôn đóng chặt của khách sạn Tân Nguyệt đột nhiên "két" một tiếng rồi mở ra.

Mọi người vốn đang có chút uể oải, ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh, tinh thần lập tức phấn chấn trở lại.

Chỉ là, giây tiếp theo, khi nhìn rõ người bước ra, ai nấy đều lộ vẻ tức giận.

"Đệt mợ nhà ngươi, lão tử ở đây dãi nắng dầm sương, còn các ngươi thì hay rồi, ở trong đó ăn sơn hào hải vị." Lúc này, người bước ra từ bên trong chính là Bàn Tử và Lão Kim.

Hai người tay xách một con gà quay, vừa ung dung gặm gà, vừa thong thả đi đi lại lại.

Chỉ có điều, cả hai chỉ lượn lờ ở ngay cửa khách sạn Tân Nguyệt chứ hoàn toàn không có ý định bước ra ngoài.

Vì vậy, những kẻ đang vây bên ngoài tuy tức giận xông tới, nhưng cũng không dám động thủ.

Bàn Tử nghe thấy giọng nói đầy tức tối ban nãy, không khỏi bật cười "ha ha", sau đó "phụt" một tiếng, nhổ một mẩu xương ngay trước mặt kẻ vừa nói.

Hành động này của Bàn Tử tất nhiên là cực kỳ khiêu khích, gần như trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt tại hiện trường như thể đang phun ra lửa giận.

"..." Kẻ bị nhổ vào mặt càng tức đến sôi máu.

Chỉ là hắn còn chưa kịp nói gì, đã nghe Bàn Tử nói tiếp một câu: "Mẹ kiếp, ban nãy ấm ức lắm hả?

Dãi nắng dầm sương cái con khỉ, còn tao thì sơn hào hải vị?

Tuy mày nói không sai, nhưng... tao hỏi lại mày, có phải Bàn gia tao bắt chúng mày ở ngoài này dãi nắng dầm sương không?" Bị Bàn Tử hỏi một câu như vậy, kẻ kia lập tức nghẹn họng không nói nên lời.

"Đúng vậy, là chúng mày tự nguyện ở lại, không phải bọn tao bắt chúng mày làm thế.

Nói trắng ra là tự tìm ngược đãi, trách ai được đây?" Lão Kim lúc này lập tức gật đầu: "Thật không ngờ, trên đời này lại có kẻ thích tự ngược đãi thật, tao cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết viết bừa thôi chứ." "Mẹ nó, tìm chết à!

Anh em, xông lên, bắt hai thằng này lại." Màn tung hứng của Lão Kim và Bàn Tử đã hoàn toàn chọc giận đám người này, mọi người nhao nhao la mắng om sòm.

Chỉ là sau khi nghe vậy, Lão Kim và Bàn Tử vẫn chẳng hề nao núng, bởi vì đúng lúc này, một đám vệ sĩ áo đen từ bên trong khách sạn Tân Nguyệt xông ra.

Mặc dù số lượng không thể so sánh với đám người bên ngoài, nhưng đám vệ sĩ này lại hơn ở trang bị vũ khí.

Từ quần áo của họ có thể thấy rõ bên trong giấu một vài loại vũ khí không thể mang ra ngoài.

Những kẻ vây hãm bên ngoài cũng biết rõ trong lòng, nếu thực sự ép khách sạn Tân Nguyệt đến đường cùng, họ chắc chắn sẽ sử dụng những vũ khí đó.

Dù sao đây cũng là phạm vi của khách sạn Tân Nguyệt, họ có thể che giấu vụ việc này trong thời gian ngắn nhất.

Thế là, những kẻ vốn định tiếp tục động thủ đành phải ấm ức dừng lại.

“Trong phạm vi khách sạn Tân Nguyệt, không được gây rối, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.” Một người đàn ông trong số đó lạnh mặt, nói bằng giọng vô cảm.

Nghe vậy, đám người kia tuy trong lòng vẫn tức giận, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Chỉ là điều khiến mọi người không thể ngờ tới là, họ đã chuẩn bị rút lui, nhưng Bàn Tử và Lão Kim lại chẳng chịu dừng lại.

“Ấy, đi rồi à?

Đừng đi chứ, ở lại đây chúng ta tâm sự đời tư đi nào.” “Đúng vậy, ban nãy không phải muốn đánh tao sao?

Lại đây, lại đây, tao chờ bị đánh lắm rồi đây này.” Lão Kim và Bàn Tử ra vẻ vô cùng bỉ ổi.

Nói thật, nhìn biểu hiện của hai người lúc này, đừng nói là đám người kia, ngay cả đám vệ sĩ của khách sạn Tân Nguyệt cũng sa sầm mặt mày.

Chương 508

Nếu không phải vì nể mặt họ là bạn của ông chủ, e rằng đám vệ sĩ này cũng không nhịn được mà ra tay với Bàn Tử và Lão Kim rồi.

"...

Được, chúng mày cứ chờ đấy cho lão tử!

Có giỏi thì đừng ra ngoài, cứ ở trong đó làm rùa rụt cổ cả đời đi." Đám người kia tức đến mắt tóe lửa, ánh mắt tràn đầy vẻ oán hận, đùng đùng nổi giận quay lại bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt.

Đương nhiên, biểu hiện lúc này của Lão Kim và Bàn Tử cũng khiến một số người yên tâm, ít nhất điều đó cho thấy Lão Kim vẫn còn ở trong khách sạn và chưa rời đi.

Chỉ là... trong khoảng thời gian tiếp theo, đám người này mới hiểu thế nào là cuộc sống như địa ngục.

"Yoho, khỏe không?

Bạn của các người, Bàn Tử tôi về rồi đây." "Này, đói chưa?

Đến đây, mau ăn cơm đi." "Chào buổi sáng mọi người!". .....

Bàn Tử và Lão Kim trong tuần tiếp theo hoạt động vô cùng tích cực.

Buổi sáng, khi nhiều người còn đang ngủ, họ đã trực tiếp gõ chiêng gõ trống la hét ầm ĩ bên ngoài, làm ồn đến mức đám người kia không tài nào ngủ được.

Bắt đầu từ bốn giờ sáng, cứ mười lăm phút lại gõ một lần, tần suất chuẩn xác như đồng hồ báo thức.

Ồn ào đến mức đám người kia gần như suy nhược thần kinh.

Mỗi khi đến giờ cơm, Bàn Tử dường như đã đi ngủ, nhưng kết quả lại xuất hiện Lão Kim.

Lão Kim trực tiếp chạy ra, bày đủ loại mỹ thực trước mặt họ, dụ dỗ đám người này.

Sau đó, Ngô Thiên Chân và Hoắc Tú Tú cũng xuất hiện, với dáng vẻ ung dung thoải mái, khi thì tán gẫu, khi thì đi dạo lung tung, trông vô cùng nhàn nhã tự tại.

Nhìn đám người kia tức đến bốc hỏa, hận không thể xông lên giết người. ...

"Ha ha ha, đám người kia chắc sắp bị bọn mình chọc tức chết rồi." Bàn Tử lúc này đang ở trong phòng riêng của khách sạn Tân Nguyệt, ôm bụng cười ha hả.

Nhìn vẻ mặt uất hận của đám người bên ngoài, Bàn Tử cười đến co quắp cả người.

Lão Kim lúc này cũng ra vẻ khoe khoang, nói: "Ha ha ha, cứ kéo dài thế này nữa, tôi thấy chúng thật sự sẽ bị chúng ta làm cho suy sụp mất.

Chủ nhân, hay là chúng ta dùng kế không đánh mà thắng đi." Lão Kim và Bàn Tử nói chuyện rất vui vẻ, chỉ là cả hai đều không để ý, lúc này ánh mắt Doãn Nam Phong nhìn họ gần như tóe lửa.

Doãn Nam Phong hung hăng lườm Lão Kim một cái, bực bội nói: "Kéo dài nữa à?

Tôi nói cho các người biết, đã gần nửa tháng rồi, đóng cửa nửa tháng đã là giới hạn rồi, ngày mai khách sạn Tân Nguyệt của tôi phải mở cửa kinh doanh.

Được rồi, làm gì thì làm, không thể để tôi lỗ vốn được chứ?" Doãn Nam Phong cạn lời nhìn Lão Kim.

Bàn Tử thì tỏ ra không quan tâm: “Thì cứ mở cửa thôi, cùng lắm thì để họ vào ăn cơm.

Tôi mà thấy họ nhìn thấy cuộc sống an nhàn của bọn mình ở đây, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu cho xem.” Nói đến đây, Bàn Tử dường như đã tưởng tượng ra dáng vẻ tức giận của đám người kia, liền vui vẻ không thôi.

Sở Long lúc này chậm rãi đứng dậy: “Chúng ta ở đây cũng lâu rồi, nếu cứ ở lại nữa, e rằng những kẻ đứng sau sẽ liên hợp gây áp lực lên khách sạn Tân Nguyệt.

Mấy ngày nay nghỉ ngơi cũng đủ rồi, đi thôi, ra ngoài vận động tay chân một chút.” Vẻ mặt Sở Long lộ ra sự hài lòng.

Chương 509

Mấy ngày nay, họ đều nghỉ ngơi trong phòng tổng thống của khách sạn Tân Nguyệt, đặc biệt là Sở Long, sống như một vị đế vương, mỗi ngày đều ở cùng Kinh Hồng và A Ninh, quan hệ của ba người nóng lên nhanh chóng.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy tất cả, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Mặc dù A Ninh cũng đã có nhiều ám chỉ với cô, nhưng vì ngại thân phận, trước khi có thái độ rõ ràng của Hoắc lão thái thái, Hoắc Tú Tú hiển nhiên không dám làm bừa.

Vì vậy, mỗi ngày nhìn ba người Sở Long ở bên nhau, lòng Hoắc Tú Tú vô cùng dày vò.

"Ừm, tôi cũng thấy chúng ta nên đi rồi, dù sao đây cũng không phải nhà của mình." Hoắc Tú Tú vừa nghe Sở Long nói, lập tức lên tiếng.

Trong lòng cô đã quyết định, lần này trở về nhất định phải nói cho bà nội biết tình cảm của mình dành cho Sở Long, dù thế nào cũng phải tranh thủ một lần.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tú Tú bất giác cúi đầu, ánh mắt thoáng chút ngượng ngùng.

"Cái gì mà dù sao đây cũng không phải nhà?

Cô thấy tôi đối xử với cô không tốt à?" Doãn Nam Phong lập tức bắt bẻ lời nói của Hoắc Tú Tú, lớn tiếng khiển trách.

Chỉ là sau khi nghe vậy, Hoắc Tú Tú chỉ nhìn hắn một cách sâu sắc.

Điều khiến Doãn Nam Phong kinh ngạc là, lúc này Hoắc Tú Tú lại không hề cãi nhau với hắn.

Ngược lại, Hoắc Tú Tú lúc này lặng lẽ thở dài một hơi, nói: "Doãn Nam Phong, nói thật, tôi rất không thích anh, còn nguyên nhân thì anh cũng rõ.

Nhưng chuyện lần này, tôi thật sự phải cảm ơn anh, ít nhất đã để tôi ở lại đây lâu như vậy.

Tôi là người ân oán phân minh." Lời vừa nói ra, Doãn Nam Phong không khỏi ngẩn người, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Hiển nhiên hắn không ngờ Hoắc Tú Tú lại khách sáo như vậy.

Có thể nói, từ khi quan hệ của hai người hoàn toàn đổ vỡ, cô chưa bao giờ nói chuyện với hắn như thế.

"..." Doãn Nam Phong cuối cùng cũng im lặng, không biết trong lòng hắn lúc này đang nghĩ gì.

Sở Long liếc nhìn hai người, định bụng khi nào có thời gian sẽ hỏi kỹ xem giữa hai người rốt cuộc tồn tại mâu thuẫn gì, nếu có thể, anh cũng muốn giúp hai người hóa giải mâu thuẫn.

"Đi thôi." Sở Long lập tức dẫn mấy người rời đi.

Khoảnh khắc cánh cửa lớn vốn đóng chặt được mở ra, Sở Long cạn lời nhìn ra ngoài, vì đám người bên ngoài vẫn đang thản nhiên ăn mì tôm, thậm chí không có ai ngẩng đầu lên, trông như thể hoàn toàn phớt lờ họ.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Long có chút khó tin.

Vốn dĩ anh nghĩ mục đích của đám người này là để vây công, bây giờ anh đã ra ngoài, vậy thì họ phải tấn công hoặc xông lên mới đúng chứ.

Sở Long lúc này thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để đại chiến một trận với đám người này, nhưng kết quả...

Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Sở Long, Bàn Tử đứng bên cạnh không nhịn được che miệng cười gằn: “He he, Long gia, ngài không cần quá kinh ngạc đâu, đây đều là kết quả nỗ lực của tôi và Lão Kim trong thời gian qua.

Tôi đoán là, đám người này bây giờ đều tưởng tôi lại ra ngoài giở trò, nên mới chủ động phớt lờ chúng ta.” Sở Long ngạc nhiên nhìn Bàn Tử, vẻ mặt của Bàn Tử cũng không giống như đang nói đùa.

Điều này không khỏi khiến Sở Long cảm thấy vô cùng tò mò, đám người này trong thời gian qua rốt cuộc đã phải chịu đựng sự dày vò về thể xác và tinh thần như thế nào mới có phản ứng theo tiềm thức như vậy.

Bàn Tử lúc này ho khan một tiếng, đi đến trước mặt Sở Long, lớn tiếng hét lên: “Anh em, Bàn gia ta lại về rồi đây.” Bàn Tử gân cổ hét lớn một tiếng.

“Mẹ nó, tưởng tao không biết à?” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, mẹ nó mày tìm chết phải không?

Cút!” “Đừng có để lão tử nhìn thấy mày nữa, lão tử không thèm nhìn.” “Mẹ nó cái thằng Bàn Tử chết tiệt, không chỉ người mập mà lời cũng nhiều, mày có phải đàn ông không hả?” Bàn Tử vừa hét lên một tiếng, lập tức từ bốn phương tám hướng truyền đến những tiếng la hét kinh hoàng.

Nói thật, Bàn Tử lúc này cũng có chút ngơ ngác, hiển nhiên gã đến giờ vẫn chưa phản ứng lại, phản ứng của đám người này lại lớn đến thế.

Bàn Tử giật giật khóe miệng, cười gượng nói: “Cái đó...

Chương 510

anh em à, lần này Bàn Tử tôi thật sự chuẩn bị đi rồi, không định vây đánh bọn tôi à?" Chuyện cậu bé chăn cừu lại một lần nữa xảy ra.

Mặc dù lúc này Bàn Tử đã nói thật, nhưng đám người kia lại không hề coi lời của Bàn Tử là thật.

Tuy nhiên, đám người kia cũng lần lượt đứng dậy, từng người một chống nạnh, vô cùng khiêu khích nhìn Bàn Tử.

"Có giỏi thì ra đây, đừng có ở đó mà võ mồm, lão tử đứng ở đây, mày dám ra không?" Lúc này, một người đàn ông đột nhiên từ trong đám đông bước ra, đi đến cách Bàn Tử không xa.

Đó là một người đàn ông trông rất gầy gò, so với dáng người của Bàn Tử thì một trời một vực.

Nhưng lúc này, hắn dường như đã chắc mẩm rằng Bàn Tử không dám ra ngoài, liền đưa tay ngoắc ngoắc về phía Bàn Tử, vô cùng khiêu khích hét lớn một tiếng.

Thấy cảnh này, Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, ngay sau đó, trên mặt Bàn Tử lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Vậy thì xem Bàn gia ta có dám hay không!" Bàn Tử vừa dứt lời, liền định xông thẳng đến trước mặt người đàn ông kia.

Rõ ràng người đàn ông đó không ngờ lần này Bàn Tử lại không chơi theo bài cũ, mà thật sự bước ra ngoài.

Hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Bàn Tử cười gian một tiếng, trực tiếp giơ nắm đấm nhắm thẳng vào mắt hắn mà đấm tới.

"Á!" Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đến mức người đàn ông kia

hoàn toàn không kịp phản ứng gì, đã bị một đấm của Bàn Tử đánh cho mắt nổ đom đóm, hai mắt trợn trắng rồi ngất đi.

Cũng chính lúc Bàn Tử ra tay, Sở Long và những người khác cũng đi ra khỏi phạm vi của khách sạn Tân Nguyệt.

Nhìn thấy cảnh này, những người vây quanh mới phản ứng lại.

"Đệt mợ, đám khốn nạn này cuối cùng cũng dám ra ngoài rồi à?

Anh em, lên cho tao." "Mẹ nó chứ, thằng Bàn Tử chết tiệt, lão tử phải giết chết mày." "Cùng lên, tao cũng ngứa mắt thằng khốn này lâu rồi." "Lão già kia để tao." Có thể nói, lúc này đám đông vô cùng kích động, tất cả mọi người đều tức giận la hét, lao về phía Bàn Tử và Lão Kim, cái thế trận này rõ ràng là muốn băm vằm hai người thành trăm mảnh.

Ngay cả Sở Long nghe thấy cũng có chút cạn lời, bất đắc dĩ liếc nhìn hai người bên cạnh, thầm cảm thán, hai người này đúng là biết kéo thù hận thật.

Lão Kim và Bàn Tử không khỏi nhìn nhau, hiển nhiên lúc này cũng không ngờ mình lại bị người ta căm hận đến thế.

Nhưng hai người lại có vẻ không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn lấy làm vinh hạnh.

"Ha ha ha, thấy chưa?

Bàn Tử, người bên tao nhiều hơn mày nhé, chứng tỏ tao kéo thù hận giỏi hơn mày, Lão Kim tao mạnh hơn mày đấy." Lão Kim hoàn toàn không để ý đến những người đang xông tới.

Trước đó Doãn Nam Phong đã nói với họ, ở đây có thể thả cửa đánh nhau, dù có giết người cũng không cần lo lắng, những thế lực đứng sau không dám tùy tiện làm rùm beng, còn tin tức ở đây, khách sạn Tân Nguyệt cũng sẽ giúp che giấu.

Bàn Tử lập tức "phì" một tiếng, hiển nhiên lúc này Bàn Tử rất không phục lời của Lão Kim.

"Mẹ nó mắt nào của mày thấy người của mày nhiều hơn, rõ ràng là người đối phó tao nhiều hơn." Lúc này Bàn Tử đã hoàn toàn bị đám người kia vây chặt, ngay cả con đường quay lại khách sạn Tân Nguyệt cũng bị chặn kín.

Mục đích là để ngăn Bàn Tử đánh không lại rồi chạy vào khách sạn Tân Nguyệt.

Chỉ là điều khiến mọi người không ngờ tới là, ngay cả lúc này, Bàn Tử và Lão Kim vẫn không hề nao núng.

Hai người không những không sợ hãi, ngược lại còn cãi nhau xem ai bị nhắm đến nhiều hơn?

Điều này khiến đám người kia cảm thấy tâm hồn bị tổn thương sâu sắc.

"Tìm chết!" Lập tức, đám người kia tức giận gầm lên, từng người một rút dao từ bên hông ra, định chém chết Bàn Tử và Lão Kim.

Chỉ là...

"Keng!" Chỉ thấy ánh đao lóe lên, ngay sau đó là những tiếng hét thảm thiết vang lên.

Lão Kim và Bàn Tử vẫn luôn mang theo Hộ Long Đao, chỉ là trước đó chưa rút ra mà thôi.

Chương 511

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hai người đang tranh cãi liền nhanh chóng rút đao ra, chém mạnh về phía trước.

Dù là thịt lợn, bị Hộ Long Đao chém trúng cũng phải đứt làm hai đoạn, huống chi là thân thể máu thịt của những người này?

Những người xông lên trước mặt hai người đầu tiên đã gặp họa.

Hai người vung đao không chút kiêng dè, cánh tay của những người đó lập tức bị chém đứt, đau đến mức họ phát ra những tiếng hét xé lòng.

Cùng với những tiếng hét thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe, vẽ nên một bức tranh yêu dị màu máu đỏ trong không trung.

Thực ra so sánh thì, những người bị chém đứt tay này còn may mắn, vì lúc này có một bộ phận người đã bị lưỡi đao rạch nát thân thể, bị Bàn Tử và Lão Kim chém chết tại chỗ.

Gần như trong nháy mắt, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn những tiếng hét thảm thiết thỉnh thoảng vang lên.

Những kẻ ban nãy còn gào thét đòi đánh đòi giết Bàn Tử, lúc này ai nấy đều kinh hãi trợn tròn mắt, ánh mắt viết đầy vẻ đề phòng và sợ hãi.

Rõ ràng họ không ngờ Bàn Tử và Lão Kim vừa ra tay đã dùng ngay đại sát khí như vậy.

Phải biết rằng, ngay cả Lê Tuyết, người có thực lực mạnh hơn Bàn Tử, cũng không dùng bất kỳ vũ khí nào, chỉ đánh tay không với họ.

Đám người kia lần lượt lùi lại, từ ánh mắt kinh hãi của họ lúc này,

có thể thấy rõ sự sợ hãi.

Đừng thấy trước đó họ la hét ghê gớm, nhưng ai nấy đều rất quý mạng sống, lúc này tự nhiên không muốn làm kẻ chết oan, chết ở nơi này.

"Ấy?

Ban nãy không phải ngầu lắm sao?

Không phải muốn giết Bàn gia ta sao?

Bây giờ Bàn gia ta đứng trước mặt các ngươi rồi, sao lại sợ rồi?

Không dám động thủ nữa à?

Cũng quá làm người ta thất vọng rồi đấy?" Bàn Tử lúc này lập tức đắc ý, đôi mắt híp nhỏ lại, lộ ra ánh mắt khiến người ta cảm thấy vô cùng dày vò.

Lão Kim lúc này cũng lập tức xáp tới, cười cợt nhả: "Không sai không sai, Lão Kim ta cũng thất vọng quá, vốn tưởng có thể thi triển quyền cước một phen, kết quả lại không ngờ gặp phải một đám nhát gan thế này." Hai người kẻ tung người hứng, nghe mà đám người xung quanh nghiến răng ken két, hận không thể xông lên băm vằm hai người thành trăm mảnh.

"Vút!

Vút!" Nhưng cũng chính lúc này, hai tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy hai mũi tên nỏ từ phía không xa bắn tới, do khoảng cách bắn khá gần, mũi tên nỏ gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Tử và Lão Kim.

Lão Kim và Bàn Tử dù sao cũng là người thường, tốc độ tên nỏ quá nhanh, hai người hoàn toàn không phản ứng kịp.

Ngay khoảnh khắc hai người sắp bị tên nỏ bắn trúng đầu, họ đột nhiên cảm nhận được một đôi tay lớn từ phía sau túm lấy mình.

Cơ thể Lão Kim và Bàn Tử bị kéo lùi lại mấy bước, cùng lúc đó, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt họ.

Sở Long đã ra tay vào thời khắc mấu chốt nhất.

Ngay khoảnh khắc đẩy Lão Kim và Bàn Tử ra, anh lập tức đưa tay, tóm lấy hai mũi tên nỏ đó.

Rõ ràng cây cung nỏ này vô cùng tinh xảo, lúc này Sở Long dù đã tóm được hai mũi tên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được lực đạo mạnh mẽ từ trên đó.

Cũng may sức mạnh của anh cường đại, có thể khống chế chặt chẽ mũi tên.

Nếu không, đổi lại là người khác làm chuyện này, e rằng mũi tên đã có thể xé rách một lớp da, đồng thời tuột khỏi tay.

Sở Long cầm mũi tên, vung tay về phía kẻ bắn, mũi tên nỏ liền bay ra với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước.

Chương 512

"Á!" Kẻ bắn tên càng không phản ứng kịp, trực tiếp bị hai mũi tên xuyên tim.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đã hoàn thành việc giết chóc.

Vốn dĩ không ít người khi thấy tên nỏ bắn ra đã không nhịn được muốn reo hò, đối với họ, không có gì vui hơn việc giết chết Bàn Tử và Lão Kim, hai kẻ khiến họ vô cùng căm ghét.

Chỉ tiếc là, tiếng reo hò của họ chưa kịp hét lên đã bị nghẹn lại trong cổ họng.

Sở Long ra tay rồi!

Vốn dĩ đám người này chỉ kiêng dè Kiếm Hiên Viên của Sở Long, thậm chí không ít người còn cho rằng, nếu Sở Long không có Kiếm Hiên Viên bảo vệ, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng giết chết anh.

Đương nhiên, khoảnh khắc cảnh tượng vừa rồi xuất hiện, họ liền lập tức dẹp bỏ cái ý nghĩ không thực tế đó trong đầu.

Đặt mình vào vị trí của Sở Long để suy nghĩ, dù sao nếu đổi lại là họ, hiển nhiên không thể làm được như vậy.

Bàn Tử và Lão Kim không nhịn được thở ra một hơi dài, khoảnh khắc vừa rồi, hai người thật sự cảm nhận được mối đe dọa từ tử thần, trán hai người đều rịn đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn hai người mặt mày kinh hãi, Ngô Thiên Chân không nhịn được đảo mắt, bực bội nói: "Xem hai người còn dám đắc ý nữa không, cẩn thận một chút đi, mạng chỉ có một thôi.

Bàn Tử, mạng mà mất rồi, thì đừng đi trộm đồ minh khí nữa, chờ

bị người ta trộm minh khí của mình đi.” Lúc Ngô Thiên Chân nói, trong giọng nói mang theo sự bất mãn.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngô Thiên Chân đã coi họ là anh em tốt của mình, thật sự không muốn thấy họ vì hồ đồ mà bị người khác sát hại.

Lão Kim và Bàn Tử lúc này cười gượng một tiếng, hai người tự nhiên cũng hiểu rõ Ngô Thiên Chân mắng như vậy thực ra là đang quan tâm mình.

“Khụ khụ, cái đó... lần sau không dám nữa.” Bàn Tử không nhịn được cười ngượng ngùng, gãi gãi sau gáy.

“Vị tiên sinh này, chúng tôi không có ý định đối đầu với ngài, chỉ cần ngài giao Quy Bảo kia ra, chúng tôi hoàn toàn có thể để ngài rời đi.” “Không sai, tiền chúng tôi vẫn sẽ trả, tôi cũng đã về thương lượng, giới hạn cao nhất tôi có thể đưa ra là mười tỷ, đó là cực hạn của tôi.” “Quy Bảo đối với tiên sinh hoàn toàn không có tác dụng gì, chỉ là một con rùa nhỏ mà thôi, ông chủ của chúng tôi sở dĩ muốn nó, cũng chỉ vì nó có linh tính mà thôi.” Đám người kia lập tức lên tiếng, thái độ và lời nói vô cùng khách sáo.

Cảnh này lọt vào mắt Lão Kim và Bàn Tử, hai người vô cùng ngưỡng mộ, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Khi hai người họ ra mặt, đám người này gào thét đòi đánh đòi giết, nhưng đổi lại là Sở Long, lại được đối xử lễ phép như vậy?

Lão Kim và Bàn Tử tỏ ra nội tâm bị tổn thương.

Đương nhiên, sau bài học vừa rồi, hai người bây giờ đã học khôn ra, bất mãn thì bất mãn, nhưng lúc này cũng không nói nhiều lời vô ích.

Sở Long nghe những lời này, không nhịn được giật giật khóe

miệng, lộ ra một nụ cười khinh thường.

Đám người này thật sự coi anh là đồ ngốc không biết gì sao?

Lại dám nói Quy Bảo không có tác dụng gì?

Dù cho anh thật sự không biết gì, chỉ riêng việc vì Quy Bảo có linh tính mà họ sẵn sàng chi mười tỷ để mua, cũng đủ để đáng nghi ngờ rồi.

Mười tỷ đối với những người này, tuyệt đối là một con số trên trời.

Dù sao đặt mình vào vị trí của họ, nếu có người ra giá mười tỷ, anh chắc chắn sẽ bán Quy Bảo đi.

Thế nhưng, ngay khi đám người kia đang đầy mong đợi, thứ họ nhận được lại là giọng nói lạnh như băng của Sở Long.

"Cút!" Một chữ của Sở Long, trực tiếp khiến đám người có mặt tại hiện trường suýt nữa hộc máu.

Đám người kia ai nấy đều ngạc nhiên trợn tròn mắt, hiển nhiên không ngờ Sở Long lúc này lại có khí phách lớn đến vậy, có thể từ chối sự cám dỗ của mười tỷ.

Đương nhiên, cùng lúc đó, trong lòng đám người kia có chút uất ức, trong lòng tức điên lên, nói hết lời hay ý đẹp, nhưng người trước mặt lại không hề lọt tai một chữ nào.

"..." Trong đám đông, lập tức có người chuẩn bị lên tiếng.

Chương 513

Nhưng kết quả lúc này, lại nghe thấy Sở Long đi trước một bước, cười khẩy một tiếng.

"Thành ý của các người chỉ có thế thôi sao, sợ là sau khi ta giao Quy Bảo ra, các người sẽ lập tức bắn chết ta phải không?

Hướng chín giờ, hướng ba giờ, những kẻ đang cầm cung nỏ, ngắm bắn ta trong bóng tối, bây giờ ra đây đi, đã bị lộ rồi." Sở Long cười khẩy một tiếng, kỹ xảo ẩn nấp của đám người kia không hề cao minh, vì vậy dưới ngũ quan mạnh mẽ của Sở Long, chúng nhanh chóng bị lộ ra.

Những kẻ vốn định mắng Sở Long, lập tức ngậm miệng lại, bọn họ kinh ngạc nhìn nhau, hiển nhiên không ngờ Sở Long lại có thể phát hiện ra những người ẩn nấp trong bóng tối.

Nhưng đã bị lộ, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối tự nhiên cũng không định trốn nữa, lần lượt từ trong bóng tối bước ra.

Sự thật đúng như Sở Long vừa nói, đám người này vốn định sau khi Sở Long giao ra Quy Bảo, nhân lúc anh thả lỏng tinh thần sẽ trực tiếp bắn chết anh.

Theo họ thấy, bình thường Sở Long có tâm lý đề phòng rất mạnh, muốn bắn lén anh trong bóng tối là chuyện vô cùng khó khăn.

"Giết hắn." Trong đám đông không biết ai hét lớn một tiếng, ngay sau đó những cung thủ kia trực tiếp bắn, hàng chục mũi tên nỏ lập tức bay ra.

Một nhóm người hiển nhiên được huấn luyện rất bài bản, sau khi một loạt tên nỏ được bắn ra, họ lập tức lắp tên, rồi lại bắn ra lần nữa.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, đã có năm sáu mươi mũi tên được bắn ra, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mảng tên đen kịt như mây đen che đỉnh, lao tới.

Tốc độ tên nỏ nhanh vô cùng, gần như trong nháy mắt đã lao đến trước mặt họ.

Lần này tên nỏ khá phân tán, không chỉ nhắm vào Sở Long, mà còn có một lượng lớn tên nỏ nhắm vào những người bên cạnh anh.

Làm như vậy là để phân tán sự chú ý và tinh lực của Sở Long, khiến anh trong lúc mệt mỏi đối phó sẽ lộ ra sơ hở, có thể tìm được cơ hội giết chết.

"Giết hắn!" Thấy cảnh này, không ít người hưng phấn la hét.

"Mẹ nó chứ, lão tử sớm đã ngứa mắt mày rồi." "Giết chết hắn, mẹ nó mày không phải đánh giỏi lắm sao?

Để xem mày né được không." Không ít người lần lượt reo hò, vẻ mặt càng trở nên vô cùng vui mừng.

Chỉ là giây tiếp theo, những người đang reo hò này trực tiếp trợn mắt đến mức lòi ra ngoài.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc đó, Sở Long trực tiếp rút ra Kiếm Hiên Viên, khoảnh khắc kiếm quang lóe lên, toàn bộ tên nỏ trên không trung đều hóa thành hư vô.

Thế nhưng, kiếm quang lúc này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, mang theo một luồng uy áp bá đạo, những luồng kiếm khí này trực tiếp quét ngang về phía những cung thủ kia.

Tốc độ kiếm quang cực nhanh, nhanh hơn gấp mấy lần tốc độ của những mũi tên nỏ bắn ra trước đó.

Mặc dù lúc này họ cũng đã phát hiện ra nguy hiểm, nhưng đám

cung thủ này hoàn toàn không kịp né tránh.

"Á!" Mấy tiếng hét thảm thiết đột nhiên vang lên, giây tiếp theo, đám người kia toàn bộ bị chém ngang lưng.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, những thi thể kinh dị kia toàn bộ ngã xuống trong vũng máu.

Cảnh tượng giết trong nháy mắt này thực sự khiến không ít người có mặt tại hiện trường cảm thấy lạnh gáy.

Họ đặt mình vào hoàn cảnh đó suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ phát hiện, nếu thật sự ép Sở Long đến đường cùng, e rằng tất cả đều phải chết.

Trừ phi bây giờ có thể dùng súng.

Nhưng ở đế đô mà quang minh chính đại cầm súng, hoàn toàn là tìm chết.

"Còn ai nữa?" Sở Long lạnh nhạt nhìn đám người kia, gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy lời của Sở Long, đám người kia không nhịn được liên tục lùi lại mấy bước, từng người một mặt mày tái mét, hoàn toàn không dám đối mặt với anh.

Sở Long vừa xuất hiện, đã trực tiếp áp đảo đến mức tất cả mọi người tại hiện trường không dám nói lời nào, cái uy thế bá đạo đó khiến Lão Kim và những người khác cũng phải thầm thán phục.

"Long gia quả không hổ là Long gia, lợi hại." "Chủ nhân vừa ra tay, đã biết có hay không, ha ha, đám ngốc này trước đó còn muốn giết tôi?

Bây giờ ngớ ra rồi chứ?" "Tưởng rằng bọn tôi trước đó vẫn luôn ở trong khách sạn Tân Nguyệt là sợ các người rồi à?

Chương 514

Tôi nói cho các người biết nhé, bọn tôi là đang hưởng thụ cuộc sống thôi, thuận tiện trêu chọc các người một chút, chơi đùa một phen, đám ngốc các người không có tư cách khiến bọn tôi phải lo lắng đâu." Bàn Tử và những người khác lập tức đắc ý, không ngừng dùng lời nói để kích động đám người kia.

Đương nhiên, nếu là trước đó, đám người này rất dễ bị những lời nói của Bàn Tử làm cho nổi giận, nhưng bây giờ toàn bộ sự chú ý của họ đều đổ dồn vào Sở Long, hoàn toàn bị chấn nhiếp, làm sao có thể phân tán nhiều sự chú ý cho Bàn Tử được.

Lúc này đám người kia mặt mày trắng bệch, cơ thể run rẩy nhè nhẹ, trong ánh mắt có một nỗi sợ hãi khó tả.

Sở Long đối với phản ứng của đám người này cảm thấy vô cùng hài lòng, chậm rãi giơ thanh trường kiếm trong tay lên, cười lạnh nói: "Cho các người một cơ hội, cút, hoặc là chết!" Giọng nói của Sở Long như thể mang theo một lưỡi dao, chỉ nghe giọng nói thôi cũng khiến đám người kia cảm thấy da gà nổi lên.

Thấy Sở Long lại sắp động thủ, cuối cùng đám người kia cũng không nhịn được nữa.

"Chạy... chạy mau!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, ngay sau đó đám người kia như thể gặp phải ma quỷ, lần lượt kinh hãi la hét, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn bộ dạng sợ chết của đám người này, Bàn Tử và những người khác không khỏi nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

"Chậc, ban nãy tôi còn tưởng đám người này cứng cỏi lắm cơ, kết

quả thì sao?

Ha ha, chẳng qua là một đám nhát gan.

Nhưng cũng là do Long gia của chúng ta lợi hại, đi thôi đi thôi, chúng ta cũng nên giải tán rồi." Bàn Tử ra vẻ vô cùng tò mò, lúc đi đường còn nghênh ngang vênh váo.

Sở Long bây giờ tự nhiên chuẩn bị quay về nhà họ Hoắc, dù sao trước đó anh đã có một lời hẹn với Hoắc lão thái thái, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, lời hẹn đó tự nhiên phải đi hoàn thành.

Chỉ là mấy người họ lái xe đi được một đoạn đường, phía trước đột nhiên có một chiếc xe việt dã màu đen chặn lại, buộc Bàn Tử phải dừng xe.

"Đệt mợ, ở ngoài khách sạn Tân Nguyệt không dám làm gì, bây giờ lại muốn tìm tao động thủ ở đây à?" Bàn Tử lập tức quát lên một tiếng, trực tiếp cầm Hộ Long Đao, cùng Lão Kim xông xuống xe.

Chỉ là khi xuống xe, lại thấy một người đàn ông mặt mày tươi cười gật đầu cúi chào họ, trên mặt càng đầy vẻ nịnh nọt.

Biểu cảm của người này khiến Bàn Tử nhất thời không biết phải làm sao.

"Ấy, hai vị gia, làm gì thế?

Cầm đại đao, định ra chiến trường à?

Ha ha ha." Người đàn ông híp mắt cười, lông mày tràn đầy ý cười.

Chính vì câu nói "không ai đánh kẻ mặt cười", Bàn Tử và Lão Kim cũng không tiện ra tay cứng rắn.

"Tìm tôi có việc gì?" Bàn Tử nhíu mày, hỏi.

Người đàn ông tiếp tục chắp tay, trong ánh mắt lộ ra một nụ cười gian xảo: "À, tôi là thuộc hạ của Tiền gia, Tiền gia đã dặn dò, nếu

mấy vị từ khách sạn Tân Nguyệt ra ngoài, nhất định phải mời mấy vị đến phủ họ Tiền ngồi chơi, Tiền gia muốn cùng mấy vị ôn lại chuyện cũ." "Tiền gia?

Tiền gia nào vậy?" Lão Kim vừa nghe, theo tiềm thức hỏi một câu.

Phản ứng tự nhiên là Bàn Tử nhanh hơn, Bàn Tử lườm Lão Kim một cái, bực bội nói: "Ở cái đất Tứ Cửu Thành này, có thể được gọi là Tiền gia, e rằng cũng chỉ còn lại Tiền gia, người được mệnh danh là Tiền Lão Cẩu thôi." Bàn Tử vừa dứt lời, người đàn ông kia lập tức giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử, cười nói: "Bàn gia anh minh, không biết Bàn gia có chịu nể mặt không." Người đàn ông này rất có tài nịnh hót, một câu nịnh hót này ít nhất cũng khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bàn Tử quay đầu nhìn Sở Long một cái: "Long gia, ngài thấy sao?" Nếu là người khác, Bàn Tử cũng đã trực tiếp từ chối rồi, nhưng Tiền Lão Cẩu thì khác, ít nhất ông ta trước đó đã đứng ra bênh vực họ trước mặt bao nhiêu người, cái thể diện này tự nhiên không thể không nể.

Tiền Lão Cẩu thật ra cũng có chút quan hệ với Ngô Thiên Chân.

Sở Long không nói nhiều, để Ngô Thiên Chân tự quyết định chuyện này.

"Nếu cậu muốn đi, tôi sẽ đi cùng cậu." Sở Long cười nhìn Ngô Thiên Chân, sau đó nói một câu như vậy.

Sở Long để mình tự quyết định, khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy vô cùng cảm kích.

Nói thật, lúc này anh cũng muốn nói chuyện với Tiền Lão Cẩu kia, có lẽ có thể từ chỗ Tiền Lão Cẩu biết được một số chuyện về ông nội mình.

Không thì ít nhất, ở đế đô thế lực phức tạp này, cũng có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc.

Chương 515

“Long ca, cảm ơn anh!” Ngô Thiên Chân lúc này vô cùng cảm kích nhìn Sở Long, cúi gập người trước anh một cái.

Ngay sau đó, anh đi đến trước mặt người đàn ông gật đầu cúi chào Bàn Tử kia: “Ông Tiền cử người đến, làm sao chúng tôi có thể tin lời anh?

Không thể nào anh nói một câu là chúng tôi tin ngay được chứ?” Ngô Thiên Chân vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức gật đầu: “Không sai, không ngờ Thiên Chân lại có thể nghĩ đến vấn đề này.

Hoàn cảnh của chúng ta hiện nay, đúng là phải chú ý một chút, lỡ có người giả mạo, không chừng chúng ta sẽ bị người ta đánh lén sau lưng.” Kết quả khiến Bàn Tử và những người khác cảm thấy bất ngờ là, sau khi nghe lời của Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, trên mặt người đàn ông kia lập tức hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Anh ta yếu ớt nhìn hai người một cái, sau đó oán giận nói: “Mấy vị gia, mấy vị đang đùa với tôi đấy à?

Mấy vị chẳng lẽ quên mất chuyện đã làm ở cửa khách sạn Tân Nguyệt rồi sao?

Mấy vị nghĩ bây giờ còn có ai dám nói lung tung trước mặt mấy vị không?” “Giả mạo?

Nếu bị phát hiện thì... haiz, thảm lắm...” Người đàn ông này cũng khá hài hước, nói đến đây, liền nháy mắt với Bàn Tử, làm một động tác chém đầu.

Đương nhiên, lời nói tuy có chút đạo lý, nhưng Bàn Tử vẫn không hề nao núng.

Biểu hiện này khiến người đàn ông kia hiểu rõ trong lòng, nếu hôm nay không đưa ra được bằng chứng, vậy thì đừng nói là Sở Long sẽ không đi cùng, e rằng chính anh ta cũng không thể rời khỏi nơi này.

Người đàn ông nhếch miệng, lộ ra một nụ cười khó coi, sau đó từ trong lòng lấy ra một chiếc điện thoại, mở điện thoại lên, bật một đoạn video.

Ngô Thiên Chân tò mò nhìn sang, phát hiện trên video chính là Tiền Lão Cẩu.

Ngô Thiên Chân trong lòng cạn lời, thì ra từ lúc nãy, Tiền Lão Cẩu vẫn luôn gọi video với người đàn ông này.

Vì vậy, mặc dù ban nãy không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng lời nói của Bàn Tử, Tiền Lão Cẩu đều nghe rõ mồn một.

Bàn Tử theo tiềm thức thầm thở phào một hơi, trong lòng có chút may mắn.

May mà trước đó cái mồm thối của mình không nói lung tung, nếu không, e rằng đã bị Tiền Lão Cẩu ghi hận rồi.

"Ấy, ông Tiền, ông sành điệu thật đấy, lại còn biết chơi WeChat video." Bàn Tử xáp tới, giơ ngón tay cái về phía Tiền Lão Cẩu.

Sau khi xem video của Tiền Lão Cẩu, Sở Long và những người khác cũng nể mặt, đi theo.

Trong video, Tiền Lão Cẩu trực tiếp lườm Bàn Tử một cái, nhưng vẻ mặt lại có chút vui vẻ, hiển nhiên đối với câu nịnh hót không mặn không nhạt này của Bàn Tử, ông ta rất vui.

"Bàn Tử, lão già này xem trọng cậu đấy.

Tiểu Ngô à, yên tâm đi, là ta cử người đi tìm các cháu, nếu tin được ông già này, thì đến đây một chuyến, ông già ta có nhiều chuyện

muốn nói với cháu lắm đấy." Lúc ông Tiền nói, trong video, trên gương mặt già nua kia lộ ra một vẻ hoài niệm, hiển nhiên lúc này dường như đã nhớ lại chuyện cũ.

Ngô Thiên Chân lúc này lập tức nói: "Ông Tiền xem ông nói kìa, cháu chắc chắn tin ông, vậy cháu bây giờ..." Chuyện tin hay không tin, đều là chuyện về sau.

Đừng thấy trong tên Ngô Thiên Chân có chữ "Thiên Chân", có lúc làm việc vì đặc biệt chuyên chú và cố chấp, cũng thường bị Bàn Tử trêu chọc là "ngây thơ", nhưng nói thật, Ngô Thiên Chân cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, trải qua nhiều chuyện như vậy.

Hiển nhiên cũng biết đạo lý không thể nhẹ dạ cả tin.

Huống chi Tiền Lão Cẩu chỉ mới gặp một lần mà thôi, dù Tiền Lão Cẩu là fan hâm mộ của ông nội, và đối với ông nội cũng răm rắp nghe theo, nhưng đó đều là chuyện đã qua.

Ông nội cũng đã mất nhiều năm rồi, những năm này, Tiền Lão Cẩu cũng không liên lạc lại với nhà họ Ngô.

Rốt cuộc Tiền Lão Cẩu có thái độ gì với nhà họ Ngô, Ngô Thiên Chân cũng không chắc.

Huống chi, bây giờ bên cạnh Sở Long có một Quy Bảo mà ai ai cũng thèm muốn, có thể khiến người ta trường sinh bất lão, Tiền Lão Cẩu bây giờ đã lớn tuổi như vậy, nếu Tiền Lão Cẩu không thèm muốn Quy Bảo, Ngô Thiên Chân dù có ngây thơ trong sáng đến đâu, trong lòng cũng sẽ không tin.

Tiền Lão Cẩu "ha ha" cười một tiếng, ít nhất trên bề mặt, đối với lời của Ngô Thiên Chân cảm thấy vô cùng vui vẻ, sau đó hai người khách sáo vài câu rồi cúp máy.

"Anh đi trước dẫn đường, chúng tôi theo sau." Nói xong, Bàn Tử

lại lên chiếc xe thương vụ mà Hoắc Tú Tú đã lái ra trước đó.

Chương 516

Vừa lên xe, nụ cười trên mặt Ngô Thiên Chân nhanh chóng tắt ngấm, có chút lo lắng nhìn về phía Sở Long, hỏi: “Long ca, anh thấy chuyện này thế nào?

Tiền Lão Cẩu kia có phải là vì Quy Bảo của anh không?” Ngô Thiên Chân vừa dứt lời, Bàn Tử ngồi bên cạnh liền dùng ánh mắt bất ngờ nhìn Ngô Thiên Chân.

“Ấy?

Không nhìn ra nha, tiểu Thiên Chân của chúng ta bây giờ lại có nhiều tâm tư như vậy à?

Ha ha ha, không tồi nha, đứa trẻ cuối cùng cũng đã lớn rồi, Bàn gia ta thật sự rất vui mừng.” Bàn Tử vừa nói, vừa đưa tay vỗ vỗ lên người Ngô Thiên Chân.

Giọng điệu của Bàn Tử lúc này nghe có vẻ khá già dặn, cho người ta cảm giác như một trưởng bối đang nói chuyện với một vãn bối vậy.

“Cút!” Hành động này của Bàn Tử hiển nhiên khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy vô cùng bất mãn, Ngô Thiên Chân lập tức hung hăng lườm Bàn Tử một cái, tên này chỉ cần không chú ý là bắt đầu chiếm hời của anh.

Xe do Lão Kim lái, nhưng lúc này Lão Kim không nhịn được cũng xen vào, vừa lái xe vừa cười nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thiên Chân, ban nãy tôi thật sự tưởng cậu định dâng hiến toàn bộ tình cảm cho ông Tiền kia đấy, thật sự sẽ không chút dè dặt tin tưởng lão già đó.” “Ít nhất ở điểm này, cậu thật sự đã trưởng thành không ít đâu.” Ngô Thiên Chân: ...

Ngô Thiên Chân cạn lời, theo tiềm thức lẩm bẩm một câu: "Đệt, chẳng lẽ trong mắt mọi người, tôi ngốc đến vậy sao?" Ngô Thiên Chân lúc này sắp phát điên rồi, vì ngay khoảnh khắc nói xong, anh cạn lời nhìn thấy Bàn Tử lại trực tiếp gật đầu.

Ngay cả A Ninh và Hoắc Tú Tú, lúc này tuy không nói gì, nhưng nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của họ, cũng đã rõ tất cả.

Ngô Thiên Chân tức đến trợn mắt, lười tiếp tục để ý đến đám người này.

"Được rồi, đừng trêu Thiên Chân nữa." Sở Long lúc này đúng lúc lên tiếng, giải vây cho Ngô Thiên Chân.

Hiển nhiên lúc này nghe thấy lời của Sở Long, Ngô Thiên Chân vô cùng kích động.

Theo anh thấy, vẫn là Long ca biết quan tâm người khác.

"Thứ như Quy Bảo, nếu ông ta thật sự có bản lĩnh lấy đi, ta cũng sẽ không nói nhiều, chỉ là cũng phải chịu hậu quả.

Nếu không có bản lĩnh đó, mà lại thèm muốn thứ này... ha ha!" Giọng điệu của Sở Long vô cùng bình thản, nhưng không biết vì sao, khi âm thanh của anh vang lên, lọt vào tai Ngô Thiên Chân, Ngô Thiên Chân và những người khác đều có cảm giác toàn thân nổi da gà.

Đặc biệt là khi nghe tiếng cười cuối cùng của Sở Long, đám người kia càng có cảm giác tê dại da đầu.

Lúc này Sở Long tuy chưa nói hết lời, nhưng trong lòng đám người kia cũng đã hiểu rõ thái độ của anh.

Nếu Tiền Lão Cẩu thật sự muốn cứng rắn, thứ chào đón ông ta có lẽ chỉ là ngày chết đến sớm hơn.

Nghĩ đến đây, Ngô Thiên Chân không khỏi thầm thở dài một hơi,

trong lòng lẩm bẩm: "Ông Tiền, hy vọng ông đừng làm bừa." Dù sao đi nữa, Tiền Lão Cẩu cũng là bạn tốt của ông nội, Ngô Thiên Chân từ tận đáy lòng, tự nhiên không muốn thấy Tiền Lão Cẩu chết trước mặt mình.

Ngay khi Ngô Thiên Chân đang suy nghĩ miên man, Sở Long lúc này lại nghĩ đến một chuyện, nói: "Đến lúc đó có thể hỏi Tiền Lão Cẩu về chuyện của chú Ba cậu, vì ông ta đã thấy tung tích của chú Ba, có lẽ Tiền Lão Cẩu sẽ có một số manh mối, dù sao ông ta cũng là trưởng bối." "Nếu chú Ba thật sự gặp chuyện, có thể sẽ tìm Tiền Lão Cẩu." Ngô Thiên Chân lập tức gật đầu, thực ra không cần Sở Long nhắc nhở, trong lòng anh cũng đã có ý nghĩ như vậy.

Cả nhóm đi theo chiếc xe phía trước, đi khoảng ba mươi phút, đến một đầu hẻm, người đàn ông kia từ trên xe bước xuống, làm một động tác "mời" với Sở Long và những người khác.

Nhưng điều khiến người đàn ông này cảm thấy bất đắc dĩ là, Sở Long và những người khác lại không hề nhúc nhích, từng người một vẻ mặt nghiêm trọng nhìn anh ta.

"Mấy vị gia đây thật cẩn thận, tại hạ bội phục!" Nói đến đây, người đàn ông kia lập tức giơ ngón tay cái về phía Ngô Thiên Chân.

Khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nịnh nọt, chỉ là nụ cười này trong mắt Sở Long, trông có vẻ hơi giả tạo.

Người đàn ông kia đi trước vào trong hẻm.

Con hẻm này không rộng, chỉ đủ cho ba người đi song song, nếu thêm một người nữa sẽ trông có vẻ chật chội.

Hẻm sâu, hai bên đều là những bức tường cũ kỹ, bây giờ trên những bức tường này đã bò đầy cây thường xuân, cái màu xanh mơn mởn đó lại mang đến một vẻ đẹp khác lạ.

Cùng với gió thổi, lá cây thường xuân phát ra tiếng "xào xạc".

Âm thanh như vậy lọt vào tai mọi người, nhưng không hề gây cảm giác khó chịu, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy nội tâm một trận an ninh.

Chương 517

"Ông Tiền đúng là một người cẩn thận." Bàn Tử lúc này không nhịn được cười, vì gã phát hiện, cứ cách khoảng năm sáu bước, trên bức tường bên cạnh lại xuất hiện một camera giám sát.

Hoắc Tú Tú đối với điều này lại không hề tỏ ra ngạc nhiên, dù sao camera giám sát ở nhà họ Hoắc còn nhiều hơn ở đây nhiều.

Thậm chí có một số còn được giấu rất kỹ, ngay cả cô cũng không biết ở đâu.

"Bình thường thôi, dù sao những gia tộc lớn như vậy, kẻ thù sau lưng cũng không ít, sợ có người lén lút lẻn vào ám sát gia chủ, vì vậy, camera giám sát là không thể thiếu." Lão Kim lúc này lập tức "chậc chậc" hai tiếng: "Nỗi phiền não của người giàu, những người nghèo như chúng ta sẽ không hiểu được đâu." Điều khiến Lão Kim cảm thấy ngượng ngùng là, lời vừa dứt, đã thấy Ngô Thiên Chân và những người khác dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình.

Dù sao đi nữa, Lão Kim cũng là một người giàu có, biệt thự của ông ta còn to như một trang viên.

Bàn Tử tin rằng, trong biệt thự của Lão Kim, camera chắc chắn không thiếu.

Đi về phía trước khoảng năm sáu phút, phía trước đột nhiên xuất hiện một khúc cua chín mươi độ.

Sở Long vừa rẽ qua, đột nhiên có một cảm giác chợt thông suốt.

Lúc này, xuất hiện trước mặt họ, lại là một quảng trường vô cùng rộng lớn, ở vị trí trung tâm quảng trường, có một đài phun nước khổng lồ.

Chỉ là... sau khi nhìn thấy hình dạng của đài phun nước, Bàn Tử và những người khác lập tức có cảm giác ngạc nhiên.

Bức tượng này trong mắt Bàn Tử, hoàn toàn là một trò đùa dai.

Phía trên đài phun nước là một bức tượng chó sói, chỉ là con chó sói này lại đứng thẳng, rồi không ngừng tiểu tiện xuống hồ nước bên dưới.

"Đệt, đây không phải là phiên bản chó sói của Manneken Pis sao?

Cũng quá đùa dai rồi đấy?" Ngô Thiên Chân không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

Tượng Cậu Bé Đái Bậy kia là biểu tượng của thủ đô Brussels, Bỉ.

Bây giờ bức tượng này hoàn toàn đang bắt chước cậu bé đó.

Ngô Thiên Chân cảm thấy, nếu người Bỉ biết ở đây có một sự tồn tại xuyên tạc biểu tượng của họ như vậy, e rằng toàn bộ cư dân mạng Bỉ sẽ dùng bàn phím nhấn chìm nơi này.

"Tôi cảm thấy, nếu Jérôme Duquesnoy mà thấy bức tượng này, chắc cũng phải khóc." Cuối cùng, Ngô Thiên Chân bổ sung một câu như vậy.

Kết quả khiến Ngô Thiên Chân có chút ngượng ngùng là, bây giờ nghe thấy lời của anh, Bàn Tử và những người khác đều nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác.

Rõ ràng cái gọi là Cậu Bé Đái Bậy họ còn biết, nhưng Jérôme kia, hoàn toàn không biết là ai.

Người đàn ông dẫn đầu sau khi nghe lời của Ngô Thiên Chân, cũng có chút ngượng ngùng giật giật khóe miệng, hiển nhiên cũng không hiểu rõ người mà Ngô Thiên Chân vừa nói là ai.

Nhưng không biết thì không biết, dù sao có một điểm rõ ràng, đó là

người này chắc chắn rất lợi hại.

Như vậy, không ảnh hưởng đến việc nịnh hót.

“Ha ha, cậu Ngô nói hay lắm, cậu Ngô của chúng ta hiểu biết thật nhiều.” Vừa nói, người đàn ông này vừa giơ ngón tay cái về phía Ngô Thiên Chân.

Lần đầu tiên bị người ta nịnh hót như vậy, Ngô Thiên Chân sau khi nghe xong, trong lòng lập tức đắc ý cười, dùng một biểu cảm đắc ý nhìn Bàn Tử một cái.

Đối mặt với sự “khiêu khích” của Ngô Thiên Chân, Bàn Tử sao có thể chịu thua.

“Hiểu biết nhiều cái gì, tôi thấy tên này là một tên mọt sách.” Bàn Tử vừa dứt lời, trực tiếp khiến sắc mặt của Ngô Thiên Chân trở nên khó coi, còn người đàn ông kia, lúc này cũng chỉ ngượng ngùng nhếch miệng cười.

Thực ra, từ nụ cười của người đàn ông này hiện giờ, có thể thấy rõ ràng rằng anh ta rất đồng tình với lời nói của Bàn Tử.

“Gâu gâu!” Đúng lúc này, một loạt tiếng sủa đã cắt ngang cuộc đối thoại của Ngô Thiên Chân và Bàn Tử.

Quảng trường này tuy lớn, nhưng lại không hề trống trải, ngược lại, lúc này nơi đó trông có vẻ hơi chật chội.

Chương 518

Chỉ thấy từng con chó sói đang bị trói trên quảng trường, lúc này khi thấy Sở Long xuất hiện, liền lập tức sủa inh ỏi về phía anh.

Những con chó sói này khí thế vô cùng hung hãn, bộ dạng nhe nanh đáng sợ, trông như thể muốn xé xác Sở Long ra vậy.

Đừng nói là người nhát gan, ngay cả Bàn Tử, người luôn tỏ ra ngang ngược, trời không sợ đất không sợ, khi thấy nhiều con chó sói cùng sủa về phía mình, trong lòng cũng có chút phát hoảng.

Thực ra lúc đầu, gã cũng đã thấy những con chó sói này, chỉ là lúc đó chúng đều nằm trên đất, như thể đang ngủ, không chú ý đến Bàn Tử, nên không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Chỉ là ban nãy giọng nói của Bàn Tử và Ngô Thiên Chân hơi lớn, đã làm ồn đến những con chó sói này, mới có cảnh tượng như bây giờ.

Những con chó sói này tuy bị trói trên quảng trường, có từng sợi dây xích buộc lại, nhưng từng con một đều chồm về phía trước, trông như thể dấy lên một trận "sóng triều", chỉ nhìn cảnh này thôi cũng khiến người ta kinh hãi không thôi.

"...

Có vào được không?" Ngô Thiên Chân lúc này không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán, tò mò hỏi.

Phía sau quảng trường là một tòa tứ hợp viện chiếm diện tích lớn, ở lối vào của tứ hợp viện có một tấm biển lớn, trên đó tự nhiên viết hai chữ "Tiền Phủ".

Có thể mua được tứ hợp viện ở đế đô, hiển nhiên là một người vô

cùng giàu có.

Chỉ là tuy cửa lớn của Tiền Phủ đã ở trước mắt, nhưng muốn vào được thì phải đi qua quảng trường này.

Nhưng... nhìn đám chó sói dày đặc, Ngô Thiên Chân thật sự không có chút dũng khí nào để đi tới.

Lão Kim lúc này cũng không nhịn được rùng mình một cái, có chút sợ hãi nói: "Trời đất, Tiền gia đúng là lợi hại, ở đế đô mà lại có thể nuôi nhiều chó như vậy, quan hệ phải cứng đến mức nào chứ.

Bàn Tử, Lão Kim ta từng bị chó cắn, trong lòng có ám ảnh, không dám đối phó với mấy con này đâu, đến lúc đó cậu phải bảo vệ ta đấy." Lão Kim vừa dứt lời, Bàn Tử trực tiếp lườm một cái.

Bàn Tử bực bội lườm Lão Kim: "Cút đi, mày sợ à?

Bàn gia ta không sợ chắc?

Mẹ nó, Bàn Tử ta có Hộ Long Đao, cũng không chém kịp đám sói này, nếu bị chúng nó cắn một miếng, ta đoán Bàn Tử ta mất một hai cân thịt cũng chưa chắc đã xong." Nói đến đây, trên mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ kinh hãi.

Thực ra cũng không trách Bàn Tử và Lão Kim nhát gan như vậy, ngay cả người đàn ông dẫn đường, lúc này trên mặt cũng đầy vẻ kinh hãi sợ sệt, không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán, cơ thể không thể kiềm chế mà run rẩy.

"Đệt mợ, không lẽ anh định nói với tôi là chính anh cũng sợ à?" Bàn Tử thấy thái độ và hành động của người đàn ông này, không khỏi cạn lời nói.

"Anh là người của Tiền Phủ mà, sao lại sợ cả chó của Tiền Phủ vậy?" Lão Kim cũng không hiểu hỏi.

Chó là loài động vật, chỉ cần thấy người ra vào phủ đệ này nhiều lần, sẽ tự động coi người đó là "người nhà", có lẽ lúc đầu sẽ sủa dữ dội, nhưng lâu dần cũng sẽ không có phản ứng gay gắt nào nữa.

Nhưng sau khi nghe lời của Bàn Tử và Lão Kim, người đàn ông kia lập tức cạn lời lườm hai người.

"Tôi nói cho các anh biết, đám chó này đều được nuôi dưỡng bằng phương pháp đặc biệt, chỉ nghe lệnh của lão gia và quản gia, dù tôi có sống ở đây, chúng cũng không nể mặt đâu." Người đàn ông lúc này bất đắc dĩ cười khổ.

Đúng lúc này, cánh cửa lớn vốn đóng chặt từ từ mở ra, chỉ thấy một bà lão trông khoảng năm sáu mươi tuổi, chậm rãi từ sau cánh cửa bước ra.

Bà lão mặc một bộ quần áo vải thô, tướng mạo cũng không có gì nổi bật, trông thuộc loại người mà nếu ném vào đám đông cũng chưa chắc đã tìm ra được.

Nhưng cũng kỳ lạ, đám chó sói vốn đang như phát điên, sau khi thấy bà lão xuất hiện, lại ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất, không ngừng vẫy đuôi về phía bà lão.

Đám chó sói lúc này nhìn về phía bà lão, trong ánh mắt đều mang theo vẻ nịnh nọt.

Sự thay đổi như vậy không khỏi khiến Bàn Tử và những người khác phải kinh ngạc.

Sự tương phản trước sau quá rõ ràng rồi.

"Thẩm mỹ của đám chó này có vấn đề, thấy bên cạnh bọn tôi có ba đại mỹ nữ là A Ninh, mà chúng lại chẳng thèm nể mặt, ngược lại còn nịnh nọt một bà lão như vậy." Bàn Tử lúc này hạ thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Chương 519

Nghe vậy, trên mặt người đàn ông dẫn đầu lập tức hiện lên nụ cười khổ bất đắc dĩ, nhưng lúc này liền lập tức giải thích: "Vị này là quản gia của chúng tôi, Dung bà bà.

Tôi nói cho các anh biết, Dung bà bà rất lợi hại, ngàn vạn lần đừng nói bậy trước mặt bà ấy, nếu không, không chừng bà ấy thật sự sẽ ném các anh đi cho chó sói ăn đấy." Lời này hiển nhiên là nói riêng cho Bàn Tử, người đàn ông dẫn đầu vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử với vẻ vô cùng cảnh giác.

Thái độ và hành động này khiến Bàn Tử bất đắc dĩ cười gượng.

"Các con, tránh ra một chút, để họ vào." Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên.

Giọng nói tự nhiên là của Dung bà bà, ngay sau đó Bàn Tử kinh ngạc nhìn thấy, đám chó sói vốn đang vây kín quảng trường, lại lần lượt tản ra, rất có linh tính nhường ra một con đường cho Sở Long.

"...

Đám chó sói này nghe lời vậy sao?" Bàn Tử thấy cảnh này, không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

"Tự nhiên rồi, đám chó sói ở đây chỉ nghe lời Tiền gia và Dung bà bà.

Thôi được rồi, đừng đứng ở đây nữa, chúng ta vào trước đi, Tiền gia đã nóng lòng muốn gặp các vị lắm rồi." Người đàn ông dẫn đầu nói đến đây, làm một tư thế "mời" với Sở Long.

"Đi à?

Trời đất,... chắc chắn đám chó này lúc chúng ta đi qua sẽ không đột

nhiên mất kiểm soát mà xông về phía chúng ta chứ?" Thấy hành động của người đàn ông dẫn đầu, Lão Kim không nhịn được thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Nhưng đám chó sói này rất khôn, bọn chúng nghe lời Dung bà bà, chỉ cần có Dung bà bà ở đây, chúng sẽ không tấn công.

Nhưng trong lòng Lão Kim không sợ là không thể.

Đặc biệt khi nhìn thấy dáng vẻ của bầy chó sói đang nhe miệng, thè lưỡi thở hổn hển, tim Lão Kim thắt lại.

Không sợ chuyện gì, chỉ sợ lỡ có chuyện.

"Nhỡ có một con chó sói thoát khỏi sự khống chế của Dung bà bà thì sao?

Thế... thế chẳng phải tôi sẽ bị cắn à?

Chó đều thích hành động theo bầy, một con tấn công tôi thì chẳng phải sẽ lôi kéo cả đàn sao?

Thế thì tôi khác nào tự tìm đường chết?" Lão Kim không nhịn được lẩm bẩm một câu, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Người đàn ông dẫn đầu thoáng sững sờ, thật ra hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, trước giờ vẫn luôn cho rằng Dung bà bà là tấm bùa hộ mệnh, có bà ở đây thì làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Chỉ là bây giờ nghĩ lại, nỗi lo của Lão Kim dường như cũng không phải không có lý.

Nếu bị bầy chó sói bao vây, thì... hậu quả có thể xảy ra, người đàn ông cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của Tiền Lão Cẩu, lúc này tự nhiên phải nói đỡ cho Tiền Lão Cẩu và Dung bà bà.

Hắn lập tức ho khan một tiếng, nói: "Yên tâm đi, đám chó này

tuyệt đối trung thành, sẽ không xảy ra chuyện bất ngờ đâu, ông xem tôi ở đây bao nhiêu lần rồi, cũng có xảy ra vấn đề gì đâu, không thể nào có vấn đề được, yên tâm đi." Trên mặt người đàn ông không khỏi nở một nụ cười tự tin.

Chỉ là... sự tự tin này đổi lại là cái lườm của Lão Kim và mọi người.

"Ông đây tin ông mới là quỷ ấy, đừng tưởng tôi không thấy nhé, vừa rồi trong mắt ông cũng đầy vẻ kinh hãi sợ sệt, rõ ràng cũng không tự tin lắm." Lão Kim lập tức chen vào một câu.

Bị Lão Kim vạch trần thẳng thừng như vậy, trên mặt người đàn ông không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

Chương 520

Hắn cười gãi gãi gáy, nhưng lúc này còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một giọng nói khàn khàn truyền đến: "Vào không?

Nếu không vào thì thôi, bà già này không có nhiều thời gian để lãng phí với các người ở đây đâu." Trong giọng nói khàn khàn của Dung bà bà mang theo sự bất mãn nồng đậm.

Phải công nhận, tính tình của Dung bà bà khá nóng nảy, lời vừa dứt, bà ta vậy mà trực tiếp đứng dậy, hoàn toàn không cho Sở Long bất kỳ cơ hội phản ứng nào, quay người đi vào trong, dĩ nhiên, lúc này cửa lớn vẫn đang mở.

Ý của Dung bà bà bây giờ đã rõ ràng.

Nếu Sở Long muốn vào, thì cửa lớn sẽ để lại cho họ, nhưng vào hay không thì không liên quan đến bà ta nữa.

"Vãi, ...tính khí cũng lớn quá rồi đấy?" Lão Kim rõ ràng không ngờ chuyện này lại xảy ra, đứng ở cửa nhà người ta mà bị cho ăn canh đóng cửa... không đúng, canh đóng cửa chó mới đúng!

Theo suy nghĩ ban đầu của Lão Kim, những người này đều do Tiền Lão Cẩu mời đến, Tiền Lão Cẩu là khách quý, đáng lẽ phải được Tiền Lão Cẩu tiếp đãi tử tế mới phải.

Nhưng thực tế thì sao?

Cái gọi là tiếp đãi hoàn toàn không có, ngược lại còn dùng một bầy chó chặn đường trước mặt.

"Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?" Lão Kim lúng túng gãi gãi gáy, hỏi.

Ánh mắt Sở Long khẽ híp lại: "Gọi điện cho Tiền Lão Cẩu, nói

với ông ta, tôi cho ông ta ba mươi giây, sắp xếp lại đám chó này đi, nếu không thì bảo ông ta chuẩn bị sẵn sàng ăn thịt chó đi." Giọng Sở Long nghe qua có vẻ rất bình thản, chỉ là trong sự bình thản đó lại ẩn chứa một sự bá đạo không cho phép nghi ngờ.

Cậu là người thừa kế huyết mạch Rồng, từ khi nào mà có người dám trèo lên đầu cậu thế này?

Thậm chí, còn là một bầy chó chặn đường?

Tuy rằng những ngày gần đây tính tình Sở Long đã tốt hơn một chút, nhưng cũng không có nghĩa là người khác có thể làm càn trước mặt cậu.

Thế lực của Tiền Lão Cẩu có lớn đến đâu, nếu thật sự chọc giận Sở Long, cậu cũng có thể san phẳng nơi này.

Ăn thịt chó?

Ba chữ đơn giản, nhưng đối với người đàn ông kia mà nói, lại như ẩn chứa một sức mạnh vô tận, hung hăng đập vào lồng ngực hắn.

Có một khoảnh khắc, hắn thậm chí cảm thấy tim mình sắp nổ tung.

Bởi vì Tiền Lão Cẩu nuôi chó, cũng rất yêu chó, vì vậy hoàn toàn không cho phép người ngoài nhắc đến từ "thịt chó" ở đây.

Từng có người tùy tiện nói một câu "thịt chó", kết quả bị Tiền Lão Cẩu bắt lại đánh cho một trận, suýt chút nữa đánh chết người đó.

Từ đó về sau, "thịt chó" ở đây đã trở thành một sự tồn tại cấm kỵ.

Bây giờ nghe Sở Long nhắc đến, sao người đàn ông có thể không kinh hãi cho được.

Dĩ nhiên, Sở Long dù sao cũng có bối cảnh, có thực lực, người đàn ông này lo lắng, nếu mình không truyền lời, một khi Sở Long nổi điên,

không chừng đám chó này thật sự sẽ bị Sở Long giết sạch.

Đó đều là tâm huyết của Tiền Lão Cẩu.

Tiền Lão Cẩu chắc chắn sẽ không trừng phạt Sở Long, dù sao Sở Long cũng là "khách quý", Dung bà bà lại là quản gia đắc lực của Tiền Lão Cẩu, Tiền Lão Cẩu tự nhiên cũng không thể trách mắng Dung bà bà, vậy thì lúc đó người xui xẻo chỉ có thể là mình.

Người đàn ông lập tức lấy điện thoại ra, gọi đi.

Chẳng mấy chốc, cuộc gọi video được kết nối, người đàn ông lập tức thuật lại lời của Sở Long, dĩ nhiên, Tiền Lão Cẩu cũng không phải dạng vừa, tính khí của ông ta nếu mà tốt thì cũng không thể có được thân phận địa vị như hiện tại, vì sợ chọc giận Tiền Lão Cẩu, hắn đã uyển chuyển nói lại chuyện liên quan đến thịt chó.

"Tiểu huynh đệ Sở Long, thật sự xin lỗi, quản gia nhà tôi tính khí như vậy đấy, cậu cũng thông cảm, yên tâm, tôi sẽ đích thân ra dẫn đường cho cậu." Khoảnh khắc lời của Tiền Lão Cẩu truyền ra, sắc mặt của người đàn ông kia lập tức ngẩn ra.

Tiền Lão Cẩu là người hung tàn đến mức nào, người đàn ông này rất rõ, đừng nhìn vẻ ngoài thường ngày của Tiền Lão Cẩu có vẻ hiền lành nhân từ, nhưng thực tế nếu thật sự chọc giận ông ta, giết người cũng là chuyện nhỏ.

Theo suy nghĩ của người đàn ông này, thân phận của Sở Long đặc biệt, nhưng Tiền Lão Cẩu cũng cần thể diện, lúc này có thể sẽ không cho Sở Long sắc mặt tốt, thậm chí sẽ có chút xung đột lời nói.

Chương 521

Nhưng thực tế... chuyện xảy ra trước mắt thật sự vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Dĩ nhiên, lúc này trong lòng người đàn ông cũng rất may mắn, cảm thấy việc mình làm vừa rồi vô cùng sáng suốt.

Nếu không thì thật sự gặp họa rồi.

"Ba mươi giây!" Đúng lúc người đàn ông đang suy nghĩ lung tung, thì đột nhiên nghe thấy Sở Long nhẹ nhàng nói một câu.

Lời vừa nói ra, người đàn ông gần như muốn trợn trừng cả mắt ra ngoài.

Lời của Tiền Lão Cẩu vừa rồi hoàn toàn là cho Sở Long một lối thoát, trong tình huống bình thường mà nói, đổi lại là bất kỳ ai, lúc này cũng sẽ nể mặt Tiền Lão Cẩu, cái gọi là chuyện bao nhiêu giây, tự nhiên sẽ không tiếp tục nhắc đến.

Nhưng Sở Long bây giờ lại tỏ ra một bộ dạng dầu muối không ăn.

Người đàn ông cẩn thận nhìn vào màn hình video, nói thật, lúc này, trong lòng hắn thật sự lo lắng, sợ Tiền Lão Cẩu sẽ nổi giận.

Nhưng điều khiến người đàn ông không thể ngờ tới là, Tiền Lão Cẩu chỉ lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt, sau đó trực tiếp bật dậy khỏi ghế, vừa cầm điện thoại mở video, vừa lao ra ngoài, cùng lúc đó, có một tiếng còi chói tai vang lên.

Trước đó, sau khi không có sự ràng buộc của Dung bà bà, đám chó sói lại trở nên hung bạo, từng con gào thét về phía Sở Long, hận không thể ăn thịt của cậu.

Nhưng khi đám chó sói nghe thấy âm thanh chói tai đó, chúng lại

lập tức mất đi khí thế ban đầu, trực tiếp nằm rạp xuống đất, trong miệng phát ra những tiếng ư ử, nhường ra một con đường cho Sở Long.

"Ha ha, tiểu huynh đệ Sở Long, lão phu làm việc đáng tin cậy chứ?

Vừa tròn ba mươi giây đấy." Cũng chính lúc này, Tiền Lão Cẩu xuất hiện ở cửa.

Phải công nhận, thể chất của Tiền Lão Cẩu này rất tốt, đừng nhìn tuổi tác đã cao, nhưng vừa rồi chạy từ trong nhà ra đây, vậy mà chỉ mất ba mươi giây, lại còn mặt không đỏ, thở không gấp, hoàn toàn không để tâm đến loại "vận động" vừa rồi.

Trên mặt Tiền Lão Cẩu không có chút biểu cảm khó chịu nào, ngược lại còn mang vẻ mặt vô cùng vui vẻ, nếu không biết tình huống vừa rồi, thậm chí còn gây cho người ta một loại ảo giác, rằng lúc này Tiền Lão Cẩu tự nguyện ra chào đón.

Người đàn ông kinh ngạc đến rớt cả mắt kính, theo Tiền Lão Cẩu cũng đã mấy năm, lần đầu tiên thấy Tiền Lão Cẩu ở trước mặt người ngoài lại lộ ra tư thái "yếu thế" như vậy.

Trong lòng người đàn ông không khỏi thầm lẩm bẩm, nếu để người bên ngoài biết được biểu hiện hiện tại của Tiền Lão Cẩu, e là có thể khiến một đám người kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Thực ra lúc này đừng nói là người đàn ông kia, Bàn Tử cũng đều kinh ngạc trợn trừng mắt.

Đặc biệt là Bàn Tử, gã này vẫn luôn ở Đế Đô, sao có thể không biết Tiền Lão Cẩu trước mặt là người như thế nào?

Bàn Tử lập tức nhìn về phía Sở Long, trong ánh mắt đó tràn đầy vẻ sùng bái.

Có thể khiến một nhân vật lớn như vậy ở Đế Đô đối xử khách khí

nịnh nọt như thế, trong mắt Bàn Tử, Long gia thật sự quá ngầu.

"Mời!" Tiền Lão Cẩu cười nói với Sở Long.

Sở Long chỉ lãnh đạm gật đầu, sải bước đi về phía quảng trường đó.

Sở Long đã đi trước, Lão Kim sao có thể không theo sau?

Vừa bước vào quảng trường, đám chó sói vốn đang nằm rạp trên đất đồng loạt nhìn về phía Sở Long, dọa Lão Kim cả người khẽ run lên, trong mắt có một nỗi sợ hãi khó tả đang trào dâng.

Nhưng khi tiếp tục nhìn về phía Sở Long, nỗi sợ hãi đó lại từ từ biến mất.

Trên người Sở Long dường như mang một loại ma lực kỳ lạ nào đó, khiến hắn lập tức cảm thấy an toàn tăng vọt.

"Ha ha ha, quả nhiên anh dũng phi thường." Sau khi Sở Long đến trước mặt Tiền Lão Cẩu, Tiền Lão Cẩu lập tức cười "ha ha" với Sở Long, trực tiếp khen ngợi.

Tư thái này cho Bàn Tử cảm giác, dường như lúc này vị chủ nhân ngạo nghễ kia cũng đang nịnh bợ Sở Long.

Sở Long chỉ có vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn không để tâm đến lời của Tiền Lão Cẩu lúc này.

Chương 522

Phản ứng này của Sở Long khiến Tiền Lão Cẩu lập tức cảm thấy một trận lúng túng, như ăn phải một cái đinh mềm.

"Mấy vị theo tôi đến thư phòng đi." Tiền Lão Cẩu cười gượng một tiếng, rồi đi trước dẫn đường vào trong.

Đây là một tòa tứ hợp viện chiếm diện tích rất lớn, vị trí trung tâm của tứ hợp viện là một khu vườn hoa lớn, xung quanh là một dãy hành lang chạm trổ rường cột, hành lang được làm theo lối cổ, đi trong dãy hành lang như vậy, cho người ta cảm giác như đang đi trong dòng sông thời gian.

Thư phòng nằm ở một căn phòng hướng đông nam.

Khoảnh khắc Tiền Lão Cẩu mở cửa thư phòng, một mùi mực thơm thoang thoảng từ trong thư phòng bay ra.

"Trời ạ!" Vừa vào xem, Bàn Tử gần như muốn trợn trừng cả mắt ra ngoài, không nhịn được kinh hô một tiếng.

"...Đây quả là một kho báu lớn." "Đúng là đại nhân vật, thư phòng bài trí cũng thật khác biệt, chậc chậc, lợi hại thật." Vừa bước vào, đập vào mắt là mấy hàng giá sách, chỉ là trên những giá sách này không phải là sách, mà là đồ cổ như đồ sứ, đồ gốm, đồ đồng...

Sở Long dù sao cũng là dân trộm mộ chuyên nghiệp, có mắt nhìn nhất định trong việc phân biệt đồ cổ, với thân phận của Tiền Lão Cẩu, tự nhiên không thể nào bày đồ dỏm trong thư phòng của mình.

Còn trên tường thư phòng, treo đầy các loại thư họa, liếc nhìn qua, gần như các nhà thư pháp, họa sĩ thời cổ đại đang mở triển lãm vậy, nếu mang thư họa ở đây ra ngoài, tùy tiện một bức, e là cũng có thể

gây ra một "cơn địa chấn lớn" trong giới thư họa.

Dĩ nhiên, đây dù sao cũng là thư phòng, bên trong tự nhiên không thể không có sách.

Sở Long tò mò đi đến trước giá sách xem qua, kết quả phát hiện, mỗi một cuốn sách ở đây đều là bản độc nhất hoặc những điển tịch hiếm có, bên ngoài tuyệt đối không thể có lưu truyền.

"Ha ha ha, những thứ này đều là do lão phu tôi lúc trẻ xuống mộ lấy được, con người tôi ấy mà, đừng nhìn vẻ ngoài thô kệch, nhưng thỉnh thoảng cũng thích ra vẻ văn nhã, khiến mấy vị chê cười rồi." Thấy bộ dạng kinh ngạc của Bàn Tử, Tiền Lão Cẩu lập tức cười "ha ha", giải thích.

Dĩ nhiên, lúc này lòng hư vinh của ông ta cũng được thỏa mãn cực độ.

Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái với Tiền Lão Cẩu: "Tiền lão gia tử, ngài thật sự là tấm gương của thế hệ chúng cháu, cảnh giới này không phải là những kẻ thô thiển như chúng cháu có thể so bì được." "Chúng cháu xuống mộ, chủ yếu là lấy minh khí, gặp phải sách vở các thứ cũng chẳng thèm ngó tới, tất cả đều lấy giá trị làm tiêu chuẩn duy nhất để trộm mộ, bây giờ cháu mới phát hiện, hóa ra trộm mộ cũng có thể phong thái như vậy, Bàn Tử cháu thụ giáo rồi." Bàn Tử lập tức nịnh một câu, lời vừa dứt, Tiền Lão Cẩu liền vui vẻ cười lớn.

Bởi vì ngàn lần xuyên vạn lần xuyên, nịnh bợ không xuyên, đặc biệt là những người như Tiền Lão Cẩu, bây giờ càng thích được người khác khen ngợi, nói lời hay ý đẹp.

Hành động hiện tại của Bàn Tử hoàn toàn trúng ý ông ta.

"Ha ha ha, lúc trẻ tôi trộm mộ cũng vì tiền, nhưng đợi đến một cảnh giới nhất định, tiền bạc đối với tôi mà nói, không còn quan trọng

như vậy nữa, sẽ có những mục tiêu theo đuổi khác.” Tiền Lão Cẩu cười nói một câu, Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt thụ giáo.

Bàn Tử làm như vậy cũng là muốn tạo quan hệ tốt với Tiền Lão Cẩu.

Sở Long không phải người ở Đế Đô, tự nhiên có thể không quan tâm, chơi xong có thể phủi mông bỏ đi, nhưng Bàn Tử thì khác, gã là người Đế Đô chính gốc, không thể đi là đi, hoàn toàn không để ý đến gốc gác của mình ở đây.

Bây giờ sau chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Bàn Tử rõ ràng cũng bị không ít người để mắt tới.

Sở Long không thể cả đời ở lại Đế Đô cùng gã, một khi Sở Long rời đi, vậy thì gã có thể sẽ bị những người đó nhắm vào, ví dụ như đám người của Phục bang, nếu thật sự muốn đối phó gã, gần như chỉ cần động ngón tay là được.

Gã cũng không thể không đi trộm mộ, không ra ngoài, đến lúc đó một khi rời đi, không chừng cửa hàng của gã cũng có thể bị người ta đập phá.

Vì vậy, bất kể vì lý do gì, Bàn Tử đều phải tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc, có thể bảo vệ mình.

Tiền Lão Cẩu rõ ràng là rất thích hợp.

“Ha ha ha, thằng nhóc cậu tôi lại thích đấy, thằng nhóc cũng lanh lợi, yên tâm đi, dù là nể mặt tiểu huynh đệ Sở Long, hay nể mặt Thiên Chân, thằng nhóc cậu tôi chắc chắn sẽ che chở, tôi đã nói rồi, ở Đế Đô, ai dám nhắm vào cậu, động tay động chân với cậu, thì chính là không nể mặt Tiền Lão Cẩu tôi.” Tiền Lão Cẩu là người khôn như ranh, sao có thể không biết ý đồ của Bàn Tử lúc này.

Ông ta lập tức nói một câu, khiến tảng đá lớn vẫn treo trong lòng

Bàn Tử được đặt xuống.

"Cảm ơn Tiền lão gia tử." Bàn Tử cảm kích hô lớn một tiếng.

Lúc này Tiền Lão Cẩu cũng đi đến trước bàn, ngồi xuống.

Sở Long chú ý, chiếc bàn có lẽ cũng được lấy từ trong mộ cổ ra, nếu đặt ở thị trường, không có bốn năm mươi vạn thì không thể mua được.

Ở một bên cũng đặt mấy chiếc ghế bàn kiểu cũ, Tiền Lão Cẩu làm một động tác "mời" với Sở Long và mọi người, sau đó tự mình ngồi xuống.

"Tiền gia gia, ngài tìm cháu có chuyện gì ạ?" Ngô Thiên Chân lúc này lập tức tò mò hỏi, bây giờ vào thẳng vấn đề.

Chương 523

Tiền Lão Cẩu nhìn sâu vào Ngô Thiên Chân, cuối cùng thở dài một hơi, điều khiến người ta bất ngờ là, Tiền Lão Cẩu không trực tiếp trả lời, mà hỏi lại Ngô Thiên Chân một câu: "Thiên Chân, cậu có biết chú Ba của cậu hiện đang ở đâu không?" Lời của Tiền Lão Cẩu vừa nói ra, Ngô Thiên Chân gần như muốn trợn trừng cả mắt ra ngoài.

Cậu không ngờ Tiền Lão Cẩu lại hỏi vấn đề này, bởi vì chuyện này vốn dĩ cậu định hỏi Tiền Lão Cẩu.

Ngô Thiên Chân không lập tức đưa ra câu trả lời, lông mày cậu không khỏi nhíu lại, có chút đề phòng nhìn Tiền Lão Cẩu.

Nói thật, Tiền Lão Cẩu đột nhiên hỏi vấn đề này, khiến trong lòng Ngô Thiên Chân có chút lo lắng, sợ chú Ba gây ra rắc rối gì, thậm chí đắc tội với Tiền Lão Cẩu.

Tiền Lão Cẩu là người khôn khéo đến mức nào, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Ngô Thiên Chân lúc này, thấy Ngô Thiên Chân khẽ nhíu mày, Tiền Lão Cẩu đã đoán được trong lòng gã này đang nghĩ gì.

Tiền Lão Cẩu lập tức cười "ha ha", nói: "Yên tâm đi, tôi không có ý định nhắm vào chú Ba của cậu, nên cứ yên tâm nói ra đi." Ngô Thiên Chân nhìn sâu vào Tiền Lão Cẩu, tuy rằng Tiền Lão Cẩu bây giờ nói như vậy, nhưng thực ra, trong lòng Ngô Thiên Chân vẫn có chút không yên tâm.

Nhưng nghĩ lại, bây giờ dường như cũng không có cách nào khác.

Ngô Thiên Chân thở dài một hơi, nói: "Cũng không phải cháu không nói với ông Tiền, cháu gần đây cũng vẫn luôn tìm chú Ba cháu, chú ấy cứ như biến mất vậy, thực ra ngài có lẽ không tin, cháu vốn dĩ cũng muốn hỏi ông Tiền, xem ngài có biết tung tích của chú Ba cháu

không.” “Ồ?

Tại sao lại hỏi ta?

Theo lý mà nói cậu không nên cho rằng ta và chú Ba cậu có quan hệ gì chứ?” Tiền Lão Cẩu không hổ là người đã lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm, Ngô Thiên Chân muốn “đấu pháp” trước mặt ông ta rõ ràng còn non lắm.

Ngô Thiên Chân chỉ tùy tiện nói một câu, Tiền Lão Cẩu lập tức phát hiện có điều không đúng.

Ngô Thiên Chân trong lòng cười gượng, xem ra muốn lừa Tiền Lão Cẩu thật sự không thể, người ta tuy già rồi, nhưng đầu óc không hề hồ đồ chút nào.

Dù sao những chuyện này đều phải nói với Tiền Lão Cẩu, Ngô Thiên Chân cũng không giấu diếm, đem chuyện trước đó đi ăn cơm kể lại một lượt cho Tiền Lão Cẩu.

“Lúc đó cháu tuyệt đối đã nhìn thấy chú Ba cháu, cháu vốn tưởng chú ấy sẽ tham gia buổi đấu giá đó, cũng đã đặc biệt chú ý một phen, nhưng ở đó hoàn toàn không có chú Ba cháu, thậm chí cả người hơi giống chú Ba cháu cũng không có.” “Cho nên cháu mới muốn hỏi Tiền gia gia ngài có tin tức gì của chú Ba cháu không, dù sao với quan hệ hai nhà chúng ta, chú Ba cháu lại khá năng nổ trong giới ngầm, nếu thật sự ở Đế Đô, cháu tin rằng chú Ba cháu chắc chắn sẽ tìm Tiền gia gia.” Tiền Lão Cẩu nhìn sâu vào Ngô Thiên Chân, sau đó phá lên cười lớn, âm thanh nghe qua vô cùng sảng khoái.

“Chú Ba cậu quả thực đã tìm ta.” Tiền Lão Cẩu không hề do dự, trực tiếp nói ra một câu.

Như vậy, ngược lại khiến Ngô Thiên Chân có chút ngẩn ra, không biết nên nói gì cho phải, thực ra tuy rằng vừa rồi đang hỏi Tiền Lão

Cẩu, muốn từ phía Tiền Lão Cẩu biết được một chút tin tức, nhưng thực ra, Ngô Thiên Chân không ôm hy vọng quá lớn.

Nhưng không thể ngờ, lúc này lại thật sự từ phía Tiền Lão Cẩu biết được tin tức về chú Ba, sao có thể không cảm thấy kích động cho được.

"Vậy... vậy chú Ba cháu hiện đang ở đâu?" Ngô Thiên Chân lập tức kích động đứng dậy khỏi ghế, vô cùng căng thẳng hỏi.

Tiền Lão Cẩu cười nhìn Ngô Thiên Chân một cái, nhưng sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Sở Long.

"Hiện tại đã vào một ngôi mộ cổ, nếu ta không nhầm, bây giờ có lẽ đang bị kẹt ở bên trong." "Cái gì?" Lời của Tiền Lão Cẩu vừa nói ra, Ngô Thiên Chân trực tiếp đứng bật dậy khỏi ghế, trong mắt đều mang theo vẻ khó tin.

Cậu không ngờ chú Ba lại không yên phận như vậy, lại chạy vào mộ của người khác?

Điều này khiến trong lòng Ngô Thiên Chân vô cùng lo lắng, sợ chú Ba sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng trong mộ.

Nhưng, khác với sự lo lắng của Ngô Thiên Chân lúc này, Bàn Tử và mọi người sau khi nghe lời của Tiền Lão Cẩu, không nhịn được mà trợn trắng mắt, trong mắt tràn đầy vẻ cạn lời.

"Vãi, lại vào mộ?

Lại gặp nguy hiểm?

Lại tìm đến chúng ta?

Trời ạ, Thiên Chân, sao Bàn Tử tôi cảm thấy đây là sáo lộ của chú Ba cậu vậy?" Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử khẽ híp lại, trong mắt đều mang theo một chút bất mãn.

Lão Kim lúc này tuy không nói gì, nhưng sau khi nghe lời của Bàn Tử, mấy người đều không khỏi khẽ gật đầu.

Trong vẻ mặt của mỗi người đều viết đầy sự bất mãn.

Sở Long lúc này cũng có chút cạn lời xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói: "Sáo lộ của chú Ba thật sâu." Nhưng rõ ràng lúc này Ngô Thiên Chân chỉ lo lắng cho an nguy của Ngô Tam Tỉnh, nhất thời không phản ứng lại.

Chương 524

Vì vậy sau khi nghe lời của Bàn Tử, Ngô Thiên Chân không nhịn được "A" một tiếng.

"Bàn Tử, cậu nói vậy là có ý gì?

Chú Ba tôi đã gặp nguy hiểm rồi, cậu còn nói những lời lạnh lùng như vậy?" Lời của Ngô Thiên Chân vừa nói ra, có thể cảm nhận rõ ràng, trong lời nói lúc này chứa đầy sự bất mãn.

Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử lườm Ngô Thiên Chân một cái: "Nói chú Ba cậu mấy câu, cậu không vui à?

Tôi hỏi cậu, lần trước chúng ta đi tìm chú Ba cậu, không phải vì chú ấy vào mộ cổ sao?

Gặp nguy hiểm sao?

Chuyện ở Tần Lĩnh cũng như vậy, lần trước nữa cũng vậy phải không?

Sao tôi cảm giác đây đã thành sáo lộ của chú Ba cậu rồi." Lời của Bàn Tử vừa nói ra, Ngô Thiên Chân lập tức ngẩn ra.

Nói kỹ lại, thật sự là như vậy.

Bất kể là lần nào, đều là nhận được tin chú Ba xuống mộ, gặp nguy hiểm, mới vội vàng đến.

Nhưng mỗi lần xuống mộ cổ xong, chú Ba có gặp nguy hiểm hay không thật sự hoàn toàn không biết, điều biết rõ là, mình thật sự gặp rắc rối.

Cả một chuyến xuống mộ cổ, đến cái bóng của chú Ba cũng không thấy.

Thường là từ trong mộ cổ ra, yên ổn mấy ngày, lại nhận được tin chú Ba gặp nguy hiểm...

"Mẹ kiếp, đúng là sáo lộ!" Ngô Thiên Chân sau khi hiểu ra, không nhịn được gầm lên một tiếng.

Một câu "mẹ kiếp", khiến người nghe đều khẽ ngẩn ra, sau đó mấy người không nhịn được cười lớn.

"Không phải đi tìm đại gia, mà là đi tìm tam gia, ha ha ha, lần này chúng ta xuống, không chừng cũng không tìm được chú Ba, chú Ba cậu thuộc loại lươn, trơn tuột, lại rất nhanh." Nói đến đây, Bàn Tử cũng bị lời của mình chọc cười.

Tiền Lão Cẩu vẫn luôn im lặng lắng nghe, tuy rằng không rõ trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ vài lời của Bàn Tử, cũng có thể hiểu được một chút tình hình.

Tiền Lão Cẩu không nhịn được cười gượng, bất đắc dĩ gãi gãi thái dương, rõ ràng đối với gã khốn này cảm thấy vô cùng cạn lời.

"Lần này thì có thể yên tâm, cùng xuống mộ có người của ta, ta biết rõ ở trong ngôi mộ đó, tuyệt đối không chạy được đâu." Tiền Lão Cẩu cười gượng một tiếng, rõ ràng lo lắng Ngô Thiên Chân không muốn xuống mộ, nên mới nói một câu như vậy.

Bởi vì liên quan đến chuyện của chú Ba, Ngô Thiên Chân tự nhiên không dám tùy tiện, lập tức gật đầu, nói: "Vậy được rồi, nhưng Tiền gia gia, có tin tức gì về ngôi mộ đó không?

Ngôi mộ đó hiện đang ở đâu ạ?

Tình hình cụ thể thế nào?" Ngô Thiên Chân vô thức hỏi, nhưng lời vừa dứt, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng.

Rõ ràng lúc này cậu mới phản ứng lại, rốt cuộc có đi vào mộ cổ hay không, không phải do cậu quyết định.

Mà phải xem ý của Sở Long.

Bởi vì nếu Sở Long không đồng ý, vậy thì cậu cũng chỉ có thể một mình vào mộ cổ.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này, cũng đã xuống mấy ngôi mộ, những ngôi mộ này đều đầy rẫy nguy hiểm, nhưng có thể khiến người ta nhanh chóng trưởng thành.

Có thể nói kinh nghiệm xuống mộ hiện tại của Ngô Thiên Chân cũng như năng lực xử lý sự việc khi đối mặt với nguy hiểm, đều đã vượt xa lần đầu tiên xuống mộ.

Thậm chí có thể nói, những tay trộm mộ chuyên nghiệp bình thường cũng không thể so sánh với Ngô Thiên Chân.

Đây chính là lợi ích của việc luôn đi cùng "người chơi" cấp cao xuống mộ "đánh quái", kinh nghiệm tăng rất nhanh.

Nếu chỉ là ngôi mộ bình thường, Ngô Thiên Chân tin rằng, chỉ cần xuống là được, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng rõ ràng ngôi mộ của Tiền Lão Cẩu lúc này, không thuộc loại "bình thường".

Chương 525

Thực lực của Ngô Thiên Chân tuy đã tăng lên không ít, nhưng cũng không đến mức không có tự biết mình.

Cậu biết rõ dù bản lĩnh hiện tại, cũng không thể so sánh với chú Ba.

Ngôi mộ đó đến cả một sự tồn tại như chú Ba cũng gặp nguy hiểm, huống chi là mình.

Vì vậy, lúc này nếu thật sự muốn thành công đột nhập vào ngôi mộ đó, gặp được chú Ba, thì không mượn sức của Sở Long, rõ ràng là không thể.

Ngô Thiên Chân lúng túng gãi gãi gáy, lập tức nói với Tiền Lão Cẩu: "Đợi đã Tiền gia gia, cháu phải hỏi ý kiến của anh Long trước." Thấy Tiền Lão Cẩu lại định mở miệng nói, Ngô Thiên Chân lập tức nói một câu như vậy.

Tiền Lão Cẩu khẽ ngẩn ra, nhưng sau đó liền hiểu ra, cười vuốt vuốt râu, gật đầu.

Rõ ràng lúc này ông ta cũng hiểu lý do Ngô Thiên Chân làm như vậy.

"Anh Long, em... em có thể nhờ anh xuống mộ một chuyến được không?" Ngô Thiên Chân lúng túng nhìn Sở Long.

Tuy rằng trong lòng cũng biết rõ, nếu đưa ra yêu cầu này, Sở Long chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng lúc nói, trong lòng Ngô Thiên Chân không nhịn được căng thẳng, dù sao chuyện này cũng liên quan đến an nguy của chú Ba.

May mắn điều khiến Ngô Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm là, lúc

này Sở Long quả thực đã cười gật đầu, đồng ý.

Thực ra nếu đổi lại là lúc khác, Sở Long chắc chắn sẽ muốn biết một chút thông tin về ngôi mộ cổ trước, rồi mới phán đoán có nên xuống mộ hay không.

Chỉ là chuyện này do Ngô Thiên Chân đề xuất, trước đó cậu cũng đã hứa với Ngô Thiên Chân, nhất định sẽ giúp tìm Ngô Tam Tỉnh.

Cũng chính vì vậy, lúc này Sở Long mới không hề suy nghĩ, trực tiếp đồng ý.

"Ha ha ha, tiểu huynh đệ Sở quả nhiên là người sảng khoái, đúng rồi, đây là một số manh mối về ngôi mộ cổ đó, thực ra hiểu biết của tôi về ngôi mộ đó cũng không nhiều, hy vọng có thể giúp được cậu một chút." Vừa nói, Tiền Lão Cẩu trực tiếp lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân tuy rằng cũng rất tò mò về ngôi mộ cổ đó, nhưng lúc này lại không thèm nhìn, trực tiếp đưa tập tài liệu đó cho Sở Long.

"Hả?..." Tuy nhiên, khi Sở Long mở tập tài liệu ra, nhìn thấy nội dung bên trên, lập tức ngẩn ra.

Bàn Tử tò mò cũng xáp lại gần xem, nhưng thậm chí không cần nhìn rõ nội dung ghi chép bên trên, đều đã có chút kinh ngạc hít một hơi khí lạnh.

"Đây không phải là ngôi mộ cổ mà cô bé Doãn Nam Phong trước đó muốn chúng ta xuống sao?" Bàn Tử không nhịn được kinh hô lẩm bẩm một tiếng.

Sự thật cũng chính là như vậy, nội dung ghi chép trên tập tài liệu này, giống hệt với nội dung Doãn Nam Phong đưa trước đó, hoàn toàn không có gì khác biệt.

Nói thật, nếu không cảm thấy Doãn Nam Phong lúc đó chắc chắn

sẽ không hợp tác với Tiền Lão Cẩu, thì họ còn tưởng tập tài liệu này được lấy từ chỗ Doãn Nam Phong.

"Ồ?

Doãn Nam Phong cũng muốn xuống ngôi mộ cổ đó sao?" Tiền Lão Cẩu có chút kinh ngạc nhìn Sở Long, rõ ràng không ngờ Doãn Nam Phong lại đi trước một bước.

Ngô Thiên Chân không nói gì, im lặng nhìn về phía Sở Long, chờ đợi Sở Long trả lời.

Dù sao có một số chuyện cũng không tiện nói nhiều.

Sở Long cười gật đầu, cũng không quan tâm, dù sao chuyện này chẳng mấy chốc cũng không còn là bí mật nữa, bởi vì đến lúc đó chỉ cần xuống mộ, chắc chắn sẽ gặp người của cả hai bên, thay vì đến lúc đó bị coi là nội gián, không bằng bây giờ nói rõ mọi chuyện.

Sở Long đại khái kể lại chuyện này một lượt.

Sở Long vốn tưởng lúc này Tiền Lão Cẩu sẽ cảm thấy bất ngờ, nhưng lại không, sau khi nghe lời của Sở Long, Tiền Lão Cẩu chỉ có vẻ mặt như thể đó là điều hiển nhiên, cười lớn gật đầu, vẻ mặt đó trông như hoàn toàn không vì chuyện này mà cảm thấy bất ngờ.

"Hả?

Tiền gia gia ngài không bất ngờ chút nào sao?" Ngô Thiên Chân không khỏi tò mò hỏi.

Tiền Lão Cẩu cười gật đầu: "Không có gì bất ngờ cả, dù sao tấm bản đồ này vốn dĩ được lưu truyền từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn xuống mộ cũng là chuyện bình thường." "Cái gì?" Nghe Tiền Lão Cẩu nói, Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức kinh ngạc nhìn nhau, rõ ràng không hiểu mục đích của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 526

“Doãn Nam Phong rốt cuộc đang làm gì vậy, tại sao lại đem tin tức về ngôi mộ cổ ra bán đấu giá chứ, không phải trước đó nói trong ngôi mộ cổ có thứ rất quan trọng với cô ấy sao?

Vậy theo lý mà nói, không nên giữ kín tin tức về ngôi mộ cổ đó sao?

Nếu để người ngoài biết, chẳng phải có khả năng để người ngoài nhanh chân đến trước, cướp đi thứ đó sao?” Hoắc Tú Tú lúc này không nhịn được kinh hô một tiếng, giữa hai hàng lông mày đều đầy vẻ khó hiểu.

Cô xuất phát từ góc độ của bản thân để suy nghĩ về chuyện này, bởi vì nếu đổi lại là cô, dù trong mộ cổ không có bảo bối gì đặc biệt quan trọng, cũng không thể nói cho người ngoài, bởi vì chỉ cần là ngôi mộ cổ có giá trị, minh khí bên trong đều rất có giá trị, chia sẻ với người ngoài?

Chẳng phải là để người ngoài được hưởng lợi không công sao?

Bàn Tử lúc này tuy không nói gì, nhưng rõ ràng từ vẻ mặt của gã có thể thấy, suy nghĩ trong lòng gã hiện tại cũng giống như Hoắc Tú Tú.

Tiền Lão Cẩu lúc này “ha ha” cười lớn.

“Nếu cô ấy có thể tự mình đột nhập vào được, thì sao lại chia sẻ tấm bản đồ này ra chứ?

Bây giờ mục đích của cô ấy rất đơn giản, chính là muốn tập hợp sức mạnh của mọi người, đột nhập vào chủ mộ thất thôi, đến lúc đó vấn đề bảo bối thuộc về ai, thì chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mỗi

người, thuận theo ý trời." "Nếu không làm như vậy, thì khả năng lấy được bảo bối mà cô ấy muốn gần như bằng không, bây giờ, ít nhất còn có cơ hội nhất định để có được, nếu là ta lựa chọn, ta cũng sẽ mạo hiểm như vậy." Nói đến đây, trong mắt Tiền Lão Cẩu không khỏi lộ ra một nụ cười trêu chọc.

"Thực ra đừng nói là ta, Hoắc gia, có lẽ cũng đang chuẩn bị vào ngôi mộ cổ đó rồi, có lẽ lần này con bé về Hoắc gia, Hoắc lão thái thái cũng sẽ nói với con bé về chuyện này." Nói đến đây, Tiền Lão Cẩu như đang nói đến chuyện gì vui vẻ, không nhịn được cười lớn.

"Ha ha ha, thú vị thú vị thật, vậy mà phải nhận ủy thác của ba thế lực." Thấy bộ dạng hả hê của Tiền Lão Cẩu lúc này, Sở Long cạn lời trợn trắng mắt.

"Xem ra, lần này cả ba thế lực chúng ta đều sẽ vì sự tham gia của cậu mà tạm thời liên hợp, như vậy cũng tốt, ít nhất khi gặp các thế lực khác, có thể mạnh mẽ áp đảo." Nói đến đây, Tiền Lão Cẩu lại phá lên cười lớn, dường như Tiền Lão Cẩu rất lạc quan vui vẻ, thích cười lớn như vậy.

"À...

Tiền gia gia, cháu có một chuyện không biết có nên hỏi hay không." Ngô Thiên Chân không nhịn được mở miệng, trong giọng nói đều mang theo một chút do dự.

Tiền Lão Cẩu trước tiên khẽ ngẩn ra, nhưng sau đó hiểu ra, không khỏi gật đầu, nói: "Cậu muốn hỏi ta, trong ngôi mộ cổ rốt cuộc có thứ gì, đáng để chúng ta tranh giành như vậy, phải không?" Ngô Thiên Chân gật đầu, trong mắt càng đầy vẻ tò mò.

"Truyền thuyết kể rằng, trong ngôi mộ cổ có một cổ phương, do luyện đan thuật sĩ thượng cổ để lại, cổ phương đó có thể khiến tuổi thọ của con người kéo dài, tuy không đến mức khiến người ta thật sự

trường sinh, nhưng có thể sống thêm vài chục năm, không ai có thể từ chối sự cám dỗ này." Khác với Doãn Nam Phong, trước đó Sở Long cũng hỏi Doãn Nam Phong, trong mộ cổ có bảo bối gì, nhưng lúc đó Doãn Nam Phong lại ấp úng, rõ ràng không muốn nói ra bảo bối bên trong.

Sở Long tuy bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng thực tế trong lòng có chút không vui.

Dù sao người ta nhờ vả, mà lại giấu diếm.

Tiền Lão Cẩu thì khác, ít nhất lúc này đã thẳng thắn nói rõ tình hình bên trong cho Sở Long.

"Cổ phương?" Bàn Tử sau khi nghe xong, không khỏi khẽ ngẩn ra, trong mắt đều mang vẻ khó tin, rõ ràng không ngờ họ lại vì thứ này mà vào mộ cổ.

"Chắc chắn cổ phương đó có thể dùng được không?

Không phải những luyện đan thuật sĩ thượng cổ đều là lừa đảo sao?

Thứ đó ăn vào, tôi thấy hoàn toàn không thể trường sinh, ngược lại sẽ khiến người ta trúng độc mà chết." Bàn Tử gãi gãi gáy, nhìn Tiền Lão Cẩu, trong mắt đều mang vẻ khó tin.

Bởi vì theo gã thấy, người như Tiền Lão Cẩu nên rất thông minh khoáng đạt, không thể tin vào những chuyện "cổ phương" như vậy.

"Phải đó, từ xưa đến nay, không ít hoàng đế về già đều mê luyện đan, muốn trường sinh bất lão, nếu thật sự có loại cổ phương giúp người ta trường thọ, vậy thì tại sao không có một hoàng đế nào có thể sống lâu?

Cháu nghĩ, nếu hoàng đế thời đó biết có loại cổ phương này, chắc sẽ không không đi tìm chứ?

Với thực lực của đế vương mà nói, muốn lấy loại cổ phương này, quá đơn giản.” Người nói là Ngô Thiên Chân, Ngô Thiên Chân vẫn luôn rất tin vào khoa học, đối với cái gọi là cổ phương, trong lòng hoàn toàn không công nhận cũng không tin tưởng.

“Nếu từ xưa đến nay đều không có hoàng đế nào sống lâu như vậy, vậy chứng tỏ cái gọi là cổ phương chắc chắn là giả, ông Tiền, ngài ngàn vạn lần đừng bị lừa gạt nhé.” Trong lời nói của Ngô Thiên Chân, trong mắt đều lộ ra vẻ lo lắng.

Rõ ràng cậu lo lắng Tiền Lão Cẩu nếu thật sự có được cổ phương, tùy tiện đi luyện đan, sẽ ăn chết mình.

Tiền Lão Cẩu nghe xong, chỉ “ha ha” cười lớn, không nói nhiều.

Chỉ là những người có mặt tại hiện trường đều có thể cảm nhận rõ ràng từ trong ánh mắt của Tiền Lão Cẩu lúc này một chút dao động cảm xúc bất đắc dĩ.

Chương 527

“Còn một điểm nữa.” Lúc này, A Ninh cũng mở miệng nói.

Rõ ràng A Ninh đối với cái gọi là trường thọ cũng không tin tưởng.

“Trong các phương thuốc cổ đại, tên gọi của các loại dược liệu, thực ra không giống với tên gọi của nhiều loại dược liệu hiện đại của chúng ta, dù chúng ta có được cổ phương đó, tìm không được dược liệu tương ứng, cũng không có tác dụng gì, trừ phi...” Nói đến đây, trên mặt A Ninh không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Tiền Lão Cẩu, trong vẻ mặt đó mang theo một chút trêu chọc.

“Trừ phi?” Tiền Lão Cẩu sau khi tiếp xúc với ánh mắt của A Ninh, trong mắt không khỏi lộ ra một chút tò mò, đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, làm ra vẻ rất hứng thú.

A Ninh nhún vai, trực tiếp trả lời: “Trừ phi lão gia tử ngài có chuyện gì giấu chúng tôi, ví dụ như... nơi đó có thể tồn tại những viên đan dược mà lão gia tử đã nói, như vậy, tìm được đơn thuốc mà không tìm được dược liệu cũng không sao, hoàn toàn có thể phân tích thành phần của viên đan dược đó, từ đó tìm ra phương pháp phối chế tốt nhất.” “Trong quá trình đó, cũng có thể tránh được tối đa những nguy cơ có thể xảy ra.” Rõ ràng đầu óc của A Ninh rất linh hoạt, góc nhìn vấn đề cũng khác với Bàn Tử.

Đây cũng là lý do Cừu Thường coi trọng A Ninh.

“Bốp bốp!” Tiền Lão Cẩu sau khi nghe xong lời của A Ninh, lập tức vỗ tay, trong mắt đều mang vẻ tán thưởng.

Hành động này của Tiền Lão Cẩu, rõ ràng đã chứng minh sự chính xác trong lời nói vừa rồi của A Ninh.

Ngô Thiên Chân cạn lời lườm Tiền Lão Cẩu một cái, vừa rồi còn cảm thấy Tiền Lão Cẩu tốt hơn Doãn Nam Phong, ít nhất Tiền Lão Cẩu sẵn sàng chia sẻ thông tin thật sự cho họ.

Nhưng kết quả thì sao?

Tiền Lão Cẩu cũng giấu diếm họ.

Ngô Thiên Chân có cảm giác sự quan tâm của mình đều bị vứt cho chó ăn, vừa rồi uổng công lo lắng cho Tiền Lão Cẩu.

"Ha ha ha, quả nhiên là vậy, bên cạnh tiểu huynh đệ Sở Long thật sự là nhân tài xuất chúng, không sai, chỉ từ vài lời của ta, cô bé đã có thể phân tích ra nhiều chuyện như vậy, không đơn giản, ha ha ha thật không đơn giản." Tiền Lão Cẩu rõ ràng rất vui vẻ, "Quả nhiên câu nói cũ đúng, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, thế giới này vĩnh viễn thuộc về những người trẻ tuổi này." "Không sai, từ thông tin ta có được có thể thấy, trong ngôi mộ cổ đó nên tồn tại một số viên đan dược, với khoa học kỹ thuật hiện tại của chúng ta, hoàn toàn có thể kiểm tra ra thành phần của đan dược, tránh được nhiều nguy hiểm hơn." Dù sao chuyện cũng đã bị A Ninh nhìn thấu, lúc này Tiền Lão Cẩu có giấu diếm nữa cũng chỉ là trò cười, vì vậy, không bằng trực tiếp nói rõ tình hình với Sở Long.

Trong lời nói của Tiền Lão Cẩu, ý cười trong mắt cũng dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng.

Nhìn A Ninh và mọi người, cuối cùng ông ta nặng nề thở ra một hơi khí đục.

"Ai, thực ra những chuyện này, ta sao có thể không biết chứ?

Đơn thuốc cổ đại rốt cuộc như thế nào, rốt cuộc có thể thật sự khiến ta trường thọ hay không, ta đều không biết, nhưng các người cũng đừng quên một chuyện." Giọng của Tiền Lão Cẩu nghe qua có

vẻ càng lúc càng ngưng trọng.

“Hả?

Quên chuyện gì ạ?” Ngô Thiên Chân không nhịn được gãi gãi gáy, khó hiểu hỏi.

Sở Long từ đầu đến cuối đều không nói gì, vẫn luôn trong dáng vẻ của một người xem, lắng nghe mấy người nói chuyện, nhưng lúc này, Sở Long cuối cùng lại mở lời.

“Tuổi tác, Tiền lão gia tử bây giờ đã lớn tuổi rồi.” Sở Long lãnh đạm nói một câu.

Chỉ là không biết tại sao, lời nói lãnh đạm như vậy lọt vào tai Bàn Tử và mọi người, lại trở nên đặc biệt nặng nề.

Tiền Lão Cẩu lúc trẻ là nhân vật anh hùng đến mức nào, nhưng cũng không chống lại được sự bào mòn của năm tháng.

Con người cuối cùng cũng sẽ già đi, con người vì không có cách nào kéo dài tuổi thọ, mới chỉ có thể bị động chấp nhận cái chết, nhưng một khi có được cơ hội kéo dài tuổi thọ, vậy thì nếu không tranh thủ một phen, rõ ràng chết cũng không nhắm mắt.

Bàn Tử lúc này không khỏi nghĩ, rồi sẽ có một ngày mình cũng sẽ già, nếu đợi đến tuổi của Tiền Lão Cẩu, có một cơ hội trường sinh, hoặc kéo dài tuổi thọ, chẳng lẽ mình sẽ từ bỏ sao?

Rõ ràng là không thể.

“Tôi tin rằng trong các gia tộc lớn, cũng có những nhân vật giống như Tiền lão gia tử tồn tại, phải không?

Thế giới phồn hoa này quá đẹp, không ai muốn rời đi như vậy, cho nên, dù cái gọi là trường thọ, cái gọi là trường sinh đều như ảo ảnh trong mơ, khiến người ta hư ảo không thể nắm bắt, nhưng cũng sẽ

liều một phen cuối cùng.” “Dù sao một khi thành công, vậy thì đã có được một sinh mệnh khác.” Lúc Sở Long nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Tiền Lão Cẩu.

Ánh mắt Sở Long sáng quắc, nói thật lúc này Tiền Lão Cẩu cũng có chút không dám tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long.

Tiền Lão Cẩu sau khi nghe xong lời của Sở Long, không khỏi im lặng một lúc, rõ ràng đang chìm đắm trong sự bất lực trước năm tháng đó.

Chương 528

Cuối cùng, Tiền Lão Cẩu bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Không sai, sự thật giống như tiểu huynh đệ Sở Long nói, bất kể trong mộ cổ rốt cuộc có cổ phương hay đan dược hay không, không vào tìm một phen, ta đều không cam tâm." Trong lời nói của Tiền lão gia tử, trong mắt lập tức bùng lên một tia sáng.

Trên con đường kéo dài tuổi thọ, nếu có người dám cản trở, ông ta sẽ liều hết tất cả, chém đứt toàn bộ những trở ngại đó.

Tiền Lão Cẩu do dự một lúc, cuối cùng mở miệng: "Các cậu cũng biết, người thường xuyên xuống mộ như chúng ta, lúc trẻ có lẽ sẽ không có cảm giác gì, nhưng một khi già đi, trên người sẽ xuất hiện các loại bệnh biến, người vận khí không tốt, thậm chí còn chết một cách khó hiểu, điểm này, Thiên Chân chắc cũng rõ." Lời của Tiền Lão Cẩu vừa nói ra, Ngô Thiên Chân đã nghĩ đến ông nội của mình.

Ông nội cũng đã từng nói những lời tương tự.

Ngô Thiên Chân lập tức gật đầu, đồng thời dùng một ánh mắt khó tin nhìn Tiền Lão Cẩu: "...Tiền gia gia, chẳng lẽ trên người ngài đã xảy ra dị biến rồi sao?" Trong lời nói, trên mặt Ngô Thiên Chân đều treo đầy vẻ lo lắng.

Tiền Lão Cẩu lúc này dưới sự chú ý của mọi người, Tiền Lão Cẩu từ từ đứng dậy.

Điều khiến mọi người bất ngờ là, Tiền Lão Cẩu lúc này không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Thiên Chân, mà cởi áo trước mặt Ngô Thiên Chân.

"Vãi, Tiền lão gia tử, làm gì vậy?

Ở đây còn có mấy cô em gái đấy.” Bàn Tử ngẩn ra, vội vàng nói.

A Ninh và hai người còn lại lúc này thấy hành động của Tiền Lão Cẩu, sắc mặt cũng trông có vẻ hơi ngượng ngùng.

Dĩ nhiên, họ cũng không phải người kiểu cách, sẽ giống như loại “gái ngoan” trên TV, thấy có người cởi áo thì hét lên, quay người đi, như thể cả đời chưa từng thấy đàn ông cởi trần.

Đáp lại, Tiền Lão Cẩu không lập tức dừng lại, há miệng, phát ra một tiếng cười lạnh.

Tiếng cười như từ dưới cửu u địa ngục truyền ra, chỉ nghe tiếng thôi, đủ khiến người ta cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Ánh mắt Tiền Lão Cẩu âm u, như một con sói.

Lúc này ông ta hoàn toàn như biến thành một người khác.

Bàn Tử lúc này thậm chí còn tưởng Tiền Lão Cẩu bị quỷ nhập, định lao đến đối phó Tiền Lão Cẩu.

Ngay sau đó Tiền Lão Cẩu cởi áo trên của mình ra.

“...” Dù là Sở Long, bây giờ sau khi thấy Tiền Lão Cẩu cởi trần nửa người trên, cũng không nhịn được kinh ngạc khẽ hô một tiếng.

Còn Bàn Tử và mọi người thì liên tục hít khí lạnh, trong mắt đều đầy vẻ khó tin.

Lúc này, rõ ràng có thể thấy, nửa người trên của Tiền Lão Cẩu gầy như một cái xác khô, vô cùng khô héo, nếu chỉ nhìn nửa người trên, đều sẽ cho người ta một cảm giác như xác khô.

Làn da khô héo đó dán chặt vào xương sườn của ông ta, lúc này nhịp đập của tim và sự co bóp của dạ dày ruột, đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Gần như khoảnh khắc nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử và mọi người

đều có cảm giác nổi da gà.

"Vãi, chuyện gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc khẽ hô một tiếng.

Rõ ràng đối với sự kinh ngạc hiện tại của Bàn Tử, Tiền lão gia tử đã lường trước, lúc này bất đắc dĩ cười gượng một tiếng, chỉ là còn chưa kịp đáp lại, thì đột nhiên nghe thấy giọng của Sở Long truyền ra.

"Âm tà chi khí." Trong giọng của Sở Long mang theo một chút ngưng trọng, khi ngưng tụ mục lực nhìn vào cơ thể của Tiền Lão Cẩu, bất ngờ thấy, lúc này trên người Tiền Lão Cẩu vậy mà có từng luồng sương mù màu đen bao quanh, cũng chính vì bị ảnh hưởng bởi những luồng sương mù này, mới tạo thành dị biến trên cơ thể Tiền Lão Cẩu hiện tại.

Mục lực của Sở Long vô cùng kinh người, chỉ cần ngưng tụ mục lực, có thể thấy được một số thứ mà người ngoài không thể thấy.

Lời vừa nói ra, Bàn Tử và mọi người đều không khỏi khẽ ngẩn ra.

Mắt của họ rõ ràng không lợi hại như Sở Long, tự nhiên không thấy được luồng khí đen không ngừng tỏa ra đó, vì vậy sau khi nghe lời của Sở Long, mấy người đều tò mò quan sát Tiền Lão Cẩu một phen, nhưng đáng tiếc, cái gọi là âm tà chi khí, hoàn toàn không thấy.

Ngược lại Tiền Lão Cẩu sau khi nghe lời của Sở Long, trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Sở Long lúc này vậy mà có thể nhìn thấu biến cố trên cơ thể mình.

"Ai, quả nhiên là người thừa kế huyết mạch Rồng, vậy mà có thể nhìn ra âm tà chi khí trên người ta, nói thật, ta cũng là sau khi cơ thể xảy ra dị biến, mới bắt đầu lật xem vô số cổ tịch, từ trong một số cổ tịch biết được nguyên nhân, nhưng không ngờ, tiểu huynh đệ Sở Long chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra biến cố của ta." Trong lời

nói của Tiền Lão Cẩu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kính phục.

“Long gia, cái âm tà chi khí mà anh nói rốt cuộc là thứ gì vậy?

Chương 529

Thứ đó lợi hại không?" Bàn Tử khó hiểu nhìn về phía Sở Long.

Dĩ nhiên, thực ra bây giờ cũng không cần Sở Long trả lời, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Sở Long lúc này, trong lòng Bàn Tử đã hiểu, thứ đó chắc chắn không đơn giản.

Sở Long gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: "Cổ mộ quanh năm ở dưới lòng đất, tiếp xúc với khí âm hàn của lòng đất, lại có ảnh hưởng của thi khí từ thi thể, cuối cùng hình thành nên loại khí này.

Nếu chỉ xuống mộ vài lần, tuy rằng trên người người trộm mộ cũng sẽ mang theo một chút âm tà chi khí, nhưng âm tà chi khí ở mức độ đó, chỉ cần phơi nắng nhiều một chút là có thể giải quyết được." "Nhưng người thường xuyên xuống đất thì khác, những âm tà chi khí này đã cắm rễ trong cơ thể, không phải chỉ phơi nắng là có thể giải quyết được, những âm tà chi khí này sẽ ăn mòn sinh mệnh của con người, khiến trên người người ta xảy ra các loại dị biến, sự thay đổi hiện tại của Tiền lão gia tử, chính là vì âm tà chi khí." Tiền Lão Cẩu lần đầu tiên gặp được người hiểu rõ về "âm tà chi khí" như vậy, sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, trong mắt Tiền Lão Cẩu không khỏi lộ ra một tia hy vọng.

"Tiểu huynh đệ đối với cái này rõ ràng như vậy, vậy có cách nào giải quyết không?" Tiền lão gia tử có chút căng thẳng nhìn Sở Long, hy vọng lúc này có thể từ phía Sở Long nhận được câu trả lời khẳng định.

Nhưng...

đáng tiếc, Sở Long lúc này trực tiếp lắc đầu.

"Nếu ta đối với sức mạnh huyết mạch của mình nắm giữ sâu hơn,

có lẽ có thể giải quyết vấn đề trên người ông, nhưng bây giờ ta bất lực." Tuy rằng cũng đã nghĩ đến khả năng này, nhưng khi thật sự nghe từ miệng Sở Long, Tiền Lão Cẩu rõ ràng có chút khó chịu.

"...Vậy Long gia, trên người em có âm tà chi khí không?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Từ khi thấy bộ dạng của Tiền Lão Cẩu, trong lòng Bàn Tử vô cùng lo lắng, sợ sau này mình cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Tiền Lão Cẩu.

"Yên tâm, trên người cậu không có âm tà chi khí." Sở Long thỉnh thoảng đều sẽ quan sát tình hình cơ thể của Bàn Tử, vì vậy tự nhiên biết rõ lúc này trên người Bàn Tử có âm tà chi khí hay không.

Bàn Tử lập tức có vẻ nhẹ nhõm, thở phào một hơi.

"Hả?

Sao có thể, cậu ta cũng xuống đất rồi, cũng không ít lần, tại sao lại không có âm tà chi khí chứ?

Chẳng lẽ đã ăn bảo bối bí mật gì sao?" Khác với sự nhẹ nhõm của Bàn Tử và Lão Kim, trên mặt Tiền Lão Cẩu lập tức treo đầy vẻ khó tin.

Nhưng vấn đề này không cần Sở Long trả lời, Kinh Hồng ở bên cạnh có thể trả lời.

"Là vì máu tươi của chủ nhân, mỗi lần gặp nguy hiểm, chủ nhân sẽ dùng máu tươi để chữa trị cho họ, khiến trên người họ cũng dính một chút khí tức của huyết mạch Rồng, huyết mạch Rồng vô cùng mạnh mẽ, dù chỉ là một chút thôi, cũng có thể có tác dụng khắc chế cực lớn đối với những âm tà chi khí đó, nên họ mới không bị âm tà chi khí ảnh hưởng." "Âm tà chi khí mà họ nhiễm phải, cũng đã sớm dưới ảnh hưởng của huyết mạch Rồng, hoàn toàn tiêu tan." Kinh Hồng nói

xong, nhìn về phía Sở Long, trong mắt đều đầy vẻ sùng bái.

"Long gia uy vũ bá khí." Bàn Tử vừa nghe, lập tức hưng phấn, lúc này gã càng thêm tin chắc quyết định làm tiểu đệ của Sở Long trước đó là chính xác.

Lão Kim lúc này cũng không nhịn được lau một vệt mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi nói: "Trời ạ, may mà tôi kịp thời đi theo chủ nhân, nếu không thì, tôi cũng sẽ biến thành như thế này sao?" Nhìn nửa người trên của Tiền Lão Cẩu, Lão Kim không nhịn được rùng mình một cái.

Tuy rằng hành động hiện tại có vẻ có chút không phúc hậu, nhưng Lão Kim bây giờ thật sự từ tận đáy lòng cảm thấy may mắn.

Nhưng lời vừa dứt, Bàn Tử không nhịn được cười, nói: "Thực ra nói vậy cũng không đúng, phải nói như thế này, nếu không gặp Long gia, cậu cũng sẽ không xuống đất, không xuống đất thì sao có thể bị âm tà chi khí ảnh hưởng chứ?" Lời của Bàn Tử vừa nói ra, trên mặt Lão Kim rõ ràng ngẩn ra, cười gãi gãi gáy, nói: "...Nói vậy hình như cũng đúng." "Được rồi, bất kể lý do gì, tóm lại chúng ta nên cảm ơn anh Long." Hoắc Tú Tú lườm Bàn Tử một cái, lập tức nói.

Bây giờ cô bé nhìn về phía Sở Long, trong mắt đều lấp lánh ánh vàng.

Dường như, Hoắc Tú Tú đã trở thành một fan hâm mộ nhỏ của Sở Long.

Tiền Lão Cẩu lúc này há miệng, rõ ràng muốn nói gì đó, nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì.

Sự thay đổi vẻ mặt của Tiền Lão Cẩu lọt vào mắt Ngô Thiên Chân, rõ ràng Ngô Thiên Chân cũng đoán được một chút tình hình, lúc này không nhịn được ho khan một tiếng, yếu ớt nhìn về phía Sở Long, có chút ngại ngùng hỏi: "Vậy... anh Long, nếu bôi máu tươi của anh,

hoặc để Tiền gia gia ăn, có hiệu quả xua tan âm tà chi khí không?" Tiền Lão Cẩu vô cùng cảm kích nhìn Ngô Thiên Chân một cái, vừa rồi ông ta cũng định hỏi câu này, nhưng dù sao quan hệ với Sở Long không thân thiết đến vậy, đột ngột mở miệng xin máu tươi của người ta, rõ ràng sẽ khiến Sở Long cảm thấy không vui.

Dù sao đặt mình vào vị trí của người khác, đổi lại là ông ta, chắc chắn sẽ không vui.

Sở Long nhìn sâu vào Ngô Thiên Chân, sau đó lại nhìn Tiền Lão Cẩu, cuối cùng lắc đầu: "Nếu là tình huống của họ, tôi sẽ cho họ uống máu tươi của mình, nhưng bây giờ đã quá muộn, âm tà chi khí trên người ông đã hoàn toàn dung hợp với ngũ tạng lục phủ, trừ khi đổi một cơ thể khác, nếu không thì không có hiệu quả gì." Lời của Sở Long như một cú búa tạ, hung hăng đập vào người Tiền Lão Cẩu, chỉ nghe lời nói thôi, cơ thể Tiền Lão Cẩu đã khẽ chao đảo.

May mắn phía sau ông ta có một chiếc ghế, nếu không thì, lúc này có lẽ đã trực tiếp ngã xuống đất.

"Vậy, lão phu ngoài việc kéo dài tuổi thọ, thật sự không có cách nào khác sao?" Tuy rằng đã biết một kết quả như vậy, nhưng lúc này lại nói ra, trên mặt Tiền lão gia tử đầy vẻ uất ức và khó chịu.

Sở Long nhíu mày, suy nghĩ một lúc, nói: "Nếu ông có thể sống đến lúc tôi nắm giữ được một phần sức mạnh của huyết mạch, tôi có thể cứu ông, tôi nghĩ khoảng một hai năm là được." Ban đầu nghe nửa câu đầu, trên mặt Tiền Lão Cẩu còn đầy vẻ bất lực, nắm giữ sức mạnh huyết mạch nói thì đơn giản, nhưng làm lại vô cùng khó khăn, không chừng phải mất bao nhiêu thời gian mới được.

Chương 530

Nhưng nửa câu sau vừa nói ra, Tiền Lão Cẩu gần như muốn trợn trừng cả mắt ra ngoài.

Một hai năm?

Tiền Lão Cẩu rõ ràng không ngờ chỉ cần một chút thời gian như vậy là đủ.

Tình hình cơ thể hiện tại của ông ta tuy ngày càng xấu đi, nhưng nếu không có gì bất ngờ, sống thêm một hai năm cũng không có vấn đề gì.

"Vậy... vậy cảm ơn tiểu huynh đệ Sở Long." Tiền lão gia tử hưng phấn nói.

Nhưng lúc này, trên mặt Sở Long lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trong nụ cười đó, mang theo một loại dao động cảm xúc khó tả.

Tiền Lão Cẩu vừa nhìn, trong lòng lập tức bất đắc dĩ cười, ông ta biết, muốn có được máu tươi của Sở Long, rõ ràng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

"Tiểu huynh đệ Sở Long, có yêu cầu gì cứ việc đưa ra, chỉ cần lão già này có thể giúp được, ta nhất định sẽ liều hết tất cả, không từ nan." Tiền Lão Cẩu lúc này nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, nói.

Nhưng nói thật, bây giờ nhìn hành động của Tiền Lão Cẩu, Bàn Tử và mọi người đều thay Tiền Lão Cẩu toát mồ hôi lạnh, đều có chút lo lắng Tiền Lão Cẩu lúc này sẽ vỗ gãy cả ngực mình.

Tiền Lão Cẩu rất biết điều.

Sở Long lập tức hài lòng gật đầu, nhìn về phía Bàn Tử.

Tuy không biết lúc này Sở Long có ý gì, nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, Bàn Tử không nhịn được kích động.

Bàn Tử nhìn Sở Long với vẻ mặt vô cùng mong đợi, dường như chỉ cần một câu nói của Sở Long là anh ta có thể lên tới đỉnh cao của cuộc đời vậy.

Sở Long gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn ghế, rồi mỉm cười nói: "Thực ra yêu cầu của tôi cũng đơn giản thôi, Tiền lão gia tử, anh em của tôi gần đây vì tôi mà đắc tội với không ít nhân vật lớn ở Đế Đô rồi." Nói đến đây, Sở Long nhếch miệng cười.

Khoảnh khắc chạm phải nụ cười này của Sở Long, Tiền Lão Cẩu bất giác rùng mình một cái, cảm giác như bị dao cứa qua người.

Nhưng ngay sau đó, Tiền Lão Cẩu cũng phản ứng lại, hiểu được ý của Sở Long lúc này.

"Nói khó nghe một chút, nếu tôi cứ ở Đế Đô, chắc chẳng có kẻ nào không có mắt dám làm loạn.

Cùng lắm thì vung một nhát dao, diệt cả tộc chúng nó.

Với thực lực của tôi kết hợp với Hiên Viên Kiếm, chắc là có thể làm được điều đó trong tình huống thần không biết quỷ không hay." Sở Long hơi híp mắt, lúc nói chuyện, trong ánh mắt có một sự sắc bén khiến người ta không thể xem thường.

Dù sao thì lúc này, Tiền Lão Cẩu căn bản không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó của Sở Long, chỉ sợ khi đối diện với ánh mắt ấy, mình sẽ thất thố.

Tiền Lão Cẩu gượng cười méo xệch, vội dời ánh mắt từ Sở Long sang Ngô Thiên Chân.

Lão thừa hiểu trong lòng, Sở Long tuy đang nói chuyện của người khác, nhưng thực chất là đang ngầm nhắc nhở lão.

Nếu Tiền Lão Cẩu dám giở trò sau lưng trong lúc hợp tác, Sở Long sẽ khiến lão phải hối hận.

Tiền Lão Cẩu chỉ biết cười gượng liên tục, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Sở Long cười nhìn Tiền Lão Cẩu, chỉ một ánh mắt nhìn chăm chú như vậy cũng đủ khiến Tiền Lão Cẩu cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, căng thẳng tột độ.

"Tiếc thật, tôi không thể lúc nào cũng ở Đế Đô được, dù sao tôi cũng phải ra ngoài 'rèn luyện', Bàn Tử có lẽ cũng sẽ rời đi cùng tôi.

Như vậy, có thể sẽ có kẻ muốn báo thù Bàn Tử mà ra tay với cửa hàng.

Thậm chí, trong khoảng thời gian tôi không có mặt, nếu Bàn Tử ở lại Đế Đô một mình, rất có thể sẽ bị người khác hạ độc thủ." "Điểm này, tôi không thể không lo lắng được." Sở Long vừa nói, ý cười trên mặt đã rút đi như thủy triều, thay vào đó là một vẻ nghiêm trọng.

Tiền Lão Cẩu lập tức gật đầu lia lịa, nói: "Điểm này cậu cứ yên tâm.

Tôi, Tiền Lão Cẩu, không phải kẻ không biết biết ơn.

Chương 531

Tiểu huynh đệ Sở Long đã nguyện ý giải quyết vấn đề trên người tôi, vậy thì tôi tự nhiên phải báo đáp cho đàng hoàng, việc bảo vệ bạn bè tất nhiên không thành vấn đề." "Thực ra không cần nói đâu, chỉ riêng thân phận của cậu Thiên Chân, tôi cũng sẽ giúp đỡ, dù sao Bàn Tử cũng là bạn của cậu Thiên Chân mà." Tiền Lão Cẩu dĩ nhiên biết nói những lời hay ý đẹp, lúc này đang có việc cầu cạnh Sở Long, tự nhiên phải nói cho thật hoa mỹ.

Người kích động nhất lúc này dĩ nhiên là Bàn Tử.

Tuy vừa rồi anh ta cũng đoán được Sở Long muốn gì, nhưng đoán là một chuyện, đến khi thực sự nghe Sở Long nói ra, Bàn Tử kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Nhìn đám mỡ trên người Bàn Tử lúc này cứ rung lên không ngừng, trông thoáng qua còn tưởng như có một làn sóng thịt đang dập dờn trên người anh ta.

Thật khiến người ta có chút không nỡ nhìn thẳng.

"Cảm ơn Long gia, cảm ơn Tiền lão gia tử." Bàn Tử kích động nói, giọng nói còn mang theo chút run rẩy.

Bàn Tử dĩ nhiên biết rõ thân phận của Tiền Lão Cẩu ở Đế Đô.

Có một nhân vật tầm cỡ như Tiền Lão Cẩu làm chỗ dựa, Bàn Tử tin rằng mình có thể đi ngang ở Đế Đô.

Tiền Lão Cẩu mỉm cười, đang định nói mấy câu khách sáo thì lại nghe Sở Long thản nhiên nói thêm một câu.

Nghe xong câu nói của Sở Long, sắc mặt Tiền Lão Cẩu sững lại, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Sở Long lại đưa ra

yêu cầu như vậy vào lúc này.

"Nhưng mà, tôi không muốn chỉ đơn thuần là bảo vệ Bàn Tử, tôi hy vọng Tiền lão gia tử có thể nhận Bàn Tử làm đệ tử." Sở Long từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiền Lão Cẩu.

Ánh mắt của Sở Long lúc này như mang một ma lực thần bí.

Dù Tiền Lão Cẩu vẫn luôn muốn dời sự chú ý, không đối diện với Sở Long, nhưng lúc này lão lại không cách nào khống chế được ánh mắt của mình, bất giác nhìn về phía anh.

Ánh mắt Sở Long phẳng lặng như giếng cổ, sâu không thấy đáy.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Sở Long, thân thể Tiền Lão Cẩu khẽ run lên, cảm thấy vô cùng sợ hãi, dường như ánh mắt của Sở Long đã biến thành một hố đen khổng lồ, có thể nuốt chửng lão bất cứ lúc nào.

"...Nhận... nhận đệ tử?" Tiền Lão Cẩu không kìm được kinh ngạc thốt lên, trong giọng nói tràn ngập sự khó tin.

Bàn Tử và những người khác lúc này cũng nhìn nhau, đặc biệt là Bàn Tử, cảm thấy tim mình như co thắt dữ dội.

Thật lòng mà nói, ý nghĩ này, anh ta căn bản không dám có, thậm chí nằm mơ cũng không dám mơ một giấc mơ táo bạo như vậy.

Nhưng không bao giờ ngờ tới, lúc này Sở Long lại nói ra.

Trong phút chốc, trái tim Bàn Tử tràn ngập niềm vui bất ngờ.

Giờ phút này, Bàn Tử trực tiếp chọn cách im lặng, lòng đầy mong đợi, nhìn Tiền Lão Cẩu, chờ đợi sự thỏa hiệp cuối cùng của lão.

Đương nhiên, Bàn Tử cũng biết một vài chuyện, trong quá trình chờ đợi, lòng anh ta có chút căng thẳng.

Bàn Tử là người khôn khéo, tự nhiên có thể nhìn ra, khi nghe lời

Sở Long nói, Tiền Lão Cẩu căn bản không có ý định nhận anh ta làm đệ tử, thậm chí, Tiền Lão Cẩu còn có chút phản kháng với yêu cầu này.

Không phải là Tiền Lão Cẩu coi thường Bàn Tử nên không muốn nhận anh ta làm đệ tử.

Tiền Lão Cẩu trước nay vẫn không muốn nhận ai làm đệ tử.

Từng có người muốn bái sư, thậm chí để chứng tỏ thành ý, đã quỳ suốt bảy ngày bên ngoài Tiền phủ, muốn dùng thành ý của mình để lay động Tiền Lão Cẩu.

Chỉ tiếc là, Tiền Lão Cẩu chẳng hề động lòng, ngược lại còn bị cái gọi là "thành ý" này chọc giận hoàn toàn.

Cuối cùng, Tiền Lão Cẩu trực tiếp thả đám chó sói ra, cắn chết người đàn ông đó.

Chuyện này năm đó đã gây chấn động nửa Tứ Cửu Thành, nhiều người không hiểu tại sao Tiền Lão Cẩu lại hung tàn đến vậy, và tại sao lại phản kháng với việc nhận đệ tử đến thế.

Đương nhiên, vì thế lực của Tiền Lão Cẩu quá mạnh, chuyện này đã bị dập tắt hoàn toàn.

Chương 532

Cũng chính từ sau chuyện đó, không còn ai dám chạy đến nhà Tiền Lão Cẩu để xin nhận làm đệ tử nữa.

Tiền Lão Cẩu có một cảm giác phản kháng mãnh liệt đối với việc nhận đệ tử.

Đó cũng là lý do tại sao vừa rồi khi nghe Sở Long nói, Tiền Lão Cẩu lại phản ứng mạnh như vậy.

Bàn Tử sở dĩ căng thẳng, cũng là vì lo lắng Tiền Lão Cẩu lúc này sẽ có những phản ứng quá khích.

Hoắc Tú Tú lúc này trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, lặng lẽ nhìn về phía Tiền Lão Cẩu.

Thật lòng mà nói, lúc này cô cũng có chút lo lắng, sợ Tiền Lão Cẩu sẽ trở mặt ngay lập tức.

Còn A Ninh và những người khác thì lại tỏ ra khó hiểu, hoàn toàn không hiểu tại sao sắc mặt Tiền Lão Cẩu lúc này lại âm u bất định như vậy.

Bàn Tử tuy đôi khi có hơi lẻo mép, nhưng năng lực rất mạnh, làm đệ tử của Tiền Lão Cẩu chắc chắn có thể đảm nhiệm được.

"Chẳng lẽ vì Bàn Tử xấu trai?

Nên mới bị Tiền Lão Cẩu chê?" Lão Kim hơi híp mắt, phỏng đoán một cách đầy "ác ý".

Lúc này, trong lòng Lão Kim có một cảm giác ghen ăn tức ở.

Lão cũng biết rõ thân phận và địa vị của Tiền Lão Cẩu, vì vậy lúc này, lão cũng rất hy vọng có thể trở thành đệ tử của Tiền Lão Cẩu.

Chỉ là Sở Long không mở lời, Lão Kim tự nhiên cũng không mặt dày đến mức đi hỏi chuyện như vậy.

Lão Kim nhìn Tiền Lão Cẩu, thật lòng mà nói, lúc này trong lòng vô cùng tò mò.

Dù sao theo tình hình bình thường, Sở Long bây giờ đã ra điều kiện, chỉ cần Tiền Lão Cẩu chịu nhận Bàn Tử làm đệ tử, thì Sở Long tuyệt đối sẽ không tiếc công sức giúp Tiền Lão Cẩu loại bỏ biến cố trên người.

Theo Lão Kim và những người khác thấy, đối với Tiền Lão Cẩu mà nói, đây tuyệt đối là một vụ làm ăn một vốn vạn lời.

Nhưng… Tiền Lão Cẩu bây giờ lông mày lại càng nhíu chặt hơn, vẻ nghiêm trọng trong thần sắc càng lúc càng đậm đặc.

"Mẹ nó, chẳng lẽ lão ta cực kỳ không hài lòng với Bàn Tử sao?

Cho nên mới chần chừ mãi?" Lão Kim không nhịn được thầm đoán trong lòng.

Thực ra, ý nghĩ tương tự cũng hiện lên trong đầu Ngô Thiên Chân và những người khác.

Ngô Thiên Chân và mọi người lập tức đồng loạt nhìn về phía Bàn Tử.

Thật lòng mà nói, bây giờ khi tiếp xúc với ánh mắt của Ngô Thiên Chân, Bàn Tử có cảm giác da đầu tê dại.

Trong ánh mắt của mấy người đều viết đầy vẻ trêu chọc, dường như đang chế giễu anh ta không ra gì, mới khiến Tiền Lão Cẩu không chịu đồng ý nhận làm đệ tử.

Bàn Tử trong lòng uất ức không chịu nổi, lúc này rất muốn đứng ra giải thích với Ngô Thiên Chân, rằng hoàn toàn không phải vì anh ta

mà Tiền Lão Cẩu mới không chịu nhận đệ tử.

Nhưng Tiền Lão Cẩu dù sao bây giờ vẫn chưa lên tiếng, Bàn Tử lúc này cũng không tiện tùy ý xen vào.

Thực ra, hành động này của Tiền Lão Cẩu cũng khiến Sở Long có chút ngạc nhiên.

Suy nghĩ của anh thực ra cũng giống hệt Bàn Tử, theo lẽ thường, Sở Long đã mở lời rồi, Tiền Lão Cẩu vì muốn sống, chẳng lẽ lại từ chối sao?

Hay là, lão già này cho rằng cái gọi là đơn thuốc cổ có thể cứu được lão?

Cho dù có thể, nhưng Sở Long chắc chắn cũng sẽ xuống mộ, đến lúc đó một khi Sở Long lấy được những thứ đó, chẳng lẽ lại giao cho Tiền Lão Cẩu sao?

Hiển nhiên là không thể!

Sở Long vô cùng tự tin vào thực lực của mình, anh chắc chắn, chỉ cần mình đi cùng xuống mộ, những thứ trong ngôi mộ cổ đó, nhất định có thể lấy được.

Chương 533

Niềm tin này đến từ sự tự tin vào thực lực!

"Hửm?

Ông có khó xử gì sao?

Hay là, ông cảm thấy đồng ý với điều kiện này của tôi sẽ khiến ông rất khó xử, thà chọn cái đơn thuốc cổ hư vô mờ mịt kia?" Giọng nói của Sở Long lúc này nghe qua vẫn có chút lãnh đạm, nhưng Tiền Lão Cẩu bây giờ rõ ràng cũng có thể cảm nhận được sự tức giận trong giọng nói của anh.

Tiền Lão Cẩu trong lòng bất đắc dĩ cười khổ, thực ra lão cũng có thể hiểu được Sở Long, dù sao nếu đổi lại là lão, bây giờ chắc chắn cũng sẽ rất không vui.

Tuy chuyện này trông có vẻ rất công bằng, cũng không có bất kỳ sự ép buộc nào, muốn nhận đệ tử thì nhận, không muốn thì cũng không ai ép được lão.

Nhưng tương tự, đối với Sở Long mà nói, có chịu cứu chữa cho Tiền Lão Cẩu hay không, đó cũng là ý muốn của anh, càng không ai có thể ép buộc được Sở Long.

Nhưng… "Ai, không phải tôi không muốn, theo lý mà nói, chuyện này do tiểu huynh đệ Sở đây đề xuất, tôi nên đồng ý mới phải, nhưng… tôi… ai, thật là một lời khó nói hết." Tiền Lão Cẩu bất lực ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đầy rối rắm.

Thấy Tiền Lão Cẩu lúc này gần như sắp vặn vẹo cả mặt lại thành một cục, Sở Long và mọi người không khỏi ngẩn ra, lúc này mới có chút phản ứng, phát hiện ra suy nghĩ trước đó của mình dường như có

chút sai lệch.

“Chẳng lẽ Tiền lão gia tử có điều khó xử sao?” Người nói là Lão Kim.

Ban đầu lão cho rằng, Tiền Lão Cẩu chắc chắn là chê Bàn Tử, nên mới không đồng ý, nhưng bây giờ xem ra, nguyên nhân cụ thể, còn phải xem xét lại.

“Để cháu giải thích đi.” Tiền Lão Cẩu đang chần chừ không biết nên trả lời thế nào cho phải, thì nghe thấy Hoắc Tú Tú đột nhiên mở lời.

Đôi mày thanh tú của Hoắc Tú Tú khẽ nhíu lại, khi nhìn về phía Tiền Lão Cẩu, giữa hai hàng lông mày cũng mang theo vài phần dò hỏi.

Tiền Lão Cẩu cười khổ gật đầu.

Sau khi nhận được sự khẳng định của Tiền Lão Cẩu, Hoắc Tú Tú mới đem những chuyện mình biết một năm một mười kể hết ra cho mọi người nghe như lật bài ngửa.

Bàn Tử dĩ nhiên biết những tình huống này, chỉ là sau khi nghe người khác nhắc lại, trên mặt anh ta không khỏi hiện lên nụ cười khổ.

Thật lòng mà nói, bây giờ cũng là do có Sở Long ở đây, nếu không, Bàn Tử tin rằng nếu anh ta dám nói như vậy trước mặt Tiền Lão Cẩu, e là Tiền Lão Cẩu có thể giết anh ta, rồi băm nhỏ ra làm thịt heo cho chó ăn.

Nghĩ đến đây, trên người Bàn Tử lại nổi một lớp da gà.

“...” Mấy người lập tức nhìn nhau, trên mặt A Ninh và những người khác càng lộ rõ vẻ khó tin, hiển nhiên lúc này đều không ngờ tới, chỉ đơn giản là việc nhận đệ tử mà Tiền Lão Cẩu lại hung tàn đến vậy.

Thực ra đây cũng là "ảo giác" do ý thức chủ quan tạo thành, dù sao từ lúc mới gặp Tiền Lão Cẩu, lão đã cho người ta cảm giác rất hòa nhã, hẳn là một ông lão hiền lành.

Nhưng… sự khác biệt của thực tế lại khiến người ta cảm thấy rất khó chấp nhận, cũng chính vì vậy, lúc này họ mới cảm thấy kinh ngạc như thế.

Đặc biệt là Ngô Thiên Chân, hiển nhiên không thể chấp nhận được, "ông Tiền" này lại có một mặt hung tàn như vậy.

A Ninh và Kinh Hồng nhìn nhau, nhưng ngay sau đó trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ đã hiểu, lúc này hiển nhiên đã hoàn toàn minh bạch.

"Dù sao đi nữa, Tiền lão gia tử có thể có được thân phận như hiện tại ở nơi như Đế Đô, cậu nghĩ chỉ đơn thuần dựa vào lòng nhân từ là có được sao?" Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Ngô Thiên Chân, A Ninh không nhịn được cười giải thích.

Kinh Hồng tuy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lúc này cũng giải thích.

"Nhân từ?

Ha ha ha, thật là một trò cười.

Ở một nơi mà kẻ địch vây quanh, nói đến cái gọi là nhân từ, thì cuối cùng chỉ có thể bị chính lòng nhân từ của mình hủy hoại.

Người khác cũng sẽ dùng cái gọi là nhân từ để bắt cóc đạo đức cậu.

Ngô Thiên Chân, cậu thật sự ngây thơ." Câu cuối cùng của Kinh Hồng vừa thốt ra, trên mặt Ngô Thiên Chân lập tức lộ vẻ lúng túng.

Ngô Thiên Chân ngượng ngùng gãi đầu, cậu không phải là người thích suy nghĩ vẩn vơ, bây giờ sau khi nghe xong lời của A Ninh và

Kinh Hồng, trong lòng Ngô Thiên Chân hiển nhiên cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Chương 534

“Được dạy bảo rồi, tôi ngốc quá.” Ngô Thiên Chân cười gãi đầu.

Sở Long trong lòng thầm than một tiếng, xem ra Ngô Thiên Chân muốn thực sự trở thành Tiểu Tam Gia, hay Ngô Tiểu Phật Gia, vẫn còn một đoạn đường dài phải đi.

Sở Long thực ra trong lòng cũng có chút hiểu nguyên nhân xảy ra chuyện như vậy.

Trong nguyên tác, Ngô Thiên Chân lúc đó đều phải tự mình ra mặt, tuy Bàn Tử và Tiểu Ca hai người sẽ giúp đỡ trăm phần trăm, nhưng vẫn sẽ gặp phải không ít vấn đề khó giải quyết, thậm chí là không thể giải quyết được.

Điều đó buộc Ngô Thiên Chân phải không ngừng trưởng thành.

Nhưng sau khi anh đến thế giới này, đã hoàn toàn thay đổi cục diện đó.

Sở Long trong lòng cũng rõ, thực lực của anh ở thế giới này, hoàn toàn giống như hack game, có anh ra mặt, Ngô Thiên Chân vẫn giống như một chú chim non được che chở, hoàn toàn không thể có sự trưởng thành quá lớn, cho dù thực sự trưởng thành, thời gian cần thiết cũng sẽ không quá ngắn.

Lão Kim lúc này với vẻ mặt sợ hãi nhìn Bàn Tử một cái, không nhịn được lau một vệt mồ hôi lạnh.

Vừa rồi lão còn có ý định muốn cùng bái sư, bây giờ may mà vừa rồi không nhất thời bốc đồng mà nói ra ý nghĩ đó, nếu không, không chừng đã bị lôi ra ngoài cho chó ăn rồi.

Dù có Sở Long ở đây, Tiền Lão Cẩu không đến mức thực sự làm

như vậy, nhưng lão tin, Tiền Lão Cẩu chắc chắn cũng sẽ không cho lão sắc mặt tốt.

Lão Kim lúc này quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, rồi để lộ hàm răng vàng khè, nhếch miệng cười.

Thật lòng mà nói, bây giờ khi nhìn thấy hành động đột ngột này của Lão Kim, trên người Bàn Tử lập tức nổi một lớp da gà.

"Mẹ nó, tên khốn này có thể đừng nhìn Bàn gia ta cười được không?

Bàn gia ta không có sở thích đặc biệt đâu, đừng có làm bừa." Bàn Tử với vẻ mặt cảnh giác nhìn Lão Kim.

Lúc đầu lời nói của gã này còn bình thường, trong giọng điệu cũng mang theo chút kinh ngạc, nhưng đến cuối cùng, cái tật lẻo mép của Bàn Tử lại tái phát.

Lão Kim lườm Bàn Tử một cái, sau đó lại cười.

"He he, Tiền lão gia tử, Bàn Tử này, vừa to vừa tròn, giống con heo béo, vừa tròn vừa béo.

Nếu giết đi mang cho chó ăn, tuyệt đối có thể cho đám chó sói bên ngoài ăn no.

Hy sinh một mình Bàn Tử, hạnh phúc cho toàn bộ đám chó sói.

Thần Châu Hành, tôi thấy được!" Lão Kim lúc này liền giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

Bàn Tử: ...

Bàn Tử hoàn toàn cạn lời, ngay khoảnh khắc nghe Lão Kim nói, anh ta đã có cảm giác muốn hộc máu.

Cái quái gì mà Thần Châu Hành tôi thấy được, mẹ nó chứ xem quảng cáo của chú Cát Đại gia nhiều quá rồi à?

Lộ hết cả tuổi tác rồi!

Tiền Lão Cẩu lại bị lời nói của Lão Kim chọc cười, sắc mặt vốn có chút khó coi, lúc này cũng khá hơn một chút, ngượng ngùng cười.

"Nhưng mà… Tiền lão gia tử, cháu có thể mạo muội hỏi một câu được không?" Thấy Tiền Lão Cẩu bây giờ đã cười, Lão Kim liền rụt rè hỏi một câu.

Ánh mắt đục ngầu của Tiền Lão Cẩu rơi trên người Lão Kim, lúc này Tiền Lão Cẩu, sao có thể không đoán ra được trong lòng Lão Kim đang nghĩ gì?

"Cậu hỏi tôi, tại sao lại làm như vậy?" Giọng nói trầm thấp của Tiền Lão Cẩu truyền ra, trong giọng nói mang theo một cảm giác kìm nén.

Tuy Tiền Lão Cẩu bây giờ không nói gì thêm, nhưng chỉ từ giọng nói hiện tại, Sở Long và những người khác trong lòng cũng hiểu, giữa chừng chắc chắn có bí mật.

Chuyện này đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong sâu thẳm nội tâm của vị lão nhân gia này.

Cũng chính vì hiểu ra điểm này, ngược lại khiến Lão Kim có chút không biết nên đáp lại thế nào.

Chương 535

Lão Kim ngượng ngùng gãi đầu, nhất thời ấp a ấp úng cũng không biết gã này đang nói gì.

"Thực ra cũng chẳng có gì, nhiều năm như vậy rồi, chuyện này nếu tôi không nói ra nữa, có lẽ thật sự sẽ bị tôi mang xuống quan tài mất, sau này thật sự sẽ không có ai biết rõ chuyện năm đó." Tiền Lão Cẩu lúc này bất đắc dĩ thở dài một hơi, giọng điệu đầy vẻ bất lực.

Ngay cả Sở Long, lúc này cũng có chút hứng thú.

Bà tám vĩnh viễn là "tội nghiệt" mà con người không thể tránh khỏi.

Sau khi nghe lời của Tiền Lão Cẩu, trong lòng Sở Long và những người khác lập tức nảy ra một ý nghĩ: Có dưa lớn để hóng rồi!

Lão Kim và những người khác lúc này càng trợn to mắt, trong ánh mắt đầy vẻ tò mò.

Lúc này những người này cho Tiền Lão Cẩu cảm giác, giống như từng người một đang mong ngóng, chuẩn bị nghe tiên sinh kể chuyện vậy.

Tiền Lão Cẩu không nhịn được bất đắc dĩ cười, hiển nhiên bị hành động này của những người này chọc cười hoàn toàn.

Chuyện đã nói đến nước này, Tiền Lão Cẩu tự nhiên sẽ không tiếp tục giấu giếm nữa.

"Người ngoài đều tưởng tôi cả đời không nhận đệ tử, thực ra, tôi có một người đệ tử." Tiền Lão Cẩu nói, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia bi ai.

Thật lòng mà nói, bây giờ khi nghe lời của Tiền Lão Cẩu, ý nghĩ

đầu tiên của Sở Long và những người khác là người đệ tử đó vì nguyên nhân nào đó mà chết, mới gây ra tổn thương lớn trong lòng Tiền Lão Cẩu, đến mức bây giờ đều có bóng ma tâm lý, không muốn tiếp tục nhận đệ tử nữa.

Tuy tò mò, nhưng mọi người cũng không vội vàng hỏi, từng người một nhìn Tiền Lão Cẩu, chờ đợi Tiền Lão Cẩu tiếp tục kể chuyện.

Sau đó, Tiền Lão Cẩu cũng đem chuyện kể ra một năm một mười.

Theo lời của Tiền Lão Cẩu, thực ra người đó vốn là con cháu của một thế lực lớn ở kinh thành, cũng có khả năng sẽ tiếp quản thế lực này trong tương lai.

Lúc đó, Tiền Lão Cẩu vì một số lý do khác, đã nợ thế lực này một ân tình.

Gia tộc tộc trưởng của thế lực đó đã tìm đến Tiền Lão Cẩu, muốn Tiền Lão Cẩu có thể trở thành sư phụ của con trai thứ hai, dạy cho con trai thứ hai bản lĩnh trộm mộ.

Thật lòng mà nói, gia đình đó phất lên chủ yếu không phải nhờ trộm mộ, kỹ xảo về phương diện trộm mộ cũng không chuyên, chỉ khá hơn một chút so với tay mơ mà thôi.

Lúc đó, Tiền Lão Cẩu tuyệt đối là nhân vật nổi tiếng ở Tứ Cửu Thành, trình độ trộm mộ cũng thuộc hàng đầu.

Nhiều người không thể vào được huyệt mộ, đều sẽ đến nhờ Tiền Lão Cẩu giúp đỡ.

Khi đó, đối với yêu cầu này, Tiền Lão Cẩu tự nhiên cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng, trong lòng cũng hiểu rõ, người đứng đầu nhà đó muốn con trai thứ hai trở thành đệ tử của lão, nguyên nhân chủ yếu là muốn liên hợp với Tiền phủ.

Khi đó, tình hình ở Tứ Cửu Thành vô cùng phức tạp, giữa các thế lực tồn tại đủ loại mâu thuẫn.

Nếu hai nhà có thể liên hợp hoàn toàn, thì hoàn toàn có thể trở thành đầu rồng trong ngành trộm mộ ở Tứ Cửu Thành, cũng sẽ không xuất hiện cục diện thực lực đan xen phức tạp như hiện tại.

Khi đó Tiền Lão Cẩu còn trẻ, trong lòng tự nhiên cũng có ý niệm "thống nhất giang hồ", tạo dựng nên một sự nghiệp lẫy lừng.

Vì vậy, sau khi cân nhắc mấy ngày, Tiền Lão Cẩu cũng đã đồng ý.

Trong những ngày tiếp theo, Tiền Lão Cẩu quả thực đã tận tâm tận lực dạy dỗ người con trai thứ hai này.

Lòng người đều là thịt, Tiền Lão Cẩu vì từng bị thương nặng trong mộ cổ, không thể có con được nữa.

Nhưng khi đó, Tiền Lão Cẩu rất muốn có một đứa con, thậm chí từng có ý định đi nhận nuôi một đứa trẻ.

Theo thời gian, Tiền Lão Cẩu dần dần cũng coi người đệ tử này như con của mình, đối phương cũng rất hiếu kính với Tiền Lão Cẩu, cả ngày quấn quýt bên cạnh lão, lễ tết cũng tặng không ít đồ tốt, càng khiến Tiền Lão Cẩu cảm thấy hài lòng về người đệ tử này.

Mối quan hệ thầy trò của hai người kéo dài suốt bảy năm.

Tuy Tiền Lão Cẩu bề ngoài không nói nhiều, nhưng trong lòng lão biết, lão thật sự đã coi người đệ tử này như người nhà.

Đương nhiên, vì một số nguyên nhân, chuyện đối phương là đệ tử của lão tạm thời không thể để người ngoài biết, vì vậy mỗi lần người đó đến Tiền phủ, đều đeo mặt nạ.

Chương 536

Nhưng, lòng người cách một lớp da.

Điều mà Tiền Lão Cẩu không bao giờ ngờ tới.

Thế lực đó sở dĩ gửi người con trai thứ hai đến chỗ lão, lại có dụng ý khác.

Thế lực đó quả thực muốn trở thành số một ở Tứ Cửu Thành, càng muốn thống nhất tất cả đạo mộ tặc ở Tứ Cửu Thành, thậm chí cả thiên hạ, trở thành một sự tồn tại như hoàng đế trong giới trộm mộ.

Nhưng ngôi vị hoàng đế vĩnh viễn chỉ có một, gia chủ của họ sao có thể nguyện ý chia sẻ "ngôi vị hoàng đế" này với người ngoài.

Một lần, Tiền Lão Cẩu có được một tấm bản đồ, trên đó vẽ một tấm bản đồ vô cùng thâm sâu, nghe nói trong bản đồ cất giấu một ngôi mộ cổ.

Trong ngôi mộ cổ tuy cực kỳ hung hiểm, nhưng bên trong cũng ẩn chứa vô tận bảo bối, chỉ cần có thể tiến vào chủ mộ thất, thì đạo mộ tặc cả đời sẽ vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Khi đó sau khi có được tấm bản đồ, Tiền Lão Cẩu chuẩn bị một mình đi đến đó.

Lúc đó, Tiền Lão Cẩu còn chưa học được thủ đoạn nuôi chó, bình thường đi trộm mộ cũng đều đi một mình.

Cũng trong những năm đó, lão nhận một người đệ tử, mới thay đổi cách thức đi một mình.

Chỉ là ngôi mộ cổ đó dường như thực sự rất hung hiểm, Tiền Lão Cẩu không hy vọng đệ tử của mình đi cùng xuống mộ.

Hiển nhiên, Tiền Lão Cẩu đang lo lắng cho an nguy của người đệ tử đó.

Chỉ là lúc đó, người đệ tử của lão lại một mực từ chối với lời lẽ chính nghĩa, nghiêm túc nói với Tiền Lão Cẩu rằng, Tiền Lão Cẩu là sư phụ của hắn, cũng giống như "phụ thân" vậy, tự nhiên không muốn nhìn Tiền Lão Cẩu đi mạo hiểm.

Nếu Tiền Lão Cẩu bỏ lại hắn, hắn cũng sẽ lén lút đi theo.

Trừ phi Tiền Lão Cẩu giết hắn, nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Tiền Lão Cẩu sau khi nghe lời của đối phương, trong lòng vô cùng cảm động.

Dùng lời của Tiền Lão Cẩu bây giờ mà nói, lúc đó lão giống như bị trúng tà vậy, bất kể đối phương nói gì, lão đều sẽ không nghi ngờ đối phương đang lừa dối mình.

Bây giờ, Tiền Lão Cẩu đều cảm thấy mình giống như bị trúng tà vậy, khiến lão cảm thấy vô cùng khó tin.

Sau khi tiến vào mộ cổ, tuy cũng gặp không ít nguy hiểm, Tiền Lão Cẩu cũng bị thương nặng, nhưng tổng thể vận khí tốt, cuối cùng đã đến được chủ mộ thất.

Trong chủ mộ thất chất đầy châu báu cùng các loại đồ cổ tự họa.

Ngay lúc Tiền Lão Cẩu cảm thấy vô cùng vui mừng, đột nhiên người đệ tử tốt của lão đột nhiên ra tay, trực tiếp một nhát dao đâm về phía ngực lão.

May mắn lúc đó Tiền Lão Cẩu phản ứng nhanh, cuối cùng miễn cưỡng né được chỗ yếu hại, nhưng nhát dao đó đã đâm vào ngực trái của lão.

Khi đó, Tiền Lão Cẩu tự nhiên bi phẫn tột cùng, liên tục hỏi đối phương tại sao lại làm như vậy với mình.

Nhưng người đó lại như phát điên, điên cuồng đấm đá lão, một bộ muốn đẩy Tiền Lão Cẩu vào chỗ chết.

"Mẹ kiếp, hắn có phải là người không vậy?" Sau khi nghe Tiền Lão Cẩu nói xong, Bàn Tử không nhịn được phát ra một tiếng quát giận dữ.

Còn Lão Kim và những người khác lúc này cũng tức giận trợn to mắt, hiển nhiên đối với hành vi vong ân bội nghĩa của người đó cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Tiền Lão Cẩu lúc này trên mặt lộ ra một nụ cười khổ sở, thở dài một hơi, rồi tiếp tục nói: "Khi đó hắn tưởng tôi chết chắc rồi, có lẽ để cho tôi có thể chết một cách minh bạch, nên đã nói ra nguyên nhân thực sự tại sao lại làm như vậy." Tuy ở Tiền phủ ít người biết thân phận đệ tử của Tiền Lão Cẩu, nhưng những người như quản gia thì rõ ràng, mục đích của người đó là để trà trộn bên cạnh Tiền Lão Cẩu, để mọi người đều chấp nhận thân phận đệ tử này, cũng khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác, một khi Tiền Lão Cẩu xảy ra chuyện, thì gia nghiệp của Tiền Lão Cẩu sẽ do đệ tử của lão kế thừa.

Đây hiển nhiên là một công trình rất dài hơi.

Cũng vì đã ẩn mình lâu năm như vậy, người đàn ông đó mới dám động thủ.

Sau khi tự cho là đã "giết" được Tiền Lão Cẩu, hắn mang theo toàn bộ châu báu, rời khỏi mộ cổ, đến Tiền phủ, để thực hiện âm mưu chiếm đoạt Tiền phủ.

Đương nhiên, vì Tiền Lão Cẩu đã bị giết, người đàn ông đó cũng không lo lắng sau này có ai đó sẽ đến mộ cổ để tìm hiểu sự thật.

Chương 537

Khi người đàn ông đó quay về Tiền phủ, đem mọi chuyện bịa đặt kể lại cho mọi người nghe, nhiều người hiển nhiên không muốn tin lời hắn nói, điều này cũng nằm trong dự đoán của người đàn ông đó.

Thế là, hắn dẫn tất cả mọi người đến mộ cổ, để cho những người đó xem thi thể đã thối rữa của Tiền Lão Cẩu.

Dù sao đi đi về về, cũng đã mất nửa tháng rồi.

Chỉ là khi tiến vào mộ cổ, lại không hề tìm thấy thi thể của Tiền Lão Cẩu.

Điều đó khiến người đàn ông đó không khỏi căng thẳng, sợ rằng sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiền Lão Cẩu nói đến đây, không muốn tiếp tục nói nữa, chỉ một mực nhấp trà.

"Vậy… sau đó lại xảy ra chuyện gì?

Ông không sao, có người cứu ông à?" Sở Long lúc này mở lời hỏi.

Hiển nhiên lúc này cũng chỉ có Sở Long mới có tư cách hỏi Tiền Lão Cẩu, đổi lại là bất kỳ ai khác, đều không dám vào lúc này mạo hiểm chọc giận Tiền Lão Cẩu mà hỏi.

Tiền Lão Cẩu im lặng gật đầu, thở dài một hơi, giọng nói mang theo chút nặng nề.

Tiền Lão Cẩu sau đó nhìn sang Ngô Thiên Chân bên cạnh, trong ánh mắt mang theo chút ấm áp, khiến Ngô Thiên Chân bị sự thay đổi biểu cảm này của Tiền Lão Cẩu làm cho có chút phát hoảng.

"Sao vậy, ông Tiền?" Ngô Thiên Chân không nhịn được tò mò hỏi

một tiếng.

Tiền Lão Cẩu bây giờ dường như lại chìm vào hồi ức, trầm mặc một lát sau, mới tiếp tục mở lời, nói: "Thực ra tôi thực sự phải cảm ơn ông nội của cậu, nếu không phải vì ông nội của cậu đột nhiên xuất hiện, tôi cũng không thể sống đến bây giờ." Lời của Tiền Lão Cẩu vừa thốt ra, con ngươi của Ngô Thiên Chân gần như muốn trợn ra ngoài.

Ngô Thiên Chân ngẩn người một chút, không nhịn được kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng: "Ý của ông là… người cứu ông năm đó, là ông nội của cháu?" Tiền Lão Cẩu cười gật đầu: "Thực ra lúc đó tôi chưa chết hẳn, có lẽ cũng là trời cao không cho tôi chết đơn giản như vậy.

Vừa hay lúc đó ông nội cậu cũng đến ngôi mộ cổ đó, sau khi thấy tôi nằm trong vũng máu, đã cứu tôi ra ngoài.

Tôi phải dưỡng thương hơn nửa tháng mới hồi phục được một chút." "Đó cũng là lần đầu tiên tôi gặp ông nội cậu.

Thật lòng mà nói, tôi, Tiền Lão Cẩu, không phải kẻ vong ân bội nghĩa, ơn của ông nội cậu đối với tôi, tôi sẽ ghi nhớ cả đời.

Để tỏ lòng cảm ơn, tôi cũng đã đổi tên của mình, cái tên Tiền Lão Cẩu, là để tưởng nhớ ông nội cậu." Trên mặt Tiền Lão Cẩu lộ ra một nụ cười hiền từ, khi nhìn Ngô Thiên Chân, hoàn toàn coi Ngô Thiên Chân như con cháu của mình.

Ngô Thiên Chân ngẩn người, hiển nhiên không ngờ, ông nội mình và Tiền Lão Cẩu lại có một đoạn duyên phận như vậy.

"Sau khi tôi trở về, đã đuổi tên khốn đó ra khỏi nhà.

Từ đó về sau, hai nhà cũng như nước với lửa.

Sau đó tôi đến Hàng Thành, học hỏi kỹ xảo từ ông nội cậu.

Tôi cũng đã thề, cả đời này sẽ không bao giờ nhận đệ tử nữa, mà chuyển sang nuôi chó, vì loài vật như chó, trung thành hơn người nhiều.” Tiền Lão Cẩu nói, bất lực thở dài một hơi.

Từ lời nói hiện tại, Sở Long và những người khác cũng có thể cảm nhận rõ một nỗi buồn không thể hóa giải.

Để một người hoàn toàn thất vọng với việc nhận đệ tử, thà tin một con chó, cũng không muốn tin một con người, từ đó có thể thấy Tiền Lão Cẩu lúc đó đã thất vọng đến mức nào.

Thực ra Sở Long muốn Tiền Lão Cẩu nhận Bàn Tử làm đệ tử, chủ yếu là cảm thấy thân phận đệ tử rất vững chắc, tốt hơn nhiều so với việc chỉ đơn thuần được Tiền Lão Cẩu chiếu cố.

Nhưng vì Tiền Lão Cẩu có quá khứ như vậy, Sở Long cũng không đến mức tiếp tục ép buộc lão.

Sở Long liền gật đầu, đang định nói, kết quả lại nghe Tiền Lão Cẩu phá lên cười lớn.

“Ai, nói ra được những chuyện vẫn luôn đè nén trong lòng, cũng thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Con người mà, phải nhìn về phía trước.

Lão già tôi đây cũng đã hoàn toàn thông suốt rồi.

Chương 538

Bàn Tử phải không?

Tiếc là tuổi hơi lớn một chút, thôi được, đệ tử này tôi nhận." Tiền Lão Cẩu từ từ đứng dậy khỏi ghế, khi nhìn Bàn Tử, trong ánh mắt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Sự thay đổi đột ngột này quả thực khiến Sở Long và những người khác có chút bất ngờ.

Còn Bàn Tử bây giờ hoàn toàn bị "cái bánh từ trên trời rơi xuống" này đập cho vui không khép được miệng, ngồi trên ghế, cứ cười ngây ngô.

"Không đúng a, Tiền lão gia tử, sao ngài đột nhiên lại muốn nhận đệ tử vậy?" Hoắc Tú Tú có chút không hiểu nhìn Tiền Lão Cẩu, không nhịn được hỏi.

Nghe lời này, Tiền Lão Cẩu lập tức vui vẻ cười lớn: "Không phải đã nói rồi sao?

Con người phải nhìn về phía trước.

Có lẽ tôi cũng nên có một vài thay đổi.

Mà vì đã chuẩn bị nhận đệ tử, tôi, Tiền Lão Cẩu, dù sao cũng là người có tiếng ở Tứ Cửu Thành, lễ bái sư tuyệt đối không thể sơ sài được.

Đến lúc đó tổ chức ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đi, chuyện này tôi sẽ cho người đi lo." Tiền Lão Cẩu vừa nói, con ngươi của Bàn Tử gần như muốn trợn ra khỏi hốc mắt vì kinh ngạc và vui sướng.

Bàn Tử kích động đến mức thân thể cũng run rẩy, lúc này trong lòng Bàn Tử biết rõ, mình sắp phất rồi.

Chuyện Tiền Lão Cẩu nhận đệ tử, hiển nhiên là một chuyện lớn ở Tứ Cửu Thành.

Đến lúc đó những nhân vật thượng lưu đều sẽ tham gia, như vậy, Bàn Tử cũng có thể lộ mặt trong giới thượng lưu đó.

Sau này đi lại ở Tứ Cửu Thành, cũng là người thuộc hàng "gia" rồi.

Đương nhiên, Bàn Tử trong lòng cũng hiểu rõ, Tiền Lão Cẩu sở dĩ muốn tổ chức long trọng, một mặt tự nhiên là vì thể diện của Tiền Lão Cẩu, mặt khác là vì để chống lưng cho Bàn Tử, để mọi người đều biết Bàn Tử là đệ tử của Tiền Lão Cẩu, để những kẻ vốn định ra tay với Bàn Tử trong lòng cũng phải kiêng dè, không dám làm bừa nữa.

Nhìn Bàn Tử đang hưng phấn đến ngẩn người, Ngô Thiên Chân cạn lời vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình một cái, theo phản xạ ngẩng đầu, thấy Ngô Thiên Chân lúc này đang không ngừng nháy mắt ra hiệu với mình.

Bàn Tử lập tức phản ứng lại, trực tiếp đứng dậy, xông đến trước mặt Tiền Lão Cẩu, "phịch" một tiếng quỳ xuống.

"Cảm ơn ơn nghĩa của sư phụ đối với đệ tử, đệ tử cả đời này sẽ không quên sư phụ." Bàn Tử hưng phấn hét lớn, chỉ là lúc chuẩn bị dập đầu, lại bị Tiền Lão Cẩu trực tiếp từ chối.

"Tiếng 'sư phụ' này bây giờ không thể gọi, trước khi bái sư, ta sẽ không nhận đệ tử này.

Đứng dậy đi, đầu bây giờ cũng không thể dập cho ta, vì muốn bái sư, thì mọi thứ đều phải theo quy củ." Tiền Lão Cẩu cười nhìn Bàn Tử, tổng thể mà nói, lão rất hài lòng với Bàn Tử.

Bàn Tử ngẩn người, nhưng lúc này đối với Tiền Lão Cẩu răm rắp

nghe theo, vì Tiền Lão Cẩu đã nói như vậy, anh ta cũng không chọc giận Tiền Lão Cẩu nữa, trực tiếp đứng dậy khỏi mặt đất.

Dù sao Tiền Lão Cẩu bây giờ đã đồng ý, anh ta tin, với thân phận của Tiền Lão Cẩu, sẽ không làm ra những chuyện lật lọng.

"Ông Tiền à, cháu có thể hỏi người đệ tử đó rốt cuộc là ai không?

Nếu có thể, cháu sẽ báo thù cho ông." Hiển nhiên Ngô Thiên Chân lúc này cảm thấy bất bình cho chuyện Tiền Lão Cẩu đã gặp phải năm xưa, muốn báo thù cho lão.

Tiền Lão Cẩu ngẩn người, trong ánh mắt có chút nghiêm trọng, hiển nhiên lai lịch của "đệ tử" này không tầm thường, đến mức khiến Tiền Lão Cẩu cũng phải do dự.

Sau khi nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm này của Tiền Lão Cẩu, Bàn Tử và những người khác rõ ràng cũng căng thẳng, sợ rằng lần này sẽ nghe được một cái tên khiến người ta kinh ngạc đến mức nào.

Dù sao đi nữa, người đó bây giờ chắc chắn còn sống, và có lẽ sống rất ung dung.

Bây giờ Tiền Lão Cẩu nhận Bàn Tử làm đệ tử, bề ngoài người đó chắc chắn sẽ không nói nhiều, nhưng ngấm ngầm, cũng đã tạo ra cho Bàn Tử một kẻ địch ẩn.

Kẻ địch này nếu không đề phòng trước, không chừng đến lúc chết cũng không biết tại sao.

Đương nhiên, cách tốt nhất của Bàn Tử bây giờ là sau khi biết người đệ tử đó là ai, trực tiếp nhờ Sở Long ra mặt, giết chết hắn.

Chương 539

Như vậy, cũng là giải quyết triệt để, không còn bất kỳ hậu hoạn nào.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử bất giác nhìn về phía Sở Long.

Khác với sự căng thẳng của mọi người, ít nhất lúc này Sở Long trông khá bình tĩnh thản nhiên, hoàn toàn không lo lắng về thân phận có thể đáng sợ của người đệ tử kia.

Đây chính là thực lực của một người.

Bàn Tử bây giờ trong lòng đều giơ ngón tay cái cho Sở Long, đây mới là phong thái của cao thủ thực sự.

Tiền Lão Cẩu do dự, cuối cùng chọn nói ra thân phận của đối phương.

"Thực ra người đó các cậu cũng quen biết, là Phục Bang." Tiền Lão Cẩu thở dài một tiếng, đặc biệt là khi nói "Phục Bang", giọng nói của lão như mang theo sức nặng ngàn cân, kìm nén đến mức sắp không thở nổi.

"Cái gì?" "Hắn?" "Tên ngốc mơ mộng giữa ban ngày đó?" Hầu như ngay khoảnh khắc nghe lời của Tiền Lão Cẩu, Ngô Thiên Chân, Bàn Tử và Lão Kim gần như đồng thanh hét lên.

Thông tin này quá sốc, suýt nữa làm rớt cả tròng mắt ra ngoài.

A Ninh và mấy người tuy biểu hiện không kinh ngạc như ba người kia, nhưng từ vẻ mặt thanh tú của họ, có thể thấy lúc này trong lòng kinh ngạc đến mức nào, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cái miệng nhỏ xinh đã há to, cảm giác có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Hoắc Tú Tú thật sự kinh ngạc, dù sao, Tiền Lão Cẩu cũng là nhân

vật ngang hàng với nhà họ Hoắc.

Theo lý mà nói, chuyện như vậy, dù Tiền Lão Cẩu có giấu giếm, cũng sẽ có manh mối lộ ra.

Nhưng thực tế thì sao?

Trong giới thượng lưu, không hề có chút phong thanh nào.

Nếu lần này không phải Tiền Lão Cẩu chủ động nói ra, e rằng cả đời này cũng không thể biết được "sự thật" này.

Hoắc Tú Tú nhìn sâu vào Tiền Lão Cẩu, cuối cùng giơ ngón tay cái lên, "Ông Tiền, ông giấu kỹ thật đấy, chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng cả Tứ Cửu Thành đều phải rung chuyển ba lần." Phục Bang lại là đệ tử của Tiền Lão Cẩu, từng suýt nữa giết chết Tiền Lão Cẩu.

Một cái dưa lớn như vậy, Hoắc Tú Tú tin rằng nhất định sẽ có không ít quần chúng hóng hớt đến ăn.

Đương nhiên, sự kinh ngạc của Hoắc Tú Tú bây giờ không chỉ dừng lại ở đó.

Hoắc Tú Tú nhớ rõ, một thời gian trước, các gia tộc đã tổ chức một bữa tiệc ở lầu Tân Nguyệt.

Khi đó trên bàn tiệc, Tiền lão gia tử và Phục Bang trông rất vui vẻ trò chuyện, quan hệ của hai người dường như rất thân thiết.

Thậm chí lúc đó còn có không ít người đồn đoán, hai nhà có thể sẽ liên hợp, không ít thế lực gia tộc từng có quan hệ thù địch với hai nhà đều có chút lo lắng đứng ngồi không yên.

Nhưng không bao giờ ngờ được, hai người như vậy, lại từng có thù oán lớn đến thế.

Hầu như có thể coi là thù hận không đội trời chung.

Hoắc Tú Tú cảm thấy nếu là cô, sau khi gặp lại Phục Bang, chắc

chắn sẽ trực tiếp động thủ giết chết hắn, tệ lắm cũng không cho Phục Bang sắc mặt tốt.

Nhưng thực tế thì sao?

Sự kiên nhẫn của Tiền Lão Cẩu thực sự quá đáng sợ.

Đối mặt với lời nói của Hoắc Tú Tú, Tiền Lão Cẩu chỉ "ha ha" cười một tiếng, hiển nhiên không quá để tâm.

"Người như ta a, càng phải cân nhắc lợi ích gia tộc chứ không phải lợi ích cá nhân.

Trước mặt lợi ích gia tộc, lợi ích cá nhân phải gác lại một bên, huống chi, nếu ta trực tiếp động thủ với hắn, với thực lực hai nhà hiện tại, chỉ có thể lưỡng bại câu thương." Tiền Lão Cẩu nói, không khỏi cười khổ.

Người có thân phận địa vị như lão, những thứ cần cân nhắc thực sự quá nhiều, hoàn toàn không thể tự do như người bình thường.

Có lẽ đây cũng là mặt trái của thân phận địa vị cao.

Chương 540

“Yên tâm, nếu hắn dám làm loạn, tôi sẽ giúp ông giải quyết mối lo này.” Sở Long lãnh đạm nói một câu.

Ban đầu theo Lão Kim thấy, khi nghe Sở Long nguyện ý giúp giết Phục Bang, Tiền Lão Cẩu nên vui mừng mới phải.

Nhưng thực tế, lúc này sắc mặt Tiền Lão Cẩu lại trở nên nghiêm trọng, thần sắc trông càng thêm phức tạp.

Sở Long trong lòng thầm thở dài một hơi, từ sự thay đổi biểu cảm hiện tại của Tiền Lão Cẩu, không khó để nhận ra, thực ra trong sâu thẳm nội tâm của Tiền Lão Cẩu, không hề khoáng đạt như những gì lão vừa nói.

Trong lòng thực ra vẫn chưa buông bỏ được chuyện năm xưa.

Dù sao đi nữa, Phục Bang của ngày xưa, lão thực sự đã coi như con của mình.

Bị con cái phản bội, không phải người thường có thể buông bỏ là buông bỏ được.

Mấy người lại nói chuyện một lúc nữa, rồi chuẩn bị rời đi.

Chỉ là không ngờ, lúc sắp rời đi, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Lại muốn nhận đệ tử?” Cửa thư phòng vừa mở ra, Bàn Tử giật nảy mình, thấy Dung bà bà trước đó lại như được khảm vào khung cửa, đang đứng thẳng tắp trước mặt anh ta.

Sau khi thấy anh ta xuất hiện, Dung bà bà liền dùng giọng khàn khàn nói một câu.

Ánh mắt của bà ta tuy đang nhìn Bàn Tử, nhưng mọi người đều

biết, câu nói đó thực ra là đang nói với Tiền Lão Cẩu.

Sở Long lông mày hơi nhíu lại, vì lúc này có thể cảm nhận rõ một luồng sát ý nhàn nhạt từ trên người Dung bà bà này.

Sát ý tuy nhàn nhạt, nhưng sau khi cảm nhận được sát ý, Bàn Tử và những người khác lại có cảm giác toàn thân tê dại.

Kinh Hồng ngay lập tức đứng ra, chắn trước mặt Sở Long.

"Ha ha ha, không sai, ta chuẩn bị nhận thêm một đệ tử." Lúc này trên mặt Tiền Lão Cẩu lại lộ ra một vẻ lúng túng, méo miệng, bất lực cười.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Sở Long và những người khác cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao đi nữa, Tiền Lão Cẩu cũng là chủ nhân của Tiền phủ, Dung bà bà chỉ là một quản gia mà thôi.

Theo lẽ thường, làm gì có quản gia nào có thể vươn tay dài như vậy, can thiệp vào chuyện riêng của chủ nhân?

Nhưng bây giờ từ hành động của Dung bà bà xem ra, dường như bà ta mới là chủ nhân của Tiền phủ, Tiền Lão Cẩu cũng phải nghe theo lời của Dung bà bà vậy.

Đối với điều này, Tiền Lão Cẩu cũng không có biểu hiện không vui nào.

"Dung bà bà rốt cuộc là ai?" Ý nghĩ này gần như trong một khoảnh khắc, đều xuất hiện trong đầu mọi người.

Tiền Lão Cẩu lúc này cũng từ trong thư phòng đi ra, Tiền Lão Cẩu bây giờ đứng trước mặt Dung bà bà, cho người ta cảm giác giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, đứng trước mặt giáo viên nhận lỗi vậy.

Sở Long và những người khác sau khi nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi một trận tắc lưỡi.

"Ha ha ha, bà cũng đừng lo lắng như vậy, ta đối với…" Tiền Lão Cẩu mở lời giải thích, lúc này Tiền Lão Cẩu đâu còn phong thái như bình thường ở bên ngoài, vẻ mặt khúm núm, giống hệt một kẻ tôi tớ hạ mình.

"Đủ rồi!" Nhưng, lời của Tiền Lão Cẩu còn chưa kịp nói xong, đã nghe Dung bà bà trực tiếp xua tay quát lớn.

Hầu như ngay khoảnh khắc nghe lời của Dung bà bà, thân thể Tiền Lão Cẩu cũng run rẩy, Sở Long và những người khác lúc này đều lo lắng cho Tiền Lão Cẩu một phen, luôn cảm thấy Tiền Lão Cẩu lúc này có vẻ như sắp quỳ xuống nhận lỗi.

Mấy người càng xem càng không hiểu, hoàn toàn không rõ hai người bây giờ là tình huống gì.

"Ai cho phép ông nhận đệ tử?

Chuyện nhận đệ tử ông có thương lượng với tôi chưa?" Giọng nói của Dung bà bà mang theo chút lạnh lùng, nghe đến mức Tiền Lão Cẩu cũng không nhịn được rụt cổ lại.

Nhưng, tuy Dung bà bà vẫn luôn không cho Tiền Lão Cẩu sắc mặt tốt, nhưng Tiền Lão Cẩu lại không hề để ý, ngược lại càng lộ ra vẻ lấy lòng.

Chương 541

“Không được nhận đệ tử.” Dung bà bà căn bản không để ý đến sự lấy lòng trong ánh mắt của Tiền Lão Cẩu, lập tức hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo một cảm giác không cho phép nghi ngờ.

Ban đầu hai người có kỳ quặc thế nào, Bàn Tử và những người khác tự nhiên sẽ không đi bà tám, cũng sẽ không để ý, dù sao ai cũng không dám chắc Tiền Lão Cẩu có sở thích đặc biệt gì không.

Nhưng, bây giờ lời của Dung bà bà lại liên quan đến lợi ích của Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức nhướng mày, đứng trước mặt Tiền Lão Cẩu: “Mẹ kiếp, tôi thật sự không nghe nổi nữa rồi, bà là cái thá gì?

Nhớ cho kỹ, bà vĩnh viễn chỉ là một quản gia của Tiền phủ, vị sư phụ tương lai của tôi, mới là chủ nhân, thật là nô tài bắt nạt chủ rồi sao?” Bàn Tử một khi nổi khùng lên, là cái gì cũng nói ra được, bất kể thân phận người đó là ai, hoàn toàn không quan tâm.

“Còn nữa, sư phụ tôi muốn nhận tôi làm đệ tử, đó là chuyện của sư phụ tôi, tặng bà bốn chữ: Không liên quan đến bà.” Lời của Bàn Tử như súng máy, liên tục bắn ra.

Sở Long thấy, sau khi nghe lời của Bàn Tử, Dung bà bà và Tiền Lão Cẩu hoàn toàn là hai thái độ khác nhau.

Sắc mặt người trước tái nhợt, khuôn mặt già nua co giật, một luồng tức giận không thể kìm nén từ trong mắt bà ta phun ra.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Sở Long tin rằng Bàn Tử lúc này đã bị Dung bà bà giết không biết mấy trăm mấy ngàn lần rồi.

Tình cảm của Tiền Lão Cẩu lại hoàn toàn trình bày hai loại biến

hóa.

Lúc đầu khi nghe Bàn Tử mắng, trong ánh mắt Tiền Lão Cẩu lại mang theo một cảm giác "sảng khoái", dường như uất ức vẫn luôn tích tụ trong lòng cuối cùng cũng có thể được giải tỏa.

Sở Long tin, nếu không phải tình huống hiện tại không thích hợp, và có Dung bà bà đứng trước mặt, lúc này Tiền Lão Cẩu đã phải phá lên cười lớn.

Hiển nhiên, biểu cảm này của Tiền Lão Cẩu đã bị Dung bà bà phát hiện.

Cách làm của Dung bà bà rất đơn giản, lập tức trừng mắt, trong ánh mắt mang theo chút hung hãn.

Hầu như ngay khoảnh khắc tiếp xúc với biểu cảm đó của bà ta, Tiền lão gia tử cũng không nhịn được rùng mình một cái, vội vàng thu liễm lại, lộ ra một vẻ nghiêm túc.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng Sở Long cũng không hiểu sao nảy sinh ba chữ: Sợ vợ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khi Sở Long nhìn Tiền Lão Cẩu và Dung bà bà, ánh mắt đã trở nên có chút kỳ quái.

Càng hứng thú hơn nhìn Bàn Tử, nếu suy đoán này là đúng, thì Bàn Tử chẳng phải là… Với tính khí hiện tại của Dung bà bà mà nói, cho dù Bàn Tử thật sự trở thành đệ tử của Tiền Lão Cẩu, e rằng sau này cuộc sống của Bàn Tử cũng sẽ khổ sở.

Nhưng Bàn Tử gã này không đáng tin cậy, nếu có người hung dữ như vậy quản thúc, có lẽ đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện rất tốt.

Sở Long không nói gì, tiếp tục ôm thái độ xem kịch hay nhìn mọi chuyện.

Bàn Tử lúc này hiển nhiên đã mắng đến nghiện, thấy biểu cảm của Dung bà bà lúc này, càng thêm hăng hái.

"Trừng cái gì mà trừng, bà có tư cách làm vậy với sư phụ tương lai của tôi không?

Phản rồi,…" Bàn Tử đang định tiếp tục mắng, kết quả lại bị Tiền Lão Cẩu ngăn lại.

Tiền Lão Cẩu mặt đầy lúng túng, hiển nhiên không hy vọng Bàn Tử lúc này tiếp tục nói nữa, "Được rồi, đừng nói nữa." Giọng nói của Tiền Lão Cẩu mang theo một nỗi bất lực không thể xua tan.

Nhưng hiển nhiên Bàn Tử căn bản không vui, lập tức nói: "Sư phụ, có gì mà sợ?

Không phải…" "Bà ấy là vợ của ta, sư mẫu tương lai của con." Tiền Lão Cẩu lúc này im lặng ngẩng đầu, nhìn Bàn Tử đang một mặt phẫn nộ, yếu ớt nói một câu.

Lời vừa thốt ra, Bàn Tử vốn đang một mặt phẫn nộ, thân thể cũng kịch liệt run lên, rồi "phịch" một tiếng, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Ái chà, đầu gối của con mềm nhũn rồi, a, ra đây là sư mẫu tương lai thân ái của con à, sư mẫu đại nhân chào người." "Ái chà, người xem đây là chuyện gì vậy, con đều không biết người là sư mẫu, nếu biết, đánh chết con cũng không dám nói như vậy với người." Trên mặt Bàn Tử chất đầy nụ cười, "ha ha" cười, nhưng không thể không nói, Bàn Tử gã này có thể co có thể duỗi, lúc này hoàn toàn không để ý việc mất mặt trước đối phương, tư thế quỳ gối cũng tỏ ra khá thành thục, dường như từng chuyên môn luyện tập vậy.

Nhìn bộ dạng không có cốt khí của Bàn Tử bây giờ, Tiền Lão Cẩu trong lòng đều giơ ngón tay cái cho Bàn Tử.

Trong lòng không khỏi thầm cảm thán, nếu đổi lại là lão, có thể có

được sự "không có cốt khí" như Bàn Tử, có lẽ cuộc sống của lão cũng sẽ vui vẻ hơn một chút.

"Gì?

Chương 542

Tiền lão gia tử, ngài… ngài lại kết hôn rồi?

Có vợ rồi?" Nghe lời này, Hoắc Tú Tú gần như muốn trợn lồi cả mắt ra ngoài.

Lúc này Hoắc Tú Tú, dường như đã nghe được chuyện kinh khủng nhất trên thế giới này.

Dù sao, từ trước đến nay người ngoài đều biết Tiền Lão Cẩu vẫn luôn độc thân, nhưng lại không bao giờ ngờ, Tiền Lão Cẩu lại có vợ.

Không thể không nói, Tiền Lão Cẩu giấu giếm thật sự sâu a.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, tin rằng chắc chắn sẽ gây ra một trận chấn động.

Hoắc Tú Tú cảm thấy lần này tìm Tiền Lão Cẩu thật sự là tìm đúng người rồi, thông tin kinh bạo như vậy, hoàn toàn thỏa mãn tâm tư bà tám nhỏ bé của cô.

Đương nhiên, bây giờ tâm tư bà tám trong lòng Hoắc Tú Tú đang hừng hực cháy, lúc này đối với chuyện của Tiền Lão Cẩu, tràn ngập tò mò, muốn đào sâu đến cùng, tìm hiểu rõ bí mật đằng sau Tiền Lão Cẩu.

Còn về Dung bà bà, cũng khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng tò mò.

Dù sao vì là vợ chồng, tại sao Dung bà bà lại trở thành quản gia của Tiền Lão Cẩu, mà không phải là người vợ đúng danh phận?

Tiền Lão Cẩu thản nhiên liếc nhìn Hoắc Tú Tú một cái, thần sắc trông khá lúng túng.

Hoắc Tú Tú và những người khác dù sao cũng là văn bối, bây giờ hoàn toàn là mất mặt trước văn bối rồi.

Tiền Lão Cẩu ho khan một tiếng, chỉ là lời tiếp theo còn chưa kịp nói xong, đã nghe Dung bà bà hừ lạnh một tiếng: "Đứng dậy cho tôi, tôi không phải vợ của ông, cũng không phải sư mẫu của cậu, quan hệ này tôi không nhận." Ngay khoảnh khắc lời của Dung bà bà thốt ra, trên mặt Bàn Tử lập tức lộ ra một nụ cười gian xảo.

Gã này mắt đảo một vòng, Sở Long và những người khác trong lòng đã hiểu, gã này bây giờ trong lòng chắc chắn không có ý đồ tốt.

"Ồ?

Bà không phải là sư mẫu của tôi, cũng không phải vợ của sư phụ tương lai của tôi?" Trên mặt Bàn Tử lập tức làm ra một vẻ mặt vô cùng khoa trương tò mò.

Dung bà bà hiển nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét gã Bàn Tử này, lập tức hừ lạnh một tiếng, gật đầu, nói: "Không sai." "Vậy thân phận của bà là gì?" Bàn Tử liền hỏi thêm một câu.

Dung bà bà trả lời rất trực tiếp: "Tôi chỉ là quản gia mà thôi." Đối với câu trả lời trực tiếp như vậy, Bàn Tử lập tức đứng dậy khỏi mặt đất, phủi bụi trên đầu gối mấy cái, cười.

"Ồ, chỉ là quản gia mà thôi à, thế thì cái quái gì, đã không phải sư mẫu, sư phụ tôi muốn nhận tôi làm đệ tử, đến lượt bà can thiệp sao?" Bàn Tử trực tiếp hừ lạnh.

Có thể thấy rõ, ngay khoảnh khắc nghe câu nói này của Bàn Tử, trên khuôn mặt vốn đã không kiên nhẫn của Dung bà bà lại hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Dung bà bà ngẩn người, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Tiền Lão Cẩu lần đầu tiên thấy Dung bà bà lộ ra biểu cảm như

vậy, không khỏi lén lút liếc nhìn vị đệ tử tương lai của mình một cái, trong lòng giơ ngón tay cái cho Bàn Tử, cảm thấy có một đệ tử giúp đỡ tốt như vậy, sau này có thể bớt bị "bắt nạt" hơn.

"…" Dung bà bà tức đến mức mặt mày run rẩy.

Tiền Lão Cẩu lúc này liền lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, biết rằng lúc này đến lượt mình ra mặt rồi, tin rằng nếu để Dung bà bà biết tình hình, Dung bà bà chắc chắn sẽ không từ chối.

"Cái đó… cái đó, bà cũng biết rồi đấy, thời gian gần đây ở Tứ Cửu Thành ầm ĩ cả lên, nếu ta không nhận nó làm đệ tử, thì Bàn Tử e rằng không mấy ngày nữa sẽ thành xác chết ngoài đường." Tiền Lão Cẩu nói, quay đầu nhìn Bàn Tử sau lưng, trong ánh mắt mang theo một tia bất lực.

Bàn Tử ngượng ngùng gãi gãi sau gáy, tuy lời đó là sự thật, nhưng khi nghe Tiền Lão Cẩu nói ra, trong lòng Bàn Tử không khỏi lúng túng.

"Mà ông nội của Thiên Chân từng giúp ta a, không có lão nhân gia, thì không có ta của hiện tại.

Bàn Tử là bạn của Thiên Chân, ta tự nhiên phải giúp đỡ, huống chi bây giờ tiểu huynh đệ Sở Long lại có thể giải quyết chuyện âm tà chi khí trên người ta, để tỏ lòng cảm ơn, ta tự nhiên phải nhận nó làm đệ tử.

Bà cũng biết đấy, nếu Bàn Tử là đệ tử của ta, ở Tứ Cửu Thành cũng sẽ an toàn hơn." Dung bà bà không ngốc, tự nhiên hiểu ý của Tiền Lão Cẩu, dùng việc cứu mạng làm điều kiện, để lão nhận Bàn Tử làm đệ tử.

Thật lòng mà nói, chuyện này xem ra đều là Tiền Lão Cẩu chiếm được hời, Dung bà bà từ tận đáy lòng, cũng không muốn nhìn Tiền

Lão Cẩu đau khổ chết đi như vậy.

Dung bà bà cuối cùng gật đầu, hừ lạnh một tiếng sau, cũng không nói gì thêm.

Chương 543

Dung bà bà xoay người bỏ đi.

Sau khi thấy phản ứng này, Tiền Lão Cẩu tưởng Dung bà bà trong lòng đang tức giận, vội vàng chạy tới, ngăn Dung bà bà lại.

"Ta…" Tiền Lão Cẩu vừa định giải thích mấy câu, kết quả lại nghe Dung bà bà phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Nhận hay không nhận đệ tử, đó là chuyện của ông, tôi chỉ là quản gia của ông mà thôi, không cần thiết phải quản nhiều chuyện như vậy." Dung bà bà nói xong, xoay người bỏ đi, để lại một mình Tiền Lão Cẩu đứng ngẩn ngơ trong gió.

Đúng lúc này, Bàn Tử gian xảo xáp đến, cười nói: "He he, sư phụ, không ngờ à, ngài đúng là sợ vợ nha." Bàn Tử vừa nói xong, Tiền Lão Cẩu trực tiếp quay người, một cái tát hung hăng vỗ lên trán Bàn Tử.

Tiền Lão Cẩu bực mình lườm Bàn Tử một cái: "Nói chuyện với sư phụ thế à?

Nhưng thằng nhóc nhà ngươi cũng có tài đấy.

Được rồi, sư mẫu tương lai của con đã đồng ý rồi, cứ chờ đi, đến lúc đó ta sẽ tìm một ngày hoàng đạo." Tiền Lão Cẩu thở ra một hơi dài, trên mặt càng lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Đối với Dung bà bà đã ở cùng lão nửa đời người, lão rất hiểu.

Lời nói vừa rồi của Dung bà bà, chính là biến tướng đồng ý chuyện nhận Bàn Tử làm đệ tử rồi.

Bàn Tử đầu tiên là ngẩn người, rồi trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Tuy mấy người hiện tại trong lòng tò mò, muốn bà tám chuyện của Tiền Lão Cẩu và Dung bà bà.

Nhưng hiển nhiên đây là một điều đại kỵ của Tiền Lão Cẩu, mấy người cuối cùng chỉ có thể mang theo lòng tò mò, rời khỏi Tiền phủ.

Bàn Tử hét lớn, "bụp" một tiếng quỳ xuống đất, hô to: "Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy." Nói rồi thực sự quỳ lạy.

Sở Long và Tú Tú nhìn nhau, cười khổ một trận.

Tên này phản ứng thật nhanh, khiến người ta không có chút chuẩn bị tâm lý nào.

Tiền Lão Cẩu hắng giọng, chắp tay sau lưng nói: "Vội cái gì!

Làm gì thế?

Không có thời gian đâu." Một câu nói khiến Bàn Tử ngơ ngác.

Vừa rồi không phải lão gia tử đã nói rồi sao, bằng lòng nhận hắn làm đồ đệ, ngay cả sư nương cũng gật đầu đồng ý.

Sao lại đột nhiên thay đổi rồi?

Chẳng lẽ người của gia tộc lớn đều không nói lý lẽ như vậy sao.

Tính nóng nảy của Bàn Tử sắp bùng nổ, bèn đứng dậy, cùng Tiền Lão Cẩu giải thích: "Ta ở Tứ Cửu Thành này cũng là người có máu mặt, chuyện nhận đồ đệ lớn như vậy sao có thể qua loa cho xong được." "Trước tiên, chúng ta chọn một ngày lành tháng tốt, sau đó tổ chức nghi thức bái sư một cách long trọng!

Ta muốn cho cả thành biết từ nay về sau Bàn Tử là đồ đệ của ta!" Giọng của Tiền Lão Cẩu đặc biệt vang dội, ông ta ngẩng đầu nhìn về phía xa, trên mặt còn lộ ra một vẻ quyết đoán.

Sở Long tiến lên gật đầu cười, cảm thấy lời này quả thực có lý, dù sao Tiền Lão Cẩu cũng là một nhân vật công chúng có tiếng tăm

trong thành.

Hơn nữa, Bàn Tử trước đây cũng gây không ít họa trong thành, nếu có thể để cả thành biết chuyện này cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Tiền Lão Cẩu lập tức sai người trong nhà đi làm, chuẩn bị truyền tin này đến tay các đại môn phái và gia tộc.

Đồng thời, người trong nhà cũng đang giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng náo nhiệt.

Trong sân, người hầu bận rộn tới lui dựng sân khấu, thậm chí còn treo cả dải lụa màu.

Tên Bàn Tử thì mặt mày hớn hở, người không biết còn tưởng hắn sắp về làm tân lang.

Sở Long tiến lên vỗ vai hắn nói: "Sau này bái sư học nghệ thành tài rồi đừng có quên tôi đấy nhé, uống nước nhớ kẻ đào giếng!" "Ha ha, yên tâm đi, nếu không phải vì nể mặt cậu, Bàn Tử tôi làm gì có cơ hội!

Chương 544

Sau này học được gì, hai chúng ta cùng chia sẻ!" Bàn Tử cười lên trông rất vui vẻ.

Hai người ở dưới nhỏ giọng thì thầm trao đổi.

Sau khi thư mời về việc Tiền Lão Cẩu nhận đồ đệ được gửi đi, các đại gia tộc và những nhân vật có máu mặt đều lần lượt chuẩn bị tới dự.

Sở Long cũng đang suy nghĩ, lần này tham dự chắc chắn phải chuẩn bị một món quà ra trò, nếu không chẳng phải sẽ làm mất mặt mình sao.

Sở Long đang trầm tư trong phòng khách.

Hoắc Tú Tú thấy Sở Long như vậy bèn tiến lên hỏi: "Tiên sinh, anh đang lo lắng chuyện gì vậy?

Thật ra... thật ra nhà em có bảo vật gia truyền, hay là em về nhà xin gia chủ!

Em tìm cho anh một món..." Ý của cô bé là lấy một món quà ra trò từ trong nhà, như vậy mới xứng với mặt mũi của Sở Long.

Dù sao gia tộc của Tú Tú cũng tương đối lớn mạnh, muốn lấy ra một món quà ra trò, dễ như trở bàn tay.

Sở Long lại xua tay cười nói: "Không được, tôi đường đường là một đấng mày râu sao có thể lấy đồ của một cô gái được, chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta chẳng phải sẽ cười vào mặt tôi sao!" "Yên tâm, tôi có đồ sưu tầm của riêng mình, đến lúc đó nhất định sẽ khiến mọi người phải mở mang tầm mắt!" Trong lúc nói, mặt Sở Long lộ vẻ tự tin như đã có kế hoạch.

Đã nói đến mức này, Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đành "ừ" một tiếng, gật gật đầu, ngoan ngoãn đứng bên cạnh, trông vô cùng đáng yêu.

Trong phòng ngủ.

"Vợ à, tốt quá rồi, không ngờ bà lại gật đầu đồng ý nhanh như vậy.

Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ tên đồ đệ này thật tốt, để nó làm rạng danh chúng ta!" Tiền Lão Cẩu đứng sau lưng Dung Bà Bà, không ngừng xoa bóp vai cho bà.

Ông ta vây quanh bên cạnh, mặt mày tươi cười.

Dung Bà Bà vô cùng thảnh thơi, đôi mắt híp lại không ngừng tận hưởng sự phục vụ của đối phương, thỉnh thoảng lại phát ra một tràng cười khoái trá.

"Hừ, lần này tôi nể mặt ông, nhưng nếu tên Bàn Tử đó dám làm chuyện nhục nhã, đừng trách bà già này lục thân không nhận." Giọng Dung Bà Bà lạnh như băng, một chưởng vỗ lên bàn.

Tiền Lão Cẩu đứng phía sau giật nảy mình, vội vàng gật đầu lia lịa.

Người ta thường nói ông sợ vợ, lúc này cũng chỉ đành cố giữ thể diện.

Thật ra, việc nhận Bàn Tử làm đồ đệ còn có một nguyên nhân khác, đó là vì Sở Long đã có ơn cứu mạng ông.

Ông nhất định phải dốc sức báo đáp, trả lại ân tình cứu mạng của đối phương.

Nhận Bàn Tử làm đồ đệ cũng là chuyện hợp tình hợp lý, là một cách khác để trả lại nhân tình cho Sở Long.

Tiền Lão Cẩu quả là có thể diện, là một đại lão trong thành, hôm nay là ngày tốt nhận đồ đệ, khách khứa đã tấp nập trước cổng.

Sáng sớm, cả phủ đệ đã vang lên tiếng chiêng trống, trước cửa cũng xếp một hàng dài, mọi người ngồi đó qua lại, thậm chí một số công tử con nhà giàu và quan lão gia đều mang theo quà cáp và người hầu riêng.

Người tiếp khách đã sớm mặc áo lụa là gấm vóc, đứng chờ ở cửa từ lâu.

Bàn Tử, với tư cách là nhân vật chính của buổi bái sư học nghệ, tự nhiên được Tiền Lão Cẩu sắp xếp ra cửa đón khách.

Vừa ra đến cửa, nhìn thấy đám đông bên ngoài, tim Bàn Tử không khỏi đập thình thịch.

Hắn thầm nghĩ, ối mẹ ơi, đúng là có mặt mũi thật, bình thường làm gì được thấy cảnh tượng thế này.

"Chà chà, cảnh tượng này, không tệ không tệ!" Bàn Tử thầm cảm thán trong lòng, thậm chí có chút căng thẳng.

May mà có Sở Long đứng bên cạnh, luôn mỉm cười động viên cổ vũ hắn.

Chương 545

“Tôi không hiểu sao Tiền Lão Cẩu lại nhận một tên mập làm đồ đệ, một kẻ ngoại hương.” “Thằng nhãi này có tài đức gì mà có thể bái sư học nghệ ở đây chứ, nhìn cái dáng vẻ kia kìa, một thân thịt béo ục ịch.” “Ai, nghĩ không ra, thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.” Mọi người xung quanh đều cảm thán, có người còn lắc đầu thở dài.

Họ dường như thất vọng về Bàn Tử, thậm chí không ngừng bĩu môi thì thầm bàn tán.

Tiền Lão Cẩu vốn dĩ danh tiếng lẫy lừng, là một đại lão có tiếng ở cả Tứ Cửu Thành.

Không biết bao nhiêu người muốn bái ông làm sư phụ, vậy mà bây giờ lại để một tên mập chiếm hời.

Vì vậy, một số kẻ ghen ăn tức ở tự nhiên lựa chọn châm chọc mỉa mai.

“Chưởng quỹ Ngũ ở thành Nam tặng một bức tranh cuối Minh đầu Thanh!” “Ông chủ Lưu ở thành Đông tặng một bộ đồ sứ cuối Đường.” “Nhị đương gia của Triệu gia viên đích thân tặng hai lạng vàng!” ...

Các đại lão từ khắp nơi đều lần lượt đến tặng quà, và khi gặp Bàn Tử đều chào hỏi khách sáo.

Những người này đều luôn miệng khen hắn là nhân tài hiếm có, có mắt nhìn, có tài cán, có tiềm năng...

Sở Long đứng cạnh nghe mà suýt bật cười, cái đức hạnh của Bàn Tử mà cũng có tiềm năng ư.

Không cần đoán cũng biết, những người này đa phần thích nói dối

không chớp mắt.

Cuối cùng, Sở Long cũng lười để ý, cứ đứng yên lặng lắng nghe, rồi nở một nụ cười khổ.

Trong lúc mọi người bận rộn, Bàn Tử nhìn Sở Long từ trên xuống dưới dò xét: "Thế cậu chuẩn bị cho tôi cái gì thế?

Không thể cứ qua loa cho xong chuyện được, ít nhất cũng phải chuẩn bị cho tôi chút quà chứ." Bàn Tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào Sở Long, có vẻ sốt ruột lắm rồi.

Từ sáng sớm, Sở Long đã đứng đó, trong tay cầm một cái hộp trông cổ kính, hoàn toàn không biết bên trong đựng thứ gì.

Đã qua nửa ngày, khách khứa bên ngoài cũng gần như đã đến đủ, mọi người lần lượt tặng những món quà đã chuẩn bị.

Bây giờ chỉ còn lại một mình Sở Long đứng ở cửa, ngược lại thu hút sự chú ý của cả đám đông.

Mọi người đều mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào Sở Long, khiến anh có chút ngượng ngùng.

Anh cầm chiếc hộp trong tay, nhìn Bàn Tử nói: "Vội cái gì, của tôi là đồ tốt, là bảo bối đấy, phải để làm màn chốt hạ chứ." Anh nói một cách đặc biệt bí ẩn, tỏ vẻ đắc ý, cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Điều này khiến Bàn Tử lập tức lườm Sở Long một cái cháy mặt.

Lại còn bày đặt quà cáp bí ẩn, trong lòng Bàn Tử nghĩ, cậu ta có thể chuẩn bị được món gì ra trò là tốt lắm rồi.

Hắn và Sở Long quen nhau cũng không phải một hai ngày, lần trước ở Phan Gia Viên, Sở Long lừa người cũng không ít.

Đám đông hóng chuyện lại càng không đợi được, ngó đông ngó tây, nhón chân nghển cổ, không ngừng chen vào xem náo nhiệt.

“Ồ, hai người không phải anh em tốt sao?

Hôm nay người ta bái sư vào cửa Tiền lão gia tử, làm huynh đệ thì không thể keo kiệt được.” “Ha ha, đúng vậy, tôi vừa nghe ông chủ Lưu tặng một bộ đồ sứ Thanh Hoa thượng hạng, có thể là hàng nung ở Cảnh Đức Trấn đấy, không thể kém cạnh được!” “Sở Long cũng đừng áp lực quá, tôi biết cậu dạo này kẹt tiền, không phải gần đây vẫn chưa chuẩn bị gì sao?” Những người này đều đang chờ xem trò vui của Sở Long, thậm chí có người còn che miệng cười khúc khích.

Xem Sở Long có thể chuẩn bị được thứ gì, cầm một cái hộp mà lượn lờ cả nửa ngày rồi.

Nếu thật sự có đồ tốt thì đã lấy ra từ lâu, cần gì phải đứng bên cạnh lấp lửng, che che đậy đậy.

Nghe những lời bàn tán xung quanh, Sở Long liếc mắt nhìn họ một cái, rồi lắc đầu cười ha hả.

Thật thú vị, mình đường đường là một đấng nam nhi, lại bị đám người này chế giễu, thậm chí còn bị mỉa mai.

Sở Long thậm chí còn nghi ngờ, liệu khi món đồ của mình được trưng ra, có khiến từng người một phải trợn mắt há mồm không.

Nghĩ vậy, Sở Long liền không do dự nữa, bước đến trước mặt mọi người, lấy ra chiếc hộp trong tay, trưng ra cho họ xem.

“Tôi nói cho các người biết, trong hộp của tôi là một viên ngọc châu thượng hạng, đảm bảo các người chưa từng thấy.” Anh còn vênh váo xắn tay áo lên.

Chương 546

Lời vừa dứt, những người xung quanh lập tức nhao nhao.

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn Sở Long với ánh mắt nghi ngờ.

Thằng nhãi này chỉ giỏi lừa phỉnh bên ngoài, làm sao có thể có được món đồ quý giá gì chứ, họ đều cho rằng đối phương chỉ đang nói đùa.

Thậm chí có người còn nhìn Sở Long từ trên xuống dưới, ánh mắt dò xét không ngừng.

Cuối cùng, Bàn Tử không đợi được nữa, tiến lên giật lấy chiếc hộp từ tay Sở Long, và mở nó ra trước mặt mọi người.

Sở Long có phần cạn lời, lườm Bàn Tử một cái rõ to.

Tên này đúng là nóng vội, vốn dĩ định để làm màn chốt hạ bất ngờ.

Đám đông hóng chuyện đều vây lại, có người nhón chân, rồi dán mắt vào chiếc hộp.

Ai cũng muốn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì, để giải đáp bí ẩn.

Lúc này, Bàn Tử mở ra, thấy bên trong quả nhiên có một viên ngọc châu trong suốt lấp lánh, cổ kính.

Viên ngọc này trông giống như một viên tiên đan, một viên thuốc.

Vừa mở ra, những người xung quanh đều ngửi thấy một mùi hương thanh khiết mê người.

Mùi hương này thơm hơn bất kỳ loại hương liệu nào, lại giống như mùi thuốc hòa quyện.

Mùi hương vừa xộc vào mũi đã khiến tất cả mọi người cảm thấy

tinh thần sảng khoái, có tác dụng tỉnh táo đầu óc.

Thậm chí, họ còn nhận ra viên thuốc này có một sức hút kỳ diệu, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người, không thể rời đi.

Bàn Tử nhìn món đồ rồi bĩu môi lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là Cửu Tinh Ngọc Châu?" Món đồ này hắn cũng chỉ nghe các bậc trưởng bối kể lại, tự nhiên không hiểu rõ nó là thứ gì, sao lại đột nhiên rơi vào tay mình.

Mọi người cũng mông lung như lạc vào sương mù, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy đám đông xung quanh ngơ ngác, Sở Long lại có chút đắc ý, đúng là một lũ ếch ngồi đáy giếng.

Đặc biệt là khi thấy vẻ mặt mờ mịt của họ, Sở Long lại càng đắc ý cười hắc hắc.

Sở Long bước tới, gạt hai người ra, đích thân cầm lấy chiếc hộp và giơ lên trước mặt mọi người.

Mùi hương vừa lan tỏa, mọi người đều nhón chân, muốn hít thêm vài hơi.

Nhìn đám người như si như dại, Sở Long cười ha hả nói: "Không sai, chính là Cửu Tinh Ngọc Châu mà các vị đang nói!

Hôm nay là ngày vui của huynh đệ tôi, tôi làm anh trai đương nhiên không thể bạc đãi được." "Món này tôi mang từ nhà đến, là đồ tốt thượng hạng, mọi người cứ xem cho kỹ đi!" Cửu Tinh Ngọc Châu là vật phẩm hắn may mắn quay được từ vòng quay may mắn trong hệ thống, cuối cùng hôm nay cũng có thể mang ra khoe.

Đây là thứ có tiền cũng không mua được, tuyệt đối là một sự tồn tại đáng nể.

Nếu thật sự dùng giá trị để đo lường, nó xứng đáng là báu vật vô giá.

Những người có thể đến nhà Tiền lão gia tử chúc mừng đều là những người có máu mặt, tự nhiên cũng có kiến thức rộng.

Dù phần lớn mọi người không biết và chưa từng thấy Cửu Tinh Ngọc Châu là vật gì, nhưng chỉ cần nhìn vẻ ngoài và mùi hương thần kỳ mà nó tỏa ra, họ đều biết đây tuyệt đối không phải vật tầm thường, không phải những thứ son phấn tầm thường có thể so sánh được.

"Oa, trời ơi, Bàn Tử cũng may mắn quá đi, lại có được một người anh em tốt như vậy." "Ai da, nếu tôi có một người anh như thế thì tốt rồi, cũng có thể hạnh phúc như vậy, tùy tiện ra tay đã là Cửu Tinh Ngọc Châu, xem ra Sở Long không phải người thường." "Ghen tị quá, Bàn Tử hạnh phúc thật, trời ạ, thằng mập chết tiệt này gặp vận may chó ngáp phải ruồi rồi." Đám đông xung quanh đều đổ dồn ánh mắt ghen tị về phía Bàn Tử, có người còn không ngừng chà xát tay.

Đối với họ, có thể nhìn thấy Cửu Tinh Ngọc Châu một lần đã là phúc ba đời tu được, nếu có thể sờ vào một cái, đó lại càng là một kỳ ngộ cầu còn không được.

Dù sao những người có tiền, có thân phận, có thể diện này đa phần đều là những nhà sưu tầm, đối với những cực phẩm hiếm có như vậy lại càng yêu thích không buông tay.

Bàn Tử cũng chẳng quan tâm ba bảy hai mốt, tiến lên giật lấy chiếc hộp, lập tức nhét vào trong lòng, còn cảnh giác nhìn xung quanh, sợ món đồ tốt bị người ta cướp mất.

Chương 547

Mọi người thấy vẻ mặt đó của hắn, lại càng cười hi hi ha ha.

"Mọi người đừng đứng ngoài cửa nữa, vào trong đi, hôm nay mọi người nhất định phải uống cho đã, ăn cho no." Bàn Tử còn chào mọi người lần lượt đi vào, Sở Long cũng nghe thấy tiếng hô, liếc mắt nhìn Bàn Tử.

Hai người nhìn nhau, thấy trên mặt Bàn Tử lộ ra một nụ cười đắc ý.

Sở Long lại cười ha hả lắc đầu, không nói gì thêm.

Cả sân viện vô cùng náo nhiệt, mọi người đều đang nhỏ giọng bàn tán, không khí vui mừng bao trùm khắp nơi.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, Tiền lão gia tử từ trong nhà bước ra.

Lão gia tử hôm nay mặc một bộ trang phục giản dị, tay cầm một chiếc quạt xếp, chậm rãi bước ra, khiến mọi người đều vỗ tay hoan hô.

Nghi thức bái sư chính thức bắt đầu, Bàn Tử tay bưng hai tách trà bước lên sân khấu.

Tiền Lão Cẩu và vợ ông ngồi nghiêm trang ở vị trí chủ tọa, tỏ vẻ uy nghiêm.

Nhìn vị sư nương tương lai với vẻ mặt nghiêm nghị, Bàn Tử trong lòng bĩu môi hừ lạnh: "Chà, bà già này đúng là làm quá, cứ như mình nợ bà ta bao nhiêu tiền vậy!" Nhìn vẻ mặt không tình nguyện của đối phương, Bàn Tử cũng cảm thấy có chút không vui.

Nhưng không còn cách nào khác, sư phụ đã dẫn vào cửa, chỉ có

thể chủ động tiến lên dâng trà, sau đó hành lễ quỳ lạy.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Bàn Tử bưng trà bước tới, nhìn sư phụ sư nương rồi "bụp" một tiếng quỳ xuống đất, hai tay dâng tách trà.

"Sư phụ, sư nương, xin nhận của đồ nhi một lạy, mời hai người dùng trà!" Hắn rất biết điều, tiến lên gọi thẳng là sư phụ, sư nương vô cùng thân thiết.

Tiền Lão Cẩu mặt mày vui vẻ, gật đầu liên tục, "tốt, tốt." Đối với tên đồ đệ này, ông càng nhìn càng hài lòng, có thể thấy được Bàn Tử quả thực có khiếu.

Thêm vào đó, ông còn mang ơn cứu mạng của Sở Long, nên hôm nay có thể nhân cơ hội này để báo đáp.

Người trong giới giang hồ coi trọng nhất là nhân nghĩa đạo đức, nên ân tình ông nợ hôm nay được báo đáp, có thể khiến ông thực sự trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Dung Bà Bà lại hừ một tiếng, lườm hắn hai cái nói: "Thằng khốn, sau này nhất định phải nghe lời sư nương, nếu dám làm trái quy củ của ta, đừng trách bà già này không khách khí!" Những người dưới đài nghe xong đều cười ồ lên, ngay cả Sở Long cũng bật cười thành tiếng.

Rõ ràng, Dung Bà Bà chỉ đang cố ý đùa giỡn với Bàn Tử mà thôi.

Dù sao trước đây tên nhóc này đã mắng bà là bà mập chết tiệt, bây giờ lại ngơ ngác trở thành sư nương của hắn.

Bàn Tử cũng cười gượng, gật đầu lia lịa, rồi gãi đầu nói: "Cái đó... sư nương à, chuyện trước đây của chúng ta quả thực là hiểu lầm thôi, người yên tâm, từ nay về sau, chỉ cần có ai dám bắt nạt người, cứ để đồ đệ này ra mặt, nhất định sẽ vì người mà vào sinh ra tử, kẻ

nào bắt nạt người nhất định phải chém." "Con không tin, một thân thịt mỡ của con lại không bảo vệ được sư phụ sư nương." Bàn Tử tỏ vẻ đương nhiên, vỗ ngực bảo đảm, nghe quả thực khiến người ta cảm thấy hào sảng.

Sở Long trong lòng biết rõ, tên này thích nói khoác lác, chỉ đang đứng trước mặt hai người ba hoa chích chòe.

Vì vậy, trong lòng Dung Bà Bà cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không còn vẻ mặt cứng đờ như lúc đầu nữa, chỉ "ừ" một tiếng gật đầu, không nói gì thêm.

Sau khi dâng trà xong, Bàn Tử chuẩn bị đứng dậy, nhưng lại thấy xa xa có hai người hầu bước tới, định ấn hắn quỳ xuống đất.

Hành động này khiến mọi người ngơ ngác, không biết tình hình thế nào, sao lại đột nhiên ra tay, định lập tức tiến lên giúp đỡ, Bàn Tử cũng vội vàng muốn đứng dậy.

Hai người hầu sức lực rất lớn, ấn chặt hắn xuống đất, khiến hắn không thể động đậy, thậm chí cảm thấy cả hai người đều đỏ bừng mặt.

"Làm gì thế?

Mau buông tôi ra, rốt cuộc muốn làm gì!" Bàn Tử bị mấy người này dọa giật mình, liền hỏi liên tục mấy câu, cố sức muốn bò dậy từ dưới đất.

Nhưng bọn họ không có ý định buông tay, ngược lại còn nhìn chằm chằm vào hắn, rồi lấy ra hai con dao.

Đám đông xung quanh đều nín thở, rồi nhìn về phía trước.

Cũng vào lúc này, trong tay Tiền Lão Cẩu có một lưỡi dao, và ông đang hơ nó trên một ngọn đèn cồn.

Chương 548

“Sư phụ làm gì vậy?

Con mới vừa nhập môn, chẳng lẽ người định động dao với con sao, sư phụ người làm gì vậy?

Người nhất định phải suy nghĩ lại.” Bàn Tử lần này sợ hãi thật sự, miệng liên tục gọi sư phụ, dường như sắp chết đến nơi cũng phải hỏi cho rõ, vì không hiểu được chiêu trò của sư phụ.

Tiền Lão Cẩu cầm con dao trong tay rồi cười nói: “Đừng vội, đây là lễ nghi nhập môn, nếu muốn làm đồ đệ của ta, phải khắc một dấu ấn trên người, sau này thằng nhóc nhà ngươi đừng có làm mất mặt lão tử!” Nói xong, không đợi đối phương chuẩn bị, một tay ấn chặt trán hắn, rồi cầm con dao trong tay, cứng rắn khắc lên sau gáy hắn vài vết dao.

Cú ra tay của ông trông có vẻ đặc biệt tinh tế, đặc biệt quả quyết, vừa vặn xuyên qua lớp da, sau đó có thể thấy rõ vết máu, máu tươi từ từ chảy ra theo vết thương.

Một vết dao hình chữ thập vừa vặn được khắc lên sau gáy, trên da hiện rõ một vệt máu.

Bàn Tử lần này đau đến nhe răng trợn mắt.

Bái sư học nghệ ở đây lại có nhiều thủ tục như vậy, người ta cũng không hề bàn bạc trước.

Sở Long đứng trước mặt xem xong cũng không khỏi lắc đầu, Bàn Tử có một tật xấu lớn, đó là sợ đau nhất.

Đừng nhìn hắn một thân béo tốt, cả người trông có vẻ hăng hái, nhưng nếu thật sự đụng phải dao nhọn, tuyệt đối sẽ đau đến nhe răng

trợn mắt.

Lần này không hề suy nghĩ, cứ thế dùng dao, khiến hắn thành ra thế này.

Sở Long xem xong không khỏi rùng mình, rồi cảm thấy cổ cũng có chút ê ẩm.

Trong lòng thầm cảm thán, Bàn Tử ơi, thật xin lỗi, lần này anh em thật sự không giúp được cậu rồi.

Sau khi Tiền Lão Cẩu khắc xong vết thương, lấy ra một ít tro hương, trong nháy mắt rắc lên cổ hắn.

Những người xung quanh xem xong đều gật đầu, đều biết nhà họ Tiền tự nhiên có quy củ này.

Vừa rồi khắc một vết thương lớn, rắc tro hương lên, tức là đã chính thức định ra quan hệ sư đồ, cũng đã ổn định.

Lúc từ trên đài đi xuống, mặt Bàn Tử đỏ bừng, cứ dùng tay che cổ, lộ ra vẻ không hài lòng.

Sở Long đứng trước mặt xem cảnh đó lại có chút không phúc hậu, cứ muốn bật cười, thật sự quá vui.

Vẻ mặt của tên nhóc này quả thực hài hước đến cực điểm, nhưng Bàn Tử lại có chút không vui.

Cuối cùng, Bàn Tử không nhịn được nữa, lườm Sở Long hai cái rồi lập tức phàn nàn: "Này, thằng khốn, mày còn có ý cười nữa à, không thấy sao, anh em mày bị thiệt thòi rồi, để người ta chịu khổ lớn như vậy, mày không thể thương tao một chút à." Bàn Tử còn lầm bầm, rồi lườm Sở Long một đống cái lườm trắng, lộ ra vẻ bất mãn.

Hắn cảm thấy Sở Long quá không phúc hậu, cũng nên quan tâm đến cảm xúc của hắn chứ, ai dè lại còn cười cợt.

Sở Long kéo tay hắn lại rồi cười nói: "Thôi được rồi, còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt, ai bảo chúng ta vì học nghề chứ, nhẫn một chút biển rộng trời cao!" "Tôi điên mất, cậu cũng giỏi ba hoa chích chòe quá nhỉ, cảm giác như tôi..." Hai người đang đùa giỡn trước mặt, những người ở dưới cũng bắt đầu ăn uống.

Trong lúc mọi người đang ăn uống, có hai thanh niên đi về phía Bàn Tử, một trái một phải, trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Cũng không biết hai người này định làm gì, trong mắt lộ rõ vẻ khiêu khích, dường như có ý tấn công mạnh mẽ đối với Bàn Tử.

"Lão huynh, hôm nay chúc mừng nhé, nhanh vậy mà đã trở thành đồ đệ của Tiền Lão Cẩu, khiến tôi ghen tị không thôi!" "Ly rượu này tôi kính anh!" Đối phương còn cầm ly rượu uống cạn một hơi.

Lúc đầu, Bàn Tử không quá để ý, cũng cụng ly với đối phương, rồi uống cạn một hơi.

Vấn đề là hai người này thay phiên nhau dùng rượu mời khách, ly này nối tiếp ly khác.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã có chút không chịu nổi, cả người mặt đỏ bừng, thậm chí khi quay vòng tại chỗ còn loạng choạng.

Sở Long ở bên cạnh khẽ nhíu mày, hai người này rõ ràng muốn dùng xa luân chiến để chuốc say Bàn Tử, sau đó để hắn mất mặt trước công chúng.

Một lúc sau, Bàn Tử không chịu nổi nữa, Sở Long đành phải nhanh chóng bước tới, chắn trước mặt nói: "Hai vị, xin lỗi, huynh đệ của tôi hôm nay quả thực đã uống không ít rồi, hay là để tôi thay..." Lời còn chưa dứt, hai người kia lập tức biến sắc, một trong số đó trực tiếp ném ly rượu xuống đất, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm nói: "Sở Long, quá đáng lắm rồi, mời rượu không uống lại muốn uống rượu

phạt à?

Hôm nay tôi vui nên mới kính rượu, chẳng lẽ cậu coi thường tôi!" Một người cao to chỉ vào sống mũi mình, rồi nhìn chằm chằm Sở Long với vẻ mặt tức giận.

Chương 549

Người đàn ông gầy nhỏ bên cạnh cũng cười gian xảo, xem Sở Long lát nữa sẽ mất mặt trước công chúng như thế nào.

Sở Long bĩu môi, thầm nghĩ, lão tử đây đúng là coi thường loại người như các ngươi.

Dù sao ở nơi công cộng như thế này, Sở Long cũng không nói nhiều, ngược lại lắc đầu cười nói: "Đâu có đâu có, hôm nay là ngày vui, cho nên chúng ta cần..." "Ít nói nhảm đi, ly rượu mời hôm nay phải uống!

Bây giờ đã là đồ đệ quan môn của người ta, phải có thân phận, chẳng lẽ ngay cả chút rượu cũng không chịu được!" Người đàn ông thấp bé lập tức cắt ngang lời Sở Long, rồi lại chạy tới trước, giọng điệu trông có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Hai người này rõ ràng đang gây sự, bới lông tìm vết, lời nói lại còn vênh váo.

Bàn Tử lảo đảo tại chỗ, thấy hai bên sắp cãi nhau, liền lập tức ngăn lại, rồi nói với Sở Long: "Được rồi huynh đệ Sở Long, tôi... tôi có thể giải quyết, hay là cậu qua bên kia chơi đi, không phải chỉ là uống rượu thôi sao?

Có gì đâu..." "Không được, đừng nhìn tên nhóc này một thân béo tốt, nhưng hôm nay rượu này phải do tôi thay, nếu không thì cậu vào phòng nghỉ ngơi đi!

Tôi nói rồi, hôm nay không được uống." Giọng điệu Sở Long đặc biệt nghiêm túc, rồi trực tiếp kéo Bàn Tử ra sau lưng mình.

Lần này hai anh em kia hoàn toàn không vui, trực tiếp ném ly rượu

trong tay xuống đất, rồi chuẩn bị đẩy Sở Long.

“Này, thằng nhóc, mày cố tình gây sự phải không.” “Bọn tao từ xa đến đây chúc mừng, là để chúc mừng, bây giờ mày tìm phiền phức với tao thì không được đâu.

Hôm nay, hôm nay đừng trách anh em tao không nể tình!” Hai người nhân lúc có chút men rượu chuẩn bị ra tay với Sở Long.

Hai người nói rồi xắn tay áo lên, rồi lại xông tới.

Ngay khi họ vừa đến gần, Sở Long lại cười lạnh một tiếng, rồi nhân cơ hội nhanh chóng xoay người, một tay ném người đàn ông cao lớn ra xa, ngã sõng soài trên đất.

Người đàn ông thấp bé kia vì phản ứng chậm hơn, nên không kịp tới gần, phát hiện đại ca mình lại bị đánh ngã.

Điều này khiến hắn có chút kinh ngạc, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn Sở Long một lúc, rồi có chút ngơ ngác, không ngờ chàng trai trẻ không cao lớn trước mắt lại có sức bộc phát mạnh mẽ như vậy, tùy tiện một chiêu đã có thể đánh ngã hắn.

Sở Long thấy hai người do dự, lắc đầu nói: “Anh bạn, tôi khuyên các người tốt nhất đừng gây sự ở đây, hôm nay là ngày vui của huynh đệ tôi.” Lời của Sở Long là thật lòng.

Động tĩnh bên này cũng lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

Phần lớn mọi người đều dừng lại, rồi ngó đông ngó tây, Sở Long cũng trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

“Làm gì vậy?

Ngày vui mà lại gây sự với nhị công tử nhà họ Trần.” “Ai biết được, thanh niên chắc cũng trẻ người non dạ, một lời không hợp là

đánh nhau thôi." "Ây da, Sở Long trông da trắng thịt mềm, chắc không phải là đối thủ của hai người họ đâu." Mọi người đều có ý kiến riêng, thậm chí có người còn đứng bên cạnh cười vui vẻ, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Thậm chí có người còn coi đây là một màn kịch vui, dù sao cũng đều là thanh niên mà, trêu chọc nhau vài câu, có gì to tát đâu.

Hai công tử nhà họ Trần lại không nghĩ vậy, hai người nhìn nhau rồi cười gian hiểm, lần lượt đứng ở hai bên trái phải nói: "Nếu đã không cho chúng tôi mặt mũi, không cho nhà họ Trần chúng tôi thể diện, thì đừng trách anh em tôi không khách khí." Người anh cao gầy bước tới hai bước, rồi chỉ tay vào mặt Sở Long.

Lúc đầu, Sở Long nể mặt hôm nay là ngày vui bái sư của Bàn Tử, không muốn so đo với họ.

Dù sao cũng có bao nhiêu khách khứa ở đây, nếu hai bên thật sự xảy ra xung đột, sau này mặt mũi của Tiền lão gia tử cũng không giữ được.

Vấn đề là đối phương hoàn toàn không nể mặt, ngược lại còn tiếp tục khiêu khích, không đợi Sở Long do dự, người cao to kia đã bắt đầu chỉ tay mắng mỏ.

Lần này Sở Long không chịu nổi nữa, trong lúc hắn đang la lối, một tay nắm lấy tay đối phương, rồi đột nhiên dùng sức nhẹ nhàng đẩy về phía sau.

Vốn chỉ định đuổi đối phương đi, không ngờ tên nhóc này lại học được trò ăn vạ.

Vừa mới ra tay, đối phương lập tức ngã xuống đất, rồi lăn lộn một trận, kêu la "ai ui ai ui".

"Mau nhìn kìa, đánh người rồi, Sở Long dám đánh người trước

mặt mọi người, bắt nạt người ta." "Nhà họ Trần chúng tôi cũng cần thể diện, đường đường là khách mà lại bị anh ta ra tay, mọi người mau tới đây phân xử đi." Tên này sợ thiên hạ không loạn, ngã trên đất rồi la hét với những người xung quanh.

Thậm chí còn khóc lóc thảm thiết, những người xung quanh thấy cảnh này cũng lập tức ngây người, rồi đứng bên cạnh chăm chú nhìn.

Chương 550

Người em trai thấp bé thấy có cơ hội, lập tức rút ra một con dao xông về phía Sở Long.

Miệng lẩm bẩm: "Dám bắt nạt anh tao, hôm nay tao liều mạng với mày." Hai người này rõ ràng là muốn tìm phiền phức với Sở Long, nên hai bên mới xảy ra xung đột lớn như vậy.

Thấy đối phương kiêu ngạo đắc ý như vậy, Sở Long không nhíu mày mà lại cười lạnh.

Quá ngây thơ rồi, công phu mèo cào mà cũng dám so tài với mình.

Sở Long thậm chí còn nghi ngờ đối phương có phải đang mơ không, múa rìu qua mắt thợ trước mặt mình.

Nếu là nửa năm trước, đối phương xông tới có thể còn có cơ hội, nhưng gần đây, Sở Long ở cùng Muộn Du Bình, ít nhiều cũng học được một chút công phu.

Đối phó với hai tên nhãi ranh này là quá đủ.

Khi đối phương vừa ra tay, Sở Long không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người, rồi tiến lên thực hiện một cú quật vai.

Chỉ nghe đối phương hét lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra đất, thậm chí đau đến nhe răng trợn mắt lăn lộn.

Sở Long lại đắc ý đứng bên cạnh phủi bụi trên người.

"Xin lỗi nhé, vừa rồi chỉ là không cẩn thận thôi, ra tay hơi nặng!" Lời nói đơn giản gọn gàng, không nói thêm nửa câu, thậm chí trên mặt còn lộ ra vẻ khinh thường.

Chàng trai trẻ ngã trên đất lại không nghĩ vậy, sớm đã đau đến nhe

răng trợn mắt, đặc biệt là khi nhìn chằm chằm Sở Long, dường như có ý định xông lên tiếp tục phản công.

Nhưng hắn cũng biết rõ, với tình hình hiện tại, dù có tiếp tục so tài với Sở Long cũng không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng, hai anh em cùng nhau xông về phía Sở Long.

Thấy tình hình như vậy, Bàn Tử tỉnh rượu được một nửa.

Huynh đệ của mình bị người ta bắt nạt, sao có thể đứng yên nhìn được, tên béo lập tức hét lớn, chuẩn bị xông lên.

Đúng lúc này, có người xung quanh tiến lên can ngăn.

"Ai da, thôi được rồi Bàn Tử, đừng vội, phủ chủ đang ở trên kia nhìn đó, tuyệt đối không được manh động." "Đúng vậy, Tiền lão gia tử cả đời coi trọng nhất là thể diện, nếu lát nữa cậu xảy ra xung đột, thì không ổn chút nào đâu!" "Thôi đi, tôi tin Sở Long có thể giải quyết được, chúng ta cứ đứng bên cạnh xem là được." Những người này đều đứng bên cạnh nói chuyện không đau lưng, cho rằng một mình Sở Long có thể đối phó được với bao nhiêu phiền phức, nên tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Bàn Tử đã say được một nửa, nên bị những người này ngăn lại, đứng bên cạnh loạng choạng, dường như không tỉnh táo.

Bên Sở Long cũng đã hoàn toàn nổi giận.

Mấy tên này được voi đòi tiên, cố tình bắt nạt tìm phiền phức.

Nếu cứ nhân nhượng mãi, e rằng hai người này sẽ được đằng chân lân đằng đầu, nên Sở Long cũng không nói nhiều, hôm nay phải cho chúng một bài học.

So tài quyền cước, Sở Long lập tức lướt ra sau lưng một trong hai tên, rồi dùng chiêu tứ lạng bạt thiên cân.

Đối phương hoàn toàn không thể chống đỡ, hai chân như chôn xuống đất, rồi khi Sở Long đột nhiên dùng sức, hắn bị quật ngã nặng nề, vừa vặn ngã xuống đất, đập vào gầm bàn bên cạnh.

Người đàn ông thấp bé thấy anh trai bị đánh, lại không thể làm gì, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Sở Long, định buông lời chửi rủa.

Cuối cùng, thứ chào đón hắn là nắm đấm sắt vô tình của Sở Long đấm vào má trái, khiến cả khuôn mặt sưng vù.

Sau khi đánh gục cả hai người, Sở Long mới nhẹ nhàng phủi tay, rồi bĩu môi.

"Nhị công tử, hôm nay là ngày vui, hy vọng hai vị có thể nhẫn nhịn một chút!

Các vị chê cười rồi." Sở Long tỏ ra có phong thái đại gia, hai tay ôm quyền, gật đầu với những người xung quanh.

Chuyện nhỏ như vậy, đánh bại hai người họ hoàn toàn không có áp lực.

Hai người ngã trên đất, "ai ui" lăn lộn, đau đớn không muốn sống, liên tục hét thảm.

Chương 551

Những người khác xung quanh thấy vậy cũng tỏ vẻ thương hại.

Đặc biệt là khi thấy hai công tử nhà họ Trần bị đánh đến bầm dập, họ đều cảm thấy lạnh sống lưng, Sở Long ra tay cũng quá tàn nhẫn.

Bề ngoài trông anh chàng kia da trắng thịt mềm, cứ tưởng là kẻ trói gà không chặt, ai ngờ lúc đánh nhau lại mạnh mẽ như vậy.

Sau trận ẩu đả này, mọi người cũng nhìn Sở Long bằng con mắt khác, biết rằng tổ hợp Sở Long và Bàn Tử tuyệt đối không phải người thường có thể đối phó.

Hoắc Tú Tú thấy Sở Long lợi hại như vậy, cảm thấy trái tim nhỏ bé đập thình thịch, lòng ái mộ dâng trào.

Hoắc Tú Tú che ngực cảm thán: "Oa, Sở Long thật là đẹp trai quá, đánh nhau giỏi thật, trời ơi, thật là ngầu quá đi." Trong lúc mọi người đang cảm thán, đột nhiên có một người đàn ông trung niên từ trong đám đông bước ra, lớn tiếng hét: "To gan thật, dám đánh hai vị công tử nhà họ Trần của ta trước mặt mọi người, chẳng lẽ không có vương pháp nữa sao!" Sau tiếng hét đó, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn.

Họ thấy một người đàn ông trung niên hơi béo, người không cao, nhưng mặt mày bóng nhẫy bước tới.

Đồng thời, tay ông ta cầm một cây roi dài, nhìn chằm chằm Sở Long với vẻ mặt đỏ bừng.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, mọi người đều rõ ràng ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra, đánh con thì cha ra mặt.

Người đàn ông trung niên trước mắt chính là một đệ tử chi thứ

của nhà họ Trần.

Ông là cha ruột của hai anh em, vừa rồi ở không xa nghe tin con trai bị đánh, vội vàng chạy tới, không ngờ lại bị đánh thành ra thế này.

Người con trai cao lớn thấy cha đến, mắt sáng lên, lập tức mếu máo xông tới, rồi không ngừng lau nước mắt kể khổ.

"Cha, cha đến rồi, mau nhìn xem mặt con bị đánh sưng lên rồi, bọn họ bắt nạt người, cha nhất định phải làm chủ cho con!" Tên này vừa khóc vừa không ngừng lau nước mắt, tỏ vẻ đáng thương.

Những người khác xung quanh lại không ngừng xì xào, trong lòng họ đều biết rõ là hai anh em này cố tình gây sự.

Một lão hán thấy hai bên xảy ra xung đột lớn, sợ lát nữa sẽ gây ra chuyện lớn.

Vì vậy, ông bước tới làm người hòa giải, bắt đầu nói chuyện với mọi người, muốn dẹp yên chuyện này.

Nhưng ông Trần hoàn toàn không nể mặt, ngược lại lập tức nói: "Vô lý, hoàn toàn là một lời nói bậy, tại sao con trai tôi phải gây sự ở đây?

Hôm nay các người phải cho tôi một lời giải thích, phải xin lỗi tôi." Mọi người xung quanh đều hiểu rằng, hôm nay chắc chắn sẽ truy cứu đến cùng.

Sở Long nhìn chằm chằm ông Trần nhưng không nói gì, trên mặt lộ ra nụ cười băng giá.

Rõ ràng ông Trần đang giả vờ ngớ ngẩn, cố tình không hỏi ngọn ngành sự việc mà trực tiếp truy cứu trách nhiệm, rõ ràng là cố tình tìm phiền phức.

Trong lúc hai bên xảy ra xung đột lớn, không xa, Tiền Lão Cẩu

bước tới.

Thấy cảnh tượng bên này, Tiền Lão Cẩu cười ha hả nói: "Ai da, hóa ra là Trần lão đệ, đến rồi sao không báo cho tôi một tiếng, hai chúng ta đã lâu không gặp, uống một ly rượu cho nguôi giận đi." Tiền Lão Cẩu rất khách sáo, muốn chuyển chủ đề để có thể nhanh chóng giải quyết, ha ha.

Vấn đề là ông Trần vẫn so đo, không chịu bỏ qua, ngược lại một tay túm lấy áo Sở Long, nói: "Không được, hôm nay tôi nhất định phải đánh gãy hai chân của thằng nhãi này, tuyệt đối không thể để nó được hời." "Vậy thì thử xem!" Sở Long cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt tỏa ra một khí thế mạnh mẽ.

Mặc dù Sở Long không nói ra, nhưng trong lòng nghĩ, chỉ bằng lão già nhà ngươi, mà cũng đòi đánh gãy hai chân của ta, trước tiên hãy hỏi xem nắm đấm trong tay lão tử có to không đã.

Với tình hình này, nếu Sở Long không ra mặt, e rằng nhà họ Hoắc sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, Hoắc Tú Tú lại là cháu gái mà bà lão nhà họ Hoắc yêu thương nhất.

Không thể để cháu gái mình bị bắt nạt được.

Trong lúc tình hình hai bên vô cùng căng thẳng, không khí vô cùng ngột ngạt, bên cạnh, Sở Long cười lạnh lắc đầu.

Lúc đầu, Tiền Lão Cẩu định hòa giải, dù sao cũng chỉ là những mâu thuẫn nhỏ do lớp trẻ không hiểu chuyện gây ra.

Không cần phải ra tay trong tiệc mừng nhận đồ đệ hôm nay, thật là mất mặt.

Vấn đề là người ta không nể mặt, sắc mặt Tiền Lão Cẩu trong nháy mắt thay đổi, rồi tiến lên cười lạnh nói: "Trần lão đệ, tôi nể mặt

cậu, nhưng ở địa bàn của tôi, hy vọng cậu có thể tuân theo quy củ của nhà họ Tiền chúng tôi." "Mặc dù Tiền mỗ tôi không phải là người quá danh giá, nhưng ở địa bàn của mình, tôi phải làm rõ lập trường!" Giọng của Tiền Lão Cẩu vô cùng vang dội, những người có mặt đều nghe rõ mồn một.

Chương 552

Bây giờ Bàn Tử là đồ đệ của ông, Sở Long lại là ân nhân cứu mạng của ông, sao có thể để một kẻ ngoại lai làm càn được?

Trong Cửu Môn, lời nói của Tiền Lão Cẩu vẫn có trọng lượng nhất định.

Nhìn toàn bộ quá trình, với thực lực và năng lực của Tiền Lão Cẩu, ông có thể đối đầu với nhà họ Trần.

Những người trong yến tiệc xung quanh nghe xong cũng cảm thấy rất phấn khích, có người còn bắt đầu ghen tị với Bàn Tử và Sở Long.

Hai người họ bây giờ đã vào cửa của Tiền Lão Cẩu, rõ ràng sau này sẽ được ông Trần bảo bọc.

Dù sau này có gây họa trong thành, hay đắc tội với ai cũng có thể trốn tránh sự truy cứu trách nhiệm, ít nhất cũng phải nể mặt Tiền Lão Cẩu ba phần.

Lão gia tử nhà họ Trần, Trần Quan Hải, nghe xong, nghiến răng nghiến lợi nắm chặt nắm đấm, miệng không nói gì, nhưng trong lòng tức giận không thôi.

Đặc biệt là khi thấy hai đứa con trai bị đánh thành ra thế này, lại càng tức giận.

Nếu không phải vì Tiền Lão Cẩu cố tình che chở trước mặt, e rằng ông đã sớm ra tay với Sở Long, dùng roi da đòi một lời giải thích rồi.

Lý trí mách bảo ông bây giờ không được, dù sao cũng đang ở địa bàn của người ta.

Nhà họ Trần nhiều nhất cũng chỉ là một gia đình thương gia lớn,

nhưng so với Lão Cửu Môn bản địa thì còn kém xa, thực lực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Vì vậy, sau khi bình tĩnh lại, ông chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiền tiên sinh, ông khiến tôi không vui, chuyện hôm nay tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!" Nói xong, ông Trần liền phất tay áo quay người, chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

Hôm nay ông ở đây, cảm thấy nếu thật sự truy cứu đến cùng, chỉ là bây giờ chưa phải lúc, chưa phải lúc tính sổ.

Tiền Lão Cẩu hoàn toàn không để tâm đến những lời hăm dọa của đối phương, ngược lại lắc đầu rồi cười ha hả.

"Vậy thì thật không tiễn xa, ha ha ha, tôi ở đây cảm ơn trước nhé." Tiền Lão Cẩu nói xong còn vẫy vẫy tay, rồi nhìn đối phương rời đi dưới mí mắt mình.

Hai công tử ngã trên đất tưởng rằng cha đến sẽ lấy lại được thể diện, đòi lại công bằng cho mình, ai ngờ hai người chỉ nói vài câu rồi đi mất.

Không được, hai người bị đánh thảm như vậy, bị đánh đến bầm dập, hôm nay nhất định phải đòi lại công bằng.

Người đàn ông thấp bé kia vừa chạy vừa gọi cha mau quay lại, cha đang làm gì vậy?

Vừa chạy đến gần, hắn lại bắt đầu khóc lóc kể khổ: "Cha, cha xem mặt con bị đánh sưng lên rồi, cuối cùng bọn họ cố tình không cho chúng ta mặt mũi, không thể bỏ qua chuyện này được, thằng nhãi kia quá..." "Thứ khốn nạn, không thấy xấu hổ à?

Có bao nhiêu người ở đây đang nhìn, chẳng lẽ mày mù à!" Lời của người đàn ông thấp bé còn chưa dứt, lão gia tử đã lập tức buông lời mắng mỏ, rồi cầm gậy không ngừng gõ xuống viên gạch xanh, lườm

đối phương một cái.

Một câu nói khiến công tử nhà họ Trần á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể đứng bên cạnh đáng thương ngậm miệng lại.

Nhìn một đám người rời đi, Sở Long và Bàn Tử nhìn nhau, rồi cười.

Quá lợi hại rồi, không có phiền phức gì lớn, cứ thế vài câu nói đã giải quyết xong, xem ra mình đã lo lắng quá nhiều.

Mọi người xung quanh cũng thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Tiền Lão Cẩu đến trước mặt mọi người, hai tay ôm quyền nói: "Mọi người hôm nay đã đến đây, nhất định phải ăn ngon, uống vui, chơi vui, mọi chuyện cứ để Tiền mỗ tôi giải quyết." Nói rồi ông còn chắp tay, gật đầu với những người xung quanh.

Mọi người cũng đều vỗ tay hoan hô.

Sau khi mọi người đã giải tán, Tiền Lão Cẩu liền gọi Sở Long và Bàn Tử vào một căn phòng bên cạnh, có chuyện muốn nói riêng với họ.

Cứ thế, lại khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu, ai cũng thấy bí ẩn.

Cũng không biết Lão Cẩu rốt cuộc định làm gì, có chuyện gì muốn nói với họ.

"Bàn Tử, sư phụ lát nữa có tìm phiền phức với chúng ta không?

Vừa rồi không cẩn thận tôi và người nhà họ Trần xảy ra xung đột, bây giờ có tính sổ sau không?" Sở Long trong lòng lo lắng, luôn cảm thấy bất an, nếu vạn nhất hai bên xảy ra xung đột, gây ra chuyện lớn, thì thật là mất nhiều hơn được.

Chương 553

Đối phương lại lắc đầu phủ nhận: "Yên tâm đi, vừa rồi sư phụ không phải đã nói trước mặt mọi người rồi sao?

Sau này không ai dám bắt nạt chúng ta, ít nhất ở trong thành này không ai dám làm càn." Hai người nói xong, trong lòng thấp thỏm bất an, từ từ đi vào phòng.

Vừa vào phòng đã thấy Tiền lão tiên sinh ngồi ở bàn phía trước, đang thưởng thức một tách trà, trông vô cùng thảnh thơi.

Sở Long và Bàn Tử cẩn thận bước tới, cảm thấy xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch bên tai.

"Sư phụ, không biết người tìm con, rốt cuộc có chuyện gì muốn thương lượng?" Bàn Tử tiến lên, nhỏ giọng hỏi một câu, rồi gãi đầu, lộ ra vẻ ngạc nhiên mờ mịt.

Hắn có chút không hiểu, không biết sư phụ đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Đối phương ho khan hai tiếng rồi cười nói: "Tên nhóc nhà ngươi đúng là giỏi gây chuyện, lúc nào cũng tìm phiền phức không ngớt ở bên ngoài!" "Hôm nay vi sư tìm các ngươi, chính là để thương lượng về chuyện của nhà họ Trần, chuyện hôm nay tuy đã giải quyết, nhưng người nhà họ Trần tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu, cho nên nhất định phải cẩn thận, thận trọng!" Hóa ra Tiền Lão Cẩu sớm đã cho rằng ông Trần sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ tính sổ sau.

Vì vậy, hôm nay ông cảnh báo Sở Long và Bàn Tử một phen, ít nhất là để hai người sau này có thể cẩn thận hơn, tuyệt đối đừng lơ là mà lật thuyền trong mương.

Người nhà họ Trần bề ngoài không dám động thủ, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ giở trò bẩn.

Bàn Tử nghe xong lập tức cười ha hả nói: "Sư phụ người yên tâm đi, đám ô hợp vô dụng đó, không đủ cho Bàn Tử con đánh hai nắm đấm đâu!

Dù sao cũng đừng sợ." Bàn Tử vênh váo, thậm chí còn giơ nắm đấm trong tay lên trước mặt mọi người.

Ngay cả Sở Long ở bên cạnh nghe xong cũng không nhịn được mà cười khổ một trận, biết rằng Bàn Tử chắc chắn có phần quá kích động.

Nếu hai bên thật sự xảy ra xung đột, e rằng Bàn Tử cũng không có được sự thảnh thơi, bình tĩnh như hôm nay.

Sở Long ở bên cạnh chỉ gật đầu, "ừ" một tiếng.

Thật ra trong lòng anh đã có suy nghĩ khác, nếu ông Trần không tìm phiền phức thì thôi.

Nếu Trần Quan Hải không có mắt, dẫn theo hai đứa con trai vô dụng kia gây phiền phức, Sở Long tuyệt đối sẽ không giống như hôm nay, chỉ đơn giản là đánh một trận.

Phải cho chúng một bài học nhớ đời, ít nhất là một ký ức vĩnh viễn.

Hai người lại một lần nữa từ trong phòng bước ra, đều có tâm tư riêng, có những quan điểm khác nhau. ...

Tuần tiếp theo, Bàn Tử dẫn theo Sở Long, Hoắc Tú Tú, A Ninh, một đám người đi chơi ở Bắc Bình một trận.

Nơi đây quả thực có quá nhiều địa điểm vui chơi, các loại cửa hàng rực rỡ muôn màu khiến người ta lưu luyến không muốn rời.

Hai ngày nay, Sở Long vứt bỏ mọi áp lực, gạt hết mọi tâm tư ra sau đầu, chỉ có một suy nghĩ, đó là thư giãn, là chơi.

Hai người cưỡi hai con ngựa lớn phi nước đại, trên thảo nguyên vang lên tiếng hoan hô, Sở Long cũng giơ tay lên hét lớn hai tiếng, tiếng hét vang xa, cảm thấy cả người sảng khoái hơn nhiều.

"Nếu tốt rồi, tôi có thể luôn sống một cuộc sống tự do tự tại như thế này, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuộc sống sẽ tuyệt vời biết bao!" Sở Long nhìn về phía xa, bắt đầu liên tục cảm thán, cảm thấy trong lòng có một sự phấn khích khó tả.

Những ngày nhàn rỗi thường rất ngắn ngủi, tin rằng chẳng bao lâu nữa lại phải lên đường rồi.

Sau khi hai người cưỡi ngựa lớn phi nước đại, Bàn Tử nhìn sang hỏi: "Thằng nhóc thối, nếu thích quậy phá như vậy, hay là hai chúng ta cứ ở lại Bắc Bình luôn đi!" "Chỉ tiếc là, nhà đông người thật sự túi tiền eo hẹp, bây giờ không còn tiền nữa, nếu không tôi nhất định sẽ dẫn cậu đến Túy Hoa Lâu chơi!" Bàn Tử không quên cười gian xảo với Sở Long, tỏ vẻ vô cùng đắc ý.

Sở Long tự nhiên hiểu Túy Hoa Lâu mà hắn nói là ở đâu.

Tên mập chết tiệt này lại định dẫn hư trẻ nhỏ, chuẩn bị đi uống rượu hoa.

Sở Long phàn nàn một câu: "Thôi đi, hai chữ trong túi cậu cứ giữ lại đi!

Cũng không biết khi nào chúng ta lên đường, thời gian này tôi chuẩn bị đi đến một nơi khác đấy." "Đúng rồi, tiền bạc, hay là chúng ta đi nơi khác xem đi, tôi nghe nói gần đây có một khu chợ đồ cổ, chúng ta đi dạo xem, xem ở đó có thu hoạch gì mới không." Đột nhiên, Sở Long nảy ra một ý, đúng vậy, sao mình lại quên mất chuyện này?

Chợ đồ cổ ở đây chắc hẳn rất lớn, cũng vàng thau lẫn lộn, biết đâu có thể tìm được bảo bối ở đó?

Chương 554

Dựa vào cảm quan của mình, nếu đi tìm những bảo vật vô giá ở đó, chắc hẳn không khó.

Lời vừa dứt, Bàn Tử ở bên cạnh lập tức phấn khích, xoa tay nói: "Được rồi, đi thôi, tôi vừa hay biết gần Bắc Bình của chúng ta có một khu chợ đồ cổ siêu lớn, đúng là khơi dậy đam mê của tôi rồi!" Hai người đều là người nói là làm, tuyệt đối không phải chỉ giỏi võ mồm.

Sở Long dẫn theo Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, chuẩn bị lập tức đến thành đồ cổ, xem ở đó có gì vui.

Ở vùng đất Bắc Bình này, vốn dĩ có rất nhiều quan lại, lão gia, ông chủ lớn, họ thích nhất là sưu tầm, hoặc là cược đá.

Đối với những người này, cược một lần xe đạp biến thành xe máy.

Có người dựa vào gan dạ và vận may, có thể giàu lên sau một đêm, cũng có thể khiến người ta nghèo rớt mồng tơi sau một đêm.

Bản thân những khu chợ đồ cổ như thế này, vàng thau lẫn lộn, muốn tìm được bảo bối phải dựa vào vận may và mắt nhìn.

Nói một cách chính xác hơn, trong cả khu chợ đồ cổ, những món đồ thật sự có giá trị chưa đến hai phần mười.

Vì vậy, trên đường đi, Bàn Tử nhìn Sở Long rồi nói: "Thằng nhóc, lát nữa đừng có manh động, thấy món gì cũng nên hỏi Bàn gia trước!" "Nơi này cũng giống như Phan Gia Viên của tôi thôi, nhưng cũng có chút khác biệt!

Nước ở đây sâu lắm, cứ từ từ mà học hỏi đi!" Bàn Tử vừa nói vừa ra vẻ ta đây, thậm chí không quên nhẹ nhàng vuốt tóc.

Rõ ràng, hắn muốn ra oai trước mặt Sở Long.

Trước đây ở Phan Gia Viên, những cửa hàng như vậy, đúng là ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

Chỉ cần nhận được một đơn hàng, đủ để phát tài.

Sở Long nghe lời Bàn Tử xong lại tỏ ra không quan tâm, chỉ cười ha hả không để trong lòng.

Chỉ dựa vào hệ thống trên người, cộng thêm ngũ quan và cảm nhận vô cùng nhạy bén, nếu có thể lừa được cả Sở Long, đó tuyệt đối phải là cao thủ hàng đầu.

Sở Long thật sự tò mò, liệu có thật sự có loại lừa đảo giang hồ nào có thể lừa được mình không.

Sở Long và Bàn Tử đi phía trước, Hoắc Tú Tú đi sát phía sau.

Vừa vào chợ đồ cổ, đã thấy người đông như kiến, dòng người qua lại vô cùng đông đúc, có thể nghe thấy tiếng rao hàng trên khắp các con phố.

Hai bên đường cũng bày la liệt những sạp hàng, trên đó bày đủ loại đá cược hình thù kỳ lạ.

Đi trên đường, nhìn những tảng đá hai bên, Hoắc Tú Tú vô cùng phấn khích, đặc biệt là khi thấy một cây trâm cài tóc ở không xa, thậm chí còn chạy thẳng đến đó.

“Anh Long, mau lên, đẹp quá nè, mau xem món này thật là tinh xảo!” Hoắc Tú Tú cầm một cây trâm cài tóc, vẫy tay với Sở Long.

Rõ ràng cô bé đã thích cây trâm này, ông chủ nhỏ cũng lập tức từ trong nhà chạy ra, rồi hớn hở khoe khoang.

“Ai da, cô nương à, mắt nhìn thật tốt, cái này của tôi là đồ khai quật từ cuối thời Minh, là loại thượng hạng, chỉ có quan lão gia mới

được dùng thôi!" "Cô nương thật có mắt nhìn, một phát đã chọn trúng đồ của tôi, tuyệt đối là đồ tốt, đồ tốt nha, hay là thế này, xem như chúng ta có duyên, hôm nay tôi giảm giá cho cô, món này 8000 đồng bán cho cô!" Ông chủ nước bọt bay tứ tung, khen cây trâm trong tay lên tận mây xanh.

Chủ yếu là vì Hoắc Tú Tú rất thích, nên cầm cây trâm yêu không muốn buông tay.

Cây trâm này làm bằng bạc, trên đó khắc một hoa văn phượng hoàng, đồng thời có thể thấy trên đó dường như có một viên ngọc trai, dưới ánh đèn lại càng lấp lánh.

Con gái thường thích những món đồ lấp lánh như vậy, nên Hoắc Tú Tú lúc này vô cùng yêu thích.

Sở Long và Bàn Tử cũng nghe tiếng chạy tới, cầm cây trâm lên xem, rồi nhìn ông chủ nói: "Oa, cái này bao nhiêu tiền?" "Anh đẹp trai, thật xin lỗi nhé, món đồ này của tôi bán tùy duyên, vừa rồi cô gái này đã thích rồi, cũng coi như có duyên, 8000 đồng bán cho cô!" Ông chủ vừa nói vừa tỏ vẻ đau lòng cắt ái.

Sở Long nhìn cái đức hạnh đó của ông ta, lại bĩu môi, trong lòng cười lạnh.

Tên này giỏi giả vờ thật, món đồ này rõ ràng là hàng nhái thời Dân quốc.

Đặc biệt là nhìn công nghệ chế tác trên đó, và con phượng hoàng được khắc, lại càng tỏ vẻ thô ráp.

Ông chủ này một chút cũng không thành thật, rõ ràng lấy một món đồ nhái, lại cứ khăng khăng là đồ sưu tầm cuối thời Minh.

Chương 555

Sở Long nhìn cây trâm một cái rồi mở miệng nói: "Thế này đi, 200 đồng bán cho tôi!" Bàn Tử ở bên cạnh cũng hít một hơi lạnh.

Sở Long trả giá cũng thật là ác liệt quá đi, vừa mở miệng đã trực tiếp cắt bỏ phần lớn, chỉ để lại một phần lẻ.

Ngay cả Bàn gia trả giá cũng chưa chắc đã ác như vậy, đúng là đã đánh giá thấp khả năng của Sở Long rồi.

Ông chủ nghe xong, sắc mặt lập tức sa sầm xuống, rồi hung hăng lườm một cái, nhìn xong nói: "Anh bạn, tôi thấy cậu không có ý định mua thật lòng đâu, món đồ 8000 đồng của tôi đã giảm giá rồi, cậu lại còn trả tôi 200!" Đối phương lập tức không muốn, bây giờ định làm gì, muốn giật lại cây trâm.

Sở Long lập tức cười, nhìn những món đồ bày trên sạp, nói: "Nếu tôi không đoán sai, những thứ trên này đều là hàng nhái có giới hạn!" "Nhìn cái bình nước nhỏ này, tuyệt đối không phải thời Đường Tống!

Chắc cũng được chế tác vào thời Dân quốc, đặc biệt là nhìn lạc khoản ở dưới và cách cầm cũng thô ráp như vậy, những người không có mắt nhìn có thể bị ông lừa, nhưng muốn lừa tôi thì không đơn giản như vậy đâu." "Còn cái đồng hồ này nữa, mặc dù trên đó làm ra vẻ cổ kính, cố tình làm cũ, nhưng từ công nghệ chế tác đã thấy rất thô ráp!

Đừng nói với tôi cái đồng hồ này có từ thời Dân quốc, ha ha, chắc là mẫu hiện đại nhỉ..." Sở Long đặc biệt chuyên nghiệp, xem xét hết một lượt các sản phẩm trên cả sạp hàng, trước sau, nói năng đâu ra đấy.

Cả khuôn mặt ông chủ nhỏ lập tức sa sầm xuống, sắc mặt như que tre.

Hàng hóa bày trên sạp rốt cuộc là loại gì, ông ta còn rõ hơn ai hết, bình thường khi đi nhập hàng đều theo kênh, sau đó tính giá theo cái.

Vì vậy, trong cả cửa hàng không có một món đồ thật nào.

Nói một cách chính xác hơn, bán toàn là hàng nhái.

Nếu ở giới sưu tầm, đây tuyệt đối là điều không được phép, cũng là điều khiến người ta khinh bỉ nhất.

Vạn nhất bị những người đồng hành bên cạnh biết được, e rằng chắc chắn sẽ không yên, có khi cửa hàng ở đây sẽ bị người ta phạt tiền.

Vì vậy, ông chủ sợ đến mức không nhẹ, mồ hôi lạnh trên người liên tục túa ra.

Chủ tiệm có chút hoảng hốt, vội vàng chạy tới níu tay Sở Long nói: "Thôi được rồi cậu trai trẻ, đừng đi nữa, là lỗi của tôi.

Hay là thế này, cây trâm cài tóc hôm nay coi như tôi tặng cậu, được không?" Ai bảo hôm nay xui xẻo gặp phải tay chuyên nghiệp chứ.

Ban đầu còn định nhân cơ hội này kiếm chút tiền chênh lệch, giờ xem ra đối phương là người trong nghề, lừa bịp không nổi.

Bàn Tử toe toét cười, khoái nhất là mấy món đồ miễn phí, liền không khách sáo cầm lấy, đưa cho Tú Tú đứng bên cạnh.

"Ây da, ông chủ thật hào phóng quá, thật là nể mặt Bàn gia đây mà." Bàn Tử còn nhẹ nhàng vuốt tóc.

Sở Long cạn lời với gã này, chỉ biết đảo mắt một vòng thật lớn.

Sở Long phát hiện ra dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, tên này cũng có thể tự dát vàng lên mặt mình, chẳng có vấn đề gì cả.

Những lời như vậy người bình thường thật sự không nói ra được,

cũng chỉ có Bàn gia mặt dày như tường thành, khiến Sở Long cũng thấy bất lực.

Không mua đồ thì sao có thể lấy không được, cũng không hợp quy củ.

Sở Long trả cho ông chủ mấy trăm tệ, sau đó dẫn Hoắc Tú Tú rời đi.

Tú Tú cầm cây trâm trong tay, vui đến mức mắt cong thành vầng trăng khuyết.

"Cảm ơn anh Long, món đồ này đẹp thật đấy!" Hoắc Tú Tú nhìn Sở Long chớp chớp mắt, gương mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Sở Long cũng dịu dàng "ừ" một tiếng, đứng trước mặt cô tự tay cài cây trâm lên trán.

Mỹ nữ xứng anh hùng, lại thêm một cây trâm cài tóc, tuyệt đối là một sự kết hợp hoàn hảo.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử đứng bên cạnh bĩu môi, lộ vẻ bất lực.

Cuối cùng thực sự không nhìn nổi nữa, chỉ đành phàn nàn: "Khụ khụ khụ, này, có thể chú ý một chút không, bên cạnh còn có một ông già neo đơn đây này, chú ý chút đi." Một câu nói khiến Tú Tú bật cười khanh khách, Bàn gia trông đã hài hước, mở miệng ra là thấy như một tên tấu hài.

"Nhìn kìa, phía trước có vẻ náo nhiệt, chúng ta qua xem đi." Khi ngẩng đầu nhìn về phía trước, họ phát hiện có một đám đông đang tụ tập.

Chương 556

Cũng không biết họ đang quan sát và bàn tán chuyện gì, thế là Sở Long gọi Bàn Tử và Hoắc Tú Tú một tiếng rồi rảo bước nhanh về phía trước.

Bên trong đám người đang vây quanh, dường như có người đang quan sát gì đó, xì xào bàn tán với nhau.

Thấy mọi người náo nhiệt như vậy, Sở Long cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi tới xem rốt cuộc có chuyện gì.

Vừa đến gần, anh đã nghe thấy bên trong có người đang xuýt xoa.

"Woa, đồ tốt đấy, món này chắc chắn bán được khối tiền!" "Thôi đi ông ơi, nhiều đồ như vậy, vừa nãy không thấy lão Vương bên cạnh mở ra hai cục đều là đồ giả à, món này phải xem vận may và mắt nhìn đấy!" "Đúng đúng đúng, nước trong này sâu lắm, nếu không cẩn thận, có khi lát nữa là tán gia bại sản." Mọi người đều đang xì xào bàn tán bên cạnh, thậm chí có người còn khoa tay múa chân.

Dường như họ rất hứng thú với chuyện trước mắt, nên cứ thế người một câu ta một lời.

Bàn Tử là người thích hóng chuyện nhất, lập tức chen vào trong, dùng sức đẩy hai người hai bên ra.

Đợi đến khi nhón chân nhìn vào trong, gã phát hiện trước mặt là một sạp hàng bày đủ các loại đá.

Mỗi viên đá đều được ghi giá rõ ràng, có lẽ đây là một sòng đổ thạch.

Đổ thạch, đúng như tên gọi, ba phần dựa vào vận may, bảy phần dựa vào thực lực.

Nguyên lý cũng giống như xổ số, chỉ khác là cần phải có mắt nhìn của cá nhân, có thể phân biệt được giá trị thực sự của viên đá.

Một khi viên đá đã được bán ra, bất kể giá cả đắt đỏ thế nào, đều không được trả lại.

Có mấy ông lão đang rục rịch mua mấy viên đá, nghe ông chủ sạp hàng thao thao bất tuyệt, nước bọt bay tứ tung, giới thiệu với mọi người.

Một ông lão cứ nhìn chằm chằm vào mấy viên đá trong tay, thậm chí còn ôm lấy ngực.

"Thần Tài phù hộ con, con nhất định phải phát tài, nhất định phải phát tài!" "Tôi thấy món đồ này đắt thế, chắc chắn là có giá trị, hy vọng ông trời có thể cho con đổi vận." Mọi người trong đám đông đều liên tục cảm thán, thậm chí có người còn chắp tay cầu nguyện, không ngừng vung vẩy.

Ai cũng hy vọng hôm nay có thể đổi vận, có thể lấy được thứ gì đó tốt để thay đổi số phận.

Cuối cùng, hai ông lão mở đá ra, bên trong trống không, là đá trắng tinh.

Bên trong không hề có ngọc thạch, càng đừng nói đến những thứ cực kỳ quý giá.

Tất cả mọi người sau khi xem xong đều bắt đầu xì xào, có người còn liên tục xua tay, lộ vẻ bất lực.

"Làm sao bây giờ, đây là tiền tôi dành để mua mỹ phẩm cho vợ, thế này thì không xong rồi, tôi tôi toi đời rồi!" "Xong rồi, tôi cũng xong rồi, đây là tiền mẹ vợ cho tôi mừng thọ 80 tuổi, bị tôi đem đi đổ thạch hết rồi!" Hai người đàn ông trung niên toàn thân rã rời, trực tiếp ngã phịch xuống đất, thậm chí còn không ngừng lau nước mắt.

Vừa rồi họ đã chi mấy vạn tệ để mua đá, bây giờ lỗ đến mức không còn một xu.

Những người xung quanh xem xong cũng chỉ cười ha hả, không có chút ý định nào tiến lên hỏi han.

Cảnh tượng như thế này ở chợ đồ cổ rất dễ thấy, đúng là "đánh cược một phen, xe đạp biến thành xe máy".

Nhưng lợi nhuận càng lớn thì rủi ro cũng càng lớn, kéo theo đó là những hậu quả vô tận.

Ông chủ sạp hàng lại gân cổ lên gọi mọi người.

"Các vị lão gia thiếu gia lại đây xem đi, chỗ tôi toàn là đá mới vận chuyển từ phương Nam về đấy.

Nói cho hai vị lão huynh biết là do vận khí không tốt nên mới không trúng thôi, nhưng mọi người cứ tin tôi đi, bên trong chắc chắn có đồ tốt!" "Gan lớn bao nhiêu, vận may phúc khí lớn bấy nhiêu, mau lại đây xem đi, chỗ tôi là rẻ nhất rồi đấy…" Miệng lưỡi dân kinh doanh đúng là lừa người như quỷ, một câu nói có thể thổi phồng đến tận mây xanh.

Bàn Tử lúc này cũng không đợi được nữa, xoa xoa tay, rồi rút một tấm thẻ từ trong túi ra.

"Làm gì đấy?" Sở Long thấy bộ dạng của Bàn Tử, bèn hỏi lại một câu.

Vừa rồi anh đã quan sát sơ qua tình hình của sạp hàng này, trước mắt bày ra rất nhiều đá, nhưng những viên thực sự có giá trị cao chỉ có vài viên.

Ông chủ cố tình đặt mấy viên đá đắt giá đó ra trước mắt, rõ ràng là đã biết trước, nên mới bày ra nhiều đá giả như vậy để lừa người.

Chương 557

Bản thân vấn đề xác suất, cộng thêm mắt nhìn của cá nhân không tốt, rất khó có thể phân biệt được giá trị thực sự của viên đá cũng như viên ngọc thô được bao bọc bên trong.

Vì vậy, người bình thường mà chơi đổ thạch ở đây, mười lần thì chín lần sẽ thua.

Sở Long thấy bộ dạng của Bàn Tử thì biết không thể ngăn cản được.

Bàn Tử toe toét cười, ghé sát vào nói: "Thấy nhiều người thế này, không chừng Bàn gia ta hôm nay vận may tốt, có thể chơi ra trò gì mới lạ thì sao!" "Để xem thế nào, ha ha, hôm nay phải đốt cháy hết mình một đêm!" Bàn Tử còn xoa tay mài nắm đấm, không đợi được nữa mà chen vào đám đông.

Sở Long ngược lại cảm thấy hơi cạn lời, gã này thấy náo nhiệt là không chịu ngồi yên.

Tính cách của Bàn Tử, Sở Long hiểu rõ, dù bây giờ có khuyên can chắc chắn cũng vô ích, không chừng còn bị gã oán trách.

Chỉ là chút tiền lẻ thôi, mấy năm nay gã ở Phan Gia Viên cũng không ít lần lượm ve chai, nên Sở Long chỉ cười ha hả đứng một bên, ngược lại muốn xem thử mắt nhìn của Bàn Tử rốt cuộc thế nào.

Đi về phía trước, Bàn Tử ở sạp hàng xem xét qua lại, thậm chí còn nhìn rất kỹ.

Gã này không hổ là người lăn lộn ở Phan Gia Viên, lúc nghiêm túc cũng rất cẩn thận.

Gã cầm viên đá lên quan sát từng li từng tí, thật sự cầm kính lúp

đứng đó không rời một tấc.

Một đám người qua đường xem xong, cũng đều xì xào bàn tán cười cợt.

Đúng lúc này, một công tử bột đi tới, tay cầm một chiếc quạt xếp.

Hắn nhìn Bàn Tử có chút ghét bỏ, bĩu môi chế giễu: "Này, tên mập kia làm gì đấy?

Không có tiền thì đừng có chơi, xem cái bộ dạng giả vờ chuyên nghiệp kìa, mau cút sang một bên, đừng làm lỡ việc thiếu gia đây mua đồ." Lúc công tử bột nói chuyện, bộ dạng vô cùng vênh váo, thậm chí nhìn Bàn Tử còn lộ vẻ ghét bỏ ra mặt.

Hắn cho rằng đối phương đang cản đường mình, nên mới ồn ào như vậy.

Bàn Tử nghe xong lập tức có chút khó chịu.

Biệt danh "Bàn Tử" chỉ có bạn bè và người nhà mới được gọi, người ngoài có tư cách gì mà gọi như vậy.

Bàn Tử nhíu mày, bĩu môi nói: "Làm gì?

Ăn no rửng mỡ à!" Lúc nói, vẻ mặt gã đầy vẻ ghét bỏ, hoàn toàn không coi cái gọi là công tử bột này ra gì.

Đằng sau công tử bột, hai tên tay chân liền tiến lên, thậm chí còn giơ nắm đấm, ra vẻ muốn động thủ ngay lập tức.

Xem ra hai người này chắc chắn là thuộc hạ của gã công tử bột.

Người thanh niên trước mắt tên là Trần Khải, là em họ của hai gã trước đây bị Sở Long đánh cho một trận tơi bời.

Gã này cũng dựa vào gia tộc có chút thể diện, nên ở nơi này cũng có thân phận.

Nhưng gã có mắt không tròng, hoàn toàn không nhận ra Sở Long và Bàn Tử trước mắt.

Công tử bột cho rằng mình là người nhà họ Trần thì có quyền đắc ý kiêu ngạo, nên nhìn Bàn Tử càng không coi ra gì.

Trần Khải cười ha hả, bĩu môi nói: "Cút đi, đại gia hôm nay muốn mua đá!" Tên nhóc nói năng vênh váo, đi thẳng tới, chọn viên lớn nhất trên sạp hàng, sau đó vỗ vỗ rồi đưa cho ông chủ: "Mở!" Bàn Tử "hừ" một tiếng, suýt nữa thì bật cười.

Tên nhóc này ra vẻ như con trai trưởng thôn, tuyệt đối là loại ngu ngốc nhiều tiền, mua đá mà cứ như bốc thăm trúng thưởng, đến quan sát cũng không thèm.

Nhìn là biết ngay là dân ngoại đạo đang tỏ vẻ kiêu ngạo.

Bàn Tử đứng một bên châm chọc: "Ối chà, có tiền thì sao chứ, hoàn toàn không thể cảm nhận được niềm vui trong đó, hì hì, đổ thạch như thế, hoàn toàn không có linh hồn!" Sở Long và Hoắc Tú Tú hai người nhìn nhau nhưng không tiến lên xen vào, chỉ đứng một bên cười mà không nói.

Họ tin rằng một mình Bàn gia có thể giải quyết được chuyện này, cùng lắm thì động thủ, có gì to tát đâu.

Bây giờ có Tiền Lão Cẩu làm chỗ dựa, nếu người thường thật sự không phục, vậy thì cứ đánh, không cần phải nói nhiều.

Chương 558

Viên đá Trần Khải mua có giá 25.000, tất cả mọi người đều nhón chân ngó về phía trước, từng người một cẩn thận quan sát.

Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn có vẻ vô cùng chăm chú.

"Trần công tử thật là có khí phách, không biết hôm nay vận may thế nào." "Tôi đoán chắc là có thân phận, dù sao mắt nhìn cũng khá tốt, viên đá này trông bề ngoài trơn bóng, mịn màng!

Chắc là không sai đâu." "Đúng không?

Tôi cũng cảm thấy anh ta có thân phận, dù sao gia đình anh ta cũng kinh doanh đá, chắc chắn sẽ hiểu biết, mắt nhìn phải hơn người thường!" Người xung quanh đều xì xào bàn tán, thậm chí có người còn nịnh nọt.

Một mặt là vì cảm thán thân phận của Trần Khải, mặt khác là cố ý lấy lòng đối phương để kéo gần quan hệ mà thôi.

Nghe những lời này, lão Vương bên cạnh chỉ cười.

Mấy gã này quá giả tạo, hoàn toàn không biết ý định thực sự của mình.

Cuối cùng, khi người thợ dùng dụng cụ cắt từng chút một viên đá ra, đến lúc quan sát thấy một lớp ngọc mờ mờ xuất hiện, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Mặc dù chỉ mới lộ ra một góc, nhưng mọi người đều biết ít nhất bên trong có đồ.

Mấy tên nịnh hót lập tức tiến lên, giơ ngón tay cái lên khen ngợi không ngớt.

“Woa, người thành công thật là ưu tú, không ngờ lại nhanh như vậy đã mở ra được đá bên trong.” “Quá đỉnh, quá đỉnh, khiến chúng tôi phải khâm phục sát đất.” “Chẳng trách Trần công tử lợi hại như vậy, hóa ra là dân chuyên nghiệp!” Mọi người đều lựa lời hay ý đẹp để nói, có người còn vỗ tay khen ngợi liên tục, gần như đưa đối phương lên tận mây xanh.

Chỉ có Sở Long đứng một bên xem xong, cười ha hả lắc đầu không nói.

“Thú vị, có chút thú vị!” Sở Long vừa nói vừa khoanh tay, đồng thời trong mắt hiện lên một tia khiêu khích.

Thật không ngờ hôm nay lại có chuyện hài hước như vậy.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn ra giá trị thực sự của viên đá đó, từ bề ngoài đến bên trong, mặc dù có khoảng cách, không thực sự tiếp xúc gần, nhưng Sở Long có thể chắc chắn ngọc thạch được khai thác từ viên đá này tuyệt đối không phải đồ tốt, có lẽ đối phương hôm nay lỗ vốn rồi.

“Có hiểu không vậy?

Viên đá giá hơn 2 vạn, có thể mở ra được ngọc thạch giá 1 vạn đã là không tồi rồi!” Cuối cùng Sở Long thật sự không nhịn được, cắt ngang nhịp điệu nịnh nọt của đám người.

Lời vừa nói ra, người xung quanh đều quay đầu lại nhìn, thậm chí có người còn lộ vẻ ghét bỏ và kinh ngạc.

“Cậu thanh niên, đang nói bậy bạ gì vậy?

Có hiểu gì về ngọc thạch không?

Có biết bên trong là thứ gì không?

Tôi thấy cậu hoàn toàn là đang nói phét.” “Nói bậy, tên nhóc này

nói chuyện không có lý lẽ, hoàn toàn vô căn cứ, đừng nghe nó nói lung tung, tôi thấy Trần Khải hôm nay nhất định đổi vận!" "Trần thiếu gia xuất thân gia đình thế nào, chúng ta đều biết, sao có thể nhìn nhầm được." Một đám nịnh hót bắt đầu cùng nhau bảo vệ uy quyền của Trần thiếu gia, thậm chí khi nhìn chằm chằm vào Sở Long, họ còn lộ ra vẻ nghi ngờ.

Trong mắt họ, Trần thiếu gia luôn là người ưu tú nhất, chắc chắn có thể khai thác được toàn bộ những thứ bên trong, không hề khoa trương như lời Sở Long nói.

Vì vậy, trong lúc nói chuyện, mọi người càng tỏ ra nghi ngờ, thậm chí có người còn chỉ trỏ, lộ vẻ ghét bỏ.

Nghe những lời nịnh hót của đám người, Sở Long chỉ cười ha hả, như thể không hề để tâm.

Trần Khải liếc mắt nhìn Sở Long, trừng mắt một cái, miệng không nói gì nhưng trong lòng vẫn không vui.

Sau khi viên đá được cắt xong hoàn toàn, mọi người đều ngẩn người, chỉ có lớp bề mặt được bao bọc bởi một lớp ngọc thạch, bên trong lại là một ít ngọc tạp, mờ đục không màu.

Ngọc mờ đục bên trong có thể được coi là hạ phẩm, chất lượng vật phẩm cũng cực kỳ kém, tạp chất bên trong đặc biệt nhiều.

Đừng nói là có giá trị, có thể bán được đã là không tồi rồi, nhiều nhất cũng chỉ đáng giá vài nghìn tệ.

Đám người vừa rồi nịnh nọt đều lập tức ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa, ai nấy sắc mặt đều vô cùng khó coi, bây giờ cảm giác như bị ngộ độc, hô hấp cũng kém đi.

Chương 559

Đây tuyệt đối là một cú vả mặt tại chỗ, khiến từng người một câm nín không nói được lời nào, ngay cả Trần Khải cũng cảm thấy mặt mày tái mét.

“Ha ha, cười chết mất, đúng là con trai ngốc của trưởng thôn.

Bây giờ tin cả chưa, anh em của tôi là cao thủ giám định đấy, mau mau đứng bên cạnh mà học hỏi đi.” Trong lúc mọi người đang ngơ ngác, Bàn Tử lại chạy tới, sau đó đẩy Sở Long ra trước mặt mọi người và khen ngợi một trận.

Cái miệng của Bàn Tử thổi phồng Sở Long đến mức thần thánh hóa.

Ngay cả đương sự là Sở Long cũng cảm thấy ngại ngùng, chỉ muốn rời đi ngay lập tức, gã này đúng là nói phét không có giới hạn.

Nếu không phải đã quen biết Bàn Tử một thời gian dài, biết cái tính của gã, Sở Long đã sớm phủi tay bỏ đi rồi.

Lúc này, công tử nhà họ Trần, Trần Khải, mặt mũi mất sạch, đặc biệt là khi nhìn thấy nhóm của Sở Long và Bàn Tử, gã càng tức giận đến mức đỏ mặt.

Cuối cùng, Trần Khải cảm thấy phải lập tức đi tới trước mặt và nói: “Anh bạn đây không phải lợi hại lắm sao?

Có hứng thú so tài không!

Thiếu gia đây hôm nay muốn thách đấu cậu!” Trần Khải vừa nói vừa ưỡn ngực, sau đó từ từ đi về phía Sở Long, ngẩng cao đầu, trong mắt lộ ra một tia sát khí.

Sở Long ngẩn người, đệch mợ, chỉ là lúc rảnh rỗi đi dạo ở đây

thôi mà, không ngờ lại có thể kết thù với đối phương.

Anh cảm thấy đối phương có chút khó hiểu, không phải chỉ nói vài câu thôi sao, có đáng phải manh động như vậy không?

Điều quan trọng là đối phương lúc này mặt đỏ tai hồng, chỉ muốn lao tới gây sự.

Sở Long đứng trước mặt cười khanh khách, sau đó xua tay nói: "Không hay lắm đâu, dù sao cũng có nhiều người như vậy, chúng ta đánh nhau giữa thanh thiên bạch nhật có chút ảnh hưởng, dù sao cũng đều là người văn minh cả!" Với cái dáng vẻ của Trần Khải, tuổi còn trẻ đã bị rượu ngon gái đẹp làm cho thân thể rỗng tuếch, Sở Long cảm thấy muốn đánh gục gã hoàn toàn không khó.

Chỉ là hôm nay anh đi cùng Bàn Tử và Hoắc Tú Tú dạo chợ đồ cổ, nên không có ý định động thủ với đối phương.

Trần Khải hừ lạnh một tiếng nói: "Hiểu lầm rồi, ai muốn so võ với cậu?

Chúng ta so đổ thạch, ở đây không phải có đá sao?

Hai chúng ta phân cao thấp, xem ai mắt nhìn tốt nhất." "Được thôi, Bàn gia ta thích nhất là so tài, có gì to tát đâu, lão tử không phục, đừng tưởng mày mặc bộ đồ sang trọng, cầm cái quạt rách là ghê gớm, so tài thì cứ vào đây." Bàn Tử thẳng tính, không suy nghĩ gì liền đồng ý ngay.

Sở Long cảm thấy có chút đau đầu, lát nữa không phải lại gây thêm rắc rối sao.

Quan trọng là xung quanh có nhiều người như vậy, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, dù bây giờ không so tài cũng không rút lui được nữa.

Sở Long chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái,

đúng là chuyên gia hố đồng đội mà!

Trần Khải lộ ra vẻ âm hiểm, hắng giọng, nói với những người xung quanh: "Vậy được, bây giờ mọi người đều có mặt, hôm nay làm một ván lớn, mọi người giúp làm hòa giải!

Hôm nay bản công tử mời mọi người làm chứng, sau đó xem thao tác của tôi đây!" "Cược thắng 100 vạn, sau đó mua đá xem ai có giá trị cao nhất thì thắng, ai thua, hôm nay phải quỳ xuống đất dập đầu ba cái!" Trần Khải nói rất lớn tiếng, những người xung quanh nghe xong cũng xôn xao.

Người thông minh đều có thể nhìn ra, hai bên lần này thật sự đối đầu đến cùng.

Nếu chỉ đơn thuần là so tài mắt nhìn thì thôi, nhưng bây giờ tiền cược có chút khoa trương, quỳ xuống dập đầu gọi gia gia, đối với đàn ông mà nói, đó là một sự sỉ nhục.

Thậm chí có mấy người tinh mắt nhận ra thân phận của Bàn Tử, mấy ngày trước vừa mới bái sư dưới trướng Tiền Lão Cẩu.

Nếu nhóm của Sở Long thua, phải quỳ xuống đất dập đầu thật, chẳng phải là làm mất mặt Tiền gia sao.

Đối với những chuyện như thế này đã được nâng lên một tầm cao mới, không còn đơn thuần là ân oán cá nhân, mà trực tiếp liên quan đến gia tộc đằng sau.

Kích thích thần kinh của những người xung quanh, mọi người đều vỗ tay hoan hô cổ vũ, thật sự có người huýt sáo cười cợt.

Bàn Tử lúc này có chút do dự.

"Được, tôi so tài với cậu!" Sở Long tiến lên một bước, gật đầu đồng ý với đối phương.

Chương 560

Bàn Tử vội vàng kéo Sở Long ra một góc, sau đó kích động thì thầm nhắc nhở.

"Sở Long, cậu đừng có làm bừa, người ta vừa cược là quỳ xuống đất gọi gia gia đấy, không phải là cố tình gây sự sao!

Lỡ như thua quay về, sư phụ chẳng phải sẽ đánh gãy chân tôi sao." Lúc Bàn Tử nói chuyện, ánh mắt không ngừng đảo quanh, rõ ràng có chút lo lắng.

Sở Long cười, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi: "Yên tâm, tôi tự có sắp xếp, mọi chuyện đều ổn cả, không khoa trương như cậu nghĩ đâu!" Sở Long nói giọng bình thản, thậm chí lúc an ủi, giọng điệu của anh càng trở nên bình tĩnh hơn.

Miệng thì nói yên tâm, nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn thấp thỏm không yên.

Không bao lâu sau, họ phát hiện Trần Khải lại gọi một ông lão từ phía sau đám đông đến.

Ông lão trông khoảng hơn 50 tuổi, mặc một bộ trường bào, lúc nhíu mày thì nhìn chằm chằm vào đám người có mặt, cả người toát ra một khí chất trầm ổn.

Vừa xuất hiện, những người xung quanh đã bắt đầu kinh ngạc thốt lên.

Đó không phải là giám định sư đổ thạch nổi tiếng của thành phố này, Trần Đại Hải sao.

Đối với Trần Đại Hải, mọi người đều đã nghe danh, ông ta là một thành viên cốt cán quan trọng của hiệp hội.

Quan trọng là, đối phương có trình độ rất cao trong lĩnh vực giám định, có thể được gọi là đại sư, cũng là một trưởng bối trong nhà họ Trần.

Ban đầu mọi người tưởng Trần Khải sẽ tự mình ra trận, không ngờ lại mời trưởng bối trong nhà đến.

Vừa ra tay đã là một nhân vật cấp đại sư trong giới đổ thạch.

Mọi người không khỏi càng thêm xôn xao, nhưng khi quay đầu nhìn Sở Long và Bàn Tử, lại lộ ra vẻ lo lắng.

Thực lực hai bên đã rõ ràng, chênh lệch rất lớn, một đại sư đổ thạch đường đường sao có thể thua mấy tên nhóc con được.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Sở Long lần này chắc chắn sẽ thua.

Trần Khải đắc ý vênh váo, cầm chiếc quạt xếp trong tay phe phẩy đi tới trước mặt Sở Long khiêu khích: "Lát nữa nếu thua, đừng có khóc nhè đấy nhé, ha ha, nam tử hán đại trượng phu, lời nói ra như bát nước đổ đi, hy vọng cậu hiểu!" "Nói bậy, Bàn gia lúc nào hối hận thì sẽ có thêm chút kịch tính!" Bàn Tử một câu chặn họng lại, sau đó đẩy người ra, nghênh ngang đi về phía trước.

Một đám người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, mọi người đều bắt đầu thảo luận về chuyện này.

"Thanh niên đúng là quá bốc đồng, lại dám so tài với người cấp đại sư như vậy, chẳng phải là chắc chắn thua sao!" "Ai nói không phải chứ, lần này tôi đoán không có cửa thắng, chắc chắn thua, cứ phải ở đây gây chuyện, vì thể diện có đáng không?" "Quan trọng là Tiền lão gia chắc chắn sẽ nổi giận, dù sao tên mập này cũng đại diện cho cả môn phái gia tộc!" Một đám người đều đang xem náo nhiệt, đều chuẩn bị xem Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ba người trẻ tuổi

sẽ bị bẽ mặt như thế nào.

Sở Long không hề để tâm đến những lời bàn tán và nghi ngờ của đám người, ngược lại rút một tấm thẻ từ trong túi ra.

Đó là tiền riêng của Sở Long, hôm nay công tử nhà họ Trần muốn so tài, vậy thì hôm nay anh sẽ chơi cùng.

Đi tới trước mặt, Sở Long trực tiếp làm một động tác mời, để người nhà họ Trần ra tay trước.

Trần Đại Hải vênh váo nói: "Người này bình thường rất có lý lẽ, cậu trước đi, tôi theo sau, để lúc đó thua lại bảo tôi bắt nạt người ngoài." Lão già này nói chuyện cao ngạo, cho rằng hôm nay chắc chắn sẽ thắng.

Lão hoàn toàn không coi ba tên nhóc con trước mắt ra gì, chỉ là một đám hậu bối, kiến thức còn nông cạn, không đáng kể.

Muốn so tài với lão thì sao dễ dàng như vậy, cuối cùng sẽ bị bẽ mặt trước công chúng.

Sở Long nhíu mày, miệng không nói gì, trong lòng bắt đầu cười nhạt.Vì đối phương đã khách sáo như vậy, hôm nay Sở Long cũng không từ chối nữa, lập tức đi tới, sau khi đặt cọc tiền thì chuẩn bị chọn đá ở đây.

Trên sạp có khoảng mấy chục viên đá, lớn nhỏ khác nhau, màu sắc và hình dạng cũng kỳ lạ.

Nếu là người ngoài nghề, xem xong cũng chỉ có thể đứng xem náo nhiệt, hoàn toàn không phân biệt được thật giả và giá trị.

Người trong nghề thì biết, có thể thông qua độ bóng, chất liệu cụ thể, độ thô ráp của bề mặt đá để phân tích và phỏng đoán xem bên trong có ngọc thạch hay không.

Giả sử có ngọc thạch, vậy ngọc bên trong là thượng phẩm hay thứ phẩm?

Mọi thứ đều cần phải có sự tinh tường và chú ý.

Chương 561

Sở Long nhìn những viên đá liên quan được bày ra trước mặt, sau đó cầm lấy hai viên có kích thước khá nhỏ, cầm trên tay cân nhắc.

Dựa vào cảm giác của mình, anh có thể cảm nhận được ngọc thạch bên trong tuyệt đối thuộc loại chất liệu tốt, từ trung bình khá trở lên.

Ngoài Sở Long ra, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đứng một bên áp lực thực sự rất lớn.

Lỡ như thua, Tiền gia và Hoắc gia chắc chắn sẽ mất mặt.

Huống hồ xung quanh có nhiều người xem náo nhiệt như vậy, mặt mũi này tuyệt đối không thể mất.

Bàn Tử thấy Sở Long chuẩn bị ra tay, sợ đến mức nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới, tiến lên nhắc nhở: "Anh em, đừng có manh động, đừng có lỗ mãng, chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ.

Hay là chúng ta mua một viên lớn đi." "Nhìn mấy món đồ của cậu chọn kìa, chẳng giống đồ có giá trị chút nào!" Bàn Tử lại nhặt một viên đá khổng lồ từ trước mặt đưa tới.

Gã cảm thấy mua một viên to, nặng một chút thì chắc sẽ không sai.

Sở Long không để ý đến Bàn Tử, lập tức đưa hai viên đá trong tay cho trọng tài viên bên cạnh.

Hai viên đá này cộng lại có giá trị hơn 70 vạn.

Còn lại 30 vạn nếu mua loại thứ phẩm rác rưởi một chút thì đủ, có thể mua hai ba viên, nhưng nếu mua loại chất lượng cao cấp, có thể chỉ còn đủ mua một viên.

Sở Long chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại ở sạp hàng, ánh mắt dừng lại trên một viên đá.

Người xung quanh thấy bộ dạng của Sở Long, ngược lại ở đó cười nhạo.

"Thanh niên trẻ tuổi nóng nảy, cứ phải ở đây giả vờ chuyên nghiệp, động tác quả thực lưu loát, nhưng thao tác như vậy thì sao?

Cuối cùng cũng lỗ vốn thôi!" "Vậy nên hôm nay lại cho tôi một bài học, thanh niên đừng bao giờ manh động lỗ mãng, nhất định phải lượng sức mình." "Tôi thấy cũng đáng đời thôi, tự rước lấy nhục!" Người xung quanh đều không coi trọng thao tác của Sở Long, cho rằng đối phương hôm nay chắc chắn sẽ bị bẽ mặt trước công chúng.

Trần Khải và Trần Đại Hải hai người nhà họ Trần cũng ở bên cạnh cười nhạo.

Trần Khải đi những bước nhỏ tới trước mặt Trần Đại Hải, nhỏ giọng nói: "Nhị thúc, lát nữa nhất định phải thể hiện thật tốt nhé, chúng ta hôm nay tuyệt đối không thể thua, phải để chúng nó quỳ xuống cầu xin!" "Yên tâm đi cháu trai của ta, nếu thua thì ta ra mặt có gì mà không giải quyết được, hừ hừ, muốn chơi chết hai đứa nó quá đơn giản!

Hai viên đá vừa rồi nó mua, ta xem rồi, nhiều nhất cũng chỉ đáng giá 50 vạn, tên nhóc lần này lỗ chắc rồi!" Trần Đại Hải nói năng vênh váo, dường như đối với ván cược hôm nay, thắng lợi đã nằm trong lòng bàn tay.

Một lúc sau, Sở Long ở phía trong cùng của sạp hàng nhặt một viên đá trị giá 30 vạn, bề ngoài trông thô ráp, lồi lõm, trên đó còn có đủ loại lỗ hổng.

Thậm chí toàn bộ bề mặt viên đá đều có vẻ mờ đục, khiến người

ta nhìn vào có cảm giác như một sản phẩm thứ cấp, thô kệch khó mà ra tay.

Quan trọng là Sở Long lại đặt cơ hội cuối cùng vào một viên đá như vậy, kích thước không lớn, giống như một quả trứng ngỗng.

Bàn Tử thấy vậy thì sốt ruột, lập tức ngăn Sở Long lại và khuyên can: "Anh em, không thể manh động được, chuyện này liên quan đến danh dự của chúng ta, có hơn 100 vạn đấy, lại mua cái thứ này sao?" Viên đá rách này khiến Bàn gia nhìn từ góc độ nào cũng thấy không đáng tiền, giống như viên đá kê chân vậy.

Nhưng Sở Long lại coi nó như báu vật, nhất quyết phải mua bằng được.

Hoắc Tú Tú cũng ở bên cạnh sốt ruột, sợ vì thế mà gây họa, rồi khiến cả Hoắc gia bị bẽ mặt.

Sở Long bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, tuyệt đối giá trị liên thành, là viên quý nhất toàn trường!

Lát nữa chờ kết quả đi!" Sở Long nói với vẻ tự tin, cuối cùng đưa cả ba viên đá cho người thợ cắt ở không xa.

Một đám người xung quanh đều vội vàng tiến lên, vây lại, mọi người đều nhìn chằm chằm vào viên đá.

Trước mặt mọi người, hai viên đá đầu tiên được cắt xong, giống như Trần Đại Hải dự đoán, cộng lại giá trị không đến 50 vạn.

Đám đông xem náo nhiệt ngược lại càng cười nhạo hơn.

Trần Khải cũng ở bên cạnh cố ý châm chọc: "Tiểu huynh đệ thấy chưa, tự rước lấy nhục, lát nữa đừng quên quỳ xuống đất dập đầu đấy, ha ha ha, so với nhà họ Trần chúng tôi, cậu còn non lắm!" Lúc này, Bàn Tử mặt đỏ bừng, đặc biệt là khi nhìn thấy đám người xung quanh, trong lòng âm thầm nhẫn nhịn.

Vì chuyện này, gã cảm thấy bị động, lát nữa nếu thật sự thua, giả sử không thể thực hiện lời hứa quỳ xuống cầu xin, có thể sẽ bị người khác đàm tiếu.

Chương 562

Giả sử phải quỳ xuống dập đầu, thì đồng nghĩa với việc làm mất mặt sư phụ, tôn nghiêm của gã cũng không còn.

Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không có kế sách vẹn toàn, nghĩ đi nghĩ lại, Bàn Tử chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Sở Long hai cái, để cho tên khốn này lừa gạt.

Chỉ có Sở Long cầm viên đá cuối cùng trong tay, xem xong lắc đầu nói: "Đừng vội, kết quả bây giờ chưa có, vội làm gì?

Lát nữa sẽ biết thật giả." Viên đá xấu xí nhất trong tay mới là con át chủ bài của Sở Long, là mấu chốt để lật ngược tình thế.

Mọi người đều đang xì xào cười lạnh, lão gia nhà họ Trần, Trần Đại Hải, đích thân ra mặt, quan sát một vòng trong tiệm đá.

Cuối cùng, Trần Đại Hải dựa vào mắt nhìn của mình, chọn ra ba viên đá, và dùng máy cắt để cắt ngay lập tức.

Sau khi chi 100 vạn và cắt từng viên, toàn bộ giá trị của ba viên đá cộng lại là 108 vạn.

Đó cũng là giá trị ước tính, nếu bán đi, ít nhất cũng có thể được một triệu.

Đối với mọi người, thắng bại đã phân, hai người nhà họ Trần đã thắng, giành được thắng lợi quyết định trong trận đấu này.

Một đám người xung quanh cũng vỗ tay hoan hô, thật sự có người liên tục cổ vũ.

Trần Khải nhìn Sở Long và Bàn Tử khiêu khích: "Nhanh lên, lập tức dập đầu gọi gia gia đi, ha ha ha, so với bản công tử, các ngươi còn non lắm!" "Mọi người đều thấy rồi nhé, nếu như nguyện cược không

chịu thua thì sẽ mất mặt, sau này đừng để nó có chỗ đứng ở đây nữa!

Nước bọt cũng đủ dìm chết nó!" Rõ ràng Trần Khải đang cố tình gây sự, muốn kích động đám đông xem náo nhiệt.

Có những người thích hùa theo, không ngừng đổ thêm dầu vào lửa, có người ở đó la hét chỉ trỏ.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới, sau đó ấn gã xuống đất mà ma sát điên cuồng.

Chỉ có Sở Long vẫn bình tĩnh nói cười, cầm viên đá trong tay đưa cho người thợ cắt bên cạnh nói: "Sư phụ, lát nữa cẩn thận một chút, lỡ như va vào viên ngọc bên trong thì không đền nổi đâu!" "Cười chết mất, đến lúc này rồi mà còn giả vờ, tôi ghét nhất là cái điệu bộ của tên nhóc này." "Thật sự tưởng mình là đại sư ghê gớm lắm sao, lại có thể lật ngược tình thế!" "Cầm viên đá to bằng quả trứng ngỗng trong tay mà có thể lật ngược tình thế, tưởng hôm nay có thể lấy được Hòa Thị Bích sao." Mọi người đều đầy vẻ chế giễu, ở đó tỏ ra nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều không cho rằng Sở Long hôm nay có thể thắng, chỉ dựa vào viên đá to bằng lòng bàn tay trong tay mà có thể lật ngược tình thế.

Ngay cả người thợ cắt cũng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, nhưng vì khách hàng đã yêu cầu, cũng chỉ có thể làm theo.

Sau khi nhận viên đá từ tay khách hàng, ông ta cầm máy cắt, sau đó cẩn thận từng chút một cắt bỏ những lớp đá lộ ra bên ngoài.

Sau khi loại bỏ những lớp đá đó, ông ta lại bắt đầu dùng tay cẩn thận, sau đó bóc bỏ lớp vỏ bên ngoài.

Thao tác toàn bộ quá trình khá chuyên nghiệp, từng chút một bóc bỏ lớp bề mặt, mọi người thấy nó lại tỏa ra một màu xanh lục nhạt.

Nhìn thấy màu xanh lục nhạt đó, tất cả mọi người đều sững sờ,

lập tức đi về phía trước.

“Màu sắc trông không ổn lắm, không phải là màu xanh phân chó chứ!” “Màu xanh phân chó thì đáng mấy đồng, cộng lại tôi đoán nhiều nhất cũng chỉ đáng vài nghìn, thua chắc rồi!” Nhìn viên đá lộ ra, mọi người đều cho rằng đó là màu xanh phân chó, giá trị thấp, thuộc loại thứ phẩm trong ngọc thạch.

Lại cắt nhát thứ hai, mọi người lại ngẩn người, rõ ràng có sự khác biệt với màu xanh phân chó.

Bởi vì ngọc thạch bên trong phát hiện có một lớp bóng mờ, đồng thời nhìn bên trong dường như giống như tạp chất, có chút vẩn đục, chỉ là vì bây giờ chưa cắt xong, hoàn toàn không nhìn ra được hình dạng thực sự bên trong.

Khiến cho sự phấn khích của mọi người đều bị đốt cháy trong chốc lát, từng người một nín thở, tim đập thình thịch.

Lúc đó, chơi đá chính là chơi trò cân não, lúc này tất cả mọi người đều căng thẳng.

Khi nhát cắt cuối cùng được thực hiện, mọi người đều ngơ ngác, xôn xao, ngay cả người thợ cũng sợ đến mức tay run lên, máy cắt suýt nữa rơi xuống đất.

Mọi người đều liên tục cảm thán, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là ảo giác.

Toàn bộ sòng đổ thạch này đã im ắng nhiều năm, có thể xuất hiện loại ngọc thạch thượng phẩm cực phẩm như thế này là rất hiếm.

Chỉ thấy toàn bộ bề mặt viên đá đã được bóc bỏ, sau đó lộ ra viên ngọc thô thực sự bên trong.

Mới nhìn qua thì giống như màu xanh phân chó, có một màu sắc tối.

Chương 563

Nhưng chỉ cần có người quan sát kỹ, sẽ phát hiện bên trong viên ngọc thạch này lại xen lẫn một số đường vân màu đỏ, giống như những vết máu chứa đựng bên trong.

Những chấm đỏ như máu li ti bên trong khiến cả viên đá trở nên sống động như thật, dường như có sức sống.

Nhìn thoáng qua càng giống như máu đang chảy bên trong viên đá, đang từ từ cuộn trào.

Trong giới đổ thạch có một định nghĩa mới, đặt tên là Huyết Hồng Ngọc Thạch.

Loại ngọc này được coi là thượng phẩm cực phẩm, cực kỳ hiếm thấy.

Trước đây cũng có một buổi đấu giá công khai, nghe nói viên đá đó được bán với giá mấy triệu.

Viên đá này còn có một điều kỳ diệu hơn nữa, nếu người đeo mang theo bên mình, có thể làm chậm quá trình lão hóa, kéo dài tuổi thọ.

Vì vậy, món đồ này rất được săn đón, chỉ cần xuất hiện là sẽ có người mua ngay, bởi vì không thiếu những người giàu có, những ông trùm kim cương muốn dùng nó để dưỡng sinh.

“Trời ơi, không sai được, quá khoa trương rồi!” “Phát tài rồi, lần này chắc chắn đổi vận, làm sao mà làm được vậy.” “Đúng là ngốc có phúc ngốc, tại sao lại may mắn như vậy, tại sao thần may mắn lại luôn rơi trúng đầu nó.” Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía Sở Long, có người còn nắm chặt tay đấm vào ngực.

Vì đây là một chuyện đáng để tất cả mọi người có mặt ở đây phải sôi sục, quá xứng đáng.

Món đồ tốt như thế này tuyệt đối là niềm khao khát của đám người có mặt, một sự tồn tại không thể cầu mà có được.

Sở Long cầm lấy viên đá, và trước mặt mọi người giơ lên cho họ xem, rồi nói: "Mọi người xem viên đá này đi, ít nhất cũng phải đáng giá mấy triệu đúng không?

Chắc là đã biết ai thắng ai thua rồi!" Trần Đại Hải mặt mày cứng đờ, nhìn chằm chằm vào Sở Long, cánh tay có chút run rẩy.

Lão già đó run rẩy, dường như muốn mở miệng.

Trần Khải là một hậu bối, bình thường ngoài ăn chơi trác táng ra thì ít khi tham gia vào lĩnh vực này, là một công tử bột chính hiệu.

Có thể nhìn thấy viên đá có bề ngoài kỳ dị đó, ngược lại có chút bối rối, bèn quay đầu hỏi: "Nhị thúc, rốt cuộc là thứ gì mà trông xấu xí vậy, chẳng lẽ chúng ta thật sự thua rồi sao?

Nó đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" "Câm miệng cho ta, đồ khốn, lần này để gia tộc chúng ta mất hết mặt mũi rồi!" Trần Đại Hải hung hăng trừng mắt nhìn Trần Khải một cái, sau đó quát mắng một tiếng, cả người đều lộ ra vẻ nóng nảy.

Là một thành viên cốt cán của hiệp hội đổ thạch, tự nhiên ông ta hiểu rõ giá trị của viên đá đó, bình thường cũng có nghiên cứu, mặc dù chỉ thấy trên tin tức và báo chí, nhưng hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Tự nhiên ông ta biết bây giờ chắc chắn sẽ thua, tiếp theo chắc chắn phải thực hiện lời hứa.

Trần Khải bị mắng đến mức ngơ ngác, có chút khó hiểu.

Sở Long đi tới, nhìn người đó rồi nói: "Được rồi, hay là bây giờ cậu thực hiện lời hứa đi, quỳ xuống trước mặt mọi người, sau đó dập đầu hai cái là được, dù sao tôi cũng luôn đối xử tốt với người khác, không làm khó cậu!" Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Trần Khải, mọi người đều nín thở.

Tình tiết đột nhiên đảo ngược, khiến cả Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều chưa kịp hoàn hồn.

Ban đầu hai người còn đang băn khoăn không biết có thực sự phải quỳ xuống dập đầu không, bây giờ lại chuyển sang Trần Khải.

Trần Khải mặt mày khó coi, ngẩng đầu nhìn Sở Long mắng: "Nói nhảm, dựa vào một viên đá rách mà bắt thiếu gia đây dập đầu!" "Tôi thấy não cậu có vấn đề rồi, mau cút đi, nếu không thì đừng hỏi thiếu gia đây…" Rõ ràng Trần Khải muốn chơi xấu, lời nói vẫn kiêu ngạo, vênh váo, câu nào cũng tự xưng là "thiếu gia đây".

Lời nói của hắn khiến Sở Long cũng thấy biến thái, nhìn bộ dạng của đối phương, Sở Long cười, khóe miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười quỷ dị.Vì đối phương không nghe lời, không thành thật, vậy thì hôm nay chỉ có thể tiễn một đoạn.

Chưa kịp nói xong, Sở Long đã nhanh chóng ra chân, một cú đá mạnh trực tiếp trúng vào đầu gối của hắn, nghe thấy gã la hét một tiếng, sau đó hai đầu gối đồng thời quỳ xuống đất, không hề có dấu hiệu gì, "bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Sở Long, thậm chí cảm thấy toàn thân vô lực.

Cảnh tượng đảo ngược có chút quá đột ngột, khiến người có mặt xem xong đều cảm thấy hoa mắt, thậm chí có người còn chưa kịp nghe rõ chuyện gì đã xảy ra.

Đại thiếu gia nhà họ Trần bỗng nhiên quỳ xuống, chuyện xảy ra cũng quá đột ngột rồi.

Sở Long nhìn đối phương rồi lắc đầu nói: “Ấy da, làm gì vậy?

Sáng sớm lại đột nhiên quỳ xuống thế, mau lên!” “Mọi người đều là người hiểu chuyện, không cần phải làm khó người khác, được rồi được rồi, vì đã quỳ xuống rồi thì sau này, tốt nhất là nên nhớ bài học, biết rằng người giỏi còn có người giỏi hơn.” Nói xong Sở Long bĩu môi, sau đó lộ ra vẻ ghét bỏ.

Có một số người không biết rõ sự tình, ngược lại ở trong đám đông lén lút vỗ tay tán thưởng, thật sự quá hả giận.

Chương 564

Có một bộ phận người bình thường cũng không ưa bộ dạng kiêu ngạo của công tử nhà họ Trần, Trần Khải, dù ở đâu cũng ưỡn ngực.

Lần này tốt rồi, có thể nhân cơ hội này làm giảm bớt sự kiêu ngạo của đối phương, để hắn không còn suốt ngày coi trời bằng vung.

Trần Khải quỳ trên đất nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm vào Sở Long, tức giận đến mức đỏ mặt.

Hắn cũng là người có thân phận có bối cảnh, cũng được coi là một trong mười đại thiếu gia của Tứ Cửu Thành.

Hôm nay lại bị người ta trực tiếp đánh gục xuống đất, quỳ trước mặt mọi người.

Cục tức này Trần Khải chắc chắn không nuốt trôi được, tức giận đến mức phá miệng mắng: "Thằng khốn, lão tử nhất định phải lấy mạng mày, tao sẽ đánh gãy chân mày." Đại sư đổ thạch nhà họ Trần ở đằng xa, Trần Đại Hải không nhìn nổi nữa, đó cũng là cháu trai của ông ta.

Quan trọng là liên quan đến mặt mũi của cả nhà họ Trần, Sở Long lại dám làm như vậy giữa thanh thiên bạch nhật, khiến gia tộc bị bẽ mặt.

Trần Đại Hải lập tức xông tới, sau đó nhìn chằm chằm vào Sở Long, chỉ vào mũi nói: "Quá kiêu ngạo rồi, một hậu bối mà dám đối xử với người nhà ta như vậy, dù thắng thì sao, chẳng lẽ không thể cho ta…" Lời nói mới được một nửa, Sở Long lại nhanh chóng ra tay, sau đó một chưởng mạnh mẽ đánh trúng vào vai trái của ông ta.

Mọi người đều nghe rõ một tiếng hét thảm thiết, sau đó cả cánh

tay của Trần Đại Hải đều rũ xuống, ôm lấy cánh tay gục xuống, rên rỉ, mặt mày tái nhợt, cả người biểu cảm đều trở nên méo mó.

Sở Long không nhịn được cười nói: "Nhắc nhở trước một câu, lão tử ghét nhất là người khác dùng tay chỉ vào mũi, khuyên ông tốt nhất đừng làm vậy." Vừa rồi Sở Long không động thủ đánh vào mặt đối phương, đã là nể mặt rồi.

Lần này hai người nhà họ Trần mất hết mặt mũi, một người bị đánh gãy chân, người kia thì bị đánh gãy tay.

Một số vệ sĩ nhà họ Trần ở phía sau xem xong, đều rút gậy trong tay ra, sau đó vây quanh Sở Long và Hoắc Tú Tú.

Vốn chỉ là một cuộc tranh cãi miệng, bây giờ lại trực tiếp phát triển thành đối đầu.

Một số quần chúng ăn dưa đều lo lắng cho bản thân, nên xem cảnh tượng đó xong không ai lên giúp ngăn cản, từng người một trốn thật xa, nhanh chóng tạo ra một khoảng trống.

Sở Long, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử bị vây ở giữa, ba người lưng tựa lưng nhìn đám người xung quanh, mặt không đổi sắc.

Bàn Tử cúi người nhặt một chiếc ghế đẩu nhỏ từ dưới đất lên nói: "A a, rõ ràng là chơi xấu mà, hừ, hôm nay đốt cháy hết mình!" Hoắc Tú Tú cũng không tỏ ra yếu thế, rút một dải lụa từ trên người ra, cầm trong tay quan sát.

Dải lụa này luôn là vũ khí chiến đấu của cô, có thể dùng để chiến thắng kẻ địch.

Sở Long càng bình tĩnh hơn, nhìn đám người xung quanh xong, ngược lại lắc đầu cười ha hả.

Nói thật, trận đấu hôm nay hoàn toàn không có áp lực.

Chỉ cần đám người xung quanh muốn giao lưu một phen, hôm nay anh sẽ phụng bồi đến cùng.

Trần Đại Hải ôm lấy vai đau đớn, trực tiếp phá miệng mắng: "Ngơ ngác làm gì?

Lũ khốn, nhanh lên, lập tức lên cho tao, hôm nay nhất định phải để hai đứa nó trả giá, hôm nay nhất định phải bắt nó, nhà họ Trần tao không sợ ai." Tiếng nói vừa dứt, một đám tay sai xung quanh đều tiến lại gần.

Hơn mười người to con vây thành một vòng, thậm chí lúc xoa tay mài nắm đấm, còn cảm thấy cả người đều có vóc dáng, trông vô cùng khỏe mạnh.

Trong mắt họ, ba tên nhóc con này hoàn toàn không đáng để ý.

Đến lúc thực sự đánh nhau, một số người đều hoài nghi nhân sinh, người không thể nhìn mặt, nước biển không thể đong được sao?

Bề ngoài trông ba người yếu ớt, nhưng lúc đánh thật mới phát hiện không chịu nổi.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú trong mắt họ chỉ là một phụ nữ, tay không tấc sắt.

Đến lúc hai bên đánh nhau, Hoắc Tú Tú cầm dải lụa trong tay, đánh cho đám người xung quanh kêu la oai oái, đặc biệt là hai người vừa mới tiếp cận, lại bị dải lụa cuốn lấy chân, sau đó đột nhiên quăng một cái, bay xa mấy mét đập vào gầm bàn.

Cách đánh của Bàn Tử còn khoa trương hơn, sau khi tiếp cận hai người đàn ông, lao lên một chiêu Thái Sơn Hồng Đỉnh, hai quyền nặng nề đấm vào ngực họ.

Khi đối phương ngã xuống đất không dậy nổi, Bàn Tử chạy một đoạn nhỏ, sau đó nhấc chân nhảy lên, lao về phía đối phương.

Miệng gào lên Thái Sơn áp đỉnh, nặng nề đè lên hai người.

Chương 565

Bị đè lên, hai người đàn ông trợn mắt, hai chân co giật, tại chỗ ngất đi.

Thể trạng của Bàn Tử hơn 100 cân, toàn thân mỡ, một khi di chuyển tuyệt đối là một lực sát thương khổng lồ.

Vì vậy, đám người đó đều bị đè đến mức bẹp dí.

Cách ra tay của Sở Long cũng đơn giản gọn gàng, khi có người tiếp cận, anh nhanh chóng liên tục mấy quyền đánh gục họ, hoặc trực tiếp quăng ra xa.

Những công phu quyền cước đó ít nhiều đều học được từ Hoắc gia, và trước đây học được từ Muộn Du Bình.

Nhưng không thể có võ lực như Muộn Du Bình, nhưng để đối phó với một số tên tép riu thì thừa sức.

Sau một trận hỗn chiến, đám người đó bị đánh đến mức kêu trời, mười mấy người không ai đứng vững được, từng người một chỉ có thể ngã xuống đất, sau đó kêu la thảm thiết.

Thực lực quá yếu, hoàn toàn không có tính khiêu chiến, Bàn Tử thậm chí còn cảm thấy chưa chơi đã, mới khởi động xong, sao đột nhiên lại hết rồi?

Đám người xung quanh đều liên tục vỗ tay cổ vũ, thật sự cảm thấy không ngừng hoan hô, quá kích thích.

Họ cũng hiểu ra, tại sao ban đầu mấy người trẻ tuổi lại kiêu ngạo bá khí như vậy.

Bởi vì họ đều có vốn để khoe khoang, chỉ riêng Sở Long thôi, không chỉ đánh giỏi, mắt nhìn cũng đặc biệt tốt, tùy tiện có thể tìm ra

được viên đá có giá trị cao như vậy.

Tuyệt đối không đơn thuần là vận may cá nhân, mắt nhìn và gan dạ của anh cũng hơn người.

Trong phút chốc, Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú mấy người lập tức trở thành ngôi sao sáng nhất của cả chợ đồ cổ, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ.

Nhìn lại đám tôm tép nhà họ Trần, từng người một ngã lăn trên đất, ngoài kêu la ra thì không làm được gì.

Trong tình huống hiện tại, không ai có thể tiếp tục đứng dậy, tiếp tục chiến đấu.

Trần Khải mặt mày khó coi, nghiến răng nhìn Sở Long, phun ra lửa giận giết người.

Lại không có cách nào, vì bây giờ đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, chỉ có thể ở bên cạnh tức giận mà không dám nói.

Sở Long nhìn đám người xung quanh rồi lắc đầu nói: "Tôi luôn làm việc lý trí, không muốn gây xung đột, hy vọng từng người một tốt nhất nên nhìn rõ tình hình!" "Chuyện hôm nay tôi không định tiếp tục truy cứu, cũng hy vọng các người có thể hiểu một đạo lý!" Nói xong Sở Long quay người chuẩn bị rời đi.

Chuyện này, vốn tâm trạng đang tốt, đi dạo chợ đồ cổ, lại cứ phải làm cho khoa trương như vậy.

Bàn Tử có chút thất vọng, lúc đi nhìn lại phía sau nói: "Xem cái đám rác rưởi đó kìa, còn chưa đốt hết đam mê của gia gia, sao không thể chơi đến cùng nhỉ?

Sau này phải chăm chỉ luyện võ công thôi!" Cuối cùng, Sở Long, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lập tức quay người chuẩn bị rời đi.

Những người xung quanh cũng không dám tiếp tục bàn tán, vì bây giờ chuyện đã trực tiếp leo thang thành mâu thuẫn giữa hai gia tộc lớn, chính xác là cuộc đọ sức thực lực đằng sau của hai bên.

Đúng là thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp họa, nên những người bình thường sau đó đều chọn cách im lặng, coi như một khán giả câm là được.

Trần Đại Hải ở bên cạnh không nói gì, nhưng Trần Khải tức giận đến mức đỏ mặt, không nuốt trôi cục tức, tuổi trẻ nóng nảy, nhân lúc đối phương không chú ý, không biết từ lúc nào đã rút một con dao từ trong người ra.

"Mẹ nó, lại dám kiêu ngạo như vậy, hôm nay lão tử nhất định phải giết mày!" Trần Khải cũng bị kích động đến tột cùng, sau một tiếng gầm lớn, cầm dao nhanh chóng lao về phía trước.

Hắn cho rằng sự tồn tại của nhóm Sở Long là một sự sỉ nhục nghiêm trọng, hôm nay dù thế nào cũng phải cho họ một bài học.

Cùng với tiếng gầm điên cuồng, hắn cầm một con dao lao thẳng về phía trước.

Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là lập tức để Sở Long phải bỏ mạng ở đây.

Trần Khải tay cầm một con dao lao tới, nhắm thẳng vào lưng Sở Long.

Đúng vào thời khắc quan trọng, Hoắc Tú Tú nhìn thấy bộ dạng của đối phương, sợ đến mức nhảy dựng lên, hét lên một tiếng rồi lập tức quay người che chắn trước mặt Sở Long.

Vào thời khắc quan trọng, cô biết dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để anh Long bị thương dù chỉ một chút.

Chương 566

Vì vậy, Hoắc Tú Tú vào lúc khẩn cấp đã dùng thân mình để bảo vệ mạng sống của Sở Long.

Nào biết Sở Long đã cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, hoàn toàn không coi tên tép riu đó ra gì.

Khi Hoắc Tú Tú thấy con dao sắp đâm vào người mình, Sở Long lại nhanh chóng ra tay, một cú xoay người, hai ngón tay vừa vặn kẹp lấy lưỡi dao.

Ra tay cực kỳ nhanh, không có chút do dự, lúc này con dao cũng vừa vặn dừng lại trong khoảnh khắc đó, động tác của Trần Khải cũng lập tức dừng lại.

Đám người xung quanh xem xong cũng hoa mắt, từng người một nín thở, nhìn chằm chằm vào con dao, gần trong gang tấc, mắt thấy sắp đâm vào người Hoắc Tú Tú rồi, nhưng hai ngón tay của Sở Long lại cứng rắn kẹp lấy.

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, tim đập đến tận cổ họng, mẹ nó, quá căng thẳng rồi.

Sở Long nhíu mày, mặt mày khó coi nhìn chằm chằm vào Trần Khải nói: "Mày đã chạm vào giới hạn của tao rồi!" Tiếng nói vừa dứt, Sở Long liền đột nhiên dùng sức, nghe thấy con dao trong tay, "cạch" một tiếng bị bẻ thành hai nửa, sau đó trong nháy mắt vung tay, mũi dao bị gãy vừa vặn bay về phía chân Trần Khải.

Mũi dao nhanh chóng cắm vào da thịt hắn, sau đó thấy máu tươi không ngừng chảy xuống, cả đùi đều bị máu đỏ tươi nhuộm đỏ.

Đối phương ôm chân ngã xuống đất, sau đó khóc lóc thảm thiết,

cả người máu không ngừng chảy ra thành một vũng lớn.

Sở Long cười ha hả, sau đó tiện chân đá bay hắn đi.

Lần nữa quay đầu lại, thấy Hoắc Tú Tú mặt mày sợ đến mức tái nhợt.

Sở Long nhìn cô gái ngốc này nói: "Sau này tôi không cho phép em làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, tại sao lại đột ngột như vậy!" Trong lúc nói chuyện, Sở Long dùng tay nhẹ nhàng vuốt mũi đối phương.

Hoắc Tú Tú cười khổ nói: "Em cũng không ngờ lại đột ngột như vậy, đối phương lại điên cuồng đến mức động thủ với anh!" Vì tình huống vừa rồi khẩn cấp, nên Hoắc Tú Tú không suy nghĩ nhiều, tự nhiên không cân nhắc được nhiều như vậy.

Lúc đó trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải cứu Sở Long, tuyệt đối không thể để anh xảy ra chuyện gì.

Trần Khải ngã lăn trên đất đau đớn không muốn sống, Sở Long chỉ cười lạnh một tiếng nhìn chằm chằm đối phương nói: "Xong rồi!" Nói một câu, Sở Long dẫn người quay người rời đi, không giải thích nhiều, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Quay người rời đi, trở về Hoắc gia, Sở Long trực tiếp diện kiến Hoắc lão thái bà.

Hoắc lão thái thái lúc này đang ở hậu viện cho cá vàng ăn, thấy Sở Long đến lập tức ra đón.

"Cậu thanh niên sao đột nhiên lại về, có chuyện gì sao?" Hoắc lão thái thái đưa thức ăn cho cá trong tay cho nha hoàn bên cạnh, sau đó chào hỏi Sở Long, ngồi xuống trong đình viện.

Tự nhiên bà hiểu rằng Sở Long không có việc gì không đến, đã đích thân đến, chắc chắn có chuyện muốn nói.

Sở Long cười cười, sau đó kể lại sơ qua chuyện hôm nay gặp ở chợ đổ thạch.

Hoắc lão thái thái nghe xong lập tức nổi giận, một chưởng đập lên bàn đá, sau đó mắng lớn: "Lá gan lớn thật, lại dám làm tổn thương người của Hoắc gia ta!" "Một nhà họ Trần nhỏ bé mà dám vô pháp vô thiên!

Quá đáng quá, hôm nay ta phải để cả nhà họ Trần phải trả giá!" Lão thái thái trông có vẻ đã thực sự bị chọc giận, dù sao Hoắc Tú Tú luôn là cháu gái mà bà yêu thương nhất.

Sở Long vừa nói như vậy, suýt nữa ở bên ngoài bị người ta làm tổn thương, còn ra thể thống gì nữa.

Rõ ràng đã đốt lên ngọn lửa giận trong lòng Hoắc lão thái thái, lúc này cảm giác như một con thú dữ sắp phát điên, giọng nói cũng đặc biệt lớn.

Sở Long cười ha hả, sau đó nói: "Vậy nên theo ý của cháu, nên để nhà họ Trần có một bài học, ít nhất phải cho họ một chút giáo huấn!" Sở Long vốn định dựa vào cách của Hoắc gia, sau đó giải quyết chuyện này, đủ để cho cả nhà họ Trần có một bài học sâu sắc.

Nào ngờ Hoắc lão thái bà lại làm việc quyết đoán như vậy, trong vòng nửa ngày ngắn ngủi đã khiến cả nhà họ Trần phá sản.

Thậm chí khiến nhà họ Trần, trên các lĩnh vực kinh doanh đều nợ nần chồng chất, các cửa hàng đều bị các cơ quan liên quan kiểm tra.

Mọi chuyện diễn ra đặc biệt đột ngột, thậm chí trước đó không hề có dấu hiệu gì.

Đến lúc Sở Long biết chuyện này, nhà họ Trần đã hoàn toàn xong đời.

Sau khi nói chuyện xong, Sở Long lại lấy một chiếc hộp từ trong

người ra, lập tức đưa viên ngọc thạch vừa mới khai thác được hôm nay tới.

"Tiền bối, một chút lòng thành nhỏ của cháu, cũng là quà cho người!" Trong lúc nói, anh đưa viên ngọc thạch cực kỳ hiếm có đó cho đối phương.

Chương 567

Viên ngọc thạch này quả thực giá trị cao, nhưng đối với Sở Long mà nói cũng chỉ là một viên đá bình thường, đem tặng người, càng tỏ ra hào phóng.

Hoắc lão thái thái nhìn thấy loại thượng phẩm cực phẩm này, ngọc thạch lúc đó tỏ vẻ vô cùng kích động, không ngừng cầm trên tay mà mân mê.

Nhìn Sở Long càng khen ngợi không ngớt, cảm thấy ban đầu quả nhiên không chọn sai người, không nhìn nhầm, giao cháu gái yêu quý của mình cho Sở Long bà cũng yên tâm.

Bởi vì bà cảm thấy chỉ có người có thực lực có thân phận như Sở Long, mới thực sự xứng đáng với Hoắc gia trở thành con rể, mới xứng đáng với Hoắc Tú Tú của Hoắc gia.

Bị đối phương khen một trận, làm cho Sở Long cũng có chút ngại ngùng.

Tại nhà họ Trần. "Không hay rồi, không hay rồi!

Lão gia, xảy ra chuyện lớn rồi!

Cửa tiệm nhà chúng ta ở bên ngoài bị người ta đập phá hết rồi." Lão gia tử nhà họ Trần đang ở trong phòng thưởng trà và trò chuyện với bà ba.

Đột nhiên, quản gia từ bên ngoài hớt ha hớt hải chạy vào, miệng không ngừng la lớn.

Lão gia tử đặt chén trà xuống, trừng mắt nhìn ông ta: "Chuyện gì?

Ai mà to gan vậy." Quản gia thở hổn hển nói: "Trong một buổi sáng ngắn ngủi, nhà chúng ta đã có bảy tám cửa tiệm bị đập phá!

Nghe nói là do chính bà cụ Hoắc ra lệnh!" "Nhà chúng ta và nhà họ Hoắc có chuyện gì à?

Sao lại xảy ra xung đột?" Quản gia vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

Cả buổi sáng, nhà họ Trần như ong vỡ tổ, không hiểu tại sao nhà họ Hoắc lại điên cuồng nhắm vào họ như vậy.

Lão gia tử nhà họ Trần mặt mày âm trầm, không sao hiểu nổi, hai nhà từ trước đến nay chưa từng có thù oán gì.

Hôm nay nhà họ Hoắc đột nhiên ra tay như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trần lão tiên sinh chống gậy ho khan hai tiếng, chuẩn bị đi ra ngoài. "Mau đưa ta ra ngoài, ta đây muốn xem nhà họ Hoắc rốt cuộc muốn thế nào, sao lại vô cớ gây sự với ta!" Lão gia tử dù đã ngoài 80 nhưng thân thể vẫn còn cứng cáp, đi lại đầy khí thế.

Dưới sự dìu dắt của quản gia, lão gia tử nhà họ Trần đích thân đến một trong những tiệm cầm đồ.

Toàn bộ tấm biển hiệu trước cửa tiệm đã bị người ta đập nát, cửa sổ và những thứ tương tự đều bị phá tan tành.

Trong tiệm có mấy gã đô con cởi trần đang cầm búa sắt điên cuồng đập phá quầy hàng.

Nhân viên giao hàng trong tiệm vội vàng ngăn cản nhưng bị đẩy ngã xuống đất. "Các người làm gì vậy?

Ta muốn gặp bà cụ Hoắc, bảo bà ta cho ta một lời giải thích." Trần lão tiên sinh đứng ở cửa, cây gậy liên tục đập xuống nền gạch xanh, mặt tức đến đỏ bừng.

Đúng là không coi trời đất ra gì!

Một gã đô con cởi trần dừng tay, quay đầu nhìn lão già cười nói: "Ồ, ra là Trần tiên sinh, Trần lão gia tử, hừ, hôm nay ngài có thời gian rảnh rỗi, lại đích thân lộ diện cơ đấy!" "Hỗn xược, đúng là hỗn xược!

Cửa tiệm nhà ta, các người làm vậy có nghĩ đến quan hệ giữa hai nhà không, lẽ nào muốn ta trở mặt sao!" Lão gia tử cũng không nói nhiều lời vô ích, lập tức lớn tiếng quát.

Vấn đề là đám tay chân của nhà họ Hoắc hoàn toàn không quan tâm, ngược lại còn đứng bên cạnh chế giễu.

Gã đàn ông cầm đầu vênh váo nói: "Trần lão gia tử à, không phải chúng tôi không nể mặt, bà cụ Hoắc đã có lệnh, hễ cửa hàng nào của nhà họ Trần ở gần đây đều phải đập phá, cho đến khi nhà họ Trần dọn đi nơi khác mới thôi." Lời vừa dứt, lão gia tử nhà họ Trần đứng không vững, loạng choạng suýt ngã xuống đất.

Bà già Hoắc điên rồi sao?

Chương 568

Tại sao lại dùng cách này để trả thù nhà họ Trần?

Hai nhà trước nay vốn không có thù oán, tại sao lại ra nông nỗi này?

Lão gia tử lập tức hét lớn: "Không được, bây giờ ta phải gặp bà cụ Hoắc, ta muốn chất vấn bà ta!" Bây giờ nói chuyện với đám tay chân này hoàn toàn vô dụng.

Quyền quyết định chủ yếu nằm trong tay bà cụ nhà họ Hoắc.

Ngay lúc đó, Trần lão tiên sinh không do dự nhiều, trực tiếp cho người chuẩn bị xe ngựa, chuẩn bị đến nhà họ Hoắc, muốn đích thân gặp mặt bà cụ.

Đến trước cửa nhà họ Hoắc, họ lại bị vệ sĩ chặn lại, đối phương còn giấu dao trong người, dọa rằng nếu dám lại gần nửa bước sẽ đánh gãy chân.

Vì vậy, ông chủ động báo danh là người nhà họ Trần, nhưng hai gã gác cổng vẫn không thèm để ý. "Bà cụ nhà chúng tôi đã nói, nếu người nhà họ Trần đến, tự ý xông vào thì đánh gãy hai chân!

Bất kể là ai!" Gã gác cổng trực tiếp nói rõ thái độ.

Lúc này, thân thể Trần lão tiên sinh run lên bần bật, sắc mặt tái nhợt, ngay cả quản gia cũng cảm thấy bó tay.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào trời sập rồi sao, tại sao thái độ của bà cụ Hoắc lại thay đổi lớn đến vậy?

Ngay lúc lão gia tử nhà họ Trần và quản gia mặt mày khó coi, Sở

Long tình cờ đi ngang qua thấy hai người họ, liền bật cười.

Sở Long đi tới trêu chọc hai người: "Ây da, đây không phải là lão gia tử nhà họ Trần sao?

Thật trùng hợp!" Vừa nói vừa cười, Sở Long đi đến gần.

Trần lão tiên sinh vừa nhìn đã nhận ra đây chẳng phải là con rể nhà họ Hoắc sao?

Nghĩ Sở Long cũng là người nhà họ Hoắc, có thể nói chuyện được với bà cụ, ông ta liền tươi cười chào đón, khách khí nói: "A, đúng vậy, thật trùng hợp, tiên sinh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!" "Hôm nay tôi đến thăm bà cụ Hoắc, không biết gần đây sức khỏe của bà cụ..." "Thôi đi, đừng có giả vờ với tôi làm gì, tôi nói thẳng nhé.

Hai thằng con trai nhà ông không có mắt, suýt nữa làm Hoắc Tú Tú bị thương!

Bây giờ bà cụ đang nổi giận đùng đùng, tôi khuyên ông, mau mau mà chạy trốn trong đêm đi!" Lời của Trần lão tiên sinh chưa nói hết đã bị Sở Long cắt ngang.

Sở Long tốt bụng nhắc nhở một câu.

Lời này như sét đánh giữa trời quang, Trần lão tiên sinh sợ đến mức mặt trắng bệch, cả người ngồi phịch xuống đất.

Giờ phút này ông ta cũng đã hiểu, tại sao bà cụ Hoắc lại điên cuồng trả thù nhà họ Trần như vậy.

Hóa ra là do hai thằng cháu trời đánh trong nhà đã đắc tội với bà cụ nhà họ Hoắc.

Nhất là khi nghe tin Hoắc Tú Tú lại bị hai đứa không có mắt nhà mình làm bị thương, cả người ông ta toát mồ hôi lạnh.

Bà cụ Hoắc thời trẻ cũng là một nhân vật nói một không hai trong

vùng, danh tiếng lẫy lừng.

Hoắc Tú Tú lại là đứa cháu gái mà bà cụ yêu thương nhất, không trực tiếp khiến cả nhà họ Trần chết không yên đã là may mắn lắm rồi.

Sau khi biết rõ sự tình, Trần lão tiên sinh cứ ngẩn người ra, câm nín đứng đó, dường như trong lòng đang suy tính chuyện này.

Sở Long nhìn hai người rồi nói: "Dù sao chuyện là như vậy, ý của tôi là tốt bụng nhắc nhở, ông tự xem mà làm đi, theo tôi thì nên rời đi ngay trong đêm là tốt nhất!" Cuối cùng, Sở Long quay người định rời đi, bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng trong lòng bắt đầu thầm cảm thán, thủ đoạn của bà cụ Hoắc quả thật cứng rắn.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, nhà họ Trần cao cao tại thượng lại có thể rơi vào tình cảnh này.

Qua chuyện này cũng có thể thấy, nhà họ Hoắc quả thực có thực lực, có sức ảnh hưởng gia tộc trong khu vực này.

Ít nhất, việc nhà họ Hoắc muốn động đến một gia tộc phú thương nhỏ thì quá đơn giản.

Chương 569

Quản gia đứng bên cạnh không biết phải làm sao, chỉ nghe lão gia lẩm bẩm trong miệng: "Ai, mau lên, mau về nhà, chúng ta dọn nhà ngay bây giờ, ta phải rời đi ngay lập tức!" Ngày hôm đó đã gây ra một trận xôn xao trong vùng.

Mọi người đều bàn tán về chuyện của nhà họ Trần, trong một ngày mà tất cả các cửa tiệm đều đóng cửa, cái nào chuyển nhượng được thì chuyển nhượng, cái nào bán được thì bán, cuối cùng những cái không xử lý được thì trực tiếp bỏ mặc, cả gia tộc cũng rời khỏi thành phố chỉ trong một đêm.

Những người không biết chuyện thì không hiểu gia tộc này đã gặp phải phiền phức gì.

Chỉ có những người trong cuộc mới biết, bà cụ Hoắc đã buông lời cay độc, nếu nhà họ Trần vẫn cố chấp ở lại đây không chịu đi, thì sẽ đến lúc nhà tan cửa nát.

Con cháu của một gia tộc nhỏ lại dám uy hiếp Hoắc Tú Tú, đây là điều mà bà cụ Hoắc không thể nào chịu đựng được.

Bà cũng muốn cho giới bên ngoài một bài học, để họ hiểu rằng nhà họ Hoắc và những người như Sở Long, Bàn Tử không thể đắc tội.

Đằng sau Bàn Tử còn có Tiền Lão Cẩu chống lưng.

Nửa tuần trôi qua trong nháy mắt, ngày nào Bàn Tử cũng chạy đến phàn nàn Tiền Lão Cẩu đối xử với mình hà khắc ra sao. "Ôi trời ơi, nhìn cái lưng của tôi đây này, nhìn cái eo của tôi sắp hỏng rồi, chuyện này phải làm sao đây!" Bàn Tử vừa đi vừa cà nhắc, trông thấy Sở Long lại càng thêm bất lực.

Thấy bộ dạng thảm hại của gã, Sở Long lại nhếch mép cười, lập tức trêu chọc: "Mau nói xem ở chỗ Tiền Lão Cẩu rốt cuộc học được tài năng thực sự gì rồi?

Tuyệt đối không được lười biếng đâu đấy." "Này, anh em có chút lương tâm nào không, nhìn tôi bây giờ xem có giống đang lười biếng không!

Lão già đó kỳ quặc lắm, suốt ngày bắt tôi học mấy thứ tà ma ngoại đạo!" Bàn Tử lập tức lườm Sở Long, trợn mắt trắng dã.

Nhắc đến những kỹ năng mà Tiền Lão Cẩu bắt học, gã lại tức sôi máu.

Ví dụ như sáng nay, ông ta nhốt gã vào một cái sân sau, trong sân lại có ba con chó dữ.

Vừa vào trong, ba con chó dữ đã đuổi theo Bàn Tử cắn lấy cắn để, cuối cùng Bàn Tử bị dồn phải trèo lên cây không dám xuống.

Điều quan trọng là sư phụ Tiền Lão Cẩu lại đứng ngoài sân cười ha hả, còn cổ vũ gã xuống, nói rằng có thể giao tiếp với chó dữ.

Lúc đó Bàn Tử chỉ muốn chửi người, giao tiếp cái con khỉ.

Ba con chó dữ như thể tám kiếp chưa được ăn, thấy thân hình béo tốt của Bàn Tử liền không kìm được mà điên cuồng lao tới.

Cuối cùng, Bàn Tử đành phải ngồi trên cây cả buổi sáng, không dám đặt chân xuống đất. "Hừm...

Tiền lão tiên sinh biết chơi thật đấy nhỉ?

Không phải ông ta cố ý hành hạ ông đấy chứ." Sở Long nghe xong, không nén được mà ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cách làm của Tiền Lão Cẩu quả thật khiến người ta kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên Sở Long được thấy.

Bàn Tử lại lắc đầu thở dài: "Lão già đó muốn tôi có thể giao tiếp với mấy con chó già đó, nhưng người và động vật sao có thể giao tiếp được!

Đúng là chuyện nực cười!" Nhắc đến đây, Bàn Tử như mở được cờ trong bụng, bắt đầu kể khổ.

Đồng thời, gã cũng thúc giục Sở Long mau chóng sắp xếp, xem tiếp theo có hoạt động gì khác không.

Bàn Tử mấy ngày nay lại đi chơi vài ván, giờ hai tay trống trơn, cần phải đi kiếm chút lợi lộc.

Sở Long nghe vậy liền hiểu ý Bàn Tử.

Lão này chắc chắn lại kẹt tiền, cần xoay vốn, nên vội vàng muốn đi theo anh kiếm chác.

Sau khi hiểu ra, Sở Long trải một tấm bản đồ kho báu lên bàn.

Trên bản đồ có ghi rõ các tuyến đường, nhưng Bàn Tử nghiên cứu một hồi, phát hiện trên đó toàn là chữ cổ, hoàn toàn không hiểu được nó ghi cái gì.

Chương 570

Nhìn tấm bản đồ này chẳng khác nào thằng ngốc xem kịch, chỉ xem được cái náo nhiệt.

Gã cầm tấm bản đồ xoay mấy vòng, rồi lại quay sang nhìn Sở Long, hỏi dồn: "Rốt cuộc là ý gì, nó biểu đạt cái gì?

Viết cái gì vậy?

Mau nói cho tôi biết!" Sở Long liên tục cười khổ: "Cho nên tôi vẫn chưa phân tích ra đây, đợi khi nào làm rõ được lộ trình trên bản đồ kho báu thì chúng ta có thể xuất phát!" "Ôi, thôi thôi, Bàn gia tôi sắp chịu không nổi nữa rồi, Tiền Lão Cẩu đúng là một tên biến thái, dù sao ông cũng phải nghĩ cách rời đi càng sớm càng tốt!" Bàn Tử nói xong liền quay đầu đi, trông như sắp tự kỷ đến nơi.

Sở Long thầm cười xấu xa trong lòng, nếu không học chút kỹ năng, làm sao hai người có thể cùng nhau đi tìm kho báu?

Dù sao con đường tìm báu vốn đã vô cùng nguy hiểm, trên đường lại còn gặp đủ loại nguy hiểm khác nhau.

Lỡ như giữa chừng xảy ra sai sót, thì có thể sẽ không về được.

Sở Long còn có một mục đích khác, đó là muốn Bàn Tử có thể tĩnh tâm học hỏi kiến thức từ Tiền Lão Cẩu, đồng thời cũng có thể học được những kỹ năng tương ứng của Tiền Lão Cẩu và nhà họ Hoắc.

Đó cũng là lý do Sở Long vẫn ở lại đây, chưa rời đi để dưỡng tinh súc nhuệ.

Nếu muốn giải mã tấm bản đồ kho báu trong tay, thì quá đơn giản.

Dù sao anh cũng có hệ thống, chỉ cần bảo hệ thống dịch thành chữ Hán hiện đại là có thể biết được lộ trình cụ thể mà bản đồ chỉ dẫn.

Dù sao đối với Sở Long, thời cơ chưa chín muồi, bây giờ phải tĩnh tâm lại mới đúng.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Bàn Tử, Sở Long lại cảm thấy trong lòng có chút không nỡ. "Anh em à, thật ra làm việc gì cũng phải chịu thiệt một thời gian, cố gắng lên!" Sở Long lẩm bẩm trong lòng hai câu, rồi đưa tay vỗ nhẹ vào vai gã.

Đây cũng là một lời động viên nhỏ, ít nhất có thể khiến Bàn Tử lấy lại tinh thần, tràn đầy đấu chí như trước.

Sau đó, Sở Long một mình tiếp tục nghiên cứu tấm bản đồ trong tay.

Chiều hôm đó, sau khi tiễn Bàn Tử đi, Sở Long lại nhận được lời mời của bà cụ Hoắc.

Sở Long có chút thắc mắc, không biết bà cụ tìm mình có ý gì, bèn lén lút thảo luận với Hoắc Tú Tú. "Em cũng không biết nữa, miệng bà nội kín lắm, phải đến đó mới biết được!" Tú Tú nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

Sở Long ừ một tiếng, chỉ có thể tạm thời kìm nén sự nghi ngờ trong lòng, đã đến thì cứ yên tâm, tin rằng bà cụ Hoắc sẽ không hại mình.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú, Sở Long cùng cô đến hậu đường, một nơi giống như từ đường.

Vừa đến đây, đã có thể nghe thấy tiếng gõ mõ lốc cốc bên trong.

Xung quanh ao nước còn tỏa ra một làn khói mờ, có lẽ do thường xuyên đốt hương nên mới có không khí như vậy.

Có thể thấy, bà cụ Hoắc là một người chuyên tâm tu hành, ăn chay niệm Phật. "À, anh Long có lẽ không biết, bà nội em cảm thấy đời trước của gia tộc đã tạo nghiệp, làm những chuyện đó, cho nên bà vẫn

luôn chuyên tâm tu hành, để có thể giảm bớt tội lỗi của gia tộc, không để báo ứng lên con cháu chúng em!" Có lẽ nhận ra sự nghi ngờ trong lòng Sở Long, Hoắc Tú Tú liền chủ động nhắc nhở một câu, vừa nói vừa lắc đầu cảm thán.

Sở Long tự nhiên có thể hiểu được ý của bà cụ Hoắc trong lòng.

Dù sao Lão Cửu Môn thời cha ông của họ đều là những tay trộm mộ chuyên nghiệp.

Mỗi gia tộc đều có không biết bao nhiêu cuộc trộm mộ lớn nhỏ, cũng nhờ đó mà phát tài.

Kiếm tiền của người chết vốn là chuyện tổn hại dương thọ, tích tụ vận rủi.

Bà cụ Hoắc làm như vậy cũng là để con cháu nhà họ Hoắc không bị liên lụy, gặp phải bất trắc.

Bên trong từ đường tĩnh lặng như tờ, Sở Long nhón chân, cẩn thận đi vào, không có ý định làm phiền.

Chương 571

Hoắc Tú Tú định tiến lên gọi bà nội, nhưng lại bị Sở Long ngăn lại, anh làm một động tác cẩn thận, khẽ lắc đầu.

Không khí lúc này không thích hợp để làm phiền.

Cuối cùng, Hoắc Tú Tú đành cùng Sở Long đứng bên cạnh chờ một lúc.

Một lúc sau, bà cụ mới từ từ mở mắt, rồi lại liên tục dập đầu ba cái.

Quay đầu nhìn Sở Long rồi nhắc nhở: "Hai đứa cũng vậy, mau đến bái kiến tổ tiên đi!" Sở Long và Hoắc Tú Tú đi tới, thực ra trong lòng Sở Long có chút phản kháng.

Đầu gối của anh quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ, nhưng bây giờ lại phải đi quỳ lạy trưởng bối nhà họ Hoắc.

Nhưng nghĩ lại, bây giờ mình đã là con rể nhà họ Hoắc rồi, đi quỳ lạy cũng không có gì không phục.

Sau khi hai người đơn giản quỳ lạy, bà cụ Hoắc liền thắp ba nén hương, rồi dẫn họ đến phòng nghỉ bên cạnh ngồi xuống. "Tiền bối, không biết ngài tìm cháu..." Giọng Sở Long nhỏ nhẹ, thăm dò hỏi.

Bà cụ Hoắc phẩy phẩy tay áo, rồi nhìn về phía mấy người hầu ở không xa.

Những người hầu đó hiểu lễ nghĩa, lập tức hiểu ý của bà cụ, liền cúi đầu lui ra ngoài.

Việc này ngược lại khiến Sở Long càng thêm thắc mắc, rốt cuộc bà cụ đang giở trò gì?

Làm ra vẻ thần bí như vậy?

Anh không biết rằng bà cụ sắp xếp cho anh một hành động lớn bí mật ngày hôm nay.

Bà cụ khẽ gõ cửa rồi nói: "Thật ra, hôm nay ta gọi hai đứa đến là có chuyện quan trọng muốn thương lượng!" "Sở Long à, cháu đến nhà ta cũng được một thời gian rồi, Hoắc Tú Tú có thể ở bên cháu, ta cũng yên tâm!

Nhưng cháu cũng biết, mấy năm nay ta vẫn luôn ăn chay niệm Phật, để có thể giảm bớt sự trừng phạt của ông trời đối với nhà họ Hoắc!" Nói rồi, bà cụ Hoắc bắt đầu thở dài, vẻ mặt đầy ưu sầu.

Trước mặt người ngoài, bà luôn là người làm việc quyết đoán, tính cách kiên cường, không hề do dự.

Trong vòng mấy trăm dặm cũng có tiếng tăm lừng lẫy, nhưng riêng tư cũng chỉ là một người phụ nữ.

Chính vì gánh nặng của cả gia tộc đều đổ lên vai một mình bà, không có lựa chọn nào khác, cho nên bà chỉ có thể một mình gồng gánh.

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến thôi đã cảm thấy lòng rối như tơ vò.

Lúc này, bà chỉ có thể đi đi lại lại bên cạnh, rồi đứng tại chỗ bồi hồi.

Một lúc sau, bà cụ Hoắc lại không quên tổ huấn!

Nghề mà tổ tiên để lại. "Bây giờ tốt rồi, cháu là chồng của Tú Tú, cũng là người nhà họ Hoắc!

Ta sẽ truyền lại toàn bộ kiến thức trộm mộ của nhà họ Hoắc cho cháu, để không phụ lòng tổ tiên." Nói xong, bà cụ Hoắc từ từ nhắm mắt lại, dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Sở Long nghe vậy hai mắt sáng lên, đúng là chuyện tốt cầu còn không được, nếu có thể thực sự học hỏi kiến thức trộm mộ tinh xảo, sau này cũng không cần phải dựa dẫm vào người khác nữa.

Anh có thể tiếp tục dẫn Muộn Du Bình và Bàn Tử đi khắp nơi.

Mặc dù trong lòng vô cùng mong đợi, nhưng miệng Sở Long lại nói: "Chuyện này e là không hay lắm, dù sao cháu cũng là con rể nhà họ Hoắc, không cùng huyết thống..." "Ha ha ha, không sao, không sao, dù cháu không phải máu mủ nhà họ Hoắc, nhưng bây giờ cũng là nửa người nhà họ Hoắc, chuyện này bà già này quyết rồi.

Chuẩn bị đi, ta sẽ đưa cháu đến Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc!" Lời lẽ của bà cụ vô cùng quả quyết, sắc bén, bà nhìn Sở Long rồi trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Bà tin rằng lựa chọn hôm nay chắc chắn không sai, Sở Long là một người đáng để mong đợi và tin tưởng.

Vương nhỏ đứng thẳng người, hai tay ôm quyền cúi đầu chào bà cụ Hoắc, tỏ lòng biết ơn.

Chương 572

Bây giờ có nhà họ Hoắc giúp đỡ, Sở Long tin rằng việc học tập tiếp theo sẽ thuận lợi hơn.

Nghĩ đến đây, lão Mạnh cảm thấy toàn thân tràn đầy khí thế.

Dưới sự dẫn dắt của bà cụ Hoắc, họ đến một cánh cửa đá khổng lồ, trông như một bức tường đá.

Hoàn toàn không nhìn ra lối đi nào, nhưng bà cụ lại đến một cái đế đèn, dùng tay nhẹ nhàng xoay một cái, tiếp đó nghe thấy cánh cửa đá khổng lồ trước mặt phát ra tiếng ầm ầm.

Sở Long hiểu ra, đây có lẽ là một cánh cửa bí mật của nhà họ Hoắc.

Cánh cửa đá khổng lồ trước mặt mở ra, bụi bặm trên đó cũng ào ào rơi xuống.

Nhìn lớp bụi bên ngoài, có lẽ đã lâu lắm rồi không có ai vào.

Sở Long và Tú Tú vội vàng dùng tay quạt trước mũi, ngăn bụi bay vào.

Bà cụ không để ý, trực tiếp làm một động tác mời rồi nói: "Từ đây đi vào là Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc!

Nếu muốn thực sự vào bên trong Tàng Kinh Các, phải vượt qua ba cửa ải do tổ tiên ta thiết kế trước!" "Ta tin cháu nhất định có thể vượt qua thành công!" Cuối cùng, trên mặt bà cụ lộ ra vẻ vui mừng.

Sở Long nghe xong lại ngẩn ra, cảm thấy cả người hoang mang.

Vừa nãy bà đâu có nói bên trong có ba cửa ải cần phải vượt qua.

Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện ba cửa ải, khiến Sở Long một đầu

đầy sương mù, hoàn toàn không hiểu gì.

Đối phương rốt cuộc có ý gì?

Hoàn toàn không giải thích được.

Trong lúc Sở Long đầy mong đợi nhìn đối phương, lại hỏi: "Tiền bối, không biết ba cửa ải này rốt cuộc là..." Bây giờ không rõ tình hình, nếu cứ mạo hiểm tiến lên, Sở Long sợ rằng có thể sẽ mất cả mạng.

Có thể sẽ trở thành oan hồn trong đó một cách mơ hồ.

Cho nên trước khi vào, Sở Long cảm thấy phải làm rõ, hỏi cho kỹ.

Bà cụ Hoắc cười ha hả: "Chuyện này ta không biết, chỉ có người vào trong mới biết được mối quan hệ thực sự bên trong, ta tin cháu nhất định có thể vượt qua thành công!" Đúng là gài bẫy người ta, Sở Long cảm thấy như bị gài bẫy.

Vốn tưởng chỉ cần mở cửa vào xem Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc, rồi học hỏi một chút.

Xem ra bây giờ, đúng là trên đời không có bữa ăn nào miễn phí.

Hoắc Tú Tú có chút lo lắng, đi đến bên cạnh bà cụ, rồi hỏi: "Bà nội, anh Long vào trong đó, có gặp nguy hiểm không?

Lỡ như vào trong có mệnh hệ gì..." "Ha ha, Tú Tú à, ta biết ý của cháu, ta cũng đã cân nhắc đến cảm nhận của cháu, nhưng là đàn ông thì phải dũng cảm xông pha, nếu ngay cả chút quan hệ này cũng sợ, sau này sao có thể tiếp tục các dự án khác, làm sao có thể kế thừa y bát của nhà họ Hoắc." Lời Hoắc Tú Tú chưa nói hết đã bị bà nội cắt ngang, cô không biết phải nói tiếp thế nào.

Sở Long đứng bên cạnh lại lườm bà cụ một cái thật dài.

Đây không phải là đứng nói chuyện không biết đau lưng sao?

Nếu anh vào trong, lúc đó hung nhiều cát ít, ai sẽ chịu trách nhiệm.

Chỉ nghĩ đến chuyện này, Sở Long đã cảm thấy đầu óc trống rỗng, thậm chí cảm thấy như bị cố ý đào một cái hố, chờ anh nhảy vào.

Nhưng quay đầu lại nhìn bà cụ đang nhìn mình chằm chằm, nếu hôm nay không đi, e rằng đối phương sẽ không bỏ qua.

Điều này ngược lại khiến Sở Long rơi vào tình thế khó xử, một mình đi đi lại lại ở xa, trong lòng càng thêm băn khoăn. "Thế nào?

Cân nhắc ra sao rồi?

Chương 573

Lẽ nào chút khó khăn này đã dọa được cháu rồi sao?" Trong lúc Sở Long do dự, bà cụ lập tức đi tới, cười ha hả với anh.

Sở Long làm gì có lựa chọn, hôm nay nếu không đồng ý yêu cầu của đối phương, trực tiếp đi vào, e rằng người ta lại bắt đầu nói này nói nọ.

Sở Long cân nhắc một lúc rồi chỉ có thể lắc đầu, rồi cố gắng bình tĩnh lại.

Anh bình tĩnh gật đầu nói: "Được thôi, chẳng phải chỉ là mấy cửa ải nhỏ sao, có gì to tát!" Nói xong, Sở Long vung tay, lập tức bước vào trong, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Một đường hầm nhỏ đối với Sở Long hoàn toàn không có áp lực gì, chỉ cần vào trong là có thể tìm hiểu rõ tình hình.

Tú Tú vì lo lắng nên vội vàng gọi một tiếng "anh Long".

Sở Long dừng bước, quay đầu nhìn cô rồi nói: "Yên tâm, anh Long là giỏi nhất, chưa có chuyện gì không giải quyết được, cứ yên tâm đi, chờ anh về mở tiệc ăn mừng nhé!" Sở Long nói năng vô cùng tự tin, dường như hoàn toàn nắm chắc chuyến đi này.

Không nói thêm lời nào vô ích, Sở Long đi thẳng vào trong, khi đi vào trong thì nghe thấy tiếng nước tí tách, bên trong tối đen như mực.

Nhưng chút bóng tối này không làm khó được Sở Long, tay anh khẽ động, một ngọn đuốc lớn bùng lên, soi sáng xung quanh. "Cửu Mệnh Miêu, mau dò đường phía trước cho ta!" Sở Long khẽ gọi.

Lời vừa dứt, một con mèo từ trong lòng anh chui ra, kêu meo meo hai tiếng rồi liên tục chạy vào trong.

Con mèo này là con mà Sở Long thích nhất, hôm nay chắc chắn sẽ có ích.

Một người một mèo cứ thế từ từ đi vào trong, mỗi bước đi đều cảm thấy xung quanh tĩnh lặng như tờ, Sở Long cũng cảm thấy tim đập thình thịch. "Đã đến thì cứ yên tâm, chút chuyện nhỏ này dễ thôi, không tin là không giải quyết được!" Sở Long lẩm bẩm cảm thán hai câu rồi lắc đầu, cả người càng thêm thấp thỏm.

Vừa đi vào được hai bước, đột nhiên chân Sở Long dẫm phải một viên gạch xanh, viên gạch dưới chân lún xuống rõ rệt.

Thần kinh Sở Long căng thẳng, biết tình hình không ổn, có lẽ vừa rồi đã dẫm phải cơ quan.

Lúc này anh mới chú ý đến hai bên tường, có những khe hở có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bên trong dường như có giấu thứ gì đó.

E là sắp gặp phải thử thách rồi, có lẽ là một số phi tiêu ám khí.

Chỉ cần chân trước nhấc lên, e rằng phi tiêu ám khí từ bốn phía sẽ lập tức bay ra.

Nghĩ đến đây, tim Sở Long đập nhanh hơn, thậm chí lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh. "Mẹ nó, nhà họ Hoắc biết chơi thật đấy nhỉ?

Không thể cho một con đường quang đãng sao?" Sở Long không nhịn được, lập tức chửi thầm trong lòng, không ngừng phàn nàn.

Nhà họ Hoắc quả thật không tử tế, anh từ xa đến đây tìm thầy học đạo, cũng là để khổ luyện học tập.

Lẽ ra phải nhiệt tình chào đón mới đúng, sao lại thế này?

Sở Long biết nói những lời vô ích này cũng vô nghĩa, trước tiên phải tìm cách thoát ra đã.

Sau đó, Sở Long nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện ra những kỹ

năng mà Muộn Du Bình đã thể hiện khi gặp phải cơ quan tương tự trước đây. "Đúng, không sai, Muộn Du Bình có thể thoát ra, mình nhất định cũng làm được!" Vương tự nhủ trong lòng, sau hai câu nói đó liền hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm, trong khoảnh khắc đó, Sở Long lập tức dậm chân, cả người nhảy lên.

Không ngoài dự đoán, khi chân vừa nhấc lên, xung quanh liền có tiếng gió vù vù thổi qua.

Bằng mắt thường có thể thấy một số ám khí từ những khe hở đó bay thẳng ra, chính xác rơi vào vị trí mục tiêu.

Ngay lúc đó, Sở Long nhanh chóng bật nhảy, chân kia cũng vừa vặn đạp mạnh vào tường.

Tất cả các động tác gần như liền mạch, Sở Long cũng thực hiện một cách gọn gàng, không nói thêm lời nào vô ích, một cú xoay người, những phi tiêu đó cũng lướt qua người anh.

Chương 574

Sở Long liên tục cảm thán hai tiếng rồi cười ha hả: "Lũ khốn này thật quá đáng!" Nhiều phi tiêu gỉ sét như vậy, khi bay ra từ bên trong, Sở Long cứ xoay vòng trong đường hầm, tốn rất nhiều công sức mới khéo léo né được sự truy đuổi của những ám khí đó.

Mười mấy giây sau, Sở Long mới dám đặt hai chân xuống đất, lúc này xung quanh đã tĩnh lặng, dưới chân là một đống phi tiêu. "Muốn giữ mạng, cách làm của bọn này cũng quá tệ rồi!" Nhìn đống phi tiêu rơi vãi, Sở Long hừ lạnh một tiếng, rồi lắc đầu, hoàn toàn không coi ra gì.

Đối với anh, tất cả đều là thao tác bình thường, hoàn toàn không cần lãng phí thời gian ở lại đây.

Có bài học trước mắt, Sở Long nhanh chóng vượt qua thử thách cửa ải đầu tiên.

Vừa đi về phía trước, đột nhiên thấy Cửu Mệnh Miêu kêu meo meo meo.

Sở Long có chút thắc mắc, không hiểu Cửu Mệnh Miêu có ý gì? "Này, anh bạn, phía trước xảy ra chuyện gì vậy!" Sở Long cúi đầu nhìn Cửu Mệnh Miêu, rồi trực tiếp hỏi một câu.

Chu Trúc Thanh xoay một vòng tại chỗ, truyền đạt thông tin, hóa ra phía trước có người đồng.

Những bức tượng đá đồng đó vừa vặn chặn đường đi của anh, có lẽ phải đi xuyên qua đó.

Sở Long nghe xong càng cảm thấy đau đầu, không thể trực tiếp hơn một chút sao? "Thôi, đã đến thì cứ yên tâm, đã vào rồi thì không

có đường lui, Sở Long ta sợ gì chứ!" Bàn Tử hai ngày nay cũng chịu không ít khổ cực, có lẽ ông trời thấy không vừa mắt, nên cố ý tìm chút việc cho anh làm.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Sở Long cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Dưới sự dẫn dắt của Cửu Mệnh Miêu, Sở Long quả nhiên thấy phía trước xuất hiện một số người đồng lớn nhỏ, đứng ở hai bên trái phải, cao khoảng hơn hai mét, thân hình cường tráng, mỗi người đồng đều cầm một loại vũ khí khác nhau đứng ở hai bên.

Giữa những bức tượng đá đồng này, vừa vặn có một khoảng trống rộng nửa mét, có lẽ là để cho người ta đi qua.

Có lẽ những bức tượng đá đồng này đã ở đây quá lâu, nên trên người chúng đều bám đầy một lớp bụi.

Sở Long nhìn thấy cảnh này liền cười nói: "Chẳng trách nhà họ Hoắc không thể xưng bá Lão Cửu Môn, hóa ra phần lớn tinh lực và tài lực đều dùng để xây dựng dưới lòng đất!

Không hiểu nổi, hoàn toàn không hiểu nổi bọn họ nghĩ gì." Nói xong, Sở Long lắc đầu, gạt bỏ hết những suy nghĩ đó, không muốn nói thêm nữa.

Chẳng phải chỉ là mấy bức tượng đá đồng thôi sao?

Dù có điêu khắc giống thật đến đâu, cùng lắm cũng chỉ là đồ vật chết, chỉ có thể đặt ở bên cạnh thôi.

Sở Long lập tức sải bước đi vào trong, anh muốn nhanh chóng vào Tàng Kinh Khoa, rồi xem những kỹ năng hữu dụng bên trong gia tộc.

Nhưng vừa đi được mấy bước, Sở Long luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tại sao những bức tượng đá đồng này đều trợn mắt rất to, luôn cảm thấy mắt chúng dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lẽ nào tất cả chỉ là ảo giác, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

Bởi vì cảnh tượng này chỉ là do tâm lý tác động, nên mới có những suy nghĩ đó.

Sở Long rõ ràng không hiểu gì, không nắm bắt được chiêu trò.

Suy nghĩ một lúc, anh quyết định rời đi trước rồi nói sau.

Thế là anh không nghĩ nhiều nữa, lập tức tăng tốc, chuẩn bị nhanh chóng đi qua con đường rộng hơn nửa mét này, vòng qua những bức tượng đá đồng đó.

Kế hoạch thì hay đấy, nhưng thực hiện lại chẳng dễ dàng gì, vừa tăng tốc chưa đi được bao xa, đột nhiên bên tai vang lên tiếng ầm ầm biến đổi, dường như là tiếng bánh răng chuyển động.

Giây tiếp theo, những người đồng xung quanh lại từ từ di chuyển về phía trước, đồng thời thấy một gã người đồng to lớn, cầm một thanh đao trong tay, vừa vặn chém thẳng xuống.

Sở Long thấy tình hình không ổn, lập tức cúi người xuống, rồi uốn lưng một cái, nhanh chóng né được nhát đao uy hiếp.

Vừa miễn cưỡng né được một đòn tấn công, Sở Long cũng sợ đến thở hổn hển.

Chương 575

Mẹ nó, khoa trương quá rồi, một chiêu này làm cả người anh run lên. "Vãi chưởng, thật sự cử động được sao?" Chửi một tiếng, anh nhanh chóng chạy về phía trước, nhưng những thanh đao trong tay chúng như cắt rau, liên tục chém xuống, con đường rộng hơn nửa mét dần dần bị ép lại chỉ còn rộng bằng hai bước chân.

Sở Long bị ép vào giữa, cuối cùng chỉ có thể áp sát vào một người đồng, rồi bắt đầu thở hổn hển, mồ hôi trên trán cũng túa ra.

Cứ thế này không ổn, có lẽ lát nữa sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Tim Sở Long đập thình thịch, thật sự cảm thấy đầu óc rối tung.

Sau khi cân nhắc một hồi, Sở Long đành phải di chuyển thân thể, rồi từ từ bước về phía trước.

Vào thời điểm quan trọng, vừa đến phía trước, đột nhiên thấy một khe hở, rồi một thanh đao chém tới.

Một nhát đao chém xuống, cả bộ quần áo đều bị rách một đường, suýt nữa chém vào vai. "Bây giờ không thể manh động!" Sở Long liên tục cảm thán hai câu trong lúc hành động, cũng là kết quả rút ra được lúc này.

Hành động lỗ mãng ngược lại sẽ khiến mình tự cắt đường lui, cho nên chỉ có thể đứng bên cạnh bình tĩnh lại, quan sát, không nên vội vàng.

Ngay lúc này, Sở Long thầm đếm ngược trong lòng, rồi nhanh chóng lao về phía trước. "Một đám đồ vật không có sinh mệnh mà muốn dọa ta sao, chỉ là lừa người thôi!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, dựa vào quy luật vừa tìm ra, ba bước hai bước nhảy qua.

Sau khi tìm ra quy luật, Sở Long cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, ba bước hai bước đã né được nguy hiểm xung quanh.

Anh từ từ tiến về phía trước, mắt thấy sắp vượt qua được một vùng núi đao biển lửa.

Vừa đến phía trước, đột nhiên lại xảy ra chuyện.

Ngay ở lối ra phía trước, tình cờ thấy một người đồng cầm hai thanh đao, di chuyển ngay bên cạnh Sở Long.

Mặc dù là người đồng điêu khắc, nhưng Sở Long có thể thấy các khớp ngón tay của đối phương dường như có thể di chuyển tùy ý, phạm vi hoạt động của nó không chỉ giới hạn ở xung quanh, thậm chí có thể bắt đầu hoạt động ở bên cạnh. "Vãi chưởng, họa sĩ nào đã tạo ra nó vậy, đúng là tài tình khéo léo vô cùng!" Sở Long lẩm bẩm cảm thán trong lòng, hai tiếng này quá biến thái.

Cả đường hầm bí mật này đều do tổ tiên nhà họ Hoắc tạo ra.

Thời đó hoàn toàn không có khoa học kỹ thuật, chỉ có thể dựa vào trí tuệ của họ mà có thể tạo ra một cơ quan nghịch thiên như vậy, tuyệt đối có thể gọi là đỉnh cao.

Sở Long cũng không nói nhảm nữa, lập tức lao về phía trước, rồi nhảy lên giữ chặt tay của người đồng. "Cửu Mệnh Miêu, mau cho ta sức mạnh!" Sở Long lập tức hét lên một tiếng, rồi lại lao về phía trước.

Lão già này khiến tim Sở Long đập thình thịch, bây giờ cảm thấy toàn thân tràn đầy khí thế.

Có sự giúp đỡ của Cửu Mệnh Miêu, Sở Long nhanh chóng dùng sức, một tiếng "cạch", cánh tay của người đồng khổng lồ đó liền bị bẻ gãy.

Có được thành quả như vậy, trong lòng Sở Long vô cùng vui

sướng, cũng biết rằng thao tác vừa rồi hoàn toàn không có vấn đề gì, xem ra cũng đơn giản.

Cân nhắc một lúc, Sở Long thầm cười ha hả trong lòng, rồi vượt qua con đường đó.

Nhìn thấy cơ quan phức tạp như vậy, bị Sở Long vượt qua, anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm, lắc người một cái, rồi vung tay.

Đến vị trí phía trước, Sở Long đi vòng một vòng, rồi lập tức tăng tốc lao về phía đó.

Đến đây, Sở Long liếc nhìn xung quanh, rồi trong lòng càng thêm suy tính. "Hừ hừ, đồ ranh con, chút vấn đề nhỏ này hoàn toàn không cần thiết!" Sở Long hừ hừ một tiếng, trong mắt lộ ra một tia.

Tất cả đều là tiểu xảo, không cần phải suy nghĩ nhiều, trực tiếp né được đòn tấn công.

Chương 576

Tổng cộng có ba cửa ải, bây giờ đã vượt qua hai cửa đầu, vậy là chỉ còn lại cửa cuối cùng.

Bây giờ Sở Long ngược lại có chút mong đợi, muốn xem cửa cuối cùng rốt cuộc có ý gì.

Nhưng khi đi vào trong, Sở Long lại có chút thắc mắc, bởi vì đi vào một đoạn, lại thấy xung quanh tĩnh lặng, không có gì thay đổi.

Ngược lại càng khoa trương, lẽ nào tất cả đều là giả, hoàn toàn không cần phải cân nhắc những thứ phức tạp như vậy.

Vừa đi vào một đoạn, đột nhiên thấy phía trước sáng lên, rồi một luồng ánh sáng rất rõ ràng chiếu vào đây.

Ở chính giữa nơi ánh sáng chiếu vào, lại xuất hiện một bóng người, thậm chí khi mờ ảo không rõ, không thể nhìn rõ khuôn mặt thật của đối phương.

Sở Long nhìn kỹ, có thể đoán đại khái là một người phụ nữ. "Chuyện quái gì vậy?

Lẽ nào bị người ta đi trước một bước rồi, không phải ta là người duy nhất vào thử luyện sao?" Thấy có người đi trước mình, Sở Long cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Dù sao cũng từ xa đến đây, bận rộn trước sau, bây giờ lại phát hiện có người nhanh hơn mình một bước.

Chỉ nghĩ đến đây, Sở Long đã cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng bây giờ không phải lúc, Sở Long chỉ có thể lập tức tăng tốc, rồi cố gắng giải quyết những vấn đề này ngay lập tức.

Tăng tốc, Sở Long đến phía trước, rồi lại khẽ vẫy tay, chuẩn bị giải quyết, xử lý những vấn đề khó khăn này trước rồi nói sau.

Đến vị trí phía trước, lao đến đây.

Xung quanh thấy tĩnh lặng, Sở Long chỉ muốn biết nhanh xem phía sau là ai, nên tăng tốc lao về phía trước.

Nhưng khi đến vị trí phía trước nhất, lại thấy một người từ trong sương mù từ từ đi ra, khi nhìn rõ ngũ quan khuôn mặt, Sở Long giật mình.

Tú Tú vào lúc nào vậy, tại sao lại đột nhiên chạy ra phía trước?

Không sai, người đi ra từ trong sương mù chính là Hoắc Tú Tú. "Này, Tú Tú, em vào lúc nào vậy?

Sao không nói trước với anh!" Sở Long đầy nghi ngờ, đi lên chào hỏi, hỏi một câu.

Nhưng Tú Tú không nói gì, từ từ đi về phía Sở Long, lúc này ánh mắt đờ đẫn từng chút một.

Sở Long có chút thắc mắc, đối phương bị kích động gì sao?

Cuối cùng, khi đối phương chỉ còn cách gang tấc, sắp đến trước mặt, bên cạnh Cửu Mệnh Miêu dường như muốn biểu đạt điều gì đó, cứ kêu gào không ngừng, thậm chí còn dùng móng vuốt điên cuồng cào về phía trước.

Thấy Cửu Mệnh Miêu nhắc nhở rõ ràng như vậy, Sở Long lập tức hiểu ra, anh cười lạnh một tiếng, khóe miệng nhếch lên, rồi nhân lúc nó không để ý, một cước trực tiếp đá tới.

Cùng lúc đó, Sở Long lại mắng: "Con mụ xấu xa này làm gì vậy, lại định lừa ta sao, bộ dạng này mà định chơi trốn tìm với ta ở đây, tưởng ta ngốc à!" Sở Long vừa nói xong, tâm trạng đã tệ đến cực

điểm.

Một cước đá xuống, Hoắc Tú Tú lại trực tiếp tan biến, giây tiếp theo liền biến thành một con yêu quái mặt xanh, giơ hai móng vuốt ra, lao về phía Sở Long. "Mẹ nó, ý chí nghị lực cũng mạnh đấy!" Đối phương đã lộ bản chất, Sở Long cũng không nói nhiều, liền điên cuồng lao tới.

Học được một số kỹ năng chiến đấu từ Muộn Du Bình, Sở Long cũng không hề yếu thế.

Nhanh chóng, Sở Long đánh đối phương không còn chút sức lực nào, liên tục bại lui, cuối cùng trực tiếp xông lên bóp cổ con quái vật mặt xanh đó. "Mau nói, tại sao lại giả mạo Hoắc Tú Tú, có mục đích gì." Sở Long chau mày, hai mắt phun lửa.

Cái thứ chết tiệt này, lại dùng cách hoa hòe hoa sói này để đối phó với anh.

Chương 577

Sở Long cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, không phát hiện ra ý định dựa vào thói quen thường ngày, nếu không đã sớm đè đối phương xuống đất, giày vò một trận.

Nhưng khi Sở Long chuẩn bị ra tay, đột nhiên con quái vật mặt xanh đó lại từ từ biến mất, trong nháy mắt tan biến hoàn toàn. "Ôi, vãi chưởng, làm gì vậy?

Sao đột nhiên biến mất rồi?" Sở Long có chút thắc mắc, đứng ở xa đi đi lại lại một vòng, dường như mọi thứ vẫn còn đó, cũng không thấy đối phương thực sự đi đâu.

Ngược lại khiến Sở Long có chút bối rối, hoàn toàn không hiểu gì.

Đối phương đột nhiên rời đi quá khoa trương, rõ ràng bên trong chắc chắn có mục đích khác.

Sở Long càng hiểu rõ, mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng, anh lại đi vòng quanh một vòng, tiếp đó nghe thấy một giọng nói từ trên đỉnh đầu. "Ha ha, không ngờ con rể nhà họ Hoắc ta lại tài giỏi như vậy, xem ra đúng là hậu sinh khả úy, trò hơn thầy!" "Ai ở đó?

Mau ra đây, đừng có giả thần giả quỷ, ta không quen biết đâu!" Sở Long lập tức hai tay chống nạnh, rồi gân cổ hét lớn.

Đối phương rõ ràng không nể mặt, cứ ở bên cạnh giả thần giả quỷ. "Hậu bối, ta là tổ tiên nhà họ Hoắc, đây cũng là do cơ quan thiết lập, ta cũng tham gia vào đó, biểu hiện vừa rồi của con khiến ta rất hài lòng, điều đó cho thấy nhà họ Hoắc quả nhiên vẫn luôn tiến bộ, cũng không làm lão già này thất vọng." Lão già vừa nói, giọng nói của ông ta vang vọng khắp nơi, giống như truyền âm ngàn dặm, chỉ nghe thấy

tiếng mà không thấy người.

Có lẽ tất cả chỉ là ảo ảnh do một loại vật chất nào đó tạo ra, ví dụ như ánh sáng vừa rồi hoặc một loại âm thanh nào đó.

Tổ tiên nhà họ Hoắc thông qua một loại môi trường nào đó để truyền đạt thông tin.

Liên tục vượt qua ba cửa ải, Sở Long biết rằng giây tiếp theo có thể trực tiếp vào Tàng Kinh Các.

Đi về phía trước một đoạn, không gặp phải chuyện kỳ quái tương tự nữa, một đường thuận lợi đi đến cuối cùng, phát hiện phía trước là một không gian rộng rãi, thoáng đãng.

Bên trong có từng hàng giá sách, trên đó bám đầy bụi.

Không chỉ vậy, trên những cái bàn còn đặt đủ loại công cụ.

Những công cụ này đều là những thứ bắt buộc phải có khi đi trộm mộ.

Nhìn những thứ này, Sở Long có thể đoán được, tổ tiên nhà họ Hoắc quả nhiên không phải là người đơn giản. "A, không ngờ đây lại là Tàng Kinh Các thực sự!" Sở Long cười ha hả một tiếng, lập tức dang tay ra, rồi chạy vào bên trong Tàng Kinh Các.

Gần như trong nháy mắt, Sở Long cảm thấy vô cùng vui sướng.

Trong lúc Sở Long đang đắm chìm trong biển Tàng Kinh Các không thể thoát ra, bên ngoài Hoắc Tú Tú lại lo lắng cho anh. "Bà nội hay là vào xem đi, anh Long lần đầu tiên vượt ải, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con cũng phải tìm cách chữa trị kịp thời!" Tú Tú lo lắng sốt ruột lại nhắc nhở bà cụ một câu.

Đây là lần thứ 8 cô nói với bà cụ kể từ khi Sở Long vào trong.

Nếu không phải bà cụ Hoắc nhiều lần ngăn cản, e rằng Tú Tú đã

một mình xông vào rồi.

Bà cụ cười ha hả: "Sao lại lắc đầu thế?

Thời buổi này vì tình yêu mà trí thông minh giảm sút sao, cháu gái của ta trước đây không phải rất ưu tú sao?

Sao bây giờ lại nói ra những lời không có não như vậy!" "Sở Long là người đàn ông ta chọn, cũng là con rể ta chọn, tin rằng nó sẽ không làm mọi người thất vọng, nếu thật sự ngay cả ba cửa ải cũng không vượt qua được, chứng tỏ nó không xứng làm con rể nhà họ Hoắc!

Chết ở đây cũng đáng đời!" Bà cụ Hoắc dù sao cũng là người từng trải, sinh tử đã sớm xem nhẹ.

Nhưng Hoắc Tú Tú thì khác, tuổi còn trẻ, huống hồ anh Long trong lòng cô có một vị trí không thể so sánh được.

Bây giờ bà nội cứ một câu hai câu nói về cái chết, trong lòng cô càng hoảng loạn, thậm chí nước mắt cũng chực trào ra.

Chương 578

Cô muốn vào trong tìm Sở Long, nhưng không có sự đồng ý của bà nội, lại không dám tự ý vào.

Gia tộc có nhiều quy tắc, con cháu phải tuân theo sự chỉ huy sắp xếp của trưởng bối, và phải tuân theo tổ huấn.

Nếu có ai vi phạm, sẽ phải chịu gia pháp.

Sở Long vào Tàng Kinh Các, thoáng cái đã hai ngày hai đêm, Hoắc Tú Tú ngày đêm không ngừng ở đây chờ đợi, cuối cùng Bàn Tử cũng biết chuyện này, cũng ở đây lẳng lặng chờ.

Đã hai ngày trôi qua, tại sao bây giờ vẫn không thấy bóng dáng?

Bàn Tử bắt đầu phàn nàn: "Thằng nhóc này thật khốn nạn, có chuyện gì không thể nói trước với Bàn gia, cứ phải một mình ăn mảnh!" "Nếu ở trong đó xảy ra chuyện gì thì làm sao, chẳng lẽ để Bàn gia sau này một mình lăn lộn sao, thế thì chán chết." Bàn Tử nói xong liền lắc đầu, rồi lộ ra vẻ bất lực.

Anh cho rằng một mình chơi bời ngược lại cảm thấy vô vị.

Hoắc Tú Tú bĩu môi, nhìn Bàn Tử rồi lườm một cái thật dài: "Này, anh Bàn có thể đừng bỏ đá xuống giếng được không, Sở Long bây giờ sống chết chưa rõ, sao anh lại nói những lời như vậy." Nói rồi, nước mắt Tú Tú không kìm được, bắt đầu rơi lã chã.

Bàn Tử thấy vậy liền lo lắng, lập tức đến dỗ dành, một tràng tự xin lỗi nhận sai.

Ngay lúc hai người đang lo lắng cho Sở Long, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên trong, rồi tiếng ho khan liên tục.

Bàn Tử đầu tiên ngẩn ra, rồi ngoáy tai, tự lẩm bẩm: "Lẽ nào Bàn

gia ta nghe nhầm, ảo giác sao, không phải tiếng từ bên trong truyền ra!" "Sở Long ta về rồi!" Bàn Tử chưa kịp nói xong, đột nhiên nghe thấy Sở Long hét lên, từ bên trong đi ra, vênh váo xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này, hai ngày lo lắng không yên đều tan biến, cô lập tức lao tới, ngã vào lòng Sở Long, ôm chặt đối phương, không muốn buông ra, nước mắt càng rơi lã chã.

Bàn Tử cũng mỉm cười.

Mặc dù ở cửa vẫn luôn bỏ đá xuống giếng, trách Sở Long chuẩn bị ăn mảnh, nhưng trong lòng anh cũng giống như Hoắc Tú Tú, đều lo lắng không yên.

Chỉ là Bàn Tử giỏi ngụy trang, không cố ý biểu hiện ra mà thôi. "Ai u, Tú à, sao, sao lại khóc lóc thế, anh không sao mà!" Sở Long cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vai đối phương an ủi hai câu.

Sở Long thành công ra khỏi Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc, bà cụ cũng đích thân ra đón.

Gặp Sở Long, bà cụ nắm chặt tay anh nói: "Cháu là hy vọng của nhà họ Hoắc, không ngờ lại nhanh chóng vượt qua thử thách như vậy!" "Ta thay mặt tổ tiên nhà họ Hoắc cảm ơn cháu ở đây!

Một mặt có thể hoàn thành tổ huấn, mặt khác cũng có thể để nhà họ Hoắc chuyên tâm sám hối!

Có lẽ đây là lựa chọn tốt nhất." Tóm lại, từ khi Sở Long ra khỏi Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc, cảm thấy thực lực tổng thể đã tăng lên không ít.

Sách trong Tàng Kinh Các quá nhiều, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể đọc hết được.

Cho nên Sở Long giống như nuốt chửng một cách qua loa, xem vài

cuốn, rồi đem toàn bộ kiến thức trong sách đó lưu vào hệ thống.

Đợi sau này có thời gian sẽ mở ra, rồi từ từ nghiên cứu phân tích.

Nghĩ vậy, Sở Long cảm thấy cuộc sống vẫn thật tươi đẹp, ngày tháng trôi qua thật tuyệt vời. "Ha ha, Sở Long quá ưu tú rồi, thật tuyệt." Sở Long bắt đầu tự khen mình.

Bao gồm cả kiến thức trộm mộ của nhà họ Hoắc, Sở Long biết thời cơ đã gần chín muồi, dù sao anh và Bàn Tử cũng đã ở đây dưỡng tinh súc nhuệ một thời gian dài.

Nếu cứ ở lì đây mãi cũng không phải là cách, tối hôm đó, Sở Long mở tấm bản đồ kho báu trong tay ra.

Và lại mở chương trình hệ thống. *[Ting tong, hệ thống phát hiện yêu cầu của chủ nhân, đang tìm kiếm.]* "Lập tức phân tích, trên bản đồ có thông tin cụ thể gì, ta muốn biết nó chỉ đến đâu!" Sở Long ra lệnh cho hệ thống. *[Ting tong, hệ thống phát hiện yêu cầu của chủ nhân, đang tìm kiếm và dịch.]* *[Hệ thống đang hoạt động, xin vui lòng chờ.]* *[Dịch thành công, xin vui lòng kiểm tra!]* Trong vài giây ngắn ngủi, hệ thống đã dịch tấm bản đồ kho báu thành chữ Hán hiện đại.

Nếu là nhà khảo cổ học hoặc những tay trộm mộ thông thường muốn dịch, e rằng sẽ phải tốn rất nhiều tâm sức, phiền phức vô cùng.

Chương 579

Nhưng đối với Sở Long, cuộc đời hack game này quả là sung sướng, dễ dàng có được bản dịch trong tay.

Dựa vào bản đồ, Sở Long quan sát một vòng, qua bản đồ lộ trình có thể thấy phải đi vào từ Ba Thục, Tứ Xuyên, rồi dựa vào một số dữ liệu chi tiết bên trong, tiếp tục tra cứu.

Xem ra tất cả các thao tác tổng thể đều khá đơn giản, nên tìm cách đến vùng Ba Thục trước. "Ừm, không tồi, ha ha, nhanh gọn lẹ giải quyết xong rồi!" Sở Long không nhịn được mà cảm thán cuộc đời, cảm thấy phấn khích vì sự thông minh của mình.

Tối hôm đó, Sở Long gọi Bàn Tử và Muộn Du Bình đến, và sắp xếp một số việc tiếp theo.

Bàn Tử nghe xong toàn thân phấn chấn, xoa tay, đã sớm không đợi được nữa.

Theo lời Bàn Tử, thanh đao của anh lúc này đã đói khát không thể chịu nổi rồi. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau thu dọn đi, tôi không đợi được nữa rồi, ha ha ha, không ngờ hôm nay chúng ta có thể xuất phát!" Bàn Tử nói xong liền toe toét cười, xoa tay, toàn thân tràn đầy tinh thần.

Đối với anh, đây là chuyện tốt cầu còn không được, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tên sư phụ biến thái đó, có thể một mình ra ngoài vui vẻ rồi.

Sở Long cũng thầm cười trong lòng, rồi lườm gã một cái thật dài.

Có cần phải khoa trương như vậy không?

Chuyến đi này cũng có mục đích, có kế hoạch.

Sáng sớm hôm sau, bà cụ Hoắc và Tiền Lão Cẩu đều đích thân đến tiễn.

Khi Tiền Lão Cẩu níu tay Bàn Tử, biểu hiện ra vẻ lưu luyến. "Đồ đệ à, sao lại đi, đột ngột như vậy, có thể ở lại với vi sư thêm một thời gian!

Ta còn có kỹ năng chưa truyền thụ hết, sao lại phải đi xa!" Tiền Lão Cẩu nói với vẻ mặt đầy chân thành.

Bàn Tử nghe mà da đầu tê dại, trời ơi, còn chưa truyền thụ hết, cảm thấy bây giờ mình sắp bị hành hạ đến nôn rồi.

Nếu không phải nể mặt sư phụ, có lẽ đã sớm vùng ra, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Bàn Tử toe toét cười nói: "À, không sao, sư phụ ngài yên tâm, con chỉ ra ngoài đi dạo thôi, đợi khi nào có thời gian sẽ về thăm ngài!" Mục đích chính của Sở Long là đến vùng hoang dã bí ẩn ở Ba Thục, rồi tìm vị trí được đánh dấu trên bản đồ kho báu.

Để tránh sự chú ý của người ngoài, giảm thiểu rủi ro hành động, nên Sở Long đã nói dối, nói rằng lần này chỉ đi đến nhà hàng Tân Uyển, dạo chơi ở khu đó.

Mục đích thực sự của họ cũng chỉ có những người cốt cán như Sở Long, Muộn Du Bình và Bàn Tử mới biết.

Tiền Lão Cẩu nói rồi mà nước mắt lưng tròng, cứ liên tục lau mắt.

Sở Long đứng bên cạnh suýt nữa bật cười thành tiếng.

Lẽ nào những người lớn tuổi đều tình cảm như vậy sao, phải biết lần đầu tiên Bàn Tử và Tiền Lão Cẩu gặp nhau, hai người như kẻ thù kiếp trước.

Bây giờ hai người có tình thầy trò, e rằng tình cảm này không đơn

giản chút nào.

Sau khi đơn giản từ biệt, Sở Long đã dẫn theo hành trang rời đi. "Mẹ nó, ha ha ha, cuối cùng cũng có thể tự do, Bàn gia ta lại được tự do rồi, ha ha ha!" Trên đường đi, Bàn Tử cười ha hả, xoa tay, là người phấn khích nhất trong cả đội.

Muộn Du Bình vẫn như thường lệ, lẳng lặng đi theo bên cạnh, trong lòng luôn ôm một thanh đao cổ được bọc trong vải.

Để tránh người ngoài chú ý đến sự tồn tại của thanh đao cổ, nên mới dùng đồ vật che đậy.

Vương quay người lén nhìn Muộn Du Bình một cái, thấy bộ dạng lạnh như băng của đối phương, chỉ có thể cười khổ.

Có lẽ anh bạn này thích ở một bên, làm ra vẻ lạnh lùng, cũng có thể nói, đó là tư thế ngầu nhất rồi.

Chương 580

Sở Long cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cười một tiếng, không để trong lòng.

Cả nhóm lập tức xuất phát, Sở Long đang suy tính hành trình cụ thể hôm nay trong đầu. "Chúng ta lần này, để giảm chi phí, chuẩn bị đi tàu hỏa đến Ba Thục trước, rồi dựa vào bản đồ ta đánh dấu, chúng ta sẽ đi xe buýt, có thể đến được khu vực thực sự!" Sở Long đơn giản tóm tắt hành trình.

Sắp xếp này vấp phải sự phản đối của Bàn Tử, gã không ngừng phàn nàn: "Này, ý gì vậy, Bàn gia ta cũng có thân phận, lại bắt ta đi mấy cái tàu hỏa không có đẳng cấp này, có thể cho ra hồn một chút không." Bàn Tử nói mấy câu mà cả người sắp bay lên rồi, Sở Long hoàn toàn cạn lời với gã này, chỉ có thể lườm một đống, lười tiếp tục giao tiếp.

Cả nhóm lên tàu hỏa vỏ xanh, Muộn Du Bình ngồi bên cạnh, ôm thanh đao đó, nhắm mắt dưỡng thần, như một tảng băng.

Ban đầu, Sở Long định tìm một chủ đề, rồi kể cho mọi người nghe vài câu chuyện phiếm.

Nhưng thấy mọi người đều đang mơ màng sắp ngủ, anh đành phải bỏ ý định đó. "Ai, thôi, cứ để mọi người nghỉ ngơi trước đi, dù sao tiếp theo có thể sẽ có chuyện phiền phức." Liên tục cảm thán hai câu, Sở Long chỉ có thể lắc đầu cười khổ, rồi gạt bỏ suy nghĩ.

Giữa đường, hai người đàn ông đội mũ bóng chày đi qua lại trong toa tàu, rồi từ từ tiến lại gần một người phụ nữ.

Một phụ nữ mang thai đang ngủ say, hoàn toàn không biết có người lại gần.

Hai người có vẻ khả nghi lại gần, rồi thấy tay họ không tự chủ được mà thò vào túi của đối phương, dường như chuẩn bị ăn trộm tiền.

Cảnh tượng này lại tình cờ bị Sở Long nhìn thấy.

Thật không ngờ bọn người này lại trơ tráo như vậy, lại to gan như thế. "Hừ hừ, trộm đồ ngay dưới mí mắt ta, lá gan cũng to thật!" Sở Long hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khiêu khích.

Khi đối phương chuẩn bị ra tay, Sở Long sải bước đi tới, rồi dùng thân mình đụng mạnh vào.

Cú va chạm đột ngột này khiến gã đàn ông đó cảm thấy đặc biệt khó chịu, lập tức mặt mày âm trầm, rồi quay đầu nhìn chằm chằm Sở Long. "Ai u, xin lỗi anh bạn, vừa rồi không cẩn thận, không cẩn thận!" Sở Long cố ý xin lỗi, nhưng giọng lại nói rất to, cuộc trò chuyện này vừa vặn làm người phụ nữ mang thai đó tỉnh dậy.

Người phụ nữ mang thai di chuyển thân mình, lại ôm chặt túi vào lòng, hai tên trộm đội mũ bóng chày không có cơ hội tiếp tục ra tay.

Hai người đàn ông hung hăng nhìn Sở Long một cái, nắm chặt nắm đấm.

Nhưng Sở Long lại trực tiếp phớt lờ hai người họ, không có chút uy hiếp nào.

Sở Long như không có chuyện gì xảy ra, vừa huýt sáo, vừa đi về phía nhà vệ sinh.

Hai người đàn ông đội mũ bóng chày nhìn nhau, dường như đang bàn tính trong lòng, liền một trước một sau đi theo, vừa vào nhà vệ sinh trên tàu, phát hiện có người theo sau, chính là hai gã đàn ông đội mũ bóng chày vừa rồi. "Vãi chưởng, hai người bị bệnh à?

Anh đây muốn đi vệ sinh, mau ra ngoài!" Sở Long lập tức trừng

mắt nhìn hai người, khi chau mày càng lộ ra vẻ.

Hai người đó lập tức lộ ra vẻ mặt âm hiểm, khóa trái cửa lại, rồi từ từ rút ra hai con dao. "Thằng nhóc, vừa rồi gan cũng to nhỉ, lại dám cản trở đại gia phát tài!" "Mẹ nó, nếu không phải vì mày, lão tử vừa rồi đã thành công rồi, thằng nhóc lo chuyện bao đồng à?" Hai người mắng mỏ, rõ ràng là tìm chuyện dạy dỗ Sở Long.

Hai người cầm hai hung khí, trực tiếp ép sát từ hai bên, Sở Long đứng bên cạnh nhìn rồi lắc đầu cười khẩy.

Với trí thông minh và đạo đức của bọn chúng mà đòi dạy dỗ người khác sao?

“Hừ hừ!

Không có mắt à!

Dám cản đường tài lộc của ông đây?” Một gã đàn ông cao lớn trong số đó hừ lạnh, vừa lăm lăm con dao vừa tiến lại gần.

Chương 581

Hai tên này cho rằng tay cầm dao thì đối phương chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, một hành động nhỏ cũng đủ dọa đối phương sợ chết khiếp.

Nhưng điều khiến chúng thất vọng là Sở Long đứng đối diện chẳng có chút gì hoảng sợ, ngược lại còn mặt không đổi sắc lộ vẻ khiêu khích.

Chẳng phải chỉ là hai con dao thôi sao?

Có gì to tát đâu, người không biết còn tưởng hai tên này ở gánh xiếc, cố tình ra đây mua vui.

Sở Long tốt bụng nhắc nhở: "Tốt nhất cất dao đi, kẻo lát nữa bị thương đấy." "Ái chà, anh bạn ngông cuồng quá nhỉ, dám dọa tôi cơ à." "Ha ha, buồn cười thật, lại dám nói hai đứa mình không xong, anh em đừng nói nhảm với nó nữa, thịt mẹ nó đi!" Hai gã nhà họ Hoắc bàn bạc xong, lập tức bất chấp tất cả lao về phía Sở Long, dao đã giơ lên quá đầu.

Dù sao hai đánh một, không thể nào thua được.

Nhưng điều khiến chúng trợn mắt kinh ngạc là khi vừa đến gần, chúng lại phát hiện sức tay của Sở Long cực kỳ nhanh, một cước đá bay một tên, tên còn lại thì bị vặn cổ tay, Sở Long còn đang gia tăng lực.

Cổ tay truyền đến từng cơn đau nhói, khiến gã không nhịn được phải nhe răng trợn mắt, mặt đỏ bừng.

"Ây, không được rồi, mau... mau buông ra!

Buông ra!" Sở Long dùng sức khiến đối phương đau đến nhe răng

trợn mắt, cả người bắt đầu run rẩy, toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Hắn không ngờ Sở Long lại mạnh đến thế, phản ứng nhanh như vậy.

Sức chiến đấu của anh không phải là chém gió mà có, dù sao cũng có tấm gương như Muộn Du Bình, tùy tiện học hai chiêu đối phó với mấy tên trộm vặt này là quá đủ.

Sở Long nheo mắt, lắc đầu nói: "Thực lực của hai người yếu quá, thật sự không đáng để tôi ra tay!" Dứt lời, Sở Long lập tức dùng sức, liền nghe một tiếng "rắc", vai của một gã đàn ông đã bị bẻ gãy.

Gã đàn ông ngã xuống đất, kêu gào thảm thiết, con dao rơi xuống đất, cả khuôn mặt áp sát vào bồn cầu.

Tên còn lại thấy đồng bọn thảm hại như vậy, tức đến sôi máu, cầm dao đâm vào bụng dưới của Sở Long.

Nhưng tất cả động tác của hắn chỉ có thể dừng lại trong khoảnh khắc, con dao trong tay không biết từ lúc nào đã bị đoạt mất, lòng bàn tay trống không.

Gã đàn ông có chút hoảng, ngây người một lúc vẫn chưa hoàn hồn, rốt cuộc là chuyện gì?

Rõ ràng con dao vẫn đang ở trong tay mình, sao đột nhiên lại biến mất.

Sở Long mặt mang nụ cười lăm lăm con dao trong tay, lắc đầu nói: "Này, cậu không được rồi, sức chiến đấu hơi yếu đấy!" Vừa nói Sở Long vừa lắc đầu, nheo mắt lại, lộ ra vẻ chán ghét.

Hoàn toàn không cần thiết, vốn dĩ có thể nói chuyện đàng hoàng, nhưng đối phương lại cứ thích giở mấy trò màu mè.

Tên đàn ông kia hoảng sợ, "bịch" một tiếng quỳ xuống đất, không

ngừng tự vả vào mặt, rồi nước mắt lưng tròng, liên tục dập đầu xin tha.

“Đại ca, em biết sai rồi, em không dám trộm ở đây nữa!” “Thật sự không còn cách nào khác ạ, trên có già dưới có trẻ, vợ em đang nằm trên giường, bụng lại còn đang mang thai!

Cả nhà già trẻ đều đang chờ em!” Gã đàn ông này cũng thật ngoan, vừa tự vả vừa khóc lóc thảm thiết, nước mắt lã chã rơi.

Màn kịch khóc lóc diễn rất đạt, Sở Long lăm lăm con dao trong tay, lắc đầu nói: “Sau này đừng để tôi gặp lại.” Chỉ mất vài phút, Sở Long đã từ phòng vệ sinh đi ra, lúc này vừa hay thấy Hoắc Tú Tú đang nhìn đông ngó tây, dường như đang tìm kiếm anh.

Cô vừa ngủ mê man, phát hiện bên cạnh không có người liền lập tức tỉnh dậy, khi nhìn thấy Sở Long, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

“Sao thế?

Lo lắng vậy à?

Sao không ngủ tiếp đi.” Sở Long đi đến trước mặt cô gái nhỏ, đưa tay nhẹ nhàng véo mũi cô.

Anh chỉ ra ngoài dạo một lát thôi mà, có cần phải lo lắng đến thế không?

Hoắc Tú Tú cười cười không nói gì, đợi Sở Long vừa ngồi xuống, cả người cô liền áp sát vào, ôm lấy vai anh không chịu buông.

Chương 582

Đối với Hoắc Tú Tú, có thể áp sát vào anh Long, cứ thế lặng lẽ nằm bên cạnh chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất, có thể cảm nhận được sự ấm áp và cảm giác an toàn trọn vẹn.

Cô đã trao trọn trái tim mình cho Sở Long, một người đáng để cô dùng cả tính mạng đi theo.

Sau khi bị Sở Long dạy dỗ, trên đường đi cũng không xảy ra chuyện tương tự nữa.

Tàu hỏa xập xình chạy suốt một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến đất Ba Thục.

Lúc này, trời vừa chập tối, nhìn theo hướng chỉ dẫn cụ thể trên bản đồ tìm kho báu, có lẽ họ phải tiến vào một khu rừng rậm hoặc một nơi hẻo lánh ở ngoại ô.

Thấy trời bên ngoài đã tối, Sở Long biết nên để mọi người ngồi xuống nghỉ chân trước.

Thế là Sở Long dẫn mọi người tìm một khách sạn gần đó ở lại.

Sở Long và Bàn Tử ở chung một phòng, Hoắc Tú Tú thì ở phòng bên cạnh.

Còn Muộn Du Bình thì lại căng một sợi dây trong phòng Sở Long, rồi cả người nằm ngủ trên đó.

Nhìn thấy chiếc giường tự chế của Muộn Du Bình, Bàn Tử cảm thấy cả người nổi da gà, cười khổ liên tục.

“Tên này đúng là kỳ quặc, nếu thật sự mới quen một hai ngày, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp!” Nói rồi Bàn Tử rụt cổ, một mình nằm lên giường ngủ.

Sở Long nhìn bóng lưng của Muộn Du Bình, ngược lại còn mỉm cười.

Tên này là một ẩn số, trên người ẩn giấu quá nhiều bí mật, e rằng chỉ có thể theo tiến triển của cuộc hành trình này mà dần dần hé lộ.

Rảnh rỗi không có gì làm, Sở Long bèn nằm trên giường, mở tấm bản đồ tìm kho báu trong tay ra, sau khi dịch một số văn tự chi tiết trong đó, anh có thể từ từ đi theo lộ trình khu vực, rồi tìm mục tiêu tiếp theo.

"Cũng không biết lần này lại gặp phải nguy hiểm gì đây!" Anh tự lẩm bẩm vài câu rồi lắc đầu, ném hết mọi suy nghĩ ra sau đầu, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Bây giờ có suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô nghĩa, chi bằng đi một bước xem một bước, đợi khi tiếp tục tiến về phía trước, tin rằng kết quả sẽ dần dần hiện ra.

Sáng sớm hôm sau, Sở Long lôi Bàn Tử từ trên giường xuống đất.

Tên mập này lại có tật ngủ nướng, cứ ôm chặt chăn không chịu buông.

"Làm gì thế?

Để Bàn gia ngủ thêm một giấc nữa đi!" Bàn Tử dùng sức đẩy Sở Long một cái, rồi lại quay đầu nằm đó ngủ mê man.

Sở Long hoàn toàn bó tay, không biết phải làm sao, đúng lúc này đột nhiên nảy ra một ý, bèn lấy từ trong túi ra một miếng ngọc.

Anh cầm miếng ngọc bội hươ hươ trước mũi Bàn Tử, rồi nói: "Bàn Tử mau dậy, ở đây có bảo bối!" "Hả, bảo bối ở đâu, ở đâu?

Bàn gia đến đây!" Nghe thấy vậy, đối phương như bị tiêm máu gà, lập tức ngồi bật dậy, nhìn đông ngó tây.

Sở Long ôm bụng cười ha hả, đúng là một tên ham tiền, lúc quan trọng chỉ có thể dùng chiêu này, trăm lần như một.

Điều quan trọng là Bàn Tử lại mắc bẫy, phát hiện mình bị lừa, lập tức lườm Sở Long một cái thật dài.

Sau khi ăn tạm bữa cơm, Sở Long chuẩn bị dẫn mọi người đi theo bản đồ lộ trình, đến nơi cất giấu kho báu lần này.

Trên đường đi, Bàn Tử xoa tay mài chân, cả người tràn đầy khí thế.

Hắn chỉ cần nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng ra những vàng bạc châu báu, các loại đồ cổ gốm sứ.

Đến lúc đó Bàn gia cũng phát tài rồi, có tiền, có thể bao nuôi mấy đoàn kịch, cả ngày vừa uống trà vừa tán gái thì còn gì bằng.

Theo hướng chỉ dẫn trên bản đồ kho báu của Sở Long, đường đi càng lúc càng hẻo lánh, sắp rời khỏi thị trấn nhỏ, đến một khu ngoại ô.

Khu ngoại ô ở đây hoang vu, thậm chí bên cạnh còn có một ít cành khô lá rụng, cho người ta một cảm giác như cảnh cây già dây leo khô héo.

Chương 583

Cây cối khô héo, rũ xuống một bên, trên đó không thấy một chiếc lá nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái rồi phàn nàn: "Làm gì thế này?

Bàn gia tôi cũng là người có thân phận, sao cảm giác sắp đến Quỷ Môn Quan rồi!" "Phỉ phỉ phỉ, cậu nói bậy bạ gì thế!

Chúng ta đi tìm kho báu mà, không được sao, đồ tốt thường được chôn ở những nơi hẻo lánh, nếu không thì sao đến lượt chúng ta!" Sở Long lườm Bàn Tử một cái, cầm bản đồ kho báu trải ra đất xác định lại lần nữa, không sai, lộ trình hành động lần này không có vấn đề gì.

"Đừng vội, chúng ta sắp đến rồi, đi thêm một đoạn nữa, xuyên qua khu rừng rậm kia là được!" Sở Long cổ vũ mọi người, đi ở phía trước nhất, dắt tay Hoắc Tú Tú.

Trong lòng Bàn Tử vô cùng phản kháng, đặc biệt là khi đến gần khu rừng rậm, hắn cảm thấy tim đập thình thịch.

Cũng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy khu rừng rậm này có gì đó kỳ lạ, đặc biệt là khi nhìn thấy sự thay đổi của cảnh vật bên ngoài càng thêm khó hiểu.

"Này, Bàn Tử làm gì thế?

Mau đi đi, chẳng lẽ không muốn đào kho báu à!" Sở Long thấy tên mập này cứ lề mề, không chờ được nữa, lập tức phàn nàn.

Hôm nay xuất phát khá sớm, nếu thời gian cho phép, không chừng làm xong việc, quay về còn có thể ngâm mình trong bồn tắm.

Bàn Tử lại mặt mày ủ rũ lắc đầu nói: "Sở Long à, hay là chúng ta

đổi cách khác đi!

Bàn gia tôi không đi đường rừng đâu!" "Thôi đi, làm gì có nhiều lộ trình như vậy, mau đi!" Sở Long căn bản không cho hắn nói nhảm, kéo áo hắn rồi chui vào khu rừng rậm.

Khu rừng này và cảnh tượng trơ trụi bên ngoài hoàn toàn trái ngược, tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Cây cối xung quanh um tùm, có rất nhiều cỏ cây mọc lên từ mặt đất, thậm chí khu rừng rậm rạp còn che khuất cả ánh sáng trên đỉnh đầu, khiến bên trong khu rừng càng thêm âm u.

Có lẽ vì cây cối ở đây mọc tốt, tạo thành thế che trời lấp đất, khiến Bàn Tử trong lòng bất giác hoảng sợ, thiếu đi cảm giác an toàn.

Đối mặt với cảnh tượng trước mắt, Sở Long sớm đã quen, không hề khoa trương như hai người kia.

Có chuyện gì cũng có thể giải quyết được, sợ cái gì chứ.

"Hai đứa lát nữa chú ý một chút, đừng để xảy ra chuyện gì đấy nhé!" Sở Long vỗ vỗ vào mèo chín mạng và tiểu hồng xà trong ngực, nhắc nhở một câu.

Ở ngoài hoang dã thường phải dựa vào hai vị này, chúng có tính cảnh giác cao, khả năng quan sát mạnh, có thể dự đoán trước được hơi thở nguy hiểm xung quanh.

Đi về phía trước một đoạn, cứ nghe Bàn Tử không ngừng phàn nàn, thậm chí còn trách Sở Long chắc chắn đã xem sai lộ trình.

Làm sao có thể có người giấu châu báu ở một nơi quỷ quái thế này, chim không thèm ị, nhìn thôi đã thấy rùng rợn.

Điều quan trọng là họa vô đơn chí, vừa đi về phía trước không bao xa, đột nhiên thấy trong một khu rừng rậm phía trước, dường như có

thứ gì đó đang không ngừng lay động.

Mèo chín mạng và tiểu hồng xà lập tức kêu lên một tiếng trong lòng anh, Sở Long và Bàn Tử cũng dừng bước, cứ nhìn chằm chằm vào bụi cỏ đó.

Bụi cỏ phía trước đặc biệt um tùm, cao đến hơn nửa mét, nên căn bản không nhìn thấy bên trong bụi cỏ rốt cuộc có thứ gì đang lay động.

Nhưng có thể khẳng định chắc chắn có một con vật lớn đang ở trong đó, đang từ từ chuẩn bị tiến lại gần.

Sở Long tiến lên hai bước nói: "Chắc là thỏ hay lợn rừng gì đó, chẳng phải chúng ta chưa có bữa trưa sao, lát nữa có người mang thức ăn đến rồi!" Hoang giao dã ngoại không cần phải quá căng thẳng, gặp phải một chút sinh vật hoang dã cũng là chuyện bình thường.

Huống chi trong một khu rừng lớn không thấy bến bờ như thế này chắc chắn có đủ loại sinh vật ẩn náu.

Lời của tôi vừa dứt, đã thấy một con quái vật khổng lồ từ từ bước ra từ bụi cỏ, khiến mọi người nhìn thấy rõ mồn một.

Bò ra là một con trăn lớn to bằng thùng nước, trên thân có thể thấy những lớp vảy cá vô cùng chắc chắn.

Đôi mắt đó thậm chí còn trông đặc biệt sắc bén, nhìn chằm chằm vào Sở Long khiến anh cũng cảm thấy có chút hoảng sợ, Bàn Tử hét lên một tiếng, lập tức lấy ra hai cây búa từ trong ngực.

Rồi hắn la hét: "Mẹ kiếp, lại lôi ra thứ kinh tởm thế này!" Bàn Tử bình thường sợ nhất là rắn rết, không ngờ lại gặp phải một con to như vậy.

Chương 584

Con trăn này tính công kích rất mạnh, cứ nhìn chằm chằm vào Sở Long, từ từ tiến lại gần, sắp đến ngay trước mắt.

Thân con trăn dài đến gần chục mét, kích thước tuyệt đối không thể không gọi là trăn khổng lồ.

Bàn Tử nhổ hai ngụm nước bọt vào tay, cầm cây búa lớn nói: "Đã đến đây hôm nay rồi, đốt cháy đam mê của gia đây!

Trước hết giết chết nó rồi nói!" Bàn Tử còn ba bước làm thành hai bước, lao nhanh về phía con trăn.

Vốn định ngăn cản, nhưng động tác của hắn quá nhanh, đã lao đến phía trước.

Hắn vừa đi được hai bước, đột nhiên từ trên cành cây trên đầu lại rơi xuống một đống thịt nhão.

Bàn Tử sững sờ, rồi bắt đầu chú ý đến toàn bộ cành cây xung quanh, cũng như quả cầu thịt rơi xuống, phát hiện có vô số con rắn đang bò ra từ bên trong.

Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng nổi da gà, mẹ nó thật quá kinh tởm.

Đó căn bản không phải là quả cầu thịt, mà là vô số con rắn quấn vào nhau tạo thành một hình dạng nóng hổi.

Lại phát hiện ngày càng nhiều trăn từ bốn phương tám hướng tiến lại gần, vây quanh họ ở giữa, trên cành cây trên đầu cũng đầy rắn bò.

Bàn Tử lập tức hoảng sợ, cảm thấy hai cây búa lớn trong tay cũng trở nên nóng bỏng.

Đánh cái chó gì, vốn định thể hiện thực lực, bây giờ xem ra chỉ có thể nhận thua.

"Có gì từ từ nói!

Vừa rồi chỉ đùa với các ngươi thôi, đừng coi là thật, tuyệt đối đừng coi là thật!" Bàn Tử vội vàng lau mồ hôi trên trán, rồi cười hì hì giải thích với lũ trăn.

Không sợ là giả, dù sao lũ trăn này đều là thật, đang bò ngay trước mắt.

Với số lượng lớn như vậy, không cẩn thận có thể bị rắn siết chết.

"Mau chạy đi!" Bàn Tử hét lên một tiếng, lập tức lao về phía trước.

Sở Long và Hoắc Tú Tú chưa kịp động đậy, hắn đã chạy ra xa mấy mét.

Nhưng giây tiếp theo, điều bất ngờ đã xảy ra, những con trăn này có lẽ bị hành động của Bàn Tử làm cho kinh hãi, lập tức lao về phía hắn, rồi lao vào một trận hỗn chiến với hắn, vây quanh Bàn Tử, có rất nhiều con trăn bò lên chân hắn.

Hai chân bị rắn siết chặt, trên cổ còn quấn một con.

Hắn hoàn toàn sợ hãi, dùng tay kéo con trăn, không ngừng đập thình thịch, nhưng không có chút tác dụng nào, càng kéo đối phương càng siết chặt.

Hai cây búa sắt cũng rơi xuống đất, mất đi tác dụng.

Cuối cùng Bàn Tử không chịu nổi nữa, chỉ có thể dùng giọng khàn khàn hét lên: "Sở Long... cứu tôi với!" Nếu không nhanh chóng thoát khỏi những phiền phức này, e rằng lát nữa sẽ bị siết chết.

Sở Long đứng đối diện, lập tức ra lệnh cho mèo chín mạng và tiểu

hồng xà: “Mau đi cứu người!” Hai con thần thú rất nghe lời, lập tức nhảy xuống từ lòng Sở Long, và nhanh chóng chạy đến vị trí của Bàn Tử.

Muộn Du Bình tay cầm một thanh đại đao thần bí, lại lần nữa chém loạn xạ xung quanh.

Đao của anh không rút ra, vẫn còn trong vỏ, bên ngoài còn bọc một lớp vải bố.

Dù vậy, sức sát thương vẫn cực mạnh, thậm chí khi những con trăn đến gần, đã bị một đao chém thành hai nửa, như chém dưa hấu.

Có Muộn Du Bình bảo vệ bên cạnh, Sở Long cũng không cảm thấy sợ hãi.

Dù sao sức chiến đấu của Muộn Du Bình là điều ai cũng thấy, Sở Long tin tưởng thực lực của anh nên mới có thể bình tĩnh như vậy, ngược lại Bàn Tử lần này đã nếm mùi đau khổ.

Vì hai chân bị quấn chặt, nên lúc này hắn mất khả năng di chuyển, ngã xuống đất, cổ cũng bị rắn cắn chết, sau đó mặt trở nên đỏ bừng, tay nổi gân xanh.

Chương 585

Thấy cả người sắp không xong rồi.

Mèo chín mạng và tiểu hồng xà nhanh như bay lao đến đây, dùng hàm răng sắc nhọn cắn vào những con rắn đó.

Hai con thần thú phối hợp rất tốt, một miếng cắn đứt con trăn trên cổ Bàn Tử, lại nuốt chửng con rắn trên chân hắn.

Rồi lại phát ra một tiếng gầm giận dữ, những con rắn nhỏ đến gần đều bị đánh lui.

Bàn Tử thở hổn hển, có một cảm giác như vừa chết đi sống lại.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Bàn Tử đã nghĩ rằng mình chết chắc rồi, không còn hy vọng.

Thật quá đáng sợ, trong lòng có chút hoảng hốt, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, rồi trốn sau lưng mèo chín mạng và tiểu hồng xà, hai cây rìu trong tay cũng không tìm thấy.

"Vừa rồi... vừa rồi Bàn gia phát huy không tốt, nếu không thì làm gì có cửa cho chúng!" Đến nước này rồi, Bàn Tử vẫn còn cứng miệng.

Mèo chín mạng thấy một con trăn trên đầu chuẩn bị tấn công, trực tiếp nhe răng, nhanh chóng lao tới, một miếng cắn đứt đầu con rắn đó.

Tiểu hồng xà cũng không phải dạng vừa, thấy hai con rắn chuẩn bị chạy trốn, lập tức đuổi theo, rồi xé xác đối phương thành từng mảnh.

Hai con thú cưng phối hợp với nhau, nhanh chóng trở thành khắc tinh của lũ trăn, là mối đe dọa khiến chúng phải bỏ chạy.

Sở Long đang suy nghĩ lũ trăn này rốt cuộc từ đâu ra, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Điều quan trọng là họ cũng chẳng làm gì, tại sao lại bị tấn công nhiều như vậy?

Hoàn toàn không giải thích được, cũng quá vô lý.

Muộn Du Bình lập tức dùng mũi đao rạch vào lòng bàn tay, rồi nhìn thấy máu từ từ chảy ra từ lòng bàn tay.

Khi con trăn trên đầu chuẩn bị đến gần, anh lập tức búng ngón tay, một giọt máu tươi bay ra, tức thì xuyên qua thân một con trăn.

Một giọt máu đối với anh mà nói giống như một phi tiêu ám khí, sức chiến đấu sát thương biến thái đến mức đó.

Sở Long sau khi xem những thao tác thần kỳ đó liền hài lòng gật đầu, ừm, không tệ, đúng là nhân tài có thể đào tạo.

Chính vì Muộn Du Bình và mèo chín mạng, tiểu hồng xà đã gây ra quá nhiều thương vong cho bầy rắn, khiến con trăn đầu đàn tức giận gầm lên một tiếng, mở to cái miệng như chậu máu, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Khi nó há miệng, kích thước đặc biệt lớn, một cái miệng đủ to như một cái túi khổng lồ, đủ để nuốt trọn đầu của một người.

Cho nên khi nó nổi điên, trông vô cùng đáng sợ, Bàn Tử cảm thấy sau lưng toát ra một tràng mồ hôi lạnh, quần áo sắp bị mồ hôi làm ướt sũng.

“Con đó chắc là con đầu đàn, nhất định phải đánh bại nó trước!” Sở Long lập tức phân tích được sự thành bại của sự việc, cũng hét lớn với những người bên cạnh.

Sau tiếng hét đó, mèo chín mạng, tiểu hồng xà và Muộn Du Bình

đều lần lượt buông tay khỏi việc đang làm, rồi lần lượt tiến lại gần vị trí con trăn khổng lồ.

"Đánh chết nó, hừ, dám để Bàn gia chịu khổ thế này, lũ các ngươi đều phải xui xẻo, hôm nay đều phải chết!" Bàn Tử xoa xoa cổ, không ngừng phàn nàn.

Mặc dù vừa từ Quỷ Môn Quan trở về, nhưng vết hằn trên cổ vẫn còn rõ ràng, e rằng phải mất một thời gian nữa mới có thể tan đi.

Nếu ra ngoài có việc bị người ta nhìn thấy hỏi thì biết làm sao, không thể nào là làm chuyện xấu rồi bị ném vào nhà tắm, hay là nhìn trộm người khác làm gì rồi bị bắt ra công khai thị chúng.

Bất kể phương thức và lý do là gì, những điều đó đều không quá quan trọng, điều đáng quan tâm là một người.

Sở Long lại lần nữa ra lệnh cho mèo chín mạng và tiểu hồng xà: "Hai đứa nhanh lên, nhớ bắt con trăn khổng lồ đó trước, cứ chọn con nào to đầu nhất mà đánh!" Sở Long đã ra chỉ lệnh, hai đứa nó cũng lập tức bỏ việc đang làm để giúp đỡ.

Động tác của mèo chín mạng đặc biệt nhanh nhẹn, lập tức nhảy lên người con trăn, dùng móng vuốt sắc nhọn, liều mạng cào vào lớp giáp của nó.

Kích thước của con trăn đặc biệt lớn, lớp giáp cũng đặc biệt chắc chắn, nên cần phải mất một lúc mới có thể thực sự phá hủy được nó.

Chương 586

Sở Long thì đứng bên cạnh im lặng quan sát, chờ đợi kết quả cuối cùng xuất hiện.

Mèo chín mạng và tiểu hồng xà không hổ danh là thần thú thực sự, sức chiến đấu mạnh mẽ, không bao lâu đã bóc được lớp vảy trên người con trăn, khiến đối phương đau đớn kêu gào, rồi nhìn thấy cả cơ thể đầy vết máu loang lổ.

Nó thảm hại cúi đầu nhận lỗi.

"Sớm biết hôm nay hà tất lúc trước, lão tử không thích hối hận, nhưng lúc đó không thể kịp thời bù đắp, hôm nay tất cả đều là con đường ngươi chọn, là hậu quả ngươi gây ra." Sở Long lắc đầu, càng giống như đang truyền đạo tinh thần, truyền thụ những kiến thức hữu ích liên quan.

Không còn cách nào khác, tiểu hồng xà cùng với Muộn Du Bình, đã trực tiếp chặt con trăn thành ba khúc, cuối cùng sau một hồi vùng vẫy, thân thể con trăn trực tiếp bị phế.

Giây tiếp theo lại thấy đại đa số rắn cũng lục tục rút lui hết, dường như bị chấn nhiếp nặng nề.

Trong lòng anh hiểu rõ, lũ rắn này vì con đầu đàn bị giết, nên rắn mất đầu, mới bỏ chạy.

"Chạy à, lũ khốn, Bàn gia còn chưa đánh mà, ta còn chưa ra tay, có giỏi thì xông lên đi!" Đợi lũ rắn đi gần hết, Bàn Tử lại bắt đầu khoe mẽ, la hét một trận, còn vẫy tay về phía lũ rắn.

Sở Long chỉ đứng bên cạnh lắc đầu cười không nói gì, tên này thích khoe khoang, anh sớm đã quen rồi.

Điều quan trọng là trong khu rừng này lại đột nhiên xuất hiện nhiều rắn như vậy, rốt cuộc là vì sao.

Muộn Du Bình đột nhiên mở miệng nói: "Có lẽ chúng ta đã tự ý xâm nhập vào địa bàn của chúng, nơi này là địa bàn của chúng!" Đó cũng chỉ là một suy đoán đại khái mà thôi, còn sự thật ra sao, có lẽ chỉ có những loài động vật cụ thể đó mới biết.

Nghe xong lời này, mọi người và Bàn Tử đều không nói gì nữa, tiếp tục tập hợp tiến về phía trước mới là đúng.

Muộn Du Bình lại lần nữa chìm vào dáng vẻ tĩnh lặng như ban đầu, không muốn nói chuyện nhiều với bất kỳ ai.

Sau khi trải qua trận đại chiến với trăn vừa rồi, Bàn Tử càng cẩn thận hơn, bắt buộc phải cùng mọi người đồng hành hợp tác, không thể một mình đi riêng, chạy xa như vậy.

"Tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải cái gì đây?

Liệu có chuyện đáng sợ hơn xảy ra không!" Bàn Tử, cái miệng quạ đen, lại bắt đầu không nhịn được mà suy diễn, cảm thấy sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy, nếu thuận buồm xuôi gió, chỉ là một yêu cầu nhỏ, những kẻ trộm mộ khác chắc chắn đã sớm tiến vào.

Rồi sao nữa, một câu nói khiến Sở Long câm nín, biết trả lời thế nào đây, bản thân anh cũng không phải nhà tiên tri, chẳng phải sắp đến lúc rồi sao?

Chỉ cần đến lúc đó, cùng nhau bận rộn một chút là có thể biết được, đúng như câu nói, lừa hay ngựa kéo ra ngoài đi một vòng là có thể thấy rõ.

Cuối cùng Sở Long chọn cách phớt lờ câu hỏi ngớ ngẩn này, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Đi được một đoạn, đột nhiên nghe thấy tiếng một con sói đói, phát

ra một tiếng tru thê thảm, vang vọng lạ thường.

Không chỉ tiếng kêu vang dội, khiến người ta nghe xong càng thêm kinh hồn bạt vía, Sở Long hiểu rằng phía trước có khả năng có một con sói săn mồi đang chờ đợi.

Anh đoán là một con sói săn mồi, nhưng khi đi đến phía trước, phát hiện mẹ nó lại là nơi tụ tập của một bầy sói, đủ các loại vị trí của bầy sói, thậm chí còn không ngừng ngửi ngửi mũi ở bên cạnh.

Sở Long biết tình hình không ổn, lũ sói này chắc chắn sẽ lấy mạng họ.

Thấy Vương Xung một quyền tay không đánh sói, khi một cú đấm hạ xuống, đối phương đau đớn kêu gào.

Cũng chưa đến mức khoa trương như vậy, bây giờ lại có nhiều tai họa đến thế.

Là người thường xuyên hoạt động trong các động xe, tự nhiên có thể phân tích và đoán được những cơn mưa phía sau sẽ chuyển hướng về đâu.

Trong một giây, nhìn thấy xung quanh đều là những đôi mắt lấp lánh, càng ngày càng cảm thấy chúng lục tục chặn gần hết cả đội ngũ.

Đối mặt với vóc dáng của đối phương, trông có vẻ đơn giản hơn nhiều so với người khác.

Sở Long trầm giọng bình tĩnh nói: "Bây giờ đừng vội, bây giờ sự việc cần một chút thời gian, ta chưa quan sát được tên nhóc đó rốt cuộc ở đâu, ta phải phân tích kỹ lưỡng trước." Hống hống hống?

Một con sói dữ mặt đỏ tai hồng, không phân thật giả, bất chấp tất cả, lập tức lao về phía trước, vô cùng hung dữ.

Muộn Du Bình thấy tình hình có biến, lập tức lao đến trước mặt

Sở Long, mắt nhanh tay lẹ, cầm một thanh cốt đao vung ra.

Chương 587

Động tác của anh luôn nhanh gọn như vậy.

Cũng chỉ một chiêu hạ xuống, con sói dữ đó đã lập tức bị chém chết, rồi nghe thấy một tiếng kêu cứu, một bầy sói dữ vừa đến gần đã bị chặn lại ở bên cạnh.

Vì Bàn Tử và Muộn Du Bình, Sở Long cùng với Hoắc Tú Tú, đều cùng nhau nỗ lực, tạo thành một trận đối quyết điên cuồng với lũ sói dữ đang lao tới.

"Ai dám hôm nay nghỉ việc, để cho nếm thử cây búa sắt của ta." "Lại dám uy hiếp ta, gan của ngươi cũng to thật, được, mau lên, ai dám đến gần ta tiễn về Tây Thiên!" Tính khí của Bàn Tử đặc biệt nóng nảy, cầm cây búa sắt trong tay, đối với những con sói đói đang đến gần, một trận chém loạn xạ.

Một bộ búa sắt không phải là trò đùa, đánh cho lũ sói đói một trận kêu gào thảm thiết.

Sở Long cũng không yếu thế, dùng một bộ kỹ năng vừa học được, cũng đánh cho lũ sói dữ chạy tán loạn khắp nơi.

Những con sói dữ muốn đến gần họ, cuối cùng chỉ có thể lần lượt trốn ra xung quanh, nhưng không có đường thoát.

Sự phối hợp của hai bên quá ăn ý, khiến lũ sói dữ chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng.

Những con sói dữ đang liều mạng xông lên, nhưng vào lúc này đột nhiên thấy ở phía xa, có một con sói đói lông đỏ đang tiến lại gần.

Con sói đói lông đỏ vừa xuất hiện, những con sói bình thường vóc dáng nhỏ bé kia lập tức hét lên một tiếng, sợ hãi chạy tán loạn khắp

nơi.

Có lẽ con sói dữ xuất hiện và phản ứng của sói con, hai bên chắc chắn không thuộc cùng một bầy.

Bàn Tử la hét một tiếng tiến về phía trước, nhưng vừa lao được hai bước, đột nhiên bị một con sói đói đầu đỏ lao tới.

"Đốt cháy đam mê của một đêm!" Bàn Tử tự tin đến mức nào, muốn cứng rắn chống cự.

Nhưng hậu quả cuối cùng có thể biết được, nghe thấy một tiếng hét của Bàn Tử, hắn lại bị con sói đói đè dưới thân, cả người tay chân đều bắt đầu tê dại.

Căn bản không biết phải giải quyết thế nào, đối phó với lũ sói đói điên cuồng này, từng con từng con tiến lại gần, như không sợ chết.

Chúng bắt đầu lục tục tiến lại gần, có chút lo lắng.

Đồng thời cũng muốn tiến lại gần, rồi chặn chặt hắn lại.

Cuối cùng, khi hắn bị con sói đói đè dưới thân, Muộn Du Bình cuối cùng cũng mắt nhanh tay lẹ lao tới, rồi lấy ra thanh thần đao cổ xưa trong tay.

Thần đao cổ xưa vừa rút ra, đã cảm nhận được một luồng hàn khí tỏa ra từ bên trong, ép người tiến lại gần con sói đói đầu đỏ.

Sau khi Muộn Du Bình xua đuổi con sói lông đỏ đó đi, lập tức kéo Bàn Tử từ dưới đất lên, phát hiện da của đối phương bị cắn rách một lỗ hổng lớn.

Vết thương trên vai khiến người ta nhìn thấy đều cảm thấy kinh hãi, thật quá đáng sợ, một mảng máu me, khiến người ta cảm thấy tim thắt lại.

Bàn Tử càng đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ có thể cố gắng chịu

đựng cơn đau.

"Ôi mẹ ơi, dọa chết tôi rồi, đói lắm hả?

Không phải là loài biến dị chứ!" Bàn Tử sợ hãi không nhẹ, lùi lại mấy bước, rồi đứng trước mặt Hoắc Tú Tú không dám đến gần nửa bước.

Sở Long bực bội liếc Bàn Tử một cái, không khỏi lắc đầu.

Không có kim cương thì có thể thành thật một chút không, cứ phải đi gây chuyện, vừa rồi nếu không phải Muộn Du Bình phản ứng nhanh, e rằng cả cánh tay cũng không còn.

"Bàn Tử ở bên cạnh trước đi, tuyệt đối đừng chạy lung tung, còn lại tôi giải quyết!" Hoắc Tú Tú được giao cho Bàn Tử bảo vệ, Sở Long và mèo chín mạng, tiểu hồng xà, cùng những người khác cùng nhau tiến lên.

Chỉ là một đám chó má sói dữ đầu đỏ thôi, có gì to tát đâu, dù có biến dị, hôm nay cũng phải xua đuổi chúng, vì con đường của họ phải tiếp tục đi.

"Muộn Du Bình, cẩn thận!" Sở Long bình tĩnh nhìn Muộn Du Bình nhắc nhở một câu.

Đối phương vẫn lạnh lùng như thường lệ, không nói một lời, tiếp tục tiến lên, thanh thần đao cổ xưa trong tay lại lần nữa xuất hiện.

Cuộc chiến giữa hai bên ngày càng ác liệt, rồi bắt đầu nghe thấy một trận giao tranh kịch liệt.

Chương 588

Lũ sói dữ như phát điên phản công tấn công Sở Long.

Nhưng cuối cùng bị Sở Long dẫn theo mèo chín mạng và tiểu hồng xà dùng thực lực áp đảo, đánh cho chúng tan tác.

Máu trên vai Bàn Tử không ngừng chảy xuống, chỉ có thể cắn răng trốn dưới một gốc cây bên cạnh, có lẽ lúc này không biết đang lẻ loi cố ý tấn công lén, một con sói dữ lông đỏ lại vòng qua Sở Long đến bên cạnh Hoắc Tú Tú.

"Ôi trời, mẹ tôi ơi, có thể để người ta yên không!" Thấy con sói dữ đang nhìn chằm chằm ở bên cạnh, Bàn Tử cảm thấy có chút câm nín.

Rốt cuộc đã chọc ai ghẹo ai, sao cứ gây ra những phiền phức khó khăn này.

Chỉ nhìn lũ sói đói, đã cảm thấy toàn thân tê dại.

May mà Hoắc Tú Tú không phải là kẻ yếu đuối, đừng nhìn cô là con gái, nhưng ở nhà họ Hoắc cũng là một trong những hậu bối xuất chúng.

Hoắc Tú Tú rút ra một thanh tú đao trong lòng nói: "Anh Bàn Tử, ở bên cạnh đi, em giải quyết!" Bàn Tử trong phút chốc cả khuôn mặt đều đỏ bừng, không ngờ Bàn gia đường đường lại rơi vào tình cảnh hôm nay, để một người phụ nữ bảo vệ.

Chỉ nghĩ trong lòng cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, ngượng ngùng, xấu hổ.

Nhưng Bàn Tử không tranh cãi nhiều, ngược lại vội vàng gật đầu.

Có thể giải quyết được sự việc thì tốt quá rồi, bèn cảm thấy tim

đập thình thịch.

Sau đó, cô nhìn trước mắt, rồi bắt đầu lặng lẽ tiến lại gần vị trí phía trước.

Hoắc Tú Tú lao thẳng về phía con sói dữ lông đỏ, rồi lấy ra thanh tú đao trong tay vung ra.

Cuối cùng, nhờ sự nỗ lực chung của Sở Long và mọi người, họ đã đánh lui được hết lũ sói dữ lông đỏ.

Nhưng họ cũng không khá hơn, toàn thân mệt mỏi rã rời, Sở Long cũng đành phải nghỉ ngơi một lúc bên cạnh, lũ sói dữ đều đã bị đánh bại.

"Rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Không thể nào chúng lại điên cuồng tấn công chúng ta như vậy, hoàn toàn không hợp lý." Sở Long gãi đầu, có chút hoang mang nhìn sang Muộn Du Bình.

Có lẽ bên kia có thể cho anh một câu trả lời, ít nhất cũng có thể giải thích rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì, tìm hiểu rõ ràng đường đi nước bước mới đúng.

Muộn Du Bình không trả lời, chỉ lắc đầu.

Sở Long đến gần Bàn Tử, cả vai của hắn bị cắn một vết rách lớn, máu tươi thuận theo vai từ từ chảy xuống.

Vì bị răng sói cắn rách, nên cả mảng thịt trông vô cùng kinh hãi.

Sở Long xé một mảnh vải từ dưới áo ra, rồi siết chặt vào vai hắn, quấn vòng quanh.

Điều kiện có hạn, chỉ có thể băng bó đơn giản cho Bàn Tử trước.

"A, nhẹ tay nhẹ tay thôi, cậu không phải là công báo tư thù chứ?

Mau chậm lại!" Bàn Tử đau đến kêu gào.

Sở Long thì đứng bên cạnh cười xấu xa, hừ hừ, bây giờ biết đau rồi, vậy tại sao lúc đầu lại xốc nổi như vậy?

Đúng là sớm biết hôm nay, hà tất lúc đầu, lúc đầu bình tĩnh một chút, đừng lỗ mãng như vậy không được sao, chẳng có chuyện gì cả.

Nhưng tên mập này lại không nghe, cứ phải bận trước bận sau.

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai hắn an ủi: "Thế thì cậu chịu đựng đi, nam tử hán đại trượng phu, chút vết thương ngoài da có là gì!" Đồng thời dặn dò hắn vài câu, ít nhất cũng có thể kiên nhẫn, kẻo lúc đó chỉ biết nhe răng trợn mắt kêu gào.

Đối phương cũng liên tục gật đầu, lau đi một vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Vì đủ loại dấu hiệu quá kỳ quái, nên Sở Long và mọi người chỉ có thể cẩn thận, xem xem tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Chương 589

Lúc này anh cũng không còn nghi ngờ cảm giác của Bàn Tử rằng khu rừng này có vấn đề, quá kỳ lạ.

Có thể xuất hiện nhiều rắn như vậy, nhiều sói dữ như vậy, điều quan trọng là có cả sói dữ lông đỏ, rốt cuộc là vì sao?

Chủ yếu là lũ sói này tính công kích quá mạnh, hận không thể lập tức đè họ xuống đất một trận ma sát, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Long dừng lại một chút, để mọi người ở lại đây, chuẩn bị cùng Muộn Du Bình đi xem tình hình phía trước.

"Cậu ở bên cạnh trước đi, tuyệt đối đừng đi lung tung, lát nữa đợi tin của tôi!" Sở Long dặn dò Bàn Tử vài câu đơn giản, rồi cùng Muộn Du Bình đi xuyên qua, hai người nhanh như bay, trực tiếp bay lên rìa ngọn cây.

Thấy Sở Long thân thủ nhanh nhẹn, Bàn Tử một bộ mắt hau háu, cảm thấy vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Tại sao đối phương lại ưu tú như vậy, còn mình chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng không khỏi chua xót, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Sở Long gạt bỏ mọi chấp niệm cá nhân, nhanh chóng vượt qua các cành cây trên đầu.

Vừa đến đây, phía trước trong một khu rừng nhỏ vô cùng náo nhiệt, trăn, sói, báo, lại ở cùng nhau.

Miệng Sở Long há thành hình chữ O, suýt nữa vì kinh hãi mà ngã từ trên cây xuống.

Chẳng lẽ là đoàn xiếc biểu diễn tạp kỹ sao?

Những loài này hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Sói, hổ, báo ở cùng nhau cũng thôi đi, lại còn có nhiều trăn như vậy.

"Muộn Du Bình, mau phân tích xem trước đây có từng thấy tình huống này không!" Sở Long lại lần nữa quay đầu nhìn Muộn Du Bình hỏi một câu.

Trong tình huống này, rất cần có một người đưa ra lời khuyên, rồi tìm hiểu rõ ràng đường đi nước bước bên trong.

Câu trả lời của Muộn Du Bình khiến Sở Long thất vọng, đối phương chỉ một mực lắc đầu.

Xem ra sự việc trước mắt phiền phức hơn nhiều, vượt quá dự đoán của cá nhân.

Sở Long hít một hơi thật sâu, quan sát kỹ lưỡng, phát hiện hành động của những loài này vô cùng kỳ quái, hoàn toàn không giải thích được, rõ ràng bên trong chắc chắn còn một tầng bí ẩn khác.

Đã như vậy, chỉ có thể tạm thời tính kế khác.

Quay lại, Sở Long kể lại đại khái những gì mình nhìn thấy cho Bàn Tử nghe.

Tên này miệng thì luôn xưng Bàn gia, nhưng vừa nghe chuyện xong hai chân đã mềm nhũn, cả người trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Bàn Tử miệng lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, gặp chuyện rồi, chúng ta nhất định lúc xuất phát không thắp hương bái Phật, nếu không sao có thể xui xẻo như vậy!" "Sở Long xem xem, hay là chúng ta rút lui trước đi, không chơi được thì chúng ta trốn được mà." Lời nói của Bàn Tử cũng trở nên đứt quãng, nhìn Sở Long, càng lộ ra vẻ bối rối.

Không phải Bàn Tử sợ không chơi được, mà vì sự việc quá kỳ quái.

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta toàn thân tê dại, biết sự việc chắc chắn không đơn giản, không phải là vấn đề dễ dàng giải quyết trên bề mặt.

Sở Long lập tức lườm hắn một cái, cố gắng kéo tên này từ dưới đất lên, và động viên nhiều lần.

“Không phải là không được chứ, bình thường không phải cậu luôn mồm gọi Bàn gia lợi hại sao?

Sao đột nhiên nhận thua thế, cái tên Bàn Tử luôn ngông cuồng đó đi đâu rồi...” “Chẳng phải chỉ là mấy con động vật nhỏ bình thường sao?

Có gì to tát đâu, xem cậu bị dọa kìa, thật sự không đến mức đó đâu, làm như vậy ngược lại còn không có chút thử thách nào cả.” Nói rồi Sở Long không tự chủ được vỗ vào người hắn.

Để giảm bớt phiền phức, Sở Long chuẩn bị đi vòng từ bên cạnh, tránh mũi nhọn của chúng.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ lặng lẽ tiến về phía trước, đi đường đặc biệt cẩn thận, cứ đi vài bước lại nhìn xung quanh.

Chương 590

“Ha ha, cản ta sao, xem thường ta quá rồi!

Cùng lắm chỉ là một đám súc sinh!” Thấy xung quanh yên tĩnh, Sở Long trong lòng cười lạnh.

Anh cảm thấy kế hoạch này khả thi, có thể hoàn hảo tránh được lũ mãnh thú.

Vừa mừng chưa được bao lâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng tru, tức thì xung quanh vang lên tiếng gầm rú của lũ sói, hổ, báo.

Nhìn xung quanh thì phát hiện hỏng bét rồi, cả nhóm bị bao vây, sói, hổ, báo, trăn đều tụ tập lại.

Ba bầy đàn lại liên hợp chặn đường họ.

Bàn Tử trong phút chốc sắc mặt trở nên tái nhợt, tay chân đều tê dại.

Đi cái chó gì, không cẩn thận hôm nay sẽ bị bọn này ăn thịt.

Chân Bàn Tử lại bắt đầu mềm nhũn, đứng đó không ngừng run rẩy.

Hoắc Tú Tú cũng có chút lo lắng, trốn sau lưng Sở Long, nắm chặt áo anh, không chịu buông.

Lũ sói, hổ, báo này khiến cô trong lòng hoảng sợ, chỉ có thể bám sát theo, rồi trốn đi nói sau.

Sở Long và Muộn Du Bình gật đầu, lần lượt lấy ra vũ khí của mình.

Mèo chín mạng và tiểu hồng xà cũng nhảy xuống, chuẩn bị chiến đấu.

Mấy người lưng dựa vào nhau, tạo thành một vòng tròn, cảnh giác nhìn lũ sinh vật xung quanh.

"Tất cả đều là do các ngươi ép ta, vốn định rời khỏi đây trước, nhưng có lẽ trời không cho, đã không có đường thoát, vậy chỉ có thể chơi cùng các ngươi." Sở Long nghiến chặt răng, trong lòng cười lạnh, rồi nhắc nhở những người bên cạnh.

Mấy anh em họ lập tức la hét một tiếng, rồi cầm vũ khí trong tay phản công.

Sói, hổ, báo, và trăn, cũng đồng loạt từ bốn phương tám hướng không ngừng tiến lại gần.

Chẳng mấy chốc, cả khu rừng xung quanh vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết, tiếng đánh nhau hỗn loạn.

Sở Long trước đây đã học được năng lực chiến đấu của các gia tộc lớn, lại thêm sự truyền dạy của Muộn Du Bình, cả người sức chiến đấu cũng thuộc hàng đầu.

Gặp phải lũ sói, hổ, báo này, căn bản không có cơ hội đến gần, bị lần lượt chém chết ngay trước mặt.

Hoắc Tú Tú cũng thân thủ nhanh nhẹn, là một cô gái, thân nhẹ như én, có thể khéo léo tránh được sự phản công của lũ dã thú.

Ngược lại Bàn Tử đánh đặc biệt hăng, cả người béo mập, lúc đánh nhau mệt đến thở hổn hển, thở không ra hơi.

"Không được rồi, Bàn gia ta sắp mệt chết rồi, không được rồi mau giúp với, có thể tăng viện không!" Bàn Tử mệt đến mặt đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa.

Đã một thời gian dài không làm việc mệt như vậy, làm sao chịu nổi.

Nếu cứ cố gắng như vậy, e rằng chưa bị sói, hổ, báo cắn chết, đã bị mệt chết.

Sở Long cuối cùng cử mèo chín mạng đến giúp bảo vệ bên cạnh Bàn Tử, phụ trách dọn dẹp những chướng ngại vật nguy hiểm.

Trận chiến kéo dài 20 phút, xung quanh thi thể la liệt, toàn là dã thú, có cả trăn bị chặt đứt thân thể.

Cả khung cảnh vô cùng đẫm máu, có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Sở Long cũng cảm thấy mỏi nhừ, nhưng thấy những nguy hiểm vẫn đang đến gần, không dám có chút lơ là.

"Muộn Du Bình, có cách nào không, cứ đánh thế này không ổn." Sở Long quay đầu nhắc nhở Muộn Du Bình.

Phải tìm một cách đơn giản, như vậy mới có thể thoát khỏi những phiền toái này.

Chương 591

Muộn Du Bình chỉ lắc đầu, bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể tiếp tục cố gắng.

Nhưng đúng lúc mọi người sắp kiệt sức, mệt không chịu nổi, thì nghe thấy một tiếng gầm, tức thì sau đó, lũ dã thú dường như nhận được lệnh, ngừng tấn công.

Lần này mọi người đều ngơ ngác, cái gì thế?

Chuỗi tiếng gầm vừa rồi rốt cuộc từ đâu ra?

Chủ yếu là hiệu quả có vẻ rất rõ ràng, lũ dã thú lập tức quay đầu, rồi lần lượt chạy trốn tứ phía, rời khỏi khu vực này.

Vừa rồi còn là một trận hỗn chiến, không bao lâu, thấy những mối đe dọa đều đã bị loại bỏ, sói, hổ, báo, và trăn đều biến mất không thấy tăm hơi.

Cuối cùng chỉ còn lại một cảnh tượng tan hoang trước mắt, và những thi thể các loại nằm rải rác trên mặt đất.

Sở Long, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đều nhìn nhau, ai nấy đều hoang mang.

Thực sự quá khoa trương, tất cả những cảnh tượng gặp phải đều vô cùng kỳ dị, hoàn toàn không thể giải thích bằng logic thông thường.

Bàn Tử không nói nhảm nữa, lập tức ngồi xuống đất thở hổn hển, rồi lau mồ hôi trên trán nói: "Mẹ nó, chạy rồi, làm lão tử sợ chết khiếp." Bàn Tử cảm thấy chúng chạy rồi cũng không sao, không cần biết nguyên nhân, quan trọng nhất là may mắn thoát nạn, nên rời khỏi nơi thị phi này trước mới đúng.

Sở Long nhìn cảnh tượng tan hoang trước mắt, lúc này trong lòng

khó mà bình tĩnh lại được.

Sự việc không thể điều tra rõ ràng, luôn cảm thấy có một khúc mắc, khó mà giải tỏa được nghi ngờ.

Cuối cùng Hoắc Tú Tú trả lời một câu: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước đi, lỡ lát nữa chúng quay lại đánh úp!" Trận chiến vừa rồi khiến ai cũng mệt không nhẹ, nếu chúng lại quay lại đánh úp, e rằng cả nhóm khó mà chống đỡ nổi.

Sở Long cảm thấy có lý, bèn dẫn Bàn Tử, Muộn Du Bình và mọi người rời khỏi đây, tiếp tục cầm bản đồ kho báu từ từ tiến về phía trước.

Nếu không phải vì những bảo bối tốt trong bản đồ kho báu, Bàn Tử cảm thấy dù chết cũng không đi chuyến này nữa.

Rồi sau đó tiếp tục tiến về phía trước thì đường đi suôn sẻ, không gặp phải trở ngại tương tự.

Đừng nói là bầy sói và bầy rắn, ngay cả một bóng con nào cũng không thấy.

Loanh quanh một hồi, cả nhóm đi được gần hai canh giờ, cuối cùng thấy phía trước khu rừng rậm đã có lối ra.

Bàn Tử trong phút chốc hai mắt sáng rực, lập tức hét lên: "Cuối cùng cũng ra rồi, mau lên, tôi cuối cùng cũng thành công rồi!" Hắn mừng đến phát điên, lời nói cũng khó mà diễn tả được sự kích động trong lòng lúc này.

Có thể rời khỏi nơi quỷ quái này luôn là điều hắn muốn, bây giờ tốt rồi, cuối cùng cũng rời khỏi khu rừng quỷ quái này.

Sở Long nhếch miệng cười, gật đầu ra hiệu cho mọi người lập tức tiến lên.

“Theo vị trí đánh dấu trên bản đồ kho báu, ra khỏi khu rừng này đi thêm không xa nữa là đến một ngã rẽ!” Sở Long còn chỉ tay vào đó để mọi người phân biệt.

Bàn Tử như một chú chim non mới nở, la hét chạy lung tung khắp nơi, thậm chí còn múa may quay cuồng, không ngừng nhảy nhót.

Hắn cảm thấy bây giờ có một khung cảnh khác hẳn, quá đẹp.

Đã đến khu vực ngoại vi, đến đúng nơi rồi.

Đến sườn dốc phía trước, vừa hay lại từ từ đi xuyên qua, cuối cùng thì đến chân một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi khổng lồ chắn đường đi của họ, một mắt nhìn không thấy hết, bên cạnh có một ít rừng cây um tùm.

“Không đúng, chúng ta đi vào ngõ cụt rồi, Sở Long, cậu không nhầm chứ, cái bản đồ sống này không được rồi, có vấn đề rồi phải không!” Bàn Tử, cái tính nóng nảy, ngay lập tức không chờ được nữa, bắt đầu la lối với Sở Long, đang đi đường ngon lành đột nhiên lại đi vào ngõ cụt.

Sở Long không vội không vàng nghiên cứu bản đồ kho báu trong tay, tuyệt đối không thể có vấn đề, tất cả các lộ trình đi qua đều khá phù hợp, sao có thể đi đến cuối đường được?

Sau khi nghiên cứu bản đồ, mắt Sở Long sáng lên.

“Làm gì thế?” Bàn Tử một đầu đầy dấu hỏi, không hiểu Sở Long rốt cuộc có ý gì.

Chương 592

Sở Long mừng đến phát điên, múa may quay cuồng, không ngừng vỗ tay cảm thán.

"Quá đẹp, tất cả đều trong tầm kiểm soát, yên tâm đi, hừ hừ, chuyện hôm nay, ổn thỏa!" Sở Long chỉ vào một vị trí khoanh tròn, lối vào ở bên cạnh.

Cũng đến đúng nơi rồi, ở gần bụi cỏ lộn xộn trước mắt.

Bàn Tử nhìn vào đám cỏ lộn xộn bên trong, cầm cây búa sắt trong tay lao vào, rồi tìm kiếm khắp nơi.

"Lối vào ở đâu?

Bảo bối của tôi, ở đâu!

Ối, tốt tốt tốt, đốt cháy đam mê của em, đốt cháy đam mê của tôi!" Bàn Tử mừng đến phát điên, sau khi nhếch miệng cười điên cuồng, hắn chạy lung tung bên trong, thậm chí còn không ngừng vỗ tay hoan hô.

Mùa xuân có thể tìm thấy lối vào là điều cầu còn không được, nghĩ thôi đã thấy tim đập thình thịch.

Cũng vì một ngày không biết đã chờ đợi bao lâu, chưa từng có hạnh phúc nào, lại đột nhiên gõ cửa.

Nếu không nhanh chân, mau chóng đi tìm, e rằng sắp bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Hoắc Tú Tú, Muộn Du Bình và mèo chín mạng, tiểu hồng xà bên cạnh cũng lần lượt tiến vào phía trước, chuẩn bị tìm kiếm lối vào.

Đột nhiên bên phía Bàn Tử hét lên một tiếng, nói đã tìm thấy.

Âm thanh vang lên vô cùng đột ngột và rõ ràng, Sở Long dừng lại, rồi lần lượt tiến lại gần, phát hiện trước mắt quả nhiên xuất hiện một cửa động, bên ngoài vừa hay có một bụi cỏ lộn xộn.

Bên ngoài có đám cỏ dại che lấp, nên nếu không chú ý, khó mà phát hiện sự tồn tại của hang động.

Bàn Tử tiến lại gần, xoa tay mài chân rồi nói: "Mọi người chờ đó, em sắp vào xem tình hình thế nào!" Hắn còn không thể chờ đợi được, một mình chui vào trước, Sở Long thật sự muốn mắng hắn hai câu.

Làm việc có thể bình tĩnh một chút không, Bàn Tử thì hay rồi, cả ngày một bộ dạng không đứng đắn.

Nhưng khi Bàn Tử vừa vào, tức thì phát hiện bên trong im phăng phắc, thậm chí tiếng cười của Bàn Tử cũng đột ngột dừng lại, không còn một chút âm thanh nào.

"Bàn Tử, bên trong rốt cuộc tình hình thế nào, có thể mau lên không." Sở Long vội vàng nhắc nhở một câu, nghiêng người gọi một tiếng.

Hoàn toàn không hiểu được, có chuyện gì không thể trả lời một câu, tại sao xung quanh lại yên tĩnh như vậy?

Nhưng đối phương vẫn không có chút phản ứng nào, chỉ đứng ngây người ở đó.

Sở Long lo lắng cho tình hình của Bàn Tử, sau khi dự đoán, anh tăng tốc đuổi vào trong, muốn xem xem tình hình thế nào, nhưng khi vào trong, cả người đều ngây ra.

Ngay trước mắt Bàn Tử lại có một con sói dữ khổng lồ đang nằm, đầu con sói này cực lớn, thân rộng gần hai mét, đặc biệt là đôi mắt đó, hõm sâu một cách lạ thường, vô cùng sắc bén.

Khi hai móng vuốt hướng về phía trước, có thể nhìn thấy những

vết hằn rõ ràng trên đó.

Khiến người ta nhìn thấy một cái đã thấy kinh hồn bạt vía, thực sự quá đáng sợ.

Vừa rồi Bàn Tử không biết bên trong có thứ gì, nên mới hăm hở lao vào, đợi khi nhìn thấy thì đã muộn, sợ đến mức chỉ có thể đứng tại chỗ.

Bàn Tử run rẩy chân, cười khổ nói: "Vị đại huynh đệ đó, có gì chúng ta từ từ nói được không!" "Vừa rồi là tai nạn, tôi không cẩn thận, nên mới... nên mới." Miệng nói thế, hận không thể tự vả cho mình hai cái.

Bây giờ đã là lúc nào rồi, còn làm mấy chuyện vô dụng.

Không cẩn thận e rằng người ta một cú vồ tới sẽ xé xác hắn ra từng mảnh.

Sở Long thấy cơ hội, lúc con sói khổng lồ không có phản ứng, lập tức một tay kéo Bàn Tử, hét mau chạy.

Hai người bất chấp tất cả lao ra ngoài hang động.

Chương 593

Bên ngoài Hoắc Tú Tú không biết tình hình, chỉ thấy Sở Long và Bàn Tử hớt hải chạy ra.

"Ôi mẹ ơi, suýt nữa làm Bàn gia ta sợ chết khiếp!

Chắc chắn là đi vệ sinh không rửa tay, nếu không sao lại vô dụng như vậy." Bàn Tử sợ đến toát mồ hôi lạnh, liên tục hoảng hốt phàn nàn.

Hoắc Tú Tú chạy đến gần định hỏi, nhưng chưa kịp nói, đã thấy một con dã thú từ trong hang động từ từ đi ra.

Đầu tiên lộ ra một đôi mắt đỏ rực, tiếp theo là nửa thân mình của một con sói, từ từ di chuyển.

Hoắc Tú Tú hét lên một tiếng, lập tức trốn sau lưng Sở Long.

Bàn Tử trông đặc biệt hèn nhát, không dám hỏi nhiều, vội vàng ôm bụng liên tục lùi lại.

Vừa lùi, vừa liên tục lắc đầu nói: "Đại ca, không tử tế chút nào." "Có chuyện gì thì nói, làm gì thế?" Lúc này Bàn Tử có chút hoài nghi nhân sinh, đang yên đang lành, sao đột nhiên lại xuất hiện một con dã thú.

Điều quan trọng là đầu con sói này lại chặn ngay đường, đứng trước mặt diễu võ dương oai, khiến hắn cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Nếu có thể đi lý luận với nó một phen thì tốt rồi, ít nhất cũng phải đè nó xuống đất một trận đánh túi bụi, khỏi phải nói nhảm nhiều như vậy.

Đầu con sói này chắc chắn không nói nhảm với hắn, trực tiếp

ngẩng đầu tru dài một tiếng, xung quanh đều vang vọng.

Tiếng sói đói vang dội, thậm chí còn có một cảm giác đau nhói như dùi vào tai.

Sở Long biết cơ hội không nhiều, lấy ra một thanh trường đao trong tay đứng ở phía trước nhất, ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt lộ ra một vẻ khinh miệt.

"Sở Long không được rồi, tôi bây giờ cảm thấy đau lưng mỏi gối, tuổi đã cao, hay là giao cho cậu xử lý đi." Bàn Tử chuẩn bị lâm trận đào ngũ, đặc biệt không tử tế.

Không phải là không đánh, mà vừa nhìn thấy đầu con sói, đã cảm thấy hai chân mềm nhũn.

Nếu là bình thường đánh nhau lặt vặt, hắn đã sớm cầm hai cây rìu trong lòng lao lên rồi.

Sở Long cười khổ nói: "Các cậu lùi lại một chút, còn lại giao cho tôi giải quyết!" Đầu con sói lại xuất hiện ở tận cùng hang động, vừa hay chặn đường đi, xung quanh có một ít rắn và sói đang vây quanh, nhưng lại không dám đến gần nửa bước.

Chỉ cần quan sát kỹ, không khó để phát hiện dường như chúng đều có chút kiêng dè đối với đầu con sói này.

Sở Long đoán đây chắc là tổng thủ lĩnh, cũng là lang vương trong miệng mọi người.

Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp tìm một gốc cây lớn, trốn sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán cảm thán: "Không ngờ Bàn gia ta tung hoành một đời, lại bị một đầu sói dọa chạy!

Lần này mất mặt quá." Hoắc Tú Tú do dự, nhìn Sở Long gọi: "Anh Long có giải quyết được không?

Có cần em đi...” “Hoàn toàn không cần thiết, nếu ngay cả một con súc sinh nhỏ cũng không giải quyết được, chẳng phải làm tôi mất mặt sao!

Tất cả tản ra, còn lại để tôi biểu diễn!” Sở Long nói một cách vô cùng bình tĩnh, dường như đối với việc này đã có sẵn kế hoạch.

Cũng không có vấn đề gì lớn, tất cả đều ổn, chỉ cần có thể giải quyết được sự việc một cách ổn thỏa.

Đối phương cũng liên tục gật đầu, lùi lại mấy bước.

Sở Long đến phía trước nhất, nhìn nó rồi nói: “Ngươi không nên cản đường của ta, vì kẻ cản đường ta, chết!” Nếu là bình thường cũng thôi đi, nhưng hôm nay có việc quan trọng hơn phải làm, sao có thể nói nhảm với nó.

Đúng là hẹp đường gặp nhau kẻ dũng thắng, nên Sở Long chuẩn bị dựa vào năng lực cá nhân của mình để xử lý nó.

Muộn Du Bình vẫn luôn đứng bên cạnh, im lặng không nói, hai tay ôm thanh đại đao cổ xưa, trên mặt không có chút thay đổi.

Có lẽ đối với anh, đầu con sói này căn bản không có chút uy hiếp nào, nên không cần phải căng thẳng như vậy.

Đã Sở Long chuẩn bị tự mình ra tay, anh cũng đành đứng bên cạnh làm một khán giả.

Đầu lang vương gầm lên một tiếng, móng trước không ngừng cào vào đất dưới chân, bụi đất lộ ra từng vết móng, rồi miệng nó càng lộ ra cả hàm răng già.

Chương 594

Sau một tiếng gầm, cơ thể nó bắt đầu hơi nghiêng xuống, giữ một tư thế lao về phía trước.

Sở Long cũng biết đầu con sói này tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, nên nhất định phải cẩn thận, khi đối phương giữ tư thế tấn công này, anh cũng nâng cao cảnh giác.

Anh liên tục lùi lại mấy bước, rồi áp sát người vào vách tường.

Lão tử lang vương không phải dạng vừa, sau khi vừa chuẩn bị xong, lập tức lao tới như một viên đạn, tốc độ cực nhanh, móng vuốt trực tiếp vung ra.

Sở Long một gối quỳ xuống đất, trong phút chốc cũng vừa hay giơ thanh đại đao trong tay lên trước mặt, mới miễn cưỡng đỡ được một đòn tấn công của đối phương.

Dù sao cũng là một con sói dữ, nên thể hình đặc biệt khỏe mạnh, khi vừa lao ra, có một lực va chạm cực kỳ mạnh, khiến Sở Long liên tục lùi lại mấy bước.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ở xa xem mà kinh hồn bạt vía, tim đều treo lên cổ họng.

Đúng là cao thủ đối quyết, sai một ly đi một dặm, hơi không chú ý có thể sẽ bị lang vương làm bị thương.

Bàn Tử nhìn Muộn Du Bình rồi phàn nàn: "Này, Tiểu Ca làm gì thế?

Có thể lên giúp một tay không?

Dù sao cũng là đồng đội!" Hắn khó hiểu Muộn Du Bình, chẳng lẽ thật sự sắt đá, cảm giác như một khúc gỗ ngốc.

Sở Long và lang vương đang đại chiến khó phân thắng bại, hắn thì hay rồi, lại đứng bên cạnh quan sát.

Nếu không biết, còn tưởng là chuyên đi xem kịch.

Muộn Du Bình nghe lời hắn xong chỉ một mực lắc đầu, căn bản không trả lời nửa câu.

Bàn Tử biết mình tự tìm chuyện vô ích, đàn gảy tai trâu, e rằng đối phương cũng là cái đức tính đó, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, im lặng không nói.

Cuộc chiến giữa hai bên vẫn đang tiếp diễn, khi tấn công tương ứng, chiêu số trông đặc biệt sắc bén, mỗi một chiêu thức đều chí mạng, thậm chí còn sượt qua ngay trước mắt.

Đơn giản là khủng bố như vậy, một sự tồn tại bình thường, may mà Sở Long lâm nguy không sợ, ở đây có thể miễn cưỡng đối phó với các loại tấn công của đối phương.

Sau vài hiệp liên tục, lang vương không chiếm được chút lợi thế nào, đứng một bên tức giận, sau đó liên tục lao tới.

Sở Long cũng không phải là người bị dọa lớn, anh vung thanh trường đao trong tay nói: "Đã chơi mệt rồi, còn lại nên giao cho tôi biểu diễn rồi chứ!" "Lão tử sớm đã không vừa mắt ngươi, xem cái bộ dạng của ngươi thật xấu, nên hôm nay ta dạy ngươi cách làm người." Lời còn chưa dứt, Sở Long đã bay lên không, rồi nhảy đến trước mắt nó.

Không chỉ như vậy, thanh tàng đao trong tay vừa hay quét qua trước mắt nó, tốc độ trông cực nhanh, mang theo một cơ hội.

Đầu lang vương tránh né, nhưng đao của Sở Long lại nhanh hơn một chút.

Vừa chuẩn bị lùi về phía sau, Sở Long đã có dự đoán trước, dựa

vào đao pháp tinh xảo học được từ Tiểu Ca trước đây, trực tiếp vung về phía trước.

A a!

Giây tiếp theo nghe thấy một tiếng hét chói tai, Sở Long lại chém đứt chân trước của nó.

Một đao hạ xuống đơn giản sắc bén, đối phương không có nửa cơ hội phản ứng.

Lang vương vừa rồi còn oai phong lẫm liệt giờ đã ngã gục trong vũng máu, máu tươi không ngừng tuôn ra, thân thể co giật từng cơn, nhuộm đỏ cả một vùng đất trước mặt.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh đó cũng phải kinh hãi.

Một chiêu vừa rồi quả thật quá sắc bén, mà cú ra đao của Sở Long cũng thực sự gọn gàng.

Bàn Tử nhìn Sở Long với ánh mắt đầy sùng bái.

Thật không ngờ sức chiến đấu của Sở Long lại biến thái đến mức này.

Nhớ lại lúc mới đầu, Sở Long trước mặt hắn chỉ là một tên gà mờ không biết gì cả, vậy mà không biết bao nhiêu ngày học tập, tiến bộ lại nhanh đến kinh người.

Chương 595

Muộn Du Bình nhìn Sở Long với vẻ mặt đầy hài lòng, trên mặt thoáng qua một nụ cười vô ý.

Còn Hoắc Tú Tú thì vẻ mặt tràn đầy sùng bái, hai tay ôm ngực nhìn Sở Long, ánh mắt tràn ngập tình yêu mến.

Pha xử lý thần sầu vừa rồi của Sở Long khiến trái tim thiếu nữ của cô bùng nổ, tim đập thình thịch như nai con đi lạc.

"Oa, anh Long đẹp trai quá, đúng là đàn ông thực thụ, không ngờ anh lại ưu tú như vậy." Hoắc Tú Tú thầm reo lên trong lòng.

Là một tiểu thư khuê các, cô đương nhiên không thể biểu hiện quá phấn khích, nhưng trong lòng sớm đã vui như hoa nở.

Sở Long vung vẩy thanh đại đao cổ trong tay, nói: "Haiz, chẳng có chút thử thách nào cả, sao đang đánh lại đột nhiên thua thế này?

Sao không kiên trì thêm một chút, ít nhất cũng để tôi luyện đao pháp chứ!" Con lang vương đang nằm trên đất chắc chắn muốn chửi ầm lên.

Dù gì nó cũng là thủ lĩnh đường đường chính chính của bầy sói, là vua của một loài.

Bây giờ thì hay rồi, bị Sở Long đánh cho không còn chút sức lực đã đành, lại còn bị sỉ nhục, chế giễu ngay trước mặt.

Nếu không phải vì bị trọng thương, lúc này không thể phản kháng, có lẽ nó đã bật dậy điên cuồng sống mái với Sở Long rồi.

Sở Long huýt sáo một tiếng về phía Mèo Chín Mạng và Tiểu Hồng ở đằng xa.

Hai con vật lập tức hiểu ý, lao lên từ hai phía trái phải.

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, đừng thấy Mèo Chín Mạng và Tiểu Hồng vóc dáng nhỏ bé không thể so với lang vương.

Nhưng sau những ngày được Sở Long huấn luyện, sức chiến đấu của chúng đặc biệt mạnh mẽ.

Nghe lệnh chủ nhân, chúng không quản ngại gì mà lao về phía trước, rồi nhảy lên người lang vương mà cắn xé.

Chẳng mấy chốc, xung quanh vang lên từng tràng tiếng kêu gào thảm thiết, lang vương toàn thân đầy vết thương, máu me be bét.

Nó đâu ngờ Sở Long lại điên cuồng đến thế, bị đè xuống đất ma sát một trận thê thảm như vậy.

Cuối cùng, nó chỉ có thể lăn lộn bên cạnh, tay chân lạnh ngắt, toàn thân run rẩy.

Sở Long cười cười, thong thả bước tới nói: "Ây da, yếu quá nhỉ, tôi còn chưa chơi đã mà, sao lại thua đột ngột thế!" Lang vương thua vô cùng thảm hại, cuối cùng trông đã máu thịt be bét.

Sở Long như một vị tướng quân chiến thắng đứng phía trước, nụ cười khiêu khích trên môi, hoàn toàn là một pha xử lý đơn giản, không cần phải dùng đến những chiêu thức hoa hòe hoa sói gì.

Anh quay đầu nhìn Bàn Tử một cái rồi nói: "Này, Bàn gia làm gì đấy?

Sợ đến mức đó à!" Bàn Tử vô cùng xấu hổ, từ từ bước ra từ sau gốc cây, mặt mày hổ thẹn.

Hắn cũng biết rõ bản thân bình thường chỉ giỏi mồm mép, đến khi thật sự đối mặt với nguy hiểm, phải dùng đao thật súng thật thì có hơi nhát gan.

Chiêu vừa rồi, có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Sau khi lang vương bị khuất phục và chém chết, Mèo Chín Mạng và Tiểu Hồng lao vào cắn xé từng miếng một, thậm chí không chừa lại cả mẩu xương.

Cuối cùng, Sở Long đột nhiên nhìn thấy một vật to cỡ quả trứng gà.

Vật này nằm trong cơ thể lang vương, trông vô cùng đột ngột.

Chẳng mấy chốc, dường như Tiểu Ca cũng phát hiện ra, ngón tay anh khẽ cong lại, rồi tức thì moi nó ra.

Động tác của Muộn Du Bình trước nay vẫn luôn nhanh, xứng danh là người đàn ông nhanh nhất thế giới.

Ngay cả Sở Long cũng không thể so sánh được.

"Này, Tiểu Ca, cái gì thế?

Chương 596

Sao chưa thấy bao giờ vậy?" Sở Long lại gần nhìn cục thịt, có chút thắc mắc, anh cho rằng đây tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Bàn Tử lại tỏ vẻ ghét bỏ, bĩu môi nói: "Ôi, tôi thấy mấy người cũng rảnh thật đấy, có gì đâu chứ, nhìn là biết ngay khối u hay cục thịt thừa gì đó thôi!" Nói rồi hắn còn tỏ vẻ không quan tâm, quay người định rời đi, cho rằng mấy gã đàn ông lại đi nghiên cứu một cục thịt sói thì thật kinh tởm.

Muộn Du Bình lại nói: "Nếu không nhầm, đây hẳn là một viên hổ đảm trong cơ thể lang vương!

Chính xác thì nó có công hiệu giải độc rất tốt!" Nói xong anh ném nó về phía Sở Long, rồi quay người rời đi.

Muộn Du Bình trước nay vẫn có phong cách làm việc như vậy, cả người lạnh như băng, giống như một tảng băng.

Muốn thấy anh cười một cái, chắc chắn còn khó hơn lên trời, bất kể chuyện lớn nhỏ thế nào, đối với anh mà nói, đều không có chút áp lực nào.

Sở Long trong lòng tin chắc lời Muộn Du Bình không sai, bèn lau sạch vết máu trên đó rồi cất vào trong lòng.

Hoắc Tú Tú từ xa chạy tới, khoác vai Sở Long, chớp chớp mắt nói: "Anh Long, vừa rồi anh ngầu thật đấy, oa, lợi hại quá đi!" Cô gái nhỏ vừa nói, mắt đã cong thành vầng trăng khuyết, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Màn thao tác thần sầu của Sở Long vừa rồi quả thực lợi hại, tuyệt đối không phải người thường có thể sánh được.

Sở Long thản nhiên nói: “Ấy dà, khiêm tốn, khiêm tốn nào, chỉ là thể hiện bình thường thôi!” “Này, hai người đừng phát cơm chó nữa được không?

Sắp béo lên rồi đây này, mau đi thôi!” Bàn Tử và Muộn Du Bình đều đã tiến vào trong sơn động, Mèo Chín Mạng và Tiểu Hồng vẫn đang tham lam gặm nhấm ở đó.

Có lẽ con sói này đã tu luyện ở đây khá lâu, nên tự nhiên có chút linh tính, vì vậy thịt của nó đặc biệt thơm, khiến hai con thần thú nhỏ ăn mãi không chán.

Lần này Muộn Du Bình đi đầu, Sở Long theo sau, còn Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đi cuối cùng.

Sơn động đặc biệt tối, nhìn không thấy điểm cuối, quanh co uốn lượn, bên trong còn có mấy khúc cua gấp.

“Nơi này rốt cuộc thông đến đâu nhỉ?

Lạ thật?” Hoắc Tú Tú lẩm bẩm một mình, mặt đầy kinh ngạc.

Cô vẫn không hiểu, đầu kia của sơn động này rốt cuộc ở đâu, tại sao lại cảm thấy cả hang động tĩnh lặng như tờ, khiến người ta đi về phía trước mà lòng nơm nớp lo sợ.

Sở Long lập tức ra hiệu, ý bảo giữ im lặng, không được làm ảnh hưởng đến thị giác và thính giác ở nơi này.

Bởi vì tầm nhìn ở đây bị cản trở nghiêm trọng, chỉ có thể dựa vào âm thanh để phán đoán những nguy hiểm có thể xảy ra phía trước.

“Haiz, phiền phức quá, lúc quan trọng vẫn cần đến thần khí của Bàn gia.” Bàn Tử cũng không biết lại định giở trò hoa hòe hoa sói gì, từ trong lòng lôi ra một thứ, loay hoay một hồi.

Sau đó trước mắt lóe lên, một vòng sáng hiện ra.

Bàn Tử, trong tay vậy mà lại cầm một nguồn lửa.

Nguồn lửa là một cây nến to bằng ngón tay, chiếu rọi rõ ràng một vùng phía trước.

Bàn Tử đắc ý khoe khoang: "Đã bảo mấy người không chuyên nghiệp rồi mà, như bọn ta đổ đấu sao có thể thiếu thứ này được!" "Cho nên có những lúc phải tuân theo quy củ của tổ tiên để lại, bất kể khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển đến đâu, nhưng quy củ thì vĩnh viễn không thể phá vỡ!" Bàn Tử tưởng rằng lấy ra một cây nến là đắc ý lắm, nhân cơ hội này trở thành một bậc trưởng bối, giảng bài cho hai người.

Những đạo lý lớn thì nói một lèo không ngừng nghỉ, quên cả bộ dạng bị Sở Long dọa cho tè ra quần lúc nãy.

Sở Long cười cười không coi là chuyện gì to tát, tăng tốc bước chân đi thẳng vào bóng tối phía trước.

Muộn Du Bình từ đầu đến cuối đều không để ý, đi về phía bóng tối ở góc cua phía trước.

Hai người họ dường như có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh trong bóng tối.

Nguyên do là Muộn Du Bình đã sớm thích nghi với bóng tối lâu dài kiểu này, cho nên dù không có cây nến đó cũng không bị ảnh hưởng gì, chỉ cần xung quanh có gió thổi cỏ lay, anh sẽ biết ngay lập tức.

Tương tự, Sở Long cũng có năng lực siêu phàm này, tuy ở đây tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng đối với anh lại vô cùng rõ ràng, xung quanh thấy rõ mồn một.

Bàn Tử thấy mình bị hai người bơ đẹp, lập tức vội vàng chạy theo, vô cùng xấu hổ cứ luôn miệng gọi: "Đợi tôi với, đợi tôi với." Đi được một đoạn, lại nghe thấy Bàn Tử ở đó ba hoa chích chòe, không

ngừng kể về những lời đồn đại ở đây.

Chương 597

Bàn Tử đã kể đi kể lại những kinh nghiệm trước đây của mình đến mấy trăm lần, Sở Long nghe đến mức tai cũng mọc kén rồi.

Mỗi lần đi hạ mộ, để giết thời gian, Bàn Tử lại kể về những trải nghiệm truyền kỳ trước đây.

Mấy lần đầu nghe còn thấy mới mẻ, nhưng dần dần cũng quá cũ kỹ, suốt ngày chỉ có bấy nhiêu chuyện lặp đi lặp lại.

"Đại ca, cầu xin ông đấy, có thể im lặng được không!" Cuối cùng Sở Long thực sự không thể chịu nổi nữa, chỉ đành phàn nàn với Bàn Tử một câu, lườm hắn một cái.

Bàn Tử nuốt nước bọt, cười gượng, nói nhiều như vậy, cũng khô cả mồm.

Hắn lại sờ bình nước, uống ừng ực cạn sạch cốc nước cuối cùng.

"Ích kỷ thế, đó là chút nước cuối cùng của bọn ta rồi, cũng không biết con đường này còn phải đi bao lâu nữa, không thể để lại cho tôi một ít à!" Thấy bình nước đã trống không, Sở Long lập tức xông lên ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Bàn Tử xoa bụng, ợ một tiếng rồi nói: "Ây da, sao keo kiệt thế?

Không phải chỉ uống hai ngụm nước thôi sao?

Cùng lắm lúc về bồi thường lại!" Sở Long nghĩ thầm, đúng là tú tài gặp phải binh lính, có lý cũng nói không thông, trong tình huống này thì tìm nguồn nước ở đâu ra.

Khi mọi người đi sâu hơn, khí hậu bên trong càng lúc càng khô hanh, thậm chí những giọt nước rỉ ra từ vách đá lúc đầu cũng biến mất, ngược lại còn cảm thấy bụi đất xung quanh rất khô.

Quan trọng nhất là không khí ở đây đặc biệt khô nóng, da của Sở Long bắt đầu nứt nẻ, môi cũng khô khốc, bong ra một lớp da.

"Anh Long, em thấy mình đi không nổi nữa rồi, còn phải đi bao lâu nữa!" Hoắc Tú Tú chậm rãi tiến về phía trước, mỗi bước đi đều vô cùng gian nan.

Chủ yếu không phải vì mệt mỏi, mà là không khí khô hanh khiến cô cũng cảm thấy thiếu nước trầm trọng.

Nếu trong thời gian ngắn không bổ sung nước kịp thời, có lẽ cô sẽ ngất đi bất cứ lúc nào.

Sở Long vội vàng đến đỡ cô dậy, đặt tay cô lên vai mình, dìu cô đi về phía trước.

Vừa đi anh vừa không quên nhắc nhở an ủi: "Bây giờ cố gắng một chút, chúng ta sắp ra ngoài rồi, yên tâm, phía trước là lối ra rồi, chỉ cần ra khỏi nơi này, là có thể tìm được nguồn nước ngay." Những lời này ngay cả Sở Long cũng không tin, vì bây giờ anh cũng không biết mình đang ở đâu.

Tình cảnh của mọi người lúc này giống như những con ruồi không đầu, bay loạn xạ bên trong.

Muốn tìm nguồn nước và đường ra, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử lại phàn nàn: "Cứ đi thế này thì bao giờ mới tới nơi?

Hay là chúng ta quay lại đi, quay về đường cũ, đợi trang bị đầy đủ, mang thêm nhiều nước rồi đi cũng không muộn!" Hắn cũng cảm thấy cứ đi tiếp thế này trong lòng không yên, nếu còn chậm trễ thời gian, có thể ngay cả đường về cũng không kịp, sẽ bị chết khát giữa chừng.

Sở Long lập tức phủ nhận lời nói đó: "Đúng là nói bậy..." "Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, bây giờ rời đi chẳng phải mọi nỗ lực đều đổ

sông đổ biển sao?

Không được, phải tiếp tục đi về phía trước, sắp ra ngoài rồi!" Cuối cùng Bàn Tử cũng đành tự tìm lối thoát, ngậm miệng lại một cách chán nản, không nói nhảm nữa.

Thực ra Bàn Tử cũng không có ý định rút lui, chỉ là nghiện mồm thôi, hắn biết một khi mọi người đã bước lên con đường này thì không có ý định quay đầu, đó cũng là quy củ khi đổ đấu.

Đi vào trong không bao xa, Sở Long lập tức vung tay, rồi chặn đường đi của mọi người.

"Sao vậy?

Anh Long, có phát hiện gì à?" Hoắc Tú Tú có chút kinh ngạc, nhìn Sở Long với vẻ mong đợi hỏi một câu.

Sở Long gật đầu đáp lại: "Tôi vừa rồi hình như cảm thấy phía trước có một luồng gió nhẹ thổi tới, không sai đâu, đi về phía trước, mau theo tôi, có lẽ chúng ta sắp ra ngoài được rồi." Bây giờ họ đang ở trong một hang động sâu dưới lòng đất, kín không kẽ hở, nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, Sở Long cảm nhận được một luồng gió nhẹ lướt qua.

Mặc dù luồng gió rất nhỏ, chỉ lướt nhẹ qua trước mắt, nhưng vẫn rõ ràng như vậy.

Điều đó cũng có thể khẳng định rằng lối ra ở ngay phía trước không xa, chỉ cần dẫn mọi người đi tới đó, chắc chắn sẽ tìm được đường ra.

Mọi người cũng phấn chấn hẳn lên, sau một hồi thất vọng, giờ lại hăm hở tiến về phía trước.

Chương 598

"Ôi trời ơi, Bàn gia tôi sao phải chịu khổ thế này!

Nếu kiếm được tiền, tôi nhất định sẽ bao trọn cả rạp hát!" Bàn Tử vừa mở miệng, vừa đi về phía trước, dường như nếu không phàn nàn vài câu thì sẽ không đi nổi.

Dưới sự nhắc nhở và khích lệ của Sở Long, mọi người đều tràn đầy kỳ vọng, gắng gượng tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được không bao xa, đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện hai ngã rẽ, khiến họ cảm thấy khó xử.

Hai ngã rẽ trước mắt hiện ra vô cùng rõ ràng, khiến họ không biết nên chọn thế nào.

Hai lối ra nhìn từ bên ngoài giống hệt nhau, hoàn toàn không có bất kỳ sự khác biệt nào, trang trí tổng thể bên ngoài cũng cực kỳ tương tự.

Người bình thường càng không thể nhìn ra đâu mới là lối ra thật sự.

"Nếu để tôi chọn, chắc chắn sẽ chọn cái nào trông đẹp hơn, nhưng vấn đề là cả hai giống hệt nhau, tuyệt đối một cái là cửa sinh, một cái là cửa tử!

Có thể các người không biết quy củ của chúng tôi, thông thường ở lối vào đều phải có một cửa sinh và một cửa tử!" Bàn Tử nói năng đâu ra đấy, dường như rất am hiểu các quy tắc và mánh khóe cụ thể ở đây.

Trước đây hắn cũng đã làm không ít chuyện đổ đấu kiểu này.

Trong nghề có quy tắc của nghề, vẫn luôn lưu truyền trong cả giới, thông thường khi xuất hiện hai cửa như thế này, cũng là một

cách phòng trộm tốt mà chủ mộ đã xây dựng từ trước khi qua đời.

Một trong số đó sẽ dẫn đến nơi an toàn, chỉ cần đi đúng là có thể rời khỏi hang động này, đến được nơi cần đến.

Ngược lại, nếu chọn sai, một khi đã vào thì có thể là con đường chết, bên trong đầy rẫy nguy cơ, khả năng sống sót gần như bằng không.

Đây cũng là lựa chọn mà mọi người sợ hãi nhất khi hạ mộ.

Bàn Tử đi vòng quanh cửa mấy vòng, nhưng dù có đi tới đi lui cũng không nhìn ra được manh mối nào.

"Thôi được rồi, đừng trông mong vào Bàn gia nữa, không được không được, đây không phải chuyên môn của tôi!" Bàn Tử loay hoay trước cửa một hồi, lấy la bàn ra so sánh.

Nhưng kim từ của la bàn trong tay hắn hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào, nên hắn cũng đành tự bỏ cuộc, lùi lại vài bước, để lại lựa chọn cho Sở Long và Muộn Du Bình quyết định.

Hoắc Tú Tú là một cô gái, tuy là thiên chi kiêu nữ của gia tộc, nhưng hiểu biết về các phong tục mai táng ở đây không nhiều.

Bình thường ở nhà, cô nhiều nhất cũng chỉ học một số kiến thức về cưỡi ngựa, bắn cung, võ thuật.

Nếu phải đánh thật, có lẽ cô cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng lúc này không phải là lúc dùng sức mạnh để giải quyết, cũng không phải là vấn đề có thể xử lý bằng vũ lực, mà cần dùng mưu trí để chiến thắng.

Vì vậy, cô cũng giống như Bàn Tử, trực tiếp lùi về hàng hai, đứng một bên quan sát chờ đợi Sở Long quyết định.

Muộn Du Bình đi đi lại lại trước hai lối vào, quan sát sự thay đổi

xung quanh.

Sở Long thì lấy la bàn trong tay ra, và cũng đặt một cây nến của Bàn Tử ở đó.

Tương tự, hai cây nến được đặt ở giữa hai cửa, la bàn của Sở Long chỉ đặt ở giữa.

Anh thì đứng ở phía trước la bàn, có thể tạo thành một hình tam giác hoàn chỉnh với hai cây nến.

Xung quanh tĩnh lặng, Sở Long nhắm mắt đứng đó, đồng thời lắng tai nghe, cảm nhận mọi thay đổi xung quanh.

Bàn Tử không dám phá vỡ sự tĩnh lặng trước mắt, lập tức dùng tay bịt miệng, cố nén cơn ho.

Muộn Du Bình đi một vòng cũng gặp khó khăn, chỉ có thể dồn ánh mắt vào người Sở Long, giao quyền lựa chọn cho anh.

“Huynh đệ nhất định phải chọn cho đúng đấy, dù sao cũng liên quan đến đại sự sinh tử của Bàn gia, tôi còn chưa kết hôn, chưa cưới vợ đâu đấy!” Bàn Tử ra vẻ đáng thương, trong lòng liên tục cảm thán.

Tuổi xuân tươi đẹp còn chưa hưởng thụ hết.

Chương 599

Hắn còn đang mong có thể ra ngoài bao vài cái rạp hát, rồi tìm mấy cô em xinh đẹp xoa bóp vai cho.

Nếu không may, có lẽ hôm nay mạng nhỏ này sẽ phải bỏ lại đây, thế thì mọi dự định đều trở thành bong bóng xà phòng.

Bái sư học nghệ, chịu bao nhiêu khổ cực, thực ra chủ yếu là mong kiếm được chút đồ tốt, học chút kỹ thuật, để sống một cuộc sống tốt hơn.

Nhưng bây giờ đồ tốt còn chưa kiếm được, lại đột nhiên gặp phải chuyện thế này.

Sở Long đứng một bên bắt đầu quan sát và cảm nhận, sau đó nhíu mày, khi mở mắt ra, ánh mắt anh dừng lại ở một trong những cây nến bên trái.

Ngọn lửa của cây nến đó đang khẽ rung động, có thể cảm nhận được ngọn lửa đang cháy đó có màu đỏ.

Lại nhìn sang bên phải thì màu sắc hoàn toàn trái ngược, Sở Long khẽ cười.

"Sở Long làm gì thế, không nói rõ ràng xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra à?

Tiếp theo chúng ta nên đi đường nào?

Đừng có đùa giỡn đấy!" Bàn Tử tính tình nóng nảy đã sớm không đợi được nữa, đi lên liên tục hỏi Sở Long mấy câu.

Hôm nay nếu giải thích không rõ ràng, có lẽ sẽ không còn đường sống, vì vậy tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào trong chuyện này.

Sở Long gật đầu đáp lại: “Không sai, vừa rồi tôi đã sàng lọc ra sự khác biệt giữa hai cánh cửa, chỉ cần đi từ bên trái là được.” Muộn Du Bình không nói gì, Bàn Tử không nhịn được hỏi trước: “Dựa vào cái gì chứ?

Sao ông biết bên trái an toàn, lỡ đâu đó là cửa tử thì sao?” Sở Long trước tiên cúi xuống thu lại la bàn, rồi giải thích: “Tôi biết ông sẽ hỏi vậy, mau nhìn xem, ngọn lửa của hai cây nến có sự rung động nhẹ, đặc biệt là bên trái, cảm giác rung động cực kỳ mạnh!” Muộn Du Bình, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đều nhìn theo hướng tay anh chỉ, quả nhiên phát hiện nến bên trái có sự rung động dữ dội.

Sự rung động dữ dội này cũng chỉ là so với bên phải mà thôi.

“Mẹ ơi, cũng quá khoa trương rồi đấy, chỉ dựa vào sự rung động của ngọn lửa mà phán ra đường đi của chúng ta, đây không phải là đang đùa với mạng sống của mọi người sao.” “Cậu nhóc có thể đáng tin cậy hơn một chút được không, quá trẻ con rồi, đúng là nói bậy.” Bàn Tử cảm thấy lời nói của Sở Long là vô căn cứ, đầu Ngô mình Sở.

Ngọn lửa trên nến rung động, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứng minh rằng phía trước có không khí lưu thông với bên ngoài.

Vì vậy, điều đó căn bản không chứng minh được gì, càng không thể trực tiếp trở thành căn cứ cho cái gọi là cửa thoát hiểm.

Sở Long tiếp tục giải thích: “Đừng vội, còn một hiện tượng nữa, nhìn xem chất liệu của hai cây nến này giống nhau, được đốt cùng lúc và đặt ở vị trí không xa nhau, nhưng ngọn lửa của cả hai lại có sự khác biệt về màu sắc!” “Ngọn lửa bên trái cháy rất vượng, ánh sáng vàng rõ ràng!

Nhưng nhìn bên phải lại tỏa ra một màu xanh nhạt, trông ngọn lửa có vẻ yếu ớt.

Điều này chứng tỏ hàm lượng không khí trong hai hang động có sự khác biệt, vì hàm lượng không khí cao, chứng tỏ nó nhất định có thể thông ra bên ngoài, còn cái kia thì là đường chết!" Một tràng giải thích càng làm tăng thêm sự sùng bái của Hoắc Tú Tú đối với Sở Long, trái tim thiếu nữ của cô bùng nổ.

Trong lòng cô, Sở Long là người đàn ông quyến rũ và thông minh nhất thế giới, thật tuyệt vời.

Vốn dĩ là một vấn đề đặc biệt nan giải, không ngờ lại được anh giải thích rõ ràng chỉ bằng vài ba câu, vô cùng có lý lẽ.

Vì vậy, trái tim nhỏ bé của cô đập thình thịch, trong lòng cũng kích động không tên.

Bàn Tử trong lòng cân nhắc lời nói của Sở Long, một lúc sau giơ ngón tay cái lên khen ngợi: "Ây da, huynh đệ đỉnh quá, trời ơi, sao lại thông minh thế!" "Bảo sao, tại sao bao nhiêu cô em gái cứ thích quấn lấy cậu, bây giờ tôi biết rồi, trời ạ, đúng là ưu tú, khiến Bàn gia tôi đây cũng phải tự thấy xấu hổ!" Bàn Tử nắm lấy tay Sở Long, rồi bắt đầu cảm thán không ngớt.

Cả người càng liên tục khen ngợi, nhìn Sở Long, vẻ mặt càng lộ rõ sự kính phục.

Muộn Du Bình ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với quan điểm của Sở Long.

Sau khi có một số phân tích và luận chứng liên quan, họ cũng không tiếp tục băn khoăn nữa, lập tức lần lượt đi về phía bên trái.

Cũng để đảm bảo an toàn tuyệt đối, Sở Long trước tiên để Mèo Chín Mạng và Tiểu Hồng đi trước dẫn đường.

Vì hai con vật nhỏ, mục tiêu cũng tự nhiên giảm đi không ít, khi gặp nguy hiểm ở bên trong cũng có thể bình tĩnh đối phó tốt hơn,

tương đối mà nói thì tính linh hoạt của chúng mạnh hơn con người.

"Hai đứa nhất định phải cẩn thận một chút, phải trở về an toàn, tuyệt đối không được bị thương đấy!" Sở Long sờ đầu hai con tinh linh trước mặt, nhắc nhở một câu.

Vừa chạm đất, hai con tinh linh đã phấn khích chạy vào bên trong.

Chương 600

Có hai anh em tinh linh mở đường phía trước, nhóm Sở Long đi theo cũng hữu kinh vô hiểm.

Không biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua, đột nhiên sau khi vòng qua khúc cua cuối cùng, một tia sáng chiếu vào trước mắt, cảm nhận được không khí bên ngoài.

Một tia sáng chiếu vào chứng tỏ đã tìm thấy lối ra.

"Oa, tốt quá rồi, mau nhìn kìa, chúng ta sắp ra ngoài rồi, có thể rời khỏi con đường này rồi!" Mắt hắn trợn tròn, liên tục cảm thán, thậm chí trong lòng cũng kích động không tên.

Bàn Tử không nói hai lời, vác cái túi rách nát nhanh chóng chạy ra ngoài, dang rộng vòng tay, chuẩn bị cùng nhau ra ngoài ôm lấy thiên nhiên.

"Oa, trở về rồi, ha ha ha, Bàn gia trở về rồi, không ngờ tôi lại có thể quay lại." Bàn Tử phấn khích đến mức không lời nào diễn tả được, vừa cười ha hả vừa nhảy tưng tưng.

Đối với hắn mà nói, quá tuyệt vời, không ngờ lại nhanh chóng rời khỏi nơi này như vậy.

Đến nơi, hắn liền dang rộng vòng tay quay vòng, thậm chí còn liên tục vỗ tay tán thưởng.

Nhóm người Sở Long cuối cùng cũng rời khỏi sơn động, rồi đến vị trí bên ngoài.

Nhưng lúc này, bên ngoài lại là một khung cảnh trơ trụi.

Ban đầu họ tưởng rằng bên ngoài sẽ là một khu rừng rậm rạp, cây cối trập trùng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng, hoàn toàn không thấy cây cối xanh tươi, càng không thấy những ánh sáng rực rỡ.

Ngược lại, nó khiến mọi người kinh ngạc, bên trong lại trơ trụi, chính xác mà nói thì cả khu vực xung quanh đều có vẻ điêu tàn.

Nhìn quanh một vòng, lá cây ở đây cũng rất thưa thớt, khi đi lại ở đây, càng không cảm thấy có chút rậm rạp nào.

Lúc này, họ đều có chút ngây người, vừa quan sát xung quanh, mắt vừa trợn tròn.

Cảnh tượng thực tế trước mắt hoàn toàn trái ngược, hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng!

"Anh Long, mau xem, chuyện gì thế này?

Em cảm thấy xung quanh không có chút sức sống nào, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm chỗ rồi!" Hoắc Tú Tú mặt mày mờ mịt, nhìn xung quanh rồi bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Họ vẫn luôn đi theo tấm bản đồ đó, vì nó dẫn đến vị trí này, thì chắc chắn phải có lý do.

Sở Long cũng có chút nghi ngờ về phán đoán của mình, bèn trải tấm bản đồ kho báu trong tay ra đất, quan sát kỹ lưỡng.

Thông qua phân tích một số thông tin liên quan trên bản đồ kho báu, rồi dẫn đường, có thể xác định vị trí hiện tại của họ tuyệt đối không sai, chính là vị trí được đánh dấu trong bản đồ kho báu.

Điều đó cũng có nghĩa là mục tiêu họ cần tìm chắc chắn ở gần đây, chỉ là bây giờ chưa tìm thấy lối vào thực sự.

"Tình hình ở đây quả thực kỳ lạ, được rồi, đừng nói nữa, chúng ta xem có thể tìm được nguồn nước không đã!" Sở Long cắt ngang lời

của Hoắc Tú Tú, đồng thời cũng kéo Bàn Tử lại.

Trong tình huống này, xương cốt của họ đều khá yếu, nên tìm một nơi nghỉ chân trước, rồi xem có thể nghỉ ngơi một đêm không, vì trời cũng dần tối rồi, sắp đến hoàng hôn.

Chắc không bao lâu nữa, trời sẽ đầy sao, vì vậy tìm một nơi nghỉ ngơi mới là quan trọng.

Nhưng bây giờ nhìn ra xa, hoàn toàn không tìm thấy nơi nên đi tiếp, cảnh vật xung quanh cũng có vẻ vô cùng kỳ dị.

Lần này lại thấy khó hiểu, khiến người ta không biết phải làm sao, chẳng lẽ có điểm nào sai sót, xảy ra vấn đề gì rồi.

Tại sao xung quanh lại trơ trụi, hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Mọi thứ trước mắt quá kỳ lạ, đối với hắn mà nói hoàn toàn không phù hợp với logic thông thường, Bàn Tử đã hạ bao nhiêu ngôi mộ, thật chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

"Trực giác của tổng giám đốc nói cho tôi biết, có lẽ chúng ta chưa thực sự đến nơi, đây có thể là khu vực bên ngoài!" Bàn Tử ra vẻ huyền bí cảm thán vài câu, rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

Hắn nói thì oai phong đấy, nhưng Sở Long và Muộn Du Bình hoàn toàn không để vào tai, ngược lại còn quay đầu đi, trực tiếp bơ đẹp đối phương.

Chương 601

Không bao lâu, trời tối, rồi nhìn thấy một bầu trời sao xuất hiện trên đỉnh đầu.

"Không đúng, sau hoàng hôn nhanh nhất cũng cần một canh giờ mới tối, tại sao vừa rồi, mới qua không bao lâu mà trước mắt đã là nhật lạc tinh không?" Sở Long nhận ra thời gian ở đây dường như trôi nhanh hơn bên ngoài.

Đứng ở góc độ thời gian mà nói, bây giờ đáng lẽ là lúc hoàng hôn, nhưng bây giờ trên đầu đã đầy sao.

Những cảnh tượng kỳ lạ liên tiếp xuất hiện, không khỏi khiến anh cảm thấy khó hiểu, đồng thời trong lòng cũng đầy nghi ngờ.

Một loạt sự việc hiện ra trước mắt, trực giác mách bảo anh rằng mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như bề ngoài.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, cũng không biết vì sao, trên mặt lộ ra vẻ khao khát.

Bầu trời sao trước mắt quá đẹp, khiến cô lúc này hoàn toàn lưu luyến quên cả lối về.

Bây giờ không chỉ Hoắc Tú Tú, mà ngay cả Sở Long và Bàn Tử cũng ở bên cạnh khen ngợi không ngớt.

"Oa, vãi chưởng, mau nhìn kìa, dải ngân hà trên kia tại sao lại rõ ràng như vậy, kia không phải là sao Bắc Đẩu mà người ta hay nói sao?

Còn phía trước kia chẳng phải là sao Thiên Vương sao...

Nếu có một ngày Bàn gia ta có thể lên trời ngao du, tuyệt đối có thể vui vẻ nửa đời người a!" Cùng với bầu trời sao trên đỉnh đầu, Bàn Tử bắt đầu không ngừng tưởng tượng trong đầu.

Cảnh tượng bầu trời sao thần kỳ mỹ diệu như vậy, không chỉ Bàn Tử, có lẽ bất kỳ ai cũng sẽ có cùng một niềm khao khát.

Hoắc Tú Tú là một cô gái, bản thân trái tim thiếu nữ bùng nổ, nên khi nhìn thấy cảnh tượng mỹ diệu như vậy, cảm thấy có chút lưu luyến quên cả lối về, cứ mãi ngẩng đầu nhìn, đến mức cổ cũng có chút đau mỏi, không muốn cúi xuống, rời đi khỏi cảnh tượng thần kỳ đáng khao khát đó.

Định lực của Sở Long mạnh hơn người bình thường, cũng chỉ thưởng thức vài cái rồi lại quan sát sự thay đổi xung quanh.

"Vãi, đúng là hai cực phân hóa mà, bầu trời sao trên đỉnh đầu đẹp như vậy, quả thực là tiên cảnh nhân gian, nhưng cái thứ trước mắt này là gì đây, một vùng trơ trụi, không biết còn tưởng chúng ta đang ở nơi tuyệt cảnh..." Nhìn cảnh tượng trơ trụi trước mắt, anh không nhịn được bắt đầu phàn nàn bĩu môi.

Cảnh khốn cùng trước mắt quả thực có chút không ra gì, nói theo lẽ thường thì quá không nể mặt rồi.

Đặc biệt là cảnh tượng phía dưới, càng khiến anh trong lòng cảm khái không thôi.

Sở Long đi đến vị trí trong cùng nhất, rồi cùng mọi người quan sát sự biến đổi kỳ lạ xung quanh lúc này.

"Nơi này một tấc cỏ cũng không mọc, vậy thì chắc chắn có thứ gì đó tác quái, nếu không thì sao lại có thể trơ trụi như vậy, mọi người chú ý trước, xem bên trong có gì đặc biệt không." Sở Long nói chuyện với Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, nhắc nhở họ.

Nhưng lại phát hiện hai người hoàn toàn không có chút phản ứng nào, vẫn lưu luyến quên cả lối về, dán mắt vào vị trí trên đỉnh đầu, dường như cả tâm hồn đều bị mỹ cảnh trên trời hấp dẫn hoàn toàn.

Sở Long cạn lời, có gì hay mà xem, không phải chỉ là mấy ngôi sao trên đầu thôi sao?

Dù sao có đẹp đến đâu thì sao, tiếp theo không phải là phải làm việc chính sao.

Vốn dĩ Sở Long định phàn nàn vài câu, để hai người mau chóng giúp đỡ, nhưng đột nhiên nhíu mày, sắc mặt hơi biến đổi.

Dường như anh nhận ra xung quanh có chút không ổn.

Muộn Du Bình cũng đang quan sát thì chú ý đến sự thay đổi trên mặt Sở Long, tuy miệng không nói, nhưng vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của anh.

"Không ổn rồi... bên trong có chuyện!" Sở Long nói có chút vội vã, vừa xua tay vừa dò xét mọi thay đổi xung quanh.

Tình hình bên trong chắc chắn có ẩn chứa huyền cơ, không đơn giản như bề ngoài.

Nếu không cẩn thận, bên trong chắc chắn ẩn giấu một nguy cơ cực lớn.

Bàn Tử vừa rồi còn đang ngắm bầu trời sao, lưu luyến quên cả lối về, bị một câu của Sở Long làm cho có chút không hiểu ra sao.

Hắn có chút phàn nàn nói: "Này, làm gì đấy?

Chương 602

Vừa mới khơi dậy được nhiệt huyết của gia đây, đã bị một câu của ông dập tắt rồi, có chuyện gì!" Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy có chút không ổn, đứng bên cạnh mắt ba ba nhìn chằm chằm Sở Long.

Sở Long đi đến một vùng đất trống trước mắt, đi đi lại lại, dùng tay đơn giản chạm vào những mảnh đất trơ trụi đó.

"Nếu tôi không đoán sai, cảnh tượng chúng ta thấy đây đều là ảo ảnh, chính xác mà nói, đây là Nghịch Cảnh!" Giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc, sắc mặt cũng trở nên đặc biệt căng thẳng.

Đối với anh, đây là một cơ hội lớn, cũng là một điềm không lành.

Hai người Bàn Tử và Hoắc Tú Tú không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, hoàn toàn không biết Nghịch Cảnh mà Sở Long nói có ý nghĩa gì.

Bàn Tử thờ ơ bĩu môi nói: "Quan tâm làm gì chứ?

Suốt ngày hoa hòe hoa sói, cái gì gọi là Nghịch Cảnh?

Cái gì gọi là Nghịch Hướng, tôi nghe còn không hiểu!" Hắn cũng là người trong nghề, tuy không thể kinh nghiệm phong phú như những người Cửu Môn năm xưa, nhưng ít nhất cũng là tay lão luyện.

Các quy tắc và phương thức cụ thể hắn cũng biết không ít, nhưng cái ý cảnh mà Sở Long nói, hắn thật sự chưa từng nghe qua.

Hoắc Tú Tú lúc đầu có chút mờ mịt, nhưng trong chốc lát sắc mặt bắt đầu thay đổi, cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Sau đó cô vội vàng chạy đến trước mặt Sở Long hỏi: "Thật không?

Sở Long, anh có thể xác định chúng ta đã vào Nghịch Cảnh không?

Đây là một chuyện nghiêm túc, tuyệt đối đừng nhầm lẫn!" Là cháu gái trưởng của nhà họ Hoắc, lại là hậu duệ được Hoắc lão thái thái yêu thương nhất, nên kiến thức của cô cũng rộng hơn người thường rất nhiều.

Lúc đầu cô không chú ý đến lời của Sở Long, nhưng sau khi suy ngẫm kỹ lại, lòng cô cũng lạnh đi một nửa.

Lúc nhỏ cô từng nghe các trưởng bối trong gia tộc kể về những chuyện liên quan đến cái gọi là Nghịch Cảnh.

Làm nghề này, kỵ nhất là gặp phải những điềm không lành, hoặc gặp phải chuyện xui xẻo.

Ví dụ như sau khi xuống mộ gặp phải đủ loại cơ quan, hoặc chết ở đó, hoặc có tổ tiên đã bỏ mạng tại đây.

Nghịch Cảnh mà Sở Long vừa mô tả cũng là một trong số đó.

Tuy không biết cụ thể ý nghĩa là gì, nhưng trưởng bối trong gia tộc từng nói, một khi đã vào Nghịch Cảnh, thì chẳng khác nào một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan.

Bởi vì chỉ có những nơi tràn ngập tử khí, mới có thể được gọi là Nghịch Cảnh, nơi đó chỉ tồn tại cái chết.

Sở Long không trả lời câu hỏi của Hoắc Tú Tú, tiếp tục quan sát.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời sao trăng, đặc biệt là sự thay đổi của các vì sao vừa rồi tuyệt đối là một sự phản chiếu.

Nói một cách đơn giản, sau khi các vì sao trên đỉnh đầu hình thành, có đủ ba mươi sáu ngôi sao đang nghịch chuyển ở đây.

"Có lẽ mọi người không hiểu rõ lắm, từ góc độ phong thủy mà nói, sở dĩ gọi là Nghịch Cảnh, là vì nguồn nước bị cắt đứt, thực vật

không thể sinh trưởng!" "Bây giờ chúng ta vừa đúng lúc gặp phải chuyện này, các dấu hiệu của Nghịch Cảnh đều hoàn toàn khớp, không sai một ly!

Nơi này không có bất kỳ nguồn nước nào, cỏ cây khô héo, có thể gọi là một tấc cỏ cũng không mọc!" "Lại nhìn những vì sao trên đỉnh đầu, vừa vặn có thể phân bố ở 36 phương vị, mỗi phương vị tương ứng đều là những vị trí đỉnh của tam giác, nhìn ngược lại có thể thấy ba hang động tồn tại gần đó!" "Từ góc độ Bát Quái mà giải thích, đỉnh núi gọi là Thuận, thung lũng gọi là Nghịch!" "Bây giờ những thung lũng này vừa đúng có đủ 36 ngôi sao ứng chiếu, chính là nơi được gọi là Nghịch Cảnh 36 sao!" Sở Long nói năng đâu ra đấy, giải thích mọi chuyện rõ ràng, ngay cả người ngoại đạo cũng có thể nghe ra được sự nguy hiểm của toàn bộ sự việc.

Bàn Tử lúc này không nói nên lời, mắt trợn tròn.

Theo lời Sở Long nói, lần này chơi lớn rồi, có lẽ đã đến một nơi không thân thiện.

Hoắc Tú Tú cũng nín thở, cảm giác như có một tảng đá đè nặng trong lồng ngực.

Đối với lời giải thích của Sở Long, cô không có chút nghi ngờ nào, cho rằng đối phương đã nói ra, thì chắc chắn có lý do, không thể sai được.

Đang giải thích cặn kẽ, Sở Long đột nhiên im bặt, xung quanh chìm trong tĩnh lặng.

Mắt anh sâu thẳm, vô quang, nghiêm túc nhìn chằm chằm về phía trước.

Chương 603

Sau đó, sắc mặt anh bắt đầu càng lúc càng ngưng trọng, cả người thần tình đều trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Cộng thêm xung quanh vốn đã tĩnh lặng, bị Sở Long làm cho càng cảm thấy có chút quỷ dị, khó lường, khiến Bàn Tử cũng cảm thấy nổi da gà.

Dù không có chuyện gì xảy ra, bị Sở Long làm cho cũng cảm thấy cả người không thoải mái, rốt cuộc là sao, lại gây ra một loạt chuyện như vậy, phiền phức cứ như gặp phải vận rủi.

Bàn Tử hoàn toàn không ngồi yên được nữa, lập tức la lên: "Này này này.

Lão Mao đừng có giả thần giả quỷ được không?

Rốt cuộc đang làm gì thế?

Nhìn cái gì!" Bọn họ đều nhìn theo hướng của Sở Long, phát hiện phía trước không có gì cả, chỉ có một vùng đất trống trơ trụi, nhưng Sở Long dường như lại thấy một chuyện rất khoa trương.

Thực ra cũng không trách được, vì mắt thường của người phàm không thể quan sát được mọi sự thay đổi xung quanh.

Lúc này, Sở Long đang dồn ánh mắt vào một nơi xa.

Cùng lúc sắc mặt khó coi, anh dồn ánh mắt vào vị trí trong cùng nhất, sau đó quét mắt một lượt, vừa hay nhìn thấy một đống xương cốt trên vùng đất trống đó.

Đầu tiên đập vào mắt là một số xương động vật lớn, những bộ xương này rải rác với số lượng rất lớn, chắc hẳn đã có từ nhiều năm.

Quan sát kỹ hơn, phát hiện rải rác có một số xương người, vô cùng rõ ràng.

Sự xuất hiện của xương động vật và con người chứng tỏ nơi này chắc chắn đã từng có các loài vật khác tồn tại, chỉ là cuối cùng đều không thể thoát khỏi số mệnh, chết ở đây.

Sở Long cảm thấy chuyện này nghiêm trọng rồi, nếu không giải quyết nhanh chóng, hoặc không thể dẫn mọi người rời đi, thì có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng.

"Này, Sở Long đang làm gì thế?

Cho tôi một câu đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Tình hình thế nào, làm cho Bàn gia đây, cả người cũng có chút phát run rồi, mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì!" Biểu hiện của Sở Long quả thực quá kỳ lạ, khiến người ta có chút không hiểu ra sao.

Sở Long nói một câu không một câu, ngược lại làm cho trong lòng hắn hoang mang, đặc biệt là Bàn Tử lúc này cảm thấy khó hiểu.

Muộn Du Bình vẫn mặt không đổi sắc, lòng không dao động, sắc mặt ngây ngô, lạnh lùng, đứng một bên hai tay ôm thanh đồng cổ đao.

Anh luôn mang theo thanh đao này bên mình, tiến vào trạng thái cảnh giác.

Bất kể gặp phải mối đe dọa lớn đến đâu, bất kể sóng to gió lớn thế nào, chỉ cần là những gì anh có thể nhìn thấy, anh đều dùng một bộ mặt như tro tàn để đối phó.

Vì vậy, Bàn Tử đối với Muộn Du Bình không có bất kỳ ý niệm nào, nói thẳng ra là chỉ có thể ở bên cạnh đặt hết hy vọng vào Sở Long.

Sở Long thu lại ánh mắt cảm khái nói: "Có lẽ các người không

biết, trong một số ngôi mộ cổ đại, cấp bậc và vị trí đều có quy định nghiêm ngặt...” “Những ngôi mộ cổ được lựa chọn, thông thường đều so sánh với các tinh tú trên trời, đặc biệt là vị trí, vừa vặn nhắm thẳng vào sao Tử Vi trước mắt...” “Chắc các người cũng thấy rồi, ngôi sao sáng nhất, rõ ràng nhất phía trước chính là sao Tử Vi, vừa vặn có thể bao phủ xung quanh, bên ngoài lại có vô số vì sao đang bao quanh, hào triệu cho thần dân của Tử Vi...” “Có thể có quy cách này, vậy thì đại biểu cho một vị đế vương cổ đại ở nhân gian, hẳn là có liên quan mật thiết, các vì sao và lưu tinh xung quanh tương ứng với các quan viên và khu vực quản hạt...” Sở Long biểu tình nghiêm túc giải thích một loạt, cũng là tạm thời dạy cho Bàn Tử và Hoắc Tú Tú một bài học.

Đã muốn hạ mộ, thì phải biết rõ mình đang đào nhà ai, đúng như câu nói biết người biết ta trăm trận không thua, chỉ có tìm hiểu rõ ràng mới có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Anh tin rằng nếu làm rõ những chuyện này, có thể giải quyết được mọi phiền phức, tự nhiên sẽ đơn giản hơn.

“Vãi, ông làm tôi như thằng ngốc ấy, sao tôi lại không biết?” Bàn Tử chớp chớp mắt, rồi trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, nói thật, đối với chuyện này hắn thật sự không biết gì.

Hôm nay nếu không phải Sở Long giải thích cặn kẽ cho hắn nhiều như vậy, có lẽ hắn thật sự không có cơ hội để tìm hiểu và học hỏi những kiến thức chi tiết bên trong.

Sở Long lại đơn giản nói thêm: “Còn một tình huống nữa, bản thân mộ huyệt cũng có sự phân chia cấp bậc nghiêm ngặt của cổ đại...” “Những chuyện này tin rằng các người còn rõ hơn tôi, thông thường tướng quân, thừa tướng cổ đại, quan càng lớn thì quy cách càng cao, nhưng tuyệt đối không thể đối ứng với cái gọi là sao Tử Vi, vì nếu làm vậy, có thể sẽ va chạm với mộ đế vương, tương đương

với việc nhòm ngó quyền lực của đế vương!" Lời nói giải thích rõ ràng, người ngu ngốc đến đâu cũng có thể nghe ra được thông tin cụ thể mà ngôn ngữ biểu đạt.

Bàn Tử giành trước một bước cắt ngang lời Sở Long, rồi nhe răng cười nói: "Ôi mẹ ơi huynh đệ, nói nhiều thế không phải là để báo cho tôi biết, chúng ta lần này trúng quả đậm, chúng ta vậy mà lại mò ra được một ngôi mộ đế vương cổ đại à?" Bàn Tử bản tính lanh lợi, đặc biệt là nghe thấy có lợi, thì tuyệt đối kích động đến mức nước miếng cũng sắp chảy ra.

Cả người càng khoa trương cười ha hả, xoa xoa tay, không thể kiềm chế được niềm vui trong lòng.

Chỉ cần có lợi, có thể giải quyết được vấn đề, thì mọi thứ còn lại đối với hắn mà nói đều không có chút mâu thuẫn nào.

Chương 604

Sở Long "ừm" một tiếng, gật đầu nói: "Không sai, nếu tôi không đoán sai, nơi này hẳn là mộ huyệt của một đế vương cổ đại, từ quy cách và đối chiếu với các vì sao mà xem, hẳn là cấp bậc rất cao..." "Trời ơi, đỉnh quá, oa, vậy thì cuộc sống hạnh phúc của tôi đều trông cậy vào cậu cả, huynh đệ nhất định sẽ không có vấn đề gì đúng không?

Cậu đỉnh như vậy, nhất định phải cố gắng nhé, chúng ta vớ được một mẻ lớn, lần này có thể rửa tay gác kiếm rồi, không chừng tôi có thể cưới mấy bà vợ, bao mấy cái rạp hát..." Sở Long mới nói được nửa câu, Bàn Tử đã lập tức chạy tới, rồi vừa ôm vừa choàng lấy anh, cả người liên tục cảm thán, thậm chí còn quên cả nửa câu sau của Sở Long.

Bất kể lần này có bao nhiêu phiền phức, chỉ cần có thể vào được, không chừng bên trong chắc chắn có vô số đồ tốt, chỉ cần mang ra được vài món, thì nửa đời sau vinh hoa phú quý tùy ý tiêu xài.

Còn chưa vào, Bàn Tử đã bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống hạnh phúc sau này.

Những người xung quanh đều không nhìn nổi nữa, lập tức cắt ngang lời của đối phương, và nhắc nhở: "Bàn Tử đừng mừng quá sớm, vừa rồi anh Long đã nói rồi, đây có thể là một ngôi mộ quy cách cao, đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm!" "Anh chỉ nhìn thấy giá trị của nó, nhỡ đâu lần này chúng ta vào mà không ra được, thì dù có kiếm được bao nhiêu tiền thì sao.

Không có mạng để tiêu!" Lời nói của Hoắc Tú Tú thẳng thắn, như một gáo nước lạnh dội vào người hắn.

Bàn Tử tức đến mức giậm chân, vội vàng "phì phì phì" nói: "Nói bậy, đúng là nói bậy, sao lại xui xẻo thế, còn chưa vào mà đã nói thế rồi, làm sao có thể chứ, Bàn gia tôi là ai, kinh nghiệm phong phú thế nào, yên tâm đi, có thể dẫn các người bay cao bay xa!" Chỉ cần có lợi, dù là lên trời hái trăng, xuống biển bắt rùa, Bàn Tử cũng không nhíu mày.

Sau một hồi ồn ào như vậy, Bàn Tử cũng không còn vẻ nhát gan lúc đầu, ngược lại cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh thần, lúc đi lại càng vung vẩy hai cây búa lớn trong lòng.

Giống như một vị tướng quân sắp xuất chinh, chuẩn bị lập tức khoác áo ra trận, rồi xông vào hang hùm miệng sói này.

Hoắc Tú Tú lại cứ nghiêm mặt lườm Bàn Tử, cũng cảm thấy thất vọng, làm gì vậy chứ?

Vừa nghe thấy có lợi là cảm thấy cả người đầy sức lực.

Cô không hiểu đối phương có thể động não một chút không, đã có lợi lớn như vậy, chẳng lẽ không cân nhắc đến nguy hiểm bên trong, một khi vào mà không ra được, thì lúc đó mọi thứ đều công cốc, không chừng mạng của mấy người cũng sẽ mất theo.

Tất nhiên những lời này Bàn Tử chắc chắn không nghe lọt tai, vì bây giờ trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là phát tài, là sau khi trở về bao rạp hát làm ông chủ.

Cuối cùng, trong lúc bất đắc dĩ, Hoắc Tú Tú đành phải đi đến trước mặt Sở Long, chớp chớp mắt rồi nói: "Anh Long, theo như anh nói, ngôi mộ này chắc chắn nguy hiểm vô cùng, hay là chúng ta về trước đi, đợi chuẩn bị đầy đủ, mang thêm nhiều nhân tài đến." Cô không muốn vì chuyện này mà khiến mọi người đều mất mạng, lúc đó dù có lấy được bao nhiêu lợi ích từ bên trong thì sao, cuối cùng mạng cũng không còn, mọi thứ khác đều vô ích.

Sở Long lại ung dung lắc đầu cười nói: “Ha ha, làm gì thế, chút khó khăn nhỏ này mà muốn tôi lùi bước, không thể nào!” “Yên tâm đi, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của tôi, không phải chỉ là một ngôi mộ đế vương nhỏ bé thôi sao?

Hôm nay chúng ta vào, tôi đây muốn xem xem có nguy hiểm đến mức nào, có bất ngờ gì không, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho mọi người, ổn thỏa!” Lời nói của anh đầy tự tin, dường như đối với hành động hôm nay, anh đã nắm chắc phần thắng trong lòng.

Tương truyền, Đường Thái Tông đã lệnh cho Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cang lựa chọn long mạch, ở đây đã tìm được long huyệt thực sự thích hợp để an táng.

Cũng chỉ có những nơi xứng đáng với một vị đại đế vương thực sự mới có thể được đãi ngộ như vậy.

Tại nơi phong thủy tuyệt vời này, họ đã sớm chôn xuống một lượng lớn đồng tiền, vừa tìm được một nơi phong thủy bảo địa, lại vừa tìm được trâm bạc, để lại dấu ấn ở đây.

Hoắc Tú Tú thấy Sở Long gật đầu, cảm thấy có chút lo lắng, không biết tại sao cô luôn muốn cố gắng hết sức, xem có thể khiến Sở Long thay đổi ý định không, nhưng đối phương hoàn toàn không để ý.

Cũng không phải Sở Long mù quáng tự tin, anh có thực lực, có bản lĩnh và tư bản đó.

Bàn Tử dưới sự cám dỗ của lợi ích, tự nhiên cảm thấy cả người phấn khích khó che giấu, ở bên cạnh xoa tay nắn chân, thậm chí còn trực tiếp tuyên bố nhất định phải khuân sạch bảo bối bên trong, nhất định phải sống một cuộc sống giàu có sung sướng.

“Được rồi Bàn Tử, đừng vội, muốn vào thì chúng ta nên tìm lối vào trước, xem vào từ đâu sẽ tiện lợi hơn!” Bàn Tử cứ lải nhải không

ngừng, khiến Sở Long cũng có chút cạn lời, lập tức cắt ngang lời của hắn, và nhắc nhở thêm một câu.

"Đúng đúng đúng, huynh đệ nói có lý, chúng ta tìm lối vào trước đã!" Bàn Tử lấy ra công cụ kiếm cơm của mình, một cái la bàn, đứng tại chỗ đi đi lại lại.

Lần này hắn đặc biệt chăm chú, dùng hết cả sức bình sinh.

Sở Long và Muộn Du Bình cũng tương tự, mỗi người một việc, tìm kiếm vị trí lối vào tiếp theo.

Muộn Du Bình cầm thanh bảo kiếm cổ trong tay, khoanh chân ngồi xuống, và bắt đầu quan sát sự thay đổi xung quanh.

Cách làm của Sở Long tương đối độc đáo, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, rồi quan sát quỹ đạo cụ thể của một số hành tinh bên trong.

Bàn Tử không hiểu sự ảo diệu trong đó, bắt đầu phàn nàn với Sở Long: "Này, huynh đệ làm gì đấy?

Nơi tốt như vậy không mau đi tìm, lần này nếu có thể tìm được nơi vào, nhất định sẽ kiếm được bộn tiền, cậu nhóc lại có tâm tình ở đó chơi mấy trò kỳ quặc." Hắn cho rằng Sở Long cũng quá không đáng tin cậy rồi, lúc quan trọng trực tiếp liên quan đến cuộc sống tương lai của hắn, nên mau chóng tìm lối vào, rồi để mọi người cùng vào, đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi mà quan sát bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Sở Long cũng chỉ cười ha hả không nói gì, hoàn toàn không để trong lòng.

Chương 605

Mọi thứ cũng đều là thao tác bình thường, không cần phải nói nhiều ở đây.

Sau khi quan sát sự thay đổi xung quanh, Sở Long lắc đầu nói: "Ây da, không dễ làm đâu!" "Từ những vì sao trên đỉnh đầu mà xem, hẳn là tương ứng với 36 ngôi sao trong đó, nếu là mộ đế vương thực sự, thì hẳn là nhắm thẳng vào vị trí của hành tinh thực sự, vị trí trung tâm hẳn là lối vào..." Sở Long cảm khái một cách chuyên nghiệp, sau khi phân tích xong, lại chạy lên một điểm cao nhất, và đứng đó quan sát xung quanh, cuối cùng dồn ánh mắt vào đỉnh của một ngọn núi.

Nhìn thấy ngọn núi đó, anh lập tức sáng mắt lên, rồi nhe răng cười, có rồi!

Cuối cùng cũng tìm thấy.

"Mau lên, đừng lãng phí thời gian, lập tức đi ngay, nếu không sai, hẳn là ở vị trí thung lũng của ngọn núi đó." Sở Long tỏ ra kích động, tay chỉ về phía trước.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử nhìn theo hướng tay anh chỉ, vừa hay trước mắt họ quả thực có một ngọn núi cao chót vót, cả ngọn núi đều có vẻ vô cùng hùng vĩ, và ở cuối cùng cũng có một vị trí trũng xuống cực kỳ sâu.

Bàn Tử bị làm cho không hiểu ra sao, hắn đang trong giai đoạn thao tác, và chưa tìm được một lối vào tốt.

Sở Long thì hay rồi, vừa rồi còn đang quan sát bầu trời sao, đột nhiên chỉ ra một phương vị, làm cho mọi chuyện rõ ràng như vậy, nên hắn không khỏi có chút nghi ngờ, cho rằng Sở Long không phải đang đùa giỡn, tùy tiện chỉ một nơi rồi nói lung tung.

“Sở Long không phải đang đùa với tôi chứ, chúng ta tuy vội, nhưng cũng không đến mức tùy tiện tìm một nơi để lừa gạt, đừng vội, Bàn gia tôi sắp phân tích ra rồi!

Cái gã to con này là mộ đế vương cổ đại, chúng ta phát tài rồi, tuyệt đối không thể xảy ra chút sai sót nào, nhất định phải chú ý, từng bước một.” Bàn Tử ra vẻ nghiêm túc, quả thực vô cùng đáng yêu, cầm la bàn trong tay càng lẩm bẩm trong miệng.

Hắn cho rằng mộ đế vương cổ đại chắc chắn ở ngay trước mắt, chỉ cần có thể nắm bắt và phân tích rõ ràng, thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Vì vậy, đối với những phỏng đoán của Sở Long, hắn tự nhiên sinh ra nghi ngờ, cho rằng đối phương chỉ là vừa rồi nói đùa thôi, sao có thể đột nhiên hiện ra trước mắt như vậy.

Sở Long lười giải thích, trực tiếp dẫn Muộn Du Bình và Hoắc Tú Tú đến gần thung lũng ở xa đó.

Bàn Tử vừa ngẩng đầu đã phát hiện mọi người đã đi, lập tức gọi hai tiếng: “Đợi tôi với.” “Không tin tôi à?

Sao lại phải đi theo?” Sở Long quay đầu nhìn đối phương một cái rồi hỏi lại.

Lời vừa nói ra, mặt đối phương đỏ bừng lên, không hiểu sao có chút ngại ngùng.

Lời nói của Sở Long sao lại tổn thương như vậy, hoàn toàn không cho hắn chút thể diện nào.

Cuối cùng hắn gượng cười nói: “Ây da, được rồi, sao lại khó hiểu thế này!” “Vừa rồi Bàn gia không phải đang quan sát để tìm ra quy luật cụ thể sao?

Không khoa trương đến thế đâu!” Hắn tỏ ra bình tĩnh, đối với

chuyện này đã nắm chắc phần thắng.

Sở Long thông qua quỹ đạo cụ thể của các vì sao trên đỉnh đầu và các vấn đề liên quan, đã tiến hành một số phân tích đại khái.

Từ những dấu hiệu và đối sách mà xem, hẳn là ở trong một vùng cỏ dại lộn xộn trước mắt.

Lúc này, mắt Sở Long sáng lên, biết cơ hội đã đến.

"Không sai, chắc chắn không sai, ở gần đây, chúng ta mau tìm đi!" Mắt Sở Long lóe lên rồi chỉ tay về phía trước nhất.

Không bao lâu, quả nhiên họ tìm thấy một con rùa đá khổng lồ, con rùa này được điêu khắc từ đá, sống động như thật, vừa vặn nằm ở chính giữa khu rừng, hoàn toàn không hợp với ngọn núi hiện tại.

Sự xuất hiện của thứ này cũng đột ngột một cách khó hiểu.

"Sở Long đang làm gì thế?

Đột nhiên lôi ra một con rùa, nói cho tôi biết thứ đó ở bên trong à?" Bàn Tử có chút bực bội, đã muốn rút lui, không phải đang đùa chứ?

Gần đó ngoài một con rùa ra, hoàn toàn không thấy cái gọi là lối vào mà Sở Long nói, càng không có cái mộ đế vương chó má nào, cảm giác như bị lừa.

Sở Long cười cười không giải thích, đi đến trước con rùa đó rồi dùng một tay nắm lấy mai rùa khổng lồ, dùng hết sức toàn thân đẩy nó.

Hoắc Tú Tú mắt tinh tay nhanh, vội vàng chạy đến cùng Sở Long một tay.

Hai người một trái một phải cùng nhau đẩy con rùa khổng lồ, giây tiếp theo nghe thấy phía sau vang lên một tiếng nổ rung chuyển, rồi không biết từ lúc nào, họ phát hiện một tảng đá khổng lồ ở xa, vậy mà

bị tác động, rồi di chuyển một đoạn.

Chương 606

Bàn Tử đứng tại chỗ ngây như phỗng, miệng há hốc không thể khép lại, cả người hoàn toàn bị sốc.

Cảnh tượng trước mắt quá khoa trương, hắn cảm thấy mình không phải đang bị ảo giác, cuối cùng lại không kiềm được dùng tay dụi dụi mắt, cẩn thận quan sát lại.

Quá đỉnh, hắn cho rằng lần này mình tuyệt đối bị vả mặt một cách đau đớn.

"Bàn ca, bây giờ anh sẽ không còn phàn nàn về anh Long nữa chứ, anh ấy nói không sai, bây giờ anh tin rồi chứ." Hoắc Tú Tú ở bên cạnh thần bốc đạo hỏi lại Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, xấu hổ gãi đầu nói: "Ây da, hiểu lầm, tôi cũng chỉ là cẩn thận một chút thôi, dù sao cũng liên quan đến an toàn của mọi người!" Khi nói những lời này, ngay cả hắn cũng cảm thấy chột dạ.

Ai ngờ lần này lại gây ra một nguy cơ lớn như vậy, quả thực khó mà lường trước được.

May mà sự sắp xếp của Sở Long rất hiệu quả, ít nhất không làm mọi người thất vọng.

Có lối vào rồi, Bàn Tử lại bắt đầu mơ giấc mộng phát tài, bèn ưỡn người chuẩn bị đi vào, nhưng lại bị Sở Long túm lại.

"Làm gì đấy?

Không phải đã tìm được lối vào rồi sao?

Chúng ta mau lên, tuyệt đối đừng chậm trễ bữa sáng ngày thứ hai, không chừng ngày mai chúng ta ra ngoài, có thể đổi đời ha ha ha..."

Bàn Tử nói nói rồi lại tự mình cười ha hả, miệng toe toét, mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Hắn cho rằng ở lại bên trong chắc chắn rất ngon, ổn thỏa.

Nhưng những lời này lại khiến Sở Long cảm thấy cạn lời.

Sở Long cũng lười nói nhảm với hắn, trực tiếp nhắc nhở một câu: "Không được, đừng có làm bừa!" "Theo tình hình hiện tại mà xem, mộ huyệt bên dưới nguy hiểm vô cùng, nếu muốn vào, không cẩn thận có thể chúng ta sẽ không ra được, cho nên lần này phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, đâu cũng không được đi." Sở Long nói rất nghiêm túc, vừa rồi anh quan sát thiên tượng, đế vương cổ đại như vậy tương ứng với những vì sao như vậy, đủ loại dấu hiệu cho thấy, bên trong có thể vô cùng nguy hiểm, bây giờ nếu mạo hiểm vào, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm, nhân lúc trời tối, xác suất nguy hiểm càng cao.

Vì vậy, theo ý của Sở Long, nên ở lại bên ngoài, đợi đến ngày mai khi mặt trời mọc, rồi vào có thể giảm bớt một chút nguy hiểm.

"Vãi, nhiều quy tắc phiền phức thế, tôi đợi không nổi nữa rồi, cũng đã khơi dậy nhiệt huyết của gia đây rồi." Bàn Tử cảm thấy có chút mất hứng, dù sao cũng là một món hời lớn như vậy, chỉ nghĩ thôi cũng thấy tim đập thình thịch.

Đợi sau khi đi dạo một vòng bên trong, trở về có lẽ có thể khoác lác nửa đời người, nếu ở Phan Gia Viên tuyệt đối có thể trở thành đối tượng ngưỡng mộ của mọi người.

Hắn đều đã nghĩ kỹ trong lòng rồi, sau này gặp ai cũng nói mình đã vào mộ đế vương cổ đại, chắc chắn sẽ được mọi người sùng bái.

Đối mặt với đủ mọi chất vấn của Bàn Tử, Sở Long lại lạnh lùng quay đầu đi.

Nói chuyện với gã chỉ lãng phí nước bọt, Sở Long chẳng thèm để ý.

Đại Bảo nhắc nhở: "Anh Bàn, nếu bây giờ vào, mọi người chắc chắn không đi!

Nhưng anh phải hiểu cho rõ, có mạng kiếm tiền nhưng chưa chắc có mạng tiêu tiền đâu!" Cô bé quả là lanh lợi, biết rõ Bàn Tử tham sống sợ chết, cố ý nói thẳng trước mặt để gây áp lực cho gã.

Bàn Tử thoáng sững sờ, rồi một mình khổ sở lắc đầu lia lịa.

Để tìm một lối thoát cho đỡ ngượng, gã nói như thể đó là điều hiển nhiên: "Vậy được rồi, hôm nay tôi nể mặt Sở Long!

Nhưng phải ăn no uống đủ rồi mới đi!" Miệng thì nói nể mặt người ta, nhưng thực chất trong lòng lại sợ hãi hiểm nguy bên trong.

Nơi này đã được xem là lăng mộ đế vương, bên trong chắc chắn nguy hiểm trùng trùng.

Chỉ dựa vào một mình Bàn Tử mà muốn vào nơi không người này thì dễ dàng sao, e là vào rồi chết lúc nào không hay.

Vì vậy, gã cũng là người biết điều, hiểu rằng đi cùng Sở Long và đám người của cậu ta thì cơ hội thắng mới lớn hơn.

Cuối cùng, cả nhóm mỗi người tìm một chỗ yên ổn ngồi xuống, đốt một đống lửa, mọi người quây quần lại sưởi ấm.

Trước đống lửa, Bàn Tử xoa cái bụng tròn vo của mình, không bỏ lỡ cơ hội phàn nàn.

Sở Long thì nhân ánh lửa mở tấm bản đồ kho báu ra, nghiên cứu các đường đi cụ thể bên trong.

Chương 607

Dựa vào kinh nghiệm, anh biết đây tuyệt đối là một lăng mộ của đế vương cổ đại, bên dưới có vô số bảo bối quý giá.

Nhưng nguy hiểm và cơ hội thường song hành, có nhiều thứ tốt như vậy thì bên trong chắc chắn cơ quan trùng điệp, đủ mọi loại rủi ro tiềm ẩn.

Có lẽ chỉ cần một chút sơ suất là có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Vì vậy, mọi việc không thể qua loa đại khái, phải hết sức cẩn thận, từng bước vững chắc.

"Ủa, không đúng, Muộn Du Bình đâu rồi." Bàn Tử đột nhiên phát hiện ra, lập tức đứng dậy, nhìn đông ngó tây.

Mới vừa rồi còn ở ngay trước mắt, chớp mắt một cái đã không thấy người đâu rồi?

Gã cảm thấy có chút đột ngột, không hiểu chuyện gì, bèn đứng trước đống lửa nhìn quanh.

Một lúc sau, gã thấy một người từ trong bóng tối phía xa xa chậm rãi bước ra.

Vì phía trước tối đen như mực nên không thể nhìn rõ hình dạng.

Bàn Tử bất giác đặt tay lên hông, nắm chặt hai chiếc rìu lớn.

"Thằng nào đấy, đừng có giả thần giả quỷ, Bàn gia ta gan to nhất đấy, tin ta xiên chết ngươi không!" Bàn Tử giả vờ bình tĩnh, giọng nói to lạ thường, nhưng lại có chút run rẩy.

Sở Long và Đại Bảo đều nghe ra được giọng của Bàn Tử, tự

nhiên hiểu rằng gã đã bị dọa cho hết hồn.

Người trong bóng tối không để ý, tiếp tục chậm rãi tiến lại gần.

Bàn Tử nóng tính không nhịn được nữa, lập tức la hét rồi lao thẳng về phía trước.

"Đốt cháy đam mê của gia đây, liều mạng với mày!" Bàn gia hét lớn một tiếng, lao tới gần, rồi vung chiếc rìu trong tay lên.

Nhưng vừa mới đến gần, đột nhiên trước mắt gã lóe lên, sau đó Bàn Tử bị người ta quăng ngược trở lại một cách thô bạo.

"Ối giời ơi, cái đĩa đệm thắt lưng của tôi, cái xương sống của tôi!

Sao lại bạo lực với tôi thế!" Bàn Tử ngã lăn ra đất, đau đến nhe răng trợn mắt la hét, lăn lộn không ngừng, cả người tê dại, không ngờ đối phương lại ra tay nhanh gọn dứt khoát như vậy.

Nếu không phải gã phản ứng kịp thời, e là đã đập đầu vào tảng đá lớn bên cạnh.

Lúc này Sở Long mới nhìn rõ người bước ra từ bóng tối chính là Muộn Du Bình, trong tay còn xách hai con thỏ.

Sở Long và Đại Bảo rất không phúc hậu, đều bụm miệng cười.

Thấy bộ dạng thảm hại của Bàn Tử, Sở Long lên tiếng trêu chọc: "Nhìn cái đức hạnh của ông kìa, giờ thì hay rồi nhé, thông minh lại bị thông minh hại, người ta vốn chẳng để bụng chuyện gì, ông thì hay rồi, lại thật sự xông lên liều mạng!" Đại Bảo còn khoa trương hơn, ôm bụng cười đến không đứng thẳng lưng nổi.

Vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Bàn Tử cứ phải làm cho ra vẻ quân địch ở khắp nơi.

Muộn Du Bình vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng.

Hóa ra anh vừa rời đội để đi săn, cốt là để mọi người nhanh chóng

lấp đầy bụng.

Nào ngờ Bàn Tử lại căng thẳng như vậy, coi anh là kẻ địch nên mới xông lên.

Đừng nhìn Bàn Tử thân hình hơn trăm cân, nhưng trong mắt Muộn Du Bình, gã cũng chỉ như một con rối, có thể tùy tiện ném đi.

Bàn Tử ngã trên đất, hậm hực với Muộn Du Bình: "Cái đồ gỗ mục vô lương tâm, hừ, tao có đánh chết cũng không ăn đồ của mày...

Đợi Bàn gia đây sau này có hứng giảm béo, tao cũng sẽ đánh bại mày, cũng sẽ ném mày bay đi!" Lời nói của gã hùng hồn, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có một rào cản không vượt qua được.

Vừa rồi chỉ một hiệp đã quá mất mặt, bị người ta ném đi như ném rác, ít nhất cũng nên cho gã chút thể diện chứ, xung quanh còn có bao nhiêu người đang nhìn?

Sở Long và Đại Bảo cùng Muộn Du Bình làm thịt hai con thỏ một cách đơn giản rồi nướng trên đống lửa.

Chương 608

Không bao lâu sau, xung quanh tỏa ra mùi thơm nức mũi.

Sở Long vừa nướng vừa trò chuyện.

“Oa, Muộn Du Bình, anh cũng giỏi quá đi, bắt được thỏ béo thế này ở đâu vậy!” “Anh Long, thỏ sắp ăn được chưa ạ?

Em đói sắp xỉu rồi.” Đại Bảo cũng ở bên cạnh, chống cằm sốt ruột thúc giục mấy câu.

Sở Long lén liếc Bàn Tử một cái, cố ý cao giọng nói: “Ấy da, đừng vội, sắp được rồi, haiz, hai con thỏ tuy béo nhưng số lượng cũng ít, ba chúng ta ăn là vừa đủ...” Hai người một xướng một họa, rõ ràng là cố ý dụ dỗ Bàn Tử.

Bàn Tử đang hờn dỗi với Muộn Du Bình, cố tình quay đầu đi chỗ khác, nhưng đôi tai lại không nghe lời, cứ dỏng lên nghe ngóng động tĩnh bên kia.

Cùng với mùi thịt thơm lừng xộc vào mũi, nước miếng của gã chảy cả ra, bụng càng kêu òng ọc.

Nhưng sự tự ái trong lòng vẫn tác oai tác quái, gã không ngừng lẩm bẩm: “Hừ, đánh chết tao cũng không ăn, Bàn gia đây cũng có cốt khí!” ...

“Ui chao, không ngờ thỏ rừng lại thơm thế này!

Ừm, thơm thật~.” Bàn Tử cầm cái đùi thỏ nướng thơm nức mũi gặm lấy gặm để.

Sở Long ở bên cạnh cười gian, gã này đúng là có cốt khí thật, mới đầu đánh chết cũng không chịu ăn, giờ lại bắt đầu khen không ngớt lời.

Sau khi được bổ sung chút thức ăn, thể lực của mọi người cũng hồi phục không ít, Sở Long cũng nhắm mắt dưỡng thần, không ngừng điều chỉnh trạng thái.

Chỉ cần qua đêm nay, sáng sớm mai là có thể trực tiếp xuống mộ, tiến vào lăng mộ của vị đế vương cổ đại này.

Nơi rộng lớn hùng vĩ như vậy, bản thân lại là một vùng đất phong thủy bảo địa, vị đế vương cổ đại được chôn cất ở đây thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Từ vết tích ở lối vào lúc đầu, có lẽ nơi này chưa bị người ngoài phát hiện, cũng có nghĩa là bên trong chưa bị bất kỳ sự phá hoại hay trộm cắp nào.

Bọn họ là lứa đầu tiên tiến vào.

Nửa đêm, màn đêm hoàn toàn buông xuống, Sở Long và Đại Bảo ôm nhau ngủ, còn Bàn Tử tìm một gốc đá, co người lại.

Muộn Du Bình còn khoa trương hơn, trực tiếp nằm trên một cành cây gần đó, cả người ngủ trên cành cây chỉ to bằng vai.

Khả năng giữ thăng bằng của anh quả thực siêu phàm, người bình thường khó mà làm được.

Nhưng đang lúc ngủ say, đột nhiên Sở Long nhíu mày, dường như cảm thấy có thứ gì đó đang đến gần.

Anh lập tức mở mắt, liền thấy trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt sắc lẻm.

Đôi mắt ấy phát ra ánh sáng xanh lục, cứ nhìn chằm chằm về phía này.

Sở Long nhếch mép, lộ vẻ mặt khinh thường.

Anh vốn muốn nghỉ ngơi cho tốt, điều chỉnh trạng thái, không ngờ

lại có thứ không có mắt đến làm phiền giấc ngủ.

Anh nhìn Đại Bảo đang ngủ say trong lòng, không nỡ đánh thức cô, bèn ra lệnh cho Hoắc Tiểu Tú ở phía xa.

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Hoắc Tiểu Tú không hề sợ hãi mà lao vào trong bóng tối.

Tiếp đó, trong bóng tối vang lên những tiếng đánh nhau đứt quãng.

Muộn Du Bình cũng bị động tĩnh này làm cho giật mình, bèn mở mắt quan sát, nhưng Sở Long lại mỉm cười lắc đầu với anh.

Ý anh là không cần để ý, bên đó có thể giải quyết được.

Muộn Du Bình khá tin tưởng vào năng lực của Sở Long, bèn lại nhắm mắt dưỡng thần.

Bàn Tử ngủ say như chết, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Chương 609

Ngược lại, một lúc sau, Đại Bảo mơ màng tỉnh dậy hỏi: "Sở Long, có động tĩnh gì vậy?

Anh có nghe thấy không..." "Ồ, không sao đâu, chỉ là Hoắc Tiểu Tú đang luyện công thôi, em ngủ thêm một lát đi, còn lâu mới tới sáng." Lời của Đại Bảo chưa kịp nói ra đã bị Sở Long ngắt lời, anh thuận miệng tìm một lý do để cho qua chuyện.

Chuyện lặt vặt này không đến mức phải kinh động tất cả mọi người, hoàn toàn có thể giải quyết được.

Không lâu sau, tiếng đánh nhau trong bóng tối dần dần lắng xuống rồi cuối cùng dừng hẳn.

Hoắc Tiểu Tú từ trong bóng tối bước ra với vẻ đắc ý, giống như một vị tướng quân kiêu hãnh, rõ ràng đã đánh thắng đối phương.

Sở Long cũng không để ý, tiếp tục vùi đầu nhắm mắt ngủ bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mờ mờ sáng đã nghe thấy một tiếng hét rất rõ và chói tai.

"Mẹ kiếp, có chuyện gì vậy?

Mau tỉnh dậy đi, xảy ra chuyện gì rồi!" Từ xa vọng lại tiếng hét của Bàn Tử, giọng gã đặc biệt vang.

Tiếng hét chói tai đó cũng làm Sở Long và Muộn Du Bình giật mình, tỉnh dậy từ trong mộng rồi đứng dậy đi tới.

Bàn Tử có chút hoài nghi nhân sinh, trước mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, ngay trước chân gã là một xác chết.

Một xác sói, trên người đầy vết thương, nhiều chỗ bị cào xé.

Xung quanh, một đám cỏ dại bị đè bẹp, thậm chí còn có thể thấy vết móng vuốt để lại trên đá.

Rõ ràng, tối qua ở đây đã xảy ra một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Vốn dĩ Bàn Tử tỉnh dậy định tìm chỗ đi vệ sinh, không ngờ lại chứng kiến cảnh này, nên bị dọa cho giật nảy mình.

"Làm gì vậy?

Ông bạn già, chuyện bé xé ra to, có đến mức đó không!" Sở Long thực sự cạn lời với gã, lập tức phàn nàn một câu.

Đang yên đang lành, có chuyện gì không thể ngồi xuống nói chuyện, cứ phải làm mấy trò màu mè, chẳng đáng tin chút nào.

Đối phương gãi đầu cười khổ: "Cậu không thấy lạ sao?

Để lại từ lúc nào vậy!

Con sói này chết thảm quá, ai giết nó vậy?" Sự thật đã rõ ràng, chắc chắn là do Hoắc Tiểu Tú làm tối qua.

Sở Long không giải thích, ngược lại lắc đầu nói: "Chắc là nó tự sát đấy, đừng nói nữa, chúng ta sắp xuất phát rồi, dọn dẹp đơn giản đi." Ngoại trừ Bàn Tử, Sở Long và Muộn Du Bình đều tỏ ra rất bình thản.

Vì cả hai đều biết chuyện gì đã xảy ra, nên tự nhiên không có vẻ ngạc nhiên như Bàn Tử.

Sau khi dọn dẹp hành lý đơn giản vào buổi sáng, Đại Bảo không biết từ đâu lại kiếm được mấy quả dại.

Những quả dại lớn nhỏ không gọi được tên, nhưng có quả trông giống táo, lê, kích cỡ cũng gần bằng nắm tay.

“Chúng ta lót dạ trước đi, lát nữa xuống dưới tìm đồ ăn không dễ đâu, phải ăn no uống đủ mới được!” Đại Bảo còn đưa ra những quả bọc trong áo.

Bàn Tử không khách sáo, cầm lấy một quả táo đỏ mọng cắn rôm rốp.

Đợi đến khi Sở Long chú ý, gã đã gặm sạch quả táo.

“Không được, quả táo đó không ăn được!” Sở Long kinh ngạc hét lên, vơ hết mấy quả táo bọc trong áo đặt trước mặt mình.

“Ý gì đây?

Sở Long không lẽ muốn ăn hết một mình à, đây là tấm lòng của Đại Bảo...” “Tôi nói thứ này không ăn được, nhìn vẻ ngoài tươi ngon mọng nước thế này, chắc chắn có độc!

Chương 610

Đừng nói nhảm nữa, mau nhổ hết ra!" Bàn Tử cãi lại, nhưng bị Sở Long chất vấn với vẻ mặt rất nghiêm túc, còn dùng giọng ra lệnh yêu cầu.

Những thứ trông giống quả táo này, bề ngoài tươi ngon mọng nước, trên đó còn có những đốm đỏ năm màu sặc sỡ.

Chỉ dựa vào những dấu hiệu bên ngoài này, có thể đoán chắc bên trong chứa độc tố.

Vì kinh nghiệm tích lũy cho anh biết, những thứ càng tươi ngon đẹp đẽ thì đằng sau thường ẩn chứa nguy cơ cực lớn.

Bàn Tử lại bĩu môi nói: "Toàn nói vớ vẩn, tôi ăn hết rồi đây này, cũng có thấy cơ thể khó chịu chỗ nào đâu!" Rõ ràng Bàn Tử không hề để lời của Sở Long vào tai, vẫn cứ làm theo ý mình.

Sở Long cũng đau đầu không muốn để ý nữa, nhận lấy những quả táo rồi dẫn cả nhóm chuẩn bị trở lại lối vào.

Cả một bọc táo lớn, bị Sở Long làm một trận, ngoài Bàn Tử ăn một quả, những người khác đều chưa được nếm mùi vị gì.

Vì vậy suốt đường đi, Bàn Tử cứ lải nhải phàn nàn ở phía sau.

Cuối cùng, Sở Long nắm lấy tay Bàn Tử, dùng ngón tay ấn vào cổ tay gã, cảm nhận mạch đập của đối phương.

"Làm gì vậy?

Tự dưng làm tôi giật cả mình, không thể báo trước một tiếng à?

Haiz, tôi đã nói rồi, cơ thể tôi khỏe như trâu ấy." Thấy Sở Long bắt mạch cho mình, gã giật mình, vội vàng phàn nàn một câu.

Gã cảm thấy mình khỏe như trâu, một người bắt mạch làm gì chứ, chẳng có chuyện gì cả.

Điều khiến Sở Long kỳ lạ là cơ thể của đối phương rất tốt, quả thực không có bất kỳ chỉ số bất thường nào.

Lẽ nào anh đoán sai, những quả đó thực sự không có độc?

Nhưng nếu không có độc, tại sao lại trông tươi ngon mọng nước như vậy, lúc Sở Long nhìn những quả đó, anh cũng có cảm giác bài xích mạnh mẽ.

Trực giác của anh từ trước đến nay chưa bao giờ sai, lần này lại có vẻ hơi lệch.

Thôi thì không có chuyện gì cũng tốt, đỡ phải thêm phiền phức, cũng đỡ để Sở Long phải lo lắng cho Bàn Tử.

Sở Long buông tay đối phương ra nói: "Lát nữa nếu cơ thể có chỗ nào không khỏe thì phải nói ngay, tôi chỉ có thể tiến hành cứu chữa tạm thời thôi!" Bàn Tử cười hì hì đáp lại: "Xí, tôi trước nay không bao giờ bị bệnh, Bàn gia tôi thân thể cường tráng như trâu ấy!" Sở Long cầm một cây đuốc, dẫn cả nhóm lặng lẽ tiến sâu vào bên trong.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng vì ở sâu dưới lòng đất nên không thể nhìn thấy cảnh vật cụ thể, vẫn là một màu đen kịt.

Sở Long đi đầu, tay cầm cây đuốc, Muộn Du Bình đi sau cùng, Bàn Tử và Đại Bảo bị kẹp ở giữa.

Vì tảng đá trước mặt đã được mở ra nên bên trong xuất hiện một mật đạo rất thần kỳ, chỉ có bên ngoài là chằng chịt các loại mạng nhện.

Sở Long cầm một thanh đao dài, bắt đầu vung vẩy trước mặt, chém đứt hết những sợi tơ nhện.

Cả bức tường bên ngoài phủ đầy một lớp bụi dày, mật đạo này rộng khoảng hơn hai mét, kéo dài vào bên trong, cũng không biết điểm cuối ở đâu.

Nhìn chung, toàn bộ mật huyệt cổ đại này được thiết kế tinh xảo, có thể nói là hoàn hảo.

Đi vào trong không bao xa, Đại Bảo mắt nhanh tay lẹ, lập tức chú ý đến những bức phù điêu trên tường.

"Sở Long, mau nhìn xem đây là cái gì?

Hình như là vết khắc!" Đại Bảo vội vàng hét lên, rồi chỉ tay vào bức tường phía trước.

Những người khác cũng dồn ánh mắt vào hai bên tường.

Trên tường khắc đầy những hình vẽ liên quan.

Thời cổ đại có thể xây dựng một cung điện dưới lòng đất hùng vĩ như vậy, lại có thể điêu khắc những bức phù điêu sống động như thật, tuyệt đối không phải là người tầm thường có thể làm được, chắc hẳn phải có sư thừa nhất mạch.

Chương 611

Những bức bích họa này phản ánh một loạt các cảnh tượng liên quan, đặc biệt là một bức trong đó, dường như có một gã mặt người thân thú đứng ở phía trước nhất.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài bức phù điêu, có một vòng người trông giống như thần dân, tất cả đều đồng loạt quỳ lạy bên cạnh.

Toàn bộ bức bích họa được điêu khắc rất rõ nét, tuy đã lâu đời nhưng vẫn khó có thể che lấp được sự chân thực của nó.

Gã thân người mặt ngựa trên đó lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long.

Cái quái gì đây?

Trước đây chưa từng nghe nói qua, nếu thực sự là lăng mộ của một đế vương cổ đại, tại sao lại có một thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ xuất hiện.

Chẳng lẽ cái thể hợp thành người và thú này chính là chủ nhân của mộ huyệt?

Suy đoán này có chút quá khoa trương, thậm chí khiến Sở Long trong thời gian ngắn khó mà lý giải, khó mà chấp nhận.

Sở Long cứ quan sát những bức phù điêu trước mắt, trong lòng bắt đầu âm thầm tính toán những tình hình cụ thể bên trong.

Trong lúc anh đang chăm chú quan sát, Bàn Tử ở một bên đã không chờ được nữa, lớn tiếng hét lên: "Này, huynh đệ làm gì vậy?

Chúng ta mau vào trong đi, đồ tốt ở bên trong kia kìa, mấy bức tranh này có đáng tiền đâu, nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!" Theo gã, Sở Long đang làm chuyện vô ích, đã xuống đây đổ đấu thì nên lấy việc

tìm bảo bối làm chính.

Cứ nhìn chằm chằm vào mấy bức tranh trên tường thì có tác dụng gì, ngược lại còn bỏ lỡ thời cơ tốt, lãng phí cơ hội.

Sở Long vẫn khó mà đoán ra được thông tin cụ thể.

Lại thấy bộ dạng sốt ruột của Bàn Tử, anh cũng đành thôi, ghi nhớ toàn bộ những hình vẽ cụ thể trên bức phù điêu cũng như những chữ khắc trên đó vào trong đầu.

Kể từ lần được cường hóa trước đó, Sở Long cảm thấy trí nhớ của mình kinh người, có thể làm được việc nhìn qua là không quên, chỉ cần có thể chú ý quan sát mọi thay đổi xung quanh, thì tất cả những dấu vết ký ức đều sẽ được khắc sâu vào trong não.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Sở Long hít một hơi sâu, rồi cùng mọi người tiếp tục chậm rãi đi vào bên trong.

Đi vào không bao xa, đột nhiên đường đi bị chặn lại, trước mắt xuất hiện một cánh cửa đá bằng đồng xanh khổng lồ, cao khoảng mấy mét.

Cửa đồng đóng chặt vào nhau, trên đó phủ một lớp bụi dày.

Hai bên cánh cửa đồng khổng lồ này đặt những trụ đèn lớn bằng bàn tay, chiếu rọi cả lối vào mờ mờ ảo ảo.

“Mẹ kiếp, làm gì vậy?

Chặn đường chúng ta à, hừ hừ, đừng mơ!” Bàn Tử cười hì hì, xoa xoa tay rồi đi về phía trước.

Vốn nghĩ có thể nhanh chóng vào trong tìm bảo bối rồi chuồn, không ngờ đường lại bị chặn.

Nhưng lòng tham thôi thúc Bàn Tử tiếp tục tiến lên, không sợ kẻ địch mạnh.

Gã cũng không giải thích gì thêm, một tay nắm lấy cái vòng cửa trên cửa đồng, rồi dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh.

Thể lực của gã vốn đã khỏe hơn những người đàn ông trung niên bình thường, nhưng dùng hết sức lực toàn thân vẫn thấy cánh cửa đá bằng đồng trước mặt không hề nhúc nhích.

Ngược lại còn khiến gã hoàn toàn bối rối, có chút khó hiểu.

Cánh cửa đồng này rốt cuộc là sao?

Tại sao lại vững chắc như vậy?

Bàn Tử cảm thấy một mình không giải quyết được, đành phải vẫy tay gọi Sở Long và Đại Bảo.

"Này, làm gì vậy?

Mau lại giúp một tay đi, không lẽ cứ đứng ngây ra xem kịch hay à, chúng ta phải cùng nhau mở cửa, bên trong toàn là bảo bối quý giá!" Bàn Tử yêu tiền như mạng, mở miệng ra là một tiếng bảo bối!

Chương 612

Đại Bảo lại bất đắc dĩ bĩu môi, có chút khinh thường.

Từ nhỏ, gia tộc đã dạy rằng, trước khi chuẩn bị tiến vào, phải chú ý dưới chân xem có cơ quan bẫy gì không, hoặc phải kiểm tra mọi nguy cơ.

Nhưng anh Bàn thì hay rồi, không thèm nhìn kỹ đã xông thẳng tới, lỡ như có cơ quan gì, e là đã đi đời nhà ma rồi.

Sở Long trước tiên quan sát xung quanh cánh cửa đồng, dùng sự chú ý của mình quét một vòng.

Cuối cùng kết luận rằng, ở đây không có bất kỳ nguy cơ nào ẩn giấu, nơi này an toàn.

“Các cậu thật may mắn, có thể đi cùng một đồng đội thần thánh như tôi!

Nếu tất cả đều tích cực như tôi, chúng ta đã sớm mang bảo bối bên trong ra ngoài uống trà rồi.” Thấy Sở Long và Muộn Du Bình cũng đến giúp sức, Bàn Tử lại bắt đầu phàn nàn.

Ba gã đàn ông lực lưỡng cộng thêm Đại Bảo, một cô gái luyện võ, đồng lòng hợp sức, muốn đẩy cánh cửa đồng này ra.

Nhưng kết quả vẫn như cũ, cánh cửa đồng to lớn không hề nhúc nhích, đóng chặt khít khao.

Đừng nói là nhìn thấy cảnh tượng đằng sau cánh cửa đồng, ngay cả một khe hở cũng không có.

Bàn Tử có chút sốt ruột, đi đi lại lại trước cửa đồng, vừa lẩm bẩm vừa đá mấy phát.

“Bàn gia đây đang trên đường phát tài, sao mày lại cản đường tao hả, cái đồ chết tiệt!” “Thật sự nghĩ một cái cửa nát có thể ngăn cản được nhiệt huyết của gia đây sao, đừng mơ, hừ, hôm nay tao nhất định phải mở được mày ra, tao muốn xem bên trong rốt cuộc cất giấu bảo bối gì.” Bàn Tử đã quyết tâm phải mở được cánh cửa đồng, sau đó vào trong xem xét.

Cánh cửa đồng này cũng lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long.

Sức lực của cả nhóm đủ để đẩy một cánh cửa lớn như vậy, nhưng nó lại trì trệ không động, chứng tỏ không thể dùng sức mạnh, chắc chắn có cơ quan khác.

Bên trong cánh cửa đồng này rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Đằng sau cánh cửa là cảnh tượng như thế nào?

Chẳng lẽ thật sự như anh suy đoán, bên trong là một vị đế vương cổ đại?

Nhưng tại sao lúc đi vào, lại phát hiện trên hai bức tường hai bên lại khắc những bức phù điêu có hình người mặt thú?

Tất cả những nghi ngờ đều lởn vởn trong đầu Sở Long, quá nhiều vấn đề hiện tại không thể giải đáp.

Điều này cũng khiến toàn bộ sự việc trở nên quỷ dị hơn, phủ lên một lớp màn bí ẩn.

Sau khi quan sát một vòng, Sở Long cuối cùng dừng ánh mắt ở một cái đế đèn không xa.

Theo lẽ thường của các lăng mộ dưới lòng đất, hai trụ đèn đặt ở cửa thường là cách mở cửa thực sự.

Hiện tại cánh cửa đồng này không thể dùng ngoại lực bình thường để mở, vậy chứng tỏ chỉ có thể thông qua một loại cơ quan kích hoạt

nào đó, sau đó mới có thể điều khiển toàn bộ cánh cửa đồng di chuyển.

Hiểu ra mọi chuyện, Sở Long đi về phía hai cái trụ, đồng thời bảo Bàn Tử, Đại Bảo mấy người lùi về phía sau.

Hiện tại sau cánh cửa đồng có quá nhiều điều chưa biết, vì vậy Sở Long phải đảm bảo không có sai sót, không thể để mọi người lại mạo hiểm.

"Này này, cậu làm gì vậy, có chuyện gì không thể nói thẳng, cứ phải làm mấy trò màu mè, giả thần giả quỷ, tôi thấy cậu cố tình làm khó Bàn Tử tôi đây mà!" Bàn Tử tính tình nóng nảy, một khắc cũng không chờ được, cứ xoa tay mài chân ở bên cạnh, thậm chí còn phàn nàn với Sở Long.

Gã cho rằng nên nhanh chóng vào trong, xem bên trong có bảo bối đáng tiền không.

"Được rồi anh Bàn, nghe anh Long một câu, chắc chắn không sai đâu!" Đại Bảo kéo áo Bàn Tử, cứng rắn lôi gã lùi về phía sau một khoảng khá xa.

Cùng lúc đó, Muộn Du Bình cũng ở bên cạnh chăm chú quan sát, ánh mắt dừng lại ở cánh cửa đồng.

Cánh cửa đồng này quả thực quá hùng vĩ, to lớn như vậy, thời cổ đại rốt cuộc luyện thành thế nào?

Ngay cả dùng công nghệ cao hiện tại, cũng chưa chắc có thể vận chuyển nó trực tiếp vào trong lăng mộ dưới lòng đất.

Chương 613

"Hừ hừ, trò mèo thôi mà, thật sự nghĩ mấy trò vặt này có thể làm khó được tôi sao, quá buồn cười!" Sở Long cười lạnh một tiếng rồi xắn tay áo lên, một lần nữa giữ tư thế chiến đấu.

Anh cẩn thận đi đến bên cạnh đế đèn, đặt tay lên đó, chuẩn bị trực tiếp di chuyển nó để mở cửa đồng.

Anh trước tiên nhẹ nhàng dùng sức xoay về bên trái, quả nhiên nghe thấy tiếng "kèn kẹt" rất nhỏ.

Tim của Bàn Tử và Đại Bảo đều treo lên cổ họng, chăm chú quan sát.

Ngay cả Hoắc Tiểu Tú và Hùng Nhị, hai con thần thú, cũng đều giữ tư thế chiến đấu, để khi có bất ngờ xảy ra có thể kịp thời ngăn cản ứng phó.

"Trâu bò thật, anh Long, tôi phục anh rồi, Bàn gia tôi đây phục anh sát đất!" Bàn Tử vốn thích khoe mẽ lại giơ ngón tay cái lên với Sở Long.

Theo sau một tiếng động lớn, nghe thấy cửa đồng phát ra tiếng ầm ầm, quả nhiên bắt đầu từ từ di chuyển.

Lớp bụi bám lâu ngày trên đó bị rung xuống, bắt đầu từ từ rơi xuống, rồi lơ lửng trong không khí.

Có lẽ vì góc xoay của Sở Long vừa rồi khá nhỏ, nên cửa đồng chỉ mở ra một khe nhỏ.

Dù chỉ là một khe hở nhỏ cũng đủ để nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong.

"Sở Long làm gì vậy?

Tiếp tục đi, thêm sức vào!" Bàn Tử ở xa xem mà cũng sốt ruột, toát mồ hôi thay cho Sở Long.

Có chuyện gì không thể làm cho nhanh, cứ phải làm mấy trò màu mè.

Gã lập tức gọi Sở Long, luôn miệng phàn nàn.

Ngay lúc Sở Long chuẩn bị xoay cả trụ đèn để mở toang cánh cửa đồng, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng tù và rất rõ ràng.

Tiếng tù và xung trận vang lên, khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều tê cả da đầu, ngay cả Sở Long vốn luôn bình tĩnh cũng có chút ngạc nhiên.

Tiếng tù và thổi lên nghe rõ mồn một, giống như tiếng xung trận trên chiến trường.

"Không ổn rồi, có chuyện!

Anh Long mau quay lại!" Đại Bảo lo lắng cho Sở Long, bắt đầu vội vàng vẫy tay, vô cùng sốt ruột.

Muộn Du Bình vốn luôn lạnh lùng cũng đặt tay lên hông, tùy thời có thể rút ra thanh đại đao cổ xưa đó.

Sở Long biết lần này có thể đã gây họa, chỉ có thể vội vàng buông trụ đèn ra, rồi chạy về phía Bàn Tử.

Mấy người trốn sau một con dốc nghiêng, rồi lén lút nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng.

Sau tiếng tù và xung trận, bên trong vang lên tiếng "bình bịch bình bịch", những bước chân đều tăm tắp, âm thanh ồn ào nhưng lại chỉnh tề, nghe qua tuyệt đối không phải do vài chục người phát ra, ít nhất phải là thiên quân vạn mã.

“Ối, mẹ kiếp, chẳng lẽ sau cánh cửa đồng có giấu quân đội?” Não của lão Bàn Tử hoạt động hết công suất, một mình suy đoán lung tung, nếu không tại sao dấu hiệu lại khoa trương như vậy.

Sở Long cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có thể ở bên cạnh tiếp tục quan sát kỹ lưỡng, đồng thời nhắc nhở Đại Bảo phải cẩn thận, tuyệt đối không được phát ra tiếng động.

Đôi mắt của Muộn Du Bình nheo lại thành một đường thẳng, đôi lông mày lá liễu nhíu lại.

Vẻ mặt của anh thay đổi nhanh chóng đã thu hút sự chú ý của Sở Long, hiếm khi Muộn Du Bình lại coi trọng một chuyện như vậy.

Điều này cũng cho thấy vấn đề sau cánh cửa đồng không nhỏ, e là một cuộc khủng hoảng.

Cảnh tượng tiếp theo khiến Bàn Tử và Sở Long cùng những người khác mãi mãi khó quên.

Cánh cửa đồng từ từ mở ra, rồi từ bên trong lần lượt xuất hiện một đội quân.

Đội quân này bước đi đều tăm tắp, chỉnh tề có trật tự tiến về phía trước.

Chương 614

Bàn Tử sợ đến tim đập nhanh, suýt nữa hét lên, Sở Long mắt nhanh tay lẹ một tay bịt miệng gã lại, rồi ra hiệu "suỵt".

"Cái thằng khốn này, muốn hại chết tôi à, đừng phát ra tiếng động!" Sở Long hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn gã, đồng thời truyền đạt thông tin.

Hiện tại không rõ tình hình cụ thể, phát ra tiếng động có thể sẽ hại chết tất cả mọi người.

Khi chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, tuyệt đối không được lỗ mãng, phải hết sức cẩn thận.

Lần lượt từng hàng, cả đội quân kéo dài, đều mặc chiến giáp cổ đại, trong tay cầm vũ khí chiến đấu giống thời nhà Thương.

Một binh sĩ cầm tù và xung trận, liên tục thổi, âm thanh từ bên trong truyền ra.

Khoảnh khắc này, trong lòng Sở Long có một suy đoán, đó có thể là một số Âm binh dưới lòng đất.

Cũng quá xui xẻo rồi đi, không ngờ xuống đây chơi một chút thôi, lại ngớ ngẩn đụng phải Âm Binh Tá Đạo.

Người bình thường gặp phải tình huống này chắc chắn phải tránh đi, nếu không sẽ tổn hại dương thọ.

Sở Long đành phải dùng tay che miệng mũi, rồi bảo những người khác cố ý hạ thấp cơ thể.

Có kinh mà không hiểm, vị trí họ đang ở không thu hút sự chú ý của đội quân đó, họ chậm rãi chuẩn bị rời đi.

Đợi họ đi xa khuất bóng, Sở Long và Bàn Tử cùng cả nhóm mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp, cái quỷ gì vậy?" Bàn Tử toàn thân mềm nhũn, vô lực nằm bệt xuống đất, rồi thở hổn hển.

Làm nghề này, gan nhỏ chắc chắn không làm được, mà dù có gan nhỏ, lâu dần cũng bị rèn luyện thành tính cách không sợ chết.

Bàn Tử bình thường gan cũng khá to, tuy có chút tham sống sợ chết, nhưng cũng không đến mức nhát gan vào thời khắc quan trọng.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, gã hoàn toàn bị dọa cho hoảng hồn, vì gã chưa từng nghĩ đến tình huống này.

Sở Long vỗ vai đối phương nói: "Bây giờ chắc ông biết chúng ta vừa rồi nguy hiểm thế nào rồi chứ!

Mau dọn dẹp, chúng ta vào ngay." Bây giờ không phải lúc tán gẫu, nên vào sau cánh cửa đồng đó trước, xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì.

Cả nhóm trực tiếp nghiêng người chui vào sau cánh cửa đồng, phát hiện bên trong chỉ có một vầng sáng cực lớn chiếu rọi, sau đó phát hiện vầng sáng từ từ biến mất.

Đằng sau cánh cửa đồng lại là một cung điện to lớn, bên trong rộng mênh mông.

Toàn bộ cung điện trông đặc biệt hùng vĩ, lớn bằng một sân bóng đá.

Bàn Tử chạy vào trong rồi bắt đầu chạy loạn xạ, rồi cứ cười ha hả.

"Phát tài rồi ha ha ha, Sở Long, chúng ta phát tài rồi, tôi phải tìm mộ thất của chủ nhân." Bàn Tử vừa chạy vừa la, chạy loạn xạ bên

trong, dùng tay gõ gõ vào những bức tường.

Với quy mô như thế này, ngoài chủ nhân thực sự của ngôi mộ, không ai có thân phận lớn như vậy để chiếm một nơi rộng lớn thế này.

Sở Long quan sát xung quanh, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cũng quá dễ dàng rồi, mới vừa vào mà không gặp phải bất kỳ mối đe dọa hay cơ quan nào, ngớ ngẩn đã vào được mộ chính.

Nếu thật sự như vậy, chỉ có thể nói chủ nhân ngôi mộ này là một kẻ ngốc, thiết kế lúc sinh thời không có chút tác dụng nào, đối với họ cũng không có chút sát thương nào.

Sở Long và Muộn Du Bình đều đang căng thẳng quan sát xung quanh, Bàn Tử thì nhảy nhót khắp nơi, chuẩn bị đi tìm một số bảo bối liên quan.

Gã phát hiện ở không xa có một đống đồ sứ cổ.

"Oa, không phải là đồ ngự dụng trong hoàng cung chứ..." "Sở Long, phát tài rồi, mau nhìn xem, lại có mặt dây chuyền ngọc khảm vàng, thứ này bán ra ngoài chắc chắn là vô giá chi bảo!" "Ối, mẹ kiếp, đây không phải là bình hoa thời Đường Tống sao?

Oa, phát tài rồi, nhất định phát tài rồi!" Bàn Tử cảm thấy giấc mơ đẹp cuối cùng đã thành hiện thực.

Chương 615

Cảnh tượng trước mắt có thể nói là giá trị liên thành, tùy tiện lấy một món ra ngoài đấu giá, cũng đủ sống sung sướng mấy đời.

Chỉ cần có thể mang đồ đi, thì khoảnh khắc tiếp theo chắc chắn có thể giải quyết được mọi chuyện.

Sở Long không để ý đến những cái bình cái lọ đó, khi đi dạo trong khu vực rộng lớn này, cuối cùng lại phát hiện ở chính giữa khu đất hình tròn có một nguồn nước giống như ao sen.

Nước có vẻ hơi đục, trên đó có một số bậc thang, trông giống nơi tắm rửa thay đồ của người thời cổ đại.

Anh đi về phía ao nước, liên tục quan sát dưới nước.

Vì chất nước nên không thể nhìn thấy đáy, cũng không biết nước sâu bao nhiêu, bên trong có cơ quan gì khác không?

Đến bên trong, Sở Long tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời thích tắm rửa, nên đã chuẩn bị sẵn một nơi tắm rửa thay đồ ở đây?" Hoàn toàn không giải thích được, thông thường nước vốn thuộc về nguồn sống.

Hóa thủy thành túy, lại ở ngay chính giữa mộ thất, nghiêm trọng phá hoại phong thủy bên trong toàn bộ mộ thất.

Người có chút thường thức cũng sẽ không làm như vậy, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ hoàn toàn không biết đạo lý đơn giản này?

"Sở Long, cậu mà không lấy mấy món đồ tốt này là tôi lấy hết đấy, không chừa cho cậu cái nào đâu, ha ha ha, tôi biết cậu trước giờ coi tiền như rác, đều là của tôi hết..." "Biết vậy đã tìm thêm mấy người giúp, chuyển đồ ra ngoài, trời ơi nhiều đồ tốt quá, bỏ lại thật

đáng tiếc!" Đồ quá nhiều, Bàn Tử cởi cả áo khoác ra, rồi nhét hết đồ sứ cổ vào trong.

Dù vậy, những thứ gã lấy được cũng không bằng một phần nhỏ những gì ở đây, nói chính xác chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Ánh mắt của Đại Bảo dừng lại ở phía trước, ở phía trong cùng của quảng trường, lờ mờ dường như thấy có một vật lớn đặt ở trung tâm.

Cô vội vàng hét lên: "Sở Long, hay là chúng ta ra phía trước xem đi, ở đó hình như có chuyện." Vừa dứt lời, cô chỉ tay về phía trước nhất.

Sở Long gật đầu, dẫn Đại Bảo từ từ đi vào trong, cầm cây đuốc, khi dần dần đến gần, bóng tối phía trước bị xua tan, hiện ra trước mắt là một cỗ quan tài bằng đá.

Chính xác thì đây nên là vị trí hùng vĩ nhất trong toàn bộ mộ thất, bên ngoài có những sợi xích sắt khổng lồ quấn quanh, bao bọc toàn bộ bên ngoài thạch quan.

Sự xuất hiện của cỗ quan tài này cũng khiến Sở Long sáng mắt lên.

Sự xuất hiện của cỗ quan tài cũng khiến Bàn Tử sáng mắt lên, gã lập tức vứt bỏ những món đồ trong tay, chạy tới trước mặt, đi vòng quanh quan tài mấy vòng.

Trong khi Sở Long đang quan sát nghiên cứu, gã lại chuyên nghiệp lôi từ trong túi ra mấy cây nến, đặt ở phía trước quan tài, đồng thời lấy ra ba nén hương cắm ở phía trước nhất, rồi quỳ lạy một phen.

Bàn Tử miệng lẩm bẩm: "Đại ca, xin lỗi, có mạo phạm, người đã chết rồi, đồ tốt bên trong để không chẳng phải lãng phí sao..." "Yên tâm, Bàn Tử tôi bình thường rất có đạo đức nghề nghiệp, tuyệt đối

không phá hoại thi thể của ngài, chỉ lấy đồ đi thôi!

Lão tổ tông phù hộ, tổ sư gia phù hộ!" Nhìn những hành động này của gã, rõ ràng là chuẩn bị mở quan tài lấy đồ.

Sở Long lập tức tiến lên ngăn cản: "Này, Bàn Tử, ông làm gì vậy!

Không lẽ ông muốn thắp đèn trời à!" Thiết kế bên trong mộ huyệt này quá kỳ lạ, hoàn toàn không giống như cách bố trí thủy hành mà một chủ nhân mộ bình thường có thể chấp nhận được.

Giống như những vị đế vương cổ đại, sở dĩ chôn mộ huyệt ở nơi tốt, chẳng qua là mong có một ngày có thể tái chấn uy phong.

Hoặc là dù đã xuống lòng đất, vẫn muốn nắm giữ chính quyền, trở thành hoàng đế thực sự ở dưới đó.

Nhưng cái ao nhỏ ở giữa vừa rồi lại tỏ vẻ đặc biệt đột ngột, phá hoại toàn bộ phong thủy của mộ huyệt.

Vì vậy, Sở Long có lý do để tin rằng, đây không phải là nơi đặt mộ thất thực sự của chủ nhân.

Bàn Tử không quan tâm nhiều như vậy, vội vàng nhắc nhở: "Sợ cái gì?

Bàn gia tôi hôm nay phải phát tài, những cái bình cái lọ vừa rồi tuy đáng tiền nhưng cũng quá phiền phức, bên trong chắc chắn có tuyệt thế trân bảo." "Đừng lo, nếu bên trong có đồ, hai chúng ta ai thấy có phần, mọi người đều có thể chia chung, tôi tuyệt đối không tham lam đâu." Bàn Tử nói năng lanh lợi, không ngừng mời chào, sau đó liền quan sát hai cây nến ở xa.

Lúc này, gã phát hiện nến không hề lay động, theo quy tắc của nghề, thứ này có thể tùy ý mở ra, mộ huyệt này có thể cạy được.

Bàn Tử toe toét cười, cảm giác cả người như đón được mùa xuân

thứ hai.Vì tổ tiên đã đồng ý, gã bắt đầu thao tác ở bên cạnh, sau khi chuẩn bị xong, gã bắt đầu hành động, không lãng phí thời gian nữa.

Sở Long lại thái độ nghiêm túc ngăn cản: "Không được, mộ huyệt này quá kỳ lạ, chúng ta phải rời khỏi đây trước, bất kỳ thứ gì cũng đừng tùy tiện động vào, nếu không có thể sẽ có nguy hiểm, nghe tôi chắc chắn không sai, lựa chọn tốt nhất của chúng ta bây giờ là rời khỏi nơi này, nếu tôi không đoán sai, mộ thất chính hẳn ở không xa." "Không thể nào, đồ tốt như vậy mà bỏ đi chẳng phải lãng phí sao?

Chương 616

Không được, không được!" Bàn Tử rõ ràng cảm thấy có chút khó mà từ bỏ.

Rõ ràng bên trong có bảo bối, cứ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm mà không được lấy, chắc chắn không được, trong lòng khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, bộ dạng đáng thương của Bàn Tử khiến Sở Long có chút động lòng, bất đắc dĩ đành phải đồng ý yêu cầu của đối phương.

"Được rồi, được rồi, đánh nhanh thắng nhanh, tôi ở bên cạnh quan sát cho ông!" Nghĩ lại, Sở Long cảm thấy mình quá tốt với Bàn Tử, có chút dung túng vô cớ.

Bàn Tử toe toét cười, lập tức lấy đồ nghề ra, cầm chiếc rìu lớn trong tay xông lên chém đứt một sợi xích sắt khổng lồ.

Vì lúc này bên ngoài được bao bọc bởi từng lớp xích sắt, dường như để ngăn thứ gì đó bên trong thoát ra.

Bàn Tử dùng hết sức lực toàn thân, điên cuồng đập phá, mới chém đứt được sợi xích sắt.

Sau khi gỡ bỏ sợi xích bên ngoài, gã nhổ hai bãi nước bọt, xoa xoa tay, rồi đặt tay lên nắp quan tài.

Toàn thân tràn đầy tinh thần, tiếp đó cắn chặt răng hét lên một tiếng, rồi dùng sức đẩy về phía trước.

Lúc này, đột nhiên một cây nến ở góc đông nam bắt đầu khẽ lay động, sau đó ngọn lửa trên đó cứ chập chờn.

Sở Long, Muộn Du Bình và Bàn Tử đều nín thở, quan sát sự thay đổi của ngọn lửa này.

Mới đầu nến không hề động đậy, tại sao đột nhiên ngọn lửa lại lay động?

Đây là một không gian hoàn toàn kín, không thể có gió lọt vào làm ngọn lửa lay động, rốt cuộc là vì sao?

Khi đổ đấu, lão tổ tông đã để lại quy tắc, nếu nến sau khi đốt bị thổi tắt, đó chính là quỷ thổi đèn.

Điều này cũng báo hiệu rằng lần này tuyệt đối không được động đến đồ của chủ nhân mộ, tất cả đồ vật đều phải để lại, một món cũng không được lấy, chứng tỏ chủ nhân mộ không vui.

Nếu không tuân theo quy tắc, có thể sẽ mất mạng.

Nhưng ngọn lửa nến chỉ khẽ lay động rồi lại ổn định trở lại, trái tim treo lơ lửng của Bàn Tử lại được đặt xuống.

"Ui chao, tôi đã nói mà, lão tổ tông sao nỡ để lại đồ tốt như vậy chứ, mau nhìn xem, mọi người nên biết, tổ tông vui vẻ đồng ý rồi!" Bàn Tử tự cho là mình đã tìm được lý do, thậm chí nói năng đâu ra đấy, ngay cả chính gã cũng không tin.

Sau khi Bàn Tử đẩy nắp thạch quan ra, liền thấy bên trong có một người mặc lụa là gấm vóc vàng son lộng lẫy.

Đối phương ăn mặc đặc biệt hoa lệ, mặc một bộ áo giáp lấp lánh, chắc hẳn đều được nối lại bằng sợi vàng.

Bộ chiến giáp này cũng che kín cả khuôn mặt của chủ nhân mộ, không thể nhìn rõ hình dạng cụ thể.

Vì trên mặt đeo một chiếc mặt nạ giả làm bằng vàng, che kín mít.

Bàn Tử lập tức dùng tay che miệng mũi, liên tục lùi về sau mấy bước, sợ bên trong có thi độc thoát ra.

Dù sao quan tài đã bị phong ấn lâu như vậy, bây giờ đột nhiên bị

mở ra, khí bên trong chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà thoát ra.

Sau khi Sở Long quan sát đại khái, có một phát hiện đặc biệt, tại sao người đàn ông nằm trong quan tài lại cao như vậy, gần hai mét.

"Mau lên, đánh nhanh thắng nhanh, lấy đồ xong chúng ta đi ngay!" Sở Long lập tức nhắc nhở Bàn Tử.

"Được rồi, OK ngay, yên tâm đi!" Bàn Tử cười hì hì gật đầu, vỗ ngực đảm bảo, vô cùng vui vẻ, biết lần này phát tài rồi, kiếm đậm rồi.

Nhưng khi gã đang quan sát chuẩn bị lấy đồ, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng ầm ầm, quay đầu nhìn lại, mọi người phát hiện cánh cửa đá bằng đồng khổng lồ đó đã đóng lại.

Muộn Du Bình mắt nhanh tay lẹ, dùng tốc độ trăm mét lao nhanh về phía cánh cửa, đồng thời dùng sức đẩy nó ra.

Hai cánh cửa đồng sắp đóng lại, chỉ còn lại một khe hở nhỏ, anh dùng hết sức bình sinh.

Nhưng lại phát hiện vẫn vô ích, cuối cùng anh nhét một tảng đá vào giữa cửa.

Chương 617

Vốn nghĩ có thể dùng tảng đá này để ngăn hai cánh cửa đóng lại, lúc đó cũng có thể tìm được một lối thoát.

Nhưng không ngờ tảng đá đó lại không chịu nổi, bị hai cánh cửa đồng ép cho vỡ vụn, một tiếng "rầm", hai cánh cửa đối vào nhau, một lần nữa đóng lại hoàn hảo.

Mọi người có chút ngây ngẩn, chẳng lẽ không ra được nữa rồi.

Muộn Du Bình có chút bất đắc dĩ nhìn cánh cửa đồng, cuối cùng chỉ có thể thu tay lại, đi đi lại lại trong đó.

Sở Long cũng đang quan sát sự thay đổi xung quanh, luôn cảm thấy dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, đúng như câu nói binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Gã để mắt đến một chiếc vòng tay khổng lồ trên tay chủ nhân quan tài.

Nó hẳn được điêu khắc từ một loại ngọc nào đó, là biểu tượng của quyền lực, trông vô cùng cao cấp.

Chỉ nhìn hai lần, gã đã cảm thấy thứ này tuyệt đối có giá trị đắt đỏ, bèn lập tức tiến lên lấy ra, nhưng vừa mới chạm vào, đột nhiên bị dọa cho giật nảy mình.

"A!" Nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, Sở Long lập tức quay lại chất vấn: "Làm gì vậy?

Ông bị điên à, cứ làm người khác giật mình, rốt cuộc có chuyện gì!" Vốn dĩ trong tình huống này, thần kinh của mọi người đều đang căng như dây đàn, một chút thay đổi nhỏ cũng sẽ thu hút sự chú ý.

Nhưng Bàn Tử lại không phúc hậu, ở bên cạnh giả thần giả quỷ.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, ngồi phịch xuống đất, liên tục lùi về sau nói: "Vừa rồi tôi thấy, tôi vừa thấy..." Sở Long, Đại Bảo, Muộn Du Bình đều cảm thấy khó hiểu, Bàn Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thấy cái gì?

Sao lại kỳ lạ như vậy.

"Nói nhảm cái gì thế?

Rốt cuộc thấy cái gì." Giọng Sở Long có chút không hài lòng.

Ban đầu anh cho rằng chỉ là Bàn Tử đang giở trò.

Bàn Tử lại liên tục lắc đầu nói: "Tôi vừa rồi rõ ràng thấy cánh tay của đối phương run lên, hình như có thứ gì đó đang khẽ nhảy!" "Tuyệt đối không sai, tôi nhìn rất rõ, không hề!" Bàn Tử một mực khẳng định mình không nhìn nhầm.

Vừa rồi gã phát hiện da thịt của thi thể nằm trong quan tài lại động đậy.

Mặc dù động đậy rất nhỏ, nhưng gã vẫn nhìn thấy rất rõ, thậm chí còn cảm nhận được một chút nhiệt độ.

Thật là vớ vẩn, đã lâu như vậy rồi, ngủ say trong quan tài này lâu như vậy, bây giờ lại có nhiệt độ, giống như người sống, có cả da thịt.

Sợ hay không thì chưa biết, e là bất kỳ ai gặp phải cũng sẽ hoài nghi nhân sinh.

Sở Long vẻ mặt nghiêm túc quan sát gã nằm bên trong, rồi cười lạnh một tiếng: "Bất kể mày là cái quỷ gì, hôm nay lão tử tuyệt đối không để mày gây họa..." Sở Long cũng cảm thấy mộ huyệt này không ổn, có thể chính là chủ nhân mộ thất nằm bên trong đang giở trò, vì

vậy anh một tay nắm lấy cổ đối phương, rồi cứng rắn nhấc gã ra khỏi quan tài.

Khoảnh khắc tiếp theo, điều bất ngờ đã xảy ra, chủ nhân mộ huyệt này đột nhiên phản đòn, đưa ra những móng vuốt sắc nhọn, miệng phun ra một luồng khí đục ngầu.

Mọi người đều biết lần này trúng giải độc đắc rồi, lại gặp phải Bánh ú thịt.

Sở Long ném cái Bánh ú thịt khổng lồ ra không xa, nó đập vào mép thạch quan ngã xuống đất, lăn một vòng, sau đó Muộn Du Bình cũng rút ra thanh kiếm dài trong tay.

Bánh ú thịt nhanh chóng đứng dậy từ dưới đất, quả thực cao tới hơn hai mét, cao hơn cả đám người Sở Long một cái đầu.

Mỗi khi đi một bước, nó lại phát ra tiếng gầm gừ, đặc biệt rõ ràng.

"Mau đi tìm lối ra, xem cửa đó có mở được không!" Sở Long mắt nhanh tay lẹ, lâm nguy không sợ, lập tức nhắc nhở Bàn Tử, chỉ tay về phía cánh cửa đồng không xa.

Đó là lối vào lúc nãy, nếu muốn ra ngoài thì có thể cũng là con đường phải đi.

Chương 618

Bàn Tử định đi xem tình hình, nhưng vừa mới rời khỏi Sở Long không bao xa, lại phát hiện một bàn tay lớn đột nhiên nắm chặt lấy vai gã, nhấc bổng cả người lên.

Bánh ú thịt dường như khá kén ăn, chuyên chọn Bàn Tử.

Bàn Tử la hét om sòm, kêu cứu: "Mau... mau cứu Bàn gia!" Gã chỉ muốn kiếm một món hời, sau đó ở Phan Gia Viên bao nuôi mấy cô đào hát, sống những ngày tháng sung sướng, đâu có muốn gặp phải những chuyện này.

Cái Bánh ú thịt khổng lồ mở miệng chuẩn bị cắn vào mông gã, vì quá sợ hãi, Bàn Tử suýt nữa đã đánh rắm.

Không biết Bánh ú thịt bị dọa hay bị mùi rắm hun cho lùi lại liên tục, đồng thời cũng buông tay.

Bàn Tử nhân cơ hội này mới thoát khỏi sự khống chế của đối phương, vừa lăn vừa bò trốn sau quan tài.

Muộn Du Bình lập tức tiến lên, trong tay không biết từ lúc nào đã có mấy lá bùa.

Không chỉ vậy, trong tay anh còn có một nắm gạo nếp, trực tiếp ném ra.

Cảnh tượng tiếp theo vẫn chuyên nghiệp như mọi khi của Muộn Du Bình, sau khi một nắm gạo nếp được ném ra, Bánh ú thịt phát ra những tiếng la hét liên tục, thậm chí còn lắc lư không ngừng, dường như đã bị kích thích không nhỏ.

Sở Long và Đại Bảo đứng ở xa xem kịch.

Lực chiến đấu của Muộn Du Bình trước nay không cần phải nghi

ngờ, vài chiêu đã đánh cho cái Bánh ú thịt khổng lồ không còn chút khí thế nào.

Vấn đề là cái Bánh ú thịt này dường như không sợ chết, dù bị đánh liên tục, nó vẫn có thể mỗi lần đều chậm rãi đứng dậy.

Muộn Du Bình cuối cùng không thể nhịn được nữa, lập tức rút ra thanh thần đao cổ xưa trong tay.

"Đánh chết nó đi, nhất định phải chém nó thành hai mảnh, hừ, bà nội nó, tao lấy chút đồ tốt thôi mà, lại ra tay với tao, thật quá đáng." Bàn Tử ở xa xem trận đấu, lập tức chửi một câu.

Sở Long lại phát hiện Muộn Du Bình và cái Bánh ú thịt đánh nhau không chiếm được chút ưu thế nào, đang trong lòng cân nhắc lúc nào nên ra tay.

Hiện tại Muộn Du Bình miễn cưỡng có thể đối phó với Bánh ú thịt.

Nhưng trận đấu của hai bên tiêu hao không ít thể lực, vì vậy đang ở giai đoạn suy giảm sức chiến đấu.

Sở Long ở bên cạnh rục rịch, Bàn Tử ngược lại chỉ đứng một bên võ mồm, không dám đến gần nửa bước.

Trong tình huống đó, gã sợ cả thân thịt mỡ của mình bị đối phương tóm được.

"Đến lượt tôi!" Vào thời khắc quan trọng, chỉ thấy Sở Long hét lớn một tiếng, lập tức lao lên phía trước.

Lời vừa dứt, anh đã dùng tốc độ trăm mét lao đến, hai con tinh linh mèo Cửu Mệnh và rắn nhỏ màu đỏ phía sau cũng đồng thời theo sát.

Một người hai tinh linh, lực chiến đấu cực mạnh, xông lên phản công.

Hai con tinh linh bật nhảy, đáp xuống bên cạnh nó, thậm chí dùng móng vuốt và răng nanh bắt đầu gầm gừ điên cuồng.

Sở Long cũng không phải dạng vừa, khi Muộn Du Bình lùi lại, anh trực tiếp xông lên, một chưởng đánh vào vai Bánh ú thịt.

"Oa, không ngờ gần đây thực lực tăng nhanh như vậy?" Bàn Tử ở xa nhìn không chớp mắt.

Ban đầu gã cứ nghĩ Sở Long và mình sức chiến đấu cũng sàn sàn nhau, bây giờ mới phát hiện hai người khác nhau một trời một vực.

Điều đó cũng chỉ có thể nói rằng Sở Long bình thường che giấu khá tốt, làm việc gì cũng khiêm tốn là chính.

Khi tiến lên phía trước, mọi người bắt đầu phân ra hai bên trái phải.

"Hừ hừ, tiểu súc sinh lại dám đánh huynh đệ của ta, hôm nay ngươi xui xẻo rồi." Sở Long mặt đầy mỉa mai rồi trực tiếp tóm lấy vai nó.

Nhân lúc đối phương không đề phòng, anh lập tức đè nó xuống đất, rồi một trận ma sát tàn nhẫn, đồng thời vung nắm đấm, "bốp bốp bốp" đấm liên tiếp.

Chương 619

Một loạt đòn đánh khiến cả cái Bánh ú thịt không có chút cơ hội phản kháng nào.

Mèo Cửu Mệnh nhảy lên vai Bánh ú thịt, dùng miệng xé điên cuồng.

Rắn nhỏ màu đỏ thì nhảy lên cổ đối phương, cắn liên tục.

Hai trợ thủ đắc lực nhất của Sở Long, phân biệt tấn công từ ba vị trí khác nhau.

Bánh ú thịt bị đánh cho lảo đảo, Sở Long hít một hơi sâu nói: "Hôm nay để ngươi nếm thử Vô Hình Quyền của nhà họ Hoắc!" Sở dĩ mang theo tên nhà họ Hoắc, là vì Sở Long đã học được một bộ quyền pháp từ Tàng Kinh Các trong gia tộc.

Chỉ là mới học được, chưa kịp thử nghiệm.

Hôm nay vừa hay có thể nhân cơ hội này chơi đùa với đối phương, cũng có thể dùng nó để ra tay, để nó nếm thử sức chiến đấu thực sự.

Anh nhảy lên một cái, tóm lấy cánh tay đối phương, đồng thời bắt đầu dùng đầu gối đánh mạnh vào phía trước.

Một thao tác hoàn hảo, liên tục mười mấy cú đấm vào ngực Bánh ú thịt.

Lực chiến đấu của Sở Long có thể nói là hoàn hảo, quá lợi hại.

Đối phương thì bị dọa cho liên tục lùi lại, thậm chí cảm thấy trong lòng có chút hoảng sợ.

Sở Long cười cười nói: "Cảm giác thế nào?

Không tệ chứ, đặc biệt đã!" Theo Sở Long, đây chỉ là một con tốt,

nên chơi đùa với nó cũng đơn giản hơn.

Đối phương bắt đầu hoài nghi nhân sinh, sức chiến đấu của Sở Long quả thực biến thái.

"Đánh chết nó, Sở Long, cậu là tuyệt nhất." Bàn Tử không có hành động thực tế, chỉ có thể ở xa ủng hộ tinh thần cho Sở Long.

Vốn nghĩ một bộ quyền pháp có thể đánh gục cái Bánh ú thịt này, lại phát hiện sau mười mấy cú đấm của Sở Long, đối phương lại không hề hấn gì, ngược lại còn có chút khiêu khích, lắc lắc thân mình.

"Trời đất ơi!" Lần này Sở Long bất giác kinh hô một tiếng, sắc mặt đại biến.

Sự thay đổi trước và sau quá khoa trương, khiến anh hoàn toàn không chống đỡ nổi, không đỡ được.

Nhưng anh cũng không phải dạng vừa có thể đối phó, Sở Long cuối cùng chỉ có thể tóm lấy vai cái Bánh ú thịt, rồi đè nó xuống đất, một trận đấm đá tàn bạo.

Muộn Du Bình lại bất ngờ mở miệng nói: "Tấn công đầu của nó!" Sở Long sững sờ 0.03 giây, lập tức hoàn hồn, một tay kẹp chặt cổ đối phương, rồi bắt đầu vặn liên tục.

Có lẽ bị tấn công vào điểm chí mạng, cái Bánh ú thịt bắt đầu liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của Sở Long, nhưng lại phát hiện sức tay của anh đặc biệt lớn, cứ kẹp chặt cổ khiến nó không thể thành công.

Trận đấu của hai người sắp bước vào giai đoạn gay cấn, Sở Long cắn chặt răng, một chân đạp lên ngực Bánh ú thịt, hai tay kia thì siết chặt đầu nó.

Bàn Tử sốt ruột đến ngứa cả chân răng, là một người đàn ông mà cứ đứng bên cạnh quan sát, không dám đến gần, chẳng phải mất mặt

sao.

“Đốt cháy đam mê của gia đây!” Cũng không biết Bàn Tử lấy dũng khí từ đâu ra, lập tức rút chiếc rìu lớn trong tay lao nhanh về phía trước, nhân lúc Sở Long đang khống chế Bánh ú thịt, trực tiếp vung rìu chém tới.

Chỉ thấy một bóng mờ xẹt qua không trung, trực tiếp chém bay đầu của Bánh ú thịt.

Con quái vật mặt người thân quái vật lập tức ngã xuống bên cạnh, bên trong chảy ra toàn là máu tanh hôi thối.

Sở Long lập tức ném thứ đó đi, với bộ dạng bẩn thỉu, rồi thấy từ trong cơ thể nó bò ra một con giun khổng lồ, đang từ từ di chuyển về phía trước.

“Chẳng trách Bánh ú thịt lại sống dậy, hóa ra bên trong có giun làm trò!” Nhìn thấy con giun, Sở Long bĩu môi lẩm bẩm mấy câu.

Con giun bò ra đặc biệt kinh tởm, Sở Long nheo mắt nhìn, sau đó dùng đầu mũi chân khều một tảng đá to bằng ngón tay cái đá đi.

Giây tiếp theo, nó chính xác trúng vào con giun đang bay giữa không trung, lập tức một tiếng “rắc”, nó rơi thẳng xuống đất.

Bánh ú thịt miễn cưỡng đã được giải quyết, Bàn Tử vung vẩy vết máu trên hai chiếc rìu trong tay nói: “Ấy da, thời khắc quan trọng vẫn phải do Bàn gia ra tay!

Chương 620

May mà Sở Long vừa rồi đỡ kịp thời, cứ ở phía sau để tôi bảo vệ!" Lời nói của gã nhận lại sự khinh bỉ của toàn trường, Sở Long, Hoắc Tiểu Tú và Muộn Du Bình đều không nói nên lời.

Gã này trước giờ vẫn luôn tự luyến như vậy, lúc đánh nhau thì trốn tít ở xa, đến lúc kết thúc mới ra tay một chút.

Sở Long đi đến trước quan tài, thấy bên trong đặt một thứ giống như dạ minh châu, và một miếng ngọc bội khổng lồ.

Miếng ngọc bội cổ này to bằng bàn tay, trông đặc biệt kỳ lạ.

Đồ bồi táng bình thường bị chôn vùi trong bùn đất lâu như vậy, e là đã sớm rỉ sét loang lổ, ít nhất cũng không còn bóng loáng.

Nhưng miếng ngọc bội trong quan tài này lại hoàn toàn trái ngược, tỏa ra từng luồng ánh sáng trong suốt, thậm chí có thể cảm nhận được nó mới như vừa được rửa sạch.

Sự thật chứng minh chất liệu của miếng ngọc bội này chắc chắn tốt, nếu không cũng sẽ không có vẻ ngoài tổng thể như vậy.

Bàn Tử một lòng ham tiền, thấy đồ tốt lập tức đưa tay ra chuẩn bị nhặt.

Sở Long mắt nhanh tay lẹ trực tiếp đẩy gã ra, rồi kéo tay gã nói: "Tuyệt đối đừng vội, xem bên trong có gì không đã!" Đã là đổ đấu, thì phải hiểu quy tắc.

"Ối dồi, tôi đi chết đây Sở Long ơi, cậu chuyên nghiệp từ lúc nào thế?

Thôi thôi, ra vẻ nghiêm túc làm gì, để tôi xem có gì lợi hại!" Sau một hồi ca cẩm, Bàn Tử bĩu môi, trợn tròn mắt.

Tình hình trước mắt đối với cậu ta quá đơn giản, căn bản không có chút áp lực nào.

Sở Long cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Tình huống này đúng là không hề đơn giản như Bàn Tử nghĩ, cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Sở Long lúc này lấy một cái móng sắt nhỏ từ trong ba lô ra, từ từ đưa vào trong quan tài, từng chút một, móc một miếng ngọc bội cổ ra ngoài.

Sau khi lấy được ngọc bội, Bàn Tử không biết lôi từ đâu ra một vật nhỏ, dùng để kiểm tra độc tính.

Đợi mọi quy trình hoàn tất, hắn mới hài lòng phủi bụi trên tay, nói: "Xong rồi, ha ha, thuộc về Bàn gia ta rồi!" Nói xong không hai lời, hắn nhặt món đồ dưới đất lên, lau chùi bằng vạt áo.

Sau khi lau xong, nó quả nhiên sáng lấp lánh.

Một miếng ngọc bội bình thường mà lại có thể tỏa sáng rực rỡ, đủ biết sự phi thường của nó.

Sở Long muốn nhìn kỹ xem có thông tin gì không, nhưng Bàn Tử đã ôm chặt nó vào lòng, trông như chó con giữ đồ ăn.

Bàn Tử còn lẩm bẩm đáp lại: "Nhìn cái gì mà nhìn, cậu nhóc đừng có mà ý đồ xấu nhé.

Hừ, nếu thích thì bỏ tiền ra mà mua, tôi cho cậu giảm giá." Gã này đúng là một kẻ hám tiền, Sở Long cũng đành chịu, cuối cùng lười tranh cãi.

Hoắc Tú Tú nhìn hai người như oan gia ngõ hẹp, bèn nhắc nhở: "Hai vị, chúng ta nên nghĩ cách ra ngoài đi!" Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Bây giờ ra ngoài còn khó, huống chi là đã ở đây lâu như vậy.

Mọi người quan sát tìm kiếm trong điện, nhưng mãi không tìm thấy lối ra, cả cung điện hoàn toàn kín mít.

Lúc đầu, Bàn Tử còn trốn trong góc, lén lút ngắm nghía miếng ngọc bội cổ trong tay.

Nhưng dần dần, hắn cũng trở nên nóng nảy, không còn tâm trạng ngắm nghía nữa, ngược lại cảm thấy cả người vô cùng bực bội.

"Xong rồi, chúng ta thật sự có mạng kiếm tiền mà không có mạng tiêu!

Có đồ tốt thì sao chứ, chúng ta không ra ngoài được, phải làm sao bây giờ!" "Sở Long, hai người không phải thông minh lợi hại nhất sao, mau nghĩ cách đi, chúng ta có ra ngoài được hay không là nhờ cả vào hai người đấy!" Tâm trạng của Bàn Tử sắp bùng nổ, cả người trở nên bi quan lạ thường.

Có được món đồ tốt như vậy, mang ra ngoài đấu giá tùy tiện cũng đủ để bao cả rạp hát, vui vẻ một thời gian.

Nếu bị nhốt chết ở đây thì thật là uất ức.

Chương 621

Sở Long bắt đầu đi vòng quanh cái ao nước, à không, cái quan tài, quan sát một lượt và tìm kiếm manh mối.

Cái quan tài này đặt ở đây trông vô cùng đột ngột, đúng thế Cửu Tinh Củng Nguyệt.

"Không đúng, chắc chắn phải có cách ra ngoài, nếu không thì người thiết kế sao lại không chừa đường sống?

Bên trong không có cơ quan đặc biệt chí mạng nào, chứng tỏ không phải là tử môn…" Khi Sở Long chuyên tâm phân tích một vấn đề nào đó, anh nói năng rất có lý lẽ.

Bàn Tử căn bản không quan tâm đến những đạo lý lớn lao đó, chỉ có một suy nghĩ duy nhất là làm sao để sống sót rời khỏi đây.

Muộn Du Bình đi đến mép ao, nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước rồi lấy một vật gì đó ném nhẹ vào trong, lắng nghe tiếng nước 'bõm bõm bõm'.

Tính nóng như lửa của Bàn Tử lập tức không chịu nổi nữa, hắn phàn nàn: "Này, có thể đáng tin một chút được không?

Chúng ta sắp chết đến nơi rồi mà cậu còn có tâm trạng chơi ném đá xuống nước!" Hắn cho rằng Muộn Du Bình bình thường đã không đáng tin, đến lúc quan trọng lại còn làm trò.

Muộn Du Bình chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái rồi tiếp tục quan sát đáy nước.

Bàn Tử không hiểu nhưng Sở Long lại biết rõ mười mươi.

Muộn Du Bình không phải đang chơi đùa, mà là đang dùng tiếng nước để dò xét độ sâu cũng như liệu có đường hầm nào dưới đó

không.

Bởi vì ở những khu vực đặc biệt thế này, thường sẽ có một đường hầm nước ngầm dẫn ra thế giới bên ngoài, nhưng nó được giấu dưới mặt nước.

Hơn nữa, thính giác của Muộn Du Bình vốn rất nhạy, có thể phân biệt được thông tin cụ thể từ những tiếng nước vừa rồi.

Điểm này khá lợi hại.

Không bao lâu sau, Muộn Du Bình nói: "Được rồi, tìm thấy rồi, OK!" Sự quả quyết của cậu ta dường như cho thấy cậu đã có nhận định riêng về lần này.

Sở Long nghe vậy cũng thấy bất ngờ.

Theo ý của cậu ta, đã có một phân tích mới.

Quả nhiên, vào thời khắc quan trọng, mọi người lục tục tiến lại gần phía trước.

Khi đi lên, anh còn thấy một bóng người lờ mờ vụt qua trước mắt.

"Này, tìm thấy ở đâu rồi?

Chúng ta phải ra ngoài chứ?

Đừng có đùa với tôi nữa được không?

Trò đùa này chẳng vui chút nào!" Bàn Tử bất lực phàn nàn vài câu rồi đi vòng quanh cái ao một vòng.

Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng vây lại, bắt đầu quan sát sự thay đổi của nước trong ao.

Nước trong ao này đặc biệt trong vắt một cách kỳ lạ, nhưng lại không thể nhìn thấy đáy, có thể nói là sâu không lường được.

Điều quan trọng hơn là tại sao một mộ thất tốt như vậy lại đặt

một cái ao nước ngay chính giữa.

Từ góc độ phong thủy nào đó, Sở Long có thể cảm nhận được phong thủy ở đây đã bị phá hoại, chính vì tác dụng của cái ao này mà những thứ chôn cùng trong căn phòng này rất dễ bị thi biến.

Ví dụ như con nhục Tông Tử mà họ gặp lúc đầu, có lẽ cũng vì sự thay đổi phong thủy này.

Không đợi Sở Long hiểu ra, Muộn Du Bình đã bất ngờ nhảy 'ùm' một tiếng xuống nước, cả người lặn thẳng xuống đáy.

Mọi người đều hoảng hốt, mẹ kiếp, đang bàn bạc ngon lành cơ mà, sao lại đột nhiên nhảy xuống thế.

Bàn Tử giật nảy mình, nhìn bọt nước bắn lên tung tóe, vội vàng đứng bên cạnh hét lớn: "Này, anh em, đừng có tham ô công quỹ chứ, mau lên đi, mẹ kiếp, cậu đi đâu mất rồi!" "Tôi chỉ cảm thấy cổ mộ này lớn quá, nói bừa vài câu mà cậu ta đã nhảy sông tự tử rồi!" Mấy người đứng trên bờ chờ một lúc lâu cũng không thấy cậu ta ngoi lên.

Chương 622

Bàn Tử nghĩ rằng Tiểu Ca bí ẩn đã chết rồi, nhưng Sở Long thì không cho là vậy, anh đoán cậu ta đang truyền tin rằng có lối thoát ở dưới đó.

Hít một hơi thật sâu, Sở Long cũng chuẩn bị sẵn sàng, định sẽ đi ra từ dưới đó.

"Hoắc Tú Tú, chuẩn bị đi, lát nữa hai chúng ta xuống dưới xem có thể đi qua vị trí đó không!" Sở Long nói rồi nhẹ nhàng vung tay vẩy nước trong ao.

Hoắc Tú Tú gật đầu tỏ ý không vấn đề gì.

Mèo Cửu Mệnh và Tiểu Hồng Xà, hai tiểu tinh linh cũng rất ngoan ngoãn, chui thẳng vào trong áo của Sở Long.

Những người còn lại đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn lại một mình Bàn Tử sốt ruột.

"Làm gì vậy?

Không lẽ định vứt hết đồ đi à?

Mấy món đồ ở đằng xa kia đều là đồ gốm sứ quan diêu được nung từ những năm có giá trị…" "Ối, tôi nhìn rõ rồi, cái kia là từ thời Đại Tống, còn có cả gốm sứ Thanh Hoa nữa…" "Này, đợi tôi với, đợi tôi với, làm gì vậy!" Bàn Tử không nỡ bỏ lại những món đồ gốm sứ tuẫn táng đó, muốn mang đi hết.

Hắn đang định kéo một người cùng đi tìm đường ra thì đột nhiên Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng "ùm, ùm" nhảy xuống nước.

Ngay sau đó, cả mộ thất trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại một mình hắn.

Bàn Tử nổi da gà khắp người, thậm chí lỗ chân lông cũng dựng đứng.

Tại sao mọi người cứ đi là đi, khiến hắn cũng cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu, không biết phải làm sao.

Sở Long đột nhiên rời đi khiến hắn cảm thấy lo lắng, không biết phải làm sao.

Một mình hắn làm gì có tâm trạng tiếp tục ở lại đây, mọi người đều đi rồi, chắc chắn hắn cũng phải đi theo.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể thầm oán trách một câu rồi cũng lao mình xuống nước, đi theo Sở Long xuyên qua khu vực này.

Vì đi khá vội, những thứ đó đều có thời gian liên quan, hắn không mang theo gì cả, chỉ để lại một vật giống như dạ minh châu và miếng ngọc bội cổ còn lại.

Sở Long và Hoắc Tú Tú lặn xuống nước, quả nhiên ở độ sâu khoảng vài mét, họ nhìn thấy một cái hang động khổng lồ.

Cái hang này lớn hơn thùng nước một chút, vừa đủ cho một người đi qua, hai đầu hang không thể nhìn thấy tận cùng, không biết đầu kia thông đi đâu.

Sự thật chứng minh, Tiểu Ca chắc chắn đã đi ra từ đây.

Ở dưới nước, Sở Long nín thở, dùng tay ra hiệu bàn bạc với Hoắc Tú Tú, sau đó một người đi trước, một người theo sau chui vào trong hang.

Bò vào trong một đoạn khá dài, cuối cùng có thể thở ra một hơi, rồi "a" lên một tiếng, không gian bên trong bỗng nhiên rộng ra.

Khi trồi lên khỏi mặt nước lần nữa, họ phát hiện mình đã ở một khu vực khác.

Sở Long nhìn khung cảnh xung quanh, cảm giác như đang nằm mơ, thật quá thần kỳ.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử cũng lần lượt ló đầu lên khỏi mặt nước.

"Ra được rồi, tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được lối ra!" Sở Long nhìn cảnh tượng trước mắt mà không ngừng hoan hô, cảm thấy cả người vui mừng khôn xiết.

Cả đội đều phấn khích vì tìm được lối ra, chỉ có một mình Bàn Tử mặt mày khổ sở.

Hắn ngồi một mình bên cạnh phàn nàn: "Thôi xong, giấc mộng phát tài của tôi lại tan vỡ rồi, nhiều đồ như vậy, toàn là đồ tốt…" Nghĩ đến những món đồ gốm sứ thời Nam Tống và gốm sứ Thanh Hoa, tim hắn như rỉ máu.

Sớm biết đơn giản như vậy thì đã không nên đi vội thế, mang theo mấy món đồ tốt cùng ra ngoài không phải tốt hơn sao?

Sở Long không thèm để ý, chỉ đơn giản giũ giũ nước trên người, lại thả hai tiểu tinh linh từ trong lòng ra.

Tiểu Ca đã đứng ở phía trước nhất, dường như đang thúc giục mọi người đi nhanh lên.

Chương 623

"Không thể không nói, Muộn Du Bình vẫn là hy vọng của cả đội…" Nhìn bóng lưng của Tiểu Ca, Sở Long thầm cảm khái trong lòng.

Anh phát hiện ra rằng trong lĩnh vực đạo mộ, mình còn nhiều điều cần phải học hỏi, còn nhiều lĩnh vực cần phải dấn thân.

Đừng nhìn một việc đơn giản, nhưng thực sự làm thì vẫn rất phức tạp.

Sở Long, Tiểu Ca và Bàn Tử rời khỏi nguồn nước, tiếp tục đi sâu vào trong mộ thất.

Vì chưa tìm thấy mộ thất chính, họ không thể dừng lại, chỉ có mộ thất chính mới thực sự cất giấu những bí mật kinh thiên động địa.

Ba người đều có những mục đích khác nhau: Bàn Tử muốn phát tài, mang những món đồ này ra ngoài bán đấu giá, bao vài rạp hát, cưới thêm vài cô vợ, làm rạng danh tổ tông ở Phan Gia Viên.

Sở Long thì tìm kiếm nơi cất giấu kho báu, xem bên trong rốt cuộc có báu vật gì, từ từ vén lên tấm màn bí ẩn.

Trong khi tìm bảo vật để kiếm tiền phát tài, anh cũng muốn từ từ khám phá sự thật.

Muộn Du Bình thì có vẻ bí ẩn hơn, không biết mục đích của cậu ta là gì, chính xác mà nói là cậu ta sẽ không tâm sự với bất kỳ ai, chỉ lặng lẽ đi theo đồng đội.

Đi về phía trước, con đường thẳng tắp, nhưng sau khi đi liên tục gần hai canh giờ, họ phát hiện ra mãi vẫn chưa tìm thấy lối ra.

Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, cảm thấy

có chút kỳ lạ.

Cả nhóm đã đi lâu như vậy, tại sao đến giờ vẫn chưa tìm thấy lối ra, dường như đang đi vòng quanh tại chỗ.

Mọi người đều thoáng căng thẳng, mắt trợn trừng.

Vì không ai biết chuyện gì đang xảy ra, tự nhiên cảm thấy bất ngờ.

Sở Long nhìn mọi người rồi nói: "Mọi người có cảm thấy chúng ta vẫn luôn đi vòng quanh tại chỗ không?" Đây là một suy đoán đáng sợ, vì một khi được chứng thực, điều đó có nghĩa là họ có thể đã bị lạc, hoặc gặp phải một sự cố không thể giải thích được.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đi đến mệt lử, cuối cùng không đi nổi nữa, đành ngồi phịch xuống bên cạnh.

Ngồi trước mặt, Bàn Tử cầm một cây búa lớn đập mạnh vào bức tường bên cạnh, "cạch" một tiếng, một viên gạch rơi xuống.

Hắn phàn nàn: "Mẹ nó chứ, bao giờ mới đến nơi?

Bên trong này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Chẳng lẽ là hoàng cung dưới lòng đất!" Dù ham muốn mãnh liệt đến đâu, cũng không thể khiến người ta cứ đi mãi một cách mù quáng và bất lực như vậy.

Cả nhóm trừ Sở Long và Muộn Du Bình ra, những người còn lại đều đã mệt không nhẹ, ngay cả hai tiểu tinh linh cũng nằm trên vai Sở Long, không muốn đi một mình nữa.

"Vậy được rồi, chúng ta nghỉ một lát trước đã!" Sở Long để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Vì không khí bên trong khá vẩn đục, không lưu thông, cả người đổ mồ hôi, cuối cùng uống ừng ực gần hết bình nước.

Hoắc Tú Tú nhìn những thứ trong tay nói: "Chúng ta phải nhanh

chóng tìm thấy, nếu không vật tư không đủ, dầu cũng sắp cháy hết, nước cũng không còn nhiều!" Đây là một sự thật đáng sợ, cũng là điều mà những người đổ đấu sợ gặp phải nhất.

Bây giờ nhiên liệu và nước đều không đủ, ngay cả bánh quy nén cũng không còn nhiều.

Kế hoạch ban đầu là bận rộn một đêm, đào được đồ trong này, rồi không làm lỡ hành trình ngày hôm sau.

Bây giờ tình hình có vẻ xa vời, không biết khi nào mới có thể rời đi.

Sở Long lập tức thu lại bình nước.

Bàn Tử định uống thêm hai ngụm lớn thì bị giật lại, bình nước được ôm chặt vào lòng.

Bàn Tử không cam tâm, lập tức gân cổ cãi nhau với Sở Long, thậm chí còn định giật lại.

Sở Long cũng không chịu thua, cứ giữ chặt bình nước không chịu buông, và yêu cầu dứt khoát rằng bây giờ nước phải được tập trung lại một chỗ, sau đó phân phát theo giờ giấc.

Chương 624

"Cậu điên rồi à, ngay cả nước cũng không cho uống, vậy chúng ta chết khát à?" Bàn Tử mặt mày khổ sở trừng mắt nhìn Sở Long, hai mắt nhìn chằm chằm vào bình nước của anh.

Cầm bình nước, Sở Long nói: "Vì nước của chúng ta vốn không nhiều, để đảm bảo thể lực của mọi người cũng như nguồn cung cấp nước liên tục, bây giờ phải tiến hành quản lý thống nhất!" Bởi vì trong tình hình hiện tại, họ là những con châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu một người gục ngã, những người còn lại cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Theo ý của Sở Long, tất cả vật tư phải được tập trung lại một chỗ, sau đó phân phát định kỳ.

Mặc dù Bàn Tử không muốn, nhưng cũng chỉ có thể làm theo yêu cầu của Sở Long, lần lượt tập trung một số đồ vật lại, nước uống đều được cất giữ chung một chỗ.

Sở Long quan sát số nước đó, rồi lại nhìn dầu đốt nói: "Thực sự không được thì dập tắt hai ngọn đuốc còn lại trước, chỉ để lại một ngọn!" Sau khi yêu cầu quản lý trong thời kỳ đặc biệt được ban hành, hai ngọn đuốc đã bị dập tắt hoàn toàn, chỉ giữ lại một ngọn phía trước để chiếu sáng.

Tương tự, nước uống cũng phải đợi đi một khoảng thời gian nhất định mới được uống chung, mỗi người chỉ có thể uống một ngụm nhỏ.

Sau khi sắp xếp như vậy, sự tiêu hao vật chất của cả đội quả thực đã giảm đi rất nhiều.

Lại gian nan đi về phía trước một lúc, vẫn không tìm thấy điểm

cuối, mọi người lại bắt đầu bồn chồn, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng không còn bình tĩnh nữa.

"A!" Đột nhiên Bàn Tử ở phía sau hét lên một tiếng, khiến mọi người giật nảy mình.

Mọi người không biết Bàn Tử đang làm gì, hắn chỉ tay vào bức tường, thậm chí còn run rẩy, miệng lí nhí: "Quay lại rồi, tôi lại quay lại rồi!" Hóa ra vừa rồi hắn vô tình phát hiện ra một vết búa trên tường, đó chính là vết hắn đã dùng búa đập ra mấy tiếng trước.

Vết hằn trên tường này không thể bắt chước được.

Họ đã đi mấy canh giờ rồi mà lại gặp lại nó, chứng tỏ thực sự đã xảy ra chuyện.

Là một tay lão luyện ở Phan Gia Viên, Bàn Tử đã đoán ra được đại khái.

Sở Long và Hoắc Tú Tú quan sát xong cũng nheo mắt bắt đầu tìm kiếm.

"Nếu tôi đoán không nhầm, chúng ta có thể đã gặp…" Hoắc Tú Tú đoán ra, định nói ra, nhưng lời đến miệng lại bị Sở Long lườm một cái, đành nuốt ngược trở lại.

Ngay giây tiếp theo, ngọn lửa trên ngọn đuốc trong tay đột nhiên chao đảo, rồi một cơn gió lạnh thổi qua.

Ngọn đuốc trong tay Sở Long chao đảo một trận, ngọn lửa trên đó suýt nữa thì tắt ngúm.

Cơn gió đó cũng khiến mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

"Không ổn, nơi này hoàn toàn kín mít, tại sao đột nhiên lại có gió?" Sở Long lập tức nghiêm túc, thầm suy đoán trong lòng.

Vừa rồi đột nhiên xuất hiện một cơn gió lạnh, chứng tỏ ở đây có

thứ không sạch sẽ.

Bàn Tử vốn đã ấm ức trong lòng, sau khi bị giày vò như vậy lại càng nổi giận.

Hắn không nói nhiều, lập tức chạy lên trước, gân cổ lên mắng: "Cút ra, mẹ nó, rốt cuộc là thằng khốn nào?

Có giỏi thì hiện nguyên hình ra đây, đừng có giả thần giả quỷ, có giỏi thì ra đây, đồ khốn nạn!" Tinh thần của hắn lúc này vô cùng bất ổn, lúc la hét, nước bọt bay tứ tung.

Xem xem rốt cuộc gã này đã chọc phải ai.

Sau một hồi chửi bới, một bóng đen vụt qua phía sau, rồi lướt qua khóe mắt hắn.

Một bóng người rõ ràng như vậy đã thu hút sự chú ý của mọi người, họ lập tức quay lại, bắt đầu quan sát.

Nhưng cũng như vậy, nó biến mất không dấu vết.

Hoắc Tú Tú là con gái, gan dạ tương đối nhỏ, cuối cùng sợ đến mức trốn thẳng sau lưng chồng, túm chặt áo anh, run lẩy bẩy.

"Anh Long, em hơi sợ…" Hoắc Tú Tú đáng thương nhìn Sở Long, rồi đáp một câu.

Tương tự, Sở Long cũng cảm nhận được sự căng thẳng của cô bé, nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi: "Được rồi, có gì đâu?

Tôi xử lý được, ổn cả thôi!" Chuyện này anh xử lý ngon lành, hoàn toàn không có áp lực gì.

Chương 625

Bất kể là thứ gì, trong mắt Sở Long đều không tồn tại uy hiếp, trừ phi chúng nó không muốn sống nữa, tìm đến phiền phức.

Ánh mắt Sở Long sắc bén liếc nhìn xung quanh.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ quỷ gì thì mau cút ra đây, đừng trách lão tử không khách khí!" Sở Long cũng chửi một câu, rồi rút thanh trường kiếm trong tay ra.

Muộn Du Bình buột miệng nói: "Chúng ta gặp phải Quỷ Đả Tường rồi!" "Hi hi…" Lời vừa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng cười của một đứa trẻ, rồi tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Mọi người lập tức quay đầu lại nhìn, nhưng thứ đó vẫn có thể trốn thoát một lần nữa.

Mọi người đều hiểu ra, không chỉ là Quỷ Đả Tường, mà còn có cả tiểu quỷ.

Bàn Tử lo lắng đi vòng quanh, la hét: "Xong rồi, lần này phiền toái rồi, e là mọi người đều nghe nói, đúng là tiểu quỷ khó chơi, hôm nay chúng ta đụng phải mấy con búp bê ma này, chắc bị chúng nó làm cho phiền chết mất!" Mặc dù tiểu quỷ đó hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng họ, nhưng sự nghịch ngợm của nó quả thực khiến người ta phiền phức.

Sở Long lấy một cây nến ra, thắp lên và quan sát sự thay đổi của nó.

Vì nơi này bao quanh tứ phía, lại có một khung cảnh cực kỳ rõ ràng.

Nếu thực sự có thứ bẩn thỉu đi ngang qua, ngọn lửa trên nến chắc

chắn sẽ lay động, lúc đó sẽ là một lời nhắc nhở và tín hiệu.

Đó cũng là lý do thực sự Sở Long lấy những thứ này ra, để thông qua cách này nhắc nhở mọi người một vài tín hiệu, đưa ra một lời cảnh báo trước.

Sau khi lấy đồ vật ra, Sở Long nói với hai người kia: "Lát nữa hai người tuyệt đối đừng nói nhảm, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh là được, nhớ là phải nhìn chằm chằm vào cây nến này." Hoắc Tú Tú và Bàn Tử quan sát sự thay đổi của cây nến, đồng thời trong tay cũng cầm một cái la bàn.

Quy củ của tổ tiên để lại, sự tồn tại của đối phương sẽ ảnh hưởng đến từ trường, vì vậy chỉ cần nó đi ngang qua, kim chỉ nam trong la bàn sẽ bị nhiễu loạn, sau đó xoay chuyển bất thường.

Sở Long không có những công cụ đó trong tay, tự nhiên chỉ có thể dùng một đôi âm dương nhãn.

Đúng lúc này, một bóng đen vụt qua, Sở Long lập tức bật người nhảy lên, rồi thấy ánh nến bắt đầu lay động.

Ngọn lửa trên đó chao đảo, vừa lúc trở nên rõ ràng.

Sở Long cười khẩy, đã tìm ra được vị trí đại khái của đối phương.

Âm dương nhãn mở ra, quét một vòng xung quanh, giây tiếp theo liền thấy hai đứa trẻ đang ở trong bóng đen phía xa.

Đương nhiên, thứ này chỉ có Sở Long mới có thể nhìn thấy, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử thì mặt mày ngơ ngác, căn bản không biết sự tồn tại của chúng.

Sở Long vừa đi về phía trước vừa cười nói: "Không ngờ hai đứa lại xui xẻo như vậy!

Được rồi, bây giờ đã bị tôi tóm được, vậy thì đừng đi đâu cả!"

Anh vừa nói vừa cười ha hả.

Hai đứa trẻ kia vậy mà chạy đến gần, vung nắm đấm trong tay, miệng la hét oa oa.

Có lẽ chúng căn bản không ngờ Sở Long có thể nhìn thấy, nên mới tỏ ra đột ngột như vậy.

Thực ra, mọi hành động của chúng đã sớm bị Sở Long quan sát và chú ý.

Ngay khi hai đứa vừa xuất hiện, Sở Long không biết từ lúc nào đã rút ra một sợi dây thừng, rồi ném thẳng ra.

Tiếp theo, sợi dây thừng nhắm chuẩn xác vào vị trí của chúng, trói chặt hai đứa trẻ, một nam một nữ, lại.

Sau khi bị bắt, hai đứa trẻ ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế, nhưng lại bị Sở Long giữ chặt.

"Hai đứa nhóc thích chơi đùa này từ đâu ra vậy?

Hanh hanh, bây giờ hết đường chạy rồi nhé!" Nhìn bộ dạng giãy giụa của chúng, Sở Long lại tỏ ra khinh thường, cứ thế cười mãi.

Hai đứa trở nên vô cùng điên cuồng, răng nanh lộ cả ra ngoài, thậm chí khi nhìn Sở Long còn tỏ ra vô cùng phẫn nộ.

Nhưng chúng cũng chỉ có thể giãy giụa vô ích, Sở Long đã khống chế được chúng, sợi dây thừng cũng khóa chặt chúng lại, không thể phản kháng.

Chương 626

Vì tác dụng của sợi dây, hai đứa từ từ hiện lại nguyên hình.

Nhìn thấy hai đứa, Bàn Tử lập tức phàn nàn: “Hay lắm, hai con thỏ con này mà dám dọa Bàn gia ta!” “Để xem hôm nay Bàn gia ta có đánh cho chúng mày hồn bay phách tán không, lũ thỏ con!” Hắn vừa rồi bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, tức không chịu được, nên sau một hồi chửi bới liền đi thẳng về phía trước.

Hai đứa trẻ bắt đầu la hét í ới, muốn né tránh đòn tấn công.

Nhưng tính nóng của Bàn Tử sao có thể dễ dàng tha cho chúng, hắn chuẩn bị cho chúng một bài học, nhưng lại bị Hoắc Tú Tú cản lại.

Cô vừa kéo Bàn Tử, vừa hét: “Anh Bàn, anh làm gì vậy?

Chúng chỉ là trẻ con thôi!” “Em dâu à, em làm gì thế?

Đừng đùa chứ, em định bảo vệ chúng nó à?

Đây không phải trẻ con, đây là tiểu quỷ, là búp bê ma, vừa rồi suýt nữa làm chúng ta mệt chết đấy!” Bàn Tử lúc đầu mệt đến thở không ra hơi, cảm thấy trong lòng khó chịu, vừa hay nhân cơ hội này cho chúng một bài học.

Hoắc Tú Tú lắc đầu nguầy nguậy: “Vậy cũng không được, chúng chỉ là trẻ con, không thể manh động như vậy.

Đúng rồi Sở Long, anh tuyệt đối đừng làm gì chúng nhé, trẻ con đáng thương lắm!” “Được rồi được rồi, hai cục cưng nhỏ, đừng lo lắng nhé, chị đây, lát nữa chị sẽ cứu các em, nhất định sẽ chăm sóc các em.” Phản ứng của Hoắc Tú Tú khiến cả Sở Long và Bàn Tử đều ngớ người.

Lòng trắc ẩn có tràn lan cũng không đến mức khoa trương như

vậy chứ, lại còn có hứng thú với cả mấy con búp bê ma trước mặt.

Sở Long thậm chí còn có xúc động muốn khóc, thế giới của mấy bà cô này thật quá điên cuồng.

Hai đứa trẻ lúc này cũng không còn vẻ hung hăng lúc đầu nữa, ngược lại cứ cười khúc khích.

Hai đứa trẻ này rất đáng yêu, nếu không phải là quỷ oa, chắc hẳn sẽ rất được yêu thích.

Sở Long cũng thắc mắc tại sao chúng lại tồn tại ở đây.

Tại sao nơi này lại có trẻ con xuất hiện?

Tình huống này đã thu hút sự chú ý của Sở Long, trong lòng anh cũng bắt đầu phân tích.

"Sở Long, anh xem rốt cuộc là sao, tại sao chúng không thể sớm đầu thai chuyển thế." Hoắc Tú Tú nhanh chóng đoán ra gốc rễ vấn đề, quay đầu hỏi một câu.

Sở Long lắc đầu nguầy nguậy: "Cái này thì tôi không trả lời được rồi, bản thân chuyện này đã phiền phức, đoán là nhục thân của chúng không thể nhập thổ vi an ở đây, nên không thể đầu thai được…" Theo thông tin trong Tàng Kinh Các, nếu nhục thân của một người không thể sớm nhập thổ vi an, thì linh hồn sẽ lảng vảng gần nhục thể, không thể thoát khỏi khu vực đó.

Cũng giống như bị giam cầm ở đó bằng cách này, không chỉ không thể rời đi, mà ngay cả đầu thai chuyển thế cũng không thể.

Hoắc Tú Tú nghe vậy nước mắt sắp trào ra, bên cạnh bắt đầu sụt sùi: "Thật đáng thương quá, cả ngày chỉ có thể lảng vảng ở nơi này, rốt cuộc là ai?

Mẹ của chúng ở đâu?

Tại sao lại để con mình chịu nhiều uất ức như vậy!" Ánh hào quang của tình mẫu tử bắt đầu lan tỏa, cô cứ thế không ngừng la hét, thậm chí sắp khóc nấc lên.

Sở Long và Bàn Tử không nói nên lời, chỉ có thể đứng bên cạnh cười gượng.

Ngôi mộ cổ này ước chừng đã có lịch sử mấy trăm năm, hẳn là do tổ tiên để lại.

Nếu tính theo thời gian như vậy, e là hai con búp bê ma này cũng là lão tổ tông, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả tổ tiên của tổ tiên nữa.

Hoắc Tú Tú nhìn hai đứa trẻ, rồi quay đầu khóc lóc cầu xin Sở Long: "Anh Long, anh có thể cứu hai đứa nó không?

Có thể giúp chúng siêu thoát, để chúng đi đầu thai chuyển thế được không…" "Anh xem hai đứa trẻ này đi, tại sao lại không thể đầu thai chuyển thế?

Sau này lớn lên cũng có thể trở thành một người khỏe mạnh, đỡ phải chịu đau khổ ở đây như vậy!" Giọng nói của Hoắc Tú Tú mang theo tiếng nức nở, trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu một cách khó tả.

Một câu nói khiến Sở Long cũng không biết nên trả lời thế nào.

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp, Sở Long chỉ có thể cười gượng.

Chương 627

Bàn Tử chọc chọc vào áo Sở Long nói: "Hay là thôi đi, mau để hai đứa trẻ này rời đi, thực ra tôi đây cũng là người tình cảm…" Hắn cũng đang nói giúp cho Hoắc Tú Tú, dùng giọng điệu thương lượng để Sở Long ra tay.

Hai người đã nói đến mức này, Sở Long cũng không nỡ từ chối, lập tức gật đầu, rồi tay khẽ rung, sợi dây đỏ lập tức rời khỏi hai đứa trẻ, chúng lại được tự do.

Sở Long cầm một sợi dây nhỏ từ từ đi về phía trước, cười nói: "Hai đứa búp bê này mà không nghe lời, hanh hanh, mùi vị của sợi dây vừa rồi chắc biết rồi chứ, vậy thì tiễn các ngươi một đoạn nữa nhé!" Hai đứa trẻ dường như bị dọa sợ, vội vàng né tránh ánh mắt của Sở Long, rồi ngồi co ro một bên run lẩy bẩy.

Sở Long nhân lúc còn nóng, rèn sắt hỏi thẳng: "Đúng rồi, nhân cơ hội này, tôi hỏi chút chuyện!" "Nhục thân của các ngươi rốt cuộc ở đâu?

Tại sao lại trở thành bộ dạng này?

Mau khai thật ra, đừng có vòng vo tam quốc, ta đây là người nóng tính!" Lời nói của Sở Long rất thẳng thắn, lập tức truy hỏi một câu.

Hai đứa trẻ nắm tay Hoắc Tú Tú, rồi cứ thế chỉ về phía trước.

Chúng vừa chỉ tay về hướng đó vừa kéo, ý muốn dẫn mọi người cùng đi.

Sau đó, chúng nhìn Sở Long với ánh mắt dò hỏi, ám chỉ có thể đi cùng xem không.

"Vậy đi thôi, chúng ta tiện đường đi xem tình hình thế nào." Sở

Long gật đầu rồi dẫn theo Muộn Du Bình và Bàn Tử, cả nhóm đi theo tiểu quỷ về phía trước.

Hoắc Tú Tú dắt hai đứa trẻ đi về phía trước, căn bản không để ý đến thân phận của chúng.

Hai đứa trẻ quả thực rất đáng yêu, mặc dù lúc đầu đã làm cho Sở Long và Muộn Du Bình đau đầu chóng mặt, nhưng chúng cũng không có ác ý.

Đi vào đường hầm phía trước một đoạn, rẽ một cái liền đến một mộ thất bên cạnh, bên trong trống không, thậm chí có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Nhưng ở trong đó, họ phát hiện ra hai cỗ quan tài, vừa vặn đặt ở phía trước.

Chủ yếu là hai cỗ quan tài này có kích thước đặc biệt nhỏ, ở giữa là một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Nhìn tổng thể, hai cỗ quan tài nhỏ như đang bao bọc, bảo vệ cỗ quan tài lớn.

Thoạt nhìn giống như thế song long hí châu.

"Rốt cuộc làm gì vậy?

Hai đứa trẻ dẫn ta đến đây có tác dụng gì." Tính nóng nảy của Bàn Tử lại trỗi dậy, hắn hỏi hai đứa trẻ một tràng.

Hoắc Tú Tú lườm hắn một cái sắc lẻm, phàn nàn: "Anh Bàn có thể dịu dàng một chút không, người ta là trẻ con mà." Nghe câu này, Sở Long suýt nữa thì phì cười, hai đứa trẻ con?

Hai đứa này ít nhất cũng mấy trăm tuổi rồi, gọi là lão tổ tông còn thấy trẻ, sao có thể gọi là trẻ con được?

Hai đứa trẻ không trả lời, chỉ tay vào hai cỗ quan tài rồi từ từ đi

vào trong, sau đó biến mất bên cạnh quan tài.

Bàn Tử không còn vẻ không đáng tin như trước, lấy la bàn trong tay ra đi lại trong này.

Khi la bàn chỉ về phía quan tài đá thì bắt đầu rung lắc dữ dội.

Hắn biết trong hai cỗ quan tài kia có thứ gì đó.

Hoắc Tú Tú chuẩn bị đi về phía trước nói: "Chúng ta đã không biết làm gì, vậy vào xem trước đi!" Cô ấy cứ thế đi thẳng vào trong, còn rướn người nhìn vào bên trong.

Theo ý của cô, chỉ cần mở hai cỗ quan tài nhỏ kia ra là biết có gì, đỡ phải lo lắng vớ vẩn.

Nhưng vừa đi về phía trước không xa, đột nhiên một viên gạch xanh dưới chân lún xuống, rồi bên tai nghe thấy tiếng "ầm ầm", Sở Long biết đó là tiếng bánh răng chuyển động.

"Đừng động đậy…" Nghe thấy động tĩnh, Sở Long giật nảy mình, vội vàng chạy tới túm lấy áo cô.

Cô ấy cũng bị dọa cho tim đập chân run, "thình thịch" không ngừng.

"Làm gì vậy!

Chương 628

Anh Long sao lại căng thẳng thế.” Sở Long đột nhiên la lên khiến cô giật mình, cảm thấy khó hiểu.

Sở Long chưa kịp giải thích, Muộn Du Bình đã đi trước một bước, dùng thanh bảo kiếm đồng trong tay cắm vào khe hở đó.

Mọi người đều vô cùng cẩn thận, tim như treo lên cổ, Bàn Tử cũng nín thở nhìn chằm chằm.

Lúc này Hoắc Tú Tú mới biết mình đã gây họa, hóa ra vừa rồi cô đã vô tình kích hoạt cơ quan.

Nếu lúc này rút chân lại, sẽ khiến cơ quan hoạt động, lúc đó có lẽ vạn tiễn sẽ từ trong tường bắn ra.

Tình thế vô cùng căng thẳng, tim mọi người đập thình thịch, thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Xem ra cục diện không hề đơn giản như họ nghĩ.

Mọi người đều im lặng quan sát, chờ đợi Muộn Du Bình thao tác.

Sở Long hỏi: “Muộn Du, có giải quyết được không?” Đối phương không nói gì, xung quanh vẫn tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng cậu ta đang từ từ thao tác, dùng bảo kiếm từ từ chặn khe hở lại.

Cả khu vực xung quanh yên tĩnh đến lạ, tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn nhau.

“Haiz, không ngờ lại xui xẻo như vậy!” Bàn Tử thầm cảm khái, liếc nhìn hai bên mà trong lòng phát run.

Nếu cơ quan bị kích hoạt, e là chỉ có thể phó mặc cho số phận, dù sao số người chết trong mộ cổ cũng không phải là ít.

Sau khi Muộn Du Bình thao tác xong, thấy cậu ta gật đầu ám chỉ Hoắc Tú Tú có thể rút chân lại.

Sở Long vẫn luôn đỡ Hoắc Tú Tú, hai người từ từ di chuyển, sau đó cẩn thận rút chân lại.

Mọi động tác đều vô cùng cẩn thận, sợ sẽ vô tình chạm vào cơ quan bên trong.

Bàn chân cô từ từ di chuyển khỏi viên gạch xanh rồi từ từ lùi về phía sau, Tiểu Ca thì im lặng đè chặt.

Một động tác đơn giản như vậy mà kéo dài khoảng hai phút, mới rút được hoàn toàn bàn chân ra, đủ thấy sự cẩn thận của họ.

Vì vừa rồi quá căng thẳng, cả người Hoắc Tú Tú mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, được Sở Long đỡ lấy.

Ở phía bên kia, Bàn Tử liếc mắt nhìn Muộn Du Bình nói: "Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?" Hoắc Tú Tú bây giờ toàn thân mềm nhũn, nhưng tình hình của Muộn Du Bình cũng không lạc quan, một mình chống đỡ cơ quan này, e là khó mà khống chế được.

Hai bên không nói gì, nhưng vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm.

Cuối cùng, Tiểu Ca ra hiệu cho Sở Long, ám chỉ bây giờ hãy dẫn mọi người rời đi.

"!" Lần này Sở Long do dự.

Anh cảm thấy làm vậy không đúng, dù sao cũng là do Hoắc Tú Tú gây họa, bây giờ lại để Muộn Du Bình rơi vào cảnh hiểm, anh không nỡ.

Nhưng nếu không rời đi, không những không giúp được gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức.

Cuối cùng, Sở Long nhìn Hoắc Tú Tú nói: "Hai người mau tìm chỗ

trốn đi, nhớ là phải tìm vật che chắn lớn một chút!" "Bàn Tử, hôm nay tôi giao người cho ông, nhớ là tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì, nếu không tôi xử ông!" Sắc mặt Sở Long đột nhiên cứng lại, hung hăng lườm đối phương một cái, tạo áp lực cho hắn.

"Không được, anh Long, nếu đi thì cùng đi, không thể để một mình anh mạo hiểm được!" Hoắc Tú Tú quật cường, nắm chặt tay Sở Long không chịu buông.

Dù sao cũng là do cô gây họa, nếu anh Long xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ áy náy cả đời.

Tình thế khá căng thẳng, Sở Long cũng không thể nói nhiều, ra hiệu cho Bàn Tử.

Cuối cùng, Bàn Tử cẩn thận bảo vệ Hoắc Tú Tú sau lưng.

Cả khu vực xung quanh tĩnh lặng, Sở Long cũng rút vũ khí, cầm một thanh trường kiếm đứng cùng Muộn Du Bình.

"Chúng ta đã cùng nhau vào đây, sao có thể bỏ lại một người được chứ!" Sở Long nhìn đối phương cười, trên mặt lộ ra vẻ thản nhiên.

Chương 629

Lời nói nghe có vẻ tùy ý, nhưng lại toát lên được sự nghĩa khí từ trong xương cốt.

Muộn Du Bình chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, vẫn không có biểu cảm gì, giây tiếp theo liền khẽ nhíu mày, từ từ rút thanh bảo kiếm dài ra.

Tương tự, Sở Long cũng căng thẳng, trong lòng biết rõ sắp tới sẽ nguy hiểm, chờ đợi hai người sẽ là một thử thách mới.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng gió "vù vù" xung quanh, giây tiếp theo liền thấy những mũi tên lạnh từ bốn phương tám hướng lao tới.

Tốc độ của Sở Long cực nhanh, tay cầm một thanh trường đao múa loảng xoảng, rồi lại vung ra sau, những ám khí đó đều từ trong khe đá bắn ra.

Muộn Du Bình cũng không chịu kém cạnh, cầm một thanh đại đao viễn cổ phối hợp với Sở Long, xung quanh vô số ám khí bay tới, họ điên cuồng vung tay.

Có thể nghe rõ tiếng va chạm bên tai, "loảng xoảng, loảng xoảng", âm thanh vô cùng vang dội.

Sở Long im lặng đứng đó, chờ đợi những chuyện sắp xảy ra.

Sở Long và Muộn Du Bình tay múa chân nhảy, không hề dừng lại, những mũi tên lạnh kia cũng cứ thế lao về phía trước.

Hai người phối hợp với nhau, có thể nói là hoàn hảo.

Ngay cả Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ở xa nhìn cũng thấy kinh hồn bạt vía.

Sắc mặt họ tái nhợt, lòng bàn tay đổ mồ hôi, không biết phải làm sao.

"Nhất định phải cố lên, không thể xảy ra chuyện được!" Cô bắt đầu lo lắng lẩm bẩm, trong lòng không khỏi bất an.

Nếu vấn đề không giải quyết được, tin rằng tình thế tiếp theo sẽ ập đến ngay trước mắt.

Hoắc Tú Tú che miệng định xông ra giúp đỡ, nhưng lại bị Bàn Tử kéo lại.

"Bây giờ đi làm gì, căn bản không giúp được gì, chỉ gây thêm phiền phức thôi." Bàn Tử hung hăng lườm cô một cái, rồi lớn tiếng quát mắng.

Trong tình huống này mà đi ra, chẳng khác nào hồ lô oa cứu gia gia, có đi không có về, trừ khi là ngốc, hoặc là bị lừa đá vào đầu, nếu không thì không thể nào đi chịu chết vô ích.

Nước mắt Hoắc Tú Tú không ngừng rơi, trong lòng tự trách không thôi, nếu không phải lúc đầu cô bốc đồng lỗ mãng, cũng sẽ không khiến hai người lâm vào nguy hiểm.

May mà thực lực của hai người siêu cường, sau một hồi múa may như phượng múa rồng bay, dưới chân họ đã rơi đầy một đống ám khí.

Cả cơ quan ám khí kéo dài gần mấy phút, cuối cùng cũng dừng lại.

Đứng tại chỗ một lát, xung quanh lại trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều có vẻ ngạc nhiên và căng thẳng.

Sở Long lau thanh trường kiếm trong tay, cảm nhận sự lo lắng không tên trong lòng.

Anh quả thực cũng vô cùng căng thẳng, khiến anh phải luôn cảnh giác.

Sở Long đến vị trí đó, cùng mọi người im lặng chờ đợi, chuẩn bị giải quyết những vấn đề còn lại.

"Ây da, mẹ nó chứ, may mà thực lực của ta mạnh, nếu không bây giờ chẳng phải đã toi rồi sao!" Một loạt thao tác vừa rồi khiến Sở Long cảm thấy khá phiền phức, anh đá vào những ám khí rỉ sét dưới chân.

Nói đi cũng phải nói lại, không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa, lại có thể trong điều kiện không phát triển như vậy mà rèn đúc ra được những cơ quan ám khí quỷ dị thế này, tuyệt đối không phải cảnh giới mà người thường có thể đạt được.

Nhìn đống ám khí rơi đầy dưới đất, Sở Long cứ thế bĩu môi, rồi nhẹ nhàng phủi tay.

Lúc này, Hoắc Tú Tú chạy như bay tới, lao thẳng vào lòng anh, rồi ôm lấy vai Sở Long khóc nức nở.

"Anh Long!

Đều tại em không tốt, anh đừng giận nhé, em… em thật sự không nghĩ sẽ xảy ra chuyện!" Cô vừa dùng nắm đấm không ngừng đấm vào vai anh, nước mắt cứ thế không ngừng tuôn rơi.

Cô sợ hãi tột độ, biết rằng mình suýt nữa đã hại chết anh Long.

Chương 630

Sở Long cười cười, nhẹ nhàng véo mũi cô: "Cô ngốc, em nói linh tinh gì vậy?

Chỉ là khởi động làm nóng người thôi mà!" Một câu nói khiến Hoắc Tú Tú nín khóc mỉm cười, Sở Long thật biết cách ra vẻ.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được, lườm Sở Long một cái rõ to, thật biết cách giả vờ.

Một loạt thao tác vừa rồi của hai người, nào có biết Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đã lo đến toát mồ hôi, tim như treo trên sợi tóc.

Cơ quan vừa được kích hoạt, muốn tiếp tục đến gần quan tài, phải đi qua một không gian chật hẹp dài mấy mét.

Ở vị trí này, xung quanh tĩnh lặng, mọi người đều tự giữ bình tĩnh ở một bên.

Sở Long quan sát xung quanh, luôn giữ cảnh giác.

"Ây da, không ngờ nơi này lại lợi hại như vậy, được rồi, chúng ta bình tĩnh trước đã!" Sở Long ngược lại có hứng thú với những cơ quan ám khí được thiết kế ở đây, có chút thử thách.

Anh lập tức tĩnh tâm lại, vẫy tay với những người phía sau.

Thế là cả nhóm lần lượt cúi xuống, quan sát sự thay đổi trước mắt.

Đến gần, những viên gạch men xanh được lát ngay ngắn, khít khao.

Nhìn từ bên ngoài, căn bản không thể phân biệt được đâu là cơ quan, đâu là đường đi thật sự.

“Không được, chắc chắn trong quan tài của chủ mộ có đồ tốt, chúng ta nhất định phải có cách, Bàn gia đây cũng không chờ được nữa rồi!” Bàn Tử đứng ở xa nhìn cỗ quan tài kia, không nhịn được lẩm bẩm, xoa tay, cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Bởi vì đến đây là để tìm bảo vật.

Lúc đầu vào mộ thất, vì con nhục Tông Tử mà làm mất hết bao nhiêu đồ gốm sứ.

Bây giờ thì tốt rồi, đối với hắn, công phu không phụ lòng người, cuối cùng cũng có thể thấy được thành quả trước mắt.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy toàn thân phấn chấn, lại vẫy tay cho mọi người tiếp tục theo sát.

Sở Long và Muộn Du Bình không nói gì, mỗi người quan sát xung quanh, nhìn từ bố cục tinh la mật bố, có lẽ đây là một trận pháp.

“Quay lại xem, những viên gạch xanh ở đây đều bằng phẳng, hai bên lại có những cột đá điêu khắc…” “Ở phía bên kia cột đá lại có hai con rồng khổng lồ, chứng tỏ nó giống như hình dạng song long hí châu!

Chúng ta có thể thông qua tinh thần bách biến và cửu tinh nguyên nguyệt liên quan để phân biệt ra lối đi thực sự!” Sở Long nói một cách tự tin, nhưng Bàn Tử và Hoắc Tú Tú lại nghe như vịt nghe sấm, ngơ ngác.

Cuối cùng, Bàn Tử lắc đầu nói: “Này, đại ca có thể nói thẳng một chút không, đừng có nói chữ nữa, trực tiếp nói chỗ nào đi được!” Hắn vừa quan sát rồi, không phát hiện có gì đặc biệt.

Ngược lại cảm thấy nơi này rất kỳ quái, thậm chí từng có lúc cảm thấy không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Sở Long liếc mắt quan sát một vòng rồi cảm khái: "Thực ra chuyện này cũng đơn giản thôi, mau tìm cho tôi một ít nến, và cả chỉ đỏ nữa!" Anh bắt đầu làm phép, thắp một hàng nến, rồi rắc một loạt gạo nếp ở giữa.

Ngay cả la bàn của Bàn Tử cũng bị anh giật lấy, đặt ở vị trí trung tâm, cả người anh dồn toàn bộ sự chú ý vào sự thay đổi của kim chỉ nam.

Bàn Tử ngơ ngác, bĩu môi, phát hiện mọi sự chú ý đều bị Sở Long cướp mất, mình không có chút cảm giác tồn tại nào.

Nhưng cũng không có cách nào, không có thực lực thì căn bản bó tay, nên cũng chỉ có thể để Sở Long thao tác.

Không bao lâu sau, thấy Sở Long đánh dấu từng vòng tròn trên mặt đất, khoanh vùng những viên gạch men xanh có liên quan.

Cứ thế, mất gần nửa canh giờ, cuối cùng anh cũng phân biệt được hết những viên gạch men xanh dài mấy mét.

"Tôi hiểu rồi, vãi chưởng, không ngờ lại thông minh như vậy!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn không ngừng la lên.

Hắn cảm thấy cả người vô cùng phấn khích, sau khi phân biệt được một số lộ trình cụ thể, có thể tiến vào vị trí đó một cách chính xác hơn.

Chương 631

"Cứ đi theo những viên gạch men mà tôi đã khoanh tròn, tuyệt đối đừng giẫm bừa!" Sở Long đi đầu dẫn đường, Hoắc Tú Tú theo sát phía sau, Bàn Tử và Muộn Du Bình đi cuối cùng.

Xung quanh tĩnh lặng, không khí chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Vì đây là việc đòi hỏi sự cẩn thận, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể kích hoạt cơ quan, lúc đó lại một lần nữa kích hoạt tấn công từ hai bên, có thể sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm.

Mối nguy hiểm vô hình sắp ập đến và hậu quả của nó càng khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Sở Long đi đầu cũng nhiều lần nhắc nhở, động viên những người phía sau, bảo họ nhất định phải kiên trì, nhất định phải tin tưởng.

Bảo họ phải phối hợp, từ từ tiến về phía trước, tin rằng sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Đi được một nửa, không biết Hoắc Tú Tú bị làm sao, đột nhiên "a" lên một tiếng, một chân không đứng vững.

Sở Long hoảng sợ vội vàng túm lấy áo cô, rồi cả người hoàn toàn ổn định.

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, mọi người không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào, ngay cả Bàn Tử cũng chỉ có thể vội vàng nắm lấy chân Hoắc Tú Tú.

Bốn người cứ thế giữ một tư thế vô cùng chặt chẽ, gần như sắp ngã.

"Tất cả đừng động, nghe theo chỉ huy của tôi!

Một, hai…" Tim Sở Long đập thình thịch, trên trán đổ mồ hôi.

Nếu chỉ một mình anh xuống mộ, chắc chắn đã rời đi từ lâu, mang hết những thứ này đi, không chừng còn có thể ngủ một giấc.

Nhưng bây giờ lại khác, mọi người chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi, quan sát sự thay đổi của tình hình.

Sau khi vòng qua được khu vực đó, họ vội vàng né tránh, rồi người lắc một cái, lần lượt xông đến vị trí phía trước nhất.

Đến được phía trước, mọi người cũng đã rời khỏi nơi thị phi đó, rồi từng người thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi đầm đìa.

Cảnh tượng hôm nay quả thực kinh tâm động phách, khiến ai cũng cảm thấy áp lực.

Nhưng may mắn là, kết quả cuối cùng đáng mừng, hữu kinh vô hiểm.

Bàn Tử hai chân vừa chạm đất đã cười ha hả: "A, tuyệt quá, tuyệt quá, không ngờ, Bàn gia ta hôm nay đã bùng cháy đam mê, cứ chờ báo đáp của ta đi." Hắn cảm thấy mình sắp phát tài rồi, nhiều đồ tốt như vậy, mang đi chơi không sướng sao?

Hắn đặt bên cạnh bàn, lấy cả thủy long trảo ra, toàn là dụng cụ đạo mộ.

Nhìn bộ dạng vội vàng của hắn, Sở Long có chút cạn lời, bĩu môi.

Hoắc Tú Tú quan tâm nhất là hai cỗ quan tài nhỏ hai bên, vừa rồi hai đứa trẻ đã biến mất từ đó, không biết trong quan tài rốt cuộc chứa gì.

Cô vừa đến gần, chỉ vào vị trí quan tài nói với Sở Long: "Anh Long, có thể giúp em không!" Có bài học kinh nghiệm trước đó, cô tự nhiên trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, không dám hành động thiếu suy

nghĩ, có chuyện gì đều bàn bạc trước với Sở Long.

Sở Long gật đầu cười, đáp ứng yêu cầu của cô, anh đã sớm nhìn ra suy nghĩ của cô.

Cô bé này bình thường tâm địa mềm yếu, hai đứa trẻ đáng yêu như vậy, tự nhiên không nỡ ngồi yên không quan tâm.

Đến trước một trong hai cỗ quan tài, anh hít một hơi, hai tay chống lên nắp quan tài.

Sau khi mọi thứ sẵn sàng, Sở Long nghiến chặt răng, rồi hét lớn một tiếng.

Âm thanh vang vọng trong cả hang động, và anh đã một mình đẩy được nắp cỗ quan tài nhỏ ra.

Vừa rồi, sau tiếng động chói tai, những mảnh vỡ trên đó cũng lăn tứ tung, sự thật bên trong cũng từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Sau khi nắp quan tài được đẩy ra, phát hiện bên trong lại là thi thể của một đứa trẻ.

Nó mặc quần áo của nô bộc, trang phục đơn giản.

Chương 632

Vì đã chết một thời gian dài, thi thể đã biến màu, một màu đen kịt.

Tương tự, Sở Long lại đẩy mở cỗ quan tài nhỏ còn lại, bên trong là thi thể của một bé gái.

Lúc này mọi người đều hiểu ra, hóa ra thi thể của chúng vẫn luôn được giấu ở đây, trở thành vật bồi táng, bảo vệ chủ mộ.

Vì vậy mà chúng vẫn luôn khó đầu thai chuyển thế, bị giam cầm ở đây.

Hoắc Tú Tú nhìn cảnh tượng đó, tình mẫu tử trỗi dậy, che miệng không nhịn được, nước mắt lã chã rơi, khóc nức nở: "Thật thảm quá, tại sao lại tàn nhẫn như vậy, chúng đều là trẻ con, sao chủ mộ có thể ra tay được!" Cô càng ngày càng thương tâm, lòng đầy thương cảm, chủ mộ quá tàn nhẫn, chết rồi mà còn muốn một đứa trẻ lớn như vậy đi bồi táng.

Chúng mới mấy tuổi chứ, lại bị giam cầm ở đây suốt mấy trăm năm.

Sở Long ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi: "Được rồi, đây là số mệnh, có lẽ chúng ta có thể làm chút gì đó." Nắp quan tài vừa được đẩy ra không lâu, hai thi thể bên trong lập tức hóa thành tro bụi, rồi tích tụ lại trong quan tài.

Vì bị niêm phong ở đây một thời gian dài, nên đã bị cách ly với không khí bên ngoài.

Nhưng vì thao tác vừa rồi của Sở Long, chúng đã tiếp xúc với không khí, nên trong nháy mắt đã xảy ra biến chất, rồi biến thành một đống tro bụi.

Sự thay đổi này quả thực đột ngột, Sở Long cũng chỉ có thể lắc đầu, cảm khái vật đổi sao dời.

Thi thể của hai đứa trẻ đã hóa thành một đống tro bụi, Hoắc Tú Tú tự tay vén tấm vải bên trong lên, nhưng vì năm tháng đã lâu, nên tấm vải đã mục nát không ra hình thù gì.

Sở Long cởi áo khoác ngoài, rồi gom hết tro cốt của hai đứa trẻ vào trong đó.

"Cô bé đừng khóc, sau khi chúng ta trở về sẽ tìm một nơi chôn cất chúng, yên tâm đi, chúng nhất định sẽ đầu thai vào một gia đình tốt!" Lau khô nước mắt cho Hoắc Tú Tú, Sở Long liền buộc bọc tro cốt sau lưng, chuẩn bị mang đi cùng.

Cảnh tượng vừa rồi quả thực cảm động, khiến Bàn Tử cũng không nỡ động tay vào cỗ quan tài lớn thực sự kia.

"Làm gì vậy, làm việc đi chứ?" Thấy Bàn Tử ngẩn người, Sở Long lườm hắn một cái nhắc nhở.

Hắn lập tức hoàn hồn, nhổ một bãi nước bọt, xoa xoa tay, cầm một cây xà beng, cắm vào khe hở của cỗ quan tài đá xanh khổng lồ.

"Mấy việc nặng nhọc này cứ để Bàn gia đây ra tay là ổn thỏa nhất!" Đừng nhìn Bàn Tử một thân thịt mỡ, nhưng làm việc lại rất nhanh nhẹn, không có chút gì lề mề.

Dù sao hắn cũng đã lăn lộn ở Phan Gia Viên lâu như vậy, ít nhiều cũng biết chút nghề.

Lần này vào ngôi mộ này tuyệt đối là một nơi phong thủy bảo địa, chủ mộ không phải là quan nhất phẩm thì cũng tuyệt đối là cao nhân cấp quốc gia.

Với quy cách hạ táng cao như vậy, sao có thể thiếu bảo vật được.

Nắp quan tài vừa được đẩy ra một khe hở, hắn không dùng sức nữa, dừng lại, từ trong túi lấy ra một cây nến, đặt ở chính giữa phía trước quan tài.

"Tất cả nhìn chằm chằm vào đây, tuyệt đối không được chớp mắt, xem ngọn lửa có lay động không, tuyệt đối không được gặp phải Quỷ Xuy Đăng.

Lão Thiên gia phù hộ, tổ sư gia phù hộ!" Tên béo chắp tay, lạy một vòng xung quanh.

Nếu có thể mang những món đồ bên trong ra ngoài, hắn có thể kiếm được một món hời lớn.

Gã này lạy hết các vị thần tiên, ngay cả Tống Tử Quan Âm cũng gọi mấy tiếng.

Hoắc Tú Tú vừa mới khóc xong, nhìn bộ dạng của Bàn Tử liền bị chọc cười.

Nến đã được thắp, một lúc sau cũng không thấy ngọn lửa lay động, chứng tỏ cỗ quan tài này có thể mở.

Không lâu sau, hắn cầm hai cây xà beng trong tay, nhe răng cười: "Thấy chưa?

Trời cũng giúp ta mà, chờ đi, đốt cháy đam mê cả đêm nay." Hắn một mình vất vả đưa Tầm Long Trảo vào khe hở nắp quan tài, rồi cứ thế móc loạn xạ.

Tầm Long Trảo này được làm từ các loại móc sắt, phía sau kéo một sợi dây, khi nắp quan tài chưa được mở hoàn toàn, có thể đưa vào để móc những vật phẩm bồi táng bên trong.

Đó cũng là một phương pháp thường dùng của những người trong Lão Cửu Môn.

Chương 633

Vì có một số quan tài bên trong sẽ chứa một lượng lớn khí độc, hoặc có những sự cố bất ngờ xảy ra.

Vì vậy sau này, một tay đạo mộ lão làng đã phát minh ra Tầm Long Trảo, khi nắp quan tài chưa được mở hoàn toàn, có thể dò xét tình hình cụ thể bên trong trước.

Tầm Long Trảo móc loạn một hồi bên trong, cũng không thấy có thứ gì được lôi ra.

Bàn Tử có chút sốt ruột, trán đổ mồ hôi nóng.

"Mẹ nó chứ, đùa với tôi à, lão tử chạy từ xa đến, đừng có nói là không có gì nhé!" Tính nóng của Bàn Tử lại bộc phát, liên tục phàn nàn, nhưng vẫn không từ bỏ, cầm Tầm Long Trảo tiếp tục mò mẫm.

Nhưng làm tới làm lui một hồi lâu, vẫn không có kết quả, cả người hắn hoàn toàn ngơ ngác.

Không phải đang làm trò vô ích sao?

Trong lòng không khỏi khó chịu.

Đến vị trí này, mọi người đều đứng một bên, rồi cẩn thận quan sát.

Nhìn chằm chằm một lúc, hắn cảm khái: "Xem ra hôm nay cần phải để Bàn gia ta tự mình ra tay!" Sở Long đứng bên cạnh xem, phát hiện một mình hắn chắc chắn khó giải quyết, đành phải đi tới, chuẩn bị ra tay giúp đỡ.

Đi đến gần, cả hai dồn hết sức lực lên nắp quan tài, đẩy toàn bộ nắp quan tài ra.

“Rầm” một tiếng, sau tiếng động, nắp quan tài bị đẩy ra, bộ mặt thật bên trong từ từ hiện ra.

“A!” Sau khi nhìn chằm chằm vào cảnh tượng bên trong, Bàn Tử hét lên một tiếng thất thanh.

Cả người hắn hoàn toàn ngớ người, sắc mặt tái nhợt.

Lúc đầu hắn còn tưởng mình nhìn nhầm, bên trong không có gì cả.

Muộn Du Bình và Hoắc Tú Tú cũng lần lượt vây lại, quả thực bên trong ngôi mộ này trống không, không có một món đồ nào.

Lần này mấy người đều ngớ người.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, một ngôi mộ lớn như vậy sao lại không có gì, chẳng lẽ lại xui xẻo đến thế!” Bàn Tử không thể chấp nhận sự thật này, cứ thế gào thét.

Nếu không tìm được bảo vật, công cốc trở về, chẳng phải là làm không công sao.

Sở Long nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Đừng nóng vội, xem cái bộ dạng bốc đồng của cậu kìa!” “Tôi không nóng vội được sao?

Đứng nói không đau lưng, không có gì cả, mau xem đi, làm sao bây giờ?

Chúng ta không thể tay không trở về được, không được, chúng ta phải tìm bảo vật có giá trị, tôi còn đang chờ đi bao rạp hát đây!” Bàn Tử nổi nóng, đi vòng quanh ở xa, thậm chí còn dùng chân không ngừng đá vào nắp quan tài.

Nhưng cũng chính lúc hắn đá một cái, đột nhiên nghe thấy tiếng “ầm ầm”, rồi phát hiện có một khối đá khổng lồ có thể di chuyển.

“Di?” Tình huống này lập tức thu hút sự chú ý của hắn, cả người có chút khó hiểu.

Lại là chuyện gì nữa đây?

Đang yên đang lành, tại sao đột nhiên lại phát hiện có dị động?

Cả người hắn có chút ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc hình thành như thế nào.

Sở Long và Muộn Du Bình cũng vội vàng chạy từ xa tới, giúp xem tình hình.

"Thấy chưa?

Mấy tảng đá này hình như có thể di chuyển!" Bàn Tử chuyên nghiệp giải thích với hai người.

Sở Long lười đáp lời, chú ý đến sự thay đổi của những tảng đá đó.

Chương 634

Tổng cộng có 9 tảng đá, phân bố ở các hướng khác nhau của quan tài, giống như chúng tinh củng nguyệt.

Cách sắp xếp giống như chòm Bắc Đẩu Thất Tinh.

Sở Long có một linh cảm, có thể có liên quan đến một vì sao nào đó.

Tức là quan tài của chủ mộ chỉ khi được sắp xếp thành một cuộc đối thoại thực sự của các vì sao, mới có thể thực sự mở được quan tài, hiểu rõ sự thật bên trong.

Điều này cũng thu hút sự chú ý của Sở Long, khi đứng bên cạnh quan sát kỹ, trong lòng anh đang cân nhắc lợi hại của toàn bộ sự việc.

"Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể sắp xếp được, làm rõ đây?" Sở Long cũng gặp khó khăn, đành đứng một bên suy nghĩ.

Muộn Du Bình đi quanh quan tài một vòng mà không nói gì, vẫn là bộ dạng lạnh lùng không biểu cảm đó.

Bàn Tử ngược lại lòng như lửa đốt, đi vòng quanh một bên rồi lại dùng chân đá.

Hoắc Tú Tú im lặng đứng quan sát sự thay đổi xung quanh, luôn cảm thấy xung quanh tĩnh lặng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm.

Có lẽ vì đã ở dưới lòng đất quá lâu, nên nơi này càng trở nên nguy hiểm tứ phía.

Nếu không cẩn thận, tất cả mọi người sẽ mất mạng ở đây, vì vậy rời khỏi nơi này cũng đã trở thành việc cấp bách.

“Được rồi!” Sở Long vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt kinh hô một tiếng, anh đã có một phát hiện trọng đại.

Nếu như phát triển theo hướng suy đoán của anh, tin rằng sẽ nhanh chóng biết được bộ dạng thực sự bên trong.

Nghĩ vậy, anh không chần chừ nữa, dẫn theo những người phía sau lập tức lần lượt chạy tới, và nhắc nhở họ nhất định phải cố gắng, nhất định phải theo sát bước chân.

“Chúng ta nên sắp xếp theo hướng của các vì sao, chòm Bắc Đẩu Thất Tinh, vừa hay có Thiên Vương Tinh và Hải Vương Tinh…” “Nếu Thiên Vương Tinh có thể ở phía trước nhất của Bắc Đẩu Thất Tinh, Hải Vương Tinh thì ở phía sau bên trái chiếu rọi… vậy chẳng phải đã có tác dụng trước sau tương ứng rồi sao!” Sở Long nói một cách chắc nịch, không chỉ nói mồm đơn giản, mà còn bắt tay vào làm.

Sở Long một mình chạy tới chạy lui, sắp xếp những tảng đá theo một bố cục nào đó.

Vì Bàn Tử không hiểu hắn đang làm gì nên cũng chẳng giúp được gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng bên cạnh.

Sau khi quan sát gần hơn, trong lòng gã càng thêm thán phục.

Cảnh tượng trước mắt quả thực quá đỉnh, khiến gã cảm thấy chấn động thực sự.

Cảnh tượng này khiến gã bị sốc không nhẹ.

Bàn Tử thầm cảm thán trong lòng: “Ngầu thật, huynh đệ của mình lợi hại quá, chà chà, có người bạn thế này, sau này lo gì không oách cho được!” Sức mạnh mà Sở Long thể hiện ra quả thực khiến Bàn Tử cảm thấy tự hào.

Hắn di chuyển tổng cộng 6 khối đá, chỉ còn lại vài khối cuối cùng.

Sở Long nhìn Hoắc Tú Tú và Bàn Tử rồi nói: “Lui về sau hai bước đi, tuyệt đối đừng đến gần, tuyệt đối đừng tiến lên, lát nữa có chuyện ngoài ý muốn thì không hay đâu.” Theo suy đoán của hắn, một khi sắp xếp tất cả mọi thứ vào đúng vị trí, sẽ có một phản ứng cực lớn, lúc đó chân tướng sẽ được công bố.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú bán tín bán nghi lùi lại vài bước, chỉ có Muộn Du Bình là không thèm để ý.

Di chuyển khối đá cuối cùng, hắn hô lên: “Kỳ tích mau xuất hiện đi!” Cùng với việc khối đá được đẩy đi, bên tai hắn quả nhiên vang lên một tràng âm thanh “rầm rầm” của bánh răng chuyển động, sau đó là một trận rung lắc dữ dội, rồi hắn phát hiện phiến đá trước mắt bắt đầu di chuyển qua lại.

“Hả?

Lẽ nào sắp động đất à?

Xảy ra chuyện gì vậy!” “Cậu đang làm trò quái gì thế, không phải định giết chết cả đám chúng ta đấy chứ?” “Xong rồi, sắp sập rồi, chúng ta sắp bị đè thành thịt nát!” Bàn Tử một mình lẩm bẩm không ngừng, thậm chí còn cảm thấy căng thẳng đến mức bủn rủn.

Nếu làm không tốt, có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây bất cứ lúc nào, hậu quả thật khó lường.

Sở Long cũng không có tâm trạng để nói nhảm với gã, lườm một cái rồi bước tới vỗ vào đầu đối phương: “Thần thánh phương nào thì cũng làm ơn im lặng giùm tôi, chuyện còn lại một mình tôi lo được!” Trong lúc mọi người đều mang tâm sự riêng, một ngôi mộ khổng lồ trước mắt thực sự từ từ di chuyển, sau đó hiện ra một cảnh tượng khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

Một cỗ quan tài đá khổng lồ trước mắt, sau khi di chuyển đã vỡ ra

làm hai nửa.

Chương 635

Hắn cũng thấy ở đáy quan tài có hai viên gạch men xanh, từ từ mở ra hai bên trái phải, để lộ một cái hố khổng lồ.

Mọi người đều chết lặng, thật quá thần kỳ, trí tuệ của người xưa thật không thể dùng lời để đo đếm.

Chẳng trách ban đầu trong quan tài không có gì cả, người ta vốn không nằm trong đó, mà ở dưới đáy quan tài, có một gian mộ thất lớn thật sự được giấu kín.

Kẻ nằm ở dưới mới là trùm cuối thật sự, giờ đã xuất hiện.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mắt mình sáng rực, hai mắt lóe kim quang, quả thực là thần kỳ, Bàn Tử đứng bên cạnh càng không ngừng xuýt xoa.

Sở Long lúc này lại cùng mọi người đến gần, sau đó áp sát vào hai bên khung cửa, yên lặng chờ đợi mọi biến hóa xung quanh.

"Đợi cái gì nữa, nhanh lên, bên trong chắc chắn có bảo bối!" Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, chẳng nghĩ ngợi gì mà đi đầu, trực tiếp nhảy vào trong đó, cả người tiến vào bên trong.

Sở Long kinh hãi định cản lại, nhưng lời chưa kịp nói ra thì người ta đã chuồn mất rồi.

Hắn cũng đành bó tay với tên Bàn Tử này, ai bảo gã là một kẻ ham tiền chứ.

Đám người từ từ đi vào trong hang động, lặng lẽ tiến về phía trong, rồi vào đến vị trí sâu nhất.

Khi vào bên trong, chỉ có một từ có thể hình dung, đó là hùng vĩ.

Trang trí bên trong vàng son lộng lẫy, bày biện đủ loại ký hiệu, thậm chí còn có một bộ nhạc cụ cổ.

Những nhạc cụ này có lẽ chuyên dùng để biểu diễn cho vị vương gia này nghe.

Ở một bên khác, bày la liệt các loại đồ sứ và vật phẩm bồi táng.

Ở vị trí sâu nhất của cả gian phòng, có một cỗ quan tài bằng đá thủy tinh, trắng trong mờ ảo, dường như có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh từ bên ngoài.

Cỗ quan tài đá thủy tinh này quả thực quá phi thường, điêu khắc tinh xảo đến mức khéo léo đoạt thiên công.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không thể dùng từ chấn động để hình dung, quả thực không thể tin nổi.

Bàn Tử không suy nghĩ gì, đã sớm không chờ được mà lôi túi ra, nhét đủ loại bảo bối vào trong.

Gã mập họ Vương liếc nhìn xung quanh, bất kỳ món đồ nào ở đây đem ra ngoài đều tuyệt đối là hàng thượng phẩm.

"Bàn Tử này, cậu đừng có hấp tấp, nhất định phải bình tĩnh, lát nữa còn nhiều thứ phải lấy lắm đấy!" Thấy Bàn Tử luống cuống tay chân, Sở Long tốt bụng nhắc nhở một câu.

Cái loại chỉ nghĩ đến việc vơ vét nhiều của cải, không có tâm tư phô trương, mang ra ngoài sẽ bị bắt.

Đối phương nhe răng cười nói: "Cậu hiểu cái gì?

Nếu tôi đã có bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn phải có mánh khóe, không có kim cương thì sao dám nhận việc sứ này!" Lời nói vô cùng ngạo nghễ, dường như cực kỳ khẳng định về thực lực và khả năng của mình.

Sở Long nghe xong bĩu môi không đáp, ánh mắt dán chặt vào cỗ quan tài đá thủy tinh, quan sát tình hình cụ thể bên trong.

Trong cỗ quan tài đá thủy tinh có một người, chủ nhân của mộ thất, chính xác mà nói thì phải cao đến một mét tám mấy, nằm bên trong ngủ rất an lành.

Nhưng vấn đề là trên mặt đối phương lại đeo một chiếc mặt nạ giống như cáo mặt xanh.

Trong tay dường như đang nắm chặt một cuốn sách, đặt ở vị trí bụng dưới.

Cuốn sách này đã thu hút sự chú ý của Sở Long.

Chủ nhân mộ thất bình thường đều phải đeo trang sức vàng bạc, thể hiện quyền lực và sự tôn quý.

Nhưng trong quan tài của vị lão huynh này dường như không có thứ gì đáng tiền, ngoài một miếng ngọc bội đeo bên hông và một chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, thì chỉ còn lại cuốn sách.

Lẽ nào cuốn sách này có giá trị liên thành, được xem là bảo bối, nên mới khiến đối phương đến chết cũng không muốn buông tay?

Chương 636

Sở Long trong lòng suy ngẫm, cảm thấy rất có khả năng.

Nếu đã thần kỳ như vậy, hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, sau khi đoạt được nó liền cười hắc hắc, rồi từ từ tiến lại gần.

Sau khi đi tới, Sở Long khẽ rung cánh tay, rồi dùng sức vai.

Cỗ quan tài thủy tinh này rất nhẹ, hắn từ từ đẩy nó ra.

Có lẽ vì quan tài thủy tinh được niêm phong tuyệt đối, nên da của chủ nhân mộ thất bên trong vẫn còn khá nguyên vẹn, không có dấu hiệu mục rữa, sắc mặt và cổ vẫn còn chút hồng hào.

Mục đích của Sở Long là cuốn sách kia, thế là hắn vươn tay chuẩn bị lấy sách.

Nhưng vừa mới động thủ, đột nhiên cảm nhận được một luồng lực, một đôi tay với móng tay dài đang nắm chặt bìa sách, dường như có chút lực cản.

Thấy cảnh này, Sở Long sợ đến mức tim thắt lại.

Quả là vớ vẩn, chẳng lẽ đối phương có thể đột nhiên bật dậy sao.

Vì tình hình khẩn cấp, Sở Long thuận thế dùng sức, giật mạnh cuốn sách ra, rồi thổi bụi trên đó, cất vào lòng.

Ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào thi thể, không hề để ý đến cuốn sách trong tay.

Phản ứng của chủ nhân mộ thất vừa rồi quá bất thường.

Một thi thể lạnh băng đã chết mấy trăm năm, vậy mà lại có thể dùng sức, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Điều khiến hắn thực sự kinh ngạc là cảnh tượng tiếp theo, hắn

phát hiện cổ của người đeo mặt nạ cáo mặt xanh lại có chút nhu động.

Thậm chí bụng còn đang phập phồng lên xuống.

Thấy cảnh trước mắt, trong lòng Sở Long bất giác thắt lại.

Mặc dù lúc mới vào đây gặp phải Nhục Tống Tử cũng không có áp lực lớn, nhưng phản ứng của con cáo mặt xanh này lại khiến Sở Long phải coi trọng.

Không chừng đối phương chính là một Nhục Tống Tử tiếp theo, với thể hình và quy cách này, e rằng còn nguy hiểm hơn con Nhục Tống Tử cấp thấp ban đầu.

Sở Long không giải thích gì thêm, xông lên, một tay bóp lấy cổ hắn, rồi dùng sức mạnh "rắc" một tiếng, bẻ gãy rồi ném ra xa.

Hoắc Tú Tú vừa hay chứng kiến cảnh này, hét lên một tiếng, không hiểu tại sao thủ pháp của Sở Long lại tàn nhẫn như vậy, đến cả người chết cũng không tha.

Sở Long thao tác một mạch, bẻ gãy cổ đối phương, rồi ném vào góc tường không xa.

Hắn còn thản nhiên phủi bụi trên tay, mỉm cười.

Cái con thỏ con này quả thực không chịu nổi một đòn, khiến hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Nếu hôm nay không ra tay trước trừ khử nó, tiên hạ thủ vi cường, đợi nó phản ứng lại không biết sẽ hại bao nhiêu người.

Sở Long nhẹ nhàng phủi bụi trên tay nói: "Không sao, vừa rồi chỉ là thao tác bình thường thôi, tiếp tục đi!" Hoắc Tú Tú dở khóc dở cười, còn tiếp tục được nữa sao?

Cảnh tượng máu me như vậy.

Chuyện này đối với Bàn Tử không có chút ảnh hưởng nào, gã vẫn

đang bận rộn, hì hục nhét đồ tốt vào túi.

Trong lúc đang vơ vét, gã đột nhiên phát hiện trong một khe đá có một miếng ngọc bội, được điêu khắc từ đồng xanh.

Từ chất liệu ngọc bội mà xem, hẳn là hàng thượng phẩm, đồng thời có thể cảm nhận được những đường khắc trên đó rõ ràng, sống động như thật.

Trên đó điêu khắc hình một con quỷ già mặt xanh, cũng không biết đối phương muốn biểu đạt điều gì.

Bàn Tử hà hơi hai cái rồi lại lau bụi, nói: "Đồ tốt, món này mang về chắc chắn có giá!" Có thứ này, gã tin rằng sau khi về có thể đổi được một khoản tiền lớn.

Chương 637

Sở Long đột nhiên xuất hiện, giật lấy miếng ngọc bội.

“Món này của tôi, những thứ khác cậu cứ xem mà làm!” Sở Long cầm ngọc bội đáp lại.

Cả người hắn đều thẳng thắn, không có ý định vòng vo tam quốc.

Bàn Tử lập tức la lối: “Này, làm gì thế?

Cố tình gây sự với Bàn gia tôi à, bao nhiêu đồ tốt không lấy lại đi cướp của tôi, nghĩ đồ của tôi thơm hơn à!” Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, bao nhiêu đồ tốt không thèm ngó ngàng, lại cứ phải tranh giành với gã.

Là do Sở Long đã nhìn ra điểm bất thường của miếng ngọc bội này, nên mới cưỡng ép lấy nó.

Cuối cùng Bàn Tử một mình quan sát xung quanh, còn Sở Long thì phụ trách tìm kiếm ở một bên khác.

Nhìn chung, thu hoạch khá phong phú.

Nhưng đột nhiên, hắn nghe thấy Hoắc Tú Tú hét lên: “Anh Long, mau lên, xem xem rốt cuộc có chuyện gì!” Tiếng gọi đã thu hút sự chú ý của Sở Long và Muộn Du Bình, họ chạy đến xem thì phát hiện tay của thi thể trong quan tài đang run rẩy.

Điều quan trọng hơn là bụng nó đang phập phồng lên xuống, giống như đang mô phỏng hô hấp.

Điều này quá phi khoa học, đầu đã bị bẻ gãy, lại chết lâu như vậy, dù xét về tình hay lý cũng không thể có phản ứng được.

Tay Bàn Tử đã toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch, lúc thở càng

thêm căng thẳng.

Tình hình hiện tại đã vượt ngoài sức tưởng tượng của gã.

Mọi người cũng đều đứng bên cạnh tiếp tục quan sát kỹ lưỡng, suy đoán tình hình cụ thể trước mắt.

Những người phía sau cũng lục tục đi theo, đến gần hơn.

Cũng không biết là ai, đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó Bàn Tử liền nhào tới.

"Thằng khốn dám dọa Bàn gia, hôm nay tao giết mày!" Bàn Tử vung hai chiếc rìu lớn trong tay bắt đầu chém loạn xạ.

Liên tục mấy nhát chém ngẫu nhiên vào người đối phương, khiến gã tức đến sôi máu.

Cái thứ nhỏ bé nằm trên đất không hề phản ứng, bị chém nát bét, máu văng tung tóe.

Sở Long càng tỉ mỉ quan sát ở bên cạnh, sau khi xem xét đối phương thì không khỏi lắc đầu cười.

Có chút thú vị, không ngờ lại yếu như vậy.

Cũng trong lúc thao tác, Sở Long đột nhiên hét lên một tiếng, một tay kéo Bàn Tử ném ra xa, một khắc sau không biết từ lúc nào trong thi thể đó chui ra một con rắn màu đỏ, Kê Vĩ Quan Xà.

Đầu con rắn này giống như có mào gà, càng khiến người ta tê dại da đầu là đôi mắt của nó, trong veo một cách lạ thường, giống như mắt người đang nhìn chằm chằm.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử bị đẩy ra, nó trực tiếp bò ra và phun ra một ít chất lỏng, vừa rơi xuống đất, viên gạch xanh liền bị ăn mòn, bốc lên một chuỗi khói trắng.

Mọi người nhìn mà kinh hãi, chất nhầy mà con rắn này phun ra có

tính ăn mòn cực mạnh, một khi rơi vào người, e rằng sẽ ăn mòn một mảng da lớn trong nháy mắt, căn bản không có khả năng chữa trị.

Điều khiến cả nhóm lo lắng nhất là liệu nó có độc hay không, vì con rắn này trông thật sự quỷ dị.

"Lớn gan thật, dám xông vào bên trong mộ thất!" Một giọng nói đột ngột vang lên, không biết từ đâu.

Khiến mấy người đều kinh hãi, rốt cuộc là chuyện gì, sao lại có kẻ ngáng đường giữa chừng?

Lúc vào đây, họ hoàn toàn không phát hiện có người theo dõi, cũng không thấy có ai đồng hành, hoàn toàn không thể giải thích được, mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bàn Tử vốn đang bực bội, nên nghe thấy giọng nói kia liền mắng: "Rốt cuộc là ai đang nói, mau cút ra đây, Bàn gia ta đập nát đầu ngươi bây giờ!" Năm đó gã cũng là một nhân vật có máu mặt ở Phan Gia Viên, bây giờ lại bị một thứ không rõ lai lịch trong này làm cho hỗn loạn.

Nhưng dù hỏi thế nào, cũng không có bất kỳ tiếng trả lời nào, âm thanh đột ngột biến mất.

Chương 638

Con Kê Vĩ Quan Xà vẫn chuẩn bị từ từ bò về phía trước.

Tiêu điểm nhìn nó sắp đến ngay trước mắt, nếu không cẩn thận có thể bị nó tấn công bất cứ lúc nào.

Sở Long không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp rút ra một thanh kiếm Tạng trong tay, chĩa vào con rắn, rồi vung tay.

Con Kê Vĩ Quan Xà lại lao về phía Hoắc Tú Tú ở đằng sau.

Hoắc Tú Tú vốn là phận nữ nhi, thấy cảnh này liền hét lên liên tục, rồi chuẩn bị nấp sau lưng Sở Long.

Nhưng không đợi cô phản ứng, hắn đã trực tiếp rút ra một thanh trường kiếm, "soạt" một tiếng, vung mạnh tới, lập tức chém trúng thân con rắn.

Một nhát chém xuống đã chặt nó thành hai nửa, đao pháp của Sở Long vốn rất chuẩn, huống hồ sau này lại học được nhiều kiến thức như vậy ở Hoắc gia.

Con Kê Vĩ Quan Xà bị chém chết, xung quanh cũng lập tức yên tĩnh trở lại.

Bàn Tử đang tìm kiếm nguồn gốc của giọng nói vừa rồi, nhưng xung quanh im phăng phắc, dường như âm thanh đó chưa từng xuất hiện.

Sở Long lại dẫm lên thân con Kê Vĩ Quan Xà, thấy bên trong chảy ra một vệt máu đen, đồng thời lại thấy cả cái đầu của nó trông vô cùng quái dị, giống như một khuôn mặt người.

"Mẹ nó, rốt cuộc là ai?

Mau cút ra đây, có gan thì solo với lão tử, đừng có ở đằng sau giả thần giả quỷ, nếu không lão tử một đao chém bay đầu nhà ngươi, có giỏi thì mau ra đây!" Với tính tình nóng nảy của Bàn Tử, gã lập tức không chịu nổi nữa, không ngừng chửi bới om sòm, cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

Gã cảm thấy chắc chắn có người ở đằng sau giả thần giả quỷ cố ý lừa gạt, nếu không thì cũng không thể đột nhiên không thấy bóng người.

Cổ họng gần như đã hét khản đặc, cũng không có bất kỳ hồi âm nào, xung quanh chỉ có sự tĩnh lặng.

Sở Long dẫm lên thi thể con rắn mào gà nói: "Được rồi, đại ca, nói ít vài câu đi!

Chuyện này chúng ta cần bình tĩnh đối đãi, trước tiên quan sát, xem xung quanh có biến hóa gì khác không!" Sở Long cũng hoàn toàn chịu thua gã, có chuyện gì không thể bình tĩnh, cứ la hét ầm ĩ, không những không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn thêm phiền phức.

Vì vậy, theo ý của Sở Long, phải dốc hết khả năng, dùng mọi biện pháp để giải quyết vấn đề, mọi thứ ổn thỏa mới chắc chắn.

Bị Sở Long nói một câu, mặt đối phương cũng đỏ bừng, sau đó bắt đầu thúc giục, bảo mọi người mau đi, nơi này không phải chốn ở lâu.

Bàn Tử lúc này một khắc cũng không muốn ở lại, cảm thấy xung quanh quá quỷ dị.

Nơi này quả thực không giống nơi cho người ở, Sở Long cũng không nán lại lâu.

Thế là mọi người cũng đều tự thu dọn đồ đạc, mang theo những món đồ trước đó, chuẩn bị lặng lẽ rời đi.

Họ đi một vòng lớn bên trong, nhưng mãi vẫn không tìm được đường ra, thậm chí cảm thấy bị lạc, không tìm thấy đường về.

"Đừng vội, lạc đường thì đã sao?

Hôm nay có Bàn gia dẫn đường, mọi thứ đều ổn thỏa, có tôi ở đây, không có tai nạn." Bàn Tử vào thời khắc quan trọng đã lấy ra la bàn, còn tự tin vỗ ngực.

Sở Long và Hoắc Tú Tú chỉ cười lắc đầu, không trả lời trực tiếp.

Gã cẩn thận đặt la bàn xuống đất, rồi vẫn luôn nhíu mày quan sát sự thay đổi của kim chỉ trên đó.

Theo lẽ thường, vào nơi này mất phương hướng, thông qua la bàn có thể tìm được sinh môn thật sự để ra ngoài.

Dù sao thì những người tuẫn táng này, đều chú trọng đến sự hòa hợp của trời đất, nên phong thủy trong tình hình hiện tại tỏ vẻ đặc biệt quan trọng.

Nhưng đợi đến khi đặt la bàn ngay ngắn, cả người gã lập tức lộ ra vẻ lúng túng, thậm chí còn dùng tay liên tục vỗ vào la bàn.

"Tình hình gì đây, thời khắc quan trọng lại hỏng à?

Vãi chưởng!" Gã cứ lẩm bẩm như vậy, thậm chí cuối cùng còn nhịn không được suýt nữa thì dùng chân đá.

Chương 639

Gã cảm thấy món đồ này quá vô dụng, vào thời khắc quan trọng lại kéo chân sau.

Tôi biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, tên này làm việc chưa bao giờ đáng tin cậy, đi đến gần xem thì phát hiện kim chỉ trên la bàn đang run rẩy, sau đó còn quay cuồng không ngừng.

Từ sự thay đổi tổng thể của la bàn mà xem, hẳn là bị một từ trường khổng lồ gần đây gây nhiễu, nếu không cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

"Xin lỗi nhé, đồ này lại hỏng rồi, tôi cũng hết cách!" Bàn Tử vừa mới tự tin tràn đầy, trong nháy mắt như quả bóng xì hơi, xòe tay ra lộ vẻ bất lực.

Không phải là không muốn ra tay, vì thực sự không được, cũng khiến gã cảm thấy mờ mịt.

Cuối cùng Sở Long lắc đầu cảm thán, không còn cách nào khác.

Hắn đặt Hùng Đại và Hùng Nhị xuống đất rồi nói: "Đi thẳng, tìm đường ra!" Bây giờ là thời khắc quan trọng, chỉ có hai con tinh linh này mới có thể giúp được, hy vọng chúng có thể nhanh chóng vén màn sương mù, tìm ra con đường tiếp theo.

Hai tiểu gia hỏa lập tức nhảy nhót, rồi lục tục chạy ra ngoài.

Hắn tin rằng hai con tinh linh có thể nhanh chóng tìm được đường ra.

Mấy người còn lại thì đứng yên tại chỗ, chuẩn bị nhận tin tức rồi mới hành động.

"Chúng ta phải tiết kiệm nước, cũng không biết lúc nào mới ra

ngoài được!" Thấy chỉ còn lại hai bình nước, Sở Long lại nhắc nhở một câu.

Vì đồ đạc khá thiếu thốn, mọi thứ chỉ có thể cẩn thận là trên hết.

Bàn Tử một mình đang mơ giấc mộng phát tài, cầm đồ trong tay lẩm bẩm không ngừng, thậm chí còn liên tục cảm thán.

"Ôi trời ơi, mẹ ơi, đồ này thật tuyệt vời, tôi cảm thấy mình phát tài rồi!" "Sở Long, đợi chúng ta về bán mớ đồ này đi, mua lại hai cái tiệm đồ cổ ở Phan Gia Viên, lúc đó tiệm của chúng ta sẽ là lớn nhất toàn bộ thị trường đồ cổ!" Gã vừa nói vừa khoa tay múa chân, mặt mày hớn hở, nước bọt bay tứ tung, vô cùng phấn khích, vì gã cảm thấy lần này về sẽ kiếm được một món hời lớn, nhiều đồ như vậy nếu lần lượt xử lý, chắc chắn sẽ kiếm được không ít.

Sở Long lười để ý đến gã, trực tiếp nhún vai, thờ ơ bĩu môi cười.

Trong tình huống này mà vẫn còn mơ mộng hão huyền.

Người bình thường đều đang cân nhắc làm sao để ra ngoài, còn gã thì lại lo lắng sau khi ra ngoài làm sao để bán đấu giá những món đồ này.

Cuối cùng Sở Long chỉ nhún vai, không tranh cãi với gã chút nào.

Trong lúc mọi người đang đợi tại chỗ, đột nhiên phía trước có ánh sáng lóe lên, rồi có một bóng người lướt qua trước mắt.

Một cái lướt nhẹ đã lập tức thu hút sự chú ý của hắn, thần kinh của mọi người cũng trở nên vô cùng căng thẳng.

Tất cả mọi người đều căng thẳng trong nháy mắt, chuyện gì thế, tại sao trong tình hình hiện tại lại đột nhiên có thứ gì đó lướt qua trước mắt.

Cảm thấy có chút bất thường, từng người đều cẩn thận quan sát

bên cạnh.

“Vừa rồi mọi người có thấy không, có thứ gì đó lướt qua trước mắt?” Hoắc Tú Tú hỏi Sở Long và Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình gật đầu đáp lại.

Sở Long lúc này lập tức đuổi theo và dặn dò: “Mấy người đợi tại chỗ, tuyệt đối đừng chạy lung tung, đợi tin của tôi.” Lời còn chưa dứt, hắn đã một mình chạy vào trong bóng tối.

Vì bản thân có khả năng nhìn trong đêm, nên dù không có đuốc, hắn vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật tối đen xung quanh.

Muộn Du Bình và Bàn Tử thì ngồi yên tại chỗ chờ đợi, chờ tin tức cuối cùng được truyền đến.

“Càng lúc càng kỳ lạ, lẽ nào có đạo mộ tặc khác?” Hoắc Tú Tú cảm thấy khó hiểu, lẩm bẩm trong miệng, đồng thời cũng gãi đầu.

Lúc mới vào, bên trong hoàn toàn không có dấu vết của người nào, thậm chí cả bóng người cũng không có.

Vì vậy mấy ngôi mộ đã đi qua cũng không bị phá hoại gì, vậy đạo mộ tặc đó từ đâu ra?

Nếu thực sự là đạo mộ tặc thì cũng thôi đi, tại sao không đột nhiên hiện thân mà lại đi giả thần giả quỷ?

Chương 640

Đủ loại nghi vấn cứ quanh quẩn trong đầu cô, thậm chí tràn ngập khắp người, khiến cô bây giờ vẫn không thể tìm ra đáp án, thậm chí cảm thấy đầu óc vô cùng nặng nề.

Cuối cùng cô cũng chỉ có thể đi đi lại lại tại chỗ, trong lòng âm thầm suy đoán chuyện này.

Sau khi cân nhắc những điều này, chỉ có thể liên tục cảm thán, dùng tay nhẹ nhàng xoa thái dương.

Đợi mọi thứ bình tĩnh lại, mọi người đều ngồi yên, lặng lẽ chờ đợi những chuyện tiếp theo xảy ra.

Trong thời gian còn lại, họ ngồi yên lặng, đột nhiên nghe thấy tiếng của Sở Long gọi trong bóng tối.

“Mấy người mau theo sau!

Hoắc Tú Tú, đi theo tôi trước!” Giọng nói quen thuộc đến mức khiến Bàn Tử và những người khác đều ngây người.

Sở Long không phải đi đuổi theo người rồi sao?

Sao lại đột nhiên quay lại, còn một mình bảo Hoắc Tú Tú đi theo.

Không đợi Bàn Tử hiểu ra, Hoắc Tú Tú đã chạy đi, và hét lên: “Được rồi, anh Long, đợi em với, em đến đây!” “Quay lại!

Hoắc Tú Tú đừng vội, chúng ta chưa hiểu rõ mà, mau quay lại…” Bàn Tử muốn ngăn cản, nhưng phát hiện đã quá muộn, vì Hoắc Tú Tú hoàn toàn không nghe khuyên, một mình chạy về phía bóng đen.

Vì cô cảm thấy chỉ có Sở Long ở bên cạnh, đó mới là an toàn tuyệt đối, chỉ có hai người ở cùng nhau mới có cảm giác an toàn.

Vì không sợ hãi, cô chạy thẳng vào bóng tối.

Sở Long lúc này đi một vòng, không biết vì sao lại đi đến một khu đất trống rộng lớn, trước mắt lại xuất hiện một cây cổ thụ bằng đồng vô cùng cao lớn.

Trên cây cổ thụ bằng đồng khổng lồ này có buộc từng thi thể khô quắt, giống như thịt khô treo ở đây.

Cây cổ thụ này nằm ngay chính giữa một hồ nước hình tròn, trên đó điêu khắc những hoa văn giống như đỉnh đồng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn biết đây giống như một nơi tế tự.

Nếu không đoán sai, nơi này hẳn là một mộ thất mà người xưa dùng để tế tự.

"Trời đất ơi, não của người xưa chắc chắn bị lừa đá rồi, nếu không sao lại treo nhiều thi thể như vậy!" Nhìn những thi thể trên cây cổ thụ bằng đồng, Sở Long không khỏi cảm thán.

Khoảnh khắc đó hắn không chấn động là giả, dù sao cũng treo nhiều thi thể như vậy, không có quy luật gì mà lộn xộn bám vào đây.

Tình huống này ai tưởng tượng cũng thấy bất ngờ.

Những người khác xung quanh cũng đều tự mình giúp đỡ, chuẩn bị giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt.

Sở Long trong lúc quan sát tình hình, lập tức đánh dấu vị trí cụ thể xung quanh, đồng thời ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ này, căn bản không thấy được đỉnh, nhưng nó đâm thẳng lên đỉnh đá, hẳn là thông ra ngoài.

Điều này khiến Sở Long cảm thấy vui mừng bất ngờ, có lẽ có thể thuận theo cây cổ thụ này mà leo ra ngoài.

“Đi, tôi tìm được đường ra rồi, quay lại đưa mọi người đi!” Tim Sở Long đập thình thịch, vô cùng vội vàng, hận không thể lập tức quay lại đưa tất cả mọi người đi cùng.

Chỉ cần có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, thì hành động hôm nay đã thành công, không hề uổng phí công sức.

Không suy nghĩ nhiều, hắn lập tức quay lại chuẩn bị đưa người về.

Bàn Tử và Muộn Du Bình đang đợi tại chỗ cũng không có cách nào, đang bối rối không biết nên làm gì.

“Này, Tiểu Ca, cậu không thấy khó hiểu sao?

Vừa rồi Sở Long sao lại đột nhiên gọi một mình cô ấy đi?” Bàn Tử càng lúc càng thấy khó hiểu, không thể giải thích được.

Vốn là một đội, Sở Long tuyệt đối không thể bỏ lại hai người họ, một mình đưa Hoắc Tú Tú rời đi.

Chương 641

Có chuyện gì không thể nói thẳng trước mặt, lại phải trốn trong bóng tối đó, càng không thể xác định người vừa nói có phải là Sở Long hay không.

Càng lúc càng kỳ lạ, thậm chí gã còn lo lắng cho Hoắc Tú Tú.

Cuối cùng gã lập tức nhảy dựng lên, và hét lên: "Không được, chúng ta không thể tiếp tục ngồi chờ chết, mau đi, có thể sắp xảy ra chuyện, chúng ta phải ngăn cản!" Bàn Tử và Muộn Du Bình chuẩn bị cũng đuổi theo Hoắc Tú Tú xem tình hình, nhưng vừa mới đứng dậy đã phát hiện Sở Long từ trong bóng tối chạy ra, mặt mày vui mừng.

"Đi thôi?

Tôi tìm được đường ra rồi." Tôi vừa đến gần nhe răng cười, rồi vẫy tay với hai người họ, có vẻ rất vội vàng.

Vừa rồi một mạch đuổi theo, cuối cùng cũng tránh được những mối đe dọa, chuẩn bị lập tức ra ngoài, chỉ cần tìm được đường ra, vậy là mọi chuyện ổn thỏa.

Người anh em bên cạnh có chút ngẩn người, nhìn chằm chằm Sở Long hỏi: "Người đâu?

Không phải cậu đưa Hoắc Tú Tú đi rồi sao?

Cô ấy đi đâu rồi?" "Cậu đang nói linh tinh gì thế?

Hoắc Tú Tú không phải ở cùng các cậu sao?

Lúc nào đi theo tôi?

Rốt cuộc cô ấy đi đâu rồi…" Cả hai bên đều có chút ngây người, trong lòng Sở Long cũng dấy lên một dự cảm chẳng lành, biết tình

hình không ổn.

Cộng thêm lời trần thuật của Bàn Tử, lòng hắn chùng xuống, lạnh toát.

Hắn chưa bao giờ quay lại tìm Hoắc Tú Tú, cũng càng không gọi tên cô.

Vừa rồi hắn đi tìm đường ra, tình cờ gặp được cây cổ thụ bằng đồng chọc trời kia, tự nhiên có cơ hội sẽ đưa cô đi.

Một chuyện tốt đẹp, sao lại đột nhiên biến thành hai phiên bản khác nhau.

"Mau tìm Hoắc Tú Tú, có thể cô ấy gặp nguy hiểm!" Sở Long đi đầu, theo lời của Bàn Tử, đối phương biến mất trong bóng tối, hắn liền chạy về phía lối vào đường hầm tối đen đó.

Một mạch đuổi theo, không ngừng gọi tên Hoắc Tú Tú, nhưng mãi vẫn không có hồi âm.

Sở Long cũng thấy lo lắng, dù sao bên trong cũng vô cùng nguy hiểm, Hoắc Tú Tú lại học nghệ không tinh, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hậu quả khó lường.

Điều quan trọng là địa hình và đường đi bên trong vô cùng phức tạp, chính hắn cũng bị lạc, muốn tìm người đâu có dễ.

Cuối cùng mọi người dường như đang đi vòng quanh tại chỗ, từng người đều đầy vẻ khó hiểu.

Hoàn toàn không thể giải thích được, không hiểu rốt cuộc là tình hình gì, Sở Long trong lúc đi đi lại lại tại chỗ, lại không ngừng nhắc nhở mọi người, bảo nhất định phải cố gắng, nhất định phải kiên trì.

"Được rồi, chúng ta không thể đi tiếp như thế này, giống như ruồi không đầu mò kim đáy bể, nhất định phải có cách tìm ra một lối

thoát!" Bản thân Pháp Vương là người rất có chủ kiến, biết được sự thay đổi đặc biệt của tình hình trước mắt, liền quyết đoán đưa ra một phương pháp táo bạo, đó là văn thanh định vị.

Hắn trước tiên bảo Bàn Tử và Muộn Du Bình đứng yên một bên không được động đậy, thậm chí cả hô hấp cũng phải nín lại, còn hắn thì toàn tâm toàn ý áp tai vào vách tường, thông qua vật thể này để truyền âm.

Thị giác, thính giác và khứu giác của hắn đều nhạy bén hơn người thường, có thể nghe được những thông tin mà người bình thường không thể nắm bắt được.

Nếu Hoắc Tú Tú ở gần đây, chắc chắn có thể nghe được âm thanh cụ thể.

Bàn Tử tuy làm theo, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó hiểu, có chút nghi ngờ thầm nghĩ: "Anh bạn này có làm được không?

Đây không phải là lúc biểu diễn xiếc đâu!" Gã cảm thấy màn biểu diễn của Sở Long quá bất ngờ, không đơn giản như tưởng tượng.

Nếu không làm rõ ràng, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, lúc đó đối với gã cũng là một vấn đề khó khăn.

Vì vậy mọi người cũng đều tự sắp xếp, yên lặng chờ đợi ở một bên.

Sau khi lắng nghe kỹ lưỡng, sắc mặt Sở Long đột nhiên có biến động, mày nhíu chặt, cả khuôn mặt đều tỏ vẻ vô cùng nặng nề.

Chương 642

Bàn Tử trong lòng đoán chắc chắn hắn đã nghe được tin tức hoặc động tĩnh gì đó, nếu không cũng không có phản ứng biểu cảm lớn như vậy.

Sở Long quay người chạy về phía trước, và hét lên: "Hoắc Tú Tú, chờ đó, tôi đến cứu em." Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn phát hiện ở vị trí góc cua có người đang kêu cứu.

Giọng nói đó chính là của Hoắc Tú Tú, không thể nhầm được, với khả năng phân biệt siêu phàm của hắn, hắn biết không ai có thể bắt chước được, chắc chắn là người thật đang kêu cứu.

Nội tâm hắn vui buồn lẫn lộn, một mặt biết Hoắc Tú Tú còn sống, có cơ hội, mặt khác đối phương hiện đang gặp nguy hiểm, chờ đợi sự cứu viện của hắn.

Bàn Tử và Muộn Du Bình đi theo sau.

Ba người chạy về phía trước một đoạn, quả nhiên phát hiện âm thanh ngày càng rõ ràng, ngay trước mắt, sau đó cảm giác như ở phía bên kia của vách tường.

Hắn và Hoắc Tú Tú hiện đang cách nhau một bức tường, đối phương ở bên kia tường dường như bị đe dọa, còn họ ở bên này chỉ có thể nghe thấy tiếng, lòng nóng như lửa đốt.

Sở Long trước tiên đẩy mạnh bức tường mấy lần, phát hiện hoàn toàn không có động tĩnh gì, cũng không có bất kỳ cơ quan ám khí nào.

Bàn Tử còn khoa trương hơn, cầm chiếc búa sắt lớn trong tay hét lên: "Thách thức giới hạn của Bàn gia, cứ chờ đấy!" Sau một hồi la hét, gã cùng mọi người chạy về phía trước, không thể chờ đợi được

nữa.

Chuyện hôm nay gã cảm thấy nhất định phải làm cho rõ ràng, nếu không vấn đề sẽ không ổn.

Sau một hồi la hét, gã chạy một mạch về phía trước, cầm chiếc búa trong tay, "beng beng beng" liên tục đập vào vách tường.

Cả người dùng hết sức bình sinh, nhưng lại không có chút tác dụng nào, bức tường trước mắt vẫn không hề suy chuyển.

Bàn Tử lộ vẻ mặt khó xử, phải làm sao đây?

Lẽ nào trời muốn diệt mình sao?

Hắn đang nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn này, rồi mới có thể giải quyết ổn thỏa cả chuyện, bây giờ không hề đơn giản như vậy.

Một mình đi vòng quanh bên cạnh, càng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cuối cùng gã liền dùng thân mình va vào hết lần này đến lần khác, vẫn không có chút tác dụng nào, Sở Long cười lạnh một tiếng nói: "Cho tôi một chút không gian!" Nếu mọi người hợp sức cũng không giải quyết được, hắn biết đã đến lúc phải thể hiện kỹ thuật mới.

Nhất là khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Hoắc Tú Tú hết lần này đến lần khác, ghi nhớ sự tác động đó lên thần kinh của hắn, nếu tiếp tục thờ ơ thì không có cốt khí.

Đồng thời cũng không phù hợp với phong cách làm việc của Sở Long.

Bàn Tử phối hợp lùi lại hai bước, và nhường cho hắn một khoảng đất trống.

Sở Long lúc này mặt mày tái mét, hai mắt đỏ ngầu, nắm chặt nắm đấm trực tiếp hét lớn một tiếng: "Chết đi." Lời vừa dứt, hắn giơ tay lên, tung một chưởng mạnh vào vách tường.

Một chưởng đánh vào vị trí vách tường, chỉ thấy trên đó nứt toác ra.

Những người xung quanh càng ngơ ngác, cảm thấy kinh hãi.

Cảnh tượng trước mắt quả thực khủng khiếp, sự tồn tại này khiến họ cảm thấy áp lực.

Tiếp đó hắn lại liên tục tung mấy quyền vào tường, nghe tiếng "rắc rắc", vách tường trên đó bắt đầu vỡ vụn, những khối đá bên trong cũng lục tục rơi xuống.

Không bao lâu sau, cả bức tường đã bị đánh thủng một cái lỗ lớn, cao hơn một người, đủ để cho người ta đi vào.

Chỉ thấy ở dưới cùng, Hoắc Tú Tú đang bị một bầy rắn bao vây.

Cô sợ hãi, một mình cầm một chiếc áo khoác, điên cuồng vung vẩy xung quanh, những con rắn mào hoa đang rục rịch muốn tấn công.

May mà Hoắc Tú Tú ở Hoắc gia đã học được một vài chiêu hoa quyền túy bộ, đủ để miễn cưỡng đối phó.

Thấy Sở Long, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, đặc biệt khó khăn, không ngờ hôm nay lại xui xẻo như vậy, gặp phải nhiều rắn mào hoa thế này.

Nếu Sở Long cứ mãi không đến, cô cảm thấy mình sắp không khống chế được cảm xúc, sắp khóc đến nơi.

Chương 643

Sở Long tốc độ cực nhanh, vội vàng chui vào trong đó, che chắn trước người cô.

"Được rồi em gái, đừng vội, anh bảo vệ em!" Sở Long lập tức chạy đến bên cạnh cô, và đứng chắn ngay trước mặt.

Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng ra tay, cả mật thất này lại toàn là rắn mào hoa.

Những con rắn mào hoa này con nào con nấy đều thè lưỡi dài ra.

"Được, xem cái đức hạnh của chúng mày này!" Dựa vào tính tình nóng nảy, gã châm đuốc trong tay, rồi dí vào bầy rắn.

Những con rắn mào hoa này khá sợ lửa, con nào con nấy đều nhao nhao né sang một bên.

Gã dùng đuốc trong tay ép bầy rắn lui đi, và di chuyển ra một con đường thoát thân, chui ra khỏi cái lỗ đó.

Sở Long ôm Hoắc Tú Tú vào lòng, và không ngừng an ủi.

Cô gái này chắc hẳn đã bị dọa không ít, nếu không kịp thời đến, có lẽ đã sớm bị bầy rắn này cắn rồi.

Đợi đến khi chạy được một đoạn đường, mới bỏ lại được bầy rắn phía sau, Hoắc Tú Tú bật khóc nức nở.

"Em tưởng không bao giờ gặp lại anh Long nữa, em sợ lắm!" Hoắc Tú Tú khóc như mưa.

Thấy vẻ đau lòng đó, Sở Long cũng không nỡ hỏi nhiều, vẫn luôn an ủi cô.

Bàn Tử vẫn luôn quan sát bóng đen phía sau, cầm đuốc trong tay

vung vẩy, bên cạnh những con súc sinh đáng ghét đó đang lùi lại.

Bây giờ không thể chậm trễ, việc cần làm là nhanh chóng rời khỏi nơi này, không thể tiếp tục nán lại.

"Đi, chúng ta đến đó trước, vừa rồi tôi và tiểu tinh linh đã tìm được đường ra!" Sở Long giúp Hoắc Tú Tú lau khô nước mắt, chuẩn bị đưa cả nhóm rời đi.

Như vậy có lẽ có thể thuận theo cây cổ thụ bằng đồng đó, rồi leo ra khỏi hang động này là có thể rời đi.

Nhưng chưa kịp quay người, không biết vì sao Hoắc Tú Tú đột nhiên thân thể mềm nhũn, rồi mềm oặt ngã xuống đất.

Sở Long theo phản xạ kéo cô lại, lúc này mới chú ý đến vai cô, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết răng, bị con rắn đó cắn.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú trắng bệch, và hô hấp có chút không thông thuận.

Trong nháy mắt đã khiến người ta có cảm giác tiều tụy, Sở Long ôm cô vào lòng, không ngừng hỏi: "Bị cắn rồi sao không nói?

Điên rồi à!" "Cái thằng mập kia, có thuốc giải không, thuốc giải mang từ nhà đi ấy, không phải Ngô Lão Cẩu đã đưa cho cậu sao!" Sở Long liên tục gọi Bàn Tử mấy lần.

Trước đây khi Bàn Tử bái sư học nghệ, Ngô Lão Cẩu từng cho gã một số vũ khí trang bị liên quan.

Trong đó có một số viên thuốc có thể giải độc, xem Bàn Tử có nỡ lấy ra không.

Bàn Tử không suy nghĩ gì, từ trong túi lấy ra một lọ thuốc nhỏ, cuối cùng nói: "Có, đây là món đồ cất riêng, không ngờ lại có lúc dùng đến…" "Nhưng chúng ta phải nói trước, sau khi về cậu nợ tôi một ân

tình, nhớ kỹ đấy!" Đồ tuy lấy ra, nhưng Bàn Tử cảm thấy trong lòng có chút đau.

Ban đầu khi Ngô Lão Cẩu đưa cho gã thứ này, đã dặn dò nhiều lần có thể giải trừ bách bệnh.

Bất kể độc nặng đến đâu, chỉ cần nuốt một viên thuốc, là có thể đẩy độc tố ra ngoài.

Đúng là vạn sự tất có cách giải quyết, mọi thứ đều có nhân quả.

Sở Long nhận viên thuốc nhét vào miệng Hoắc Tú Tú, và bảo cô nuốt xuống.

Muộn Du Bình và Bàn Tử ở một bên phụ trách cảnh giới, còn Sở Long thì chăm sóc Hoắc Tú Tú, chờ đợi cô hồi phục tỉnh táo.

Đồ của Lão Cửu Môn quả thực có khác, không bao lâu sau, thấy đối phương từ từ mở mắt, sắc mặt tái nhợt cũng dần dần trở nên hồng hào.

Ban đầu cả người tiều tụy, nhưng dần dần phát hiện có tinh thần, không còn cảm giác suy sụp đó nữa.

Chương 644

Sở Long mỉm cười, biết rằng một phen thao tác vừa rồi không uổng công, đã có hiệu quả.

"Cô ngốc này, có chuyện gì không nói với anh, lại cứ một mình quyết định, bây giờ thì hay rồi, suýt nữa thì hại cả mình!" Sở Long vươn tay véo mũi Hoắc Tú Tú, lườm cô một cái.

Đối phương mặt cũng đỏ bừng, có chút ngại ngùng cúi đầu, biết mình đã gây phiền phức cho mọi người.

Bây giờ đã giải độc, đối phương cũng dần dần hồi phục tỉnh táo, thể chất cũng khỏe mạnh, Sở Long nắm tay cô, chuẩn bị rời khỏi nơi thị phi này trước.

Vì xung quanh đây im phăng phắc, Sở Long dẫn mọi người, dựa vào tọa độ dấu vết trước đó, không bao lâu đã tìm được nơi có cây cổ thụ bằng đồng.

Một cây cổ thụ bằng đồng mọc thẳng lên, đặc biệt cao vút, xuất hiện trước mắt vô cùng rõ ràng.

Mọi người đứng trước cây cổ thụ bằng đồng ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy cảnh tượng chọc trời lung lay sắp đổ, quả thực hùng vĩ.

Thấy cảnh này, mọi người cũng đều bắt đầu liên tục cảm thán, trong lòng âm thầm bội phục.

"Oa, không ngờ lại chấn động như vậy!" Nhìn thấy thứ này, những người xung quanh bắt đầu lẩm bẩm, trong lòng cũng mặc niệm một phen.

Cả nhóm ngồi ở bên cạnh, và liếc mắt quan sát.

"Thế còn chờ gì nữa, mau đi thôi, không lẽ muốn ở lại ăn Tết à!"

Bàn Tử đối với nơi này không có chút lưu luyến nào, một khắc cũng không muốn ở lại, vội vàng thúc giục mọi người, rồi đi đầu leo lên.

Sau đó Hoắc Tú Tú cũng đi theo sau Sở Long, Muộn Du Bình phụ trách đoạn hậu.

Cây cổ thụ bằng đồng này được điêu khắc từ đồng, trên đó treo đủ loại thi thể, khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu, Bàn Tử cuối cùng chỉ có thể dùng tay che mắt, từng chút một đi về phía trước.

Leo về phía trước không bao xa, đột nhiên phát hiện đầu mình dường như chạm vào thứ gì đó, thân thể đột nhiên cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn thì, mẹ kiếp, là thi thể của một đứa trẻ.

"Đi chết đi, chỉ biết dọa tao làm gì!" Bàn Tử chửi một trận, một tay vỗ tới, có lẽ vì dây thừng trên đó lâu ngày không được sửa chữa, "rắc" một tiếng, trực tiếp đánh rơi thi thể đó xuống đất.

Âm thanh rơi xuống đất rõ ràng, Bàn Tử cũng vội vàng lắc đầu, lại gây họa rồi.

Cũng không biết từ đâu, lại có tiếng "sa sa sa", đặc biệt rõ ràng, đặc biệt chói tai.

Bàn Tử tưởng mình vừa gây họa, rồi khiến các lão tổ tông bất mãn.

Gã tìm một vị trí trên cành cây, chắp tay, và liên tục cúi đầu: "Các vị đại ca, vừa rồi là hiểu lầm, không ngờ lại vô ý làm tổn thương các vị, làm phiền các vị nghỉ ngơi, hiểu lầm thật mà, xin đừng tức giận, đừng để bụng!" Khoảnh khắc này Bàn Tử không sợ là giả, một phen chắp tay liên tục cúi đầu, một miệng gọi đại huynh đệ, một miệng nói xin lỗi, thái độ đặc biệt thảm thiết.

Vì thái độ hôm nay nếu không đúng mực, không chừng hôm nay không đi được.

Nhất là khi gió xung quanh thổi qua, thấy nó cứ lắc lư, càng khiến người ta kinh hãi.

Một mạch leo lên trên, đột nhiên phát hiện Bàn Tử cả người dừng lại, chặn đường của Hoắc Tú Tú, đồng thời Sở Long và Muộn Du Bình cũng không thể tiếp tục tiến lên.

"Này, Bàn Tử, cậu làm gì thế?

Mau lên, muốn ăn Tết à?" Bả Vương nhắc nhở Bàn Tử một câu, nhưng đối phương lại học được cách lùi xuống, bỏ cuộc rồi.

"Làm gì, làm gì!" Mọi người đều có chút ngơ ngác, không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Đối phương lúc này đang làm gì?

Có chuyện gì không thể thương lượng tốt, lại cứ phải ở đây làm những trò hoa hòe hoa sói.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy có chút khác thường, không hiểu thao tác cụ thể của đối phương.

"Không, phía trước rốt cuộc là thứ gì, nhiều thế!" Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, ba chân bốn cẳng bắt đầu lùi lại.

Ở bóng đen trên đầu gã, lại phát hiện vô số đôi mắt, đang nhìn chằm chằm vào gã.

Mắt cực kỳ nhiều, phân bố khắp vị trí cành cây, càng khiến gã cảm thấy kinh hãi.

Chương 645

Quả thực là một sự tồn tại khủng khiếp, càng khiến gã cảm thấy trong lòng bất an.

Tại sao lại có tình huống này, khiến gã không hiểu gì cả, tự nhiên trong lòng cũng khó hiểu kinh ngạc.

"Không ổn, không chừng chuyện không đơn giản như vậy!" Gã không ngừng kinh hô, và cả biểu cảm đều xảy ra biến hóa cực độ.

Chuyện này không chừng có thể vượt ngoài sức tưởng tượng, nên tự nhiên cảm thấy khó hiểu lo lắng.

Đến vị trí này, mọi người đều tự mình đứng ở bên cạnh chờ đợi, và ở đây đưa ra quyết sách cụ thể.

Đến nơi này, đến trước mắt, sau đó, bắt đầu lựa chọn quan sát.

"Được rồi Sở Long, cậu mau xử lý đi, tôi không giải quyết được, tôi không làm được!" Đừng thấy Bàn Tử bình thường khoác lác, toàn vũ trụ lợi hại nhất.

Nhưng vào thời khắc quan trọng gặp phải chuyện bất thường trước mắt, cảm thấy khó hiểu căng thẳng hoàn toàn không biết đi đâu, thế là liên tục lùi lại, chờ đợi Sở Long tiếp quản.

Gã không động đậy, những người phía sau đều không thể tiếp tục tiến lên, nên Sở Long thực sự không còn cách nào, chỉ có thể từ từ di chuyển đến vị trí đó, cẩn thận bám vào một khe hở trên vách đá đồng bên cạnh.

Chân đạp lên cành cây, từng chút một di chuyển thân thể.

Mỗi một động tác đều vô cùng cẩn thận, sợ sảy chân một chút là rơi xuống.

Đợi đến khi đi được nửa vòng, một mình hắn cẩn thận leo lên đỉnh, cuối cùng ánh mắt chú ý đến vị trí có vô số đôi mắt trong bóng tối.

Sau khi thấy cảnh trước mắt, mỗi người đều kinh hô, rồi thấy Sở Long hét lên: "Mẹ kiếp, lũ súc sinh, chúng mày cũng ngầu đấy nhỉ, lão tử đã chuẩn bị đi rồi, còn chặn đường tao à!" Bản thân hắn đã muốn rời khỏi nơi này, không ngờ đối phương lại âm hồn không tan, đợi ở trên đầu, khoảnh khắc này Sở Long không còn bình tĩnh được nữa.

Giới hạn của một người là có hạn, vừa rồi Hoắc Tú Tú bị cắn bị thương, suýt nữa mất mạng, Sở Long vô cùng phẫn nộ.

Cầm vũ khí trong tay tiến lại gần, vừa mới di chuyển thân thể, phát hiện rất nhiều đôi mắt dường như bị dọa không nhẹ, nhao nhao bỏ chạy tứ tán.

Sở Long có chút khó hiểu, bắt đầu quan sát thì chú ý thấy những con rắn này dường như có chút kiêng dè hắn.

"Lẽ nào mình bật hack?" Sở Long có chút không hiểu rõ tình hình cụ thể, thế là trong lòng tự vấn.

Tình huống bình thường không phải là sau khi bị dọa một trận thì sẽ thử tấn công sao?

Tại sao bây giờ lại không chạy?

Cũng hoàn toàn không thể giải thích được, Sở Long cảm thấy bên trong có thể có nguyên nhân khác.

Cũng vào thời khắc quan trọng, Sở Long vươn tay cầm trường kiếm, rồi đến trước mắt.

Đợi đến khi chạy đến trước mắt, bảo kiếm trong tay bắt đầu lộ diện, và vung vẩy không ngừng trước mắt.

“Trong cơ thể mình chắc chắn có máu bách độc bất xâm, có chút sợ hãi, cũng là nên!” Sở Long cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình cụ thể tiếp theo, mọi suy nghĩ đều được khai thông.

Hẳn là do trước đây đã dùng một loại thuốc nào đó, lại ngâm mình trong những bình thuốc đó, nên một số huyết dịch trong cơ thể đã sớm dung hợp dược tính.

Vì vậy trên người Sở Long quanh năm tỏa ra một loại tác dụng của thuốc, chỉ là khứu giác của người bình thường không thể nắm bắt được, nhưng đối với một số độc trùng thì lại cực kỳ nhạy cảm.

Có lẽ cũng vì ban đầu con rắn mào hoa kia mô phỏng giọng người, dụ Sở Long đi, rồi mới quay lại chuẩn bị nhắm vào Muộn Du Bình và Hoắc Tú Tú.

Vì nếu Sở Long có mặt, chúng căn bản không có cơ hội ra tay, nên mới nghĩ cách dụ Sở Long đi trước.

Đợi đến khi thông suốt mọi chuyện, trong lòng Sở Long cũng khó hiểu thắt lại, cảm thấy quá bất ngờ.

Vạn vạn không ngờ trí thông minh của những con rắn mào hoa này lại cao như vậy, đã học được những mánh khóe và sách lược cụ thể.

Có lẽ khoảng cách đến người bình thường cũng chỉ còn lại một chút cuối cùng, khoảnh khắc này Sở Long không sợ là giả.

“Đừng vội, đi theo tôi, nhớ kỹ tuyệt đối không được lạc đội, tôi mở đường!” Một số suy đoán táo bạo chỉ lướt qua trong đầu, Sở Long cũng không suy nghĩ kỹ, cùng với những người bên cạnh, chuẩn bị rời đi trước rồi tính.

Chương 646

Một đoàn người xếp thành một hàng, từ từ tiến lên, bắt đầu di chuyển thân thể lặng lẽ rời đi.

Đi đến trước mắt, xung quanh càng im phăng phắc, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi to lớn đó.

Đến nơi này, mọi người đều tự mình làm bạn, rồi yên lặng chờ đợi ở bên cạnh, quan sát tình hình cụ thể.

Có lẽ nguy cơ trước mắt sắp được loại trừ, cũng sẽ trở lại tốt đẹp.

Nhưng Sở Long cũng biết cơ hội không nhiều, mọi thứ chỉ có thể nghĩ ra biện pháp cụ thể trước rồi mới tính.

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Long liên tục lắc đầu nói: "Thật bất ngờ, khiến tôi cảm thấy đột ngột!" Sự bất ngờ xảy ra, cộng thêm sự xuất hiện bất ngờ của đối phương, đủ loại nói chung, chỉ có thể bình tĩnh đối mặt trước, đưa mọi người rời đi mới là việc cấp bách.

Có Sở Long mở đường, hành trình tiếp theo trở nên đơn giản hơn nhiều, không còn bị những kẻ tiểu bối cản trở, căn bản không ai dám tiếp tục đến gần, máu bách độc bất xâm của Sở Long không phải là thứ có thể tùy tiện đến gần và nắm bắt.

Vì sơ suất một chút, có thể sẽ mất mạng, nên những con rắn mào hoa cũng đều tự mình trốn xa, cuối cùng một mạch leo lên, mất tổng cộng mấy giờ đồng hồ, cuối cùng cũng leo lên vị trí cao nhất, tiếp đó lại thấy những dây leo, một tia sáng từ bên ngoài vách núi cũng chiếu vào.

Thấy ánh sáng truyền từ bên ngoài vào, Hoắc Tú Tú kinh hô: "Tốt

quá rồi, chúng ta sắp rời đi rồi, thắng lợi ở ngay trước mắt, mọi người nhất định phải kiên trì!" Khoảnh khắc này tình hình quả thực cổ vũ lòng người, mọi người cũng đều tự mình vui vẻ vỗ tay, quá đỗi khiến người ta kích động.

Sở Long cũng trong lòng rõ ràng, thắng lợi ở ngay trước mắt, thế là cùng mọi người, càng lục tục đi theo.

Cuối cùng cả nhóm thuận theo vị trí dây leo, lặng lẽ leo lên vách đá cheo leo.

Nơi này hẳn là một nơi kéo dài ra, một hang núi đặc biệt chật hẹp, bất cứ lúc nào cũng có thể có đá rơi xuống.

Những cành cây khô ráo rụng từ trên xuống, e rằng cũng đã lâu năm, nên trông đặc biệt cũ kỹ.

Sở Long không giải thích với mọi người, thúc giục nhất định phải tăng tốc, tất cả mọi người đều cùng nhau tiến lên, lục tục thuận theo dây leo leo lên vách đá cheo leo.

Đợi đến khi leo lên mặt đất, gần như tất cả mọi người đều kiệt sức.

Leo lên mặt đất, hai chân chạm đất, đều cười.

Hoắc Tú Tú kích động ôm Sở Long một cái thật chặt, và hét lên: "Tốt quá rồi, chúng ta về rồi, chúng ta cuối cùng cũng ra ngoài được, không ngờ, chúng ta có thể lên mặt đất, cuối cùng cũng an toàn rồi!" Đối với một người phụ nữ mà nói, điều này tương đương với chết đi sống lại.

Đoạn trước nếu không có Sở Long là một đối tượng đầu ra, e rằng đã sớm sụp đổ, rồi tiến vào bên trong, thậm chí bỏ mạng tại đây.

May mà Sở Long một mình gánh vác hy vọng của cả câu lạc bộ, khiến mọi người có thể trong lúc tiến lên không bị mất phương

hướng, đồng thời cũng tự tin tràn đầy một mạch tiến lên.

Nghe thấy cô gái này một trận hoan hô, Sở Long nhẹ nhàng véo mũi cô, trong lòng thầm nghĩ quả là một cô gái ngốc.

Bàn Tử một mình nằm trên bãi cỏ, duỗi tay ra, cảm nhận làn gió nhẹ thổi qua mặt, dường như đang ôm lấy mặt trời, ôm lấy tự nhiên.

"Phát tài rồi, lần này về nhất định phải bao mấy cái rạp hát, tôi nhất định phải cả ngày hát hí khúc, nếu không thì thật có lỗi với những kinh nghiệm nguy hiểm trùng trùng mà mình đã trải qua lần này!" Bao rạp hát vẫn luôn là suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, cũng vẫn luôn là mục tiêu chưa đạt được, lần này vào cổ mộ, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Bây giờ mọi thứ đều đã qua, chỉ cần có thể về, tin rằng nhanh chóng có thể có được cuộc sống mà mình muốn, lúc đó cuộc sống sẽ ngày càng tươi đẹp, đối với gã cũng sẽ là một khởi đầu mới.

Đang lúc mọi người chuẩn bị tự mình rời đi, đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Sở Long lại phát hiện ở vị trí rìa đó, dường như có thứ gì đó đang lục tục từ bên trong bò ra.

Phản ứng đặc biệt này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, mày nhíu chặt, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khe nứt đó, thậm chí cả biểu cảm đều trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nhìn chung đây không phải là một điềm tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một số con trùng thái tộc bên trong cũng có thể bò ra trước mắt.

Cảnh tượng như vậy khiến hắn cảm thấy kinh hãi, thế là Sở Long lập tức đá hai cái, đá toàn bộ những con rắn mào hoa xuống dưới chân.

"Không được, tuyệt đối không thể để chúng ra ngoài gây họa cho

dân chúng, một khi chúng chui ra, e rằng sẽ gây nguy hiểm cho những ngôi làng gần đây." Hoắc Tú Tú cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cùng Sở Long giúp đỡ.

Vì những con rắn mào hoa này có tính phá hoại cực mạnh, một khi ra ngoài, sẽ gây tổn hại cực lớn cho cư dân địa phương.

Vì vậy theo ý của cô, nhất định phải tìm cách chặn chúng lại.

Sở Long nhìn chằm chằm vào Bàn Tử một cái rồi lấy túi của gã.

Chương 647

Trong túi có một ít thuốc nổ mạnh đã chuẩn bị từ trước, ban đầu định trực tiếp cho nổ tung những tảng đá bên dưới.

Chỉ không ngờ Sở Long lại biến thái như vậy, một mình đánh vỡ bức tường, nên những vật phẩm nổ này cũng không được sử dụng đến.

Sở Long sau khi chuẩn bị xong những vật phẩm nổ, đặt chúng ở vị trí rìa, đồng thời lại cẩn thận đến gần lúc này.

Tất cả các thao tác đều vô cùng cẩn thận, sợ rằng lát nữa không cẩn thận gây nổ thuốc nổ, rồi gây ra phiền phức.

Mọi người cũng đều tự mình duy trì tình thế căng thẳng, yên lặng chờ đợi kết quả ở một bên.

Sở Long quan sát xung quanh, chú ý đến cảnh tượng trước mắt, rồi thở phào một hơi.

"Sau đó, mẹ kiếp, không ngờ lại bò ra, hừ hừ, hôm nay đừng hòng, tôi nhất định phải để đám khốn nạn này vĩnh viễn sống trong bóng tối!" Sở Long trong lòng cười lạnh, rồi châm lửa toàn bộ thuốc nổ, và ném vào vị trí khe đá.

Tiếp đó là một trận nổ "ầm ầm", sau tiếng nổ lớn, nơi họ đang đứng cũng rung lắc ba lần, tiếp đó những tảng đá trên đó cũng nhao nhao lăn xuống dưới, từng tảng đá rơi vào trong khe nứt.

Những tảng đá khổng lồ toàn bộ rơi vào bên trong, những người xung quanh càng không thể chú ý đến cảnh tượng trước mắt.

Sau khi một đống đá lớn rơi xuống, nhanh chóng bao phủ toàn bộ khe nứt, tất cả mọi người cũng đều cảm nhận được sự thay đổi dữ

dội đó, rung lắc ba lần khiến họ không thể đứng vững.

"Ây da, thật đáng tiếc, Sở Long à, tại sao lại phá nó đi chứ?

Mai mốt chúng ta có cơ hội có thể vào lấy một ít đồ!" "Quá lỗ, toàn là bảo bối, toàn là bảo bối vô giá!" Nhìn ngôi cổ mộ khổng lồ, cùng với một tiếng nổ, rồi sau đó biến mất, bị phá hủy, lòng Bàn Tử lạnh ngắt.

Gã tận mắt chứng kiến những tài vật quan trọng bên trong, những món đồ bên trong tuyệt đối đều là hàng đỉnh, trên thị trường khó mà mua được, có giá mà không có thị trường.

Cũng chỉ có những thứ như vậy mới có thể thực sự bán được giá tốt, mới có thể khiến gã một đêm giàu sang.

Nhưng lại bị Sở Long một quả thuốc nổ cho nổ thành một đống phế tích, cùng với khói bụi cuồn cuộn, toàn bộ bụi bặm đều rơi xuống, càng khiến gã cảm thấy trong lòng lạnh ngắt, lạnh thấu xương.

Những người xung quanh càng hoảng hốt, không khỏi cảm thán, biểu cảm biến đổi cực độ.

Sở Long ở gần đó quan sát một vòng, rồi cùng mọi người trò chuyện kỹ lưỡng.

Sau đó mọi người chỉ có thể nhìn chằm chằm, Sở Long lại cười, không hề cảm thấy tiếc nuối.

Nơi này, thực ra quan trọng nhất chỉ là một chuyến hành trình mà thôi, còn về bảo vật bên trong, hắn không có kinh nghiệm quá lớn, không giống Bàn Tử coi đó là mục tiêu hàng đầu.

Hơn nữa hắn cũng đã lấy được từ bên trong, trong đó có một cuốn sách, chỉ là chữ viết trên đó khá kỳ lạ, lại giống như cổ văn do một dân tộc hoặc chủng tộc xa xôi đặc biệt nào đó để lại.

Sở Long sau khi mang về nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng, dịch nội dung bên trong ra, có lẽ sẽ có một phát hiện lớn mới.

"Được rồi, đều bị phá hủy rồi, còn làm gì nữa?

Mau về thôi!" Sở Long liếc Bàn Tử một cái rồi vẫy tay, đối phương lập tức di chuyển, lập tức cười khổ.

Thông qua cách này, Sở Long từ từ nhắm mắt lại, rồi trực tiếp mở hệ thống bên trong.

Từ chương trình hệ thống, hắn xem qua các thuộc tính liên quan, phát hiện một số thể chất, lực phòng ngự và năng lực chiến đấu tương ứng đều được nâng cao tổng thể.

Huyết mạch của tôi dường như đã tiến vào giai đoạn tiến hóa cuối cùng.

Điều khiến Sở Long bất ngờ là, sau lần trải nghiệm này, huyết mạch đã hoàn thành giai đoạn cuối cùng một cách hoàn hảo.

Sau khi phân chia cảnh giới xong, mọi người cũng tự ngồi lại bàn bạc chuyện này.

"Nhiều đồ thế này, Bàn gia định làm gì đây?

Không lẽ thật sự về Phan Gia Viên rồi phát triển sự nghiệp hả, đống đồ này định bán ra sao?

Đã nghĩ đến chưa!" Bên cạnh, Hoắc Tú Tú vừa nhìn Bàn Tử vừa bâng quơ hỏi han về đống đồ đạc khổng lồ mà mọi người kiếm được.

Chương 648

Chỉ cần tùy tiện lấy một món về bán đi cũng đủ để sống sung sướng nửa đời người, huống chi là với khối tài sản kinh người hiện tại.

Bị cô hỏi vậy, mặt Bàn Tử đỏ bừng lên, rồi cứ thế cười hì hì, cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, chắc chắn sẽ ổn thỏa thôi.

Lấy được đồ, đối với gã mà nói, cũng là một bước tiến mới.

Bàn Tử vỗ vào cái túi trong lòng, nói: "Yên tâm đi, tuy Bàn gia tôi tham tiền, nhưng tuyệt đối không phải loại vong ân bội nghĩa.

Dù sao đây cũng là thành quả và tài sản mà chúng ta cùng nhau nỗ lực có được, tôi sẽ không nuốt một mình đâu.

Anh em chúng ta cùng nhau phát tài, có mặt là có phần!" Vì câu nói này mà mọi người đều thông suốt, rồi cùng phá lên cười.

Họ nhận ra Bàn Tử này tuy bề ngoài có vẻ tếu táo nhưng thực chất vẫn là một người đàn ông có tình có nghĩa.

Quan trọng nhất là, gã tuyệt đối không vì chút tài sản nhỏ mà đánh mất bản thân, cuối cùng lầm đường lạc lối, hay trở mặt với mọi người.

Chỉ riêng điểm này, mọi người đã cảm thấy đáng để khen ngợi, và tự nhiên cũng hiểu rằng đây là một người đáng để khâm phục.

Trước mắt, mọi người tán gẫu một hồi, trao đổi kỹ lưỡng.

Sở Long thì sau một hồi suy nghĩ, cũng tham gia trò chuyện với mọi người, đồng thời cân nhắc phương án giải quyết tiếp theo.

Nhìn tình hình trước mắt, Sở Long hít một hơi thật sâu rồi mỉm

cười.

Đến được đây, mọi người cũng ngồi yên một bên, chuẩn bị quan sát và cân nhắc kỹ lưỡng.

“Tuyệt vời, không ngờ cảnh giới của mình lại đạt đến mức này!

Sau khi về, chúng ta mau chóng bán hết đống này đi!” Bàn Tử hí hửng, cảm thấy về nhà ngủ cũng có thể cười ra tiếng.

Ngôi mộ cổ dưới lòng đất đã bị phá hủy hoàn toàn, nhóm Sở Long cũng lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Trên đường về, họ tình cờ gặp một ông chú chăn bò, cứ nhìn đông ngó tây, không biết có chuyện gì.

Chú vừa nghe thấy một tiếng nổ lớn ở đằng xa, nghĩ rằng chắc chắn đã có vấn đề gì đó xảy ra.

“Các cậu trai trẻ à, bên đó vừa xảy ra chuyện gì thế?

Không phải động đất đấy chứ!” Lão đại gia có chút thắc mắc, bèn chạy tới trước mặt Sở Long hỏi, vẻ mặt lúc này đầy hoang mang vì không biết chuyện gì đã xảy ra, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sở Long cười ha hả nói: “Chú yên tâm đi, vừa rồi chỉ là vài tiếng nổ nhỏ thôi, có gì mà khoa trương thế!” Tôi biết câu trả lời của Sở Long rất đơn giản, nên tự nhiên cũng tỏ ra thoải mái hơn.

“Chú ơi, chắc chú nghe nhầm rồi, bên đó không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là có người đang cho nổ mìn thôi, chú đứng ở đây nhớ cẩn thận nhé.” Mấy người trẻ tuổi kẻ tung người hứng, nói năng có đầu có cuối, khiến lão đại gia bị quay như chong chóng, cũng không biết thật giả thế nào.

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của họ, ông chú cũng chỉ có thể gật đầu lia lịa, không để trong lòng nữa, tạm thời tin vào lời họ nói.

Ra khỏi thôn, họ tìm một nơi, sau đó chuẩn bị tìm cách đáp xe, định bụng rời khỏi đây ngay trong đêm.

May mắn là trên đường đi, Bàn Tử đã đảm bảo với mọi người rằng kênh tiêu thụ sẽ hoàn toàn do một mình gã phụ trách, đến lúc đó có thể giải quyết mọi việc một cách nhanh chóng và hiệu quả nhất, sẽ không gây thêm phiền phức gì cho mọi người.

Chỉ cần có lời đảm bảo này, tôi tin rằng mọi chuyện sẽ đơn giản.

Sở Long cũng không tham gia vào vấn đề khoe khoang này.

Sau khi về, Hoắc Tú Tú muốn về thăm bà nội, nên đã đi trước một bước về nhà họ Hoắc, còn Sở Long thì cùng Bàn Tử về Phan Gia Viên.

Muộn Du Bình lại lặng lẽ biến mất một cách bí ẩn.

Đối với con người bí ẩn này, Sở Long đã sớm quen, anh ta giống như một cơn gió.

Khi cần sẽ bất ngờ xuất hiện, nhưng khi xong việc lại biến mất không dấu vết như mò kim đáy bể.

Chương 649

Tối hôm đó, sau khi về nơi ở tại Phan Gia Viên, Sở Long và Bàn Tử ngồi trong phòng trò chuyện một lúc.

Bàn Tử vì uống say nên cả người múa may quay cuồng, trông vô cùng phấn khích.

Anh ta vừa uống vừa la hét: "Chúng mày không biết năm đó Bàn gia tao ở Phan Gia Viên cũng có tiếng tăm lắm đấy, một mình tao xông pha tạo dựng cả một giang sơn…" Nước bọt bay tứ tung, gã nói năng hùng hồn, khoa tay múa chân, như thể gấm thêm hoa.

Để phối hợp, Sở Long chỉ có thể cười "a a", gật đầu lia lịa, thỉnh thoảng còn phải vỗ tay không ngớt.

Ngay cả Sở Long cũng cảm thấy bất lực, biết làm sao bây giờ?

Gặp phải người anh em này cũng chỉ có thể đứng bên cạnh cười trừ, chẳng lẽ lại vạch mặt đối phương thẳng thừng?

Nếu nói quá nghiêm trọng, quá thẳng thắn, chẳng phải đối phương sẽ mất mặt sao.

Cuối cùng, Sở Long chỉ có thể nói một cách uyển chuyển: "Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều nữa, ha ha, tiếp tục đi!" … Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử dẫn Sở Long đi tìm "lão đại" ở địa phương, người này chuyên phụ trách tiêu thụ những món đồ như thế này, và có kênh riêng.

"Bàn Tử, người này có đáng tin không?

Lỡ như đối phương muốn nuốt trọn hàng, chơi trò ăn đen thì sao?" Sở Long có chút lo lắng, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, lỡ như bị người ta biết được rồi nuốt trọn thì biết đi đâu mà kêu.

Bàn Tử lại nhếch miệng cười nói: "Yên tâm đi, với thể diện của Bàn gia tao, hắn không có gan đó đâu." Sở Long cũng chỉ ngây thơ đứng bên cạnh cười mà không nói gì.

Bàn Tử đã hẹn trước với lão đại gặp nhau ở một nhà kho dưới lòng đất, cũng là một sòng bạc không được trong sạch.

Vì là ban ngày nên nơi đây đặc biệt tiêu điều, cửa chỉ có hai tên lâu la đang hút thuốc, dáng vẻ lười biếng, lôi thôi.

Đứng trước cửa, Sở Long tỏ ra chẳng hề gì, thản nhiên ngâm nga một khúc nhạc, còn Bàn Tử thì lại vô cùng căng thẳng, liên tục nháy mắt với Sở Long.

Anh ta vừa lắc đầu nhắc nhở: "Lát nữa gặp lão đại thì cậu giả câm đi, tuyệt đối đừng nói leo, nếu làm hỏng chuyện, giấc mộng phát tài của hai ta sẽ tan tành đó!" Sở Long có thể cảm nhận được Bàn Tử có chút kiêng dè nhân vật lớn bên trong, nếu không cũng sẽ không trở nên nhát gan như vậy.

Sở Long càng lúc càng thắc mắc, rốt cuộc nhân vật lớn nào trong nhà mà có thể khiến một người luôn tự xưng Bàn gia biến thành một kẻ nhát gan thế này.

Miệng thì luôn gật đầu qua loa, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy, thầm nghĩ: "Hừ hừ!

Để tôi xem bên trong rốt cuộc là nhân vật lớn nào." Bất kể bên trong là thần thánh phương nào, chỉ cần đừng động đến lợi ích của anh, nếu không thì chỉ có thể dùng nắm đấm nói chuyện.

Bây giờ đã khác xưa, trải qua bao nhiêu chuyện, lại thêm việc học hỏi và rèn luyện cùng Muộn Du Bình, Sở Long cảm thấy thực lực tổng thể của mình đã tăng lên không ít.

Vì vậy, lúc này anh mới tỏ ra bình tĩnh như vậy, ngược lại, Bàn

Tử thì giống như rong biển, dập dềnh theo gió.

Vừa đi đến gần cửa, hai tên lâu la đứng dậy, chặn đường hai người.

Hai tên lâu la nhìn chằm chằm họ với vẻ mặt đầy thắc mắc, nhìn từ trên xuống dưới dò xét.

"Này, ai đấy?

Làm gì thế?

Đây là địa bàn riêng, mau cút đi, đừng để lão tử phải ra tay, nếu không tin lão tử đấm cho một trận không, mau cút đi, biến khỏi mắt tao." Một tên nhóc tỏ ra đặc biệt hung hăng, vung vẩy nắm đấm trong tay la hét, còn khoa tay múa chân mắng mỏ.

Theo ý hắn, những người trước mặt đang tự tìm đường chết, nên nếu còn dám cản đường hắn, chỉ có thể dạy dỗ cho một trận tàn nhẫn.

Nghe những lời của đối phương, sắc mặt hai người đều có chút khó coi.

Quan trọng hơn là nhất thời không biết nên trả lời và giao tiếp thế nào, cuối cùng chỉ có thể đứng bên cạnh cười khổ "a a".

Bàn Tử bị động tiến lên chào hỏi: "Anh bạn, xin lỗi nhé, có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, có gì từ từ thương lượng mà!" Theo ý gã, chỉ cần có thể tìm cách giải quyết vấn đề, hai bên trao đổi kỹ lưỡng, thì tin rằng mọi chuyện sẽ không khó giải quyết.

Đối phương mặt mày âm trầm nói: "Mẹ kiếp, mày tưởng mày là ai, mà đòi vào đây, không có sự đồng ý của hai bọn tao thì sao mà được!" Hai tên lâu la rõ ràng không nể mặt, không chỉ chặn đường họ, mà còn đứng bên cạnh vênh váo xòe tay, ý tứ rõ ràng, muốn nhận tiền hối lộ.

Nếu không có chút lợi lộc, chúng sẽ không tùy tiện cho hai người vào.

Chương 650

Sở Long trong lòng có chút khinh bỉ, hai tên trộm vặt mà dám làm màu trước mặt mình, bèn định ra tay dạy dỗ hai tên này, nhưng lại bị Bàn Tử kéo lại.

Bàn Tử vội vàng móc từ trong túi ra mấy đồng bạc, nhét vào tay hai tên kia, cười nói: "Hai anh bạn nhỏ, xin lỗi nhé, anh trai tôi mới đến không hiểu quy củ, chút tiền mua rượu này không nhiều, nhưng đừng chê nhé!" Anh ta vừa nhét tiền vừa gật đầu khom lưng, miệng gọi một tiếng "anh em" tỏ ra vô cùng khách sáo, nhất định phải thương lượng ổn thỏa với đối phương, kẻo sau này hai bên lại nảy sinh mâu thuẫn.

Nhờ những lời này, hai tên đàn em trước mặt mới đồng ý yêu cầu của họ, và cười "a a" nói: "Cũng tàm tạm, thằng nhóc này khá biết điều đấy!" "Được rồi, nếu đã vậy tiền tao nhận, nhưng tốt nhất chúng mày cũng nên ngoan ngoãn nghe lời, hành xử cho rõ ràng, kẻo đến lúc mấy anh đây không vui lại thêm phiền phức!" Lời nói thẳng thừng, đồng thời cũng là lời nhắc nhở và ám chỉ cho mấy người họ.

Ngụ ý trong lời nói là để mọi người có thể nhận rõ tình hình, đừng tự tìm rắc rối.

Bị nói như vậy, họ liền gật đầu, rồi lắc người, lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Cuối cùng, hai bên nhìn nhau lắc đầu cười khổ.

Sở Long nhìn thấy cảnh này, không khỏi bất lực bĩu môi, cảm thấy Bàn Tử làm việc này quả thật có chút hèn nhát, dù sao hôm nay là đến để giao dịch chứ không phải làm cháu, tại sao lại phải coi những người này như ông nội?

Nhưng Bàn Tử không cho là vậy, dưới sự dẫn đường của hai tên đàn em, anh ta vội vàng đi vào, vừa đi vừa nhìn Sở Long nhắc nhở.

“Làm gì thế?

Không phải đánh nhau đâu, lát nữa cứ đứng bên cạnh làm người câm, nghe nhìn đều không cần!” Ánh sáng trong quán bar lúc mờ lúc tỏ, có thể nghe thấy những tiếng ồn ào khe khẽ bên trong, cũng không biết tình hình bên trong thế nào.

Hai anh em vừa vào thì thấy một vài bóng người đen kịt ngồi uống rượu ở quầy bar, thậm chí còn có người đang cười toe toét, chỉ là nhân viên trong quán khá thưa thớt, trông có vẻ tiêu điều.

Vốn dĩ cả quán bar đang náo nhiệt phi thường, nhưng khi hai người họ vừa bước vào, đột nhiên im lặng hẳn, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hai người.

Có người lộ vẻ khiêu khích, lại có người lộ vẻ cảnh giác.

Bàn Tử lập tức gật đầu, cười hì hì: “Anh em không sao, tôi chỉ đến tìm anh Ngưu thôi, mọi người cứ uống tiếp, uống tiếp đi.” Trong lúc nói chuyện, gã toát mồ hôi hột, lúc chào hỏi càng thêm khách sáo.

Sở Long lại bình tĩnh hơn nhiều, đứng yên tại chỗ mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, trên mặt còn nở một nụ cười.

Lúc này, một người đàn ông từ quầy bar đi ra, mặc áo dài, trông có vẻ thư sinh hơn những người khác, trên sống mũi đeo một cặp kính, nhìn Bàn Tử và hỏi: “Không phải ở Phan Gia Viên à?

Tìm anh Ngưu làm gì?

Có chuyện gì không?

Có biết quy củ ở đây không?” “Anh Ngưu không phải ai cũng có thể gặp được, nếu muốn gặp thì phải xem có đủ tư cách không đã!”

Đối phương vênh váo, trong lúc nói chuyện còn xắn tay áo lên, tỏ vẻ đắc ý.

Sở Long có chút thắc mắc về câu nói này, không biết "tư cách" mà hắn nói là có ý gì, chẳng lẽ là so xem ai đánh giỏi hơn, ai có đầu óc hơn?

Nếu thật sự như vậy thì hay quá, vừa hay anh là chuyên gia trong lĩnh vực này, giỏi nhất.

Bàn Tử vội vàng gật đầu đáp: "Ha ha, anh Ba, tôi hiểu, tôi hiểu mà, mời anh xem qua món đồ này trước!" Bàn Tử, một tay lão làng đã lăn lộn ở Phan Gia Viên nhiều năm, biết rõ quy trình ở đây, không nói nhiều, từ trong lòng móc ra một cái bát ngọc tinh xảo trong suốt đưa qua.

Lúc này, mọi người đều ngồi bên cạnh, quan sát kỹ lưỡng, trông có vẻ vô cùng căng thẳng.

Cái bát ngọc nhỏ vừa được đưa ra lập tức thu hút sự chú ý của hắn, hắn bắt đầu cầm trên tay quan sát, ngắm nghía.

Món đồ này nhìn sơ qua cũng có thể thấy là hàng tốt, dưới ánh đèn chiếu vào, màu sắc bóng loáng, tròn trịa.

Anh Ba này vốn là người trong nghề, phụ trách công việc giám định ở đây.

Lúc đầu hắn có chút khinh thường, Phan Bàn Tử ở Phan Gia Viên vốn nổi tiếng thích bán hàng giả.

Trong nghề này, ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm, nên mọi người đều biết rõ về nhau.

Hôm nay gặp Bàn Tử, hắn tự nhiên cho rằng đối phương lại đến lừa bịp, kiếm tiền của anh Ngưu, gây phiền phức.

Nhưng khi nhìn thấy cái bát ngọc nhỏ, cả người hắn đều kích động, thậm chí nắm chặt cái bát trong tay không muốn buông ra, cánh tay bắt đầu run nhẹ, mắt trợn tròn, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Thấy phản ứng này, Bàn Tử và Sở Long nhìn nhau cười hừ hừ.

Chương 651

Rõ ràng, đối phương đã bị món đồ này dọa choáng váng.

Dù sao đây cũng là Đế Vương Ngọc Bôi, một món đồ cực kỳ quý giá, có giá mà không có thị trường.

Những thứ như thế này thường chỉ được nhắc đến trong truyền thuyết, nhưng hôm nay lại hiện ra trước mắt, đặt ngay trước mắt hắn.

Vì vậy, không thể không khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mắt trợn tròn xoe bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Bàn Tử đứng bên cạnh khoanh tay, nhìn đối phương rồi nhắc nhở một câu: "Không biết anh thấy thế nào!" "Thứ này lấy từ đâu ra vậy!

Có bị người khác biết không, lai lịch…" Giọng anh Ba rất nhỏ, có chút cảnh giác, sợ sẽ rước phải phiền phức.

Sau một hồi giám định, hắn biết đây là bát ngọc dùng trong cung đình của vua, giá trị vô cùng đắt đỏ, niên đại khoảng thời nhà Tống.

Quan trọng là thứ này vẫn luôn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, rất ít khi được khai quật.

Mấy người này đột nhiên mang đến tìm anh Ngưu, rõ ràng là muốn chuyển nhượng qua chợ đen.

Dù sao dạo này quản lý cũng rất nghiêm, đang trong đợt truy quét gắt gao, nên những người trong ngành đều đã chuyển nghề, thậm chí có người còn về quê tránh bão.

Bàn Tử và chàng trai trẻ trước mặt lại dám làm liều trong lúc này, không thể không thu hút sự chú ý của anh Ba, sợ rằng có người của cơ quan nào đó cố tình cử đến để thăm dò.

Bàn Tử nhếch miệng cười nhắc nhở: "Hai chúng tôi làm việc trước nay đều gọn gàng, yên tâm đi, cái đuôi phía sau đã được xử lý sạch sẽ rồi.

Mời anh Lưu bắc cầu, rồi bán món đồ này đi!" Chỉ cần bán được món đồ này, mọi chuyện còn lại đều dễ nói, dễ thương lượng, cũng không cần để ý.

Những thứ này tuy tốt, đáng tiền, nhưng nếu không chuyển nhượng được, cầm trong tay cũng chỉ là một đống sắt vụn.

Anh Ba một mình không quyết định được, chuyện này dù sao cũng hệ trọng, một khi là mối làm ăn lớn, đồng thời cũng phải gánh chịu rủi ro lớn, tuyệt đối không thể tùy tiện đồng ý cho người vào.

Vì vậy, hắn nhìn hai người rồi gật đầu nói: "Hay là thế này, hai người cứ ngồi chờ ở đây, chúng ta bình tĩnh đã, tôi về báo với đại ca một tiếng, xem anh ấy sắp xếp quyết định thế nào!" "À, được được được, quy trình này tôi hiểu cả, anh cứ đi trước đi, tôi và anh em sẽ đợi ở đây." Bàn Tử tuy rất mong đợi, nhưng cũng không dám vội vàng, chỉ có thể làm theo yêu cầu của người ta.

Dù sao đang ở trên địa bàn của người khác, chắc chắn không thể ngang ngược.

Cuối cùng, anh Ba cầm món đồ, lòng thấp thỏm bất an chạy lên lầu hai, nơi ở của lão đại, cũng là phòng VIP Đế Vương trong cả quán bar.

Thiết bị trong phòng đều là loại cao cấp nhất, đầy đủ tiện nghi, là nơi thoải mái nhất mà đại ca luôn ở một mình.

Hai bên cầu thang có hai gã to con đứng gác, trông rất đáng gờm, người thường không thể đến gần.

Bàn Tử kéo Sở Long ngồi xuống một chiếc ghế sofa bên cạnh, sau

đó gọi hai ly rượu bắt đầu nhấm nháp.

Vừa uống rượu, gã vừa nhìn Sở Long nói: "Anh em, kinh nghiệm của cậu không đủ, số lần lăn lộn giang hồ không bằng tôi, nên sau này gặp chuyện gì, đừng bốc đồng, cứ nghe tôi là được, yên tâm, tôi biết rõ mánh khóe của những người ở đây!" Lời nói của gã không có chút sai sót nào, trong lúc nói chuyện còn tỏ ra vô cùng tự tin.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long chỉ cười "a a", không để tâm, không coi là chuyện gì to tát.

Trong lòng thầm nghĩ, lăn lộn giang hồ nhiều thì sao, kiến thức rộng, thực lực siêu quần, huống chi sau lưng còn có mấy gia tộc lớn của Cửu Môn chống đỡ, sợ cái chó gì.

Cho dù có gây ra chuyện lớn, tin rằng nhà họ Hoắc cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Chỉ riêng nhà họ Hoắc thôi cũng đủ để trấn áp mấy con tôm tép này rồi, chỉ là không muốn tùy tiện sử dụng mối quan hệ đó mà thôi.

Trong lúc hai người ngồi chờ, họ thấy hai gã to con từ xa đi tới, tay cầm chai rượu, người nồng nặc mùi rượu.

Rõ ràng hai gã này đã uống hơi nhiều, lúc đi đường còn lảo đảo.

Bàn Tử vừa nhìn đã biết là khách không mời, trong lòng bỗng dưng có chút khó chịu, bèn dùng tay nhẹ nhàng huých Sở Long, ám chỉ: "Tuyệt đối đừng bốc đồng, nghe theo sự sắp xếp của tôi!" Nghe câu này của Bàn Tử, tai Sở Long sắp chai cả rồi.

Bây giờ là lúc nào rồi, mà còn nói những lời vô nghĩa như vậy, thật là ngu ngốc.

Khách sáo, khiêm tốn, nhưng mấy gã say này lại không nể mặt, một trong số đó trực tiếp ném chai rượu lên bàn.

Chương 652

“Mày nhìn tao cái kiểu gì thế, thu lại ngay!” “A, không có đâu anh bạn, có nhầm lẫn gì không?

Tôi có nhìn gì đâu, chắc là hiểu lầm thôi!” Bàn Tử ngơ ngác, tai bay vạ gió, chẳng làm gì cũng rước phải phiền phức.

Sở Long che miệng suýt bật cười, đáng đời, ai bảo cứ ở đó giả làm cháu, càng yếu đuối người ta càng bắt nạt, đây là quy luật cá lớn nuốt cá bé từ lâu rồi.

Tiếc là Bàn Tử không nhận ra tình hình, cứ phải tự hạ thấp mình.

Nhưng gã say trước mặt không chịu bỏ qua, ngược lại còn gào lên: “A a, mày dám cãi lại lão tử à, tao thấy mày là thằng ngứa đòn nhất, định chơi tao à?” Đối phương tính tình nóng nảy, vừa nói vừa đẩy gã một cái, rồi bắt đầu la lối.

Bây giờ Bàn Tử chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt, cả khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng, và nói năng khách sáo với người đàn ông kia: “Anh bạn, thật sự xin lỗi, hai chúng tôi ngồi đây một lát, lát nữa đại…” “Mẹ kiếp, ai là anh em với mày?

Mày tưởng mày là ai, tao thấy mày tìm chết rồi!” Vốn đã chủ động xuống nước cầu hòa, nhưng lời còn chưa dứt, đối phương đã chửi một trận thậm tệ, rồi vung chai rượu định đập.

Đối phương vốn dĩ đang say rượu, cộng thêm tính cách ngang ngược thường ngày, luôn coi trời bằng vung.

Sau khi la lối một hồi, hắn lập tức nhảy dựng lên, thậm chí chửi bới, cầm chai rượu trong tay, chuẩn bị tấn công.

Cũng vào thời khắc quan trọng đó, Sở Long đột nhiên ra tay, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, một viên bi thép bay ra, "bốp" một tiếng, chai rượu trong tay gã lập tức vỡ thành một đống mảnh thủy tinh, cánh tay của gã to con cũng đột nhiên khựng lại.

Gã say lập tức tỉnh ra mấy phần, trừng mắt nhìn Sở Long và Bàn Tử, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, vừa rồi rõ ràng là chai rượu vỡ nát, ai đã đánh vào tay hắn?

Sở Long không nhịn được cười, đứng dậy, nhìn đối phương rồi cười nói: "Tôi khuyên anh tốt nhất nên nghe lời một chút, hôm nay tôi đến đây để làm ăn, không phải để bị bắt nạt." Lời nói đanh thép, quả quyết, mạnh mẽ, hoàn toàn không có ý đùa cợt nửa câu.

Thực ra, ý đồ của câu nói này đã rất rõ ràng, là để đối phương tôn trọng một chút, đỡ phải ở trước mặt anh cứ la lối om sòm, tự cho mình là đúng.

Đối phương nghe xong, hai tay chống nạnh cười ha hả: "Ôi ha ha, cười chết mất, chúng mày nghe đi, nó đang làm màu với tao kìa!" "Thằng ranh con, mày tưởng mày là ai, mà dám ngang ngược trước mặt tao, thật sự tưởng mình là anh hùng à!" Đối phương tỏ vẻ vênh váo, còn chỉ tay múa chân trước mặt anh, tỏ ra vô cùng khinh thường.

Bởi vì tình hình hôm nay, theo ý hắn là phải khiến đối phương ngoan ngoãn nghe lời, sau đó đè xuống đất, đánh cho một trận tàn nhẫn.

Chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề, sẽ không nói nhiều lời vô ích, ít nhất có thể khiến đối phương nghe lời.

Câu nói này vừa dứt, sắc mặt hai bên lập tức trở nên âm trầm, không khí xung quanh cũng thay đổi cực độ.

Bàn Tử có ý muốn kéo áo anh, nhưng lại bị Sở Long hất ra, và

chọn cách phớt lờ, nhìn chằm chằm hai gã say trước mặt, rồi nói: "Lời của tôi đã rõ ràng rồi, chẳng lẽ anh không hiểu sao!" Chuyện này khiến người ta cảm thấy nực cười, đã cho mặt mũi rồi.

Vốn dĩ là một chuyện nhỏ, Sở Long cảm thấy thái độ của mình đã trở nên thân thiện, cho họ chút thể diện, nhưng mấy gã này lại tự cho mình là đúng, không biết điều.

Nếu đã vậy, Sở Long cũng không còn bình tĩnh nữa, tự nhiên cũng nhìn chằm chằm vào họ, ném cho một ánh mắt đầy áp lực, khiến họ không thể thở nổi.

Cuối cùng, đối phương vỗ vai hai lần nói: "Hừ, ngông cuồng lắm, mày nghĩ mày dám ngang ngược trước mặt tao à, anh em, mau lấy đồ ra xử nó." Anh ta ra lệnh một tiếng, cánh tay vung lên, những người phía sau cũng lục tục kéo đến, vung nắm đấm xông lên.

Lời nói không hợp, những người xung quanh đều sợ hãi, nhao nhao trốn sang một bên, thậm chí có người còn cố tình tránh ánh mắt của đối phương.

Cũng vào lúc này, kẻ trước người sau, lục tục kéo đến, có người còn vung nắm đấm tấn công.

Sở Long một cước đá văng cái bàn xuống đất, sau đó cánh tay vung lên, tóm lấy cổ hai gã to con, nhấc bổng hai người lên, dùng hai người làm bao cát thịt, hai chân rời khỏi mặt đất, đột nhiên ném một cái, vừa hay va vào quầy bar không xa.

Giây tiếp theo, lại nghe thấy hai gã to con phát ra một tràng tiếng la hét thảm thiết, khi ngã xuống đất, quầy bar cũng phát ra tiếng loảng xoảng, hai gã trông vô cùng thảm hại, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Bàn Tử đứng trước mặt nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã lạnh đi

một nửa, miệng không ngừng lẩm bẩm "xong rồi, lần này rước phải phiền phức lớn rồi, sao số mình lại khổ thế này?" Vốn là đến để làm ăn, lại không ngờ lại đánh nhau với người ta, lần này làm ăn cái quái gì nữa, chắc chắn người ta sẽ không nể mặt, dù sao hai bên cũng đã có hiềm khích.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, mau dừng lại, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm." "Sở Long, cậu bình tĩnh đã, có gì chúng ta từ từ nói chuyện được không?

Chắc chắn là hai bên chúng ta có hiểu lầm, tuyệt đối đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ bàn bạc." "Hai vị đại ca, bình tĩnh đã, chúng ta có chuyện, à…" Bàn Tử với tư cách là người can ngăn, đang cố gắng hết sức để họ dừng lại, sau đó có thể bình tĩnh bàn bạc kỹ lưỡng.

Có những lúc, bốc đồng và côn đồ không giải quyết được vấn đề, ngược lại sẽ chỉ thêm phiền phức, đẩy mọi người vào đầu sóng ngọn gió, nên nhất định phải tìm mọi cách để mọi người bình tĩnh lại.

Nhưng lời còn chưa dứt, gã say vừa rồi thậm chí không báo trước đã xông lên, một cú đấm thẳng vào trán gã, cả người gã mắt thâm tím một mảng, sau đó ôm hốc mắt lùi lại mấy bước, loạng choạng suýt ngã xuống đất.

Chương 653

Trong phút chốc không chịu nổi, đối phương mắt nổ đom đóm, sau đó choáng váng, suýt nữa ngã xuống đất.

"Mẹ kiếp, dám đánh Bàn gia tao, hừ, hôm nay mày đã đốt lên ngọn lửa đam mê của gia rồi!" Bàn Tử, người vẫn luôn giả làm cháu, lúc này đã hoàn toàn nổi giận, nghiến răng nghiến lợi, vung nắm đấm không chút do dự lao tới, cả khuôn mặt tím tái vì tức giận.

Anh ta nhận ra rằng việc cứ lùi bước, chịu đựng đủ mọi lời đe dọa của đối phương, ngược lại chỉ thêm phiền phức, thậm chí cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Thế là sau một hồi la lối, họ lục tục kéo đến, vung nắm đấm, chuẩn bị tấn công.

Hai bên nhanh chóng lao vào một trận ẩu đả kịch liệt.

Thực ra, trong cả căn phòng, đó chỉ là màn áp đảo đơn phương của Sở Long.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy những người đó ngã xuống đất la hét oai oái, có người bị Sở Long một chưởng đá văng cái bàn, vỡ thành một đống mảnh gỗ.

Vốn có mấy người định giúp đỡ, nhưng lại phát hiện hai người này quá giỏi đánh nhau, đặc biệt là chàng trai trẻ kia lại càng nghịch thiên.

Vì vậy, những người định giúp đỡ cũng đều chọn cách im lặng, đứng bên cạnh quan sát, thậm chí cảm thấy tim đập thình thịch, vô cùng căng thẳng lo lắng, không biết phải làm sao?

Một đám người chỉ biết bó tay đứng nhìn.

“Thằng kia là ai vậy?

Mẹ kiếp, đánh giỏi thế, đánh bị thương hết anh em của chúng ta rồi.” “Cứ thế này không được đâu, như vậy có hơi biến thái!” “Thôi thôi, chúng ta cứ đứng bên cạnh xem đi, bây giờ đi lên ngoài việc bị ăn đòn ra chẳng có cách nào giải quyết được.” … Mọi người đứng bên cạnh sau khi chứng kiến cảnh ẩu đả vừa rồi, đã sớm trở nên kinh hồn bạt vía, không biết phải làm sao.

Bởi vì họ đều hiểu rằng, bây giờ đi lên cũng không giải quyết được chuyện gì, ngược lại còn bị người ta đè xuống đất đánh cho một trận tơi bời.

Thay vì tự tìm rắc rối, không bằng đứng bên cạnh quan sát.

Nghe cuộc nói chuyện của đám người xung quanh, Sở Long lại cảm thấy có chút cạn lời.

Bây giờ đã biết điều rồi, thế lúc đầu đi đâu rồi?

Không phải ngông cuồng lắm sao?

Ở trước mặt anh la lối, công khai vênh váo nhảy dựng lên trước mặt.

“Sao?

Không phải vừa rồi ngông cuồng lắm sao?

Không phải bắt nạt người khác sao?

Đánh anh em của tôi!” Sở Long trừng mắt nhìn hai gã to con, giọng nói cũng sang sảng gào lên.

Đối phương sợ hãi nằm bò sang một bên, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trận đấu vừa rồi đã khiến họ hiểu ra, tuy thể hình vạm vỡ, nhưng căn bản không thể đến gần được.

Vì vậy, trong trận đấu vừa rồi, hai người họ không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn bị người ta đè xuống đất đánh cho một trận tơi bời.

Thế nên hai anh em bây giờ lòng dạ lạnh ngắt.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay lốp bốp từ căn phòng phía xa, sau đó một người đàn ông từ từ đi ra, trông vô cùng thản nhiên, theo sau là một hàng vệ sĩ.

Người đi đầu chính là anh Ngưu mà Bàn Tử đang tìm, phía sau là vệ sĩ thân cận, và nhà giám định họ Dương, lão Tam.

Giang hồ đồn rằng vị đại sư giám định này trước đây đã phạm lỗi nên bị đuổi khỏi gia môn, vì vậy mới phải hạ mình ở lại đây làm việc cho anh Ngưu.

Đồng thời, gia tộc của ông ta vẫn luôn nổi tiếng với nghề giám định gia truyền, nên ông ta cũng có thực lực rất mạnh trong lĩnh vực giám định, chỉ cần là hàng thật giả đặt trước mắt, sờ một cái, nhìn một cái là có thể biết được chân tướng.

Do đó, anh Ba ở bên cạnh anh Ngưu vẫn luôn rất được coi trọng, địa vị cũng cao hơn người thường mấy bậc.

Chương 654

Bàn Tử vừa thấy anh Ngưu, liền nhếch miệng cười, tiến lên cười hì hì nói: "Anh Ngưu, thật tốt quá, gặp được anh một lần thật không dễ dàng, hôm nay tôi đến đây để bàn chuyện làm ăn với anh!" "Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm thôi, vừa rồi chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, nên cùng mọi người giao lưu vài chiêu thôi, không ngờ ra tay hơi nặng, anh em tôi không có quy củ, hy vọng anh đừng để ý!" Bàn Tử cười toe toét gật đầu, gãi đầu lộ ra vẻ lúng túng.

Sở Long bĩu môi cười, hoàn toàn không có ý nhận lỗi, đều là thái độ đó, căn bản cũng không ý thức được sai lầm của mình ở đâu, vừa rồi cũng chỉ là giúp dạy dỗ một đám côn đồ, đám khốn nạn không biết sống chết.

Vì vậy, anh cho rằng việc mình làm không có gì sai, bởi vì mấy tên nhóc này căn bản không biết điều, tự tìm phiền phức, đáng ăn đòn, bị đánh một trận cũng là lẽ đương nhiên.

Quan trọng là lão đại nghe xong lại cười ha hả, vỗ tay lốp bốp nói: "Không tệ, không tệ, rất xuất sắc, tôi biết cậu là một người đáng tin cậy, đáng để tôi khen ngợi!" "Hôm nay nhờ có những lời này của cậu, tôi biết cậu nhất định rất xuất sắc, rất tốt, tôi vô cùng khâm phục tình cảm sâu sắc của cậu!" Đối phương liên tục cảm thán, rồi giơ ngón tay cái lên khen ngợi không ngớt, cũng không biết trong lòng nghĩ gì, dù sao bây giờ Bàn Tử trong lòng cũng đang thấp thỏm không yên.

Anh Ngưu quan sát Sở Long, rồi tiếp tục nhìn kỹ.

"Không tệ, thằng nhóc này quả thực có bản lĩnh." Vừa rồi nghe cấp dưới báo cáo, có một mối làm ăn lớn đang chờ xử lý, những món đồ liên quan đó quả thực cũng rất hấp dẫn.

Đồng thời, thân thủ mà Sở Long thể hiện ra cũng khiến anh Ngưu cảm thấy vui mừng, nếu có thể để thằng nhóc này ở bên cạnh, chẳng phải như hổ thêm cánh, có thể trở thành tay đấm vàng của nơi này sao.

Anh Lưu trừng mắt nhìn hai gã to con đang nằm trên đất, rồi mắng: "Lũ vô tích sự chúng mày làm mất hết mặt mũi của tao, hừ, còn không mau cút đi, tốt nhất là xin lỗi người ta, nhận lỗi đi!" Câu nói của anh Lưu vô cùng vang dội, khi nhìn chằm chằm vào đối phương, giọng nói của ông ta càng trở nên khàn đặc, vô cùng tức giận.

Câu nói này khiến hai tên đàn em lập tức thay đổi sắc mặt, chỉ có thể rụt cổ, lộ ra vẻ thảm hại.

Hai người nằm trên đất, ngẩng đầu nhìn Sở Long, đáng thương nói: "Anh, vừa rồi hai chúng tôi có mắt không tròng, nên mới cố tình gây sự, anh đừng để trong lòng nhé, tôi đáng chết, tôi không có mắt!" Hai người vừa nói vừa tự tát vào mặt mình bôm bốp, cả khuôn mặt đều bị tát đến sưng đỏ.

Sở Long đứng đối diện không nói một lời, hai người lại sợ đến run lẩy bẩy.

Một mặt sợ đại ca sẽ tính sổ sau, mặt khác cũng nhìn chàng trai trẻ trước mặt mà lòng sinh kiêng dè.

Trận đấu vừa rồi đã sớm định đoạt kết quả, nên trong lòng họ hiểu rõ, chàng trai trẻ này không dễ chọc.

Cuối cùng, hai gương mặt đều bị đánh sưng vù, Sở Long mới ho khan hai tiếng nói: "Được rồi, chúng ta chỉ là giao lưu võ thuật đơn giản thôi, cút đi." Nghe câu nói này, hai người như được đại xá, liên tục gật đầu, rồi kẹp đuôi rụt đầu, nhanh chóng lủi đi xa, không dám đến gần nửa bước.

Anh Ngưu khách sáo nói: "Các vị, hôm nay ở đây cứ như ở nhà,

mời vào phòng tôi nói chuyện chi tiết!" Lão đại còn làm tư thế mời, Bàn Tử và Sở Long được mọi người dẫn vào phòng VIP Đế Vương.

Quả không hổ là không gian riêng của đại ca, nơi đây có những thay đổi xa hoa, cùng với trang trí bên trong, lộng lẫy huy hoàng, khiến hai anh em nhìn thấy đều vô cùng khâm phục.

Đặc biệt là những món đồ trang trí, đúc kết bên trong, quả thực rất bắt mắt.

Thế là Bàn Tử bắt đầu quan sát, không khỏi thốt lên cảm thán.

"Trời ạ, căn phòng này thật sự xa hoa quá, nếu tôi có thể ở một nơi như thế này, chắc chắn sẽ cười vui vẻ!" Bàn Tử đi vào phòng, quan sát xung quanh, rồi bắt đầu lẩm bẩm một mình, trong lòng vô cùng sung sướng.

Lão đại Ngưu nhìn hai anh em rồi cười ha hả: "Anh em đừng khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà, không cần có áp lực tâm lý gì cả, đều là người nhà, tuyệt đối đừng khách sáo!" Với tư cách là đại ca, ông ta vừa nói vừa vẫy tay với đám đàn em phía sau, chẳng mấy chốc đã có người lục tục mang đến những loại rượu ngon.

Về phương diện chiêu đãi quả thực không chê vào đâu được.

Nhưng hôm nay Bàn Tử đến để bàn chuyện làm ăn, không phải để tán gẫu với đối phương.

Bàn Tử chưa kịp mở lời, Sở Long đã đi thẳng vào chủ đề, lấy ra một số mẫu vật phẩm mang theo trên người đặt lên bàn.

"Những thứ này tôi vừa mới lấy ra, vừa mới khai quật, bên ngoài không ai biết, hy vọng có thể thông qua chợ đen chuyển tay xem có bán được không!" Sở Long nói thẳng, đồng thời lại bày những món đồ ra thành một hàng.

Ban đầu, anh Ba kích động cầm cái chén ngọc kia, nhưng không

ngờ đối phương căn bản chưa lấy hết ra, tiếp theo là một màn chơi lớn, bày tất cả đồ vật ra trước mắt.

Hắn cảm thấy vô cùng vui sướng, nhìn chằm chằm những chiếc chén này, kiểm tra từ trên xuống dưới, quét qua một lượt, tim đập thình thịch, vô cùng kích động.

Không ngờ, những thứ này lại được bày ra trước mắt, lại rõ ràng như vậy, nên trong lòng đã sớm vui mừng khôn xiết.

"Trời ạ, hai anh em cũng có bản lĩnh quá nhỉ, những thứ này lấy từ đâu ra vậy?

Lại có thể lấy ra được, không tệ, không tệ, thật sự khiến tôi khâm phục sát đất!" Bên tôi tim đập thình thịch, kích động không thôi, cảm thấy cả người sắp vui mừng đến phát điên.

Có những thứ, cảm thấy quả nhiên không nhìn nhầm, hai anh em này quả thực cũng có thân phận, có bối cảnh.

Sở Long và Bàn Tử hai người nhìn nhau một cái, cười hì hì, lắc đầu không nói.

Chương 655

Đối với chuyện này, họ luôn chọn cách giữ bí mật với bên ngoài, không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không có thể sẽ bị người khác nhòm ngó.

Tục ngữ có câu, không sợ trộm cắp, chỉ sợ trộm nhòm ngó, ý là vậy.

Lão đại Ngưu trước mặt không nói thẳng, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra vô cùng khó xử.

Bàn Tử vừa nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, đã biết chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, trong lòng đối phương không biết lại đang tính toán mưu mô gì.

Sau một hồi cân nhắc, Bàn Tử hỏi: "Anh Ngưu, không biết cụ thể có cách nào, hay có mối nào không!" Lão đại Ngưu chưa mở lời, anh Ba bên cạnh đã bắt đầu màn biểu diễn.

Vừa lau mặt, vừa lắc đầu: "Hai vị huynh đệ à, có thể hai vị không biết, dạo này tình hình thật sự không tốt, lại đang truy quét gắt gao, nên giá cả không thể nâng lên được, tôi làm ăn mối này, bản thân cũng có áp lực lớn…" Hắn tô vẽ cả thị trường trở nên vô cùng phức tạp, rắc rối, thậm chí liên tục lắc đầu, bĩu môi không ngớt.

Cũng không biết là sao, tóm lại cả người hắn đều nói chuyện trên trời dưới đất.

Sở Long nghe xong, cả khuôn mặt lập tức trở nên khó coi, thậm chí nghiêm túc.

Từ phản ứng của hắn, Sở Long có thể đoán được đại khái, thằng nhóc này chuẩn bị công khai ép giá.

Những món đồ tốt như vậy bán ra chắc chắn sẽ được tranh giành, không thể nào thiếu người mua.

Vì vậy, chỉ cần suy nghĩ một chút, đại khái đã đoán được tâm tư của đối phương, đang cố tình làm màu, sau đó gây khó dễ cho mình, gây áp lực mà thôi.

Sở Long nhìn đối phương rồi lắc đầu: "Nếu đã vậy, thật sự xin lỗi, tôi cũng đành chịu, chuyện này đến đây là hết đi!" Nói xong, đối phương liền lắc đầu bĩu môi, sau đó quay người định rời đi.

Bàn Tử có chút thắc mắc, nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị người ta kéo lại, và cứ thế quay người đi vào trong, hoàn toàn không nói thêm nửa lời.

Lúc này, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, không biết nên trả lời thế nào, chuyện này quả thực có chút khó giải quyết.

Sở Long cũng đã nắm bắt được tâm tư của đối phương, chuẩn bị gây khó dễ cho hắn một chút, như vậy mới có thể chiếm được ưu thế lớn nhất.

Vừa thấy hai người định quay người rời đi, lão đại Ngưu và anh Ba hai người rõ ràng đã sốt ruột, dù sao đây cũng là một con cừu béo, nếu không thể giữ lại thì lỗ to.

Trong lòng họ cũng cảm thấy vô cùng rối rắm, thậm chí có ý muốn đi lên ngăn cản, kéo họ lại.

Chưa đợi lão đại Ngưu nói gì, đột nhiên cả người hắn co giật một trận, sau đó tay bắt đầu co quắp, thậm chí cả khuôn mặt đều trở nên khó coi, tím tái, cứ thế lắc đầu, tay chân co giật, méo miệng.

Từ những biểu hiện này có thể thấy hắn chắc chắn đã bị kích động gì đó.

Những tên đàn em bên cạnh đều lo sốt vó, lập tức chạy tới, liên

tục gọi: “Đại ca, có chuyện gì vậy?

Mau tỉnh lại đi.” “Ca, đừng dọa tôi, mau lên!” “Nhanh, mau gọi bác sĩ, có chuyện gì vậy, mau gọi bác sĩ!” Cả căn phòng đều hoảng loạn, Sở Long và Bàn Tử hai người cũng cảm thấy thắc mắc.

Vừa rồi còn vênh váo, nói nhảm trước mặt họ, sao đột nhiên lại trở nên thảm hại như vậy, khiến mấy anh em họ cảm thấy kỳ lạ.

Hai người không vội rời đi, mà đứng bên cạnh quan sát một lúc, phát hiện mấy tên lang băm giang hồ lại đến rồi.

Cũng không biết họ đang làm gì, miệng thì lẩm bẩm chú ngữ, có người thì gõ mõ.

Cách chữa bệnh này khiến Sở Long cảm thấy vô cùng khó hiểu, không hiểu ý nghĩa trong đó.

Người ta sắp chết đến nơi rồi, mà đám người xung quanh lại có tâm tư, vừa hát vừa nhảy như vậy.

Đám đàn em xung quanh cũng mặt mày khó coi, vẫn luôn nhíu mày, cũng không biết nên làm gì, tóm lại tình hình này không ổn chút nào.

Tôi cũng cảm thấy lúc này Sở Long đến gần, nhìn mấy người họ rồi hỏi: “Này, mấy anh em bị sao vậy?

Làm gì thế!” Một người anh em lắc đầu thở dài: “Ai, có thể anh không biết, đại ca của chúng tôi trước đây đã dính phải một thứ bẩn thỉu, sau đó bị thứ đó ám, thỉnh thoảng sẽ phát tác!” “Không sai, đại ca tôi sắp điên rồi, nhưng lại không có cách nào, các vị bác sĩ giang hồ đều đã đến, nhưng mãi không giải quyết được chuyện này, nên mọi người ngoài việc thở dài, cũng chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát!” Mọi người bắt đầu cảm thán, bây giờ vẻ mặt của họ càng trở nên khó coi hơn.

Đây quả là một tin tức động trời, Sở Long và Bàn Tử đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trước đây chưa từng nghe qua.

Một người đang sống sờ sờ, sao đột nhiên lại bị ma ám?

Chương 656

Nhìn phản ứng méo miệng, tay chân co giật của đối phương, dường như không giống đang giả vờ.

Lão đại Ngưu ngã xuống đất lăn lộn, thậm chí đau đớn gào thét thảm thiết, khiến những người xung quanh đều sợ hãi.

Vừa rồi còn là một người bình thường, sao đột nhiên lại phát điên phát cuồng, thậm chí hoàn toàn mất kiểm soát, khiến mấy người trong phòng đều sợ hãi.

Có người bắt đầu liên tục la hét, miệng gọi một tiếng "đại ca".

Nhưng dù mọi người có gọi thế nào cũng vô ích, lão đại này như bị ma nhập, cứ lăn lộn trên đất, tay chân co giật, sùi bọt mép.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này liền nhíu mày, mặt lộ vẻ chán ghét, liên tục lùi về sau mấy bước, rồi cuối cùng trốn sau lưng Sở Long.

"Trời ạ, Bàn Tử, cậu có thể cho tôi chút mặt mũi được không?

Sao lại căng thẳng thế, không phải chỉ là chuyện nhỏ sao, xem cậu sợ chưa kìa." Thấy bộ dạng hoảng hốt của Bàn Tử, Sở Long cạn lời, phạm phải một đống lỗi lầm lớn như vậy à?

Không phải chỉ vì bị ma nhập sao?

Có cần phải la hét om sòm không.

Cái quái gì vậy, Bàn Tử thường ngày ở trước mặt anh ta vênh váo là một đại gia ở Phan Gia Viên, sao vậy?

Thật sự gặp chuyện là lập tức nhát gan sao?

Bàn Tử mặt mày khó coi, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Có thể không sợ sao?

Dù sao cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng cảm thấy có chút hoảng sợ.

Sau đó, lão đại Ngưu lúc này tay chân co giật, sùi bọt mép, càng khiến người ta nhìn thấy mà lo lắng, người hiểu chuyện đều có thể nhìn ra, gã này chắc chắn đã dính phải thứ bẩn thỉu.

Trong lúc mấy tên đàn em bên cạnh la hét, đột nhiên đại ca đứng dậy, sau đó tay chân co giật một trận, không chút do dự lao về phía một tên đàn em.

"Đại ca, làm gì vậy?

Em là anh em của anh mà, đừng vội, anh đang làm gì vậy?

Đừng đánh em." Tên đàn em bị đại ca tóm lấy có chút căng thẳng, vội vàng la lớn mấy tiếng, hy vọng có thể đánh thức đại ca khỏi ảo giác.

Nhưng lại không có chút tác dụng nào, vị đại ca trước mặt căn bản không nghe lọt tai.

Chẳng mấy chốc, cả căn phòng vang lên tiếng la hét thảm thiết, đó là tiếng kêu của những tên đàn em hoảng loạn.

Đừng thấy bình thường anh em thân thiết, một khi có chuyện, đều là tai họa ập đến, ai nấy tự lo thân mình.

Mọi người đều vội vàng tìm một chỗ để thoát khỏi phiền phức này, căn bản không dám ôm đồm vào người.

Chẳng mấy chốc, một số nhân viên đã chạy hết, chỉ còn lại Sở Long, Bàn Tử, và mấy tên đàn em không xa.

Cũng vào lúc này, trong mắt Sở Long lộ ra một tia khiêu khích, hừ hừ cười, đột nhiên chạy về phía trước, không báo trước một tay nắm lấy vai người đàn ông đó, rồi dùng sức mạnh thực hiện một cú quật

vai hoàn hảo.

Đối phương "ự" một tiếng, bị quật mạnh xuống đất, thậm chí có thể thấy dưới tay Sở Long, hắn đang ra sức giãy giụa, dùng tay vung vẩy, như muốn phản công.

Nhưng đối với những hành vi này, Sở Long thật sự không coi là chuyện gì to tát, cảm thấy hoàn toàn không cần thiết?

Chút hành động này căn bản không có chút áp lực nào.

Thậm chí có lúc còn cho rằng lão ca này trông có vẻ đau khổ, vẫn luôn ở đó vật lộn.

Khi lão đại Ngưu vẫn luôn điên cuồng lao tới phản công, Sở Long vung tay, một chưởng đập mạnh vào trán đối phương.

Chương 657

Chỉ thấy thân thể lão đại khựng lại, sau đó cả người lảo đảo ngã sang một bên.

Mấy tên đàn em mới dám từ từ tiến lại gần.

Lão đại bây giờ đã bị đánh ngất, nhưng da dẻ tái nhợt, môi không còn màu sắc, trông đến là kinh hồn bạt vía, các anh em quả thực rất căng thẳng lo lắng.

"Có chuyện gì vậy?

Đại ca của chúng ta sao đột nhiên lại thành ra thế này, có phải đã bị kích động gì không." Người bên cạnh bắt đầu lẩm bẩm một mình, có người còn tim đập thình thịch, một cảm giác căng thẳng không tên, không phải sợ hãi giả vờ.

Cuối cùng, lão Nhị và lão Tam quay đầu nhìn Sở Long bên cạnh, dường như đã đoán ra điều gì.

Vừa rồi họ đều căng thẳng sợ hãi, chỉ có chàng trai trẻ này là một mặt bình tĩnh, như thể đối với chuyện này không hề có chút sợ hãi nào.

Rõ ràng là không bình thường rồi, dù sao ở Phan Gia Viên, mọi người thường làm nghề đào mộ, buôn bán đồ cổ, đều là kiếm tiền của người chết.

Vì vậy, những người này đều khá mê tín, ai nấy trong lòng đều lo lắng.

Sở Long lắc đầu thở dài: "Ai, không ngờ đại ca của mấy người lại xui xẻo như vậy, đang yên đang lành lại bị tà nhập.

Nếu tôi đoán không lầm, chắc là bị một con ma dữ ám, hoặc bị

người ta làm phép, nên à, tôi khuyên mấy người tốt nhất nên chuẩn bị hậu sự cho đại ca đi!" Nói xong, anh liền quay người, vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử, dường như ám chỉ để đối phương cùng rời đi, không nên ở lại đây chọc tức nữa.

Nhưng Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bị Sở Long ám chỉ như vậy, rõ ràng là ngẩn người, sau đó "a" một tiếng, gật đầu chuẩn bị rời đi.

Nhưng chân trước vừa đi, lại cảm thấy có chút thắc mắc, lập tức hỏi: "Này, anh Long, vừa rồi anh nói gì vậy?

Thật sự không biết gì về chuyện này à, có cách nào khác không, chẳng lẽ không xử lý được sao!" Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, gãi đầu, trên mặt cũng lộ ra một tia hoang mang, dường như đối với chuyện này trong lòng có chút lo lắng.

Nghe xong, Sở Long "ừm" một tiếng, gật đầu, dùng tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trên mặt lộ ra một vẻ bình tĩnh.

"Có thể quả thực có cách giải quyết, nhưng bây giờ bản đại gia không muốn ra tay, để tôi xem mấy người này định xử lý thế nào.

Hừ, vừa rồi làm khó hai chúng ta, bây giờ trong lòng tôi còn tức hơn." Nói xong, Sở Long liếc nhìn mấy người họ.

Khó khăn lắm mới mang được bao nhiêu bảo bối từ dưới địa cung lên, chuẩn bị bán đi, nhưng mấy gã này lại được voi đòi tiên, muốn ép giá, thu lợi bất chính, không phải đang làm bậy sao.

Nếu là bình thường, có thể sẽ phải đau đầu tìm cách giải quyết, dù sao đây đều là những thứ không thể đưa ra ánh sáng, chỉ có thể thông qua các kênh chợ đen mới có thể chuyển đổi, đổi thành tiền mặt.

Nếu trực tiếp mang ra bán, có thể sẽ bị bắt, thậm chí phải ngồi tù, không phải là chuyện đùa.

Nhưng bây giờ lại khác, cái gọi là lão đại Ngưu này lại ngớ ngẩn bị tà nhập, đúng là trời giúp, nên Sở Long chuẩn bị nhân cơ hội này, để nói chuyện đàng hoàng, sấn hỏa đả kiếp.

Mấy người đại ca bên cạnh do dự.

"Nhị ca, phải làm sao bây giờ?

Đại ca của chúng ta bây giờ tình hình không rõ, trông có vẻ nguy hiểm, nếu chúng ta không mau tìm cách, e là có thể sẽ chết mất.

Chúng ta không thể trơ mắt nhìn đại ca chết oan uổng như vậy được, nhất định phải phiền, nhất định phải tìm mọi cách!" Lão Tam bên cạnh lo sốt vó, toàn thân toát mồ hôi, xoa tay không ngừng, thậm chí đối với chuyện này càng lo lắng sốt ruột.

Nếu không thể nhanh chóng tìm ra cách giải quyết, vẫn khó có thể bình tĩnh lại được, nên cả người càng tim đập thình thịch, vừa xoa tay, trong lòng cảm thấy vô cùng cấp bách.

Lão Tam lo lắng, thực ra lão Nhị còn lo lắng sốt ruột hơn hắn.

Bình thường họ đều dựa vào sự chăm sóc của lão đại Ngưu mới có được cuộc sống sung sướng, nếu lão đại Ngưu ngã xuống, tất cả các chuỗi cung ứng có thể sẽ bị đứt gãy, đến lúc đó những món đồ sứ này sẽ không bán được, lấy gì mà sống?

Nghĩ đến đây, lão Nhị quay đầu nhìn Sở Long một cái, rồi chạy đến nói: "Tiên sinh, vừa rồi thấy anh nói chuyện rất chuyên nghiệp, không phải anh có cách sao, hy vọng anh có thể giúp một tay.

Nếu đã có thể từ dưới địa cung lấy ra nhiều đồ tốt như vậy, chứng tỏ anh là người từng trải, trước đây quả thực thái độ của chúng tôi không tốt, hy vọng đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân." Gã này đâu còn vẻ vênh váo như lúc đầu, ở trước mặt Sở Long như một đứa cháu, lúc nói chuyện càng lộ ra vẻ khổ sở, liên tục gật đầu, một

bộ dạng đáng thương, hy vọng có thể được Sở Long tha thứ.

Chương 658

Bởi vì chỉ có Sở Long đồng ý, bên này mới có thể cứu được đại ca, mới có thể giúp đối phương thoát khỏi phiền phức này, thoát khỏi nguy hiểm.

Sở Long cười "a a" nói: "Xem ra anh là người thông minh, tôi thích giao du với những người như vậy.

Không sai, tôi quả thực có cách, nhưng mà, muốn tôi ra tay thì phải có một điều kiện, xem anh có thể đáp ứng được không?" Nghe xong, lão Nhị và lão Tam nhìn nhau, trước mắt là một mớ hỗn độn, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh cho đại ca, chỉ cần có thể khiến đại ca tỉnh lại, mọi chuyện khác đều dễ bàn, lần này điều kiện được nới lỏng hơn.

Đối phương lập tức vỗ ngực đảm bảo: "Anh bạn, chỉ cần anh có thể đưa ra điều kiện, bên tôi có thể đưa ra lựa chọn nhất định sẽ đáp ứng, yên tâm đi, tuyệt đối không hai lời, hy vọng bây giờ anh có thể chỉ điểm cho tôi, trước đây quả thực là do tôi sơ suất, lỗ mãng, hy vọng anh đừng để trong lòng…" Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, lão Nhị vừa nói vừa chắp tay trước mặt, sau đó cúi đầu chào Sở Long.

Sở Long cười ha hả, gật đầu, rồi lại quay người ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, vắt chéo chân.

Một tên đàn em bên cạnh có mắt, vội vàng mang đến một ấm trà Đại Hồng Bào thượng hạng.

Dù sao vị gia trước mặt này, nhất cử nhất động, quyết định của anh ta trực tiếp liên quan đến sinh tử của đại ca, những người này không dám có chút lơ là.

Sở Long bày những món đồ sứ mang theo ra trước mặt, nói: "Điều

kiện của tôi đơn giản, bán hết những món đồ sứ này của tôi đi, về giá cả, tuyệt đối không được bán rẻ cho tôi!" "Không vấn đề gì, tiên sinh, yên tâm, chuyện này giao cho tôi xử lý.

Tuy đại ca bây giờ thần trí không tỉnh táo, nhưng việc sắp xếp này tôi có thể quyết định được, yên tâm, chỉ cần tôi có thể sắp xếp xử lý, nhất định sẽ cho anh một câu trả lời, tiên sinh, chuyện này cứ để tôi lo." Lời của Sở Long mới nói được một nửa, đối phương lập tức đứng dậy, vỗ ngực đảm bảo, dường như đối với chuyện hôm nay đã có kế hoạch sẵn, chỉ cần có thể cứu đại ca, mọi chuyện đều dễ thương lượng.

"Tôi thay mặt đại ca nhượng bộ một bước, hay là thế này, chúng tôi chỉ lấy ba phần, bảy phần lợi nhuận còn lại đều nhường cho anh được không?

Ba phần của chúng tôi coi như là phí chạy việc!" Để thể hiện thành ý, hắn chỉ có thể nhường phần lớn cho đối phương, kiếm chút phí chạy việc, phí tổn là được rồi.

Phải biết rằng, lúc đầu khi lão đại Ngưu và vị thiếu gia này bàn bạc, hai người cần phải chia đôi, ý của lão đại Ngưu là muốn chiếm phần lớn.

Đó cũng là điều khiến Sở Long cảm thấy có chút khó chịu, đúng là sư tử ngoạm, tình huống như vậy.

"Sao được, đại ca bây giờ thần trí không tỉnh táo, đang trong tình trạng hôn mê, anh có thể tự ý quyết định sao?

Đại ca không biết đâu, phải chia năm năm, nếu đột nhiên nhường…" Lão Tam phía sau không hiểu chuyện, tưởng rằng nhị ca đang nói bậy, bèn lên tiếng chất vấn, hy vọng đối phương có thể mau chóng sửa sai, đừng lún sâu thêm.

Tuy bây giờ đang rất cần đối phương ra mặt cứu đại ca, nhưng cũng không đến mức khiến anh ta mất đi lý trí, thậm chí trực tiếp nhượng bộ thành ra như vậy, nên cảm thấy cấp bách, nóng nảy, thậm chí muốn dùng mọi khả năng, nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Nhưng lời mới nói được một nửa, đối phương lại "a a" lắc đầu nói: "Thôi đừng nói nữa, chuyện này tôi tự quyết định rồi, chuyện của đại ca tôi sẽ giải thích sau, đừng nói bậy nữa, bây giờ mạng của đại ca còn quan trọng hơn, dù có cho nhiều hơn nữa thì sao, chẳng lẽ anh không nhìn rõ tình hình trước mắt sao?

Vị gia trước mặt này muốn bao nhiêu chúng ta cho bấy nhiêu là được." Lão Nhị là người hiểu chuyện, có thể ngồi lên vị trí nhị đương gia, đó cũng là có tư cách, dù sao người ta gọi là nhị lão bản, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Vốn tưởng rằng đã nhượng bộ lớn như vậy, đối phương chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng không ngờ, Sở Long nghe xong lại chỉ khẽ lắc đầu cười.

Một cái lắc đầu này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy có chút ngơ ngác, thắc mắc, không hiểu ý của đối phương là gì, đã nhượng bộ lớn như vậy, chẳng lẽ không muốn đồng ý?

Sở Long nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn nói: "Có lẽ anh đã hiểu lầm ý của tôi, tôi muốn những món đồ này do anh bán ra, chứ không có nói là cho anh lợi nhuận.

Tôi không mặc cả nữa, 10 phần lợi nhuận, tôi lấy hết, không thiếu một xu!" Một câu nói lập tức phủ nhận cuộc đàm phán giữa hai bên, Sở Long còn cười, hai tay khoanh lại nhìn đối phương, chờ đợi câu trả lời của họ.

Đừng nói là lão Nhị, lão Tam, nhị lão bản, tam lão bản, ngay cả Bàn Tử đứng bên cạnh cũng hít một hơi khí lạnh, giật nảy mình.

Trời ạ, Sở Long không phải là không nhượng bộ chút nào sao, rõ ràng là đang làm khó người ta, dù sao làm nghề này đều là việc chém đầu.

Vừa rồi nhị đương gia đưa ra điều kiện phù hợp với giá thị trường thông thường, đã là nể mặt lắm rồi, chỉ cần hai bên thực hiện được giao dịch, Bàn Tử vẫn cảm thấy mình có lời, vụ làm ăn này rất hời.

Ai mà ngờ được Sở Long chỉ một câu đã phủ định tất cả, thậm chí còn đưa ra một câu trả lời thẳng thừng, khiến một vài người có mặt ở đây cực kỳ khó xử.

Sắc mặt của đám người xung quanh lập tức biến đổi, từng người một chau mày, vẻ mặt vô cùng khó coi, cũng không biết nên chấp nhận thế nào.

Dù sao thì tên trùm cũng là người nóng tính, vừa nghe chuyện đã lập tức nhảy dựng lên quát: "Nói bậy nói bạ, tôi thấy mấy người là đang thừa nước đục thả câu thì có, ức hiếp người quá đáng..." "Thôi được rồi, vì các người không muốn thì cứ coi như tôi chưa nói gì.

Dù sao thì đồ của tôi cũng không thiếu người mua, không bán được thì cứ chờ lo hậu sự cho đại ca các người đi." Lão tam còn chưa nói xong đã bị Sở Long ngắt lời, anh xua tay rồi lại cúi xuống ôm lấy mấy cái bình lọ, chuẩn bị rời đi.

Tình hình của Ngưu Lão Đại bây giờ, có lẽ chưa đến nửa ngày sẽ bị hành hạ đến chết, đám đàn em này cũng không thể ngồi yên.

Tên trùm vừa thấy thế đã sốt ruột, lập tức đẩy lão tam ra, chạy đến trước mặt Sở Long cười hề hề nói: "Được được được, thưa ngài, chỉ cần ngài có thể giúp đại ca tôi thoát khỏi phiền phức này, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Chương 659

Là do tôi, là do lúc nãy tôi quả thực quá lỗ mãng, thiếu suy nghĩ.

Hay là thế này, chỉ cần có thể xử lý được chuyện của đại ca tôi, điều kiện gì chúng tôi cũng chấp nhận." Người phụ trách của cả hai bên đều gật đầu, Sở Long lúc này mới ngồi xuống lại, rồi mỉm cười gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh vui mừng khôn xiết, lén lút giơ ngón tay cái với Sở Long ở phía sau, trong lòng sướng nở hoa.

Má ơi, đúng là chuyên gia đàm phán, khiến gã được mở rộng tầm mắt.

Ban đầu gã còn tưởng dắt theo Sở Long và Muộn Du Bình, sợ đối phương sẽ vì thế mà làm hỏng chuyện tốt.

Nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là lo bò trắng răng, Sở Long không những không phá hỏng chuyện tốt, ngược lại còn mang đến lợi ích lớn như vậy, đúng là một nhân tài biết điều.

Đi tới trước mặt nhìn Ngưu Lão Đại, Sở Long khẽ vỗ vỗ vài cái rồi lấy từ trong túi ra một đồng tiền xu bằng đồng đỏ có xỏ sẵn một sợi chỉ đỏ.

Bàn Tử thì lại mù tịt, sợ Sở Long làm bừa nên tiến đến bên cạnh hỏi: "Này, anh Long, anh có giải quyết được thật không đấy?

Tuyệt đối đừng làm bừa nhé, lỡ như không xong thì lúc đó chúng ta không đi được đâu.

Nhìn bọn chúng đứa nào đứa nấy cũng nhe nanh múa vuốt, rõ ràng là chẳng coi anh em mình ra gì cả..." Tim gã đập thình thịch, lo sợ không cẩn thận sẽ gây ra phiền phức, đến lúc đó hậu quả sẽ khôn

lường.

Vì vậy gã cố ý nhắc nhở Sở Long, đánh tiếng cảnh báo trước.

Sở Long lại cười hắc hắc, lắc đầu nói: "Cái gì mà không được, lại nữa rồi, chỉ là vấn đề nhỏ thôi.

Cậu cứ ở bên cạnh xem, tuyệt đối đừng làm phiền tôi.

Hê hê, hôm nay tôi sẽ cho cậu xem một màn biểu diễn ra trò." Nhưng Sở Long chẳng hề để tâm, anh đi tới bên cạnh, cầm đồng xu trong tay, đột nhiên ném lên người đối phương, sau đó lại liên tục làm vài động tác kỳ lạ.

Thật ra tất cả đều là những kiến thức anh đã học được trong Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc trước đó.

Không thể không cảm thán, kiến thức trong Tàng Kinh Các của nhà họ Hoắc quả thực quá phong phú.

Sau khi Sở Long bước vào, cả người như đắm chìm trong biển kiến thức không thể thoát ra được.

Bên trong không chỉ có kiến thức trộm mộ mà còn có đủ loại kiến thức kỳ lạ về Dịch Kinh, Bát Quái.

Người thường đọc nội dung bên trong có lẽ sẽ thấy rất nhảm nhí, nhưng Sở Long có trí nhớ siêu phàm, sớm đã ghi nhớ tất cả vào trong đầu, khắc sâu trong tim.

Không ngờ hôm nay lại có dịp dùng đến, thật ra cũng là tùy cơ ứng biến.

Lão nhị và lão tam đứng bên cạnh xem mà hoa cả mắt.

Bọn họ bình thường chỉ quen thói kiêu ngạo, nên đối với những chuyện như đổ đấu trộm mộ hoàn toàn không biết gì, dù sao cũng có quy tắc trong nghề, họ cũng sẽ không tùy tiện dính vào.

Điều đó cũng dẫn đến việc khi đứng xem bên cạnh, họ cứ như người ngoài xem kịch, hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không nhìn ra đối phương rốt cuộc đang giở trò gì, vô cùng quái dị. "Nhìn bộ dạng kia cứ như nhảy dây, có khác gì bọn lừa đảo giang hồ đâu.

Nhị ca, em thấy chúng ta chắc chắn bị lừa rồi, bảo anh em chuẩn bị sẵn đi, lát nữa nếu đại ca có mệnh hệ gì thì đánh gãy hai chân hắn!" "Đúng vậy, tôi cũng thấy hắn là một tên lừa đảo.

Lừa tôi thì thôi đi, hừ hừ, nếu hôm nay không lấy ra được bản lĩnh thật sự thì đừng hòng rời khỏi đây." Đám đàn em bên cạnh bắt đầu xoa tay nắn bóp, từng đứa một coi Sở Long như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, vẻ mặt có vẻ phấn khích, có đứa còn thỉnh thoảng phát ra một tràng cười lạnh, xem Sở Long như con nít.

Nghe được cuộc nói chuyện khe khẽ của họ, Sở Long ngược lại cười ha hả, chẳng hề để tâm, cũng không thèm để ý, chỉ cảm thấy hơi buồn cười mà thôi.

Có chuyện gì đâu chứ, mà lại tỏ ra ngầu lòi như vậy, thật không biết dũng khí từ đâu ra.

Nhưng hôm nay đã nhận tiền, vậy thì tiếp theo chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Thế là Sở Long khẽ đưa tay ra, lập tức nắm lấy cổ của một trong số họ, đột nhiên nhấc lên, sau đó đặt đồng tiền xu ngay vị trí ngực của đối phương. "Khụ khụ..." Tiếp đó, một tràng ho khan vang lên, Ngưu Lão Đại từ từ mở mắt, nhìn đám người có mặt, còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt rồi cảm thấy hơi hoảng hốt, khi định thần lại lần nữa mới phát hiện anh em đều đang ở bên cạnh.

Chương 660

Lão nhị và lão tam càng trừng mắt nhìn đại ca, ban đầu còn có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, họ cứng họng không thể biện bác. "Đại ca tỉnh lại thật rồi, tốt quá rồi, anh thật sự tỉnh rồi, làm anh em bọn tôi sợ chết khiếp.

Cứ tưởng anh cứ nằm đây ngủ mãi không phản ứng gì chứ, anh có biết anh em ở bên cạnh lo lắng đến mức nào không." "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng không uổng công chờ đợi, không lãng phí thời gian.

Nếu anh cứ không tỉnh, anh em tôi thật không biết phải làm sao, thật tuyệt vời." "Oa, thần kỳ quá, vừa rồi tôi còn tưởng chỉ là một tên lừa đảo giang hồ đơn thuần, không ngờ lại có bản lĩnh thật sự." Đám đàn em bên cạnh đều phấn khích tột độ, từng người một tiến lên nói bảy miệng tám lưỡi, miệng không ngớt gọi "đại ca", vẻ mặt vô cùng đắc ý, thậm chí có đứa còn liên tục cười vui vẻ.

Nghe tiếng bàn tán, Sở Long lại tỏ ra không quan tâm, cười ha hả, nheo mắt lại rồi nói: "Ông nợ tôi một mạng, sau này tốt nhất nên khiêm tốn một chút, đừng có suốt ngày coi trời bằng vung." Tôi, Sở Long, lười biếng duỗi người, cảm thấy toàn thân vô cùng sảng khoái, thản nhiên phủi tay, càng thêm đắc ý.

Đối với anh, chuyện này quá đơn giản, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, vừa hay lại có thể mở ra một kênh làm ăn, hà cớ gì mà không làm?

Lúc đầu Ngưu Lão Đại không biết chuyện gì đã xảy ra, đến khi biết rõ ngọn ngành, gã vỗ vào sau gáy rồi lập tức tiến lên nắm lấy tay Sở Long, miệng không ngớt gọi "huynh đệ", giọng điệu vô cùng kích động, thậm chí lời nói cũng trở nên đứt quãng vì quá vui mừng. "Cảm

ơn cậu nhiều lắm, thật sự đấy.

Nếu không có cậu, tôi thật không biết phải làm sao.

Thật sự cảm ơn, cậu yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ lo liệu mọi việc ổn thỏa, đa tạ ơn cứu mạng của cậu." Ngưu Lão Đại nắm tay Sở Long, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy nhẹ.

Gã vốn là người trọng nghĩa khí giang hồ, bây giờ được người ta cứu một mạng, tự nhiên sẽ khắc ghi trong lòng.

Sở Long gật đầu, bình tĩnh nói: "Được rồi, chỉ cần ông nhớ được ân tình này của tôi thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nhớ kỹ phải bán hết số đồ này của tôi đi, tuyệt đối không được xảy ra chút sai sót nào.

Về mặt giá cả cũng đừng ép giá tôi, nếu không lúc đó tôi mà không hài lòng là ông phải bồi thường đấy nhé." "Nhất định, nhất định, ha ha ha, tôi vừa hay có vài khách hàng nước ngoài, đều là những ông lớn lắm tiền, thích sưu tầm mấy món bảo bối này.

Cậu yên tâm, tôi sẽ liên lạc với họ, đến lúc đó nhất định sẽ đẩy giá lên cao nhất." Ngưu Lão Đại có vẻ rất tự tin về chuyện này, vỗ ngực một cách đắc thắng.

Sở Long cười ha hả, cũng tạm được, xem ra đối phương cũng là người thông minh, thế là anh cũng gật đầu không tiếp tục tranh cãi nữa.

Cuối cùng, Sở Long và Bàn Tử hai người rời khỏi tầng hầm, chuẩn bị đi dạo Phan Gia Viên.

Vừa ra khỏi cửa, Bàn Tử đã giơ ngón tay cái với Sở Long, vẻ mặt phấn khởi khen ngợi: "Má ơi huynh đệ, cậu ngầu thật đấy, thật sự khiến thằng em này khâm phục sát đất.

Sao lúc nào cũng ưu tú như vậy, khi nào tôi mới lợi hại được như cậu chứ.

Thật sự khiến thằng em này cảm khái, tôi thấy sự khác biệt giữa hai chúng ta đúng là một trời một vực, thật không biết nên so sánh với cậu thế nào nữa." Đối phương đột nhiên ba hoa chích chòe, khoa tay múa chân, nói một tràng so sánh, lại còn gật gù ra vẻ hiểu biết, dường như đã coi Sở Long là sự tồn tại duy nhất đáng ngưỡng mộ trong lòng.

Nghe một tràng như vậy, Sở Long lại cười nhẹ lắc đầu nói: "Thôi được rồi, cậu lại nói phét rồi đấy.

Mau dẫn tôi đi dạo đi, nghe nói công việc làm ăn ở Phan Gia Viên rất tốt.

À đúng rồi, chú Hai của tôi cũng đang ở đây, không biết công việc của chú ấy thế nào..." Bây giờ rảnh rỗi, nhân cơ hội này đi dạo một vòng.

Thế là Sở Long đột nhiên nhớ đến người chú Hai đã lâu không gặp, muốn xem chú Hai bây giờ rốt cuộc đang ở đâu, ít nhất có thể nhân cơ hội này nói chuyện với chú ấy.

Bàn Tử vừa nghe nói đi dạo ở Phan Gia Viên, lập tức ưỡn người ra, vỗ ngực bảo đảm: "Cậu không biết rồi, đến Phan Gia Viên đương nhiên phải tìm thổ địa như tôi đây.

Người bản địa như tôi bây giờ không còn nhiều đâu, đi, tôi dẫn cậu đi dạo!" Đi dọc đường, nhìn thấy các loại cửa hàng muôn hình muôn vẻ, đa số đều liên quan đến đồ cổ, đồ sứ.

Thị trường đồ cổ như thế này nước rất sâu.

Thật ra những thứ bày bán công khai, mười món thì chín món là đồ giả, hoặc là hàng nhái cao cấp, hoặc là hàng thứ phẩm.

Đồ tốt thật sự sẽ không dễ dàng bày ra bàn để bán, sau lưng họ sớm đã tìm được những người mua có kênh riêng.

Đừng thấy những cửa hàng này cửa tiệm vắng vẻ, có vẻ lười biếng, chẳng có việc gì làm, nhưng những người này đều rất giàu có, đúng như câu nói 'ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm'.

Vì vậy, những người làm nghề này đều là những người tinh ranh, ai nấy đều học được cách nhìn mặt đoán ý.

Chương 661

Đi được một lúc, Sở Long đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng quen thuộc.

Nhìn tấm biển hiệu phía trên, Sở Long mỉm cười, chẳng phải là cửa hàng của Chú Ba sao. "Đi, đi với tôi xem sao.

Nghe nói cửa hàng của chú Ba cậu bình thường rất náo nhiệt, sao hôm nay cảm giác hơi vắng vẻ." Sở Long khẽ đẩy vai Bàn Tử, rồi nghển cổ đi về phía cửa hàng.

Bàn Tử đi theo ai cũng được, nhưng khi đến trước cửa hàng đồ cổ đó, lại phát hiện cửa đóng chặt, trước cửa không có một bóng người, đừng nói là cửa hàng, không một ai cả.

Tôi lúc đó cảm thấy hơi khó hiểu, sao lại không có ai cả?

Rõ ràng nghe nói chú Hai gần đây mới mở một chi nhánh nhỏ ở Phan Gia Viên này, sao lại không thấy người đâu?

Đừng thấy chú Hai suốt ngày dẻo mép, thỉnh thoảng lừa vài người thật thà, nhưng sâu trong nội tâm chú ấy cũng khá lương thiện, chuyên chọn những người có tiền để lừa.

Bây giờ thì hay rồi, đang yên đang lành người lại biến mất, không biết đã đi đâu.

Thế là Sở Long cảm thấy khó hiểu, đi vòng quanh cửa một vòng cũng không thấy ai.

Bàn Tử lúc này lại tỏ ra rất không đáng tin, trêu chọc nói: "Tôi đoán chắc chắn chú Hai lại đi đâu đó sung sướng rồi.

Tôi nói cho cậu biết, cách Phan Gia Viên không xa có một con phố đèn đỏ, phục vụ ở đó đặc biệt chu đáo.

Hay là hôm nay tôi dẫn cậu ra ngoài đi dạo..." Nghe những lời vô nghĩa đó, Sở Long cảm thấy trong bụng có một ngọn lửa giận, đây chẳng phải là nói bậy nói bạ sao?

Gã này thật sự quá không đáng tin.

Bây giờ làm gì có tâm trạng đi uống rượu với gã, chỉ muốn nhanh chóng tìm được chú Hai mà thôi.

Cuối cùng đi một vòng cũng không thấy người, bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn ra xa một chút, vừa hay có một bà lão bán khoai lang.

Bà ấy bán khoai lang rong, vừa hay cũng cách cửa hàng của chú Hai mấy chục mét.

Sở Long nảy ra một kế, liền đẩy tay, nhìn Bàn Tử bên cạnh nói: "Trong túi có tiền không." Bàn Tử đang vui vẻ hớn hở, vừa nghe đến tiền, lập tức nắm chặt túi áo nói: "Làm gì?

Rốt cuộc muốn làm gì?

Tôi nói cho cậu biết nhé, đừng có nhắc đến chuyện tiền nong, tuyệt đối đừng có ý đồ gì với tôi, dù sao cũng không thể nào đâu.

Tôi khuyên cậu tốt nhất nên dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, rốt cuộc cậu có ý đồ gì." Bàn Tử còn liên tục lùi lại mấy bước, và nhìn Sở Long với vẻ mặt cảnh giác, dường như hôm nay nhất định phải để đối phương hiểu rõ lập trường và sự thật.

Chuyện khác thì mọi thứ đều có thể thương lượng, nhưng hễ nhắc đến tiền là Bàn Tử lập tức lật mặt không quen biết.

Sở Long có chút cạn lời, lập tức liếc một cái thật dài, rồi không ngừng lắc đầu bĩu môi nói: "Này, cậu đang nói bậy gì thế?

Tôi chỉ hỏi cậu có tiền không thôi mà, làm gì vậy?

Cho tôi ít tiền lẻ!" Cuối cùng, Bàn Tử cực kỳ miễn cưỡng lấy ra

mấy tờ tiền giấy từ trong túi.

Sở Long liền đi thẳng về phía gánh hàng bán khoai lang.

Vì trời chưa đủ lạnh nên việc bán khoai lang có vẻ hơi ế ẩm.

Bà lão này trông cũng khoảng hơn 50 tuổi, ngày thường lại chịu gió táp mưa sa nên da dẻ trông rất khô và thô ráp.

Thấy Sở Long đi tới, bà tưởng là mua khoai lang, liền tươi cười nói: "Cậu trai trẻ, mua khoai lang à?

Khoai của tôi vừa to vừa ngọt, vỏ lại mỏng, rẻ lắm, sao không mua nhiều một chút..." Sở Long cười ha hả, đưa tiền tới nói: "Thật ra cháu không mua khoai lang, chỉ muốn hỏi thăm một chuyện thôi ạ." Bà lão nghe xong rõ ràng là sững người, vẫn chưa hiểu ý của đối phương.

Không mua khoai lang, chẳng lẽ có ý khác?

Chương 662

Nhưng thấy Sở Long lịch sự như vậy, bà cũng không hỏi gì, chỉ "ừm" một tiếng gật đầu, tiếp tục làm việc của mình.

Sở Long chỉ tay về phía cửa hàng bên cạnh hỏi: "Bác ơi, thật ra cháu muốn biết ông chủ trước đây của cửa hàng đó đi đâu rồi ạ?

Cháu có một người thân, đã nhiều ngày không liên lạc được, đột nhiên phát hiện người biến mất rồi ạ?" Sở Long bắt đầu cố ý hỏi dò, muốn từ miệng bà lão bán hàng này moi ra chút thông tin.

Bà lão bán khoai lang nghe xong trước tiên là sững người, sau đó nhìn Sở Long với ánh mắt dường như đang không ngừng suy nghĩ.

Tôi ngày thường chú trọng nhất là quan sát sắc mặt, chú ý đến biểu cảm, sự thay đổi trong ánh mắt của người khác.

Vì mắt của một người chính là cửa sổ tâm hồn, không thể lừa dối người khác, đó mới là bộ mặt chân thật nhất.

Qua đôi mắt của đối phương có thể lập tức đoán được suy nghĩ thật trong lòng họ, nhưng bà lão này lại lập tức lắc đầu nói: "Tôi không biết, cậu trai trẻ, tôi không biết cậu đang nói gì." Bà lão còn định quay người đẩy chiếc xe nhỏ đi, hoàn toàn không muốn nói thêm với Sở Long một câu nào, trông có vẻ hơi lo lắng và hoảng sợ.

Dù bà nói không biết, nhưng biểu cảm và hành động đã hoàn toàn bán đứng bà.

Sở Long lập tức có thể khẳng định người phụ nữ này chắc chắn đang giấu bí mật trong lòng, đang che giấu điều gì đó với anh, nếu không sẽ không trở nên hoảng sợ như vậy.

Điều này cũng thu hút sự chú ý của Sở Long, biết rằng bên trong

chắc chắn có chuyện khác, thế là anh cười nói: "Bác đừng vội, đừng vội ạ, cháu có thể cho bác chút lợi..." "Không cần đâu thưa ngài, tôi thật sự không biết.

Xin cậu đừng làm phiền tôi nữa được không?

Tôi... tôi thật sự không biết gì cả, hy vọng ngài có thể đi hỏi người khác!" Bà lão cứ lắc đầu, thậm chí còn kịch liệt từ chối, uyển chuyển khước từ Sở Long.

Càng như vậy càng thu hút sự chú ý của Sở Long.

Rốt cuộc là chuyện gì, mà lại khiến một bà lão bán khoai lang muốn nói lại thôi, thậm chí còn cam tâm tình nguyện giữ bí mật cho người ta.

Chẳng lẽ chú Hai thật sự đã gặp chuyện không may, gặp nguy hiểm?

Ngày thường chú Hai thích chiếm lợi nhỏ, lừa gạt một số người, có lẽ lần này đã gây ra phiền phức lớn, đắc tội với đại gia nào đó, nên bị người ta bắt đi đánh một trận cũng có khả năng.

Lừa người bị đánh là chuyện thường tình, cũng không đến mức khiến bà lão này sợ hãi đến vậy chứ.

Sở Long không bỏ cuộc, cứ đi theo sát phía sau, rồi lại lấy hết số tiền còn lại trong túi ra đặt bên cạnh.

Thái độ của anh vô cùng lý trí và uyển chuyển nói: "Bác ơi, xin bác hãy cho cháu chút manh mối đi ạ.

Cháu và chú Hai quan hệ rất tốt, luôn coi chú ấy như cha mình, hy vọng bác có thể cho cháu một chút chỉ dẫn..." Trong tình huống này, Sở Long thực sự hết cách, chỉ có thể cố gắng hết sức xem có thể moi được thông tin hữu ích từ miệng bà lão đó không.

Nếu không thể hỏi rõ ràng, làm sáng tỏ chuyện này thì sẽ trở nên vô nghĩa, không thể cứ như chuỗi ngọc đứt dây mà xâu chuỗi lung tung.

Thấy Sở Long chấp nhất như vậy, lại cho nhiều tiền lẻ như thế, bà lão dừng lại, sau đó có chút do dự và dao động.

Sở Long thấy có hy vọng, lập tức lấy thêm tiền đặt lên, rồi tiện tay lấy một củ khoai lang bên cạnh, cười toe toét ăn.

Cuối cùng, bà lão thở dài một tiếng nói: "Cậu trai trẻ à, thật ra cậu nên hiểu cho tâm trạng của bác, hiểu cho nỗi khổ của bác.

Thật ra ban đầu bác không nên nói cho cậu biết, bác thật sự là vì sự an toàn của cậu mà lo lắng, hy vọng cậu có thể bình bình an an, không gặp nguy hiểm...

Chuyện này, bác quả thực có biết một chút." Dưới sự yêu cầu nhiều lần và nỗ lực hết mình của Sở Long, bà lão cuối cùng cũng chịu mở miệng, thậm chí còn cố ý thay đổi cách nói để uyển chuyển giải thích chuyện này cho Sở Long.

Sở Long nghe xong hai mắt sáng rực, thật tuyệt vời.

Chỉ cần bà lão này cho một chút chỉ dẫn, thì lúc đó nhất định có thể từ thông tin tiết lộ mà tra ra được kết quả hữu ích.

Bà lão chìm vào suy tư, dòng suy nghĩ quay trở lại một tuần trước. "Một tuần trước vào buổi sáng, tôi cũng đang bán khoai lang ở đây như hôm nay, đột nhiên thấy mấy người cao to, từ trên một chiếc xe jeep bước xuống, ai nấy đều trông rất hung dữ, lưng hùm vai gấu, người to cao, thân hình vạm vỡ..." "Từ trong xe có một người phụ nữ bước xuống.

Chương 663

Lúc đó tôi thấy tình hình không ổn, đoán chắc là nhân vật lớn.

Tôi cũng chỉ là một người dân bình thường, tự nhiên không dám đắc tội, nên tôi không dám hỏi nhiều, chỉ giả vờ như không phát hiện ra gì..." Bà lão kể lại toàn bộ sự việc một cách chi tiết.

Sau khi những người nước ngoài lạ mặt đó vào trong cửa hàng không lâu thì đi ra, vác theo một cái bao tải lớn, cái bao tải đó dài khoảng hơn một mét.

Bên trong có chứa một vật gì đó, nhìn từ hình dáng bên ngoài, có lẽ là một người.

Kể từ khi họ đi, cửa hàng đó không mở cửa lại nữa, cứ đóng cửa mãi, thoáng cái đã gần 10 ngày trôi qua.

Lúc đó, bà lão đoán rằng chắc chắn ông chủ đó đã đắc tội với nhân vật lớn, nên cũng không dám nhiều chuyện bên ngoài, chỉ cố gắng giả vờ như không phát hiện ra gì, giấu chuyện này trong lòng.

Tim Sở Long chùng xuống, theo lời kể của bà lão, xem ra chú Hai thực sự đã bị người ta bắt đi.

Chẳng lẽ bị bắt cóc, nhưng tại sao đến bây giờ vẫn chưa nhận được bất kỳ tin nhắn tống tiền nào của bọn bắt cóc?

Cũng có thể giải thích được tại sao lúc đầu bà lão lại căng thẳng như vậy, vì sợ sau này sẽ dính dáng đến xã hội đen, nên không dám hỏi nhiều.

Hiểu rõ mọi chuyện, Sở Long "ừm" một tiếng, ném số tiền trong tay vào giỏ sắt nói: "Được rồi bác, cảm ơn bác, đây là tiền công cho bác.

Bác cứ giữ bí mật, tuyệt đối đừng nói với ai, cứ coi như chưa từng gặp cháu." Sau khi rời đi, Sở Long dẫn Bàn Tử ngồi ở một quán trà đối diện, liên tục quan sát cửa hàng đó.

Từ miệng bà lão, Sở Long đã có được thông tin hữu ích, tuy nhiên chỉ là thông tin hạn chế.

Kẻ ra tay có lẽ là người nước ngoài, và bọn họ ra tay với chú Hai chắc chắn có mục đích, tuyệt đối không phải rảnh rỗi sinh nông nổi đi bắt nạt một tên lừa đảo trung niên.

Tâm trạng Sở Long có chút sa sút, buồn bã không vui.

Thấy vậy, Bàn Tử cũng không còn bộ dạng không đáng tin cậy như trước, ngược lại trở nên nghiêm túc hơn, ngồi bên cạnh cũng không dám xen vào.

Đợi một lúc im lặng sau, gã mới hỏi: "Cậu có kế hoạch gì tốt không?

Chúng ta cứ ngồi mãi thế này cũng không phải là cách, dù sao chuyện này cũng rất quan trọng.

Nếu cậu thật sự không yên tâm, chúng ta hãy hợp tác, tôi nhất định sẽ giúp cậu một tay.

Chỉ cần tìm người, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức đưa người về bên cậu, lúc đó sẽ cho cậu một lời giải thích." Trong tình huống này, chỉ có thể cố gắng hết sức an ủi cảm xúc của Sở Long, để đối phương có thể yên tâm nhất có thể, không tự tạo áp lực vô hình cho mình, vì áp lực cũng không giải quyết được vấn đề, phiền não sẽ làm rối loạn kế hoạch.

Sở Long lắc đầu nói: "Buồn cười thật, bây giờ còn không biết đối phương là ai, tôi biết ra tay thế nào đây.

Thôi được, đợi trời tối chúng ta lén lút lẻn vào, tôi muốn xem trong

cửa hàng của chú tôi có để lại manh mối nào không." Chú Hai có thể hành tẩu giang hồ, lừa gạt bao nhiêu năm, tuyệt đối không chỉ dựa vào cái miệng mà sống được, đầu óc cũng nhạy bén và tinh ranh hơn người thường.

Nếu chú ấy đoán được mình sẽ bị bắt, có lẽ sẽ để lại đường lui từ trước, vì vậy cần phải đợi đến tối để khám phá.

Trong nháy mắt trời đã tối, Sở Long và Bàn Tử hai người cũng biết thời gian đã đến, phải hành động rồi.

Lợi dụng màn đêm đen kịt xung quanh, hai người lặng lẽ mò đến vị trí tường ngoài của ngôi nhà, thậm chí áp sát vào tường, tim đập thình thịch, cảm thấy căng thẳng một cách khó tả, xung quanh còn có thể nghe thấy rõ những tiếng bước chân rất nhỏ. "Lát nữa chúng ta cẩn thận một chút, cố gắng không dùng đèn pin, sau đó lặng lẽ kiểm tra bên trong, xem có thư tín đặc biệt hay lời nhắc nhở nào không!" Sở Long vừa nói vừa xắn tay áo, lặng lẽ tiến lại gần một cửa sổ bên cạnh, cẩn thận mở cửa sổ ra một chút.

Cửa sổ từ từ được đẩy ra, để lộ một khe hở rõ ràng.

Bàn Tử thân hình béo mập nên hành động có chút bất tiện.

Chỉ một cái cửa sổ cao một mét đã cản được Bàn Tử, gã trèo mãi mà không lên được.

Hết cách, Sở Long chỉ có thể làm cu li, cúi lưng xuống làm điểm tựa cho gã trèo vào trong.

Sau khi đẩy được Bàn Tử vào, Sở Long bật người nhảy lên, thực hiện một cú lộn nhào hoàn hảo trong không trung, sau đó lặng lẽ vào bên trong.

Sau khi vào trong, Sở Long càng thêm căng thẳng, quan sát bốn phía, mày nhíu chặt, thần kinh căng như dây đàn.

Chương 664

"Chú Hai ơi, chú có để lại tin nhắn gì cho cháu không?

Bây giờ cũng chẳng thấy có tác dụng gì." Sở Long lẩm bẩm trong lòng, liên tục suy đoán về những lá thư hữu ích mà chú Hai có thể đã để lại.

Hai người sau khi vào trong, liền tìm kiếm ở ngăn kéo bàn, gầm giường, và nệm giường.

Ngay cả tiền riêng mà chú Hai thường giấu cũng bị lật tung, nhưng không thấy bất kỳ thông tin hữu ích hay gợi ý liên quan nào.

Ban đầu hai người còn hừng hực khí thế, nhưng dần dần Bàn Tử cảm thấy đuối sức, lại bắt đầu cảm thấy chán nản, tự buông xuôi nói: "Anh Long, anh đừng lừa người nhé.

Nếu không có gì chắc chắn, chúng ta rút lui trước đi, đây chỉ là đoán mò thôi." Tại sao đang yên đang lành lại đột nhiên gặp phải tình huống này, khiến gã cảm thấy trăm bề khó hiểu, thế là gã cũng thấy bối rối, hoàn toàn không nghĩ ra được rốt cuộc là chuyện gì.

Sở Long lại lắc đầu nói: "Không được, vì hôm nay chúng ta đã đến, nhất định phải tìm ra kết quả.

Nếu cứ vô công trở về, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười.

Chẳng lẽ thực sự muốn trở thành một kẻ thất bại, một phế vật bị người khác giẫm dưới chân sao..." Một câu nói khiến đối phương cứng họng, không biết trả lời thế nào.

Đúng vậy, sao có thể trở thành phế vật được chứ?

Trong tình huống này, hai người nên đồng tâm hiệp lực.

Đúng lúc hai người đang toàn tâm toàn ý tìm kiếm trong căn phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng "bụp", một ngọn đèn bật sáng, sau đó nghe thấy tiếng vỗ tay "bốp bốp" từ phía sau.

Hai người giật mình, đồng loạt quay đầu lại, tay cầm kéo và dao gọt hoa quả, nhìn chằm chằm vào người đang bước ra từ góc cửa.

Khi nhìn rõ đối phương, họ sững người.

Người trước mặt lại là một người đàn ông nước ngoài vạm vỡ, cao ít nhất một mét tám mấy, thân hình cường tráng, to cao, thậm chí có thể nhìn thấy khí chất nam tính toát ra từ người hắn.

Gã này tóc vàng, vừa đứng trước mặt đã biết ngay là hàng ngoại nhập.

Tại sao một tên Tây tạp nham lại đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng của chú Hai?

Vừa căng thẳng, Sở Long lập tức đứng dậy, mở miệng hỏi: "Mày là ai, muốn làm gì?

Tại sao lại ở trong cửa hàng của chú tao?

Mày là ai?

Tao chưa từng gặp mày." Nói chuyện không hề nể nang, dù sao cũng là chuyện nào ra chuyện đó, nói thẳng nói thật.

Tuy có nghi ngờ là trộm cắp, nhưng đây là nhà mình, vào cửa hàng của mình thì không thể tính là trộm được.

Nhưng điều quan trọng là người đàn ông đó lại lắc đầu bĩu môi, chặn đường, cửa phòng cũng bị đóng lại, hai người bị nhốt trong phòng.

Bàn Tử thấy tình hình có chút không ổn, liền cởi áo khoác ra, để lộ thân hình béo mập, xoa tay nắn bóp, ra vẻ chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này, Bàn Tử bên cạnh lẩm bẩm: "Lửa nhiệt huyết đêm nay đã bùng cháy, để ông xem mày có bản lĩnh gì.

Anh Long, anh cứ ở bên cạnh đợi tôi xử lý, hôm nay tôi phải xem hắn có thực lực đến đâu!"Vì đã đụng phải, không thể trốn tránh, vậy chỉ có thể đành phải đối mặt.

Tuy phần thắng không lớn, nhưng vẫn không có đường lui.

Nếu lúc đó ông trời thật sự chiếu cố, hoặc thật sự đụng phải sự tồn tại cực phẩm đó, có lẽ thật sự có cơ hội.

Thế là hai anh em bắt đầu gào thét, lúc lùi lại thì thân hình càng vạm vỡ hơn, cơ bắp toàn thân bắt đầu cuồn cuộn.

Sở Long "ừm" một tiếng, gật đầu nói: "Được rồi, Bàn Tử, chuyện hôm nay giao cho cậu đấy, nhớ phải giữ vững nhé, tôi tin cậu chắc chắn làm được." Bàn Tử nghe xong, cả khuôn mặt lập tức biến sắc.

Cái quái gì vậy, ý của Sở Long là định vứt một mình gã ở đây, để gã một mình chống lại kẻ địch.

Chương 665

Chuyện này hoàn toàn khác với những gì đã nói trước đó.

Ban đầu còn tưởng hai người sẽ cùng nhau đối mặt, cùng chung kẻ thù, ai ngờ tên bạn phản bội này lại lén lút chủ động bỏ chạy.

Sở Long là người thông minh, lập tức trốn vào góc phía sau, chỉ còn lại Bàn Tử và gã tóc vàng trước mặt.

Gã tóc vàng đó nắm chặt tay, các khớp tay bắt đầu kêu lên một tràng "răng rắc", nghe đặc biệt rõ ràng và vang dội.

Hắn dùng cách này để gây áp lực tâm lý cho những người có mặt, ít nhất là để họ hiểu rõ hôm nay ở đây ai mới là chủ, ai mới là người thực sự làm chủ. "Bàn Tử, cố lên, là huynh đệ, tôi tin cậu là mạnh nhất." Sở Long vẫy vẫy tay trước mặt, rồi giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử, nhưng lại đã lùi lại khá xa.

Bây giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Bàn Tử cũng biết không còn đường lui, thế là nắm chặt tay, trừng mắt nhìn gã to con trước mặt.

Sau khi nhìn một lúc, gã hét lớn một tiếng "oa", vung nắm đấm, không màng tất cả lao thẳng về phía trước.

Dù có thành công hay không, bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Đừng thấy Bàn Tử toàn thân béo mập, nhưng khi đánh nhau thật sự không hề thua kém.

Dường như toàn bộ sức lực của gã đều được giấu trong lớp mỡ đó, có thể bộc phát ra ngoài.

Sau khi lùi lại ba phần, hai phần lập tức lao về phía trước, nắm

đấm giơ cao quá đầu.

Nhưng sau khi lao tới, mấy cú đấm mạnh mẽ giáng lên người gã tóc trắng, lại phát hiện đối phương đứng đó không hề có chút phản ứng nào, ngược lại còn đứng trước mặt, vẻ mặt khiêu khích nhìn gã, hoàn toàn không coi gã ra gì, trên mặt còn lộ ra một nụ cười lạnh bĩu môi.

Lần này Bàn Tử có chút sững sờ, bây giờ cảm giác như bị đối phương chế giễu cấp tám.

Đệch mợ, chuyện gì vậy, ít nhất cũng nên nể mặt một chút chứ, dù sao cũng đã lao vào rất hăng, nhảy lên nhảy xuống như vậy, cũng có thể tạo chút áp lực chứ.

Nhưng đối phương thì hay rồi, hoàn toàn không coi ra gì, ngược lại còn xem gã như em trai, khiến gã cảm thấy trong lòng không vui. "Thằng khốn, đánh chết mày đi!

Chiều nay tao... hai anh em tao hôm nay nhất định phải đánh chết mày." Bàn Tử vừa gào thét, liên tục giáng mấy cú đấm, nhưng lại phát hiện đối phương vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tiếp đó, gã to con đột nhiên vung tay, rồi nghe thấy tiếng Bàn Tử hét thảm một tiếng "A".

Lúc này không thể chống đỡ nổi nữa, chỉ có thể liên tục lùi lại, cố gắng hết sức ổn định tình hình.

Sự thật chứng minh chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Cuối cùng, Bàn Tử như một con diều đứt dây, bị đối phương một đấm thẳng vào người, bay sang một bên.

Lúc lăn lộn, hoàn toàn không thể đứng dậy được.

Gã to con này thật sự quá ngông cuồng, hoàn toàn không cho cơ

hội thương lượng.

Bàn Tử ngã trên đất gào thét, rồi lắc đầu nói: "A, không được rồi, anh Long, tôi không chống đỡ nổi, hay là anh nhanh chóng xử lý đi.

Mẹ kiếp, nếu bây giờ có Muộn Du Bình ở đây, nhất định sẽ đánh ngã hắn.

Kiêu ngạo cái gì chứ." Bình thường Bàn Tử thích chém gió, nhưng hôm nay phát hiện mình thật sự mất mặt, không ngờ một chiêu cũng không đỡ được, đã bị người ta đánh ngã.

Gã lại nhớ đến Muộn Du Bình, người có thân hình mảnh khảnh, tay chân nhỏ bé nhưng sức bộc phát lại cực mạnh, có lẽ một đao chém xuống có thể lập tức hạ gục đối phương.

Chỉ là điều quan trọng là bây giờ hoàn toàn không có cách giải quyết, chỉ có thể đứng bên cạnh lùi lại, trên mặt lộ ra vẻ chật vật.

Chương 666

Sở Long gãi đầu cười khổ nói: "Được rồi được rồi Bàn Tử, đừng nói nữa.

Bây giờ không có Tiểu Ca thì không thể giúp được, để tôi giải quyết!" Trước đây ở nhà Ngũ Lão Cốc, Sở Long đã học được một số kiến thức cơ bản, lại được nhà họ Hoắc giúp đỡ, cũng có thể coi là xuất thân từ danh môn.

Sau những lần mạo hiểm ở các cung điện dưới lòng đất, anh cảm thấy bây giờ mình đã rèn luyện được thực lực thật sự.

Thế là anh hét lớn một tiếng rồi lập tức lao về phía gã kia. "Dám đánh huynh đệ của tao, gan mày cũng to thật đấy.

Hôm nay tao nhất định phải đòi lại công bằng." Sở Long ba bước làm hai, lao về phía đối phương, nắm đấm giơ cao quá đầu, nhắm vào vị trí vai của hắn mà giáng xuống.

Tình hình hôm nay anh biết tuyệt đối không thể bỏ qua, nếu không Bàn Tử chẳng phải là bị đánh oan sao?

Đúng lúc anh lao tới, gã to con trước mặt tưởng anh cũng giống như Bàn Tử, chỉ có vẻ ngoài mà không có thực lực, nên đứng yên bên cạnh, hoàn toàn không có ý định bỏ chạy.

Cũng chính vì sự kiêu ngạo và không hiểu biết của gã đã dẫn đến tai họa sau đó.

Vừa xuất hiện đã bị Sở Long một đấm thẳng vào người, sau đó lại một cú đá vào người đối phương.

Sau một tiếng hét thảm, gã to con lại bị đánh ngã.

Sức bộc phát của Sở Long tuyệt đối không phải người thường có

thể đối phó, vì vậy có thể dễ dàng hạ gục hắn trên mặt đất.

Đối phương ôm ngực, ho khan liên tục hai tiếng, toàn thân vô lực nhìn sang một bên, mãi không hoàn hồn, cũng không ngờ một cậu trai trẻ trông đơn giản như vậy lại có thể mạnh mẽ đến thế.

Sở Long đứng đối diện lắc đầu, tiến lên một bước giẫm lên người gã to con nói: "Nói cho tao biết rốt cuộc là chuyện gì, chú Hai của tao đang ở đâu?

Bọn mày đã đưa chú ấy đi đâu, tại sao mày lại một mình xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thật sự chỉ là một sự trùng hợp..." Chỉ có kẻ ngốc mới tin đây là một sự trùng hợp.

Đối phương từ xa chạy đến đây, chắc chắn có nguyên nhân.

Vì vậy, bây giờ dù thế nào cũng phải làm rõ, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, nếu không tuyệt đối không thể bỏ qua.

Gã to con ngốc nghếch này bị đánh ngã, chỉ có thể đứng bên cạnh ngơ ngác, nhưng lại không hề có chút phản ứng nào, cứ nghiến răng, thậm chí còn cố gắng chịu đựng.

Thấy đối phương không hề phản ứng, cảm giác như không nể mặt, Sở Long càng tức giận, tiến lên một bước giẫm lên mặt hắn, rồi dùng lòng bàn chân hơi dùng lực, cả khuôn mặt của đối phương bắt đầu biến dạng nghiêm trọng, cứ cố gắng hết sức bò dậy khỏi mặt đất. "Tao hỏi mày lần cuối, làm gì thế?

Lại còn giả câm với tao à?

Tao nói cho mày biết, hôm nay tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đừng trách tao không khách sáo." Sắc mặt Sở Long tức giận đến tím tái, cả khuôn mặt càng thêm sắt đá, trong lòng cũng đang có một ngọn lửa giận.

Đúng lúc này, từ một căn phòng khác bước ra một người đàn ông,

vừa đi vừa vỗ tay, vẻ mặt đặc biệt đắc ý, từ từ tiến về phía trước.

Nghe thấy động tĩnh, Sở Long cảm thấy hơi khó hiểu, liền quay đầu lại nhìn.

Vì trong phòng tối đen nên hoàn toàn không nhìn rõ người đó là ai.

Đợi đối phương đi đến gần, mới thấy đó là một người đàn ông thân hình mảnh khảnh, trong tay cầm một chiếc máy tính bảng. "Mẹ kiếp, không ngờ lại có đồng bọn.

Lần này thật sự ra tay lớn nhỉ.

Xem ra hôm nay quả thực đã có người đến.

Nói thật đi, có kế hoạch gì, tại sao lại ở đây, có kế hoạch gì?" Nhìn thấy đối phương, tự nhiên cũng cảm thấy có chút khinh thường khi bị người khác bắt nạt.

Chuyện này chắc chắn không thể bỏ qua như vậy, nhất định phải làm rõ bọn người này rốt cuộc là thế nào, quả thực không thể nói lý.

Chương 667

Người đàn ông đi đến gần, đối mặt với Sở Long và Bàn Tử, không những không căng thẳng, ngược lại còn cười nói: "Cậu trai trẻ, tôi khuyên cậu đừng quá manh động.

Thật ra, chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau thôi.

Hôm nay tôi tìm cậu, vừa hay ông chủ của tôi có một chuyện muốn bàn bạc kỹ lưỡng với cậu, hy vọng cậu cân nhắc." Hắn vừa nói vừa đưa chiếc máy tính bảng trong tay ra, đặt trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, dường như hôm nay, đối với chuyện này hắn đã nắm chắc trong tay.

Sở Long không biết đối phương đang giở trò gì, nhưng trên máy tính bảng thấy một đoạn video được mở ra.

Trong đó, một ông lão đang ngồi trên xe lăn, tay đặt trên gậy, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý và kiêu ngạo.

Vừa nhìn thấy người trong video, Sở Long lập tức sững người, chẳng phải là Bác Dịch Khảo trước đây ở nước ngoài sao.

Tại sao gã này lại đột nhiên quay video đối mặt với anh?

Bác Dịch Khảo quả thực âm hồn không tan.

Lão già này là một thương nhân giàu có, nổi tiếng ở nước ngoài, bây giờ lại đang bệnh nặng, cứ mãi theo đuổi cái gọi là vĩnh sinh, thế là cũng suốt ngày đi tìm kiếm bí mật của sự trường sinh.

Cũng chẳng trách sao lại vươn móng vuốt đến trong nước, thậm chí hết lần này đến lần khác gây sự, khiến Sở Long cảm thấy chán ghét.

Nói đến đây, Sở Long lạnh lùng cười một tiếng: "Đồ tốt, chưa

chết à, lại còn ở đây giở trò với tôi?

Có phải không?

Để tôi gặp được bản thân ông, ha ha, đừng trách tôi không khách sáo.

Lúc đó, nắm đấm của tôi tuyệt đối không nhận người thân, ông nhất định sẽ quỳ trước mặt tôi cầu xin tha thứ." Những hành động của đối phương khiến tôi cảm thấy trong lòng tức giận, thậm chí không thể kiềm chế được sự phẫn nộ đó.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo lão già đó cứ âm hồn không tan trước mặt, nên cũng cảm thấy đau đầu, chuyện này quả thực khó giải quyết.

Đối mặt với hàng loạt lời đe dọa của Sở Long, lão già trong điện thoại lại cười ha hả.

Dường như hoàn toàn không để tâm đến những lời của Sở Long, ngược lại còn lắc đầu nói: "Thôi được rồi, cậu trai trẻ, cứ nói lời cay độc ở đây không phải là phong cách của cậu.

Tôi cũng tin cậu không phải là một thanh niên ngu ngốc như vậy..." "Thật ra, tôi muốn hợp tác với cậu một lần nữa, hy vọng cậu có thể dẫn đội của tôi đến một nơi, hy vọng lúc đó có thể nhận được sự giúp đỡ hết mình của ngài." Trong video, Bác Dịch Khảo cười toe toét, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay, rồi thấy một người phía sau lấy một chiếc máy tính đặt trước mặt.

Sở Long trước tiên là sững người một lúc, lập tức hiểu được ý đồ thật sự của đối phương.

Đó là muốn ép anh phải làm việc cho hắn, rõ như ban ngày.

Sở Long bĩu môi nói: "Vậy nếu tôi không đồng ý thì sao, ông có thể làm gì tôi?" Sở Long cảm thấy thật sự không thể nuông chiều tính

cách của đối phương.

Bây giờ khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hoàng cung dưới lòng đất, cũng là cửu tử nhất sinh, nên dẫn Bàn Tử đi tiêu dao khoái hoạt một phen.

Nhưng gã này thì hay rồi, lại chủ động tìm đến cửa, muốn giúp đỡ chắc chắn lại không có ý tốt.

Dù sao thì đội của Bác Dịch Khảo đều là những người chuyên nghiệp và hàng đầu nhất, dùng cũng là những thiết bị tiên tiến nhất thế giới.

Những chuyện mà đội của họ không xử lý được, cần Sở Long giúp đỡ, chắc chắn không phải là nơi tốt đẹp gì.

Vì vậy, Sở Long cũng không ngốc, biết được ý đồ của đối phương, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua như vậy.

Đối mặt với sự từ chối của Sở Long, lão già đó lại cười ha hả nói: "Ha ha ha, yên tâm đi thưa ngài, tôi tin ngài nhất định sẽ đồng ý với tôi, vì tôi biết ngài là người trọng tình nghĩa.

Đồ thì tôi đã chuẩn bị sẵn cho ngài rồi, chỉ là bây giờ một số văn tự liên quan trên đó vẫn chưa được dịch ra, hy vọng ngài có thể nhanh chóng bắt tay vào xử lý.

Tôi cho ngài nửa tháng." Lão già đó đâu giống như đang thương lượng, rõ ràng là thông báo, hoàn toàn không có ý định do dự. "Tôi thấy lão già ông tưởng mình là ai vậy, lại dám ở đây kiêu ngạo hống hách.

Tin không tôi trực tiếp..." Định mắng cho một trận, nhưng lời vừa nói được một nửa, video đột nhiên bị ngắt, cuộc gọi kết thúc, biết làm sao bây giờ, cũng cảm thấy bất lực.

Chương 668

Rõ ràng lão già đó đã quyết tâm ăn chắc anh, nên tự nhiên cũng không cho cơ hội từ chối, cho rằng đối phương nhất định có thể bị mình sử dụng, vì vậy mới tỏ ra tự tin như vậy.

Sở Long bắt đầu suy nghĩ trong lòng, sự tự tin của lão già này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu, là ai cho, mà lại kiêu ngạo như vậy.

Xem ra lúc đó, phải dập tắt triệt để khí thế kiêu ngạo của hắn, nếu không lão già đó chắc chắn sẽ trèo lên đầu anh mà ị.

Đối với chuyện này, Sở Long cũng bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng trong lòng, biết rằng chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, nhất định phải làm rõ, tìm hiểu kỹ.

Cuộc gọi video kết thúc, vệ sĩ bên cạnh liền đưa một cuộn tranh da dê tới. "Ý của ông chủ tôi là, cuộn tranh da dê này cần được dịch, hy vọng bây giờ ngài có thể tìm người am hiểu.

Đội của tôi sẽ liên lạc với ngài sau, đây là danh thiếp..." Hắn vừa nói vừa đưa cuộn tranh da dê trong tay tới, rồi định dẫn người rời đi.

Sở Long trong lòng tức giận, đây chẳng phải là cố ý không nể mặt sao?

Hơn nữa Bàn Tử còn bị người ta đánh bị thương, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua?

Vốn định giữ lại toàn bộ bọn người này, nhưng bây giờ chú Hai đang ở trong tay đối phương.

Nếu không thể làm theo yêu cầu của đối phương, cũng không biết tình hình của chú Hai bên đó thế nào, có thể sẽ gặp bất trắc.

Mặt khác, thật ra Sở Long cũng biết bí mật bên trong, đặc biệt là bí

mật thực sự đằng sau cánh cửa đồng đó.

Vì vậy, Sở Long cũng nửa đẩy nửa nhận nhiệm vụ này.

Nhưng đúng lúc gã đàn ông cao to chuẩn bị rời đi, Sở Long hừ lạnh một tiếng, tiếp đó vung tay, một chiếc cốc nước trên bàn bay ra, đập mạnh vào chân gã đàn ông đó.

Chỉ nghe thấy gã to con hét thảm một tiếng, một chân quỳ xuống đất, cả xương chân gãy nát. "..." Người bạn đồng hành bên cạnh đột nhiên thấy người bị đánh bị thương, tức đến sững người, tiếp đó liền nhe răng trợn mắt nhìn Sở Long, trong ánh mắt lộ rõ sự tức giận, biết chắc chắn là Sở Long giở trò sau lưng, chắc chắn cảm thấy không phục nên mới ra tay.

Sở Long lại tỏ ra không quan tâm, nhìn đối phương rồi lắc đầu nói: "Làm gì?

Chẳng lẽ mày cảm thấy không phục à?

Dù sao thì chuyện này tao nhận rồi.

Nhưng mà, tao khuyên mày mau chóng quay về đi, lập tức biến mất khỏi mắt tao, đừng nói nhảm nữa.

Nói với ông chủ của mày, tao cần chút thời gian." Tuy đã đồng ý nhiệm vụ này, nhưng cũng tuyệt đối không thể tha cho đám người này.

Dù sao cũng không rõ ràng, dưa ép không ngọt, vì vậy Sở Long lúc này bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng trong lòng, một mặt phải làm cho đám người này mất mặt, mặt khác cũng phải âm thầm dùng thủ đoạn.

Hai người bên cạnh tức đến mặt mày xanh mét, trong lòng cũng vô cùng tức giận, nhưng đối mặt với sự khiêu khích của Sở Long, lại chỉ có thể tức giận mà không dám nói, không biết phải làm thế nào, thế là cũng chỉ có thể giấu một loạt tức giận trong lòng.

Cuối cùng, hai người chật vật rời đi.

Sở Long thì đến đỡ Bàn Tử ngồi xuống ghế bên cạnh, nhẹ nhàng phủi người cho gã.

Bàn Tử cảm thấy mình bị mất mặt trước đám đông, quả thực không còn mặt mũi nào, nhưng vẫn ở đó khoe khoang nói: "Ai, nhìn bộ dạng kia đi.

Vừa rồi nếu không phải vì tôi sơ suất, có thể cho hắn cơ hội sao?

Nhìn bộ dạng kia đi, nếu không phải tiểu gia đây vừa rồi không chú ý, hừ, lần sau để tôi gặp lại nhất định phải đánh gãy hai chân hắn." Ý của Bàn Tử là, vừa rồi chỉ là do cá nhân sơ suất, nếu không có thể đã ra tay trước đám đông.

Sở Long chỉ ở bên cạnh cười ha hả, gật đầu, chứ không vạch trần ý tứ bên trong.

Đúng như câu nói 'nhìn thấu không nói thấu, mọi người vẫn là bạn tốt'.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bây giờ trong tay có cuộn tranh da dê này, Sở Long thật sự có chút do dự, không biết cụ thể nên xử lý thế nào.

Chương 669

Mở cuộn tranh da dê ra, anh bắt đầu xem lướt qua.

Dưới ánh sáng yếu ớt, chỉ có thể đại khái nhìn thấy những đường nét được đánh dấu trên cuộn tranh da dê, hoàn toàn không thể nhìn kỹ được thông tin cụ thể bên trong.

Từ những tình huống liên quan có thể thấy, đối phương chắc chắn đang muốn lợi dụng cơ hội nào đó để nhờ anh giúp đỡ làm việc.

Bàn Tử có chút không tình nguyện, bĩu môi nói: "Sở Long, không lẽ cậu thật sự định trở thành con rối của hắn à?

Cậu biết đấy, chúng ta không thể để người khác dắt mũi đi được.

Dù sao hai anh em chúng ta luôn là cặp bài trùng, sao có thể để người khác bắt nạt được chứ?

Chuyện này dù sao tôi cũng không thể chấp nhận được!" Đừng thấy Bàn Tử bình thường cười hề hề, nhưng trong xương tủy của gã lại rất kiêu ngạo, vì vậy sau khi bị người ta đánh một trận tơi bời như vừa rồi, gã cảm thấy tức không chịu nổi.

Nghe một tràng như vậy, Sở Long lại cười ha hả, nhẹ nhàng vỗ vai đối phương nói: "Thôi được rồi Bàn Tử, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho cậu đâu.

Chuyện này, thật ra trong lòng tôi đã có tính toán rồi.

Chỉ cần mọi chuyện đều làm theo sự sắp xếp và công việc của tôi, nhất định có thể lo liệu ổn thỏa, tôi cũng có thể..." "Vì vậy, tại sao chúng ta phải nghe theo sự sắp xếp của hắn, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng bọn người này!" Cuối cùng, Sở Long bắt đầu cười xấu xa, nụ cười trên mặt trông có vẻ đặc biệt đậm đà, đó là ý định muốn nhân

cơ hội này tương kế tựu kế.

Bàn Tử tuy có chút ngốc, nhưng không hề ngu, lập tức hiểu ra ý tứ bên trong, tức khắc giơ ngón tay cái với Sở Long, bắt đầu khen ngợi diệu kế, thực sự là diệu kế không thể tả.

Tối hôm đó sau khi về, Sở Long đặt cuộn tranh da dê lên bàn, sau đó tiến hành nghiên cứu kỹ lưỡng, muốn từ bên trong tìm ra một số thông tin và lộ trình hữu ích.

Thấy bộ dạng toàn tâm toàn ý của Sở Long, Hoắc Tú Tú bên cạnh có chút bất lực nhắc nhở: "Hay là anh nghỉ ngơi một lát đi, nhìn anh mệt mỏi như vậy rồi, nếu cơ thể kiệt quệ, lúc đó ngã bệnh thì phải làm sao?

Sức khỏe mới là vốn liếng của cách mạng." "Được rồi được rồi, em ngủ trước đi.

Anh nghiên cứu thêm cái này một chút, nó rất quan trọng với anh, anh nhất định phải tìm hiểu rõ ràng mới được, rốt cuộc nó biểu đạt ý gì!" Sở Long xua tay, trả lời Hoắc Tú Tú hai câu rồi lại toàn tâm toàn ý bước vào giai đoạn nghiên cứu.

Vì cuộn tranh da dê này sẽ trực tiếp dẫn đường đi tìm nơi thần bí đó, nơi thực sự yên tĩnh lại đặc biệt kỳ lạ.

Nhưng những con đường núi sông, lộ trình và các công trình kiến trúc biểu tượng được đánh dấu trên đó đều rất kỳ quái, dùng toàn là chữ cổ, có cả một số ký hiệu, rõ ràng cuộn tranh da dê này cách thời đại hiện tại rất xa.

Bởi vì ngay cả Sở Long khi nhìn vào cuộn tranh da dê trước mặt, cũng đã nghiên cứu nửa ngày mà vẫn chưa phân biệt được đại khái, không thể tìm ra thông tin hữu ích.

Điều quan trọng nhất là ở mép cuộn tranh da dê lại có một ký hiệu

hình tam giác kỳ lạ, nó biểu đạt ý nghĩa gì đây?

Một cuộn tranh da dê nhỏ bé đã mang lại cho Sở Long quá nhiều nghi ngờ, cảm thấy cả đầu óc đều đầy dấu chấm hỏi.

Hôm nay nếu không giải quyết được, anh cảm thấy chắc chắn sẽ trằn trọc khó ngủ.

Cứ tưởng Hoắc Tú Tú đã một mình đi ngủ, nhưng ai ngờ cô lại tự mình xuống giường, đích thân pha cho Sở Long một cốc nước. "Cô bé này, làm gì thế?

Cứng đầu vậy, không phải đã bảo em đi nghỉ trước sao?

Anh bên này có thể cần chút thời gian, một sớm một chiều cũng không xử lý được.

Hay là em ngủ trước đi, đừng ở đây đợi anh được không?

Yên tâm đi, anh một mình có thể xử lý được.

Đợi anh nghiên cứu xong chuyện này, anh nhất định phải phân biệt được đại khái.

Anh không tin, một cuộn tranh da dê nhỏ bé lại có thể làm khó được anh, không thể nào, Sở Long anh là ai chứ, là người thông minh tuyệt đỉnh." Cái tính cứng đầu của Sở Long thật sự không chịu bỏ cuộc, dù sao chỉ là một cuộn tranh da dê nhỏ bé thì có làm sao.

Nếu nghiên cứu không ra, chỉ có thể tìm một số chuyên gia hoặc lên mạng tìm kiếm, xem có thể tra được thông tin hữu ích nào không, không thể cứ để cuộn tranh đó bị khóa lại được.

Khi những tên Tây đó đưa đồ vật này, anh đã biết chuyện không đơn giản như vậy.

Chương 670

Đội của họ đều là những người hàng đầu, thiết bị hiện đại nhất thế giới, nhưng vẫn bó tay, vậy làm sao có thể dễ dàng giải được bí ẩn này.

Hoắc Tú Tú lại cười cười, lắc đầu nói: "Sao được chứ, vì anh Long không ngủ, em cũng không thể ngủ một mình được.

Em định ở đây với anh.

Đêm đã khuya rồi, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, em đi lấy cho anh một cái áo khoác mặc vào." Lời nói của Hoắc Tú Tú vô cùng dịu dàng, dịu dàng như nước, Sở Long cảm thấy cả trái tim mình như tan chảy, không biết nên diễn đạt với đối phương thế nào.

Quay đầu nhìn cô bé, anh trước tiên là sững người, tiếp đó cười ha hả gật đầu.Vì đối phương đã ngoan ngoãn như vậy, Sở Long cũng không khách sáo nữa, liền để Hoắc Tú Tú ở bên cạnh bầu bạn.

Anh thì cầm kính lúp, hết lần này đến lần khác nghiên cứu cuộn tranh da dê trong tay, muốn xem có thể tìm ra thông tin hữu ích nào không.

Nhưng thoáng cái đã qua hai canh giờ, vẫn không có chút tiến triển nào.

Đột nhiên Sở Long nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh rồi nói: "Đúng rồi, nhà em có ai nghiên cứu về chữ cổ không?

Đối với cuộn tranh da dê có chút hiểu biết, có thể giới thiệu cho anh không, xem có thể giúp được gì không."Vì không giải quyết được, vậy chỉ có thể nhờ ngoại viện, xem có thể mời được cao nhân nào không, như vậy chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Bây giờ nếu Muộn Du Bình ở bên cạnh thì tốt rồi, trực tiếp giao cho cậu ấy xử lý, mọi chuyện đều là bất đắc dĩ.

Bình thường khi Tiểu Ca ở bên cạnh, cảm thấy cậu ấy như một cái bình giữ nhiệt, cả ngày không nói chuyện, nhàm chán, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy khi gặp phiền phức lại là một phần không thể thiếu.

Nhưng Sở Long cũng cảm thấy có chút buồn cười, có lẽ bản chất con người là như vậy, là một thể mâu thuẫn, vì vậy đối mặt với chuyện như vậy, tự nhiên cũng cảm thấy khó hiểu.

Nghe một tràng như vậy, đối phương "ừm" một tiếng gật đầu nói: "Nhà họ Hoắc của em quả thực có một người, là quản gia cũ của nhà em, cũng đã có tuổi rồi!

Bình thường ông ấy có nghiên cứu về chữ cổ và một số đồ cổ, nếu do ông ấy giải quyết, tin rằng có thể lo liệu ổn thỏa..." Hoắc Tú Tú còn nháy mắt với Sở Long, rất hy vọng có thể góp một phần sức lực, giúp Sở Long thoát khỏi vấn đề khó khăn này.

Dù sao nhà họ Hoắc cũng lớn như vậy, lại là một trong Cửu Môn cũ, tự nhiên cũng có chút nền tảng.

Tuy những năm gần đây đã dần dần tẩy trắng, hoàn toàn vứt bỏ những công việc kinh doanh và buôn bán không trong sạch trước đây, nhưng vẫn có một số nhân tài.

Sở Long nghe xong mắt sáng rực lên, tốt quá, vậy thì thật tuyệt vời.

Nếu có được sự giúp đỡ của vị tiền bối trong lời nói của cô, tin rằng chuyện này tám chín phần mười sẽ thành công.

Anh nắm lấy tay Hoắc Tú Tú: "Được, ngày mai chúng ta khởi hành sớm về gặp Hoắc Lão Thái Thái.

Anh cũng đã nhiều ngày không gặp, quả thực có chút nhớ nhung.

Chắc bà cũng đã về nhà rồi nhỉ?

Lúc đó chúng ta có thể tiện đường mang tấm bản đồ này đi xem có thể dịch ra được không." Ở Phan Gia Viên chơi hai ngày, những đồ cổ đồ sứ đó đều giao cho Ngưu Lão Đại, một nhóm người đi tiêu thụ, tin rằng họ có kênh riêng.

Bước tiếp theo cần làm là nhanh chóng dịch ra thông tin chữ viết, sau đó dịch tấm bản đồ này thành chữ hiện đại, như vậy mới có thể bắt tay vào điều tra, tránh lúc đó lại như ruồi nhặng không đầu mà bay loạn.

Hoắc Tú Tú trước tiên là sững người, sau đó hỏi: "Sao đột nhiên lại trở nên vội vàng như vậy, chẳng lẽ... chẳng lẽ tấm bản đồ này rất quan trọng với anh sao?

Rốt cuộc bên trong chứa thông tin gì?" Hoắc Tú Tú có chút bối rối, gãi đầu, nhìn Sở Long, trong ánh mắt cũng lộ ra chút mờ mịt, dường như đối với tấm bản đồ này hoàn toàn không biết gì, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa thông tin đặc biệt gì.

Sở Long gật đầu trả lời một câu: "Đúng vậy, có lẽ em không biết, bây giờ anh vừa hay gặp một chút vấn đề nhỏ, nhất định phải làm rõ tấm bản đồ này chỉ dẫn đến đâu.

Vì vậy, bây giờ chúng ta không thể có chút do dự nào, nhất định phải nhanh chóng lên đường!" "Được, vì anh vội như vậy, vậy chúng ta đi bây giờ..." Cô bé vừa nói vừa đứng dậy, dường như chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Hoắc Tú Tú có tính cách thẳng thắn, chỉ cần Sở Long có nhu cầu hoặc cần giúp đỡ, cô ấy sẽ không bao giờ do dự nếu có thể làm được.

Kể cả việc phải lên đường trong đêm cũng chẳng sao, cô ấy cảm

thấy mọi chuyện đều có thể giải quyết được, nhưng Sở Long lại cười khổ, vội vàng kéo cô lại.

"Sao vậy?

Chương 671

Anh Long nói không đúng sao?

Nếu đã gấp gáp như vậy, chúng ta lên đường ngay trong đêm đi, bây giờ đi thì có thể đến Hoắc gia trước khi trời sáng!" Hoắc Tú Tú không nhận ra cách làm của mình có gì không ổn.

Sở Long cười khổ liên tục nói: "Thôi được rồi, em làm loạn gì vậy?

Anh hiểu tấm lòng của em, cũng biết em lo cho anh, nhưng bây giờ trời tối om, sao có thể đi ngay trong đêm được chứ, dù gấp đến mấy cũng không vội một lúc này, nghỉ ngơi cho tốt đi, anh cũng không xem nữa, sáng mai chúng ta cùng đi!" Sở Long cảm thấy Hoắc Tú Tú thật đáng yêu, lại là một cô gái hiểu chuyện, gặp được cô đúng là may mắn.

Anh cũng biết rõ trong lòng, Hoắc Tú Tú đối với anh là thật tâm thật ý, thậm chí vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan.

Chính vì vậy, Sở Long biết mình nhất định phải bảo vệ tốt cô gái này, tuyệt đối không thể để cô phải chịu bất kỳ ấm ức nào.

Nghe những lời này, mặt Hoắc Tú Tú hơi ửng hồng, cô ngượng ngùng cúi đầu nghịch vạt áo, có chút xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào Sở Long, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Sở Long không nghiên cứu cuộn tranh da dê kia nữa mà ôm cô vào lòng, sau đó hai người cùng chìm vào giấc ngủ. ...

Sáng sớm hôm sau, Sở Long sắp xếp chuẩn bị lên đường đến Hoắc gia để diện kiến Hoắc Lão Thái Thái, đồng thời tìm một vị gọi là quản gia lâu năm trong nhà bà, xem có thể nhanh chóng dịch cuộn

tranh da dê này ra không.

Bởi vì chuyện này không thể lơ là, chậm trễ một ngày có thể sẽ thêm một phần nguy hiểm, cho nên Sở Long bây giờ phải hành động nhanh chóng, tranh thủ từng giây từng phút.

Bàn Tử vừa nghe sắp xếp này, lập tức cảm thấy có chút không tình nguyện, lẩm bẩm nói: "Ôi, anh Long của tôi ơi, anh có thể thương xót người già một chút được không?

Tôi khó khăn lắm mới được về nhà, về lại Phan Gia Viên, còn định đến nhà hát nghe kịch nữa đấy." "Anh xem người già như tôi có dễ dàng không?

Cả ngày bôn ba nam bắc cùng anh, tay chân thật sự mỏi nhừ rồi, chỉ muốn nghe một khúc hát thôi, đã nhiều ngày chưa đến nhà hát đó!" Bàn Tử còn làm ra vẻ đáng thương, miệng lẩm bẩm tỏ vẻ không muốn.

Nghe kịch đối với cậu ta là một phần không thể thiếu trong cuộc sống, chiếm một vị trí rất quan trọng.

Nhưng bây giờ không có thời gian đến nhà hát ở Phan Gia Viên dạo chơi, đột nhiên lại phải đi, khiến cậu ta cảm thấy không cam lòng.

Sở Long lại trừng mắt nhìn cậu ta một cái, đá nhẹ một phát rồi nói: "Làm gì đấy?

Cả ngày trong đầu cậu chứa cái gì vậy?

Chẳng lẽ có ý kiến gì khác à, tôi nói cho cậu biết, chuyện hôm nay không cho phép có một chút lơ là nào, bây giờ lập tức đi cho tôi..." "Nếu cậu không thích thì cứ ở lại Phan Gia Viên đi, một mình tôi cũng xử lý được, à đúng rồi, nhớ gọi cả Muộn Du Bình nữa, có cậu ấy giúp, tôi nghĩ nhất định có thể giải quyết được!" Giọng Sở Long rõ ràng đơn giản, thậm chí trên mặt còn lộ ra một tia tự tin.

Bàn Tử vừa mới bắt đầu còn có chút không tình nguyện, đầy vẻ oán giận, nhưng vừa nghe phải ở lại Phan Gia Viên một mình thì lập tức cả người tỉnh táo hẳn lên.

Cậu ta vỗ ngực, luôn miệng cam đoan: "Vậy sao được, chúng ta đều là bạn bè, là anh em, sao tôi có thể nhẫn tâm bỏ mặc anh một mình được.

Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đợi khi nào có thời gian, tôi sẽ bao luôn cả nhà hát cho anh, hừ, tôi không tin đâu, đi thôi, Bàn gia hôm nay cùng các vị xuất phát." Thái độ trước sau của Bàn Tử thay đổi quá lớn, không có một chút dấu hiệu nào, thậm chí nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Nhìn bộ dạng của cậu ta, Sở Long cười ha ha lắc đầu, không biết nên giải thích với cậu ta thế nào.

Anh cũng không ngờ phản ứng của đối phương lại khoa trương đến vậy, chỉ vài câu đơn giản đã nói rõ ràng mọi chuyện.

Nhưng Sở Long cũng không tranh cãi gì với cậu ta, nếu đối phương đã bằng lòng đi cùng thì quá tốt rồi.

Thế là trong ngày hôm đó họ chuẩn bị lên đường đến Hoắc gia.

Họ dự định đi tàu hỏa trước, sau đó gọi sẵn xe ngựa đến đón.

Ngồi bên cửa sổ tàu hỏa, Hoắc Tú Tú cứ nhìn những hàng cây vùn vụt lướt qua bên ngoài, không hiểu sao có chút ngẩn ngơ.

Hành động này của cô cũng thu hút sự chú ý của Sở Long, anh bèn cười nói: "Sao thế cô ngốc, sắp về nhà rồi, đi lâu như vậy, chắc em cũng lo lắng và nhớ nhà lắm đúng không?

Là do anh thật, có chút sơ suất, không quan tâm đến cảm nhận của em.

Yên tâm, lần này về rồi, anh nhất định sẽ cố gắng để em ở nhà thêm một thời gian, tuyệt đối sẽ không đột ngột lôi em đi nữa!" Đôi khi Sở Long cũng cảm thấy nên nghỉ ngơi hợp lý, cả ngày chạy loạn khắp nơi như chuột đào hang cũng có chút bất đắc dĩ, nếu không phải vì muốn thăm dò những bí mật liên quan bên trong, anh cũng sẽ không phiền phức như vậy.

Chương 672

Hoắc Tú Tú lại lắc đầu cười nói: "Đâu có khoa trương như vậy, anh Long nghĩ nhiều thật, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, dù bận rộn đến đâu em cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ là lâu rồi không gặp Hoắc Lão Thái Thái, ừm, em thật sự có chút lo lắng, không biết gần đây sức khỏe của bà có tốt không!" Nói rồi, trên mặt cô lộ ra một nét buồn bã, cô lắc đầu không nói gì thêm.

Bất kể con đường phía trước gian nan, khó khăn đến đâu, cô cảm thấy chỉ cần có Sở Long ở bên cạnh bầu bạn, cùng nhau đối mặt, thì mọi thứ đều có thể hiểu được, cũng đều có thể kiên trì, bởi vì cô biết cuộc sống vốn dĩ là cay đắng và vô vị như vậy.

Sở Long gật đầu mỉm cười hài lòng, thuận thế đặt tay lên vai cô, từ từ ôm cô vào lòng, để cô yên ổn tựa vào vai mình.

Trên đường trở về, Sở Long không quên trải cuộn tranh da dê ra, tiếp tục nghiên cứu kỹ lưỡng, không muốn từ bỏ một giây một phút nào, anh cho rằng chuyện này phải tự mình ra tay xử lý mới được.

Hoắc Lão Thái Thái nghe tin nhóm Sở Long chuẩn bị trở về thì mừng quýnh lên, lập tức gọi người trong bếp chuẩn bị sẵn sơn hào hải vị, thậm chí còn sắp xếp một số công việc, không biết tiếp theo có kế hoạch gì.

"Quá tốt rồi đương gia, không phải đây chính là điều bà mong muốn sao, tôi biết cả ngày bà chỉ thích đứng một mình ngẩn ngơ, chắc chắn đã sớm lo lắng cho Hoắc Tú Tú trăm bề rồi, cho nên a, Tú Tú sắp về rồi, bà cũng có thể gần gũi với con bé một chút." Lão quản gia bên cạnh thấy vẻ mặt của Lão thái thái liền tiến lên nhắc nhở vài câu.

Bởi vì gần đây qua quan sát, ông thấy Lão thái thái cả ngày chỉ

thích đứng một bên, rồi nhìn cảnh vật xa xăm mà ngẩn ngơ, cũng không biết trong lòng bà đang nghĩ gì.

Cho nên qua chuyện này cũng biết Lão thái thái chắc chắn trong lòng có điều lo lắng, tự nhiên cũng có phần bất an.

Hoắc Lão Thái Thái nghe những lời này thì cười ha hả lắc đầu nói: "Đâu có khoa trương như vậy, chỉ là nhiều ngày không gặp, có chút nhớ nhung thôi." Bây giờ chỉ cần người có thể trở về, bà cảm thấy mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Ngô Lão Cẩu cũng không biết từ đâu nhận được tin, biết được đứa học trò cưng của mình đã chuẩn bị trở về, lập tức lấy ra một cây roi da đã chuẩn bị sẵn trong rương, rồi vung vẩy trong sân.

"Lão lão gia, ngài có ý gì vậy ạ, hôm nay là ngày lành, cậu Bàn Tử có thể trở về là chuyện tốt nhất rồi, nên chuẩn bị sẵn tiệc rượu mới phải, sao ngài lại đột nhiên lấy ra một cây roi da nhỏ." Một người hầu bên cạnh thấy lão gia nhà mình cầm cây roi da trong tay, cảm thấy có chút khó hiểu, không thể lý giải, bèn nhiều chuyện hỏi một câu.

Ngô Lão Cẩu nghe xong lại hừ lạnh một tiếng nói: "Đồ khốn, lâu như vậy không về thăm ta, lại còn để ta phải chiêu đãi nó ư, đừng có cản ta, ta đây muốn hỏi xem, trong lòng nó có còn cái lão già này không." Mỗi khi nhắc đến chuyện của Bàn Tử, Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy tức điên lên, tự dưng nhận một đứa học trò cưng như vậy, đem hết những gì mình biết cả đời truyền thụ cho nó, không hề có chút giấu diếm hay hà khắc nào.

Tên nhóc đó thì hay rồi, đi một cái là bặt vô âm tín, nếu không phải lần này nghe nói nó chuẩn bị về, e là cả đời này thật sự không gặp được nữa, cả ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Dù sao cũng là đệ tử của mình, lễ tết cũng nên viết một lá thư hay gửi một bức điện báo chứ, nhưng bây giờ thì sao, đi một lèo mấy

tháng trời, có thể không tức giận được không?

Ngô Lão Cẩu hôm nay chuẩn bị dạy dỗ đứa học trò cưng này một trận ra trò, để nó biết tôn sư trọng đạo, biết nghe lời, biết tôn trọng trưởng bối.

Những người hầu trong nhà nghe xong, từng người một lấy tay che miệng cười khúc khích, đều có thể đoán được, Bàn Tử này lát nữa về nhà, e là lão gia nhà mình tuyệt đối sẽ không tha cho cậu ta.

"Ôi, anh Bàn Tử đúng là không dễ dàng gì, trước đây khi làm việc học tập, cũng không ít lần bị roi vọt dạy dỗ, không ngờ bây giờ lại phải chịu đòn, e là lần này về chắc chắn phải chịu khổ rồi." "Ai, cũng không còn cách nào, ai bảo lão gia nhà chúng ta thích cái kiểu này chứ, thôi thôi, chúng ta nói ít lại vài câu đi, nếu không cẩn thận lát nữa lão gia lại lấy chúng ta ra khai đao." ...

Sở Long, Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Muộn Du Bình, mấy người vừa xuống tàu hỏa, đã thấy bên ngoài có người sắp xếp sẵn xe ngựa để nghênh đón.

Lên xe hỏa xong, Bàn Tử đứng trên mặt đất vươn vai một cái, cảm thấy cả người uể oải rã rời, đi một đường, ngủ một đường, Sở Long đã chịu hết nổi rồi, lại còn ngáy như sấm, mẹ nó thật hết cách.

Tâm thái của tên này đúng là vô địch, dường như ở đâu cũng có thể ngủ được, trong khi Sở Long và những người khác vì một loạt chuyện sắp tới mà lòng đầy lo lắng, sợ rằng lúc đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên có vẻ rất lo âu.

Đặc biệt là bản thân Sở Long, trên đường đi vẫn luôn nghiên cứu cuộn tranh da dê kia, nhưng Bàn Tử thì hay rồi, lại ăn uống cười nói suốt quãng đường.

Hít thở không khí trong lành ở đây, Bàn Tử cảm thán nói: "Ừm,

không tồi, rất tuyệt, tôi lại về rồi, ha ha ha, cuối cùng cũng về rồi.” Sở Long đá Bàn Tử một cái, trợn mắt trắng dã, rồi chỉ tay về phía chiếc xe ngựa đang đậu bên đường cách đó không xa.

Ngồi trong xe, Sở Long bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất: “Không biết hôm nay Hoắc Lão Thái Thái có chuẩn bị quà gì cho chúng ta không, đoán chừng a, đã bày sẵn yến tiệc rồi, tôi cảm thấy chắc chắn là sơn hào hải vị, dù sao Hoắc Lão Thái Thái trước nay đều rất khách khí, mỗi lần đến nhà bà đều chưa bao giờ bị đối xử tệ bạc.” Dù sao Sở Long cũng là con rể của Hoắc gia, tự nhiên thuộc hàng khách quý, cộng thêm Hoắc Tú Tú lại là vãn bối được Hoắc Lão Thái Thái yêu thương nhất, tự nhiên cũng được đãi ngộ đặc biệt.

Bàn Tử vừa nghe có đồ ăn, nước miếng đã chảy ròng ròng, ôm bụng đang réo ùng ục nói: “Ây da, đừng nói nữa, chúng ta đi suốt một đường, ngồi trên tàu hỏa, tôi thật sự đói đến dính cả ruột rồi.

Thôi được rồi, đừng nói nữa, đợi về rồi đừng ai tranh giành nhé, chúng ta có chuyện gì, cứ đợi ăn no uống đủ rồi hẵng bàn, tôi nói cho các vị biết, người là sắt cơm là thép, một ngày không ăn là đói lả, nếu mà không ăn no bụng thì sao được.” Chỉ cần nhắc đến ăn là Bàn Tử toàn thân đầy năng lượng, cảm giác cả người như được bơm máu, tinh thần phơi phới, trên đường về cứ xoa tay cười hì hì.

Nghe những lời này, Sở Long có chút cạn lời, trực tiếp lườm cậu ta một cái thật dài, thật sự hết cách với cậu ta, không ngờ tên này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Đương nhiên, trong tình huống này nói nhiều cũng chỉ tự tìm chán, thế là mỗi người đều cười cười, gật đầu rồi ai nấy đều im lặng.

Cùng lúc đó, sau khi cúi đầu xuống, họ lại âm thầm thảo luận riêng.

Sở Long quan sát xung quanh rồi hỏi người bên cạnh: “Đúng rồi, ở

đây chúng ta có đặc sản gì cụ thể không!" Hoắc Tú Tú lắc đầu, tỏ vẻ có chút mơ hồ.

Đến khi ngồi xe ngựa về đến nhà, vừa tới cổng, đã thấy Hoắc Lão Thái Thái và người hầu trong nhà đã đợi ở đó từ lâu, vừa thấy Hoắc Tú Tú xuống xe, Hoắc Lão Thái Thái kích động vội vàng chạy ra đón.

Chương 673

Hoắc Tú Tú cũng rất ngoan ngoãn, chạy một mạch đến bên Hoắc Lão Thái Thái, gọi một tiếng "Đương gia", rồi lên nắm lấy tay bà.

Sở Long bên này cũng được hưởng đãi ngộ đặc biệt của con rể.

"Đúng rồi Hoắc Lão Thái Thái, bên này có chuẩn bị cơm nước gì không ạ?

Chúng con đói lắm rồi, xem này, bụng con đói đến dính cả ruột rồi..." Bàn Tử nhìn Hoắc Lão Thái Thái, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Đương nhiên tất cả chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, dù sao nói thẳng ra có vẻ hơi không hợp lẽ thường, tuy tên này cả ngày làm việc tùy tiện, không theo lẽ thường, nhưng cũng không đến mức mạo phạm như vậy.

Thế là Bàn Tử nảy ra một ý, nhìn người em trai đánh xe ngựa bên cạnh, kéo cậu ta lại gần, cười nói: "Huynh đệ à, mau tiết lộ một chút xem bên này có chuẩn bị cơm nước gì không, tôi thật sự đói không chịu nổi rồi, hôm nay có món gì ngon không?

Đặc sản ấy." Chỉ cần nhắc đến ăn là Bàn Tử cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, nên cậu ta không ngừng nháy mắt, thậm chí khi chớp mắt cũng đầy vẻ thấu hiểu.

Người em trai đánh xe ngựa bên cạnh gật đầu nói: "Đó là điều tất nhiên rồi, sáng sớm Hoắc gia đã bắt đầu mổ lợn giết dê, để nghênh đón cô gia đấy ạ, tôi nghe nói, rượu ngon đã được ủ sẵn, các món ăn đều là đại tiệc Mãn Hán Toàn Tịch!" Bàn Tử càng nghe càng vui, càng nghe càng kích động, nước miếng chảy ròng ròng, xem ra hôm nay thật sự có thể ăn một bữa no nê.

Nhưng trong lúc đang nghĩ đến sơn hào hải vị, đột nhiên từ xa nghe thấy có người hét lên: "Nghiệt chướng nhà ngươi cuối cùng cũng về rồi!" Một giọng nói cực kỳ không thân thiện vang lên, khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình, thế là tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn lại, ngay cả Sở Long cũng cảm thấy có chút khó hiểu, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Anh quay đầu nhìn lại, quả nhiên ở vị trí không xa, thấy Ngô Lão Cẩu tay cầm một cây roi da nhỏ, vẻ mặt giận dữ.

Bàn Tử vừa thấy đối phương thì sững sờ, sau đó chỉ có thể gãi đầu, vẻ mặt lúng túng đi tới gọi một tiếng "Sư phụ".

Trong lòng cậu ta có chút sợ hãi Ngô Lão Cẩu, lúc bái sư dưới trướng ông, không ít lần bị roi vọt dạy dỗ, cả ngày bị đánh đấm, đã sớm sinh ra ám ảnh tâm lý.

Nhưng không còn cách nào, một ngày làm thầy cả đời làm cha, gặp rồi tự nhiên phải hành lễ đúng mực, thế là Bàn Tử tiến lên cười nói: "Ôi sư phụ, lão nhân gia khỏe không ạ?

Con định đến thăm ngài ngay đây, bên ngoài gió lớn, lát nữa ngài bị cảm lạnh thì sao?

Mau vào trong đi ạ!" Bàn Tử cũng biết nhiều ngày không liên lạc với sư môn, chắc chắn đã làm sư phụ tức giận, cho nên chủ động muốn làm thân.

Ai ngờ cậu ta còn chưa nói dứt lời, Ngô Lão Cẩu đã cầm roi quất mạnh vào người cậu ta, rồi chửi ầm lên: "Thứ khốn kiếp nhà ngươi, trong mắt còn có người sư phụ này không hả, thật làm ta quá thất vọng, ta mù mắt rồi hay sao mà lại nhận một đứa đệ tử như ngươi, xem hôm nay ta không đánh chết ngươi..." Ngô Lão Cẩu hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh, cũng không chừa cho đối phương chút thể diện nào, cầm cây roi da nhỏ trong tay quất tới tấp vào Bàn Tử, vừa

đánh miệng vừa không ngừng chửi bới.

Bàn Tử lúc này có chút ngơ ngác, mẹ kiếp, cảm giác bây giờ như bị người ta bắt nạt, thậm chí còn cảm thấy không có chỗ nào để than khổ, ừm, làm gì mà kích động vậy, có chuyện gì hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng mà, phải không?

Dù sao cũng có nhiều người đang nhìn.

Thế là bị sư phụ cầm roi da quất một trận, cậu ta la hét om sòm, vội vàng cầu xin: "Sư phụ bình tĩnh, bình tĩnh, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói ạ, hiểu lầm thôi, gần đây con bận rộn bên ngoài, nên không có thời gian đến thăm ngài, không phải con đã từ xa đến rồi sao?

Sư phụ ngài bình tĩnh nghe con giải thích..." Nhưng biết làm sao đây?

Hôm nay nếu không nói rõ ràng, e là sư phụ chắc chắn sẽ không bỏ qua, cây roi da nhỏ cũng tuyệt đối không khách khí, cho nên lúc này bị roi da đánh cho chạy toán loạn, miệng thì luôn mồm gọi sư phụ nhưng vẫn không có cách nào, người ta cũng không có ý định nể tình.

Cuối cùng cảm thấy toàn thân đau nhức, bị cây roi da nhỏ hành hạ, cả người nóng rát.

Sở Long, Hoắc Tú Tú, Hoắc Lão Thái Thái và những người hầu khác nhìn thấy vậy đều không nhịn được mà bật cười ha hả, đúng là cặp thầy trò này thật là hài hước.

"Không ngờ đấy, nghi thức chào đón này đúng là độc đáo, không tồi không tồi, xem ra anh bạn Bàn Tử của tôi lần này về nhà chịu thiệt rồi!" Sở Long cười ha ha, chẳng khác nào đang ngồi trên núi xem hổ đấu, nói lời châm chọc, hai tay khoanh lại, trên mặt càng lộ ra vẻ hả hê.

Cây roi da nhỏ quất tới tấp vào Bàn Tử, khiến cậu ta bị đánh cho

chạy tán loạn, không có chỗ nào để trốn, thậm chí nhìn thấy đối phương thở hổn hển, mặt mày đỏ bừng, máu chảy ròng ròng.

Lúc này Sở Long và những người khác chỉ đứng xa xa nhìn, không có ý định can thiệp, từng người một khoanh tay, thỉnh thoảng lắc đầu.

Cuối cùng, Ngô Lão Cẩu xách tai Bàn Tử định lôi về.

"Ây da ây da sư phụ, ngài nhẹ tay một chút, có nhiều người ở đây, ít nhất cũng chừa cho con chút thể diện, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói mà, ngài đừng kích động, đừng tức giận, ngài không biết sao, chúng con sắp ăn cơm rồi mới về được, hay là chúng ta có chuyện gì..." Bàn Tử có chút không tình nguyện, dù sao bây giờ đã có sơn hào hải vị, còn chưa được ăn miếng nào, sao có thể bị người ta lôi đi một cách khó hiểu như vậy, cho nên chỉ có thể dùng giọng thương lượng để nói chuyện với lão sư phụ của mình.

Ai ngờ sư phụ lại hừ lạnh một tiếng nói: "Đồ khốn nhà ngươi đúng là mơ đẹp quá nhỉ, làm bại hoại sư môn, còn muốn đi ăn, ăn cứt thì có, về rồi xem ta dạy dỗ ngươi..." Chửi Bàn Tử một trận xong, Ngô Lão Cẩu lại quay đầu nhìn những người có mặt, gật đầu nói: "Các vị thật xin lỗi, gia môn bất hạnh, sư môn bất hạnh, về rồi tôi phải dạy dỗ nó lại, hy vọng các vị thông cảm, làm phiền rồi, tôi đi trước một bước..." Hoắc Lão Thái Thái gật đầu cười, còn Sở Long thì nhanh nhảu nói đùa: "Ha ha ha, tiên sinh nhất định phải nhẹ tay một chút, đừng đánh ác quá, đừng đánh tên nhóc này suốt đêm, trước đây ở bên cạnh tôi nó còn nói xấu ngài không ít đâu..." Nghe những lời này của Sở Long, Bàn Tử thật sự có xung động muốn giết người, đúng là chuyên gia hại anh em mà, không phải là cố tình đẩy mình vào hố lửa sao?

Rõ ràng biết vị lão gia trước mắt này không phải người hiền lành, lại còn dám nói những lời như vậy một cách công khai, khiến cậu ta

cảm thấy không còn mặt mũi nào, cố tình tìm phiền phức cho mình.

Thế là Bàn Tử làm ra vẻ đáng thương, cả hốc mắt đẫm lệ, long lanh nước, không biết nên biểu đạt tất cả như thế nào.

Chương 674

"Sở Long tên khốn này, đúng là quá hố người, có ai hại anh em như vậy không hả, a, tao ở phía trước xông pha đầu rơi máu chảy, mày thì hay rồi, một cước đá tao đi, đồ khốn." Bàn Tử tức đến nỗi thật sự có xung động muốn chửi mẹ, nhưng cuối cùng chỉ có thể làm ra vẻ đáng thương, trước mặt mọi người bị lão gia tử này lôi đi.

Sau khi Bàn Tử và Ngô Lão Cẩu rời đi, Sở Long, Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình, ba người được nghênh tiếp vào Hoắc gia, nhận được sự chiêu đãi theo quy cách cao nhất.

Trong sảnh tiếp khách đã bày sẵn rượu thịt cơm nước, món nào món nấy đều vô cùng phong phú, cũng là do Lão thái thái từ sáng sớm đã đích thân dặn dò người chuẩn bị.

Nhìn thấy một bữa tiệc phong phú như vậy, Sở Long gật đầu nói: "Được đấy ạ, Hoắc lão tiên sinh, ngài thật quá khách khí rồi, thật sự không cần phải khách khí như vậy, cháu thực ra cũng chỉ là lúc rảnh rỗi đi dạo loanh quanh thôi, làm cháu cảm thấy có chút ngại ngùng..." Sở Long nói rồi gãi đầu, sau đó lộ ra một nét cười khổ, thật không ngờ đối phương lại đãi ngộ mình theo quy cách cao như vậy.

Hoắc Lão Thái Thái lại cười ha hả nói: "Thôi được rồi, cậu nhóc này cả ngày mồm mép lanh lợi, chỉ biết dỗ ta vui.

Bây giờ cậu là con rể của Hoắc gia ta, tự nhiên không thể đối xử tệ bạc được, huống hồ lại còn là vãn bối ta yêu thương nhất, thôi được rồi, đừng khách khí nữa, bên ngoài màn trời chiếu đất chắc chắn vất vả lắm, có thể ăn một bữa no, đã về rồi thì coi như về nhà, đừng có bất kỳ áp lực tâm lý nào, mau vào bàn đi..." Bữa cơm mọi người đều ăn rất vui vẻ, trong lúc ăn uống trò chuyện, Sở Long còn múa tay

múa chân, kể lại một cách đơn giản những trải nghiệm gần đây của mình.

Nghe Sở Long nói gần đây đã đụng phải một ngôi mộ của đế vương cổ đại, ai nấy đều sững sờ.

"Lại là mộ của đế vương cổ đại, cậu chắc chắn lúc đó vào là mộ đế vương, không phải là một số lăng mộ ảo ảnh thông thường chứ?" Hoắc Lão Thái Thái tưởng mình nghe nhầm, bèn hỏi lại Sở Long một câu, lông mày nhíu chặt.

Lão thái thái dường như rất quan tâm đến chuyện này, bởi vì mộ đế vương nói chung đều có vô số cơ quan, bảo vật bên trong quả thật có, nhưng đồng thời cũng nguy hiểm vô cùng.

Bởi vì các đế vương thông thường khi chọn huyệt mộ đều sẽ chọn nơi tinh xảo nhất, phong thủy tốt nhất, để có thể tiếp tục xoay chuyển triều chính dưới lòng đất, thậm chí có thể kéo dài và bảo vệ con cháu đời sau.

Mấy người trẻ tuổi như Sở Long lại có thể trực tiếp đến lăng mộ đế vương tìm kiếm cổ mộ, có thể sống sót trở về, quả thật không tầm thường, khiến Hoắc Lão Thái Thái không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Sở Long gật đầu cười nói: "Không sai, có thể xác định, lúc đó quả thật đã vào một ngôi mộ đế vương, lúc đầu cháu cũng không nghĩ sẽ vào trong đó, vốn dĩ chỉ là một huyệt mộ nhỏ bình thường, vào trong rồi định đào bừa vài món bảo vật..." "Nhưng chẳng biết may rủi thế nào, lại bị cháu vô tình mò vào, rồi vào được bên trong, đợi đến khi vào rồi cháu mới biết đó là mộ đế vương, còn thấy vị đế vương bên trong dường như đã sống lại..." Nói xong Sở Long cười khổ một trận, lúc đưa tay ra càng lộ vẻ bất lực, biết làm sao được, anh cũng cảm thấy vô dụng, lúc đó cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cố gắng hết sức để xử lý ngôi mộ đế vương cổ đại đó, đâu có ngờ cuối cùng lại có

một diễn biến thần kỳ như vậy.

Nghe những lời này, đối phương cười ha hả, sau đó liền vỗ tay liên tục nói: "Ha ha, rất tốt, rất tốt!

Không ngờ mấy người trẻ tuổi lại có thể làm nên chuyện lớn như vậy, quả thật khiến những lão già như ta phải khâm phục năm vóc sát đất..." "Ha ha, Hoắc lão tiền bối, ngài thật biết đùa, bọn vãn bối chúng cháu cũng chỉ là chuyện vặt vãnh thôi, cũng chỉ là những người bình thường, sao có thể so sánh với các bậc trưởng bối được chứ?" Sở Long tỏ ra khá khiêm tốn, đối với chuyện này chỉ nói bừa vài câu, nhẹ nhàng xua tay cắt ngang lời trần thuật của đối phương.

Hoắc Lão Thái Thái lại lắc đầu than thở: "Ha, thật quá khiêm tốn, có lẽ cậu không biết, cho dù là Lão Cửu Môn chúng ta trước đây tiến hành liên hợp trộm mộ, cũng chưa chắc có được phi vụ lớn như vậy!

Quy cách cao nhất cũng chỉ là mộ của một số hoàng thân quốc thích, hoặc vương gia, thật sự tiến hành vào mộ đế vương thì rất khó, bởi vì bên trong nguy hiểm lắm..." Đối phương nói rồi cảm thán, liền ngẩng đầu nhìn về phía xa, thậm chí trên mặt còn lộ ra một tia bất lực.

Dường như vừa rồi khi trò chuyện với Sở Long, đã vô tình kéo suy nghĩ của bà trở về quá khứ, dường như lại một lần nữa gợi lại một khoảng thời gian không muốn nhớ lại.

Hành động đặc biệt này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, dường như anh có hứng thú với chuyện liên minh Cửu Môn mà bà vừa nhắc đến.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì giữa Lão Cửu Môn năm xưa, có bí mật gì không thể nói ra, lập tức khiến Sở Long cảm thấy có chút khác lạ, thậm chí trong lòng cũng luôn cảm thấy có chút khó hiểu, luôn muốn thăm dò tình hình bên trong.

Nếu thật sự chỉ đơn thuần là Lão Cửu Môn liên hợp trộm mộ, tại sao lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như bây giờ, hoàn toàn không phù hợp với logic thông thường, cũng đáng để suy ngẫm, cho nên đã khiến Sở Long phải suy nghĩ một phen.

Sở Long lại gần hỏi: "Tiền bối, ngài có thể kể cho cháu nghe về những trải nghiệm huy hoàng của Lão Cửu Môn năm xưa không ạ!

Cháu cũng muốn biết về cuộc hạ mộ liên hợp mà ngài nói, đó là kế hoạch gì, trước đây cháu chưa từng thấy ghi chép nào để lại!" Từ trước, Sở Long đã âm thầm lật xem một số ghi chép giữa Lão Cửu Môn, những đại môn phái như vậy nếu liên hợp, nói chung đều sẽ có một số ghi chép liên quan, dù không muốn người ngoài biết, cũng sẽ nhắc qua một câu.

Nhưng duy chỉ có một lần hành động liên hợp siêu lớn của Lão Cửu Môn trước đây, lại không hề có bất kỳ kế hoạch nào, thậm chí trong một bản chép tay duy nhất, Sở Long còn thấy dấu vết của một trang giấy ố vàng từng bị xé đi.

Quyển ghi chép đó vốn dĩ có một sự kiện như vậy, chỉ là bị một số người không ai biết đến lén lút xóa đi, trang giấy đó cũng bị xé mất, cho nên bên trong chắc chắn có ẩn chứa bí ẩn, cũng là cố ý muốn che giấu một sự thật nào đó, sợ bị người khác phát hiện.

Sau câu hỏi này, Hoắc Lão Thái Thái sững sờ, tiếp đó lông mày hơi nhíu lại, cũng không nói thẳng ra, cũng không biết trong lòng Hoắc Lão Thái Thái đang nghĩ gì.

Trong phút chốc cả khung cảnh trở nên yên tĩnh, không khí dường như ngưng đọng lại, xung quanh im phăng phắc, Hoắc Lão Thái Thái dường như không muốn nhắc lại chuyện này.

Nhìn vẻ mặt của Lão thái thái, Sở Long đã hiểu, đại khái là vậy, bèn cười ha hả nói: "Thôi được rồi tiền bối, nếu ngài không muốn nói

thì cứ coi như cháu chưa từng đề cập, thực ra chuyện này cháu cũng chỉ hỏi bừa thôi, chúng ta ăn đi, ăn đi...” Người ta đã không muốn đề cập thì cũng không thể ép buộc nhiều lần, cho nên Sở Long cũng chỉ tùy tiện nói vài câu rồi lập tức gạt chuyện này ra sau đầu, không muốn nói thêm nữa.

Hoắc Lão Thái Thái gật đầu rồi “ừm” một tiếng, không tiếp tục đề cập đến chuyện hạ mộ đổ đấu nữa.

Có một đoạn đối phương cố ý hay vô ý muốn giấu chuyện này trong lòng, nhưng điểm này đã thu hút sự chú ý của Sở Long, anh tự nhiên cũng hiểu, bên trong chắc chắn có bí ẩn khác.

Bữa cơm tối hôm đó ăn rất vui vẻ, ngoại trừ một khúc nhạc đệm nhỏ về sự kiện liên hợp của Lão Cửu Môn ở giữa, mọi thứ đều bình yên.

Ăn cơm xong, Lão thái thái liền chủ động mời Sở Long và Hoắc Tú Tú hai người chuẩn bị ra sân sau dạo bộ, nghỉ ngơi sau bữa ăn, vận động gân cốt.

Chương 675

Việc này vô cùng khoa học và thuận lợi, nhưng trong lòng Sở Long cũng hiểu, thực ra Lão thái thái chắc chắn có chuyện muốn nói riêng với anh.

Sở Long nói với người hầu bên cạnh: "Đúng rồi, tiên sinh, phiền ông sắp xếp cho bạn tôi một căn phòng, bình thường tính khí cậu ấy có chút kỳ quái, tính tình cô độc, cho nên hy vọng có thể thông cảm nhiều hơn, tốt nhất là có thể tìm cho cậu ấy một căn phòng yên tĩnh một chút, sắp xếp ở cạnh phòng tôi là được..." Người bạn có tính cách cô độc này, tự nhiên là Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng không nói một lời bên cạnh, dù sao tên này từ lúc đến đây, vẫn luôn trầm mặc ít lời, không muốn giao tiếp nhiều với người khác, đối với Sở Long thì đã quen không còn lạ.

Nhưng những người khác thì khác, vừa rồi trên đường đi, anh thấy có người lén lút bàn tán sau lưng, cảm thấy Muộn Du Bình giống như một người máy, cho nên những người đó tự nhiên trong lòng cũng có chút căng thẳng, Sở Long làm vậy cũng là để phá vỡ những lo ngại trong lòng họ, xóa tan nghi ngờ.

Người hầu gật đầu rồi ai nấy đi làm việc của mình.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Sở Long và Hoắc Tú Tú được Hoắc Lão Thái Thái dẫn đi dạo trong đình viện, theo ý của bà là tùy tiện đi dạo, ngắm cảnh.

Đi được một lúc, Hoắc Lão Thái Thái nói: "Hai đứa ở bên nhau thế nào rồi?

Không có gì không ổn chứ?" Câu nói này khiến Sở Long sững sờ, tiếp đó lại quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh, hai người cùng cười

ha ha, cảm thấy có chút xấu hổ.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú vốn là một tiểu thư khuê các, có thể nói chuyện thẳng thắn như vậy, tim vẫn đập thình thịch, nhưng đối mặt với câu hỏi của đương gia nhà mình, chắc chắn phải trả lời rõ ràng.

"Chúng cháu ở bên nhau rất tốt, tính cách cũng rất hợp, cháu gặp được Hoắc Tú Tú cũng là phúc phận của cháu." Trong lúc mọi người đang khó xử không biết nên nói gì, Sở Long lại nhanh nhẩu trả lời thẳng thắn một câu, thậm chí trên mặt còn lộ ra một nét tự tin, dường như hôm nay, đối với chuyện này anh đã có sẵn kế hoạch trong lòng.

Nghe những lời này xong, Lão thái thái cười ha hả gật đầu, vỗ tay liên tục, không tồi không tồi, cậu nhóc này đúng là miệng lưỡi dẻo quẹo, như bôi mật vậy.

Cứ thế vừa đi vừa nói chuyện đến một vị trí trong sân sau, Hoắc Lão Thái Thái đột nhiên dừng bước nói: "Đúng rồi Sở Long, ta biết cậu nhóc này không có chuyện không vào điện Tam Bảo, đang yên đang lành ở Phan Gia Viên lại đột nhiên vượt ngàn dặm trở về, chắc chắn có chuyện gì đó, không phải là ở bên ngoài gặp khó khăn gì chứ..." Không hổ là người từng trải, Sở Long còn chưa nói gì, đối phương đã đoán được đại khái tình hình cụ thể mà Sở Long gặp phải.

Chỉ bằng khả năng quan sát nhạy bén, Sở Long trong lòng đã khâm phục năm vóc sát đất, quả nhiên là một lão hồ ly, khiến Sở Long trong lòng cảm khái trăm bề.

Hoắc Tú Tú cũng cố ý hay vô ý liếc mắt ra hiệu cho Sở Long, ám chỉ anh đừng có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Có sự khích lệ lẫn nhau của hai người, Sở Long "ừm" một tiếng gật đầu nói: "Ha ha, xem ra đương gia thật sự là tuệ nhãn thức anh tài, chuyện gì cũng không qua được hỏa nhãn kim tinh của ngài, không sai,

cháu quả thật ở một số phương diện có gặp chút tình huống nhỏ, nhưng mà, hôm nay chủ yếu là, có chút chuyện ở phương diện này cần ngài giúp đỡ...” “Ha ha, ta hiểu mà, được rồi cậu nhóc, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đừng có vòng vo với ta nữa, dù sao chúng ta đều là người thẳng thắn, nói thẳng ra không được sao, có gì to tát đâu!” Đối phương cười ha ha, trên mặt cũng tự nhiên lộ ra một nét tự tin.

Sở Long không vòng vo nữa, đem chuyện giao dịch với ông chủ hiệu đồ cổ Nhị Thúc trước đây kể lại một cách đơn giản.

Còn về việc ông chủ đó là ai, tin rằng Hoắc Lão Thái Thái cũng không biết, chắc chắn không quen.

“Cho nên, bây giờ cháu trở về là muốn tìm một người xem có thể giúp nghiên cứu tấm bản đồ này không, xem xem trên cuộn tranh da vàng này rốt cuộc ghi chú thông tin gì, dựa theo thông tin này mới có thể truy tìm nguồn gốc...” Sở Long lấy ra cuộn tranh da vàng đó.

Nghe những lời này, Hoắc Lão Thái Thái bên cạnh sững sờ, rõ ràng tỏ ra hứng thú với cuộn tranh da dê trong tay anh.

Dù sao cũng đã nói đến nước này, nếu tiếp tục che che đậy đậy cũng không có ý nghĩa gì, huống hồ Lão thái thái cũng sẽ không hãm hại anh.

Cho nên Sở Long thẳng thắn trải cuộn tranh ra trên bàn đá.

Lão thái thái hai mắt cứ dán chặt vào cuộn tranh da dê, trông có vẻ rất nghiêm túc, hai mắt luôn dán chặt, không có ý định rời đi.

Sở Long và Hoắc Tú Tú hai người chỉ đứng bên cạnh yên lặng quan sát, không hề làm gián đoạn.

Tiếp đó, Lão thái thái lập tức hỏi: “Cuộn tranh da dê này tìm thấy ở đâu?” Trong thần sắc của Hoắc Lão Thái Thái hiện lên một nét kìm nén, lông mày nhíu chặt, thần kinh căng lại, dường như đối với

chuyện này vô cùng thận trọng.

Câu hỏi bất ngờ của đối phương khiến Sở Long cảm thấy có chút khó hiểu, không biết nên trả lời thế nào, không thể nào nói là bị người ta uy hiếp, rồi người ta tặng cho được, chẳng phải là mất mặt sao?

Người sống vì một tấm mặt, cây sống vì một lớp vỏ, đạo lý này anh hiểu, sau khi nghĩ xong Sở Long cười nói: "Ha ha, thực ra cũng không có gì, chỉ là trước đây vô tình tìm thấy trong phòng của chú Ba, lúc đó tiện tay mang về." Lời nói này có chút vòng vo, thực ra là cố ý che giấu sự thật.

Lão thái thái nghe xong liên tục cảm thán: "Thứ này ta chưa từng thấy, nhưng một hình vẽ trên đó ta dường như đã từng nghe ở đâu đó, hẳn là đang dẫn dắt ngươi đến một nơi nào đó, đoán chừng không phải là thứ tốt lành gì." Một câu nói dài dằng dặc, thậm chí lúc từ từ nhắm mắt lại như gợi lại ký ức nhiều ngày, Sở Long và Hoắc Tú Tú hai người không biết nên tiếp lời thế nào, hình vẽ mà bà nói chẳng lẽ tương tự với biểu tượng con mắt phía trước?

Ngay từ đầu khi mới lấy được cuộn tranh da dê này, Sở Long cũng đã bị thứ giống như con mắt này thu hút, cũng ý thức được sự thật không đơn giản như vậy.

Chỉ là Lão thái thái lại chuyển ánh mắt đến biểu tượng này, chắc chắn có nguyên do, cũng đồng thời thu hút sự chú ý của Sở Long, anh biết sự thật có thể không đơn giản như vậy.

Trầm mặc hồi lâu, Hoắc Lão Thái Thái nói: "Thôi được rồi, cất thứ này đi, cố gắng đừng để người ngoài thấy, cũng đừng để thám tử chú ý, còn chuyện của quản gia, ta sẽ đích thân sắp xếp cho cậu!" Lời nói của Lão thái thái rất thẳng thắn, đồng thời có thể thấy trên mặt bà lộ ra một vẻ điềm nhiên, Sở Long nghe xong liên tục gật đầu, quá tốt rồi.

Nếu có Lão thái thái giúp đỡ thì còn gì bằng, bèn gật đầu nói: "Hoắc gia lão tiền bối, nếu ngài có thể giúp đỡ, cháu thật sự cảm kích vô cùng." Tuy Hoắc gia đã dần dần tẩy trắng và lui về ở ẩn, cũng ra lệnh cho con cháu đời sau không tiếp tục dính líu đến chuyện này, nhưng nền tảng của tổ tiên ở đây vẫn vững chắc, một số kiến thức ít người biết được cất giấu khá nhiều, Sở Long cũng biết cả gia tộc này có bí mật chưa được giải đáp.

Bây giờ Hoắc Lão Thái Thái là người phụ trách gia tộc, có sự giúp đỡ hết mình của bà, chẳng khác nào như hổ thêm cánh.

Chương 676

Lão thái thái cười ha ha nói: "Vậy bây giờ đừng vội cảm ơn ta có thể giải đáp được bí ẩn không, còn phải xem đã, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ." Sở Long gật đầu cũng không hỏi thêm gì nữa, sự việc có nguyên do, lời nói của bà chắc chắn cũng có một tầng ý nghĩa khác, là một vãn bối chỉ cần học cách lắng nghe bên cạnh.

Đêm hôm đó, đêm đã khuya, Sở Long cũng theo người hầu trong nhà đến căn phòng đã được sắp xếp sẵn để chuẩn bị đi ngủ, nhưng lúc này lại phát hiện Hoắc Tú Tú lại bị Lão thái thái giữ lại, hai người xem ra cần phải nói chuyện riêng.

Dù sao đây cũng là nhà của họ, Sở Long cũng không tiện hỏi nhiều, bèn không nói gì thêm, sau khi trở về lại ném cuộn tranh da dê lên bàn, để phòng ngừa bất trắc, trực tiếp lấy điện thoại ra chụp liên tục mấy tấm ảnh.

Đồng thời cũng là để đề phòng, nếu cuộn tranh da dê bị người ta lấy trộm, cũng hoàn toàn có thể dựa vào những tấm ảnh này để tìm lại, cho nên Sở Long đã chuẩn bị sẵn đường lui.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Sở Long hít sâu một hơi, đơn giản vỗ vỗ tay, mỉm cười nói: "Ha ha, như vậy tốt rồi, chỉ cần có thể cố gắng thêm chút nữa, tin rằng chuyện này có thể xử lý được, xem ra đã đến thời khắc quan trọng để ta đại triển thân thủ!" Khi cuộn tranh da dê nằm trong tay, Sở Long cảm thấy trong lòng vô cùng đắc ý.

Bên phía Hoắc Tú Tú...

"Đương gia, ngài giữ cháu lại có gì cần dặn dò ạ." Trong lòng Hoắc Tú Tú cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết vị lão tiền bối trước mắt này định làm gì?

Tại sao lại đột nhiên giữ mình lại một mình, rõ ràng có những lời muốn tránh mặt Sở Long.

Cô và Sở Long đã sớm trở thành vợ chồng, tự nhiên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, có chuyện gì cần phải che giấu, có chút không hiểu.

Hoắc Lão Thái Thái vẫn ngẩng đầu nhìn hồ nước trước mắt, lúc này xung quanh im phăng phắc, cả người trên mặt càng bình lặng, vẫn giữ nguyên một bóng lưng u sầu cho Hoắc Tú Tú.

Lão thái thái không nói, Hoắc Tú Tú cũng không dám hỏi thêm, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh chờ đối phương chủ động trả lời.

Đợi một lát sau, Lão thái thái mới mở miệng: "Thực ra ta giữ cháu lại, là có một số chuyện muốn nói riêng với cháu, hy vọng cháu có thể nói thật cho ta biết, Sở Long gần đây rốt cuộc đang làm gì!" Một câu hỏi khiến Hoắc Tú Tú không biết nên trả lời thế nào, tại sao bà nội đột nhiên lại nghiêm túc như vậy, giọng điệu và biểu cảm đều giống như một người xa lạ.

Giống như đang thẩm vấn phạm nhân, Hoắc Tú Tú vội vàng giải thích: "Đương gia, ngài đừng hiểu lầm, không có đâu ạ, Sở Long làm nhiều chuyện như vậy, đã báo cáo trước với ngài rồi mà." Cô cố ý giải thích, muốn để Lão thái thái mau chóng yên lòng, không còn nghiêm túc như vậy nữa.

Lão thái thái lại hừ lạnh một tiếng: "Thật sự tưởng ta già rồi hồ đồ sao?

Lời như vậy mà cũng nói với ta?

Vậy ngươi nói thẳng cho ta biết, vị Tiểu Ca thần bí đó rốt cuộc là ai?

Tên là gì!" Lão thái thái đột nhiên nhắc đến Muộn Du Bình, cũng là

một kẻ lầm lì không bao giờ nói chuyện, Hoắc Tú Tú nghĩ nửa ngày cũng không ra, dường như thật sự chưa từng nghe qua.

Dù sao Muộn Du Bình trong đội ngũ, trước nay đều giống như một kẻ lầm lì, không muốn giao tiếp với người khác, không giỏi ăn nói, cả ngày buồn bã không vui.

Cho nên cũng khiến cô cảm thấy trong lòng có chút rối rắm, không biết nên nói với Lão thái thái thế nào.

Nói một hồi lâu, Hoắc Tú Tú lắc đầu nói: "Cháu không biết bà nội, cháu cũng không biết anh ấy là ai, cũng chưa từng nghe qua lai lịch của anh ấy, nhưng cháu có thể xác định thực lực của anh ấy rất mạnh, lần trước khi Sở Long hạ mộ đổ đấu, vị Tiểu Ca này đã giúp đỡ rất nhiều, dường như đối với chuyện hạ mộ rất rõ ràng..." Hoắc Tú Tú không hề che giấu, đem những gì mình biết từ đầu đến cuối kể lại một lượt, Lão thái thái cảm thấy cơ thể đột nhiên cứng đờ, cũng không biết đã nghĩ gì, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn.

Thấy đương gia căng thẳng, Hoắc Tú Tú vội vàng tiến lên đỡ, sợ đối phương bị ngã.

Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi: "Đương gia, ngài sao vậy ạ?

Vốn dĩ là chuyện nhỏ, sao đột nhiên lại căng thẳng như vậy, chẳng lẽ vị Tiểu Ca đó có vấn đề gì sao?

Anh ấy và Sở Long quan hệ rất tốt!" Lão thái thái nghe xong lại hừ lạnh một tiếng: "Nói bậy, đúng là một lũ nói năng lung tung, còn là người tốt, các ngươi đều bị lừa rồi, người này tuyệt không đơn giản, ta khuyên tốt nhất nên cắt đứt liên lạc với hắn, vứt bỏ đối phương đi, nếu không sau này chắc chắn sẽ hậu họa vô cùng." Giọng điệu của đối phương đặc biệt nghiêm túc, hoàn toàn không phải thương lượng, giống như lời cảnh cáo cuối cùng, dường như đối với Muộn Du Bình này Lão thái thái rất quen thuộc, Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy một đầu

đầy sương mù, không biết tại sao Lão thái thái hôm nay lại nói những lời như vậy, có vẻ đặc biệt kỳ lạ, hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Đặc biệt là vị Lão thái thái này, khi nói chuyện, luôn cảm thấy có điều gì đó giữ lại, lời nói chỉ nói một nửa, đến đó là dừng, khi tiếp tục hỏi kỹ hơn, đối phương không tiếp tục nói nữa.

Điều này cũng thu hút sự chú ý của Hoắc Tú Tú, sau khi nghĩ xong, cô đến gần hỏi: "Đương gia, có phải ngài biết gì về Muộn Du Bình không ạ?

Nếu thật sự biết chút gì đó có thể nói cho cháu biết, lúc đó cháu nhất định sẽ khuyên Sở Long, hai người họ quan hệ rất tốt, lúc hạ mộ, Muộn Du Bình đã cứu Sở Long không ít lần..." Tính cách thẳng thắn của cô gái này vẫn vậy, ngây thơ không có nhiều tâm cơ, cho nên khi nói chuyện với Lão thái thái cũng là những lời từ tận đáy lòng.

Mối quan hệ giữa Sở Long và Muộn Du Bình luôn rất vi diệu, hai người tuy giống như bạn bè, nhưng ít giao tiếp, nhưng nếu không phải là bạn bè, mỗi khi tính mạng gặp nguy hiểm đều sẽ liều mình cứu giúp, có rất nhiều lần đều là nhờ Muộn Du Bình giúp đỡ mới thoát hiểm, nếu không e là Sở Long và Bàn Tử hai người đã sớm xảy ra chuyện.

Bây giờ vị lão tiền bối lại nói Muộn Du Bình có vấn đề, là nhân vật nguy hiểm, điều này khiến cô cảm thấy trước sau không khớp, thậm chí trong lòng càng cảm thấy trăm bề khó hiểu, nếu hôm nay không thể làm rõ ràng, trong lòng cũng khó có thể chấp nhận, cho nên hôm nay hy vọng có thể nhân cơ hội này, phá vỡ ấm trà hỏi đến cùng.

Trước một loạt câu hỏi của cô gái nhỏ, Lão thái thái lại lắc đầu nói: "Cô ngốc, thật quá ngây thơ rồi, bây giờ ta chỉ có thể khuyên ngươi một câu, tốt nhất là mau chóng cắt đứt liên lạc, người này

không đơn giản, nếu ta không đoán sai, hẳn là người nhà họ Trương...” Hoắc Tú Tú vừa nghe thấy từ mới này, cảm thấy trong lòng “lộp bộp” một tiếng, người nhà họ Trương, chẳng lẽ người đàn ông đó họ Trương.

Cô lập tức chạy đến hỏi: “Bà nội, rốt cuộc bà đang nói gì vậy, không phải bà quen biết người đó sao?

Chương 677

Nếu thật sự biết thì có thể nói cho cháu biết mối quan hệ là gì không?

Cháu thật sự, cháu bây giờ rất muốn biết tình hình bên trong, cầu xin bà đừng do dự nữa, được không?

Cháu thật sự muốn hiểu rõ ẩn tình bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Lòng hiếu kỳ của cô gái này đặc biệt mạnh, khi nói chuyện càng tỏ ra lo lắng, cứ đáng thương nhìn chằm chằm vào vị Lão thái thái trước mắt.

Bởi vì đối với chuyện này cô luôn không yên tâm, từ những lời nói của bà nội, đối với Muộn Du Bình đó chắc chắn có vài phần quen thuộc.

Nhưng Hoắc Lão Thái Thái lại lắc đầu nói: “Thôi được rồi, cuộc nói chuyện hôm nay, cứ chuyển lời lại cho Sở Long, coi như nhắc nhở nó là được, ta cũng không nói thêm nữa, chuyện của người trẻ tuổi ta không hiểu thấu được, già rồi, ha ha, thật sự già rồi, nhưng hy vọng ngươi có thể bảo vệ tốt bản thân!” “Ta cũng biết bây giờ ngăn cản Sở Long rửa tay gác kiếm là không thể, nếu chuyện đã xảy ra ta cũng bất lực, nhưng chỉ hy vọng các ngươi có thể bình bình an an, ngàn vạn lần đừng đi theo con đường cũ của Cửu Môn chúng ta!” Cuối cùng Hoắc Lão Thái Thái xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong lòng Hoắc Tú Tú đặc biệt khó hiểu, sớm đã hiện lên một dấu chấm hỏi lớn, Lão thái thái rốt cuộc làm sao vậy, lời nói mỗi lần đều chỉ nói một nửa rồi lại thôi, khiến người ta càng thêm hiểu lầm, càng như vậy càng muốn biết tình hình bên trong, nhưng trong lòng lại trăm bề khó hiểu.

Cũng đang chuẩn bị tiến lên hỏi thêm, Lão thái thái đã rời đi, cuối cùng Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể đứng bên cạnh, một mình ngẩn ngơ nửa ngày không hoàn hồn.

Hoắc Tú Tú một mình lẩm bẩm: "Làm sao có thể chứ?

Muộn Du Bình sao có thể là người xấu được, thực lực của Tiểu Ca mạnh như vậy, nếu thật sự có ý đồ xấu với Sở Long, không chừng đã sớm ra tay rồi, còn cứu anh Long mấy lần nữa chứ?" "Chắc chắn là lão tiền bối nhầm rồi, nhất định là nhận nhầm người, người nhà họ Trương ư, Tiểu Ca từ trước đến nay đều không nói chuyện mà?

Cho dù có vấn đề, anh Long sao có thể không nhìn ra được!" Cuối cùng Hoắc Tú Tú lắc đầu, ghi nhớ những lời này trong lòng, cũng không quá để ý, vẫn tin rằng mắt nhìn của anh Long chắc chắn không sai, nhìn người rất chuẩn.

Sở Long ngồi trong phòng liên tục ngáp mấy cái, cũng không biết là tên khốn nào đang nói xấu mình sau lưng, không nhịn được mà xoa xoa mũi.

Bây giờ lưng đau mỏi nhừ, hốc mắt còn chảy nước mắt, nghiên cứu lâu như vậy, nhưng lại không có chút tiến triển nào, cuộn tranh da dê này đúng là không phải thứ tốt lành gì, những phù văn được ghi chú trên đó, vẫn luôn không nhìn thấu, khiến anh cảm thấy trong lòng khó hiểu.

Cuối cùng chỉ có thể trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vươn vai một cái, rồi một mình uể oải nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Bên Sở Long được chiêu đãi sơn hào hải vị, Bàn Tử thì xui xẻo, về nhà bị sư phụ tóm được, còn bị một trận roi da dạy dỗ.

"Sư phụ à, cầu xin ngài, ngàn vạn lần đừng xung động à, chúng ta

nhất định phải từ chối bạo lực, ngài đang làm gì vậy?Ngàn vạn lần đừng động thủ với tôi à à à, mau lên, roi của ngài đừng có điên cuồng như vậy mà, chúng ta đều là người văn minh!" Lúc này Bàn Tử đang chạy toán loạn trong nhà của Ngô Lão Cẩu, thậm chí còn la hét om sòm.

Cậu ta sắp phát điên, hoài nghi nhân sinh, vừa về đến nhà, sư phụ đã cầm roi da nhỏ đuổi chạy khắp sân, thậm chí còn nhắm chuẩn rồi liên tục quất, khiến cả người đều một mảng bầm tím.

Vốn dĩ sau khi xuống tàu hỏa có thể ăn một bữa no nê, nhưng bây giờ thì hay rồi, ngay cả một miếng bánh bao cũng chưa ăn, ngược lại chỉ bị ăn không ít "thịt xé xào dây lưng da".

Ngô Lão Cẩu không nghe lời nói nhảm, cầm cây roi da nhỏ nói: "A a, tên này đúng là có bản lĩnh nhỉ, đúng là danh sư xuất cao đồ, cậu nhóc bây giờ học thành tài rồi, ngược lại còn đá sư phụ một cước, ta thấy ngươi đúng là không có lương tâm, quên sư phụ sạch sành sanh rồi, hôm nay xem ta không dạy dỗ ngươi một trận ra trò, hôm nay nếu không cho ngươi nếm mùi đau khổ, ngươi sẽ không biết, ta khi xưa cũng là người cường tráng!" Lão gia tử vừa nói vừa cầm cây roi da trong tay, lúc vung vẩy còn trừng mắt nhìn đối phương, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Bởi vì ông cảm thấy đệ tử của mình thật sự là nói một đằng làm một nẻo, bây giờ cánh đã cứng, học được cách bay rồi, cả ngày chạy loạn bên ngoài, đi một lèo nửa tháng không thấy bóng dáng, nếu không phải vì nghe nói Sở Long về, thật sự không gặp được Bàn Tử.

Cho nên Ngô Lão Cẩu cảm thấy trong lòng nó không có mình, nếu không sao có thể vô lương tâm như vậy.

Bàn Tử lúc này thật sự có xung động muốn đập đầu vào tường, đúng là trời đất có lương tâm, ngoan ngoãn về thăm nhà, sao lại xui

xẻo như vậy, sớm biết chờ đợi mình là roi da, lẽ ra nên ngoan ngoãn ở lại Phan Gia Viên, không đi theo Sở Long chạy loạn.

Kết quả là trong cả căn nhà vang lên một trận la hét thảm thiết, đột nhiên từ bên ngoài một người đá tung cửa, trước cửa đứng một người phụ nữ trung niên, hai tay chống nạnh.

Ngô Lão Cẩu vừa rồi còn đang tức giận ngút trời, vừa thấy người này, lập tức như quả bóng xì hơi, thuận thế dịu đi, tiếp đó liền mặt mày tươi cười chạy ra đón.

"Ôi vợ yêu à, đêm hôm rồi sao còn chưa nghỉ ngơi?

Anh tưởng em đang dưỡng da chứ, xem da của em sắp sạm đi rồi kìa, hay là mau nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc cho đẹp da." Ngô Lão Cẩu mặt mày tươi cười, còn giấu cây roi da sau lưng, thậm chí chủ động ân cần, cúi đầu khom lưng đặc biệt cung kính.

Sự thay đổi trước sau giống như biến thành một người khác, dù sao Ngô Lão Cẩu sợ vợ, sợ phụ nữ là chuyện nổi tiếng, khắp thiên hạ không có ai Lão Cẩu sợ, nhưng mấu chốt là sợ vợ ở nhà.

Sư nương của Bàn Tử tiến lên xách tai Ngô Lão Cẩu nói: "Hay cho ông, làm gì vậy hả?

Thằng bé vừa mới về nhà đã la hét ầm ĩ, tôi thấy ông đúng là không đáng tin chút nào, chẳng lẽ ông không biết thương xót đệ tử à..." "Tôi thấy các người cố tình, bà đây sắp ngủ rồi mà còn la hét ầm ĩ.

Hừ, xem hôm nay tôi không dạy dỗ các người." Người phụ nữ xưa nay đều nói là làm, túm lấy tai đối phương kéo đến trước mặt, thậm chí còn cầm roi da trong tay cười hì hì với hai người.

Ngô Lão Hầu mặt mày ủ rũ, đáng thương chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ thành một hàng cùng Bàn Tử, sau đó bị vợ đánh cho bầm dập mặt

mày...

Sáng sớm hôm sau, Sở Long dậy từ sớm, đích thân đưa Hoắc Tú Tú đi thỉnh an bà cụ Hoắc.

Chương 678

Nhưng trên đường đi, Hoắc Tú Tú đã tìm lúc rảnh rỗi để thuật lại từ đầu đến đuôi chuyện mà bà cụ đã nói tối qua.

"Bà cụ Hoắc biết một vài chuyện về Muộn Du Bình sao?" Sở Long nghe xong cảm thấy hơi kinh ngạc, không ngờ bà cụ Hoắc lại biết nhiều đến vậy, ngay cả thân phận của Muộn Du Bình cũng biết một hai phần.

Chuyện này càng lúc càng thú vị, từ những biểu hiện và tình trạng đặc biệt của đối phương, xem ra bên trong Muộn Du Bình chắc chắn còn ẩn chứa huyền cơ.

Nghĩ đến đây, Sở Long bắt đầu khoanh tay lại, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, chìm vào suy tư.

Anh biết chuyện này có lẽ không đơn giản như mình nghĩ, chắc chắn bên trong còn có điều bất thường.

"Em cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao lúc em hỏi thêm thì vị tiền bối ấy không nói nữa, nên giờ em cũng không hỏi ra được gì cả.

Đều tại em không tốt, tại năng lực làm việc của em không đủ, nếu không em nhất định có thể hỏi ra nhiều chuyện hơn." Thấy Sở Long im lặng đứng một bên, Hoắc Tú Tú tưởng anh đang trách mình nên có chút tự trách, miệng lẩm bẩm, trông rất buồn bã.

Nghe cô nhóc nói vậy, Sở Long lại bật cười, ha ha, thật buồn cười quá đi mất.

Anh bước tới nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Được rồi được rồi, cô nhóc này đang nghĩ linh tinh gì thế?

Anh không có ý trách tội em đâu, vừa rồi anh chỉ đang suy ngẫm về thân thế của Muộn Du Bình thôi.

Nhưng anh đoán, nhà họ Hoắc và Muộn Du Bình có lẽ có chút duyên nợ…" Vừa nói, trên mặt Sở Long vừa lộ ra vẻ hứng thú.

Đối với thân phận của Muộn Du Bình, có lẽ trong lòng Sở Long đã sớm có suy đoán.

Tuy không thể biết chi tiết, nhưng cũng đủ để chứng minh Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không làm điều xấu.

Còn về lời nhắc nhở của bà cụ Hoắc, đó cũng chỉ là suy đoán một phía, không đủ để tham khảo.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh nghe mà đầu óc mơ hồ, không hiểu rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì, rốt cuộc Muộn Du Bình là người tốt hay người xấu, lẽ nào tất cả chỉ là hiểu lầm.

Khi cô nhóc định hỏi tiếp, Sở Long đã ngắt lời và nhắc nhở: "Được rồi, đừng nói nữa, đi thỉnh an với anh trước đã, đừng quên hôm nay chúng ta có việc chính cần làm." Nói nhiều làm gì, chỉ thêm phiền não.

Cuối cùng, một câu nói của Sở Long đã cắt ngang mọi suy nghĩ của Hoắc Tú Tú, cô cũng đành thôi.

Khi đến phòng ngủ ở khu hậu cần, họ đã thấy quản gia nhà họ Hoắc đứng chờ sẵn ở cửa.

Sáng sớm tinh mơ mà ông đã tươi cười rạng rỡ, thực ra là do bà cụ đã dặn trước, biết cô gia hôm nay đến là có việc muốn nhờ dịch thuật.

Thực ra, thân phận của lão quản gia trong cả nhà họ Hoắc cũng vô cùng bí ẩn, chỉ có số ít người biết được.

“Ha ha, cô gia, tiểu thư đến rồi ạ.

Vừa rồi lão đương gia đã dặn trước rồi, xin cứ yên tâm, chỉ cần là việc tôi có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết sức mình.

Không biết tiên sinh đây cụ thể cần tôi giải mã cái gì, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết khả năng.” Lão quản gia rất khách khí, chủ động nói, sau đó chắp tay cúi đầu chào.

Tuy hiện tại chưa thấy tấm da dê cụ thể ra sao, trong bức tranh rốt cuộc ghi lại thông tin gì, nhưng ông biết đây là việc đương gia sắp đặt.

Là người nhà họ Hoắc sống, là quỷ nhà họ Hoắc chết, tất nhiên không thể trái ý lão đương gia.

Sở Long gật đầu đáp lại, như vậy là tốt nhất rồi, ít nhất cũng có một người trợ giúp đắc lực.

Thế là Sở Long bước tới nói: “Được, vậy thật sự làm phiền ông giúp đỡ rồi.

Hay là thế này, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để bàn bạc kỹ hơn, vì chuyện này có lẽ nói ra rất dài, nên chúng ta cần phải thảo luận chi tiết, ba câu hai lời tôi cũng thật sự khó mà miêu tả hết bí mật.” Vừa nói Sở Long vừa gãi đầu, sau đó cười khổ một tiếng.

Quản gia bên cạnh dường như đã đoán được đại khái, không hề coi đó là áp lực, bèn gật đầu cười, đồng ý với yêu cầu của Sở Long.

Hai người bèn tìm một cái đình nghỉ mát bên cạnh ngồi xuống, Sở Long đích thân rót nước cho ông.

Tiểu Ca lại biến mất như thường lệ, không biết đã đi đâu.

Chương 679

Tối hôm qua, người hầu trong nhà chuẩn bị mang nước rửa chân đến cho anh ta, nhưng khi mở cửa ra thì thấy chăn gối trong phòng vẫn ngăn nắp, cửa sổ còn nguyên vẹn, nhưng người thì đã biến mất, giống như bốc hơi khỏi không khí vậy.

Chuyện này dọa người làm trong nhà sợ hết hồn, lập tức báo cáo cho lão quản gia, rồi lại truyền đến tai bà cụ.

Bà cụ chỉ bảo cứ bình tĩnh, đợi đến ngày hôm sau hãy thông báo tiếp.

"Tiên sinh à, thật sự xin lỗi, do tôi chiêu đãi không chu đáo, cũng không biết vị tiên sinh đặc biệt kia đã đi đâu, đến giờ vẫn chưa tìm thấy." Lão quản gia đứng bên cạnh liền lắc đầu lia lịa, nở một nụ cười khổ, thậm chí còn không ngừng vỗ tay, trông có vẻ bối rối.

Dù sao đó cũng là bạn của Sở Long, là khách của cô gia và tiểu thư, bây giờ lại để người ta không tìm thấy đâu, chắc chắn cũng khó thoát khỏi tội.

Sở Long lại bật cười ha hả, lắc đầu nói: "Không sao đâu, tin rằng quen rồi sẽ ổn thôi.

Thực ra cậu ấy cũng thường xuyên biến mất như vậy, không sao đâu, đoán chừng vài ngày nữa sẽ về thôi." Nghe có vẻ hơi huyền bí, nhưng sự thật là vậy, Sở Long cũng không biết phải giải thích thế nào về một người đàn ông bí ẩn như Muộn Du Bình.

Lão quản gia nghe xong rõ ràng ngẩn người, không hiểu ý trong lời nói của Sở Long, cái gì gọi là một thời gian nữa sẽ về, lẽ nào đối phương có thể đi lại tự do như lên trời xuống đất.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của lão quản gia, Sở Long ngây ra một lúc, rồi bật cười ha hả: "A, được rồi được rồi quản gia à, thực ra nói ra có thể khiến ông chê cười, người bạn kia của tôi bình thường thích chơi trò trốn tìm với người khác, cả ngày đi không ảnh về không tung tích.

Chúng ta đừng bàn chuyện này nữa, yên tâm đi, không chừng vài ngày nữa là về thôi…" "Thôi chúng ta nói chuyện chính đi, bức tranh da dê này tôi đã nghiên cứu suốt, nhưng những ký hiệu, phù hiệu trên đó đều vô cùng kỳ lạ, cho nên, hy vọng tiên sinh có thể giúp đỡ nhiều hơn!" Bàn về chuyện giải thích về Muộn Du Bình, Sở Long cũng cảm thấy đau cả đầu.

Dù sao thì những việc anh chàng đó làm đều không phải hành động của người thường, đặc biệt là đôi ngón tay còn bá đạo hơn, cả người toàn máu giống như đã bật hack, bất kể gặp nguy hiểm lớn đến đâu, chỉ cần rạch da một cái là có thể dùng làm sức chiến đấu.

Cho nên những chuyện này Sở Long cảm thấy ba câu hai lời cũng không giải thích rõ được với đối phương, đành phải lập tức lảng đi, ha ha, nhanh chóng lấp liếm chuyện này rồi đổi chủ đề.

Lão quản gia tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng chỉ có thể "ừ" một tiếng, đồng ý với yêu cầu của Sở Long.

Chẳng mấy chốc, hai bên đã bình tĩnh ngồi xuống thảo luận chi tiết, Sở Long cũng khái quát lại tình hình mà mình biết.

"Tiên sinh, không giấu gì ông, tấm tranh da dê này quả thực tôi đã có được một thời gian rồi, trên đường đi tôi cũng đã nghiên cứu một thời gian dài, nhưng đến giờ vẫn không có chút tiến triển nào, cũng không biết rốt cuộc sai ở đâu.

Tiên sinh đây là người đọc nhiều sách vở, kinh nghiệm phong phú, cho nên hy vọng có thể giúp đỡ nhiều hơn." Sở Long khách khí nói, sau đó lại mở tấm tranh da dê ra một lần nữa, đặt trước mặt đối

phương.

Đừng thấy quản gia ở trong nhà quản lý mọi việc, làm người phụ trách cả nửa đời người, cũng đã nhiều năm không dính dáng đến những chuyện dưới lòng đất.

Nhưng ông xuất thân từ danh môn, những kiến thức và ấn tượng đó đều đã khắc sâu trong đầu, cả đời cũng không thể quên.

Vì vậy, khi nhìn thấy tấm tranh da dê này, cả người ông bỗng có chút phấn chấn, rồi duỗi thẳng người đứng dậy.

Khi nhìn kỹ lại tấm tranh da dê một lần nữa, cả người ông dường như run lên nhè nhẹ, đặc biệt là một hình vẽ trong đó, luôn thu hút sự chú ý của ông, cũng không biết đối phương rốt cuộc đang nghĩ gì.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, lẽ nào lại xuất hiện…" Nghe quản gia nói năng đứt quãng, miệng không ngừng lẩm bẩm những lời kỳ quái, Sở Long và Hoắc Tú Tú nhìn nhau đầy nghi hoặc, không biết ý của đối phương là gì.

Cái gì gọi là lại xuất hiện, lẽ nào lão quản gia có lý giải khác về việc này.

Hay là lão quản gia biết được điều gì đó, nếu không thì sẽ không có phản ứng mạnh như vậy.

Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, đối với Sở Long đây đều là chuyện đáng mừng.

Ít nhất cũng biết được lão gia tử này có lẽ có kiến giải độc đáo về tấm tranh da dê.

Sở Long vội vàng đứng dậy, bắt đầu hỏi dồn: "Tiền bối, có phải ngài có hiểu biết đặc biệt về tấm tranh da dê này không?

Nếu ngài biết, hy vọng có thể chỉ điểm cho tiểu bối.

Vãn bối vì chuyện này mà đã lao tâm khổ tứ một thời gian dài rồi, nhưng đến giờ vẫn không có chút tiến triển nào, cho nên hy vọng tiên sinh có thể dẫn đường chỉ lối!" Nói xong, Sở Long chắp tay, cúi đầu chào.

Đối phương "ừ" một tiếng rồi gật đầu nói: "Cả tấm tranh da dê này trước đây tôi chưa từng thấy, nhưng đối với con mắt nhỏ bé này, tôi dường như có chút suy đoán, hình như mấy chục năm trước cũng đã từng thấy vật này!" Nói xong, ông ta từ từ nhắm mắt lại, dường như dòng suy nghĩ trong đầu lại một lần nữa được kéo về đúng quỹ đạo, bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện năm xưa.

Đây là một tin tốt, ít nhất nó cho Sở Long biết, lần này quả nhiên không tìm sai người, cũng đến đúng nơi.

Vị lão gia tử trước mắt quả nhiên có tài, nếu không thì sao có thể tỏ ra chuyên nghiệp như vậy.

Chương 680

Càng như thế, Sở Long càng đắc ý, càng vui mừng, xem ra chuyện này thật sự có hy vọng rồi.

Cũng không biết lão tiền bối đang nghĩ gì, lúc từ từ nhắm mắt lại, có lẽ những suy nghĩ trong đầu đều bắt đầu cuộn trào mãnh liệt.

Sau một hồi hồi tưởng, ông bắt đầu liên tục cảm thán: "Trước đây ta từng thấy vật này trên một miếng ngọc bội cổ bằng đồng xanh, hay là cho ta thêm chút thời gian, ta xem có thể dịch chi tiết được không!" Tiền bối nói xong, liền cầm lấy kính lúp trong tay, bắt đầu toàn tâm toàn ý tập trung vào việc dịch thuật.

Đối phương cần một nơi và môi trường yên tĩnh, cho nên Sở Long cũng không tiện tiếp tục làm phiền, bèn quay người nhìn Hoắc Tú Tú rồi gật đầu với cô, ý bảo được rồi, ở đây bây giờ cũng không có gì hay ho, có thể đi được rồi.

Thế là Sở Long dẫn Hoắc Tú Tú chuẩn bị cáo từ trước.

Lúc đi dạo trong sân nhà, Sở Long tỏ ra vô cùng mong đợi, trên mặt treo một nụ cười, Hoắc Tú Tú lén nhìn anh hai lần rồi hỏi: "Anh Long, sao vui thế ạ!" "Ha ha, sao không vui cho được chứ?

Bây giờ anh đã tìm được người tài giỏi rồi, nói không chừng lão quản gia có thể dịch ra được những thứ giúp ích rất nhiều cho anh.

Hoắc Tú Tú, em thật sự đã giải quyết giúp anh một phiền toái lớn đấy." Nói rồi, Sở Long nắm lấy tay Hoắc Tú Tú, lúc nhìn cô còn lộ ra vẻ trìu mến xúc động.

Một câu nói khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy cả trái tim mình bắt đầu đập thình thịch, có chút ngại ngùng không tên.

Cô đâu ngờ Sở Long lại có phản ứng lớn như vậy, rồi ngại ngùng cười một tiếng.

Sau đó cô gãi đầu nói: "Thực ra cũng không khoa trương như anh nói đâu, em cũng chỉ đoán bừa thôi, không ngờ quản gia lại biết nhiều như vậy, nên mới giúp được anh." Miệng thì tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại sung sướng vô cùng khi được anh Long khen ngợi, đối với cô mà nói, đó là vinh dự cao quý nhất.

Sở Long cười nói: "Được rồi, dù sao đi nữa em cũng đã giúp anh một việc lớn.

Yên tâm đi, ân tình này anh sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này anh nhất định sẽ yêu thương em thật tốt.

Tú Tú thật tốt quá, có em ở bên cạnh, cuộc sống quả thật tươi đẹp." Cũng không biết vì sao Sở Long lại cảm thấy hồ đồ, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bộc lộ tình cảm cá nhân, thậm chí còn nói rất nhiều lời có đầu có cuối, ra dáng ra hình, khiến Hoắc Tú Tú lúc này cũng có chút bối rối, tâm hoang ý loạn.

Có lẽ là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, tâm trạng tốt rồi, nhìn cái gì cũng thấy thoải mái.

Sau khi đi dạo một vòng, Sở Long vỗ tay nói: "Tính ra chúng ta cũng đã ở đây một thời gian dài rồi, không biết tiếp theo có chuyện gì khác cần xử lý không!

Hay là thế này, hôm nay chúng ta mang chút đồ đi thăm Ngô tiên sinh.

Ngô tiên sinh và anh cũng có chút tình nghĩa, nếu không đi thì lại cảm thấy không hợp tình hợp lý." Hoắc Tú Tú gật đầu "ừ" một tiếng, rồi cùng Sở Long chuẩn bị ra phố mua ít hoa quả, quà cáp.

Hôm nay trên phố khá đông người, đi lại trong các ngõ hẻm vô

cùng náo nhiệt, có thể thấy một vài nam thanh nữ tú đang đi lại.

Sở Long nắm tay Hoắc Tú Tú nhìn ngó một vài món hàng, nhưng Hoắc Tú Tú thì mặt đỏ bừng, cứ cúi gằm mặt xuống.

"Sao thế em?

Không phải nói muốn mua chút quà rồi đi thăm Ngô tiên sinh sao?

Sao tự nhiên cả người thay đổi vậy." Thấy bộ dạng kỳ lạ của cô, Sở Long cảm thấy có chút khó hiểu, bèn nhẹ nhàng vỗ vào vai cô.

Cô gãi đầu nói: "À à không có gì, chỉ là cảm thấy căng thẳng và bất ngờ thôi.

Thật không ngờ lại có một ngày được thảnh thơi dạo phố như thế này, khiến em cảm giác như đang mơ vậy.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, nên em cảm thấy có chút hoảng hốt.

Em thật sự hy vọng sau này sẽ có nhiều ngày như thế này hơn, thời gian như thế này có thể kéo dài hơn nữa." Vừa nói cô vừa từ từ nhắm mắt lại, rồi hít một hơi thật sâu, như thể đang cảm nhận khoảnh khắc yên tĩnh này, vì cô cảm thấy nó vô cùng quý giá, vì có Sở Long ở bên cạnh, nên cô cảm thấy mọi nguy hiểm đều sẽ qua đi.

Những lời nói vô tình đó dường như đã chạm đến tâm tư của Sở Long, khiến anh cảm thấy có chút xúc động.

Dường như bình thường anh đã thiếu sự quan tâm và chú ý đến cô nhóc này, từ từ trở nên lơ là, bây giờ bị cô nói như vậy, Sở Long cũng bất giác cảm thấy thông suốt.

Sở Long cũng biết mình bình thường hay chạy lung tung, chỗ nào nguy hiểm thì đến chỗ đó, nên cũng đã để cô nhóc này chịu không ít khổ cực.

Sau đó, anh dịu dàng như nước nói: "Được rồi, nếu em thích, sau

này anh nhất định sẽ thường xuyên dành thời gian đưa em đi dạo." Đối phương nghe xong liền cười toe toét, Sở Long cũng "ừ" một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Chương 681

Nhưng khi hai người đang đi sang bên cạnh, đột nhiên thấy một người đàn ông ăn mặc vô cùng kỳ quái, hai tay khoanh lại, tóc tai bù xù, loạng choạng tiến về phía trước.

Gã này cố ý hay vô tình tiến lại gần phía Sở Long, rồi va mạnh vào anh.

Ngay lúc đó, đối phương lập tức dùng tay vuốt tóc nói: "Anh bạn trẻ, xin lỗi nhé, vừa rồi thật sự là tai nạn, thật lòng xin lỗi!" Người đàn ông trung niên này khoảng 40 tuổi, vừa va vào người khác đã vội vàng gật đầu xin lỗi.

Sở Long nhíu mày, nhìn đối phương rồi bất ngờ nắm chặt cổ tay hắn, dùng sức, khiến sắc mặt đối phương đau đớn thay đổi đột ngột.

"Ái u ái u, làm gì vậy, làm gì vậy?

Anh làm gì thế hả, không phải vừa rồi tôi chỉ vô tình va vào anh một cái thôi sao, biết không?

Sao lại đột ngột như vậy, tôi nói cho anh biết, rốt cuộc anh đang làm gì thế?

Mau buông ra, nhẹ tay một chút được không!" Lão ca này không ngờ vị đại gia trước mặt lại nóng tính như vậy, chỉ khẽ va chạm một cái mà đã khiến đối phương nổi giận, bây giờ còn dùng bạo lực với mình, nên lập tức đau đến mức la oai oái.

Tiếng la hét của hắn cũng ngay lập tức kinh động đến những người xung quanh, mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía này.

Sở Long chỉ lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: "Còn giả vờ với tôi

à, còn tiếp tục giả vờ à, có cần tôi phải vạch trần thẳng thừng không!" Vừa nói, mặt anh vừa đầy vẻ chán ghét, dường như đã đoán ra được điều gì đó.

Hoắc Tú Tú từ đầu đến cuối đều ở bên cạnh Sở Long, không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng cảm thấy bất ngờ.

Tại sao Sở Long lại vì một chuyện nhỏ mà nổi giận với một nhân vật nhỏ bé như vậy, không phù hợp với phong cách làm việc của anh, không đến mức phải so đo tính toán như thế.

Dù sao cũng chỉ là va chạm nhẹ, cũng không bị thương.

Nhưng anh Long làm việc gì, tự nhiên cô sẽ không bình luận lung tung, chỉ im lặng ủng hộ ở bên cạnh là được.

Điều quan trọng là gã kia vẫn không chịu buông tha, nói: "Anh đang nói bậy bạ gì thế?

Tôi chẳng hiểu một câu nào cả.

Mọi người mau nhìn đi, gã này vu oan cho người ta kìa, trời ạ, còn ức hiếp người lớn tuổi, rốt cuộc là ai vậy?

Công tử nhà nào thế?

Sao lại vô lễ như vậy, lẽ nào không còn vương pháp nữa sao…" Gã này còn biết đổi trắng thay đen, vừa nói vừa hét lớn với những người xung quanh, thậm chí còn vung tay múa chân, giọng nói đặc biệt vang dội, như thể cố ý làm lớn chuyện, muốn kích động mọi người, gây ra một trận xôn xao.

Chiêu này quả thật đúng lúc, ngay lập tức xung quanh vang lên một trận xôn xao, chẳng mấy chốc đã có người bắt đầu ghé tai nhau bàn tán, thậm chí có người còn chỉ trỏ như đang bình luận sau lưng.

"Thằng nhóc đó không phải là đồ đệ của Lão Cẩu trước kia sao?

Làm gì vậy?

Sao đột nhiên lại bộc lộ bản chất như vậy, bây giờ lại kiêu ngạo thế.” “Ai mà không biết chứ, chắc chắn là ỷ vào thân phận cô gia nhà họ Hoắc nên mới có thể ung dung ngoài vòng pháp luật như vậy, thật quá đáng, ra tay nặng như thế!” “Sớm đã biết thằng nhóc này không phải người tốt, bây giờ xem ra đã lộ rõ bản chất.” Một số người không biết chuyện đều bình luận lung tung, chỉ trỏ bàn tán.

Những người này căn bản không phân biệt được đúng sai trắng đen, cũng không quan tâm sự thật là gì, chỉ biết hùa theo đám đông, rồi bỏ đá xuống giếng là được.

Nghe những người này bàn tán xôn xao, Sở Long nhíu chặt mày, mặt đầy vẻ chán ghét.

Thật không ngờ những người này lại vô liêm sỉ đến vậy, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì mà đã bắt đầu nói bậy bạ.

Tất nhiên Sở Long cũng hiểu rõ trong lòng, nếu đi giải thích với họ thì ngược lại sẽ tự làm mình khó xử, vì những người này căn bản sẽ không nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Vì vậy, Sở Long thầm nghĩ trong lòng, nhất định phải cho thằng nhóc này mất mặt trước công chúng, ít nhất cũng có thể chứng minh sự trong sạch của mình tại đây.

Đúng lúc đó, nghe tiếng la hét của những người xung quanh, từng người một khoa tay múa chân, chỉ trỏ, Sở Long lạnh lùng cười nói: “Theo tình hình hiện tại, anh còn muốn tiếp tục giả vờ nữa sao?

Tôi nói cho anh biết, bây giờ không giả vờ được nữa đâu, lập tức thừa nhận cho tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!” Vừa nói, Sở Long vừa tỏ ra lạnh lùng.

Một thằng nhóc ranh con mà dám kiêu ngạo trước mặt anh, thật

không biết dũng khí từ đâu ra.

Chương 682

Nhưng điều quan trọng là thằng nhóc đó căn bản không nghe lọt tai, ngược lại còn hỏi lại một câu: "Anh đang nói cái gì thế?

Tôi không hiểu một câu nào cả, đừng có ở đây ức hiếp người ta nhé.

Mọi người mau nhìn đi, anh ta ức hiếp người ta kìa, tôi chỉ là người qua đường thôi mà anh ta đã ra tay với tôi…" Thằng nhóc này càng nói càng hăng, thậm chí còn liên tục hét lên với những người xung quanh mấy câu, sợ một lúc nữa những người xung quanh không bênh vực mình.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt, những người xung quanh vốn chỉ hóng chuyện, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nên nghe đối phương la hét, ai nấy đều bắt đầu xôn xao.

Có người còn tiến lên, chỉ thẳng mặt Sở Long mà trách móc.

Khi những người này đang đổi trắng thay đen, Sở Long biết mình phải cho họ thấy một chút màu sắc.

Thế là, trước mặt mọi người, anh vung tay một cái, rồi thò tay vào cổ tay đối phương, dùng sức giật mạnh một cái, liền thấy một cái túi tiền bị giật ra.

Túi tiền đó là vật Sở Long thường mang theo bên mình.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy liền ngẩn người, sau đó lập tức hiểu ra tại sao anh Long lại đột nhiên nổi giận như vậy.

Hóa ra thằng nhóc này vừa rồi lúc va chạm đã lén lút trộm đồ.

Sở Long lật qua lật lại túi tiền trong tay nói: "Giỏi lắm anh bạn, vừa rồi còn không thông minh, dám giả vờ trước mặt tôi như một

diễn viên Oscar, thật sự nghĩ người khác đều là kẻ ngốc à?

Bây giờ tiếp tục diễn đi.” Vừa nói, Sở Long không chút khách khí tát liền hai cái vào trán đối phương, rồi bĩu môi một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Gã kia thấy không thể giả vờ được nữa, cả người lập tức như quả bóng xì hơi, cúi đầu rụt cổ lại.

Mấy người vừa rồi la hét to nhất cũng như bị tát vào mặt trước công chúng, im bặt, không biết nên tiếp tục thảo luận thế nào.

Khi những người trước đó đều đã bình tĩnh lại, không bàn tán nữa, Sở Long hừ một tiếng nói: “Nực cười, xem những người này từng người một làm gì thế, thật khiến người ta thất vọng.

Tôi nói cho mà biết, sau này đừng có ở đây tự cho là mình đúng!” Nói xong, Sở Long trừng mắt nhìn họ một cái, rồi bước tới đẩy ngã gã kia xuống đất.

“Ái chà, Trần Bì A Tứ à, sao thằng nhóc này lại khiến người ta thất vọng thế nhỉ?

Chuyện tốt không học, cả ngày chỉ biết đi làm những chuyện mờ ám, thật khiến mọi người quá thất vọng.” “Đúng vậy, tôi đoán thằng nhóc này chắc lại nợ tiền cờ bạc, nên bây giờ lại đi trộm cắp.

Tôi khuyên cậu nên mau chóng sửa cái tật xấu này đi, đã lớn tuổi rồi, sống nửa đời người rồi mà còn bết bát như vậy.” “Tôi thấy Trần Bì A Tứ này hoàn toàn hết thuốc chữa rồi, vốn dĩ là một thanh niên tốt đẹp, có hoài bão, xem bây giờ đã ra nông nỗi này.” Chẳng mấy chốc, đám đông vây xem lập tức đổi hướng mũi dùi, từng người một bắt đầu đồng loạt lên án Trần Bì A Tứ này, thậm chí còn yêu cầu này nọ, dường như rất rành rẽ về lai lịch của hắn.

Hóa ra hắn là một kẻ lang thang thường xuyên lảng vảng ở khu

phố này, nói chính xác hơn là một con bạc siêu cấp vô địch, đã sớm thua sạch cả gia sản, bây giờ còn nợ nần chồng chất bên ngoài.

Hắn lại không chịu làm ăn đàng hoàng, cả ngày chỉ lang thang ngoài đường, thấy có cơ hội là chuẩn bị lén lút kiếm chác.

Chỉ là hôm nay xui xẻo, đá trúng phải tấm sắt, nhắm mục tiêu vào Sở Long, chẳng phải là tìm chết sao?

Múa rìu qua mắt thợ, trộm túi tiền của anh, tự nhiên là không xong rồi.

Trần Bì A Tứ thấy hành vi của mình bị bại lộ, cuối cùng chỉ có thể tỏ ra đáng thương nhìn Sở Long nói: "Ái chà, anh em, hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Tôi vừa rồi cũng không ngờ lại trùng hợp như vậy, chỉ là thấy túi tiền của anh suýt rơi, nên tôi chuẩn bị…" Gã này đã bị bắt quả tang rồi mà còn định giảo biện, thậm chí còn giả vờ.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, Sở Long lập tức ngẩn người, sau đó không chút do dự tiến lên, dùng sức mạnh, đối phương đau đến mức kêu la thảm thiết, sắc mặt cũng thay đổi đột ngột, cảm giác không thể chịu nổi cơn đau này.

Sở Long tuyệt đối sẽ không nói nhiều với hắn.

Những kẻ như thế này cả ngày thích giảo biện, nên phải dùng một chút áp lực, cho một bài học, nếu không sẽ không biết tốt xấu.

Sau một hồi ra tay, đối phương đau đến mức nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể đáng thương nhìn Sở Long, rồi như một đứa trẻ làm sai, tỏ ra bối rối đáng thương.

Nhìn bộ dạng thảm hại của hắn, Sở Long chán ghét nói: "Nhìn xem bây giờ cậu đã ra nông nỗi này, thật khiến người ta quá thất vọng!" Nói xong, anh bĩu môi, rồi không khỏi lắc đầu.

Trần Bì A Tứ vì vai bị đau quá nên la hét thảm thiết, thấy Sở Long ra tay quá ác.

Chương 683

Biết hôm nay có lẽ đã thực sự đụng phải một nhân vật lớn, hắn cũng chỉ có thể tỏ ra đáng thương cầu xin tha thứ.

“Anh trai à, tôi có mắt không tròng, hy vọng anh có thể giơ cao đánh khẽ.

Lần sau tôi tuyệt đối không dám nữa, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm, hy vọng anh có thể cho tôi một cơ hội.

Ai, lúc đó tôi cũng vì nhất thời hồ đồ nên mới làm chuyện sai trái, hy vọng anh có thể cho tôi một cơ hội!” Trần Bì A Tứ khẩn khoản cầu xin Sở Long, tỏ ra vô cùng đáng thương.

Sở Long cũng chỉ đành khẽ lắc đầu, rồi một cước đá hắn ngã sõng soài, ngã một cú chó ăn bùn vô cùng thảm hại.

Những kẻ như thế này, chỉ đánh một trận chắc chắn sẽ không nhớ lâu.

Sở Long cũng không lãng phí thời gian với hắn nữa, dù sao hôm nay còn có việc, phải đến nhà Ngô tiên sinh bái phỏng.

Sau khi đá ngã đối phương, Sở Long nói: “Sau này đừng để tôi gặp lại, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.” Trần Bì A Tứ nghe xong liên tục gật đầu, trông vô cùng thảm hại, vội vàng nói mấy câu cảm ơn rồi co đuôi chạy mất.

Đám đông vây xem reo hò vỗ tay, tỏ ra vô cùng đắc ý và vui mừng.

Cách làm của Sở Long khiến họ cảm thấy vô cùng hả giận, ít nhất cũng đã đánh đuổi được đối phương, cũng coi như giải quyết được một mối lo, đỡ cho gã này cả ngày đi ức hiếp người khác, trừ hại cho dân.

Sở Long mua một ít hoa quả, quà cáp rồi mang đồ đến nhà họ Ngô.

Mới đến cổng nhà đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ bên trong, phát ra từ Bàn Tử, Sở Long nghe mà cũng cảm thấy nổi da gà.

"Chuyện gì vậy anh Long?

Bàn Tử gặp nguy hiểm trong đó sao?

Chúng ta mau vào cứu người đi." Hoắc Tú Tú quá ngây thơ trong sáng, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, tay chân đã chuẩn bị sẵn sàng để xông vào cứu người.

Sở Long cười ha hả, không cần đoán cũng biết, chắc chắn là đang bị sư phụ dạy dỗ.

Vừa đến cổng, người làm nhà họ Ngô nhận ra thân phận của Sở Long, bèn lập tức cho vào, đích thân dẫn đường ra sân sau thì thấy Bàn Tử đang cởi trần, trong tay cầm một vò rượu, bên cạnh là Ngô Lão Hầu, trong tay ông ta cầm một cây roi da nhỏ đi qua đi lại trước mặt.

Nhìn tạo hình của hai người, Sở Long thật sự có cảm giác muốn cười ngất.

Làm gì thế này?

Tạo hình gì đây?

"Ái chà, anh Bàn Tử, anh làm sao thế?

Sao tự nhiên lại biến thành thế này, ai bắt nạt anh à?

Đánh cho anh bầm dập mặt mày thế này." Sở Long vừa vào đã cất cao giọng, cười hì hì nói, trong tay xách theo hoa quả, nghênh ngang đi vào.

Nghe giọng điệu này, rõ ràng là có ý trêu chọc rồi?

Thế là Bàn Tử lập tức nhíu mày, cả khuôn mặt lộ ra vẻ khó coi, trong ánh mắt hiện lên một tia bất lực.

Nghe những lời đó, Sở Long cũng không hề giữ ý, bước lên cười ha hả.

Ngô Lão Hầu thấy Sở Long đến, lập tức vứt cây roi da trong tay xuống, tươi cười chào đón.

"Ái chà, thằng nhóc này, cuối cùng cũng đến rồi, làm lão già này lo chết đi được.

Cũng không biết thằng nhóc nhà cậu dạo này bận rộn cái gì bên ngoài, sớm đã quên lão già này sạch sành sanh rồi.

Mau vào đi, tôi đã chuẩn bị sẵn yến tiệc rồi.

Cậu nhóc à, bình thường không có việc gì thì nên qua lại chỗ tôi nhiều hơn, dù sao qua lại nhiều sẽ quen thân hơn." Ngô Lão Hầu nhiệt tình như lửa, nói một tràng với Sở Long, thậm chí còn tự hạ thấp thân phận.

Chương 684

Bàn Tử nhìn thấy mà ghen tị muốn chết, tại sao chứ?

Cảm giác mình như hàng tặng kèm vậy, trong mắt sư phụ không có chút tôn nghiêm nào, đánh mắng thì liên miên.

Cho nên anh ta tỏ ra đáng thương nói: "Sư phụ, tại sao chứ?

Tại sao đối với Sở Long lại khách khí như vậy?

Tại sao đối với con lại cả ngày đánh đấm, có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của con không?

Ái u a, vết thương trên mặt con này, mau xem sư phụ đã đánh con thành ra thế này rồi, thiên vị." Bàn Tử nói mà nước mắt sắp trào ra.

Đường đường là Bàn gia, một tồn tại phong quang biết bao, ở Phan Gia Viên cũng có thân phận, có địa vị, vậy mà chạy đến nhà Ngô Lão Hầu lại trở thành đối tượng bị đánh đập.

Từ hôm qua đến giờ, anh ta chưa được ngủ một giấc ngon, trên người còn hằn đầy vết roi da.

Ngô Lão Hầu hừ một tiếng nói: "Con thì biết cái gì, lẽ nào có ý kiến gì không, như vậy là phản bội sư môn, căn bản không coi sư phụ là ta đây ra gì.

Ta thấy nhân cơ hội này cho con một bài học, để sau này con nhớ, dù đi đâu cũng phải nhớ đến vi sư!" Những lời của Ngô Lão Hầu nghe có vẻ rất có lý, không chê vào đâu được.

Sở Long ngồi bên cạnh vỗ tay bôm bốp, liên tục khen hay, còn bổ sung: "Ha ha, đúng vậy, lời của Ngô tiên sinh quả thực có lý.

Bàn Tử nên biết mình có phúc mà không biết hưởng, sao không

biết cảm kích chứ…” Một câu nói khiến Bàn Tử thật sự có xúc động muốn chửi người.

Trời ơi, đã bị đánh thành ra thế này rồi mà còn gọi là cảm kích.

Bây giờ anh ta có xúc động muốn khóc, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, trong lòng đủ mọi loại tủi thân.

Cũng có thể thấy, Sở Long gã này cố tình xem mình xấu mặt, chuẩn bị bỏ đá xuống giếng, căn bản không giúp mình giải vây.

Cho nên nói nhiều với hắn ngược lại chỉ tự rước lấy nhục, tự làm trò cười.

Vì vậy, cuối cùng Bàn Tử chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hung hăng trừng Sở Long hai cái rồi nói: “Được rồi được rồi, tôi nghe anh nói bậy bạ đủ rồi đấy, nếu cú đòn này đánh vào người anh, tôi không tin anh còn nói được những lời mát mẻ như vậy.” Sở Long, Hoắc Tú Tú và Ngô Lão Hầu nghe xong thì phá lên cười ha hả.

Thằng nhóc này thật sự rất hài hước, xem ra cũng rất biết nhìn tình thế, chưa ngốc đến mức hết thuốc chữa.

Trưa hôm đó, Bàn Tử cũng nhờ phúc của Sở Long mà không bị sư phụ dạy dỗ nữa, ngược lại còn được lên bàn ăn một bữa no nê.

Lúc ăn cơm, trong đầu Sở Long bất giác hiện lên chuyện về Bác Dịch Khảo.

Thế là Sở Long cố ý hay vô ý nói: “Ngô tiên sinh à, ngài kiến thức rộng rãi, có thể nhắc nhở cho cháu biết, ngài có biết Bác Dịch Khảo rốt cuộc là ai không?

Đối với ông ta, ngài hiểu biết được bao nhiêu…” Thực ra ông cũng không biết rốt cuộc là ai, hồ đồ thế nào lại dính vào một gã người nước ngoài như vậy.

Lão già này tuy chưa từng gặp mặt, nhưng mỗi lần xuống mộ đều phát hiện đối phương luôn ở bên cạnh, như một âm hồn không tan.

Cho nên có lúc Sở Long tự hỏi, Bác Dịch Khảo rốt cuộc làm gì, mục đích là gì?

Nghe Sở Long nói vậy, Ngô Lão Cẩu lắc đầu, tỏ ra bất lực.

Đối với những lời của Sở Long, đương nhiên ông cũng không biết gì, cái tên Khảo này, là lần đầu tiên ông nghe thấy.

"Sao thế?

Cậu và người này có liên quan gì à?

Đã chiếm được lợi lộc gì của cậu ta chưa?" Ngô Lão Hầu không những không trả lời giải thích, ngược lại còn học cách gõ bên này hỏi bên kia, dường như muốn từ trong lời nói của Sở Long hỏi ra một vài thông tin hữu ích.

Sở Long vừa nghe liền biết, xem ra đối phương cũng không biết, đoán chừng cũng không biết gì về người này, cho nên hỏi nhiều cũng vô ích.

Thế là nghe lời đối phương xong, Sở Long cười ha hả, lắc đầu nói: "Ồ, không có không có, cháu chỉ cảm thấy nhân vật này trước nay luôn đi không ảnh về không tung tích, nên cảm thấy khó hiểu thôi.

Chương 685

Thực ra cháu cũng không có ý gì khác, được rồi thôi chúng ta không nói nữa, cháu chỉ tiện miệng hỏi thôi…" Nếu Ngô Lão Hầu không biết nhân vật này, Sở Long cũng không định đi sâu vào nữa.

Dù sao thì ông chủ người nước ngoài Bác Dịch này cũng chỉ là một cây cầu nối, điều quan trọng nhất là tấm tranh da dê trong tay anh.

Bây giờ không chỉ đơn giản là chuyện chú Hai bị người ta bắt đi, mà còn phải nhân cơ hội này giải mã toàn bộ bí mật trong tấm tranh da dê.

Nghe những lời đó, Ngô Lão Hầu cười ha hả nói: "A a, người trẻ tuổi, ta biết, có những lúc các ngươi có thể không hiểu, đợi từ từ tiếp xúc với nhiều chuyện hơn, sẽ có thể hiểu được lợi ích liên quan trong đó…" "Lời này lại có ý gì?" Nghe những lời nói mông lung của đối phương, Sở Long cảm thấy có chút khó hiểu, bèn duỗi người ra, tiến lên phía trước, muốn hỏi kỹ hơn, tìm hiểu tình hình đại khái.

Thông qua những lời nói của đối phương, chuyện này dường như thật sự có chút gì đó, thế là anh chuẩn bị hỏi dồn, thuận theo lời nói của đối phương.

Ngô Lão Hầu lại cười ha hả nói: "Tuy ta không biết Bá Ấp Khảo này là ai, nhưng hắn chắc chắn có xung đột lợi ích với cậu.

Dù sao thì cả ngày xuống dưới tìm kiếm những món đồ nổi tiếng, lẽ nào hắn không biết những thứ đó đáng tiền sao?

Có lẽ với tư cách là một thương nhân, hắn cũng là một nhà sưu tập yêu thích, cho nên đối với những thứ bên trong đó cũng cảm thấy hứng thú…" Lời nói tuy mông lung, nhưng cố ý hay vô ý đã chỉ ra một tình huống cho Sở Long, đó là có thể có một ông chủ nước ngoài luôn

thèm muốn những thứ đó.

Sở Long nghe xong cười ha hả, nhún vai nói: "A, ha ha, có lẽ vậy.

Nhưng bây giờ điều đó không quan trọng nữa, bất kể hắn là ai, nếu thật sự dám động thủ với tôi, đến lúc đó chúng ta không cần khách khí." Vừa nói, Sở Long vừa tỏ ra vô cùng bá đạo, tuyệt đối không phải nói đùa đơn giản.

Bởi vì toàn bộ đội thám hiểm cũng như đội khai quật khảo cổ, thực ra đều có cùng một mục đích, chuẩn bị vào trong đó để kiếm chác.

Cho nên đối với tất cả những điều này, Sở Long tự nhiên cũng không nói nhiều, chỉ mong có thể dốc hết sức mình để giải quyết nhanh chóng chuyện này, đặc biệt là việc giải mã tấm tranh da dê mới là quan trọng nhất.

Sau đó, trong lúc ăn cơm nói chuyện, Ngô Lão Hầu dường như nhớ ra điều gì, vội vàng đặt bát đũa xuống nói: "Đúng rồi, tiểu Long à, ta vừa hay có một chuyện muốn nhờ cậu…" Lão gia tử đột nhiên đổi giọng, khiến Sở Long cảm thấy có chút bất ngờ.

Đường đường là Ngũ Lão Cẩu mà lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Anh gãi đầu hỏi: "Ha ha, Ngô tiên sinh, ngài nói vậy khách sáo quá rồi.

Dù sao chúng ta đều là người một nhà, ngài lại là sư phụ của Bàn Tử, cháu cũng luôn coi ngài là tiền bối, có chuyện gì xin cứ nói thẳng." Bàn Tử ở bên cạnh lại cảm thấy mình như người thừa, bĩu môi không biết nên chen miệng vào thế nào, cảm thấy nên ăn nhiều một chút, ăn no bụng mới có sức chịu đòn, nếu không đến tối lại có một bữa "thịt xào roi da" để ăn.

Ngô Lão Hầu thở dài một tiếng nói: “Có lẽ cậu không biết, đứa cháu trai nhà ta vẫn luôn không nghe lời, cả ngày đòi đi theo các cậu chạy lung tung.

Cho nên, ta hy vọng các vị có thể giúp ta khuyên bảo nó, bảo nó từ bỏ cái nghề này.

Các cậu cũng biết, Cửu Môn chúng ta đời trước đã làm quá nhiều chuyện ác, cho nên ta vẫn luôn đang cố gắng bù đắp!” Ngô Lão Hầu vừa nói vừa thở ngắn than dài, trên mặt cũng lộ ra một tia bất lực.

Đứa cháu trai không nên thân mà ông nói chính là Ngô Tà.

Vì Ngô Tà, ông đã hao tổn tâm trí.

Thằng nhóc này từ khi đi ra ngoài cùng nhóm Sở Long, cả ngày ở nhà không lúc nào yên, thậm chí còn tìm mọi cách để moi móc thông tin hữu ích từ miệng các bậc trưởng bối, còn mong muốn được cùng Sở Long ra ngoài, tiếp tục xông pha giang hồ.

Ngô Lão Hầu cũng chỉ có thể mặc kệ nó làm càn, dù sao đời trước nhà họ Ngô mấy anh em đều chết bất đắc kỳ tử, đều cho rằng đó là do nghiệp chướng đời trước gây ra, là trời cao giáng xuống.

Cho nên trong những năm này, Ngô Lão Hầu luôn cố ý hay vô ý để thế hệ sau không tiếp xúc với những chuyện trước kia, hy vọng có thể hoàn toàn cắt đứt với quá khứ, đồng thời âm thầm làm từ thiện, bù đắp cho những sai lầm trước kia.

Nhưng không ngờ đứa cháu độc nhất của nhà họ Ngô, Ngô Tà, lại không chịu ngồi yên, cả ngày đòi đi khám phá bí mật.

Vì chuyện này, Ngô Lão Hầu không biết đã đau đầu bao nhiêu, cả ngày tìm mọi cách để nó bình tĩnh lại, thậm chí muốn nó yên tĩnh ở nhà.

Nhưng Ngô Tà như bị ma ám, cả ngày đòi đi ra ngoài cùng Sở

Long, căn bản không nghe bất kỳ lời khuyên nào.

Cho nên lần này Sở Long trở về, Ngô Lão Hầu hy vọng có thể nhờ tay Sở Long, để những người này khuyên bảo đứa cháu trai không nên thân kia, bảo nó học hành cho tốt, thi đỗ đại học, rồi ổn định lại, không tiếp tục kế nghiệp tổ tiên nữa.

Nghe những lời của Ngô Lão Hầu, Sở Long cũng có thể hiểu được phần nào tâm trạng thực sự của ông.

Dù sao thì nghiệp chướng mà Cửu Môn đời trước gây ra, mỗi môn phái, gia tộc đều ít nhiều gặp phải báo ứng.

Nhà họ Ngô chính vì trước kia đã làm quá nhiều chuyện thất đức, nên dẫn đến một số nam nhân trong tổ tiên đều chết bất đắc kỳ tử.

Chương 686

Bây giờ Ngô Tà chỉ còn là mầm mống duy nhất của cả gia tộc.

Nếu Ngô Tà thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì cả nhà họ Ngô có thể sẽ đoạn tuyệt hương hỏa, đến lúc đó chẳng phải sẽ mất đi sự truyền thừa sao. 1.

Cho nên chuyện này luôn làm phiền Ngô Lão Hầu, khiến ông vô cùng bất lực.

Ông cũng biết có thể trông chừng được nhất thời, nhưng không thể trông chừng cả đời, phải triệt để cắt đứt ý nghĩ của nó từ gốc rễ, cho nên công việc này chỉ có thể do Sở Long và những người khác hợp sức lại làm.

Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú nghe xong, dường như cũng đã hiểu được phần nào nỗi lòng của ông.

Bàn Tử chen miệng một câu: "Sư phụ à, người cũng ngây thơ quá rồi đấy.

Con có chút ấn tượng với thằng nhóc Ngô Tà đó, gã đó cả ngày đa nghi, tính tình lại bướng bỉnh, làm sao mà nghe lọt tai được chứ.

Lời của người nó còn không thèm để ý, sao có thể nghe lời khuyên của con được." Những lời này không phải là không có lý.

Dù sao Ngô Lão Hầu là trưởng bối thực thụ của Ngô Tà, là người đứng đầu gia tộc, có thân phận địa vị mà còn không có tác dụng, những người ngoài như họ chỉ có quan hệ bạn bè đơn thuần thì sao có thể có tác dụng được?

Ngô Lão Hầu lại lắc đầu nói: "Cái đó không giống nhau, ta thấy người trẻ tuổi có chung ngôn ngữ.

Lão bối chúng ta dù sao cũng già rồi, thiếu sự giao tiếp với nó.

Cho nên, hy vọng các vị có thể để tâm hơn đến chuyện này, đến lúc đó ta nhất định sẽ trọng tạ." Vừa nói, Ngô Lão Hầu vừa tỏ ra vô cùng nghiêm túc, đứng dậy chắp tay với Sở Long, rồi khẽ cúi đầu, bày tỏ lòng cảm kích sâu sắc.

Nghe những lời này, Sở Long thật sự không nỡ từ chối.

Cũng không biết nên làm thế nào, nếu không để ý, không đáp lại, vậy rõ ràng là không nể mặt.

Nhưng nếu đồng ý, vậy chẳng phải là tự rước thêm phiền phức sao.

Cho nên chuyện này khiến Sở Long cảm thấy có chút khó xử, mãi không thể quyết định được.

Đúng lúc anh đang lo lắng, phân vân, Sở Long đành gật đầu nói: "Vậy được thôi, nếu đã nói đến mức này rồi, cháu cũng không nói gì thêm nữa.

Nhưng cháu chỉ có thể làm hết sức mình, nghe theo ý trời, nếu cuối cùng không khuyên được, cũng hy vọng ngài đừng trách tội." Dù sao Ngô Tà cũng là người trưởng thành, nên tự đưa ra lựa chọn, lời của người khác chưa chắc đã có tác dụng.

Cho nên Sở Long tuyệt đối không thể không làm, phải nói trước một câu.

Vạn nhất không khuyên được lại phản tác dụng, chẳng phải là tự đập vào biển hiệu của mình sao.

Cho nên Sở Long chắc chắn sẽ không để mình khó xử, không xuống đài được, điểm này anh hiểu rất rõ.

Dù vậy, chỉ cần anh đồng ý, đối với Ngô Lão Cẩu đã là kết quả tốt

nhất rồi.

Cho nên Ngô Lão Hầu liên tục gật đầu, cảm kích vô cùng nói: “A, tốt quá rồi tiểu Long à, ta biết cậu chắc chắn sẽ không nỡ từ chối mà.

Yên tâm, tối nay ta nhất định sẽ cho cậu một món quà hậu hĩnh, nhất định sẽ khiến cậu vui mừng.” Ngô Lão Hầu vô cùng kích động, thậm chí nắm chặt tay Sở Long, không kìm được sự phấn khích.

Bàn Tử nghe vậy rõ ràng có chút sốt ruột, làm gì thế?

Tại sao lại có thể cho Sở Long chút lợi lộc, còn mình là đồ đệ thực thụ thì hình như chẳng được giọt dầu nào.

Nhưng lời của Bàn Tử chưa kịp nói ra, đã bị Sở Long hung hăng giẫm lên chân một cái, đau đến mức sắc mặt biến đổi, cả người nhăn nhó suýt nữa kêu lên.

Sở Long vẫn tươi cười gật đầu, liên tục “ừ” mấy tiếng đáp lại đối phương.

Sau khi hai bên đã xử lý xong mọi chuyện, Sở Long cũng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương, thầm nghĩ: “Xem ra chuyện này quả thực có chút khó khăn, mình phải suy nghĩ kỹ càng, nếu không đến lúc đó chẳng phải để người ta chê cười sao!” Nói xong, anh từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoa thái dương, để tâm trí trở nên yên tĩnh hơn, như vậy mới có thể giữ được thái độ lý trí, đỡ cho lúc đó lại lãng phí tâm tư.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Ngô Lão Hầu dẫn Sở Long và Hoắc Tú Tú đến nơi ở của Ngô Tà.

Chương 687

2.

Tuy nhà họ Ngô không còn tiếp tục dính dáng đến những chuyện mờ ám của Cửu Môn trước kia, nhưng sau khi gia tộc chuyển sang kinh doanh, luôn làm ăn rất tốt, cho nên cuộc sống trong nhà khá sung túc.

Ngô Lão Hầu và Ngô Tà đều ở sân sau của nhà, tương đối yên tĩnh.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Lão Hầu, họ đến sân sau, nhưng vừa đi được không bao xa, đã nghe thấy có người la hét từ bên trong.

"Thả tôi ra, đám khốn kiếp các người mau thả tôi ra!

Tôi muốn gặp ông nội, tôi muốn gặp trưởng bối trong nhà, để tôi tự mình nói chuyện với họ!" Lập tức truyền đến giọng của Ngô Tà, vô cùng vang dội, thậm chí còn có thể nghe thấy một loạt tiếng đập cửa "bình bịch", như thể đối phương chuẩn bị phá cửa ra ngoài, tỏ ra vô cùng kích động.

Nghe thấy động tĩnh này, Sở Long và Ngô Lão Hầu lập tức nhìn nhau cười.

Đối phương giải thích: "Ai, thật xin lỗi, để hai vị chê cười rồi. 3.

Vì thằng nhóc này luôn không nghe lời, cho nên trong nhà cũng thật sự không còn cách nào, đành phải nhốt nó vào phòng chứa đồ trước, có người chuyên canh chừng, nếu không thì thằng nhóc này đã sớm chạy mất rồi.

Cũng thật để mọi người chê cười." Nói xong, lão gia tử cười gượng hai tiếng, liên tục vỗ tay, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Sở Long cười ha hả lắc đầu nói: “Làm vậy cũng chưa chắc có hiệu quả, mọi chuyện đều có thể hiểu được.

Dù sao cũng là tấm lòng cha mẹ đáng thương trong thiên hạ, cháu cũng rất có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tiên sinh, chỉ là thằng nhóc còn quá trẻ, không thể thấu hiểu được nỗi khổ của ngài.” Nói xong, Sở Long nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Ngô Lão Hầu, khuyên giải một phen.

Ngô Lão Hầu cũng liên tục gật đầu, cuối cùng cũng có người hiểu được nỗi khổ tâm của mình. 4.

Chỉ tiếc là đứa cháu bất hiếu trong nhà luôn không nghe lọt tai, ngược lại còn coi những lời khuyên tốt bụng này như gió thoảng bên tai, nghĩ rằng cả nhà đều đang hại mình.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Lão Hầu, họ đến vị trí phía sau.

Cánh cửa phòng vẫn đóng chặt.

Sau khi nhóm Sở Long vào trong, thấy người hầu trong nhà gật đầu chào, rồi đích thân từ từ mở cửa phòng.

Ngô Tà bị nhốt bên trong vẫn đang dùng sức, “bình bịch”, liên tục đấm đá, dường như chuẩn bị phá cửa ra ngoài.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị xông ra, lập tức đâm sầm vào người phía trước.

Vì Ngô Lão Hầu không chuẩn bị tâm lý, nên chưa đứng vững, liền thấy thằng nhóc này lao ra từ bên trong, rồi đâm thẳng vào người mình.

Tiếp đó nghe thấy tiếng đối phương la oai oái, ngã một cú chổng vó xuống đất, lăn lộn mấy vòng, cả người đau đến nhăn nhó, thật không ngờ thằng nhóc này lại có sức mạnh lớn như vậy, suýt nữa làm gãy cả lưng già của ông.

“Ái u uy, cái thằng khốn này, thật quá điên cuồng rồi, sao có thể đối xử với ta như vậy chứ?

Trời ạ, nếu để ta bắt được thằng nhóc này, nhất định phải đánh cho một trận, quên cả đường về, thật quá tệ.” Ngô Lão Hầu đau đến mức nhăn nhó, la oai oái, tức không chịu nổi.

Lúc này Ngô Tà mới ý thức được mình đã gây họa.

Khi thấy người đứng trước mặt là ông nội, cậu chỉ có thể gãi đầu cười khổ: “Ái chà, ông nội, làm gì thế ạ?

Sao ông lại đứng ở ngoài này?

Ai, khoan đã, Sở Long và Bàn Tử cũng đến rồi à?

Mẹ nó, hôm nay sao náo nhiệt thế, các anh về rồi à?

Trời ạ, tốt quá rồi, tốt quá rồi.” Ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng, dù sao cũng đã va vào trưởng bối trong nhà, nhưng khi nhìn thấy Sở Long và Bàn Tử, lập tức mọi lo lắng đều bị thổi bay sạch sành sanh, rồi bắt đầu liên tục cảm thán.

Chương 688

Sở Long sờ sờ mũi, cười khổ một tiếng, biết làm sao bây giờ?

Hiện tại anh cũng không biết nên giải thích với đối phương thế nào.

Cuối cùng, Sở Long chỉ có thể chào Ngô Lão Hầu một tiếng rồi tiễn ông đi, sau đó chuẩn bị nói chuyện riêng với Ngô Tà.

Trong phòng, có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc.

Môi trường của phòng chứa đồ quả thực rất tệ, có thể thấy được tình cảnh của Ngô Tà lúc này.

Sau khi vào trong, Ngô Tà thở dài nói: "Sở tiên sinh, thật xin lỗi, để anh chê cười rồi.

Quả thực nơi ở tạm thời của tôi không còn cách nào khác, người nhà không ủng hộ. 5.

Thực ra tôi luôn muốn biết về cánh cửa đồng xanh…" 6.

Nói đi nói lại, thằng nhóc này chỉ là do lòng hiếu kỳ quá mạnh, cho nên luôn muốn tìm hiểu chân lý trong đó, vì vậy mới cố ý cãi lại ông nội mình.

Nhưng hiện tại, cậu ta vẫn không thể thoát khỏi những khúc mắc trong lòng, ở bên cạnh Sở Long vẫn muốn hỏi cho ra một số thông tin hữu dụng.

Ngô Tà vừa nhắc đến chuyện Cổng Đồng là tinh thần lại phơi phới, nước bọt bay tứ tung, dường như muốn truy hỏi đến cùng.

Sở Long chỉ lắc đầu, ngắt lời cậu ta bằng một câu: "Em trai à, với tình hình hiện tại thì không nên tiếp tục theo đuổi chuyện này nữa.

Về việc Cổng Đồng, cậu nên xem xét lại hoàn cảnh của mình thì hơn.

Bây giờ đang bị giam lỏng, sao không thể thông cảm cho nỗi lòng của người nhà chứ...” Dù sao cũng là khách do Ngô Lão Hầu mời đến, chắc chắn phải cố gắng hết sức để khuyên giải người này.

Nếu không sau này sẽ khó ăn nói, nhưng đối phương nghe xong lại lập tức lắc đầu nói: “Sao có thể được chứ?

Sao anh có thể xem thường tôi như vậy?

Thực ra mọi người hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ thật sự trong lòng tôi, nên hy vọng các vị có thể chỉ giáo và thấu hiểu nhiều hơn, tôi cũng khổ tâm lắm!” Đối phương chắp tay ôm quyền rồi chậm rãi đi về phía trước hai bước, lúc nhìn về phía Sở Long, khoảng cách lại càng gần hơn.

Có thể thấy, cậu nhóc này hoàn toàn hiểu rõ những gì mình đang làm, cũng biết mình đang làm gì.

Sở Long đã phân tích mức độ lợi hại của toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, nhưng đối phương hoàn toàn không nghe lọt tai, cuối cùng Sở Long chỉ có thể đưa ra sự thật trước mắt để phân tích.

“Haiz, anh bạn, thật ra tôi cũng có lòng tốt muốn giúp cậu, nhưng cậu xem, bây giờ cậu đang bị giam lỏng.

Nếu không thể khiến ông cụ nhà cậu thả lỏng cảnh giác, e là chẳng ai cứu nổi cậu đâu.” Sở Long vừa dứt lời, Ngô Tà liền ngoan ngoãn hẳn, rồi ngơ ngác nhìn chằm chằm Sở Long, cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

Những lời vừa rồi dường như đã dần đi vào lòng cậu ta.

Tiếp đó, cậu ta lại dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn Sở Long rồi hỏi lại lần nữa: “Thật không?

Anh chắc chắn không phải đang nói bừa với tôi chứ, không phải cố ý làm tôi khó xử chứ, về chuyện này anh thật sự có suy nghĩ như vậy sao." "Dù sao hôm nay tôi cũng đã nói hết lời rồi, nên hy vọng cậu có thể thấu hiểu.

Muốn ra ngoài tìm kiếm bí mật Cổng Đồng, tuyệt đối không đơn giản như hô khẩu hiệu đâu.

Hy vọng cậu có thể có một phương pháp lý trí và khoa học hơn." Sở Long không giải thích nhiều, chỉ nói đến đó, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

Nghe một lời nói, hơn đọc sách mười năm.

Ngô Tà có lẽ đã thật sự hiểu được ý trong lời của Sở Long, nửa hiểu nửa không, cứ thế sững sờ tại chỗ.

Sau đó, cậu ta lập tức bừng tỉnh, mắt sáng lên, rồi tóm lấy Sở Long, kích động đến mức sắp nói không nên lời.

Cậu ta dùng giọng nói hơi run rẩy nói: "Tiên sinh, tôi hiểu rồi, tôi biết ý của anh rồi, anh có ý tốt, cũng hy vọng tiên sinh có thể hiểu cho tấm lòng biết ơn của tôi." Sao đối phương lại có lệnh bài của Mô Kim Hiệu Úy nhỉ, lẽ nào tổ tiên nhà cậu ta có nhân vật nào là Mô Kim Hiệu Úy?

Chương 689

Nói xong, đối phương vô cùng kích động nhét một vật nhỏ trong tay mình qua, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay anh.

Nghe lời cậu ta, Sở Long có vẻ ngẩn người, mày càng nhíu chặt khi nhìn đối phương, không nói thẳng ra, nhưng luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Anh cúi đầu nhìn, trong tay dường như có một thứ giống như dây chuyền ngà voi, lớn chừng nửa bàn tay, trên đó khắc một số phù văn kỳ lạ.

Điều quan trọng là những chữ số và phù văn điêu khắc trên đó đều hiện ra rõ ràng.

Anh xem xong lại bắt đầu quan sát kỹ lưỡng một lần nữa, biết rằng bên trong có thể có tình huống khác.

"Để làm gì?

Ý gì đây?

Sao đột nhiên lại đưa thứ này cho tôi?" Sở Long có chút không hiểu hành động của đối phương, rốt cuộc là có ý gì, đưa một cái phù văn như vậy cho anh thì có tác dụng gì?

Đối phương thì cười hì hì nói: "Tiên sinh à, xem ra anh không biết rồi, thứ này là lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy mà tôi luôn cất giữ.

Cầm nó có thể tránh được nguy hiểm, giữ lại chắc chắn không có hại, cũng là quà gặp mặt tôi tặng anh." Nghe vậy, Sở Long lại tập trung tinh thần, chú ý nhìn lệnh bài trong tay.

Theo lời đối phương, dường như đúng là như vậy, bởi vì trên lệnh bài này đều là cổ tự, lúc vừa chạm vào, quả thực có một luồng sức

mạnh đặc biệt lượn lờ bên trong.

Sao đối phương lại có lệnh bài của Mô Kim Hiệu Úy nhỉ, lẽ nào tổ tiên nhà cậu ta có nhân vật nào là Mô Kim Hiệu Úy?

Trong nháy mắt, lòng Sở Long đầy những nghi vấn, phải hỏi cho rõ, xem rốt cuộc đối phương đang che giấu bí mật gì bên trong.

Nhưng bây giờ lại đang ở nhà người ta, nếu hỏi thẳng thì chắc chắn có chút không thân thiện, dù sao Ngô Lão Hầu còn đang ở ngoài kia.

Ngô Tà lại nói một cách thần bí: "Thứ này tuyệt đối đừng để ông cụ nhà tôi biết, vì tôi lén lấy nó từ phòng chính trong nhà ra đấy.

Tôi đã cho người xem rồi, là thật.

Tôi tặng nó cho ngài làm quà, sau này hy vọng tiên sinh có thể dẫn tôi cùng xông pha giang hồ." Đối phương quả không hổ là Thiên Chân Vô Tà, cái tên này đặt quả không sai chút nào.

Sau khi cầm lấy lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy trong tay, chẳng khác nào đưa cho Sở Long một tờ "đầu danh trạng".

Nói xong, cậu ta còn chắp tay cúi đầu chào.

Thấy đối phương khách sáo như vậy, lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy dường như là thật, trong lòng Sở Long có chút không nỡ từ chối, dù sao thứ này chắc chắn là đồ tốt.

Vì vậy, khi thấy đối phương có vẻ mặt nghiêm túc, Sở Long mỉm cười nói: "Được rồi, thấy cậu nghiêm túc như vậy, chắc là có chuyện đó thật.

Yên tâm đi, vấn đề này tôi sẽ xử lý, trong lòng tôi tự có sắp xếp." Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai đối phương rồi xoay người rời đi, không tiếp tục ở lại nhà cậu ta.

Đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Vốn tưởng chuyến đi này có thể giải mã được bức tranh da dê, giờ lại bất ngờ có thêm một món bảo bối ngoài tranh da dê – lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy.

Có lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy này, tin rằng nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Anh vừa mới ra khỏi cửa, đã thấy Ngô Lão Hầu chạy tới đón.

Rõ ràng đối phương đã đợi ở ngoài khá lâu, vì vẫn luôn mong chờ kết quả.

Ngô Lão Hầu cười nói: "Tiên sinh, không biết hai người vừa rồi trong phòng nói chuyện thế nào, thằng con bất hiếu nhà tôi rốt cuộc có quay đầu là bờ không, hy vọng ngài đã tốn nhiều công sức." Ông ta cứ đợi ở cửa, nếu như cũng không giúp được gì, thì e là cái gốc rễ này của nhà ông ta có lẽ thật sự phế đi rồi, không thuốc nào cứu chữa nổi.

Ông ta không nỡ trơ mắt nhìn con cháu trong nhà từng người một bước lên con đường không lối về đó.

Dù sao trước kia Cửu Môn đã phải chịu báo ứng và bài học thích đáng, tất cả đều giáng một đòn nặng nề lên gia tộc.

Ngô Lão Hầu cũng biết mình đã nhặt lại được một mạng, nếu không có lẽ đã sớm cùng những người anh em và các nam nhân khác trong nhà bỏ mạng rồi.

Chương 690

Bây giờ đã có một mạng sống để lay lắt qua ngày, thì chỉ có thể bảo vệ gia tộc tiếp tục tồn tại.

Vì vậy, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để đứa cháu độc nhất của gia tộc là Ngô Tà tiếp tục bước chân vào con đường không lối về của tổ tiên, tiếp tục dính vào những chuyện tổn hại âm đức.

Sở Long gật đầu nói: "Cũng tạm ổn rồi, cậu chủ nhà ông cũng là người hiểu chuyện, vừa rồi sau một hồi chỉ điểm cũng đã đại triệt đại ngộ, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ông." Nói những lời này, Sở Long cảm thấy lương tâm mình cũng đang âm ỉ đau, thực ra mẹ nó chẳng làm được gì cả, ngược lại còn vớ được chút lợi lộc, lệnh bài Mô Kim Hiệu Úy đang nằm trong túi.

Ngô Lão Hầu nghe vậy liền kích động, nắm lấy tay Sở Long, liên tục cảm ơn: "Có thật không, thật tốt quá rồi, thật sự khiến tôi cảm kích không thôi.

Không vấn đề gì, hay là thế này, sau này tôi nhất định sẽ chuẩn bị trước một bữa tiệc, rồi đích thân mời ngài, đến lúc đó sẽ đích thân khoản đãi." "Được rồi được rồi, lão tiên sinh à, ông không cần khách sáo như vậy đâu.

Đừng nói những lời thừa thãi không cần thiết nữa.

Thực ra tôi cũng chẳng làm gì cả, đều là do cậu chủ có giác ngộ tốt thôi.

Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, hay là tôi về trước nhé, sau này có thời gian tôi sẽ lại đến làm phiền." Sở Long đoán rằng bức tranh da dê kia hẳn đã được giải mã rồi, nên không thể chậm trễ, anh nóng lòng muốn đi tìm kết quả.

Ngô Lão Hầu cũng không giữ lại, nhưng lúc tiễn đi, ông ta lại lấy ra một cuốn sách từ trong lòng, vẻ mặt vô cùng thần bí, cứ nhìn trái nhìn phải, sợ bị người khác để ý.

Bàn Tử vừa nhìn cuốn sách đã biết chắc là đồ tốt, liền định đưa tay ra xem.

Nào ngờ tay vừa mới đến gần, đã bị Ngô Lão Hầu "bốp" một cái vào tay, đau đến mức cậu ta lập tức rụt tay lại, rồi làm ra vẻ đáng thương.

"Thằng nhóc này làm gì thế?

Rụt cái vuốt bẩn của cậu lại, tuyệt đối đừng có ý đồ xấu, không thì tin tôi quất cho cậu một roi không." Ngô Lão Hầu hung hăng lườm Bàn Tử một cái, cầm sợi roi da trong tay hươ hươ trước mặt cậu ta.

Nghe vậy, Bàn Tử có cảm giác muốn đập đầu vào tường.

Sư phụ cũng quá thiên vị rồi, sao lại khuỷu tay lại hướng ra ngoài thế này?

Đồ tốt không để lại cho đệ tử mà lại cho kẻ xấu, hoàn toàn vô lý.

Vấn đề là bây giờ ba câu hai lời cũng không nói rõ, giải thích không thấu, rốt cuộc là chuyện gì cũng không thể hiểu được.

"Anh Long à, đây vừa hay là một cuốn bí kíp độc bản của gia tộc tôi.

Vốn dĩ không thể truyền thừa, tôi cũng không biết nên giao cho ai.

Hôm nay xem như làm quà tặng cho anh.

Tôi cũng tin rằng sau này nó chắc chắn có thể giúp anh một việc lớn." Ngô Lão Hầu nói xong, hai tay đưa cuốn sách qua, dường như đã phải trải qua một cuộc đấu tranh tâm lý rất lớn, nén đau cắt thịt, mới nỡ đem món đồ tốt này ra.

Bây giờ Sở Long khá bối rối, không biết cuốn sách trong tay ông ta rốt cuộc có tác dụng gì, mà lại làm ra vẻ thần bí như vậy, thậm chí thấy lão tiên sinh còn có vẻ không nỡ.

Vậy thì có thể suy ra đây là bí tịch gia truyền chân chính của đối phương, nếu không cũng sẽ không bị làm cho thần bí như vậy.

Nếu đối phương đã đưa tới, mà không nhận thì ngược lại có vẻ không nể mặt.

Trong lòng anh cũng mong chờ, muốn tìm hiểu thông tin thực sự ẩn giấu bên trong, nên cũng không khách sáo nữa, liền cười ha ha gật đầu nói: "Thật ngại quá, cung kính không bằng tuân mệnh, nếu lão tiên sinh đã nói đến mức này rồi, tôi cũng đành nhận lấy tấm lòng của ông vậy!" Sở Long khách sáo nói xong, liền ôm quyền chắp tay, rồi cúi đầu chào vị lão tiên sinh trước mặt.

Ngô Lão Hầu lại cười ha hả, liên tục cảm khái: "Haiz, đúng là ngựa tốt phải có yên tốt.

Thứ này tuy rất hữu dụng, nhưng đối với gia tộc tôi mà nói đã không còn ý nghĩa nữa.

Vì vậy, để gia tộc tôi có thể hoàn toàn thoát khỏi liên hệ, cắt đứt gốc rễ cũng phải đưa ra những quyết định thích đáng!" Nói xong ông ta phất phất tay áo, chỉnh lại tâm thái của mình.

Trước mặt đối phương, chắc chắn không tiện xem xét, Sở Long thuận tay nhét nó vào lòng, rồi đưa Hoắc Tú Tú rời khỏi nhà họ Ngô.

Trên đường về, Sở Long nóng lòng đi thẳng đến hậu viện lớn, chuẩn bị tìm lão quản gia, muốn xem tiến triển cụ thể bên đó thế nào.

Nếu đối phương thực sự có năng lực, e là trong một ngày có thể giải mã xong, không chừng bây giờ đi qua có thể lập tức xem được tấm bản đồ huyện đã được dịch ra, rồi tìm hiểu những điều bí ẩn bên

trong đó.

Chương 691

Trên đường về, Sở Long nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh nói: "Đúng rồi, Tú Tú, anh vừa hay có một chuyện, muốn nói chuyện nghiêm túc với em." Hoắc Tú Tú bên cạnh cảm thấy có chút khó hiểu, không biết Sở Long định làm gì, sao đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy.

Có chuyện gì cứ nói thẳng là được rồi mà?

Không cần phải làm ra vẻ nghiêm túc như vậy, có vẻ hơi xa lạ.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú cười hì hì nói: "Được rồi anh Long, có gì anh cứ nói thẳng, cứ giao phó đi.

Đến lúc đó em nhất định sẽ làm theo yêu cầu của anh, yên tâm, em nhất định sẽ trở thành trợ thủ nhỏ tốt nhất." Cô nhóc nói xong còn nháy mắt với Sở Long, rồi tỏ ra vẻ đáng yêu, khiến Sở Long cũng cảm thấy trong lòng có chút bất đắc dĩ, không biết nên tiếp tục mở miệng nói thế nào.

Cô nhóc này quả thật ngây thơ trong sáng, quá thuần khiết, càng khiến Sở Long cảm thấy không nỡ có chút ý đồ vấy bẩn nào.

Im lặng một lúc, Sở Long nói: "Thời gian tới anh có thể sẽ đi lo một việc lớn, nơi đó vô cùng nguy hiểm, nên không thể đưa em đi cùng.

Anh hy vọng những ngày này, em cứ ở nhà chờ anh về là được." Chuyện này Sở Long đã suy nghĩ trong lòng từ lâu, vì bây giờ sóng ngầm đang cuộn trào, không biết có bao nhiêu thế lực đang để mắt tới chuyện này, trước tiên là đội khảo cổ nước ngoài là một trong số đó.

Nếu không cẩn thận, có thể cô ấy sẽ trở thành miếng thịt béo bở bị đối phương nhắm tới, hậu quả sẽ khôn lường.

Sở Long cũng không muốn vì thế mà để cô ấy rơi vào nguy hiểm, rồi mặc kệ an nguy của cô ấy.

Vì vậy, về vấn đề này, Sở Long phải nói rõ, cố gắng dùng lời lẽ để khuyên can đối phương, rồi những chuyện còn lại do anh và Bàn Tử tự mình đi giải quyết là được.

Cô nhóc vốn đang tươi cười rạng rỡ, nhưng vừa nghe lời của Sở Long, sắc mặt cả người liền thay đổi, bĩu môi nói: "Sao được chứ, em luôn là trợ thủ nhỏ của anh, sao anh có thể bỏ em lại được?

Không được, em không đồng ý, em không chấp nhận." Thái độ của cô kiên quyết, hoàn toàn không cho Sở Long chút dư địa thương lượng nào.

Câu nói vừa rồi đã hung hăng từ chối đối phương, ý tứ rõ ràng, cô và Sở Long như vợ chồng kết tóc, trong lòng đã âm thầm quyết định sẽ theo anh suốt đời, dù nghèo khổ hay giàu sang, nguy hiểm hay an toàn, cũng sẽ không bao giờ từ bỏ, không rời không bỏ mà đi theo.

Vì vậy, không thể nào để Sở Long một mình ở nhà hưởng thành quả, cô đã nói rõ rồi, Sở Long đi đâu cô sẽ theo đó.

Thấy cô nhóc bướng bỉnh như vậy, Sở Long cảm thấy có chút đau đầu, không biết nên giải thích với cô thế nào: "Được rồi được rồi, anh cũng không biết nên giải thích với em thế nào nữa.

Tóm lại, chuyện này em cứ đại khái nghe, rồi ghi nhớ trong lòng là được.

Dù sao anh cũng đã bày tỏ rõ ý định của mình rồi, hy vọng em có thể hiểu những gì anh nói hôm nay, đây là thông báo, không phải thương lượng!

Tấm lòng của em anh hiểu, nhưng có lúc không thể để em gặp nguy hiểm, anh cũng không thể ích kỷ như vậy." Nói xong, tôi liền

nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô ấy, Hoắc Tú Tú cắn răng có chút khó chịu.

Nhưng cô cũng không tiếp tục tranh cãi, chỉ một mình giấu tất cả những cảm xúc đó vào trong lòng, không thể nói thẳng ra được.

Về đến nhà, ở hậu viện, thấy lão quản gia một mình đi đi lại lại trong sân, vẻ mặt lo lắng, bên cạnh còn đặt mấy vò rượu, xung quanh tỏa ra mùi rượu.

Thấy tình hình này, Sở Long cảm thấy khó hiểu, liền tươi cười đi tới nói: "Ồ, tiên sinh, ông dừng lại rồi sao, không dịch thông tin bên trong ra nữa à?

Tốt quá rồi, may mắn may mắn, tôi biết tiên sinh luôn có thực lực cao cường, chắc chắn không có chuyện gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của ông…" Dù sao cũng chỉ là những lời khách sáo bề ngoài, nên Sở Long đến gần nói chuyện cười cười ha hả với đối phương.

Lão quản gia vốn đang lo lắng, vừa thấy Sở Long đến, lập tức tiến lại, thuận thế đặt tay lên giữa hai vai anh.

Nghe một tràng lời, Sở Long khẽ nhíu mày, cũng biết sự tình có lẽ không đơn giản như mình nghĩ.

Nhưng nếu chuyện này không thể xử lý nhanh chóng, thì thật sự phiền phức lớn rồi, chẳng phải sẽ bị người ta trực tiếp vây khốn, không có chút khả năng phản kháng sao.

Về chuyện này, Sở Long lo lắng trùng trùng, một mình chắp tay sau lưng đi đi lại lại, trong lòng còn có chút khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, trong lời nói của đối phương chắc chắn còn có ẩn ý khác.

Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Long bắt đầu âm thầm phỏng đoán trong lòng.

"Haiz, lão quản gia nhà ta, tôi thấy sắc mặt ông có vẻ không ổn

lắm, dường như có chuyện gì.

Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đừng có áp lực tâm lý lớn như vậy, tôi thấy ông dường như có chút lo lắng trong lòng." Sở Long giỏi quan sát lời nói và sắc mặt, nên một biểu hiện của đối phương đã thu hút sự chú ý của anh, biết chắc rằng mọi chuyện không thuận lợi, nếu không cũng sẽ không khiến đối phương tỏ ra u sầu như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lão quản gia trước mặt thở dài nói: "Cậu chủ, thật sự vô cùng xin lỗi, năng lực của tôi không đủ.

Chương 692

Tôi vừa nghiên cứu một hồi thì phát hiện bên trong lại là cổ văn tự, thông suốt từ thời Lục Quốc đến nay.

Vì vậy, với năng lực hiện tại của tôi, quả thực không thể dịch ra được, vẫn không có chút tiến triển nào!" Đối phương nói xong gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất lực, thậm chí còn dang tay lắc đầu trước mặt Sở Long.

Bởi vì tình hình hiện tại là một vấn đề nan giải, đã hoàn toàn làm khó ông.

Nếu không tìm cách giải quyết, e là chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn.

Nghe một tràng lời, Sở Long khẽ nhíu mày, cũng biết sự tình có lẽ không đơn giản như mình nghĩ.

Nhưng nếu chuyện này không thể xử lý nhanh chóng, thì thật sự phiền phức lớn rồi, chẳng phải sẽ bị người ta trực tiếp vây khốn, không có chút khả năng phản kháng sao.

Về chuyện này, Sở Long lo lắng trùng trùng, một mình chắp tay sau lưng đi đi lại lại, trong lòng còn có chút khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, trong lời nói của đối phương chắc chắn còn có ẩn ý khác.

Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Long bắt đầu âm thầm phỏng đoán trong lòng.

"Không biết là chuyện gì, ngay cả ông cũng không dịch ra được, vậy chẳng phải đã trở thành một bí ẩn không lời giải, xem ra khắp thiên hạ này không ai có thể tiếp tục giải mã nó ra được!" Sở Long không khỏi vỗ tay, đội khảo cổ nước ngoài quả thật đã ra một đề bài

khó.

Vốn tưởng quản gia nhà họ Hoắc thông thạo cổ văn tự có thể trực tiếp giải mã, sau đó chỉ cần giải mã được thông tin bên trong là có thể đi vào tìm kiếm bí mật thật sự.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, bước đầu tiên còn chưa hoàn thành, đã bị chặn cứng.

Nếu không thể giải quyết nhiệm vụ hàng đầu này, thì kế hoạch hành trình tiếp theo sẽ đều uổng phí.

Sở Long cảm thấy đầu óc hỗn loạn, liền lập tức mở chương trình hệ thống trong đầu, muốn xem có thể thông qua chương trình hệ thống để phân biệt không.

Chương trình hệ thống vô cùng vô dụng, lập tức cho Sở Long một câu trả lời, không có cách nào, hiện tại cũng bất lực, đối với loại lập trình này hiện tại cũng bó tay, chỉ có thể để anh tự mình tính toán.

Điều này khiến Sở Long có cảm giác muốn chửi mẹ nó, cái hệ thống chó má này sao vô dụng vậy.

Hoắc Tú Tú thấy Sở Long u sầu như vậy, cũng cảm thấy có chút lo lắng, liền đi đến an ủi: "Anh Long, đừng có áp lực tâm lý lớn như vậy.

Dù sao khắp thiên hạ này có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, chúng ta chỉ cần tiếp tục tìm, nhất định có thể tìm được người thông thạo, đừng từ bỏ, chúng ta còn có cơ hội!" Sở Long mặt đầy lo âu, tâm trạng sa sút, Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy trong lòng không vui, nên cố gắng để đối phương nhanh chóng phấn chấn lên, ít nhất cũng có thể lấy lại dũng khí.

Sở Long lại cười ha hả lắc đầu.

Khắp thiên hạ quả thực có rất nhiều kỳ nhân, nhưng làm sao có

thể dễ dàng gặp được chứ.

Huống hồ bây giờ tình hình nghiêm trọng và căng thẳng, nếu không nhanh chóng nắm bắt thời gian, có lẽ sẽ không thể hiểu được ý nghĩa đại khái bên trong.

Vì vậy, chuyện này cũng đã trở thành một vấn đề nan giải cấp bách của Sở Long lúc này, trong lòng càng đập thình thịch, như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng lo lắng.

Vào lúc cả hai bên đều cảm thấy do dự, rối rắm, Sở Long lên tiếng: "Đúng rồi tiên sinh à, ông có kiến giải cao như vậy về phương diện này, chắc chắn trong giới cũng có người tài giỏi.

Hy vọng ông có thể giới thiệu, xem có ai có thể giúp được không…" Dù thế nào cũng phải giải mã được bức tranh da dê viết bằng cổ ngữ văn hóa này, nếu không thì mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển.

Đối phương nghe vậy cười ha hả gật đầu: "Được được cậu chủ, xem ra anh hỏi đúng chỗ rồi.

Vừa hay tôi có một người sư huynh đồng môn, hiện là giáo sư của một trường đại học.

Đến lúc đó nếu anh có thể đi, tin rằng có thể tìm ra được đôi chút.

Nhưng tính tình người này cổ quái, có chịu giúp hay không thì không biết được!" Cuối cùng, lão quản gia dang tay ra, rồi tỏ vẻ bất lực. 7.

Mặc dù là sư huynh đệ đồng môn, nhưng đã nhiều năm không liên lạc, nên bây giờ cho dù đích thân ra mặt giới thiệu Sở Long, đối phương cũng chưa chắc nể mặt, ngược lại có thể sẽ phản tác dụng.

Vì vậy, việc đối phương có chịu ra tay giúp đỡ hay không, tất cả chỉ có thể xem vào duyên số, có thể giải quyết được chuyện này hay

không, thực ra chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Sở Long nghe thấy có cơ hội, không cần biết rốt cuộc là ai, nhất định có cách lôi kéo được.

Chương 693

Anh lại từ miệng quản gia biết được một số thông tin liên quan đến giáo sư Âu Dương này.

Giáo sư Âu Dương là một ông lão hơn 50 tuổi, giữ chức vụ giáo sư trong trường.

Giáo sư Âu Dương là một nhà khảo cổ học, cả đời theo đuổi giới khảo cổ, đối với những cổ vật này cũng có một sự theo đuổi sống còn.

Nhiều năm trước, giáo sư Âu Dương và lão quản gia đều là sư huynh đệ đồng môn, đều học một số kiến thức ít người biết.

Nhưng sau khi đồng môn, hai người lại đi hai con đường không lối về.

Một người theo đuổi nghiên cứu học thuật, và lập lời thề, cả đời bảo vệ cổ vật, tìm hiểu những bí mật lịch sử chưa được giải đáp.

Người kia vì lợi ích trước mắt, đầu quân cho Cửu Môn, trở thành một trợ thủ đắc lực của Hoắc gia.

Cũng vì lập trường khác nhau, nên vị giáo sư đại học Âu Dương tiên sinh này, đối với người sư huynh đệ đồng môn năm xưa, sau này trở thành kẻ trộm mộ, vẫn luôn canh cánh trong lòng, thậm chí quả quyết cắt đứt mọi liên lạc, ngay cả tất cả ân tình sư môn, cũng ân đoạn nghĩa tuyệt.

Mối quan hệ giữa hai người bây giờ rất căng thẳng, đã nhiều năm không liên lạc. 8.

“Vị sư huynh của tôi tính tình rất bướng bỉnh, là người ngang thẳng không a dua, cả đời theo đuổi lịch sử, nên nếu anh mang thứ đó

đi, bây giờ chỉ có thể xem vào duyên số thôi!" Lão quản gia nói xong nhẹ nhàng vỗ vai Sở Long, dường như đang ám chỉ anh tự mình cố gắng, rồi một mình thử vận may.

Sở Long cười ha hả, chỉ cần có một tia hy vọng, anh tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Càng không quan tâm Âu Dương lão tiền bối có bướng bỉnh đến đâu, cũng phải tìm cách thuyết phục đối phương, nên chuyện này, nhất định phải cố gắng hết sức.

Từ miệng lão quản gia, Sở Long moi được một số thông tin hữu ích, biết được giáo sư Âu Dương đang dạy ở một trường đại học.

Thế là Sở Long sau khi hỏi thăm liền chuẩn bị lập tức đưa Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đi gặp người này.

"Ối trời, tôi đi đây.

Sở Long à, cậu nhóc này cũng thật điên rồ quá đi, lại chạy vào đại học.

Lát nữa chúng ta có bị bảo vệ trong đó đuổi ra không, trong đó toàn là người có văn hóa, chúng ta mấy kẻ thô lỗ này vào không cảm thấy lạc lõng sao?" Đến cổng trường đại học, Bàn Tử có chút căng thẳng, trong lòng còn có vài phần thấp thỏm, nhìn chằm chằm Sở Long, miệng còn lẩm bẩm không ngừng, như một cái máy nói.

Lúc đầu Sở Long giả vờ không nghe thấy, nhưng dần dần tai cũng chai sạn, thật sự cảm thấy tên nhóc này kiếp trước không phải là cái kẹp tóc chuyển thế chứ, cuối cùng không chịu nổi nữa lập tức quay đầu lườm một cái: "Cậu có thể đáng tin cậy một chút không, đừng nói nữa, người ta không biết cậu là kẻ thô lỗ đâu!" Bàn Tử mặt đỏ bừng, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, biết rằng mình nói quả thực có hơi nhiều.

“À, bạn học, xin hỏi bạn có biết văn phòng của giáo sư Âu Dương ở đâu không?” Vừa hay có một nữ sinh đi ngang qua, Sở Long liền tiến lên khách sáo chào hỏi.

Vị bạn học này đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi nói: “Chắc cậu cũng là sinh viên hâm mộ giáo sư Âu Dương nhỉ, hôm nay vừa hay có buổi dạy công khai, mau đi đi, không thì có thể không giành được chỗ ngồi đâu!” Cô gái nhỏ khá nhiệt tình, nói xong còn chỉ tay, chỉ về phía một giảng đường lớn ở xa.

Sở Long thuận theo hướng tay chỉ nhìn qua, vừa hay thấy bây giờ có sinh viên đại học đang ôm sách, lần lượt chạy về hướng giảng đường đó.

Thấy cảnh này, Sở Long cười ha hả gật đầu, thế là cũng đi theo, cùng với Hoắc Tú Tú và Bàn Tử trà trộn vào đám đông, chuẩn bị vào nghe giảng trước.

Vào trong quả nhiên phát hiện bên trong đã không còn chỗ trống, cả giảng đường lớn chật ních người ngồi, chỉ còn lại vài chỗ ở hàng cuối cùng.

Sở Long cũng không kén chọn nữa, lập tức tìm một chỗ ổn định ngồi xuống, và mọi người đều ngồi ngay ngắn.

“Oa, fan của giáo sư Âu Dương cũng thật nhiều quá, lẽ nào đều là mấy em gái hâm mộ sao?” “Không ngờ làm giáo sư trong đại học cũng có tiền đồ phết nhỉ.

Nếu sau này chúng ta về già chuẩn bị nghỉ hưu, không phải cũng có thể làm một chức vụ gì đó trong đại học như nhà khảo cổ học sao, dù sao chúng ta cũng hiểu biết hơn mấy vị giáo sư thầy giáo gọi là này nhiều…” Bàn Tử bắt đầu tưởng tượng viển vông, thậm chí nói linh tinh, không đâu vào đâu, suy nghĩ bay tứ tung.

Đối với tính cách của tên nhóc này, Sở Long đã sớm quen, làm bộ không thèm để ý, bĩu môi lườm một cái, lười phải tiếp tục đôi co.

Sở Long có thể giả vờ không nghe thấy, nhưng Hoắc Tú Tú, một người thực thi, thực sự không chịu nổi nữa, cuối cùng hung hăng lườm Bàn Tử một cái, rồi nghiêm túc nói: "Này, anh có thể ngậm miệng lại không, anh Bàn?

Người ta là giáo sư làm học thuật, chúng ta là kẻ trộm mộ, cả ngày vào đào đồ cổ, vốn không phải cùng một loại người, là thế lực đối địch.

Nên lát nữa tuyệt đối đừng để lộ thân phận, không thì e là mấy sinh viên này chắc chắn sẽ đánh anh không còn manh giáp…" Lúc nói, Hoắc Tú Tú cố ý tỏ ra có chút oán khí, quả nhiên dọa Bàn Tử giật nảy mình, vội vàng dùng tay bịt miệng, sợ lỡ lời làm lộ thân phận.

Chương 694

Hai hôm trước ở nhà Ngô Lão Hầu bị đánh không ít, nên vừa bị dọa đánh liền cảm thấy kinh hồn bạt vía, nào dám nói thêm gì nữa.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của tên nhóc, Sở Long suýt nữa thì bật cười, trời ạ, gã này đúng là một cây hài.

Đúng là ứng với câu nói của đối phương, thật sự là hài hước thì nhiều niềm vui.

Sau khi chuông vào lớp vang lên, thấy một ông lão mặc trang phục giản dị từ ngoài đi vào, tay cầm một cuốn sách, râu dài, lúc này vừa vào, cả giảng đường lập tức im phăng phắc, mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía trước.

Ông lão không cao nhưng mắt sáng ngời, toàn thân tinh thần cũng quả thật rất tốt, tay cầm một cái hộp lớn.

Thấy vậy, các sinh viên cũng đều tỏ ra nghiêm túc.

Giáo sư Âu Dương lên bục giảng trước tiên tự giới thiệu, sau đó cẩn thận mở chiếc hộp trong tay ra, và đặt lên bàn, để mọi người cùng xem.

Lại là một món đồ sứ vừa mới được khai quật, trên đó còn dính một ít đất bùn.

Vừa trưng ra, lập tức gây ra một trận xôn xao trong cả giảng đường.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu nói chuyện nhỏ, vì đều không biết hôm nay giáo sư mang ra bảo bối gì.

“Giáo sư ra tay thật hào phóng, chắc là đồ quý của trường chúng ta, là vật quý trong bảo tàng!” “Không phải không phải, tôi đoán chắc

là cổ vật khảo cổ giáo sư mới khai quật được gần đây, thật quá khách sáo, lại lấy cổ vật ra, trưng bày trước mặt chúng ta!" "Cũng là phúc phận của chúng ta, tôi nghe nói khi học lớp của thầy, cả ngày có thể thấy những thứ kỳ lạ…" Mấy sinh viên này rõ ràng rất hứng thú với món đồ sứ đó, thậm chí còn hào hứng giải thích.

Bàn Tử cũng ngồi thẳng người, nhíu mày nhìn chằm chằm, vì khoảng cách khá xa, nên chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một đường nét đại khái, phân tích ra hẳn là một món đồ sứ được khai quật từ thời Tống.

Sở Long quay đầu nhìn Bàn Tử rồi cười khổ: "Trời ạ, mắt cậu sao tinh thế, xa vậy cũng nhìn ra được, lẽ nào đã hack từ trước rồi." Bàn Tử ngẩn người, hack, chưa nghe bao giờ? 9.

Nhưng lại đắc ý nói: "Cậu không hiểu rồi, chính là cái gọi là làm nghề nào yêu nghề đó.

Tôi thường ngày tiếp xúc với mấy thứ này, nên tự nhiên đối với phương diện này cũng nhạy bén hơn.

Gã này chỉ cần đặt lên bàn, tôi có thể lập tức ngửi ra mùi vị, nếu không đoán sai, món đồ này chắc chắn không ít tiền!" Gã này còn tỏ ra đắc ý, dường như đối với chuyện này luôn lấy làm tự hào, dù sao ở Phan Gia Viên cũng không phải lăn lộn vô ích, ở Phan Gia Viên, cậu ta học được không ít kiến thức lạ.

Sở Long không nghi ngờ năng lực của tên nhóc này, dù sao cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này, không thể nghi ngờ, Sở Long cũng tin cậu ta có loại năng lực này.

Giáo sư cầm đồ vật nhìn một lượt các sinh viên có mặt rồi cười nói: "Buổi học hôm nay, tôi để mọi người cùng tôi giám định món đồ này, đều có những giá trị liên quan.

Đây là một cổ vật tôi vừa khai quật được ở phương Nam, chưa

giao nộp cho quốc gia, nên để mọi người mở mang tầm mắt trước.

Hôm nay ai có thể phân biệt được giá trị và đặc sắc của nó, tôi sẽ cho một cơ hội thảo luận riêng sau buổi học!" Giáo sư Âu Dương nói xong liền cười, hai tay vòng lại nhẹ nhàng đẩy gọng kính trên sống mũi, giao quyền lựa chọn nói chuyện cho các sinh viên bên dưới.

Điều này nhanh chóng gây ra một trận xôn xao không nhỏ, mọi người đều bắt đầu tập trung suy nghĩ, ở đó không ngừng bàn tán.

Có được cơ hội thảo luận học thuật riêng với giáo sư Âu Dương, sau này nói ra cũng là một vinh dự.

Giáo sư Âu Dương ở trường cũng có danh tiếng không nhỏ, nên một số người trong giới khảo cổ đều coi ông như thần tượng, coi như một hình mẫu.

Mọi người bên dưới đều náo nhiệt, tập trung suy nghĩ, nước bọt bay tứ tung, thậm chí có người còn dùng tay ra hiệu.

Có một nam sinh viên đứng lên, đẩy kính rồi chắp tay sau lưng, tiến đến nói: "Nhìn tổng thể bình này, hẳn là được khai quật từ thời Đường Tống.

Từ một số lạc khoản ở viền và tình hình tổng thể của men, hẳn là được bảo quản cực kỳ tốt…" "Ồ, bạn học này thật thông minh, oa, hay quá, phân tích thật đúng chỗ." Nam sinh vừa nói xong, bên dưới liền vang lên những tràng pháo tay như sấm, cũng không biết là thật sự nghe hiểu, hay là ở đó tiếp tục khoe khoang vớ vẩn.

Dù sao tiếng vỗ tay ngày càng vang dội, thậm chí có người thỉnh thoảng vỗ tay, mặt còn huýt sáo.

Nghe những lời này, giáo sư Âu Dương chỉ mỉm cười lắc đầu, không đưa ra bất kỳ bình luận nào.

Lại có thêm vài sinh viên đứng lên, cũng có vẻ ra dáng tiến hành

một phen bình luận, đều thống nhất xác định là cổ vật được khai quật từ thời Đường Tống.

Từ lạc khoản trên đó và các loại phong cách chữ viết, hẳn là đúng, thời Tống không sai.

Chương 695

Lúc đầu mọi người tranh nhau trả lời, đợi một lúc, sau khi những người trả lời đều trả lời xong, không có ai tiếp tục đứng lên.

Sau khi nghe hơn mười câu trả lời, lão giáo sư vẫn giữ thái độ mỉm cười đó, thần sắc có vẻ lạnh nhạt, dường như hoàn toàn không nghe lọt tai những cuộc trao đổi của mọi người.

Điều này cũng khiến những người có mặt có chút bối rối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Rốt cuộc là sao?

Lão tiền bối rốt cuộc có sắp xếp gì? 10.

Sao lại đối với chuyện này luôn lãnh đạm không quan tâm.

Vì vậy, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, có người lại bắt đầu thảo luận nhỏ ở dưới.

"Không biết có bạn học nào có kiến giải gì không, chúng tôi sẽ ở đây lắng nghe." Lão giáo sư không để ý đến những tiếng ồn ào bên dưới, lại một lần nữa hỏi lên bục giảng.

Điều này nhanh chóng gây ra một trận xôn xao không nhỏ bên dưới, mọi người đều bắt đầu ở đó, xì xào bàn tán, dường như mỗi người đều đang bày tỏ những suy đoán trong lòng.

"Có gì hay mà phân tích thảo luận, vừa rồi đáng phân tích chẳng phải đều xong cả rồi sao?

Chẳng lẽ tôi nói không chuyên nghiệp!" "Nói nhỏ thôi, tuyệt đối đừng để giáo sư Âu Dương nghe thấy, nghe nói tính cách ông ấy cổ quái, không theo lẽ thường, chúng ta cứ xem đi, chắc chắn sẽ có cú twist lớn." "Tôi thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa, đồ sứ thời Minh, chắc

như đinh đóng cột, người hiểu chuyện nào cũng nhìn ra được, không có gì không ổn!" … Mọi người cũng ngày càng hiểu rõ, thậm chí liên tục vỗ tay, từng người một tỏ ra thông suốt, dường như đối với chuyện này mỗi người đều có suy đoán của riêng mình.

Nghe một hồi, những người xung quanh không khỏi lắc đầu, giáo sư Âu Dương dường như thất vọng với những sinh viên này.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng sẽ không còn ai đứng lên, đột nhiên thấy một người đàn ông ở hàng cuối cùng đứng lên nói: "Tôi có quan điểm khác…" Bàn Tử và Hoắc Tú Tú giật nảy mình, Sở Long ngồi giữa tự dưng không có dấu hiệu gì lại nhảy dựng lên, thậm chí giọng nói còn lớn bất ngờ, cả giảng đường đều nghe rõ.

Quan trọng nhất là lại trực tiếp phản biện, vừa rồi mấy sinh viên đại học đã phủ nhận tất cả các từ, đây không phải là gây sự sao?

Bàn Tử tưởng anh trai mình bị kích động gì, liền tiến lên nhẹ nhàng giật giật áo anh ta: "Anh trai, anh làm gì vậy?

Tự dưng đứng lên, mau ngồi xuống cho tôi, đừng gây sự ở đây nữa được không?

Lát nữa mà bị người ta nhìn ra thân phận vợ chồng của chúng ta thì toi, mau ngồi yên một chút đi!" Bàn Tử luôn nhát gan sợ chuyện là chính, nên cảm thấy sợ hãi vì chuyện này sẽ gây ra phiền phức.

Nhưng Sở Long không để ý một câu, chỉ đứng đó, nhìn xung quanh một vòng, thần sắc càng thêm kiên quyết, và nói: "Những gì mọi người vừa nói đều sai, món đồ sứ này căn bản không phải thời Đường Tống, nên tôi thấy không một ai trong số các vị có câu trả lời đúng." Lời vừa dứt lập tức gây ra, cả giảng đường một phen xôn xao, những sinh viên bên dưới cũng đều ngơ ngác, chuyện gì vậy?

Đều là những người chuyên ngành khảo cổ, đều là gia tộc có

truyền thống giám định.

Tuy là sinh viên, nhưng cũng có thể được coi là người chuyên nghiệp.

Nhiều người cùng giám định một vật phẩm, đều đưa ra một kết luận, bây giờ lại bị một người đàn ông xa lạ phản bác.

Vì vậy, sự xuất hiện của Sở Long đủ để gây ra một trận xôn xao không nhỏ, nhanh chóng có người bắt đầu nhìn cười nhạo ở bên cạnh.

"Xem xem, người trẻ tuổi này cũng thật quá đắc ý rồi, lại lên mặt với chúng ta, thật tưởng mình là đại sư giám định." "Tôi cũng thấy buồn cười, dù sao cũng là đồ vừa mới khai quật, tôi nghe nói giáo sư Âu Dương mấy hôm trước vừa mới được giao công việc, khai quật một ngôi mộ cổ thời Đường Tống, gã này lại thật sự muốn thể hiện." "Đừng nói nữa, không thấy sao?

Đối phương cố ý muốn ra oai, rồi khoe khoang thân phận thôi, chúng ta đừng để ý!" Mọi người xung quanh đều tập trung suy nghĩ, có người còn liên tục lắc đầu, bĩu môi, cảm giác lúc này dường như đã nhìn thấu tâm tư của Sở Long.

Cũng không biết là thật sự hiểu hay là ở đó giả vờ hiểu, dù sao nói cũng từng người một ra vẻ hiểu biết.

Giáo sư Dương bản thân đã thất vọng tột độ, vừa nghe lời của Sở Long, mắt liền sáng lên, tiếp đó liền bắt đầu chú ý đến người sinh viên trẻ vừa đứng lên nói.

Người sinh viên này dường như trước đây chưa từng thấy, trông cũng rất xa lạ, thu hút sự chú ý của vị giáo sư già, thế là nhìn chằm chằm Sở Long rồi hỏi: "Vị thanh niên này sao tôi thấy lạ thế, trước đây dường như chưa từng thấy, là sinh viên lớp nào vậy…" 11.

Những sinh viên đại học bên dưới cũng xôn xao bàn tán, hoàn toàn

không thấy người này, mỗi lớp đều không có sinh viên như vậy, lẽ nào là sinh viên dự thính?

Sở Long ngượng ngùng cười nói: "Cái đó… xin lỗi nhé, tiên sinh chắc là giáo sư Âu Dương, tôi chỉ là người luôn kính trọng ông, nên trà trộn vào nghe giảng, thực ra tôi không phải sinh viên trường này." Lời vừa dứt lập tức gây ra sự tức giận của một số sinh viên khác, thậm chí có người còn bắt đầu cười nhạo.

"Ối trời, gã này vốn không phải sinh viên trường chúng ta, lại dám đứng lên, thậm chí còn công khai phản bác quan điểm của người khác, thật không biết dũng khí từ đâu ra, không hiểu nổi, thật sự không hiểu nổi." "Tôi nói này, bất kỳ ai có tố chất chuyên nghiệp cũng sẽ không nói ra những lời như vậy, tôi thấy anh ta cố ý khoe khoang vớ vẩn, được rồi, chúng ta nhất định phải nhớ kỹ, lát nữa tuyệt đối không thể để anh ta được lợi." 12.

Chương 696

"Cuối cùng tôi muốn xem lát nữa anh ta xuống đài thế nào, ở đây ngang nhiên ra vẻ ta đây, phải có vốn liếng đó, lát nữa mà không dọn dẹp được mớ hỗn độn thì coi như không có đường lui, lúc đó thì xấu hổ lắm." Từng hàng sinh viên đều ở đó cười nhạo chờ xem trò cười của Sở Long, cho rằng anh là một kẻ tự mình khoe khoang, không có dấu hiệu gì lại đứng lên, nên mới nói ra những lời vô lý vừa rồi.

Sở Long không để ý đến những lời bàn tán của mọi người, từ chỗ ngồi đứng dậy đi về phía bục giảng phía trước.

Giáo sư Âu Dương cũng không ngăn cản, chỉ đứng bên cạnh quan sát.

Đi đến bên cạnh, Sở Long lại cả gan cầm món đồ sứ lên, rồi lật qua lật lại trong tay.

Những sinh viên bên dưới được một phen hú vía, dù sao cũng là cổ vật, nếu lỡ làm rơi vỡ thì không thể phục chế được.

"Các bạn học, quan điểm của mọi người vừa rồi đều sai, tôi phải chịu trách nhiệm cho câu nói đó mới đúng.

Nếu đã có thể xác định là sai, vậy tôi biết lại có quan điểm như thế nào!" Giáo sư Âu Dương là một người từng trải, sống gần nửa đời người, tự nhiên có chút tâm cơ, lại lùi một bước để tiến, nhìn Sở Long rồi trực tiếp bắt đầu hỏi, vòng vo dò hỏi.

Nếu Sở Long hôm nay có thể giải thích rõ ràng, vậy thì mọi chuyện đều dễ thương lượng, nhưng nếu hôm nay không nói ra được lý do, vậy thì hai chúng ta… ha ha, chuyện đó có thể phiền phức lớn rồi, đối phương cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vì vậy, đối phương làm vậy, cũng là cố ý thay đổi cách thức, lại ra đề khó cho đối phương, cuộc nói chuyện này càng có thể thấy rõ sự đầy đủ.

Sở Long quay đầu nhìn một vòng những người xung quanh rồi cười nói: "Vậy thì chắc mọi người đều chú ý, dưới đáy món đồ sứ này, vừa hay có một lạc khoản, chỗ này, rõ ràng như vậy…" "Lạc khoản này hoàn toàn không phù hợp với phong cách lạc khoản thời Đường Tống, hình dáng tôi nhớ thời Đường Tống hẳn không có bình sứ lớn như vậy, thậm chí nhìn một số loại men sử dụng, càng thô ráp, nên tôi có thể xác định đây hẳn là hàng nhái do dân gian chế tạo!" Lời vừa dứt lập tức gây ra, cả giảng đường những sinh viên khác đều ngây người, mọi người đều trợn tròn mắt, giật nảy mình.

Trời ạ, đây là thằng nhóc ngông cuồng ở đâu ra vậy, lại dám nói những lời như vậy trước công chúng, đồ vật do chính giáo sư Âu Dương mang ra cho mọi người thưởng thức, mà gã này lại dám chê bai.

Điều đó chẳng khác nào một cái tát, rồi hung hăng tát vào mặt giáo sư Âu Dương.

Giáo sư Âu Dương trong lòng những người này đều là thần tượng, không thể nào cho phép một kẻ vô danh tiểu tốt ở đây nói bừa, nên một số người bên dưới đều cảm thấy có chút kiêu ngạo, có người còn tức đến mặt đỏ bừng.

"Nói bậy, người trẻ tuổi này đang nói nhảm gì vậy?

Mau cút xuống đi, đừng ở đây tiếp tục khoe khoang IQ thấp nữa được không?

Nếu còn tiếp tục nói bừa, đừng trách tôi đuổi khỏi lớp!" "Đúng vậy, tôi thấy người trẻ tuổi này đang nói nhảm, mau lên, đừng để anh ta làm ô uế học sinh của tôi!" "Giáo sư Âu Dương sao có thể lấy một

món đồ nhái cho chúng ta xem." Mọi người kiêu ngạo, lúc nói chuyện bắt đầu la hét, có người còn tức đến mặt đỏ bừng tím tái.

Một phen nói của những người xung quanh cũng bị kích động ở các mức độ khác nhau, và sắc mặt từng người thay đổi rất lớn.

Sở Long lại không để ý, ngược lại gỡ một lớp vỏ của món đồ nhái trong tay, lập tức ném xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh.

"Xong rồi, lần này Sở Long gây chuyện lớn rồi, chọc phải ổ kiến lửa rồi, đây không phải là đang quậy phá sao?" Bàn Tử trong lòng lạnh toát, cảm thấy lần này Sở Long chắc chắn sẽ bị đám sinh viên đánh hội đồng, nên co cổ không dám ló đầu ra, sợ lát nữa sẽ bị người ngoài chú ý.

Sở Long lại vẫn bình tĩnh, đứng trên bục giảng, hoàn toàn không để ý đến những người đang kích động.

Khi các sinh viên đang xắn tay áo chuẩn bị xông lên, giáo sư Âu Dương lại cười ha hả, vỗ tay liên tục khen ngợi.

"Hay lắm, không tồi, không ngờ hôm nay lại gặp được một người trong nghề.

Một người đàn ông thành thật như vậy không tồi không tồi, quả nhiên không làm tôi thất vọng, tốt quá rồi, xem ra quốc học nước ta quả thật có tương lai phát triển!" Lão giáo sư nói xong, liền liên tục vỗ tay, thậm chí mặt cười hì hì.

Khi nhìn chằm chằm Sở Long, càng lộ ra vẻ tán dương, dường như đã có chút hứng thú với chàng trai trẻ trước mặt.

Đặc biệt sau khi bình luận, khiến một số sinh viên bên dưới cảm thấy lại có chút kinh ngạc, giáo sư đột nhiên nổi giận như vậy làm gì?

Sao lại có sự thay đổi lớn như vậy, người trước mặt vừa rồi không cẩn thận làm vỡ bình, giáo sư không những không tức giận,

ngược lại còn khen đối phương là nhân tài.

Một số sinh viên não không theo kịp, cảm thấy giáo sư Âu Dương không phải đã già rồi chứ, thậm chí ở đây đều khó phân biệt thật giả.

“Giáo sư, ý của ngài là sao?

Lẽ nào ngài muốn dung túng cho sự kiêu ngạo này?

Anh ta làm vỡ đồ sứ của chúng ta, nên phải bồi thường.” “Đúng vậy, lẽ nào ngài muốn chứng minh tất cả những gì anh ta nói đều là thật, không lẽ thật sự là đồ nhái…” Có vài sinh viên phản ứng khá nhanh, lập tức theo dòng suy nghĩ này mà truy theo, đột nhiên trong lòng bừng tỉnh, mắt trợn tròn, thậm chí trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Trong lòng có một suy nghĩ cực kỳ táo bạo, lẽ nào những gì vị thanh niên vừa rồi nói không phải không có lý, thật sự là đồ nhái.

Chương 697

Nếu thật sự như vậy, quả thực như sấm sét giữa trời quang, nên cũng khiến trong lòng mọi người dấy lên một cơn sóng không nhỏ.

Lão giáo sư cười ha hả gật đầu: "Đúng vậy, món đồ này, ban đầu tôi đã sắp xếp trước, để che mắt người khác, làm rối loạn suy nghĩ, tôi xem xem trong số mọi người, ai mới thực sự xuất phát từ thành ý, phát ra từ nội tâm hiểu biết về đồ vật, không a dua theo đám đông…" "Chỉ làm tôi thất vọng, đa số mọi người đều chọn a dua theo đám đông, không thật lòng làm học thuật, khiến tôi cảm thấy bất lực.

May thay, hôm nay có một chàng trai trẻ, tuy không phải sinh viên trường này, nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy ngưỡng mộ sự chân thật của cậu ấy, không chỉ hiểu biết, mà còn có gan dạ!" Sở Long lại ngơ ngác trở thành đối tượng được giáo sư Âu Dương khen ngợi, thậm chí ông còn liên tục vỗ vai anh ta, đầy vẻ hài lòng.

Những sinh viên đại học vừa rồi còn kích động không thôi đều ngây người, từng người một mắt chữ A mồm chữ O nhìn chằm chằm hai người, nửa ngày không hoàn hồn, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, cũng chưa thoát khỏi cú sốc vừa rồi.

Theo lời của giáo sư Âu Dương, lẽ nào ông biết đây là đồ nhái, chỉ cố ý ra đề khó cho mọi người, mọi người đều bị loại, chỉ có người sinh viên dự thính trước mặt, bất ngờ phân biệt được thật giả?

Diễn biến của câu chuyện quả thực là một cú bẻ lái cực lớn, khiến mọi người trong chốc lát có chút khó nắm bắt phương hướng.

Mấy sinh viên kích động vừa rồi cũng thuận thế xì hơi như quả bóng cao su, mặt càng đỏ bừng một mảng.

Bởi vì từng người một đều cảm thấy không có chỗ chui, là sinh

viên đương đại, lại là fan của giáo sư Âu Dương, bây giờ lại mất mặt lớn trước công chúng, quả thực không còn mặt mũi nào. 13.

Sở Long thấy mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng, cũng nhẹ nhàng phủi bụi trên tay nói: "Ông Âu Dương à, nếu ông đã thừa nhận đây là đồ nhái, vậy tôi vừa rồi làm vỡ nó, chắc không cần tôi phải tự bỏ tiền túi bồi thường chứ?" Nếu có thể chế tạo một món đồ nhái giống thật như vậy, một số công đoạn trên đó đều rất tinh xảo, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn khó có thể phân biệt thật giả.

Nên chắc cũng là do cao nhân làm ra, e là giá cả cũng không rẻ, vài nghìn tệ chi phí chắc chắn không thấp. 14.

Vì vậy Sở Long cảm thấy vừa rồi nhất thời kích động làm vỡ bình của người ta, nếu lỡ bị truy cứu, chẳng phải phải bồi thường theo giá gốc sao, thiệt thòi quá, tiền của mình còn chưa về tay, những thứ lấy ra từ lăng mộ Đế Vương trước đó đang trong quá trình phân chia tiêu thụ, nên không thể trực tiếp trở thành kẻ ngốc bị lừa.

Lão giáo sư trước mặt lại cười ha hả: "Đương nhiên là không cần rồi, nếu là đồ nhái thì giữ lại để làm gì, chẳng phải là hại người, làm loạn lòng người sao, nên làm vỡ cũng là chuyện bình thường, nếu là tôi, tôi cũng sẽ đập nát nó…" Có câu nói này của giáo sư Âu Dương, trái tim treo lơ lửng của Sở Long cuối cùng cũng được đặt xuống, cũng hiểu đối phương ở đây đã ngầm đồng ý với hành động vừa rồi, vậy cũng không cần tiếp tục lo lắng nữa, Sở Long cũng giải tỏa được một khúc mắc trong lòng. 15.

Nếu lão tiền bối đã nói rõ như vậy, Sở Long cũng không tiếp tục vòng vo nữa, nhẹ nhàng phủi bụi trên tay nói: "Vậy được rồi lão tiền bối, nếu ông đã nói không cần bồi thường, vậy tôi cũng không khách sáo nữa, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước nhé, vừa hay tôi ngày thường có chút việc cần bận!" Nói xong Sở Long phất tay áo,

không mang theo một gợn mây, xoay người chuẩn bị nghênh ngang rời đi, không ở đây lãng phí thời gian nữa.

Giáo sư Âu Dương nghe vậy liền vội vàng, vội vàng đi lên gọi: "Ha ha, chàng trai trẻ à, xem ra cậu thật là nhân tài, nếu có thời gian có thể đến văn phòng của tôi ngồi một lát, thực ra tôi cũng tò mò, sao cậu biết món đồ sứ cổ đó là giả, lại làm sao có thể xác định đó là hàng nhái, nếu không thể xác định, sao lại có gan dạ đập vỡ nó…" Giáo sư Dương liên tiếp hỏi mấy câu khiến Sở Long có chút đau đầu.

Mẹ kiếp, không phải chỉ làm vỡ một cái bình của ông thôi sao?

Có cần phải phiền phức như vậy không?

Miệng thì nói không cần bồi thường, nhưng lại ra một đề khó lớn như vậy.

Sở Long khó xử, cười ha hả: "Cũng đúng, lại phải bắt đầu từ đầu rồi, bây giờ đông người phức tạp, hay là thế này tiên sinh, chúng ta có thời gian thì đến văn phòng nói chuyện, thực ra tôi cũng luôn là người sùng bái ông, nên hôm nay, cũng là chủ động đến bái phỏng…" Đây là một cơ hội ngàn năm có một, Sở Long không thể bỏ lỡ.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu đến thăm tiền bối Âu Dương, không ngờ lại có thể khiến một vị đại giáo sư ra tay giúp đỡ, bày mưu tính kế.

Nếu là bình thường, muốn hẹn gặp được ông ấy cũng khó, chứ đừng nói là gặp mặt trực tiếp.

Nhưng bây giờ, sau một màn kịch tính như vậy, anh đã thu hút được sự chú ý của giáo sư Âu Dương, đồng thời Sở Long cũng dần dần lọt vào tầm mắt của đối phương.

Giáo sư Âu Dương không chút do dự, gật đầu cười ha hả: "Được, tôi thích thảo luận với những thanh niên chân thật như cậu.

Thôi được, buổi học hôm nay đến đây thôi, các em hãy tự kiểm điểm lại mình, sau khi về mỗi người viết cho tôi một bài cảm nhận.

Còn cậu, bây giờ theo tôi đến văn phòng, hai chúng ta nói chuyện riêng!" Giáo sư Âu Dương quả thực rất tùy hứng và phóng khoáng.

Một buổi học đang yên đang lành lại bị sự xuất hiện của Sở Long làm cho kết thúc đột ngột, sau đó ông liền dẫn anh đến văn phòng của mình.

Những sinh viên trong lớp đều ngơ ngác, vãi chưởng, không phải chứ, đang yên đang lành tự nhiên lại bắt viết bản kiểm điểm, còn bày ra đủ thứ yêu cầu.

Cả đám mặt mày méo xệch, biết làm sao bây giờ?

Không còn cách nào khác, đối mặt với yêu cầu của lão giáo sư, họ chỉ đành khổ sở hoàn thành.

Chương 698

Trong lòng Sở Long thì sướng rơn, không ngờ mọi chuyện lại được giải quyết đơn giản như vậy.

Đúng là kế hoạch không theo kịp thay đổi, mọi chuyện thuận lợi đến bất ngờ.

Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ đến văn phòng, lão giáo sư còn đích thân pha trà mời Sở Long. "Chàng trai trẻ, bây giờ cậu nên nói cho tôi biết rồi chứ, làm sao cậu phân biệt được thật giả của món đồ thời đó?

Thật sự là tôi rất tò mò, với độ tuổi của cậu mà phân biệt được thật giả thì hẳn là có chút khó khăn đấy." Lão giáo sư vẫn nhìn Sở Long với ánh mắt đầy vẻ hài lòng, vì ông cảm thấy đối phương quá trẻ.

Một người mới hơn hai mươi tuổi mà đã có ánh mắt sắc bén như vậy, chỉ một cái nhìn đã nhận ra hàng giả, quả thực là nhân tài.

Làm sao ông có thể đoán được rằng tất cả những gì Sở Long có được đều là nhờ vào kinh nghiệm thực chiến mà thôi.

Dù sao thì ngày nào cũng xuống mộ đổ đấu, không có việc gì thì lại tiếp xúc với đồ minh khí, thấy nhiều tự nhiên cũng quen thuộc.

Đương nhiên những chuyện này Sở Long không thể tự mình nói ra, nếu không sẽ lại khiến lão tiền bối phản cảm.

Trên đường đến đây, lão quản gia đã dặn dò, tiền bối Âu Dương ghét nhất là bọn thổ phu tử.

Sở Long gãi đầu rồi cười nói: "Thật ra cũng đơn giản thôi ạ, chỉ cần học một chút kiến thức liên quan, sau đó phân biệt một vài đặc

trưng thực tế giữa thời Đường và thời Tống là không khó để nhận ra thật giả.

Sở dĩ mọi người không nhận ra là vì không để tâm, cộng thêm sự uy nghiêm của giáo sư ngài, nên mọi người tự nhiên cũng thả lỏng cảnh giác." Một tràng lời nói vừa đúng mực, tài ăn nói cộng thêm tư duy mạch lạc khiến giáo sư Âu Dương cũng phải á khẩu không nói nên lời, trong lòng càng thêm khâm phục, liên tục vỗ tay khen ngợi Sở Long. "Tốt, tốt lắm!

Quả thực rất hả lòng hả dạ." "Được rồi cậu trai trẻ, nếu đã thông minh như vậy thì cũng đừng vòng vo nữa.

Tôi tin rằng làm việc với người thông minh là chuyện đơn giản nhất, tôi tin hôm nay cậu đến đây chắc chắn không chỉ đơn thuần là để nói chuyện với tôi đâu nhỉ?" Trong lúc Sở Long đang trò chuyện vui vẻ, vị tiền bối đột nhiên thay đổi thái độ, sắc mặt biến chuyển trong nháy mắt, ánh mắt nhìn Sở Long cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Câu nói này làm Sở Long có chút ngẩn người, ủa, chuyện gì vậy?

Vừa rồi còn đang cười nói vui vẻ, sao đột nhiên lại như biến thành người khác thế này.

Nhưng cũng có thể thấy, lão tiền bối này cũng là người sáng suốt.

Vì vậy, Sở Long cũng không che giấu thêm nữa, anh cười nói: "Ha ha, ông Âu Dương, xem ra ngài đúng là người thông minh.

Thật ra hôm nay, tôi đến đây là muốn bàn với ngài một chuyện, cũng có một vài vấn đề kiến thức cần thỉnh giáo ngài." Nói xong, anh gãi đầu, lộ ra một nụ cười khổ, bước lên phía trước và hơi cúi đầu chào.

Ông Âu Dương gật đầu nói: "Được rồi, tính cách tôi thường ngày khá phóng khoáng, không thích những lời lẽ khách sáo quan trường.

Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo tam quốc, chúng ta cứ trực tiếp vào vấn đề, để đỡ mất thời gian và gây phiền phức cho cả hai bên." Tiền bối Âu Dương quả nhiên là người thẳng thắn, qua tiếp xúc ngắn ngủi Sở Long cũng có thể cảm nhận được.

Thế là Sở Long lấy từ trong lòng ra cuộn tranh da dê, còn cố ý liếc nhìn ra cửa hai lần, sợ bị người ngoài nghe thấy.

Sau khi cẩn thận trải cuộn tranh da dê ra, anh khách khí nói: "Thật ra thưa giáo sư, cũng không có gì ạ.

Chỉ là tiểu đệ bất tài, lúc ở bên ngoài tình cờ đào được một món bảo bối.

Chỉ có điều, thứ này quá ảo diệu, nên đến giờ tôi vẫn chưa nghiên cứu ra được.

Người ngoài đồn rằng giáo sư Âu Dương có kiến giải độc đáo đối với các loại văn tự cổ, nên hôm nay tôi mới mạo muội đến đây, hy vọng ông có thể giúp tôi một tay." Lời nói còn hay hơn hát, Sở Long cũng không ngốc, anh không hề khai ra lão quản gia.

Phải biết rằng, nếu giáo sư Âu Dương biết tất cả đều do quản gia chỉ dẫn, e rằng ông sẽ nổi giận, như vậy cũng sẽ liên lụy đến ông ấy, điểm này Sở Long hiểu rõ hơn ai hết.

Một giây trước, giáo sư Âu Dương còn đang nhâm nhi trà, nhưng khi cuộn tranh da dê vừa được mở ra, cánh tay ông đột nhiên run lên, rồi lập tức nhíu chặt mày, toàn thần tập trung nhìn chằm chằm vào cuộn tranh, đến nỗi quên cả chén nước trong tay.

Phản ứng bất ngờ này giống hệt như của lão quản gia lúc trước, cũng đồng thời dán mắt vào một phù văn trên cuộn tranh da dê.

Đó là một ký hiệu trông giống như một con mắt, ông nhìn nó một cách đặc biệt chăm chú, say sưa, cứ nhìn chằm chằm không rời.

Chương 699

Nhìn biểu hiện của ông là có thể đoán ra vấn đề nằm ở đây, nếu không thì ông cũng không thể trở nên kỳ lạ như vậy.

Tiếp đó, giáo sư Âu Dương truy hỏi: "Thứ này cậu lấy được ở đâu?

Khai thật đi!" Giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Sở Long cười khổ một tiếng, đáp: "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm ạ.

Chỉ là mấy hôm trước, lúc tôi đang đi dạo trên phố, tình cờ thấy một ông lão bán sách, trong tay ông ấy có một cuốn sách như thế này, tôi thấy kỳ lạ nên mua về.

Sau khi về nhà nghiên cứu nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, cho nên tôi..." Những lời nói dối này đến chính Sở Long cũng không muốn tin, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể ứng phó tạm thời.

Nhưng lời còn chưa nói hết, đối phương đã hừ lạnh một tiếng: "Nói bậy!

Ta thấy ngươi đang nói nhảm nói nhí.

Thật sự tưởng ta là thằng ngốc sao?

Hả, loại đồ này có thể mua được trên đường phố bình thường ư?

Mau khai thật đi, đồ thổ phu tử!" Giáo sư Âu Dương một mực khẳng định thân phận của Sở Long, thậm chí còn tiến lên nắm lấy tay anh, nhìn chằm chằm vào bàn tay anh.

Sở Long cảm thấy thật khó hiểu, làm cái quái gì vậy?

Đang cười nói vui vẻ, sao đột nhiên lại lật mặt không nhận người?

Vừa rồi còn trước mặt bao nhiêu sinh viên khen anh là tuổi trẻ tài cao, ít nhất cũng không nên trở mặt nhanh như vậy chứ, tính khí của lão già này cũng quá lớn rồi.

Quan trọng là hình như mình cũng đâu có làm gì sai, chỉ nhờ giúp đỡ thôi mà.

Nếu không muốn giúp thì cứ nói một câu, hà cớ gì phải động tay động chân.

Sở Long tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải đâu ạ, ông Âu Dương, ngài thật sự hiểu lầm rồi, sao tôi có thể là thổ phu tử được chứ.

Tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường, chỉ là không học ở trường của chúng ta thôi.

Hy vọng ngài có thể giúp tôi một chút với món đồ này!" Có thể thấy, giáo sư Âu Dương không phải là người dễ đối phó, e rằng hôm nay chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức không nhỏ, nếu không thì bây giờ cũng không đến nỗi bối rối như vậy.

Giáo sư Âu Dương cười lạnh một tiếng nói: "Đừng nói nhảm nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tin, cũng tuyệt đối sẽ không giúp một tên trộm mộ thổ phu tử!

Mau cầm đồ của cậu cút đi, đừng làm bẩn văn phòng của tôi." Đối phương dứt khoát xoay người, ném Sở Long ra sau đầu, không thèm để ý đến nữa.

Miệng cứ một câu trộm mộ, hai câu thổ phu tử, nói thẳng đến mức không thể thẳng hơn.

Câu nói này khiến Sở Long thật sự muốn chửi mẹ nó.

Vãi, ai là trộm mộ chứ?

Ta chỉ là một nhân vật gần giống với nhà khảo cổ học mà thôi.

Quan trọng là thổ phu tử đã chọc giận gì ông già này vậy?

Chẳng lẽ đã đào mộ tổ tiên nhà ông ta, nếu không thì tại sao giáo sư Âu Dương lại nổi giận đến thế?

Đương nhiên, những lời này Sở Long chắc chắn sẽ không nói thẳng ra, chỉ có thể cố gắng hết sức tìm cách diễn đạt một cách uyển chuyển, để lão gia tử bình tĩnh lại, không la hét om sòm nữa.

Bởi vì nếu hai bên cứ tiếp tục la hét hoặc xảy ra xung đột, không những không giải quyết được vấn đề mà ngược lại còn khiến cả hai khó xử, không xuống đài được.

Vì thế, sau khi suy nghĩ, Sở Long chỉ có thể tiến lên, nói một cách uyển chuyển: "Aiz, thưa ông, tôi hy vọng ngài có thể bình tĩnh lại, đừng hiểu lầm tôi.

Tôi thật sự...

Chương 700

Thôi được rồi, tôi cũng không giấu nữa.

Một người bạn của tôi bị người ta bắt cóc, bây giờ thật sự không còn cách nào khác, tôi lấy được thứ này, ý của đối phương là muốn tôi phá giải nó rồi vào trong lấy bảo bối ra." Thật sự không còn cách nào khác, Sở Long chỉ có thể thay đổi cách nói, tóm tắt sơ lược sự việc bên trong, gãi đầu gãi tai, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Bây giờ đã đến nước này, nếu không nói thẳng ra, e rằng lão giáo sư trước mắt cũng chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua.

Vì thế, Sở Long chỉ có thể uyển chuyển giải thích một lượt những gì mình đã trải qua. "Tôi xin đảm bảo những lời tôi nói hoàn toàn không phải là nói bậy, đều xuất phát từ tận đáy lòng, tôi có thể đảm bảo ngay tại đây." Sở Long cũng không ngờ thời buổi này thổ phu tử lại bị kỳ thị đến vậy.

Chỉ cần nhìn thái độ của lão già là Sở Long có thể hiểu được tình hình.

Vì vậy Sở Long cảm thấy mình bây giờ không có nhân quyền, lão già này rõ ràng cũng không nể mặt.

Sau khi cân nhắc một lúc, Sở Long lập tức vỗ ngực nói: "Không sai, tôi có thể đảm bảo với ngài, tuyệt đối không có nửa lời dối trá.

Nếu ai nói dối ở đây, tuyệt đối sẽ bị trời đánh ngũ lôi oanh." Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nếu không nói rõ ràng, dứt khoát hơn một chút, e rằng lão giáo sư cũng sẽ không tin.

Giáo sư Âu Dương thở dài rồi nói: "Tôi đã sớm lập lời thề, cả đời

này tuyệt đối sẽ không hợp tác với bọn thổ phu tử, cũng tuyệt đối không giúp chúng nửa điểm.

Cho nên tôi khuyên cậu mau đi đi." Giáo sư Âu Dương tuy không tiếp tục làm khó Sở Long, nhưng cũng không muốn giúp đỡ nữa, vì ông cảm thấy giúp giặc làm ác sẽ tổn hại dương thọ.

Sở Long có chút lo lắng, vội vàng lấy ra một cái hộp khác nói: "Ha ha, giáo sư, có lẽ ngài sẽ có hứng thú với thứ này, cho nên hy vọng ông có thể giúp đỡ." Nói xong, Sở Long lấy ra một cái hộp cổ kính, nhẹ nhàng đẩy về phía bàn.

Giáo sư Âu Dương lại lạnh lùng nói: "Đừng giở trò đó với tôi.

Cậu thật sự nghĩ rằng tôi có thể bị hối lộ mua chuộc sao?

Thật sự nghĩ tôi là loại người dung tục đó à?

Mau cầm đồ của cậu đi đi, nếu không đừng trách lát nữa tôi lật mặt không nhận người." Ông cho rằng Sở Long chắc chắn đang tặng quà, hoặc nhận một số lợi ích, dùng phương thức thô thiển sơ cấp này để mua chuộc ông.

Nhưng với tư cách là một người làm học thuật, một bậc đại gia, giáo sư Âu Dương sao có thể vì chút ân huệ nhỏ này mà bị đối phương làm ô uế.

Cho nên ông ngay cả liếc mắt cũng không thèm, lại đẩy cái hộp đó ra lần nữa.

Thấy tình hình này, Sở Long không khỏi lắc đầu nói: "Aiya, giáo sư của tôi ơi, sao ngài lại cố chấp như vậy.

Thật ra hôm nay tôi có thể cố gắng hết sức để nói chuyện tử tế với ngài.

Đây là một cái chuông gió lục giác, không phải bảo bối gì đâu, là

tôi nhặt được lúc đi du lịch trước đây.

Ngài xem đi, chắc chắn sẽ có hứng thú đấy." 16.

Lúc trước, quản gia đã tiết lộ một chút thông tin, rằng giáo sư Âu Dương này thường ngày rất có hứng thú với các loại văn tự cổ, thậm chí còn say mê.

Cho nên nếu muốn đối phương giúp đỡ, thì phải nắm được điểm yếu của ông ta, như vậy phần thắng mới lớn hơn.

Nghe Sở Long nói vậy, giáo sư Âu Dương quả nhiên động lòng, lặng lẽ ngẩng đầu, đưa ánh mắt nhìn vào cái hộp kia.

Tuy không nói thẳng ra là sẽ cầm lấy, nhưng ánh mắt đã bán đứng nội tâm của ông, biết rằng đối phương đã động lòng.

Nghe Sở Long nói vậy, giáo sư Âu Dương quả nhiên động lòng, lặng lẽ ngẩng đầu, đưa ánh mắt nhìn vào cái hộp kia.

Tuy không nói thẳng ra là sẽ cầm lấy, nhưng ánh mắt đã bán đứng nội tâm của ông, biết rằng đối phương đã động lòng. 17.

Sở Long trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng từ từ đẩy chiếc hộp sang phía đối diện, và đích thân mở khóa nói: "Ông Trương, ngài tuyệt đối đừng để ý nhé." Đây chỉ là một chút tấm lòng nhỏ của vãn bối thôi, bản thân món đồ này không đáng tiền, chỉ là trên đó có khắc một số ký hiệu và văn tự kỳ lạ, khiến tôi cảm thấy khó hiểu.

Chương 701

Cho nên hôm nay nhân lúc thảo luận, để giáo sư nghiên cứu một chút, vì nền học thuật của chúng ta, vì tiến trình lịch sử của chúng ta..." Để đối phương ra tay giúp đỡ, Sở Long cũng liều mạng, không ngừng chụp mũ lớn cho giáo sư Âu Dương, nói năng đâu ra đấy, ba hoa chích chòe, ngựa xe như nước.

Chỉ cần giáo sư đồng ý giúp một tay, thì mọi chuyện đều dễ nói, dễ thương lượng.

Dù có nỗ lực lớn hơn nữa, mọi thứ đều xứng đáng.

Cho nên lần này Sở Long cũng liều, trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng lại cười hề hề.

Lão giáo sư vừa nhìn thấy chiếc chuông gió lục giác, quả nhiên đã nảy sinh hứng thú, lập tức cầm lấy, và nhẹ nhàng mân mê trong tay.

Chiếc chuông gió lục giác này trước đây Sở Long đã lấy được từ trong mộ Thủy Vương.

Lúc đó cảm thấy khá thú vị, nên đã giật xuống từ một thi thể, và giữ lại cho đến tận bây giờ.

Chỉ không ngờ lần này lại có công dụng lớn như vậy.

Giữ thứ này bên mình cũng không có ý nghĩa gì, cho nên Sở Long cũng thẳng thắn tặng cho người khác.

Rõ ràng giáo sư Âu Dương đã có hứng thú với chuyện này, ông cứ mân mê chiếc chuông gió lục giác trong tay, lúc nhìn cảm giác cả người đều có chút ngẩn ngơ, thất thần.

Cứ nhìn mãi nửa ngày, ánh mắt cũng khó mà rời đi, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Sở Long cũng im lặng đứng bên cạnh, thầm nghĩ: Thổ phu tử thì sao chứ?

Người làm thổ phu tử không có chuyện gì là không giải quyết được, chỉ cần nắm được điểm yếu của đối phương, mọi chuyện đều có thể xoay chuyển. "Không biết ông Âu Dương có hứng thú với loại đồ này không ạ?

Nếu có hứng thú, hy vọng ông có thể chỉ điểm một hai." Thấy thời cơ gần như đã chín muồi, Sở Long lại tiến lên hỏi một câu, hai tay chắp lại, lại một lần nữa cúi chào, muốn tiếp tục gây thêm một chút áp lực nhỏ.

Nhận tiền của người, giúp người tiêu tai.

Đã nhận đồ rồi, mà không làm việc thì không có lý nào đi được.

Giáo sư Âu Dương gật đầu thở dài: "Không ngờ ta anh minh một đời, cuối cùng lại bị một thằng nhóc như cậu xoay vòng vòng.

Thôi được, sự đã đến nước này, ta cũng không khách sáo nữa.

Nhưng ta phải nói trước, cậu tuyệt đối không được mượn tay ta để làm chuyện xấu, nếu không đến lúc tổn hại lương tâm thì đừng trách ta không nhắc nhở." Lão giáo sư tuy đồng ý giúp đỡ Sở Long, nhưng có lẽ trong lòng vẫn còn khúc mắc, cho nên trong lúc nói chuyện với Sở Long, ông lại đưa ra một loạt lời nhắc nhở, cố ý hay vô ý ám chỉ.

Sở Long lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Lúc đó ngài cứ yên tâm, trông tôi giống loại người dẻo miệng lắm sao?

Yên tâm, hôm nay tôi đã hứa với ngài rồi, lời nói cũng đã rõ ràng như vậy, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.

Chỉ cần ngài giúp tôi phá giải bí mật bên trong, tôi nhất định sẽ giữ vững giới hạn của mình, tuyệt đối không để ngài thất vọng." 18.

Để đối phương giúp đỡ, lần này Sở Long cũng dốc hết sức, tốn không ít nước bọt, thậm chí còn ba hoa chích chòe. *Hệ thống Bất Lương Quái Thú lại nhếch mép, thầm nghĩ: Ta tin ngươi mới là quỷ, gã này chẳng đáng tin chút nào.* Tuy quá trình có chút gian nan, nhưng kết quả cuối cùng vẫn tốt đẹp.

Ít nhất lão giáo sư đã đồng ý giúp đỡ Sở Long.

Ông liền cầm lấy kính lúp và một tờ giấy khác trải trên bàn, rồi bắt đầu tiến hành một loạt các bước chi tiết.

Chỉ thông qua những thông tin liên quan trên tờ giấy, ông bắt đầu từng chút một chuẩn bị dịch văn tự cổ.

Sở Long cảm thấy mình như một gã ngốc xem kịch, đứng ngây ra bên cạnh cũng chẳng hiểu gì, nên đành đứng ở cửa văn phòng, đi đi lại lại, thỉnh thoảng ngân nga vài câu hát, chờ đợi đối phương nhanh chóng có kết quả.

Quay đầu lén nhìn giáo sư Âu Dương, Sở Long cười thầm: "Cứ tưởng giáo sư Âu Dương khó nhằn lắm, không phải đơn giản sao?

Một cái chuông gió lục giác nhỏ đã giải quyết xong.

Chương 702

Ha ha, có lẽ vì mình quá thông minh, thật tuyệt vời." Nói rồi, trong lòng Sở Long lại một trận hoan hỉ.

Bây giờ giáo sư Âu Dương đang một mình bận rộn, Sở Long nhàm chán lấy từ trong lòng ra cuốn sách mà Ngô Lão Hầu đã tặng trước khi đi.

Lúc đó Ngô Lão Hầu tỏ ra rất thần bí, chắc hẳn thứ này là bảo bối.

Nhân lúc rảnh rỗi, Sở Long cũng nghiên cứu thử.

Sau khi lật qua loa vài trang, Sở Long đã đoán ra được manh mối bên trong.

Thì ra thứ này là một tuyệt học độc môn của nhà Ngô Lão Hầu, có thể thuần hóa vạn vật và giao tiếp với các loài động vật trong rừng rậm.

Cuốn sách ghi chép chi tiết rằng vạn vật trên thế giới đều có linh tính, có thể thông qua một số phương thức đặc biệt để giao tiếp với động vật, thậm chí là đối thoại bằng ngôn ngữ.

Ví dụ như Ngô Lão Hầu trước mặt người ngoài luôn bị gọi là Ngô Lão Cẩu, đó là vì ông ta luôn giỏi thuần hóa chó.

Trong nhà ông ta nuôi rất nhiều chó, đều coi chúng như bạn bè, thậm chí có thể tiếp tục kết bạn với chúng.

Chó do Ngô Lão Hầu huấn luyện đều có tiếng tăm trong cả thành phố.

Ngay cả khi nhìn khắp Cửu Môn và các gia tộc khác, cũng là độc nhất vô nhị, cho nên ông ta mới có biệt danh là Ngô Lão Cẩu.

Bây giờ xem ra cũng không có gì đặc biệt, Ngô Lão Hầu đã luyện hóa được một bí tịch độc môn như vậy, sau đó có thể thông qua phương thức đặc biệt để giao tiếp đặc biệt với loài chó. "Vãi, Ngô Lão Hầu cũng thảm quá đi, luyện không nên thân, lại thành Ngô Lão Cẩu, nghe tên đã thấy kỳ kỳ!" Sở Long lẩm bẩm vài câu, sau đó lật qua loa vài trang.

Bên trong ghi chép không chỉ đơn thuần là giao tiếp với chó, mà thậm chí còn có cả mèo, hồ ly, bươm bướm và tất cả các sinh vật khác.

Nhưng quá trình luyện hóa bên trong có một số bước khá khắc nghiệt, Sở Long biết rằng trong thời gian ngắn chắc chắn không thể lĩnh ngộ được.

Sở Long ở văn phòng, đợi suốt cả một buổi sáng.

Trong lúc đó, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ở bên ngoài đều cảm thấy lo lắng, sợ rằng Sở Long sẽ gặp chuyện không may trong văn phòng của giáo sư Âu Dương. "Sao bây giờ vẫn chưa ra, không có ai cả, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Cứ chờ đợi như thế này cũng không phải là cách, chúng ta phải cứu người mới đúng, không thể lãng phí thời gian nữa!" Bàn Tử cứ lẩm bẩm một mình, vừa đi đi lại lại ở xa, cả người càng cảm thấy lo lắng không yên, dường như không thể chờ đợi được nữa.

Đúng lúc này, cô gái lại cười ha hả nói: "Thôi nào Bàn Tử ca, yên tâm đi, em tin anh Long một mình có thể giải quyết được mà.

Chẳng phải chỉ là một giáo sư thôi sao?

Có thể làm gì được anh ấy chứ.

Nếu anh thật sự không tin thì có thể về trước, đợi em xử lý xong mọi chuyện rồi gọi anh về cũng được." Cô gái nói rất rõ ràng, chuyện

này vốn dĩ có thể giải quyết đơn giản, không phức tạp như mọi người nghĩ, không cần phải suốt ngày la hét, hoảng hốt, không có ý nghĩa gì cả.

Một câu nói khiến Bàn Tử cứng họng, không biết nên đáp lại thế nào, ngược lại cảm thấy sắc mặt biểu cảm của mình đều kỳ quái.

Cuối cùng, anh chỉ có thể liên tục lắc đầu nói: "Được được được, hiền thê của tôi lo lắng là phải rồi.

Anh Long nhà cô là lợi hại nhất, anh Long nhà cô là ưu tú nhất, tôi không quan tâm nữa là được chứ gì." Lời nói mang theo một chút hờn dỗi, ngược lại khiến người ta cảm thấy anh lo chuyện bao đồng.

Bạn gái người ta còn không lo, một người đứng ngoài quan sát lại lo lắng vớ vẩn làm gì.

Cho nên anh khoanh tay quay đầu đi, không tiếp tục vì chuyện này mà phiền lòng nữa.

Sở Long đâu biết hai người bên ngoài lại bắt đầu đấu khẩu với nhau, bây giờ anh đang toàn tâm toàn ý cùng vị lão gia trước mắt nghiên cứu, hy vọng có thể xem xét, nắm bắt được một số thông tin hữu ích từ đó.

Nếu hôm nay đã đến đây, Sở Long không thể nào chịu bỏ qua.

Nếu hôm nay không giải quyết được vấn đề này, phá vỡ ấm đất hỏi đến cùng, ngược lại sẽ cảm thấy không cam lòng.

Chương 703

Chờ đợi suốt một buổi sáng, lão tiền bối liên tục kinh ngạc nói: "Tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời!

Không ngờ lộ trình bên trong lại ẩn giấu trong đó.

Nếu là người bình thường, chắc chắn khó có thể nhìn ra sự thần kỳ của nó!" Giáo sư Âu Dương liên tục tán thưởng, thậm chí lúc này trên mặt còn lộ ra một tia sáng rực rỡ.

Nhìn biểu hiện này, Sở Long lập tức hiểu ra, ý nghĩa trong đó, liền quay đầu nói: "Ý của ông là sao, thưa ông?

Ngài, ngài không phải đã phân biệt được rồi chứ, mau cho tôi xem xem!" Sở Long vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng có tiến triển.

Đợi lâu như vậy, mấy ngày rồi, trằn trọc mãi, cuối cùng cũng có thể có chút tiến triển.

Nhưng không ngờ anh vừa mới tiến lên được hai bước, lão tiên sinh đã giật lấy tờ giấy trên tay, thậm chí còn giấu vào trong lòng không chịu đưa cho Sở Long.

Hành động này khiến Sở Long cảm thấy có chút khó hiểu, làm cái quái gì vậy?

Lão già khốn kiếp này sao đột nhiên lại giấu đồ đi, có chuyện gì không thể nói thẳng ra, cứ phải làm trò màu mè hoa lá cành.

Sở Long trừng mắt nhìn đối phương, sau đó hỏi: "Lão già, ông có ý gì vậy?

Có chuyện gì không thể nói thẳng ra mà lại đột nhiên động thủ?

Đồ là của tôi, được không!" Vì hành động của đối phương khiến

Sở Long cảm thấy bất mãn, cho nên ngay cả cách xưng hô như "tiên sinh", "tiền bối" cũng không còn, trực tiếp gọi một tiếng "lão già" làm biệt danh.

Giáo sư Âu Dương nghiêm túc nói: "Không sai, tấm bản đồ này tôi đã dịch ra rồi.

Nhưng nếu cậu muốn xem, thì phải đồng ý với tôi một điều kiện!" 19.

Giáo sư Âu Dương vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Sở Long, không có nửa điểm thương lượng hay ý đùa giỡn, ngược lại còn ở đây cố chấp, giọng điệu càng tỏ ra nghiêm túc.

Một câu nói này ngược lại làm cho Sở Long có chút đau đầu, không biết nên giải thích thế nào.

Mẹ kiếp, có chuyện gì không thể nói thẳng, cứ phải làm ầm lên một vòng lớn như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, qua một hồi quậy phá của đối phương, hình như bên trong còn có tình huống khác.

Sở Long bắt đầu nhẹ nhàng vỗ vỗ tay đối phương nói: "Vậy được rồi, rốt cuộc nên làm thế nào?

Dù sao chúng ta cũng phải tìm cách làm rõ mới được, không thể cứ như vậy mãi được!" Nếu bây giờ cứ không chịu đưa cho đối phương, thì mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ bể.

Lát nữa lão gia tử cũng muốn xem xem trong hồ lô của lão già này bán thuốc gì.

Nhưng không phải sao, lão già này luôn đối đầu với thổ phu tử, không muốn có bất kỳ liên quan nào với bọn trộm mộ sao?

Bây giờ lại ra điều kiện với mình.

Con người thật đúng là hay thay đổi, Sở Long cũng hoàn toàn không nói nên lời.

Anh cũng biết, bây giờ nói nhiều cũng vô ích, cho nên cũng chỉ có thể bình tĩnh trước, xem xem gã này rốt cuộc muốn thế nào.

Hôm nay nếu không làm rõ được, thì coi như công cốc.

Lão tiền bối Âu Dương cười hề hề nói: "Thật ra cũng đơn giản thôi.

Nơi mà nó chỉ dẫn hẳn là một ngôi mộ cổ thật sự.

Tuy tôi không biết bên trong cất giấu thứ gì, nhưng đối với việc khai quật khảo cổ của tôi chắc chắn có tác dụng rất lớn.

Bọn thổ phu tử các ngươi muốn đi, tôi cũng không cản, nhưng phải để người của tôi đi theo…" "Mỗi lần khai quật một ngôi mộ cổ, đồng nghĩa với việc phá hoại một di tích.

Khi đó, tất cả những di tích lịch sử còn sót lại bên trong sẽ bị phá hủy hoàn toàn, ảnh hưởng trực tiếp đến nghiên cứu khảo cổ của tôi!

Chương 704

Tôi tuyệt đối không thể cho phép các người tùy ý phá hoại.

Cho nên để phòng ngừa tai nạn ngoài ý muốn này, cũng như để cân nhắc cho cả hai bên, chúng ta chỉ có thể mỗi bên nhượng bộ một bước!

Các người có thể tiếp tục đổ đấu, nhưng phải để nhân viên khảo cổ của tôi đi cùng, để mang về những thông tin tôi cần…" 20.

Lão tiền bối Âu Dương nói rất nghiêm túc, vừa liên tục vỗ tay, vẻ mặt càng tỏ ra đặc biệt tự tin.

Nghe những lời này, Sở Long bĩu môi, thật sự có một thôi thúc muốn chửi mẹ nó.

Chuyện như vậy mà lão già này cũng nghĩ ra được. 21.

Đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn muốn cùng đi đổ đấu.

Tuyệt đối là trước không có ai, sau không có người nối gót.

Từ cổ chí kim cũng chưa từng có chuyện như vậy, kẻ trộm mộ lại muốn cùng nhà khảo cổ học hợp tác chung một dự án, thật là chuyện cười.

Sở Long lắc đầu bĩu môi nói: "Ông Âu Dương, không phải tôi coi thường ông, nhưng với thân phận hiện tại của ông, thực sự không chịu nổi việc đi lại đường dài.

Chưa nói đến chuyện hợp tác, nhưng mỗi một ngôi mộ cổ đều vô cùng hung hiểm.

Nếu ông thật sự muốn đi cùng tôi, ông có nghĩ đến hậu quả không!" Sở Long nói rất rõ ràng, vừa liên tục vỗ tay vừa không ngừng

lắc đầu, có thể nhắc nhở trước một lần.

Nếu hôm nay chuyện này không thể giải thích rõ ràng, thì mọi kế hoạch chẳng phải sẽ uổng phí sao.

Sở Long càng không muốn lúc xuống mộ lại phải mang theo một gánh nặng như vậy.

Tuy là thổ phu tử, nhưng cũng phải có giới hạn của mình, cho nên chuyện này Sở Long không thể có chút nhượng bộ nào.

Không chỉ anh, e rằng Bàn Tử và Muộn Du Bình ở bên ngoài cũng sẽ không đồng ý.

Giáo sư Âu Dương lại cười hề hề nói: "Về điểm này thì cậu yên tâm đi.

Tôi đã nói trước rồi, bản thân tôi tự nhiên không thể đi được.

Nhưng tôi có hai học sinh đắc lực, để chúng nó đi cùng cậu.

Đến lúc đó chỉ cần ghi chép lại một số tư liệu liên quan, chụp vài tấm ảnh, hoặc mang về một vài di vật đại diện là được.

Ít nhất cũng có thể để lại cho tôi một chút hơi thở lịch sử." Đối phương nói rất rõ ràng, thẳng thắn.

Vừa liên tục vỗ tay, vừa nhìn vẻ mặt Sở Long cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Một mặt là đang bàn luận, thực ra cũng là một mặt đang thương lượng.

Sau khi hai bên đều gật đầu đồng ý, chuyện này mới có thể thực sự hoàn thành.

Nếu chỉ một bên cứ tự mình đa tình, ngược lại sẽ cảm thấy tự mình chuốc lấy vô vị.

Cho nên trong lúc nói chuyện, vẻ mặt lời nói của cả người cũng trở nên đặc biệt uyển chuyển, hy vọng Sở Long có thể đồng ý.

Sở Long lập tức phát điên, hồ đồ, đúng là hồ đồ.

Nhân viên khảo cổ làm sao có thể ở cùng một chỗ với bọn thổ phu tử này.

Bọn họ đều là những kẻ tay mơ, huống hồ học sinh, lúc đó mang theo hai gánh nặng, chỉ tổ thêm phiền phức.

Cho nên Sở Long lắc đầu nói: "Không được, rủi ro quá lớn.

Chương 705

Ông có nghĩ đến an toàn của học sinh không?

Nếu ở dưới đó xảy ra tai nạn, an toàn của họ khó mà đảm bảo.

Đến lúc đó trách nhiệm này ai gánh?

Có thể đừng tự tư như vậy được không?

Ông mau đưa đồ cho tôi được không?

Hoàn toàn không có cách nào khác." Cố gắng hết sức để đối phương nhanh chóng thay đổi ý định, không tiếp tục cố chấp nữa.

Xem ra chuyện của hai bên lại sắp đổ vỡ.

Lão già này cũng không khách khí nữa, lập tức cất đồ đi nói: "Được, nếu cậu không muốn đồng ý, tôi cũng không tiếp tục ép buộc.

Nhưng tôi có thể nói rõ cho cậu biết, chỉ cần hôm nay cậu dám bước ra khỏi cánh cửa này, tôi lập tức báo cảnh sát.

Đến lúc đó một đám trộm mộ sẽ bị bắt, ha ha, tin rằng các người chắc chắn sẽ được ăn cơm tù!" Sở Long lập tức sắc mặt âm trầm xuống. "Ha ha, ông Âu Dương, ngài đừng quá đáng.

Sau này lại còn học được cách uy hiếp tôi một cách trắng trợn.

Đây không phải là cách làm của một giáo sư, lẽ nào ngài không nghĩ đến ảnh hưởng đến thân phận của mình sao?" Sở Long vẻ mặt lạnh lùng, trừng mắt nhìn đối phương, lập tức hỏi ngược lại một câu.

Thật không ngờ giáo sư Âu Dương, một người làm học thuật, lại có thể lưu manh đến mức này, trực tiếp dùng cách này để uy hiếp.

Quả thật không sai, một khi ông ta động thủ, mình có thể sẽ bị truy bắt, lúc đó cũng sẽ liên lụy đến Bàn Tử, thậm chí cả nhà họ Hoắc và

nhóm người Ngô Lão Hầu cũng sẽ vì thế mà bị liên lụy.

Cho nên hậu quả cũng cực kỳ nghiêm trọng, là một mạng lưới quan hệ siêu lớn, Sở Long phải xử lý thỏa đáng, tuyệt đối không thể cho phép xuất hiện nửa điểm sơ suất, cũng phải xem xem trong hồ lô của ông Âu Dương này bán thuốc gì.

Tiền bối Âu Dương cười ha hả nói: "Không sai, vì khảo cổ, vì tương lai của tôi, vì tiến triển học thuật của tôi, tôi có thể làm bất cứ điều gì.

Đối với bọn thổ phu tử các người không cần phải nể mặt." Những lời này nói ra vô cùng thẳng thắn, trên mặt càng lộ ra vẻ quyết tuyệt, dường như đối với chuyện hôm nay đã hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Bởi vì những năm gần đây ông vẫn luôn đấu trí đấu dũng với bọn thổ phu tử, cũng biết bọn người này rốt cuộc sợ gì, mới có thể tung ra đòn chí mạng, đâm trúng tim đen.

Nghe những lời này, Sở Long cảm thấy có chút đau đầu, không biết nên làm thế nào để cân nhắc những chuyện này với đối phương.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Sở Long gật đầu nói: "Được, có thể.

Đến lúc đó ông nên chọn hai người có kinh nghiệm phong phú, thực lực khá một chút. 22.

Lúc đó tuyệt đối đừng kéo chân sau của tôi, hành trình của tôi cũng khá gian khổ.

Được rồi, bây giờ ông có thể đưa đồ cho tôi rồi." Sở Long đành phải đồng ý yêu cầu của đối phương.

Thực ra trong lòng anh đã có kế hoạch khác.

Bây giờ cứ ổn định lão giáo sư này trước đã, đợi lấy được đồ rồi, có thể dẫn anh em lặng lẽ rời đi, mặc kệ mấy nhà khảo cổ học chó má gì đó, tất cả đều là trò đùa.

Lão giáo sư lần này cười hề hề, gật đầu rồi tiện tay đưa đồ trong túi ra, thật sự đã đồng ý những yêu cầu này của Sở Long.

Sau khi nhận được bản thảo đã dịch, Sở Long nghiên cứu qua loa.

Bây giờ đã dịch ra văn tự hiện đại, có một số địa danh tương ứng.

Theo lộ trình này kéo dài, lại phát hiện nó đại khái nằm ở ranh giới một ngọn núi tuyết giữa An Lạc và Triều Tiên.

Chương 706

Nhìn từ khu vực được đánh dấu trên đó, hẳn là một điểm biên giới giữa hai bên.

Nơi đó quanh năm băng giá vạn năm, độ cao so với mực nước biển cũng đặc biệt cao, vị trí ở giữa càng cần phải đi xuyên qua một sa mạc mênh mông vô tận, có thể nói môi trường ở đó đặc biệt khắc nghiệt.

Sau khi nhìn lên nhìn xuống vài lần, anh đã ghi nhớ toàn bộ cảnh tượng trong đầu.

Ngay cả khi bây giờ trực tiếp hủy đi tờ giấy đó, anh vẫn có thể dẫn người của mình đi. "Vậy nhé, chúng ta gặp lại sau." Đồ đã đến tay, mục tiêu đã hoàn thành, Sở Long cũng không tiếp tục khách khí với lão già này nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Kế hoạch của Sở Long rất đơn giản, lấy đồ xong liền lên đường trong đêm, sau đó bỏ lại vị giáo sư này, đến lúc đó không tìm được, để đỡ phiền phức.

Nào ngờ Sở Long vừa mới đi đến cửa, giáo sư Âu Dương đã nhắc nhở một câu: "Chàng trai trẻ, ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.

Điểm yếu của các ngươi đều nằm trong tay ta.

Nếu ngươi dám lén lút tự ý rời đi, ta lập tức báo cảnh sát.

Khi đó coi như đã chặt đứt đường lui của ngươi, đợi đến lúc quay về sẽ phát hiện không còn nơi nào để trốn, trở thành chuột trong bẫy.

Cho nên ta khuyên ngươi đừng làm chuyện ngu ngốc!" Một tràng lời nói khiến Sở Long câm nín.

Mẹ kiếp, lão già này quả thật quá thông minh, ma cao một thước, đạo cao một trượng.

Lần này thì hoàn toàn hiểu ra, e rằng lão gia hỏa này đã sớm đoán được một số kế hoạch của anh, cho nên mới có một phen đáp lại như vậy.

Nghe xong, Sở Long chỉ có thể cười hề hề lắc đầu, dừng bước một chút, rồi rời đi.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đã sớm đợi ở ngoài, vừa thấy Sở Long liền lập tức đón lấy.

Đặc biệt là Bàn Tử, bắt đầu tuôn ra một tràng, tư duy lan man, suy đoán lung tung. "Ây u, huynh đệ của tôi cuối cùng cũng về rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Giáo sư đó có làm rõ mọi chuyện không?

Tôi đợi ở cửa lâu như vậy, cứ tưởng ông gặp chuyện gì rồi chứ.

Mau cho tôi xem xem, không phải là có tiến triển rồi chứ." Bàn Tử vừa nói vừa nhẹ nhàng phủi quần áo cho Sở Long, sau đó cầm lấy tờ giấy kia xem xét qua loa.

Khi có thể nhìn thấy rõ ràng một số địa danh được đánh dấu trên đó, Bàn Tử liên tục vỗ đùi khen hay. "Ha ha, tốt quá rồi, có thứ này chúng ta cuối cùng cũng có thể đi tìm cái mộ chó má đó.

Không phải trên này đánh dấu là Vân Thiên Cung sao?

Chà, chỉ nghe cái tên thôi đã thấy bá khí rồi.

Sở Long, cậu xem này, Vân Đỉnh Thiên Cung, thường thì hẳn là ở trên trời, giữa mây, thậm chí có thể nối liền với trời a..." "Vậy thì lần này chúng ta chắc chắn sẽ phát tài lớn.

Bên trong chắc chắn có bảo bối.

Thôi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau thu dọn đồ đạc, hai ngày nữa chúng ta lên đường.

Ây u, Bàn Tử tôi đây thích làm những chuyện kích thích, chúng ta cũng phải đến cái thiên cung đó, xem xem có phải là thiên đường nhân gian không!" Bàn Tử vui mừng khôn xiết, vừa nghĩ đến bên trong toàn là bảo bối, đầu cũng không đau, eo cũng không mỏi, làm gì cũng thấy hứng khởi.

Thậm chí còn chưa bắt đầu đã liên tục xoa tay, chuẩn bị lên đường ngay lập tức, hận không thể lập tức bay đến Vân Đỉnh Thiên Cung kia, sau đó vào xem có đào được bảo bối gì không. 23.

Chương 707

Nhưng lúc này, Sở Long lại cứ mặt mày âm u, không biết đang nghĩ gì, cả người biểu cảm tỏ ra đặc biệt u uất, dường như có tâm sự.

Lúc đầu, Bàn Tử dồn hết sự chú ý vào tấm bản đồ kho báu, nên không để ý đến vẻ mặt của Sở Long, trong đầu toàn là Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nhưng khi quay đầu nhìn Sở Long, lập tức chú ý, bèn hỏi: "Ủa, không đúng nha, đã dịch ra rồi thì phải vui chứ?

Sao mặt mày âm u vậy." Rõ ràng đã dịch ra, đáng lẽ phải là chuyện tốt trời ban, đáng để ăn mừng vui vẻ mới phải, nhưng Sở Long cứ mặt lạnh như băng, không có chút biểu cảm nào, cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

Không biết còn tưởng anh bị lão giáo sư bắt nạt trong đó.

Cho nên Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc là tình huống gì, muốn tìm hiểu.

Sở Long liên tục lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Giáo sư đó lại dám uy hiếp tôi, đòi cử hai sinh viên khảo cổ đi cùng tôi, đúng là hồ đồ..." 24.

Đây cũng là chuyện mà Sở Long luôn cất giấu trong lòng không hiểu, vì anh không thể chấp nhận được.

Trong thâm tâm anh càng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đường đường là Sở Long, một tồn tại ngầu lòi như vậy, bao giờ phải chịu sự uy hiếp của người khác.

Nhưng giáo sư Âu Dương này lại hay, lại trực tiếp dùng cách này, ép anh làm những chuyện không tình nguyện.

Bây giờ không chỉ có đội khảo cổ nước ngoài, lại còn mọc thêm một đội viên thăm dò của giáo sư, không phải là đang làm loạn sao?

Cho nên Sở Long cảm thấy trong lòng trăm mối tơ vò, hận không thể chạy đến chửi cho lão giáo sư một trận.

Bàn Tử vừa nghe lập tức nổi trận lôi đình, trực tiếp vung nắm đấm nói: "Mẹ kiếp, tính nóng của Bàn gia ta sắp không chịu nổi rồi!

Cũng quá đáng quá rồi, hả, lại dám bắt nạt tiểu Long Long nhà ta.

Xem hôm nay ta có đi tìm ông ta không!

Thôi, chuyện hôm nay đừng nói nữa, ta đi tìm lão già đó tính sổ, sao lại có thể như vậy." Bàn Tử trong nháy mắt tức giận bừng bừng, lúc gọi Sở Long lại còn dùng cả "tiểu Long Long", làm cho Sở Long và Hoắc Tú Tú hai người đều nổi da gà.

Sở Long vội vàng kéo Bàn Tử lại, trừng mắt một cái nói: "Được rồi, đừng gây chuyện nữa.

Bây giờ chúng ta đang có điểm yếu trong tay ông ta, đành phải đi một bước xem một bước thôi.

Tôi có thể đồng ý, nhưng trên đường đi, nếu đối phương xảy ra tai nạn, thì tôi không thể đảm bảo được!" Lúc nói, khóe miệng Sở Long hơi nhếch lên, trên mặt cũng lộ ra một tia khiêu khích.

Ha ha, bản thân khảo cổ đã là một hoạt động có rủi ro cực lớn, huống hồ lần này lại đến một nơi đặc biệt hơn như Vân Đỉnh Thiên Cung.

Cho nên trên đường đi nếu những nhân viên khảo cổ này xảy ra tai nạn, hoặc có mệnh hệ gì, Sở Long sẽ không chịu trách nhiệm, hoàn

toàn có thể đổ hết mọi chuyện cho tai nạn ngoài ý muốn.

Bàn Tử lập tức hiểu ra ý của lão ca, liền cười hề hề.

Sơ bộ quyết định ba ngày sau sẽ chuẩn bị lên đường.

Trong ba ngày, mọi người tự chuẩn bị hành lý và vật phẩm liên quan, tất cả trang bị phải được chuẩn bị đầy đủ.

Đặc biệt là Bàn Tử, chuyện của anh ta rất nhiều.

Các phương diện đều cần chuẩn bị một số thứ như chu sa, dây hồng, đồng tiền, thậm chí cả móng giò lợn đen cũng đã chuẩn bị sẵn.

Mấy ngày nay bận tối mắt tối mũi, tự bỏ tiền túi mua một đống đồ, đều là trang bị cần thiết cho lúc đó. "Này, huynh đệ, có thể thanh toán cho tôi không?

Cậu có biết tôi đang chảy máu không!" Ngày đầu tiên hành động, Bàn Tử tỏ ra đáng thương nhìn Sở Long, thậm chí còn sờ sờ túi tiền, biểu hiện ra vẻ bất lực, vì hai ngày nay đã tiến hành chuẩn bị rất nhiều, đã đầu tư hết vốn liếng vào đó, bây giờ có thể nói là túi rỗng tuếch.

Chương 708

Dù sao thì những trang bị này đều cần tiền.

Lúc trước từ Phan Gia Viên về đi khá vội, cũng không mang theo đồ gì.

Lại đi đào mộ, bảo bối đều giao hết cho Ngưu lão đại đi tiêu thụ, cho nên bây giờ không có tiền mặt để làm vốn lưu động.

Sở Long nhìn gã này mà thấy đau đầu, bất đắc dĩ chỉ có thể lắc đầu nói: "Yên tâm đi, tôi biết cậu có tiền riêng.

Hay là thế này, đợi vào trong đó có đồ tốt thì cậu cứ lấy trước, đợi cậu lấy phần lớn rồi, phần còn lại tôi sẽ lấy, được không?" Đối với Bàn Tử, Sở Long quen thuộc không thể quen thuộc hơn, tâm địa nhiều vô kể.

Đừng nhìn bình thường ở đó giả nghèo khóc khổ, thực ra sau lưng không biết giấu bao nhiêu tiền riêng.

Cho nên Sở Long tự nhiên sẽ không tin những vẻ ngoài thảm thương này.

Vừa nghe có thể tùy tiện chọn bảo bối trước, Bàn Tử lập tức như được tiêm liều thuốc tinh thần, hề hề nói: "Được rồi, nếu ca đã đáng tin cậy như vậy, thì em chỉ có thể nhẫn đau cắt ái.

Yên tâm, huynh đệ em đây nhất định sẽ không dồn anh vào đường cùng, chỉ chọn những món to to thôi.

Đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau ăn thịt uống rượu, ha ha ha..." Hai ngày nay, Bàn Tử vừa nghĩ đến việc có thể đến được Vân Thiên Cung, trong lòng đã tràn đầy vui sướng, thật quá tuyệt vời.

Tuy không biết Vân Đỉnh Thiên Cung rốt cuộc có gì đặc biệt thần

bí, nhưng chỉ nghe cái tên bá khí đó là biết bên trong chắc chắn không tệ, chắc chắn cũng có bảo bối, cho nên xoa tay, cả người càng kích động.

Ngược lại, Sở Long trong hai ngày này lại tỏ ra bình tĩnh, cứ suy nghĩ xem Muộn Du Bình rốt cuộc đã đi đâu.

Lại thần không biết quỷ không hay rời đi, ít nhất cũng nên chào hỏi trước một tiếng chứ, cũng quá không đáng tin cậy.

Càng quan trọng hơn là bây giờ có cần liên lạc với Bác Dịch Khảo ở nước ngoài không.

Cuộn tranh da dê này vốn là do nhóm người Bác Dịch Khảo lấy được trước, thậm chí còn dùng Nhị Thúc làm lời mời.

Nếu bây giờ không chào hỏi mà lén lút rời đi, chẳng phải là bỏ mặc người ta sao. 25.

Cho nên Sở Long cảm thấy có chút đau đầu, chuyện này tự nhiên cũng trở thành một vấn đề nan giải, một chuyện khó giải quyết.

Vì thế, trong lòng Sở Long bắt đầu từ từ suy nghĩ cách xử lý chuyện này, cân nhắc những biện pháp giải quyết cụ thể.

Thấy Sở Long một mình lo lắng, Hoắc Tú Tú cũng mỉm cười, từ phòng bên cạnh đi ra, đích thân khoác lên cho anh một chiếc áo khoác nói: "Được rồi, anh Long, đêm đã khuya, mau mặc thêm quần áo vào..." Giọng nói đặc biệt nhỏ nhẹ, cô nhẹ nhàng bóp vai cho Sở Long, cảm thấy nếu Sở Long thức khuya không ngủ, cơ thể có thể sẽ suy sụp, cô cũng sẽ đau lòng.

Sở Long gật đầu rồi cười nói: "Thật sự cảm ơn em, không ngờ em luôn ở bên cạnh anh chịu thương chịu khó, luôn ở bên cạnh anh bầu bạn.

Anh cũng không biết nên cảm ơn em thế nào, tóm lại là anh cảm

kích vô cùng." Nói xong, anh tiện tay nhẹ nhàng véo mũi đối phương, trên mặt cũng đồng thời lộ ra một nụ cười.

Hoắc Tú Tú mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, sau đó áp cả trán vào vai Sở Long nói: "Có gì mà phải cảm ơn chứ, dù sao cũng là vợ chồng già rồi.

Có thể ở bên cạnh anh, đó cũng là phúc khí của em.

Luôn là mục tiêu mà em hằng mơ ước.

Em cảm thấy ở bên cạnh anh đặc biệt an tâm, cho nên người nên cảm ơn là em mới phải, cảm ơn anh đã luôn cho em được bầu bạn." Một câu nói dịu dàng như nước, lúc nhìn Sở Long càng thêm quyến luyến, chớp chớp mắt, vẻ mặt hiện rõ sự dịu dàng.

Một tràng lời nói khiến Sở Long cũng không biết nên giải thích thế nào.

Thật không ngờ cô gái nhỏ này lại giỏi biểu đạt như vậy, xem ra tình cảm với mình thật sự có chút sâu đậm.

Vì thế anh lại gật đầu, sau đó nhẹ nhàng véo mũi đối phương.

Hai người cứ im lặng ngồi bên cạnh nhau, Sở Long cũng đặt tay sau lưng cô, mắt híp lại thành một đường thẳng, thực ra trong lòng vẫn đang suy nghĩ về chuyện đó.

Sáng sớm ngày thứ hai cũng là thời gian đã hẹn trước để chuẩn bị lén lút lên đường.

Chương 709

Bên phía giáo sư cũng đã thông báo trước, e rằng đã sớm tìm được hai học sinh.

Đối với Bác Dịch Khảo ở nước ngoài, Sở Long cảm thấy phải cố gắng hết sức để bỏ lại đối phương, không gây thêm phiền phức, không có ý nghĩa gì. "Được rồi, chúng ta đã chuẩn bị xong cả rồi, sẵn sàng lên đường.

Bây giờ thì ngon lành rồi." Bàn Tử đã sớm chuẩn bị xong một ba lô hành lý, thậm chí trên tay còn cầm móc leo núi và Tầm Long Tán.

Những thứ này đều là đồ nghề cần thiết của dân chuyên nghiệp.

Sở Long nhìn qua cũng phải khâm phục sát đất, xem ra Bàn Tử cũng có vài ngón nghề.

Đúng lúc này, khi chuẩn bị đi thì thấy Ngô Lão Hầu từ ngoài đi vào. "Sư phụ, ngài đến rồi." Thấy Ngô Lão Hầu, Bàn Tử cảm thấy có chút bất ngờ, vì lúc xuất phát không có thông báo cho ông, sợ cái gọi là ý ly biệt, đến lúc đó sẽ bi thương.

Nhưng không ngờ sư phụ lão nhân gia quả thực tin tức linh nghiệm, biết trước, nên cũng chủ động đến.

Ngô Lão Hầu hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái nói: "Thằng nhóc này đúng là không có lương tâm, xem ra bình thường ta đánh ngươi quá ít rồi phải không?

Có chuyện gì thì nói trước với ta một tiếng, ta còn đang tự mình đa tình, hừ, thật sự làm ta thất vọng quá.

Thôi được, sau này chuyện này không được tái phạm, ta cũng không hy vọng ngươi lại phạm phải sai lầm tương tự.

Sư phụ hôm nay đến đây là để tiễn ngươi lần cuối." Ngô Lão Hầu nói xong liền nắm chặt tay Bàn Tử.

Dù sao cũng là tình thầy trò sâu nặng, tuy bình thường hay đánh đấm trêu chọc nhau nhưng thương cho roi cho vọt, mọi thứ đều có thể hiểu được.

Đánh càng mạnh chứng tỏ tình cảm của Ngô Lão Hầu dành cho Bàn Tử sâu đậm đến đâu.

Nghe xong một tràng lời của đối phương, Bàn Tử lại cười hề hề, thậm chí còn cảm động.

Dù sao bản thân Bàn Tử cũng là người sống tình cảm.

Cho nên bị sư phụ nói vài câu, trong lòng càng cảm thấy ấm áp, cho rằng bây giờ sư phụ thực sự đã coi mình là một phần của gia đình.

Thế là Bàn Tử cười nói: "Aiya sư phụ, ngài làm con cảm động quá.

Làm gì vậy, chúng con chỉ là tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi mà.

Thôi được rồi, cũng đừng làm nghiêm túc như vậy nữa.

Con lần này đi, cũng hy vọng ngài ở nhà chăm sóc bản thân thật tốt.

À đúng rồi sư phụ, hôm nay tiễn con, ngài có pháp bảo gì không?

Dù sao môn phái chúng ta cũng có lịch sử lâu đời, chắc chắn có một số tuyệt học độc môn, ít nhất cũng cho con vài món bảo bối bảo mệnh chứ." Nói rồi, Bàn Tử chớp chớp mắt với Ngô Lão Hầu, thậm chí còn liên tục xoa tay ám chỉ đối phương, hy vọng có thể cố gắng hết sức để ông cho một vài trang bị hữu dụng. 26.

Trong lòng anh biết rõ, trong tay Ngô Lão Hầu có rất nhiều bảo

bối, chỉ là lão già này từ trước đến nay đều đặc biệt keo kiệt, cho nên đối với anh cũng có chút giữ lại, đồ chỉ cất giấu chứ không chịu cho đối phương.

Ngô Lão Hầu vừa nghe đến chuyện này, lập tức cả người biểu cảm đều thay đổi, nghiêm túc nói: "Đồ đệ à, dung tục, thật quá dung tục!

Lẽ nào một chút chân tâm của vi sư không thể dùng đồ vật để đo lường sao?

Suốt ngày chỉ nghĩ đến tiền.

Thôi được, lần này đi nhất định phải bảo trọng.

Ta về sau nhất định sẽ đón gió tẩy trần cho các con.

Chương 710

27.

Mấy người nhất định phải chiếu cố lẫn nhau, tuyệt đối đừng gặp chuyện rồi tự ý hành động.

Thôi được rồi, ta có chút việc, đi trước đây, cáo từ." Ngô Lão Hầu nói qua loa vài câu rồi xoay người dường như chuẩn bị rời đi, sợ lát nữa bị mấy người này quấn lấy.

Bàn Tử làm sao không hiểu ý của lão sư phụ, sợ mình ở lại sẽ bị đòi đồ, đòi bảo bối.

Đối với vị sư phụ này, anh cũng đau đầu bất đắc dĩ.

Đúng là có đồ đệ tất có sư phụ.

Bản thân đã keo kiệt rồi, không ngờ bái được vị sư phụ còn keo kiệt hơn.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nhìn hai thầy trò nói chuyện hài hước, Sở Long ở bên cạnh sớm đã cười không khép được miệng.

Quả thực làm người ta cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ hai người lại có thể hài hước đen tối như vậy.

Xem ra hai người cũng thực sự là nhân tài.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Sở Long cười nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, chúng ta mau lên đường thôi, đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao bây giờ thời gian cũng không còn nhiều." Nói xong, Sở Long liền vẫy vẫy tay, nhắc nhở anh ta một phen.

Đối phương nghe xong liền gật đầu, ừ một tiếng, làm một cái tay

OK.

Lúc này, họ lại chuẩn bị đi ra từ cửa sau, để che mắt người khác.

Bàn Tử nhìn Sở Long rồi vỗ nhẹ lên vai anh, nói: “Huynh đệ à, chuyện này chỉ có một mình cậu xử lý được, nhất định phải bảo trọng nhé.

Yên tâm, về mặt tinh thần anh đây chắc chắn sẽ ủng hộ cậu.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, anh cũng không thể báo thù cho cậu được, dù sao người đông chuyện nhiều, nghe mà thấy thương.

Cho nên chúng ta cứ bình tĩnh là trên hết.” Bàn Tử nói nhảm ngay trước mặt, Sở Long có chút cạn lời khi nghe một tràng dài lê thê, cũng lười đôi co với hắn.

Thay vì vậy, anh bình tĩnh suy nghĩ xem nên đối phó với đám người của Bác Dịch Khảo thế nào trước đã.

Sở Long cất hết hành lý và những thứ khác, rồi một mình theo gã gác cổng đi ra ngoài để gặp mặt cái gọi là "cao nhiệt đại hãn", xem thử đối phương rốt cuộc là người thế nào.

Ở cửa quả nhiên có một gã cao to, đang đứng thẳng lưng đối diện.

Đó chính là kẻ đã bị Sở Long cho một trận nhừ tử trước đây.

Gã này cũng thật gan dạ, hôm nay lại dám đơn thương độc mã tự mình đến đây.

Nhìn thấy đối phương, Sở Long cười ha hả nói: “Ối chà, anh bạn, lẽ nào lần trước bị tôi đánh cho một trận vẫn chưa phục, nên hôm nay chủ động đến tận cửa khiêu chiến sao?

Nếu thật sự muốn khiêu chiến, tôi xin sẵn lòng tiếp chiêu.

Nhưng tôi khuyên cậu tốt nhất nên mua sẵn một cái cáng đi.” Nói rồi, Sở Long lắc đầu cười ha hả, nhếch mép nhìn đối phương, bắt đầu

cố tình châm chọc.

Thực ra anh muốn dùng cách này để chọc tức gã.

Gã đàn ông cao lớn vạm vỡ quả là người nóng tính, bị Sở Long kích động liền lập tức tức giận đến nhe răng trợn mắt, hung hăng trừng Sở Long hai cái, thậm chí còn chửi một tiếng "khốn nạn", rồi vung nắm đấm chuẩn bị lao vào.

Sở Long đứng đối diện, mặt không đổi sắc, tim không đập loạn.

Anh nhìn đối phương rồi chỉ khẽ lắc đầu.

Anh muốn xem thử thằng nhóc này rốt cuộc có bản lĩnh đến đâu, chỉ với hai ba miếng võ đó, Sở Long thật sự không coi ra gì.

Chương 711

Nếu thằng nhóc này thật sự không nghe lời, dám ra tay với mình, Sở Long cảm thấy hoàn toàn có thể hạ gục hắn trong thời gian ngắn nhất bằng một chiêu, không chút dây dưa dài dòng.

Chỉ là một nhân vật tép riu, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, lúc này Sở Long tỏ ra rất bình tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, đối phương vung nắm đấm lên rồi lại thu về, dừng bước, nhìn chằm chằm Sở Long với vẻ mặt kinh ngạc.

Quan sát một lúc, những người xung quanh hắn cũng đồng loạt lùi lại vài bước.

Sở Long lắc đầu, mỉa mai: "Ối chà, đang làm gì vậy?

Sao lại manh động thế?

Tôi đã nói rồi, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói chuyện, đúng không?

Làm gì thế?

Rõ ràng là muốn làm khó cả đôi bên.

Cho nên, anh bạn à, tôi khuyên cậu tốt nhất nên bình tĩnh trước, người manh động thường không làm nên chuyện lớn." Một câu nói của Sở Long khiến gã kia tức đến nghiến răng, nhưng hắn cũng biết rằng nếu bây giờ manh động lỗ mãng thì không những không giải quyết được vấn đề mà ngược lại còn khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Cuối cùng, gã đàn ông cố gắng hết sức, hít một hơi thật sâu rồi ép mình trấn tĩnh lại.

Sau khi ép mình bình tĩnh, gã đàn ông hỏi: "Ông chủ đã nói rồi, bảo cậu nhanh tay lên.

Bây giờ cậu đã làm rõ mọi chuyện chưa?

Bên tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, thời gian của cậu không còn nhiều đâu.

Tấm bản đồ kia đã dịch xong chưa?" Hắn đến đây là theo lệnh của ông chủ để hỏi về tiến độ cụ thể.

Vì ở nước ngoài, ông chủ của Bác Dịch Khảo đã không thể chờ đợi được nữa, phải tìm cách thực hiện kế hoạch càng sớm càng tốt.

Sở Long bên này cũng đã bận rộn gần mười ngày, mọi người đều đã có chút sốt ruột.

Nghe những lời này, Sở Long lại cười ha hả: "Này, cậu đừng có vội.

Bên tôi đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Tôi đã nhờ bạn bè rồi, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có kết quả.

Cậu bảo ông chủ của cậu đợi thêm hai ngày nữa đi.

Chuyện này khá phức tạp, tôi đã mời rất nhiều cao nhân nhưng vẫn chưa tìm ra cách." Sở Long nói thẳng, thậm chí còn liên tục lắc đầu, vỗ tay vào nhau, tỏ vẻ bất lực.

Anh cố ý làm vậy để nhân cơ hội này làm tê liệt đối phương, hy vọng thằng nhóc này sẽ ngoan ngoãn cút đi, đừng tiếp tục tự tìm phiền phức.

Dù sao cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, anh cảm thấy không cần thiết phải phí lời với hắn, nói nhiều cũng vô ích.

Nghe xong những lời này, đối phương lập tức cảm thấy có chút bất mãn, cho rằng anh đang cố tình kéo dài thời gian vô hạn, khiến hắn

khó xử, không xuống đài được.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Sở Long rồi nhắc nhở một câu: "Ông chủ có dặn một câu, bảo cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời.

Nếu còn giở trò khôn vặt nữa, cậu nhất định sẽ hối hận, vì ông ấy chắc chắn sẽ không tha cho cậu đâu.

Chúng tôi luôn theo dõi nhất cử nhất động của cậu, cậu không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng tôi đâu." Uy hiếp!

Đây là một lời đe dọa trắng trợn, hắn muốn dùng cách này để gây khó dễ cho Sở Long.

Lúc này, Sở Long khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn hắn.

Chương 712

Anh thầm chế nhạo một câu: “Sao nào, không tin tôi à?

Nếu thật sự không tin thì trả lại đồ cho tôi đi, không cần nữa.

Nếu ông chủ của cậu có bản lĩnh thì tự tìm người điều tra là được rồi.

Kẻo sau này lại không tin tôi, cho là tôi nói bậy bạ.

Lão tử đây tốt bụng giúp đỡ, vậy mà còn bị nghi ngờ.” Những lời này tuyệt đối không phải Sở Long tùy tiện nói ra.

Anh vừa liếc nhìn đối phương vừa không ngừng lắc đầu, thậm chí nói thẳng ra.

Ý tứ rất rõ ràng, là để nhắc nhở đối phương, cho hắn một lựa chọn trước, kẻo sau này không biết trời cao đất rộng, lại tự tìm đường chết.

Câu nói này khiến gã kia tức đến nghẹn họng.

Nói thật, nếu ông chủ của hắn thật sự có bản lĩnh đó thì cũng chẳng cần phải nhờ Sở Long giúp đỡ làm gì.

Cho nên, đối với những lời này, hắn tự nhiên không dám đáp lại.

Lỡ như thật sự đắc tội với vị này, e rằng hắn cũng không biết ăn nói thế nào với ông chủ của Bác Dịch Khảo.

Hắn chỉ đành lạnh lùng trừng mắt một cái rồi nói: “Được rồi, lời của ông chủ tôi đã chuyển đến.

Cậu tự mình cân nhắc cho kỹ đi.

Chọn lựa thế nào thì hãy suy nghĩ đến hậu quả.” Đến đây rồi lại chuốc lấy một bụng tức, nói bừa vài câu rồi quay người rời đi, chẳng

thu được kết quả gì.

Ngược lại, Sở Long nhìn bóng lưng hắn rời đi, vẫy vẫy tay về phía hắn nói: "Được rồi anh bạn, yên tâm đi, những lời khuyên của cậu tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.

Sau khi về hãy nói với ông chủ của cậu, bảo ông ấy yên tâm chờ đợi.

Một khi có kết quả, tôi nhất định sẽ hồi âm ngay lập tức.

Nhưng hiện tại thật sự có chút phiền phức, nên tôi cần có đủ thời gian.

Nếu các người thúc giục quá gấp, có thể sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ tiến trình của tôi." Đợi đến khi đám người kia dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Sở Long mới bụm miệng suýt bật cười.

Đáng đời, nhìn bộ dạng tức đến mặt mày tái mét của thằng nhóc đó, chắc là như vừa ăn phải phân vậy.

Sau khi đối phó xong với đối phương, Sở Long quay đầu nói với người gác cổng bên cạnh: "Anh bạn à, từ nay về sau, nếu đám người này còn dám đến làm phiền, cứ nói là tôi không có ở đây.

Nói là tôi đang ở trong sân bế quan dưỡng sức, gần đây không tiếp khách.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để họ biết tin tức tôi không có trong sân." Người gác cổng trẻ tuổi nghe mà ngơ ngác, không hiểu tại sao vị cô gia trước mắt lại có sự sắp xếp và kế hoạch như vậy.

Nhưng lệnh của cô gia cũng giống như lệnh của chủ nhân, nên những người gác cổng nhỏ bé như họ tự nhiên không dám hỏi nhiều, lập tức gật đầu lia lịa.

Giải quyết xong những chuyện này, Sở Long lắc đầu, dẫn theo

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, cả nhóm rời khỏi nhà họ Hoắc.

Họ lặng lẽ đi ra từ cửa sau rồi đến một căn nhà dân.

Đó là một nơi giống như tứ hợp viện, bên trong có mấy người đang bắt đầu bận rộn.

Sở Long và Bàn Tử vừa chuẩn bị bước vào thì đột nhiên bị một người trong số đó chặn lại.

"Làm gì đấy?

Người không phận sự miễn vào, mau đi đi." Đối phương chất vấn Sở Long với thái độ cực kỳ nghiêm túc, không hề nể nang.

Sở Long rõ ràng ngẩn ra, lấy tờ địa chỉ trong tay ra xem lại, xác nhận không sai, chính là nơi này.

Chương 713

Nếu đã không đi nhầm đường, tại sao thái độ của đối phương lại cứng rắn như vậy?

Sở Long bước tới nói thẳng: "Anh bạn, có nhận nhầm không vậy?

Tôi là do giáo sư Âu Dương gọi đến.

Có hai con gà mờ đang đợi tôi ở đây, không biết ở đâu nữa." Vừa dứt lời, một người phụ nữ khác trong sân cũng dừng động tác dọn dẹp.

Cả hai đồng loạt quay đầu nhìn về phía này, vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm Sở Long.

Người đàn ông kia nhếch mép khiêu khích: "Mẹ kiếp, thằng nhóc này lẽ nào là gã thổ phu tử mà giáo sư nói đến?

Chẳng lẽ bây giờ đám trộm mộ thổ phu tử đều trở nên thảm hại thế này sao?

Trông da trắng thịt mềm thế này, lẽ nào đám già kia chết hết rồi?" Lời nói của đối phương cực kỳ khó nghe, thậm chí còn có vẻ chua ngoa cay nghiệt, cố ý mỉa mai Sở Long.

Vì họ đều là nhà khảo cổ học, nên tự nhiên không ưa đám thổ phu tử này.

Nghe những lời này, Bàn Tử lập tức cau mày tức giận, sắc mặt thay đổi hẳn.

Mấy kẻ này cố tình khiêu khích, muốn làm họ bẽ mặt.

Đặc biệt là gã thanh niên vừa rồi, thật sự quá vô lễ.

Trực tiếp nói người ta chết hết, những lời như vậy sao có thể tùy

tiện nói ra?

Đám người này quả thực là vô lý gây sự.

Vì vậy, Bàn Tử nhìn chằm chằm mấy người họ, ho khan hai tiếng rồi nói: "Mày còn nói bậy nữa, tao cho mày một cơ hội lựa lời mà nói.

Đừng để tao nghe thấy mày nói nhảm nữa, nếu không tin tao đấm cho mày răng môi lẫn lộn không?

Lựa lời lại mà nói cho tử tế." Bàn Tử tuyệt đối không phải người rảnh rỗi nói nhảm.

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng thổi hơi nóng vào nắm đấm, nhìn chằm chằm mấy người kia, vẻ mặt lộ rõ sự khiêu khích.

Điều quan trọng là hai kẻ kia thật sự không biết sợ là gì, ngược lại còn tiếp tục lặp lại những lời lúc nãy.

Người phụ nữ kia còn nói chen vào: "Chỉ là mấy tên trộm mộ, lẽ nào lại sợ người ta nói sao?

Làm cái nghề thất đức này, khó tránh khỏi sẽ gặp báo ứng.

Hừ, nếu không phải do thầy giáo yêu cầu sắp xếp, tôi mới không muốn đi cùng hạng người như các người." Người đàn ông cũng hùa theo: "Ha, không biết ai bảo vệ ai đâu.

Da trắng thịt mềm, nhìn là biết không có kinh nghiệm gì.

Thôi thôi, đến lúc đó chúng ta cứ đi rồi tính.

Dù sao chúng ta cũng là tầng lớp tri thức, sinh viên ưu tú, tuyệt đối không tin vào mấy chuyện mê tín vớ vẩn kia." Hai kẻ tự xưng là sinh viên ưu tú này có vẻ rất đắc ý, tự cho mình là đúng.

Nghe giọng điệu là có thể thấy được vẻ kiêu ngạo của họ.

Bàn Tử nghe xong lập tức khó chịu, tiến lên một bước túm lấy cổ

áo người đàn ông, kéo lại gần rồi hỏi: “Thằng nhóc, mày nói lại cho tử tế xem nào, ai mới là trộm mộ thật sự?

Mẹ nó, mày nói chuyện khó nghe thế?” Thổ phu tử trộm mộ thì đúng là trộm mộ, nhưng cũng không đến mức nói khó nghe như vậy ngay trước mặt người ta.

Bàn Tử lại là người nóng tính, tự nhiên không thể chịu đựng được mấy con gà mờ này.

Trong mắt Bàn Tử, mấy kẻ này còn chưa mọc đủ lông đã học đòi lớn lối la hét, rõ ràng là tự tìm đường chết.

Cho nên, hắn tức đến mức mặt mày tím lại, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm họ, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Chương 714

Nhưng đối phương lại tỏ ra không quan tâm, nhún vai nói: "Ối chà, Bàn Tử, làm gì đấy?

Tức giận à?

Lẽ nào tôi nói sai chỗ nào?

Trộm mộ như các người đáng bị xui xẻo, đều sẽ bị báo ứng cả thôi…" Chưa nói hết câu, Bàn Tử đã không kìm được tay, một quyền đấm mạnh vào má trái của đối phương, sau đó là một tiếng hét thất thanh.

Đối phương ngã phịch xuống đất, lăn lộn vài vòng rồi lại ngã sõng soài, trông vô cùng thảm hại, đáng thương, khiến người ta cảm thấy có chút bất lực.

Sau cú đấm trời giáng, cả khuôn mặt của gã sưng vù, khóe miệng rỉ máu.

Nữ sinh viên hét lên một tiếng.

"Tên khốn, đồ thô lỗ!

Thật sự quá thô lỗ!

Sao lại có thể ra tay đánh người?

Tôi nhất định sẽ mách!

Tôi nhất định sẽ mách giáo sư!" Nữ sinh viên không ngờ đối phương lại bá đạo như vậy, trực tiếp dùng nắm đấm nói chuyện.

Tình huống này khiến cô ta vô cùng bất mãn.

Nghe những lời này, Bàn Tử lại lắc đầu cười ha hả, hoàn toàn không bị uy hiếp, ngược lại còn cảm thấy có chút buồn cười.

Một đám sinh viên lại dám huênh hoang tự cho mình là đúng trước mặt hắn, thật không biết dũng khí từ đâu ra, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Cho nên, sau khi nghe những lời nhảm nhí đó, Bàn Tử lắc đầu nói: "Vậy thì tao đợi đấy.

Ối chà chà, đánh có hai quyền mà đã như con gái, sắp khóc đến nơi rồi.

Nhìn xem, nhìn cái bộ dạng yếu đuối kia kìa, thật là mất mặt quá đi.

Tao nói cho mày biết, kể cả thầy giáo của mày đến đây thì thế nào?

Lúc đó vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời tao.

Tao nói cho mày biết, hôm nay không ai được nói nhảm với tao.

Nếu không phục thì cút đi cho tao." Lời nói của Bàn Tử vô cùng bá đạo.

Nói xong, hắn còn hung hăng trừng mắt nhìn họ, ánh mắt ra hiệu đừng có ôm bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Nam sinh viên kia nghe xong tức đến khó thở, muốn xông lên lý luận nhưng lại bị Sở Long nhanh chóng cản lại.

Sở Long đứng giữa hai bên, liếc mắt nói: "Bây giờ chúng ta còn chưa hành động đã bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn nội bộ.

Nếu chuyện này để giáo sư biết, tin rằng hai người sau này cũng không dễ ăn nói đâu nhỉ?" Một câu nói khiến hai sinh viên khảo cổ có chút do dự.

Cuối cùng, nam sinh viên kia chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ thu lại nắm đấm, lùi về sau vài bước.

Tương tự, Sở Long cũng vỗ nhẹ vai Bàn Tử, ra hiệu cho hắn đừng manh động, phải bình tĩnh.

Tình huống hiện tại tuyệt đối không thể mất lý trí.

Bởi vì tranh cãi với những người này chỉ tổ tự rước thêm phiền phức, không có ý nghĩa gì.

Bản thân Bàn Tử là người nóng tính, nên khi vừa rồi bị họ nói vài câu, lửa giận đã bốc lên ngùn ngụt.

Chương 715

Hai sinh viên này Sở Long có thể hiểu được, nhưng trong sân lại có thêm một bóng lưng khác trông có vẻ quen thuộc.

Đợi đến khi người kia quay người lại, Hoắc Tú Tú "a" một tiếng giật mình.

Cảm giác này thật quá bất ngờ, người đang đứng trong sân không ai khác chính là Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ cũng giật mình, nhìn chằm chằm Sở Long và Hoắc Tú Tú, vẻ mặt đầy nghi ngờ, cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

Chuyện gì thế này?

Lúc này, Sở Long nói: "Đừng nói với tôi là hành động lần này lại còn mời thêm một vị khách đặc biệt thế này đấy nhé?

Làm cái quái gì vậy?

Lại dắt theo một tên trộm vặt đến đây." Chuyện này thật sự có chút kỳ quặc.

Cũng không biết lão giáo sư kia trong hồ lô bán thuốc gì.

Thực ra tối hôm qua, giáo sư đã có ý bóng gió với Sở Long, muốn giới thiệu thêm một người gia nhập đội ngũ.

Lúc đó Sở Long đã thẳng thừng từ chối, không cho một chút đường thương lượng nào.

Ban đầu Sở Long tưởng lão giáo sư đã từ bỏ ý định đó, nên cũng không để tâm.

Nhưng không ngờ hôm nay gã thanh niên này lại xuất hiện trước mắt, với bộ dạng bình tĩnh như vậy.

Sở Long cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn rối loạn, trống rỗng.

Giáo sư Âu Dương rốt cuộc muốn làm gì?

Đây là đi trộm mộ, xuống đấu chứ có phải đi tìm gánh xiếc rồi lập nhóm đi chơi đâu?

Nếu bây giờ giáo sư Âu Dương có ở đây, Sở Long cảm thấy chỉ cần dùng nước bọt cũng có thể phun chết ông ta.

Tương tự, Trần Bì A Tứ cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Nhìn thấy Sở Long, hắn bỗng hiểu ra, nói: "Chẳng trách, hôm đó thân thủ của anh lại tốt như vậy, tôi đã phát hiện ra từ trước.

Không ngờ lại là người trong nghề.

Không thể không nói, quả nhiên tự cổ đạo mộ xuất anh hùng, khiến Trần Bì A Tứ tôi đây bội phục sát đất." Nói rồi, đối phương còn chắp tay, rất lịch sự tiến lên, cúi đầu chào Sở Long, dường như cố ý muốn lấy lòng.

Nhìn thấy hành động của đối phương, Sở Long lập tức lắc đầu nói: "Này, đang giở trò quỷ gì đấy?

Tôi không có đồng ý cho anh gia nhập đâu nhé.

Thật là hồ đồ, rõ ràng là lão giáo sư kia lẩm cẩm rồi nên mới nghĩ ra chuyện hoang đường như vậy.

Tôi tuyệt đối sẽ không tùy tiện để bất kỳ ai gia nhập đội của mình.

Bản thân đây là một hành động cực kỳ nhanh chóng, đội ngũ cũng có kế hoạch vô cùng nghiêm ngặt, sao có thể tùy tiện được." Sở Long một câu thẳng thừng từ chối đối phương, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, không có chút đường thương lượng nào.

Tuyệt đối không thể để lão giáo sư kia hồ đồ, lão già này thật sự không đáng tin chút nào, hoàn toàn không suy nghĩ đến sự an toàn của

cả đội, không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Nhưng lúc này, nữ sinh viên đứng bên cạnh lại nói: “Thật xin lỗi, chuyện này thật sự không thể do anh quyết định.

Giáo sư của chúng tôi đã sắp xếp từ trước.

Đây là Trần Bì A Tứ, được giới thiệu từ trước.

Người này là chuyên gia mở khóa, đối với những mật mã và cơ quan liên quan đều có kiến thức đặc biệt.

Chương 716

Có anh ấy phối hợp, sẽ giảm thiểu đáng kể rủi ro cho chúng ta lần này!" Trần Bì A Tứ tuyệt đối không phải một tên trộm vặt bình thường.

Mấy năm trước, nhà họ Trần cũng là một gia tộc có tiếng trong Ngoại Bát Môn.

Gia tộc này luôn truyền thừa một tuyệt học độc môn, có kiến giải độc đáo về việc phá giải cơ quan và mở khóa.

Trước đây, tổ chức đó chia thành Lão Cửu Môn bên trong và Ngoại Bát Môn bên ngoài.

Đương nhiên, mỗi bên đều có chức trách riêng.

Nội môn và ngoại môn vừa kiềm chế lẫn nhau, vừa phối hợp với nhau, lại không ảnh hưởng đến nhau.

Mỗi lần hành động đều có sự hợp tác liên quan.

Thời đó, nhà họ Trần cũng sống rất sung túc, nhờ vào những kỹ năng được bốn đời truyền lại, ai nấy đều khá ưu tú.

Nhưng sau này, cùng với sự truy quét gắt gao và những thay đổi của hoàn cảnh, đại đa số thành viên đều đã rửa tay gác kiếm, chuyển sang hoạt động trong bóng tối.

Ngay cả thành viên Lão Cửu Môn trước kia cũng đều lần lượt rửa tay gác kiếm, không còn dính dáng đến chuyện này nữa, nên cả nhà họ Trần cũng tự nhiên suy tàn.

Trần Bì A Tứ, là hậu duệ của một môn phái, càng trở nên sa sút đến đáng thương.

Hắn chỉ có thể lang thang bên ngoài làm những công việc lặt vặt để duy trì cuộc sống.

Thêm vào đó, bình thường lại không được coi trọng, nên cả người càng trở nên suy sụp.

Lần này, khi nghe tin có hành động, hắn lập tức tự tiến cử, nghe đến Vân Đỉnh Thiên Cung thì vô cùng xúc động.

Sở Long lắc đầu dứt khoát: "Không được, tuyệt đối không được!

Coi đội của tôi là cái gì?

Chẳng lẽ tưởng là nơi thu mua đồng nát, mèo hoang chó dại gì cũng có thể đi cùng sao?

Dù sao không có sự đồng ý của tôi, không thể mang người khác đi cùng được.

Chỉ cần có mấy người chúng tôi là đủ rồi.

Mang thêm hai gánh nặng đã đủ phiền, bây giờ lại lòi ra một tên mở khóa, có thể giúp được gì chứ?" Sở Long trả lời dứt khoát, hoàn toàn không nể mặt.

Mèo hoang chó dại, thần trộm mở khóa gì đó đều là vớ vẩn.

Nếu Lão Cửu Môn ngày xưa thật sự lợi hại, thật sự giỏi giang thì cũng không đến nỗi cuối cùng lại ra nông nỗi này.

Cao thủ gì đó đều là vớ vẩn.

Bây giờ mình có hệ thống, lúc cần có Bàn Tử giúp đỡ, không chừng trên đường còn có thể gặp được Muộn Du Bình thần bí, lúc đó chẳng phải như hổ thêm cánh, tả hữu tương trợ đầy đủ hay sao.

Do đó, Trần Bì A Tứ đứng đối diện chẳng khác nào một kẻ đi cho đủ tụ.

Vì vậy, Sở Long nhân cơ hội này dập tắt mọi ý định của đối phương.

Nhưng sau câu nói đó, Trần Bì A Tứ lại cười ha hả lắc đầu: “Haha, tiên sinh có lẽ thật sự có chút hiểu lầm.

Lần này tôi đi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, cũng không phải vì nhất thời hứng khởi.

Bởi vì bản thân chuyện này có liên quan đến tôi, không ai hiểu rõ bằng tôi đâu!” “Anh bạn đang nói bậy gì thế?

Nói suông ai mà chẳng nói được?

Có vốn liếng gì mà dám nói ra những lời như vậy?

Chương 717

Lại còn hiểu rõ bí quyết cơ quan bên trong, lẽ nào anh sinh ra và lớn lên ở đó à?" Bàn Tử cũng cảm thấy không phục, nên cũng tiến lên, liên tục chất vấn vài câu, mày cau chặt, không ngừng truy hỏi.

Đối phương cười ha hả, gật đầu nói: "Đương nhiên rồi.

Đối với chuyện này, tôi đã sớm có kiến giải độc đáo.

Thực ra, trong các môn phái đó đã sớm có ghi chép liên quan.

Trong tay tôi cũng có một thứ giống hệt của tiên sinh." Nói rồi, đối phương cũng từ trong ngực áo lấy ra một vật điêu khắc giống như miếng ngọc bội, đưa ra trước mặt Sở Long.

Ban đầu Sở Long không chú ý, nhưng khi nhìn thấy hoa văn trên đó thì ngẩn người.

Không sai, hoa văn này giống hệt như chữ được ghi trên cuộn tranh da xanh lúc trước, không sai một ly.

Hơn nữa, nhìn từ chất liệu và màu sắc, hẳn là được điêu khắc từ cùng một chất liệu.

Một vật nhỏ bé này lại dấy lên trong lòng Sở Long một cơn sóng không nhỏ, thậm chí là sóng dậy ngàn lớp.

Anh cũng ý thức được rằng gã trước mắt này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nếu thật sự như lời đối phương nói, vật này là do tổ tiên để lại, vậy thì có nghĩa là Trần Bì A Tứ có thể có liên hệ trực tiếp với Vân Đỉnh Thiên Cung.

Thế là Sở Long chọn cách bình tĩnh lại, khoanh tay nhìn đối

phương, trong lòng tim đập thình thịch, cảm thấy kích động không tên.

Khi Bàn Tử định lên tiếng tranh cãi, lại bị Sở Long ngắt lời.

Anh lắc đầu nói: "Vậy thì mấy ngày nữa, sau khi đội của chúng ta tập hợp xong, sẽ cùng nhau lên đường.

Nhưng tôi nói trước, điều kiện hành động lần này chắc chắn sẽ vô cùng gian khổ.

Cho nên tôi khuyên mọi người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước, đặc biệt là cô gái nhỏ này, đến lúc đó đừng có kéo chân sau của tôi đấy." Không cần nói cũng biết, đến lúc đó hai sinh viên này chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng lớn nhất, nếu không cũng chẳng khiến Sở Long đau đầu như vậy.

Đừng thấy mấy người này tự xưng là trí thức, thậm chí là người vô thần, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị dọa khóc thét cả lũ.

Cô gái nhỏ kia nghe xong liền lập tức lắc đầu nói: "Anh coi thường phụ nữ quá đấy.

Bình đẳng giới mà không biết à?

Anh coi thường các đồng chí nữ chúng tôi sao?

Tôi không kém cạnh các anh đâu nhé.

Học thức uyên bác, nắm giữ những điều anh chưa từng biết, một số cổ văn tôi còn có thể đọc hiểu.

Được chưa?" Cô gái vừa nói vừa bắt đầu đắc ý khoe khoang mấy ngón nghề mèo cào của mình.

Sở Long chỉ cười ha hả, không thèm để ý.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, sau khi xác nhận, Sở Long xoa tay, rồi bắt đầu trao đổi chi tiết với họ.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Sở Long cũng không trì hoãn thêm nữa.

Ngay tối hôm đó, anh dẫn theo cả nhóm người, lập tức chuẩn bị lên đường đến khu vực biên giới giữa Trung Quốc, Việt Nam và Myanmar.

Trên đường đi, tôi đã tìm hiểu trước một số tình hình địa lý ở đó.

Vì nơi đó nằm ở vùng hoang mạc, một vùng núi sâu, càng đi vào trong có thể là rừng già, thậm chí là sa mạc vô tận.

Lúc đó có thể sẽ rơi vào tình trạng mất phương hướng.

Vì vậy, tôi đã chuẩn bị sẵn la bàn và một số thiết bị định vị khác.

Chương 718

Đêm đó, Sở Long và cả nhóm đi đến ga tàu, cùng nhau chuẩn bị lên đường đến biên giới.

Trên tàu, không biết vì sao Sở Long luôn cảm thấy mí mắt giật liên hồi, như thể có chuyện sắp xảy ra, nhưng lại không nói được là có gì không ổn.

"Này, Tiểu Long Long, làm sao thế?

Sao lại một mình ưu tư vậy?

Sắp được thấy Vân Đỉnh Thiên Cung rồi, lúc đó chúng ta có thể phát tài lớn.

Cả ngày cứ ủ rũ thế, không phải nên vui mừng sao?" Thấy Sở Long một mình do dự, Bàn Tử có chút thắc mắc, rồi dùng điện thoại chọc vào vai anh nhắc nhở.

Bàn Tử mở miệng ngậm miệng đều là phát tài, phát tài lớn, cả ngày nghĩ đến chuyện Vân Đỉnh Thiên Cung, thậm chí còn bắt đầu ảo tưởng trong đầu.

Nhưng đối mặt với cách làm và biểu hiện của Bàn Tử, Sở Long cũng cảm thấy đau đầu, không biết nên khuyên thế nào.

Bản thân đây chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nhưng Bàn Tử lại luôn coi đây là một cơ hội phát tài.

Sở Long thật sự muốn từ chối, muốn ngăn cản cũng vô ích.

Cuối cùng, Sở Long chỉ có thể vỗ nhẹ vai hắn an ủi: "Được rồi, anh Bàn Tử của tôi đừng nói nhảm nữa, chúng ta cứ bình tĩnh trước đã.

Tôi cũng cần tĩnh tâm suy nghĩ kỹ về chuyện này.

Chắc chắn sẽ phức tạp, cần chúng ta tiếp tục thảo luận và xử lý chi tiết!" Nói rồi, Sở Long nhắm mắt lại, nhẹ nhàng dùng tay xoa thái dương, để mình bình tĩnh lại.

Bây giờ nói nhiều cũng vô ích, việc cần làm là phải dưỡng sức trước, những chuyện khác không cần nói nhiều nữa.

Sau một chặng đường dài ngồi tàu lắc lư, cuối cùng họ cũng đến một thị trấn nhỏ ở biên giới, một vị trí khá hẻo lánh.

Nơi đây nằm trong hoang mạc, thời tiết cũng đặc biệt khô hanh.

Vừa xuống tàu, họ lại ngồi xe ôm riêng, cuối cùng cũng đến được thị trấn nhỏ.

Trên đường đi, Sở Long luôn cầm tấm bản đồ trong tay nghiên cứu, muốn dựa vào núi non sông nước xung quanh để tìm vật tham chiếu trên bản đồ, như vậy mới có thể xác định được vị trí của mình.

Bàn Tử thì ngược lại, đầu óc mông lung, hoàn toàn không hiểu gì, không biết trên bản đồ đánh dấu cái gì.

Hắn như Trương Nhị hòa thượng sờ không tới đầu óc, cuối cùng chỉ ngồi một bên, không quan tâm nữa, tin rằng chỉ cần có Sở Long dẫn đường, chắc chắn sẽ tìm được đích đến.

Chỉ là khi một mình ngẩn ngơ, Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng: "Cũng không biết gã kia rảnh rỗi đi đâu hợp tác rồi.

Thoắt một cái đã không thấy người đâu lâu như vậy.

Lẽ nào thật sự thích thần long thấy đầu không thấy đuôi?

Thật không đáng tin chút nào.

Chúng ta là bạn bè rồi, chẳng lẽ không thể báo trước một tiếng sao?" Nói rồi hắn chống cằm, một mình nhìn cảnh hoang vắng xung

quanh, bắt đầu cảm khái.

Sở Long đáp cho có lệ, gật đầu một cái.

Đối với việc Muộn Du Bình mất tích, anh đã sớm quen, coi như chuyện thường.

Nếu đối phương không rời đi mới là lạ.

Có khi hắn lại chạy đi đâu đó ngủ say, chờ người đến đánh thức.

Sau một chặng đường dài, trời sắp tối, cuối cùng họ cũng đến thị trấn nhỏ.

Chương 719

Tuy không phồn hoa nhưng ít nhất cũng có chỗ dừng chân.

Sở Long nhìn cả nhóm rồi nói: “Hôm nay chúng ta ở lại khách sạn này.

Nhớ kỹ, nhất định phải dưỡng sức cho tốt.

Tối nay tuyệt đối không được chạy lung tung.

Đợi sáng mai chúng ta chuẩn bị vào núi xuất phát.

Nhớ chưa?

Sắp xếp của tôi, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.” Sở Long nói rất nghiêm túc và thẳng thắn, đồng thời cũng liếc mắt ra hiệu.

Hai sinh viên kia thì tỏ ra có chút không tình nguyện, bĩu môi nói: “Anh tưởng mình là ai?

Tại sao đột nhiên lại trở thành người chỉ huy của chúng tôi, dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với chúng tôi?

Chúng tôi chỉ phối hợp công tác, chứ không có nghĩa vụ phải nghe theo sự sắp xếp của anh.” “Thích nghe thì nghe, không thích thì thôi.

Dù sao tôi cũng không miễn cưỡng.” Sở Long lạnh lùng đáp lại đối phương hai câu rồi quay người rời đi, thật sự không cho họ chút mặt mũi nào.

Nhìn là biết hai người này không có ý tốt, rảnh rỗi ăn củ cải lo chuyện bao đồng.

Anh vốn có ý tốt, nhắc nhở họ một câu, sợ rằng khi bước vào giai đoạn nguy hiểm, họ sẽ hoảng loạn hoặc mất phương hướng.

Nhưng người ta lại không lĩnh tình, ngược lại còn coi lòng tốt của anh như gan lợn phổi bò.

Những lời nói này không phải ai cũng nghe lọt tai.

Cho nên Sở Long tỏ ra chán ghét, tự nhiên cũng trực tiếp liếc mắt, hất mặt bỏ đi.

Một câu nói khiến hai vị gọi là sinh viên đại học lập tức tức đến mặt đỏ bừng, không biết nói gì hơn.

Rõ ràng là cố tình làm họ khó xử.

Cho nên họ nghiến răng, mấp máy môi, sắc mặt càng trở nên tái mét.

Sở Long ném hết mọi cảm xúc ra sau đầu, không thèm để ý.

Ai, thật là quá trẻ con.

Thanh niên bây giờ quả thực thích tự luyến, tự cho mình là đúng.

Cho nên, có lúc phải cho họ một bài học nhớ đời.

Sau khi vào khách sạn tìm phòng ở, Sở Long và Bàn Tử bắt đầu bàn bạc kế hoạch bên cạnh, về những vấn đề liên quan đến cuộn tranh.

Bàn Tử luôn thì thầm: "Tiểu Long Long, không lẽ cậu thật sự định mang theo hai cái gánh nặng kia đi à?

Trần Bì A Tứ kia thì còn có thể hiểu được, nhưng hai cái gánh nặng kia rốt cuộc có tác dụng gì?

Mang theo chẳng phải là thêm phiền phức cho chúng ta sao?

Hay là tìm một chỗ nào đó bỏ lại họ đi?" Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu xoa tay, xem ra có ý định làm thật, tuyệt đối không phải tùy tiện nói với Sở Long.

Sở Long cũng biết Bàn Tử suốt đường đi đã không ít lần tranh cãi với hai sinh viên kia, nên hai bên vẫn luôn không ưa nhau.

Thực ra kế hoạch bỏ lại hai người họ, Sở Long cũng đã từng cân nhắc.

Chỉ là lúc đó giáo sư Âu Dương có nhắc nhở, nếu thật sự bỏ lại họ, giáo sư Âu Dương tuyệt đối sẽ không để yên.

Chương 720

Cho nên, chuyện này chỉ có thể tạm gác lại.

Sở Long lắc đầu nói: "Được rồi, cậu bây giờ không bình tĩnh chút nào.

Tạm thời bình tĩnh lại đi.

Thực ra mang theo họ cũng chưa chắc đã không ổn.

Dù sao chúng ta bây giờ đang thiếu người khuân vác hành lý.

Đến lúc đó mang họ đi cùng, chẳng phải quá tốt sao?" Bị một câu nói này làm cho đối phương nghẹn họng.

Bây giờ Sở Long mới là người chỉ huy trong cả đội ngũ.

Bàn Tử tuy trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể giấu trong lòng, gật đầu rồi nằm phịch xuống giường, không tranh cãi thêm nữa.

Đêm đó, Sở Long ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng vào khoảng nửa đêm, anh đột nhiên tỉnh dậy sau một cơn ác mộng.

Hoắc Tú Tú bên cạnh cũng đang ngủ say, đột nhiên nghe Sở Long "a" một tiếng, rồi cảm thấy có người ngồi dậy.

Hoắc Tú Tú lập tức nhìn sang, quả nhiên thấy Sở Long lúc này mồ hôi đầm đìa, cả khuôn mặt có chút tái nhợt.

Hoắc Tú Tú giật mình, vội vàng đến vỗ nhẹ vai anh, xuống giường rót một cốc nước, nói: "Anh Long, sao vậy?

Sao lại đột nhiên tỉnh dậy, có phải gặp ác mộng không?" Phản ứng của Sở Long rất rõ ràng, chắc chắn là tỉnh dậy sau ác mộng.

Hẳn là lúc vừa ngủ, trong đầu anh đã hiện ra những hình ảnh đáng sợ, nếu không thì không thể dọa một người luôn trầm tĩnh vững vàng như Sở Long thành ra thế này.

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, gật đầu xác nhận.

Đúng vậy, vừa rồi khi nhắm mắt lại, trong đầu bất giác hiện ra một không gian kín mít, thậm chí có một bàn tay thon dài đang vươn về phía mình.

Cho nên nhất thời không khống chế được nỗi lo trong lòng, mới đột nhiên hét lên một tiếng rồi tỉnh dậy.

Nhìn bộ dạng của đối phương, Hoắc Tú Tú bên cạnh cười nói: "Được rồi anh Long, chắc chắn là hai ngày nay anh có chút áp lực, cho nên trong lòng mới có suy nghĩ, trong mơ mới hiện ra.

Đừng có áp lực lớn như vậy.

Em tin anh nhất định có thể vực dậy tinh thần.

Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ đơn thuần thôi, sẽ không có chuyện gì khác đâu.

Bây giờ anh bình tĩnh lại đi." Hoắc Tú Tú rất biết cách an ủi người khác.

Vừa nói chuyện, cô vừa nhẹ nhàng bóp vai cho Sở Long, thủ pháp rất độc đáo.

Cô cũng hy vọng có thể giúp Sở Long nhanh chóng xua tan những suy nghĩ trong lòng, đừng mãi bị mắc kẹt trong đó, vì như vậy cũng vô nghĩa.

Nhưng Sở Long lại không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, tuyệt đối không phải tự nhiên sinh ra ảo giác.

Bởi vì giấc mơ vừa rồi thật sự quá quen thuộc, như đã từng gặp ở

đâu đó, gần như ngay trước mắt.

Anh cảm thấy tất cả đều là thật, không phải anh tự tưởng tượng ra.

Rốt cuộc là chuyện gì, lẽ nào có chỗ nào làm sai?

Có chuyện bất ngờ xảy ra." Đối với vấn đề này, Sở Long vẫn mãi không thể thoát ra được.

Anh cảm thấy sự tiếp xúc gần gũi như vậy, trong khoảnh khắc đó còn cảm nhận được cả nhiệt độ.

Chương 721

Anh đứng dậy nhìn đồng hồ, cũng sắp đến lúc trời sáng rồi, cũng là lúc nên chuẩn bị, xem có thể xuất phát sớm không.

Đúng lúc này, Sở Long duỗi người chuẩn bị ra ngoài rửa mặt đơn giản.

Vừa khéo lúc ra khỏi cửa lại gặp bà chủ quán đi ngang qua hành lang.

Đối phương là một người phụ nữ trung niên, khá có duyên.

Thấy Sở Long, bà ta nở một nụ cười, tỏ ra rất khách sáo.

"Woa, thanh niên bây giờ sao lại siêng năng thế này.

Sáng sớm thế này thật hiếm thấy.

Chim dậy sớm có sâu ăn mà." Bà chủ quán khách sáo tiến lên bắt chuyện với Sở Long, cười ha hả, thay đổi cách nói chuyện.

Đúng lúc này, Sở Long lại cười khổ một tiếng: "Ai, không còn cách nào khác, đều là do cuộc sống ép buộc, tôi cũng chỉ có thể cúi đầu trước số phận." Dù sao cũng là nói chuyện phiếm, nên đương nhiên phải cố ý nói những lời nhẹ nhàng hơn một chút, kẻo sau này gây áp lực cho người ta.

Nhưng đúng lúc này, một câu nói có chủ ý của Sở Long lại thu hút sự chú ý của bà chủ quán.

Bà ta bắt đầu cười ha hả lắc đầu: "Ai, có những chuyện không hiểu nổi.

Mấy người trẻ tuổi này rốt cuộc làm gì vậy?

Nhiều người ở nhà không được sao?

Cứ phải chạy đến đây.

Nhìn là biết người ngoại tỉnh đến đây kinh doanh rồi.” Bà chủ quán rõ ràng coi nhóm Sở Long là một đội đi buôn, nếu không thì cũng không thể tình cờ chạy đến khu vực biên giới này được.

Vị trí hiện tại của họ vừa khéo là nơi giao nhau của hai nước.

Môi trường ở đây khắc nghiệt, độ cao so với mực nước biển khá cao, nên bình thường rất ít người đến đây.

Cho nên, vào mùa vắng khách, những vị khách ngoại tỉnh mà họ tiếp đón đa số là đến đây buôn lậu hoặc làm ăn buôn bán da thú.

Đối với những chuyện này, người dân địa phương cũng đã quen mắt, tự nhiên cũng có chút đề phòng.

Nhưng Sở Long thì chỉ vừa mới đi qua đây hôm nay, nên anh cười nói: “Cũng không hẳn.

Nhìn chúng tôi trẻ tuổi thế này sao có thể buôn bán kinh doanh được.

Chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, thích kích thích, nên lúc rảnh rỗi đến đây mạo hiểm thôi!

À phải rồi, chị ơi, không biết ở đây có người dẫn đường nào nổi tiếng không?

Có thể dẫn chúng tôi vào vùng hoang mạc đó không ạ?

Tôi muốn vào trong hoang mạc tìm một vài thứ.” Sở Long đột nhiên nói, rồi bóng gió bắt chuyện với bà chủ quán, lén lút quan sát sự thay đổi sắc mặt của bà ta.

Đúng lúc anh nhắc đến từ “mạo hiểm”, biểu cảm của bà chủ quán liền thay đổi, vẻ mặt vô cùng thiếu tự nhiên.

Đặc biệt là khi nhìn chằm chằm Sở Long, bà ta cố ý né tránh ánh

mắt của anh.

Không biết bà chủ quán này rốt cuộc có chuyện gì, tại sao lại có phản ứng kỳ lạ như vậy.

Dù đối phương che giấu rất kỹ, cố ý che đậy, nhưng lại bị Sở Long vô tình nhận ra, nên anh cảm thấy bên trong có thể có điều gì đó kỳ lạ.

Bà chủ quán lại lắc đầu nói: "Ối chà, tôi thật không hiểu mấy người trẻ tuổi các cậu nghĩ gì nữa.

Cứ thích chạy đến cái nơi khỉ ho cò gáy của chúng tôi để mạo hiểm.

Chương 722

Có gì hay mà mạo hiểm chứ?

Về nhà không được sao?

Hết tốp này lại đến tốp khác, thật không biết gần đây đang làm cái gì nữa." Nói xong, bà chủ quán nhỏ ném cây lau nhà trong tay xuống, rồi quay người đi xuống lầu, cũng không biết đi làm gì, không nói chuyện với Sở Long nữa.

Nghe những lời của bà chủ quán, Sở Long đột nhiên nghe ra một thông tin đặc biệt.

Dường như trước đó đã có người đến đây, đi trước một bước vào trong núi.

Đây tuyệt đối là một thông tin quan trọng.

Sở Long lúc này nhíu mày, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Anh liền chạy theo bà chủ quán xuống lầu, đuổi theo sau lưng bà ta hỏi: "Này, chị ơi, vừa rồi chị nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ trước tôi đã có người đến đây rồi, có phải ý đó không?

Là ai vậy?

Lẽ nào cũng là người đi mạo hiểm?" Ở nơi khỉ ho cò gáy này, người đơn thuần đi mạo hiểm thật sự rất hiếm, tuyệt đối không thể trùng hợp đến vậy được.

Cho nên, đầu óc Sở Long quay một vòng, biết rằng sự tình có thể có điều gì đó kỳ lạ.

Có lẽ nhóm thám hiểm mà bà ta nói đến là do những đội thám hiểm nước ngoài tổ chức, hoặc là có những thế lực khác lặng lẽ tham

gia vào.

Vì vậy, về vấn đề này, Sở Long phải làm rõ, biết rõ là chuyện gì.

Tục ngữ có câu: biết người biết ta, trăm trận không nguy.

Bà chủ quán tỏ ra không quan tâm, bĩu môi nói: "Còn không phải sao?

Mấy ngày trước cũng có một đội người, khoảng hơn chục người gì đó, tuổi tác cũng xấp xỉ các cậu, bộ dạng lạnh như băng, làm việc rất thần bí.

Vừa lái xe vừa khuân vác thùng, nói là đi thám hiểm.

Lúc đó ở lại quán của tôi, còn nhờ tôi tìm người dẫn đường nữa!" Bà chủ quán nói rất tùy tiện, không ý thức được rằng mình vừa tiết lộ một bí mật quan trọng, có điều gì đó không ổn.

Nhưng cũng chính vì cuộc trò chuyện bình tĩnh và thân thiện này, đã làm dấy lên trong lòng Sở Long một nỗi nghi hoặc, giống như thắp lên một ngọn đèn.

Đối phương lại nói nửa tuần trước đã có một nhóm người đến, hành động thần bí, vừa khuân vác thùng, vừa lạnh lùng.

Tất cả những mô tả này dường như rất giống với đội của A Ninh ở nước ngoài trước đây.

Thế là Sở Long bắt đầu suy nghĩ trong lòng, lẽ nào đội của A Ninh lại bắt đầu hành động, nhóm người của Bác Dịch Khảo ở nước ngoài đã đi trước một bước?

Nhưng cũng quá khoa trương rồi.

Dù sao mình cũng mới vừa dịch xong tấm bản đồ này, vốn vẫn luôn giấu trong người, làm sao đối phương có thể biết được lộ trình bên trong chứ?

Lẽ nào có thể biết trước tương lai?

Ai, suy đoán này không tồn tại, tuyệt đối không thể.

Nếu thật sự có thể biết trước tương lai, có năng lực như vậy, ban đầu cũng chẳng đến mức giao thứ này cho mình, rồi lại tìm người khác tham gia.

Cho nên, suy nghĩ kỹ theo hướng này, tôi biết chắc chắn đã có vấn đề ở một khâu nào đó, nếu không cũng chẳng đến nỗi ra nông nỗi này.

Thế là Sở Long lúc này trong lòng vẫn luôn suy nghĩ, cả người đầu óc trống rỗng, đi đi lại lại tại chỗ.

Tôi luôn cho rằng bên trong chắc chắn có điều gì đó kỳ lạ, chỉ là chưa biểu hiện ra một cách rõ ràng, nên Sở Long cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 723

“Cảm ơn bà chủ.

À phải rồi, bà có thể tìm giúp tôi một người dẫn đường trước không?

Thực ra, tôi có thể đã bị lạc khỏi đội ngũ mấy ngày trước.

Bà có biết ai quen thuộc với sa mạc đó không, có thể dẫn tôi vào đó.” Sở Long chỉ có thể tạm thời đè nén sự kinh ngạc trong lòng, rồi cố gắng hết sức để moi thêm thông tin hữu ích từ miệng bà chủ quán này.

Bất kể đội thám hiểm thần bí mà bà ta nói có phải là người của Bác Dịch Khảo ở nước ngoài hay không, bây giờ nhất định phải tìm một người quen thuộc đường đi, một người địa phương dẫn đường.

Nếu không, đến lúc đó đi vào sẽ như con ruồi không đầu.

Bởi vì địa hình ở đây vốn phức tạp, núi non trập trùng, lại càng rắc rối.

Nếu có người đi vào, rất có thể sẽ bị lạc, thậm chí bị mắc kẹt bên trong.

Chuyện này rất có thể xảy ra, nên Sở Long phải tránh mọi bất trắc.

Nghe những lời này, bà chủ quán lắc đầu cười ha hả: “Cậu em trai à, không phải tôi không giúp, mà chuyện này thật sự có chút không thực tế.

Bởi vì nơi cậu muốn đến vốn rất nguy hiểm, không ai lại muốn mạo hiểm lớn như vậy để kiếm chút tiền lẻ đâu.

Tôi khuyên cậu mau từ bỏ ý định này đi, đừng cố chấp nữa.

Mau về đi, hoặc là ở đây chụp vài tấm ảnh, đăng lên mạng xã hội là được rồi!" Bà chủ quán rất bình tĩnh, cố gắng hết sức để thuyết phục nhóm Sở Long mau chóng trở về, từ bỏ ngay bây giờ.

Hành động táo bạo như vậy vẫn còn kịp.

Bởi vì một khi đã vào vùng sa mạc hoang vắng đó, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc đó ra ngoài cũng khó, mất mạng rồi hối hận cũng không kịp.

Sở Long cũng biết bà chủ quán có ý tốt, cố ý ngăn cản.

Nhưng đã đến nước này, nếu bây giờ chuẩn bị quay về, chẳng phải là bỏ cuộc giữa chừng sao?

Công sức bỏ ra ở giai đoạn đầu và sau này, chẳng phải đều đổ sông đổ biển hết sao?

Sở Long tiếp tục cười hì hì gật đầu, rồi từ trong túi lấy ra vài tờ tiền nói: "Bà chủ, tôi thật sự rất hy vọng bà có thể giúp đỡ một chút, linh động một chút.

Đây là chút lòng thành của tôi.

Chỉ cần bà có thể tìm giúp tôi một người quen thuộc như vậy, tôi nhất định sẽ hậu tạ." Nếu hai bên ý kiến không hợp, chỉ có thể dùng tiền giải quyết trước.

Không ai lại chê tiền cả, Sở Long tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Quả nhiên, bà chủ quán ban đầu có chút do dự, nhưng vừa nhận tiền, sắc mặt cả người lập tức thay đổi, rồi nói: "Vậy được rồi, cậu em trai.

Nếu đã cố chấp muốn đi như vậy, tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người.

Đối phương là một lão già kỳ quặc, bình thường hay đi lang thang

trong núi, nuôi một đàn lạc đà.

Nghe nói, lão ta có thể dựa vào mùi để định vị, ở trong đó khá là linh nghiệm…" "Đến lúc đó cậu đi tìm lão già đó thương lượng là được.

Xem người ta có chịu đi cùng cậu không.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lão già đó tính tình rất kỳ quặc, bình thường thích uống rượu, đối với rượu có kiến giải độc đáo.

Hy vọng cậu có thể tự lo liệu, có thuyết phục được lão ta hay không, chỉ có thể xem vào tạo hóa của cậu thôi!" Nói xong, bà chủ quán cầm tiền rồi lại tiếp tục bận rộn công việc của mình, không nói thêm gì nữa, chỉ cho địa chỉ nhà của lão già đó.

Tục ngữ có câu, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Chương 724

Đối phương đã chỉ đường, cụ thể nên làm thế nào, làm sao để nói chuyện làm ăn, đó là bản lĩnh của Sở Long.

Sở Long gật đầu, cảm thấy chuyện này quả thực không thể xem nhẹ.

Cho nên, sau khi có sự thay đổi, Sở Long cũng không trì hoãn nữa.

Anh lập tức quay về phòng, dùng nắm đấm, "bốp bốp bốp" liên tục đập vào cửa phòng.

Bàn Tử vốn đang ngủ say sưa bên trong, bị tiếng gõ cửa đột ngột làm cho giật mình, vội vàng tỉnh giấc.

Mở cửa ra, Bàn Tử mặt đầy vẻ oán trách nói: "Mẹ kiếp, làm gì đấy?

Có thể để người ta nghỉ ngơi tử tế không?

Tao vừa mới chợp mắt được một lúc.

Mày làm gì vậy?

Đập cửa ầm ầm, không biết còn tưởng mày định phá nhà đấy.

Có thể để người ta nghỉ ngơi không?

Có chút tình thương nào không vậy?" Đối phương vừa nói vừa nhìn chằm chằm Sở Long, bĩu môi rồi còn lườm một cái, thể hiện rõ sự không tình nguyện, như thể đang phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Sở Long nghe xong lại cười ha hả: "Mẹ nó, thằng nhóc này nóng tính thế?

Hôm nay tao chỉ muốn nói chuyện với mày về việc tiếp theo thôi mà, sao lại manh động thế!" "Tao nói cho mày biết, đội của A Ninh có

thể đã hành động trước rồi.

Bên chúng ta cũng không thể trì hoãn được nữa, mau bảo mọi người thu dọn đồ đạc, lập tức hành động ngay." Bàn Tử nghe xong lúc đầu không phản ứng, vẫn còn mơ mơ màng màng, không mấy để tâm đến chuyện này, ngược lại còn hỏi lại Sở Long một câu: "Làm gì?

Ý gì?

A Ninh là ai?

Tao không quan tâm.

Dù sao mày vừa làm ông đây giật mình, phải bồi thường tiền." Bàn Tử trước giờ tâm thái luôn rất bình tĩnh.

Theo ý hắn, phải ăn no uống đủ, vì chỉ có dưỡng sức mới có sức làm việc.

Cho nên, đối với Bàn Tử, chắc chắn phải làm mọi chuyện ổn thỏa.

Chỉ khi làm việc một cách chắc chắn, mọi chuyện mới có thể diễn ra tốt đẹp hơn, xử lý cũng đơn giản hơn.

Nghe xong một tràng của đối phương, Sở Long lập tức hiểu ra ý tứ trong đó, liền nói: "Thực ra rất đơn giản, đối phương có thể đã đi trước.

Bây giờ lúc chúng ta đến cổ mộ Vân Thiên Cung, có thể đã bị người ta khoắng sạch rồi.

Bên trong cũng không còn bảo bối quý giá gì nữa.

Lần này chúng ta đi, rất có thể sẽ công cốc.

Cho nên tao cũng báo trước với mày một tiếng, để mày có thể chuẩn bị tâm lý, tuyệt đối đừng quá manh động.

Lỡ như lúc đó gặp phải chuyện này, không thể hiểu nổi, không thể

chấp nhận sự thật!" Lời của Sở Long vô cùng thẳng thắn, cũng là để gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho đối phương, hy vọng Bàn Tử có thể chuẩn bị tâm lý, kẻo lúc đó vì nhất thời sơ suất mà tái phát bệnh tim gì đó.

Bàn Tử lập tức ngẩn người, rồi nhảy dựng lên, mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm Sở Long chất vấn: "Mày vừa nói gì, tao nghe không hiểu.

Có người đi trước rồi, bảo bối của tao có thể bị người khác cướp mất?" "Không sai, tao cũng vừa mới biết từ miệng bà chủ quán.

Mấy ngày trước đã có một đội thám hiểm đi qua đây.

Chương 725

Đối phương đi trước chúng ta khoảng ba ngày, người ta đã xuất phát rồi, còn chúng ta thì chưa hành động." Sở Long gật đầu, khẳng định chuyện này.

Từ lúc xuất phát đến giờ, chỉ ngồi tàu hỏa đã mất hai ba ngày, sau đó lại ở lại thị trấn nhỏ một đêm, cuối cùng lại lòng vòng mãi mới đến được đây.

Trước sau đã mất gần một tuần mới đến được khu vực biên giới.

Mà đội thám hiểm nước ngoài đã đến đây từ ba ngày trước, sớm hơn họ một đoạn dài, bỏ xa họ ở phía sau.

Kế hoạch như ý của Sở Long cảm giác như bị tan vỡ.

Anh vốn tưởng rằng đội thám hiểm nước ngoài sẽ bị mình dắt mũi, vì hiện tại chỉ có mình mới biết được thông tin hữu ích trong bản đồ, còn đối phương thì không biết gì, chỉ có thể đoán mò, nên cũng không coi chuyện này là gì to tát.

Đội thám hiểm nước ngoài đã đến đây từ ba ngày trước, đi trước chúng ta một bước, bỏ lại chúng ta ở phía sau.

Kế hoạch của Sở Long xem như đổ bể.

Vốn dĩ anh còn tưởng đội thám hiểm nước ngoài sẽ bị mình dắt mũi, bởi vì hiện tại chỉ có anh mới biết những thông tin hữu ích trong tấm bản đồ, còn đối phương thì không biết gì cả, chỉ có thể đoán mò, nên anh cũng chẳng coi đó là chuyện gì to tát.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, tình thế đã đảo ngược, sự việc đã có một chuyển biến cực lớn, ngược lại chính họ lại bị người ta dắt mũi đi, mà lại không có cách nào xoay xở, khiến cho cả hai bên đều trở nên

chật vật hơn.

Điều này cũng khiến cho mỗi bên đều phải chịu áp lực không nhỏ, sắc mặt ai nấy cũng trở nên đặc biệt khó coi.

Bàn Tử như bị điện giật, lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt trợn trừng: "Vãi chưởng, tuyệt đối không thể nào, sao lại có thể xui xẻo như vậy, tại sao lại xảy ra chuyện này, xem ra đúng là có chuyện rồi, chúng ta đúng là gặp phải chút phiền phức rồi… Không được, chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa, mau mau thu dọn đồ đạc, gọi mấy con sâu lười kia dậy, chúng ta phải xuất phát ngay, nhất định phải đuổi kịp, tuyệt đối không thể để Thành Phố Trên Không bị bọn chúng khoắng sạch trước, nếu không chuyến này của chúng ta chẳng phải là công cốc sao?" Bất kể gian nan hiểm trở thế nào, chỉ cần liên quan đến tiền bạc và lợi ích, Bàn Tử tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, mọi thứ đều có thể nghiến răng chịu đựng.

Giờ đây, Bàn Tử chỉ hận không thể lập tức vác ba lô lên, rồi cùng cả nhóm tức tốc tiến vào Thành Phố Trên Không.

Thấy phản ứng của Bàn Tử, Sở Long không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Này anh Long, anh còn cười được à, anh có biết bây giờ là lúc nào không, vậy mà còn cười được, bây giờ chúng ta phải nhanh lên, liệu chúng ta có thể đến Thành Phố Trên Không với tốc độ nhanh nhất không, đến đó rồi chúng ta mới có thể nhanh chóng tìm được bảo bối chứ!" Bàn Tử thấy Sở Long cười thì càng thêm sốt ruột, sao lại không vội chứ?

Chẳng để tâm chút nào cả.

Sở Long vỗ nhẹ vào vai anh ta, nói: "Được rồi, được rồi, đừng kích động, ông không biết đám người đó sao?

Toàn một lũ vô dụng thôi.

Bọn họ tuy trông có vẻ chuyên nghiệp, nhưng thực chất đều là dân ngoại đạo cầm mấy thứ vũ khí hiện đại, chỉ biết đâm đầu vào chỗ cứng, cuối cùng chắc chắn sẽ thê thảm.

Chúng ta đi muộn hơn vài ngày, cứ để bọn họ đi trước dò mìn, như vậy con đường chúng ta đi chẳng phải sẽ an toàn hơn sao!" Lời nói của Sở Long rất có lý lẽ, từng câu từng chữ liên kết chặt chẽ, Bàn Tử ngẫm lại thấy hình như đúng là như vậy thật.

Trước đây, khi còn hợp tác với A Ninh và đội thám hiểm nước ngoài, họ đã đụng độ mấy lần.

Đội ngũ đó lúc nào cũng bận rộn trước sau, chỉ mong đào được cái gì đó, nhưng lần nào cũng chịu thiệt thòi bên trong.

Nếu không phải nhờ Sở Long ra tay giúp đỡ, e rằng đám được gọi là đội thám hiểm nước ngoài kia đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Vì vậy, việc Sở Long để đám người được gọi là đội thám hiểm chuyên nghiệp kia đi trước mở đường, còn mình theo sau cũng rất có lý.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Bàn Tử cũng bình tĩnh lại không ít, không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

Anh ta vỗ nhẹ vai Sở Long, giơ ngón tay cái lên: "Huynh đệ, cậu đỉnh thật đấy, chiêu này đúng là quá tuyệt vời, cao tay, thật sự quá cao tay, khiến tôi đây phải khâm phục." Đúng là nghe quân một lời, hơn đọc sách mười năm.

Vừa rồi trong lòng còn đang rối như tơ vò, nhưng sau khi được Sở Long thảo luận và an ủi một phen, cảm thấy tâm trạng cũng theo đó mà dịu đi rất nhiều, không còn phấn khích như lúc đầu, thậm chí mọi áp lực và lo lắng trong lòng dường như đều tan biến hết.

“Wow, huynh đệ, tôi thấy cậu đúng là một nhân tài, quả thực là cửa sổ tâm hồn của tôi, không tệ không tệ, sau khi được cậu phân tích, tôi thấy đúng là có mấy phần đạo lý, được rồi, tiểu gia đây yên tâm rồi.” Bàn Tử nói xong, xoa xoa cái bụng tròn vo, vẻ mặt tự tin, lập tức nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía xa, tâm trạng cũng đã bình ổn lại.

Nghe những lời nhảm nhí của cậu ta, Sở Long bước tới vỗ nhẹ vai anh ta nói: “Được rồi, đại huynh đệ đừng nói nhảm nữa, chuyện này à, tôi thấy tốt nhất là nên bình tĩnh, đừng nói nhiều như vậy, có những lúc chúng ta phải lấy bình tĩnh làm đầu, bởi vì bốc đồng lỗ mãng ngược lại sẽ tự chuốc lấy phiền phức… Bây giờ tôi vừa hay hỏi được có một người dẫn đường chuyên nghiệp, chúng ta xem có thể chiêu mộ được ông ta không, rồi để ông lão đó dẫn đội.” Chuyện này nhất định phải có người dẫn đội mới được, những người khác chỉ là gánh nặng, không giúp được gì.

Hai người đàn ông sau khi thu dọn đơn giản, chuẩn bị đến nhà của người được gọi là "Tiểu Linh Thông" bản địa để xem xét tình hình.

Từ miệng bà chủ quán trọ bình thường, Sở Long không hỏi được quá nhiều thông tin, chỉ biết đối phương là người bản địa chính gốc, một "Tiểu Linh Thông", rất am hiểu nơi này, giỏi nuôi lạc đà, mấy con lạc đà của ông ta đều rất lanh lợi, luôn là người dẫn đường và chỉ phương hướng trong sa mạc.

Chương 726

Một thông tin quan trọng nữa là "Tiểu Linh Thông" này khá thích uống rượu, nghiện rượu như mạng, nên có chuyện gì chỉ cần dùng rượu là có thể giải quyết, mọi thứ đều có thể ổn thỏa.

Vì vậy, sau khi ra khỏi khách sạn, Sở Long không trực tiếp đi tìm "Tiểu Linh Thông" mà đi dạo trên con phố chính, cuối cùng tìm thẳng đến một quán rượu cách đó không xa.

Vừa vào trong, Sở Long gọi một tiếng, tiểu nhị của quán lập tức ra đón nhưng anh liền xua tay cho cậu ta lui xuống, bởi vì hôm nay nhất định phải do ông chủ đích thân tiếp đãi.

Ông chủ quán rượu vừa mới bận rộn xong việc ở ngoài, nghe có người tìm liền tươi cười chào đón, vừa nhìn thấy hai vị khách trước mắt liền biết là khách sộp, bèn cười hì hì nói: “Không biết hai vị có gì căn dặn, có cần tiểu đệ giúp gì không, có chuyện gì các ngài cứ việc giao phó, chỉ cần tiểu đệ làm được, nhất định sẽ dốc hết sức mình, nhất định sẽ vì sự an toàn của hai vị mà đi trước.” Người này khá biết điều, nói chuyện còn gật đầu lia lịa, vỗ ngực đảm bảo, lại còn ra vẻ nghiêm túc khiến người ta thấy anh ta là một người giỏi giao tiếp, hẳn là một nhân tài.

Sở Long bèn cười hắc hắc.

Sở Long tiến lên, vỗ nhẹ vai đối phương nói: “Ông chủ à, thực ra hôm nay tôi đến là muốn trò chuyện với ông, xem trong quán rượu của ông có món đồ quý nào không, ít nhất cũng phải có vài loại rượu ngon, giá cả không thành vấn đề, chỉ cần lấy ra thứ đủ hấp dẫn là được.” Ban đầu, ông chủ quán nhỏ không hiểu ý của hai vị khách, nhưng khi thấy Sở Long móc từ trong túi ra một xấp tiền thì hai mắt lập tức sáng

rực, gật đầu lia lịa.

Ông chủ vui mừng khôn xiết, đon đả nói: "Hai vị ông chủ, hôm nay các vị đến đúng chỗ rồi, tổ tiên nhà tôi đời đời nấu rượu, vừa hay các bậc trưởng bối có truyền lại một bình Nữ Nhi Hồng cực phẩm, tôi sẽ đi lấy ngay." Nói xong, anh ta còn xoa xoa tay, nhét luôn cuộn tiền nhỏ trong tay Sở Long vào túi mình, vui mừng khôn xiết.

Sở Long gật đầu, mặc cho đối phương đi.

Anh và Bàn Tử chuẩn bị đợi ở quầy trước.

Bàn Tử lúc này thì há hốc mồm, nhìn đông ngó tây, có vẻ không cam tâm, lúc nhìn Sở Long thì mặt đầy vẻ oán giận.

"Bàn Tử, ông làm sao thế?

Dùng vẻ mặt đó nhìn tôi, chẳng lẽ giữa chúng ta hết tình cảm rồi sao?

Vẻ mặt lạnh như băng, ông đang tức giận cái gì vậy?

Được rồi, được rồi, đừng bốc đồng được không." Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm Sở Long, thậm chí có thể thấy rõ vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, như thể đang nhìn kẻ thù giết cha, khiến Sở Long có chút đau đầu, rốt cuộc là sao chứ?

Chẳng qua chỉ là nói chuyện vui vẻ với ông chủ quán một chút thôi mà, thế mà lại bị coi như kẻ thù mà nhìn chằm chằm.

Bàn Tử nghe Sở Long nói nhảm xong, cảm thấy lạnh lùng hừ một tiếng, nghiến răng nói: "Hừ, anh còn dám nói à, cầm đồ của tôi đi làm việc tốt, anh có biết không?

Đó đều là tiền riêng của tôi, giờ thì hay rồi, túi tôi rỗng tuếch, xem tôi phải sống tiếp thế nào đây." Bàn Tử lúc này trong lòng tức sôi máu, cảm thấy phổi sắp nổ tung, tại sao lại vô duyên vô cớ bán đứng mình

như vậy?

Vốn dĩ định đi tìm người dẫn đường, nhưng lại không hẹn mà gặp, chạy vào quán rượu.

Điều quan trọng là chưa từng nghe nói Sở Long thích rượu như vậy, tại sao lại bỏ tiền ra mua một thứ có giá trị cao ngất ngưởng, thậm chí có thể coi là vô giá.

Thấy vẻ mặt trách móc của Bàn Tử, Sở Long cười ha hả giải thích: "Thôi nào, huynh đệ của tôi, được rồi đừng nói nữa, được không?

Thực ra tôi chỉ đang đầu tư thôi, không nỡ bỏ con thì sao bắt được sói, ông không biết người dẫn đường kia nghiện rượu như mạng à, đây chính là con bài đàm phán của chúng ta…" Sở Long đành phải kể lại chi tiết toàn bộ sự việc.

Bàn Tử nghe xong gật gật đầu, cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý, nhưng mặt vẫn sa sầm, bĩu môi nói: "Thế cũng không thể quá đáng như vậy, cầm đồ của tôi tiêu hoang như thế, không được, hôm nay phải ghi sổ, chờ sau khi về nhất định phải trả lại cho tôi, bán đồ của anh đi cũng phải trả…" Bàn Tử là một con gà sắt vắt cổ chày ra nước, tính toán với Sở Long rất rõ ràng, từng khoản một đều ghi nhớ trong lòng, đúng như câu nói, huynh đệ cũng phải minh bạch sổ sách.

Sở Long cũng hết cách với anh chàng này, chỉ có thể gật đầu lia lịa, luôn miệng nói được được được, đợi sau này khi có tiền, khi tài chính dư dả nhất định sẽ trả lại đầy đủ.

Chỉ có dùng những lời này mới trấn an được cảm xúc của đối phương, không để gã này tiếp tục la hét trước mặt mình.

Nghĩ đến bộ dạng nổi điên thường ngày của Bàn Tử, Sở Long cảm thấy hơi đau đầu, ai, thật là khó xử quá.

Vai tốt vai xấu đều để một mình anh diễn hết rồi.

“Hai vị ông chủ à, đây tuyệt đối là bình rượu do tổ tiên nhà tôi truyền lại, đã được cất giữ mấy chục năm rồi, tôi đoán hai vị sau khi về sẽ biết giá trị của nó lớn thế nào, số tiền này bỏ ra không lỗ đâu.” Ông chủ nhỏ nói năng khoa trương, miệng không ngớt gọi ông chủ, trong lòng còn ôm một cái bình to bằng hai nắm tay, đậy nắp rất chặt.

Thấy vò rượu nhỏ như vậy, Bàn Tử lập tức có chút không vui, tiến lên chất vấn: “Này, ông cũng gian xảo quá rồi đấy, đây không phải là quán lừa đảo chứ?

Lấy ra một cái bình nhỏ như vậy mà hôm nay thu nhiều tiền thế, đây không phải là cướp trắng trợn sao?

Tôi vừa mới đưa ông cả một cuộn tiền, không thể cho tôi một cái vò to hơn một chút à?” Bàn Tử cảm thấy đối phương đang nói đùa, với cuộn tiền vừa rồi đủ để mua 10 vò rượu, vậy mà đối phương lại chỉ lấy ra một vò rượu to bằng hai nắm tay, đây không phải là nói bừa sao.

Ông chủ nhỏ vừa nhìn đã biết gặp phải người không biết hàng, chỉ có thể lắc đầu lia lịa nói: “Hai vị ông chủ, xem ra hai vị không hiểu chút nào về rượu trong vò của tôi rồi, tôi nói cho hai vị biết, đây đều là rượu ngự dụng của hoàng gia đấy.

Chương 727

Các vị mua được là may lắm rồi, để tôi cho các vị ngửi thử." Ông chủ nói xong liền mở nắp bình ra, vừa mới mở, cả quán rượu lập tức thoang thoảng mùi hương rượu, khiến người ta cảm thấy say đắm.

Ngay cả Sở Long và Bàn Tử, hai người không mấy hứng thú với rượu, sau khi ngửi cũng dần dần như bị mê hoặc.

Mấy vị khách khác trong quán rượu cũng đều bị vò Nữ Nhi Hồng này hấp dẫn, bèn lần lượt dừng chân quay người nhìn sang.

Sở Long cảm thấy lần này không mua nhầm, tiền bỏ ra rất đáng giá, lập tức đậy nắp lại, rồi ôm lấy bình rượu vào lòng.

Mang theo vò rượu, Sở Long đi tìm theo địa chỉ đã biết trước, cuối cùng tìm được nơi ở của người đó ở trước một căn nhà trông khá tồi tàn.

Vừa đến cửa, đã thấy một ông lão đang loay hoay trước cửa nhà, trước cửa có một hàng lạc đà đang đậu.

Phía trước đám lạc đà, có một ông lão đang ngồi, tay cầm một cái tẩu thuốc, gõ gõ vào thứ gì đó, tay kia thì cầm điếu thuốc đang hút, không biết đang thu dọn cái gì, mắt cứ nhìn chằm chằm về phía trước, dưới ánh trăng tròn, trông có vẻ rất tang thương.

Từ ánh mắt và thần thái của đối phương, Sở Long cảm nhận được một cảm giác phiêu bạt và tang thương, không hiểu sao Sở Long luôn cảm thấy ông lão này hẳn là người có câu chuyện, đã trải qua quá nhiều gian khổ, nếu không cũng sẽ không trở nên như vậy.

"Mẹ nó, Long ca, sao không đi nữa?

Nhanh lên đi, chúng ta đã đến rồi, không thể quay về bây giờ được,

mau hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.” Ngay khi Sở Long chuẩn bị đứng tại chỗ quan sát thêm một lúc, Bàn Tử đã không đợi được nữa, lập tức thúc giục, rồi nghênh ngang bước vào.

Sở Long định mở miệng mắng người, gã này đúng là vào lúc quan trọng lại hỏng việc, nóng vội như vậy thì ăn không được đậu hũ nóng đâu.

Sở Long và Bàn Tử vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của ông lão, đối phương cũng nhíu mày nhìn chằm chằm hai người, không biết rốt cuộc có chuyện gì.

“Không biết hai vị đến đây làm gì, có chuyện gì sao?” Người được gọi là "Tiểu Linh Thông" bản địa, dùng một thứ ngôn ngữ địa phương cứng nhắc với giọng điệu rất đặc biệt.

Chưa đợi Sở Long trả lời, Bàn Tử đã nhanh nhảu nói: “Ha ha, ông chủ à, không có chuyện gì đâu, hôm nay tôi chỉ đến đây để mang cho ông một mối làm ăn thôi, xem ông chủ hôm nay có hứng thú không, chúng tôi cần một người dẫn đường, hy vọng ông có thể nhận việc này, sau này thù lao chắc chắn sẽ không thiếu.” Bàn Tử nói chuyện thẳng như ruột ngựa, không hề vòng vo, Sở Long suýt nữa thì bị anh ta làm cho nghẹn họng, trời ạ!

Có thể nói năng trau chuốt, uyển chuyển một chút được không.

Sáng sớm, ông chủ quán kia đã nói trước, sa mạc hoang vu đó nguy hiểm vô cùng, người thường căn bản không dám vào, chỉ có "Tiểu Linh Thông" bản địa mới có thể đi sâu vào trong, chỉ là tính cách của ông ta khá kỳ quái, người bình thường thật sự không muốn giúp đỡ.

Vì vậy, nếu đắc tội với người dẫn đường này, cũng đồng nghĩa với việc mất đi một người chỉ đường, lúc đó cũng sẽ rất phiền phức. "Tiểu Linh Thông" nhìn hai người xong, đột nhiên cười ha hả, chỉnh

lại cái tẩu thuốc trong tay rồi nói: “Cũng không biết gần đây là ngày gì, mà đột nhiên có nhiều người chủ động tìm tôi làm việc như vậy, thật là kỳ lạ, kỳ lạ quá, không biết các vị có thể trả tiền không, phải biết là giá của tôi cao lắm đấy.” Sở Long không ngờ đối phương lại dễ nói chuyện như vậy, đồng ý một cách nhẹ nhàng, thậm chí còn chưa đưa ra điều kiện gì, đối phương đã bắt đầu nói giá cả.

Bàn Tử cười tươi rói nói: “Ha ha, mọi thứ đều dễ nói, chỉ cần làm tốt việc, sau này giá cả chắc chắn không thấp.

Sở Long, ông thấy không, chỉ cần đưa tiền là giải quyết được hết, không nghe lời tôi, cứ suốt ngày nghĩ ra mấy trò mèo vờn chuột, đi mua rượu, tôi thấy ông đúng là đầu óc có vấn đề.” Câu nói này dường như vẫn còn mang theo nỗi hận vì bị lừa tiền, nên nói chuyện không hề nể nang, Sở Long chỉ có thể bĩu môi cười khổ. "Tiểu Linh Thông" vừa nghe xong lập tức nhíu mày hỏi: “Ý các vị là sao?

Không biết các vị cụ thể cần tôi dẫn đến đâu, phải biết là đi đến những nơi khác nhau thì giá cả tự nhiên cũng khác nhau.” Không ngờ ông lão này lại rất biết làm ăn, cả người rất lanh lợi, đừng nhìn giọng nói có vẻ nặng nề, nhưng sự lém lỉnh thì không hề che giấu, Sở Long biết đây tuyệt đối là một người có tài.

Thế là Sở Long cười ha hả nói: “Ha ha, tiền bối à, thực ra là thế này, mấy người bạn của tôi chuẩn bị vào núi du lịch thám hiểm, vừa hay đi qua đây, nghe nói ở trung tâm sa mạc có một khu thám hiểm khổng lồ, nên chuẩn bị mang theo đồ để đi, nhưng lại sợ lúc đó sẽ bị lạc đường, nên cần ngài dẫn đường cho chúng tôi…” Nói xong, Sở Long liền chắp tay, khẽ cúi người, thậm chí còn đưa cả vò Nữ Nhi Hồng trong tay qua.

Một giây trước, ông chủ còn đang nghiêm túc mặc cả với Sở Long, chuẩn bị chiếm được chút lợi thế, nhưng vừa nghe phải đi sâu

vào sa mạc, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ông ta không nói thêm nửa lời nào, lập tức nói: "Vô cùng xin lỗi, tôi không giúp được, mau đi đi, chuyện này không thể được, mối làm ăn này tôi không nhận, không thể vào đó được, nguy hiểm lắm, tôi khuyên các vị mau đi đi." Lão già nói xong liền quay người vào nhà, thậm chí còn định đóng cửa nhốt Sở Long và mọi người ở ngoài.

Sự thay đổi trước sau này quá lớn, khiến Sở Long và mấy người còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, đối phương đã chặn đứng mọi đường lui, khiến cả nhóm cảm thấy thật khó hiểu.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Vãi chưởng, chuyện gì vậy?

Lão già đó làm sao thế?

Chẳng lẽ câu nói vừa rồi của chúng ta sai ở đâu, nếu không thì sao lại thấy kỳ quái như vậy!" Cậu ta cảm thấy khó hiểu, tại sao ông lão lại không nể nang chút nào, ít nhất cũng nên cho một vài lời nhắc nhở chứ, nhưng giờ thì hay rồi, rõ ràng là đang làm khó họ, khiến họ không xuống đài được.

Sở Long thấy đối phương sắp đóng cửa thì vội vàng chạy tới, mở nắp vò Nữ Nhi Hồng ra, mỉm cười nói: "Thôi nào, thôi nào, tiền bối à, nể tình vò rượu này, ông có thể giúp một tay được không, sau này thù lao tôi trả gấp đôi có được không?

Đây là rượu hảo hạng đấy." Vừa mở nắp, hương rượu đã bay khắp nhà, ông lão trước mắt quả nhiên sững sờ, rồi quay lại hít hít mũi, khi nhìn thấy vò Nữ Nhi Hồng, trong mắt ánh lên một tia tham lam.

Chương 728

Sở Long tưởng đối phương đã trúng kế, có thể dắt mũi được rồi, nhưng nào ngờ lão già đột nhiên lại đổi sắc mặt, nói: "Được rồi, nhóc con, đừng giở trò với tôi nữa, chuyện không thể thì dù có mời cả ông trời đến tôi cũng tuyệt đối không đi, không thể được, sẽ đắc tội với thần linh…" Đối phương dùng sức đẩy Sở Long ra rồi quay người đóng sầm cửa lại, Sở Long và Bàn Tử bị người ta đóng cửa từ chối thẳng thừng.

Lần này hai người rơi vào tình thế khó xử, thậm chí khi nhìn nhau càng không biết nói gì, không biết nên xử lý chuyện này thế nào, lão già này thật quá kỳ quặc, không nể mặt chút nào, ít nhất cũng nên xem xét tình hình hiện tại chứ.

Hai anh em Bàn Tử bắt đầu nhìn nhau, sau đó đều nhún vai, tỏ ra bất lực, biết làm sao bây giờ?

Ông lão không thèm để ý, thậm chí cứng mềm không ăn, cũng cảm thấy khó hiểu.

"Giờ thì hay rồi, chúng ta vừa mất chì lại mất chài, tốn của tôi bao nhiêu tiền như vậy mà lão già đó không thèm nể mặt, đây không phải là gây sự sao?

Phải làm sao bây giờ?

Sở Long, hôm nay ông phải nghĩ ra cách, chúng ta không thể cứ lúng túng thế này mãi được." Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, thậm chí còn đổ hết trách nhiệm lên đầu Sở Long.

Sở Long nghe xong liền lắc đầu cười, quay người định rời đi thì đột nhiên thấy mấy cái hộp đặt bên cạnh nhà đối phương, bên ngoài hộp dường như có mấy cái ba lô dài.

Thấy mấy cái ba lô đó, Sở Long nhíu chặt mày, dường như đã hiểu ra điều gì đó, bèn dừng bước, Bàn Tử cũng bị hành động của Sở Long làm cho sững sờ, không biết rốt cuộc là chuyện gì, tại sao đột nhiên dừng lại, không phải định rời đi sao.

"Ông hỏi tôi làm gì, người ta đã đóng cửa rồi, chúng ta còn ở đây làm gì?

Chẳng lẽ thật sự đợi người ta đóng cửa thả chó à." Bàn Tử nói xong còn bĩu môi, liên tục oán trách Sở Long mấy câu, cảm thấy hôm nay đúng là mất mặt quá rồi.

Sở Long lại cười ha hả, chỉ tay về phía góc tường nói: "Ông xem thứ kia đi?" Bàn Tử nhìn theo hướng tay Sở Long chỉ, thấy ở góc tường có mấy cái túi du lịch, mấy cái hộp, thậm chí còn có một thứ trông giống như đài phát thanh.

"Chỉ là mấy cái túi du lịch thôi mà?

Có gì to tát đâu, có lẽ lão già đó bình thường thích đi du lịch, nên chuẩn bị trước mấy trang bị này, có gì lạ đâu?

Có liên quan gì đến tôi." Bàn Tử bây giờ vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, ngược lại còn bình tĩnh hỏi lại Sở Long một câu.

Nghe những lời này của anh ta, Sở Long cảm thấy một đầu hai tay, trời ạ, trên đời sao lại có người ngu ngốc đến vậy.

Nhưng bây giờ đang ở trong sân nhà lão già, không tiện nói chuyện, lỡ bị nghe thấy sẽ đánh rắn động cỏ, thế là Sở Long nảy ra ý, kéo Bàn Tử ra khỏi sân, rồi hai người lén lút trèo lên tường rào quan sát, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

"Rốt cuộc ông đang làm gì vậy?

Cứ nhìn chằm chằm vào túi của người ta, không phải ông định ăn

trộm đồ của người ta chứ, nếu thật sự thích thì để tôi đi là được rồi, cũng là cho lão già đó một bài học." Trèo trên tường rào, Bàn Tử vẫn không yên, cứ liên tục truy vấn Sở Long, liên tục phàn nàn, cho rằng Sở Long không nên nhìn chằm chằm vào hành lý của người ta như vậy, nếu thật sự thích túi, thì cứ ra tay là được, không cần phải cứ trèo trên tường nhà người ta, nhìn từ xa như vậy.

Nghe những lời của đối phương, Sở Long lại lắc đầu nói: "Ông không nhận ra sao?

Mấy cái túi đó đều là hàng ngoại cao cấp, mấy cái mác đó đều có chữ cái tiếng Anh, nếu tôi không đoán sai, thì đều là sản phẩm của nước ngoài, chất lượng và giá cả của mấy cái túi đó đều rất cao, ông xem cái vali ở xa kia đi, tôi đoán bên trong đều là những thứ mà chỉ có người trong quân đội hoặc đội thám hiểm mới dùng được…" Sở Long nói một cách có lý lẽ, phân tích một hồi, Bàn Tử cũng gật đầu, ừm vài tiếng, cảm thấy đúng là không có gì sai, nhưng lại có liên quan gì đến họ chứ?

Có lẽ là do lão già đó trước đây giúp người ta, rồi được người ta cho một ít đồ, nên khi nói chuyện cũng không thấy có gì không ổn.

Lời đã nói rõ như vậy rồi, nhưng gã này ngu muội không chịu hiểu những lợi hại và mối liên hệ trong đó, Sở Long cũng cảm thấy hôm nay đúng là tú tài gặp phải binh lính, có nỗi khổ mà không nói ra được.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Sở Long đành phải nói: "Rõ ràng, lão già đó chắc chắn đã ăn trộm đồ của người ta, ông xem mấy cái túi, mấy cái hộp đó, chắc chắn đều là của người trong đội thám hiểm, tôi đoán là đội ngũ mà chúng ta đã đụng độ mấy ngày trước!

Nếu tôi không đoán sai, họ cũng đã nhờ lão già này dẫn đường, chỉ là lão già này lại chiếm đoạt đồ của họ, tôi đoán à, mấy người trong đội đó sớm đã gặp nạn rồi!" Sở Long nói xong, Bàn Tử sợ đến mức

lùi lại một bước, suýt nữa thì ngã khỏi tường rào, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này, một lão già trông thật thà chất phác lại có thể làm ra chuyện giết người cướp của như vậy… Điều khiến Bàn Tử cảm thấy bất ngờ hơn là, Sở Long lại đáng tin cậy khi cứ chăm chú nhìn chằm chằm vào bức tường, thỉnh thoảng trên mặt lại lộ ra một nụ cười lạnh, cứ chờ đợi cơ hội.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Sở Long, không bao lâu sau, ông lão kia từ trong nhà đi ra, vẻ mặt lén lút, tay cầm một con dao nhỏ, sau khi quan sát trong sân, thấy không có ai thì mới thả lỏng cảnh giác, mở cái túi ra, rồi lấy từng món đồ trong đó ra.

Phải nói rằng đồ đạc trong chiếc túi đó thật sự rất nhiều, không chỉ có một số sản phẩm điện tử, còn có quần áo leo núi, thậm chí còn có xẻng, bút laser, pháo sáng lạnh… đều là những thứ cần thiết cho nhân viên tìm kiếm và thám hiểm.

Đợi đến khi lấy hết đồ trong túi ra, lão già lại chuẩn bị mở vali, nhưng đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân "phanh phanh phanh" từ phía tường xa, vừa quay đầu lại thì thấy hai thanh niên vừa bị đuổi đi, lại đột nhiên trèo tường nhảy vào.

Lão già lập tức biến sắc nói: "Hai người đang làm gì vậy?

Ai cho các người vào, mau ra ngoài, mau cút ra ngoài, tôi khuyên các người lập tức ra khỏi nhà tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Lão già nói với giọng nghiêm túc, nhìn chằm chằm Sở Long, tức giận không thôi.

Sở Long lại lắc đầu cười nói: "Ây da, không ngờ đấy, tiên sinh đây thật là to gan, giết người cướp của à, nếu tôi không đoán sai, chắc hẳn ông đã giết đội thám hiểm kia rồi phải không, rồi trộm đồ của họ, gan lớn thật." Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có, lão già dù muốn tranh cãi cũng không nói ra được lý do, nên Sở Long cố ý chụp mũ cho

đối phương, khi nói chuyện giọng còn cố tình cao lên, không ngừng bĩu môi.

Chương 729

Lão già nghe xong lập tức tranh cãi: “Nói bậy, ngậm máu phun người, đây đều là do tôi nhặt được.” “Tiên sinh đây thật biết nói dối, đây đều là sản phẩm ngoại quốc cao cấp, một số trang bị bên trong có giá trị liên thành, sao có thể bị vứt đi, để ông nhặt được đúng lúc như vậy.

Hai ngày trước chắc hẳn ông đã đưa một nhóm người vào sa mạc đó, rồi giết họ phải không?

Sau đó lại mang đồ của họ về, giết người cướp của, tin hay không tôi báo quan ngay!” Sở Long nói năng đanh thép, chính trực không a dua, khí thế mười phần, giọng nói vang dội bất ngờ, khi nhìn lão già lại càng thêm uy hiếp.

Ban đầu "Tiểu Linh Thông" có chút căng thẳng, nên bị Sở Long ép như vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, không có chết, tôi không có giết người.” “Ha ha ha, vừa vội đã khai hết rồi à, không giết người ta, tại sao lại cướp đồ của họ?

Chẳng lẽ là cố tình cướp đồ về!” Sở Long vừa rồi chỉ cố ý gài bẫy đối phương, không ngờ lão già lại thật sự tin lời, lập tức nói ra sự thật.

Lão dẫn đường cũng biết hôm nay có lẽ đã gặp phải cao thủ, bị nhóc con này bắt quả tang, biết làm sao bây giờ?

Cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, rồi gãi đầu thở dài một tiếng, cả người ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt sầu não bất lực.

Lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn Sở Long, ông ta thở dài một tiếng nói: “Không có, mấy người đó đều là tự tìm lấy, tôi chỉ là tiễn họ đoạn đường cuối cùng mà thôi!” Bất đắc dĩ, lão già đành phải kể lại

toàn bộ sự việc mình biết, vừa nói vừa không ngừng lắc đầu, thậm chí còn dùng tay vò đầu, dường như đối với chuyện này cảm thấy vô cùng bất lực, bởi vì cảm thấy lúc đó cũng không có lựa chọn nào khác, đã cố hết sức khuyên can, nhưng lúc đó mấy người kia căn bản không nghe.

Chuyện cũng gần giống như Sở Long đoán, lúc đó đội của A Ninh cũng đã đến thị trấn nhỏ ở biên giới Trung-Triều, cũng dưới sự chỉ dẫn ở thị trấn mà tìm được lão già này, thậm chí còn dùng vũ lực uy hiếp, bắt ông ta phải dẫn đường.

Lúc đó, lão dẫn đường này thà chết cũng không chịu, bởi vì ông ta biết một khi vào đó thì chỉ có con đường chết, đắc tội với thần linh càng khiến ông ta sợ hãi.

Nhưng đội thám hiểm nước ngoài kia ngang ngược bá đạo, trực tiếp dùng súng trong tay ép buộc, bất đắc dĩ, lão già đành phải dẫn đội lạc đà, đưa đội thám hiểm đó đến sa mạc.

Chỉ là khi đưa họ đến sa mạc, lão già đã lén lút, nhân lúc không ai chú ý, dẫn lạc đà rời đi, lúc đó vừa hay có một trận bão cát, trời đất mù mịt, cũng không ai để ý.

Nghe xong những lời này, Sở Long và Bàn Tử bừng tỉnh ngộ, hóa ra đội của A Ninh đã sớm vào sa mạc hoang vu đó, đoán chừng bây giờ đã hoàn toàn lạc đường.

Lão già nói xong thì ngồi sụp xuống, rồi úp mặt vào tay khóc nức nở: "Tôi không muốn giết người, cũng không muốn hại người, nhưng không còn cách nào khác, đều là do bọn họ dùng súng ép tôi làm, bản thân họ đã xúc phạm thần linh, tự chuốc lấy phiền phức, nên tôi cũng thật sự không thể quyết định được gì." Nước mắt của đối phương lã chã rơi không ngừng, trông vô cùng đau khổ, thương tâm rơi lệ, thậm chí trong lòng cũng trăm bề day dứt, đau như dao cắt.

Thực ra, lão dẫn đường này cũng là một người đáng thương, Sở Long liền nhẹ nhàng nắm lấy vai đối phương nói: "Được rồi lão già, nếu không để người ngoài biết, ông lại giúp tôi một chuyến nữa được không?

Lần này chúng ta vào đó để bù đắp sai lầm, bây giờ ông không có lựa chọn nào khác đâu, nếu không đồng ý tôi sẽ báo quan ngay." Cứ như vậy, ông lão trước mắt nửa tỉnh nửa mê bị Sở Long ép buộc, một lần nữa dấn thân vào con đường tìm kiếm Vân Đỉnh Thiên Cung ở trung tâm sa mạc.

Về Vân Đỉnh Thiên Cung này, chỉ có Sở Long là nhân vật cốt cán trong đội mới biết, vì trên cuộn da dê lúc đó có ghi lại một số thông tin.

Sau khi trở về, Sở Long bảo Hoắc Tú Tú cùng mấy sinh viên đại học kia và Ngô Lão Hầu chuẩn bị hành lý, dưới sự tổ chức của họ, mọi người tập trung tại nhà của lão già.

Lúc này, lão dẫn đường đã chuẩn bị sẵn lạc đà, trước sau tổng cộng có bảy tám con lạc đà, trên lưng chúng đều chở nước và một số vật tư liên quan, đều là những thứ cần thiết khi vào núi.

Khi lão già thấy trong đội có một cô gái, ông ta không khỏi lắc đầu.

"Lão già, ông có ý gì?

Lắc đầu làm gì?

Chẳng lẽ tôi không được sao?" Cậu sinh viên nam kia lại lên tiếng chất vấn lão già, tỏ vẻ đặc biệt bất mãn.

Lão già chỉ cười ha hả, không hề tranh cãi với cậu ta, dường như mọi lời nói đều ẩn chứa trong thần thái, không muốn biểu hiện ra ngoài bằng lời nói.

Một câu nói trực tiếp khiến cậu sinh viên kia bị bơ, làm cho chàng trai mắt kính cảm thấy có chút không cam lòng, như thể bị người ta phớt lờ, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể nén lại sự khó chịu trong lòng.

Vị dẫn đường dắt lạc đà đi trước, Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, cả nhóm theo sau.

Hoắc Tú Tú tuy cũng là một cô gái, nhưng là người của Hoắc gia, từ nhỏ đã được rèn luyện thể chất, chắc chắn mạnh hơn nhiều so với những sinh viên và cô gái bình thường, nên không làm chậm bước tiến của đội.

Lúc mới bắt đầu hành động, mọi người đều tràn đầy năng lượng, nhưng trời đặc biệt nóng, mặt trời chói chang treo trên đỉnh đầu, như một lò lửa lớn nướng người, mỗi khi bước về phía trước, lại cảm thấy cát nóng bỏng rát lòng bàn chân.

Chẳng mấy chốc đã tiến sâu vào trung tâm sa mạc, theo chỉ dẫn trên bản đồ da dê, họ phải đi đến vị trí phía tây nam của sa mạc, ở vị trí đó tìm một nơi có phong thủy long đầu.

"Nếu phân tích từ góc độ phong thủy, đối phương đã muốn chọn một Thành Phố Trên Không hữu dụng, thì chắc chắn phải tìm một nơi có phong thủy cực tốt, cũng chính là cái gọi là long đầu, nên chúng ta phải tìm một long mạch thật sự trong sa mạc, như vậy, chúng ta mới có thể thực sự đến được nơi được đánh dấu trên bản đồ, cũng chính là Vân Đỉnh Thiên Cung!" Đừng nhìn Bàn Tử bình thường trong đội lúc nào cũng tỏ ra không đáng tin cậy, nói chuyện thì hết câu này đến câu khác, nhưng khi thực sự làm việc, lại tỏ ra nghiêm túc, trình độ chuyên nghiệp cũng không thua kém bất kỳ ai trong đội.

Nghe Bàn Tử phân tích một hồi, Sở Long hỏi lại: "Vậy theo ý của ông, bước tiếp theo chúng ta không cần tìm một long mạch, rồi thuận

theo long mạch mới có thể thực sự tìm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung được vẽ trong đó!" Bàn Tử ừ một tiếng rồi gật đầu, khẳng định suy đoán của Sở Long không sai, lần này muốn tìm Vân Đỉnh Thiên Cung, thì việc tìm long mạch mới là điều quan trọng.

Chương 730

Khi hai người đang trò chuyện, cô sinh viên đại học bên cạnh lại giở trò, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, không ngừng dậm chân.

“Không được rồi, mệt quá, có thể nghỉ ngơi không, tôi hỏi các vị, chẳng lẽ các vị không thấy mệt sao?

Trời nóng thế này tôi thật sự rất khát nước, ai, lão tiên sinh à, có thể cho tôi một ngụm nước không, tôi thật sự cảm thấy khó chịu.” Cô sinh viên này không có chút giáo dục nào, thậm chí khi nói chuyện còn dùng giọng ra lệnh, ỷ mình có chút kiến thức mà không biết tôn trọng người khác.

Thêm vào đó, bình thường được nuông chiều, làm sao chịu được khổ cực này, nên đi được hai bước đã bắt đầu kêu mệt, thậm chí cảm thấy toàn thân rã rời, không nghe lời.

Lão già nghe yêu cầu của đối phương xong, chỉ cười ha hả lắc đầu rồi không để ý đến cô ta, cho rằng cô ta cũng chỉ là một cô nhóc thôi, nên cũng không chấp nhặt.

Sở Long lại nhíu mày nhìn cô gái nói: “Cô làm gì vậy?

Lịch trình của chúng ta rất gấp, nếu trời tối nhiệt độ sẽ giảm, sẽ có bão cát, cô có nghĩ đến an toàn của mọi người không, mau kiên trì thêm đi, đây không phải là đang cản trở sao?” Vốn dĩ đây là một lời khích lệ, nhưng lọt vào tai cô gái lại trở thành lời chế nhạo.

Cô sinh viên đại học liền hỏi lại: “Anh làm gì mà hung dữ với tôi vậy?

Anh không biết tôi là phụ nữ sao, chẳng lẽ anh không biết thương hoa tiếc ngọc à?

Anh thật quá đáng, hừ, tôi thấy anh đúng là một gã trai thẳng không sai…" Lời nói của cô gái khiến Sở Long, Bàn Tử và cả Trần Bì A Tứ đều cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ trong hoàn cảnh này, đối phương lại có thể nói ra những lời không đáng tin cậy như vậy.

Bây giờ đang ở trong giai đoạn nguy hiểm, vậy mà đối phương lại có thể nói ra những lời như trẻ con, đúng là một nhân tài.

Sở Long cũng cảm thấy nói chuyện với cô ta chẳng khác nào lãng phí nước bọt, lập tức cũng không khỏi lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh cãi.

Cậu bạn học nam lập tức chạy đến chỗ đội lạc đà, rồi định giật lấy bình nước nói: "Thật là quá đáng, rõ ràng có nước mà lại để chúng tôi khát, nhiều nước như vậy, chẳng lẽ không thể để mọi người uống thêm một chút sao?" Nói xong liền mở một bình nước, rồi tu ừng ực một hơi lớn, hoàn toàn không biết tiết kiệm.

Nhìn hai người này, Sở Long cảm thấy đúng là bùn nhão không trát được tường, thật quá ngu dốt, cuối cùng cũng chỉ có thể quay đầu đi, mặc cho họ gây chuyện.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy cô sinh viên kia "Á" một tiếng, dường như đã xảy ra chuyện gì, mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn, phát hiện cô sinh viên không biết từ lúc nào đã đi vào một xoáy cát lún.

Một chân không cẩn thận đã dẫm vào lớp cát mềm phía dưới, cả người cũng từ từ chìm xuống.

Lần này thật sự dọa cô ta sợ chết khiếp, bắt đầu la hét liên tục, không ngừng vẫy vùng.

"Mau giúp tôi với, cứu tôi với, tôi không muốn chết, tôi không

muốn chết, các vị mau kéo tay tôi với!" Cô sinh viên sợ hãi tột độ, dù sao cũng chưa từng gặp phải vấn đề như vậy, thiếu kinh nghiệm thực chiến, tự nhiên không biết phải làm sao, gặp phải loại cát có thể nuốt chửng người này, tự nhiên chỉ biết vùng vẫy liều mạng.

Nhưng càng vùng vẫy, cô ta lại phát hiện mình càng lún sâu hơn, chẳng mấy chốc cả người đã sắp ngập đến cổ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cậu bạn học nam kia bất chấp tất cả chạy tới, rồi định đưa tay kéo cô ta ra, nhưng vừa mới bước được hai bước, cậu ta cũng bị lún vào, chẳng khác nào nộp mạng.

Nhìn hai kẻ ngốc này, Sở Long chỉ có thể gãi đầu nói: "Hai người đừng la nữa, càng vùng vẫy càng lún nhanh hơn, đừng cử động, trước tiên hãy giữ yên lặng." Dưới sự quát mắng nghiêm khắc của Sở Long, hai người mới ngoan ngoãn nghe lời, rồi bình tĩnh lại, từ từ giơ tay lên quá đầu, yên lặng chờ cứu viện.

Sở Long từ đội lạc đà lấy ra một sợi dây thừng, từ xa lập tức ném về phía trước.

Cô sinh viên vội nắm lấy sợi dây thừng, Sở Long, Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cùng đồng lòng hợp sức, từ từ kéo cô ta ra khỏi đó.

Sau khi cô ta nắm chặt được sợi dây thừng, Sở Long và những người bạn bên cạnh cùng đồng tâm hiệp lực, từ từ kéo về phía an toàn, di chuyển lùi lại một cách nhịp nhàng.

Cứ như vậy, cuối cùng cả hai người đều được kéo ra khỏi đó, chỉ là hai người này sau khi thoát chết đã bị dọa cho không nhẹ, đặc biệt là cô bạn học, toàn thân run rẩy.

"Tôi sợ quá, tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở đây nữa, thật đáng sợ quá, tôi muốn về nhà." Cô nghiên cứu sinh khảo cổ này vừa nói vừa ôm đầu gối ngồi đó khóc nức nở, thật sự tưởng đây là nhà mình,

có thể làm nũng một chút.

Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng, đúng là đồ vô dụng, cô nàng này chỉ được cái vẻ ngoài, đúng là bình hoa di động, trước đó đã nhiều lần nhắc nhở sẽ rất nguy hiểm, nhưng những người này căn bản không nghe, không coi đó là chuyện gì to tát, ngược lại còn coi như gió thoảng bên tai, tưởng rằng người khác cố ý dọa dẫm không cho đi sao?

Giờ thì hay rồi, gặp phải nguy hiểm xong, chỉ biết ngồi bên cạnh khóc lóc đòi về nhà, nhưng đã đi được nửa đường rồi, làm gì có cơ hội về nhà, cho dù có nguy hiểm đến đâu, cũng chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Khi hai người đang đau buồn, một câu nói của Sở Long lại khiến họ rơi vào tuyệt vọng: "Được rồi, hai người có thể bình tĩnh lại được không, nói thật cho hai người biết, thực ra đây mới chỉ là bắt đầu thôi, những chuyện nguy hiểm hơn còn đang chờ chúng ta ở phía sau đấy, nên tôi khuyên hai người tốt nhất nên vực dậy tinh thần, đừng gục ngã nhanh như vậy, vì phía sau còn nhiều hiểm nguy hơn đang chờ chúng ta!" Nữ sinh viên có chút hoài nghi nhân sinh, vừa rồi suýt nữa mất mạng, suýt bị cát lún nuốt chửng, vậy mà lại được bảo rằng đây mới chỉ là bắt đầu, chẳng phải là đang đùa sao.

Cũng chính vì có hai cái gánh nặng này mà tình hình tiếp theo rơi vào giai đoạn khá khó khăn, tốc độ hành động cũng giảm đi không ít.

May mà có đủ nước, sau khi lấy lại được tinh thần, họ lại từ từ tiếp tục hành trình, nhưng Sở Long không khỏi lắc đầu bĩu môi.

Chương 731

Anh cảm thấy sai lầm lớn nhất lần này là đã mang theo hai cái gánh nặng, không có chút tác dụng nào, ngược lại còn gây thêm phiền phức, đúng là tự làm khổ mình.

Nhưng bây giờ mọi người đã đi cùng rồi, dù có nói nhiều cũng vô ích, dù không muốn, cũng chỉ có thể giấu trong lòng, nên anh cũng vỗ vai tự nhủ, vứt hết mọi chuyện ra sau đầu, không muốn tiếp tục để tâm nữa, nói nhiều ngược lại càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Đi về phía trước được một đoạn, đột nhiên không biết tại sao lại nghe thấy bên cạnh có tiếng sột soạt.

Thính giác của Sở Long khá nhạy bén, vừa nghe thấy động tĩnh này, lập tức dừng bước, rồi xua tay ra hiệu cho những người bên cạnh đừng cử động.

Mọi người cũng rất hợp tác, đồng loạt dừng bước, rồi đứng yên lặng bên cạnh, cùng Sở Long lắng nghe âm thanh truyền đến.

"Sở Long, ông đang làm gì vậy?

Nghi thần nghi quỷ thế?

Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại bảo chúng ta dừng lại, chẳng lẽ bên cạnh chúng ta lại có nguy hiểm." Bàn Tử nhìn với vẻ mặt mờ mịt, không biết Sở Long đang giở trò gì.

Ban đầu vì âm thanh khá nhỏ nên không nghe thấy, nhưng dần dần, theo thời gian trôi đi, lão dẫn đường là người thứ hai phản ứng, vội vàng nằm sấp xuống đất, rồi áp tai xuống mặt đất, dần dần thấy những hạt cát cách đó không xa dường như đang cuộn lên.

Không chỉ vậy, âm thanh cũng ngày càng lớn, từ tiếng sột soạt ban

đầu, sau đó biến thành tiếng ào ào cuồn cuộn.

Bàn Tử càng hoài nghi nhân sinh, tưởng mình nhìn nhầm, bèn vội vàng dụi mắt, tiếp tục quan sát.

Ở phía trước không xa, mặt đất vốn bằng phẳng, nhưng mặt cát đột nhiên nhấp nhô, bên trong dường như có thứ gì đó đang điên cuồng tiến lại gần.

Sở Long biết dưới lớp cát chắc chắn có thứ gì đó, nếu không thì không thể điên cuồng như vậy, diện tích bao phủ lại lớn như thế, một mảng đen ngòm cuồn cuộn.

Chưa kịp đoán ra là thứ gì, lão dẫn đường đã kinh nghiệm phong phú, lập tức hét lên: "Không ổn rồi, có quái vật ăn thịt, mau chạy đi, chạy cùng tôi, đừng quản nhiều nữa." Dù sao lão già này cũng sống ở đây quanh năm, sinh ra và lớn lên ở đây, đối với tình hình nơi này rõ như lòng bàn tay, vừa nhìn phản ứng đã biết dưới đất là thứ gì đang tác quái.

Lão dẫn đường hét lên một tiếng rồi dắt lạc đà, nhanh chóng chạy về phía trước, cũng không quản đến Sở Long và cả nhóm.

Tuy Hoắc Tú Tú và Bàn Tử cũng không biết tình hình, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt, nên cũng lần lượt theo sau.

Sở Long vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, phát hiện từ trong kẽ cát từ từ chui ra một đám đen kịt, khi nhìn kỹ lại thì phát hiện ra là kiến quân đội.

Những con kiến này có kích thước rất lớn, mỗi con to bằng ngón tay cái, số lượng cực kỳ nhiều, dày đặc như một bầy đàn, thậm chí còn bao phủ cả một vùng cát.

Sở Long nhìn thấy cũng cảm thấy da đầu tê dại, thật không ngờ hôm nay lại xui xẻo đến vậy, vừa hay lại gặp phải chuyện này.

Sở Long dẫn cả nhóm nhanh chóng lao về phía trước, nhưng tốc độ của bầy kiến quá nhanh, chúng không ngừng bám theo, những nơi kiến đi qua thậm chí không còn một ngọn cỏ, vừa rồi còn có một số cành cây khô, thậm chí còn có một vài bãi cỏ, nhưng sau khi bị kiến xâm chiếm, đã bị gặm sạch.

Ngay khi đang điên cuồng bỏ chạy, một con lạc đà không cẩn thận bị trượt chân, rồi hí lên một tiếng ngã xuống đất, mất khả năng di chuyển.

Người dẫn đường vô cùng đau lòng, dùng sức muốn kéo con lạc đà dậy, nhưng lại phát hiện con lạc đà không thể đứng dậy được nữa.

Ông ta vẫn không nỡ bỏ lại con lạc đà, bèn hết lần này đến lần khác gọi nó, dùng sức muốn kéo nó dậy, muốn nó cùng chạy với mình.

Nhưng thời gian không còn nữa, đám kiến đã bò đến ngay dưới chân, Sở Long thấy tình hình không ổn, một tay túm lấy lão dẫn đường, hét lên bảo ông ta mau chạy.

"Không được, đó là con vật tôi yêu quý nhất, tuyệt đối không thể bỏ nó lại, mau buông ra, mau buông ra." Lão già tính tình khá ngang bướng, bị Sở Long túm chặt, ra sức vùng vẫy, thậm chí còn hết lần này đến lần khác hét lớn, muốn dùng sức đẩy đối phương ra.

Bởi vì ông ta luôn cô độc, không có vợ con gia đình, luôn sống nương tựa vào những con lạc đà này, chúng luôn bầu bạn bên cạnh, nên sớm đã trở thành người nhà, thậm chí còn thân thiết hơn cả người nhà.

Vì vậy, tình cảm giữa ông ta và con lạc đà rất sâu đậm, không thể một mình bỏ chạy, để lại con lạc đà một mình ở đó.

Nên khi bị kéo đi, ông ta ra sức giằng co, muốn dừng lại, nhưng Sở Long biết bây giờ nếu không đi nữa, một lát nữa sẽ không kịp, chỉ

có thể cắn răng chịu đựng, xách lão già lên bất chấp tất cả chạy về phía trước.

Cuối cùng, lão già chỉ có thể ngậm ngùi rời đi, con lạc đà kia thì trơ mắt nhìn chủ nhân của mình rời xa, tiếp đó, bầy kiến lớn trực tiếp bao phủ lấy nó, bò lên khắp người nó, vùng đất cát vốn một màu vàng óng, trong nháy mắt đã bị bầy kiến lớn che phủ, thậm chí khi bò lên người nó, chúng bắt đầu bao trùm một cách dày đặc.

Mọi người đều sợ hãi, không biết rốt cuộc là tình hình gì, trong lòng càng thêm căng thẳng, ra sức vùng vẫy, muốn tìm cách giải quyết nhanh chuyện này, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, không biết nên làm thế nào.

Gần như trong chớp mắt, con lạc đà vừa rồi còn nguyên vẹn, một lúc sau đã bị bầy kiến kia gặm sạch sành sanh, không chỉ da lông thịt thà trên người bị ăn hết, chỉ còn trơ lại một bộ xương trắng.

Chương 732

Hai sinh viên đại học chưa từng thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, nên khi hoàn hồn, thấy con lạc đà khỏe mạnh trong nháy mắt bị gặm sạch, liền cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí còn thấy mọi thứ thật quá tàn nhẫn, nên càng sợ hãi la hét liên hồi.

Tiếng la hét của họ vang lên không ngớt, đặc biệt là cô sinh viên, sợ đến mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ xuống đất.

"A… a… ma quỷ, ma quỷ à, thứ gì vậy?

Tôi chưa từng thấy, không được rồi, tôi chạy không nổi nữa, tôi chạy không nổi nữa." Cô sinh viên này bình thường chỉ là một cô gái được nuông chiều, làm sao có thể thấy cảnh tượng điên cuồng như vậy, nên khi nhìn thấy hình ảnh kinh hoàng đó, lập tức la hét liên hồi, rồi hai chân mềm nhũn, cả người vô lực ngã quỵ xuống đất, không đứng dậy được.

Không ai ngờ tình thế lại xoay chuyển lớn như vậy, thậm chí còn bi thảm đến thế, chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, tay chân lạnh ngắt.

Bàn Tử nhìn cô sinh viên kia rồi nhắc nhở: "Đại muội tử, mau đi đi, chẳng lẽ cô muốn bị kiến ăn thịt à, tôi nói cho cô biết, với thể trạng của cô, không quá hai giây là bị ăn sạch đấy, đây là kiến quân đội sa mạc, loại ăn người không nhả xương, chẳng lẽ thầy cô không dạy cô à?" Anh ta dùng lời nói để kích thích cô ta, ít nhất cũng có thể kích phát tiềm năng trong lòng, rồi mau chóng cùng mọi người chạy trốn, nhưng cô gái này căn bản không nghe, ngược lại còn ôm chân ngồi đó khóc không ngừng.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử có thôi thúc muốn chửi thề, thậm chí

còn có ý nghĩ ấn đầu cô ta xuống đất đập liên tục, trời ạ, đây đúng là đồ vô dụng, phụ nữ não bị úng nước rồi sao?

Bị lừa đá vào đầu rồi hay sao, sao lại có thể hành xử điên cuồng như vậy.

Điều quan trọng là đối phương căn bản không nghe khuyên can, ngược lại còn ngồi đó khóc lóc, cũng không biết đang khóc cái gì, chỉ biết ở đó không ngừng lau nước mắt.

Nhìn thấy cảnh này, anh ta suýt nữa thì hoài nghi nhân sinh, chỉ có thể nghiến răng, trong lòng trăm bề bất lực.

Trong lúc cấp bách này, Bàn Tử chỉ có thể vội vàng gọi Sở Long, bảo anh mau giúp đỡ, trong tình hình này nếu không nhanh chóng tìm cách, có lẽ đám kiến này thật sự sẽ tấn công.

"Sở Long, bình thường không phải ông có nhiều mưu mẹo lắm sao?

Mau nghĩ cách đi, nếu không nhanh chóng tìm cách, có lẽ không kịp nữa đâu!" Bàn Tử nói xong liền trừng mắt nhìn cô gái kia một cái, phụ nữ đúng là một loài phiền phức, có cô ta ở đây, một gánh nặng, dù làm gì cũng cảm thấy không thể thay đổi, giải quyết được vấn đề khó khăn này.

Sở Long dẫn theo người dẫn đường và Hoắc Tú Tú chuẩn bị tiếp tục chạy, nhưng vừa mới đi được không bao xa đã phát hiện con đường phía trước vẫn bị kiến chặn lại.

Đúng vậy, đám kiến đó lại không biết từ đâu chui ra, từ trong kẽ hở bò ra, rồi bao vây chặt lấy họ, hiện tại đã hình thành một thế bị vây khốn, nhốt họ ở giữa không thể đối phó. 28.

Tình huống này từng khiến họ hoài nghi nhân sinh, khi toàn thân run rẩy càng lùi lại mấy bước, không biết nên làm thế nào, rốt cuộc

nên giải quyết vấn đề khó khăn này ra sao, bây giờ thật sự không nghĩ ra được.

Vì vậy cuối cùng, chỉ có thể tìm cách tìm một chỗ để trốn trước, rồi bình tĩnh ổn định lại, nếu không, có lẽ lúc đó sẽ chết rất thảm.

"Trời ạ, nhất định là ông trời trách tội tôi, nhất định là trách tội tôi." Lão già này vốn dĩ không muốn đi chuyến này, thêm vào đó đối với sa mạc này có một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, nên khi thấy đám kiến bao vây lại gần, ông ta bắt đầu quỳ xuống đất, thành kính bắt đầu cầu nguyện.

Ông ta cho rằng chắc chắn mình đã chọc giận ông trời, rồi mới dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền, mới đến mức này, dẫn đến sự phản kháng của đối phương, tạo thành một phiền phức không thể lường trước được, thế là vừa nói vừa bắt đầu cảm thán, có một thôi thúc muốn khóc lóc.

Sở Long cũng cảm thấy đầu óc đau nhức, không biết phải làm gì với lão già này, một chuyện đơn giản như vậy, chẳng lẽ phải giải thích chi tiết sao?

Có gì tốt hơn không?

Nếu không thể nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng, e rằng chuyện này, phiền phức lớn rồi.

Thế là anh lại suy nghĩ một vòng trong lòng, gãi đầu rồi đi đi lại lại nói: "Ai, được rồi, được rồi, xem ra như vậy thật sự không có ý nghĩa gì, chúng ta phải có kế hoạch khác, xem có thể tìm cách giải quyết triệt để chuyện này không…" Cuối cùng Sở Long liên tục lắc đầu, trong lúc cấp bách, đột nhiên mắt anh sáng lên khi nhìn thấy một cồn cát ở phía trước không xa.

Nhìn thấy nó, anh cảm thấy như đã tìm thấy hy vọng sống sót.

“Mau lên, lấy hết mấy thùng dầu của chúng ta ra đây.

Đúng rồi, phải ngâm hết quần áo vào dầu, chúng ta chỉ có thể dùng lửa để đuổi chúng đi thôi.

Lũ kiến này chắc chắn rất sợ lửa, đây là lối thoát duy nhất của chúng ta.” Sở Long nói xong liền chạy về phía xa, có hai thùng dầu trong đó đã bị bầy kiến bao vây.

Trong đó đều chứa đầy dầu hỏa, vốn dùng để thắp sáng trong quá trình thực hiện dự án.

Nhưng tình hình bây giờ rất khẩn cấp, con đường đến Vân Đỉnh Thiên Cung đã bị chặn hoàn toàn, không có lối thoát.

Vì vậy, việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng tìm cách xua đuổi lũ kiến này, chỉ có như vậy mới có thể tìm được đường sống, nếu không, có thể sẽ bị lũ kiến này vây chết, đến lúc đó ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Chương 733

Trần Bì A Tứ ở bên cạnh cũng hiểu rõ tình hình, lập tức chạy theo Sở Long, dùng hết sức bình sinh đập bay lũ kiến bám trên người, cởi áo khoác ngoài, nhắm vào bãi cát xung quanh mà quật mạnh, dùng hết sức ném lũ kiến văng ra xa.

Hai người tốn hết chín trâu hai hổ mới vác được hai bình dầu đó về.

Sở Long cũng cởi áo khoác ngoài, rồi lấy từ trong đội ra một cây côn sắt Hán Dương Sản.

Anh mang theo Hán Dương Sản vốn là để dùng khi đào mộ, không ngờ bây giờ lại phải dùng để đối phó với lũ sinh vật nhỏ bé này.

Anh quấn quần áo quanh cây Hán Dương Sản, sau đó đổ đầy dầu hỏa lên trên.

Sau khi châm lửa, ngọn lửa hừng hực bùng cháy, rồi từ từ tiến lại gần xung quanh, ép sát hai bên.

Từng đợt lửa lớn đã ép lùi lũ kiến ra một chút.

Vốn dĩ bầy kiến muốn tiến lại gần, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào ra tay được.

Ban đầu Bàn Tử không hề ảo tưởng, cứ nghĩ Sở Long đang làm trò vô bổ, vào thời khắc quan trọng lại chơi trò trẻ con.

Nhưng khi thấy hiệu quả, cậu ta cũng trợn tròn mắt, thậm chí có chút không tin vào mắt mình: "Vãi chưởng, thằng nhóc này làm được thật." Đặc biệt là khi thấy lũ kiến sợ hãi lùi lại như lũ cháu chắt, cậu ta cảm thấy vô cùng thoải mái, ít nhất không cần phải cảm thấy sợ hãi ở đây nữa, có thể dùng vũ lực đuổi hết lũ kiến này đi.

“Ngẩn ra đó làm gì?

Phải theo sát vào, dầu của chúng ta có hạn, trong tình huống này phải tranh thủ thời gian!” Thấy mấy người cứ ngây ra, Sở Long lập tức lườm một cái, rồi nhắc nhở nhiều lần.

Cũng may là những người khác đã kịp phản ứng, đặc biệt là cô sinh viên kia vừa lăn vừa bò dậy khỏi mặt đất, tập tễnh đi theo.

Con lạc đà vừa rồi đã bị kiến ăn thịt, những vật tư như bình nước trên lưng nó cũng bị kiến gặm sạch.

Bây giờ vật tư còn lại chỉ có trong ba lô, vật tư thiếu thốn, lại còn bị lũ kiến này bám theo.

Đối với họ mà nói, bây giờ đã rơi vào tình thế khó khăn, muốn rời đi đâu có dễ dàng.

Nhưng đáng mừng là, Sở Long đã tìm ra được hướng để có thể rời đi.

Cũng vào thời khắc căng thẳng đó, họ từ từ tiến về phía trước, cuối cùng cũng di chuyển được một đoạn khá xa một cách vô cùng khó khăn.

Khi đến gần phía trước nhất, họ phát hiện lũ kiến không biết vì sao lại dừng lại, xếp thành một hàng thẳng tắp, dường như không dám bước thêm nửa bước về phía trước.

Lúc này Bàn Tử lại trở nên kiêu ngạo, hai tay chống nạnh, nhìn về phía lũ kiến mà chửi ầm lên: “Này, lũ nhát gan kia, lúc nãy không phải kiêu ngạo lắm sao, đuổi theo hăng lắm mà?

Sao nào, tiếp tục đi chứ!

Bà nội chúng mày, biết ở đây bắt nạt người khác hả, không thấy ông đây hiền lành dễ bắt nạt à?” Vừa rồi bị lũ kiến này đuổi chạy toán

loạn, Bàn Tử cảm thấy tức không chịu nổi, thật quá mất mặt.

Chuyện này mà đồn ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, vì số lượng kiến quá đông, có thể coi là một đội quân đúng nghĩa.

Thực tế, nơi chúng đi qua, không một ngọn cỏ nào mọc nổi, ngay cả những thứ được xây bằng xi măng cốt thép cũng có thể bị chúng gặm sạch từng chút một, huống chi là thân xác bằng xương bằng thịt này.

Thế nên Bàn Tử cũng chỉ dám đứng xa la lối vài câu cho hả giận, chứ nếu thực sự thấy lũ kiến xông tới, việc đầu tiên chắc chắn là phải co giò bỏ chạy, vì nếu không chạy thì có thể sẽ bỏ mạng ngay tại chỗ.

Sở Long lắc đầu an ủi: "Thôi được rồi, đại ca, ông nói ít vài câu đi.

Chúng ta phải tìm cách thoát thân trước đã, bây giờ không phải lúc nói nhảm.

Tôi đang nghĩ xem tiếp theo có bí mật lớn hơn nào đang chờ đợi chúng ta không." Sở Long tin rằng đại nạn không chết ắt có phúc sau, dù sao sau mỗi lần nguy hiểm, họ đều có thể thoát ra.

Nhưng người dẫn đường lại đột ngột quỳ xuống đất, lắc đầu nói: "Không được rồi, chúng ta không thể đi tiếp nữa, không thể đi nữa!

Chúng ta đã đắc tội với ông trời, bị trời phạt rồi…" "Vừa rồi là ông trời giáng tội đấy.

Chương 734

Đối với chúng ta, nếu cứ tiếp tục đi tiếp là trái ý trời, đến lúc đó tất cả chúng ta chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, nhất định sẽ bị trừng phạt!

Hy vọng các vị có thể dừng lại nghe tôi khuyên một câu, mau dừng lại đi." Cũng không biết lão già này đang lẩm nhẩm cái gì, trong miệng cứ lẩm bẩm một tràng dài, thậm chí còn liên tục cảm thán, lúc la hét còn giơ hai tay qua đầu, không ngừng vung vẩy.

Nghe những lời vô nghĩa này, Sở Long cảm thấy hơi đau đầu.

Đệch mợ, rốt cuộc là sao thế này?

Có chuyện không thể nói rõ ràng một chút được sao, cứ phải la hét ở đây, thậm chí còn lôi cả ma quỷ thần thánh ra.

Không thể không cảm thán, khả năng tưởng tượng của đối phương quả thực rất mạnh, có thể tự dưng dựng nên cả một loạt hình ảnh như vậy trong đầu, đúng là một nhân tài.

Sở Long cũng thấy cạn lời.

Đương nhiên bây giờ đã gặp phải chuyện này, cũng không cần thiết phải tranh cãi thêm, thảo luận nhiều làm gì.

Thế nên Sở Long sau khi bình tĩnh lại liền nói: "Được thôi, lão gia tử, nếu ông không đi thì cứ ở đó chờ kiến ăn đi, tôi không đợi đâu!" Trong tình huống này, lão già chắc chắn lại bắt đầu mê tín, suốt ngày chỉ biết ông trời trách tội này nọ.

Cũng không biết đối phương đang cố tình bịa ra những lời nói dối, những lời không liên quan để lừa mọi người, hay là đối phương thực sự tin vào những điều đó.

Dù sao thì Sở Long cũng không tin những lời vô nghĩa đó, anh cho

rằng mệnh không do trời, huống chi trong tay anh còn có cuộn tranh da dê, nhất định có thể tìm ra Vân Đỉnh Thiên Cung thần bí thực sự.

Dù không có lão già dẫn đường, anh vẫn sẽ dẫn đội ngũ đi tiếp, tuyệt đối không thể dừng lại.

Anh vừa đi về phía trước được không xa, Bàn Tử liền đuổi theo nói: "Này, đại ca, ông thật sự nghĩ mình đang đi trên đường nhựa à?

Chỗ này là một sa mạc hoang vắng, nếu không có người dẫn đường như vậy, chắc chắn sẽ lạc đường, cuối cùng sẽ chết khô vì kiệt sức!

Đừng có giở cái tính trẻ con đó ra, để tôi lo cho." Bàn Tử nói xong liền vỗ nhẹ vào vai Sở Long, rồi nói năng thấm thía an ủi vài câu.

Theo lời cậu ta, trên sa mạc hoang vắng mênh mông này, con người trở nên vô cùng nhỏ bé, dù đi theo đội ngũ cũng sẽ nhanh chóng lạc đường, đến lúc đó, kết cục duy nhất là gặp xui xẻo, thậm chí là chết ngay lập tức.

Để tránh những chuyện không cần thiết xảy ra, họ phải cố gắng hết sức tìm cách rời khỏi nơi thị phi này càng sớm càng tốt, chứ không phải nói những lời vô ích.

Nghe ông anh này nói một tràng vô nghĩa, Sở Long ngẫm lại trong lòng, hình như cũng có lý thật, nhưng lời nói của đối phương lại có vẻ hơi hão huyền.

Đương nhiên, bây giờ nói nhiều cũng trở nên vô nghĩa, thế nên anh cũng bình tĩnh lại, sau khi điều chỉnh tâm trạng liền nhắc nhở: "Được, ông nói có lý, tôi tạm tin ông một lần xem sao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong tình huống này mà hành động lỗ mãng sẽ tự rước phiền phức vào người.

Chúng ta cứ bình tĩnh trước đã, xem bước tiếp theo có giải pháp

nào tốt hơn không…" Thực ra Sở Long không nói hết sự thật với Bàn Tử, dù không có người dẫn đường, đến lúc đó chỉ cần mở chương trình hệ thống ra để dẫn đường là được.

Nhưng có một người bản địa thông thạo làm người dẫn đường chỉ phương hướng thì là tốt nhất, cũng có thể nhân cơ hội này xem tài ăn nói ba tấc lưỡi của Bàn Tử rốt cuộc có thể thuyết phục được lão già này như thế nào.

Thế là Sở Long ngồi yên một bên, với vẻ mặt trầm ngâm nhìn Bàn Tử, muốn xem tiếp theo cậu ta sẽ thể hiện ra sao.

Bàn Tử cười hì hì với Sở Long, hắng giọng một cái rồi nghênh ngang đi về phía trước.

Đến trước mặt lão gia tử, cậu ta nói: "Này lão gia tử, nghe nói ông không muốn đi à?

Có chuyện gì thế?

Không lẽ ông thật sự định ở lại đây một mình sao?" Cậu ta cố tình hạ thấp giọng, lúc cúi đầu nhìn đối phương, còn cố ý hạ thấp chiều cao của mình.

Lão gia tử gật đầu cảm thán: "Không phải tôi không muốn đi tiếp, mà là ông trời đã giáng tội rồi.

Nếu các vị không nghe lời khuyên của tôi, hậu quả sẽ khôn lường, lúc đó mọi người cũng sẽ hối hận!" Lão già này lừa người đúng là có nghề, còn tỏ ra rất quan tâm, thậm chí nói xong còn bắt đầu cảm thán liên hồi, cũng không biết trong lời nói có ẩn ý sâu xa gì.

Ngược lại, sau khi nghe những lời này, Sở Long cảm thấy đau đầu.

Đệch mợ, đúng là giỏi bịa chuyện thật.

Chương 735

Bàn Tử lại cười hì hì, nhìn đối phương nói: "Lão già ơi, ông mới là người phải hối hận đấy.

Bây giờ ông trời đúng là không cho ông đi, nhưng ông nghĩ ở lại thì có thể sống được sao?

Ông thật sự nghĩ một mình ở lại nơi này có thể giữ được mạng sống à?

Tôi thì không nghĩ vậy đâu, chỉ cần tôi vừa đi khỏi, có thể ông sẽ bị bão cát nuốt chửng, đợi lũ kiến kia đến gần, ông sẽ bị gặm sạch không còn một mẩu xương đấy…" Bàn Tử cố tình nói sự việc nghiêm trọng hơn, vừa nói vừa vô tình khoa tay múa chân.

Nhìn bề ngoài lão già có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã dậy sóng.

Sống gần hết đời người, thực ra thứ sợ nhất chính là cái chết.

Bình thường hay nói thần thánh, trời đất trên môi, nhưng trong lòng lại rất sợ chết.

Nhưng vì sĩ diện, lão già vẫn cố chấp nói: "Thế thì sao chứ?

Đi cùng các người cũng là một con đường chết.

Mạng của tôi do trời định đoạt, nếu ông trời thực sự muốn giết tôi, thì cứ lấy mạng tôi đi, tôi hiểu rồi." Bàn Tử cảm thấy đau đầu.

Lão già này bệnh nặng lắm rồi, đã nói đến mức này rồi, sự việc đơn giản rõ ràng như vậy mà vẫn không nghe lọt tai sao?

Cứ khăng khăng cho mình là đúng.

Đương nhiên, nói chuyện với một người lớn tuổi như vậy, phải có

sự kiên nhẫn, phải có thể kìm nén được lý trí của mình, nếu không thì có thể sẽ khiến cả hai bên càng thêm thất vọng.

Bàn Tử không bỏ cuộc, ngược lại thay đổi thái độ nói: "Ôi chao, lão gia tử ơi, lời ông nói có hơi cao siêu rồi đấy.

Tôi nói cho ông nghe, bây giờ không chỉ là chết, mà là chết rất khó coi.

Con lạc đà lúc nãy chắc ông đã thấy rõ rồi chứ?

Nếu ông không đi cùng tôi, số phận của ông cũng sẽ giống như con la đó, đến lúc đó sẽ bị lũ kiến gặm sạch không còn một mẩu xương…" "Nói bậy!

Ông trời sao có thể trừng phạt tôi như vậy được.

Tuy tôi đã mạo phạm lãnh thổ của ngài, mạo phạm đệ đệ của ngài, nhưng cũng không đến mức phải chết thảm như vậy, ngài chỉ đưa tôi lên trời, một nơi tiên cảnh không người thôi!" Lão già nói xong liền từ từ nhắm mắt lại, dang rộng vòng tay, dường như muốn từ từ cảm nhận sự thay đổi của thời gian, cảm nhận năm tháng trôi qua.

Qua vài lần trao đổi, Bàn Tử cũng biết gã này tuyệt đối là một kẻ cố chấp điển hình, thuộc loại không thấy quan tài không đổ lệ.

Để khiến đối phương thực sự yên tâm, Bàn Tử cũng phải vắt óc suy nghĩ, chỉ có thể một lần nữa thay đổi lời nói: "Thực ra, nếu ông bằng lòng đi cùng tôi, chúng ta hoàn toàn có thể tìm hiểu chân tướng thực sự.

Chẳng lẽ ông không muốn biết ông trời rốt cuộc trông như thế nào sao?

Đi cùng tôi mới có một tia hy vọng sống!" Nghe Bàn Tử nói vậy, lão già cảm thấy cơ thể đột nhiên khựng lại, dường như đã bị những lời này hoàn toàn lay động, cũng có thể đã thực sự đi vào lòng ông ta.

Dù sao thì lý lẽ cũng là như vậy, nếu cứ tiếp tục ở đây làm càn, thì cách cái chết không xa.

Hình ảnh con lạc đà bị lũ kiến ăn thịt lúc nãy vẫn còn hiện rõ mồn một, chỉ cần nhắm mắt là có thể hiện ra trước mắt.

Không sợ chết là nói dối, người ta ai cũng phải chết, nhưng cách chết có nhiều loại.

Nếu bi thảm như con lạc đà vừa rồi, bị gặm đến không còn xương cốt, đó là một bi kịch, thậm chí là một sự tra tấn.

Vì vậy, vào lúc này lão già đã do dự, đối với những lời vừa rồi, trong lòng cũng bắt đầu suy ngẫm lại cẩn thận.

Sau khi hiểu ra, ông ta gật đầu, cảm thấy hình như cũng có mấy phần lý lẽ.

Cuối cùng, lão già từ từ đứng dậy, một lần nữa vực lại tinh thần, nói: "Đã cùng các người đi trên con đường không lối về này, vậy cũng chỉ có thể đi đến cùng.

Nhưng tôi phải nói rõ cho các người biết, có một số việc tuyệt đối không được làm, đừng chọc giận thần linh." Lúc Bàn Tử nhìn về phía Sở Long, lộ ra một nụ cười gian xảo, dường như đang cố tình khoe khoang, vì cậu ta cảm thấy chiêu này dùng quả thực rất tinh diệu, đã lừa được lão già này đến mức đầu óc quay cuồng, mây bay gió thổi.

Chương 736

Điều quan trọng là lão gia hỏa này không hề nhận ra mình đã bị lừa.

Không thể không cảm thán, kỹ năng nói phét của Bàn Tử quả thực không ai bì kịp, chỉ vài câu bâng quơ đã khiến đối phương chóng mặt, không phân biệt được thật giả.

Sở Long ở bên cạnh lại bật cười ha hả, cười một tràng dài, hai tay khoanh trước ngực, tâm trạng đã bình tĩnh lại, tự nhiên trong lòng cũng có suy nghĩ riêng.

Thực ra, theo tình hình hiện tại, hành động lỗ mãng ngược lại sẽ gây thêm phiền não, thậm chí mang lại một loạt rắc rối.

Nếu có thể bình tĩnh, lấy ổn định làm đầu, dường như có thể dốc hết sức lực để giải quyết vấn đề này.

Vì vậy, chuyện này đáng để suy ngẫm kỹ lưỡng, cẩn thận cân nhắc, thậm chí bắt đầu một loạt suy tư sâu sắc.

Sở Long vốn là người thông minh, biết rõ mức độ lợi hại trong chuyện này.

"Sao nào?

Không thấy tôi thông minh à?

Không vấn đề gì nữa rồi, bây giờ chúng ta có thể đi tìm Thần Mộc Thiên Không rồi.

Ha ha, bây giờ tôi biết trong Vân Thiên Cung có đồ tốt gì rồi!" Người dẫn đường đã quay lại đúng quỹ đạo, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Sở Long liền vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử.

Đi về phía trước không được bao lâu, họ lại đối mặt với một vấn đề nan giải khác, đó là nguồn nước.

Do hành quân gấp rút trên đường, nguồn nước đã tiêu hao nghiêm trọng, cộng thêm một loạt hành động chạy trốn vừa rồi, nước đã bị đổ hết trên đường đi, bây giờ trong túi chỉ còn lại một bình nước.

Dưới cái nắng gay gắt, hoàn toàn không tìm thấy một chút màu xanh nào.

Một bình nước nhỏ trong tay lại phải cung cấp cho mấy người, nên cộng lại thì độ khó rất lớn, mọi người cũng đều mang trong mình áp lực không nhỏ.

"A, không được rồi, tôi không chịu nổi nữa, tôi cảm thấy mình sắp điên rồi!

Mau cho tôi chút nước, cho tôi chút nước đi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi." Đi về phía trước chưa được hai bước, đã nghe thấy cô sinh viên kia lại bắt đầu la hét liên tục, lúc đi đường loạng choạng, môi khô nứt nẻ.

Vì nguồn nước có hạn, nên Sở Long chỉ có thể giấu bình nước duy nhất còn lại trong lòng, và không đưa ra cho ai.

Anh không biết giới hạn cuối cùng của họ ở đâu, nhưng chắc chắn sẽ không sử dụng nguồn sống cuối cùng này.

Thế nhưng hai sinh viên kia hoàn toàn không thể hiểu được tình cảnh hiện tại.

Đặc biệt là cậu con trai, thấy bạn đồng hành của mình sắp chết, cảm thấy lửa giận trong lòng không thể kiềm chế được, bèn dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhanh chóng chạy về phía Sở Long.

“Mấy người các người rốt cuộc muốn làm gì, mưu tài hại mệnh à?

Không thấy cô ấy sắp không chịu nổi nữa rồi sao, mau đưa nước cho cô ấy uống đi!

Nếu các người còn không mau cung cấp nước, cô ấy chết mất, tôi thấy các người đang muốn giết người đấy.” Cậu sinh viên này giọng rất to, còn chụp cho Sở Long một cái mũ lớn, nói anh đang thay đổi phương hướng, đang muốn giết người.

Nghe những lời vô nghĩa này, Sở Long có một sự thôi thúc muốn chửi mẹ nó.

Đệch mợ, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, lúc này mà nói muốn giết người, từ đâu mà thấy có bất kỳ ý định giết người nào chứ?

Điều quan trọng là thằng cha này hoàn toàn không phân biệt phải trái, cứ thế la lối om sòm, thậm chí cả khuôn mặt còn đỏ bừng, xanh mét, như thể hôm nay chuyện này nhất định phải có một lời giải thích, một câu trả lời rõ ràng.

Sở Long cảm thấy đầu óc quay cuồng, thậm chí có một sự thôi thúc muốn dạy cho cậu ta một bài học tàn nhẫn nữa.

Đệch mợ, đúng là tự cho mình là đúng.

Vì vậy, khi đối phương đang la hét, Sở Long nhún vai, thờ ơ nói: “Làm sao?

Chương 737

Chẳng lẽ cậu không thấy tất cả mọi người đều đang trong tình trạng giống nhau à?

Người ta đều có thể chịu đựng được, tại sao cậu lại không thể?

Tôi nói cho cậu biết, con đường này của chúng ta vốn dĩ vô cùng gian nan nguy hiểm.

Nếu cậu không kiên trì được, có thể rút lui ngay bây giờ, không ai cản cậu cả.

Nhưng tuyệt đối đừng ở đây la hét thể hiện chỉ số IQ thấp của mình, vì không ai đi đồng cảm với cậu đâu." Hai câu nói như một cây kim thép đâm vào tim đối phương, khiến cậu sinh viên này cũng hoàn toàn không chịu nổi cú sốc như vậy.

Cậu ta cho rằng hành động của Sở Long và Bàn Tử là cố tình nhắm vào hai người họ.

Thấy họ là người khảo cổ, vốn dĩ không cùng một đội, nên mới dùng những lời lẽ sắc bén như vậy để giao tiếp, thế nên càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận.

Sau đó, cậu sinh viên này tức giận đến mức đỏ mặt, lập tức lao về phía ngực Sở Long, thậm chí còn dùng sức giật lấy bình nước.

Sở Long chắc chắn sẽ không để ý đến đối phương, nên khi cậu ta vừa đến gần, đã bị Sở Long một cước đá bay, ngã một cú chó ăn đất rất thảm hại ở bên cạnh.

Nhìn bộ dạng đó, Sở Long lắc đầu nói: "Tôi đã nói rồi, bình nước này là hy vọng cuối cùng của tôi, không ai có quyền chiếm hết làm của riêng, phải có một chút ý thức công bằng, vì vậy tôi phải bảo vệ

sự công bằng này!" Nhìn tình hình hiện tại, một bình nước chắc chắn không thể cầm cự được bao lâu, đặc biệt là bây giờ đang là giữa trưa, mặt trời treo trên đầu, khiến họ như đang bị nướng trong một cái lò lửa lớn.

Nếu không thể nhanh chóng tìm cách giải quyết chuyện này, đến lúc đó có thể rắc rối lớn, không chừng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm.

Vì vậy, vấn đề bây giờ trở nên phức tạp, thậm chí ép họ đến mức không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cố gắng hết sức để đưa ra một số lựa chọn tương ứng trong chuyện này.

Dưới đủ loại áp lực, họ chỉ có thể cúi đầu thở dài.

Cuối cùng, cậu sinh viên kia ôm lấy cô sinh viên sắp ngất đi ở bên cạnh, không ngừng vỗ vào mặt đối phương.

Hoắc Tú Tú thấy tình hình này không đành lòng, nhìn Sở Long nói: "Anh Long, hay là cho cô ấy uống một chút đi, thể chất của cô ấy yếu hơn, dù sao cũng là con gái." Sở Long có chút cạn lời.

Sự thật chứng minh phụ nữ quả thực là động vật sống theo tình cảm, một chuyện nhỏ cũng có thể khiến họ động lòng.

Đặc biệt là trong tình huống này, ai nấy đều là Bồ tát qua sông, thân mình còn khó giữ, đâu có tâm trạng đi lo cho người khác.

Nhưng đã có người lên tiếng, nếu không nể mặt, ngược lại sẽ khiến người ta không xuống đài được, thế nên Sở Long cũng chỉ có thể đưa bình nước qua.

Cậu sinh viên kia vội vàng giật lấy bình nước, sau khi mở nắp ra, bất chấp tất cả đưa cho cô gái uống.

Cô sinh viên vốn đang thoi thóp, khi ngửi thấy mùi nước, như gặp được mưa rào sau cơn hạn hán, tỏ ra vô cùng kích động.

Cuối cùng, như đói khát lâu ngày, cô ta ừng ực liên tục hai ngụm lớn, uống cạn sạch nước trong bình.

Bàn Tử thấy vậy liền sốt ruột, lập tức bắt đầu chửi bới ở bên cạnh: "Này, tôi nói này, có thể đừng ích kỷ như vậy được không?

Có bao nhiêu người chúng tôi đang chờ đây, cô lại tùy tiện uống hết, có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không hả?

Không phải là đang đẩy chúng tôi vào đường cùng sao?

Có thể nể mặt một chút được không?" Không chỉ Bàn Tử có một sự thôi thúc muốn chửi mẹ nó, ít nhất cũng nên để lại vài ngụm chứ?

Nhưng đối phương thì hay rồi, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của mọi người, ngược lại tùy tiện hai ngụm lớn uống cạn sạch, khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Điều quan trọng là cô gái này hoàn toàn không có chút do dự nào, hoặc cảm thấy có chỗ nào không ổn, dù sao cô ta cũng cảm thấy việc mình làm là lẽ đương nhiên.

Vì vậy, khi nghe những lời trách móc của đối phương, cô ta ngược lại lau nước trên miệng nói: "Tôi uống rồi thì sao, có thể cướp của tôi được à?

Tôi là con gái mà." Nghe câu này, Bàn Tử không còn sức để tiếp tục phàn nàn nữa.

Rõ ràng cô gái này bình thường được nuông chiều quen rồi, thiếu sự dạy dỗ của xã hội, ra ngoài có người sẽ quan tâm đến cảm nhận của cô ta, cứ nghĩ mình là phụ nữ thì được ưu tiên.

Cảm giác ưu việt mạnh mẽ, trước đây cô ta luôn cho rằng phụ nữ nên được người ngoài ưu đãi, thậm chí sẽ nhận được đủ loại đãi ngộ đặc biệt.

Chương 738

Bây giờ vẫn có cảm giác ưu việt mạnh mẽ như vậy, cứ nghĩ mình là con gái thì có thể khiến người khác nhường nhịn mình mọi lúc mọi nơi.

Nếu không phải Sở Long và Bàn Tử ở đây mềm lòng, có lẽ đã sớm vứt cô ta vào giữa sa mạc mênh mông rồi, đâu còn ở đây nói nhảm, đúng là một bình hoa đẹp mà vô dụng.

Bàn Tử lười để ý đến cô ta, nói đạo lý lớn rồi quay người chuẩn bị rời đi.

"Xong rồi, bây giờ chúng ta hết nước rồi.

Nếu không mau tìm nguồn nước, có lẽ đến lúc đó chúng ta sẽ chết một cách mơ hồ mà không biết chuyện gì xảy ra!" Bàn Tử lườm Sở Long hai cái, dường như đang oán trách.

Vốn dĩ họ đến để tìm Vân Đỉnh Thiên Cung, để tìm kho báu bên trong, đào ra những bảo vật có giá trị, sau đó có thể sống một cuộc sống giàu sang.

Dù sao thì những thổ phu tử như họ không phải vì phát tài thì còn vì cái gì?

Nhưng sao cứ đến thời khắc quan trọng là Sở Long lại xìu thế này?

Đang yên đang lành lại đưa nước cho người ta, đó chẳng khác nào hy vọng sống cuối cùng.

Vì vậy trong lòng cậu ta tràn đầy sự bất lực, nhưng cũng không có cách nào, đối với chuyện này cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nghe đối phương liên tục oán trách, Sở Long ngược lại bật cười

khì một tiếng, sau đó lại vỗ nhẹ vào vai cậu ta an ủi: “Thôi được rồi, được rồi, đại ca của tôi ơi, bình tĩnh lại đi, đừng kích động.

Tôi biết bây giờ ông có thể đang tức giận, cảm thấy không phục, nhưng bây giờ nổi nóng thì có thể làm gì chứ?

Cũng không giải quyết được chuyện gì, đúng không?

Chúng ta đều phải hiểu, cứ bình tĩnh trước đã.” Nói xong, Sở Long vỗ nhẹ vào vai cậu ta, an ủi vài câu, và nở một nụ cười khổ.

Có thể trách ai đây?

Đối với chuyện này anh cũng cảm thấy bất lực, dù sao bây giờ ba câu hai lời cũng không giải thích rõ được, chỉ có thể cố gắng hết sức để cậu ta bình tĩnh lại, kẻo đến lúc đó lại kích động.

Đối phương hai tay chống nạnh nhìn chằm chằm Sở Long, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, cũng lười tiếp tục nói móc.

Cậu ta cho rằng bây giờ nói nhiều cũng vô ích, không bằng cứ bình tĩnh trước, rồi tính toán chi tiết bước tiếp theo.

Sở Long chạy đến bên cạnh người dẫn đường hỏi: “Cũng được, ông ơi, ông khá quen thuộc với môi trường ở đây, có biết ở đâu có nguồn nước không?

Tôi nghĩ chúng ta nên tìm nguồn nước trước, sau đó mới có thể có hành động tiếp theo, sống sót mới là quan trọng nhất.” Sở Long bảo lão gia tử đi tìm nguồn nước không chỉ đơn giản là để bổ sung, rồi nhanh chóng giải quyết vấn đề không có nước, mà còn là để tìm long mạch.

Vì từ trên cuộn tranh da dê có thể thấy gần đây nên có một long mạch.

Thông qua hướng đi của long mạch và đối chiếu với thiên văn, có

thể tìm ra lối vào thực sự, vì cái gọi là tầm long định huyệt.

Một khi tìm được long mạch, có thể thuận theo hướng dòng nước đó, sau đó tìm ra địa điểm mục tiêu, cũng chính là Vân Thiên Vụ mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Anh tin rằng người được chôn trong ngôi mộ đó chắc chắn là một nhân vật lớn.

Đối phương có thể tìm được nơi này để hạ táng, chứng tỏ họ rất quen thuộc với địa lý phong thủy và hướng đi ở đây, vậy thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua một thứ tốt như long mạch.

Lão già nghe xong liền lắc đầu liên tục: "Không thể nào, bây giờ không phải lúc, không đúng mùa, tôi hoàn toàn không tìm được long mạch." Nghe những lời của đối phương, Sở Long dường như đã đoán ra được điều gì đó trong lòng, từ lời nói của lão già không khó để nghe ra rằng, dường như ông ta đã từng thấy có nguồn nước ở đây.

Sở Long liền mạnh dạn đoán, vội vàng hỏi: "Lão gia tử, ý của ngài có phải là trước đây cũng đã đến nơi này, và cũng đã thấy có một nguồn nước ở gần đây không?

Chẳng lẽ dưới sa mạc có một con sông ngầm." Nghe những lời của đối phương, Sở Long dường như đã đoán ra được điều gì đó trong lòng, từ lời nói của lão già không khó để nghe ra rằng, dường như ông ta đã từng thấy có nguồn nước ở đây.

Sở Long liền mạnh dạn đoán, vội vàng hỏi: "Lão gia tử, ý của ngài có phải là trước đây cũng đã đến nơi này, và cũng đã thấy có một nguồn nước ở gần đây không?

Chẳng lẽ dưới sa mạc có một con sông ngầm." Đây là một phát hiện quan trọng.

Sở Long muốn nhanh chóng tìm kiếm theo hướng này, xem có thể

tìm ra được thông tin hữu ích nào không.

Chương 739

Nếu có thể tìm được sông ngầm, thuận thế tìm được long mạch, Sở Long sẽ rất vui mừng.

Dù bây giờ chưa tìm được long mạch, trong lòng anh cũng đã vui mừng khôn xiết, vì theo tình hình hiện tại, họ đã không tìm sai chỗ, nên ở gần đây, Vân Đỉnh Thiên Cung mà cuộn tranh da dê chỉ dẫn chính là ở khu vực lân cận này.

Nhưng người dẫn đường lại lắc đầu nói: "Cách đây mấy chục năm tôi đúng là đã ở đây, lúc đó tôi chỉ là một đứa trẻ ngây thơ.

Đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy trời cao hiển linh, thấy ông trời thực sự linh nghiệm.

Lúc tôi tuyệt vọng nhất lại thấy, lại tìm được một con sông giữa sa mạc, nhưng đó là ông trời chỉ đường cho tôi…" "Chỉ khi thần linh hiển hiện mới có thể thấy được, bây giờ không thể nào.

Mọi người đừng nói nữa, tuyệt đối không thể nào!

Tôi cũng sẽ không nói thêm với các người nửa lời!" Lão già lẩm bẩm vài câu bên miệng, sau đó liền nói mấy câu "không thể nào", rồi từ từ nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục nói nhiều về vấn đề này nữa, cũng không biết rốt cuộc đang nói gì.

Tuy miệng nói không thể, nhưng Sở Long biết chuyện này chắc chắn không khoa trương như những gì ông ta nói, chắc chắn bên trong còn có bí ẩn khác.

Chỉ là những thông tin ẩn giấu trong đó, đối phương lúc này không muốn nói thẳng ra mà thôi.

Nhưng một câu trả lời đơn giản đã thắp lên niềm vui trong lòng

Sở Long, anh tin rằng có thể nhân cơ hội này nhanh chóng làm rõ mọi chuyện.

Sở Long bắt đầu nhiều lần khuyên giải, an ủi lão già này: "Lão tiên sinh, đã có sông ngầm dưới lòng đất, chứng tỏ nó chắc chắn ở gần đây, không thể tùy tiện rời đi được.

Vì vậy chỉ cần chúng ta nỗ lực, chỉ cần có thể xác định được phương hướng, nhất định có thể tìm ra con sông ngầm đó.

Hy vọng ngài có thể dũng cảm lên, tuyệt đối đừng chọn từ bỏ, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh ngài, nhất định sẽ cùng ngài cố gắng cổ vũ." Sau một hồi khuyên nhủ, lão già cuối cùng cũng đồng ý, bằng lòng cùng Sở Long đi tìm cái gọi là sông ngầm dưới lòng đất.

Dưới sự dẫn dắt của lão già, cả đội đã sớm mệt mỏi rã rời, lúc đi loạng choạng thậm chí còn bắt đầu có ảo giác.

Vì khi một người bị mất nước nghiêm trọng, sức lực toàn thân sẽ trở nên suy kiệt, thậm chí cảm giác đau nhức đó sẽ lan khắp cơ thể, chỉ muốn từ từ ngủ một giấc.

Bây giờ Hoắc Tú Tú là người có thể chất yếu nhất trong cả đội.

Thấy tình hình này, Sở Long chỉ có thể khoác tay cô lên vai mình, rồi cố gắng dìu cô đi, từ từ đi về phía trước: "Cố gắng thêm một chút nữa, chúng ta sắp tìm được sông ngầm rồi, có thể tìm được nguồn nước.

Yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em đến nơi quan trọng đó." Sở Long hết lần này đến lần khác nhắc nhở, không ngừng cổ vũ cô.

Hoắc Tú Tú đã mơ màng, sắp không mở nổi mắt, cả người cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Nghe lời của Sở Long, Hoắc Tú Tú ngược lại ngây ngô cười khờ khạo nói: "Anh Long, em cảm thấy mình không trụ được nữa rồi.

Em cũng muốn cùng anh đồng hành, cùng anh tìm kiếm nơi thần bí đó, nhưng em cảm thấy mình sắp không trụ được nữa rồi, mệt quá.” Hoắc Tú Tú bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ từ từ nhắm mắt ngủ một giấc ngon, vì cô cảm thấy toàn thân đã kiệt sức.

Nếu cứ tiếp tục đi như vậy, ngược lại cô cảm thấy mình sắp trở thành nỏ mạnh hết đà.

Sở Long nghe xong trong lòng chợt rung động, tự nhiên hiểu được ý nghĩa của từ “mệt” là gì.

Một khi đối phương ngủ thiếp đi, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Vì vậy trong tình huống này, dù thế nào đi nữa anh cũng tuyệt đối không để đối phương dễ dàng chìm vào giấc ngủ bên cạnh mình.

Khi cô nhóc này đang mơ màng muốn ngủ thiếp đi, Sở Long lại không ngừng dùng tay vỗ vào mặt cô nói: “Cô nhóc ngốc này, làm gì thế?

Tuyệt đối không được ngủ, tuyệt đối đừng nói bậy nữa!

Có anh ở đây bảo vệ em, hộ tống em, tuyệt đối sẽ không để em ngủ đâu, yên tâm đi, anh nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa chuyện này.” Sở Long một tay nắm lấy vai cô, rồi liên tục lắc mạnh, không ngừng nhắc nhở, muốn cho cô một sự cổ vũ.

Chỉ có kiên trì đi tiếp, mới có thể cố gắng hết sức giữ vững cục diện.

Hoắc Tú Tú lại không ngừng lắc đầu thở dài, cuối cùng hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ xuống đất ngất đi.

Lúc này Sở Long cũng tỏ ra bất lực, cắn chặt răng, chỉ có thể dùng tay vỗ nhẹ vào mặt Hoắc Tú Tú, hết lần này đến lần khác gọi tên cô.

Chương 740

Nhưng anh lại phát hiện Hoắc Tú Tú lúc này ngủ rất say, hoàn toàn không có chút ý định nào muốn mở mắt.

Bàn Tử thấy tình hình này liền nhắc nhở Sở Long: "Sở Long à, chúng ta bây giờ là nỏ mạnh hết đà rồi, nếu không mau tìm nguồn nước, e là tất cả chúng ta đều không sống nổi đâu." Đây là một sự thật vô cùng bi quan, vì vậy trong tình huống này tự nhiên cũng đã hiểu rõ tình hình cụ thể.

Nhưng người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Bàn Tử cũng chỉ thuận miệng nhắc nhở Sở Long, để anh có thể nhìn rõ tình hình, đâu có ngờ, nhà khảo cổ học ở đằng xa lại đột nhiên nhảy dựng lên.

Anh chàng đeo kính bò dậy từ mặt đất, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, một tay túm lấy áo của lão già, rồi bắt đầu dùng sức đẩy ông ta: "Lão già thối tha này, ông không phải là người rành rẽ ở đây sao?

Không phải là thổ địa ở đây sao?

Bây giờ lại nhốt chúng tôi ở đây, nói bậy bạ, tôi thấy ông là một người dẫn đường lòng dạ đen tối!

Mau đưa chúng tôi ra ngoài, nếu còn dám tiếp tục đi lòng vòng tại chỗ, tin hay không đến lúc đó tôi sẽ tống ông vào tù!" Gã này vì rơi vào tuyệt cảnh nên đã hoàn toàn suy sụp, phòng tuyến tâm lý cũng bị phá vỡ vào giây phút cuối cùng, nên mới ở đây hoàn toàn mất kiểm soát la hét, lúc gào thét còn túm lấy áo đối phương đẩy qua đẩy lại.

Theo ý bây giờ là phải để đối phương giải thích rõ ràng, minh

bạch hôm nay lời này chuyện này nếu không nói rõ, thật sự không định bỏ qua.

Lão già ngược lại nhắm mắt lại, mặc cho đối phương đẩy qua đẩy lại trước mặt mình, nhưng không có chút phản ứng nào, cũng không biết là đang ngầm thừa nhận tất cả hay là đã bó tay chịu trói, bất lực rồi.

Vì lão già biết người không phải là thần, dù có rắc rối đến đâu, cũng không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Nếu không thể nhanh chóng xử lý chuyện này, hậu quả sẽ khôn lường, tai họa vô cùng.

Vì vậy, bây giờ ông ta chỉ có thể cố gắng hết sức có thể.

Cho nên khi đối phương không ngừng la hét, cả người ông ta càng loạng choạng, hoàn toàn không có chút sức lực nào để phản ứng.

Cuối cùng, anh chàng đeo kính không hề báo trước, một quyền đấm vào mặt lão già, đánh cho đối phương quay vòng tại chỗ.

Hắn cho rằng lão già này thực lực không đủ, rồi lại đưa họ vào tuyệt cảnh này.

Vốn dĩ là đi khảo cổ, có thể vào được lăng mộ dưới lòng đất, sau đó có một tác phẩm thành danh, không chừng có thể được ghi vào sử sách.

Trước đó, thầy của hắn đã vẽ cho hắn một cái bánh lớn, hứa hẹn một số lợi ích, thậm chí chỉ cần lần khảo cổ khai quật này có thể tạo ra kỳ tích, hắn có thể trở thành một nhân vật trong lịch sử, thậm chí có thể thay đổi một số từ khóa sai lầm trong lịch sử.

Chính vì bị lợi ích làm mờ mắt, mới khiến hắn không sợ nguy hiểm mà liều lĩnh tiến lên.

Nhưng bây giờ không tìm thấy cái gọi là Vân Đỉnh Thiên Cung, lại còn nhốt một số người ở đây, thậm chí phải đối mặt với nguy cơ tử vong.

Cả người hắn thực sự hoàn toàn mất kiểm soát, cũng đang ở bên bờ vực của sự sụp đổ.

Bàn Tử vẫn luôn cố tình nhẫn nhịn đối phương ở bên cạnh, nhưng gã này lại được đằng chân lân đằng đầu, lại còn đánh cả người dẫn đường, thật sự không chịu nổi nữa.

Thế là cậu ta một mình xông tới, một cước đá ngã anh chàng đeo kính xuống đất, mắt kính trên sống mũi đối phương cũng theo đó rơi vào cát.

Thế nhưng Bàn Tử vẫn chưa dừng tay, liên tiếp hai quyền đấm tới, vừa đấm vừa chửi: "Thằng ngu này, la hét cái gì, giỏi thì lên đi!

Không được việc thì lại là gánh nặng, còn ở đây la hét, không có tính khí mà cũng nổi nóng à…" "Mày còn dám ra tay đánh người à?

Nếu không phải vì ông đây, lúc nãy mày đã bị cát lún hút đi rồi, bị lũ kiến kia ăn sạch rồi, còn ở đây lắm lời…" Bàn Tử lúc này cảm giác chính nghĩa bùng nổ, chỉ muốn dạy cho đối phương một bài học tàn nhẫn, sau đó để cho những kẻ vô tri này biết lúc nãy mình ngu ngốc đến mức nào.

Sau một loạt cú đấm sắt, anh chàng đeo kính bị đánh đến mức không nói nên lời, thậm chí cả người lập tức im bặt, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo ban đầu nữa.

Sở Long cũng cảm thấy đã đủ rồi, bèn ho khan hai tiếng, cố tình ra hiệu cho Bàn Tử.

Dù sao thì bây giờ nhược điểm của họ đang nằm trong tay giáo sư Âu Dương kia, nếu hai sinh viên này trở về mách lẻo, e là sẽ gặp rắc

rối.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vì vậy anh bảo Bàn Tử nên dừng lại đúng lúc, xả giận cũng gần đủ rồi.

Sau một hồi chửi bới, Bàn Tử mới từ từ thu tay lại, rồi hai tay chống nạnh nhìn chằm chằm đối phương, tiếp tục hừ lạnh một tiếng.

Chương 741

Tuy trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng cậu ta vẫn cố gắng bình tĩnh, sau đó cố gắng hết sức khôi phục lý trí, không còn vẻ phấn khích ban đầu nữa.

Vì vậy, vào thời khắc quan trọng vừa rồi, một chút xích mích nhỏ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngược lại khiến người ta cảm thấy căng thẳng.

Cuối cùng, mọi người cũng đều bình tĩnh lại, lần lượt ngồi một bên chuẩn bị sắp xếp chi tiết quyết sách tiếp theo.

Sở Long ngẩng đầu nhìn về phía xa, một sa mạc mênh mông, hoàn toàn không tìm thấy phương hướng nên đi.

Lúc này, anh lại đi đến bên cạnh lão già nói: "Lão gia tử ơi, thật sự xin lỗi, vừa rồi người trẻ tuổi hơi nóng nảy, nên mới có chút va chạm với ông, hy vọng ông đừng chấp nhặt với cậu ta.

Nếu ông cảm thấy không phục, hay là thế này, tôi giúp ông dạy cho cậu ta một bài học, nếu ông không phục, tôi sẽ trực tiếp đánh cho cậu ta tơi tả…" Đương nhiên đó đều là những lời Sở Long cố tình nói cho đối phương nghe, những lời tức giận.

Anh không thể nào dã man như vừa rồi, thật sự muốn dùng nắm đấm sắt với đối phương, như vậy ngược lại cảm thấy không hề văn minh chút nào, thậm chí giống như một tên thổ phỉ.

Lão gia tử thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Không sao đâu, tôi đều có thể hiểu được, dù sao cũng là người trẻ tuổi mà, tuổi trẻ bồng bột.

Nhưng tôi cũng biết tình cảnh của chúng ta bây giờ, xem ra chúng ta bây giờ chỉ có một phương pháp duy nhất…" Lão gia tử nói

“phương pháp duy nhất”, Sở Long, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đều cảm thấy sững sờ, chẳng lẽ trong tình trạng tuyệt cảnh này, lão gia tử này vẫn luôn thâm tàng bất lộ, còn giữ lại một chiêu.

Ngay cả Trần Bì A Tứ ở không xa cũng đi về phía trước hai bước, rồi ghé sát lại gần, muốn nghe kỹ xem rốt cuộc là ý gì.

Cũng trong tình huống này, Sở Long còn chưa kịp hỏi, lão già đã lấy ra một con dao từ trong túi, từ từ tiến lại gần hai con lạc đà.

Trong một giây, Sở Long có chút nghi ngờ, không biết cách phá giải cuối cùng mà ông ta nói là có ý gì.

Nhưng khi nhìn thấy, anh liền hiểu ra ngay lập tức.

Thậm chí từ từ, trong lòng Sở Long đã bày tỏ sự kính trọng cao cả đối với ông ta, cảm nhận được tiếp theo ông ta sẽ làm gì.

Lão gia tử cầm con dao găm trong tay đến trước mặt con lạc đà, rồi dùng tay xoa qua xoa lại trán nó, ở đó lẩm bẩm điều gì đó, như thể đang nói chuyện với con lạc đà.

“Bạn già, tôi vô cùng xin lỗi, xin lỗi nhé.

Không ngờ hôm nay hai chúng ta lại phải đối mặt với sinh tử ly biệt, tôi cũng không ngờ lại bi thảm như vậy, đối mặt với quyết tâm như thế này…” “Nhưng bạn già yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không quên bạn đâu, tôi biết đến lúc đó bạn nhất định có thể được chôn dưới lòng đất, tôi cũng không thể an táng cho bạn một cách đàng hoàng, nhưng sau này tôi nhất định sẽ ghi nhớ bạn trong lòng.” Lão già bỗng chốc trở nên lắm lời, sau đó vừa nói vừa áp mặt vào người con lạc đà, từ từ cảm nhận khoảng thời gian yên tĩnh này.

Sở Long chỉ đứng nhìn từ xa, và không có ý định tiến lên, vì anh không muốn phá vỡ khoảnh khắc này, không muốn cướp đi khoảng thời gian ngắn ngủi cuối cùng của đối phương và con lạc đà.

Sở Long có thể hiểu, nhưng Bàn Tử hoàn toàn không hiểu, ngược lại còn phàn nàn: "Trời ạ, tình hình này rồi mà còn nói nhảm ở đó làm gì, lúc nào rồi chứ." Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long lập tức lườm một cái, ra hiệu cho cậu ta đừng vô lễ.

Vì việc mà lão gia tử sắp làm cũng đáng để người ta kính phục, vậy nên bây giờ sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà gây ra xung đột giữa họ.

"Thằng nhóc này, ông nói ít vài câu đi.

Lát nữa sẽ biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Chúng ta bây giờ nên bày tỏ sự kính trọng cao cả, nên cảm ơn lão tiên sinh này đã hy sinh to lớn cho chúng ta!" Sở Long nhìn lão gia tử, không kìm được mà bắt đầu cảm thán sâu sắc trong lòng.

Tuy lúc này trong lòng chỉ có suy nghĩ đại khái, nhưng điều đó đã chứng minh tất cả, sự thật đã bày ra trước mắt.

Vì trong lòng anh biết rõ lão gia tử tiếp theo rốt cuộc muốn làm gì, có sắp xếp cụ thể ra sao.

Bàn Tử đầu óc mơ hồ, gãi đầu tiếp tục hỏi, nhưng lại bị Sở Long lặng lẽ ngắt lời, làm một thủ thế im lặng, đối phương đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sau khi lão gia tử lẩm bẩm một hồi, liền đột nhiên rút con dao trong tay ra, đâm vào cổ con lạc đà, sau đó cầm bình nước hứng vào chỗ vết thương.

Ông ta muốn lấy máu, để máu của con lạc đà này làm chất lỏng, ít nhất có thể bổ sung nước, như vậy mới có thể nhanh chóng bổ sung thể lực, nếu không đến lúc đó sẽ vì toàn thân khô kiệt mà mất mạng.

Sau khi lấy hết máu, ông ta mới từ từ ôm lấy con lạc đà, từng chút từng chút một đặt nó xuống đất, vành mắt đã ươn ướt.

Con lạc đà đã bầu bạn với ông ta lâu như vậy, có thể nói hai người đã sống chết có nhau, vậy mà bây giờ lại tự tay giết nó, e là sau này ông ta cũng sẽ sống trong sự dằn vặt.

Cuối cùng, máu của con lạc đà đã được lấy cạn, số máu đó đủ để họ bổ sung thể lực.

Chương 742

Sở Long không nói nhiều, lấy máu lạc đà xong liền vội vàng chạy đến trước mặt Hoắc Tú Tú, rồi cẩn thận đút từng chút chất lỏng đó vào miệng cô.

Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cũng không khách sáo, mỗi người uống một ngụm lớn.

Dù sao cũng là nước cứu mạng, nếu không uống, đến lúc đó sẽ vì toàn thân mất nước mà chết khô.

Họ đều là những người từng trải, tự nhiên không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt.

Nhưng hai nhà khảo cổ học ở đằng xa, đặc biệt là anh chàng đeo kính, và cô em gái yếu đuối kia, hai người nhìn thấy liền tỏ ra ghê tởm.

"Tuyệt đối không thể nào, chúng tôi đều là người có văn hóa, sao có thể giống như một số thổ phu tử, dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Thà chết chứ không uống một ngụm." "Thật quá máu me, những người này thật sự không có tình cảm gì cả, lại có thể dùng phương thức thủ đoạn như vậy để sinh tồn, thật quá không chịu nổi, tôi tuyệt đối không đồng lõa với họ." Anh chàng đeo kính và cô em gái yếu đuối hai người khá có khí phách, vừa nói vừa quay đầu đi.

Bàn Tử thấy hai người này ngoan cố như vậy, lại nhìn bát máu trong tay, lúc học theo còn bĩu môi nói: "Trước hết không biết ai đã cho các người sĩ diện thế, thật sự nghĩ thứ này không uống thì thôi à?

Thật sự nghĩ tôi sẽ cung phụng các người à?" Bàn Tử cũng không khách sáo, quay người lại thu đồ về, chẳng cần biết ba bảy hai mươi

mốt, vừa nhìn đã biết những người này chỉ biết nói bậy bạ, một đám nói nhăng nói cuội.

Bây giờ đã quyết định rồi, mọi người đều là Bồ tát qua sông, thân mình còn khó giữ, đâu có hơi đâu mà lo cho người khác.

Đừng thấy gã này miệng thì nói đạo lý lớn, nói cũng đâu ra đó, thực ra cũng chỉ là miệng khô lưỡi khô thôi.

Đặc biệt là anh chàng đeo kính, vì từ đầu đến cuối đều không uống một ngụm nước, nên bây giờ cả miệng đều bắt đầu nứt nẻ, thậm chí lúc nhìn đối phương còn không ngừng nuốt nước bọt.

Nhưng lời đã nói ra, như bát nước hắt đi, sao có thể dễ dàng thu lại.

Vì vậy cuối cùng chỉ có thể đánh sưng mặt giả làm người béo, ở bên cạnh Bàn Tử cố gắng chịu đựng cơn khát đó.

Cuối cùng, Sở Long đi lên an ủi lão gia tử: "Thôi được rồi, lão tiền bối, ngài đáng để tôi tôn kính.

Chuyện đã xảy ra rồi, hy vọng ngài có thể nén bi thương, cái chết của nó cũng là để chúng tôi có thể sống tốt hơn.

Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ ghi nhớ nó trong lòng, nhất định có thể để nó mãi mãi được cất giữ trong tim." Những lời của Sở Long có lẽ là liều thuốc tốt nhất, ít nhất có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng đối phương, sau đó làm dịu đi nỗi buồn thương trong lòng ông ta.

Nếu không thì đến lúc đó cứ mãi không thể thoát ra khỏi cái bóng đó, cũng không ổn.

Lão gia tử có lẽ cũng đã hiểu những lời của Sở Long, ừ một tiếng, gật đầu rồi bắt đầu cảm thán liên hồi trong lòng.

Thực ra ông ta cũng không đành lòng, đặc biệt là khi thấy con lạc

đà ngã xuống trước mặt mình thoi thóp, trong lòng vô cùng tự trách.

Sau khi uống máu lạc đà, thể lực của họ đã sung mãn hơn rất nhiều, Hoắc Tú Tú cũng từ mơ màng tỉnh lại, một lần nữa mở mắt ra.

Lúc đầu anh chàng đeo kính còn ở đó ra vẻ ta đây, không muốn uống, nhưng dần dần cảm thấy sắp không chịu nổi nữa, cuối cùng chỉ có thể thảm hại xin một bát máu, sau đó ừng ực uống hai ngụm lớn.

Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi nói: "Ôi chao, tôi xem cậu diễn này, thằng nhóc này đúng là giỏi giả vờ, quá đê tiện rồi.

Nhìn xem, thật quá mất mặt.

Lúc nãy rốt cuộc là ai ở đó khoe khoang, nói chết cũng không uống, hả?

Đột nhiên tự vả vào mặt mình, nhìn cái bộ dạng thảm hại đó xem." Nghe những lời này, lão già ở bên cạnh bắt đầu cảm thán liên tục: "Không sai, không bao lâu nữa có thể sẽ đối mặt với một trận tai nạn vô cùng điên cuồng đáng sợ, không bao lâu nữa có thể sẽ có sương giá giáng xuống.

Nhất định phải tìm cách đối phó, tuyệt đối không thể quá kích động, nếu không hậu quả sẽ khôn lường, không chừng không bao lâu nữa, chúng ta sẽ bị cái gọi là sương giá bao phủ!" Bàn Tử vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt ghê tởm, lúc bĩu môi còn không ngừng lắc đầu, cảm thấy đối phương là kẻ ngu ngốc nhất, đáng khinh nhất, tự nhiên cũng bắt đầu ghê tởm không chịu nổi.

Đối phương cảm thấy mặt mũi sa sầm liền im lặng, không biết nên trả lời thế nào.

Đương nhiên cậu ta cũng biết trong tình huống này nói nhiều ngược lại là đang cố gắng giải thích, thế là cũng chỉ có thể cố gắng nén sự bất lực trong lòng, thở dài một tiếng lắc đầu.

Sở Long thì bình tĩnh lại một lúc rồi nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tìm cách xem có thể tìm được chỗ nào để rời đi không, tôi thấy trời hình như sắp tối rồi!" Tuy đã hồi phục sức lực, nhưng bây giờ lại phát hiện màn đêm buông xuống, bóng tối phía trước từ từ lan ra, thậm chí có cảm giác lành lạnh.

Nghe những lời này, lão già ở bên cạnh bắt đầu cảm thán liên tục: "Không sai, không bao lâu nữa có thể sẽ đối mặt với một trận tai nạn vô cùng điên cuồng đáng sợ, không bao lâu nữa có thể sẽ có sương giá giáng xuống.

Chương 743

Nhất định phải tìm cách đối phó, tuyệt đối không thể quá kích động, nếu không hậu quả sẽ khôn lường, không chừng không bao lâu nữa, chúng ta sẽ bị cái gọi là sương giá bao phủ!" Trong mắt lão gia tử lộ ra một tia sợ hãi.

Vì ở sa mạc đừng thấy ban ngày đặc biệt nóng bức, nhưng vì độ cao ở đây, tính đặc thù của vị trí địa lý, nên chênh lệch nhiệt độ ngày đêm đặc biệt lớn.

Vì vậy, sau khi đêm xuống, ở đây sẽ âm mấy chục độ, nếu không mau tìm phương pháp phòng ngự, có thể sẽ bị chết cóng.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Sở Long chợt lạnh đi một nửa.

Đệch mợ, đúng là cho một bài toán khó.

Vì lúc chuẩn bị lên đường, dụng cụ chuẩn bị đều rất đầy đủ, Hán Dương Sản này, Tầm Long Hoa này, còn có đủ loại lệnh bài Thăm Quan Giáo Úy… Thậm chí còn chuẩn bị trước một số bình oxy, có một số dây leo núi… Nhưng vào thời khắc quan trọng lại không chuẩn bị trước, lúc chạy trốn khỏi bầy kiến kia đã làm mất hết rồi.

Trang bị đã mất hết, bây giờ không tìm thấy ở đâu, lại phải đối mặt với một đêm lạnh giá như vậy.

Nếu làm không tốt, e là sẽ bị chết cóng ở bên ngoài.

Đây lại là một chuyện vô cùng phiền phức, khiến anh cảm thấy áp lực trong lòng.

Nhìn một vòng, Sở Long lại nhắm vào xác của con lạc đà ở không xa, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Chưa nói gì, Bàn Tử đã bắt đầu bĩu môi nói: "A, không sao, không

phải trời lạnh rồi sao?

Vừa hay có thể làm tôi mát mẻ một chút.

Nhìn xem, tôi một thân mỡ béo, vừa hay không sợ lạnh, ha ha ha.

Mấy người bây giờ nên biết Bàn Tử có tiềm năng rồi chứ?

Chỉ cần có thể có thân hình vạm vỡ như tôi, giống như tôi, có thân hình nhỏ bé này, có thể sợ lạnh sao?" Thằng nhóc này vừa nói vừa bắt đầu vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, thậm chí lúc nói chuyện còn ra vẻ đắc ý quên cả trời đất.

Nghe những lời này, Sở Long có chút cạn lời, lập tức trợn tròn mắt.

Sở Long thật sự cảm thấy đầu óc thằng nhóc này có vấn đề, đang làm gì thế này?

Tự nhiên lại nói ra những lời như vậy, quả thực là nói bậy bạ.

Đương nhiên Sở Long cũng không vạch trần đối phương, chỉ cười ha hả bình tĩnh trước, sau khi cười xong liền bắt đầu vẫy tay, bảo cậu ta bình tĩnh trước, mọi người cứ ổn định đã, ổn định một chút rồi tính tiếp.

Sở Long cầm một con dao găm nói: "Chúng ta sắp đối mặt với cái lạnh vô tận, vì vậy bây giờ phải cung cấp nhiệt lượng.

Bây giờ, nguồn nhiệt lượng duy nhất của chúng ta, mọi người mau lấp đầy bụng trước đã!" Không cần nói, người đầu tiên ra tay, sau khi đến trước xác con lạc đà, từ bên trong đã lấy ra một miếng thịt lớn. 29.

Vì Bàn Tử và Trần Bì A Tứ đều thuộc dạng giang hồ lão luyện, xông pha nam bắc, đã sớm thấy quen không lạ, nên sức đề kháng, phòng tuyến tâm lý đều mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thấy Sở Long thao tác như vậy, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ lúc nhún vai tỏ ra có chút bất lực.

Miếng thịt máu me đầm đìa hiện ra trước mắt, trông vô cùng tươi đỏ.

Bởi vì Bàn Tử và Trần Bì A Tứ đều là dân giang hồ lão luyện, nam chinh bắc chiến, sớm đã quen với những chuyện kỳ lạ, nên sức chống cự và tâm lý phòng bị của họ mạnh hơn người thường rất nhiều.

Sau khi thấy Sở Long ra tay, họ cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cảm thấy hơi bất đắc dĩ khi rùng mình một cái.

Hai nhà nghiên cứu khảo cổ cách đó không xa, gã đeo kính và cô gái yếu đuối, vừa nhìn thấy cảnh đó đã ôm bụng ọe một tiếng, suýt nữa thì nôn ra.

Vừa rồi phải uống máu tươi đã đủ khó khăn, thậm chí khiến họ hoài nghi nhân sinh, bây giờ lại phải ăn sống thịt lạc đà, cảm giác muốn chết càng mãnh liệt hơn.

Mấy tên trộm mộ này thật quá ghê tởm, như một đám điên.

Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ họ sẽ bị làm cho ghê tởm đến chết mất.

Chương 744

Sở Long lại nhai ngấu nghiến một cách ngon lành: "Ừm, khá là tươi.

Ở ngoài đời thực khó mà ăn được miếng thịt tươi thế này.

Nếu có thêm đống lửa nhỏ, rồi nướng lên thì càng ngon..." Đương nhiên tất cả chỉ là suy nghĩ đơn phương mà thôi, trong tình huống này sống sót đã là khó, làm gì có khả năng cho anh đi nướng thịt.

Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cũng bắt chước, mỗi người cắt một miếng thịt nhỏ từ trên đó rồi cho vào miệng nhai.

Đừng xem thường miếng thịt nhỏ này, bên trong chứa đầy protein và năng lượng, chỉ có ăn no mới có thể chống chọi với cái lạnh khắc nghiệt.

Ông lão đứng bên cạnh có chút không nỡ, dù sao đây cũng là con lạc đà ông nuôi nấng từ nhỏ, luôn bầu bạn bên cạnh, là mạng sống của ông.

Bây giờ lại phải tự tay ăn thịt nó, quả thực là một sự trừng phạt.

"Lão gia tử, hôm nay con lạc đà đã chết rồi, dù có nguội lạnh cũng đừng có áp lực tâm lý gì cả.

Hy vọng ông có thể bình tĩnh nhìn rõ tình hình.

Dù bây giờ ông không ăn, nó cũng không thể sống lại được, đến lúc đó chỉ làm mọi chuyện phức tạp hơn thôi, nên hy vọng ông suy nghĩ kỹ." Giọng điệu của Sở Long bình tĩnh, thậm chí còn đang cố hết sức khuyên can ông lão, để ông có thể nhanh chóng nhìn rõ tình hình, hành động tùy theo sức mình.

Nghe xong những lời này, đối phương từ từ nhắm mắt lại, rồi

thầm thở dài một tiếng.

Ông cũng cảm thấy bây giờ đúng là như vậy, nếu không thử hai miếng, có lẽ linh hồn ông cũng không có nơi nào để nương tựa.

Vấn đề này sau khi thông suốt trong lòng, ông cũng chỉ có thể bắt chước Sở Long, khoét một ít thịt lạc đà ra, rồi nhai ngấu nghiến.

Sau khi ăn xong, ông mới từ từ nhắm mắt lại, cảm thấy tinh lực toàn thân cũng dồi dào hơn.

Lúc đầu Hoắc Tú Tú có chút phản kháng, nhưng dưới sự khuyên nhủ hết lời của Sở Long, cô cũng chỉ đành làm theo yêu cầu, đưa miếng thịt lạc đà đến bên miệng, nhai qua loa vài cái.

Sau khi mọi việc xử lý xong xuôi, ai nấy đều gật đầu mỉm cười, cuối cùng mỗi người cười tươi như một gã béo 800 cân.

Giống như lời ông lão đã nói, khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ quả thực giảm mạnh, cái lạnh thấu xương và cái nóng như thiêu đốt thay nhau xuất hiện.

Ngay cả Bàn Tử lúc đầu còn vênh váo cũng cảm thấy run cầm cập, cả người co rúm lại, tay chân lạnh ngắt.

"A, không xong rồi, trời quỷ quái gì thế này, ban ngày thì nóng như vậy, buổi tối lại lạnh không chịu nổi, có quần áo không?

Tôi sắp không trụ được nữa rồi." Bàn Tử lẩm bẩm một mình, toàn thân càng bị cóng đến run rẩy, tay chân lạnh buốt.

Hắn cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, không khéo có thể sẽ chết ở đây, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ toi mạng.

Nghe thấy tiếng la hét của hắn, Sở Long lập tức chạy tới an ủi vài câu: "Được rồi, đừng manh động, bình tĩnh lại.

Bây giờ không phải lúc kích động, nên bình tĩnh trước, nếu không

đến lúc đó lại gây thêm rắc rối...” “Theo tình hình hiện tại của tôi, manh động chỉ làm mọi chuyện thêm rối, ngược lại còn tăng thêm phiền não, cho nên, cậu cứ ở đây bình tĩnh lại đi, tôi cũng sẽ bình tĩnh đối mặt.” Sở Long cố hết sức an ủi cảm xúc của đối phương, để hắn có thể bình tâm lại một chút.

Dù bây giờ có la hét thế nào cũng không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn gây thêm phiền phức lớn hơn, nên chỉ có thể lấy bình tĩnh làm đầu.

Đối phương tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng sớm đã có xúc động muốn khóc, tại sao lại phải chịu khổ lớn như vậy, chịu tội lớn như vậy chứ?

Bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ nào đó, nhanh chóng trốn đi, thậm chí tìm một nơi hơi ấm áp một chút để yên ổn qua đêm.

Đương nhiên, tất cả chỉ là những tưởng tượng suông trong lòng, hoàn toàn không thực tế.

Dưới sự chăm sóc toàn diện của Sở Long, mọi người co cụm lại thành một đống để sưởi ấm cho nhau.

Sở Long ôm Hoắc Tú Tú vào lòng, truyền hơi ấm cho cô.

Khi mọi người đang run cầm cập vì quá lạnh, đột nhiên phát hiện Trần Bì A Tứ đã biến mất.

“Ê, có chuyện gì vậy?

Chương 745

Có ai thấy Trần Bì A Tứ đâu không?

Người này vừa nãy còn ở ngay trước mắt mà đi đâu rồi?" Mặc dù màn đêm đã buông xuống, nhưng trên trời vẫn có chút ánh sao le lói, nên vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Việc một người bên cạnh bỗng dưng biến mất cũng đã thu hút sự chú ý của Sở Long.

Sau khi anh nhắc nhở, những người khác trong đội cũng chú ý, rồi bắt đầu tìm kiếm quan sát xung quanh.

Nhưng tìm cả một vòng cũng không thấy Trần Bì A Tứ ở đâu.

Thế là, mọi người đều cảm thấy hoang mang, trên mặt lộ ra vẻ bối rối.

Lại có chuyện gì vậy?

Trần Bì A Tứ đang yên đang lành sao lại biến mất?

"Không phải là trốn trước rồi chứ..." Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng, mày nhíu chặt, nắm chặt nắm đấm, trông có vẻ rất tức giận.

Gã này thật không tử tế chút nào, lâm trận đào ngũ, tình hình này quả thực quá tệ hại.

Sở Long nghe xong lại bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã: "Đại ca, tôi xin cậu đấy, có thể dùng não một chút được không, hửm, có chút IQ đi.

Trong tình huống này cậu thấy có chỗ nào để chạy không?

Nơi đây băng giá vạn năm, dù có chạy cũng phải cân nhắc xem một mình có sống sót ra ngoài được không đã." Một câu nói khiến Bàn

Tử nghẹn họng, hình như đúng là như vậy thật.

Bây giờ bọn họ đều bị mắc kẹt ở đây, không nơi nào để trốn, nếu thật sự muốn ra ngoài, cũng phải xem xét xem có khả năng chạy thoát hay không.

"Vậy một người to như thế đang yên đang lành sao lại đột nhiên biến mất được, có thể đi đâu chứ.

Dù sao tôi thấy chuyện này không dễ xử lý, cậu nói trước cho tôi biết người có thể đi đâu..." Bàn Tử thật sự không phục, nếu chuyện này không được làm rõ, hắn sẽ không thể nào yên lòng được.

Thế là hắn bắt đầu vỗ tay liên tục, nhìn chằm chằm vào Sở Long và chất vấn một tràng.

Theo ý hắn, trong tình huống này phải tìm mọi cách để nhanh chóng tìm ra nơi ẩn náu của đối phương, nếu không sẽ là một vấn đề cực lớn.

Sở Long cũng lắc đầu.

Ngay lúc mọi người đang mù tịt, đột nhiên nghe thấy tiếng của Trần Bì A Tứ: "Mọi người đừng đi, tôi không chạy, tôi không chạy, tôi ở đây." Mọi người đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh, kinh ngạc phát hiện ra đó là con lạc đà đã ngã xuống, âm thanh phát ra từ trong bụng nó.

Sở Long lập tức hiểu ra.

Hóa ra gã này bị cái lạnh bên ngoài làm cho không chịu nổi, nên đành nảy ra ý hay chui vào trong bụng con lạc đà đó.

Bởi vì lúc đó để ăn thịt lạc đà, họ đã mổ bụng nó ra.

Tuy bên trong có hơi máu me, nhưng trong cơ thể lạc đà vẫn còn chút hơi ấm.

Trần Bì A Tứ đầu óc nhanh nhạy, nên mới tìm được một nơi ẩn náu tuyệt vời như vậy.

Chui vào trong bụng con lạc đà, có một lớp nhiệt độ bao bọc cũng có thể chống lại cái lạnh khắc nghiệt bên ngoài, quả là một công đôi việc.

"Oa oa oa, không ngờ thằng nhóc này cũng có chút IQ đấy chứ, nhìn thành tích này xem, cũng không ngốc đâu." Bàn Tử cười hì hì, cảm thấy khá khâm phục.

Bởi vì Trần Bì A Tứ từ khi gia nhập đội đến giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói, hiếm khi nói chuyện.

Mặc dù đối phương là một cao thủ mở khóa, nhưng bên Sở Long vẫn chưa gặp phải vấn đề khó khăn nào, nên cũng chưa có dịp để hắn ra tay.

Nhưng qua chi tiết nhỏ này, Sở Long có thể thấy Trần Bì A Tứ hẳn là một lão giang hồ nam chinh bắc chiến, kiến thức rộng rãi, nếu không thì gặp chuyện đã không thể trầm tĩnh như vậy.

Cuối cùng, những người khác cũng tự tìm chỗ, miễn cưỡng chống chọi với cái lạnh, coi như là ẩn mình chờ thời.

Chương 746

Đêm dài khiến họ phải chịu đủ loại thử thách, tay chân sắp cóng lại.

Đặc biệt là hai nhà nghiên cứu khảo cổ, họ sắp ở trong trạng thái kiệt sức.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi một tia nắng mặt trời từ từ chiếu rọi, mắt Sở Long bị một luồng sáng mạnh chiếu vào, giật mình một cái, rồi đột nhiên mở mắt ra.

Oa, tuyệt quá, trời sáng rồi.

Lần này anh kích động vô cùng, mọi người cuối cùng cũng đã vượt qua được đêm dài hôm qua, cũng đã vượt qua được cái lạnh giá triền miên.

Bây giờ đã thoát khỏi những phiền toái đó, có thể bình tĩnh ở đây, rồi tiến hành những bước tiếp theo và các chi tiết cụ thể.

"Oa, mọi người mau lên, mau lên, tôi đã qua được rồi, trời sáng rồi, tuyệt quá, tôi đã chống chọi được với cái lạnh này." Sở Long vô cùng kích động, lập tức bò ra khỏi đống cát.

Nghe thấy động tĩnh, những người xung quanh lập tức bị đánh thức, rồi đồng loạt quay đầu nhìn ra xa, quả nhiên thấy trên đỉnh đầu phía xa có một vầng mặt trời.

Chính xác mà nói là một vầng trăng tròn.

Tuy nhiệt độ hiện tại không cao, nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm từ mặt trời truyền đến.

Bàn Tử mừng rỡ, cũng theo đó bò ra khỏi đống cát.

Tối qua để chống lạnh, hắn đã đào một cái hố trong đống cát rồi tự chôn mình vào đó, như vậy có thể miễn cưỡng giữ được nhiệt độ.

Nói đi cũng phải nói lại, tối qua người thoải mái nhất chính là người ngủ ngon lành trong bụng con lạc đà.

Hắn không bị cái lạnh tấn công, ngược lại còn cảm thấy ấm áp, chỉ là sáng sớm ngày thứ hai lúc ra ngoài, toàn thân cảm thấy một mùi tanh hôi xộc vào mặt.

Sở Long cúi đầu nhìn Hoắc Tú Tú trong lòng, cô ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Tối qua Sở Long đã luôn dùng thân thể cường tráng của mình để che chở cho cô, tìm cho cô một bến cảng an toàn để ẩn náu.

"Được rồi cô nhóc, đừng ngủ nữa, trời sáng rồi, chúng ta bây giờ có thể tìm chỗ đi xem xét, nhanh chóng ra ngoài đi dạo thôi, trời đã sáng rồi!" Thấy cô đang ngủ say như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, Sở Long vỗ nhẹ vào má cô, véo mũi cô, để cô nhanh chóng tỉnh lại.

Bị anh làm phiền như vậy, cô mơ màng mở mắt, rồi ngái ngủ ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy ánh sáng chói mắt bên ngoài chiếu vào, khiến cô cảm thấy thật trong trẻo.

Hoắc Tú Tú "ừm" một tiếng rồi cùng Sở Long bò ra khỏi đống cát.

Tối qua bên ngoài họ đắp một tấm chăn lớn quấn vào nhau, cũng có thể ôm nhau sưởi ấm.

Mọi người lục tục bò ra khỏi đống cát.

Nhưng khi quay đầu lại, họ phát hiện hai nhà khảo cổ học ở đằng xa đã ngất đi.

Cái lạnh suốt đêm qua đã khiến hai người cuối cùng không chịu nổi.

Trong đó, sắc mặt hai người xanh mét, tím tái.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, rồi đá hai người một cái: "Ê, hai vị đừng có ham ngủ được không?

Mau lên mau lên, trời sáng rồi, mau dậy đi, chúng ta sắp phải lên đường rồi đấy?" Bàn Tử tưởng hai người đang ham ngủ, nên đi tới gọi hai tiếng, thậm chí còn dùng chân nhẹ nhàng thúc, nhưng lại phát hiện không có chút phản ứng nào, cũng không biết hai người rốt cuộc bị làm sao.

Cuối cùng, Bàn Tử mới cúi xuống đặt tay lên mũi cô gái, vừa đặt vào liền sợ hãi lập tức rụt tay lại, vì cô đã tắt thở.

Người đàn ông còn lại thì hít vào nhiều, thở ra ít, tuy vẫn còn một chút dấu hiệu sinh mệnh, nhưng xem ra cũng sắp xong, chỉ còn thoi thóp.

Hóa ra trong đêm dài tối qua, nhiệt độ lạnh như vậy, khiến cơ thể yếu ớt của hai người không thể chịu nổi, nên cô nữ sinh viên đã ra đi.

Sở Long đi tới đặt tay lên cổ đối phương, cũng xác định không còn mạch đập, người đã chết. 30.

Chương 747

Đã vậy nữ sinh viên đã chết, chỉ có thể tìm cách cứu tỉnh người đồng bào nam này trước.

Gã đeo kính này tuy có chút đáng ghét, nhưng cũng là một mạng người.

"Gã này sao giờ vẫn chưa tỉnh, phải làm sao đây lão đại, có sắp xếp gì hay không?

Anh Long..." Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột, đi đi lại lại, cảm thấy chuyện này thực sự có chút bực bội.

Bình thường đều gặp nguy hiểm trong mộ huyệt, dù bên trong có bao nhiêu nguy cơ, cơ quan, khí độc, đều có thể gặp dữ hóa lành, giải quyết ổn thỏa.

Bây giờ thì hay rồi, lại chết bởi thiên nhiên.

Điều này khiến tâm trạng cả đội chùng xuống, thậm chí cảm thấy có chút nực cười, còn chưa nhìn thấy Vân Đỉnh Thiên Cung đâu, người đã mất đi một.

Sở Long nhìn xong lại nhìn Hoắc Tú Tú nói: "Tôi có cách, nhưng bây giờ các cô phải phối hợp, mau chóng quay người đi, tuyệt đối không được nhìn trộm nhé, ai dám nhìn trộm tôi dùng tuyệt kỹ thì đừng trách lúc đó tôi không khách sáo." Sở Long nhíu mày liếc một cái, làm cho cái gọi là tuyệt kỹ trở nên vô cùng bí ẩn, như thể được phủ một lớp màn bí ẩn, không muốn dễ dàng vén lên cho mọi người biết.

Nghe Sở Long nói có tuyệt kỹ, mấy người bên cạnh bắt đầu cười khúc khích, bây giờ có người còn cười không ngậm được mồm, ha ha

ha, thật quá buồn cười, anh chàng này hình như đang kể chuyện tấu hài, nói năng đặc biệt, lại còn có tuyệt kỹ nữa chứ.

Những trò vặt của Sở Long, Bàn Tử sớm đã biết tỏng, lập tức quay đầu đi.

Kết quả một lúc sau nghe thấy tiếng nước chảy xì xì ở đằng xa, Bàn Tử tò mò quay đầu lại nhìn, trời ạ, lập tức ngây người.

Sở Long lại đang tiểu một bãi lên người gã đeo kính.

Gã đeo kính giây trước còn đang mơ màng, đột nhiên ngửi thấy một mùi khai, một dòng chất lỏng ấm áp tạt lên mặt.

Hắn cũng không biết là tình huống gì, mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thậm chí toàn thân còn thoang thoảng mùi khai.

"Anh bạn à, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, làm bọn tôi sợ chết khiếp, tưởng cậu tối qua toi mạng rồi chứ.

Người ta nói, đại nạn không chết tất có hậu phúc." Đối phương vừa tỉnh, Bàn Tử lập tức chạy tới, còn cười toe toét định nói đùa.

Nhưng gã kia rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái mơ hồ, thậm chí còn đang nhìn đông ngó tây tìm kiếm, dường như đang tìm thứ gì đó.

Bàn Tử thấy phản ứng của hắn có chút nghi ngờ, bèn đi tới hỏi: "Đại ca à, anh đang làm gì vậy?

Sao kỳ lạ thế?

Có cần giúp gì không?

Bây giờ có cần giúp đỡ không." Một đôi mắt láo liên đang làm gì vậy, nhìn đông ngó tây, không biết có sắp xếp và kế hoạch gì.

Gã đeo kính hỏi: "Chuyện gì vậy?

Sao tôi cảm thấy toàn thân có mùi khai?" Bởi vì lúc hắn tỉnh, Sở Long đã kéo quần lên rồi, nên cũng không để hắn nhìn thấy chút sơ hở nào.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao thằng nhóc này vừa tỉnh lại hỏi một câu hỏi khó như vậy.

Bàn Tử không nhịn được, bụm miệng cười khì một tiếng, Sở Long thì bình tĩnh hơn, gật đầu rồi lắc đầu.

Khi biết người bạn đồng hành của mình bị cóng chết, gã đeo kính lập tức nhào tới, rồi quỳ xuống, ôm lấy đối phương khóc nức nở, khóc rất đau lòng.

Sinh ly tử biệt vốn là cảnh tượng bi thương nhất trên đời, nhóm Sở Long cũng bất lực, nên chỉ có thể đứng yên bên cạnh, chờ đối phương nhân cơ hội này trút hết nỗi lòng.

Một lúc sau, Hoắc Tú Tú đi tới nói: "Được rồi anh bạn, bình tĩnh lại đi, dù sao người chết cũng không thể sống lại.

Người tuy đã đi rồi, nhưng chúng ta những người còn sống nên tìm cách bình tĩnh lại mới phải.

Tôi cũng hy vọng anh có thể vực dậy tinh thần, trở nên mạnh mẽ hơn..." Hoắc Tú Tú còn nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, đưa ra một loạt lời nhắc nhở an ủi, để anh có thể cố gắng hết sức bình tĩnh lại, đừng có quá nhiều áp lực tâm lý.

Nếu cứ khóc lóc bên cạnh, ngược lại sẽ làm mọi chuyện trở nên phiền phức, thậm chí mang lại thêm áp lực và rắc rối.

Chương 748

Đối phương cúi đầu thở dài một tiếng: "Hành trình lần này lại nguy hiểm như vậy, gian nan trắc trở như vậy, một sinh viên đã phải bỏ mạng.

Sau khi trở về, tôi biết ăn nói thế nào với thầy giáo, biết ăn nói thế nào đây." Thằng nhóc này có lẽ đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, nên lúc nói chuyện cứ lẩm bẩm một mình.

Sở Long nghe xong thầm nghĩ, xong rồi, gã này coi như phế hẳn.

Đã đến lúc nào rồi, đang ở lằn ranh sinh tử, lại còn lo nghĩ làm sao về ăn nói với thầy giáo.

Bây giờ nên nghĩ làm sao để sống sót ra khỏi đây mới phải.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ chôn cất cô gái tại chỗ.

Tuy cách chôn cất có hơi đơn giản, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Vác một cái xác về, hành động sẽ bất tiện, không chừng cuối cùng sẽ kiệt sức.

"Được rồi anh bạn, chúng ta đã cố hết sức rồi, người chết không thể sống lại, chúng ta mau đi thôi!" Cuối cùng Sở Long vỗ nhẹ vai đối phương, nhắc nhở vài câu, cũng là một lời an ủi, cố gắng hết sức.

Gã đeo kính sau chuyện này, nội tâm bị đả kích nặng nề.

Suốt đường đi cũng không nói gì, không còn vẻ phấn khích, lắm lời như lúc đầu, ngược lại trở nên trầm mặc lạ thường, cũng không biết là làm sao nữa.

Tóm lại là trở nên trầm mặc ít nói, không muốn nói chuyện nhiều với người khác.

Nhưng như vậy cũng tốt, ngược lại khiến cho nhóm Sở Long cảm thấy tai mình thanh tịnh, đỡ phải sau này lại thêm phiền phức vô tận.

Nhóm Sở Long cũng mừng rỡ, cầu còn không được.

Lại bắt đầu một cuộc hành trình dài.

Nhưng đi về phía trước không được bao xa, đột nhiên thấy phía xa có một cơn lốc cát đen, rồi cát vàng ngập trời cuốn thẳng về phía vị trí của họ.

Nhìn thấy tình huống này, ông lão lập tức hiểu ra chuyện gì.

Cát bay đá chạy, thế là lập tức nói: "Mau, không xong rồi, trời có gió mây bất trắc, vận khí của chúng ta quá tệ, hôm nay lại gặp phải bão cát, mau tìm cách chạy đi, tuyệt đối đừng để bị nó nuốt chửng, nếu không sẽ chết." Cũng không biết đã ở trong đó bao lâu, cứ nằm bẹp xuống, cũng không có khái niệm thời gian.

Nhóm Sở Long thậm chí đã hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài, chỉ còn biết hít thở một cách máy móc, nhắm mắt bịt tai, cố gắng tránh cơn bão cát này.

Lại kèm theo bên tai là tiếng sột soạt, một loạt tiếng gió thổi vô cùng rõ ràng, quét qua bên tai.

Dần dần, sau khi cơn lốc cát đá thổi qua, tiếng động cũng nhỏ dần, không còn cái thế gió mạnh như lúc đầu.

Thế là mọi thứ lại một lần nữa trở lại bình yên, không còn sự manh động lỗ mãng như ban đầu.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, tâm trạng bình tĩnh, sau khi bắt đầu quan sát xung quanh, lau mồ hôi trên trán, trong lòng quả thực cảm

thấy bối rối không tên.

Làm sao lại trở nên bi thảm đến mức này, thế là trong lòng có chút lo lắng.

Cũng chính trong tình huống này, họ từ từ tiến lên, rồi đến bên cạnh.

Cuối cùng Sở Long lắc đầu, phủi hết bụi đất trên người xuống.

Đợi những hạt bụi này rơi xuống đất, anh cũng lau mồ hôi trên trán, quả thực là cửu tử nhất sinh.

"Được rồi, bão cát qua rồi, chúng ta đã qua một cơn hoạn nạn, mau lên, mau lên." Thấy bão cát đã đi, Sở Long vội vàng hét lên nhắc nhở Hoắc Tú Tú và những người khác.

Dù sao bây giờ đã vượt qua một cơn hoạn nạn, ít nhất đã giải quyết được vấn đề khó khăn này, cũng có thể tiếp tục vực dậy tinh thần, tiếp tục tiến lên, bởi vì thứ đang chờ đợi họ là Vân Đỉnh Thiên Cung.

Suốt đường đi trải qua muôn vàn khổ cực, cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ làm tăng thêm chút màu sắc bí ẩn cho chuyến đi, nhưng tuyệt đối không thể đánh gục họ, cũng tuyệt đối không thể cản bước chân họ tiến về phía trước.

Bị Sở Long gọi một hồi, Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cũng mơ màng chui ra khỏi đống cát.

Chương 749

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy ông lão ở đằng xa kinh hô một tiếng, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Tốt quá rồi, nhất định là cách làm và lựa chọn vừa rồi của tôi đã cảm động trời xanh, nên đã cho tôi một tia hy vọng, cho tôi một sự chỉ dẫn đúng đắn.

Mọi người mau nhìn xem, tôi lại tìm thấy phương hướng rồi." Cũng không biết ông lão bị kích thích gì, bắt đầu cảm thán liên tục, rồi đưa tay ra chỉ, sau đó nhìn thấy ở phía trước nhất xuất hiện một thứ giống như một con sông ngầm.

Mọi người cũng chợt bừng tỉnh, hiểu ra.

Con sông xuất hiện trước mắt chính là con sông ngầm mà họ vẫn luôn tìm kiếm.

Giống như cái gọi là long mạch mà Sở Long đã nói, nếu tìm thấy long mạch của con sông ngầm này, điều đó có nghĩa là khoảng cách đến thành công và nơi bí ẩn cuối cùng không còn xa nữa, họ đang từng bước tiến đến sự thật.

Tìm thấy thứ này, mọi người cũng đều cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ít nhất công sức đã không phụ lòng người, dù sao mọi người đã trải qua bao nhiêu khó khăn, cùng nhau trải qua bao nhiêu gian khổ.

Nếu không nhanh chóng có một tiến triển thích đáng, có lẽ mọi người chắc chắn sẽ sụp đổ. 31.

Nhìn thấy con sông ngầm này, cũng giống như nhìn thấy một ngọn

đèn sáng trong bóng tối, mọi người dồn dập chạy về phía xa.

Sở Long thì chạy lên trước ngăn mọi người lại, rồi dùng mũi khẽ ngửi, cảm nhận sự thay đổi của mùi vị trong đó.

"Làm gì vậy?

Chẳng lẽ định để anh đây khát chết à?" Cậu sinh viên khảo cổ bên cạnh không nghĩ nhiều, nhảy xuống nước, ừng ực uống liên tục mấy ngụm.

Nhìn bộ dạng của thằng nhóc, Sở Long cảm thấy có chút bất lực, không biết còn tưởng tám kiếp chưa được uống nước.

Thực ra làm vậy cũng có nguyên nhân, để đảm bảo nguồn nước có sạch và không độc hay không.

Nếu lỡ như trong đó có một loại virus nào đó, hậu quả có thể sẽ khôn lường.

Hơn nữa đi suốt một chặng đường đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, nếu lỡ nguồn nước có độc, uống vào chẳng phải là tự sát sao?

Chờ sau khi quan sát và nếm thử, anh cảm thấy nước rất tinh khiết, là nước ngầm cực kỳ tinh khiết.

Thế là gật đầu.

Còn chưa kịp nói gì, Bàn Tử đã là người đầu tiên lao đầu xuống, rồi ừng ực uống liên tục mấy ngụm lớn.

Ông lão lại có vẻ lý trí hơn rất nhiều.

Ông quỳ xuống bên cạnh dòng nước ngầm, bắt đầu hành lễ quỳ lạy, cảm thán ông trời đã cho ông một tia hy vọng như vậy.

Sau khi hành lễ xong, ông mới liên tục uống mấy ngụm.

Tìm thấy con sông ngầm này, cũng đồng nghĩa với việc tìm thấy hy vọng mới, mọi người cũng đã thoát khỏi một phiền toái lớn nhất, vấn đề về nước.

Không chỉ mỗi người uống liên tục mấy ngụm lớn, uống no căng, thậm chí còn đổ đầy tất cả các bình chứa.

Đi trong sa mạc, điều đáng sợ nhất tự nhiên là cạn kiệt nguồn nước.

"Ha ha, bây giờ tốt rồi, tinh lực dồi dào.

Không ngờ lại đơn giản như vậy.

Có nước rồi, chúng ta nhất định có thể tìm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung. 32.

Chương 750

Tôi lại muốn xem xem cái nơi quỷ quái của hoàng đế cổ đại rốt cuộc đặt ở đâu.

Đã hôm nay đến rồi, thì nhất định phải tìm ra." Bàn Tử nói thẳng, rồi phủi bụi trên tay, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Sở Long lại hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Tên khốn này thật sự không biết giữ mồm giữ miệng, có chuyện gì không thể giấu trong lòng, cứ phải nói thẳng ra.

Nhưng bây giờ đã không kịp nữa, vì ông lão ở đằng xa hình như đã nghe ra điều gì đó.

Ông lập tức chạy tới nhìn Sở Long và Bàn Tử, rồi nghiêm túc hỏi: "Các người nói gì?

Vừa rồi hai người nói về hoàng đế cổ đại, cái gọi là 'nhà', rốt cuộc là làm gì?

Chẳng lẽ các người không phải là nhà thám hiểm thật sự sao?" Ông lão cũng không phải kẻ ngốc, nhìn mấy người này hành tung đáng ngờ.

Mấu chốt là mấy người này vừa nhìn đã biết là loại lão giang hồ, gặp chuyện trầm tĩnh ổn trọng, không hoảng loạn, tuyệt đối không phải là những du khách bình thường có thể thể hiện ra được.

Cho nên ông lão sớm đã nghi ngờ thân phận của họ, biết rằng có thể đã bị mấy người này lừa gạt.

Nhưng lúc đầu không tìm thấy bằng chứng cụ thể, nên chỉ đơn thuần giấu mọi chuyện trong lòng, không cố ý biểu hiện ra mà thôi.

Nhưng vừa rồi thì khác, vì Bàn Tử nhất thời kích động đã buột miệng nói ra, vô tình tiết lộ bí mật giấu trong lòng.

Cứ thế trực tiếp bị bại lộ, cũng bị ông lão này nghe thấy.

Đúng là không có sự trùng hợp thì không thành chuyện.

Thế là tình thế giữa hai bên lập tức có sự thay đổi không nhỏ, Bàn Tử cũng ý thức được mình vừa lỡ lời.

Cho nên ông lão sớm đã nghi ngờ thân phận của họ, biết rằng có thể đã bị mấy người này lừa gạt.

Nhưng lúc đầu không tìm thấy bằng chứng cụ thể, nên chỉ đơn thuần giấu mọi chuyện trong lòng, không cố ý biểu hiện ra mà thôi.

Nhưng vừa rồi thì khác, vì Bàn Tử nhất thời kích động đã buột miệng nói ra, vô tình tiết lộ bí mật giấu trong lòng.

Cứ thế trực tiếp bị bại lộ, cũng bị ông lão này nghe thấy.

Đúng là không có sự trùng hợp thì không thành chuyện.

Thế là tình thế giữa hai bên lập tức có sự thay đổi không nhỏ, Bàn Tử cũng ý thức được mình vừa lỡ lời.

Bị ông lão truy hỏi, Bàn Tử chỉ có thể cười gượng: “Tôi nói gì cơ?

Ông nhầm rồi sao?

Lão gia tử chắc chắn nghe nhầm rồi, tôi chỉ nói nước ở đây, oa, thật ngọt quá, chúng ta có thể uống một bữa no nê, thật tuyệt vời.

Nhờ có thịt lạc đà đó, nếu không mấy anh em chúng tôi cũng không sống được đến bây giờ, nên sau khi trở về tôi sẽ trả tiền cho ông!” Bàn Tử biết rõ còn cố hỏi, tự cho là thông minh, cố ý đánh trống lảng, nhưng thực ra những lời đó nghe vào tai ông lão lại vô cùng chói tai.

Sở Long cũng vội vàng đi tới che chắn: “Đúng vậy, lão gia ngài

thật sự hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là những du khách bình thường thôi.

Trải qua nguy hiểm lớn như vậy, chúng tôi cũng thực sự sợ hãi.

Nhưng đã đến rồi, chúng ta nên cố gắng đi đến cuối cùng mới phải, dù sao cũng không uổng công chuyến này, tuy có kinh mà không hiểm, chúng tôi cũng thu hoạch được rất nhiều..." Để ổn định lòng người, bây giờ chỉ có thể cố hết sức nói bừa, nói một cách mạch lạc, vòng vo.

Ngay cả Bàn Tử đứng bên cạnh cũng âm thầm giơ ngón tay cái cho Sở Long, trong lòng thầm cảm khái, trời ạ, thằng nhóc này thật sự là một nhân tài có tài ăn nói đỉnh cao.

Một cái miệng, có lẽ người chết cũng có thể bị nói sống lại.

Quan trọng là lão gia tử không phải là người bất tài, tự nhiên nghe ra được một tầng ý nghĩa khác trong lời nói.

Chương 751

Cho nên sau khi nghe xong, lão gia tử lập tức nhíu mày, đồng thời sắc mặt cũng nghiêm túc, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nói bậy, tôi thấy mấy người các cậu thật quá đáng, thật sự tưởng tôi là kẻ ngốc sao?

Tôi ngu ngốc đến mức bị mấy người lừa gạt..." "Thực ra tôi sớm đã nhìn ra rồi, chỉ là một đám trộm mộ thôi.

Hừ, thật to gan lớn mật, nơi đây có thần linh phù hộ.

Chả trách chúng ta đi suốt một đường, đối mặt với bao nhiêu tai nạn, tất cả đều là do thần linh gây ra, các ngươi nhất định sẽ bị trừng phạt!" Lão gia tử cũng không nể mặt nữa, trực tiếp mắng một trận, thậm chí lúc hừ lạnh còn liên tục vung tay áo, hung hăng trừng mắt một cái, đầy vẻ ghét bỏ.

Thậm chí lão gia tử còn gọi họ là "đồ trộm mộ", nghiến răng nhìn chằm chằm Sở Long, lúc nhìn những người này càng tức giận hơn.

Một câu nói khiến Sở Long, Hoắc Tú Tú, và Bàn Tử không biết giải thích thế nào.

Không sai, người ta đoán không sai chút nào, họ thực sự là một đám trộm mộ, chuyên gia trộm mộ.

Sở Long vẫn muốn đi tới, cố gắng hết sức khuyên giải an ủi.

Ít nhất cũng nên an ủi cảm xúc của ông lão này, không thể để ông ấy quá manh động.

Bởi vì bây giờ ông ấy la hét ở đây, không những không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn khiến tình hình giữa hai bên bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Thế là Sở Long đổi cách khuyên: "À, được rồi lão tiên sinh, hôm

nay chúng ta đã trải qua bao nhiêu gian khổ, ông cũng thấy rồi đấy, chúng tôi không phải người xấu đúng không?

Hay là thế này, chúng ta mỗi người lùi một bước, đã đi đến đây rồi, cũng tiếp tục kiên trì đi tiếp nhé, ông thấy thế nào...” Đi tới gần, Sở Long cũng đã đổi hết cách để an ủi, khuyên nhủ, để lão tiên sinh có thể cố gắng bình tâm lại, đừng quá manh động, có chuyện gì mọi người bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện là được rồi.

Nhưng lời vừa nói ra, đối phương lại lập tức hừ một tiếng, trừng mắt nhìn một vòng những người xung quanh: “Đúng là một lũ nói nhảm, tôi không thể nào cùng đám trộm mộ các người đi báng bổ thần linh được.

Tôi đã đi sai đường, suýt chút nữa bị thần linh trừng phạt.

Bây giờ tôi phải quay đầu lại, tuyệt đối không thể đi chung đường với các người!” Ông lão này xem ra đã quyết tâm, muốn đường ai nấy đi.

Ông cho rằng làm như vậy là báng bổ thần linh, sa mạc này vốn có thần linh che chở, nếu xảy ra chuyện bất trắc báng bổ thần linh, thì sẽ chết rất thảm.

Sở Long cũng thấy đối phương dầu muối không ăn, mềm cứng không chịu, nếu muốn thuyết phục ở đây chắc chắn không được.

Bàn Tử vốn tính tình nóng nảy, nghe đối phương nói xong lập tức rút con dao trong tay ra: “Làm gì đấy cái lão già thối tha này, định không làm nữa à?

Đã nhận tiền thì phải làm việc cho xong, bây giờ lại định qua cầu rút ván à?

Nói cho ông biết, nếu còn không biết điều, xem hôm nay Bàn Tử tôi có xử lý ông không...” Bàn Tử bình thường khá hiền lành, nhưng

bây giờ cũng cảm thấy bực mình.

Vì Vân Đỉnh Thiên Cung, vì những nguy hiểm gặp phải trên đường họ đều đã kiên trì vượt qua, tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng.

Hắn cũng không thật sự muốn lấy mạng ông lão này, chỉ nhân cơ hội này muốn gây chút áp lực, dọa cho đối phương sợ hãi, như vậy mới có thể khiến ông ta ngoan ngoãn nghe lời, rồi dẫn đường cho họ.

Quan trọng là ông lão đã quyết tâm mềm cứng không ăn, dù nghe thấy tiếng la hét, đối phương vẫn quay đầu đi: "Tôi đã nói rồi, tuyệt đối không thể giúp đám trộm mộ các người, thật nực cười, ha ha ha, tôi không thể nào đồng lõa với các người được, bỏ ý định đó đi!" Trương Ngọc Phong cười ha hả một tràng, rồi từ từ nhắm mắt lại, dường như có ý muốn giết muốn chém tùy ý.

Lần này Bàn Tử cảm thấy có chút hoài nghi nhân sinh, đệch mợ, lão già này sao lại cố chấp như vậy, đã nói đến nước này rồi, chẳng lẽ không thể nể mặt một chút sao?

Cuối cùng hắn cũng cảm thấy vô cùng bất lực, quay đầu nhìn Sở Long bên cạnh, nhún vai tỏ vẻ không thể làm gì hơn.

Ngay lúc đội nhỏ này sắp lật thuyền, Sở Long thực sự đi lên hai bước: "Được rồi, đều bình tĩnh, chuyện này giao cho tôi xử lý.

Bàn Tử, mau thu dao lại, làm gì vậy?

Đối xử với người lớn tuổi mà có thể nóng nảy như vậy sao." Nghe lời của đại ca, Bàn Tử chỉ có thể gật đầu "ừm" một tiếng, rồi từ từ cất con dao trong tay đi, trông có vẻ khá nghe lời.

Sở Long đi về phía trước hai bước, nhìn lão gia tử rồi chắp tay nói: "Tiên sinh, quả thực không sai, chúng tôi đều là dân trộm mộ chính hiệu.

Nhưng chúng tôi không phải là những tên trộm mộ bình thường, chúng tôi muốn tìm hiểu bí mật thực sự bên trong, chúng tôi vẫn luôn muốn biết rõ tình hình trong đó...” “Hừ hừ, thật quá nực cười, toàn lời nói nhảm.

Trộm mộ là trộm mộ, lại còn đội cho mình cái mũ cao như vậy.

Chương 752

Xem ra thật sự tưởng tôi già rồi lẩm cẩm, không nhìn ra gì sao?

Tôi tin vào mắt mình, tin rằng sẽ không nhìn nhầm, đám người các người nhất định sẽ bị thần linh trừng phạt." Sở Long giải thích hai câu, nhưng ông lão căn bản không nghe khuyên, ngược lại còn luôn miệng nói thần linh, bắt đầu nói những lời cay độc.

Thấy đối phương cố chấp như vậy, Sở Long chỉ có thể lắc đầu cảm khái: "Được thôi lão gia tử, nếu ông đã luôn cố chấp như vậy, thì tôi cũng chỉ có thể dừng lại ở đây thôi.

Dù sao dưa ép không ngọt, tôi cũng không muốn làm chuyện ép buộc người khác, hy vọng lão gia tử có thể một đường bảo trọng." Nói xong Sở Long liền chắp tay, nhìn ông lão rồi lại cúi đầu một cái, xem ra là muốn từ biệt.

Bàn Tử ngây người, lúc đầu tưởng đối phương sẽ tìm cách giải quyết chuyện giữa hai bên, nào ngờ Sở Long lại định tiễn ông lão đi.

Thế là hắn sốt ruột, vội vàng chạy tới: "Này, cậu điên rồi à, mất trí rồi sao?

Làm gì vậy?

Mới nói chuyện được mấy câu, sao đột nhiên lại muốn tiễn người ta đi, lúc đó xảy ra chuyện thì phải làm sao!" Lúc nói chuyện, Bàn Tử nhíu chặt mày nhìn chằm chằm Sở Long, mong đối phương mau chóng cho một câu trả lời, bởi vì chuyện này bây giờ không thể trì hoãn, tuyệt đối không thể tùy tiện như vậy là xong.

Sở Long lại nhẹ nhàng vỗ vai hắn an ủi: "Được rồi, chúng ta nên thuận nước đẩy thuyền.

Dù sao chúng ta đã tìm thấy long mạch, cứ đi theo hướng long mạch này là có thể tìm ra lối vào, cậu nên tin tôi mới phải.

Đừng quên tôi là người dẫn đầu...” Sở Long làm vậy tuyệt đối không phải vì đồng tình thương hại, vì đối phương già yếu nên mới để ông ta rời đi.

Bởi vì trong giới trộm mộ, thật sự không cầu cái gọi là tình cảm phong phú hay do dự không quyết đoán.

Chỉ là vì bây-giờ long mạch đã ở dưới chân, cũng có nghĩa là đã thành công một nửa, men theo long mạch này có thể tìm thấy vị trí lối vào.

Cho nên Sở Long tự nhiên đã đoán được phương hướng và kế hoạch cụ thể tiếp theo, đó là tìm ra hướng và con đường vào động.

Lão gia tử nghe xong những lời này có chút bất ngờ, nhìn Sở Long rồi hỏi lại một câu: “Lời này là thật sao?

Các cậu thật sự bằng lòng để tôi rời đi, không sợ sau này, không sợ sau này tôi ra ngoài báo quan, bắt hết các người lại sao?” Hắn tưởng hôm nay không đi được, đám người này đã chuẩn bị giết người diệt khẩu rồi chứ?

Dù sao ở trong sa mạc mênh mông, một vùng biển cát vô tận, căn bản không nhìn thấy phương hướng.

Nếu muốn trừ khử một người ở đây, thật sự quá đơn giản, dễ như búng ngón tay.

Đối phương không những không làm khó, ngược lại còn chủ động thả mình đi, khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Cho nên trong tình huống này, hắn không kìm được mà hỏi lại Sở Long một tràng, đồng thời trong mắt cũng lộ ra chút mê mang.

Thấy hắn nghi ngờ, Sở Long cười ha hả, gật đầu: "Không sai, chuyện này quả thực không có vấn đề gì, tất cả đều nằm trong kế hoạch của tôi.

Ông cứ yên tâm về đi, đừng có áp lực gì cả, tôi trong lòng tự có sắp xếp, dù sao ba người tự có diệu kế, ha ha ha!" Sở Long không chỉ để ông lão rời đi, ngược lại còn lấy ra một ít tiền từ trong túi, cho ông ta một ít tiền công.

Có thể giữ được mạng đã là không tệ rồi, cộng thêm bây giờ có thể nhận được tiền, đối với ông lão mà nói cũng là một chuyện quá tốt.

Thế là sau khi nhận tiền, ông ta từ biệt Sở Long, dẫn theo đoàn lạc đà, leng keng chuẩn bị rời đi.

Lúc sắp đi, Sở Long còn chia cho ông ta một ít vật tư, dù sao đường về khá gian nan, phải do một mình ông lão đối phó.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Sở Long rồi gãi đầu đi qua đi lại, cảm thấy sắp sốt ruột đến phát điên, trời ơi!

Hắn cảm thấy hồ đồ.

Đang yên đang lành, tại sao đối phương lại làm bậy như vậy?

Theo tình hình hiện tại, nếu không nhanh chóng tìm long mạch, không chừng lại phải chịu đói chịu rét, lúc đó không chừng sẽ toi mạng.

"Anh Long, xin anh đấy, mau tìm cách đi được không?

Chúng ta bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, mau xem bước tiếp theo có giải pháp nào tốt hơn không!" Cũng chính lúc Sở Long vẫn đang nhìn theo bóng đối phương xa dần, Bàn Tử thực sự sốt ruột, liên tục vỗ tay, rồi đi đi lại lại tại chỗ, trong lòng càng thêm lo lắng.

Chương 753

Sở Long lại cười ha hả, nhẹ nhàng vỗ vai hắn an ủi: "Được rồi được rồi, bình tĩnh lại, tuyệt đối đừng manh động.

Bây giờ cậu manh động sốt ruột cũng vô ích, không những không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn khiến cậu rối trí..." "Cho nên mà, chúng ta trong tay có bức vẽ da dê, tôi không tin không tìm được Vân Đỉnh Thiên Cung tiếp theo!" Sở Long lúc nói những lời này vô cùng tự tin, dường như đối với Vân Đỉnh Thiên Cung, thế nào cũng phải có được.

Hoắc Tú Tú, lão Lý, Trần Bì A Tứ, và nhà khảo cổ học nam kia, đều trở thành những người sống sót trong đội lần này.

Suốt đường đi quả thực đã trải qua không ít chuyện, gã đeo kính kia cũng trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Hắn qua một loạt gian nan, đã hiểu ra một đạo lý, chỉ đọc vài quyển sách, căn bản không có kinh nghiệm thực chiến.

Nếu muốn sinh tồn ở nơi hoang dã này, thậm chí có thể hoàn thành nhiệm vụ mà thầy giáo giao, thì phải dựa vào mấy người trẻ tuổi trước mắt này.

Nếu không thể theo kịp bước chân của đối phương, rồi nhanh chóng xử lý những chuyện này, không chừng lúc đó sẽ chết rất thảm, giống hệt người bạn đồng hành kia.

Cũng chính vì ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này, tự nhiên hắn cũng không dám tiếp tục làm bậy, có bất kỳ suy nghĩ xa vời nào nữa.

Sở Long trải bức vẽ da dê ra mặt đất, rồi thông qua hướng đi của

long mạch trên đó, lập tức khóa định một vị trí cách đó không xa.

"Chúng ta chỉ cần đi thẳng theo con đường này, đừng rẽ, tin rằng đi một đoạn đường như vậy, là có thể thực sự tìm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung!" Sở Long khẳng định phương hướng hành động tiếp theo.

Miệng không nói gì, nhưng trong lòng Bàn Tử khá nghi ngờ, lẩm bẩm.

Dù sao một nơi không có vật tham chiếu nào, chỉ có một vùng đất trống trơn dễ bị lạc phương hướng, thậm chí sẽ mất phương vị, nên bây giờ muốn đi thẳng, men theo hướng này đi suốt một chặng đường đâu có dễ.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, cả đội người mệt mỏi tiếp tục tiến lên, nhưng may mà có nguồn nước bổ sung, tinh lực cũng được bổ sung không ít.

Cộng thêm tối qua mang theo một ít thịt lạc đà tương ứng, những thứ này đều là những chất có hàm lượng protein cao, nên có thể bổ sung thể lực rất tốt.

Cho nên dưới sự dẫn dắt của Sở Long, cả đội người bắt đầu lảo đảo, từ từ tiến về phía trước.

Lúc tiến về phía trước, Sở Long thỉnh thoảng quan sát mọi tình huống xung quanh, thậm chí chú ý đến mọi thay đổi liên quan, sợ có vật phẩm, hoặc có cảnh tượng nào bị bỏ qua hoặc phớt lờ.

Đi suốt một đường quả thực khiến cả đoàn người cảm khái sâu sắc.

Đi về phía trước một đoạn rất xa, sau khi đi một đoạn đường, đột nhiên nghe thấy phía trước không xa có tiếng súng "pằng pằng pằng", nghe vô cùng rõ ràng.

Nghe thấy động tĩnh này, Sở Long và Bàn Tử cả đoàn người lập tức cảm thấy cơ thể giật nảy một cái, giống như thần kinh bị va chạm, hoặc cả người thần kinh lập tức căng cứng lại, mắt trợn to nhìn nhau, nhưng đối phương không nói gì.

Nhưng ở một nơi hoang mạc, lại đột nhiên vang lên mấy tiếng súng.

Người bình thường đều có thể tưởng tượng ra tình huống tiếp theo, chắc chắn gần đây có người khác, ở vị trí không xa phía trước.

Lần này mọi người đều đồng loạt lộ ra vẻ mặt mờ mịt, thậm chí biểu hiện trên cả người đều có sự chuyển biến không nhỏ.

"Tôi đi xem, chắc chắn là đội của A Ninh đã nhanh chân đến trước.

Đệch mợ, sao chúng ta xui xẻo thế, lần nào cũng gặp phải đám người này, chắc chắn lúc ra cửa không thắp hương!" Nhắc đến đội của A Ninh, Bàn Tử cảm thấy đầu đau như búa bổ, tiếp đó bắt đầu không nhịn được mà liên tục phàn nàn, thậm chí còn cảm thấy có chút hoài nghi nhân sinh.

Tại sao vận mệnh lại trêu ngươi như vậy, vốn chỉ cần lặng lẽ tiếp cận, rồi mang theo chút đồ tốt rời đi là được.

Bây giờ lại bão cát, lại lốc xoáy, lại gặp phải đội của A Ninh, coi như là kẻ địch trùng trùng, khó khăn chồng chất.

Sở Long lại cười một tiếng: "Cũng chưa chắc, ai nói chúng ta nhất định phải đối đầu với họ, hoàn toàn có thể hợp tác với nhau mà..." Lúc nói, Sở Long liền nháy mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười gian xảo.

Trong mắt Bàn Tử, sự xuất hiện của đội A Ninh là một tai họa cực lớn, chính xác mà nói là một phiền toái đau đầu.

Phải nghĩ xem làm thế nào để đối phó với đội ngũ này, một đội vũ

trang đầy đủ của nước ngoài.

Họ đều là những người to khỏe, đặc biệt giỏi đánh đấm.

Bàn Tử trước đó đã từng giao đấu với thủ hạ của cô ta, căn bản không chiếm được chút lợi thế nào.

Chương 754

Đồng thời phải nghĩ cách đối mặt với những cơ quan liên quan trong ngôi mộ đó, càng cảm thấy đau đầu hơn, cho nên khó khăn trùng trùng.

Trong mắt Sở Long lại khác, bởi vì sự xuất hiện của đội A Ninh chưa hẳn là chuyện xấu.

Đối phương xem ra đã xuất hiện từ trước, ở đây một thời gian, chắc chắn đã tìm hiểu rõ tình hình cụ thể.

Điều đó có nghĩa là họ đã rất quen thuộc với môi trường xung quanh.

Nếu suy nghĩ theo hướng này, có nghĩa là đội của A Ninh đã ở đây một thời gian, đã tìm hiểu rõ tình hình xung quanh từ trước, cũng đã xử lý những cơ quan cần xử lý, những con đường cần tìm cũng đã tìm ra.

Bây giờ thì hay rồi, cũng có thể men theo đường hầm của đối phương mà vào là được.

"Đi, chúng ta đi xem có tình huống gì!" Sở Long không khách khí, vỗ nhẹ tay Bàn Tử, rồi dẫn một đám người lặng lẽ tiến lại gần phía trước.

Bởi vì là sa mạc, một vùng đất vô tận, căn bản không có chướng ngại vật nào, chỉ có những đống đất nhỏ nhấp nhô, như vậy mới có thể miễn cưỡng che khuất tầm nhìn của họ.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, cả đội bắt đầu từ từ tiến lại gần vị trí phía trước.

Vừa đi về phía trước không bao lâu, một con dốc lớn đã che khuất

tầm nhìn của họ.

Cùng với tiếng súng đứt quãng, có thể xác định đối phương hẳn là ở phía đối diện con dốc này, cũng tức là đội của A Ninh ở không xa phía trước.

"Nhất định phải cẩn thận, đối phương có thể có súng trong tay, cho nên lát nữa tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, tất cả phải nghe theo chỉ huy của tôi!" Để tránh tai nạn, Sở Long quay đầu nhắc nhở nhiều lần, coi như là gióng lên hồi chuông cảnh báo trước, để lúc gặp nguy hiểm, mọi người không tự rước họa vào thân.

Bàn Tử nhếch miệng cười, xoa xoa tay: "A a, tôi không tin, đám trộm cắp vặt vãnh đó có thể làm gì được Bàn gia tôi?

Nếu đám trộm cắp vặt vãnh đó dám nổ súng với tôi, hừ hừ, Bàn gia cũng không phải là người dễ bắt nạt, lúc đó nhất định sẽ ấn đầu chúng nó xuống đất mà chà xát!" Nói những lời này, tuyệt đối không phải là nói đùa đơn giản như vậy.

Trong lúc nói, hắn đã lấy ra một khẩu súng trong tay.

Thứ đồ chơi này tuy có hơi cũ, nhưng xem ra vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng, một khẩu súng săn Hán Dương.

Sở Long cảm thấy bất ngờ, trừng mắt một cái: "Lúc nào mang theo thứ này vậy, sao không nói trước với tôi một tiếng?

Rốt cuộc lấy từ đâu ra vậy?

Trông ngầu đấy!" Sở Long vẫn luôn cho rằng trong ba lô của Bàn Tử toàn là máu chó đen, móng lừa, thậm chí là gạo nếp, nào ngờ lại có một khẩu súng săn và một cái xẻng Hán Dương.

Điều này khiến anh không thể nhìn thấu được, xem ra Bàn Tử thật sự giấu rất kỹ.

Bàn Tử nghe xong mặt đỏ bừng, bất lực thở dài: “Anh em có lẽ thật sự không biết, đối với tình hình của tôi một chút cũng không quan tâm...

Cậu xem xem, tôi bây giờ sớm đã rơi vào khốn cảnh, nếu không chuẩn bị trước một ít hậu thủ, có lẽ sớm đã bị vây chết rồi, cho nên tôi cũng là bị ham muốn sinh tồn ép buộc!” Gã này nói rồi bắt đầu liên tục cảm thán.

Bởi vì sớm đã đoán được trên đường có thể sẽ gặp gian nan hiểm trở, nên đã nhờ người mua từ chợ đen một khẩu súng.

Để có được khẩu súng săn rách này, hắn đã không ít tốn công sức.

Dù sao những thứ này đều là hàng cấm, bên trên lại kiểm tra gắt gao như vậy, hàng hóa bán ra cũng càng ít ỏi.

Cho nên để có được khẩu súng rách này đã không ít khiến hắn phải tốn công sức, tuy thứ đồ này có hơi rách nát, nhưng sử dụng lại rất thuận tay.

Nghe xong những lời này, Sở Long bất lực lắc đầu: “Cũng phải nói như vậy, xem ra thật sự không tốt, xử lý không tốt khó mà giải thích!” Sở Long liên tục cảm khái, chỉ có thể nhẹ nhàng xoa xoa thái dương.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ bò lên con dốc đất đó, lặng lẽ thò đầu ra nhìn, kinh ngạc phát hiện hai người đàn ông vũ trang đầy đủ đang ngồi bên cạnh một số thiết bị điện đài, bên cạnh còn có một cái ghế nhỏ, vật tư trên đó khá đầy đủ.

Hai người này chắc chắn là rảnh rỗi không có việc gì làm, cầm súng trong tay nhắm vào phía xa, “pằng pằng” liên tục so tài bắn súng.

Nhưng quan trọng nhất, điều khiến Sở Long cảm thấy bất ngờ nhất, là dưới chân họ có một cái hố khổng lồ, bên trên dựng một cái

lều che nắng.

Đối phương lại đào một cái đường hầm ở đây.

Chương 755

Cái hố mà đối phương đào phía sau lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, cảm thấy hình như có chút đáng để ý.

Có thể thấy, đám người này rất chuyên nghiệp, ít nhất biết trước chuẩn bị một cái hang động như vậy, có nghĩa là trong tình huống vũ khí trang bị đầy đủ, đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Lần này gặp phải một đối thủ cứng cựa, có lẽ đối phương cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ, cho nên tiếp theo phải xem ai cứng tay hơn.

"Đại ca đừng khách khí, trực tiếp hạ lệnh đi.

Mẹ nó, tôi không tin hai người có thể làm gì được chúng ta." Bàn Tử nói rồi cầm khẩu súng săn trong tay lên, xoa qua xoa lại, dường như chuẩn bị tấn công mạnh.

Sở Long lại lắc đầu: "Bàn Tử, bây giờ tôi mới phát hiện cậu tứ chi phát triển mà đầu óc đơn giản.

Cậu có biết chúng ta đang đối mặt với hoàn cảnh và tình hình gì không?

Nếu làm không tốt, có lẽ chúng ta sẽ toi mạng tại chỗ.

Bây giờ phải nhanh chóng xem có thể giải quyết hợp lý hay không đã!" Vị trí của họ và đối phương có một khoảng cách nhất định.

Nếu chuẩn bị tấn công mạnh, có lẽ chưa kịp đến gần đã bị súng của đối phương bắn thành cái sàng.

Cho nên về vị trí địa lý và số lượng nhân viên đều không chiếm ưu thế lớn, Sở Long tuyệt đối không thể lấy mạng anh em ra mạo hiểm.

Trải qua muôn vàn gian khổ, khó khăn lắm mới đến được Vân

Đỉnh Thiên Cung, nếu chết ở bên ngoài, có lẽ lúc đó đến cơ hội khóc cũng không có.

Cho nên lúc này Sở Long chỉ muốn để anh em dồn đủ tinh lực, ít nhất có thể bày ra tư thế chiến đấu, đỡ phải sau này lãng phí thời gian và tinh lực.

Nghe đối phương nói xong, Bàn Tử cảm thấy cơ thể chợt khựng lại, tiếp đó chỉ có thể bất lực thở dài một tiếng.

Lại có thể làm gì đây?

Bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, cũng chỉ có thể tính toán khác ở đây.

Thế là hắn cũng chỉ có thể "ừm" một tiếng, gật đầu đồng ý với ý của đối phương, liền hạ vũ khí trong tay xuống, hai tay ôm đầu từ từ đi ra ngoài.

Trong đầu Sở Long cũng có đủ loại suy nghĩ.

Anh đi ở phía trước nhất, vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của hai người đàn ông kia.

Đối phương đều là lính đánh thuê người nước ngoài, vừa nhìn thấy liền cầm súng chĩa vào.

"Chuyện gì vậy?

Sao lại có người lạ xuất hiện!" "Chẳng lẽ là nhóm người của Sở Long mà ông chủ nói đã đến!" "Đến cũng đúng lúc lắm!" Sự xuất hiện của Sở Long không khiến đối phương có phản ứng gì lớn, ngược lại còn thấy mấy gã kia đang đứng xì xào bàn tán với nhau, dường như đã đoán trước được việc này.

Phản ứng của họ cũng khiến Sở Long cảm thấy bất ngờ, anh gãi gãi đầu, sau đó có chút mê hoặc nhìn sang rồi nói: "Xem ra mấy anh em mình cũng có máu mặt đấy chứ, người chưa tới mà danh tiếng đã

vang xa, xem ra đội của A Ninh quả nhiên không đơn giản." "Bây giờ tôi có thể chắc chắn rồi, đội thám hiểm nước ngoài kia, cũng chính là những người mà ông lão kia nhắc tới, mấy ngày trước đã bị lạc trong sa mạc, không ngờ lại có người vô tình tìm được một cái đạo động." Theo tình hình hiện tại, có lẽ người của họ đã xuống dưới, chỉ để lại hai người canh gác ở cửa.

Nhìn hai họng súng của đối phương, Sở Long lại cười hắc hắc nói: "Mấy anh, có gì từ từ nói, đừng kích động, lỡ như súng cướp cò thì lúc đó không biết ăn nói sao với bà chủ của các anh đâu.

Dù gì chúng ta cũng là người một nhà.

Thật ra thì, hôm nay tôi đến đây là muốn nói chuyện đàng hoàng, cá nhân tôi trước nay luôn thích kết giao bạn bè, nên hy vọng các anh đừng manh động, hay là... bỏ súng xuống trước đã!" Sở Long dùng tài ăn nói ba tấc lưỡi của mình, cố gắng hết sức để giao tiếp, mong rằng có thể khiến đối phương ngoan ngoãn nghe lời, ít nhất là có thể nhanh chóng hạ khẩu súng đang chĩa vào mình xuống, cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào.

Nhưng vấn đề là mấy gã kia căn bản không thèm nghe, ngược lại còn cho rằng anh nói nhảm, hừ lạnh một tiếng rồi nghiến răng nói: "Nói bậy bạ gì đó, tao bảo mày câm miệng, mồm mép lanh lợi, chẳng trách bà chủ nói mày là một tên gian xảo, người An Lạc bọn tao hôm nay xem như đã được chứng kiến!" Đối phương chửi rủa Sở Long một trận rồi tiến lên đẩy mạnh anh một cái, sau đó thu hết mấy khẩu Hán Dương trong tay họ.

Lúc chuẩn bị trói người, Sở Long nói: "Này, có thể có chút công đức không?

Hôm nay tôi đến để hợp tác hạ mộ với các người, bà chủ của các anh, A Ninh đâu rồi?

Không thấy cô ta, lẽ nào hai người các anh là người duy nhất còn sống sót...” Sở Long dùng giọng điệu trêu chọc nói với hai người kia, một phen cười cợt khiến hai gã đàn ông tức không chịu nổi, hung hăng trừng mắt nhìn cả hai.

Chương 756

"Khốn kiếp, đúng là ăn nói bậy bạ, tao thấy hai đứa mày không biết điều, hôm nay tao phải đánh..." Một câu nói đã châm ngòi cho ngọn lửa giận của một trong hai gã.

Gã ta chửi ầm lên, rồi vung nắm đấm xông về phía Sở Long, không còn kiềm chế được cảm xúc trong lòng.

Vốn dĩ trong lòng đã bực bội, một bụng lửa giận, không ngờ tên này lại không biết điều như vậy, còn cố tình dùng cách đó để chọc tức hai anh em hắn.

Vì vậy, lúc này hai anh em tự nhiên không còn khống chế được cơn giận, lập tức xông lên.

Sở Long và Bàn Tử liếc nhìn nhau rồi nhoẻn miệng cười xấu xa, nụ cười ẩn chứa đầy ý tứ.

Ngay khi hai gã kia vừa đến gần, hai người phối hợp không một dấu hiệu báo trước, tóm lấy một tên, rồi dùng sức quật mạnh một cái.

Chỉ nghe tiếng hét thảm của đối phương, một cú vật hoàn hảo đã diễn ra, gã kia bị ném mạnh xuống đất.

Bàn Tử lại tung một chưởng vào vai hắn, "rắc" một tiếng, đối phương đau đến nhe răng trợn mắt gào thét, mặt mày tái nhợt khó coi.

Cả hai bị một chiêu hoàn hảo của Sở Long đánh ngã lăn lộn trên đất, cuối cùng đau đến mức gào lên thảm thiết.

Họ không bao giờ ngờ đối phương ra tay lại độc ác đến vậy, không có chỗ thương lượng, đã đánh bại cả hai người.

Sở Long đứng bên cạnh nhìn hai người rồi bĩu môi nói: "Ôi chao, tôi điên mất, không ngờ lại ngu như vậy, chút va chạm nhỏ cũng

không chịu nổi, giữ lại còn có tác dụng gì?

Đúng là quá vô tri... còn rên rỉ cái gì ở đó, tin không, lát nữa tao đánh cho mày răng rơi đầy đất, nói cho mày biết, nắm đấm của tiểu gia hôm nay không phải để ăn chay đâu!" Sở Long chửi một trận, nắm đấm trong tay càng lúc càng huơ huơ, rõ ràng là đang cảnh cáo, cho chúng biết anh không phải là kẻ dễ chọc.

Hai gã kia trông bộ dạng đáng thương như bị bắt nạt, hoàn toàn không biết phải đối phó thế nào, ngược lại cảm thấy bây giờ bị đánh đến không còn đường chống đỡ.

Bây giờ gần như có thể dùng một từ "thảm" để hình dung, bởi vì thực lực và sức chiến đấu của Sở Long đã khiến chúng cảm nhận được sự sợ hãi đó.

Đây chính là hiệu quả mà Sở Long muốn, ít nhất có thể khiến chúng ngoan ngoãn nghe lời, tự nhận mình xui xẻo.

Vì vậy, một loạt đòn vừa rồi đã khiến hai người mất đi sức chiến đấu, Sở Long liền trói cả hai lại.

Bàn Tử tiến lên vỗ hai cái tát rồi nói: "Này, nhanh lên, đại ca của chúng mày rốt cuộc ở đâu?

A Ninh đâu?

Còn đội của cô ta nữa, không phải lúc nào cũng là một đội mười mấy người sao..." Lời nói của hắn nghe như thể rất rành rẽ về đội ngũ của họ, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên chạm trán, nên tự nhiên cũng quen thuộc.

Trần Bì A Tứ và cậu sinh viên kia căn bản không xen vào, vì họ không quen biết những người này, chỉ đứng bên cạnh theo dõi mà thôi.

Trần Bì A Tứ cũng là người thông minh, nên cái đầu nhỏ của lão

cứ liếc ngang liếc dọc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng thực chất là đang quan sát địa hình, tìm kiếm thời cơ.

Một trong hai gã run rẩy chỉ vào cái hố kia nói: "Người của chúng tôi đều đã vào trong đó rồi, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy quay lại, tôi cũng không biết rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, nhưng tôi nhận được lệnh, phải đợi ở trên mặt đất..." Nói xong, gã lộ vẻ đáng thương, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng lúng túng, trong lòng như muốn khóc.

Hai người họ chỉ nhận lệnh đợi ở trên, nhưng bây giờ đã mất liên lạc với bộ chỉ huy, cũng không nhận được chỉ thị cụ thể tiếp theo, nên cả hai không thể tự ý hành động, cứ đứng đây đợi mãi, đợi cả nửa ngày trời mà không nhận được bất kỳ tín hiệu nào.

Sở Long chú ý thấy cách đó không xa có đặt mấy cái đài phát thanh, còn có một cái máy tính, trên đó dường như có một số biểu đồ sóng đang dao động, tín hiệu trên hình ảnh lại từ từ lên xuống.

Không hổ là bạn bè nước ngoài, đúng là trâu bò, những thứ mang theo đều là loại tiên tiến nhất, vừa có máy liên lạc, vừa có một số máy bộ đàm định vị tín hiệu các kiểu.

Chỉ riêng một bộ máy móc này thôi cũng đã có giá trị liên thành, xem ra đám người này đúng là đã bỏ ra vốn lớn, nếu cứ theo tình hình này mà nói, đám người này đúng là rất chịu chi.

Sở Long khoanh tay, nhìn đối phương rồi cười ha hả nói: "Ối chà, không tệ nha, mấy tiểu bối các người thật sự rất thông minh, không tệ không tệ, rất lợi hại, tôi rất thích phong cách làm việc này!" Sở Long vừa vỗ vai hắn bôm bốp vừa giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Bàn Tử không tin lời ma quỷ này, túm lấy áo của một tên rồi tra hỏi lần nữa: "Nhanh nói thật cho tao, nếu còn giấu giếm nửa lời thì đừng trách Bàn gia đây không khách khí, mày cũng biết thân hình béo tốt của tao rồi đấy, một đấm xuống là có thể đánh bay hai cái răng cửa

của mày...” Nói xong, Bàn Tử còn huơ huơ nắm đấm trước mặt hắn, cố ý tỏ ra hung thần ác sát, nhân cơ hội này gây thêm chút áp lực.

Quả nhiên chiêu này có hiệu quả rõ rệt, mấy gã kia thật sự bị uy hiếp, sợ đến mức co rụt cổ lại, bộ dạng đáng thương, không dám tiếp tục chống đối nữa, thậm chí còn không nghĩ ra được cách giải quyết nào tốt hơn.

Đối phương liên tục lắc đầu nói: “Anh đang nói bậy bạ gì vậy?

Chương 757

Tôi không hiểu, rốt cuộc là sao...” Nhìn hành động của đối phương, ai cũng cảm thấy trong lòng run sợ, rồi bắt đầu liên tục chất vấn, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, không biết bước tiếp theo có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Đúng lúc này, Sở Long lại cười nói: “Ối chao, nếu vậy thì xem ra chuyện này không ổn rồi, thực lực cũng quá yếu, không được không được, xem ra chẳng có chút sức lực nào cả!” Từ tình hình của đối phương, Sở Long ngược lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nên cũng bắt đầu liên tục bĩu môi, lộ ra vẻ cạn lời.

Người đàn ông kia lại cố gắng chứng minh: “Tôi không nói dối, thật sự là như vậy, bây giờ tôi đã mất liên lạc với đội, sau khi đội của tôi vào trong thì không có bất kỳ tín hiệu nào phản hồi lại, đây là đoạn ghi âm tôi vừa ghi lại, tần số cuối cùng, anh có thể nghe...” Bàn Tử thấy mấy người này hoảng hốt, lúc cố gắng tranh cãi để chứng minh thì có vẻ không giống đang nói dối, bởi vì một người khi nói dối tuyệt đối không thể có biểu hiện hoảng loạn như vậy.

Vì vậy, sau khi suy xét, Bàn Tử gật đầu nói: “Anh em, tôi thấy hai người này chắc không nói dối đâu, xem ra là thật rồi.

Vậy thì lạ thật, đội của họ rốt cuộc đang làm gì?

Sao lại tự nhiên đi xuống đó hết vậy?

Thật không hiểu nổi cách làm của đám người này, đúng là khó hiểu!” Bàn Tử nói xong gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, xem ra chuyện này đúng là đáng để suy nghĩ sâu xa.

Một đội đông người như vậy tại sao lại không dùng đài phát thanh để liên lạc, lẽ nào sau khi vào trong thật sự đã xảy ra chuyện?

Sở Long không trả lời Bàn Tử, anh áp tai nghe vào tai, nhắm mắt lại, từ từ lắng nghe những âm thanh được phát ra từ bên trong.

Ban đầu, âm thanh đứt quãng, truyền đến một số tín hiệu, nhưng tiếp theo lại là một loạt tiếng "xẹt xẹt" chói tai, dường như là tần số bị nhiễu.

Sau đó lại nghe thấy những tiếng rên rỉ đứt quãng từ bên trong.

Nghe thấy một loạt động tĩnh này, thần kinh Sở Long căng thẳng, cả người cũng trở nên nghiêm túc, anh biết bên trong có thể đã xảy ra chuyện.

Đây tuyệt đối không phải là âm thanh có thể phát ra một cách tùy tiện, cũng cho thấy bên trong chắc chắn có chuyện khác, thế là anh bắt đầu tự mình suy ngẫm trong lòng.

Theo tình hình hiện tại, phải cố gắng hết sức có thể.

"Xem ra đội của A Ninh sau khi vào trong, lành ít dữ nhiều rồi." Cuối cùng, Sở Long tự lẩm bẩm vài câu, dường như đã đưa ra kết luận.

Sở Long vừa dứt lời, Bàn Tử cảm thấy trong lòng lạnh đi một nửa.

Bây giờ người còn chưa vào mà đã nhận được một tin không mấy tốt lành, điều đó cho thấy bên trong chắc chắn rất nguy hiểm.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Sở Long một cái rồi nửa tin nửa ngờ hỏi: "Câu nói vừa rồi của cậu có ý gì?

Lẽ nào bên trong nguy hiểm?

Không phải chứ, đây chẳng phải chỉ là một cái Vân Đỉnh Thiên Cung đơn thuần thôi sao?

Làm gì có chuyện khoa trương như cậu nói, hay là chúng ta đợi

thêm một lát nữa, không chừng người ta sắp ra rồi thì sao?" Đối phương gãi đầu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, khi nhìn chằm chằm vào Sở Long, lại càng cảm thấy có chút lo lắng, bởi vì cảm thấy nếu bây giờ không thể bình tĩnh, thì những lo ngại trong lòng sẽ càng hiện rõ.

Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ vẫn im lặng đứng bên cạnh.

Sở Long không đưa ra lựa chọn, anh nhìn mọi người rồi cười, dù sao đây là một đội, mọi việc đều phải do mọi người cùng thương lượng, nếu cứ độc đoán, mọi chuyện đều giành làm trước, tự mình quyết định, thì ngược lại sẽ không nể mặt người khác.

Vì vậy, lúc này Sở Long nhìn Trần Bì A Tứ và Hoắc Tú Tú nói: "Kế hoạch tiếp theo của chúng ta cần mọi người bàn bạc kỹ lưỡng, không biết có đề nghị gì hay không.

Chúng ta cần tiếp tục đợi ở trên này, hay thực hiện một số sách lược tương ứng rồi trực tiếp vào trong tìm họ?

Cụ thể nên chọn thế nào, xem mọi người có gợi ý gì hay không." Sở Long nói thẳng, cũng giao quyền lựa chọn cuối cùng cho mọi người.

Bởi vì lựa chọn của anh một khi sai lầm, có thể sẽ phải đối mặt với tầng tầng nguy hiểm, hậu quả sẽ không lường được, cũng có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống, vì vậy Sở Long phải có trách nhiệm với sinh mạng của mọi người.

Trần Bì A Tứ cười khổ một tiếng nói: "Sở tiên sinh!

Anh thật biết đùa, hôm nay tôi gia nhập đội này, chắc chắn sẽ theo bước chân của anh, nghe theo chỉ huy của anh, anh sắp xếp tôi làm gì thì tôi làm đó." Lời nói thẳng thắn của Trần Bì A Tứ cho thấy, chỉ cần Sở Long ra lệnh, lão nhất định sẽ làm theo.

Hoắc Tú Tú cũng gật đầu, tỏ ý có cùng quan điểm, vì cô luôn ở

bên cạnh Sở Long, nên cảm thấy quyền lựa chọn không còn quan trọng nữa, quan trọng là có thể ở bên cạnh Sở Long, cùng nhau đối mặt với nguy hiểm.

Thấy hai người như vậy không có chủ kiến, Sở Long đành nhìn sang Bàn Tử, xem hắn cụ thể sẽ phản ứng thế nào.

Chương 758

Bàn Tử bĩu môi nói: "Còn phải hỏi à?

Chắc chắn là tọa sơn quan hổ đấu rồi!

Xem ra bên dưới nguy hiểm vạn phần, tôi đoán chắc là một nơi hung mộ, nên vào trong chắc chắn sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm.

Chúng ta cứ đợi ở trên này, đợi đám người A Ninh lên rồi cướp đồ của họ, sau đó chúng ta đi, không được sao..." Bây giờ trong lòng Bàn Tử đã nảy sinh vài phần lo lắng và e ngại, bởi vì khi nghe nói đây là một ngôi mộ cổ nguy hiểm, trong lòng hắn không còn tinh thần chiến đấu như lúc đầu nữa.

Tuy ham tiền, nhưng hắn còn yêu mạng sống hơn.

Cho dù có lấy được nhiều bảo bối, lúc đó đổi ra tiền thì đã sao, cuối cùng không có mạng để tiêu, nên hắn cảm thấy mọi thứ trở nên vô nghĩa.

Thay vì vào trong đối mặt với đủ loại nguy hiểm, không bằng ngồi mát ăn bát vàng, đợi đám người A Ninh ra, chắc chắn trong tay họ sẽ có được chút lợi lộc, lúc đó thì cướp của họ, chẳng phải là quá tuyệt vời sao.

Phải công nhận cách nghĩ của Bàn Tử đúng là đặc biệt tuyệt diệu, thậm chí có thể gọi là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Hai tên tù binh bị bắt cũng hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử, tên béo này đúng là quá bỉ ổi.

Sở Long và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, cũng lộ ra vẻ bất lực, xem ra bây giờ dù thần tiên hạ phàm cũng không cứu nổi Bàn Tử nữa rồi, gã này có lòng tham mà không có gan, rõ ràng là chỉ dám đứng nhìn bên

ngoài.

Sở Long cười ha hả nói: “Hay là chúng ta vào xem sao, dù sao A Ninh trước giờ không phải lúc nào cũng đối phó được với tôi, bây giờ chúng ta đi cũng có thể giúp được một tay.

Lẽ nào ông không tò mò muốn xem ngôi mộ cổ bên dưới trông thế nào, cấu trúc bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung ra sao, một chút tò mò cũng không có à?” Sở Long hỏi một tràng, mắt trợn to, thực ra một trong những mục đích là để phát tài, vơ vét một ít đồ cổ, đồ sứ rồi bán lại, như vậy là có thể lên đời, sống sung sướng một thời gian.

Đồng thời cũng có một ý nghĩ khác, đó là vào trong tìm kiếm bí mật thực sự, muốn biết sau cánh cửa đồng cổ kia rốt cuộc cất giấu thông tin gì, nếu một ngày không thể mở được cánh cửa đồng đó, anh cảm thấy một ngày không thể bình tĩnh, không thể yên lòng.

Vì vậy, đối với vấn đề này, tự nhiên ý nghĩ sau quan trọng hơn ý nghĩ trước, vào trong để tìm hiểu cho ra nhẽ, cho dù phải đối mặt với nguy hiểm, anh cũng cảm thấy chuyến đi này không uổng phí.

Dù sao đi một mạch đến đây đã đối mặt với bao gian nan hiểm trở, nếu bây giờ chọn dừng lại, bỏ cuộc giữa chừng, thì sau này khi quay về chắc chắn sẽ tiếc nuối, lúc nhớ lại mọi chuyện chắc chắn sẽ hối hận tại chỗ.

Vì vậy, thay vì để lại hối tiếc, không bằng bây giờ quyết đoán, tập trung vào hiện tại, chỉ cần mọi người cắn răng chịu đựng, không chừng có thể vào trong, lúc đó cũng có thể dũng cảm xông ra.

Bàn Tử vừa nghe xong, cả khuôn mặt lập tức biến sắc, lắc đầu nguầy nguậy: “Này, cậu điên rồi à?

Có biết bên trong nguy hiểm thế nào không, dù sao thì tôi không đem tính mạng ra đùa đâu, tôi còn đợi giữ mạng về Phan Gia Viên

nghe hát nữa, nếu cậu thật sự muốn đi thì cứ tự nhiên, đừng kéo tôi theo là được, tôi muốn sống thêm vài năm nữa." Bàn Tử nói xong còn hừ hừ một tiếng vẻ không quan tâm, nhún vai nhìn Sở Long rồi đảo một cặp mắt trắng dã.

Ý trong lời nói của Bàn Tử là Sở Long đang tự tìm đường chết, không bằng ở bên cạnh âm thầm phát triển, như vậy còn có thể bình tĩnh hơn một chút.

Phản ứng của Bàn Tử khiến Sở Long cảm thấy đau đầu, cũng từ phản ứng này có thể thấy, đối phương đã quyết tâm không đi cùng anh.

Nếu bây giờ không có tên béo này đi cùng trợ giúp, thì ngược lại cảm thấy vô nghĩa, thế là Sở Long cứ suy nghĩ trong lòng, bắt đầu cân nhắc kỹ lưỡng xem nên làm thế nào.

Bàn Tử và Muộn Du Bình luôn là cánh tay phải, cánh tay trái của Sở Long, có hai người họ ở bên, mới là một tổ hợp thực sự hoàn chỉnh.

Nhưng bây giờ Muộn Du Bình sớm đã không biết tung tích, không biết đang ở đâu, Bàn Tử lại bắt đầu thoái lui, nếu Sở Long mạo hiểm một mình đi vào, dẫn theo Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ ở cách đó không xa, thì chẳng khác nào dẫn theo một đội già yếu bệnh tật, năng lực hành động tổng thể chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đang lúc cảm thấy rối rắm, do dự, Hoắc Tú Tú không biết từ lúc nào đã đi tới nói: "Ôi, anh Bàn, sao đột nhiên lại trở nên nhát gan thế, em cứ tưởng anh luôn là một người đàn ông ưu tú, lợi hại, không ngờ lại tham sống sợ chết như vậy, thật khiến em thất vọng.

Anh Long đẹp trai hơn, có sức hút hơn, chẳng trách anh cứ mãi không có duyên với phụ nữ!" Cô gái nhỏ nói xong còn lắc đầu, thậm chí lúc bĩu môi còn lộ rõ vẻ khinh bỉ, dường như đang dùng đủ mọi

cách để châm chọc Bàn Tử.

Ban đầu Bàn Tử cảm thấy chẳng có gì to tát, nhưng không ngờ cô gái này lại nói thẳng ra một câu như vậy, khiến cả khuôn mặt hắn lập tức tối sầm lại, nhíu mày trừng mắt nhìn đối phương nói: "Này, con nhóc thối tha kia đang nói bậy bạ gì đấy hả, có thể dùng cách này để nói Bàn gia đây không đáng tin cậy chỗ nào, nói cho tôi biết đi, tiểu béo tỷ, tôi cũng là người thông minh đấy chứ..." "Chỉ là bây giờ tôi không đi mạo hiểm cùng các người thôi, bởi vì bây giờ đi mạo hiểm chẳng khác nào đem tính mạng ra đánh cược, mạng của tôi quý giá lắm!" Nói đến cuối cùng, hắn tỏ vẻ đương nhiên, hừ lạnh một tiếng, khoanh tay, quay đầu đi chỗ khác.

Hoắc Tú Tú lại đổi cách trêu chọc: "Không sao, nếu đã vậy, thì em cũng không hỏi nhiều nữa, có đôi khi nên bình tĩnh trước, đừng manh động!

Nếu em không đoán sai, ngôi mộ cổ dưới lòng đất chắc chắn có rất nhiều bảo bối, nếu để đám người A Ninh nhanh chân vào trước phá hỏng hết, thì coi như xong.

Em nhớ đám người A Ninh đó, căn bản không phải vào để tìm bảo bối, mà là để tìm một bí mật..." "Anh cũng biết đám người đó một khi đã vào mộ cổ, thì chắc chắn không có chút lòng thương hại nào, thấy đồ đạc từ thời trước là đập phá một trận, bên trong toàn là đồ sứ Thanh Hoa, bình ngọc, trân châu bảo bối, lỡ như bị làm hỏng hết, chúng ta vào sau chẳng phải là đi dọn dẹp một đống hỗn độn, nhặt mấy món đồ rách nát sao, thật quá đáng tiếc, quá đáng tiếc." Hoắc Tú Tú vừa nói vừa liên tục lắc đầu, diễn xuất đặc biệt nhập tâm.

Ban đầu Bàn Tử không hề động lòng, nhưng vừa nghe nói người bên trong có thể sẽ đập phá đồ đạc, đột nhiên cảm thấy trong lòng run lên, như bị ai đó chạm vào dây đàn trong tim, rồi ngẩng đầu lên, mắt

trợn tròn.

Sở Long, với tư cách là người ngoài cuộc, đã nhìn thấy hết mọi biểu cảm của Bàn Tử, ghi nhớ trong lòng, rồi thầm cười ha hả, vãi chưởng, Bàn Tử đúng là một tên tấu hài, không ngờ chỉ vài câu nói bừa mà đã lừa được hắn, từ đó cũng có thể thấy, Bàn Tử là một người thật thà.

Chương 759

Nếu không, Bàn Tử không thể nào trở nên kích động như vậy, chỉ vài câu nói đã khiến hắn bị lừa đến mức ngơ ngác, một mặt đầy mộng mị.

Cùng lúc đó, Bàn Tử ngây người, gãi gãi cổ, nửa ngày không có phản ứng.

"Thật hay giả vậy?

Họ thật sự sẽ phá hoại đồ đạc bên trong sao?" Ban đầu hắn có chút không tin, lại chạy đến hỏi Sở Long, đối phương liền "ừm" một tiếng gật đầu.

Lần này Bàn Tử lập tức kích động, xoa tay nói: "Vậy thì không được, đám ngốc đó có thể làm hỏng hết mấy món bảo bối này, không được rồi, Sở Long, nhanh sắp xếp đi, chúng ta tiếp tục thôi, đi cả một quãng đường dài, nếu không vào thì ngược lại sẽ bị người ta chê cười..." "Hừ hừ, chỉ là một cái mộ cổ Vân Đỉnh nhỏ nhoi thôi mà, có gì to tát đâu, hừ, bây giờ đã khơi dậy được nhiệt huyết của Bàn gia rồi, nếu đã như vậy thì hãy để tôi vào xem cho ra nhẽ, tôi muốn xem bên trong rốt cuộc có gì thần bí!" Bàn Tử nói xong xoa xoa tay, cảm thấy cả người có vẻ khá phấn khích, bởi vì hắn cảm thấy đã đến đây rồi, thì phải vào xem cho rõ, để có thể thực sự khám phá ra bí mật thực sự bên trong.

Vân Đỉnh Thiên Cung bên trong tự nhiên cũng trở thành đối tượng mà hắn luôn khao khát tìm kiếm, nên hôm nay chuyện này đối với hắn cũng là ổn thỏa.

Sau một hồi cân nhắc suy nghĩ, hắn bắt đầu xoa tay cười nói: "Vậy được, nếu đã vậy, chúng ta nhanh chóng tìm cách, xem có thể

không, nhanh chóng giải quyết chuyện này, đừng lỗ mãng nhé!" Những người xung quanh cũng bắt đầu bàn tán nhỏ to với nhau, mỗi người một câu.

Khi nói chuyện, ai cũng có suy nghĩ riêng, mang những ý định khác nhau.

Lúc này, sau khi Sở Long và mọi người cùng quan sát, anh gật đầu cảm thán, trong lòng thậm chí còn có một cảm xúc khác thường.

Sở Long và Hoắc Tú Tú nhìn thấy phản ứng của Bàn Tử thì không nhịn được cười, tên này đúng là quá đỉnh, vừa nghe có đồ bị phá hoại là lập tức không kiểm soát được lòng tham, dù sao những thứ bên trong cũng giống như mạng sống của hắn, là vốn liếng để sau này ăn chơi phung phí.

Trước khi đi, Sở Long cởi trói cho hai người đàn ông rồi nói: "Đừng có giở trò khôn vặt, bọn tao vào trong là để tìm đồng đội của chúng mày, không chừng có thể cứu được một mạng, nếu còn giở trò nữa, thì chẳng khác nào tự chôn vùi mạng sống của mình, tự biết điều đi." Anh tiêm cho chúng một liều vắc-xin phòng ngừa trước, rồi gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh, ít nhất là để đám người này hiểu được việc mình làm, kẻo sau này tự rước lấy nhục, tự tìm mất mặt.

Câu nói đó khiến hai người kia giật mình, lập tức trở nên nghiêm túc, dường như cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

Sau đó, lúc Sở Long chuẩn bị xuống mộ, anh không quên tìm một ít nguồn nước và bánh quy nén từ chỗ họ, những thứ này ngon hơn thịt lạc đà nhiều.

Ngoài nước khoáng, bánh quy nén và đèn thám hiểm, cùng một số vũ khí tinh vi, trang bị bề ngoài của họ cũng đã được nâng cấp đáng kể.

“Ừm, không tệ không tệ, có những thứ này rồi, chúng ta có thể vào trong.

Đi thôi, chúng ta đều phải xem bên trong có bảo bối gì, đứa nào mà đòi làm bánh tro, tao là người đầu tiên bổ vào đầu mày đấy!” Bàn Tử mở miệng ngậm miệng đều là “bánh tro”.

Sở Long đứng bên cạnh liên tục “phì phì phì” nhổ nước bọt mấy lần, nhổ hết những điềm xui đi, đúng là không đáng tin cậy, trước khi vào có thể nói vài lời may mắn được không.

Chuẩn bị xong trang bị vật tư, họ liền tiến đến cái hang động phía sau, đó hẳn là một cái đạo động mà A Ninh đã đào trước để vào trong.

“Anh Long, nếu đã là mộ cổ, tại sao bây giờ lại không thấy lối vào chính, mà lại phải đào một cái hố từ đây, nó có thật sự thông xuống dưới lòng đất không?” Lúc Sở Long và mọi người chuẩn bị vào trong để tìm hiểu, Hoắc Tú Tú chạy từ phía sau đến, chớp chớp mắt nhìn Sở Long, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Cô cho rằng đây chỉ là một cái hố nhỏ, lẽ nào thật sự có thể thông đến Vân Đỉnh Thiên Cung mà họ nói.

Phải biết rằng, Vân Đỉnh Thiên Cung là một nơi vô cùng quan trọng, đáng lẽ phải có một cánh cửa cao lớn hùng vĩ, hoặc một nơi tế lễ khổng lồ.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả cửa chính cũng không có, lẽ nào có người lại tự chôn mình trong đó, ngay cả một cánh cửa cũng không để lại sao?

Vì vậy, cô cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, lỡ như vào nhầm chỗ, chẳng phải là đem mạng của mình chôn vùi vào đó sao, hơn nữa đây còn là một vùng sa mạc vô tận, lỡ như bị lạc phương hướng, bị mắc kẹt bên trong, thì chẳng khác nào con đường chết.

Sở Long nghe xong lại cười ha hả, an ủi cô vài câu: "Đừng lo lắng vớ vẩn nữa, em xem nơi này hoang vu, quanh năm cát bay đá chạy, có thể trước đây cũng có để lại một vài lối vào, chỉ là sau này vì bị sa mạc hóa, rồi bao phủ nơi này, cuối cùng đã lấp hết các lối vào đó, cũng có khả năng." Đương nhiên những lời giải thích này cũng chỉ là phỏng đoán của Sở Long mà thôi, còn có chứng cứ hay không, thì bây giờ cũng không thể biết được.

Nhưng Hoắc Tú Tú lại nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại "ừm" một tiếng, vẻ mặt như bừng tỉnh ngộ, gật gật đầu, dường như đã chấp nhận lời giải thích có phần gượng ép của Sở Long.

Cuối cùng, Sở Long là người đầu tiên cầm đèn pin đi vào, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú theo sát phía sau, cậu sinh viên kia đi ở giữa, còn Trần Bì A Tứ chịu trách nhiệm đi cuối cùng.

Công phu không phụ lòng người, cuối cùng cũng có thể nhân cơ hội này từ từ tiến vào, rồi đến gần để biết bên trong cụ thể là nơi nào.

Vừa vào trong là một cái hang động nhân tạo, bên dưới có đặt một vài cái thang đơn giản, Sở Long đi vào trước liền nhìn thấy một cung điện ở bên cạnh.

Vừa mới xuống, anh đã nhìn thấy hai bên cửa có một con sư tử đá, trông vô cùng uy nghiêm và to lớn.

Có hai con sư tử đá khổng lồ tọa lạc hai bên cửa, như đang trấn áp nơi này, sự tồn tại oai vệ như vậy đúng là hiếm thấy.

Bàn Tử từ trên bước xuống không vững, "á" một tiếng rồi ngã mạnh xuống đất, tiếp đó cảm thấy toàn thân đau nhức, "ối ối" kêu lên mấy tiếng.

Chương 760

"Ối mẹ ơi, cái xương sống của tôi, cái xương sườn của tôi, dốc quá đi, lúc nãy không thể đỡ tôi một chút à, không biết người già cả rồi, không biết yêu quý người già sao..." Bàn Tử ngồi bệt dưới đất bắt đầu ca cẩm một trận, ra quân bất lợi, chưa đứng vững gót chân đã ngã một cú trời giáng.

Sở Long lại cười khổ một tiếng, đỡ hắn dậy, phủi bụi trên người.

Đợi đến khi Bàn Tử nhìn thấy hai con thú khổng lồ được tạc bằng đá, hắn cảm thấy khó hiểu, trông giống sư tử đá, nhưng lại có chút khác biệt.

"Này, mau xem kia là thứ gì, trông có vẻ hơi kỳ quái?" Nhìn thấy vật được tạc bằng đá, Bàn Tử tỏ ra khá hứng thú, thế là anh đi vòng quanh nó, không ngừng quan sát, muốn xem cụ thể có gì đặc biệt không.

Sở Long cũng gật đầu, thực ra anh cũng đã chú ý đến nó từ lúc xuống.

"Tôi thấy nó kỳ kỳ, mau xem tảng đá này được điêu khắc trông như rồng bay thú chạy, tuy trông giống sư tử đá, nhưng tại sao toàn bộ tạo hình lại kỳ quái như vậy, trên đầu còn có hai cái sừng tê giác... cái này tuyệt đối trước đây chưa từng thấy, lẽ nào người điêu khắc đã vô tình khắc sai?" Anh chàng đeo kính bắt đầu đưa ra những phỏng đoán viển vông, đầu tiên cho rằng chắc chắn là do thợ điêu khắc làm sai, khắc xấu tạo hình, nên mới tạo ra một thứ tứ bất tượng như vậy.

Sở Long và Bàn Tử chỉ biết cạn lời, chỉ cười ha hả, cười vì đối phương đúng là tóc dài kiến thức ngắn, đừng thấy là người có văn hóa, đeo kính trông vẻ thư sinh, nhưng những thứ biết được lại chẳng

bao nhiêu, chút mực trong bụng đó thật không đủ để đi trong mộ huyệt vài phút.

Nếu không có sự bảo vệ của nhóm Sở Long, e rằng chưa đầy vài phút đã bỏ mạng tại chỗ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Vì vậy, trong hành động lần này, Sở Long từ đầu đã không trông mong gì vào những học giả thư sinh này, chỉ xem họ như những bình dầu kéo theo mà thôi.

Bàn Tử tiến lên thổi hai cái bụi rồi nói: "Sở Long, cậu có phát hiện nó trông giống như một con kỳ lân không, lẽ nào đây là cái gọi là thần thú trấn yêu?" Bàn Tử dù sao cũng đã lăn lộn ở Phan Gia Viên lâu như vậy, nên sau khi nhìn thấy món đồ này, tự nhiên cũng có vài phần kiến giải, đặc biệt là cấu trúc và kích thước của nó, dường như đã từng thấy ở đâu đó?

Càng giống như thần thú kỳ lân trong truyền thuyết.

Được gợi ý như vậy, Sở Long cũng "ừm" một tiếng gật đầu, cảm thấy dường như đúng là có vài phần tương tự.

Tổng thể nó to hơn hươu một chút, lại quỷ dị hơn, thậm chí có thể nhìn ra một hình dạng, lại có vẻ tương tự như vậy.

Lúc này Sở Long gật đầu lẩm bẩm: "Xem ra ngôi mộ cổ này không đơn giản, tuy không thể xác nhận là Vân Đỉnh Thiên Cung, nhưng có thể đoán được bên trong tuyệt đối không phải là một vị quan vương nhỏ bé nào đó có thể tọa lạc, có thể có bách thú chi vương trấn áp, vậy thì bên trong nhất định có tà ma!" Một hồi phân tích khiến cả đám người mờ mịt, ngay cả Bàn Tử bên cạnh nghe xong cũng cảm thấy nổi da gà, trừng mắt nhìn anh nói: "Này, nói bậy bạ gì đó, đây là Vân Đỉnh Thiên Cung, đừng có ở đây mà làm quạ đen được không?

Nếu thật sự có thứ gì đó, tin không tao liều mạng với mày." Bàn

Tử đến đây là để phát tài, bây giờ Sở Long lại nói thẳng bên trong có tà ma, chẳng phải là ra cửa gặp xui, nói bậy bạ sao?

Sở Long chỉ cười không nói, dù sao đó cũng chỉ là một phỏng đoán cá nhân, còn tình hình cụ thể, thì chỉ có thể đợi vào trong mới biết được, bây giờ nói nhiều cũng ngược lại có chút vô tri, bởi vì tất cả chỉ là phỏng đoán trong lòng, không thể đưa ra bất kỳ chứng cứ nào.

Cuối cùng, Sở Long vỗ nhẹ tay nói: "Được rồi, mọi người cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nhanh vào xem đi, tin rằng bên trong chắc chắn có cảnh tượng lớn hơn, khoa trương hơn đang chờ chúng ta khám phá, tôi không tin chúng ta lại bị mắc kẹt ở bên ngoài, bị mấy bức tượng này khuất phục!" Sở Long vừa nói vừa nheo mắt lén nhìn vào bên trong hai cái.

Nhưng vấn đề là trước mắt có một tảng đá khổng lồ chặn đường, xung quanh càng hoảng loạn.

Vậy nếu muốn vào trong, thì phải vượt qua nơi này, nhưng bây giờ ngay cả lối vào cũng không có, làm sao có thể vào được?

"A Ninh không phải cũng vào từ đây sao?

Tại sao bây giờ lại không thấy đâu?

Lẽ nào cô ta độn thổ mà đi?" Lập tức cảm thấy có chút khó hiểu, dù sao cũng là đi theo con đường mà A Ninh đã đi trước, đáng lẽ phải thông suốt mới đúng, cho dù có nguy hiểm hay cơ quan gì đó, cũng đã sớm bị nhóm người A Ninh kích hoạt rồi.

Vì vậy, bây giờ chỉ cần nhắm mắt đi thẳng về phía trước, có thể sẽ gặp được nhóm người A Ninh.

Nhưng bây giờ lại không biết gì cả, không thấy bất kỳ nơi nào có thể dung thân, ngược lại khiến mọi người cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thậm chí trên mặt ai cũng lộ ra vẻ mờ mịt.

Sở Long không nói gì, từ từ đi về phía trước hai bước, rồi ngồi xổm xuống, dùng tay nhẹ nhàng sờ vào tảng đá, đồng thời lại nhắm mắt lại, đưa bụi đất lên mũi, nhẹ nhàng ngửi.

Hành động này khiến Bàn Tử cảm thấy có chút khó hiểu, vội vàng phàn nàn: "Này, cậu đang làm gì đấy?

Bị bệnh à?

Lẽ nào cậu lại có hứng thú với mấy thứ đất cát này, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi nơi này!" Đối phương còn liên tục phủi bụi trên tay, lúc nhìn chằm chằm vào Sở Long, lại còn đảo một cặp mắt trắng dã.

Hắn cho rằng bây giờ cũng không thể cứ ở mãi trong này được, dù sao đây cũng không phải là nơi ở lâu dài.

Sở Long nghiêm túc nói: "Nếu tôi không đoán sai, A Ninh hẳn đã dùng thuốc nổ để phá một cái lỗ từ đây, hẳn là một cái đạo động được tạo ra, hẳn là đã dùng thuốc nổ mạnh!" Sở Long nói chắc như đinh đóng cột, tay chỉ về phía một tảng đá lớn phía trước, xem ra đối với chuyện này đã có vài phần tự tin.

Chương 761

Bàn Tử nghe xong lại bĩu môi hừ hừ cười một tiếng rồi lắc đầu nói: “Này, đại ca đang đùa với tôi à?

Tưởng tôi là thằng ngốc sao?

Lại ấn đầu tôi xuống đất chà xát một trận, đúng không?

Bên trong yên tĩnh, an toàn vô sự, làm gì có đạo động nào...” “Nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự như vậy, thì cũng không đến nỗi bây giờ ngay cả một cái lỗ cũng không thấy, nếu thật như cậu nói, ít nhất cũng phải để lại dấu vết mới đúng, tại sao bây giờ ngay cả một cái bóng cũng không thấy, lại là nguyên nhân gì?

Giải thích cho tôi đi...” Từ lúc đầu đến giờ, hắn thực sự không thể kiềm chế được những nghi ngờ trong lòng, rồi bắt đầu liên tục phủi tay, lúc nhìn chằm chằm vào Sở Long, hắn liên tục chất vấn, mong rằng có thể từ miệng đối phương hỏi ra được đại khái.

Nếu thật sự giống hệt như Sở Long nói, có một cái đạo động do A Ninh và đám người của cô ta tạo ra để thoát ra ngoài, thì ít nhất trước mắt cũng phải xuất hiện một cái hang động lớn nhỏ tương tự.

Nhưng bây giờ trước mắt ngay cả một sợi lông cũng không có, cửa phòng càng đóng chặt.

Vì vậy Bàn Tử cho rằng Sở Long cũng đang bắt chước Sherlock Holmes, nhưng căn bản không có tác dụng.

Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ vẫn im lặng lắng nghe bên cạnh, không có ý định tham gia tranh cãi.

Sở Long cười cười, lắc đầu nói: “Xem ra ông thiếu kinh nghiệm thực chiến rồi!” “Nếu ông ngửi kỹ một chút sẽ biết, trong đất cát có

lẫn mùi thuốc súng, nếu tôi không đoán sai, bên trong, trong thời gian ngắn, vừa xảy ra một vụ nổ, hẳn là thuốc nổ mạnh đã phát nổ ở đây, nếu không thì không thể nào có cảnh tượng như hiện tại!" Sở Long suy luận vô cùng tự tin, khi nói chuyện, trên mặt còn lộ ra vẻ âm mưu, dường như đối với phỏng đoán này đã nắm chắc trong lòng.

Tuy không thể tự xưng là chuyên gia chất nổ thực thụ, nhưng nếu ngay cả chút tư duy logic này cũng không có, thì còn làm ăn gì được nữa, hơn nữa anh cũng là một lập trình viên có tiếng.

Bàn Tử không phục, theo ý Sở Long cúi xuống bốc một ít bụi đất, ngửi thử, quả nhiên ngửi thấy mùi thuốc súng.

Thậm chí khi quan sát kỹ, hắn phát hiện trên mặt đất có một ít bụi đen nhỏ, đó chắc chắn là thứ chỉ có thể để lại khi thuốc súng phát nổ, dù là mộ cổ lâu đời đến đâu, cũng không thể nào xuất hiện loại tro than này.

Từ dấu vết này có thể thấy, chuyện Sở Long suy đoán có thể đúng đến tám chín phần mười, nhưng nếu thật sự đã có vụ nổ, tại sao bây giờ lại không để lại chút dấu vết nào, chỉ để lại trước mắt những bụi tro này và một loạt mùi vị.

"Mẹ nó, đây là nơi quỷ dị nhất mà tao từng thấy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." Bàn Tử cảm thấy sắp loạn rồi, rối gãi gãi đầu, nói năng càng lộn xộn, không đầu không cuối, lắp bắp nửa ngày trời không nói được thành câu, chỉ cảm thấy có chút tê dại da đầu, mắt cũng trợn tròn.

Nếu hôm nay không thể nhanh chóng giải quyết chuyện này, hắn cảm thấy sau này cũng chắc chắn sẽ là một vụ án khó giải quyết, nên đầu óc càng rối như tơ vò, phải làm cho rõ ràng, tìm hiểu cho ra nhẽ.

Sở Long "ừm" một tiếng, cười cười, gật đầu nói: "Còn về tại sao lại như vậy, thì tôi cũng không biết bắt đầu từ đâu, nếu tôi không đoán

sai, có thể là cái đạo động được tạo ra đã tự động phục hồi...” Một suy đoán táo bạo khiến mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, thậm chí cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, không biết anh đang đùa hay thật, còn chưa vào trong mà đã đột nhiên tung ra một tin tức lớn như vậy, đúng là sét đánh giữa trời quang, khiến những người có mặt chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, câm nín, mắt cũng trợn to.

Tên béo lau mồ hôi trên trán nói: “Nói bậy, tôi thà tin cậu đang nói bậy còn hơn là tin đây là sự thật!

Vân Đỉnh Thiên Cung, đừng ở đây chọc tức tôi, đừng ở đây đánh thức tôi, Vân Đỉnh Thiên Cung!” Hắn không muốn tin đây là sự thật, luôn cho rằng lần này chắc chắn đã tìm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung, tìm thấy cơ hội phát tài.

Sở Long chỉ cười không nói, không tranh cãi với hắn.

Trần Bì A Tứ, người vẫn luôn im lặng, lại bước lên phía trước.

Trần Bì A Tứ không nói một lời, đến chỗ cửa phòng thì dừng lại, vẻ mặt bình thản thường ngày ngược lại trở nên nghiêm túc, lông mày nhíu chặt, trở nên vô cùng nghiêm túc và áp lực.

Đây cũng là lần đầu tiên Sở Long thấy đối phương trở nên nghiêm túc như vậy kể từ khi gặp mặt, thế là anh cũng không làm phiền đối phương, đứng bên cạnh im lặng quan sát, xem cụ thể sẽ có phản ứng đặc biệt gì.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Trần Bì A Tứ, trong lòng cũng thầm suy đoán xem Trần Bì A Tứ cụ thể sẽ có phản ứng gì.

“Xem ra lão này biết chuyện, trong lòng hẳn là có cất giấu bí mật.” Sở Long đứng bên cạnh, tuy miệng không nói, nhưng trong lòng bắt đầu lẩm bẩm, thực ra anh cũng cảm thấy nên nhân cơ hội này để thăm dò, xem Trần Bì A Tứ cụ thể có bao nhiêu bản lĩnh.

Nếu đã là do giáo sư Âu Dương đích thân giới thiệu, vậy thì đối phương hẳn là có vài phần bản lĩnh, nếu không cũng không đến mức để một vị đại giáo sư đường đường đích thân chiêu mộ vào đội.

Nhưng vì là lần đầu hợp tác, cũng chưa từng giao thủ, nên thân phận của Trần Bì A Tứ tự nhiên cũng trở nên bí ẩn.

Trần Bì A Tứ bây giờ đã đến trước con kỳ lân, nhíu chặt mày, đi vòng quanh con kỳ lân mấy vòng, quan sát không biết rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì, rồi lại nằm sấp xuống đất, áp tai vào mặt đất, nhắm mắt im lặng, như đang lắng nghe sự thay đổi.

Hoắc Tú Tú định nói gì đó, nhưng lại bị Sở Long lập tức dùng tay bịt miệng lại, anh ra hiệu im lặng, bảo cô đừng phát ra bất kỳ tiếng động nào, đừng làm phiền Trần Bì A Tứ.

Hoắc Tú Tú tuy bối rối, nhưng cũng không hỏi, vẫn gật đầu, rồi nín thở, cả nhóm người đều im lặng chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Trong chốc lát, cả mật đạo và cung điện dưới lòng đất trở nên vô cùng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển đứt quãng của nhau.

Chương 762

Sau đó, kéo dài vài phút, Trần Bì A Tứ "ừm" một tiếng gật đầu nói: "Sớm đã biết rồi, hẳn là đã đoán được đại khái, trừ nguyên nhân cụ thể bên trong!" Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Sở Long đều sáng mắt lên, rõ ràng là ngây người, vãi chưởng, có gì đâu, đối phương tự mình bày ra một màn như vậy, khiến người ta cảm thấy bất ngờ, thế là họ lần lượt đến gần rồi hỏi: "Này, anh bạn, không đùa chứ, rốt cuộc là chuyện gì?

Anh biết rồi sao?

Chúng ta rốt cuộc đang trong tình huống gì." Từ tình hình hiện tại, tuyệt đối không phải chuyện đùa, tuyệt đối không phải là chuyện có thể giải quyết bằng vài câu nói tùy tiện, nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề này, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng, sẽ mang lại vô hạn phiền phức và áp lực.

Theo ý Sở Long, phải lấy được thông tin hữu ích từ miệng đối phương, rồi xem bí mật mà lão nói, và thông tin mà lão biết rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Trần Bì A Tứ cười ha hả nói: "Không có gì, nếu tôi không đoán sai, nơi chúng ta đang đứng hẳn là một nơi có thể di động, tức là tất cả cảnh vật xung quanh có thể trong một cơ hội nào đó sẽ bắt đầu từ từ di động, thậm chí là dịch chuyển theo thời gian và một sự thay đổi kỳ diệu nào đó!" Một câu nói, thật sự là một lời kinh người, khiến cả đám người có mặt đều mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, nhưng lại câm nín, không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình như thế nào.

Cuối cùng Bàn Tử phá vỡ sự im lặng, trực tiếp cười ha hả nói: "Vãi chưởng, anh bạn, đang đóng phim à?

Có biết nó lớn thế nào không?

Biết chúng ta đang ở đâu không?

Đây là sa mạc, dưới lòng đất, mà anh lại nói với tôi nó sẽ di động, tưởng nó có lắp bánh xe à." Hắn nhất quyết không tin lời của đối phương, phải cần động lực lớn đến mức nào, phải khéo léo đến mức nào, mới có thể di động như lời đối phương nói.

Trần Bì A Tứ lại cười khổ một tiếng nói: "Đây là ý kiến cá nhân của tôi, nếu có ai phản bác cũng có thể hiểu được, bởi vì vừa rồi tôi đã nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động." "Hẳn là trong một khoảng thời gian nào đó nó sẽ di động, đó cũng là lý do tại sao đối phương tạo ra một cái hang động, nhưng lại lặng lẽ rời đi, bởi vì bản thân nó có thể di động, nên bây giờ chúng ta bị mắc kẹt ở đây..." Sau đó, lão cũng không dài dòng, trực tiếp nói ra những tình hình cụ thể mà mình biết.

Bàn Tử tuy miệng không muốn tin, nhưng trong lòng lại bắt đầu dao động, lo lắng, cuối cùng lập tức ngồi xổm xuống, rồi làm theo cách của Trần Bì A Tứ, áp tai vào mặt đất.

Vừa áp tai vào, cả khuôn mặt hắn lập tức tái mét.

Hắn quả nhiên đã nghe thấy những âm thanh đứt quãng từ dưới lòng đất truyền lên, giống như tiếng bánh răng chuyển động, thậm chí khiến hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Âm thanh đó báo hiệu rằng, những suy đoán và cách nói của Trần Bì A Tứ vừa rồi đều đã được chứng thực, điều đó cho thấy nơi này thật sự có thể di động, nếu không thể nhanh chóng tìm ra cách cụ thể trong thời gian ngắn, có thể sẽ bị mắc kẹt ở đây lâu dài.

Bàn Tử chân mềm nhũn, rồi cả người ngồi bệt xuống bên cạnh, gãi đầu thậm chí có chút ngơ ngác.

Bây giờ còn chưa vào trong mà đã ra quân bất lợi, thậm chí một tin

tức như sét đánh giữa trời quang rơi xuống trước mắt, khiến trong lòng Bàn Tử nảy sinh lo lắng.

Sở Long tương đối lý trí hơn, dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, bây giờ chút chuyện nhỏ này đối với anh mà nói thật sự không đáng kể.

Thấy bộ dạng căng thẳng, mờ mịt của Bàn Tử, anh chỉ có thể tiến lên kéo đối phương dậy rồi nói: "Vãi chưởng, xem bộ dạng của cậu kìa, làm gì thế?

Một chuyện nhỏ mà đã dọa cậu thành ra thế này, không phải chỉ là di động thôi sao?

Thì đã sao, chúng ta chỉ cần mở cửa ra là được rồi." Theo ý Sở Long, bây giờ thật sự không đến mức khoa trương như vậy, nên bình tĩnh trước rồi tính sau.

Nghe lời của đối phương, những người xung quanh cũng lần lượt gật đầu, rồi lục tục đi theo sau, nhanh chóng tìm cách giải quyết chuyện này.

Thế là, họ lại tiến hành một hồi thảo luận kỹ lưỡng.

Sở Long nhìn Trần Bì A Tứ một cái rồi nói: "Anh bạn, nếu anh có thể phân tích ra chúng ta đang ở trong trạng thái bánh răng chuyển động, vậy có thể cho tôi biết có cách nào mở được cánh cửa trước mắt không, chúng ta chỉ có mở được cánh cửa trước mắt, mới có thể lặng lẽ rời khỏi nơi này, đó cũng là cách duy nhất để rời đi bây giờ." Sở Long cũng không khách sáo với đối phương nữa, dù sao cũng là người trong một đội, bây giờ chẳng khác nào đồng ý với tiên sinh rồi.

Trần Bì A Tứ cười ha hả nói: "Còn về việc có ra được không, thì chỉ có thể xem vận may của chúng ta thôi, đừng vội, bây giờ tôi cũng không thể đảm bảo hay đưa ra bất kỳ lời hứa nào, nhưng tôi nhất định

sẽ cố gắng hết sức.” Người anh em này tuy ít nói, trầm mặc, nhưng vào thời điểm quan trọng lại rất hữu dụng.

Điểm này Sở Long đã nhận ra qua quan sát và thăm dò, nên anh cũng “ừm” một tiếng đồng ý với đối phương.

Bàn Tử, người vẫn luôn lẩm bẩm, lần này lại trở nên yên tĩnh, đứng ngây ra một bên, nhìn chằm chằm Trần Bì A Tứ, xem đối phương biểu diễn.

Sở Long cũng khoanh tay, bảo vệ Hoắc Tú Tú bên cạnh, để tránh xảy ra bất trắc, đồng thời cũng quan sát xung quanh, mong rằng có thể cố gắng hết sức để nhanh chóng thoát khỏi vấn đề này.

Trần Bì A Tứ tiến về phía trước, lông mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm xung quanh, cũng có thể thấy được vẻ mặt nghiêm túc lúc này, khi quan sát cũng đặc biệt cẩn thận, luôn dùng khóe mắt để quan sát xung quanh, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì, có nhìn rõ không.

“Lại còn đột nhiên tin tưởng một người ngoài, giao một việc lớn như vậy cho một tên nhóc mà chúng ta chưa từng biết đến, tôi thấy cũng chỉ là đoán bừa, vận may tốt hơn một chút, nên mới đoán đúng thôi.” Bàn Tử lại bắt đầu phàn nàn bên cạnh, rõ ràng không muốn tin Trần Bì A Tứ có bản lĩnh như vậy.

Sở Long chỉ cười không nói, không tranh cãi gì với hắn, chọn tôn trọng đối phương.

Chẳng mấy chốc, Trần Bì A Tứ đã đặt tay lên vị trí mũi của con kỳ lân, rồi đưa ngón tay trực tiếp vào mắt con kỳ lân.

Chương 763

Mọi người không hiểu hành động này có ý nghĩa gì, nhưng khi hai ngón tay thon dài vừa chọc vào, đột nhiên nghe thấy một tiếng "ầm ầm", cánh cửa đá khổng lồ trước mắt bắt đầu từ từ di chuyển sang hai bên.

Cũng có thể là do hai tảng đá khổng lồ này đã lâu không di động, nên khi vừa mới rung nhẹ, một loạt bụi bặm từ trên bắt đầu từ từ rơi xuống, thậm chí một lúc sau bụi bay mù mịt, họ cũng không tự chủ được mà lùi lại hai bước, dùng tay che miệng mũi, không kìm được mà ho khan hai tiếng.

Tiểu Béo lần này mắt trợn tròn, một mặt đầy ngơ ngác, không thể không bội phục.

Ban đầu hắn cho rằng Trần Bì A Tứ chỉ là một kẻ lừa đảo, một thầy bói giang hồ, ở đây giả điên giả dại, hoặc là cố ý lừa người, nhưng bây giờ lại phát hiện lão thật sự có vài phần bản lĩnh.

Phải biết rằng, ban đầu tất cả mọi người đều chú ý đến con kỳ lân này, nhưng lại không tìm ra cơ quan, không ngờ nó lại ở hai lỗ mũi của con kỳ lân.

Có lẽ cái gọi là mỗi người có một sở trường, Trần Bì A Tứ cũng làm một động tác mời, gật đầu cười với mọi người.

Cửa đã được mở, nhưng Trần Bì A Tứ vẫn bình tĩnh, căn bản không cảm thấy vui mừng vì hành động này, có lẽ đối với lão mà nói, đây chỉ là một thao tác bình thường nhất.

Sở Long vỗ tay bôm bốp nói: "Oa, Trần tiên sinh, không ngờ anh lại ưu tú như vậy, xem ra trước đây tôi đã đánh giá thấp anh rồi, lần này mang theo anh đi cùng, là một lựa chọn chính xác của tôi." Sở

Long, người trước nay không thích khen người khác, lúc này cũng liên tục khen ngợi, đây tuyệt đối không phải là những lời tâng bốc, xu nịnh bề ngoài đơn giản như vậy, mà là sự tán thưởng từ tận đáy lòng.

Trần Bì A Tứ lại lắc đầu nói: "Đâu có đâu có, tiên sinh, ngài thật biết đùa, đây cũng chỉ là một số việc trong bổn phận của tôi thôi, dù sao cũng đã theo đội của ngài, là một tập thể rồi, thì chắc chắn phải làm một số việc trong bổn phận, chỉ là chút sức mọn thôi!" Lão cũng khá giữ phép tắc, sau khi mở cửa xong, liền từ từ lùi lại hai bước, nhường vị trí chính cho Sở Long.

Nhìn cánh cửa đá đã được mở ra trước mắt, Sở Long "ừm" một tiếng cười, chuẩn bị bước chân đầu tiên vào trong.

Sở Long đưa tay ra nói: "Mọi người nhất định phải hết sức cẩn thận, chú ý dưới chân.

Bởi vì sau khi chúng ta vào trong, có thể một vài chi tiết nhỏ cũng có khả năng trực tiếp chôn vùi mạng sống của chúng ta, nên tôi không hy vọng mọi người sẽ gặp tai nạn vì chuyện này." Dù Sở Long không phải lần đầu làm chuyện này, nhưng anh đương nhiên hiểu rõ bên trong hung hiểm vạn phần.

Tuy đã mở được cánh cửa đá trước mắt, nhưng đó cũng chỉ mới chạm vào khe cửa mà thôi.

Muốn thực sự khám phá bí mật bên trong, tìm kiếm những bảo vật liên quan thì còn xa lắm, nên xét theo tình hình hiện tại, vẫn chưa phải lúc.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và cậu nghiên cứu sinh khảo cổ kia cũng lần lượt gật đầu.

Trần Bì A Tứ thì lấy từ trong túi ra một dải vải đen quấn lên mặt.

Phản ứng này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long và Bàn Tử.

Làm gì vậy nhỉ?

Phong cách và thủ đoạn làm việc của Trần Bì A Tứ này có vẻ hơi kỳ quái, cũng khiến họ để tâm.

Bàn Tử vốn là người thẳng tính, tuy lúc đầu còn phàn nàn và nghi ngờ thân phận của đối phương, nhưng khi thấy Trần Bì A Tứ có năng lực mở được cánh cửa này, thái độ của hắn đã thay đổi không ít.

Hắn bước tới gần, vỗ nhẹ vai ông ta rồi nói: "Này, huynh đệ, miếng vải ông che trông đẹp đấy, để làm gì vậy?

Có tác dụng gì à?

Chẳng lẽ sợ người bên trong nhận ra người quen?" Bàn Tử thỉnh thoảng lại cười hì hì, thực ra cũng chỉ là cố ý đùa giỡn với đối phương mà thôi.

Trần Bì A Tứ lại cười đáp: "Vị tiên sinh đây có lẽ đã hiểu lầm, chỉ là quy củ mà tổ tiên tôi truyền lại thôi.

Mỗi khi vào một ngôi mộ cổ đều phải làm như vậy.

Bởi vì bên trong quanh năm tích tụ âm khí, nếu sơ ý một chút có thể sẽ hít vào cơ thể, lúc đó sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, tôi không muốn vì vào đây mà tổn hại dương thọ đâu!" Nói xong, ông ta liền từ từ nhắm mắt lại, rồi cùng Sở Long tiến vào trong, không giải thích gì thêm.

Bàn Tử ngược lại sững sờ tại chỗ, nghe xong câu nói của đối phương, hắn lại cảm thấy như đang đùa với mình.

Làm gì có chuyện khoa trương như vậy, nếu thật sự lợi hại đến mức trực tiếp tổn hại tuổi thọ, thế thì vào trong chẳng phải là về nhà chầu trời sao.

Vì vậy, cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ nhún vai cười ha hả, không coi

lời nói đó là thật, chỉ xem như một trò giải trí.

Vừa vào bên trong, đột nhiên khi liếc mắt về phía sau, Sở Long nhìn thấy một cảnh tượng không hay ho chút nào, vội la lên một tiếng: "Không được!", rồi giật phắt thứ trong tay cậu nghiên cứu sinh kia.

Nguyên do là cậu nghiên cứu sinh kia vừa lấy từ trong túi ra một chiếc máy ảnh có đèn flash, định chụp ảnh bên trong.

Chương 764

Hắn được giao nhiệm vụ mang theo yêu cầu của giáo sư và nguyện vọng của cô gái kia, chắc chắn phải mang một số thông tin liên quan bên trong ra ngoài.

Nhưng chỉ dựa vào trí nhớ thì chắc chắn không thể nhớ rõ hết, nên chụp ảnh tự nhiên là lựa chọn tốt nhất không thể thiếu.

Thế nhưng Sở Long không chút thương lượng, giật phắt đồ của hắn, còn trừng mắt nhìn hắn một cái thật ác liệt.

“Anh làm gì vậy?

Tại sao lại cướp đồ của tôi, trả đồ cho tôi!

Anh không có quyền cướp nó đi, mau trả đây.” Đối mặt với hành động của Sở Long, đối phương tỏ ra vô cùng bất mãn, thậm chí còn hét lớn liên tục và đưa tay ra, có ý định thăm dò để giật lại đồ.

Suy cho cùng, đó là đồ của hắn, hắn cảm thấy mình có quyền sử dụng, không thể bị người khác giật đi như vậy.

Đối mặt với hành vi này, hắn tự nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu trong lòng, và cũng bắt đầu nghiêm khắc khiển trách Sở Long.

Sở Long lại giấu đồ ra sau lưng, nghiêm túc trừng mắt nhìn gã này một cái rồi nhắc nhở: “Cậu có biết chúng ta đang ở đâu không?

Nơi này cách mặt đất một khoảng nhất định đấy, giả như cậu bất cẩn bật đèn flash, có thể sẽ kinh động đến một vài thứ bên trong, hoặc là côn trùng gì đó!

Chỉ vì một hành động nhỏ của cậu mà hại chết tất cả chúng ta, nên tôi hy vọng cậu tốt nhất nên nghe lời!” Lời này tuyệt không phải là nói quá để dọa người, đã có những tiền lệ trước đây.

Sở Long trước kia cũng từng đọc được những chuyện liên quan trong một số sổ tay của nhà họ Hoắc.

Hồi mấy chục năm trước, khi Cửu Môn liên hợp hành động, cũng đã có những trường hợp như vậy.

Đó cũng là một trong những lý do tại sao Sở Long lại kiêng kỵ điều này đến thế.

Nhưng gã trí thức này căn bản không nghe lọt tai, ngược lại còn tranh cãi: "Ha ha, anh đang nói bậy bạ gì thế?

Toàn là nói nhăng nói cuội, tôi không tin đâu, anh đúng là đồ xấu xa!" Nói xong, hắn còn bĩu môi, cả khuôn mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, dường như đối với chuyện hôm nay không thể nào lý trí và bình tĩnh được.

Xem ra nếu hôm nay không thể chụp lại những bức ảnh liên quan này rồi mang ra ngoài, thì chuyến đi này coi như công cốc, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nghe những lời này, Sở Long lại lắc đầu thở dài: "Này cậu, tôi vẫn luôn tôn trọng cậu, nên mới cho cậu cơ hội lựa chọn.

Nhưng nếu cậu cứ không biết điều như vậy, cứ tự ý làm theo ý mình, thì đừng trách tôi không khách sáo, đừng trách tôi lúc đó sẽ ném vỡ đồ của cậu đấy!" Sở Long hiếm khi nổi nóng, nhưng lần này thực sự bị gã ngang ngược này chọc giận, cảm thấy thật không thể nói lý.

Hắn đang yên đang lành chụp ảnh làm gì, lỡ như hại chết đồng đội thì làm sao?

Nghe nói sắp bị ném vỡ đồ, cậu nghiên cứu sinh quả thực có chút chùn bước, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng nói: "Vậy được rồi, nếu anh không muốn cho tôi chụp, tôi sẽ nghe anh.

Nhưng anh phải trả đồ cho tôi, đó là tài sản cá nhân của tôi." "Cậu

có chắc chắn sau khi lấy lại đồ sẽ giữ lời hứa, không tự ý hành động ở đó không?

Cậu có thể đảm bảo với tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không có hành vi như vừa rồi chứ?" Sở Long không trả đồ ngay, mà hỏi lại một lần nữa.

Suy cho cùng, đối phương lật lọng cũng là chuyện bình thường, lỡ như hắn lấy lại đồ rồi trở mặt không nhận người, lúc đó khóc cũng không có nước mắt, nên Sở Long tuyệt đối không thể để mình rơi vào tình cảnh khó xử đó, đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Đối phương cũng liên tục gật đầu: "Đó là điều tất nhiên, yên tâm đi, chỉ cần anh trả đồ cho tôi, lúc đó tôi chắc chắn sẽ đồng ý." Thông qua biểu cảm và giọng điệu của đối phương, dường như đó thực sự là lời nói từ tận đáy lòng.

Thế là anh cũng "ừm" một tiếng, gật đầu rồi cũng bình tĩnh lại, áp lực trong lòng cũng giảm bớt.

Cuối cùng, anh lại cười ha hả gật đầu nói: "Vậy được rồi, nếu đã nói đến mức này, tôi tin cậu!

Hy vọng cậu cũng có thể tôn trọng tôi." Suy cho cùng, đối phương đã nói thẳng thắn như vậy, nếu cứ cố chấp giữ đồ của hắn, ngược lại sẽ khiến người khác cảm thấy mình đang cố tình gây khó dễ.

Sở Long cũng không muốn đóng vai ác trước mặt mọi người.

Vì vậy, sau một hồi thương lượng, Sở Long đã đồng ý yêu cầu của hắn, từ từ đưa đồ qua, rồi chỉ đơn giản vỗ nhẹ vào tay mình.

Sau khi lấy lại đồ, gã kia cũng không tiếp tục làm càn nữa, đã nghe lời, cất đồ vào trong túi, rồi chuẩn bị đi theo đội của Sở Long tiếp tục từ từ tiến về phía trước.

Chương 765

Đi vào bên trong, Sở Long cảm thấy một không gian tĩnh lặng, thậm chí không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Nhưng vừa mới đi về phía trước không bao xa, đột nhiên tai Sở Long giật giật, tiếp đó anh liền tóm lấy Bàn Tử đang đi ở phía trước nhất, và đè chặt hắn lại.

Bàn Tử cảm thấy mù mờ, không biết lão huynh đệ này rốt cuộc đang làm gì?

Đang yên đang lành kéo hắn làm gì?

Thế là hắn hỏi lại một câu: "Ông làm gì thế, đừng kéo tôi, có chuyện gì không thể nói đàng hoàng được à?

Toàn đàn ông với nhau mà kéo kéo đẩy đẩy ở đây, ra thể thống gì nữa, lỡ bị người ta nhìn thấy, chẳng phải sẽ hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta sao.

Dù ông không thích sự trong sạch, cũng không thể đẩy tôi vào hố lửa chứ, dù sao tôi cũng là một chàng trai trẻ, tuyệt đối không thể bị cái danh tiếng xấu này làm bẩn được!" Cái miệng của gã này như súng máy, thao thao bất tuyệt, lúc nói còn bĩu môi nhìn Sở Long một cách nghiêm túc. 33.

Sở Long chịu không nổi nhất là một tràng lời vô nghĩa, đúng là nói nhảm liên miên, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái rồi nói: "Ông đang nói nhảm gì thế?

Với tình hình của chúng ta bây giờ, chẳng lẽ ông không phân biệt được thật giả sao?

Nếu không nhanh chóng tìm cách, e là chúng ta khó mà thoát khỏi

những rắc rối này.” Nói xong câu đó, Sở Long liếc hắn một cái thật dài, muốn nhân cơ hội này nhắc nhở hắn, để hắn có thể hiểu rõ sự thật bây giờ, chứ không phải đi lo những chuyện vớ vẩn.

Đối phương nghe xong liền gật đầu, rồi khi cúi đầu xuống, thì thấy bên dưới có một viên gạch men xanh lún sâu vào trong một cách lặng lẽ.

Lúc này Bàn Tử mới hiểu ra, vừa rồi mình đã bất cẩn chạm phải cơ quan, bởi vì những viên gạch men xanh dưới chân vốn có thể di động, đang bị lòng bàn chân của hắn giẫm lên.

“...Vậy phải làm sao đây?

Có cách nào hay không...

Mau lùi về sau đi.” Bàn Tử bây giờ sợ hãi không nhẹ, thậm chí lúc nói chuyện cũng trở nên lộn xộn, cả người càng mệt mỏi thở dốc, muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, phải xử lý vấn đề này như thế nào đây?

Bởi vì theo tình hình hiện tại, nếu không thể nhanh chóng thoát khỏi những rắc rối này, thì mọi chuyện có thể sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Thế là ngay lúc này, Sở Long lập tức nhắc nhở Hoắc Tú Tú, Trần Bì A Tứ và cậu đeo kính ở phía sau lùi lại một bước.

Lúc đầu vì không chú ý nên mới chạm phải cơ quan, nói thẳng ra nếu bây giờ cứ tiếp tục đi về phía trước, có thể sẽ khiến tất cả mọi người bỏ mạng.

“Lão thiên gia ơi, ông đang đổi cách để chơi tôi đấy à, tôi cũng có làm chuyện gì khuất tất đâu, phải làm sao đây, mau tìm cách đi!” Bàn Tử bây giờ đang đáng thương nghiến chặt răng, cảm thấy vô cùng khó chịu, không ngờ mình lại trở thành người xui xẻo nhất trong cả đội.

Vừa mới vào Vân Đỉnh Thiên Cung đã chạm phải cơ quan, nếu bây giờ nhấc chân lên, e là xung quanh sẽ vạn tiễn cùng bắn.

Khi Sở Long lặng lẽ nhìn sang hai bên, quả nhiên thấy trong khe đá lặng lẽ lộ ra những mũi tên sắc nhọn.

Tuy những mũi tên này đã có tuổi, nhưng cơ quan bên trong được thiết kế có lẽ vẫn còn tinh xảo.

Trong tình huống này, tuyệt đối không thể nghi ngờ trí tuệ của người xưa, bởi vì họ thường có thể dựa vào một số sức lực để tạo ra thực lực không ai sánh bằng.

Sở Long lùi về sau vài bước để tạo khoảng cách, vừa hay cũng kéo giãn khoảng cách với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy những người còn lại đều bỏ đi, càng thêm lo lắng, vội mắng: "Cái thằng khốn nạn, đồ vô lương tâm, ông làm gì thế?

Chẳng lẽ ông thật sự muốn bỏ tôi lại sao, không phải chúng ta là huynh đệ không bao giờ từ bỏ nhau à." Sở Long mặt đầy vạch đen, vãi chưởng, Bàn Tử đúng là không biết giữ mồm giữ miệng, lời gì cũng nói ra được, trước mặt bao nhiêu người mà lại nói toạc ra bí mật nhỏ của hai người.

Điều quan trọng nhất là lúc này không phải anh muốn bỏ rơi hắn, chỉ là lùi về sau vài bước để có thể tỉnh táo suy nghĩ, tìm ra cách giải quyết cụ thể.

Hoắc Tú Tú tiến lên vài bước.

"Anh Long, bước tiếp theo chúng ta có cách nào hay không, không thể để anh Bàn một mình đối mặt với nguy hiểm được?" Cô nhóc này vốn luôn mềm lòng, nên trong tình huống này không nỡ nhìn Bàn Tử một mình gặp nguy hiểm, nếu lỡ kích hoạt cơ quan có thể sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, lúc đó bị bắn thành cái sàng cũng có khả năng.

Sở Long gật đầu, "ừm" một tiếng rồi nói: "Vậy nên bây giờ phải xem Bàn Tử cụ thể sẽ có phản ứng và hành động như thế nào đã.

Chương 766

Mau đưa dao cho tôi...” Sở Long đương nhiên không thể bỏ Bàn Tử một mình, sau tiếng la của anh, Hoắc Tú Tú rất phối hợp lấy từ trong ba lô ra một thanh đại đao sắt Hán Dương tạo, vừa mới rèn từ một lò rèn trong thôn, hoàn toàn làm bằng thép nguyên chất, độ cứng không ai sánh bằng, còn chắc chắn hơn cả hàng trên thị trường.

Cầm thanh đao, Sở Long lại từ từ di chuyển về phía trước vài bước, tạo một khoảng không gian nhất định với Bàn Tử.

“Tiểu huynh đệ, quả nhiên lúc đầu tôi không nhìn lầm cậu.

Đúng vậy, tôi biết cái ý chí xả thân vì người, trọng tình trọng nghĩa của cậu, thật sự khiến tôi quá cảm động rồi huynh đệ.

Yên tâm, chỉ cần hôm nay tôi có thể thoát thân, có thể thoát khỏi nguy hiểm này, tôi nhất định sẽ ghi nhớ tình nghĩa của cậu, sẽ khắc ghi trong lòng.” Bàn Tử thấy Sở Long không sợ cường địch mà tiến lại gần, còn cầm con dao trong tay bắt đầu áp sát trước mắt, cảm thấy trong lòng trăm mối cảm động!

Vì vậy, khoảnh khắc này hắn mới hoàn toàn hiểu ra, ngày dài mới biết lòng người, nên chỉ nhìn chằm chằm, trong lòng tràn đầy kích động, thậm chí còn giơ ngón tay cái lên.

Sở Long lại có chút cạn lời, liếc xéo lão ca này một cái thật dài, rồi bảo hắn mau im miệng lại.

Đã đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn ở đây?

Tình trạng hiện tại có thể chỉ cần một chút sơ suất là toi mạng tại chỗ.

“Lát nữa tuyệt đối đừng tự ý hành động, nghe theo sự sắp xếp và

chỉ lệnh của tôi, sau khi tôi đếm đến ba thì lập tức rút chân về.

Nhớ là phải nhanh chóng né tránh những mối đe dọa này.

Tôi vừa nhìn rồi, phạm vi chủ yếu là ở bốn phía, chỉ cần thoát khỏi khu vực này là có thể an toàn." Cuối cùng, Sở Long lại nhắc nhở một câu, chỉ vào hai bên tường có thể thấy những mũi tên lạnh lẽo lộ ra.

Chỉ cần né được những thứ này là có thể rời đi.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói: "Anh à, anh thật sự quá đánh giá cao tôi rồi.

Nhìn cái thân hình mập mạp này của tôi có chạy nổi không?

Lát nữa nhất định phải bảo vệ tôi đấy nhé, trên đường xuống hoàng tuyền hai chúng ta làm bạn với nhau!" Bàn Tử là một gã đặc biệt không đáng tin cậy, dù đối mặt với nguy hiểm vẫn có thể giữ một tâm thái lạc quan, thật không quên trong tình huống này còn cười hì hì với Sở Long.

Vì vậy, ở bên cạnh Bàn Tử, Sở Long cảm thấy thật sự vui vẻ, cười nhiều hơn.

Đương nhiên bây giờ không phải lúc cười, Sở Long nắm chặt thanh đại đao bằng thép nguyên chất trong tay, đứng ở vị trí đối diện hắn, lông mày nhíu chặt, hơi thở cũng nín lại, tai nghe tám hướng chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Trong lòng thầm đếm ngược, ước chừng thời gian gần đủ, lập tức hô đến số thứ ba.

Ở phía không xa, Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ, cùng một nhóm người cũng đều nín thở, tim treo lên cổ họng, có thể thấy tình hình lúc này vô cùng kinh tâm động phách, sợ hãi vô cùng.

Nếu trong tình huống này không thể nhanh chóng rời khỏi phạm vi đó, có thể sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, dù là Sở Long cũng có thể sẽ bỏ mạng tại chỗ, trực tiếp liên quan đến sinh tử của hai người.

Điều khiến mọi người khó chịu nhất là chỉ có thể đứng nhìn từ xa, mà không thể giúp gì được.

Cái cảm giác đau lòng khi chỉ có thể quan sát từ xa mà không thể giúp đỡ khiến người ta không thể chịu đựng nổi, bởi vì hận không thể bây giờ đặt mình vào vị trí của Sở Long, thậm chí hy vọng người giẫm phải cơ quan không phải là Bàn Tử, để anh Long không phải vì thế mà gặp nguy hiểm.

Ngay khoảnh khắc tiếng nói vừa dứt, Bàn Tử không biết từ đâu ra sức mạnh bùng nổ, kích hoạt tiềm năng mới, có lẽ là ham muốn sinh tồn đã cung cấp động lực.

Trong nháy mắt, hắn bắt đầu đột ngột tung người nhảy lên, rồi cả cơ thể đột ngột nghiêng về phía sau, lộn một vòng, sau đó trực tiếp văng ra khỏi khu vực đó, ngã mạnh xuống đất.

Một số phi tiêu ám khí thì phát ra tiếng gió vù vù.

Đợi cho một loạt phi tiêu ám khí đó bắn ra hết, mọi người cũng thực sự sợ hãi không nhẹ, Sở Long bên này cũng cười lên.

Anh chỉ mượn tiếng cười này để giải tỏa căng thẳng trong lòng mà thôi.

Nhìn những phi tiêu ám khí xuất hiện, anh chỉ có thể dùng thanh đại đao trong tay, điên cuồng chém loạn xạ một hồi.

Sau một trận loảng xoảng, những ám khí đó va vào thanh đao của Sở Long.

Quan trọng là lực đẩy của những phi tiêu này cũng đặc biệt mạnh, cứ như bị hỏa lực áp chế bao trùm lấy anh, khiến anh mãi chưa thể

đối phó được.

Chương 767

"Vãi, nhiều thế, mau giúp đi, mau giúp đi!" Bây giờ Sở Long đang dùng đao nhanh chém loạn ma, cầm thanh đại đao trong tay vung qua vung lại, những ám khí bắn ra loảng xoảng đều bị đánh rơi.

Anh cũng biết tuyệt đối không thể ham chiến, thế là vừa vung tay vừa từ từ di chuyển lùi về phía sau, rồi thấy một đống ám khí đều bị đánh rơi, rơi đầy dưới chân, thành hai hàng rõ rệt.

Sau khi kết thúc trận chiến, anh thở phào một hơi, rồi lau mồ hôi trên trán.

"Oa, anh Long, anh thật sự quá tuyệt vời, không ngờ lại thành công rồi, tuyệt quá, anh là nam thần trong lòng em.

Em biết anh nhất định là người ưu tú nhất, em cảm thấy anh chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề này, anh là vị thần vĩ đại nhất trong lòng em!" Thấy Sở Long thành công thoát thân, Hoắc Tú Tú vui mừng khôn xiết, thế là lập tức chạy tới, rồi vội vàng hoan hô.

Nghe đối phương hoan hô, Sở Long ngược lại cười lên, cảm thấy hoàn toàn không cần phải khoa trương như vậy ở đây, vốn chỉ là một chuyện nhỏ.

Hoắc Tú Tú nhảy tưng tưng trước mặt anh cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là một cô bé, tính tình vốn hoạt bát, mọi thứ đều có thể thông cảm được.

Nhưng Bàn Tử, một gã đàn ông to xác, lại không hề do dự mà lập tức chạy tới, lao thẳng vào trước mặt anh, rồi lại còn cho Sở Long một cái ôm nồng nhiệt.

Hành động hài hước này khiến Sở Long tức điên lên, thậm chí suýt

nữa thì ngất đi.

Vãi, làm gì vậy?

Gã này thật sự không chút khách khí, ngược lại còn cảm thấy hắn đang cố tình làm mình buồn nôn.

Một gã đàn ông to xác không chút do dự lao tới, có thể tưởng tượng được bóng ma tâm lý của Sở Long lúc này, thực sự không thể dùng lời để hình dung.

Quan trọng là gã này không ý thức được sự bốc đồng và lỗ mãng của mình, ngược lại còn toe toét cười, không quên vẫy tay với Sở Long, hì hì nháy mắt.

"Huynh đệ à, vừa rồi cậu đã cứu mạng tôi đó, mạng này của tôi thật sự thuộc về cậu một nửa, thật sự khiến huynh đệ tôi cảm động quá.

Yên tâm đi, sau này có chuyện gì tôi nhất định sẽ xông lên phía trước, nhất định sẽ bảo vệ cậu, chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối không có tai nạn!" Gã này còn vỗ ngực bảo đảm, dường như đối với chuyện này rất tự tin, lại còn thể hiện rõ lập trường của mình, như thể muốn bảo vệ Sở Long.

Nghe những lời vô nghĩa này, Sở Long chỉ liếc hắn một cái thật dài, rồi lắc đầu nói: "Thôi đi đại ca, ông đúng là nhân tài, tha cho tôi đi...

Thay vì báo đáp ân tình của tôi, chi bằng ông chú ý nhìn đường trước đi, lát nữa đừng có chạm phải nguy hiểm nữa." Miệng nói báo đáp ân tình thì có ích gì?

Lát nữa nếu bất cẩn chạm phải nguy hiểm, không chừng tất cả mọi người đều phải bỏ mạng tại chỗ.

Nghe những lời này, mặt đối phương đỏ bừng lên, rồi cười hì hì

có vẻ ngượng ngùng.

Hắn không ngờ đối phương lại bất ngờ nói một câu như vậy, thế là cũng chỉ có thể buông tay, thầm lắc đầu, lộ ra một vẻ lúng túng.

Lúc này, Sở Long vỗ nhẹ vai đối phương an ủi: "Thôi được rồi, chúng ta cũng đừng nói nhiều nữa, mau suy nghĩ xem bước tiếp theo có cách giải quyết nào tốt hơn không, chúng ta còn nhiều thời gian cần phải xử lý!" Theo ý của Sở Long, trong tình huống hôm nay, phải cố gắng hết sức để giải quyết, tuyệt đối không được hoảng loạn lần nữa.

Mặc dù vừa rồi nguy hiểm, nhưng may mà chỉ là kinh hãi chứ không có tổn thất.

Có bài học kinh nghiệm trước đó, Bàn Tử cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, đặc biệt là khi đi về phía trước, càng bước ba bước làm hai, rồi nhanh chóng tiến lên.

Sở Long nắm chặt thanh đại đao trong tay, tuy không thể dùng đao giỏi như Tiểu Ca, nhưng ít nhất cũng có thể sử dụng tạm bợ được.

Đi về phía trước, không biết tại sao đột nhiên trong đầu Sở Long hiện lên hình ảnh của Muộn Du Bình, lại nhớ đến bộ dạng lạnh lùng của đối phương, không biết nên diễn tả cảm xúc trong lòng lúc này như thế nào.

"Ai, không biết có chuyện gì, trong đầu mình sao đột nhiên lại nghĩ đến Tiểu Ca nhỉ, không biết bây giờ cậu ta đang làm gì?" Sở Long bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Nếu có Muộn Du Bình ở bên cạnh, cũng không cần phải áp lực lớn như vậy.

Suy cho cùng, Muộn Du Bình là người giỏi nhất và đáng tin nhất trong cả đội, chỉ cần có cậu ta ở đó, thì mọi nguy hiểm đều có thể

được giải quyết, đặc biệt là bộ máu trên người cậu ta có sức chiến đấu mạnh nhất.

Tuy bây giờ Sở Long cũng không thể xác định được thân phận cụ thể của Muộn Du Bình, nhưng anh biết đối phương tuyệt đối là một cường giả đáng gờm.

Chỉ tiếc là, tên nhóc đó không sửa được tật cũ, cả ngày thần xuất quỷ một, đi không dấu vết, nên khiến mọi người tự nhiên không biết đâu mà lần.

Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ, Sở Long cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu.

Chương 768

Trong lúc mọi người đang trầm mặc đi về phía trước, Bàn Tử lại bất ngờ mở miệng: "Đúng rồi Sở Long, chúng ta đi về phía trước, lát nữa có gặp được Muộn Du Bình không nhỉ?

Nếu gặp được cậu ta, chúng ta chẳng phải là có duyên sao." Không ngờ một câu nói lại khiến Sở Long sững sờ, vãi, hai người này đúng là tâm linh tương thông, không ngờ lại nghĩ đến cùng một chuyện.

Tuy hai người đều có cùng suy nghĩ, nhưng Sở Long lại lắc đầu nói: "Thôi đi, tỉnh táo lại đi, cầu người không bằng cầu mình.

Chúng ta lúc ở Trường Sa đã lạc mất cậu ta rồi, Muộn Du Bình có thể nào đi cùng chúng ta đến đây được sao? 34.

Cái tên Muộn Du Bình đó, hành động quỷ dị, có thể xuất hiện từ đâu đó, ông thật sự nghĩ cậu ta là thần à." Nói đến đây, Sở Long không nhịn được mà liếc Bàn Tử một cái thật dài, tên nhóc này đúng là cả ngày thích mơ mộng hão huyền.

Quan trọng là mơ mộng cũng không thực tế, nên thực tế một chút thì mới có thể khiến người khác tin tưởng.

Bàn Tử lại hì hì cười nói: "Ai, vừa rồi tôi không phải chỉ tiện mồm nói thôi sao.

Nhưng nói lại thì Tiểu Ca đúng là luôn giỏi, đặc biệt là thanh đại đao đó, tuyệt nhất.

Nếu tôi có thời gian, nhất định phải điều tra xem cậu ta rốt cuộc là ai, từ đâu đến." Sức chiến đấu của Muộn Du Bình, không ai là không khen ngợi, khâm phục sát đất.

Không cần bình luận gì thêm, bộ chiêu thức mà cậu ta sử dụng quả thực không ai sánh bằng, không thể so bì, tự nhiên cũng là cảm khái từ tận đáy lòng.

Khi từ từ đi về phía trước không bao xa, đột nhiên lại thấy ở hai bên vách đá phía trước xuất hiện rất nhiều bức tượng điêu khắc.

Những bức phù điêu được khắc họa rõ nét, sống động như thật, dường như thực sự có sinh mệnh.

Sở Long nhìn vào một bên phù điêu, thấy trên đó vẽ những người có khuôn mặt và lưỡi giống người, thân hình trông cao lớn, thậm chí có thể thấy một nhóm người, trong tay cầm những trang bị giống như đồ gốm sứ cổ đại. 35.

Thứ được điêu khắc trên phù điêu đó, nói là người, chi bằng nói là quái thú thì đúng hơn?

Bởi vì phù điêu trên đó trông đặc biệt kỳ dị, nên khiến người ta nhìn vào đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí cứ muốn tìm ra bí mật trong đó, nhưng nhất thời lại không nói được rốt cuộc có gì không ổn.

Sở Long cũng bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, tập trung vào những chữ viết và hình vẽ trên phù điêu.

Chủ yếu là những chữ viết này lịch sử quá lâu đời, có thể là chữ viết của một số dân tộc thiểu số xa xôi nào đó, nên trông đặc biệt kỳ quái.

Sở Long đã tập trung nhìn một lúc lâu, cũng không biết ý nghĩa được ghi chép trong đó là gì.

Vốn là một bộ phim tài liệu dài, cuối cùng trong mắt Sở Long chỉ trở thành một cuốn truyện tranh, nhìn hình vẽ trên đó từng chút một kéo dài về phía trước.

Đầu tiên, trên hình vẽ thấy mọi người đều đang quỳ lạy, ở một

nơi giống như ven biển.

Ở phía trước biển, có một luồng sáng khổng lồ chiếu xuống.

Cùng lúc ánh trăng chiếu rọi, trên bầu trời xuất hiện một người khổng lồ, chính xác hơn là một sinh vật không rõ tên, thân hình đặc biệt to lớn.

Quan trọng là cả cái đầu trông giống như một con cáo, tay và chân đều đặc biệt dài, chủ yếu nhất là chân lại hợp lại với nhau, trông giống như đuôi cá.

Hình vẽ trên đó dường như thể hiện cảnh mọi người đang đồng loạt quỳ lạy bên sông để chào đón đối phương.

Tiếp tục đi về phía sau xem, phát hiện những người này lần lượt xếp thành hai hàng, lại còn sắp đặt trước các loại trận hình, gõ trống khua chiêng, múa lân múa rồng, hẳn là một loại nghi thức chào đón.

"...Cái quái gì vậy?

Trông xấu thế?" Bàn Tử không có kiên nhẫn để xem xét những bức tranh được khắc trên phù điêu này, chỉ đứng đó bĩu môi, nhìn những bức chân dung nhân vật này đều cảm thấy khó chịu.

Bởi vì ngoại hình và cấu tạo của đối phương đều trông đặc biệt kỳ quái, dường như cũng không kìm được mà liên tục phàn nàn.

Sở Long không để ý đến Bàn Tử, tiếp tục cẩn thận xem xét những thông tin mà bức phù điêu này thể hiện, từ từ di chuyển ánh mắt xuống phía dưới, thậm chí muốn tiếp tục theo dõi thông tin được tiết lộ.

Chương 769

Từ cấu trúc tổng thể của bức phù điêu, dường như đối phương đang mượn một phương thức nào đó để truyền đạt thông tin.

Nhưng phù điêu, vì đã lâu năm, nên một số hình vẽ trên đó trông mờ ảo, dần dần biến mất.

Đúng lúc này, khi từ từ tiến về phía trước, đột nhiên lông mày Sở Long nhíu lại, anh nhìn thấy một thứ cực kỳ quen thuộc, đó là một ký hiệu giống hệt như trên cuộn da dê mà anh đang cầm.

Nó cũng giống như một con mắt người, trông có vẻ kỳ dị như vậy.

Tại sao hình vẽ được điêu khắc trên đây lại giống hệt như trên cuộn da dê?

Dấu hiệu đặc biệt này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, anh biết dường như mọi chuyện không đơn giản, thế là lập tức lấy cuộn da dê trong tay ra, trải trên một tảng đá, rồi lại cẩn thận chuẩn bị so sánh một phen.

“Không sai!

Đúng rồi, giống hệt nhau, mau nhìn đi, hai hình vẽ giống hệt nhau.

Chúng ta đã đến đúng nơi rồi, đây hẳn là Vân Đỉnh Thiên Cung.” Lúc nói, lời lẽ dường như khó có thể diễn tả hết niềm vui sướng trong lòng Sở Long lúc này, mắt anh trợn to, nội tâm càng kích động không thôi.

Vạn vạn không ngờ lại có thể thông suốt, thuận thế giải khai tất cả những bí ẩn và sương mù trước mắt.

Cứ theo tình hình này, hẳn là quá trình tiếp theo sẽ trở nên đơn giản hơn.

Thông qua việc so sánh một ký hiệu nhỏ, vừa hay khớp với nhau, điều này chứng tỏ nơi này chính là Vân Đỉnh Thiên Cung mà những người quen thuộc vẫn gọi.

Lúc này, mọi người không thể kìm nén được niềm vui sướng trong lòng, có người thì thầm cảm khái, bắt đầu suy nghĩ về những thao tác cụ thể tiếp theo.

Ngay lúc này, mọi người cũng đã tiến hành một cuộc thảo luận chi tiết.

Bàn Tử ôm bụng cười ha hả nói: "Thế thì tốt quá rồi, tuyệt vời, chúng ta cuối cùng cũng đến được nơi này, thật tuyệt vời, quá đỉnh." "Quá tuyệt vời, bây giờ tôi thật sự phải cảm ơn anh.

Nếu không có anh dẫn đường, chúng ta có thể nào thuận lợi và dễ dàng đến được nơi này như vậy.

Điều đó chứng tỏ lão thiên gia đã định sẵn mọi thứ, đã mở ra cánh cửa thần thánh cho chúng ta từ trước.

Đừng nói nữa, chúng ta mau vào đi, tôi không thể chờ đợi được nữa rồi!" Bàn Tử vốn tính nóng nảy, nên sau khi biết đã tìm đúng chỗ thì không thể kiềm chế được niềm vui trong lòng, vừa cười vừa xoa tay.

Với phong cách làm việc của hắn, bây giờ hận không thể lập tức xông vào, để xem những bí mật thần thánh và những bảo vật quý giá nào đang chờ đợi.

Sở Long lại cười khổ, liên tục lắc đầu bĩu môi, rồi trừng mắt nhìn vào bức tranh tiếp theo.

Khi nhìn xuống, đột nhiên không biết tại sao, phong cách của bức tranh đột ngột thay đổi, rồi thấy các dân tộc dường như đang chạy trốn tứ tán.

Từ hình vẽ trên phù điêu, những người này dường như đang trốn tránh thứ gì đó, ai nấy đều hoảng loạn, thần sắc căng thẳng, có người còn thân đầu khác nơi.

Ở phía sau, tình cờ thấy một người bí ẩn đeo mặt nạ người đang truy sát, đưa ra những móng vuốt sắc nhọn.

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Sở Long dấy lên sóng to gió lớn.

Anh không kìm được mà bắt đầu lẩm bẩm trong miệng: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Rốt cuộc đã bị kích thích gì?

Bị truy sát gì?

Chẳng lẽ đây là sự diệt vong của một chủng tộc, nếu không tại sao những người này lại điên cuồng như vậy, người đeo mặt nạ xanh đó là ai?

Rốt cuộc là như thế nào?" Trong lòng Sở Long có quá nhiều nghi vấn, nhất thời khó có thể giải đáp, chỉ có thể liên tục tự hỏi, và cảm thấy cả người tim bắt đầu đập thình thịch.

Nếu không thể nhanh chóng giải khai bí ẩn này, dù hôm nay có lấy được một số bảo vật từ trong mộ cổ, anh vẫn cảm thấy đây là một chuyến đi thất bại.

Với Sở Long, đến nơi này, mục đích chính tìm kiếm bảo vật quý giá chỉ là thứ yếu, mục đích quan trọng hơn là giải khai những bí ẩn trong lòng, thực sự biết được sự huyền bí ở nơi này.

Chương 770

Điều quan trọng nhất là nhân cơ hội này xem xem ở đây có thực sự xuất hiện cánh cửa đồng thật sự không, và những đội thám hiểm nước ngoài cùng anh em khảo cổ đó rốt cuộc đang làm gì?

Sau những suy nghĩ này, nội tâm Sở Long lâu không thể bình tĩnh, không biết nên suy đoán thế nào về kẻ đeo mặt nạ xanh đó.

Trong lúc nội tâm trăm mối khó hiểu, vẫn đang cẩn thận suy nghĩ về chuyện này, đột nhiên phía sau có một luồng sáng, rồi đột ngột lóe lên, khiến anh cũng cảm thấy có chút sững sờ.

Quay đầu lại, thì thấy không biết từ lúc nào, cậu nghiên cứu sinh kia đã lấy máy ảnh trong tay ra, bật đèn flash chụp ảnh.

Hóa ra vừa rồi khi tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào những bức phù điêu, cậu nghiên cứu sinh đeo kính đó cũng kích động hỏng rồi, cũng cho rằng mình đã nhìn thấy tất cả bí mật.

Mặc dù bây giờ chỉ mới chạm vào một góc của bí mật, chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm, nhưng không thể kiềm chế được niềm vui trong lòng.

Vì vậy, anh ta không kìm được mà lấy máy ảnh trong tay ra, muốn chụp lại tất cả những phát hiện, để sau khi trở về có thể từ từ nghiên cứu, và anh ta sẽ trở thành người được ghi vào sử sách.

Nhưng anh ta lại sơ suất một điểm chí mạng, đó là nơi họ đang ở vốn đang trong giai đoạn nguy hiểm.

“Đồ ngốc, cậu điên rồi à?

Tôi đã nói với cậu rồi, đừng có bốc đồng như vậy, tại sao lại không nghe lời khuyên!” Lão Sở Long thực sự không thể kiềm chế

được cơn giận trong lòng, rồi nghiến răng nhìn chằm chằm đối phương, bắt đầu lập tức phàn nàn vài câu, cả khuôn mặt càng tức đến tái mét.

Anh cho rằng gã này là một kẻ điên, một đối tượng không thể nói lý, thậm chí không thể tha thứ.

Vì vậy, lúc nói chuyện, anh càng chống nạnh, trừng mắt thêm vài cái, cơn giận bắt đầu bùng cháy trong lòng.

Cậu trai đeo kính ngược lại nói: "Thì sao chứ?

Hôm nay tôi vì để có thể chụp được những thứ này rồi gửi về.

Nếu tôi phải tay không trở về, thì đối với tôi có ý nghĩa gì nữa.

Tôi thà chết ở đây còn hơn.

Nếu tôi tay không trở về, làm sao tôi có thể đối mặt được với giáo sư Âu Dương, làm sao tôi có thể đối mặt được với bạn học của tôi." Lời nói của hắn đầy lý lẽ, càng thêm hùng hồn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên thấy ở vị trí cửa hầm phía trước xuất hiện vô số đôi mắt, cứ chớp chớp nhìn về phía này.

Hoắc Tú Tú lúc này cảm thấy da đầu tê dại, lập tức trốn sau lưng Sở Long.

Bàn Tử cũng cảm thấy trong lòng căng thẳng, nhưng từ trong lòng móc ra hai cái rìu lớn, quát lên: "Là thứ gì, mau cút ra đây, đừng có ở đó giả thần giả quỷ, tin không lát nữa tao chém chết mày!" Nói xong, Bàn Tử cầm hai cái rìu lớn trong tay không ngừng vung vẩy, thậm chí còn liên tục chửi bới.

Hắn cho rằng có người đang giả thần giả quỷ, lúc này Sở Long đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng "kít kít", lập tức bảo mọi người mau né tránh, rồi trong nháy mắt, thấy một đàn dơi lớn lao về phía

trước.

Nguyên do là trong tình huống cấp bách vừa rồi, ánh đèn flash đột nhiên phát ra ánh sáng trắng chói mắt, đã đánh thức đàn dơi đang ngủ say trong hang động.

Những con dơi này quanh năm sống trong mật đạo kín mít như vậy, nên hiếm khi thấy ánh sáng chói mắt như thế.

Tình cờ ánh sáng của máy ảnh phát ra, điểm sáng lớn như vậy, vừa hay gây ra phản ứng không nhỏ, rồi một đàn dơi lớn cũng lao thẳng về phía họ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long biết tình hình không ổn, thế là liền kéo mấy người bên cạnh, rồi lần lượt nằm rạp xuống, dùng tay che gáy, che đầu, để phòng thủ trước cuộc tấn công của bầy dơi.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đều trốn vào góc bên cạnh, Bàn Tử cầm hai cái rìu lớn trong tay bắt đầu vung vẩy điên cuồng.

Sở Long bảo vệ Hoắc Tú Tú sau lưng, cầm thanh đại đao trong tay cũng bắt đầu vung vẩy loảng xoảng, những con dơi vừa bay tới gần đều bị từng nhát dao của anh chém ngã.

Không bao lâu, dưới chân đã rơi đầy xác dơi.

Hoắc Tú Tú thì cứ nghiến chặt răng, thực sự căng thẳng.

Dù sao cô cũng là một cô gái yếu đuối, thiếu kinh nghiệm thực chiến, nếu không phải vì Sở Long, có đánh chết cô cũng không muốn đến nơi quỷ quái này.

Lúc này, Trần Bì A Tứ cũng không biết từ lúc nào lấy từ trong túi ra một túi máu nhỏ, rồi đột nhiên dùng sức ném về phía một vách đá ở xa.

Chương 771

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "bép", một chất lỏng giống như trong túi nhỏ đó đã văng ra, dính đầy trên tảng đá.

Khi mọi người nhìn kỹ, mới phát hiện trong túi đó toàn là máu tươi.

Điều này khiến mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ, không hiểu tại sao lại đột nhiên lôi ra một túi máu tươi như vậy, thao tác này của Trần Bì A Tứ lại có ý nghĩa gì?

"Này, lão đệ lại có chiêu gì đây?

Lôi ra nhiều thứ thế, chẳng lẽ bọn dơi này hút máu à?" Bàn Tử có tính tò mò cao, không hiểu thì hỏi, nên trong lúc bận rộn không quên trực tiếp giải đáp thắc mắc, hỏi một câu, bận rộn đến mức thở hổn hển, mệt muốn đứt hơi, cả người vã mồ hôi.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Sở Long thật sự chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, gã này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Làm gì vậy?

Có chuyện gì không thể giải quyết xong chuyện trước mắt rồi hãy nói chuyện sau, nhưng hắn thì hay rồi, bây giờ không kiềm chế được.

Trần Bì A Tứ nói: "Không sai, theo ghi chép của tổ tiên tôi, những con dơi này bình thường đều sống lâu trong hang động, đặc biệt đói khát và khát máu.

Vì vậy, vừa rồi tôi cũng cố ý dụ chúng đi, chúng ta mau đi thôi!" Có thể thấy, ông ta rất chuyên nghiệp, ít nhất là những kiến thức lạnh này nắm rất vững.

Nói xong, mọi người lúc đầu có chút nghi ngờ, không tin lắm,

nhưng khi quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện một đàn dơi lớn đều đang vây quanh tảng đá vừa rồi, rồi bám vào đó như đói như khát mà uống.

Bên phía Sở Long và Hoắc Tú Tú áp lực giảm bớt.

Sau khi thấy vậy, mọi người cũng không thể không khâm phục, đồng thời lại một lần nữa khẳng định, năng lực cá nhân của Trần Bì A Tứ chứng tỏ đối phương thực sự có thực lực và bản lĩnh, tuyệt đối không phải là người tùy tiện đi theo sau.

Thế là Sở Long dẫn Hoắc Tú Tú và những người khác nhanh chóng chạy khỏi đây, sợ đến kinh hồn bạt vía.

May mà Trần Bì A Tứ túc trí đa mưu, đã chuẩn bị sẵn đường lui, mới dụ được bầy dơi hút máu đi, rồi tìm một nơi để trốn.

Trong lúc hoảng loạn, cũng không có phương hướng, thế là chạy loạn xạ trong mật đạo này.

Nhưng đi một hồi đột nhiên phát hiện hình như đã lạc đường, không biết nên đi đâu.

Chỉ trong chốc lát, họ lập tức sững sờ, rồi mắt to trừng mắt nhỏ, có chút mông lung, không biết tiếp theo nên có phản ứng gì.

"...Chuyện gì thế?

Sao chúng ta đột nhiên mất phương hướng rồi?

Bước tiếp theo phải làm sao đây." Lúc này, Bàn Tử cảm thấy da đầu tê dại, gãi đầu, đứng tại chỗ quay vòng vòng, thậm chí không tìm được phương hướng ra ngoài.

Bây giờ nếu không thể nhanh chóng tìm được lộ trình chính xác, tìm được chủ mộ, có thể sẽ bị mắc kẹt sống trong đó, hậu quả lúc đó có thể biết trước.

Nói như vậy, Trần Bì A Tứ và cậu học sinh kia cũng cảm thấy căng thẳng, thậm chí cảm thấy da đầu tê dại, kinh hồn bạt vía.

“Anh làm cái gì vậy?

Tại sao lại cướp đồ của tôi?

Tôi đi về phía trước không được à!

Nếu không phải vì anh, vừa rồi tôi đã chụp lại hết những di tích cổ đó rồi, lúc đó tôi có thể dương danh lập uy rồi, anh là hòn đá cản đường tôi.” Cậu trai đeo kính không những không biết cảm kích, ngược lại còn trực tiếp trút hết mọi oán giận lên người Sở Long, thậm chí vừa nói vừa la hét, hai tay chống nạnh, cả khuôn mặt càng trở nên đỏ bừng.

Bàn Tử vốn đã không ưa phong cách làm việc của tên nhóc này, bây giờ thì hay rồi, lại còn cắn ngược lại.

Vì vậy, khi thấy hắn lải nhải, Bàn Tử lập tức sa sầm mặt quay đi, một tay túm lấy áo đối phương, rồi xông lên đấm liên tiếp hai cú vào mặt hắn.

Đối phương bị đấm choáng váng, cặp kính trên sống mũi cũng bị đánh rơi.

Vừa đánh vừa chửi: “Đồ ngốc, đồ vô dụng, mày suýt nữa thì hại chết bọn tao rồi, giữ mày lại để làm gì.

Chương 772

Nếu không phải vì mày, bọn tao có thể nào thảm hại như vậy không, bây giờ còn dám ác nhân cáo trạng trước, không biết xấu hổ à!" Bàn Tử bình thường ít nổi giận, nhưng một khi đã nổi giận, thì người bình thường không thể đối phó được, nên lúc nghiến răng nghiến lợi càng nhìn chằm chằm vào mặt đối phương.

Cậu trai đeo kính làm sao là đối thủ của Bàn Tử, bị đấm liên tiếp hai cú miệng đã rớm máu, nhưng vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn, mà không biết làm gì, bởi vì căn bản không phải là đối thủ của Bàn Tử.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Bàn Tử tức giận đến cực điểm, nhìn chiếc máy ảnh ở xa, một cước đạp nát nó.

Tiếp đó, hắn lại đá mạnh một cú về phía xa, va vào tan tành, chiếc máy ảnh hoàn toàn hỏng.

Cậu trai đeo kính thấy đồ nghề của mình bị người ta phá hủy, lập tức vừa chạy vừa lết đến ôm chiếc máy ảnh vào lòng.

Bây giờ dường như không còn vật tư bổ sung, cậu trai đeo kính lúc xuống đây mang theo chiếc máy ảnh, hình ảnh không rời, vì để có thể tìm được một số thông tin hữu ích, thậm chí còn vứt hết cả nước uống và thức ăn.

Chấp niệm của hắn quá sâu, dù phải đánh cược cả mạng sống, cũng phải chụp được một số thứ hữu ích gửi ra ngoài, để được lưu danh sử sách.

Cũng chính vì chấp niệm quá sâu, nên bây giờ căn bản không nghe lọt tai bất kỳ lời khuyên nào, cũng không có ai ở đây để ý.

Cậu trai đeo kính cúi người ôm chiếc máy ảnh, thấy nó bị đạp

hỏng, lại cứ ôm mặt khóc, vừa khóc vừa không ngừng dùng tay ghép lại, mong có thể cố gắng hết sức sửa chữa nó.

"Toàn là những kẻ điên, những gã thô lỗ.

Tôi không ở cùng bọn trộm mộ này, tôi không đồng lõa với các người, tôi là người có văn hóa, tôi tuyệt đối không phải là một tên thổ phỉ điên cuồng như các người." Đối phương luôn miệng gọi họ là "trộm mộ", chiếc máy ảnh trong tay đã thành một đống đổ nát, linh kiện vương vãi, căn bản không thể tiếp tục sử dụng.

Sau khi Bàn Tử dạy dỗ hắn một trận, cảm thấy tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, ít nhất là oán khí trong người cũng đã xả ra gần hết.

Nhưng tên nhóc này không biết điều, lại còn nói ra những từ như "thổ phỉ", "trộm mộ".

Bàn Tử chắc chắn sẽ không chiều theo đối phương, thế là nghiến răng nghiến lợi, đi về phía trước chuẩn bị tiếp tục dạy dỗ lần thứ hai.

May mà Sở Long mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Bàn Tử lại bên cạnh, rồi trừng mắt nói: "Làm gì vậy, thôi đi, cậu cũng đừng nổi nóng lớn như vậy nữa được không?

Vốn là mâu thuẫn nội bộ của chúng ta, đừng có ở đây trút hết mọi cảm xúc lên người cậu thanh niên này.

Chúng ta bình tĩnh trước đi, bây giờ đội ngũ của chúng ta cần sự hòa hợp, cần sự bình tĩnh, cậu đừng gây thêm rắc rối cho tôi nữa." Lúc nói, Sở Long trừng mắt nhìn hắn vài cái, rồi giữ chặt hắn bên cạnh, để hắn có thể bình tĩnh lại, không la hét như một con trâu điên ở đây.

Nghe lời của Sở Long, đối phương cũng chỉ có thể tức đến nghiến răng, nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, cũng chỉ có thể hừ một tiếng, phất tay áo không tiếp tục để ý nữa.

Sở Long lại đến bên cạnh cậu trai đeo kính nói: “Anh bạn à, tôi làm vậy, thực ra cũng là vì cậu.

Dù sao nếu cậu không sống sót, giáo sư Âu Dương sẽ tức giận lắm, đúng không?

Nếu đã đến đây rồi thì nên an tâm đi theo tôi, dù sao chúng ta là một đội, mạng sống đều gắn liền với nhau, không thể bị một người hại chết được.” Anh cho rằng đối phương vẫn còn có thể cứu chữa, nên muốn cố gắng hết sức để khai thông, ít nhất là có thể buông bỏ chấp niệm trong lòng, rồi nhận thức đúng đắn con đường phía trước.

Nào ngờ, gã kia lập tức đẩy Sở Long ra nói: “Không thể nào, anh nói bậy, tôi không tin đâu, ha ha ha, nói bậy...” Đối phương bắt đầu liên tục nghiến răng nghiến lợi, rồi cứ ha ha cười.

Thấy bộ dạng này, căn bản không muốn nghe, Sở Long gần như đã chết tâm rồi, điên rồi.

Thấy phản ứng của hắn, Sở Long không khỏi lắc đầu thở dài, cảm thấy đối phương bây giờ đang ở bờ vực không thể cứu chữa được nữa rồi, có thể trách ai đây?

Nói quá nhiều cũng không nghe lọt tai, thậm chí như đã mất trí.

Sở Long cuối cùng cũng lựa chọn từ bỏ, lắc đầu rồi quay người không tiếp tục để ý nữa.

Nếu lòng dạ đã nặng nề như vậy, lại có chấp niệm lớn như thế, thì mọi thứ chỉ có thể do người gây ra tự giải quyết, cụ thể xem làm thế nào có thể hóa giải chấp niệm trong lòng, người ngoài chắc chắn không giúp được, giúp được cũng chỉ là chữa bệnh tật chứ không thể chữa tâm bệnh.

“Sở Long, bước tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Bây giờ đã mất phương hướng rồi, nếu bây giờ không nhanh

chóng tìm một nơi để rời đi, e là lúc đó sẽ bị mắc kẹt.

Ở đây chúng ta không thể bị đói chết được, thức ăn chỉ có một chút thôi?" Bàn Tử xòe tay ra, nhìn vào số bánh quy nén còn lại trong túi, và lượng nước, nhiều nhất cũng chỉ đủ cầm cự hai ngày.

Lúc đầu cũng không mang nhiều như vậy, cứ nghĩ sau khi xuống đây có thể gặp được đội của A Ninh, lúc đó hai đội chỉ cần hợp lại nhất định có thể phối hợp với nhau rời khỏi đây.

Chương 773

Nhưng vạn vạn không ngờ, không những không gặp được A Ninh, ngược lại còn bị mắc kẹt trong đây mất phương hướng, nên ngược lại cảm thấy bất đắc dĩ và bi thảm, mong có thể cố gắng hết sức để nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Lúc này, Sở Long gật đầu rồi "ừm" một tiếng nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa được không?

Tôi làm việc ông cứ yên tâm, ở bên cạnh yên tĩnh là được rồi, lúc đó tôi nhất định sẽ đích thân đưa ông ra ngoài, có tôi ở đây không có tai nạn, mọi thứ đều ổn thỏa." Sở Long cũng không muốn lải nhải với hắn, cả ngày tranh cãi không ngừng cũng không có ý nghĩa, nên trừng mắt nhìn hắn hai cái rồi đơn giản vươn vai, xoa tay rồi từ từ đi về phía trước, lấy la bàn trong tay ra đặt trước mắt.

Khi la bàn vừa đặt trên mặt đất, thấy kim chỉ nam bên trong bắt đầu rung nhẹ, rồi theo hướng la bàn đi thẳng về phía trước.

"Nếu tôi phân tích không sai, nếu chủ nhân ngôi mộ này không ngốc, chúng ta hẳn là có thể đi thẳng theo hướng tây nam, không chừng có thể tìm được nơi ẩn náu của đối phương." Lúc nói chuyện, Sở Long ra vẻ rất chuyên nghiệp, khi nói ra vị trí tây nam, càng tỏ ra vô cùng tự tin.

Thấy phản ứng này, Bàn Tử lại mù mờ, mắt trợn to, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra chút hoang mang, cứ nghĩ đối phương chỉ đang đùa.

Suy cho cùng, lúc xuống đây cũng không biết cấu trúc bên trong, cũng không biết hình dạng bên trong ra sao, đối phương lại cầm một cái la bàn, nhiều nhất chỉ có thể phân biệt được đông nam tây bắc, làm

sao có thể xác định được hướng tây nam là lối ra thực sự.

Sở Long có lẽ đã sớm nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt Bàn Tử, lại bắt đầu cười ha hả gật đầu nói: "Được rồi, ông cũng đừng dùng cái biểu cảm đó nhìn tôi.

Thực ra tôi đã sớm thuận theo vị trí phong thủy này tìm ra góc tây nam, đó là một huyệt long đầu..." "Để đối phương có thể tìm được một nơi hẻo lánh như vậy rồi an táng ở đây, thì chắc chắn đã nhìn thấy ở đây có long mạch, nhất định có tham vọng cực lớn.

Nếu tôi đoán không sai, e là cũng muốn chiếm giữ vị trí quan trọng nhất.

Vì vậy, chúng ta chỉ cần tìm vị trí quan trọng nhất, không phải là chủ mộ thất sao!" Sở Long phân tích đủ loại tình huống, dường như rất rõ ràng, khiến Bàn Tử đứng bên cạnh thật sự không bới ra được chút lỗi nào, nghe cũng thấy rất có lý.

Thấy Sở Long phân tích và đưa ra các suy đoán đầy tự tin như vậy, gã cũng chỉ đành gật đầu bảo: "À, được được được, tôi tin cậu một lần, lát nữa mà sai thì đừng có trách tiểu gia tôi đấy.

Đến lúc ra tay, tôi phải xem xem cái cậu 'thần đồng' này có bản lĩnh lớn đến mức nào.

Tôi tin!" Bên ngoài thì có vẻ không phục, nhưng hiện tại không còn lựa chọn nào khác, ngoại trừ việc tin tưởng đi theo Sở Long, đi đến cùng, gã cảm thấy chẳng còn đường lui nào nữa.

Nếu không đi sát theo sau Sở Long, có lẽ gã sẽ bị kẹt lại đây, lúc đó chết như thế nào cũng không biết, nên bây giờ cũng chỉ là giữ chút thể diện thôi.

Dĩ nhiên, Sở Long quá hiểu mấy cái tính toán nhỏ nhặt trong lòng Bàn Tử, chỉ là không muốn vạch trần mà thôi.

Bởi vì có đôi khi không cần thiết phải nói thẳng, chỉ cần nhắc nhở nhẹ là được, mọi người đều rõ ý đồ thực sự của nhau, tin rằng mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Thế là cả nhóm bắt đầu chấn chỉnh lại tinh thần, dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ lặng lẽ áp sát về phía trước.

Xung quanh càng lúc càng tĩnh lặng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng lục giác phong linh phát ra tiếng đinh đinh đinh đinh.

Nghe thấy âm thanh đó, lông mày Sở Long lập tức nhíu lại, sắc mặt và biểu cảm thay đổi cực lớn.

"Vừa nãy mọi người có nghe thấy không?

Hình như có ai đó đang chơi nhạc ở phía trước, không lẽ có người đang hát cho tôi nghe à?" Trần Bì A Tứ vốn dĩ trầm ổn, giờ đây lại bắt đầu nói nhảm, thậm chí còn tưởng tượng ra những chuyện không thực tế.

Nghe xong suy đoán đó, Sở Long cảm thấy không còn sức để mà chửi thề nữa, thật sự khâm phục cái trí tưởng tượng bay cao bay xa đó, đúng là một nhân tài, tình huống này mà cũng nghĩ ra được.

Sở Long nói thẳng luôn, phía trước chắc chắn có nguy hiểm lâm môn, lập tức bảo với mọi người xung quanh: "Mọi người đừng vội, mau tìm cách ghi nhớ, nhất định phải tìm cách tìm hiểu tình hình." Trong mộ huyệt đang yên đang lành không thể nào xuất hiện loại âm thanh có nhịp điệu và đang xích lại gần như vậy, hoàn toàn không phù hợp với logic bình thường.

Sở Long vốn là người trầm ổn, làm việc tự nhiên phải thận trọng từng bước, sao có thể để xảy ra sự cố trong tình huống này được.

Cho nên trong hoàn cảnh này, anh nhíu chặt mày, liên tục nhắc nhở những người xung quanh.

Mấy ông anh bên cạnh nghe xong cũng lần lượt gật đầu, sau khi bình tĩnh lại, họ chậm rãi tiến về phía trước.

Cũng ngay lúc mọi người đang lo lắng căng thẳng, Sở Long thuận thế tiến lên, tìm một chỗ nấp.

Hiện tại cứ tìm một nơi ẩn nấp đã.

Chỉ cần tìm được một nơi để cảm thấy an tâm, có lẽ trong lúc quan sát ở đây sẽ biết bước tiếp theo phải làm gì, có cách giải quyết tốt hơn.

Ngặt nỗi khi mọi người đều đang căng thẳng, thần kinh căng như dây đàn, thì đột nhiên thấy gã đeo kính ở đằng kia lờ mờ đi thẳng về phía trước.

Chương 774

Hành động của gã đeo kính này rất kỳ quái, khi tiến về phía trước, trên mặt gã cư nhiên lại mang theo một nụ cười, không biết gã đang làm cái quái gì?

Phản ứng đó Sở Long hiểu rõ mười mươi, tuyệt đối không phải trùng hợp, thế là anh lao lên định đẩy gã ra, đồng thời nhắc nhở: "Ông anh làm gì đấy?

Điên rồi à?

Mau quay lại ngay, có biết phía trước có cái gì không!" Bàn Tử cũng vội vàng phụ một tay, định kéo gã đeo kính lại, nhưng phát hiện sức mạnh của gã cực kỳ lớn, gã vung tay một cái đã hất văng Bàn Tử ra, sau đó ánh mắt đờ đẫn, mặt mang nụ cười tiếp tục đi tới.

Nghe thấy gã vừa đi vừa tự lẩm bẩm: "Thầy ơi, bên em vừa có chút chuyện, em tìm thấy rồi, em tìm thấy rồi.

Nhưng không có A Hoa chết rồi!" Đối phương vừa nói ánh mắt vừa đờ đẫn, biểu cảm trên mặt cũng trở nên đặc biệt nghiêm túc và u uất, mỗi bước tiến lên, biểu cảm của gã càng được thể hiện rõ nét.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Sở Long, gã này chắc chắn là bị ảo giác rồi.

Sở Long nhíu mày, lập tức nhận ra ngay, nhất định có liên quan đến mấy cái âm thanh vừa rồi.

Thế là trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long lập tức kinh hô: "Không xong rồi, mau nhanh lên, gã chắc chắn mất kiểm soát rồi, mau kéo gã lại, tiếng nhạc vừa rồi chắc chắn có vấn đề, lập tức bịt tai lại, nghìn vạn lần đừng nghe." Loại âm thanh này chắc chắn khiến

người ta mất phương hướng, mất lý trí, nghe nhiều sẽ sinh ra ảo giác.

Chính vì cái gọi là tâm ma do tâm sinh, một khi để âm thanh đó khơi gợi con quỷ trong lòng, nó sẽ hiện ra dưới đủ loại hình thức, tất cả những mặt tối bị kìm nén đều sẽ hiện về.

Đừng nhìn mọi người bình thường bình thản thế nào, nhưng sâu trong nội tâm ai cũng ẩn giấu một góc khuất, thậm chí là một hình ảnh cực kỳ đáng sợ.

Chẳng ai muốn cho người ngoài biết, họ giấu sâu trong lòng để nó mãi là bí mật vĩnh cửu.

Bởi vì âm thanh đó vừa khéo có thể đánh thức mặt tối, thậm chí là con quỷ trong lòng họ.

Tuy Sở Long đã đoán ra, nhưng mọi chuyện dường như đã muộn nửa nhịp, khi quay đầu lại thì thấy Trần Bì A Tứ và Hoắc Tú Tú cũng đang lờ mờ chậm rãi bước về phía trước, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, mặt mũi cư nhiên đỏ bừng.

Có vẻ như trong góc khuất thẳm sâu của cô có một bí mật không ai biết.

Hiện tại tình hình khẩn cấp, không cho phép một chút sơ suất nào, Sở Long chỉ đành túm chặt lấy quần áo đối phương, liên tục nhắc nhở: “Tú Tú!

Làm cái gì đấy?

Mau tỉnh lại đi, đừng có kích động, mau bình tĩnh, tỉnh táo lại, tất cả đều là giả thôi, tỉnh lại đi!” Sở Long hết lần này đến lần khác nhắc nhở, rồi dùng tay vỗ bành bạch vào mặt cô, mong cô có thể thoát khỏi ảo cảnh ngay lập tức, vì cứ lờ đờ thế này thì không ổn, không chừng sẽ vì thế mà mất sạch lý trí.

Nhưng dù có gọi đến rát cả cổ họng vẫn không có chút phản ứng

nào, đối phương vẫn cứ như xác sống đi tới phía trước.

Cũng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, anh bắt đầu nhanh chóng áp sát, túm chặt lấy quần áo đối phương không chịu buông tay.

Sức lực của Hoắc Tú Tú hiện tại lớn vô cùng, dù Sở Long có túm chặt thì vẫn không thể khống chế được hành vi của cô, dường như lúc này cô không nghe lệnh bất cứ ai, chỉ cần có người cản trở là sẽ phản kích ngay.

Sở Long tuyệt đối không để chuyện này tiếp tục tệ hơn, nên khi cô đang bước tới, anh thừa cơ tát mạnh một chưởng vào gáy, đánh ngất cô tại chỗ.

Sau khi bị đánh ngất, hiệu quả khá tốt, cô trợn mắt rồi lịm đi, cả người mềm nhũn tựa vào một bên.

Sau khi đánh ngất người xong, mắt Sở Long sáng lên, trời ạ, tuyệt quá, không ngờ lại hiệu quả thế này, thế là anh lập tức quát lên với Bàn Tử ở đằng xa: "Bàn Tử, ngây ra đó làm gì?

Mau đánh ngất lão đi, còn gã đeo kính kia nữa, đừng có để gã chạy về phía trước, không biết có nguy hiểm gì đâu!" Sau khi gọi liên tiếp mấy câu, Bàn Tử mới sực tỉnh, vì vừa rồi gã cũng có chút hoảng hốt, suýt chút nữa là lọt vào cái hoàn cảnh đó.

May mắn là vào phút chót, đột nhiên nghe thấy một giọng nói cực kỳ quen thuộc, chính là giọng của Sở Long đã lập tức đánh thức sự tỉnh táo trong lòng gã, giúp gã dần khôi phục lý trí.

Gã làm theo lời Sở Long, chạy đến bên gã đeo kính, không khách khí chút nào, giáng một đấm thật mạnh vào gáy, quả nhiên đánh ngất gã ta, Trần Bì A Tứ lúc này cũng bị Sở Long đánh cho xỉu luôn.

Đánh ngất họ xong, Sở Long lập tức dùng thứ gì đó bịt tai lại, Bàn Tử bên kia cũng tìm được mấy cục bông bịt tai mình lại, không muốn

nghe bất cứ âm thanh nào nữa.

Sau khi tai bị bịt kín, âm thanh trở nên nhỏ đi rất nhiều, ảnh hưởng cũng bắt đầu giảm bớt.

Sở Long cầm đuốc trong tay, từng bước áp sát về phía trước, miệng mắng chửi: "Ông đây cũng thấy lạ, cái tình hình gì thế này, sao mà lợi hại thế, cư nhiên dám đánh thức tâm ma của ông đây." Bây giờ bảo vật thực sự còn chưa thấy đâu, mà đã lòi ra một chuỗi những thứ quái quỷ thế này, khiến anh cảm thấy khó chịu, thế là anh từng bước tiến về phía trước, chuẩn bị giải quyết dứt điểm chuyện này.

Khi tiến sát về phía trước, anh thấy ở nơi bóng tối đó xuất hiện một con bọ hoa giáp khổng lồ, sau mông con bọ này cư nhiên lại gắn một cái chuông đồng lục giác.

Chương 775

Sở Long hiểu ra rồi, hóa ra cái âm thanh vừa nãy là từ cái chuông lục giác trên con bọ đó phát ra, khi nó bò về phía trước sẽ tạo ra một loạt các rung chấn, rồi phát ra cái loại âm thanh quái dị này.

Đột nhiên Sở Long lại nhớ đến lần đầu tiên gặp Bàn Tử, cũng là lần đầu thấy Tiểu Ca, một vài hình ảnh dường như cũng từng thấy qua lục giác phong linh, giống y hệt như vậy, cảm giác hình ảnh vô cùng rõ nét.

Thứ này giống hệt nhau, nhưng tại sao lại xuất hiện ở những nơi khác nhau, hai vị trí này chắc chắn cách nhau rất xa, không lẽ hai nơi này có mối liên hệ nào đó, chỉ là tình cờ bị anh đụng trúng?

Bàn Tử nhìn thấy mấy con bọ hoa giáp đó thì cảm thấy da đầu tê dại, chứng sợ lỗ phát tác luôn rồi.

Nếu chỉ có một hai con thì còn tạm chấp nhận được, nhưng khổ nỗi là sau khi con bọ mang chuông lục giác vừa xuất hiện, thì một đàn bọ hoa giáp lớn phía sau cũng lần lượt bò tới, thậm chí bò đầy cả vách tường mật đạo, phát ra tiếng sột soạt.

Thậm chí trong cả khu vực mật đạo xung quanh đều nghe thấy những âm thanh đứt quãng, càng lúc càng rõ ràng, họ phát hiện hai đầu đường đều đã bị chặn đứng, toàn là bọ hoa giáp mang chuông lục giác.

Đáng chú ý là những con bọ đi đầu mới có chuông đồng sau mông, còn đám bọ đi sau thì chẳng có gì cả, chắc thuộc loại trang bị sơ cấp.

“Long ca à, anh đã nghĩ kỹ phải làm gì chưa?

Có hiểu tiếp theo chúng ta phải làm thế nào không?

Phải nghĩ cách đi chứ, chỗ này không nên ở lâu đâu, từ trước đến giờ anh luôn là túi khôn, là người thông minh nhất trong chúng ta, mau nghĩ cách giải quyết cái nan đề này đi." Tuy không quay người lại, nhưng Bàn Tử liên tục gọi mấy tiếng, không ngừng hỏi Sở Long.

Nhưng những lời nói đó cứ như rơi xuống đáy giếng, im phăng phắc, không có lấy một tiếng hồi đáp, gã cảm thấy hoang mang, lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện Sở Long đang đứng đờ ra tại chỗ.

Bàn Tử giật bắn mình, tưởng Sở Long cũng rơi vào ảo cảnh đáng sợ rồi, thế là lập tức bước nhanh tới, đẩy mạnh một cái, thậm chí còn vung tay tát cho một cái.

Sau đó Sở Long vội vàng hoàn hồn, túm lấy tay Bàn Tử, trợn mắt hỏi tội: "Vãi thật, làm cái gì đấy?

Định ám toán tôi à?

Hay là muốn công báo tư thù đấy?" Nếu vừa rồi không phản ứng kịp, không đủ nhanh nhẹn thì chắc chắn đã bị một tát trúng trán rồi, đâu có được như bây giờ.

Bàn Tử vội vàng vỗ ngực bảo: "Bởi vì tôi thấy anh vừa rồi thật sự làm tôi sợ khiếp vía, cứ tưởng anh bị mấy cái âm thanh đó mê hoặc rồi chứ, tâm trí anh tốt quá, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, được thôi, đã không sao thì tôi cũng yên tâm, nhưng chúng ta nên làm gì trước, mau giải quyết cái rắc rối này đi, nhìn xem giờ không còn đường lui nữa rồi, cứ quấy thế này thì tôi đoán hai ta chẳng còn đường mà chọn đâu!" Vừa nói gã vừa xòe tay ra, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, bây giờ không bi thảm mới là lạ.

Dù sao hiện tại đường đã bị chặn, nếu không tìm được lối thoát khác, có lẽ sẽ bị kẹt chết ở đây, lúc đó chẳng phải sẽ trở thành con cừu non đợi bị thịt sao.

Hai anh em vốn dĩ luôn đánh đâu thắng đó, khi làm việc chưa bao giờ đầu hàng, sao có thể ngoan ngoãn đầu hàng trước mấy con bọ mang chuông lục giác này được.

Sở Long cầm đuốc trong tay, đối mặt với mấy con bọ hoa giáp đang chuẩn bị áp sát nói: "Bây giờ chỉ có thể dựa vào nguồn lửa để đánh lui chúng, đừng vội, tìm cách dọa cho chúng chạy hết đi." Dưới sự chỉ huy của Sở Long, anh và Bàn Tử mỗi người cầm một cây đuốc đứng ở phía trước, bảo vệ Hoắc Tú Tú, Trần Bì A Tứ và gã đeo kính ở phía sau.

Hiện tại hai người cảm thấy bụng lưng thụ địch khi phải đối mặt với sự đe dọa của lũ bọ này quả thực rất rắc rối.

Mau lên, ba người Hoắc Tú Tú lờ mờ tỉnh dậy từ cơn hôn mê, khi tỉnh táo lại thì lập tức nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, gã đeo kính vừa nhìn thấy đã "oa" một tiếng hét lên, lấy tay bịt miệng, sợ đến mức run cầm cập.

Tiếng hét lan tỏa ra xung quanh, suýt chút nữa làm nát lỗ tai Sở Long.

"Đại ca ơi, có thể bình tĩnh một chút không, chúng ta cũng là đàn ông mà, có thể đừng có chuyện bé xé ra to được không, vãi thật, bệnh tim của tôi sắp phát tác vì ông rồi đấy, có thể nào bình tĩnh một chút được không, dù sao mọi người cũng đều là người thực tế mà!" Sở Long thật sự cạn lời với gã, rồi chỉ đành lập tức lật mặt, tặng cho gã một cái lườm cháy mắt, thậm chí còn chống nạnh mắng cho vài câu.

Cứ gào thét mãi cũng chẳng phải cách, ít nhất cũng phải khôi phục lý trí trước đã, đừng có kiểu mất khôn như thế.

Bình thường gã đeo kính cũng có vẻ trí thức, luôn tự xưng là người có văn hóa, không muốn cùng hội cùng thuyền với đám mộ tặc thổ phu tử này, nhưng khi thấy lũ bọ hoa giáp này lại sợ đến mức hét

toáng lên, rồi lao lên phía trước, dùng chân liên tục đá vào chúng.

"Cút đi, một lũ bẩn thỉu mau cút đi, tao liều mạng với bọn mày, cái lũ này tởm quá..." Gã đeo kính đường đường là đại nam nhi mà cư nhiên lại giống hệt một mụ đàn bà, thậm chí còn đứng đó chống nạnh than vãn.

Bọ hoa giáp có số lượng lớn, đối phó nhất định phải dùng phương pháp, nhưng ông anh này lại không nghe, lại dùng chân đá, đá một cái không trúng lại dẫm trúng vào bầy bọ, rồi có con bọ men theo ống quần gã bò lên ngay lập tức.

Vốn dĩ Sở Long cầm đuốc trong tay có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng khổ nỗi cái thằng cha này không đáng tin, không nghe chỉ huy, giờ thì hay rồi, tự ý hành động, cư nhiên bị bọ hoa giáp chui tọt vào quần.

"A a a..." Không nghi ngờ gì nữa, gã đeo kính thấy thứ đó chui vào quần thì sợ đến mức oa oa kêu thét, nhảy loạn xạ ở đằng xa, thậm chí còn lấy tay đấm bình bịch vào quần mình.

Lần này Sở Long cũng cảm thấy nhức đầu, hoàn toàn cạn lời với gã, trời ạ, đúng là nhân tài, vốn dĩ là một chuyện cực kỳ đơn giản, vậy mà đối phương lại làm cho nó trở nên điên cuồng thế này.

Khiến Sở Long cảm thấy bất lực mà không biết làm sao?

Chương 776

Hiện tại tình huống này nếu không tìm cách giải quyết thì có lẽ không thể gỡ rối được.

Cuối cùng Sở Long đành đưa cây đuốc cuối cùng trong tay cho Bàn Tử, bảo gã phụ trách yểm trợ, còn mình thì lao tới giúp đỡ.

"Anh em ơi mau cứu tôi với, thật sự phải giúp tôi nhé, tôi chưa muốn chết đâu, mau lôi mấy cái thứ tởm lợm này ra đi!" Gã em nhỏ miệng cứ một câu không muốn chết, khổ sở van nài Sở Long, nhưng hiện tại thật sự không biết ra tay thế nào, căn bản không biết phải đối phó với mấy thứ bẩn thỉu này ra sao.

Bởi vì mấy con bọ hoa giáp này cứ như có mắt, cứ một mực chui vào trong quần, thậm chí còn đang từ từ bò lên trên, làm gã kinh tởm đến phát điên, cả người tê dại.

Sở Long chỉ đành giúp đỡ, liên tục vỗ đập, rồi gẩy từng thứ một rơi xuống đất, đồng thời dùng sức lôi ra mấy con bọ hoa giáp khổng lồ từ bên trong.

Tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng cũng vứt hết mấy con bọ còn lại trong quần gã ra, rồi ngón tay kẹp một cái, đâm xuyên qua lưng con bọ hoa giáp.

Hai ngón tay đột nhiên ấn mạnh, cư nhiên đâm thủng cái lớp mai cứng ngắc của con bọ, rồi thấy chất lỏng đen ngòm bên trong chảy ra.

Cảnh tượng đó cũng làm Sở Long kinh ngạc, không ngờ hai ngón tay mình lại có lực đạo lớn như vậy, vốn dĩ tưởng chỉ là búng tay một cái thôi chứ?

Cái kỹ năng này Sở Long vốn chỉ thấy Tiểu Ca thường xuyên sử

dụng, nên vô tình hay hữu ý đã ghi nhớ trong lòng, tối đa cũng chỉ là nhìn thôi chứ chưa từng sử dụng, vừa rồi cũng là lần đầu tiên thử nghiệm, không ngờ ngón tay mình lại lợi hại như thế, trông cứ như đâm sắt như đâm bùn vậy.

Có được kỹ năng này Sở Long không thể dừng lại được, bách phát bách trúng, thấy có con bọ hoa giáp nào muốn áp sát là ngón tay đâm một phát cho nó về chầu trời ngay.

"Oa chưởng, anh Long, thật sự quá ngầu luôn, thật sự quá đỉnh, trời ạ, mau nhìn xem anh Long thật sự quá lợi hại!" Sau vài thao tác điệu nghệ của Sở Long, đại não của Hoắc Tú Tú bắt đầu không nhịn được mà liên tục kinh hô, thậm chí còn nhảy cẫng lên vỗ tay khen hay, reo hò, làm cho Sở Long cũng thấy hơi khó hiểu, thậm chí có chút ngại ngùng, vãi thật, có cần phải kích động thế không, vừa rồi cũng chỉ là tùy tiện thể hiện một chút thôi mà không ngờ lại gây ra chấn động lớn như vậy.

Cho nên khi nghe thấy cô nhóc đó liên tục hét hò reo mừng, Sở Long chỉ cười khà khà, rồi trên mặt lộ ra một vẻ bình thản, không hề cố ý thể hiện, khiêm tốn thôi khiêm tốn thôi, chỉ là thao tác bình thường thôi mà.

Cuối cùng dưới những thao tác thần thánh của Sở Long, bọ hoa giáp quả thực bị giết không ít, nhưng mấy thứ này càng lúc càng nhiều, chỉ dựa vào hai ngón tay của anh chắc chắn không giải quyết hết được, Sở Long lại cảm thấy da đầu tê dại, thôi xong, lần này chắc chắn gặp rắc rối to rồi.

"Phải làm sao đây?

Sở Long mau nghĩ cách đi, chúng ta không thể chết trong tay mấy con bọ hoa giáp này được, nhìn thôi đã thấy tởm rồi, vãi thật, hôm nay mà không ra được thì chết ở cái chỗ này cũng quá thiệt thòi rồi..." Lần

này Bàn Tử thật sự không nhịn nổi nữa, nhìn Sở Long với ánh mắt rưng rưng.

Đang định phát tài đây mà, mang hết bảo vật trong Vân Thiên Cung đi, thậm chí về Phan Gia Viên sẽ bao thầu mấy rạp hát, thong dong nghe nhạc, tự tại biết bao.

Giờ thì hay rồi, mọi kế hoạch đều thành xa vời, giờ sống sót mới là quan trọng nhất, mà sống được hay không còn chưa biết nữa.

Một Sở Long vốn luôn nắm chắc phần thắng, tràn đầy tự tin, lúc này cũng có chút hoang mang, vì trong tay không có vật tư, không chỉ là xăng dầu, tất cả đều bị mất giữa đường rồi, chỉ còn lại chút nước trong túi và lương khô nén, chẳng lẽ lại ném lương khô cho mấy con bọ này ăn.

Nhìn qua là biết bọ hoa giáp là động vật ăn thịt, chắc gì chúng đã thèm ăn lương khô.

Cho nên tình thế hiện tại khiến Sở Long cảm thấy trong lòng vô cùng bất lực, thậm chí có cảm giác muốn khóc, trời cao đất dày ơi chắc chắn ông trời đang vả vào mặt anh vì sự bất tài.

Cho nên sau một hồi cảm thán, anh cảm thấy sâu thẳm trong lòng trở nên tuyệt vọng tột cùng.

Ngay đúng lúc này, khi tiến đến điểm xa nhất phía trước, đột nhiên thấy có một bóng người lao về phía này, rồi cầm một thanh đại đao cổ xưa vung vẩy tiến lên.

"Ai đấy?" Ở một nơi hoàn toàn khép kín thế này, đột nhiên mọc ra một người lạ hoắc, không căng thẳng mới là lạ.

Cho nên Bàn Tử không nhịn được, lập tức kinh hô một tiếng, mặt mày căng thẳng chằm chằm nhìn về phía trước, thần kinh căng như dây đàn, chỉ sợ sơ sẩy một chút là có chuyện xảy ra.

Sau khi nghiêm túc tự hỏi một tiếng, thấy bóng người phía trước càng lúc càng rõ ràng, dần dần hiện ra trước mắt, sau đó đứng ở vị trí đầu tiên chính là Muộn Du Bình.

Nhìn thấy Muộn Du Bình, Sở Long cảm thấy vô cùng thân thiết, như thấy lại người thân thất lạc nhiều năm vậy, trời ạ không ngờ đối phương cư nhiên có thể xuất hiện trước mắt, khiến anh vô cùng kích động.

Thật không ngờ, vào thời khắc mấu chốt Muộn Du Bình cư nhiên từ đâu nhảy ra, tin rằng chỉ cần Muộn Du Bình xuất hiện thì chuyện này sẽ sớm được giải quyết thôi, bất kể trận chiến có nguy hiểm hay phức tạp đến đâu, chỉ cần có anh ta ở đây là mọi chuyện đều có thể xử lý được.

Cho nên lúc này Sở Long kích động phát điên, lập tức chạy tới hét lên: "Muộn Du Bình!

Anh đúng là cứu tinh mà, anh đã đi đâu thế hả!" Gặp lại như người thân thất lạc nhiều năm tái ngộ, Sở Long không vui mới là lạ, dù sao giữa họ cũng có loại tình bạn đặc biệt, lại cùng trải qua bao nhiêu chuyện, giờ đây vào lúc then chốt anh ta lại là người cần thiết nhất, đúng là như nắng hạn gặp mưa rào.

Muộn Du Bình vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như thường lệ, không hề trả lời Sở Long, chỉ cầm thanh đại đao cổ trong tay cứa mạnh một đường vào lòng bàn tay, sau đó thấy trong lòng bàn tay hiện ra một vết cắt rõ rệt, máu tươi chảy ra như suối.

Thấy kỹ năng thần thánh này của đối phương, Sở Long lập tức hiểu ngay, đối phương chắc chắn lại dùng cái loại máu quý giá đó để đánh lui lũ bọ, trước đây chiêu này luôn bách phát bách trúng.

Chương 777

Vì Tiểu Ca đã xuất hiện nên Bàn Tử biết cũng không cần mình ra tay nữa, thế là lùi lại sau hai bước, nhường ra một khoảng không gian.

Tiểu Ca nhíu mày, hai chân dậm mạnh rồi lộn một vòng trên không trung.

Tiếp theo Tiểu Ca vung mạnh cánh tay, từng giọt máu tươi như đạn bắn vung về phía trước, vừa mới bắn ra, đột nhiên nghe tiếng xì xì, lũ bọ hoa giáp cư nhiên thật sự bị dọa cho khiếp sợ, lũ bọ vừa nãy còn hung hăng áp sát giờ sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi.

Sở Long đứng ngây người chứng kiến cảnh tượng thần kỳ này, không khỏi cảm thán bội phục, quả thực cái kỹ năng vừa rồi đặc biệt lợi hại, chắc chắn người bình thường không học nổi.

Vốn dĩ tình thế đặc biệt căng thẳng, nguy cơ dường như không ảnh hưởng gì đến đối phương, vừa xuất hiện một thao tác thần thánh là mọi chuyện rắc rối đều được hóa giải, đúng là gặp hung hóa cát.

Chẳng mấy chốc, đám bọ hoa giáp dày đặc vừa nãy đã biến mất không còn tăm hơi.

"Ơ, chẳng phải vừa nãy gấu lắm sao?

Sao đột nhiên chạy mất rồi, không phải định cắn tôi à?

Một lũ rác rưởi thôi, mau lên!" Đám bọ vừa đi khỏi, Bàn Tử lập tức chống nạnh, rồi hướng về phía chúng biến mất mà hét lớn chửi rủa.

Vẫn chưa thấy thỏa đáng, cảm thấy không phục, vừa rồi bị lũ bọ đó dồn vào đường cùng, giờ có cứu tinh rồi nên gã muốn nhân cơ hội này khoe khoang một chút, ít nhất cũng để người ta thấy cái sự ghê

gớm của gã.

Nhưng sau khi gào thét một hồi cũng không thấy con bọ nào xuất hiện, trái lại không gian trống rỗng, cảnh tượng náo nhiệt vừa nãy bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Sở Long mặt đầy nụ cười nhìn Tiểu Ca gật đầu, đi tới vỗ vai đối phương nói: "Không tệ nha, Muộn Du Bình thật sự quá đỉnh, lần trước ở Trường Sa anh đột nhiên rời đi không một tiếng động để làm gì thế, đi đâu mà không báo một tiếng, thật là không chính đáng chút nào, có biết mấy anh em tôi lo lắng cho anh thế nào không..." "Tôi mà, cái gã này luôn thuộc hệ linh hồn, bình thường cứ như bóng ma đi không để lại dấu, đến không để lại vết, quả nhiên tôi không đoán sai, cư nhiên lại gặp nhau ở đây, xem ra chúng ta có duyên lắm đấy..." Mấy lời khách sáo đều được Sở Long tuôn ra hết sạch, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười hì hì.

Tuy lời nói của Sở Long đặc biệt khách khí, thỉnh thoảng còn xưng huynh gọi đệ với đối phương, nhưng Muộn Du Bình dường như căn bản chẳng thèm để tâm, chỉ bình tĩnh "ừm" một tiếng rồi gật đầu, sau đó lại rơi vào im lặng.

Ngược lại làm cho Sở Long thấy hơi nhức đầu, vãi thật, đến mức đó sao?

Dù sao cũng là anh em, có chuyện gì không thể tùy tiện tán gẫu, nói chi tiết một chút cũng được mà, đâu đến mức phải mang cái vẻ mặt lạnh lùng thế này, không biết lại tưởng mình đang nợ tiền anh ta không bằng?

Còn Trần Bì A Tứ thì mặt mày ngơ ngác, không biết người bí ẩn trước mắt này là ai, sao lại tình cờ gặp được như vậy.

Trên người Tiểu Ca toát ra một loại khí tức thần bí, khiến Trần Bì A Tứ cảm thấy một loại áp lực, biết người này tuyệt đối không đơn

giản, chắc chắn là người có nhiều câu chuyện.

Sở Long vốn tính tự nhiên nên cười nói: "Mọi người đã gặp nhau ở đây thì thật sự đều là bạn bè cả, chính vì cái gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vậy nếu đã như vậy, tôi nhân cơ hội này giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn của tôi, tôi cũng không biết tên thật của anh ấy là gì, cứ gọi là Tiểu Ca hoặc Muộn Du Bình thôi..." Khi nói nửa câu đầu là bạn mình, Sở Long cảm thấy khá có thể diện, dù sao có được một người bạn đỉnh như vậy chắc chắn là được cộng điểm, mặt mũi nở mày nở mặt.

Nhưng đến khi giới thiệu tên đối phương, anh lại ấp úng, tức khắc cảm thấy hơi xấu hổ, thậm chí hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống, ngoài miệng thì bảo là bạn người ta mà lại không biết tên người ta là gì, nghe qua rõ ràng là đang nói nhảm.

Nhưng khổ nỗi sự thật là như vậy, vì Tiểu Ca thực sự thần bí, thân phận luôn là một bí ẩn, ngay cả Sở Long cũng không biết phải giải thích thế nào.

May mà Trần Bì A Tứ cũng là người thông minh, không hề để ý mà truy hỏi kỹ càng, chỉ cười cười gật đầu, rồi chắp tay tiến lên chào hỏi: "Được, tôi là Trần Liên Hoàn Vương Trần Bì A Tứ của Trường Sa, sau này cứ gọi tôi là họ Trần được rồi!

Vừa rồi cái chiêu đó của huynh đệ thật sự quá đỉnh, không biết trên người có mang kỹ năng đặc biệt gì không, mà thứ máu đó sử dụng là máu thật sao..." Vì trí tò mò trỗi dậy nên Trần Bì A Tứ không nhịn được mà hỏi thêm vài câu.

Kết quả phía trước cũng có thể đoán được, đối phương căn bản không thèm để ý, trái lại trực tiếp quay người đi, coi như mấy lời nhảm nhí của Sở Long đều là không khí.

Lần này Trần Bì A Tứ cảm thấy hơi xấu hổ rồi, vãi thật, không

ngờ vị Tiểu Ca này lại lạnh lùng đến thế, chẳng nói chẳng rằng, một câu nhảm nhí thôi mà cũng bị coi như không tồn tại.

Sở Long cũng cười khà khà chữa thẹn: "Cái đó, anh bạn à, ngại quá, nghìn vạn lần đừng để ý nhé, anh em của tôi tính khí luôn như vậy, cho nên hy vọng anh có thể bao dung một chút, dù sao bình thường tính cách anh ấy cũng cô độc như thế..." Dù sao trong tình huống này Sở Long cũng chỉ có thể cười trừ, rồi cố gắng lấp liếm đi, nếu không lát nữa lại thật sự không ổn.

Trần Bì A Tứ dường như cũng không quá bận tâm chuyện này, nên sau một hồi trò chuyện, lão cười hắc hắc bảo: "À, không sao không sao, ha ha, tất cả đều có thể thấu hiểu mà, dù sao người trẻ tuổi cũng có chút huyết tính, có thể hiểu được, nhưng quả thực là rất đỉnh!" Sau khi Sở Long khôi phục lý trí, lập tức lại nghĩ đến một vấn đề, đám người A Ninh chắc chắn cũng đang ở đây, Muộn Du Bình xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, có lẽ anh ta đi cùng đội thám hiểm nước ngoài đến đây, nghĩa là A Ninh chắc cũng không còn ở xa.

Sau khi nghĩ đến tình huống này, Sở Long lập tức nhíu chặt mày, rồi nháy mắt với Bàn Tử, bảo gã phải cảnh giác một chút, lát nữa mà bị đám người A Ninh chặn đứng thì hỏng bét.

Chưa kịp nói nhảm gì thêm, đột nhiên nghe thấy từ xa có tiếng vỗ tay lạch bạch, Sở Long nghe thấy lập tức sững sờ, rồi nhíu mày nhìn về phía mật đạo tối đen.

Vì phía trước tối đen như mực, đối phương rõ ràng không sử dụng thiết bị chiếu sáng, nhưng chỉ nghe tiếng bước chân là có thể cảm nhận được chắc chắn có không ít người.

Bàn Tử chỉ đành cầm hai cây rìu lớn đứng ở vị trí đầu tiên, Sở Long cũng nắm chặt thanh đao tự chế chăm chú nhìn, muốn xem đối

phương là ai.

Nhưng khi những bóng người dần hiện ra trong bóng tối, Bàn Tử lập tức ngẩn người, tiếp theo là vẻ mặt cười hì hì, cúi người quẳng hai cây rìu xuống đất bảo: “Các vị bạn bè, có chuyện gì thì từ từ nói, từ từ nói nhé.

Chương 778

Vừa rồi tôi cũng chỉ là múa may tay chân chút thôi, đúng rồi cũng gặp nhau rồi, thật là khéo quá, không lẽ mọi người cũng đến đây du lịch sao?

À, tôi cũng đi lạc đường...” Hiện tại Bàn Tử có bao nhiêu xấu hổ thì thể hiện bấy nhiêu, cả người như bị dập tắt lửa, đối xử với đối phương rất tử tế, mở miệng là gọi anh em.

Đối diện với gã, người ta ai nấy đều lăm lăm súng trong tay, họng súng vừa vặn nhắm thẳng vào họ, đi đầu là một người phụ nữ lạnh lùng, chính là A Ninh, theo sau là một đám đàn em.

Chuyện Sở Long lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra, A Ninh dẫn theo một toán người chặn đứng đường của họ, quan trọng là người ta có hàng trong tay.

Vũ khí bên phía Sở Long thật sự chẳng ra cái gì, toàn là gậy gộc hỏa côn này nọ căn bản không thể lên sàn được, nên ai nấy đều có cảm giác muốn khóc.

A Ninh đi lên phía trước, sau khi nhìn qua cả nhóm thì lắc đầu: “À, chúng ta đúng là oan gia ngõ hẹp nhỉ, đi một vòng lớn cuối cùng lại gặp nhau ở đây.

Sở Long à, anh thật sự làm tôi tìm khổ quá đấy.” Rõ ràng lời nói của A Ninh có ẩn ý, khi nhìn Sở Long biểu cảm trên mặt cô ta càng trở nên cổ quái, Sở Long chỉ đành ho khan vài cái rồi cười gượng.

“Ha ha, cô thật sự biết đùa quá, tôi cũng chỉ là nhân vật nhỏ, sao dám làm phiền cô đại giá quang lâm, tìm tôi làm gì cơ chứ, dù sao chúng ta cũng đâu có oán thù gì!” Sở Long chỉ đành gượng cười trước mặt đối phương, gãi gãi đầu, cả khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng và bất

lực.

Khổ nỗi lời nói còn chưa dứt, đối phương đã lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt lộ ra một vẻ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào anh rồi mỉa mai: "Ha ha, vậy thì lá gan anh cũng lớn thêm nhiều đấy nhỉ." Vốn dĩ hai người đang tranh phong đối đầu, nên có lời tốt đẹp mà khuyên nhủ, nhưng không ngờ A Ninh đột nhiên rút súng ra, nhắm thẳng vào Sở Long, gương mặt không chút biểu cảm.

Nhìn điệu bộ này có vẻ A Ninh đã bị chọc giận rồi, nếu không có lẽ cô ta sẽ dùng thủ đoạn, giờ lại muốn trực tiếp đối quyết với Sở Long bằng phương thức này.

Vừa thấy tình hình có chút không ổn, không biết lấy đâu ra dũng khí, Hoắc Tú Tú lập tức lao lên phía trước, đứng chắn trước mặt Sở Long, dang tay che chở cho anh.

"Định làm gì đấy?

Muốn làm hại anh Long thì bước qua xác tôi đã, đồ khốn, cái mụ điên này, định làm gì?

Anh Long có đụng chạm gì đến cô đâu..." Hoắc Tú Tú vô cùng bảo vệ Sở Long, thậm chí liều mạng che chở, nên khi thấy có nguy hiểm, cô là người đầu tiên lao lên phía trước chắn ngang Sở Long.

Khoảnh khắc đó lòng Sở Long cũng dâng lên niềm cảm động khó tả, anh cũng biết cô bé này là người tốt, nếu không cũng sẽ không luôn để cô bên cạnh.

A Ninh lại vỗ tay bành bạch cười bảo: "Ái chà, thật sự cảm động quá đi mất, không ngờ lại có một cảnh tượng cảm động đến thế này, thật sự khiến tôi muốn rơi lệ, không lẽ em thật sự cam tâm tình nguyện chết vì cái gã khốn này sao?

Định trở thành một lý do khổ mệnh à!" Một tràng lời nói dùng đủ

cách để gây áp lực, thậm chí khi nói chuyện, cả khuôn mặt cô ta còn lộ ra một biểu cảm cổ quái, Sở Long chỉ đành thầm mắng chửi đối phương vô số lần trong lòng, vì cái mụ đàn bà này chắc chắn bị rối loạn nội tiết, đến tuổi mãn kinh rồi, nếu không sao có thể điên cuồng như thế, lời nói nào cũng quái đản và đầy sát khí.

Ngay đúng lúc này, Sở Long lập tức bước tới phía trước nói: "Được rồi, đừng có nói nhảm nữa, chúng ta nói chuyện hẳn hoi đi...

Cô cầm súng định làm gì, không lẽ nhất định phải nhân cơ hội này bắn chết tôi sao?

Tôi nói cho cô biết, đây là bạn tôi, cô mà dám động vào một đầu ngón tay của tôi, tin hay không tôi sẽ chém cô một đao luôn!" Sở Long nói rất có khí thế, ngẩng cao đầu ưỡn ngực nhìn chằm chằm vào A Ninh, khí thế không hề thua kém.

Anh tin đối phương là một người phụ nữ thông minh, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm sơ đẳng trong tình huống này, giả sử cô ta có thể động đao động súng vào thời điểm nhạy cảm này, thậm chí dám bóp cò súng, thì chẳng khác nào vô hình trung châm ngòi cho ngọn lửa giữa hai bên, thậm chí sẽ xảy ra hỏa hoạn chết người, khiến cả hai bên đều khó xử, rơi vào cảnh khốn cùng.

Cho nên Sở Long tin đối phương sẽ không vì vài chuyện nhỏ nhặt mà điên cuồng như vậy, mọi người đều thông minh lý trí cả.

Còn cái gã Bàn Tử này thì lại cực kỳ không đáng tin, khi thấy hai bên đang đối đầu gay gắt, tóe lửa thì gã lập tức né sang một bên bảo: "Hay lắm, không ngờ lại có khí thế lớn đến vậy, chậc, không lẽ cảm thấy không phục nên ở đây bắt nạt người ta à." Thấy Sở Long có dũng có mưu, A Ninh lần này thật sự từ tận đáy lòng thấy khâm phục rồi.

Biết đây là một người đàn ông thông minh cơ trí, nếu không cũng

không thể đối phó với cả công ty lâu như vậy.

Bàn Tử trái lại đứng bên cạnh, mặt mày hớn hở nói: "Này đại mỹ nữ, nghìn vạn lần đừng hiểu lầm nhé, thực ra tôi với anh ta chẳng có một xu quan hệ nào đâu, chỉ là bèo nước gặp nhau thôi, nếu cô thực sự muốn bắn chết anh ta thì đừng có do dự, cũng đừng có kéo tôi vào, tôi thật sự là một hậu bối vô tội bị oan uổng, chỉ bị nô dịch một cách vô tình, rồi phải xông pha vứt đầu rơi máu chảy..." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn tôi rưng rưng nước mắt, làm ra vẻ đáng thương vô cùng, không biết lão già này định làm gì, tóm lại là diễn xuất và biểu cảm của gã được thể hiện cực kỳ trọn vẹn, đặc biệt đúng chất.

Nghe xong lời đó, A Ninh bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ, Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng trợn mắt lườm Bàn Tử một cái, đối phương thật sự quá thiếu khí phách, khiến họ cảm thấy vô cùng thất vọng.

Sở Long lập tức mắng: "Vãi thật, có thể có chút khí phách được không hả, làm cái gì thế?

Có tí chuyện mà đã thành ra cái dạng này, có thể lý trí một chút được không!" Sở Long thật sự hết cách với gã, nên mới không nhịn được mà than vãn vài câu, rồi lườm gã cháy mắt với vẻ khinh bỉ.

Bàn Tử cười khổ một tiếng: "Ôi anh ơi, anh biết cái gì chứ, còn rừng xanh lo gì không có củi đốt, dù sao tôi thấy đội ngũ của cô nàng A Ninh đây mạnh mẽ thế này, nên đi theo chắc chắn có tương lai phát triển lắm..." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, liên tục bĩu môi cười, dường như đối với tình cảnh hôm nay đã nhìn thấu rồi.

Hoắc Tú Tú mặt đầy cạn lời nhìn chằm chằm Bàn Tử, cảm thấy anh Bàn thật sự quá thiếu khí phách, Sở Long trái lại trong lòng cười thầm, thực ra khi Bàn Tử nói chuyện vừa rồi, anh đã thấy trong ánh mắt gã có sự nhấp nháy thoáng qua.

Anh tin Bàn Tử không phải loại người bội tín nghĩa, tuyệt đối

không vì chút ơn huệ nhỏ mà đá văng mình đi, dù sao tình bạn giữa hai người cũng đáng giá thời gian để kiểm nghiệm và chứng minh.

Chương 779

Nếu Bàn Tử đã làm vậy, chứng tỏ bên trong chắc chắn có ẩn tình khác, thế là Sở Long đứng bên cạnh chờ xem kịch hay.

Sự thật chứng minh suy đoán của Sở Long khá chính xác, vào thời khắc mấu chốt, Bàn Tử cư nhiên không có dấu hiệu báo trước, rồi một cú xoay người nhanh chóng áp sát vị trí của A Ninh, thừa cơ cô ta không để ý lập tức cướp lấy khẩu súng trong tay, thời khắc then chốt cư nhiên cầm súng ghì sát vào trán A Ninh.

Đừng nhìn Bàn Tử một thân mỡ màng, nhưng khi thực sự ra tay thì không hề có chút lôi thôi lếch thếch nào, sau một thao tác hoàn mỹ, khẩu súng trong tay A Ninh lập tức bị tước mất, đám đàn em vô danh xung quanh còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra thì người dẫn đầu đã bị khống chế.

"Đồ khốn, thả tôi ra, cái đồ khốn này thật bỉ ổi." A Ninh biết mình bị khống chế, bắt đầu điên cuồng giãy giụa, định đẩy cái gã Bàn Tử này ra, rồi trừng mắt nhìn gã mấy cái.

Không ngờ lại bị một lão béo chơi một vố, nên cô ta cảm thấy não nề, quan trọng nhất là thấy mất mặt.

Bàn Tử lại cười ha hả: "Ha ha, thật sự tưởng tiểu gia là kẻ tham sống sợ chết sao, thực ra vừa rồi chỉ đùa một chút thôi." Tương tự Hoắc Tú Tú cũng nhìn ra rồi, cái chiêu trò và phong cách làm việc của Bàn Tử, thế là đứng tại chỗ nhảy cẫng lên, thậm chí còn vỗ tay reo hò ầm ĩ, tỏ ra đặc biệt hưng phấn.

Đối phương bị bắt giữ, thậm chí đang dùng sức định tông mạnh để đẩy gã ra nhưng vô phương, vì lực tay của Bàn Tử khá mạnh, luôn khống chế chặt chẽ, không làm gì được.

Cuối cùng cô ta chỉ đành trừng mắt nhìn gã, tức đến nghiến răng nghiến lợi than vãn: "Đồ khốn khiếp, buông ra, thả tay ra ngay." Bàn Tử không thèm để ý đến sự giãy giụa của A Ninh, trái lại quay đầu nhìn đám lính dưới trướng: "Nghe thấy chưa?

Đại tỷ của các ngươi hạ lệnh rồi, ngoan ngoãn buông súng trong tay xuống, thằng nào không nghe lời, ha ha, đại tỷ các ngươi có khi phải tiêu đời đấy..." Khi nói chuyện, Sở Long cười thầm, tương tự Hoắc Tú Tú cũng vô tình hay hữu ý nháy mắt một cái.

Đặc biệt là diễn xuất của Bàn Tử rất đạt, nhất là ánh mắt và biểu cảm thần kinh được thể hiện rõ nét.

Lúc này đám đàn em của A Ninh cũng sợ hết hồn, cuối cùng chỉ đành làm theo yêu cầu của đối phương, ngoan ngoãn cúi người quẳng hết súng xuống đất, một số người chỉ đành bó tay chịu trói, Bàn Tử cũng hài lòng, xô mạnh đối phương ngã xuống đất.

Một cuộc khủng hoảng căng thẳng đã được hóa giải nhờ sự cơ trí đa mưu của Bàn Tử, Sở Long lại cười cười bảo: "Cô nàng A Ninh thấy chưa?

Anh em của tôi không dễ dàng gì phản bội tôi đâu, dù sao tôi cũng không thuê họ, không giống cái loại quan hệ lợi ích từng cái một như cô..." "Cho nên ấy mà, thỉnh thoảng làm việc nhất định phải vận dụng não một chút, không phải cứ có súng trong tay là to đâu, thực ra chúng tôi đều là những anh hùng hệ trí lực, tất cả đều dựa vào cái đầu để chiến thắng, cô cần phải học hỏi thêm nhiều!" Khi nói những lời này, Sở Long càng giống như đang nhân cơ hội này để giáo huấn một phen, lời nào cũng có lý, cô ta tức nổ phổi, thực ra vừa rồi cũng không định nổ súng, chỉ dọa đối phương một chút thôi.

Ai ngờ lại gậy ông đập lưng ông.

Cuối cùng Sở Long nói: "Được rồi, tôi cũng không làm khó cô

nữa, dù sao chúng ta giờ cũng là hoạn nạn có nhau, giả sử còn tiếp tục tàn sát lẫn nhau thì có lẽ đều sẽ chết ở đây, vừa nãy cấp trên nhờ tôi nhắn lại, bảo cô mau báo cáo tình hình, không liên lạc được với đài phát thanh bên kia." Hai bên vốn không có thâm thù đại hận, Sở Long cũng không làm khó thêm, đem tình hình cụ thể của cấp trên khái quát lại một chút, cụ thể nói bên phía A Ninh sử dụng đều là những vũ khí tiên tiến nhất, trang bị đỉnh nhất.

Nếu mọi thứ đều là hàng đầu, tại sao vẫn bó tay chịu chết, xảy ra vấn đề giữa đường như vậy, bên trong chắc chắn có ẩn tình, nên Sở Long muốn bàn bạc một chút để hiểu rõ sự việc cụ thể.

A Ninh nghe xong lập tức nhíu mày, miệng không nói thẳng ra nhưng biểu cảm đã chứng minh tất cả, chắc chắn cả hai bên đều gặp nan đề.

Quả nhiên, A Ninh cuối cùng chỉ đành xòe tay bảo: "Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, mấy cái đài phát thanh và bộ đàm trong tay đều bị từ trường địa phương làm nhiễu hết rồi, tín hiệu bên trong cực kỳ hỗn loạn, cũng không biết là do thứ gì phản xạ ra nữa..." Nghe xong lời này, Sở Long nhíu mày, lập tức sững người, tiếp đó lấy một cái la bàn ra để thử nghiệm.

La bàn vừa mới lấy ra, quả nhiên kim chỉ nam bên trong bắt đầu xoay vòng vòng, hỗn loạn không theo quy luật nào, lần này Sở Long sững sờ rồi, thực tế chứng minh ban đầu việc tìm vị trí hướng Tây Nam thực sự chắc chắn đã sai sót, chỉ là sự giống nhau tương đối thôi.

Thực ra ngay khi vừa mới vào ngôi cổ mộ dưới lòng đất này, họ đã hoàn toàn mất phương hướng, căn bản không thể tìm được phương vị thực sự có thể xác định, dẫn đến hiện tại rơi vào cảnh tuyệt vọng này.

Thế là qua chuyện này, trong lòng ai nấy đều nảy sinh nghi ngờ, Sở Long cũng lập tức nhíu mày, biết sự việc phát triển nghiêm trọng vượt ngoài tầm kiểm soát, vốn tưởng rằng dựa vào cái la bàn này cũng có thể lặng lẽ tìm ra lối thoát, nhưng hiện tại nhìn cái la bàn này chỉ là để tự an ủi bản thân thôi, căn bản chẳng có tác dụng gì!

"Được rồi, sự thực chứng minh là chúng ta hiện tại đều lạc đường hết rồi, chúng ta căn bản không ra được, cái quái gì đang diễn ra thế này, thứ gì đang ảnh hưởng đến tôi vậy!" Bàn Tử vò đầu bứt tai cảm thấy da đầu tê dại, thực sự không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng, giả sử cứ bị kẹt ở đây thì có lẽ lúc đó mọi người đều sẽ bỏ mạng tại chỗ này.

Toán người của A Ninh cũng đang thở dài, tuy có vũ khí tiên tiến nhất nhưng xuống dưới lòng đất rồi thì căn bản không có đất diễn, vì căn bản khoa học kỹ thuật không thể thay đổi được gì.

Trong lúc mọi người đang gặp nan đề, đột nhiên nghe tiếng "pạch" một cái, dường như có người ngã nhào, Sở Long quay đầu nhìn thì thấy anh chàng đeo kính không biết từ lúc nào đã ngã gục xuống đất, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, miệng liên tục phát ra những âm thanh kỳ quái.

Sở Long giật mình, vội vàng chạy tới ôm lấy gã vào lòng, không ngừng vỗ mặt, hết lần này đến lần khác gọi: "Anh kính, anh kính ơi!" Nhưng thân hình gã đặc biệt yếu ớt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí trong lúc lờ mờ, miệng gã phát ra một chuỗi âm thanh quái dị, căn bản không nghe rõ là gì.

Thế là những phản ứng kỳ quái đó của đối phương lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, nguyên nhân là gì?

Tại sao lại tạo thành tình huống như vậy, thế là Sở Long bắt đầu suy tính kỹ lưỡng trong lòng, đồng thời hết lần này đến lần khác vỗ

nhẹ vào má đối phương, mong gã có thể mau chóng tỉnh lại.

Nhưng khổ nỗi dù đã dùng đủ mọi cách mà vẫn không có phản ứng, không có lấy một lời hồi đáp.

"Không đúng nha, cái thằng này tuy có hơi yếu, nhưng cũng không đến mức thảm hại thế này chứ, một người đang yên đang lành sao tự dưng lại ngã lăn ra thế kia." Bàn Tử gãi đầu mặt đầy ngơ ngác không quen chút nào.

Dù sao cũng là một đại nam nhi khỏe mạnh, không thể nào, sao đột nhiên lại thế, ít nhất cũng phải có bệnh tật gì đó thì mới giải thích rõ ràng được chứ.

Trong lúc mọi người đều cảm thấy khó hiểu về chuyện này, thì Tiểu Ca từ trong đám đông bước ra, cúi người xuống rồi rút đao ra, "xoẹt" một tiếng xé toạc ống quần của gã.

Chương 780

Sau đó thấy trên chân gã đeo kính cư nhiên xuất hiện một vết bầm tím lớn, đó là một vết thương, thậm chí tại vị trí bề mặt vết thương cư nhiên bắt đầu dần dần bị viêm và chuyển sang màu đen.

Nhìn thấy cảnh đó, mọi người đều cảm thấy kinh tâm động phách, thậm chí nhíu chặt mày, từng người một lùi lại phía sau, không ngờ gã này cư nhiên bị con thi miết vừa nãy làm cho nhiễm trùng rồi.

"Tôi biết rồi, vừa rồi lúc dùng chân đá, con thi miết đã chui vào quần, nên cắn bị thương da gã, chắc chắn thứ đó đã làm nhiễm trùng da, nên mới khiến gã trở nên thế này!" Bàn Tử lập tức nhớ lại cảnh tượng thần kỳ xảy ra lúc đầu, rồi lập tức bắt đầu khua tay múa chân diễn tả, cũng đặc biệt rõ ràng minh bạch.

Nghe xong lời đó, mọi người cũng đều lập tức nhíu mày, tình hình trước mắt quả thực khiến họ cảm thấy bất ngờ, đồng thời mỗi người đều không ngừng lắc đầu suy nghĩ, mong rằng có thể bằng mọi cách nhanh chóng giải quyết, tìm ra cách xử lý.

Phía A Ninh lấy từ trong túi ra một ít thuốc kháng sinh, rồi tiêm vào người đối phương, những loại kháng sinh này đều thuộc phương thức tiêm truyền.

"Cảm ơn, vô cùng cảm ơn vì đã cứu người." Thấy A Ninh có thể tặng thuốc kháng sinh cho đồng đội của mình như vậy, Sở Long liên tục gật đầu, dù sao yêu ghét phân minh, thị phi trắng đen rõ ràng, chuyện nào ra chuyện đó, tuy hai bên thuộc các trận doanh khác nhau nhưng hành động này thực sự khiến Sở Long cảm thấy có chút cảm động.

Cho nên Sở Long cũng không tự chủ được mà phát ra lời cảm thán

từ tận đáy lòng, mỉm cười với cô ta, nhưng A Ninh lại lắc đầu bảo: "Được rồi, tôi không có ý định giúp anh đâu, chỉ thấy cái vẻ thảm hại của gã nên mới nhắc nhở một chút thôi, nghìn vạn lần đừng có mà tự đa tình." Sở Long cười khà khà không nói thêm gì, trong tình huống này chỉ có thể tự hiểu chứ không thể nói ra, đừng nhìn đối phương ngoài miệng nghiêm túc thế thôi, cố ý muốn phủi sạch quan hệ, nhưng Sở Long biết rõ trong lòng cô ta thực ra không nghĩ như vậy, giả sử A Ninh vừa rồi không ra tay thì hoàn toàn có thể tọa thị bất lý.

Nhưng cô ta đã không làm vậy, trái lại còn tiêm thuốc kháng sinh, chứng tỏ trong lòng cô ta vẫn lương thiện, không đành lòng nhìn người khác uổng mạng vô ích như thế.

Khổ nỗi mọi người đều tưởng rằng thuốc kháng sinh có thể thay đổi cục diện, giúp gã giữ được mạng sống, thì bất ngờ lại xảy ra, mắt Sở Long nheo lại lập tức nhìn thấy trong cơ thể gã, ngay tại vùng bị thi miết cắn lúc nãy, cư nhiên xuất hiện một mảng lớn lông tóc màu đen.

Chúng lan ra bề mặt da từng chút một theo cách mà mắt thường có thể nhìn thấy được, gã đeo kính này cũng bắt đầu co giật chân tay, tỏ ra đặc biệt đau đớn.

Thấy tình hình như vậy, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử cũng sốt ruột, vội vàng giúp đỡ, dùng sức đè chặt gã xuống đất, Sở Long hết lần này đến lần khác vỗ vào mặt gã, mong gã có thể bình tĩnh lại.

Mọi người đều bắt đầu xúm lại giúp đỡ, muốn cứu anh chàng đeo kính, cố gắng để anh ta kiên trì thêm một lúc nữa, nhưng rồi họ phát hiện ra mọi cách đều vô ích, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh chàng đeo kính ngã sang một bên, sức giãy giụa cũng dần yếu đi, rồi mất hết mọi đặc điểm sinh mệnh.

Sau một loạt giãy giụa, anh chàng đeo kính đã chết ngay tại chỗ,

nằm bất động bên cạnh.

Xung quanh tức thì trở nên yên tĩnh, mọi người đều chìm vào im lặng, lòng Sở Long lúc này cũng chợt trĩu xuống.

Dù gã này có hơi phiền phức, suốt đường đi gây không ít rắc rối cho mọi người, nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhau một thời gian dài, lại là người mà giáo sư Âu Dương đích thân giao phó cần chăm sóc.

Vậy mà bây giờ cả hai học trò của giáo sư Âu Dương đều chết bất đắc kỳ tử.

Dường như sau một loạt tình huống, anh cảm thấy vô cùng xúc động, trong lòng cũng có một nỗi buồn khó tả, không biết nên xử lý và thoát khỏi mớ rắc rối này như thế nào.

Đúng lúc này, A Ninh ở bên cạnh nói: "Thôi được rồi, hy vọng mọi người nén bi thương, chấp nhận sự thật này.

Thuốc kháng sinh của tôi luôn là loại tiên tiến nhất ở nước ngoài, bây giờ ngay cả kháng sinh cũng không giải quyết được, vậy thì là do số hắn đã tận, nên tôi cũng không mong mọi người có quá nhiều áp lực tâm lý, có lẽ mọi thứ đều là số mệnh, tất cả chỉ là vận mệnh đã định như vậy thôi." Theo lời của A Ninh, nếu kháng sinh cũng không chữa được bệnh, vậy thì chỉ có thể là số của đối phương đã hết, nên cũng đành bó tay.

Sở Long thở dài một hơi, sau khi lắc đầu thì từ từ cúi xuống, rồi nhặt một mảnh vải bên cạnh đắp lên mặt người đã khuất.

Người đã đi rồi, chỉ có thể để anh ta ra đi thanh thản hơn.

Vụ việc này cũng gióng lên một hồi chuông cảnh báo, những chiếc chuông gió lục giác kia, những con thi miết đó trên người đều có độc chết người, một khi bị nhiễm phải, có thể sẽ rơi vào tình cảnh giống như anh chàng đeo kính.

Vì vậy mọi người phải hết sức cẩn trọng, không thể xem thường chúng như những loại côn trùng bình thường, bởi vì lúc đó có thể sẽ chết rất thảm. "Vậy được rồi, hay là chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi, đừng ở lại đây nữa.

Người đã mất rồi, hãy để anh ấy yên nghỉ.

Không phải lúc nãy có một từ trường cực lớn sao?

Hay là chúng ta đi tìm cái nguồn nhiễu loạn từ trường khổng lồ đó trước..." Sở Long điều chỉnh lại suy nghĩ, biết được kế hoạch và phương hướng tiếp theo.

Đó là tìm ra nguồn nhiễu loạn từ trường khổng lồ, sau đó phá hủy hoàn toàn từ trường đó.

Nếu cứ để từ trường khổng lồ này gây nhiễu, làm mất phương hướng, bây giờ các sản phẩm điện tử, kể cả la bàn, đều không thể sử dụng, đó là một đòn chí mạng.

Vì vậy, để có thể phân biệt phương hướng, để có thể tìm kiếm vị trí tiếp theo tốt hơn, nguồn nhiễu loạn từ trường này bắt buộc phải bị phá hủy, không có gì phải bàn cãi.

Chương 781

Bàn Tử, Trần Bì A Tứ và A Ninh ở bên cạnh đều gật đầu đồng ý, quả thật là như vậy.

Hai nhóm người vốn chẳng liên quan, hai đội ngũ khác nhau, cứ thế mơ hồ đi cùng nhau, lại có chung một mục tiêu.

Trên đường đi, Tiểu Ca phụ trách mở đường phía trước, Sở Long thì đi cùng A Ninh ở phía sau.

Khi đi về phía trước, A Ninh cứ cố ý hoặc vô tình liếc trộm về phía Sở Long, cũng không biết rốt cuộc cô ta đang thu thập cái gì, khiến Sở Long cũng cảm thấy hơi kỳ quặc, không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra. "Làm quái gì mà cứ nhìn tôi bằng ánh mắt đó thế, nếu thích ông đây thì nói thẳng ra, tuy tôi sẽ từ chối, nhưng cũng không đến nỗi khiến cô khó xử như vậy chứ?" Sở Long lẩm bẩm trong lòng, tất nhiên trên miệng thì không nói thẳng tuột như vậy, để tránh lúc đó vài người sẽ rơi vào tình huống khó xử, lúng túng.

Tuy lập trường khác nhau, nhưng hiện tại lại đang có chung mục tiêu.

Lúc này, A Ninh phá vỡ sự yên tĩnh trong mật đạo: "Đúng rồi, tôi luôn có một thắc mắc, anh và Tiểu Ca kia rốt cuộc quen nhau như thế nào?

Sao lại trở thành bạn bè, anh hiểu về anh ta được bao nhiêu!" A Ninh vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào Sở Long, quan sát xem biểu cảm của anh có thay đổi gì đặc biệt không.

Vì là một người phụ nữ thông minh, nên cô ta tự nhiên cũng học được cách quan sát lời nói và sắc mặt, chỉ cần vẻ mặt của Sở Long có

một chút biến động nhỏ, cô ta đều có thể nắm bắt ngay lập tức, có thể từ những biến động đó mà tìm ra một số thông tin hữu ích.

Nhưng cô ta còn non quá, Sở Long có thể đoán được suy nghĩ trong lòng cô ta, nên đối mặt với câu hỏi này, Sở Long chỉ cười ha hả, lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, chuyện này nói ra có khi cô cũng không tin, tôi và anh ấy cũng chỉ là bèo nước gặp nhau thôi, cũng là trong một lần tình cờ tôi mới gặp được.

Bây giờ tôi còn không biết anh ấy tên gì, đến từ đâu, làm sao lại có thể liên lạc được với anh ấy..." Một loạt câu hỏi ngược lại khiến A Ninh có chút bất lực, xem ra anh ta thật sự không biết tình hình, hoàn toàn không biết gì cả.

Cuối cùng A Ninh chỉ có thể bất lực lắc đầu thở dài: "Ha ha, xem ra hai chúng ta cũng thú vị thật, đều không biết gì về nhau.

Về tình hình cụ thể của anh ấy, thật không dám giấu, tôi cũng chỉ thông qua một số tay to mới liên lạc được..." Trên đường đi, cuộc trò chuyện trở nên đặc biệt khô khan.

Cuối cùng, Sở Long lấy ra cuộn tranh da dê trong tay trải ra đất, rồi lại cầm la bàn ra định so sánh, nhưng kim la bàn vẫn cứ quay tít.

Điều may mắn là có thể dựa vào hướng quay và mức độ rung lắc của la bàn để phán đoán đại khái vị trí cụ thể của nguồn nhiễu loạn từ trường.

Cuối cùng, Sở Long đi ở phía trước nhất, tay cầm la bàn, từng chút một tiến về phía trước, dẫn dắt mọi người đi.

Nhưng khi đang đi về phía trước, đột nhiên lại phát hiện có một loạt hộp được chế tạo đặc biệt chặn đường họ, nói chính xác thì bây giờ là một cánh cửa tử dày đặc.

Trước mắt là một cánh cửa siêu lớn chặn đường đi của họ.

Ngay phía trước cửa lại đặt một bàn cờ, trên đó có vài quân cờ đã được bày sẵn, nhưng mọi người lại không hiểu nó có tác dụng gì.

Nơi kỳ quái này cũng thu hút sự chú ý của Sở Long, anh liền tiến lên quan sát, trông giống như một thế cờ được bày bố, nhưng lại không phân biệt được có điểm gì đặc biệt.

Đúng lúc này, Bàn Tử tay chân táy máy, sau khi nhìn thấy liền lập tức đưa tay ra định động vào.

Khi đưa bàn tay táy máy ra, hắn lẩm bẩm một câu: "Ây da, làm gì thế?

Có cần phải lo lắng đề phòng vậy không, chẳng phải chỉ là một bàn cờ bình thường thôi sao?

Tôi không tin..." Chưa đợi Sở Long lên tiếng ngăn cản, hắn đã nhẹ nhàng di chuyển một quân cờ trong đó, vẻ mặt đầy đắc ý.

Một số quân cờ trên đó quả thật có thể di chuyển, nhưng ngay khi vừa đổi vị trí, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm.

Mí mắt Sở Long cũng giật mạnh, trực giác mách bảo tình hình chắc chắn không ổn, không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, lúc đó đột nhiên nghe thấy Trần Bì A Tứ ở bên cạnh hét lên một tiếng, cẩn thận rồi tung một cước đá bay Bàn Tử đi.

Cũng trong gang tấc ngàn cân treo sợi tóc ấy, đột nhiên nhìn thấy trên đỉnh đầu có một tảng đá khổng lồ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước, sắp sửa rơi thẳng xuống mặt đất.

Gần như cùng lúc đó, Bàn Tử chưa kịp phản ứng, cả người lập tức bị một cước đá bay đi.

Cả người hắn choáng váng hồi lâu chưa tỉnh lại, thậm chí đầu óc

quay cuồng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiếp đó, hắn ngã mạnh xuống đất, cả người còn đập vào một khối đá bên cạnh.

Chương 782

Nhưng cùng lúc đó, một tiếng "ầm" thật lớn vang lên, trên đỉnh đầu hắn, một tảng đá khổng lồ vừa vặn rơi xuống đúng vị trí hắn vừa đứng.

Nếu không phải Trần Bì A Tứ phản ứng kịp thời, e là hắn đã bị tảng đá đập bẹp dí rồi.

Những người có mặt ở đó nhìn thấy rõ mồn một, có người thì da đầu tê dại, có người thì mặt mày tái nhợt, có người thì không nói nên lời, cứ ngỡ mình vừa nhìn nhầm, xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Ai cũng không ngờ ở đây lại nguy hiểm đến thế, hung hiểm vạn phần, vì vậy ai nấy đều sợ đến kinh hồn bạt vía, lùi lại mấy bước, thậm chí có người còn lén lút rụt cổ lại.

Bàn Tử xoa xoa trán, lẩm bẩm: "Vãi chưởng, thằng họ Trần kia làm cái quái gì mà dùng sức mạnh thế, định mưu sát à?" Cú đá vừa rồi quả thật khiến hắn đầu óc quay cuồng, toàn thân đau nhức, thậm chí cảm giác cả xương sống lẫn hộp sọ đều sắp vỡ tan.

Trần Bì A Tứ không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào bàn cờ, thậm chí khi nhắm mắt lại, ông ta còn lắng nghe những tiếng động ầm ầm xung quanh, không biết bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì.

Lần này Bàn Tử nợ Trần Bì A Tứ một mạng, nếu không phải Trần tiên sinh phản ứng kịp thời, hắn đã sớm bị đập thành tương thịt rồi.

Tương tự, Sở Long cũng tỏ ra nghiêm túc, bảo tất cả mọi người mau chóng hạ thấp độ cao, từ từ ngồi xổm xuống, đồng thời mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, luôn chú ý mọi biến hóa xung quanh.

Anh biết xung quanh có điều bất thường, bên trong chắc chắn có tình huống khác, vì vừa rồi đã vô ý chạm phải cơ quan, vậy thì vấn đề nằm ở bàn cờ.

Bàn Tử sau khi bò dậy từ dưới đất, lê lết thân mình, may mà có kinh không hiểm, xoa trán nói: "Huynh đệ, vừa rồi có chuyện gì thế, tôi chỉ động vào một khối đá thôi mà, sao lại có vấn đề vậy?

Không phải là cờ vây sao!" Gặp phải vấn đề khó trước mắt, Bàn Tử lại tự cho rằng mình không làm gì sai, chỉ là thao tác bình thường mà thôi.

Đối với sự mơ hồ và vô tri của thành viên trong đội, Sở Long và Trần Bì A Tứ cũng chỉ cười ha hả lắc đầu, không nói thẳng ra, vì bây giờ có giải thích nhiều cho đối phương cũng chỉ cảm thấy lãng phí nước bọt.

Trần Bì A Tứ quan sát xung quanh nói: "Bên trong này chắc chắn liên quan đến cơ quan sinh tử, nếu chúng ta không đoán sai, thì chắc là bị kẹt ở đây rồi.

Nếu không mau chóng tìm cách rời đi, e là sẽ bị kẹt chết, nên trước tiên hãy nghe tôi sắp xếp, tìm mọi cách nhanh chóng rời khỏi nơi này, không nên ở lại lâu..." Đừng nhìn Trần Bì A Tứ cả người có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng vào thời khắc quan trọng, thần kinh ông ta lại căng như dây đàn, vẻ mặt đầy áp lực, biết rằng sự việc không hề đơn giản.

Nghe những lời đó xong, những người bên cạnh cũng lần lượt gật đầu, mỗi người di chuyển sang hai bên trái phải, rồi lại tìm một nơi tương đối an toàn để ẩn nấp.

Bây giờ, đại chiến sắp nổ ra, chỉ cần sơ suất một chút là có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có khả năng từng người một sẽ bỏ mạng nơi suối vàng.

Vì vậy, tình hình hiện tại không cho phép xảy ra nửa điểm sơ suất, phải nâng cao cảnh giác.

Sở Long lườm Bàn Tử một cái, nhắc nhở: "Nếu không có tôi cho phép, tuyệt đối đừng động vào bất cứ thứ gì bên trong này nữa, mọi người cũng nghe rõ yêu cầu tương tự, tuyệt đối không được lấy mạng sống của anh em tôi ra làm trò đùa.

Muốn chết thì đừng lôi người khác làm đệm lưng." Lời nói rất nghiêm túc, đồng thời nhìn thấy sắc mặt Sở Long tái mét, mày nhíu chặt, thể hiện sự trách móc tràn đầy đối với Bàn Tử.

Dù sao thì hành động của một mình Bàn Tử suýt chút nữa đã kéo tất cả mọi người đi chôn cùng, đây không phải là trò đùa của trẻ con. 36.

Bàn Tử tự nhiên cũng nghe ra được, lời nói này của Sở Long là cố ý nhắm vào hắn, chỉ có thể bĩu môi lẩm bẩm: "Ây da, tôi có phải cố ý đâu, làm gì mà hung dữ thế, được rồi được rồi, đã vậy không cho tôi thao tác thì tôi không đụng vào là được chứ gì?

Cả ngày cứ nói những lời khó nghe như vậy, ai, thật không biết đám trẻ bây giờ sao thế, cứ thích bắt nạt người già chúng tôi..." Hắn lại bĩu môi, vừa lắc đầu vừa tỏ ra vẻ mặt cay đắng, như thể hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này, không để trong lòng.

Đối với những lời này của Bàn Tử, Sở Long lúc này cũng chỉ lạnh lùng nhìn, bĩu môi rồi bình tĩnh lại.

Vào thời khắc quan trọng này, lời nói của mọi người đều có thể gây ra sự tức giận, nên phải hết sức cẩn thận.

A Ninh cũng theo sau, rồi đứng ở chỗ bàn cờ quan sát máy tính bảng trong tay, còn lạch cạch chụp liên tục mấy tấm ảnh, gửi ảnh lên mạng, chuẩn bị dùng chương trình để phân tích. "Này đại tỷ, tôi hy

vọng sau này cô đừng ngây thơ như vậy được không?

Đây là mật đạo, là hang ổ dưới lòng đất, không phải cuộc thi kiểm tra IQ, tuyệt đối đừng dùng những thứ gọi là công nghệ cao đó." Sở Long không hề có chút kỳ vọng nào, bĩu môi mỉa mai.

Dù sao đây cũng là những thứ do tổ tiên để lại, trí tuệ của người xưa há có thể dùng khoa học của người hiện đại để giải thích được.

Cũng không phải Sở Long cố ý mỉa mai, dội gáo nước lạnh, mà tình hình hiện tại quả thật không cho phép ai sơ suất.

Quan trọng là A Ninh không nghe lọt tai, ngược lại còn cho rằng Sở Long cố ý gây khó dễ, nên hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi không tin, trên đời này có thứ gì mà khoa học không giải quyết được chứ, anh cứ ở đây mà chờ, những thứ này của tôi đều là thiết bị tiên tiến nhất, kỹ thuật đỉnh cao nhất, nhất định có thể điều tra ra, làm rõ mọi chuyện." A Ninh có tính khí bướng bỉnh, vừa nói vừa chống hai tay lên hông nhìn Sở Long, vẻ mặt đầy lý lẽ.

Chương 783

Ý của cô ta là, hôm nay chắc chắn cô ta không sai, tự nhiên cũng vô cùng tự tin.

Thấy người phụ nữ này vẻ mặt đầy lý lẽ, Sở Long cũng cảm thấy đau đầu, không biết nên giải thích với cô ta thế nào, biết làm sao được, dù sao trong tình huống này có nói nhiều cũng chỉ vô ích.

Cuối cùng Sở Long cười ha hả, mặc kệ đối phương làm bừa, đợi một lát nữa đụng phải tường, tin rằng đối phương chắc chắn sẽ nhận ra hành động vừa rồi của mình ngu ngốc đến mức nào.

A Ninh cầm thiết bị bắt đầu dò xét.

Sở Long không để ý, quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ rồi nói: "Huynh đệ, vừa rồi cảm ơn nhé, nếu không phải anh ra tay kịp thời giúp đỡ, e là Bàn Tử huynh đệ của tôi đã sớm bỏ mạng tại chỗ rồi, thật sự cảm ơn sự giúp đỡ của anh." Những lời này cũng xuất phát từ tận đáy lòng, dù sao sau chuyện này anh cũng biết mỗi người trong đội đều có giá trị riêng.

Trên đường đi, Trần Bì A Tứ luôn rất kín tiếng, không hề xảy ra xung đột với bất kỳ ai, thậm chí cũng không thu hút sự chú ý của ai, chỉ âm thầm cống hiến trong đội ngũ, gặp khó khăn cũng âm thầm ra tay.

Điều đó cũng là một loại thể hiện thực lực, tự nhiên cũng tỏ ra tự tin.

Trần Bì A Tứ lại cười ha hả nói: "Thôi được rồi, đừng nịnh tôi nữa, có chuyện gì to tát đâu, trong lòng tôi tự có sắp xếp, cũng không có gì phức tạp.

Tôi muốn xem thử đám trẻ các người có thể làm ra trò trống gì, hôm nay tôi thật sự không phục!" Xem ra Trần Bì A Tứ có hiểu biết khá sâu về bàn cờ la bàn này, hôm nay nếu không thể thực sự hiểu rõ, có lẽ sẽ không bỏ qua.

Thế là ông ta lại bắt đầu xoa xoa tay, trên khuôn mặt cười hắc hắc, sự tự tin càng hiện rõ.

Thấy Trần Bì A Tứ vẻ mặt tự tin điềm nhiên, Sở Long cũng gật gật đầu, không hề tranh cãi nửa lời.

Lúc này, Muộn Du Bình lại có vẻ mặt căng thẳng, nghiêm túc nhìn xung quanh, cũng không biết rốt cuộc đang làm gì, không phù hợp với phong cách làm việc của anh ta.

Dựa vào sự hiểu biết của Sở Long đối với Tiểu Ca, mỗi lần gặp nguy hiểm, đối phương đều là người đầu tiên đứng ra phía trước, tiên phong giải quyết vấn đề, trở thành người gánh team cho cả đội.

Hôm nay lại sao thế?

Vừa rồi lúc Bàn Tử gặp vấn đề, anh ta lại không ra tay, lẽ nào đã hết chiêu rồi, vậy có nghĩa là kỹ năng của Tiểu Ca không thể tiếp tục sử dụng nữa.

Đây là một suy đoán cực kỳ táo bạo, nên cũng khiến Sở Long cảm thấy có chút lo lắng, trong lòng bất an, thật sự sợ sự thật giống hệt như những gì anh nghĩ.

Tiểu Ca bí ẩn đeo sau lưng một thanh đại đao cổ, nhìn một vòng những người xung quanh, rồi nói: "Muốn mở cánh cửa đá trước mắt, phải phá giải được một bàn cờ tử vong thực sự, phải phá giải được một thế cờ, xem xem có thể phá giải được thế cờ tàn tử vong này không..." Nói xong, anh ta nhìn lướt qua thế cờ, rồi không nói thêm nửa lời vô nghĩa.

Mọi người đều gật đầu, cảm thấy lời đối phương nói quả thật có lý, nhưng thế cờ tàn trước mắt là sự thật, những quân cờ được bày trên đó càng rõ ràng hơn.

Muốn thực sự phá giải nó, nói thì dễ, nên ai cũng cảm thấy đau đầu, thậm chí còn liên tục vỗ trán lắc đầu.

Chuyện này không phải chỉ nói hai câu là giải quyết được, phải tìm mọi cách mới có thể xử lý xong.

Thế là trong tình huống này, họ bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, rồi lại bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu.

A Ninh sau một hồi mày mò thì lắc đầu nói: "Thôi được rồi, thật sự quá phức tạp, thông tin trên mạng không thể phân tích được, cũng không tìm ra được cách giải quyết!" Tuy không muốn chấp nhận sự thật, nhưng cuối cùng vẫn bị sự thật đánh bại.

Thấy đối phương vẻ mặt bối rối, Sở Long ngược lại trong lòng cười thầm, đáng đời.

Vừa rồi đã tốt bụng nhắc nhở, nhưng người phụ nữ này căn bản không nghe, coi như gió thoảng bên tai, bây giờ thì hay rồi, đợi đến khi đụng phải tường mới biết mình đã sai, cũng coi như chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhưng bây giờ cũng tốt, sự thật đã phơi bày, màn kịch sẽ hạ xuống, cụ thể nên thao tác thế nào thì phải xem lựa chọn của họ.

Trần Bì A Tứ đi tới trước, nhìn bàn cờ trước mắt, lúc ra tay dường như chuẩn bị di chuyển một quân cờ trong đó.

Vừa thấy đối phương chuẩn bị động thủ, Bàn Tử sợ đến da đầu tê dại, lập tức lùi lại hai bước hét lên: "Này này này, Trần tiên sinh, ông làm gì đấy?

Tuyệt đối đừng kích động, một khi chạm vào sẽ kích hoạt cơ quan,

lúc đó chúng ta sẽ gặp nạn đấy, ông phải nghĩ cho kỹ, một khi làm sai chúng ta có thể phải đền mạng đấy." Bàn Tử thật sự bị cái cơ quan này dọa cho tè ra quần, nên bây giờ vừa thấy đối phương chuẩn bị động thủ thì tim đập chân run, sợ rằng sơ suất một chút là cái mạng nhỏ này sẽ giao nộp ở đây.

Nghe đối phương la lối om sòm, Trần Bì A Tứ lại cười ha hả nói: "Ha ha, Bàn Tử lão huynh yên tâm đi, tuy tôi không thể chắc chắn, nhưng phải giải quyết được vấn đề khó này, cũng không đến nỗi kích hoạt cơ quan đâu..." "Nên nhìn ở giữa, vừa vặn là sông Hà Hán giới, hai bên thì mỗi bên có một số đại tướng và chủ soái, gần giống như cờ tướng mà chúng ta hay chơi!

Chỉ là các quân cờ có tính quyết định hơn, đi sai một bước sẽ có một cơ quan chí mạng được kích hoạt, lúc đó cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng..." Không hổ là người chuyên nghiệp, gia tộc truyền đời có cách giải quyết, đối với việc phá giải những thứ này cũng có hiểu biết độc đáo.

Vì vậy khi gặp vấn đề khó, lúc mọi người đều bó tay, Trần Bì A Tứ bắt đầu tỏa sáng, đó là thực lực và chỗ hơn người của ông ta.

Chương 784

Đặc biệt là khi phân tích, lời nói của ông ta càng rành mạch, dường như đã bày ra toàn bộ tình hình trước mắt, một phen lời nói của ông ta, mỗi người lại có một cách hiểu riêng.

Nghe xong một phen phân tích của đối phương, những người bên cạnh cũng lần lượt gật đầu, thậm chí có chút kinh ngạc, không ngờ đối phương lại thông minh đến vậy, xem ra quả thật khiến người khác phải khâm phục.

Thế là mọi người đều ở bên cạnh gật đầu lia lịa, liên tục giơ ngón tay cái khen ngợi. "Xem ra giáo sư Âu Dương quả thật đã tìm cho tôi một danh tướng rồi, ông bạn à, tuyệt đối phải dũng cảm lên, tiếp tục phá giải vấn đề khó này cho tôi." Sở Long cũng có cảm xúc, không kìm được mà cảm khái với Trần Bì A Tứ, vỗ tay giơ ngón cái.

Bỗng chốc, Trần Bì A Tứ cũng trở thành người nổi bật nhất toàn trường, trở thành đối tượng chú ý của mọi người, cũng có thể là hy vọng thực sự trong lòng họ.

Điều đó khiến Trần tiên sinh cũng có chút ngại ngùng, chỉ gật gật đầu, rồi từ từ nhắm mắt lại, dựa vào trí nhớ của mình từ từ đẩy những thế cờ đó.

Những người không liên quan thì lùi ra xa, sợ rằng sơ suất một chút sẽ rơi vào nguy hiểm hoặc dưới cơ quan chí mạng, lúc đó sơ suất một chút là có thể bỏ mạng nơi suối vàng.

Điều này tuyệt đối không phải trò đùa, làm không tốt có thể sẽ chết ngay tại chỗ, nên phải hết sức cẩn thận.

May mắn là, Trần Bì A Tứ quả thật không làm mọi người thất vọng, khi thao túng bàn cờ trước mắt, ông ta có một bộ thủ pháp riêng,

khi thao tác, những biến hóa của thế cờ quả thật tỏ ra vô cùng tinh xảo. "Oa, không ngờ cậu nhóc này lại bí ẩn đến vậy, ẩn giấu cũng thật sâu, lúc đầu tôi còn tưởng chỉ là một bình dầu hỏa, ở đây đi theo chúng ta thôi, bây giờ xem ra quả thật đã đánh giá thấp cậu ta rồi!" Bàn Tử ở bên cạnh lẩm bẩm, mắt trợn tròn, trong lòng cũng có vài phần kinh ngạc.

Nghe những lời này của Bàn Tử, Sở Long có chút cạn lời, lườm hắn một cái rồi nói: "Lão Bàn, ông tỉnh táo lại đi, ông thật sự nghĩ ai cũng vô tri như ông sao, lát nữa phải xem cho kỹ rồi mới đi, tuyệt đối đừng động lung tung, một khi chạm phải cơ quan, đều là chí mạng đấy, tuyệt đối không giống như trẻ con chơi đồ hàng, không ai cho ông cơ hội đâu." Một câu nói khiến Bàn Tử mặt đỏ bừng, vãi chưởng, không phải là đang cho mọi người thấy hắn ngốc sao?

Bàn Tử hung hăng lườm Sở Long hai cái, rồi hạ thấp giọng nói: "Này, huynh đệ, cậu không thể không nể tình như vậy được, không thể cho tôi chút mặt mũi nào à." Bàn Tử bình thường đặc biệt không đáng tin cậy, nhưng tuyệt đối là một người sĩ diện, trước mặt bao nhiêu người để thân phận hình tượng bị tổn hại nghiêm trọng, tự nhiên cảm thấy mất hết mặt mũi.

Sở Long lại lắc đầu bĩu môi, sau khi nhìn đối phương, cũng không để tâm đến lời hắn nói, cũng không coi đó là chuyện gì to tát.

Vốn dĩ là chuyện nhỏ không thể đơn giản hơn, nhưng đối phương lại làm ra vẻ lo lắng, từ đó cũng có thể thấy trong lòng hắn lúc này có thể đã có vài phần lo ngại.

Cũng vào lúc đối phương đang lo lắng, Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai hắn an ủi nói: "Trần tiên sinh, bên đó có cách giải quyết cụ thể không, có thể nhanh chóng phá giải thế cờ này không!" Hôm nay phải hiểu rõ đối phương tiếp theo có cách giải quyết tốt hơn không, một thế cờ

được bày ra, nếu những người khác không nhanh chóng tìm cách phá giải, vậy thì lúc đó mọi người chẳng phải chỉ có thể đứng bên cạnh mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau khó xử sao.

Trần tiên sinh không phụ lòng mong đợi, sau mỗi lần di chuyển, hình thế tổng thể của thế cờ đã có sự thay đổi không nhỏ, xung quanh quả thật không chạm phải bất kỳ cơ quan nào.

Ngay lúc mọi người đều đặt hy vọng vào Trần tiên sinh, đột nhiên thấy Tiểu Ca lại nhanh như chớp bay tới, rồi một tay nắm lấy tay Trần tiên sinh, ấn chặt lên tay ông ta, ngăn cản động tác tiếp theo.

Hành động kỳ lạ này khiến Trần Bì A Tứ cảm thấy có chút khó hiểu, không biết đối phương có ý gì.

Không chỉ ông ta, ngay cả Sở Long, Bàn Tử và nhóm A Ninh đều cảm thấy khó hiểu.

Sở Long, người luôn im lặng, rốt cuộc có ý gì, tại sao lại đột nhiên ra tay, lẽ nào tiếp theo có gì đặc biệt sao?

Cũng chính lúc này Trần Bì A Tứ hỏi: "Tiên sinh không biết ngài có ý gì, lẽ nào có cách khác sao?" Khi nói, mắt ông ta trợn tròn, đối với hành động này cũng cảm thấy khó hiểu.

Nghe đối phương chất vấn xong, Tiểu Ca bình tĩnh nói: "Có một loại cảm giác, bước tiếp theo có thể sẽ kích hoạt cơ quan, đừng động lung tung." Một câu nói khiến cả nhóm người có mặt đều mắt to trừng mắt nhỏ, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Gia tộc truyền đời, để có thể phá giải những trận pháp này, có những thứ liên hoàn, đều có cơ quan ám khí.

Thế cờ tàn trước mắt vừa vặn là một trong những kỹ năng sở trường nhất của ông ta, nên đối với việc bị người khác chất vấn, chẳng khác nào nghi ngờ thực lực của mình, tự nhiên cũng thiếu đi vài

phần kiên nhẫn và tự tin.

Vì vậy sau khi bị như vậy, đối phương lập tức cười, lắc đầu nói.

Lời này có ý gì, cảm thấy có chút kỳ quái nhỉ?

Lẽ nào thật sự khoa trương như vậy sao." Trong vẻ mặt của đối phương đã có sự thay đổi không nhỏ, đồng thời khi nhìn Tiểu Ca cũng nảy sinh vài phần nghi ngờ, cho rằng hành động này tuyệt đối không có vấn đề gì, chỉ là Tiểu Ca, người đàn ông xa lạ trước mắt này, đã đoán sai, rồi nảy sinh nghi ngờ thôi.

Nhưng Muộn Du Bình lại một mực lắc đầu nói: "Tôi có thể chắc chắn bước này thật sự đi sai rồi." "Rõ rồi, tôi không tranh cãi với anh, vậy bước này của tôi rốt cuộc sai ở đâu, có điểm nào không ổn." Trần Bì A Tứ cũng không tranh cãi, ngược lại còn bàn bạc theo sự việc, muốn thảo luận lại một lần nữa cho ra nhẽ.

Đối phương cười ha hả một tiếng rồi gật đầu nói: "Chuyện này ba lời hai câu khó mà hình dung, nhưng tôi có thể nói rõ cho anh biết, đi như vậy một khi di chuyển sẽ kích hoạt cơ quan!" Thấy hai người sắp sửa cãi nhau, Sở Long chỉ có thể vội vàng chạy tới, rồi vỗ tay tách hai người ra, dù sao anh cũng là người dẫn đầu trong đội, chắc chắn không thể để nội bộ xảy ra mâu thuẫn. "Sở tiên sinh, mau xem đi, tôi cũng thật sự hết cách rồi, nếu đối phương không tin cách làm của tôi, vậy thì cũng chỉ có thể nói tại hạ bất tài!" Trần Bì A Tứ dường như có chút cảm xúc, chắp tay quyền rồi lùi lại hai bước, nhường ra vị trí chủ công. 37.

Chương 785

Thực ra trong lòng ông ta cũng hiểu rõ, đã vậy thực lực bị nghi ngờ, người đàn ông bí ẩn trước mắt này lại phủ nhận tất cả cách làm của mình, vậy thì được thôi!

Trong lòng ông ta cũng nghĩ như vậy, có thể chắp tay nhường cơ hội này cho đối phương, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát.

Đối mặt với tính khí trẻ con này, Sở Long cũng cảm thấy có chút bất lực cười khổ, biết làm sao được, ai bảo hôm nay lại gặp phải một đống chuyện, thế là lại quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái, không bình luận gì, lúc này cũng mày nhíu chặt, dường như đang chờ đợi cơ hội.

Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai Trần Bì A Tứ nói: "Huynh đệ, anh đừng vội, anh ấy là một người bạn cũ của tôi, trực giác của anh ấy trước giờ luôn rất nhạy, chỉ là làm việc hơi thiếu suy nghĩ một chút.

Hay là thế này, chúng ta cứ đứng bên cạnh xem, đợi một lát xem anh ấy phản ứng thế nào!" Là người trung gian, Sở Long chỉ có thể không thiên vị bên nào, trước tiên ổn định cảm xúc của Trần Bì A Tứ rồi nói sau.

Đối phương gật gật đầu, không tiếp tục so đo nữa, ngược lại đứng một bên chuẩn bị lạnh lùng quan sát, Bàn Tử cũng sốt ruột.

Sau khi an ủi cảm xúc của Trần Bì A Tứ, Sở Long lại nhìn Tiểu Ca bí ẩn nói: "Muộn Du Bình, anh có cách nào hay không, bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, mau cho tôi một phân tích mới đi, không thể cứ cứng đầu như vậy mãi được, dù sao cũng phải cho tôi một lời giải thích chứ!" Vừa nói, Sở Long vừa liên tục vỗ tay, nhìn đối phương cảm thấy có chút do dự. 38.

Bây giờ Muộn Du Bình đã phủ định tất cả cách làm và lời nói của

Trần Bì A Tứ, nếu không thể thể hiện ra bản lĩnh thực sự, e là lát nữa chắc chắn sẽ bị cả đám người ở đó cười chê.

Sở Long không muốn thấy Muộn Du Bình mất mặt trước đám đông, nên có thể cố ý hoặc vô tình tạo điều kiện cho anh ta, ít nhất là có thể để anh ta thể hiện giá trị tồn tại của mình trước mặt mọi người.

Tiểu Ca không trả lời trực tiếp, chỉ từ từ nhắm mắt trầm tư.

Ngay lúc mọi người đang sốt ruột, đột nhiên ngón trỏ thon dài của anh ta khẽ động, điểm vào một quân cờ trong đó, từ từ đẩy về phía trước, rồi sau một loạt thao tác lách cách, các quân cờ lớn trên cả bàn cờ bắt đầu liên tục di chuyển.

Sau một thao tác hoàn hảo, sự vận hành trên cả bàn cờ cũng trở nên rõ ràng hơn, tiếng "cạch cạch" vang lên giòn giã sau mỗi lần di chuyển.

Cả nhóm người có mặt đều sững sờ, mắt trợn tròn, thậm chí lộ ra vẻ bối rối.

Lúc đầu còn tưởng mình nghe nhầm, trời ạ, thật quá thần kỳ, một phen thao tác của vị tiểu ca trước mắt quả thật khiến cả nhóm người khâm phục sát đất.

Mới đầu còn tưởng mình nhìn nhầm, bây giờ xem ra không phải vậy, vị tiểu ca bí ẩn này quả thật có thực lực và bản lĩnh đó.

Ngay cả Trần Bì A Tứ, một người tự tin ngút trời cũng phải ngẩn người, mắt trợn tròn không chớp quan sát, muốn xem xem tiếp theo sẽ có kết quả gì.

Sau khi một loạt thao tác hoàn tất, một cánh cửa phòng vang lên tiếng nổ ầm ầm, rồi một cánh cửa đá siêu lớn bắt đầu từ từ di chuyển sang hai bên, thậm chí trên đó còn có từng lớp bụi, bắt đầu từ từ rơi

xuống.

Sở Long và một đám người nhìn mà ngơ ngác, nhưng không ai la lên nữa.

Trần Bì A Tứ phải dụi dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sao có thể nghịch thiên như vậy, lẽ nào trong tình huống vừa rồi, mình thật sự đã xảy ra sai sót." Trần Bì A Tứ không thể khống chế được sự kinh ngạc trong lòng, thế là bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, mắt càng trợn to hơn.

Bởi vì nhìn từ tình hình hiện tại, một phen thao tác của đối phương quả thật có thể gọi là nghịch thiên, cũng đồng thời khiến ông ta cảm thấy trăm bề khó hiểu và kinh ngạc.

Điều đó cũng khiến ông ta cảm thấy bất ngờ, nên cũng không nhịn được mà bắt đầu lẩm bẩm trong lòng.

Ngay lúc đối phương liên tục cảm khái, Sở Long vỗ tay nói: "Oa, Tiểu Ca, anh cũng quá lợi hại rồi, quả thật là nhân tài, quả nhiên không làm chúng tôi nhìn nhầm, trâu bò thật." Tiểu Ca bí ẩn một lần nữa trở thành ngôi sao bí ẩn trong lòng tất cả mọi người có mặt.

Lúc này Trần Bì A Tứ cũng đi tới, chắp tay quyền cúi đầu chào Muộn Du Bình một cái rồi nói: "Tiên sinh, tôi tự thấy không bằng!" Qua một phen đối quyết vừa rồi, Trần Bì A Tứ cảm thấy chênh lệch tuyệt đối không phải là một hai điểm, bởi vì pha thao tác thần sầu vừa rồi, nếu không phải vị tiểu ca bí ẩn trước mắt kịp thời ngăn cản, e là vừa rồi đã vô tình chạm phải cơ quan, tất cả mọi người có thể đều sẽ phải trả giá đắt cho một sự cố ngoài ý muốn.

Vì vậy khi nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, ông ta vẫn còn thấy sợ hãi.

Cho nên, vị tiểu ca bí ẩn này tuy thái độ cứng rắn, vẻ mặt lạnh

lùng một chút, nhưng cách làm việc và một phen thao tác thần sầu của đối phương quả thật không thể nghi ngờ.

Nghe xong những lời cảm kích của đối phương, Tiểu Ca bí ẩn chỉ cười ha hả lắc đầu, không mấy để tâm, cũng không để ý đến những lời đó, ngược lại từ từ nhắm mắt lại bình tĩnh.

Cũng không biết Tiểu Ca bí ẩn rốt cuộc đang làm gì, biểu đạt ý gì.

Đúng lúc này, Sở Long liền gọi mọi người: "Còn đứng đó làm gì?

Mau cùng đi thôi, chúng ta xem phía trước có nguồn nhiễu loạn nào không!

Chương 786

Tôi không tin, cái la bàn của tôi lúc ở dưới lòng đất cũng không dùng được..." Quả thật không phù hợp với lẽ thường, bình thường mà nói, ở những nơi hoang vắng này, dựa vào cái la bàn trong tay, đi khắp thiên hạ tìm long định huyệt, dựa vào phong thủy, có thể phân tích ra được phương hướng và vị trí thực sự.

Vạn vạn không ngờ cái thứ dùng để kiếm cơm này lại mất linh, bây giờ đợi mãi, vẫn không tìm ra được lối thoát, khiến cả nhóm người chỉ có thể quay vòng tại chỗ.

Điều đó cũng khiến anh cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu, cũng bắt đầu lẩm bẩm trong lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, Bàn Tử, Tiểu Ca, Trần Bì A Tứ, Hoắc Tú Tú đều theo sau, A Ninh và nhóm người phía sau cũng đi theo.

Đi về phía trước không được bao xa, một đám thuộc hạ của A Ninh liền cố ý đi chậm lại, đợi đến khi kéo ra một khoảng cách nhất định, một người trong số đó tiến lên nói: "Đội trưởng, chúng ta lẽ nào thật sự phải cứ đi theo sau đuôi bọn họ sao, tôi thấy thằng nhóc đó rất gian xảo, cả đám người đó vừa nhìn đã biết không phải dạng tốt đẹp gì, hay là chúng ta bắt bọn họ lại trước đi..." Những người này vũ khí trang bị vô cùng tiên tiến, vóc dáng cao to, thân thể cường tráng, đều là những quân nhân giải ngũ, thể trạng đều cường tráng hơn người bình thường, lúc nói chuyện càng bắt đầu ồn ào.

Theo ý của hắn, nhóm của Sở Long là kẻ địch, thế lực đối đầu, nên phải bắt trực tiếp những người này.

A Ninh hung hăng lườm hắn hai cái, vẻ mặt ghét bỏ, từ từ nói:

"Hồ đồ, quả thật là nói năng bậy bạ, nhìn xem cái bộ dạng của mấy người đi, không biết có đi theo kịp chỉ số thông minh không nữa..." "Một đám ngu ngốc, quá làm tôi thất vọng rồi, sau này đừng nói những chuyện như vậy nữa, quả thật là nói bậy nói bạ...

Thôi được rồi, đi theo bước chân của tôi, nếu không có họ, chúng ta làm sao có thể tìm được Tầm Long Quyết, có thể tìm được long mạch!" Nghe đội trưởng mắng một tràng, người đi theo bên cạnh chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng, im lặng, không dám nói thêm nửa lời vô nghĩa, sợ rằng lát nữa người ta lại bắt đầu la lối om sòm.

Sở Long tự nhiên cũng nghe thấy động tĩnh phía sau.

Nhưng anh không hề để tâm, ngược lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cùng những người bên cạnh đi về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn sang hai bên trái phải. 39. "Anh em à, chúng ta nên tìm cách cắt đuôi đám người phía sau mới đúng, A Ninh không phải dạng vừa đâu, lát nữa nếu bị cô ta theo dõi, chúng ta chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì đâu, nên cần phải suy nghĩ kỹ rồi mới hành động." Bàn Tử lén lút nhắc nhở Sở Long.

Trong tình huống này, bị một nhóm người theo sau, ngược lại khiến hành động của họ bị cản trở, thậm chí ảnh hưởng nghiêm trọng đến toàn bộ đội hình.

Vì vậy theo ý của Bàn Tử, bây giờ phải hết sức cẩn thận, từng bước một, trong tình huống cẩn trọng mau chóng tìm cách giải quyết. 40.

Sở Long lại cười ha hả lắc đầu nói: "Vậy thì không được, trong tay cô ta có đủ loại trang bị và vật tư, nếu cắt đuôi rồi chẳng phải là lãng phí sao, coi như là một đám lao động giá rẻ thôi, cứ xem tôi đây..." Nói xong, Sở Long nháy mắt với Bàn Tử, dường như hôm nay trong lòng anh đã có kế hoạch.

Điều này khiến Bàn Tử một đầu đầy dấu hỏi, không biết dũng khí của Sở Long đến từ đâu, dù sao đám người kia là đội thám hiểm nước ngoài, nói chính xác hơn càng giống như lính đánh thuê được trả tiền để bán mạng, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Ví dụ như vừa rồi, nếu không phải Sở Long túc trí đa mưu, e là hai bên đã có một trận đấu súng kịch liệt dưới mộ huyệt đó rồi, nên bây giờ Bàn Tử vẫn cảm thấy sợ hãi, cũng không biết trong miệng Sở Long một phen nói bậy bạ, tiếp theo rốt cuộc có kế hoạch gì.

Thực ra lúc đó Sở Long muốn lợi dụng những người này, chờ đợi có thể biến họ thành vũ khí đắc lực tiếp theo.

Mọi người sau khi đi về phía trước, xuyên qua một đoạn đường núi gập ghềnh, lại vượt qua một khu thành trì, sau khi lên xuống dốc, cuối cùng cũng tìm được một nơi có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Đi về phía trước không được bao lâu, đột nhiên thấy kim từ trên tay rung lắc dữ dội, Sở Long lập tức dùng tay điều chỉnh, tiếp đó bước chân của mọi người cũng đồng loạt dừng lại. "Sao thế?

Rốt cuộc có chuyện gì?

Sao đột nhiên dừng lại?

Có chuyện gì sao." Hoắc Tú Tú chạy tới hỏi Long ca ca, mắt trợn tròn có chút bối rối.

Dù sao vừa rồi đi một mạch, cũng không gặp nguy hiểm gì, cũng không có cơ quan nào kích hoạt, thậm chí xung quanh ngay cả một phản ứng đặc biệt cũng không có, sao lại đột nhiên dừng lại?

Sở Long "ừ" một tiếng, toàn thần chú ý nhìn vào cái la bàn trong tay nói: "Nếu tôi không đoán sai, thì đích đến của chúng ta ở ngay trước mắt, mọi người mau chóng chia ra tìm kiếm xung quanh, xem gần đây có bí mật nào mà chúng ta cần tìm không." Dựa vào thông tin

từ la bàn, Sở Long xác nhận nguồn nhiễu loạn này chắc chắn ở gần đây, bởi vì sau khi đi đến đây, mức độ rung lắc của la bàn là lớn nhất, nên chắc chắn khoảng cách đến mục tiêu đã gần trong gang tấc.

Nghe lời của đối phương xong, họ lại cười ha hả, bĩu môi rồi lắc người nói: "Vậy thì chưa chắc, không khoa trương đến thế đâu, làm gì có chuyện lợi hại như vậy..." 41. "Ai, Sở Long, cậu tuyệt đối đừng nhầm lẫn, ở đây trống trơn, làm gì có thứ gì." "Đúng vậy, ở đó làm gì có bí mật, nhìn xem xung quanh chúng ta mọi thứ đều trơ trụi, một mắt có thể nhìn thấy hết, đừng nói, ngay cả chúng tôi mở to mắt hết cỡ cũng không nhìn ra!" Một đám người xung quanh đều không ngừng lắc đầu, đều đối với một phen lời nói và hành vi của Sở Long cảm thấy đầy nghi ngờ, thế là mắt cũng trợn tròn nảy sinh vài phần lo ngại.

Nghe những lời này xong, những người bên cạnh chờ đợi rồi cười ha hả, cho rằng Sở Long cũng chỉ đang giả thần giả quỷ mà thôi, đặc biệt là đám thuộc hạ của A Ninh càng đầy vẻ khinh miệt. "Ây da, tôi còn tưởng là đại thần phương nào, không ngờ lại vô tri đến vậy, thôi thôi, chúng ta cũng đừng lãng phí IQ ở đây nữa, nhìn cái bộ dạng khoe IQ của anh ta đi, căn bản không cần thiết, nhìn cái bộ dạng đó, vừa nhìn đã biết không thuộc dạng chuyên nghiệp mà cứ phải ở đó ra vẻ..." "Tôi cũng cảm thấy anh ta đang coi chúng ta như khỉ mà đùa giỡn, nhìn xem sự thật đã bày ra trước mắt rồi, làm gì có chuyện khoa trương như anh ta nói, chúng ta cứ tự tìm một nơi yên ổn mà ở đi, để tránh sau này tiếp tục lãng phí thời gian, nếu thật sự không tìm được chỗ dung thân, thì trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi một lát." "Ngay cả những sản phẩm công nghệ cao của chúng ta cũng không dò xét ra được, huống chi là cái la bàn rách trong tay anh ta, có cần thiết không?

Chương 787

Ai, đội trưởng ban đầu tại sao lại tin anh ta chứ?

Nếu không đã không bị anh ta dẫn đi lạc đường, lúc đó không tìm được nơi nào." Những người này càng nói càng khó nghe, lúc mỉa mai càng khó lọt tai, hạ thấp Sở Long đến mức không còn một xu dính túi.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú hai người thật sự không nghe nổi nữa, đám học sinh khốn kiếp này nói bậy nói bạ, quả thật là phun đầy miệng phân, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, lúc này thật sự có một thôi thúc muốn ra tay đánh người. "Mấy người còn nói bậy nói bạ nữa thì ngậm miệng lại, không được phép nói xấu Long ca ca, không được phép ở đây mỉa mai, nếu còn dám nữa tin không bà cô đây..." Hoắc Tú Tú hiếm khi nổi nóng, sau khi nghe những lời nói bậy bạ của những người này, không khống chế được mà nổi giận, thế là vừa nói vừa bắt đầu chống hai tay lên hông, cảm giác như một con gà mái già đang nổi điên.

Sở Long lại kéo cô bé đến gần, rồi vỗ vỗ vai, an ủi cô bé vài câu, đừng quá kích động. "Thôi được rồi, đừng chấp nhặt với đám người này, dù sao cũng chỉ là một đám vô tri không có kiến thức, chấp nhặt với họ, dù sao cũng chỉ là IQ rác rưởi.

Em cứ đứng bên cạnh chờ, lát nữa anh sẽ chứng minh tất cả." Một phen lời nói hùng hồn, câu nào cũng có lý, khiến đối phương nghe mà cứng họng, Bàn Tử thì cười hắc hắc, rồi nhìn A Ninh với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Vừa nghe có người coi mình là đám trẻ con vô tri, đám đồng bọn lập tức nghe mà trong lòng không vui, rồi có người tức đến nghiến răng. "Đội trưởng, xem xem anh ta có ý gì, không phải là đang biến

tướng chửi chúng ta sao." "Đúng vậy đội trưởng, tại sao chúng ta phải chịu đựng sự uất ức như vậy chứ, xử lý hắn đi." "Vậy thì trong tay chúng ta có súng, sợ cái quái gì, lẽ nào..." Đám người này nói nhảm liên miên, bình thường làm việc ngang ngược bá đạo, đâu có chịu đựng sự uất ức nào?

Vì vậy khi bị Sở Long kích động như vậy, chẳng khác nào đã châm ngòi một quả bom, thậm chí còn gây ra phản ứng dây chuyền.

Ngay lúc họ đang la lối om sòm, A Ninh lại hung hăng lườm họ hai cái, rồi nói một câu "ngậm miệng", tất cả mọi người đều đồng loạt im bặt, không dám nói thêm nửa lời vô nghĩa.

Tuy không phục Sở Long, nhưng đối với đội trưởng thì phải phát ra từ tận đáy lòng sự tôn trọng, bởi vì nếu nói sai một câu, hoặc làm phật lòng lão đại, một số người chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì, nên cả đám người cảm thấy căng thẳng, rụt cổ lại, rồi mỗi người đều im lặng.

Nhìn đám ngốc này A Ninh cảm thấy đau đầu, thậm chí cảm thấy một đám bùn nhão không trát được lên tường, ngu ngốc, thế là cũng chỉ có thể cố nén sự khó chịu trong lòng, nhìn họ rồi quay đầu đi.

Sở Long lúc này không để ý đến màn kịch của đội ngũ bên cạnh, từ từ ngồi xổm xuống, đặt cái la bàn trong tay lên đất, kim chỉ bắt đầu rung lắc nhẹ, Sở Long thông qua tần suất rung lắc và vị trí lệch của la bàn, lập tức nhắm chuẩn vị trí ngay phía trước nói: "Ở ngay phía trước." Nói xong anh liền dẫn đầu chạy về phía trước, căn bản không để ý đến đám người phía sau.

Bởi vì sự phỏng đoán của anh vốn xuất phát từ sự khẳng định trong lòng, tự nhiên cũng sẽ không có chút do dự nào nữa, những người khác cũng đi theo.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ lại có thể thần kỳ đi vào

một nơi ẩn khuất hơn, bên trong điêu khắc từng bức họa rõ ràng, ở hai bên cửa, hai bức tượng người bằng đá rõ ràng xuất hiện trước mắt, là tượng đồng, nói cụ thể là hai người được tạo ra bằng đồng, vóc dáng gần như tương đương với người bình thường, tỷ lệ một một, cả người vẻ mặt dung mạo đều gần như sống động như thật.

Thấy cảnh tượng trước mắt, A Ninh bắt đầu không kìm được mà cảm khái: "Oa, không ngờ trí tuệ của người xưa lại đến mức này, chỉ cần một thao tác đơn giản như vậy!" Một thao tác thần kỳ như vậy khiến cả đám người đều kinh ngạc, mắt trợn tròn, đồng thời trong vẻ mặt cũng hiện lên một tia bối rối, tự nhiên cũng cảm thấy khó hiểu.

Trong tình huống thao tác thần sầu này, Sở Long lập tức kéo mọi người ra sau lưng nhắc nhở: "Đừng vội, tôi cảm thấy ở đây có điều kỳ lạ, mọi người có phát hiện ra chúng dường như đang nhìn chúng ta không." Một câu nói khiến những người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại, vãi chưởng, lẽ nào thật sự khoa trương như Sở Long nói. 42.

Sở Long không nói thì thôi, vừa nhắc nhở như vậy, những người có mặt suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy, đặc biệt là mấy bức tượng đồng ở phía trước nhất, khi đứng đối diện, càng tỏ ra sống động như thật.

Khi nhìn chằm chằm vào bức tượng đồng này càng rõ ràng hơn, những người có mặt sẽ cảm thấy lo lắng, thậm chí trong lòng bàn tay cũng không ngừng đổ mồ hôi hột.

Đúng vào thời khắc quan trọng này, cả nhóm người cảm thấy căng thẳng lo lắng.

Sở Long ở bên cạnh thì lau mồ hôi trên trán nói: "Thời gian của chúng ta không còn nhiều, mau chóng tìm cách giải quyết đi..." 43.

Ở phía trước toàn bộ mật đạo rộng khoảng nửa mét, nhưng hai bên trái phải đều là những tượng người được tạo ra, không chỉ từng

gương mặt đều tỏ ra vô cùng hung tợn, đồng thời nhìn thấy trên tay mỗi người đều cầm một số đại đao. 44.

Những lưỡi đao trong tay họ tỏ ra vô cùng rõ ràng, dưới sự phản chiếu trong toàn bộ mật đạo, càng tỏ ra quỷ dị đa đoan, thậm chí là một cảnh tượng kỳ quái, khiến người ta nhìn mà trong lòng phát hoảng.

Thế là cả nhóm người sau khi nhìn thấy đều cảm thấy toàn thân tê dại, một anh chàng trong số đó cảm thấy có chút khó chịu, thế là tiến lên đá thẳng hai cước oán giận nói: "Vãi chưởng, dọa ai thế?

Thật sự nghĩ là đồ sống chắc." "Mọi người đừng lo, là đồ giả, hàng nhái, ngoài việc trông giống ra thì chẳng có tác dụng gì, tôi không tin nó có linh tính, lão tử trước giờ không tin trời, không tin đất!

Chỉ tin vào nắm đấm của mình." 45.

Anh chàng này vừa nhìn đã biết là loại thanh niên lỗ mãng, để có thể lấy dũng khí, ngược lại còn tiến lên cố ý khoe IQ, sau đó liên tục đá mấy cước.

Lúc đó anh ta đang thể hiện sự dũng cảm của mình với đồng bạn, đồng thời cũng chứng minh cho cả đám người có mặt, đều là đồ giả, đều là hàng giả để che mắt người khác.

Chương 788

46.

Cũng chính vì tự cho là thông minh mà đã hủy hoại tính mạng của mình, lời còn chưa dứt, đột nhiên thấy pho tượng đá siêu lớn đó lập tức vung đại đao trong tay, chém chính xác vào trán hắn.

Sự việc xảy ra đột ngột không hề có dấu hiệu báo trước, Sở Long và Hoắc Tú Tú đang đứng bên cạnh, đột nhiên nghe thấy một tiếng "phụt", một dòng máu tươi phun ra, ở phía trước nhất anh chàng đó, tiểu đệ dưới tay A Ninh, cả người phun đầy máu.

Hoắc Tú Tú sau khi phản ứng lại, "a" một tiếng hét lên, lập tức trốn sau lưng Sở Long, sợ đến run rẩy.

Tiểu Ca lúc này cũng mày nhíu chặt, nắm chặt thanh đại đao cổ trong tay nhìn xung quanh.

Bàn Tử cũng vung hai nắm đấm trong tay bắt đầu quan sát những pho tượng đá này. 47. "Không ổn rồi, hình như đã được phú cho linh tính, đây là cơ quan, mau chạy đi..." Trần Bì A Tứ có lẽ có kinh nghiệm, sau khi nhìn thấy tình huống này, lập tức đoán ra được thông tin ẩn giấu bên trong, thế là lập tức kinh hô một tiếng, nhắc nhở mọi người một câu.

Một câu nói, cả đám người có mặt đều sợ đến da đầu tê dại, toàn thân toát mồ hôi hột, rồi bắt đầu tứ tán chạy trốn.

Họ bắt đầu chạy trốn tứ phía, muốn tìm một nơi an toàn, phải sống sót đã.

Thế là họ lại chạy đến bên cạnh nhau, thở hổn hển, sau khi lau mồ hôi trên trán thì sợ đến tim đập thình thịch.

Mọi người vạn vạn không ngờ tình hình lại căng thẳng đến thế, rơi vào tình thế này, nên cảm thấy trong lòng vô cùng căng thẳng!

A Ninh và nhóm tiểu đệ dưới tay cũng sắp không chịu nổi nữa, chỉ có thể lập tức đi theo đội ngũ phía trước mau chóng rời đi.

Nhưng lúc chuẩn bị đi thì đã quá muộn, vì cơ quan đã bị kích hoạt, rồi thấy từng pho tượng đá siêu lớn, từng chút một di chuyển về phía trước, vũ khí trong tay mỗi người càng liên tục vung vẩy.

Hơn mười pho tượng đá siêu lớn bắt đầu di chuyển tứ phía xung quanh, phát ra những tiếng "cô lỗ cô lỗ", mỗi khi di chuyển, bụi trên người chúng đều bị rung xuống.

Sở Long và nhóm người sau khi nhìn thấy đều cảm thấy da đầu tê dại, biết rằng tình hình không ổn, đối với họ cũng là một mối đe dọa cực lớn. "Này, Tiểu Ca, không phải anh trước giờ luôn liệu sự như thần sao, rốt cuộc phải làm thế nào?

Có cách nào hay không, mau cho tôi cách giải quyết đi, không thể để tất cả chúng ta bị kẹt ở đây được, tuyệt đối không thể bỏ mạng oan uổng, mẹ nó tôi còn chưa sống đủ đâu, nếu hôm nay mà bỏ mạng ở đây thì quá bi thảm." Bàn Tử trong lúc đối phó bắt đầu la lối om sòm với Tiểu Ca, da đầu tê dại.

Dù sao anh ta cảm thấy bây giờ ngay cả tay của một cô gái nhỏ cũng chưa được nắm, nếu thật sự giao mạng ở đây, khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Muộn Du Bình không trả lời, dốc toàn lực cầm thanh đao trong tay, nhắm vào vị trí của những khối đá đó, một trận lách cách điên cuồng chém tới, thậm chí khi đao trong tay chém xuống, cánh tay của một pho tượng đá đã bị chém đứt. 48.

Những pho tượng đá này đều được làm bằng đá cẩm thạch, điêu

khắc tinh xảo, rõ ràng, khi hiện ra trước mắt càng tỏ ra bất ngờ chói mắt.

Sau khi phát hiện tình huống này, họ đều cảm thấy da đầu tê dại, sau lưng toát mồ hôi hột, từng người một liên tục lùi về phía sau, đứng ở hai bên.

Sở Long bảo vệ Hoắc Tú Tú bên cạnh, sợ cô bé sẽ gặp chuyện.

Bàn Tử, Trần Bì A Tứ, và nhóm A Ninh đều là những người có kinh nghiệm lão luyện, nên dưới sự uy hiếp của những cơ quan này, có thể ứng phó qua loa, cũng không cần thiết phải vì thế mà bị thương. 49.

Nhưng thuộc hạ của A Ninh thì không may mắn như vậy, bởi vì đối mặt với sự uy hiếp của núi đao biển lửa, những thuộc hạ của cô ta đều tỏ ra vô cùng bi thảm, liên tục phát ra những tiếng la hét thảm thiết, có người còn bị những lưỡi đao đó chém cho tứ tán chạy trốn, thậm chí máu tươi chảy lênh láng. "Tôi phải làm sao đây?

Chúng ta mau tìm cách đi, nếu không sẽ không kịp nữa, phải làm thế nào đây!" Họ bắt đầu một loạt chạy trốn tứ phía, có người còn trong lòng phát hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía.

Ai mà ngờ được tình hình lại diễn biến thành như vậy, nên cảm thấy trong lòng phát hoảng. "A a a..." Một anh chàng khá bi thảm không né kịp, bị một thanh đại đao đâm xuyên qua đùi, rồi cả người ngã xuống đất, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Chương 789

Ngôi mộ cổ dưới lòng đất này vốn đã hung hiểm vạn phần, sơ suất một chút là có thể bỏ mạng nơi suối vàng, quan trọng là đối với cái chết này, họ cảm thấy sợ hãi.

Người đàn ông bị đâm xuyên đùi vô cùng đau đớn ngã xuống đất, mất khả năng hành động, chỉ có thể từng chút một bò về phía trước.

Nhưng tốc độ bò làm sao có thể so sánh được với tốc độ di chuyển của những cơ quan đá đó.

Vì vậy chưa di chuyển được hai bước về phía trước, đã thấy cơ quan đá đó lập tức rung lắc một trận, cầm thứ đồ siêu lớn đập về phía trước.

Cuối cùng chỉ có thể chạy loạn xạ, rồi một mặt đầy vẻ mặt đau khổ. "Cứu mạng, đừng bỏ tôi lại, cầu xin các người, mau buông tôi ra, cứu mạng..." Anh chàng này đặc biệt bi thảm, một lần rồi lại một lần khóc lóc la hét, từng chút một di chuyển về phía trước, nhưng vết máu đã nhuộm đỏ cả một vùng đất, thậm chí nhuộm đỏ cả một mảng lớn, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

“Cứu mạng a, đừng vứt bỏ tôi, cầu xin các người, mau thả tôi ra, cứu mạng a…” Gã kia vô cùng thảm thương, hết lần này đến lần khác gào khóc thảm thiết, cơ thể từ từ bị kéo về phía trước.

Vệt máu loang lổ trên mặt đất, thậm chí nhuộm đỏ cả một vùng rộng lớn, khiến người nhìn thấy phải kinh hãi.

Dù gã có van xin, khổ sở cầu cứu thế nào cũng vô ích.

Mọi người cứ thế trơ mắt nhìn gã bị loạn đao chém chết.

Chứng kiến cảnh tượng máu me như vậy, ai nấy đều bị chấn

động mạnh trong lòng, có người nghiến chặt răng không nói nên lời, không dám lên tiếng, bởi vì không ai ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này.

Cuối cùng, gã kia vẫn cố gắng chống cự, nhưng bị cơ quan kia hết lần này đến lần khác băm thành thịt nát, máu tươi bắn tung tóe ra xung quanh, gần như nhuộm đỏ cả một mảng đất.

Mọi người đều không thể ngờ lại rơi vào tình cảnh này, ai nấy đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Có người liên tục lùi về sau tìm chỗ nấp, hy vọng có thể tìm mọi cách để giải quyết vấn đề này thật nhanh.

Nhưng họ lại phát hiện mọi thứ đã quá muộn, bây giờ không thể thay đổi cục diện được nữa.

Đúng lúc này, Sở Long đột nhiên từ từ nhắm mắt lại.

Dường như thông qua những chuyển động của cơ quan và ám khí, anh đã suy ra được một số quy tắc hữu dụng.

Đặc biệt là sau khi quan sát sự vận hành của các cơ quan và ám khí liên quan, anh phát hiện ra dường như có một quy luật nào đó, chỉ cần có thể nắm chắc quy luật này, sau đó dựa theo phương pháp của quy luật để phá giải, tin rằng có thể theo nhịp điệu đó mà tìm ra cách giải quyết.

Đây là một phát hiện cực kỳ bất ngờ, đồng thời cũng là một đột phá lớn đối với Sở Long.

Anh liền cười ha hả, gật đầu nói: “Tốt quá rồi, cuối cùng tôi cũng biết sai ở đâu rồi.

Không ngờ lại thần kỳ như vậy, không ngờ lại thông minh đến thế, quá tuyệt vời…” “Ông anh, anh làm gì thế?

Bị kích thích đến điên rồi à?

Sắp mất mạng đến nơi rồi mà còn có tâm trạng cười ở đây được.

Mau nói xem bước tiếp theo phải làm sao, chứ tôi không thể bị băm thành thịt vụn được, mẹ nó, dù sao tôi cũng không muốn cái thân mỡ này chết ở đây.” Bàn Tử thấy Sở Long cứ cười ha hả không ngớt thì tưởng anh bị kích thích đến phát điên, liền bắt đầu không ngừng ca cẩm, bĩu môi liên tục.

Hắn cho rằng nếu bây giờ không rời đi, có thể sẽ chết rất thảm, không chừng sẽ bị loạn đao chém chết.

Sở Long lập tức nhắc nhở những người bên cạnh: “Mọi người cứ đi theo nhịp của tôi trước, xem có tìm ra quy luật không.

Tôi nghĩ là tôi đã phát hiện ra rồi, mỗi lần đều có một tia hy vọng sống sót, chỉ cần có thể đi theo quy luật thì có thể từ từ tiến về phía trước.

Tôi sẽ làm mẫu cho mọi người xem.” Sau khi Sở Long có phát hiện trọng đại, anh liền tay không tấc sắt chạy từ một góc ra, xuất hiện ngay giữa rừng dao biển lửa.

Những lưỡi dao khổng lồ hết lần này đến lần khác vung lên chém xuống.

Sở Long lúc thì lắc sang trái, lúc thì lắc sang phải, lúc tiến lúc lùi, nhón gót chân, mỗi lần đều có thể khéo léo và nhanh chóng né tránh được sự uy hiếp của những lưỡi đao đó.

Phải thừa nhận rằng anh rất thông minh, bởi vì khi di chuyển qua lại trong trận đao, những lưỡi đao lớn hết lần này đến lần khác sượt qua người anh mà không hề làm anh bị thương chút nào.

Chương 790

Màn biểu diễn thực tế này khiến đám người có mặt tại hiện trường hoa cả mắt, có người trợn tròn mắt như không tin vào những gì mình thấy.

Oa, thật lợi hại, khiến người ta cảm thấy vô cùng kích động, thậm chí là kinh ngạc.

Thấy đám người xung quanh đang chết lặng, Sở Long tiếp tục cổ vũ: "Chỉ cần ưu tú như tôi là có thể đi ra ngoài." Đối với anh, không có vấn đề gì là không giải quyết được, chỉ có những trở ngại không thể vượt qua.

Chỉ cần cố gắng hết sức, dồn toàn bộ trọng tâm vào một chỗ, thì nhất định có thể thoát ra, có thể rời khỏi nơi này.

Sau khi Sở Long biểu diễn một loạt động tác trước mặt mọi người, những người có mặt càng thêm kinh ngạc, sau đó bắt đầu liên tục giơ ngón tay cái lên khen anh quá đỉnh.

Bàn Tử cũng lĩnh hội được sự tinh diệu và sâu xa trong đó, liền bắt chước theo những bước chân vừa rồi của Sở Long, bắt đầu di chuyển từng chút một về phía trước.

Những người khác cũng làm theo quy luật mà Sở Long chỉ ra, từ từ tiến về phía trước.

Cuối cùng, công sức cũng không phụ lòng người, cả nhóm bị mắc kẹt ở đây đều đã từ từ thoát khỏi cảnh khốn cùng, chạy ra khỏi khu vực rừng dao biển lửa.

Sau khi nối đuôi nhau thoát khỏi hiểm cảnh, vòng qua nơi này và thoát khỏi nguy hiểm.

Mọi người đều vui mừng khôn xiết, ở phía xa không ngừng vỗ tay hoan hô.

Có người còn che miệng hét lên sung sướng, quá đỉnh, quá kích thích.

"Ây u, vãi chưởng, tuyệt vời!

Thiếu chút nữa là cái thân béo của Bàn gia đây toi rồi.

Ây da, đúng là cái thứ quái quỷ, toàn cơ quan ám khí." Nguy hiểm đã được giải trừ, vượt qua được rừng dao biển lửa, Bàn Tử lúc này trong lòng cũng cảm khái không thôi, không nhịn được mà lau mồ hôi trên trán.

Thông qua phân tích vừa rồi, anh đã hiểu rõ tình hình cụ thể, trong lòng cũng có vài phần đắc ý.

Những người khác bên cạnh cũng lau mồ hôi trên trán, cảm thấy trong lòng cũng căng thẳng lo lắng một cách khó hiểu.

Không ngờ đối phương lại lợi hại đến vậy, nên họ cũng vô cùng thán phục.

Sau khi cả nhóm Sở Long đều ra khỏi cỗ máy cơ quan đó, cơ quan thần kỳ kia đột nhiên ngừng hoạt động, không còn chút động tĩnh nào.

Điều này khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, có người còn trợn tròn mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn xung quanh.

"Tôi hiểu rồi, cơ quan này có cảm ứng, chúng ta đi rồi thì nó dừng lại!" Trần Bì A Tứ gật gật đầu, như bừng tỉnh ngộ.

Thực ra điểm này Sở Long đã sớm biết, chỉ là anh đang suy nghĩ xem những bức tượng người đá kia rốt cuộc là thứ gì mà lại kỳ quái như vậy.

Tất cả các cơ quan ở đây, nguồn động lực của chúng rốt cuộc ở

đâu, tại sao lại trở nên thần kỳ như vậy?

Dù sao nếu là hệ thống cơ quan, chắc chắn phải có nguồn cung cấp năng lượng.

Đương nhiên, tất cả những điều này đã sớm trở thành bí ẩn chưa có lời giải.

Với tình hình hiện tại, việc giải thích những vấn đề này, những nghi vấn này chắc chắn là không thể.

Không ai có thể giải đáp thắc mắc cho họ.

Sở Long cũng không tiếp tục lấn cấn về vấn đề này, bởi vì bây giờ sống sót mới là quan trọng nhất.

Sống sót thì có thể ăn sườn lợn, phải không?

Sở Long không ở lại đây lâu, sau khi nói với những người bên cạnh, anh lập tức vẫy tay nói: "Được rồi, mọi người đừng suy nghĩ nữa, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi thị phi này thôi.

Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải tìm một chỗ an toàn trước đã, bởi vì nếu không đi nhanh, không chừng lát nữa lại xảy ra chuyện gì rắc rối!" Lăng mộ dưới lòng đất vô cùng nguy hiểm, nên việc rời đi trước là quan trọng nhất.

Chỉ cần đi được, lúc đó chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị tốt hơn.

Chương 791

Nghe thấy lời nhắc nhở này, những người bên cạnh cũng liên tục gật đầu, sau đó làm theo lời Sở Long.

Lúc sắp rời đi, A Ninh và đám đàn em của cô quay đầu lại nhìn vũng máu ở phía xa, không biết vì sao lại xúc cảnh sinh tình.

Bởi vì vừa rồi trong rừng dao biển lửa, một số thành viên trong đội đã bị loạn đao chém chết, băm thành thịt nát.

Cảnh tượng đủ để thấy sự thảm khốc, chết vô cùng thê thảm, đúng là chết không toàn thây.

Mặc dù họ tụ tập lại với nhau vì lợi ích, căn bản không có chút tình cảm nào, nhưng dù sao cũng là người trong cùng một đội.

Bây giờ thấy đồng đội chết oan uổng như vậy, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy đặc biệt khó chịu, không mấy dễ chịu.

"Này, ngây ra đó làm gì?

Mau đi thôi, đừng lãng phí thời gian, lịch trình của chúng ta rất gấp." Đi được một đoạn, thấy nhóm A Ninh vẫn chưa theo kịp, Sở Long lập tức cảm thấy có chút không vui, liền quay đầu lại lớn tiếng phàn nàn một câu.

Một câu nói khiến đối phương như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng gật đầu, sau đó lấy lại tỉnh táo và lý trí, lục tục đi theo sau.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, nhóm người phía sau cũng bắt đầu theo sau, khi tiến về phía trước càng thêm cẩn thận, sợ một chút lơ là, không chú ý sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đang lúc từ từ tiến về phía trước, đột nhiên nghe thấy Bàn Tử hét lên một tiếng, sau đó cầm cây búa sắt trong tay ném về phía xa.

“Mẹ kiếp, dám đánh lén ông?

Mày không biết điều à, ông cho mày không còn đường nào mà tìm.” Bàn Tử cũng là một gã cứng cựa, sau tiếng hét kinh hãi, hắn cầm cây búa sắt trong tay xông lên trước, không biết dũng khí từ đâu ra.

Sau khi xông lên, cây búa sắt trong tay hắn càng thêm uy lực, bất chấp tất cả mà liên tục tấn công về phía trước mấy lần, hết lần này đến lần khác đập xuống.

Sau một loạt cú đập, một bức tượng gốm nhỏ lại cứng rắn chống đỡ, bị đập vỡ tan tành.

Hóa ra đó chỉ là một bức tượng gốm người bị vứt bỏ ở góc tường, gãy tay gãy chân.

Bàn Tử ban đầu tưởng lại là ám khí la-de hay thứ gì đó đánh lén, nên đã không nhịn được mà ra tay hạ sát.

Lúc này, sau khi thực hiện một loạt thao tác, hắn mới phát hiện đó chỉ là một bức tượng gốm người đơn thuần.

“Được rồi, được rồi Bàn Tử, cậu đừng có vênh váo ở đó nữa được không?

Chúng ta phải nhanh chóng tìm cách xem có giải pháp nào tốt hơn cho bước tiếp theo không, không thể cứ lãng phí thời gian mãi được.

Thời gian của chúng ta không còn nhiều, phải nghĩ cách thôi…” Sở Long không có thời gian để lãng phí cơ hội quý báu như Bàn Tử, anh phải tranh thủ.

Vì vậy, đối với vấn đề này, anh phải tìm hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Nhưng nghe thấy tình huống này, đối phương lập tức lộ vẻ lúng túng trên mặt, cười ha ha một tiếng, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ mất

hứng.

Mọi người đều không sao, lại ầm ĩ thành ra thế này, nên trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Sở Long dẫn mọi người chuẩn bị tiếp tục đi, nhưng Hoắc Tú Tú lại đột nhiên dừng lại, Bàn Tử cũng ngây người ra.

"Tôi thấy dưới bức tượng gốm người kia hình như có một khuôn mặt?" Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Bàn Tử vừa đẩy vừa chỉ, cảnh tượng trước mắt dường như khiến hắn có phản ứng trong lòng.

Sở Long cảm thấy khó hiểu, liền làm theo lời hắn, từ từ đi về phía trước hai bước, sau đó ngồi xuống để xem xét kỹ tình hình.

Trời đất ơi, vừa nhìn, Sở Long lập tức sững sờ.

Toàn bộ vẻ mặt của anh đều thay đổi không ít, mắt trợn to, quả nhiên không sai, dưới bức tượng gốm người đó lại là một thi thể.

Một người đàn ông trưởng thành, vóc người không cao nhưng có thể thấy thể trạng khỏe mạnh, quần áo trên người có lẽ là trang phục cổ đại, không phải sản phẩm của người hiện đại.

Điều quan trọng là thi thể của đối phương được bảo quản cực kỳ tốt, thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ làn da, sắc mặt vẫn còn hồng hào, căng mọng như vừa mới chết không lâu.

Chương 792

Cảnh tượng này lập tức thu hút sự chú ý của nhóm A Ninh, tất cả mọi người đều đồng loạt tiến lại gần, cầm đèn pin cường độ cao chiếu lên thi thể để kiểm tra từ trên xuống dưới.

"Không đúng, đã chết lâu như vậy rồi, tại sao có thể bảo quản tốt như vậy?

Rốt cuộc người cổ đại đã làm gì để có thể giữ thi thể hoàn hảo đến thế!" Sở Long gãi gãi đầu, bắt đầu suy ngẫm trong lòng.

Đây là một bí ẩn chưa có lời giải, nếu không làm rõ, có thể sẽ là một rắc rối.

Vì vậy đối với Sở Long, hôm nay nhất định phải tìm hiểu đến cùng, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng lại càng khiến anh cảm thấy khó đoán, trong lòng rối như tơ vò.

Đúng vào khoảnh khắc mấu chốt, thi thể nằm trên mặt đất đột nhiên như bị kích thích, sau đó một cơn gió nhẹ thổi qua, thi thể liền bị thổi khô, biến thành một xác khô, da dẻ khô héo, xương cốt hiện ra rõ ràng.

Vừa mới khen bảo quản tốt, không ngờ một cơn gió thổi qua, toàn bộ thi thể đã nhanh chóng phân hủy, biến thành một đống hài cốt đen thui.

"Có lẽ đều bị nhốt trong tượng gốm?" Trần Bì A Tứ, người vẫn luôn im lặng, lên tiếng.

Chương 603: Nạn nhân không đáng bị hại Nghe những lời này, Sở Long, Bàn Tử và mấy người khác cũng đồng loạt nhìn quanh, trên mặt lộ ra vài phần suy ngẫm.

Theo lời của Trần Bì A Tứ, chẳng lẽ dưới những bức tượng gốm người này đều là một người sống, bị bọc trong gốm khi chết.

Đây cũng là lý do tại sao thi thể có thể được bảo quản hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm mà vẫn không bị phân hủy.

Điều này cũng giải thích được những nghi ngờ ban đầu của Sở Long, có lẽ đây chính là bí quyết thực sự để bảo quản hoàn hảo một số thi thể.

Hoắc Tú Tú xem xong liền nhún vai nói: "Xem ra phương thức của người cổ đại thật tàn nhẫn, đều là những người sống sờ sờ, chẳng lẽ họ thật sự nhẫn tâm ra tay với những người sống này sao?

Những người này sao lại có thể nhẫn tâm như vậy, thật quá vô tội." Dù sao cũng là một cô gái nhỏ, nên sau khi thấy cảnh tượng này, cũng khó tránh khỏi việc xúc cảnh sinh tình, bắt đầu thương xót những người bị hại vô tội.

Bởi vì trong mắt Hoắc Tú Tú, họ đều là sinh mệnh, đều có ý nghĩa tồn tại, nhưng cuối cùng lại chết không toàn thây, trải qua hàng nghìn vạn năm, vẫn sừng sững ở đây.

Thậm chí không biết trước khi chết họ đã phải trải qua những gì, tại sao lại bị đổ thành một bức tượng gốm người như vậy.

Đồng thời, qua chuyện này cũng đủ để thấy người cổ đại tàn nhẫn

đến mức nào, tuyệt đối là lòng dạ độc ác, thậm chí coi mạng người như cỏ rác.

Quan trọng là những lời tiếp theo của Trần Bì A Tứ càng thêm sắc bén, ông lại bắt đầu lẩm bẩm: "Chuyện nhỏ thôi, có lẽ các người thật sự không biết những việc làm và hành vi của người cổ đại, quan trọng là nếu tôi không đoán sai, đây không chỉ đơn thuần là những bức tượng gốm người…" "Ý ông là sao?

Trần lão đệ, đừng có vòng vo tam quốc nữa, mau nói cho chúng tôi biết đi, rốt cuộc có chuyện gì, chúng tôi thật sự rất khó hiểu, chẳng lẽ bên trong còn có tình huống nào khác?" Bàn Tử luôn có tính tò mò hại chết mèo, nên sau khi nghe thấy tình huống này, liền bắt đầu liên tục vỗ tay, không ngừng truy hỏi.

Đối phương lại lắc đầu thở dài nói: "Nếu tôi không đoán sai, bọn họ có lẽ đã bị đổ gốm vào người lúc còn sống sờ sờ, cũng tức là bị người ta đổ gốm lên người khi còn sống để trở thành người trong tượng gốm này…" "Thật không biết trước khi chết họ đã phải chịu đựng bao nhiêu giày vò, chịu đựng nỗi đau đớn như thế nào, có lẽ đó chính là sự đối xử phi nhân tính!"… Nghe những lời của Trần Bì A Tứ, những người có mặt đều sững sờ, mắt trợn to, thậm chí cả khuôn mặt đều biến sắc.

Ban đầu mọi người tưởng mình nghe nhầm, lại có thể bị đổ thành tượng gốm người khi còn sống.

Điều này khiến họ không thể bình tĩnh trong một thời gian dài, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, dường như không thể tưởng tượng, không thể hiểu nổi những lời này, thật quá đáng sợ.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì mỗi nạn nhân trong những bức tượng gốm người này, chẳng phải đều đã phải chịu sự giày vò phi nhân tính trước khi chết sao?

Trong lúc mọi người đang cảm khái suy đoán, Sở Long chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi." Bất kể nhìn nhận thế nào, đó cũng là một cục diện của thời đại đó, giống như một ván cờ, một triều đại kết thúc thì một triều đại mới bắt đầu.

Những chuyện đã xảy ra, dù không hiểu và không chấp nhận được, cũng không thể giải quyết hay thay đổi.

Đối với Sở Long, điều duy nhất anh có thể làm là tiếp tục đi theo con đường này, xem xem trong lăng mộ đế vương cổ đại này ẩn chứa những bí mật gì, để biết được trước đây đã xảy ra những chuyện gì.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, mọi người lại tự mình lấy lại tinh thần, mang theo hành lý và trang bị, một lần nữa bước vào cuộc hành trình đầy tranh cãi này.

Có lẽ vì chuyện những bức tượng gốm người ban đầu, nên tâm trạng của mọi người đều rất sa sút, ai nấy đều cúi đầu không nói gì, không còn cảnh tượng nói chuyện thì thầm như lúc đầu nữa.

Có lẽ tất cả mọi người đều đang nghĩ về những bức tượng gốm người vừa rồi, cũng có thể đang nghĩ về những người anh em đã bỏ mạng trong rừng dao biển lửa.

Hoắc Tú Tú vẫn không thể vượt qua được rào cản trong lòng, trong lòng càng lẩm bẩm: "Họ thật đáng thương, vốn không nên gặp nguy hiểm và phải trả giá bằng mạng sống, đột nhiên lại xảy ra tình huống này!

Chương 793

Sở Long, trước khi chết họ chẳng phải đã phải chịu sự giày vò đáng sợ sao?" Hoắc Tú Tú nói xong lại ngẩng đầu nhìn Sở Long, rồi nhìn thấy vẻ mông lung và khó hiểu trên mặt anh, không thể hóa giải được sự cố chấp và lo lắng trong lòng.

Nghe vậy, Sở Long cười ha hả, nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi: "Được rồi, cô em gái, đừng nghĩ nhiều nữa, làm gì có chuyện phức tạp như vậy, bản thân sự tồn tại đều có giá trị của nó!" Nếu đã như vậy, nên tìm hiểu rõ, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì, nên suy nghĩ đến kết quả.

Tiếp theo, mọi người lại cúi đầu, lộ ra vẻ mông lung, trên mặt cũng lộ ra chút bối rối.

Hoắc Tú Tú "ừm" một tiếng gật đầu, cũng không còn cố chấp như lúc đầu nữa, bởi vì đã hoàn toàn hóa giải được những lo lắng trong lòng.

Đi về phía trước một đoạn nữa, Sở Long đột nhiên dừng lại, sau đó dậm dậm chân xuống đất nói: "Nếu tôi không đoán sai, nguồn gây nhiễu cực lớn hẳn là ở dưới chân chúng ta, chúng ta nên lấy nó ra." Nói xong anh lại dậm dậm vào viên gạch xanh cực lớn dưới chân, vừa vặn nằm ngay trước mặt anh không xa.

Viên gạch xanh khổng lồ rộng khoảng mấy mét vuông, cứ thế nằm ngay trước mắt, rõ ràng như vậy.

Cú hành động thần sầu này cũng khiến những người có mặt cảm thấy khó hiểu, liền bắt đầu gãi đầu, suy ngẫm kỹ lưỡng.

Sở Long thấy không ai phản ứng, không có động tĩnh gì, liền lập tức hỏi: "Này, ngây ra đó làm gì?

Mau làm việc đi, giữ các người lại để làm gì, mau đào xuống theo hướng này đi.

Nếu tôi không đoán sai, vấn đề nằm ở dưới đó, nguồn gây nhiễu khổng lồ nằm ở đây…" Đám đàn em của A Ninh dù sao cũng là những gã đàn ông to khỏe, nếu không để họ làm việc, vậy thì đi theo một chuyến để làm gì?

Đây là giá trị duy nhất của họ.

Nhưng khi nghe những lời của Sở Long, cùng với cái giọng điệu ra lệnh đó, họ liền nhíu mày lại, thậm chí cả khuôn mặt cũng tỏ ra vô cùng khó chịu và bất mãn. 50.

Mọi người đều không ngờ Sở Long lại quá đáng như vậy, trực tiếp nói ra những lời này, đúng là hồ đồ, thậm chí họ có quyền cho rằng đối phương đang cố tình gây khó dễ.

Vì vậy, trong khi những người có mặt không nói gì, đám đàn em xung quanh bắt đầu bàn tán xì xào.

Sở Long lại đột nhiên nói thêm một câu: "Sao?

Chẳng lẽ không phục à?

Mau sắp xếp đi, dù sao muốn dùng thiết bị dò tìm, muốn liên lạc với người trên mặt đất, thì phải làm những thao tác tương ứng!" Những việc khổ cực và mệt mỏi như thế này, chắc chắn anh sẽ không tự mình ra tay.

Dù sao cũng có một đám cu li của A Ninh, nếu anh ra tay, chẳng phải là ngốc hết thuốc chữa sao?

Trong dự án hành động lần này, Sở Long cảm thấy mình nhiều nhất cũng chỉ là một anh hùng trí tuệ, nên nói là một nhân tài, sao có thể tự mình ra trận?

Đám đàn em của A Ninh vốn đã có ý kiến không tốt về Sở Long, bây giờ anh lại dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện với họ, nên ai nấy càng cảm thấy không vui.

"Mẹ kiếp, thằng nhóc này là ai vậy?

Dùng cái giọng điệu đó nói chuyện cũng quá bất lịch sự rồi, người trẻ tuổi như cậu chẳng lẽ ở nhà không được dạy phải nghe lời và bình tĩnh à!" "Đội trưởng, tôi thực sự không nhịn nổi nữa rồi, không chịu nổi cái vẻ kiêu ngạo đó của hắn.

Chúng ta cũng có tiền trong tay, tại sao phải nghe hắn nói nhảm!" "Không sai, đội trưởng, tôi cũng thấy chúng ta không nên nhún nhường nữa, không có hắn chúng ta vẫn có thể đi tiếp, lên trời xuống đất không gì không làm được, không cần phải lãng phí thời gian ở đây, đem mạng sống và cơ hội quý báu của chúng ta lãng phí vào người hắn!" Đám đàn em càng nói càng lớn tiếng la hét, có người mặt mày càng thêm khó chịu, quyết tâm không thể khống chế được con hổ trong lòng.

Họ thấy rằng hôm nay nếu không thể có hành động giải quyết tương ứng, vậy chẳng khác nào để người ta bắt nạt, nên cảm thấy trong lòng bất tiện không thể khống chế, sự tức giận này cũng có thể hiểu được.

Nhưng A Ninh lại trừng mắt với họ, nghiêm nghị quát: "Lũ khốn, nói bậy bạ gì đó, chẳng lẽ muốn chọn đối đầu ở đây sao?

Bây giờ hắn bảo các người làm việc, mau làm theo yêu cầu của hắn, đào xuống theo yêu cầu đó." A Ninh đã lên tiếng, nếu mấy người này còn không nghe lời, e là sau khi trở về chắc chắn sẽ không nhận được tiền thưởng.

Vì tiền, vì thù lao của ông chủ.

Thế là cả nhóm chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, từng người một cầm xẻng sắt trong tay bắt đầu ra sức đào bới lớp đất dưới chân.

Hôm nay nhất định phải tìm hiểu đến cùng, đào ra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Những chiếc xẻng sắt đó cứ thế đào xuống dưới, chẳng mấy chốc đã đào ra được một cái hố lớn, hiện ra trước mắt rõ ràng như vậy.

Chương 794

Khi tiếp tục cúi đầu nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy dưới lớp gạch xanh là đất mềm.

Mấy người càng làm càng hăng, vừa mới đào xuống không được bao lâu, đột nhiên "cạch" một tiếng, xẻng của một người dường như va phải thứ gì đó, phát ra một âm thanh chói tai.

Âm thanh này lập tức kinh động đám người có mặt, thế là mọi người cũng đều nhìn về phía trước.

"Không đúng lão đại, tôi hình như đào được thứ gì đó, hình như ở dưới này." "Oa, dưới này không phải là vàng bạc châu báu chứ?

Xem ra lần này chúng ta phát tài rồi, chúng ta nhất định sẽ phát tài, dưới này chắc chắn là vàng bạc châu báu…" Cũng không biết đám đàn em phía dưới nghĩ gì, lại bắt đầu ảo tưởng dưới đó chôn giấu vàng bạc châu báu, nên cả nhóm bắt đầu không nhịn được mà la hét, kinh ngạc liên hồi.

Nghe những lời nói nhảm của những người này, Sở Long cảm thấy đau đầu.

Kết quả là một trong số họ dùng xẻng từ từ đào xuống dưới.

Sau một loạt thao tác, toàn bộ lớp đất cát phía trên được dọn sạch, sau đó lại nhẹ nhàng gạt lớp bùn bên trong sang hai bên một khoảng cách nhất định.

Một loạt thao tác nhanh như chớp, sau khi mọi việc xử lý xong xuôi, quả nhiên thấy dưới tảng đá đó, quả thật đã đào ra được một cái hố lớn, hiện ra trước mắt rõ ràng như vậy.

Những người khác có mặt sau khi nhìn thấy cũng bừng tỉnh ngộ,

oa, không ngờ!

Xuất hiện trước mắt mọi người lại là một con rùa đá cực lớn, giống như một con huyền thú cửu thiên.

Con rùa đá siêu lớn này trông đặc biệt lợi hại, xuất hiện trước mắt cũng đột ngột rõ ràng, con rùa rộng khoảng nửa mét, vừa vặn nằm nghiêng, nói là rùa đá không bằng nói là thần thú.

Sở Long vỗ vỗ vào con rùa rồi nói: "Ha ha, để tôi tìm thấy rồi nhé, không sai chứ?" Những người xung quanh thì ngơ ngác, có người lại lộ ra vẻ khó hiểu.

"Thưa ngài, lời nói của ngài có ý gì?

Chẳng lẽ một con rùa đá nhỏ bé lại có thể ảnh hưởng đến nhiễu từ trường của chúng tôi sao?

Cái mà ngài gọi là nguồn gây nhiễu, không phải là nói bừa chứ." A Ninh đến trước mặt Sở Long liên tục chất vấn hai câu, hỏi rốt cuộc là chuyện gì, tại sao đối phương lại có biểu hiện như vậy?

Sở Long lại gật đầu nói: "Ha ha, xem ra vấn đề của các người là chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài, căn bản không thể dò tìm được nội hàm địa lý thực sự của nó… Nếu tôi không đoán sai, dưới này hẳn là giấu một con rùa đá siêu lớn, đây không phải là chất liệu đá thông thường, có thể điêu khắc thành như vậy, hẳn là một khối nam châm khổng lồ thực sự." Nếu Sở Long đã dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy, chứng tỏ anh đã nhìn ra được mấu chốt của vấn đề, nên cũng đã tìm ra được căn nguyên của vấn đề.

Lời nói này vừa dứt, những người xung quanh đều trợn tròn mắt, rồi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt anh, bắt đầu cảm khái liên hồi, oa, hình như thật sự kỳ quái như vậy!

Nếu thật sự lợi hại như vậy, vậy thì quá đỉnh rồi.

Thế là cả nhóm bắt đầu liên tục gật đầu, khi từ từ đi về phía trước, ai nấy đều giơ ngón tay cái lên khen.

Đúng vào khoảnh khắc mấu chốt này, đám người xung quanh đều bắt đầu vỗ tay tán thưởng, từng người một giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Sở Long lại nhìn xung quanh, sau khi nhìn đám người có mặt, anh vẫy tay nói: "Vì vậy cũng đừng có bất kỳ nghi ngờ nào nữa, chuyện này đối với tôi vốn dĩ đều có quy luật của nó…" Nó được tạo ra từ một khối nam châm khổng lồ, nên mới có thể gây nhiễu một số tín hiệu ở đây, trở thành mấu chốt gây nhiễu thực sự.

Nhưng nếu có thể phá hủy nguồn gây nhiễu khổng lồ này, vậy thì những thao tác tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Vì vậy, đối với vấn đề này, Sở Long không giải thích thêm với họ, vẫy tay một cái, nhận lấy một cây búa sắt lớn từ tay đối phương, rồi đơn giản vung tay, bắt đầu khởi động gân cốt một cách nhẹ nhàng.

Bây giờ anh cảm thấy tinh lực dồi dào, cánh tay càng thêm mạnh mẽ, khi cầm cây búa sắt khổng lồ trong tay, càng cảm thấy toàn bộ tinh lực của cơ thể đều ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Khi toàn bộ sức mạnh đều ngưng tụ lại một chỗ, anh từ từ nhắm mắt lại, sau đó hét lớn một tiếng, đột nhiên vung tay, "cạch" một tiếng, cây búa sắt khổng lồ thẳng tắp đập xuống dưới.

Chẳng mấy chốc lại nghe thấy một tiếng động giòn tan, "cạch" một tiếng, con thần quy cửu thiên khổng lồ lại bị chém thành hai nửa.

Con thần quy trừ tà vừa mới bị đập vỡ, đột nhiên nghe thấy tiếng "cạch" giòn tan, Bàn Tử có lẽ vì phản xạ có điều kiện, sợ đến mức vội vàng nhìn sang hai bên xem có cơ quan máy móc nào không.

"Được rồi, Bàn ca yên tâm đi, chỉ là một con rùa đá nhỏ được chế

tạo ra thôi, không có cơ quan liên hoàn đâu, cứ yên tâm đứng bên cạnh đi!" Vừa thấy phản ứng của Bàn Tử, gã kia lập tức hiểu ra, Trần Bì A Tứ bắt đầu nói đùa với hắn.

Những lời của Trần Bì A Tứ khiến Bàn Tử đỏ mặt, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Ha ha, ông nói bậy bạ gì đó, người ưu tú như Bàn gia đây sao có thể sợ mấy trò vặt vãnh này, tôi chỉ là đang phối hợp diễn xuất thôi." Tảng đá nam châm khổng lồ đó sau khi bị đập vỡ lập tức vỡ thành hai nửa, nhiễu từ trường xung quanh cũng tức thì biến mất, kim la bàn cũng không còn rung lắc dữ dội như lúc đầu nữa.

Có sự tồn tại thần kỳ này, đám người có mặt cũng đều gật đầu, rồi bắt đầu liên tục quan sát, chuẩn bị chú ý xem tảng đá nam châm này rốt cuộc có gì đặc biệt.

Chương 795

Sở Long lấy la bàn ra, nhìn một cái rồi cười, quả nhiên đã có tác dụng.

"Vậy bây giờ chắc các người đã biết nó có tác dụng gì rồi chứ, thông qua chỉ dẫn của la bàn này, tôi có thể phân biệt được tác dụng của nó, nên cứ đứng bên cạnh xem cho kỹ đi, ha ha, xem tôi biểu diễn!" Đối phương vừa nói vừa cười hắc hắc, cầm la bàn trong tay, chuẩn bị bắt đầu tìm long mạch định vị.

Sau chuyện này, đám đàn em của A Ninh cũng trở nên ngoan ngoãn hơn một chút, không còn la hét như trước, cũng không còn nghi ngờ thực lực và cảnh giới của anh nữa.

Bởi vì những thao tác vừa rồi của Sở Long đã chứng minh tất cả, đồng thời cũng khiến họ ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sự thật chứng minh họ đã sai, sai một cách thảm hại.

Vì vậy, sau khi thao tác giải quyết xong xuôi, cả nhóm người cũng đều bắt đầu gật đầu, từng người một giơ ngón tay cái lên khen.

Sở Long cầm la bàn trong tay nói: "Bây giờ các người cứ đi theo tôi là được, chúng ta xem có thể nhanh chóng tìm thấy phòng mộ chính không…" "Nhưng trước đó, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô A Ninh, không biết cô có thể trả lời tôi một câu được không?" Khi mọi người tưởng rằng có thể tiếp tục đi, Sở Long lại đột nhiên có một nghi vấn, quay đầu nhìn A Ninh và nhắc nhở một lần.

A Ninh cảm thấy khó hiểu, không rõ ý trong lời nói của Sở Long.

Dù sao cô cũng đã bận rộn theo sau, không hề làm gì có lỗi với đối phương, không ngờ anh lại có chút lo lắng, thế là cũng gật đầu, "ừm"

một tiếng nói: “Nói đi, nếu không liên quan đến bí mật hành động của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không lừa dối.” Nếu bây giờ đã biến chiến tranh thành hòa bình, tất cả các đội đều đã trực tiếp hợp nhất thành một, vậy thì chứng tỏ hai bên nên học cách thấu hiểu lẫn nhau.

Sở Long xoa xoa tay, cười ha ha, quay đầu đi về phía A Ninh, rồi nhìn cô hai cái nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì tôi cũng không khách khí nữa.

Thực ra, trong lòng tôi vẫn luôn có một nghi vấn, ban đầu những người theo dõi tôi rốt cuộc làm sao biết được nơi này?

Tôi nhớ rõ ràng thứ đó đã bị tôi mang đi rồi, tôi cũng không hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào, vậy tại sao các người có thể lặn lội ngàn dặm theo đến đây?” Vấn đề này vẫn luôn khiến Sở Long băn khoăn, anh quyết định phải hỏi cho ra lẽ.

Hôm nay nếu không thể giải quyết được chuyện này, giải thích rõ ràng, anh cảm thấy trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng khó hiểu, thậm chí không thể yên tâm tiếp tục cùng đội ngũ này đi tiếp.

Nghe những lời của Sở Long, A Ninh sững người, sau đó quay đầu nhìn Sở Long rồi cười ha hả, gật đầu nói: “Xem ra anh thật sự không hiểu chút nào về đội ngũ của chúng tôi, thật sự đã đánh giá thấp năng lực và hiệu suất làm việc của chúng tôi rồi, chẳng lẽ anh thật sự nghĩ rằng người của anh sẽ không tiết lộ sao?

Ha ha ha, thật quá ngây thơ.” Những lời nói của A Ninh, cùng với tiếng cười đó vang vọng khắp phòng mộ, khiến Sở Long nghe xong càng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, lập tức nhíu mày lại, cả khuôn mặt cũng tức thì trở nên âm u.

Qua những lời của đối phương, rõ ràng là trong số họ có người đã tiết lộ thông tin.

Sở Long nghiến răng nói: "Rốt cuộc là ai không có cốt khí như vậy, lại có thể hợp tác với các người, chẳng lẽ là vì bị mua chuộc?" Ngoài việc dùng tiền mua chuộc, Sở Long cảm thấy đám người này cũng không có năng lực gì khác, nên ngay lập tức đoán rằng họ chắc chắn đã dùng thủ đoạn mờ ám này.

A Ninh nghe xong lại bĩu môi lắc đầu nói: "Vậy thì anh thật sự đoán sai rồi, ha ha ha, đó là chuyện tuyệt đối không thể, chẳng lẽ anh đã quên một nhân vật quan trọng, giáo sư Âu Dương sao?" Đối phương vừa nói ra cái tên này, trong lòng Sở Long "lạch cạch" một tiếng, thuận thế ngậm bồ hòn làm ngọt.

Giáo sư Âu Dương sao có thể có quan hệ với đám người nước ngoài này.

Giáo sư Âu Dương là một người yêu nước, một người lý trí, luôn có nguyên tắc của mình, làm việc gì cũng phải theo yêu cầu, từng bước một, tuyệt đối không thể dễ dàng bị tiền bạc dụ dỗ.

Vậy tại sao giáo sư Âu Dương lại liên thủ với đám trộm mộ nước ngoài này?

Phải biết đây là một tập đoàn trộm mộ nước ngoài, thậm chí còn ngang ngược hơn cả Sở Long.

Chẳng lẽ giáo sư Âu Dương không sợ đối phương sẽ phá hoại văn vật trong quá trình hành động, hoặc trực tiếp phá hủy một số di tích cổ liên quan sao?

Vấn đề này đáng để Sở Long suy nghĩ sâu sắc, anh từ từ nhắm mắt lại, trong đầu cũng từ từ hiện ra một mối liên hệ nào đó giữa những người này và giáo sư Âu Dương.

Chưa nghĩ ra được manh mối gì, đột nhiên Bàn Tử ở phía xa không đợi được nữa, vội vàng nhắc nhở: "Này, Tiểu Long, làm gì thế?

Mau lên, mọi người đang đợi đấy, có thể nhanh lên được không, sao cứ đứng im không tiến vậy!" Nghe vậy, Sở Long lại thu hồi suy nghĩ, nhìn A Ninh bên cạnh cười nói: "Được, cảm ơn cô đã cho tôi một câu trả lời, cũng đã giải đáp thắc mắc cho tôi, chúng ta tiếp tục đi thôi." Mặc dù trong lòng không vui, nhưng tất cả cảm xúc bây giờ chỉ có thể tạm thời giấu trong lòng, bởi vì nếu bây giờ xảy ra mâu thuẫn, xung đột dưới này, hậu quả sẽ khôn lường.

Về điểm này, Sở Long khá rõ ràng, trong lòng cũng có một sự nhận thức và hiểu biết nhất định.

Đối phương cũng ở bên cạnh cười ha ha, sau khi gật đầu liền thuận thế khen ngợi anh một phen, rồi từ từ nhắm mắt lại, lấy lại bình tĩnh.

Vào lúc này, không nên gây thêm chuyện, nên việc cần làm bây giờ là lấy bình tĩnh làm đầu, những chuyện khác chỉ có thể tính sau.

Chuyện của A Ninh và giáo sư Âu Dương cũng trở thành một khúc mắc lớn trong lòng Sở Long.

Vừa đi về phía trước không được bao xa, đột nhiên lại một lần nữa nghe thấy tiếng chuông gió sáu cạnh, phát ra một tràng "đinh đinh đinh đinh đinh".

Chương 796

Nghe thấy tiếng chuông gió sáu cạnh, Sở Long lập tức nhíu mày, có một dự cảm không lành, mỗi lần nghe thấy âm thanh này đều mang đến một tai họa.

Thế là Sở Long lập tức dùng tay bịt tai lại, đồng thời nhắc nhở những người khác: "Mọi người đừng do dự nữa, mau bịt tai lại, nếu không bịt tai lại nhanh, có thể sẽ bị ảo giác thính giác đấy…" Bởi vì đã có vết xe đổ, nên lần này phải làm rõ, nhắc nhở nhanh hơn một chút, tuyệt đối không thể vấp ngã ở cùng một chỗ.

A Ninh, Bàn Tử và những người khác đều đồng loạt dùng tay bịt tai lại, nhưng mấy người phía sau lại phản ứng hơi chậm một chút, sau đó thấy ánh mắt họ trở nên đờ đẫn, từ từ tiến về phía trước.

Không chỉ vậy, còn thấy một người cầm khẩu súng trong tay, bắt đầu từ từ quay nòng súng lên.

Bàn Tử vừa thấy tình hình không ổn, một cước đá bay gã kia đi, đồng thời giật lấy khẩu súng trong tay hắn.

"Anh bạn, mau tỉnh lại, anh bị khống chế rồi, mau tỉnh lại đi, chúng ta đều là người nhà, tôi nói này, có thể đừng dọa người như vậy được không?

Chúng ta đều là người một nhà, chẳng lẽ không thể lý trí một chút sao…" Bàn Tử nghĩ lại cũng thấy đau đầu, có đáng để làm ầm ĩ như vậy không?

Hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, nhưng đã nói chuyện đàng hoàng rồi, tại sao lại phải động dao động súng.

Vì vậy, trong tình huống này, hắn bắt đầu liên tục thúc giục người

ta, thậm chí khi cầm lấy khẩu súng trong tay, hắn còn cố gắng giật lấy nó.

Nhưng lại phát hiện dù có gọi thế nào cũng không có tác dụng, đối phương vẫn luôn lảo đảo bên cạnh, ánh mắt đờ đẫn, đi đi lại lại tại chỗ, lượn qua lượn lại.

Cũng không biết gã này rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại kỳ quái như vậy.

Thế là hắn bắt đầu liên tục gọi hết lần này đến lần khác, không ngừng thúc giục, nhưng lại không thể làm gì được.

Đúng vào lúc mấu chốt, Sở Long chạy đến trước mặt, rồi đến gần đẩy nhẹ gã kia, một tay ấn hắn vào vách đá.

"Căn bản không thể nhân từ với họ, phải tìm cách đánh ngất họ đi nhanh lên, đó là cách duy nhất chúng ta có thể làm." Lần này, Sở Long đã có kinh nghiệm, biết rõ tình hình của chuông gió sáu cạnh.

Vì vậy, anh nhắc nhở mọi người mau chóng đánh ngất những người bị trúng tà này, như vậy có thể giúp họ thoát khỏi tình thế khó khăn.

Nhưng lại phát hiện đã quá muộn, phía sau lại có một gã to con vạm vỡ đi ra, tay cầm dao rựa, trực tiếp vung lên.

Một nhát dao nhắm thẳng vào vị trí của A Ninh.

Thấy tình hình đó, Sở Long cũng không biết lấy đâu ra tốc độ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh nhanh chóng chạy về phía trước, sau đó một tay đẩy A Ninh ra, một nhát dao vừa vặn sượt qua da anh.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, sau đó thấy máu tươi chảy xuống từ da.

"Mẹ nó, thật sự dám ra tay!" Cảm giác đau đớn truyền đến từ cánh

tay, Sở Long đau đến nghiến răng nghiến lợi, mặt tái nhợt.

Trong tình huống này, anh cũng không khách khí, một cước đá bay gã kia đi.

Đối phương hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó đập mạnh vào góc tường, con dao cũng rơi xuống đất.

Sở Long thì thở hổn hển, sờ mồ hôi trên trán, trời đất ơi, vừa rồi thật sự quá kinh tâm động phách.

A Ninh xác nhận mình an toàn, quay đầu nhìn Sở Long thì phát hiện đối phương vì cứu mình mà bị thương, trên vai máu me đầm đìa.

"Sao anh ngốc vậy?

Tại sao lại cứu tôi?" A Ninh nhìn Sở Long, sau đó kéo cánh tay anh lại trước mặt, nghiêm túc chất vấn.

Phải biết hai người nhiều nhất chỉ là bèo nước gặp nhau, chính xác hơn là oan gia ngõ hẹp.

Mỗi lần hai người gặp nhau đều không có kết thúc tốt đẹp, luôn đối đầu nhau, thậm chí có mấy lần suýt nữa đã đánh nhau to, bởi vì thuộc hai phe khác nhau, có lập trường khác nhau, tự nhiên cũng khó tránh khỏi việc xảy ra xung đột.

Sở Long lại cười một tiếng nói: "Ha ha, đừng nói bậy nữa, tôi vừa rồi chỉ là thấy gã kia không vừa mắt, nên mới xông lên thôi, chỉ là thực lực không đủ mà thôi." Mặc dù nói vậy, nhưng có thể thấy, những lời này có vẻ gượng gạo, đồng thời cũng thấy được sự bất lực của Sở Long lúc này.

Vừa rồi đã diễn ra một màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không ngờ anh hùng cứu mỹ nhân chưa thành lại bị thương.

Hoắc Tú Tú cũng vội vàng chạy đến, gọi một tiếng "anh Long",

rồi vội vã lấy ra một ít túi thuốc từ trong túi, chuẩn bị băng bó cho anh.

Chương 797

Thấy vết thương của Sở Long rõ ràng như vậy, bị rạch một vết dài như vậy, trong lòng cô đặc biệt khó chịu, sau đó nghiến răng, thậm chí có một sự thôi thúc muốn khóc.

Cô không hiểu Sở Long đang làm gì, tại sao lại phải khó khăn như vậy, ở yên một chỗ không được sao?

Cứ phải tự mình rước nguy hiểm vào thân.

"Anh Long, anh thật ngốc quá, tại sao lại điên cuồng như vậy?

Lỡ anh có chuyện gì thì phải làm sao?

Để em một mình thì phải làm sao?" Hoắc Tú Tú vừa băng bó vết thương cho Sở Long, vừa không ngừng cằn nhằn, thậm chí còn dùng nắm đấm nhỏ của mình nhẹ nhàng đấm vào vai anh.

Đối với cô, Sở Long là một kẻ ngốc, một kẻ ngốc lớn, không ngờ lại có thể manh động và điên cuồng như vậy.

Ở yên một bên không được sao?

Cứ phải tự tìm phiền phức.

Thấy cô bé kích động như vậy, Sở Long lại lắc đầu cười nói: "Ây u, được rồi, tôi và cô lại không có quan hệ gì, chỉ là thao tác bình thường vừa rồi, không cẩn thận xảy ra chuyện thôi.

Được rồi, được rồi, đừng kích động như vậy nữa, có đáng để kích động như vậy không?

Tại sao lại nói cho tôi biết, vừa rồi nếu không phải tôi không ngầu, tôi đã sớm giải quyết mâu thuẫn giữa chúng ta rồi." Đương nhiên, những lời nói sau này cũng là do Sở Long cố ý nói để giữ thể diện,

nên mới cố ý ra vẻ trước mặt đối phương.

Trong lúc nhóm Sở Long đang lẩm bẩm, đột nhiên thấy trong bóng tối từ từ hiện ra một bóng người cao lớn, vóc người đặc biệt cường tráng, từ từ xuất hiện trước mắt.

Ban đầu, Sở Long tưởng là Tiểu Ca đang gây sự, hoặc là đang chơi trò ác ý, dù sao thành viên trong đội đều tụ tập lại một chỗ, có thể là người khác.

"Anh bạn bên ngoài đừng có giả thần giả quỷ, đừng trách Bàn Tử đây lát nữa một đấm đánh chết cậu, đốt cháy đam mê của cậu đấy." Thấy đối phương từ từ hiện ra từ trong bóng tối, Bàn Tử lấy cây búa lớn trong tay ra, gõ "cốp cốp" hai tiếng, rồi tốt bụng nhắc nhở một câu, thật sự muốn đối phương có thể quay đầu là bờ, lập tức dừng lại, đừng tiếp tục gây sự ở đây.

Bởi vì theo phong cách làm việc của Bàn Tử, nếu gã này không nghe khuyên, tiếp tục tiến lại gần, vậy thì cây búa sắt lớn trong tay hắn tuyệt đối sẽ không nương tay, không chừng sẽ không có dấu hiệu gì mà xông lên tấn công một trận.

Quan trọng là lời khuyên tốt bụng của hắn căn bản không có tác dụng, đối phương căn bản không nghe, ngược lại còn tiếp tục từ từ tiến về phía trước, thậm chí khi đi về phía trước, cẳng chân còn liên tục run rẩy.

Thấy tình hình này, Sở Long lập tức hét lên: "Không ổn, có thể là Nhục Tống Tử." Vừa nghe thấy "Nhục Tống Tử", Bàn Tử lập tức sợ đến tê cả da đầu, vội vàng lùi lại mấy bước.

Những người khác cũng lập tức co người lại.

Quả nhiên, từ trong bóng tối thấy một cái đầu ló ra, tóc tai che kín hai má, toàn thân mọc đầy lông lá đen kịt, da dẻ khô héo, thậm chí còn

mọc ra những móng vuốt rất dài, từ từ di chuyển về phía trước mắt.

Khi thấy cảnh tượng này, ai nấy đều sợ đến kinh hồn bạt vía, càng thêm hoảng hốt, làm sao có thể đoán được lại ầm ĩ thành ra thế này.

Vì vậy, từng người một đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, căng thẳng tột độ.

Sau đó, Nhục Tống Tử hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối.

Sau khi mọi người thấy rõ bộ dạng của Nhục Tống Tử, tất cả đều ngây người, thậm chí từng người một đều trợn tròn mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi, tưởng rằng mình đã nhìn nhầm, hoặc là đang bị ảo giác.

"Không thể nào, sao lại đột nhiên biến thành thế này, một người đang yên đang lành đột nhiên biến thành thế này, nhất định có hiểu lầm, bên trong chắc chắn có hiểu lầm gì đó." Sở Long hết lần này đến lần khác lẩm bẩm, không ngừng suy nghĩ về chuyện này, cảm thấy trong lòng vô cùng khó hiểu, không thể tưởng tượng được cảnh tượng trước mắt lại có thể xảy ra.

Bởi vì trước mắt anh, xuất hiện trước mặt lại không phải ai khác, chính là người trong đội ngũ trước đó, gã đeo kính.

Ban đầu, mọi người đều nhớ rõ ràng, gã đeo kính vì bị con bọ trong chuông gió sáu cạnh cắn một nhát, sau đó bắt đầu nhiễm một loại virus không xác định, cuối cùng đã chết.

Tất cả mọi người đều có thể chứng minh đối phương đã chết cứng, không còn chút động tĩnh nào.

Sao lại đột nhiên xuất hiện trở lại, toàn thân mọc đầy lông lá và móng vuốt, càng thêm sắc bén, rõ ràng khiến người ta nhìn thấy phải kinh hãi.

Thông qua hình dáng và tình hình của đối phương, mọi người biết

tình hình có chút không ổn, có thể đã vượt quá sức tưởng tượng.

Thế là tất cả mọi người lập tức căng thẳng thần kinh, mắt to trừng mắt nhỏ quan sát, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu.

Chương 798

51.

Sở Long đứng ở phía trước nhất kịp thời nhắc nhở: "Mọi người tuyệt đối đừng manh động, mau xếp thành một hàng, nhớ là nhất định phải nghe theo chỉ huy của tôi, theo bước chân của tôi.

Chúng ta nhất định phải tìm cách, chỉ cần theo bước chân của tôi mới có thể suy nghĩ rõ ràng, rốt cuộc nên giải quyết chuyện này như thế nào!" Sở Long vừa nói vừa nhắc nhở, tay cầm một cây búa sắt lớn tiến lại gần.

Khi nhìn đối phương, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, đủ để thấy được, lúc này anh đang có một ham muốn chiến đấu.

Bởi vì theo anh thấy, hôm nay dù thế nào cũng tuyệt đối không thể lùi bước, cũng không thể sợ hãi.

Nếu bây giờ nhát gan hoặc sợ hãi, ngược lại sẽ khiến khí thế ngang ngược của đối phương bùng nổ trở lại.

Vốn dĩ chuyện này nên là Muộn Du Bình lên đầu tiên, nhưng Bàn Tử lại nhân cơ hội này để thể hiện năng lực cá nhân.

Vì vậy, lúc này Bàn Tử lập tức nói: "Được rồi, các người cứ đứng bên cạnh xem, giao cho tôi xử lý." "Này, Bàn Tử, cậu làm gì thế?

Mau quay lại, mau quay lại đi, đó là Nhục Tống Tử, xem ra nó đã điên rồi, chắc chắn đã bị nhiễm bệnh, mau quay lại đi!" Sở Long không biết dũng khí của Bàn Tử từ đâu ra, chỉ muốn hắn mau quay lại, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Nếu lỡ vì lý do cá nhân mà gây ra rắc rối, bỏ mạng nơi đây, hậu

quả sẽ khôn lường.

Vì vậy, ý của Sở Long là cố gắng hết sức có thể.

Quan trọng là Bàn Tử căn bản không nghe bất kỳ lời khuyên nào, ngược lại khi nói chuyện, toàn thân càng tràn đầy sức chiến đấu.

Nếu hôm nay không có động tĩnh gì, ngược lại cảm thấy vô nghĩa.

Vì vậy, khi nghe thấy một loạt tiếng hoan hô, ngược lại hắn bĩu môi, nhún vai nói: "Vậy sao được, nếu hôm nay tôi đã chọn ra tay, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Yên tâm đi, cứ đứng bên cạnh hoan hô cổ vũ cho tôi là được…" Bàn Tử bây giờ không nghe bất kỳ lời khuyên nào, cầm một thứ gì đó trong túi xông lên.

Mọi người nhìn kỹ, lại là móng lừa đen.

Lúc này, Sở Long cũng hiểu ra, hóa ra Bàn Tử trước khi hành động đã lén mua sẵn móng lừa đen bọc giấy ở chợ.

Bởi vì móng lừa đen và gạo nếp chuyên dùng để đối phó với những con Nhục Tống Tử, chuyên dùng để đối phó với những con quái vật này.

Suốt quãng đường, Bàn Tử bị mọi người chế giễu, nên vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để thể hiện thực lực, như vậy mới có thể cho mọi người biết hắn không phải là một kẻ vô dụng, trở thành hy vọng của cả đội.

Vì vậy mới nhân cơ hội này để thể hiện năng lực.

Mặc dù trong tay có móng lừa đen, nhưng Sở Long vẫn luôn cảm thấy bất an, anh nghĩ rằng người bạn học này tiếp theo có thể sẽ gặp chuyện.

Bàn Tử không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cầm

móng lừa đen trong tay tiến lại gần rồi nói: "Này nhóc, hôm nay gặp phải Bàn gia đây là mày xui rồi, ha ha, nếu hôm nay đã bị tao bắt gặp, vậy thì cứ ngoan ngoãn chờ xui xẻo ở đây đi." Bàn Tử còn vừa ước lượng móng lừa đen trong tay, vừa cười hắc hắc, từ từ tiến về phía trước.

Gã đeo kính cũng không khách khí, sau một trận gào thét, răng nanh lộ ra, vung tay tát về phía Bàn Tử.

Đừng nhìn Bàn Tử toàn thân mỡ màng, nhưng khi bị gã đeo kính này uy hiếp, hắn lại có thể lăn một vòng nhanh chóng, lăn đến một góc bên cạnh.

Dựa vào tư thế hoàn hảo và thao tác linh hoạt, hắn đã dứt khoát né được sự uy hiếp của đối phương, sau đó trốn vào một góc bên cạnh.

Móng lừa đen thì vẫn luôn cầm trong tay, thỉnh thoảng lại ước lượng.

Quái vật lông dài có lẽ đã bị trêu chọc, nên phát ra một loạt tiếng gầm rú, sau đó càng điên cuồng hơn mà lao tới.

Bàn Tử thể hiện tuyệt kỹ của mình trước mặt đối phương, thể hiện năng lực cá nhân.

Nhưng có lẽ vì đứng không vững, nên đột nhiên nghe thấy một tiếng "ái da", chân hụt, sau đó cả người ngã mạnh xuống đất.

Khi nhóm Sở Long chú ý nhìn sang, Bàn Tử lúc này lại ngã lăn ra đất bên cạnh, ôm eo, la oai oái đau đớn.

Chẳng biết Bàn Tử bị kích thích cái gì mà mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, vội vàng đi theo xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 799

"Bàn Tử, mau lên, cẩn thận một chút, cầm Hắc Lư Đề Tử nhét vào miệng nó đi, đừng lãng phí thời gian nữa!

Sao ông không biết sốt ruột chút nào vậy, lỡ như xảy ra chuyện gì thì có thể nguy hiểm đến tính mạng đấy, biết không hả cái thằng không sợ chết này!" Đúng là hoàng thượng không vội thái giám vội, một mình Bàn Tử cứ như đang biểu diễn xiếc, thong dong tự tại đùa giỡn với cái Nhục Tống Tử kia.

Sở Long và những người khác thì thót tim, cứ nhìn chằm chằm, thậm chí còn la hét liên tục mấy tiếng để nhắc nhở hắn phải tỉnh táo, tuyệt đối không được hành động bốc đồng.

Điều quan trọng là đối phương hoàn toàn không nghe lọt tai, ngược lại còn cười hì hì một cách cố ý.

Cứ như thể coi đây là chuyện nhỏ, nghe xong lời mọi người, hắn càng hớn hở lắc đầu nói: "Ây da, xem mấy người làm như phức tạp lắm vậy… Tôi không tin hôm nay không xử lý được nó.

Mấy người cứ yên tĩnh đứng sang một bên đi, để tôi đây nhân cơ hội này thể hiện một phen, ha ha ha…" Nói rồi hắn còn khẽ nhún vai, toàn thân tràn đầy tinh thần.

Bàn Tử cứ nghĩ Hắc Lư Đề Tử có thể khắc chế mọi thứ, nên sau khi tóm được Nhục Tống Tử, liền lập tức kẹp cổ đối phương, rồi lấy Hắc Lư Đề Tử nhét vào miệng nó.

Khi Hắc Lư Đề Tử đã nằm trong miệng Nhục Tống Tử, Sở Long, Bàn Tử và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể kết thúc được rồi, bởi vì Hắc Lư Đề Tử chuyên dùng để đối phó với Nhục Tống Tử.

Những người trộm mộ lâu năm đều biết đạo lý này, cũng biết tác dụng của Hắc Lư Đề Tử, cho nên mỗi thổ phu tử trước khi xuống mộ đều sẽ chuẩn bị sẵn gạo nếp, Hắc Lư Đề Tử, tiền đồng, dây chỉ đỏ.

"Thấy chưa, Bàn gia tôi không phải là kẻ vô dụng đâu nhé, cũng không phải loại chỉ biết ăn cơm không.

Nói cho mấy người biết, đắc tội với Bàn gia đây chẳng khác nào tự tìm đường chết, hôm nay biết Bàn gia lợi hại thế nào rồi chứ!" Bàn Tử đắc ý phủi tay, tiện thể khoe khoang với mọi người xung quanh, dường như muốn nhân cơ hội này để thể hiện năng lực cá nhân của mình.

Nghe những lời đó, Sở Long cũng cười gật đầu tỏ vẻ công nhận, nhưng Bàn Tử còn chưa dứt lời thì đã thấy Nhục Tống Tử kia đột nhiên phun ra một ngụm, nhổ Hắc Lư Đề Tử xuống đất, rồi tiếp tục điên cuồng lao tới.

Vì Bàn Tử vừa rồi bị trượt chân ngã xuống đất, Nhục Tống Tử kia vừa hay lao thẳng vào mặt, lúc nó nhe răng trợn mắt gầm gừ thì đã gần ngay trước mắt, nhưng lại bị Sở Long đẩy mạnh ra.

Lúc này, Nhục Tống Tử đã đè lên người Bàn Tử, trong khoảnh khắc đó, mọi người đều thấy hắn có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

"…" Bàn Tử ú ớ nói không nên lời, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng đã dùng Hắc Lư Đề Tử nhét vào miệng nó rồi, không phải nó nên chết ngay lập tức sao?

Sao tự nhiên lại trở nên hưng phấn như vậy, dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

"Không ổn rồi đại ca, mau cứu tôi!

Tiểu Ca, mau giúp một tay, tôi không trụ nổi nữa rồi!" Lúc này

Bàn Tử không thể không lo lắng, dù sao một con Nhục Tống Tử khổng lồ đang lao tới, đè hắn ngay trước mắt, nếu không nhanh chóng tìm cách thoát ra, e rằng lát nữa sẽ toi mạng.

Trong tình hình hiện tại của Nhục Tống Tử, không còn lựa chọn nào khác, cho nên đối với Bàn Tử bây giờ, hắn phải tìm mọi cách để thoát khỏi tình thế khó khăn này, giải quyết vấn đề này.

Quan trọng là bây giờ đầu óc hắn trống rỗng.

Sở Long và Muộn Du Bình đồng thời chạy về phía Bàn Tử, hai người một trái một phải nắm lấy vai của Nhục Tống Tử, dùng sức nhấc bổng nó lên phía trước.

Dù gã đeo kính đã bị biến dị nhưng trọng lượng cơ thể không thay đổi, đây là một điểm khá tốt.

Sở Long và Muộn Du Bình phối hợp với nhau nhấc bổng nó lên, ném mạnh vào một tảng đá, nghe một tiếng "rắc", dường như xương cốt của nó đã gãy.

Bàn Tử nhân cơ hội này vội vàng bò dậy từ dưới đất, cũng không dám tiếp tục ra vẻ nữa, vì hắn biết ra vẻ nhất thời thì sướng, nhưng cứ ra vẻ mãi có thể mất mạng.

Cho nên trong tình huống căng thẳng, hắn chỉ có thể lập tức bò dậy, phủi qua loa bụi trên người rồi vừa lăn vừa bò chạy đi, vì nơi này không nên ở lâu, nếu tiếp tục nán lại, hậu quả sẽ không thể lường được.

Sau khi bò dậy, hắn tìm một góc bên cạnh để nấp, vừa thở hổn hển, tim vừa đập thình thịch, mồ hôi túa ra như tắm.

"Ái chà, đệch mợ, lẽ nào móng lợn đen của mình không phải móng lừa, hay là mình mua nhầm rồi?

Chắc chắn là do lão chủ tiệm gian thương kia bán cho mình hàng

giả, hừ, đợi về rồi nhất định phải bổ đầu lão ta ra.” Bàn Tử vừa nghĩ lại đã tức nghiến răng, chỉ vì lão chủ tiệm hám lợi mà suýt nữa hắn đã toi mạng.

Móng lừa đen quả thực có tác dụng khắc chế cực lớn đối với Nhục Tống Tử, nhưng mấu chốt là cái Hắc Lư Đề Tử này có thể là hàng giả, hoàn toàn không có tác dụng, cho nên hắn càng cảm thấy bất lực, rơi vào thế khó.

Trong lúc một mình hắn không ngừng ca cẩm, Sở Long và Muộn Du Bình đang phối hợp đánh quái.

Chương 800

Sau vài hiệp liên tiếp, Sở Long đã đè được Nhục Tống Tử xuống đất, sau đó tung một trận mưa đấm điên cuồng, cánh tay liên tục nện xuống "bốp bốp bốp", đánh cho gã kia kêu o o, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Cũng phải công nhận sức chiến đấu của Sở Long quả thực rất mạnh, cho nên sau một trận giao đấu liên tục, cả con Nhục Tống Tử đã lảo đảo sắp không đứng vững.

Nó đâu ngờ mình lại xui xẻo như vậy, còn Sở Long lại mạnh mẽ đến thế, nên chỉ sau vài thao tác đơn giản, nó đã sinh lòng sợ hãi.

Muộn Du Bình thì một tay bóp cổ gã đeo kính, sau đó rút ra thanh đao trừ tà trong tay.

"Tiểu Ca ra tay quá chói mắt rồi, nếu anh đã động thủ thì tôi chỉ có thể đứng sang một bên thôi!

Trâu bò, trâu bò thật." Thấy đối phương tài giỏi như vậy, Sở Long lùi lại hai bước, rồi xoa xoa tay, lúc bĩu môi lộ ra vẻ chán ghét.

Vốn dĩ Sở Long có thể trở thành hy vọng của cả đội, cũng có thể trở thành thần tượng mà mọi người ngưỡng mộ, nhưng đợi đến khi Muộn Du Bình xuất hiện, hắn cảm thấy mình không còn giá trị tồn tại nữa.

Bởi vì Tiểu Ca bí ẩn quá biến thái, thực lực và thân phận từ trước đến nay đều là một ẩn số, Sở Long cũng không so đo cao thấp với anh ta nữa, chỉ đứng sang một bên.

Cứ như vậy, Tiểu Ca dùng hai ngón tay cực kỳ thon dài, đột nhiên đâm về phía trước, sau một cú đâm mạnh, hai ngón tay đã cắm vào cổ

gã kia, sau đó lại đột ngột nhấc mạnh lên đỉnh đầu.

Sau một thao tác hoàn hảo, gã khổng lồ kia đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết đau đớn, sau đó, cả cái đầu của nó trực tiếp bị xiên lên.

Nếu có thể thấy được hình ảnh lúc đó rõ nét đến mức nào, thì quả thực là một đòn tấn công vật lý thuần túy.

Sở Long xem xong không khỏi lắc đầu cảm thán: "Trời ạ, không đơn giản chút nào, xem ra quả thực rất trâu bò, thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi!" Trong mắt Sở Long, sức chiến đấu của Tiểu Ca quả thực có thể gọi là biến thái, không phải người bình thường có thể làm được.

Cuối cùng, Sở Long lại lùi về sau hai bước ngồi xuống, sau khi phủi nhẹ bụi trên tay, trên mặt lộ ra một vệt máu tươi.

Đầu lìa khỏi cổ, gã đeo kính bị Tiểu Ca trực tiếp xử lý gọn gàng.

Gã này cũng đáng đời, dù có nhiều người không nhất thiết phải trở thành Nhục Tống Tử uy hiếp nhóm người Sở Long.

Nhưng đối với Sở Long, tất cả đều là số mệnh, không thể tuyệt đường sống được.

Sau khi trận chiến kết thúc, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, liên tục vỗ ngực, trông vẻ mặt may mắn, cứ như vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan về.

Bởi vì nếu không phải phản ứng kịp thời, và có các anh em ở đây, e rằng hắn đã sớm bị gã đeo kính kia cắn bị thương rồi.

Nhưng may mắn là cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, cùng lắm cũng chỉ là mất mặt trước mọi người mà thôi.

Trước mặt nhiều người như vậy, Bàn Tử chắc chắn sẽ không

thừa nhận thực lực không bằng người khác, thế là lại bắt đầu cười nói bên cạnh: "Thực ra, vừa rồi cũng không cần hai người ra tay đâu, một mình tôi hoàn toàn có thể giải quyết được, chỉ là sợ dọa mấy người thôi…" Miệng của Bàn Tử là con quỷ lừa người, cho nên nghe lời hắn nói, Sở Long cũng chỉ "ha ha" cười gật đầu, không hề tranh cãi gì với hắn, nói nhiều với hắn ngược lại chỉ thấy cạn lời.

Sau khi giải quyết xong, Sở Long nhìn gã đeo kính đầu lìa khỏi cổ nằm trên đất, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Gã đeo kính cũng là người vô tội, bị giáo sư cử đi thám hiểm, hoàn toàn không có bất kỳ dục vọng cá nhân nào, vậy mà bây giờ lại chết thảm như vậy, giống như cô bạn học kia, đều bỏ mạng nơi đây.

Có lẽ đây là do sự tò mò hại chết mèo, lẽ ra ngay từ đầu không nên để hắn gia nhập đội ngũ này, nếu không cũng sẽ không thành ra tấn bi kịch như bây giờ.

Cuối cùng, Sở Long đi tới phía trước, lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi, đắp lên đầu đối phương nói: "Huynh đệ, về nhà rồi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi, yên tâm, con đường phía trước cứ để tôi đi, cậu cứ yên tâm nằm đây đi." Cảm thán xong, hắn lại khiêng thi thể của gã đeo kính sang một góc, đặt thành một tư thế tương đối thoải mái, chỉ có thể để hắn không phải chịu tội thêm nữa.

Điều kiện không cho phép, cho nên Sở Long chắc chắn không thể để hắn nhập thổ vi an, cùng lắm chỉ có thể để hắn nằm trong ngôi mộ cổ dưới lòng đất này, cùng với vị vua dưới lòng đất kia sống hết quãng đời còn lại.

Sau khi tiễn gã đeo kính, Sở Long lại vẫy tay với mọi người bên cạnh, chuẩn bị tiếp tục hành động một cách rầm rộ, bởi vì con đường của họ còn dài, sau này còn nhiều việc cần phải làm.

Đi về phía trước không bao xa, đột nhiên thấy ở vị trí trong cùng lại có một con đường khổng lồ bị chặn lại.

Một cánh cửa đá khổng lồ vừa vặn chặn đứt một con đường, ngăn cản tất cả mọi người ở đây.

Không chỉ vậy, xung quanh càng thêm trống trải, dường như đã đến cuối đường.

"Không phải chứ, lẽ nào chúng ta đã đến chủ mộ thất rồi sao?

Không đúng, chúng ta mới đi được bao xa, lẽ nào ngôi mộ cổ dưới lòng đất này lại nhỏ như vậy?" Trần Bì A Tứ bày tỏ nỗi lo trong lòng, trong lúc nói chuyện, còn bắt đầu nhìn trái nhìn phải, đi một vòng xung quanh, muốn làm rõ, giải tỏa những khúc mắc trong lòng.

Chương 801

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cả nhóm người đều rơi vào tình thế khó khăn.

Vốn dĩ vào mộ cổ chưa được bao lâu, mọi người đều đồng tâm hiệp lực, tuy mỗi người đều có ý đồ riêng muốn tìm thứ mình cần, nhưng bây giờ sau khi vào trong, đánh hai vòng lại phát hiện ra là ngõ cụt, bây giờ bị nhốt ở đây rồi.

Sở Long gãi đầu, Bàn Tử thì quay đầu nhìn lại, chuẩn bị xem có thể tìm được con đường nào khác không.

"Thôi được rồi, con đường này sai rồi, chúng ta mau tìm chỗ khác đi.

Nơi này không giữ ta ắt có nơi giữ ta, đường nào mà chẳng tới La Mã, lẽ nào mấy người chưa nghe câu này sao?

Mau đi theo tôi." Tâm thái của Bàn Tử khá tốt, bởi vì hắn cho rằng nếu con đường này không đi được, chắc chắn sẽ có một con đường khác.

Chỉ cần vào được Vân Đỉnh Thiên Cung này, lẽ nào lại sợ không tìm được đồ ở bên trong sao?

Ha ha.

Đối với hắn, chỉ cần tìm đúng nơi, mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Quan trọng là ngay khi hắn vừa quay người chuẩn bị tự cho là thông minh tìm đường khác, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "ầm" vang lên phía sau, tiếp đó thấy một cánh cửa đá khổng lồ sừng sững ở phía sau, chặn kín con đường của họ.

Lần này Bàn Tử ngơ ngác, dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại quả nhiên

không sai, con đường của họ bây giờ đã bị chặn lại, cắt đứt mọi liên lạc.

Cuối cùng Bàn Tử có chút hoài nghi nhân sinh, thậm chí cả người rối như tơ vò, không biết nên biểu đạt cảm xúc trong lòng lúc này như thế nào.

"Đệch mợ, xong rồi, đường của chúng ta bị chặn rồi, chắc chắn bị nhốt ở đây rồi.

Chẳng lẽ lại giở trò gì với chúng ta, nhốt anh em mình ở đây thì có ý nghĩa gì chứ!" Bàn Tử cảm thấy tâm trạng cực kỳ tồi tệ, cho nên không nhịn được mà hét lên mấy tiếng với phía trên đầu.

Bởi vì hắn cảm thấy tình hình hiện tại nếu không thể cố gắng hơn nữa, ngược lại sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Cho nên vào lúc này khi gặp phải vấn đề nan giải trước mắt, hắn cảm thấy khó hiểu, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ hoang mang.

Hét như vậy chắc chắn không có ai trả lời, dù sao đây cũng là một thế cục chết, một tình thế khó khăn, nhốt tất cả mọi người ở bên trong.

Tương đối mà nói, Sở Long lý trí hơn, không giống Bàn Tử la hét om sòm.

Việc gì phải thế, đã đến đây rồi thì phải chấp nhận, nên nghĩ cách cùng mọi người thoát khỏi rắc rối, giải trừ nguy cơ mới đúng, chứ không phải la hét vô ích như Bàn Tử.

Cho nên tương đối mà nói, Sở Long lý trí hơn, đồng thời chắp tay sau lưng, đi đi lại lại tại chỗ.

Đúng lúc này, Sở Long ngẩng đầu lên cười nói: "Bên trong chắc chắn có cơ quan, chỉ là chúng ta đã bỏ qua thôi, trước tiên hãy cùng tôi xem xem ở đây có chỗ nào đặc biệt không…" Dưới sự dẫn dắt của

Sở Long, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Trần Bì A Tứ, mấy người đều bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Không gian căn phòng không lớn, giống như hai phòng ngủ chính ghép lại, phía trước có khắc một số phù văn và hình vẽ liên quan.

Nếu là nhà khảo cổ học đến đây, chắc chắn sẽ bị những hoa văn điêu khắc trên đó thu hút, tuyệt đối là báu vật văn hóa vô giá, nhưng đối với Sở Long lại không đáng một xu.

Bàn Tử vì trong lòng không vui, cho nên chỉ có thể gãi đầu, sau đó đem tất cả cảm xúc oán giận trong lòng ra một lượt.

Muộn Du Bình thì bật người nhảy lên, đứng trên một tảng đá, chắp tay sau lưng, chau mày, mắt nheo lại thành một đường, lúc này mặt không biểu cảm quan sát mọi động tĩnh và biến hóa xung quanh.

Như thể chỉ cần trong phòng có một chút gió thổi cỏ lay, anh ta cũng sẽ lập tức bắt được, có thể nhận ra được, đơn giản như vậy, lợi hại như vậy.

Thấy anh ta nghiêm túc như vậy, những người xung quanh cũng chỉ "a a" cười, không hề biểu lộ suy nghĩ thật trong lòng.

Trong lúc mọi người đang tự tìm kiếm, đột nhiên Tiểu Ca cau mày, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc đèn hoa sen.

Chiếc đèn hoa sen này vừa vặn nằm ở vị trí chính giữa, dưới đáy đèn hoa sen, dường như có một khe hở rất nhỏ được khắc trên một dụng cụ chứa đựng.

Những khe hở cực kỳ nhỏ này vừa vặn lộ ra những đường vân rõ ràng, từng đường hiện ra trước mắt, càng thêm rõ nét.

Thông qua khe hở này, Tiểu Ca bí ẩn dường như đã có suy đoán của riêng mình, cứ nhìn chằm chằm vào đó.

Chương 802

Sở Long và mấy người khác cũng đều chú ý đến vị trí giống như đèn hoa sen kia, xem xem chiếc đèn hoa sen này rốt cuộc có tác dụng gì.

Thấy vẻ mặt của Tiểu Ca, Sở Long nghi ngờ hỏi: "Không phải anh đã đoán ra rồi chứ, mau nói cho tôi biết đi, mọi người đều đang đợi ở bên cạnh đấy?" Sở Long tin rằng Muộn Du Bình từ trước đến nay đều là người có thực lực mạnh nhất ở đây, cho nên nếu anh ta có thể nhìn ra được cơ quan và manh mối, vậy thì chứng tỏ có thể tìm được đường ra, tương đương với việc đã bước một chân ra ngoài rồi.

Muộn Du Bình lại lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Sở Long đến gần, bắt đầu từ từ nhắm mắt lại, dùng mũi ngửi, cảm thấy chiếc bình đồng của chậu hoa sen này có chút kỳ lạ.

Cho nên trên thành ngoài của chiếc đèn hoa sen này, dường như có dính thứ gì đó, dưới sự bào mòn của năm tháng, dường như lúc nào cũng được khắc sâu trên đó, thậm chí đã ăn mòn vào từng khối đồng.

Thế là Sở Long dùng móng tay nhẹ nhàng cạo một chút, chỉ cần cạo nhẹ như vậy, ma sát một hồi lại phát ra tiếng "rắc rắc", một số vết máu khô trên đó cũng lần lượt bong ra.

Điều này bản thân nó đã là một sự tồn tại siêu cấp thần kỳ, đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu, thế là hắn bắt đầu liên tục cảm thán bội phục, thậm chí còn giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

"Ha ha, tôi biết rồi, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, biết được tình hình bên trong rồi." Sở Long liên tục cười ha ha, dường như bây giờ có chuyện gì đó khiến mắt hắn sáng lên, thật quá đơn giản rồi.

Hành động cười hì hì của hắn lại khiến những người xung quanh có chút ngơ ngác, mắt to trừng mắt nhỏ, nửa ngày không hoàn hồn, không biết anh chàng này rốt cuộc đang làm gì, có phải bị kích thích gì không mà lại biến thành như vậy.

Bàn Tử đi tới chọc chọc vào quần áo Sở Long nói: "Này, đại huynh đệ không phải trúng tà rồi chứ?

Bị kích thích gì sao?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Có chuyện gì mau nói cho tôi biết, mọi người đều đang đợi đấy, có cách giải quyết tốt thì nói ra đi." Có cách hay không thì không nói, cứ la hét cười lớn ở đây, ngược lại khiến mọi người đều lo lắng.

Nghe lời hắn nói, Sở Long khẽ sờ sờ mũi, trầm ổn nói: "Nhưng thực ra rất đơn giản, qua phân tích của tôi thì phát hiện, chỉ cần chúng ta tìm cách đổ đầy chậu hoa sen này, tin rằng rất nhanh có thể chứa đựng hết những vết máu bên trong, lúc đó chẳng phải quá tuyệt vời sao!" Lúc nói, trên mặt đối phương lộ ra nụ cười rất tươi, ngẩng đầu nhìn về phía xa, đồng thời càng tỏ ra vô cùng bình thản, dường như đối với chuyện này đã có mấy phần tự tin.

Nhưng Bàn Tử và những người khác nghe mà đầu óc mơ hồ, đều đồng loạt lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu lời giải thích của hắn, rốt cuộc có ý gì.

Sở Long không cần người ngoài hiểu, thế là không hề báo trước, hắn cầm dao trong tay, "cạch" một tiếng rạch vào lòng bàn tay, sau đó nhìn máu tươi của mình từ từ nhỏ giọt xuống dưới, từng giọt từng giọt rơi vào trong chậu hoa sen.

Hành động này suýt nữa đã dọa Hoắc Tú Tú khóc thét lên.

Hoắc Tú Tú không màng mọi thứ lao tới, đẩy hai người đang chắn

đường ra, mắt đẫm lệ nhìn đối phương hỏi: “Anh làm gì vậy?

Mau tránh ra, đừng làm bậy ở đây, rốt cuộc sao vậy?

Anh làm gì thế?” Cô không hiểu Sở Long rốt cuộc đang làm gì?

Tại sao lại tự làm khó mình như vậy, tại sao lại phải cầm dao tự làm mình bị thương ở đây, cho nên trong lòng càng cảm thấy khó hiểu.

Cô cho rằng Sở Long đã bị kích thích hoặc ảnh hưởng gì đó?

Cho nên Hoắc Tú Tú nước mắt lưng tròng, không kìm được mà chảy xuống, nhìn Sở Long rồi chạy đến bên cạnh, thậm chí còn dùng sức muốn đẩy anh ra.

Sở Long lại lắc đầu nói: “Cô ngốc, em đang làm gì vậy?

Anh chỉ tìm ra phương pháp khởi động cơ quan thôi mà.

Mọi người nên nhìn thấy những đường vân nhỏ được khắc trên chậu hoa sen này, bên trong hẳn là có một số rãnh, chỉ cần máu tươi theo những rãnh này từ từ chảy xuống.” “Nó có thể thuận thế chảy xuống vị trí đáy, lúc đó một khi máu tươi đổ đầy đến một mức độ nào đó, là có thể thực sự khởi động vị trí và cơ quan này…” Phân tích của Sở Long rất chặt chẽ, từng bước một, bởi vì hắn cũng vừa mới nhìn thấy những vết máu loang lổ trên đó mới bừng tỉnh ngộ, nhận được một sự gợi ý nào đó, cho nên trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Cho nên trên cơ quan này, bất kể năm tháng bào mòn như thế nào, có những biến hóa kỳ lạ ra sao, chỉ cần thời gian lịch sử cứ trôi đi, thì chậu hoa sen này sẽ hiện ra trước mắt, những vết máu liên quan trên đó sẽ lập tức hiện ra, bám vào từng lớp từng lớp rõ ràng như vậy.

Cho nên thông qua những vết máu này, cũng như những hình ảnh rõ ràng để lại, Sở Long bắt đầu suy một ra ba, cho rằng nhất định phải dùng máu tươi của ai đó để tưới vào, sau đó mới có thể thực sự kích hoạt các cơ quan bên trong, lúc đó mới hình thành phản ứng dây

chuyền này.

Sau khi thông suốt mọi chuyện, trong lòng Sở Long bớt đi áp lực lớn, ngược lại trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin.

Quan trọng là sau khi nói xong, những người bên cạnh lập tức cau mày, vẻ mặt của từng người đều đồng loạt thay đổi không nhỏ.

Hoắc Tú Tú thì khóc lóc níu lấy quần áo Sở Long nói: “Anh Long, anh thật ngốc, tại sao lại phải một mình làm khó mình như vậy?

Chương 803

Rõ ràng có thể cùng mọi người, chúng ta cùng nhau nỗ lực mà, tại sao lại phải một mình gánh vác trách nhiệm như vậy." Cô vừa nói vừa không ngừng lau nước mắt khóc, Sở Long lại cười không để tâm, khẽ véo sống mũi cô.

Chỉ cần có thể mở được cánh cửa trước mắt này, sau đó tìm ra chủ mộ thất thực sự, xem xem phía sau cánh cửa đồng đó rốt cuộc là gì?

Biết được bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung này rốt cuộc có bí mật gì, đối với Sở Long mà nói không phải là chuyện đơn giản sao, những hy sinh khác đều đáng giá.

Hơn nữa nam tử hán đại trượng phu, mất chút máu thì có sao, chút chuyện nhỏ này đối với Sở Long mà nói giống như đùa giỡn, cho nên cũng không coi là chuyện gì, đối phương khóc thì cứ khóc, khóc không phải là tội.

Trong lúc đối phương đang khóc lóc, Sở Long chỉ khẽ véo sống mũi cô nói: "Được rồi, em cứ yên tâm ở bên cạnh là được rồi, anh đây, trong lòng tự có tính toán, nhất định sẽ có kế hoạch…" Sở Long đơn giản vỗ vỗ vai đối phương, khuyên vài câu rồi nhẹ nhàng xoa tay, lại một lần nữa nắm chặt nắm đấm.

Chỉ cần bàn tay hắn dùng sức một chút, vết thương đó sẽ bị rách ra, sau đó máu tươi sẽ theo đó tiếp tục chảy xuống không ngừng.

Sau khi vết thương của hắn bị rách ra, máu tươi chảy ra càng nhiều hơn, tiếng máu rơi lách tách nghe thật trong trẻo, cũng tự nhiên cảm nhận được niềm vui sướng đó.

Trong tình huống lúc này, những người xung quanh cũng đều gật

đầu, từng người một giơ ngón tay cái lên, bắt đầu không ngừng xuýt xoa cảm thán.

Đối với họ mà nói quả thực rất lợi hại, cho nên khiến cả nhóm người có mặt cũng phải cảm thán reo hò, thậm chí còn cổ vũ không ngớt.

Sức chứa của chậu hoa sen này thật sự quá lớn, Sở Long đã rạch ra một vết thương rất lớn, máu chảy không ngừng, nhưng lại không có dấu hiệu dừng lại chút nào, bởi vì chậu hoa sen này vẫn đang tiếp nhận máu tươi chảy ra, giống như một cái động không đáy, mãi mãi không thể lấp đầy.

Nhưng cái động không đáy này lại mang đến cho mọi người mấy phần áp lực, nếu cứ tiếp tục như vậy, cứ không ngừng truyền máu tươi.

Nhưng nếu mãi không thấy bất kỳ phản ứng và hiệu quả nào, vậy thì mọi thao tác này chẳng phải là công cốc sao, chẳng phải là lãng phí thời gian, bánh bao thịt ném cho chó, một đi không trở lại.

Dần dần Sở Long cảm thấy đầu óc choáng váng, lúc đi lại tại chỗ đã sắp lảo đảo.

Hoắc Tú Tú thấy tình hình này, vội vàng dìu Sở Long, vừa lắc đầu vừa khóc nói: "Anh Long, đừng điên cuồng như vậy nữa, mau dừng lại đi, đừng tiếp tục làm khó mình nữa, em biết anh sắp không chịu nổi rồi, mau dừng lại đi." Chỉ có một cách, để anh Long mau chóng dừng lại, đừng cố chấp như vậy nữa, bởi vì cứ tiếp tục cố chấp như vậy, ngược lại sẽ hại chết chính mình.

Sở Long chỉ cười nhẹ, không mấy để tâm, cố chấp một chút thì đã sao.

Ngay lúc quan trọng đó, Bàn Tử vội vàng chen ra từ phía sau đám

đông, rồi cầm lấy con dao trong tay Sở Long nói: "Làm như một mình ông là anh hùng không bằng, có tôi ở đây, đừng hòng giành hết sự chú ý, hừ, hôm nay tôi phải cùng ông vật lộn một phen…" Bàn Tử nói xong không hề báo trước liền dùng dao rạch vào lòng bàn tay mình, sau đó làm động tác giống như Sở Long, nắm chặt nắm đấm, nhìn máu tươi chảy rào rào xuống.

Sở Long mỉm cười, quả nhiên là hảo huynh đệ, có hoạn nạn cùng chia sẻ, vào khoảnh khắc này trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Hoắc Tú Tú thấy anh Bàn và anh Long đều hy sinh và nỗ lực lớn như vậy, nếu mình không làm gì đó thì không được, cô cũng cầm dao rạch vào ngón tay, sau đó để máu lách tách nhỏ giọt ở đây.

Khi máu của ba người cùng chảy xuống, vẫn cảm thấy không thể lấp đầy chậu hoa sen này, không biết chậu hoa sen này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Có rãnh chứa nước lớn đến đâu mới có thể thực sự đổ đầy.

Hoặc là suy đoán của Sở Long có vấn đề, căn bản không cần dùng phương pháp thô sơ này mới có thể mở được, cũng là ngay từ đầu đã sai hướng, cho nên dù nỗ lực thế nào cũng vô nghĩa.

Hoặc là suy đoán của Sở Long có vấn đề, căn bản không cần dùng phương pháp thô sơ này mới có thể mở được, cũng là ngay từ đầu đã sai hướng, cho nên dù nỗ lực thế nào cũng vô nghĩa.

Vào khoảnh khắc thần kỳ quan trọng này, cách đó không xa, Trần Bì A Tứ cũng động lòng, tiếp đó tự động tiến lên, sau đó cũng giống như Sở Long rạch vào lòng bàn tay, rồi từng chút một để máu tươi trong cơ thể theo tay chảy xuống dưới.

Bây giờ đã phải huy động toàn bộ nhân lực, bốn người cùng nhau truyền máu vào trong.

Có bốn người cùng nhau hợp sức đấu tranh, hiệu quả hẳn là sẽ rõ rệt, ít nhất cũng nên có một phản ứng rõ ràng.

Nhưng sự thật không phải như vậy, sau một hồi nỗ lực lại phát hiện giống như một cái động không đáy, căn bản không nhìn thấy đáy thực sự.

Điều này khiến mọi người cảm thấy trong lòng hoảng hốt, sau đó lau mồ hôi trên trán rồi không ngừng lắc đầu, cuối cùng chỉ có thể trốn sang một góc đứng.

Vào lúc quan trọng, Sở Long nhẹ nhàng phủi bụi trên tay nói: "Ngẩn ra đó làm gì?

Mau giúp một tay đi, lẽ nào chỉ có thể đứng ngây ra đó sao!" Nói xong một câu còn lườm đối phương hai cái, ý tứ trong lời nói là đừng có lề mề nữa, mau lên, toàn bộ cùng hành động đi.

Bị nhắc nhở như vậy, đối phương lập tức gật đầu, hiểu ra đại ý.

Thế là A Ninh cũng đích thân tiến lên, mọi người cùng nhau ở đây dùng máu tươi của mình để khởi động cơ quan này.

Chương 804

Có thể điều động được A Ninh và những người dưới trướng của cô ta, đó là chuyện không thể tin được, bởi vì những người này từ trước đến nay đều chỉ biết đến lợi ích, đều chỉ nhìn về phía trước, cho dù hợp tác cũng đều là để có được giá cao hơn từ đối phương.

Bây giờ lại cam tâm tình nguyện đi tới, sau đó đem máu tươi quý giá của mình đổ vào trong.

Nhưng dù đã liên tục lấy máu, từng chút từng chút chảy xuống dưới, những giọt máu theo rãnh kia từ từ chảy ra, giống như có những đường vân rõ ràng có thể thấy được.

Nhưng lại phát hiện mãi không có chút tác dụng nào, dường như mọi thứ đều bị chặn kín.

Trong lúc cấp bách này, Sở Long chỉ có thể liên tục cảm thán một tiếng, sau đó từ từ bước về phía trước hai bước, rồi cầm lấy chậu hoa sen trong tay nói: "Tôi không tin, chắc chắn không có sai, nhất định là thiếu một chút gì đó." Muộn Du Bình cũng không biết làm gì, có thể là sợ mọi người không chịu nổi nữa, thế là cũng đi tới, chuẩn bị rạch vào lòng bàn tay mình.

Thấy Muộn Du Bình có hành động này, Sở Long lập tức đẩy anh ta ra, rồi ngăn cản lắc đầu nói: "Huynh đệ à, đừng có bốc đồng, máu của cậu quý giá lắm, nghìn vàng khó mua, máu của chúng tôi là được rồi, cậu cứ bình tĩnh trước, sau này chắc chắn sẽ có lúc cần cậu chảy máu." Tuy lời nói nghe có vẻ kỳ quái, nhưng Muộn Du Bình có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, không hề có chút phản ứng nào, vẫn lạnh lùng "ừ" một tiếng, sau đó lại vứt con dao sang bên cạnh.

Trong lúc mọi người đang nản lòng, cho rằng lần này phương

pháp đã sai, quả nhiên nghe thấy phía xa vang lên một tiếng "ầm ầm", tiếp đó thấy dưới chân một viên gạch xanh khổng lồ lật lên, nhóm người của A Ngưu đứng trên đó không đứng vững, "a" một tiếng hét lên rồi ngã xuống từ viên gạch xanh khổng lồ đó.

Bởi vì viên gạch xanh dưới chân liên tục lật lên, cho nên mọi người đột nhiên rơi xuống, Sở Long và những người khác không phản ứng kịp, nhưng biết rằng đã kích hoạt cơ quan.

Thế là Sở Long ba bước thành hai, chạy nhanh đến bên cạnh cái hố khổng lồ đó, rồi thò đầu nhìn xuống dưới, thấy một cái động không đáy, đặc biệt sâu, một mắt căn bản không thể nhìn thấy đáy thực sự.

Càng khiến người ta cảm thấy căng thẳng và bất ngờ hơn, là bây giờ một cái động không đáy siêu lớn hiện ra trước mắt, rõ ràng như vậy.

"Vậy phải làm sao đây?

Anh Long, hay là chúng ta mau vào xem họ có gặp nguy hiểm không, tự nhiên lại xuất hiện một cái hố ở đây, chắc chắn có bí ẩn khác, hay là chúng ta cũng mau đi theo xem tình hình." Hoắc Tú Tú lúc này trong lòng cũng thấp thỏm không yên, mất đi chủ kiến, cho nên giao quyền lựa chọn cho Sở Long, hết lần này đến lần khác hỏi, muốn xem đối phương có thể cho một đề nghị hoặc kiến nghị gì không.

Sở Long nghe xong "ừ" một tiếng, đơn giản phủi nhẹ bụi trên tay nói: "Nếu đã như vậy, bây giờ chúng ta cũng không có đường thoát, đã bị nhốt rồi, còn do dự cái gì, mau đi theo tôi, tôi không tin là, chỉ cần có Sở Long tôi đích thân ra mặt, mà không giải quyết được mấy chuyện nhỏ nhặt này." Sở Long bình thường tính tình đặc biệt bướng bỉnh, luôn không tin vào tà ma, không cúi đầu trước số phận, không khuất phục trước khó khăn.

Cho nên hôm nay đã gặp phải thì chắc chắn phải dũng cảm tiến lên, thế là sau khi đơn giản vận động gân cốt, hắn liền đi về phía trong, sau đó theo một dây leo siêu lớn từ từ di chuyển xuống dưới, bò xuống đáy.

Bàn Tử, Muộn Du Bình, Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ cũng lục tục theo sát phía sau, từ từ di chuyển xuống dưới.

Sau khi đi vào trong và hai chân chạm đất, lúc này nhóm người của A Ninh đã tìm một chỗ ngồi xuống, cái hố này cũng không cao, chỉ bị ngã hơi đau một chút, không gây ra thương tích thực chất nào.

Quan trọng là bây giờ Sở Long lại xuất hiện ở một nơi cực kỳ rộng rãi, ở đây giống như một sân bóng đá, một mắt nhìn không thấy cuối, càng khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị là ở ven và dưới chân lại có khắc những tảng đá rõ ràng có thể thấy được.

Những tảng đá này xuất hiện trước mắt, trông khá chói mắt, lúc nhìn không rõ không thể hiểu được rốt cuộc là mánh khóe gì.

"Rốt cuộc là cái quái gì vậy, từ trước đến nay chưa từng thấy, này, mau nhìn kìa, lớn quá?" Đúng lúc này, một thuộc hạ của A Ninh bắt đầu kinh hô một tiếng, rồi chỉ tay về phía trước.

Nghe thấy âm thanh, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn theo hướng đó, quả nhiên ở phía trước thấy một sân tròn siêu lớn và rộng rãi, bên trong đặt những chiếc quan tài đá dày đặc.

Không sai, xuất hiện trước mắt lại là mấy chục chiếc quan tài, cách sắp xếp của chúng dường như là theo một trận hình nào đó.

Thấy tình hình này, mắt của mọi người đều trợn tròn, có người còn gãi đầu, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Sự việc này quả thực đã khiến họ kinh ngạc đến ngây người, cho nên đều đứng trước mặt nhìn chằm chằm.

Vốn dĩ muốn tìm một số đồ bồi táng, ít nhất có thể lấy được một số thứ hữu dụng, nhưng không ngờ lại đụng phải nơi chôn cất, lại còn là mấy chục chiếc quan tài.

Vốn dĩ định tiến vào xem tình hình cụ thể, nhưng đi về phía trước chưa được hai bước, liền lập tức dừng lại, gãi đầu nói: "Ây da, không đúng, nếu là nơi chôn cất của chủ nhân thực sự, tại sao lại có nhiều quan tài như vậy?

Hoặc là có mấy chủ nhân, trực tiếp tranh giành một vị trí." Sở Long gãi đầu đầy khó hiểu, quả thực đáng để suy ngẫm, cũng là một vấn đề cần thảo luận.

Nếu hôm nay không thể giải quyết được vấn đề này, có thể sẽ không thể tiếp tục đi về phía trước, cho nên cũng đáng để thảo luận kỹ lưỡng, sau khi hiểu rõ mới có thể có tính toán khác.

Tương tự, mọi người cũng bắt đầu thảo luận riêng với nhau.

A Ninh lúc này nói: "Nhiều như vậy, mở ra là được rồi, sao không mở ra xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, chúng ta có thể tìm hiểu rõ ràng, đỡ phải nói nhảm nhiều như vậy…" Xem ra bình thường cô ta không phải là người bốc đồng như vậy, chỉ là hôm nay vừa hay gặp phải một tình huống đặc biệt, cho nên hoàn toàn không thể khống chế được sự tò mò trong lòng, muốn nhanh chóng khám phá bí mật thực sự bên trong, thế là cũng không thể chờ đợi được nữa muốn mở ra.

Thấy A Ninh bốc đồng như vậy, Sở Long lập tức cảm thấy có chút gấp gáp, thế là vội vàng nhắc nhở cô ta: "Này, con mụ điên kia đang làm gì vậy?

Không phải đầu óc có vấn đề chứ?

Chương 805

Mau cút về, không thể bốc đồng như vậy, có biết là có thể gặp nguy hiểm không, mau cút về." Những lời này tuyệt đối không phải Sở Long nói quá, bản thân nó có vấn đề, bởi vì một khi những chiếc quan tài này bị mở ra, nếu không cẩn thận, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa những người của A Ninh đều là người ngoại đạo, căn bản không hiểu những quy tắc của tổ tiên, chỉ dựa vào những bộ đàm vô dụng hoặc công nghệ cao trong tay, mà có thể khám phá được bên trong, rõ ràng là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Đi suốt một đường, nếu không có Sở Long, Bàn Tử và những người khác phối hợp, những người này chắc chắn đã sớm chết không toàn thây.

A Ninh nghe những lời này, quay đầu nhìn chằm chằm Sở Long hỏi: "Được, có thể, nhưng hôm nay anh phải cho tôi một lời giải thích, nếu để tôi tranh cãi vô ích chắc chắn là không thể, anh nên biết mục đích thực sự của tôi lần này, ông chủ của tôi đang đợi kết quả rồi." A Ninh nghiêm túc nhìn Sở Long, sau đó làm một tư thế mời, không phải đang nói đùa, mà là đang ra oai phủ đầu đối phương.

Ý tứ trong lời nói là hôm nay bất kể tình hình thế nào, những chiếc quan tài này đều phải được mở ra, bởi vì cô ta phải làm theo yêu cầu của ông chủ, phải tuân theo mệnh lệnh thực sự lần này.

Sở Long bĩu môi nói: "Ông chủ cái rắm, nếu để ông chủ của cô đến đây, hắn cũng sẽ như một thằng cháu không dám tiến lên, căn bản không biết chúng ta bây giờ đang gặp phải chuyện gì, cho nên mới ở bên ngoài chỉ huy lung tung, nếu thực sự thân lâm kỳ cảnh, nhìn thấy

tình hình hiện tại, tuyệt đối sẽ không điên cuồng như vậy…" Có một câu nói cổ rất hay, tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không tuân theo.

Đều đã ở nơi xa xôi ngàn dặm này rồi, nên là mạng ta do ta không do trời mới đúng.

Tại sao lại phải giống như một con rối bị ông chủ của mình tùy ý đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Cho nên Sở Long cho rằng những người này căn bản không có chút tinh thần phản kháng nào, ngược lại trong xương tủy tràn đầy tính nô lệ, chỉ biết đem những chuyện này giấu trong lòng, không muốn nói ra, cũng tự nhiên trở nên vô nghĩa.

Một câu nói khiến A Ninh cứng họng, những người anh em dưới trướng của cô ta nghe thấy có chút khó chịu, thằng nhóc này lại dám sỉ nhục ông chủ của họ, thật sự quá không nể mặt.

Nếu không phải A Ninh vội vàng đưa tay ngăn lại, e rằng những tay đấm kia lại muốn cùng Sở Long triển khai một trận quyền cước.

Tất nhiên thực lực của những người này Sở Long từ trước đến nay đều không coi ra gì, cho nên nếu so đo bằng nắm đấm, đối phương vẫn là người chịu thiệt.

"Đội trưởng, lời của hắn cũng quá kiêu ngạo rồi, rõ ràng không cho chị chút mặt mũi nào, nói năng khó nghe như vậy, tôi thực sự không nghe nổi nữa, thằng nhóc này rốt cuộc có tư cách gì mà ở đây la lối om sòm, nếu chị không ngăn lại, tôi thật sự sẽ đè hắn xuống đất, đánh cho một trận tơi bời, đánh cho hắn tàn hoa bại liễu!" Gã anh trai nóng nảy bên cạnh quả thực là một kẻ cục tính.

Nói xong vẫn nhìn chằm chằm Sở Long, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nắm đấm trong tay càng siết chặt, như thể chỉ cần lão đại ra lệnh một tiếng, là có thể lập tức vung nắm đấm lao lên liều mạng

với đối phương.

A Ninh cũng không phải là người lỗ mãng, ngược lại lườm tiểu đệ bên cạnh một cái nhắc nhở: "Hồ đồ, bây giờ chúng ta là quan hệ hợp tác, tuyệt đối không được bốc đồng." Tuy những tiểu ca phía sau không phục, nhưng cũng chỉ có thể đem tất cả oán khí giấu trong lòng, không thể có hành động thực chất nào, bởi vì lão đại của họ đang mạnh mẽ kiềm chế ở đây, chỉ có thể nuốt giận nhìn chằm chằm Sở Long, thật sự có một loại uất ức không thể nói thành lời.

Sở Long ngược lại giống như một cậu bé vui vẻ, thấy đối phương một bộ dạng uất ức, ba ba, lại còn dùng tay chống trước mặt, rồi nháy mắt với hắn làm mặt quỷ, đáng đời ai bảo dám ở đây la hét với tiểu gia, thật không biết tự tin từ đâu ra.

Cho nên trong mắt Sở Long, họ cũng chỉ là một đám tiểu tử không đầu óc mà thôi, một đám đàn em, có tư cách gì, có năng lực gì mà ở đây tranh chấp với hắn?

"Bàn Tử, ngẩn ra đó làm gì?

Mau lấy đồ nghề ra." Công việc chuyên nghiệp phải giao cho người chuyên nghiệp, không phải là những công cụ vô dụng có thể giải quyết được.

Bàn Tử lập tức xoa xoa tay, cầm ba lô đến gần.

"Ha ha ha, được thôi, hôm nay để mấy người xem Bàn gia đây thể hiện, xem tài năng của Bàn gia đây.

Tôi có cả Tầm Long Trảo, Hán Dương Sản, vân vân đều mang đủ cả rồi, lát nữa cứ xem đây." Bàn Tử cười ha hả, lúc nhìn A Ninh, trên mặt càng lộ ra nụ cười đắc ý, như thể đang đưa ra một lời nhắc nhở rõ ràng.

A Ninh và mấy tên tiểu quỷ bên cạnh nghe xong thì tức giận mà

không dám nói, chỉ có thể căm phẫn nhìn chằm chằm, nhưng không nói nên lời.

Không ngờ anh chàng này lại kiêu ngạo đến mức nói ra những lời như vậy, quả thực cảm thấy đau đầu vô cùng.

Đúng lúc này, A Ninh cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, một phen thở dài cảm thán.

Bàn Tử khá chuyên nghiệp, dù sao cũng là người trong nghề, cầm hai cây nến trong tay đi đến vị trí quan trọng nhất phía trước, châm nến, sau đó xếp thành một đống, lúc đặt ở đây trông rất ngay ngắn.

"Đội trưởng, tôi không hiểu, đốt nến làm gì, cứ trực tiếp mở ra là được rồi mà?

Làm mấy trò hoa hòe hoa sói này, thật không biết mấy người này rốt cuộc bị sao vậy." Một người đàn ông nước ngoài dùng tiếng Anh lưu loát phàn nàn ở đó, rõ ràng không hiểu cách làm của Sở Long và Bàn Tử, chẳng khác nào người ngoại quốc xem kịch.

Cho nên trong mắt hắn, đối phương cũng chỉ đang ở đây làm trò khoe mẽ mà thôi.

Bàn Tử nghe xong lời chất vấn này, ngược lại bĩu môi nói: "Tiểu lão đệ à, hôm nay lời nói của cậu đã làm tổn thương tôi rồi, trí thông minh của cậu đã bại lộ thân phận của cậu, sao lại có thể vô tri như vậy, lại có thể nói ra những lời vô lý như vậy, tôi tin rằng không bao lâu nữa cậu chắc chắn sẽ hối hận vì lời nói của mình." Tay nghề truyền thống của tổ tiên để lại, tự nhiên không thể vứt bỏ, đốt nến, càng là để xem xem có thứ bẩn thỉu nào xuất hiện không.

Mỗi lần mở quan tài lấy đồ, đều phải đốt nến ở góc tây nam phía trước, nếu chủ mộ không cho phép lấy đồ, hoặc không cho phép mở quan tài, thì sẽ thấy ngọn lửa lay động, dường như sẽ đưa ra một lời

nhắc nhở nào đó.

Chương 806

Chỉ cần thấy loại nhắc nhở này, bất kể bên trong có đồ tốt, trân kỳ dị bảo gì, đều tuyệt đối không được động vào, không được có bất kỳ ý đồ xấu nào, phải yên lặng từ từ rút lui, quy tắc ở đây tuyệt đối không thể bị phá vỡ.

Bởi vì tổ tiên đã dùng mạng sống của mình để từng bước một đạp ra dấu chân, sau đó mới tìm ra quy luật này.

Tất nhiên, những người anh em nước ngoài này căn bản không có kinh nghiệm, cũng không có lịch sử, cho nên không biết tình hình bên trong.

Sở Long và Bàn Tử trước tiên đặt nến ở phía trước, sau đó chuẩn bị mở một cái, Bàn Tử lại lấy ra một cái Tầm Long Trảo, thực ra cũng là một cái móc sắt trên đó có một sợi xích nhỏ, sợi xích vừa vặn quấn quanh cổ tay, dùng để điều khiển.

Cái Tầm Long Trảo nhỏ này thì phụ trách nhét vào bên trong, như vậy, có thể phòng trường hợp không mở được nắp quan tài, có thể móc ra một số thứ hữu dụng từ bên trong.

Từ một bộ trang bị này có thể thấy hai người chuyên nghiệp đến mức nào.

Phía sau mấy người vẫn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn chằm chằm, mặt mày mờ mịt, không hề biết hai người tiếp theo rốt cuộc có kế hoạch và quyết định cụ thể gì, ngược lại cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi tất cả nến được đốt lên, Sở Long cũng lấy ra một đôi găng tay da từ trong túi, đeo vào để tránh lát nữa có phản ứng không tốt.

Hắn đặt tay sau lưng đi một vòng quanh những cây nến, cũng

không thấy có gì đặc biệt, thế là nói: "Chắc cũng được rồi, chủ mộ này khá đáng tin cậy, chắc cũng hào phóng, không hề thổi nến của chúng ta, vậy là đã ngầm đồng ý rồi, mở quan tài lấy đồ!" Nói xong, Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa bắt đầu xoa tay, chuẩn bị động thủ, bởi vì đối với hắn, trong Vân Đỉnh Thiên Cung này chắc chắn có trân kỳ dị bảo, nếu có thể lấy được một chút từ bên trong, nửa đời sau sẽ sống thoải mái, không chừng còn được hưởng vinh hoa phú quý.

Hắn cũng ra hiệu cho thuộc hạ của mình, để họ mau chóng theo sau, giành lấy một phần đồ tốt, tuyệt đối đừng để những người này lấy hết.

Nếu ông chủ của họ đã không tiếc công sức thành lập một đội thám hiểm như vậy, lại còn tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết, thì chắc chắn không thể để họ đi một chuyến tay không.

Cho nên để tránh về tay trắng, chắc chắn phải tranh thủ từng giây từng phút, không thể thua kém đám người trước mắt này.

Hắn đi đến trước một chiếc quan tài, sau khi nhẹ nhàng xoa tay, liền chuẩn bị nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài đó.

Đúng lúc quan trọng, đột nhiên một cơn gió tà thổi qua, sau đó thấy ngọn lửa trên một cây nến bắt đầu lay động dữ dội.

Bởi vì Bàn Tử vừa hay quay lưng về phía đó, cho nên căn bản không chú ý đến phản ứng và biến hóa đặc biệt này, nhưng Sở Long lại nhìn thấy rõ mồn một, bởi vì hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào ngọn lửa nến, cho nên khi trên đó có chút thay đổi nhỏ, đều không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của hắn.

Cho nên khi thấy trên đó có sự lay động nhẹ, hắn cảm thấy trong lòng "lạch cạch" một tiếng, sau đó cả khuôn mặt đều trở nên vô cùng khó coi, chắc chắn cũng ý thức được tình hình có chút không ổn, vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Cho nên vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long vội vàng hét lên: "Bàn Tử, đừng có bốc đồng, mau dừng tay!" Sở Long biết rằng, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không thể lỗ mãng như đối phương, nếu không thể kịp thời dừng lại, hậu quả sẽ không thể lường được, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thậm chí gây nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng một khi Bàn Tử đã ra tay thì không thể dừng lại được, bởi vì hắn đã dùng hết sức lực, từ từ đẩy cánh cửa quan tài ra một khe hở nhỏ.

Sau khi đã mở nắp quan tài, hắn mới nghe thấy lời của Sở Long, cũng lập tức dừng lại hỏi: "Này, làm gì vậy huynh đệ, tôi sắp động công rồi, ý gì vậy!" Sở Long vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình căng thẳng nhắc nhở: "Vừa rồi tôi thấy có thứ gì đó thổi tắt nến, dường như có nến đang lay động, nếu không sai, chắc là chủ mộ tức giận rồi, chúng ta mau bỏ đồ xuống rồi lập tức rời đi…" "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau rút lui." Trong thâm tâm hắn nảy sinh một dự cảm không lành, luôn cảm thấy lát nữa có thể sẽ có đại nạn xảy ra, cũng là sau cảnh tượng kỳ quái vừa rồi, dự báo rằng phía sau chắc chắn còn ẩn giấu nguy cơ to lớn hơn.

Vốn dĩ là nhắc nhở tốt, nhưng đối phương lại cười ha hả nói: "Tôi thấy cậu đang nói bậy bạ, để tôi xem xem, để tôi xem rốt cuộc là chuyện gì." 52.

Bàn Tử không tin, đang yên đang lành sao có thể có thứ gì đó thổi tắt nến, đúng là nói bậy bạ, thế là lập tức chắp tay sau lưng, khom lưng đi về phía trước, đi được hai bước.

Đến trước cây nến, quả nhiên thấy trên đó có một ngọn lửa yếu ớt đang cháy, lúc có một cơn gió nhẹ thổi qua, bắt đầu khẽ lay động, thông qua phản ứng và biến hóa kỳ quái này, có thể thấy quả thực có một loại nhắc nhở nào đó.

Lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, biết rằng tình hình có thể không ổn.

Tương tự, Bàn Tử cũng cảm thấy trong lòng kinh hãi, với tư cách là một thổ phu tử, đạo mộ tặc chuyên nghiệp, tự nhiên hiểu quy tắc ở đây, một khi gặp phải chuyện quỷ thổi đèn, thì phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất, không được lấy bất kỳ thứ gì bên trong.

"Xem xem đã thương lượng xong chưa, rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Tôi sắp động thủ rồi." Anh em dưới trướng của A Ninh không đợi được nữa, đột nhiên nói một câu, dù sao bên đó đều đã xoa tay chuẩn bị bắt đầu rồi, nhưng lại đột nhiên muốn dừng lại, không phải là đùa sao?

Làm như đang đùa giỡn, cho nên chắc chắn không thể dừng lại vào lúc quan trọng.

Hắn cũng không còn chút do dự nào nữa, lập tức nhắc nhở những người này: "Đừng nói nhảm nữa, mau thu dọn, chúng ta bây giờ dừng lại còn kịp, nếu không một khi làm cho chủ mộ này phản cảm hoặc tức giận, lúc đó chúng ta đừng hòng ai rời đi!" Lời của Bàn Tử tuyệt đối không đơn giản như đùa giỡn, có lịch sử chứng minh.

Bởi vì chỉ cần sơ suất một chút, có thể sẽ khiến chủ mộ tức giận, lúc đó sẽ bị nhiễm một số tà khí không sạch sẽ.

Cho nên không để mọi người mạo hiểm, Bàn Tử lập tức thu dọn Tầm Long Trảo, đeo ba lô lên nói: "Chúng ta phải lập tức rời đi, có thể xung quanh có những đồ tùy táng khác, nhưng đồ trong phòng này một cái cũng không được lấy." Đừng thấy Bàn Tử bình thường khá tham lam, nhưng vào lúc quan trọng, có thể phân biệt rõ ràng mức độ lợi hại và đúng sai, cho nên lúc nói chuyện làm việc càng dứt khoát.

Vương Hoắc Tú Tú, Trần Bì, A Tứ đều gật đầu tỏ vẻ không có vấn đề gì, A Ninh vẫn chưa trả lời, cũng chưa tỏ thái độ.

Chương 807

Nhưng thuộc hạ của A Ninh thì từng người một đều không kiên nhẫn nổi, có người còn tức đến mặt mày tái mét nói: "Nói bậy, chúng tôi vượt ngàn dặm xa xôi đến đây chịu bao nhiêu khổ cực, bây giờ lại bảo chúng tôi không được động vào!" 53.

"Tôi thấy là cố ý, đợi lừa chúng tôi đi rồi, lại quay lại một lần nữa, sau đó những thứ đáng giá bên trong sẽ là của các người, quá đê tiện, đúng là vô sỉ!" Sau mệnh lệnh bất ngờ của A Ninh, Sở Long bắt đầu thầm đoán ác ý.

Cậu đoán được tâm tình thật sự của Sở Long nên khi nói chuyện, từng câu từng chữ đều rõ ràng, vang vọng.

Nghe những lời vô nghĩa này, Sở Long không biết nên tiếp tục giao tiếp với A Ninh thế nào, chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức, hỗn loạn.

Vì vậy, khi đối phương còn đang lải nhải, Sở Long nói: "Tôi nói lại lần cuối, bất cứ thứ gì trong phòng này đều không được động vào.

Nếu không nghe lời thì tôi và người của tôi sẽ đi đây..." Nếu đã muốn duy trì sự đoàn kết của cả đội, để mọi người có thể thành công tiến vào và rút lui an toàn, thì phải có trật tự, phải tuân theo quy tắc đã định, tuyệt đối không được làm trái.

Sở Long nói lời hay lẽ phải, kéo tay Hoắc Tú Tú quay người định trèo ra ngoài theo đường cũ.

Nhưng không ngờ, hai gã kia hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên ngăn, ngược lại còn coi lời cậu như gió thoảng bên tai.

Một trong hai gã trẻ tuổi nói: "Xem hắn diễn giống thật chứ, cứ như ảnh đế Oscar ấy.

Tưởng chúng ta là đồ ngốc chắc?

Thực tế là bây giờ mọi người đừng nghe hắn nói nhảm nữa, chúng ta mau làm việc đi, nên nhanh chóng làm việc của mình.

Đợi xử lý xong mọi chuyện, chúng ta có thể tính toán khác.

Ha ha, tôi không tin đâu, hôm nay mọi người không phục sao!" Mấy gã đó vừa nói vừa cười, vẻ mặt đầy đắc ý, dường như đã nắm chắc phần thắng trong chuyện này, sớm đã coi lời Sở Long và tình hình hiện tại như gió thoảng bên tai, nên vừa bĩu môi vừa lắc đầu liên tục.

Nghe những lời vô nghĩa này, Sở Long chỉ lắc đầu, không đáp lại chút nào.

Nói chuyện với bọn họ chỉ thêm phí lời, nên lúc này Sở Long cũng khoanh tay, từ từ lùi lại hai bước, tĩnh tâm lại.

Đúng vào lúc tình hình đặc biệt này, hai gã đàn ông kia lại tự cho là thông minh, rồi dùng hết sức lực toàn thân để mở nắp quan tài ra.

"Ha ha, tao không tin mấy lời ma quỷ của mày đâu.

Hôm nay tao phải mở ra xem rốt cuộc có ngưu quỷ xà thần gì, tao phải xem bên trong có nguy hiểm gì không." Hai gã không những không nghe lời mà còn hùng hồn chất vấn lại Sở Long, như thể muốn chứng thực tình hình bên trong.

Vương Bàn Tử ngay lập tức nhận ra tình hình không ổn, chắc chắn sắp có chuyện lớn, bèn kinh hãi la lên, vội quay đầu định ngăn cản, nhưng lại phát hiện đã quá muộn.

Bởi vì hai gã bùn nhão không trát được tường kia đã đẩy nắp quan tài ra, mọi thứ bên trong hiện ra ngay trước mắt, rõ ràng như vậy.

Trong phút chốc, Sở Long nhíu mày lại, rồi nghiến răng nhìn đối

phương, có một sự thôi thúc muốn chửi thề, đồ ngu!

"Vãi, trời đất ơi, bên trong có vàng bạc châu báu này, thật sự phát tài rồi, phát tài rồi!" Một trong hai gã trẻ tuổi sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong quan tài liền không nhịn được mà kinh hãi la lên, bởi vì hắn nhìn thấy một viên châu lấp lánh ánh vàng, còn có một viên bảo ngọc.

Dù không biết đó là thứ gì, nhưng chỉ nhìn vẻ ngoài cũng biết chắc chắn là vô giá, chỉ riêng độ lấp lánh chói mắt cũng đủ thấy giá trị không hề nhỏ, nên khi nghĩ đến đây, hắn cảm thấy vô cùng kích động.

Thế là hắn bắt đầu đưa tay vào, miệng cười toe toét nói: "Woa, phát tài rồi, woa, lần này chúng ta kiếm được một món hời lớn rồi, phát tài rồi!" Lúc này, ngôn ngữ đã khó có thể diễn tả được suy nghĩ thật sự trong lòng hắn, nên vừa cảm thán, hắn vừa thuận thế dùng tay che miệng, thậm chí mắt cũng trợn tròn, quá đỉnh.

Theo tình hình hiện tại, chắc chắn là kiếm bộn rồi.

Hai gã thanh niên không thể kìm nén được lòng tham, thế là một người chủ động vươn tay định lấy viên châu đó.

Bàn Tử gần như bộc phát hết tiềm năng, bắt đầu hét lớn: "Đừng!", định lao đến ngăn cản, nhưng phát hiện đã muộn.

Gã kia đã vươn tay tóm lấy viên châu, dùng sức muốn giật nó ra khỏi thi thể của chủ mộ.

Nhưng tay hắn vừa mới chạm vào, đột nhiên thi thể vốn được bảo quản hoàn hảo liền vỡ tan trong nháy mắt, sau đó hóa thành một làn khói đen, một làn khói đen từ bên trong bốc thẳng ra.

Gã đàn ông kia hoàn toàn không kịp phản ứng, vội vàng dùng tay che miệng mũi, ho khan liên tục hai tiếng, hít phải khói độc vào trong miệng mũi.

Gã còn lại thấy tình hình không ổn, sợ đến mức lập tức lùi lại

mấy bước, lưng dán chặt vào tường, toàn thân toát mồ hôi hột, không ngờ chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy.

Chương 808

Dù đối phương không thể chấp nhận cũng không có cách nào, bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt, rõ như ban ngày.

Sau một cú chạm, một làn khí độc đã bị hít vào cơ thể, gã đàn ông còn lại thì đã chạy ra xa.

"Khụ khụ khụ!" Sau khi luồng khói đen tiến vào miệng mũi, gã kia không nhịn được mà ôm bụng, bắt đầu nhảy lên nhảy xuống, ho sặc sụa, thậm chí cảm giác cả người sắp ho đến lộn ruột gan, không thể tưởng tượng được lại bi thảm đến thế.

Thật không ngờ lại rơi vào tình cảnh này, nên trông hắn vô cùng đau đớn.

"Không được rồi, không ngờ lại đau đớn thế này, không xong rồi, sắp không chịu nổi rồi..." "A, thật không ngờ mình lại thảm thế này, lại trở nên chật vật thế này, xem ra có chuyện rồi!" Trong tình cảnh này, hắn dùng tay ôm bụng, thở không ra hơi, ho khan liên tục, thậm chí trong miệng còn ho ra máu.

Hoắc Tú Tú thấy vậy định lấy túi thuốc ra xem có thể băng bó cho hắn không, nhưng lại bị Sở Long kéo lại phía sau.

"Anh Long, anh làm gì vậy?

Chúng ta mau đi giúp đi, xem kìa, anh ấy chắc chắn bị kích thích gì đó, nhất định là trúng độc rồi, chúng ta mau đi giúp đi!" Hoắc Tú Tú vốn là người nhiệt tình, nên khi thấy đối phương bị kích động, cô liền muốn nhanh chóng ra tay giúp đỡ.

Nếu còn chậm trễ, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nên cô cảm thấy nên ra tay khi cần thiết, nhưng Sở Long lại lắc đầu nói: "E là

lành ít dữ nhiều rồi.” Một câu nói khiến những người có mặt đều như sét đánh ngang tai, chỉ có Tiểu Ca mặt lạnh vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

“Vậy Sở Long anh thì sao?

Thuộc hạ của tôi, chẳng lẽ anh không thể cứu một lần sao?

Anh có thể máu lạnh như vậy sao?

Dù chúng ta ở hai phe khác nhau, cũng không thể thấy chết không cứu thuộc hạ của tôi chứ?

Tôi hy vọng anh có thể nhanh chóng ra tay giúp đỡ, hy vọng anh có thể cứu cậu ấy!” A Ninh lúc này không kìm nén được cảm xúc, nhìn chằm chằm Sở Long, liên tục nói.

Giọng điệu vô cùng nghiêm túc, nhìn Sở Long không giống như đang thương lượng, mà giống như đang dùng giọng điệu ra lệnh yêu cầu Sở Long phải làm một việc gì đó.

Nhìn thấy vẻ mặt và bộ dạng nghiêm túc, sắc bén của cô gái này, Sở Long cảm thấy đau đầu.

Làm gì vậy?

Cần gì phải thế chứ?

Dù sao mọi người đều là người văn minh, có chuyện gì không thể bình tĩnh nói rõ ràng được sao, cứ phải tự thêm phiền não cho mình làm gì?

Vì vậy, khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, Sở Long liên tục lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, hôm nay gặp phải chuyện này tôi cũng bất lực, chỉ có thể coi là cậu ta tự rước lấy xui xẻo.

Tôi hy vọng cô có thể điều chỉnh tâm trạng, bình tĩnh ở bên cạnh, tuyệt đối đừng manh động, nên điều chỉnh lại tâm tư rồi tính sau...” Ý

tứ trong lời nói của Sở Long là đối phương lát nữa sẽ có biến chứng đặc biệt.

A Ninh nhìn chằm chằm Sở Long, không thèm nghe lời vô nghĩa, cho rằng đối phương lòng dạ sắt đá, cho rằng không liên quan đến mình nên mới khoanh tay đứng nhìn.

Sở Long có thể ngồi yên không quan tâm, nhưng A Ninh thì không thể, dù sao đó cũng là thuộc hạ của cô, là người cô mang theo.

Vì vậy, A Ninh cầm hộp cứu thương trong tay định đi chữa trị cho đối phương, nhưng vừa mới đến gần, đã thấy gã đàn ông kia ôm mặt lăn lộn trên đất, phát ra những tiếng kêu la vô cùng đau đớn.

"Đau quá, mặt tôi, mặt tôi đau quá, cầu xin mọi người, đừng như vậy, đau quá!" Gã kia sắp phát điên, vừa nhe răng trợn mắt vừa gào thét thảm thiết, nửa khuôn mặt gần như đã thối rữa.

Thật không ngờ lại thê thảm đến vậy, lại không thể khá hơn.

Gặp phải chuyện này, hắn cũng cảm thấy trong lòng hoảng sợ, tự nhiên cũng sợ đến tè ra quần.

Nhưng dù gào thét thế nào cũng vô ích, vì căn bản không thể thay đổi được bất cứ điều gì.

Khi đối phương đang đau đớn gào thét không ngừng, Sở Long chỉ có thể thở dài một tiếng nói: "Xong rồi, vô phương cứu chữa.

Nếu tôi không đoán sai, luồng khói đen vừa rồi có độc, nên khi bị hít vào cơ thể, e là toàn thân sẽ thối rữa đến chết..." Mặc dù cách chết này có hơi tàn nhẫn, nhưng không còn cách nào khác, vì đó là sự thật không thể chối cãi, bày ra trước mắt cũng chỉ có thể nhìn đối phương chết dần chết mòn.

Lòng A Ninh như dao cắt, nhìn Sở Long nói: "Vậy không có cách nào sao?

Chương 809

Anh không phải rất lợi hại sao?" Nghe lời của A Ninh, Sở Long lại lắc đầu cười, nhìn cô hai cái rồi bất đắc dĩ thở dài, không tranh cãi hay nghi ngờ gì nữa.

Trong tình huống này, đối phương lại có thể nói ra những lời vô lý, thậm chí không phù hợp với logic của mình, thật là buồn cười và ngây thơ.

Nếu cậu thực sự có khả năng giải quyết chuyện này, sao có thể đứng ngây ra bên cạnh, thậm chí vẫn thờ ơ, không làm gì được.

Mọi chuyện tự nhiên không thể giải thích được, nên Sở Long lúc này cũng cười khổ liên tục hoặc nói: "Thôi, việc duy nhất chúng ta cần làm là đứng bên cạnh, rồi lùi ra xa một chút, kẻo lát nữa rước họa vào thân.

Nếu bị nhiễm phải khí độc tương tự, có thể sẽ có kết cục giống cậu ta..." "Lúc tôi ở Lỗ Vương Cung, tôi đã từng thấy loại khí độc này, tính ăn mòn cực mạnh, sau khi hít vào cơ thể sẽ thối rữa toàn thân, thậm chí cuối cùng sẽ ăn mòn dần da thịt, rồi ăn mòn cả xương cốt..." Nói rồi, Sở Long từ từ nhắm mắt lại, trong đầu bất giác hiện ra một hình ảnh.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung, một người bạn đồng hành đã mất mạng theo cách này, nên chuyện này Sở Long nhớ rất sâu sắc.

Huống chi gã này lại hít phải một lượng lớn khói đen như vậy, rõ ràng là bệnh tình đã nặng hơn, cũng đủ để thấy nguy hiểm đến mức nào.

Sau khi nghe một tràng như vậy, đối phương dường như cảm khái sâu sắc, lập tức giơ ngón tay cái lên với cậu.

Theo cách nói đó, dường như chuyện đúng là như vậy.

Gã đàn ông ở xa xa ngã xuống đất lăn lộn, ôm mặt, bắt đầu gào thét đau đớn hết lần này đến lần khác, âm thanh phát ra càng thêm thê thảm, không ngờ lại bi kịch đến vậy.

“Đau quá, cầu xin mọi người mau tha cho tôi đi, cầu xin mọi người, mau dừng lại đi, tôi sắp không chịu nổi rồi, tại sao tôi lại thảm thế này, tôi đau quá!” Cảm giác đau đớn giờ đây lan khắp toàn thân, thậm chí bệnh đã vào giai đoạn cuối, đau đến mức toàn thân run rẩy, tay chân lạnh ngắt, nổi da gà khắp người.

Thật không ngờ lại bi thảm đến vậy, nên chỉ có thể kêu cứu với đồng đội, hy vọng được giúp đỡ.

Một loạt tiếng la hét, giống như đá chìm xuống biển, hoàn toàn không nhận được bất kỳ phản hồi nào, mọi người chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, không có ai có thể lên giúp hắn giải quyết phiền phức, thậm chí là giúp hắn giải tỏa lo âu.

Cuối cùng, mặt của gã đàn ông bắt đầu thối rữa từng chút một, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nó hóa thành nước máu, tay cũng bắt đầu từ từ trở nên xanh tím.

Cảnh tượng quá đẫm máu, Sở Long chỉ có thể ôm Hoắc Tú Tú vào lòng, rồi nhẹ nhàng vỗ vai cô, bảo cô tạm thời tránh đi, đừng quá manh động.

“Được rồi, được rồi, em nhắm mắt lại đi, một lát nữa là xong thôi, một lát nữa là kết thúc.” Sở Long an ủi Hoắc Tú Tú hai câu.

“Làm sao bây giờ?

Huynh đệ của tôi, chẳng lẽ thật sự trơ mắt nhìn cậu ấy chết sao?” “Đáng sợ quá, nơi này là một cái huyệt chết, một cái bẫy chết, tôi không cần tiền nữa, tôi muốn đi!” “Tôi không ở đây nữa, mau chạy đi,

chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau rời đi, tôi không thể đợi được nữa!" Mọi người xung quanh đều sợ hãi, ôm mặt chạy loạn xạ, có người trong lòng vô cùng đau khổ, nước mắt lưng tròng.

Mọi người đều không ngờ tình hình lại tồi tệ đến vậy, khiến họ cảm thấy trở tay không kịp, hoàn toàn không có cách giải quyết.

Vì vậy, mấy gã đó chỉ có thể đứng bên cạnh khóc lóc la hét, nhưng lại chậm chạp không biết phải làm gì.

Ngay lúc tất cả mọi người sắp bị kích động, Muộn Du Bình lại sải bước đi về phía trước, nhanh như chớp, vừa mới ra tay đã thấy một bóng sáng lóe lên, rồi "xoẹt" một tiếng, một đao chém chết gã đàn ông vừa rồi.

Một đao kết liễu tính mạng đối phương, xung quanh thuận thế trở lại yên tĩnh.

A Ninh và đám người của cô cũng ngẩn người như bị thôi miên.

Tiếp đó, đám thuộc hạ của A Ninh không chịu, làm cái gì vậy?

Tại sao lại làm hại huynh đệ của họ?

Dù sao đó cũng là đồng đội, có lẽ vẫn chưa hết cách, vậy mà đối phương lại chém chết hắn ngay trước mặt, hoàn toàn không hỏi ý kiến, không để ý đến cảm nhận của họ.

Thế là có mấy gã không phục, tiến lên định lý luận với A Ninh và Muộn Du Bình.

"Này, anh có ý gì?

Anh có thể kiêu ngạo, ngông cuồng như vậy sao?

Có thể tùy tiện ra tay giết người của tôi, chẳng lẽ coi trời bằng vung, muốn cố ý gây khó dễ cho người khác ở đây sao?" "Đúng vậy, tôi thấy cậu nhóc này cố tình gây sự phải không?

Cố tình dồn chúng tôi vào đường cùng, tôi thấy, lòng dạ cậu ta thật sự xấu xa, đội trưởng à, chúng ta không cần khách sáo với hắn nữa, gã này nhất định có ý đồ xấu, chúng ta nên tìm cách bắt hắn lại mới phải!" Những người xung quanh càng lúc càng phẫn nộ, cảm xúc cũng càng lúc càng không ổn định, nên khi nói chuyện lại bắt đầu la hét, có gã còn vừa nói vừa vung tay.

Chương 810

Theo ý của họ, Muộn Du Bình không nên một đao giết chết đồng đội của họ.

Thấy cả đám người sắp xảy ra nội loạn, Sở Long chỉ có thể đi trước một bước, chạy đến trước mặt mọi người, nhìn chằm chằm vào đám người đó, cuối cùng liếc mắt một cái đầy giận dữ nói: "Đồ khốn, bùn nhão không trát được tường!

Làm gì vậy?

Ở đây la hét om sòm, không biết mất mặt à?

Hả?

Ngay cả tôi cũng cảm thấy mặt mo sắp mất hết rồi, xem các người kìa, lại còn ở đây nói bậy nói bạ.

Có thể im lặng một chút được không?

Có thể nhìn rõ tình hình không?

Nếu không muốn chết thì tốt nhất câm miệng lại cho tôi!" Sở Long tuyệt đối không phải loại người thích nói đùa, tùy tiện nói hai câu là giải quyết được vấn đề, cậu phải cho họ một lời nhắc nhở, rồi cho họ một bài học.

Mấy tên vô danh tiểu tốt này quả thực không đáng tin cậy chút nào, ngược lại còn tự cho mình là đúng, luôn đặt thân phận và thực lực của mình lên trên bất kỳ ai, thật sự tưởng mình giỏi giang.

Vừa rồi Muộn Du Bình làm vậy cũng chỉ là để giảm bớt nỗi đau khổ cho đối phương trước khi chết mà thôi.

Dù sao cũng đã vô phương cứu chữa, cho dù không giết hắn, cuối

cùng hắn cũng phải chịu đựng nỗi đau vô tận.

Nhưng vừa rồi, một nhát chém nhanh gọn đã giải quyết đối phương, cũng đã giảm bớt không ít đau đớn dày vò, chỉ để hắn phải chịu đựng sự hành hạ vô tình như vậy.

Sau một hồi nói, mấy người vừa la hét om sòm đều xấu hổ, cúi đầu im lặng, cũng biết vừa rồi có lẽ hơi manh động, lỗ mãng, trách nhầm đối phương.

Thực ra cũng khó tránh khỏi, có thể hiểu được, dù sao trong tình huống khẩn cấp vừa rồi, nếu không thể nhanh chóng giải quyết vấn đề, có lẽ sau đó mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn, thậm chí sẽ xảy ra vấn đề, tai nạn cũng sẽ phát sinh.

Nhưng Muộn Du Bình lại không hề manh động, lý trí ngược lại một đao giải trừ mọi mối đe dọa, cũng tự nhiên giảm bớt không ít gánh nặng.

Vì vậy, sau khi phân tích, mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa, sắc mặt mọi người đều giãn ra, cả đám người đều gật đầu rồi cười ha hả.

Cũng vào thời khắc mấu chốt này, mọi người đều chụm đầu lại, rồi tiến hành một cuộc thảo luận tỉ mỉ.

Sở Long ngẩng đầu quan sát một vòng rồi nói: "Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta mau đi thôi, nơi này không nên ở lâu.

Phải tìm đường ra ngoài, bây giờ nếu còn không đi, e là lại xảy ra chuyện gì kỳ quái nữa..." Sở Long không muốn tiếp tục ở lại trong mật thất này nữa, cho dù có muốn tìm đồ vật quý giá, cũng phải là những món đồ tùy táng hữu dụng, cứ ở mãi nơi này thì thật vô nghĩa.

Được nhắc nhở, những người xung quanh cũng đều gật đầu, cảm thấy lời cậu nói quả thực có lý, thế là cũng lục tục tiếp tục theo sát

phía sau, chuẩn bị cùng nhau thoát khỏi những phiền phức này, rồi tìm cách ra ngoài.

Nhưng khi họ vừa chuẩn bị ra ngoài, lại đột nhiên phát hiện một chuyện bất ngờ khác.

Khi vừa quay người, con đường đột nhiên lại bị chặn lại, đột nhiên nghe thấy một tiếng "hù hù" vang lên, mọi người đều ngẩn ra, âm thanh phát ra từ đâu vậy?

Tiếng động bất ngờ khiến họ cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí là mờ mịt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thế là đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Trời đất!

Vừa nhìn, họ liền thấy ở một vị trí không xa, nắp quan tài đang rung lên dữ dội, phần trên của nắp quan tài dường như đang lắc lư hết lần này đến lần khác.

"Không ổn rồi, thứ mấu chốt đang động đậy bên trong, chắc chắn có thứ gì đó sắp ra, mau mau mau, mau giữ chặt nó lại!" Đầu óc Bàn Tử đột nhiên lóe lên một tia sáng, biết tình hình có chút không ổn, thế là lập tức ngồi lên nắp quan tài đó, hét lớn với mấy người khác.

Mấy người còn lại cũng lục tục đi theo, đè chặt lên nắp quan tài đang rung lắc, cứ ngồi như vậy để ngăn nắp quan tài bị người ta lật lên.

Để làm được điều này, Bàn Tử đã phát huy rất tốt lợi thế về cân nặng của mình, đè chặt nắp quan tài, sợ rằng con quái vật khổng lồ bên trong sẽ đột nhiên giãy giụa thoát ra.

"Aiya, may mà vừa rồi tôi phản ứng kịp thời.

Hừ, dám đối đầu với Bàn gia sao?

Chương 811

Phải biết Bàn gia đây là người từng trải giang hồ, muốn đấu với tôi thì nên cao hơn một thước, đạo cao một trượng mới phải chứ...” Ngồi trên nắp quan tài, Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm một mình, cảm thấy mình khá là oai phong.

Cậu cho rằng lần này vào đội, nếu không phải vì vừa rồi phản ứng kịp thời, một khi nắp quan tài này mở ra, không chừng sẽ có một con quái vật siêu lớn chui ra.

Cả hai đội đều tập trung ở đây, một người trúng độc vừa bị một đao chém chết, không thiếu một ai, vậy tại sao dưới nắp quan tài lại có thứ gì đó đang động đậy?

Không thể hiểu nổi, rõ ràng là bên trong chắc chắn lại sắp có một cái “bánh ú thịt” xuất hiện.

Sở Long và Muộn Du Bình luôn giữ cảnh giác, thần kinh căng như dây đàn.

A Ninh và mấy thuộc hạ còn lại cũng đều cầm chắc súng, lặng lẽ quan sát xung quanh.

Sau một chặng đường tổn thất nặng nề, A Ninh chỉ còn lại ba thuộc hạ bên cạnh, nói chính xác là chỉ còn lại ba đứa trẻ con.

Nếu cứ tiếp tục tổn thất như vậy, e là số người sống sót ra ngoài cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Phải biết rằng một ngày trước, số người xuống mộ huyệt này là hơn mười người, một đội ngũ hùng hậu, mỗi người đều chuẩn bị vũ khí tốt nhất, nhưng không ngờ lại tổn thất nặng nề như vậy trên đường đi, chỉ còn lại mấy người.

A Ninh nhìn Sở Long hỏi: “Anh Long, anh có cách nào tốt không?

Bây giờ chúng ta phải tìm cách rời khỏi nơi này, không nên ở lâu.

Nếu chúng ta không rời đi, có lẽ nắp quan tài này sẽ không giữ được, lúc đó hậu quả khó lường, tính mạng của mọi người cũng sẽ gặp nguy hiểm...” A Ninh vừa nói vừa gãi đầu, nhìn chằm chằm Sở Long, liên tục nhắc nhở.

Cô cho rằng trong tình huống này tuyệt đối không thể bỏ cuộc, nói chính xác là không thể ngồi chờ chết, vì chủ động tấn công mới có một tia hy vọng sống.

Sở Long lắc đầu nói: “Cứ bình tĩnh đi từng bước xem sao, tôi xem thử dưới nắp quan tài này rốt cuộc là thứ gì, xem có thể ổn định tình hình trước không đã!” Đúng là trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.

Sở Long không tin rằng ba tấc lưỡi của mình lại không đối phó được với mấy cái quan tài rách.

Bàn Tử ngồi trên nắp quan tài vững như núi Thái, dựa vào trọng lượng cá nhân của mình, chắc chắn có thể đè chặt nắp quan tài, dù bên trong có ngưu quỷ xà thần gì, e là cũng không thể phản kháng được chút nào.

Nhưng kế hoạch thường không theo kịp thay đổi, khi Bàn Tử đang ngồi vững như núi Thái, đột nhiên nghe thấy ở phía bên kia có hai tiếng “bùm bùm” vang lên, rồi ở phía trước, nắp của hai chiếc quan tài khác bị bật tung, sau đó thấy hai người mặc áo giáp ngồi dậy từ bên trong.

Nói chính xác là hai cái “bánh ú thịt” mặc áo giáp, mặt đeo một chiếc mặt nạ siêu lớn, che kín cả khuôn mặt, nhưng đôi mắt lại trông vô cùng quỷ dị, giống như mắt của một con hồ ly.

Thấy thứ trong quan tài nhảy ra, cả đám người tại hiện trường đều sợ đến tê cả da đầu, thậm chí có người tim đập thình thịch, căng thẳng tột độ.

Không ngờ tình thế lại xoay chuyển lớn như vậy, thứ đã ngủ yên trong quan tài này mấy trăm, mấy nghìn năm sao lại đột nhiên xuất hiện, đúng là lão già không chết.

"Các bạn mau cùng tôi lên, nhất định phải ngăn cản chúng, tuyệt đối không được để chúng đến gần nửa bước." Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long chỉ có thể kéo Muộn Du Bình cùng chiến đấu.

Tại hiện trường chỉ có hai người có sức chiến đấu tương đối mạnh.

Sau khi nắp của hai chiếc quan tài vừa rồi bị bật tung, hai cái bánh ú thịt lớn nhảy ra, và đang từ từ di chuyển về phía trước.

Tiểu Ca cũng không khách khí, nghe yêu cầu của Sở Long xong, rút thanh đao trong tay ra, nhanh chóng lao về phía đám bánh ú thịt.

Bàn Tử sợ đến kinh hồn bạt vía, cảm thấy có một sự thôi thúc muốn khóc, đệch mợ sao lại xui xẻo thế này?

Bởi vì cậu đang ngồi trên nắp quan tài đó, đè nắp quan tài không thể rời đi, nhưng hai cái bánh ú thịt kia lại đang lao về phía cậu.

Nếu không đi, hai cái bánh ú thịt có thể sẽ xé xác cậu.

Nhưng nếu đi thì nắp quan tài đó chắc chắn không có ai đè, bên trong lại sẽ chui ra một cái bánh ú thịt siêu lớn, xuất hiện ba cái thì không phải chuyện nhỏ, nhất định sẽ mang đến không ít tai họa cho cả đám người tại hiện trường.

Vì vậy, Bàn Tử bây giờ đang ở trong tình thế cưỡi hổ khó xuống, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

“Tiểu Long Long, mau giúp với, tôi sắp không chịu nổi rồi, mẹ nó, tôi sắp không chịu nổi rồi, sao lại thích trai đẹp thế, sao lại nhắm vào tôi!” Bàn Tử liên tục hét lớn về phía Sở Long mấy lần, tay chân đều lạnh ngắt, toàn thân liên tục đổ mồ hôi, phải làm sao bây giờ?

Phải làm thế nào đây, căn bản không chống đỡ nổi.

Chương 812

Nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách, nhanh chóng thoát khỏi những phiền phức này, e là hôm nay mạng sống khó giữ, không chừng sẽ mất mạng tại chỗ.

Vì vậy, Bàn Tử càng lúc càng lo lắng, càng lúc càng sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể liên tục cảm thán, trong lòng càng có một sự thôi thúc muốn khóc thành tiếng.

Đang cảm thán thì một trong hai cái bánh ú thịt sắp lao tới, Sở Long nhấc chân đá một cú vào vai nó, nhưng cơ thể đối phương đặc biệt vững chắc, không những không đá bay được đối phương, mà còn bị lực phản tác dụng, rồi đột nhiên bật lại, cả người ngã mạnh xuống đất.

Sau cú bật lại mạnh mẽ này, cậu cảm thấy toàn thân đau nhức, tay chân tê dại, đầu óc choáng váng hồi lâu không đứng dậy được, càng đau đến mức gào thét thảm thiết.

“Aiya, trời ơi, không chịu nổi rồi, sắp không chống đỡ nổi rồi, làm gì vậy?

Rốt cuộc là tình hình gì đây!” Từng cơn đau lan khắp toàn thân, Sở Long ôm vai gào thét, cảm thấy lúc này mình sắp không đứng vững được nữa, toàn thân tức thì trở nên tê liệt, không còn cảm giác đau đớn.

Điều quan trọng là cái bánh ú thịt đó căn bản không bị tấn công chút nào, ngược lại còn tiếp tục lao về phía Bàn Tử, mục tiêu rõ ràng.

Bàn Tử gần như sắp hoài nghi nhân sinh, ngồi trên nắp quan tài mà khóc nức nở.

“Cầu xin ngươi, đồ xấu xí, mau đi đi, đừng quan tâm đến ta nữa được không?

Tuy ta đẹp trai, nhưng cũng không thể chuyên chọn một mình ta chứ, phải không?

Chúng ta phải có chút công đức tâm, ta bình thường cũng khá thật thà, chưa bao giờ làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm, cầu xin đại ca mau đi đi!” Bàn Tử lúc này sợ đến run lẩy bẩy, dùng tay che mắt, toàn thân càng run rẩy, không ngờ hôm nay lại xui xẻo đến vậy, gặp phải một loạt nguy hiểm như thế.

Nếu có thể thực sự chọn lại một lần nữa, cậu sẽ không để mình bị dồn vào đường cùng, rồi bị những gã đáng sợ này ép đến không còn đường lui.

Đương nhiên rồi, bây giờ đều không có lựa chọn nào cả, vì những mối đe dọa này đang từ từ đến gần, có thể đã ở ngay trước mắt, có thể bất cứ lúc nào cũng có ý định lấy mạng.

Cũng vào lúc đang khóc lóc om sòm, một trong hai gã to lớn lập tức lao tới, rồi vừa gào thét, vừa vung nắm đấm thẳng vào mặt.

Vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên thấy một sợi dây thừng, trực tiếp bay từ xa đến, một cái thòng lọng siết chặt vào vai của cái bánh ú thịt khổng lồ, cứng rắn kéo nó về phía sau.

Cũng chính vì sợi dây thừng xuất hiện kịp thời, khiến cái bánh ú thịt đó lập tức dừng bước.

Sở Long thuận theo hướng đó quay đầu lại nhìn, thì thấy Trần Bì A Tứ đang đứng ở nơi xa nhất, cố gắng kéo sợi dây thừng, liên tục kéo về phía sau.

Nhưng sức của cái bánh ú thịt đặc biệt lớn, hết lần này đến lần khác, dùng sức lao về phía trước, lần nào cũng muốn liều mạng thoát

ra, nhưng lại luôn bất lực.

“Tiên sinh, mau chạy đi, không kịp nữa rồi, bên tôi sắp không chống đỡ nổi nữa.” Trần Bì A Tứ dùng hết sức lực, để kéo dài thời gian cho Sở Long, hết lần này đến lần khác kéo sợi dây thừng, không để gã khổng lồ đó tiếp tục từ từ tiến lại gần.

May mắn thay, công phu không phụ lòng người, dưới sự nỗ lực không ngừng, cái bánh ú thịt khổng lồ cuối cùng cũng bị kéo ra một khoảng không gian, rồi cứng rắn bị kéo về phía sau.

Điều này cũng khiến họ cảm thấy kích động, thậm chí trong lòng vô cùng vui mừng, may mắn là không uổng công, nếu không có thể đã bị uy hiếp, cũng may là đã giữ lại được một mạng.

Trần Bì A Tứ cùng Hoắc Tú Tú, ra sức kéo sợi dây thừng, kéo cái bánh ú thịt nặng nề về phía sau.

Ở phía bên kia, Tiểu Ca cũng dùng đôi ngón tay siêu thon của mình để tấn công.

Trong tình huống bình thường, một cú chọc của thuần dương chỉ có thể sẽ đánh lui cái bánh ú thịt, nhưng bây giờ khi ngón tay chọc tới, lại bị bộ áo giáp chắc chắn của đối phương cứng rắn chặn lại.

Vừa ra một chiêu lớn đã phát hiện cái bánh ú thịt này dường như không có phản ứng gì, thậm chí không bị bất kỳ thương tổn nào, khiến họ cảm thấy khó hiểu, càng kinh hồn bạt vía.

Cả đám người mắt trợn tròn, vừa chống cự trái phải, biểu cảm trên mặt đã có sự thay đổi không nhỏ, cảm thấy sắp hoài nghi nhân sinh.

Trời ạ, không ngờ bây giờ lại bi thảm đến vậy.

Lúc này rốt cuộc nên làm thế nào đây.

Khi trận đấu sắp bước vào giai đoạn khó khăn nhất, Sở Long lồm cồm bò dậy từ dưới đất, đơn giản dùng tay ôm ngực, ho khan hai tiếng, khóe miệng cũng chảy ra nước bọt và vết máu.

Vì thông qua sức chiến đấu tổng thể, cậu cảm thấy thực lực đã không bằng trước đây, cơ thể cũng cảm thấy yếu đi, nằm đó cũng không thể nhanh chóng nghĩ ra cách, hậu quả có thể sẽ khó lường.

Nhưng nếu bây giờ đối với chuyện này lại bất lực, không biết phải làm gì, thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn, nên cũng đáng để suy nghĩ sâu sắc, cần phải xem xét lại.

Chương 813

Cũng đúng vào lúc khẩn cấp, Sở Long vung cánh tay sang bên, rồi thấy một đám người bắt đầu lục tục lao về phía trước.

Cậu vừa bò dậy từ dưới đất, nói với Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, mau ném cho anh một cái xẻng Hán Dương." Hoắc Tú Tú vừa bị cảnh tượng kích động lòng người dọa cho sợ hãi, căn bản không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết rốt cuộc có thể giúp được gì không, nhưng vừa nghe lời của Sở Long, mắt cô liền sáng lên.

Chỉ cần có thể giúp được, thì có nghĩa là có thể góp một phần sức lực của mình, như vậy, tâm trạng của cô cũng sẽ bình tĩnh hơn một chút.

Thế là cô cũng không khách sáo, vội vàng lấy từ trong ba lô ra thứ mà Sở Long cần, và dùng sức ném về phía cậu.

Cái xẻng Hán Dương vừa mới ném đi, đối phương bắt đầu cơ thể đột nhiên dừng lại, rồi một tay bắt lấy cái xẻng đó.

Cái xẻng này dường như khá vừa tay, cậu cầm nó trước mặt, bắt đầu nhẹ nhàng cân nhắc, trông vô cùng nhẹ nhàng.

"Ừm, không tồi không tồi, món đồ này trông khá được!" Sở Long cười ha hả, cầm cái xẻng nhỏ trong tay rồi loạng choạng bò dậy từ dưới đất.

Bàn Tử không hiểu rõ kế hoạch tiếp theo của Sở Long, nên không nhịn được mà hỏi lại một câu: "Này, huynh đệ đang làm gì vậy?

Không phải đang giở trò với tôi đấy chứ, huynh đệ?

Tôi bây giờ sắp không chống đỡ nổi rồi, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, sao lại dùng xẻng Hán Dương?" Trong tình huống hiện tại,

nên bất chấp tất cả, dốc toàn lực, lấy bản lĩnh thật sự ra chiến đấu mới phải.

Nhưng Sở Long thì hay rồi, căn bản không có hành động chiến đấu nào ra hồn, ngược lại còn cầm cái xẻng nhỏ không biết còn tưởng là đang ở đây cày ruộng.

Sở Long lại lắc đầu cười nói: "Huynh đệ à, xem ra cậu cần phải học hỏi thêm một chút.

Đối phó với những gã xấu xí này chỉ có thể dùng trí thông minh để giải quyết, không dùng sức mạnh.

Cậu cứ đứng bên cạnh xem đi..." Cầm cái xẻng Hán Dương trong tay, cậu tiến lại gần cái bánh ú thịt khổng lồ.

Thực ra, qua một hồi quan sát vừa rồi, cậu đã xác định được một tình hình, chỉ cần cầm cái xẻng Hán Dương này, phá hủy hết những sợi dây sắt và khóa trên người đối phương, như vậy có thể khiến cơ thể của nó thực sự lộ ra ngoài.

Một khi lộ ra ngoài không khí thì càng đơn giản hơn, lúc đó có thể hạ gục đối phương một cách dễ dàng.

Thế là sau khi suy nghĩ như vậy, cậu cảm thấy toàn bộ thần kinh bắt đầu từ từ thư giãn, kinh mạch toàn thân càng trở nên rõ ràng, thông suốt.

Cậu lao nhanh như bay, tiến lại gần, cầm xẻng Hán Dương đập mạnh xuống.

Cái xẻng sắt trong tay vừa đập xuống, "keng" một tiếng đánh vào bộ áo giáp, rồi lại đột nhiên vung lên một lần nữa, sau đó cái xẻng sắt lại cắt đứt mấy sợi dây sắt trong đó.

Mặc dù áo giáp trên người đối phương có chất lượng thượng thừa, nhưng cũng đã trải qua sự bào mòn của thời gian, nên sau một

loạt thao tác của Sở Long, nó tạm thời loạng choạng, suýt nữa không đứng vững.

Nhưng tất cả đã đủ rồi, trong lòng tràn đầy tự tin, sau một loạt thao tác liên tục, cậu đè nó xuống đất, rồi lại bắt đầu tấn công điên cuồng.

Rất nhanh, bộ áo giáp chắc chắn trên người cái bánh ú thịt đã bị cởi ra.

Ở cách đó không xa, Sở Long vội vàng hét lên: "Này, huynh đệ đang chờ gì vậy?

Mau giúp một tay đi, mau giúp một tay, nếu không thì không kịp đâu, thật sự không còn cách nào khác, mau giúp một tay đi..." Theo tình hình hiện tại, nếu đối phương không nhanh chóng giúp một tay, có thể sẽ không biết phải làm gì, nên cậu cũng cảm thấy trong lòng rối bời, lo lắng.

Vì vậy, trong lòng lúc này cảm thấy hỗn loạn, càng thấp thỏm.

Cũng chính lúc nghe thấy tiếng la hét của đối phương, Sở Long nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, nheo mắt nhìn đối phương rồi cười nói: "Bây giờ tôi muốn xem anh có bao nhiêu sức chiến đấu, lại dám đối đầu với tôi, thật là nực cười!" Sở Long chưa bao giờ sợ hãi uy hiếp, nếu đối phương dùng một thao tác nhỏ như vậy để so tài với cậu, ngược lại cậu càng cảm thấy vô tri.

Khi Sở Long đang lẩm bẩm, đột nhiên thấy ở phía sau, có một người lao tới, rồi một quyền đấm vào người cái bánh ú thịt, đối phương không đứng vững, rồi loạng choạng quay một vòng.

Tiểu Ca cũng không làm người ta thất vọng, rút thanh đao cổ trong tay ra.

Sức chiến đấu của Muộn Du Bình trước nay vẫn luôn là hàng đầu,

nên thanh đại đao trong tay vung đi, chém mạnh vào cơ thể nó.

Một đao dạy cho đối phương cách làm người.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết đau đớn cũng không có, cái bánh ú thịt bị một đao chém thành hai nửa.

Chương 814

Một đao chiến thắng đối phương, cũng đã kích thích ý chí chiến đấu của mọi người.

Vừa rồi bị đám bánh ú thịt này bắt nạt, quả thực không còn đường lui.

Bây giờ Tiểu Ca dễ dàng giết chết cái bánh ú thịt, nói chính xác là kết quả hợp tác của Sở Long và Muộn Du Bình.

Điều này khiến mọi người hiểu ra một đạo lý, cái bánh ú thịt này không phải là không thể chiến thắng, chỉ cần hợp tác chân thành, phương pháp đúng đắn, khoa học, thì cái bánh ú thịt này sẽ không còn đường thoát.

"Woa, anh Long, anh thật lợi hại, em biết anh là người giỏi nhất mà, quả nhiên không làm em thất vọng, woa, anh Long!" Một thao tác thần thánh của Sở Long khiến Hoắc Tú Tú vui mừng, vỗ tay lia lịa, thậm chí còn liên tục gọi "anh Long".

Cô cho rằng Sở Long mới là người chiến thắng thực sự, một sự tồn tại thực sự lợi hại, nên khi nói chuyện, cả người cô cứ nhảy tưng tưng trước mặt cậu, thậm chí còn liên tục vỗ tay hoan hô.

Nghe thấy tiếng hoan hô của cô, Sở Long vẫy tay nói: "Ha ha ha, được rồi, được rồi, cô nương à, khiêm tốn, khiêm tốn, đối với tôi đây cũng chỉ là thao tác bình thường thôi, có đáng để kích động như vậy không?" Đối với loại thao tác này, Sở Long khá bình tĩnh, tự nhiên cũng không kích động như cô nói, la hét gì đó, như vậy cũng có vẻ hơi quá khoa trương, không cần thiết.

Nghe thấy tiếng hoan hô, la hét liên tục của Sở Long, đám người xung quanh cũng đều ngẩn ra, rồi mỗi người đứng bên cạnh tiến hành

quan sát tỉ mỉ, tìm ra những phương pháp giải quyết cụ thể tiếp theo.

Theo kết quả quyết định hiện tại, bên này đã tạm thời kết thúc, bụi đã lắng xuống.

Vấn đề là vừa rồi mới chỉ giết được một trong số chúng, còn có một loạt bánh ú thịt khác đang chờ, nên nếu muốn đánh bại tất cả chúng, nói thì dễ, áp lực rất lớn.

Thế là cả đám người chỉ có thể liên tục lùi lại hai bước, rồi tìm một nơi xem có thể nhanh chóng dừng lại không, hoặc là ổn định lại ở đây, tuyệt đối không được manh động như vậy, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Cũng đúng vào lúc này, có người nhẹ nhàng kéo tay cậu, nụ cười trên mặt càng trở nên rạng rỡ.

Đi đến trước mặt, cậu cười hắc hắc, vỗ tay nói: "Đứng ngẩn ra làm gì vậy?

Mau giúp một tay đi, tìm cách lấy cái áo giáp..." Sở Long đang cố gắng huy động sự tích cực của mọi người, để cùng nhau phát huy, nhanh chóng gỡ bỏ áo giáp trên người cái bánh ú thịt.

Vì qua thực chiến vừa rồi, sự thật đã chứng minh suy đoán của cậu không sai, chỉ cần cởi bỏ áo giáp trên người chúng, thì đám bánh ú thịt này chẳng khác nào hổ mất răng, lúc đó chỉ có thể mặc cho mình xử lý.

Nhưng lời vừa mới nói ra, đột nhiên nghe thấy bên phía Bàn Tử có một tiếng hét đau đớn, mọi người cũng đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Lúc này Bàn Tử vô cùng bi thảm, bị nắp quan tài cứng rắn bật bay đi.

Cả người giống như một quả bóng da, trực tiếp bị bật lên từ trên nắp quan tài, rồi bay thẳng về phía xa, sau đó lại ngã xuống đất, đau

đến mức đối phương ôm vai lăn lộn, liên tục gào thét, nhưng lại bất lực, không ngờ lại bi thảm đến vậy.

Sau một thao tác đơn giản, đối phương ôm vai hồi lâu không đứng thẳng dậy được, cả khuôn mặt càng trở nên tái mét, khó coi.

“Aiya, sống lưng của tôi, xương đầu gối của tôi, thật sự không chịu nổi rồi, đau quá, thật sự đau quá, trời ơi, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tôi sắp không chống đỡ nổi rồi!” “Mẹ nó, đúng là đồ khốn nạn, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy, không chịu nổi nữa rồi!” Đối phương bắt đầu đau đớn gào thét, thậm chí cảm thấy toàn thân đau nhức sắp không còn sức để phàn nàn, sao lại xui xẻo đến vậy, trở nên bi thảm đến vậy.

Vì vậy, vào thời khắc mấu chốt, cậu run rẩy, nhìn cả khuôn mặt càng trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

Nghe thấy tiếng gào thét đau đớn của đối phương, Sở Long mới nhìn thấy, thì ra nắp quan tài bên trong đã bị bật bay đi, rồi từ bên trong xuất hiện một gã siêu to khổng lồ.

Vừa nhìn thấy gã to lớn này, Sở Long thần kinh căng thẳng, ngẩn người tại chỗ, trên mặt lộ ra một vẻ lúng túng.

Vừa rồi Tiểu Ca một đao chém chết, thuộc loại nhỏ, bây giờ lại xuất hiện một con boss lớn, có nghĩa là đây là con lợi hại nhất trong cả cái quan tài này.

Trần Bì A Tứ thấy tình hình này vội vàng nói: “Tiên sinh, mau chạy đi, không kịp nữa rồi, trên người nó mọc lông rồi, chắc là tồn tại mạnh nhất, e là ở đây đã có biến hóa gì đó, cũng không biết đã bị phản ứng gì.” Mặc dù Trần Bì A Tứ ít khi xuống mộ cổ, nhưng kinh

nghiệm gia truyền của ông cũng khá phong phú, bình thường đều tra cứu những cuốn sách cổ bí tịch do gia tộc để lại, tự nhiên học được kiến thức từ trong sách.

Vừa thấy cái bánh ú thịt siêu lớn này xuất hiện, ông lại biết tình hình không ổn, nên cảm thấy trong lòng đột nhiên lạnh toát, liên tục lùi lại hai bước, cũng hết lần này đến lần khác vẫy tay, hy vọng Sở Long nhanh chóng dừng lại, tuyệt đối không được manh động, lỗ mãng, thậm chí không thể lấy tính mạng ra đùa giỡn.

Nhưng bây giờ sự việc đã xảy ra, cho dù không thể đối phó thì cũng có thể làm gì, bây giờ sự việc đã bày ra trước mắt, không lẽ cứ thế bỏ cuộc sao.

Vì vậy, khi đối phương liên tục gọi, Sở Long chỉ có thể chìa tay ra, bất lực nói: "Vậy cũng không còn cách nào khác, sự việc đã xảy ra rồi, chúng ta phải tìm cách đối phó." Sở Long nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý, từ trước đến nay cậu là thần đồng mộ cổ, có lẽ nào lại không giải quyết được một cái bánh ú thịt nhỏ bé này.

Cậu cầm cái xẻng sắt Hán Dương trong tay, trực tiếp chạy nhanh, lao thẳng đến.

Chương 815

Khi đối mặt với cái bánh ú thịt này, hầu như tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, thậm chí trong lòng hoảng sợ, cảm thấy căng thẳng lo lắng, nhưng chỉ có Sở Long là đáng để đối mặt, lao thẳng về phía trước.

Vì Sở Long trong lòng biết rõ, bây giờ cho dù có trốn cũng không kịp, trừ khi muốn để người ta cười chê, thậm chí sau lưng bị người ta chỉ trỏ, nên dù thế nào cũng phải lấy bản lĩnh thật sự ra, vì chỉ có như vậy mới có thể thực sự phân cao thấp.

Ba bước làm hai, nhanh như bay, sau khi đến gần lập tức nhảy lên, cái xẻng sắt trong tay cũng lập tức vung cao.

Nhưng cái xẻng sắt trong tay vừa mới xuất hiện, lại phát hiện gã kia lập tức cơ thể đột nhiên dừng lại, tiếp đó nghe thấy một tiếng gào thét, toàn thân run rẩy rồi ngã mạnh xuống bên cạnh.

A a a...

Sở Long bị một luồng lực phản kích vô cùng mạnh mẽ, rồi ngã xuống đất gào thét ôm vai, thậm chí hồi lâu không đứng dậy được, không ngờ lại bi thảm đến vậy.

“Aiya, không được rồi, xương cốt của gã này cũng quá cứng rồi, chẳng lẽ là sắt thép sao?

Dù sao thì tôi cũng không chịu nổi nữa rồi, Tiểu Ca, mau giao cho anh xử lý đi, mau tìm cách.” Trong trận thực chiến này.

Sở Long biết mình đã thua, thua rất thảm, nên chỉ có thể giao phiền phức cuối cùng này cho Tiểu Ca ở cách đó không xa xử lý.

Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, đặt toàn bộ hy vọng lên người

Tiểu Ca, hy vọng đối phương có thể thực sự lấy bản lĩnh thật sự ra, rồi hạ gục gã này xuống đất, tuyệt đối không thể để bị bắt nạt.

Ở phía trước, Muộn Du Bình nhận được chỉ lệnh của Sở Long xong, "ừm" một tiếng, gật đầu, rồi kéo tay từ từ tiến lại gần phía trước, cánh tay càng hiện ra, cảm giác cả người càng trở nên cao lớn, uy mãnh.

Cậu căn bản không sợ hãi những trận đánh nhỏ này, chỉ là một cái bánh ú thịt nhỏ bé mà thôi, đối với cậu căn bản không có chút áp lực nào, rồi nhìn chằm chằm phía trước, vừa nhìn vừa lắc đầu nói: "Đi chết đi!" Muộn Du Bình vung thanh cổ kim đại đao trong tay đi.

Mỗi lần sử dụng thanh đại đao trong tay, đều là khi bị ép đến đường cùng, tình hình vô cùng căng thẳng.

Sau một trận chiến đấu mạnh mẽ, cả đám người tại hiện trường đều mắt trợn tròn, thậm chí lau mồ hôi trên trán, mặt lại lùi về phía sau.

Như vậy không được, phải làm mọi cách có thể để giải quyết nhanh chóng.

Nếu không thể nhanh chóng giải quyết vấn đề, giải quyết khó khăn, hậu quả sẽ khó lường, đối với họ cũng là một đòn chí mạng.

Vì vậy, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ hy vọng có thể cố gắng hết sức.

Nhưng lại đúng vào thời khắc mấu chốt, những người xung quanh lại liên tục lắc đầu, rồi chỉ lùi về phía sau, liên tục lùi lại mấy bước, không ngờ lại có một cảnh giới siêu cường như vậy.

Vốn tưởng rằng Tiểu Ca vừa ra tay là có thể thực sự giải quyết được vấn đề, kết thúc trận chiến, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến tất cả mọi người tại hiện trường cảm thấy.

Tiểu Ca vừa mới lao về phía trước, nhưng vừa đến gần, đột nhiên cảm nhận được một luồng lực va chạm vô cùng mạnh mẽ, rồi cứng rắn tiến lại gần mắt cậu.

Muộn Du Bình cũng bị một luồng lực phản chấn cứng rắn va phải, bị thương.

A Ninh và gia đình Trần Bì A Tứ cảm thấy căng thẳng.

"Xong rồi, lần này chúng ta tiêu rồi, gã này sức mạnh vô cùng, ngay cả Tiểu Ca cũng không xử lý được, chúng ta chắc chắn sẽ gặp xui xẻo." Thái độ của Bàn Tử đặc biệt bi quan, một mình lẩm bẩm, trông đặc biệt căng thẳng, bất lực, thậm chí bây giờ có một ý định muốn khóc thét lên.

Vốn hy vọng đến Vân Đỉnh Thiên Cung, vào bên dưới có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, sau khi tìm được đồ vật là đủ để sống sung sướng cả đời.

Nhưng bây giờ vào được Vân Đỉnh Thiên Cung, nhưng lại không thể tìm được đồ vật, thậm chí không có cơ hội nhìn thấy những vật phẩm hữu dụng, lập tức đã gặp phải kiếp nạn sinh tử này, tạo ra mối đe dọa lớn như vậy.

Vì vậy, nếu có thể lựa chọn lại, Bàn Tử thà chết cũng không muốn cùng Sở Long, mạo hiểm đi một chuyến này, ở nhà không tốt sao?

Ở đó vừa thổi quạt vừa ăn dưa hấu không sướng sao.

Nhưng vấn đề là trên thị trường căn bản không có bán thuốc hối hận, cho dù có không cam tâm, có hối hận cũng vô phương cứu chữa, chỉ có thể vào lúc này tìm lối thoát khác, tính toán khác.

Sở Long cũng đang lau mồ hôi trên khuỷu tay, suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Vốn dĩ tinh thần của mọi người đã sa sút, trong lòng mỗi người

đều đột nhiên thấp thỏm, nhưng vào thời khắc quan trọng, đám huynh đệ dưới trướng A Ninh lại không biết tốt xấu, cầm súng, bắt đầu một tràng bắn loạn xạ.

Sở Long cũng không biết A Ninh và đám thuộc hạ của cô đang làm gì, chẳng lẽ thật sự cho rằng dùng phương pháp ngu ngốc này có thể xử lý được gã to lớn kia sao?

Chương 816

Cầm một khẩu súng bắn loạn xạ, miệng hét: "Bảo mày đừng đến gần, đừng, đừng, hôm nay tao sẽ giết mày, tao nhất định phải trừ khử mày." Trong tình huống hiện tại, khẩu súng trong tay A Ninh là cọng rơm cứu mạng duy nhất, nên khi nói chuyện càng trở nên vô cùng điên cuồng, súng trong tay không ngừng nổ liên hồi.

Nhưng dù có la hét, có giãy giụa thế nào, cũng đều vô ích, ngược lại chỉ đứng bên cạnh lo lắng, toát một thân mồ hôi hột, không biết bước tiếp theo rốt cuộc nên làm gì, có phương pháp giải quyết nào tốt hơn không.

Cũng vào lúc cảm thấy vô cùng phiền lòng, bực bội, lại đúng vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên có một người tiến lại gần phía trước, rồi lao đến vị trí trước nhất.

Vừa mới xuất hiện, đã thấy có một người ở đây, và thấy người đó hai tay chống nạnh cười ha hả.

"Woa, không ngờ lại lợi hại như vậy, xem ra quả thực không đơn giản!" Mấy gã to lớn phía sau căn bản không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, ngược lại còn ở đó liên tục hoan hô cổ vũ, cho rằng trong tay có súng thì là vua, là vương tử, nhất định có thể đánh bại gã khốn nạn này.

Chính vì sự vô tri, nên mới khiến Sở Long cảm thấy đặc biệt đáng yêu, đặc biệt buồn cười, vì chỉ có sự vô tri này mới có thể khiến họ trở nên bi thảm đến vậy.

Kết quả không cần nói cũng biết, một loạt tiếng súng vang lên không gây ra bất kỳ phản ứng nào, ngược lại còn chọc giận cái bánh ú thịt, rồi nó lao đến tóm lấy một trong hai gã đàn ông, cứng rắn ném

xuống đất.

Gã to lớn đó tóm lấy vai một người, "bùm bùm bùm" đập xuống đất, hết lần này đến lần khác, nhanh chóng đánh cho đối phương không còn phản ứng, sắp chết.

Những người xung quanh sợ đến toàn thân suy sụp.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Long đột nhiên mắt sáng lên, thấy trong đội của A Ninh ở cách đó không xa dường như có một bình xăng?

Bình xăng mang theo người vốn là để làm nhiên liệu đốt đuốc, nhưng trong mắt Sở Long, đó là một thứ chí mạng, một cọng rơm cứu mạng quan trọng.

Thế là Sở Long cũng không do dự, hét lên với A Ninh: "A Ninh, đừng bắn nữa, mau đưa bình xăng trong tay cô cho tôi!" Sở Long vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào vị trí bình xăng đó, cảm thấy đặc biệt lo lắng, sốt ruột, liên tục vẫy tay, hy vọng có thể nhanh chóng xử lý xong việc.

A Ninh đang toàn tâm toàn ý đối phó với gã to lớn, vừa nghe đối phương muốn bình xăng thì có chút ngơ ngác, nhưng vẫn thử đưa đồ vật cho đối phương, không hỏi nhiều.

Có được bình xăng trong tay, Sở Long cười rồi, hừ hừ bĩu môi.

"A a, cái thứ chết tiệt này lại dám giỡn mặt với tao à, vậy thì hôm nay tao sẽ lấy mạng mày, cái mạng chó của mày mà dám đấu với tao, đúng là đáng chết!" Sở Long xách thùng dầu trong tay, miệng lẩm bẩm, cả khuôn mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Hắn cho rằng với chuyện này, nếu cứ tiếp tục làm ngơ thì đối phương chắc chắn sẽ trở nên ngông cuồng, thậm chí sẽ chạy đến trước mặt la hét, ra vẻ ta đây. 54.

Vì vậy, trong vấn đề này, Sở Long định bụng sẽ chơi đùa với nó một phen, nhân cơ hội này xem thử đối phương rốt cuộc có phản ứng gì, như vậy cũng có thể nhân cơ hội này thể hiện bản lĩnh thật sự.

Thế là Sở Long vừa ba bước gộp làm hai, từ từ tiến về phía trước, hai tay khoanh lại, nụ cười trên mặt cũng hiện rõ.

Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, còn cuối cùng ai thắng ai thua, chỉ có thể tính sau, bởi vì bây giờ chỉ có ông trời mới có thể trả lời rõ ràng câu hỏi này.

Vừa tiến về phía trước hai bước, Sở Long đã vặn nắp thùng dầu, sau đó nhấc chân nhảy lên, đạp lên một tấm ván quan tài, nhắm thẳng vào cái đầu cực lớn của con bánh ú thịt kia mà điên cuồng trút xuống.

Cả một thùng dầu đầy ắp đều đổ lên người con bánh ú thịt, Sở Long cũng lập tức lùi về phía sau mấy bước.

Bàn Tử và Trần Bì A Tứ đều cười, tự nhiên hiểu được ý trong lời nói của Sở Long, rõ ràng là hắn chuẩn bị dùng lửa thiêu trụi cái gã to xác này.

Bất kể đối phương có sức lực lớn đến đâu, sức chiến đấu trâu bò thế nào, chỉ cần một mồi lửa châm xuống, e rằng đối phương sẽ lập tức hóa thành tro bụi, lúc đó có thể trực tiếp dạy nó cách làm người.

Bởi vì dưới sức nóng của ngọn lửa, đối phương chắc chắn sẽ trở nên thảm hại, thậm chí lập tức biến thành một đống tro tàn, đây là một sự thật không thể nghi ngờ, đối với nó mà nói, đã bày ra trước mắt, cũng không cần phải có chút do dự hay nghi ngờ nào.

Sở Long bước tới, nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, lắc đầu nói: "Này anh bạn, rốt cuộc là tại sao?

Cứ phải ở đó gây sự, cho nên nha, đừng có làm bậy ở đây nữa, hôm nay tôi chỉ có thể dạy cậu cách làm người thôi." Cuối cùng, Sở

Long nhẹ nhàng khởi động gân cốt, sau đó trong tay vừa hay lại lấy ra một mồi lửa nhỏ.

Mồi lửa được châm lên, trên người đối phương lại có dầu lan khắp toàn thân.

Cũng vào khoảnh khắc cuối cùng, Sở Long lập tức dùng sức ném mồi lửa trong tay đi, sau đó "xoẹt" một tiếng, một ngọn lửa cuồng nộ bùng cháy, cái đầu khổng lồ kia bị ngọn lửa nuốt chửng, thậm chí bao trùm cả người nó vào trong.

Trong tình huống này, những người xung quanh đều trợn tròn mắt, thậm chí trong ánh mắt còn hiện lên vẻ mê hoặc và kinh ngạc, vạn lần không ngờ tới, đối phương lại có thể trâu bò đến thế.

Cũng vào lúc then chốt này, những người bên cạnh đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, có người chỉ biết co cổ lại cảm thấy căng thẳng.

Chương 817

“Ha ha, đấu với ông đây mày còn non lắm, không phải lợi hại lắm sao?

Không phải vừa nãy trâu bò lắm sao?

Ở đây la hét om sòm, bây giờ biết mình ngu ngốc đến mức nào chưa?

Trong mắt tao, mày chỉ là đồ rác rưởi.” Sở Long đứng đối diện, hai tay khoanh lại, nhìn ngọn lửa hừng hực trước mắt, trên mặt càng lộ ra vẻ khiêu khích và khinh bỉ.

Hắn căn bản không để mấy chuyện vặt vãnh này vào mắt, đối với hắn mà nói, đây chỉ là một thao tác bình thường, không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không cần áp lực gì lớn.

Một chuỗi lửa lớn hừng hực bùng cháy tại đây, mọi người đều đứng đó nhìn ngọn lửa bùng lên, dường như trong khoảnh khắc này, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng.

Trong ngọn lửa hừng hực, con bánh ú thịt phát ra một chuỗi tiếng kêu quái dị, khiến người nghe xong phải rợn tóc gáy, nhưng cuối cùng cũng bị ngọn lửa lớn nuốt chửng.

Sở Long bên này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau một trận náo loạn vừa rồi, tất cả mọi người đều trải qua cảm giác kiệt sức, đặc biệt là Bàn Tử, cuối cùng hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, sau đó dùng tay sờ trán, cảm thấy thật sự có một sự thôi thúc muốn khóc.

“Sao số tôi lại khổ thế này?

Tại sao ông trời cứ phải ép tôi vào đường cùng, rốt cuộc tại sao

ông trời lại không ra tay giúp đỡ thế này?" Bàn Tử than thở một hồi, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương, thậm chí cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, không ngờ lại xui xẻo đến vậy.

Vốn dĩ đây là một chuyện nhỏ không thể đơn giản hơn, nhưng bây giờ cả người hắn lại rơi vào một tình thế khó khăn.

Cũng vào thời khắc mấu chốt này, khi mọi người đang tự suy nghĩ xem nên giải quyết thế nào, Sở Long lại nhanh chân bước về phía trước, bước chân như bay, tốc độ cực nhanh.

Hôm nay đã đến đây rồi thì không thể lãng phí thời gian nữa, phải nhanh chóng thoát khỏi phiền phức, như vậy mới có thể khôi phục bình tĩnh, sau đó tính kế khác.

Thế là hắn ba bước gộp làm hai, nhanh như bay về phía trước, tăng tốc bước chân.

Chạy một mạch về phía trước, sau khi đến nơi, Sở Long nhẹ nhàng khởi động tay chân.

Đứng tại chỗ xong, hắn lại bắt đầu dùng ánh mắt lướt qua quan sát một lượt.

"Mọi người cảm thấy thế nào, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta mau thu dọn hành trang, nhanh chóng chuẩn bị xuất phát đi..." Mặc dù con bánh ú thịt đã được giải quyết, nhưng Sở Long luôn cảm thấy nơi này có gì đó kỳ lạ.

Từ việc hai con bánh ú thịt đột nhiên xuất hiện cho đến bây giờ, hai cỗ quan tài đá đột nhiên nhảy ra, rõ ràng đây tuyệt đối không phải là phòng mộ chính, chắc chắn đã đi nhầm chỗ, nơi này là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên, ban đầu Sở Long chỉ là đoán mò trong lòng thôi, nhưng khi cầm la bàn trong tay, sau đó tiến hành thực địa suy đoán,

sau khi làm xong triệt để lại phát hiện mọi chuyện đều đã là sự thật không thể chối cãi.

Thông qua sự thay đổi của kim la bàn, hắn lập tức xác định được.

Không sai, sự thật giống hệt như những gì hắn đoán, đây chính là nơi mà họ vẫn luôn tìm kiếm, cái gọi là "đất nuôi dưỡng".

Nơi này âm khí rất nặng, là một nơi cực kỳ hung ác.

Mấy cỗ quan tài vừa rồi lại thật sự được đặt ở đây, cho nên giải thích duy nhất hợp lý là có người cố ý làm vậy, sự tồn tại của mấy cỗ quan tài này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, chắc chắn có người cố tình muốn nuôi chúng ra, sau đó nhốt đám trộm mộ vào trong.

Mục đích thực sự của đối phương là muốn mượn sức của đám bánh ú thịt, sau đó nhốt sống những tên trộm mộ đã vào đây.

Sau khi thông suốt mọi chuyện, Sở Long cũng chợt bừng tỉnh, cảm thấy đầu óc mình trong phút chốc trở nên thông suốt, thật không ngờ bên trong lại nguy hiểm đến thế, thậm chí là nguy cơ trùng trùng, mỗi bước đều kinh hoàng, nếu không phải vừa rồi phản ứng kịp thời, thao tác nhanh lẹ, không chừng đã sớm toi mạng rồi.

Nhưng may mắn là, công phu không phụ lòng người, nỗ lực của hắn cuối cùng cũng không uổng phí.

Ngay khi nhóm Sở Long chuẩn bị tìm đường ra, Bàn Tử đột nhiên đứng ngây người ở một nơi cao nhất, khi nhìn lại mấy cỗ quan tài kia, đột nhiên phát hiện chúng dường như được sắp xếp theo một phương vị giống như Bắc Đẩu Thất Tinh.

"Sở Long, mau xem, vị trí đặt mấy cỗ quan tài này cũng quá trùng hợp rồi phải không, vừa hay ứng với sự biến đổi của mấy ngôi sao trong chòm Bắc Đẩu Thất Tinh, thuận thế hình như có thể xác định được phương vị cụ thể?" Bàn Tử vừa nói vừa chỉ tay vào vị trí của

mấy cỗ quan tài trước mắt, đồng thời liên tục nhắc nhở hắn.

Bị điểm qua như vậy, Sở Long dường như cũng cảm thấy đúng là có chuyện như vậy, có mấy phần đạo lý, thế là hắn chắp tay sau lưng, chậm rãi đi về phía trước hai bước để xem.

Vừa nhìn đã thấy quả thật giống hệt như lời Bàn Tử nói, mấy cỗ quan tài được sắp xếp ngay ngắn, quả nhiên tạo thành cái gọi là Thất Tinh Đấu Mộc.

Chương 818

Nhìn thấy tình hình này, trong lòng Sở Long lúc này dâng lên sóng lớn, thậm chí cảm thấy sâu trong nội tâm dường như khó mà bình tĩnh lại được, quả thật khiến người ta cảm thấy bất ngờ, không ngờ trong cõi u minh lại có sự liên kết như vậy.

Sở Long đặt tay sau lưng, vừa đi đi lại lại tại chỗ, miệng vừa lẩm bẩm.

"Xem ra chủ nhân ngôi mộ này thật sự quá hung ác, lại đặt mấy cỗ quan tài của hắn ở đây, rõ ràng đây là đồ tuẫn táng, mấy gã bánh ú thịt vạm vỡ vừa rồi thuộc về hộ vệ của hắn, vậy ta có thể suy đoán, phòng mộ chính hẳn là ở gần đây..." Thông qua ngôi mộ Bắc Đẩu Thất Tinh này, Sở Long đột nhiên có một suy đoán táo bạo, nếu hộ vệ của chủ nhân ngôi mộ ở xung quanh, vậy thì phòng mộ chính chẳng lẽ còn xa sao?

Chắc chắn ở gần đây.

Vì vậy, Sở Long bắt đầu cẩn thận quan sát sự thay đổi của toàn bộ phòng mộ, đồng thời tìm kiếm xem có cửa phụ hay lối đi bí mật nào không.

Bàn Tử cuối cùng chỉ có thể nhún vai nói: "Vô nghĩa, nói hay không nói cũng có khác gì đâu, chúng ta không phải đang tìm đường ra sao..." Sau khi mấy con bánh ú thịt chết sạch, Bàn Tử cũng không khách sáo, chạy đến bên trong quan tài, thấy có mấy món đồ tốt liền trực tiếp lấy đi, không ngờ lại là một chiếc vòng ngọc trên tay tử thi, trông thật nhẹ nhàng và trong suốt.

Nói chung, chất liệu của ngọc được chia thành ba cấp thượng, trung, hạ, và độ tinh khiết bên trong ngọc cũng là tiêu chuẩn duy nhất

để phân chia cấp bậc.

Chiếc vòng ngọc hắn đang cầm trong tay bây giờ, chất liệu bên trong trong suốt và tinh khiết như vậy, thậm chí trông còn thấu triệt đến tận cùng.

Bàn Tử cầm chiếc vòng ngọc trong tay, bên trong trong suốt không chút tạp chất, đặc biệt dưới ánh đèn càng thêm long lanh, Bàn Tử vui mừng khôn xiết, nhân lúc không ai chú ý liền lập tức nhét vào trong lòng, trời ạ, lần này phát tài rồi.

Chỉ một món đồ nhỏ này thôi, mang ra thị trường có thể bán được mấy chục vạn, thậm chí cả trăm vạn, nếu thật sự tìm được người sành sỏi, chắc chắn là báu vật vô giá.

Vì thế, Bàn Tử càng thêm vui mừng, thậm chí đắc ý, cho rằng lần này quả thật không sai, quả nhiên Thiên Cung trên mây đúng như lời nói, tuy có chút khác biệt, nhưng thật sự thu hoạch lớn.

Chỉ là một vị tướng quân hộ vệ nhỏ bé mà trên người cũng có thể đeo một chiếc vòng ngọc thượng phẩm như vậy, vậy thì chủ nhân của tổ mộ chắc chắn là một sự tồn tại cực kỳ lợi hại, chắc chắn là báu vật vô giá, thậm chí là thứ hiếm thấy trên thế giới.

Vì vậy, càng nghĩ càng kích động, Bàn Tử cảm thấy cả trái tim nhỏ bé của mình cũng bắt đầu đập thình thịch.

Thuộc hạ của A Ninh cũng đều là người ham tiền, nên khi có thể chia đồ, họ cũng xúm lại, sau đó vơ vét sạch sẽ bên trong quan tài.

Nhìn thấy đám người dưới tay mình điên cuồng như vậy, A Ninh cảm thấy khinh bỉ, sau đó bắt đầu nghiêm khắc quở trách: "Lũ ngốc, các người quay lại làm gì thế?

Chẳng lẽ quên lời ông chủ nói rồi sao?

Lũ khốn, nếu không nhận trước lợi ích, ông chủ bỏ tiền ra thuê các

người, không phải để các người...” A Ninh cảm thấy vô cùng bất mãn, ông chủ rõ ràng đã đưa trước một khoản tiền, để chi trả cho một số chi phí của chuyến đi trộm mộ lần này.

Đám người này cũng quá không yên phận, nhận tiền rồi mà còn muốn trộm báu vật bên trong, chẳng khác nào ăn đen nuốt đen.

Vì vậy, với tư cách là người phụ trách hành động lần này, A Ninh chắc chắn không thể ngồi yên, liền nghiêm túc chất vấn mấy gã trai tráng liên tục, thậm chí lớn tiếng quát tháo mấy lần.

Nhưng cô lại phát hiện ra rằng chẳng có bất kỳ phản ứng hay tác dụng nào, mấy người đó vẫn làm việc của mình, ai nấy đều cầm đồ trong tay vừa hà hơi vừa lau chùi, trời ạ, quả thật là đồ tốt, khiến ai nấy đều vui mừng.

Ngay khi A Ninh tức đến tím mặt chuẩn bị rút súng ra lý luận, Sở Long lại từ phía đối diện đi tới, nhìn cô gái rồi lắc đầu nói: “Tuy tôi không biết mối quan hệ giữa các người rốt cuộc là gì, nhưng tôi tốt bụng nhắc nhở cô nên thôi đi, dù sao mọi người cũng đã trải qua cửu tử nhất sinh, lấy chút đồ thì có sao đâu?” Những lời này cũng là với tư cách một người ngoài cuộc, cho nên chỉ là một phen khuyên can tốt bụng mà thôi, hy vọng có thể khiến đối phương khôi phục lý trí, đừng điên cuồng như vậy, cho dù không muốn chấp nhận sự thật, nhưng bây giờ vấn đề đã bày ra trước mắt, nói nhiều cũng chỉ khiến người ta cảm thấy vô nghĩa hơn.

Bị nói như vậy, A Ninh nghiến chặt răng, không hiểu sao hoàn toàn không thể kiểm soát được sự uất ức và những cảm xúc khó tả trong lòng.

Cô không ngờ đối phương lại nói ra những lời như vậy, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu trầm tư, sau đó hỏi một tiếng rồi không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Thực ra, những lời đó cũng là một cách nói khác, càng thể hiện rõ hơn suy nghĩ thật sự trong lòng Sở Long lúc này, hy vọng có thể nhân cơ hội này nhắc nhở cô một chút.

Nhưng không ngờ đối phương lại trở nên cố chấp như vậy, nên tự nhiên cũng sinh ra một chút bất lực.

Cuối cùng, A Ninh không tiếp tục hỏi đám người đó nữa, mặc cho họ tự tìm kiếm lợi ích.

Sở Long cũng đột nhiên phát hiện cô gái này dường như không hề động lòng khi chia của, cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi.

"Này, chị gái, rốt cuộc là ý gì vậy?

Bên trong toàn là đồ tốt, tùy tiện mang ra ngoài đều có thể có giá trị liên thành, cả đời không cần phải đi làm thuê cho người khác nữa, có thể làm chủ, làm ông chủ thì tốt biết bao, chẳng lẽ cô không động lòng sao?" Sở Long trước nay luôn cho rằng mình nhìn người vô số, chưa từng thấy ai chê tiền cấn tay.

Phải biết rằng, những bảo vật trong Vân Thiên Cung này tuyệt đối đều là những báu vật hiếm thấy trên đời, tùy tiện mang một món đồ ra ngoài là có thể đổi được một khoản tiền lớn, còn hơn nhiều so với việc đi làm thuê cho người ta, thậm chí đủ cho cả đời kiếm sống.

Nhưng A Ninh bây giờ lại ngược lại, đối mặt với sự cám dỗ lớn như vậy, đối phương không những không có chút phản ứng nào, ngược lại còn lặng lẽ ngồi bên cạnh, vẫn không hề động lòng, cũng không biết trong lòng cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì, ngược lại khiến người ta cảm thấy khó hiểu, không đoán ra được, cho nên vẫn luôn ngồi bên cạnh im lặng quan sát.

Chương 819

Cuối cùng, A Ninh cười nói: "Ha ha, xem ra anh chẳng hiểu gì về tôi cả, những thứ này đối với tôi căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào, nói chính xác là không có bất kỳ giá trị nào có thể khiến tôi phải tự mình động thủ, chỉ cảm thấy những người trước mắt này đặc biệt vô tri, từng người một giống như kẻ điên.

Thật sự không hiểu đến khi nào mới có thể thực sự giác ngộ, tiền tài vốn là vật ngoài thân, lấy nhiều rồi thì sao, căn bản không giải quyết được chuyện gì, ngược lại còn khiến mình trở nên vô tri hơn!" Một câu nói của A Ninh khiến Sở Long trong lòng càng thêm cảm khái, không ngờ đối phương lại có giác ngộ cao như vậy, xem ra bình thường đã đánh giá thấp cô ấy rồi.

Lại nói đi nói lại, nếu chỉ đứng bên cạnh nhìn mà không ra tay tương ứng, vậy thì sẽ trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, khi đối phương bắt đầu phân tích suy nghĩ, Sở Long gật đầu nói: "Thôi được, nếu cô coi tiền bạc như phân thổ, tôi cũng không nói nữa, dù sao tiểu gia đây còn chờ về hưởng thụ, không ở đây lằng nhằng với cô nữa, cô là người có lý tưởng, tôi là một anh bạn dung tục, ha ha ha..." Sở Long lười nói nhảm với cô, có tiền đi hưởng thụ, không thơm sao?

Cứ phải ở đây giày vò vớ vẩn.

Rất nhanh, họ đã lấy đi gần hết những thứ có giá trị bên trong, những gì có thể mang đi đều mang đi hết, đặc biệt là Bàn Tử, trong lòng lại còn giắt cả một cái bình.

Đồ đạc đã lấy đủ cả, nhưng bây giờ rốt cuộc nên quay về thế nào?

Thế là trong đội ngũ lập tức nảy sinh chia rẽ.

Có người cho rằng bây giờ nên quay lại đường cũ, trèo lên cái hố lớn trên đỉnh đầu, sau đó nhanh chóng ra ngoài, bởi vì số đồ đạc bây giờ đủ để họ sống trong vinh hoa phú quý không hết, nên không cần phải tiếp tục đùa giỡn với tính mạng.

Đương nhiên, đây đều là lời của thuộc hạ A Ninh nói.

Sở Long, Bàn Tử và Trần Bì A Tứ lại kiên quyết cho rằng nhất định phải tiếp tục đi về phía trước, tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng, bởi vì nếu bây giờ chọn dừng hành động giữa chừng, vậy thì lần này sẽ là một kế hoạch dở dang.

Trong sâu thẳm nội tâm Sở Long, hắn có một kế hoạch khác, đó là thăm dò xem Vân Đỉnh Thiên Cung này rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào, tại sao một ông già không liên quan lại có hứng thú lớn đến vậy, tại sao lại cử người từ nước ngoài xa xôi đến để khống chế hắn, thậm chí còn làm ra một bức tranh da cừu như vậy.

Còn có một vấn đề quan trọng nhất, tấm Mô Kim Phù trong tay hắn cùng với cuộn tranh da cừu và ký hiệu điêu khắc hình mắt người bên trong rốt cuộc có sự khác biệt gì, giữa hai thứ đó chẳng lẽ không có liên quan gì sao?

Nếu cứ khăng khăng nói đây chỉ là một sự trùng hợp, Sở Long có chết cũng không tin, quả thực là chuyện vô căn cứ, vì vậy Sở Long lúc này chỉ có thể tạm thời ổn định tình hình, cố nén lại những lo lắng trong lòng.

Vì vậy, về vấn đề này, Sở Long đã có một phen cân nhắc trong lòng, tầng tầng lớp lớp vấn đề cũng đồng thời quẩn quanh trong tâm trí hắn, khiến hắn nhất thời khó mà hiểu được.

Sau một hồi cân nhắc, Sở Long liền từ từ nhắm mắt lại, rồi lại khẽ day thái dương, cần phải khôi phục bình tĩnh trước, sau đó mới tính tiếp.

Bây giờ nói nhiều ngược lại có vẻ vô vị, thậm chí sẽ khiến người ta cảm thấy càng thêm bất lực.

Sau một hồi cân nhắc và suy nghĩ, mọi người xung quanh cũng đều cúi đầu, chìm vào trầm tư.

"Dù sao tôi cũng không quan tâm nơi này nguy hiểm thế nào, nếu tôi không đi nhanh, có thể sẽ chết, tôi vẫn chưa sống đủ đâu, trên có già dưới có trẻ, bây giờ khó khăn lắm mới có ngày có tiền, tôi chắc chắn phải về hưởng thụ cho đã, nên tôi không định mạo hiểm cùng các người..." "Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao chúng ta bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu không nhanh chóng đưa ra giải pháp tương ứng, lúc đó chỉ có con đường chết, tôi không thể đẩy mình vào đường cùng được..." "Vậy mọi người thì sao?

Còn suy nghĩ cái gì, mau tìm cách đi, trong tình huống này chúng ta phải tăng tốc bước chân!" Mấy người bên cạnh bắt đầu mỗi người một câu, tranh cãi kịch liệt, chẳng mấy chốc giữa hai bên đã nảy sinh sự khác biệt lớn.

Bởi vì theo ý của họ, nếu bây giờ không hành động, sẽ trở nên vô nghĩa.

Nếu là lúc đầu, có thể họ sẽ lấy tính mạng ra cược, sau đó tiếp tục từ từ tiến về phía trước, thăm dò tình hình thực sự bên trong.

Nhưng bây giờ đã khác, trong tay mọi người đều có báu vật vô giá, mạng sống của họ đương nhiên cũng trở nên quý giá hơn, chắc chắn không thể giống như trước kia, như con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi, giống như một kẻ ngốc vô tri.

Nghe những lời của đám người này, Sở Long chỉ bất lực lắc đầu, rồi quay sang nhìn A Ninh bên cạnh, cần phải biết người phụ trách rốt cuộc là ai.

Bàn Tử vung tay nói: “Thôi được rồi, đám nhát gan này thật khiến Bàn gia đây coi thường, xem cái bộ dạng đó đi, Bàn gia ta cũng là người tham sống sợ chết, nhưng bâyt giờ các người còn mất mặt hơn cả Bàn gia...” “Dù sao tôi cũng nói trước, nếu không muốn đi tiếp, thì bây giờ mau cút đi, đừng ở đây nói nhảm nữa, huống hồ cũng không phải các người là ông chủ, có hay không các người cũng chẳng ảnh hưởng gì...” Bàn Tử chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi.

Bởi vì đám người này vốn dĩ đã là những cái bình dầu ăn hại, gây ra vô số rắc rối, nhưng bây giờ lại khoe ra chỉ số thông minh thấp, lúc nói chuyện còn la hét om sòm, thật không biết lấy dũng khí từ đâu ra.

Cho nên, dù thế nào đi nữa, hôm nay chuyện này phải làm cho rõ ràng, đồng thời cũng phải sắp xếp mọi việc rành mạch, nếu không lúc đó sẽ trở nên vô nghĩa.

Cũng vào lúc này, bị một phen quở trách nghiêm khắc, những người bên cạnh chỉ cúi đầu, trên mặt lộ ra một tia bất lực.

Mọi người đều vạn lần không ngờ lại trở nên thảm hại như vậy, có lẽ đây là cái gọi là sự thật, thậm chí đã bày ra trước mắt, đã được thực hiện một cách thích đáng.

Khi mọi người không muốn nói chuyện thảo luận, Sở Long lúc này cũng ngắt lời Bàn Tử, sau đó nhìn A Ninh hỏi: “Cô là đội trưởng, mau đưa ra lựa chọn đi, đừng ảnh hưởng đến hành động chung của chúng tôi nữa.” Thực ra đối với nhóm Sở Long mà nói, bất kể đám người này cuối cùng đưa ra lựa chọn gì, cũng sẽ không thay đổi hay ảnh hưởng đến sự sắp xếp của hắn, Sở Long đã quyết tâm, nhất định phải thăm dò đến cùng, biết được thân phận của chủ nhân Vân Thiên Cung Mộ và bí mật ẩn giấu bên trong.

A Ninh thì lại đối mặt với một quyết định khó khăn, quay đầu nhìn đám thuộc hạ bên cạnh, liên tục lắc đầu.

Chương 820

Chưa kịp mở miệng, một người bên cạnh đã vội vàng nói trước: "Đội trưởng, nghe tôi khuyên đi, đừng đi xuống nữa, không thể kiên trì được nữa đâu, nếu không nhanh chóng thay đổi, lúc đó chỉ có con đường chết, chúng ta hối hận cũng không kịp!" Đối phương vừa liên tục nói, vừa ra vẻ đáng thương, hy vọng có thể khiến đối phương nhanh chóng tìm cách, ít nhất là có thể tìm ra một phương pháp giải quyết cho mỗi người.

A Ninh miệng không nói gì, nhưng khi nhìn đối phương, trên mặt lại lộ ra một tia bất lực.

Sau khi đối phương than thở một hồi, A Ninh chỉ có thể lắc đầu nói: "Thôi được rồi, cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, hôm nay tôi hỏi một câu, các người có thể cùng tôi tiếp tục nỗ lực, nhanh chóng thay đổi cục diện này, không giống như bây giờ, từng người một ở đây hỏi lại những chuyện vô ích này!" Thái độ của A Ninh biểu đạt rất rõ ràng, mong mọi người có thể điều chỉnh tâm thái, đừng tự mình thêm phiền não, ngược lại khiến những người này không có đường lui.

Nói xong câu này, A Ninh lập tức hừ một tiếng nói: "Đúng là một đám người vô tri, nếu các người muốn đi, tôi cũng không ép buộc nữa, nhưng tôi hy vọng các người có thể sống sót ra ngoài, bởi vì nơi này vô cùng nguy hiểm, nếu không có tôi dẫn đường, có thể sẽ chết bất cứ lúc nào ở nơi này, cho nên tôi khuyên các người tốt nhất nên nhìn rõ tình hình." Khi nói những lời này, A Ninh tuyệt đối không cố ý uy hiếp hay dọa dẫm.

Sự thật đã bày ra trước mắt, bản thân nơi này đã đầy rẫy nguy

hiểm.

Đi suốt chặng đường, nếu không có Sở Long, Muộn Du Bình, và những người chuyên nghiệp như Bàn Tử giúp đỡ, chỉ dựa vào những sản phẩm công nghệ cao của A Ninh, e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Với tư cách là đội trưởng, A Ninh đương nhiên nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này, cũng biết những sản phẩm công nghệ cao trong tay mình vô dụng và vô tích sự đến mức nào.

Đây cũng là lần khuyên can cuối cùng của cô với tư cách là đội trưởng đối với những người dưới quyền, mong họ có thể nhanh chóng thay đổi chủ ý, quay đầu là bờ.

Vốn dĩ là một lời nhắc nhở tốt bụng, nhưng đám đàn em bên cạnh lại lập tức lắc đầu cười ha hả, trên mặt từng người lộ ra vẻ bình thản.

"Vậy thì cô nương đây thật là hài hước, ý tốt của cô tôi xin nhận, nhưng chuyện này, quả thực vô nghĩa, cho nên hy vọng cô có thể bình tĩnh, tôi cũng không tranh cãi gì với cô nữa!" Một người khác nói xong còn liên tục lắc đầu, trên mặt càng lộ ra vẻ bình tĩnh, dường như trong lời nói có ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác.

A Ninh có chút khó hiểu, không hiểu rõ ý trong lời nói của đối phương, chẳng lẽ phải ép chết tất cả lời lẽ của mình thì hai bên mới thực sự vui vẻ sao.

Thế là, lúc này A Ninh nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm đối phương nói: "Rốt cuộc thế nào thì nói thẳng đi, đừng vòng vo tam quốc nữa, tôi biết chắc chắn trong lời nói của các người có ẩn ý?" A Ninh là người thông minh, tự nhiên có thể hiểu được trong lời nói của đối phương chắc chắn ẩn chứa một tầng ý vị khác. 55.

Hai người đàn ông trong số đó nhìn nhau rồi ôm quyền nói: "Đội trưởng, thực ra chúng tôi đã suy nghĩ rõ ràng rồi, nếu tiếp tục đi cùng cô, hy vọng sống sót có lẽ rất mong manh, cho nên hai anh em chúng tôi không muốn tiếp tục mờ mịt, thậm chí u mê như vậy nữa, cho nên chúng tôi vì muốn sống, hy vọng đội trưởng có thể chấp thuận!" Cuối cùng, đối phương cũng nói thẳng ra tiếng lòng thực sự của mình, sau đó liền ôm quyền cúi đầu.

A Ninh bị đám người này làm cho tức đến không thở nổi, quả thực là chuyện vô căn cứ, đám người này thật quá khốn nạn.

Không ngờ đám người này lại hỗn xược đến vậy, lúc đầu nói ngon nói ngọt, nhất định sẽ đi theo đội ngũ của cô, sau đó cùng nhau khám phá bí mật cuối cùng, nhưng bây giờ thì hay rồi, bỏ cuộc giữa chừng, ngược lại còn tìm ra một loạt lý do đường hoàng, thậm chí nói ra còn cao sang như vậy.

"Thôi được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, dưa hái xanh không ngọt đâu cô A Ninh à, nếu có chút cốt khí thì để họ đi nhanh đi." Khi đám người đang lằng nhằng, Sở Long lập tức vung tay, trừng mắt một cái.

Cuối cùng, A Ninh đã nghe theo ý kiến của Sở Long, dù sao anh nói cũng có lý, dưa hái xanh không ngọt, cho dù giữ đám người này lại bên cạnh cũng không thay đổi được cục diện.

Cuối cùng A Ninh chỉ có thể hít một hơi thật sâu, nhìn đám người trước mặt nuốt nước bọt, có những lời phải nói thẳng ra.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, A Ninh nói: "Nếu các người đã quyết định rõ ràng rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, hy vọng trên đường về nhất định phải cẩn thận một chút, nếu thực sự ra ngoài được, về báo cho tôi một tiếng bình an, tôi sẽ yên tâm!" Nói xong, A Ninh liền quay người vẫy vẫy tay, ý là không muốn tiếp tục thảo luận

vấn đề này nữa, nói nhiều cũng vô nghĩa, bản thân họ cũng không nghe lọt tai, từng người một cứ như sắt đá.

Cho nên A Ninh cảm thấy thay vì ở đó lãng phí nước bọt với họ, không bằng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì, phân chia rõ ràng một số chi tiết cụ thể.

Tổng cộng có ba thanh niên, cuối cùng có hai người bàn bạc chuẩn bị quay về đường cũ, một người trong số đó thì ở lại bên cạnh A Ninh.

Nhìn chàng trai ở lại bên cạnh, A Ninh có chút nghi ngờ hỏi: "Vạn Tiểu Cường, cậu làm gì vậy?

Không phải cậu nên đi cùng họ sao?

Tại sao lại ở lại bên cạnh tôi?

Cậu có biết đi tiếp cùng tôi sẽ rất nguy hiểm, có thể phải trả giá bằng tính mạng bất cứ lúc nào không?" Thực ra những lời của A Ninh không một câu nào là nói quá, đều là những điều khách quan được bày ra trước mắt, để đối phương có thể hiểu rõ tình hình hiện tại, như vậy cũng có thể đưa ra sách lược trước.

Đối phương nghe xong, lại lắc đầu thở dài một tiếng nói: "Những lời của cô tôi tự nhiên có thể hiểu và rõ ràng, nhưng ngoài việc này ra, tôi còn có thể làm gì, còn có lựa chọn nào khác đâu chứ..." "Thôi được rồi, cũng đừng nói bóng nói gió đưa ra sách lược gì cho tôi nữa, tôi bây giờ thực sự không có lựa chọn nào, cũng không có đường nào để đi... chúng ta nên bàn bạc riêng xem bước tiếp theo có giải pháp nào tốt hơn không, thay vì ở đó lãng phí thời gian, lãng phí sức lực tranh cãi những chuyện vô ích, không bằng làm một số việc thực tế..." Đối phương nói thẳng, bây giờ nói nhiều ngược lại càng thêm sến súa, không bằng làm cho mọi chuyện rõ ràng hơn, để tất cả các vấn đề đều được giải quyết.

Nghe những lời này, A Ninh càng cảm xúc sâu sắc, cuối cùng cũng hiểu được hoạn nạn mới thấy chân tình.

Bình thường không chú ý đến chàng trai trẻ trước mắt có điểm gì hơn người, nhưng bây giờ lại phát hiện đối phương có một tấm lòng son dạ sắt.

Chỉ riêng điểm này, A Ninh đã cảm thấy bội phục từ tận đáy lòng.

Chương 821

Hai chàng trai trẻ còn lại men theo sợi dây leo khổng lồ, từng chút một bò lên phía trên, sau đó rời đi.

Sở Long không để ý đến mấy người chủ tớ, cùng Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm lối đi bí mật chính để rời đi.

Đang đi vòng quanh, đột nhiên Hoắc Tú Tú kinh hô một tiếng, sau đó chỉ vào một tấm ván quan tài phía trước hét lên: "Anh Long, mau nhìn xem, em có một phát hiện trọng đại." Thần kinh của Sở Long đột nhiên bị kích động, sau đó nghe tiếng kinh hô của đối phương liền quay đầu lại, vừa nhìn đã thấy ở chính giữa có một tấm ván quan tài, ở chính giữa tấm ván lại xuất hiện một khe hở khổng lồ, khe cửa này cứ thế mở ra.

Sự thay đổi này có vẻ khoa trương, thậm chí khiến mọi người sau khi nhìn thấy càng thêm kinh ngạc, mắt cũng đều trợn tròn, không ngờ lại có thể thần kỳ đến vậy.

Không ngờ lại bất ngờ như vậy, đáy của tấm ván quan tài này lại được mở ra, một mắt đã nhìn thấy hết tình hình bên dưới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Sở Long cười ha hả, bước tới ôm lấy Hoắc Tú Tú, bây giờ lời nói khó mà diễn tả được niềm vui trong lòng.

"A, ha ha, em gái quả thật là ngôi sao may mắn nhỏ của anh, thật sự quá tuyệt vời, anh biết em thông minh mà, nếu không có sự tìm kiếm của em, chúng ta cũng không thể có tiến triển lớn như vậy, quá tuyệt vời, mau xem chúng ta đã tìm thấy vị trí cụ thể rồi!" Sở Long cười ha hả, lời nói cũng không thể diễn tả được hết, sự may mắn này nếu không phải vì một phát hiện bất ngờ của Hoắc Tú Tú, e rằng họ còn phải tiếp tục đi vòng vòng ở đây.

Chủ nhân thiết kế phòng mộ này quả thật rất lợi hại, quả thực là khéo léo đoạt thiên công, lại cố tình thiết kế lối ra ở tận trong cùng của tấm ván quan tài, e rằng không ai có thể ngờ lại thần kỳ đến vậy.

Cho nên sau khi thông suốt, Sở Long càng thêm khẳng định, cổ mộ Vân Thiên Cung này tuyệt đối không phải người bình thường có thể đối phó, bên trong chắc chắn còn có những điều thần kỳ hơn, cho nên phải nhân cơ hội này, tìm hiểu những nơi thần bí hơn bên trong.

Dưới sự sắp xếp của Sở Long, một đội nhỏ bắt đầu lần lượt tiến lại gần phía trước, mở ngôi mộ, sau khi mở lối đi bí mật dưới tấm ván, Sở Long một mình đi trước.

Bàn Tử và Muộn Du Bình, hai người theo sát phía sau, tiếp theo là Hoắc Tú Tú, Trần Bì, A Tứ, A Ninh, và một người nữa thì chịu trách nhiệm bọc hậu.

Đội hình này cũng không bị ảnh hưởng gì, cũng không nảy sinh chia rẽ, ăn ý tiến vào trong cùng.

Vừa vào bên trong, tất cả kiến trúc và cấu trúc bên trong chỉ mang lại cho người ta một cảm giác uy nghiêm vô cùng mạnh mẽ, hai chân Sở Long vừa chạm đất, đứng ở vị trí này, từ từ nhắm mắt lại, dường như cảm nhận được sự huy hoàng của quá khứ.

"Oa, trời ơi, nơi này thật sự là vàng son lộng lẫy, không ngờ chủ nhân ngôi mộ lại có thể thông minh và lợi hại đến vậy, lại xây dựng phòng mộ ở tận dưới cùng, một mặt có thể hợp tác với những hộ vệ này, bảo vệ giang sơn..." "Mặt khác, lại ngưng tụ toàn bộ linh khí mạnh mẽ nhất ở đây, thậm chí còn gia tăng lên trên người mình... quả thực là khéo léo đoạt thiên công!" Bàn Tử hiếm khi khen người như vậy, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng kinh người trước mắt, không kìm được mà bắt đầu liên tục cảm khái, quả thực khiến người ta phải bội phục sát đất, chủ nhân phòng mộ này nhất định là một thiên tài

tuyệt đỉnh.

Nếu đối phương là kẻ ngốc, không thể nào thiết kế ra một phòng mộ lợi hại như vậy, không thể nào thiết kế ra một cảnh giới tài tình như vậy, cho nên cũng tự nhiên càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Sở Long cầm đèn pin, nhìn những bức tranh được điêu khắc trên tường, những bức tranh được điêu khắc sống động như thật, tranh sơn thủy càng rõ nét, những nhân vật được điêu khắc trên đó càng sinh động tinh tế.

Sở Long giống như đang xem tranh, từ đầu đến cuối từng chút một xem hết tất cả các bức tranh, từ lúc bắt đầu xuất hiện những chủng tộc kỳ lạ, sau đó xuất hiện một cảnh giới giống như thần tiên trên trời.

Sau khi vị thần vô địch này xuất hiện, chủng tộc đặc biệt này bắt đầu hình thành lễ nghi quỳ lạy, mỗi khi đến mùa đặc biệt đều sẽ thống nhất tiến hành tế điển, nơi tế điển đó cũng là một quảng trường hình tròn cực kỳ hùng vĩ.

Nhưng khi hoàn thành đại lễ tế điển, lại phát hiện dường như có sự cố xảy ra, một trận tai nạn, sau đó trận tai nạn này cuốn đi tất cả các vùng đất sinh tồn, sau đó mang đến tai họa diệt vong, cuối cùng biến thành một đống tro tàn.

Bức tranh phù điêu thể hiện ra cảnh tượng càng thêm sống động như thật, khi Sở Long cẩn thận quan sát, cũng đã khắc ghi tất cả những cảnh tượng này vào trong đầu, hiện lên rõ ràng và tài tình như vậy.

"Tôi hiểu rồi, bên trong diễn tả sự biến đổi và suy tàn của một chủng tộc." Trong tình huống này, Sở Long cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra giữa các chủng tộc này, tuy tình tiết có chút khúc

khuỷu, kịch tính cũng thăng trầm, nhưng đủ để mang lại cho nội tâm Sở Long một sự chấn động không nhỏ.

Thông qua sự biến đổi có phần khoa trương của chủng tộc này, Sở Long đã biết được sự thịnh vượng và suy bại bên trong đó.

Đột nhiên nghe thấy Bàn Tử cười ha hả một trận, trong miệng liên tục hét lên "phát tài rồi, phát tài rồi", tiếng la hét khiến Sở Long cũng ngẩn người, bèn thuận theo tiếng la hét quay đầu nhìn, chỉ thấy gã mập không biết từ lúc nào đã chạy đến một nơi không xa, sau đó ôm một đống bình bình lọ lọ ở đó không ngừng la hét.

"Được rồi, cậu em, mau lên, chúng ta về sẽ phát đạt, trời ơi, toàn là bảo bối có giá trị, oa, đều là giá trị liên thành, tôi biết chúng ta chắc chắn không uổng công chuyến này, không ngờ chúng ta lại có thể kiếm được một khoản lớn như vậy, tôi biết ông trời nhất định sẽ phù hộ cho mấy anh em chúng ta!" Bàn Tử cầm những thứ đó xong, bắt đầu cười vui vẻ liên tục, thậm chí vừa xoa tay vừa khen ngợi Sở Long, chỉ hận không thể lập tức nhảy một phát lên trời.

Nhìn bộ dạng nói nhảm liên tục của gã mập, Sở Long cảm thấy cạn lời, đi tới gần, sau đó phát hiện ra toàn là đồ gốm sứ tuẫn táng, còn có một số đồ bồi táng tương ứng, bên trong đều là những món đồ có giá trị liên thành.

Điều này cũng khiến Sở Long hiểu ra, tại sao đối phương lại kích động đến vậy, hóa ra toàn là những thứ có giá trị liên thành, cho nên cũng cảm thấy vui mừng.

Nhìn bộ dạng của gã mập, Sở Long chỉ có thể liên tục lắc đầu nói: "Thôi được rồi anh bạn, cậu mê tiền này có thể bình tĩnh một chút được không, trời ạ, một chút tâm thái cũng không có, mới có chuyện lớn thế này mà đã kích động thành bộ dạng đó!" 56.

"Sở Long, cậu xem, cậu chẳng hiểu gì cả, đây là cái gì, thứ này

nếu tôi không nhầm thì hẳn là đồ gốm do nô lệ người Hán ở Bồ Đào Nha chế tạo ra, do những dân tộc nhỏ bé ở một số vùng hẻo lánh nguyên thủy chế tạo!" "Chính vì số lượng khai quật được đặc biệt ít, cho nên lưu thông trên toàn thị trường cũng cực kỳ khan hiếm, bây giờ lại tình cờ bị tôi vớ được, tôi biết, Sở Long, tôi biết, đây đều là trời giúp ta đó, lần này chúng ta chắc chắn kiếm bộn rồi!" Cầm những thứ đó, Bàn Tử căn bản không thể kiểm soát được sự cuồng nhiệt trong lòng, thậm chí miệng liên tục cười kích động, vừa vỗ tay vừa giơ ngón tay cái lên khen ngợi Sở Long.

Hắn cho rằng lúc này nếu không thể kìm nén được niềm vui trong lòng, có thể sẽ bị người ta cười chê, cho nên trong lòng cũng cảm thấy sướng rơn.

Nhìn Bàn Tử đi đi lại lại vòng quanh, Sở Long cũng nhẹ nhàng vỗ vai anh ta, nói một cách thấm thía: "Cậu nói đúng, cậu nói có lý, cậu vui là được rồi, những thứ khác tôi không tranh, cậu cứ cầm đi." So với những món đồ gốm và bảo bối này, Sở Long càng muốn tìm thông tin về chủ nhân ngôi mộ, đặc biệt là cái đầu hình người mặt thú được điêu khắc trên bức phù điêu kia, rốt cuộc là ai, rốt cuộc có năng lực gì.

Chương 822

Có thể mang lại sự phồn vinh thịnh vượng cho một chủng tộc, tiếp theo lại tự tay hủy diệt chủng tộc đó, mang đến tai họa diệt vong, đối phương ra tay mấy lần rốt cuộc là để làm gì?

Những nghi ngờ này cứ quẩn quanh trong đầu Sở Long, để có thể thăm dò tình hình bên trong, tìm ra nguyên nhân thực sự bên trong, hắn cũng đã liều mình.

Thế là khi đang suy nghĩ những điều này, Sở Long ba bước biến thành hai bước, từ từ tiến về phía trước, hôm nay nhất định phải phá vỡ nồi đất hỏi đến cùng, làm cho rõ ràng rốt cuộc là tình huống gì, nếu không hắn cảm thấy chắc chắn khó mà ngủ được.

Vừa đi về phía trước vừa xem, tiếp theo Sở Long lại phát hiện ra một vấn đề kỳ lạ, tại sao ở đây lại không thấy một cỗ quan tài nào của chủ nhân thực sự?

"Lão bản, tôi cũng không tìm thấy quan tài của chủ nhân ngôi mộ rốt cuộc ở đâu, chúng ta có tìm nhầm hướng hay nhầm vị trí không, hay là căn bản không ở gần đây?" Trần Bì A Tứ cũng đưa ra lo ngại của mình, bởi vì vừa rồi hắn cũng giống như Sở Long đang tìm kiếm nơi ẩn thân của chủ nhân ngôi mộ.

Phát hiện ra phát hiện, nơi này đã không thấy bóng dáng đâu, càng không có cái gọi là nơi ẩn thân gì đó, thế là hắn cũng cảm thấy liên tục vỗ tay, càng lộ ra vẻ bối rối.

Trực giác mách bảo Sở Long, mọi chuyện không đơn giản như vậy, chủ nhân ngôi mộ đã giấu quan tài đi, vậy bên trong chắc chắn còn ẩn giấu huyền cơ.

Vào lúc này, Muộn Du Bình lại ngẩng đầu nhìn một vị trí ở ngay

phía trên, Sở Long chú ý đến biểu cảm đặc biệt của anh, bèn thuận theo ánh mắt nhìn lên, trời ạ, ở phía trên đỉnh đầu lại có một cỗ quan tài treo lơ lửng giữa không trung.

Nói chính xác hơn, nó giống như một chiếc hộp gỗ pha lê hiện ra ở đó, long lanh trong suốt, nếu không nhìn kỹ, thật không dễ phát hiện.

Điều quan trọng là tạo hình của thứ này cũng quá độc đáo, bên ngoài lại có dây xích sắt quấn chặt, dường như sợ thứ bên trong sẽ giãy giụa thoát ra.

"Không sai đâu, chắc chắn là chân thân của chủ nhân ngôi mộ!" Trong lòng Sở Long dâng lên một sự cuồng nhiệt khó nén. 57.

Vừa nghe lời Sở Long nói, mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía trước, lúc này ở ngay trên đỉnh đầu có treo một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài pha lê trông đặc biệt trong suốt, từ xa nhìn đã biết nó đang phát sáng lấp lánh.

Nếu không phải lúc đầu Sở Long quan sát tương đối tỉ mỉ, căn bản khó mà phát hiện ra sự tồn tại của cỗ quan tài này, bởi vì nó vừa hay treo lơ lửng giữa không trung, ai lại có thể nghĩ một cỗ quan tài lại treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

Thế là mọi người đều chăm chú nhìn, vừa nhìn chằm chằm vừa bắt đầu thì thầm bàn bạc, thảo luận xem bước tiếp theo nên mở quan tài như thế nào, Sở Long đi tới gần, từ từ tiến về phía trước, đồng thời cảm thấy xung quanh càng thêm cẩn thận, thậm chí không thể không nghe thấy tiếng nước tí tách xung quanh.

Nghe thấy tiếng động này, cả nhóm cũng cảm thấy rợn tóc gáy, ngược lại cảm thấy căng thẳng, hơi bất cẩn có thể sẽ chọc giận thứ gì đó, hoặc bị người khác chú ý, cho nên chuyện này vạn vạn lần

không được phép xảy ra.

Cũng vào thời khắc mấu chốt này, Sở Long ra lệnh: "Tất cả mọi người không được động đậy, yên tâm ở bên cạnh, tôi xem trước rốt cuộc là chuyện gì, đợi tôi trả lời." Bởi vì bây giờ dùng khí đốt laser có thể sẽ nguy hiểm, dễ dàng kích hoạt, hơi bất cẩn có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền của các cơ quan, dù sao đây cũng là thiết kế của chủ nhân ngôi mộ, trí tuệ của người xưa không thể nghi ngờ.

Cho nên để đảm bảo an toàn tuyệt đối, Sở Long xua tay, từ từ đi về phía trước, ánh mắt có thể đang quan sát xung quanh.

Trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử đã không đợi được nữa, dù sao cũng đã chạy xa đến nơi này, nếu bắt anh ta chỉ yên tâm chờ đợi ở một bên, ngược lại cảm thấy có chút không ổn.

Thế là Bàn Tử cầm một cái móc sắt nhỏ trong tay.

"Này, Tiểu Long Long của tôi làm gì vậy?

Sao có thể bỏ tôi lại một mình chứ?

Không được, dù sao hôm nay đã đốt lên ngọn lửa đam mê của gia, tôi phải xem rốt cuộc là chuyện gì, bất kể là trâu quỷ rắn thần gì, hôm nay cũng phải đích thân xem cho rõ." Tính khí nóng nảy của Bàn Tử e rằng không ai có thể kéo lại được, chuyện đã quyết định thì phải làm đến cùng, nếu không tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Thế là vừa nói vừa bắt đầu xoa tay múa chân, từ từ đi về phía trước, đồng thời khẽ lắc cánh tay, trông cả người đều thoải mái.

Vừa nghe lời của Bàn Tử, Sở Long không nhịn được trừng mắt hai cái, thậm chí còn liếc một cái thật dài, làm gì vậy?

Có chuyện gì không thể nghe theo sự sắp xếp của hắn, nhưng anh ta thì hay rồi, một lời không hợp là bắt đầu làm, xem ra Sở Long cảm thấy hôm nay quả thực xui xẻo.

Thế là vào lúc này, Sở Long liên tục thở dài.

“Vậy thôi được rồi, tiền bối của tôi ơi, tôi thật sự bị cậu làm cho tức điên rồi, nếu đã như vậy, tôi cũng không khách sáo với cậu nữa, chúng ta phải tăng tốc bước chân.” Sở Long cũng không còn u sầu nữa, xua tay, cùng Bàn Tử từ từ đi về phía trước, đừng nhìn hai người phối hợp với nhau, thực ra khi tiến lại gần phía trước đều đặc biệt cẩn thận, sợ một chút sơ suất có thể sẽ kích hoạt cơ quan ở đây.

Trần Bì A Tứ và Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cũng cảm thấy lo lắng.
58.

Chương 823

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, nắm chặt nắm đấm, nhìn Sở Long, miệng lẩm bẩm: "Anh ơi, nhất định phải cẩn thận nhé, tuyệt đối đừng manh động như vậy nữa, nhất định phải bảo vệ mình." Sở Long là tất cả của cô, bây giờ lại lớn rồi nhỉ, đi về phía trước, lỡ có chuyện gì không may, có thể sẽ đau lòng, cuối cùng khai phát, một chút sơ suất có thể đối phương sẽ gặp tai nạn.

Nghe lời Hoắc Tú Tú, Sở Long quay đầu lại cười toe toét, nhưng lại không dừng lại, dù sao hôm nay đã gặp được quan tài pha lê, chân thân của chủ nhân ngôi mộ, Sở Long có thể dừng lại sao?

Không chừng mở cỗ quan tài này ra là có thể biết được bí mật thực sự bên trong, đó cũng là mục đích thực sự của Sở Long lần này, bởi vì chỉ có thăm dò được mục đích thực sự bên trong, mới có thể mở ra cánh cửa thần bí này.

Khoảng cách đến chân tướng lại gần thêm một bước, Sở Long cảm thấy trong lòng trăm mối ngổn ngang kích động, thậm chí đốt lên một tia khí thế, cảm thấy hôm nay một là làm, hai là thôi, nhất định phải làm cho ra ngô ra khoai, nếu không có thể sẽ khiến tất cả nỗ lực đổ sông đổ bể.

Vừa đi về phía trước, Sở Long vừa cười toe toét.

"Ây u, mẹ nó, có biết lão gia đây hôm nay bận trước bận sau ở đây giày vò một trận, nếu hôm nay không thể mở được mày ra, chẳng phải là rất bất lợi cho tao sao." Vừa nói, Sở Long vừa cảm thấy khi từ từ lại gần, có thể cảm nhận được sự hiện diện của linh khí kỳ dị, tự nhiên hiểu ra, có thể đây không phải là một sự trùng hợp, có thể trong một tình huống nào đó, một hiện tượng tự nhiên hiện ra cảnh tượng.

Cả đám đều là những người lão luyện, đối với những trò vặt vãnh bên trong, đều đã quá quen thuộc, từng người một đều nhẹ nhàng điêu luyện, vừa nói vừa từ từ tiến lại gần phía trước.

"Ây da, mẹ nó, Tiểu Long Long của tôi à, cậu làm gì vậy?

Một mình ở đó do dự như vậy, thôi thôi, nếu không có gan thì giao cho tôi xử lý, tôi đi có gì to tát đâu, thao tác bình thường thôi mà." Bàn Tử không biết là thật sự vô tâm vô phế, một chút cũng không sợ, lại sải bước lớn đi về phía trước.

Vốn dĩ Sở Long muốn ngăn cản, dù sao tính cách lỗ mãng như vậy chắc chắn dễ xảy ra chuyện, nhưng chưa kịp mở miệng, đột nhiên nghe thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã dẫm lên một vị trí, sau đó bên tai truyền đến một tiếng "hù lù lù". 59.

Vừa nghe thấy tiếng động, tim Sở Long đập thình thịch một tiếng, đột nhiên căng thẳng biết tình hình có chút không ổn, bởi vì tiếng động này hẳn là tiếng bánh răng chuyển động, cũng có thể là đã vô tình kích hoạt cơ quan.

Cũng vào lúc cấp bách, Sở Long thầm kêu không hay, sau đó liền lập tức chạy về phía trước, bật chân nhảy lên liền lập tức lại gần, rồi một tay túm lấy áo đối phương, cứng rắn kéo về phía sau.

"Cẩn thận!" Hét lên một tiếng, Sở Long một tay túm lấy áo đối phương, sau đó kéo về phía sau, hai người va vào nhau, lăn lộn trên mặt đất.

Bàn Tử lúc đầu căn bản không ý thức được rốt cuộc là tình huống gì, chắc chắn không có sự cảnh giác như Sở Long, dù sao hắn cũng có sự truyền thụ bí ẩn.

Khi Sở Long nhanh chóng lao về phía trước, một tay đẩy ngã Bàn Tử xuống đất, sau đó hai người lăn lộn trên mặt đất mấy vòng.

Cũng trong gang tấc, bên tai truyền đến một tiếng gió vù vù, tiếp theo nhìn thấy từng mũi tên lạnh lẽo lướt qua bên tai, hiện lên rõ ràng như vậy, mang theo một trận gió mạnh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí có người trong lòng âm thầm căng thẳng, mắt trợn tròn, không thể tin được.

Cảnh tượng này quá khoa trương, khiến ai cũng cảm thấy bất ngờ, thậm chí đều không suy nghĩ được rốt cuộc là tình huống gì, tại sao vừa rồi lại xuất hiện đột ngột như vậy.

"Đệch mợ, không thể nào, rốt cuộc là chuyện gì, vừa rồi tôi căn bản không nhìn rõ bên ngoài Sở Long rốt cuộc làm gì." 60.

Bàn Tử miệng không sao, nhưng trong lòng đã bắt đầu hoảng sợ, thậm chí lúc nói chuyện còn mang theo giọng run rẩy, nghe Sở Long nhìn mình hồi lâu không nói gì, giọng điệu cũng tỏ ra cực kỳ bất an.

Sở Long chỉ hung hăng trừng mắt hai cái, cũng không trực tiếp đi qua, bởi vì nói đạo lý với Bàn Tử, ngược lại chỉ tổ tức thêm. 61.

Đợi một loạt ám khí dừng lại, Sở Long và Bàn Tử hai người mới từ từ đứng dậy, lúc này A Ninh và Hoắc Tú Tú cũng lần lượt chạy đến đây.

Đến bên cạnh, Sở Long cạn lời, liếc một loạt ánh mắt trắng dã.

"Đại ca của tôi ơi, cậu không thể thay đổi được sao?

Không phải đã yêu cầu cậu giúp đỡ, nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, sao không nghe hả?

Trời ơi, thật sự cố tình làm tôi tức chết mà!" Cho nên khi nói chuyện với anh ta, Sở Long hoàn toàn cạn lời, không nhịn được mà liếc một cái thật dài, thậm chí khi liên tục thở dài, lúc không ngừng than thở.

Có thể làm gì được?

Sở Long cũng cảm thấy có lòng mà không có sức, hai người đang bận rộn ở đây, nhưng đối phương lại thích chạm vào cơ quan.

Sở Long cảm thấy nếu không phải vì mình cơ trí đa mưu, có thể nghe được phương vị, e rằng hai người đã sớm toi mạng, sau đó vạn tiễn xuyên tâm.

Chương 824

Tất cả đều nhờ vào sự lý trí của hắn.

Hoắc Tú Tú chạy tới nhìn Bàn Tử rồi bắt đầu oán trách.

“Này, anh Bàn, sao anh không đáng tin cậy thế hả, vừa rồi suýt nữa làm anh Long bị thương thì đều tại anh đấy, suýt nữa hại chết anh Long rồi, không nghe lời nữa thì đừng có ôm đi đâu cả, trực tiếp để bên cạnh em!” Hoắc Tú Tú yêu thương anh trai tha thiết, nhìn thấy vừa rồi trong gang tấc, phi tiêu ám khí sượt qua vai, tim cô đã treo lên cổ họng.

Thế là cô tự nhiên đổ hết mọi cảm xúc và oán trách lên người Bàn Tử, cho rằng đối phương thích thể hiện anh hùng, nên mới gây ra phiền phức như vậy.

Bàn Tử đành gãi đầu cười khổ một tiếng nói: “Chị gái làm gì vậy?

Kích động thế?

Tôi vừa rồi chỉ là thao tác bình thường, tôi cũng không ~.” Hiện tại Bàn Tử đã xấu hổ đến mức không còn lỗ nào mà chui, chỉ hận không thể tìm được kẽ nứt nào trên đất để chui xuống.

Thật sự là quá ngượng ngùng, trong cả đội ngũ hắn vốn là phái thực lực giống như Tiểu Ca, chân chính có bản lĩnh, là một cường giả, vậy mà hiện tại lại bị người ta bắt nạt đến thảm hại thế này, đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Trong tình huống này, hắn chỉ có thể gãi đầu, lộ ra biểu cảm cổ quái.

Thấy vậy, Sở Long vỗ nhẹ vào vai đối phương an ủi: "Được rồi, được rồi, mọi người đừng cười nữa, chúng ta hãy bình tĩnh lại.

Vừa rồi chỉ là một tai nạn thôi, không cần phải kích động quá.

Việc chúng ta cần làm tiếp theo là xem có thể rời khỏi nơi thị phi này càng sớm càng tốt hay không..." Sở Long là người thông minh, anh hiểu rõ trong tình huống hiện tại mà cứ lỗ mãng kích động thì chỉ làm tăng thêm phiền não, thật sự rất phiền phức.

Thay vì xông xáo lúc này, chi bằng tìm cách giải quyết cụ thể cho bước tiếp theo.

Thế là, Sở Long liếc nhìn xung quanh một vòng rồi cười khẩy, trên mặt lộ ra một chút ẩn ý.

Sau khi đi một vòng, anh tình cờ nhìn thấy cái quan tài thủy tinh ở phía trước nhất đang tỏa ra một loại ánh sáng xanh lục.

Sở Long và những người xung quanh đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. "Ơ, chuyện gì thế này?

Tự nhiên lại phát sáng, chẳng lẽ bên trong có thứ gì khác thường?" "Chưa từng thấy bao giờ, thật sự thần kỳ quá, nếu có thể chụp lại khoảnh khắc này thì đẹp biết mấy." Một số người cảm thấy căng thẳng, nhưng Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh lại cảm thán nó đẹp, khiến cả Sở Long và Bàn Tử đều không nói nên lời.

Đúng là lòng dạ đàn bà mò kim đáy biển, chẳng lẽ cô không biết sợ là gì sao?

Có lẽ bản tính phụ nữ vốn yêu cái đẹp nên không thể cưỡng lại được, vì thế hai người chỉ có thể đứng bên cạnh cười khổ.

Trong khi đôi bên đang quan sát cảnh tượng trước mắt, Sở Long phất tay ra hiệu cho mọi người liên tục lùi lại vài bước, sau đó triển khai các thiết bị kỹ thuật.

Hiện tại không phải lúc hành động điên cuồng, nhất định phải cẩn thận từng chút một, Sở Long không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót hay

đe dọa nào, nếu không sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến an toàn của cả nhóm, đó cũng là điều anh lo lắng nhất lúc này.

Cả nhóm từ từ lùi lại phía sau khá xa, rồi mỗi người tìm một chỗ ẩn nấp.

Sở Long lấy từ trong túi ra một cây pháo sáng lạnh: "Đừng có chạy lung tung, có thể sắp có nguy hiểm, mọi người phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, chúng ta sẽ tính kế khác." Sở Long kiến thức rộng rãi, tự nhiên nhìn rõ sự thay đổi của tình hình.

Tiểu Ca thần bí vẫn luôn giữ im lặng, anh khoanh hai tay trước ngực, mang dáng vẻ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái quan tài đá phía trước.

Tuy không nói gì, nhưng mọi người đều hiểu rõ, vị Muộn Du Bình này mới thực sự là cường giả có thực lực đại diện, chẳng qua anh không thích mở miệng mà thôi.

Trong thời khắc căng thẳng mấu chốt, Sở Long châm lửa cây pháo sáng lạnh trong tay, ném thẳng về phía trước.

Một luồng sáng rực rỡ từ pháo sáng lạnh chiếu thẳng đi, Sở Long lập tức ném nó về phía xa.

Vì không gian trong cung điện dưới lòng đất này quá rộng lớn, liếc mắt nhìn không thấy điểm dừng, cũng không biết phía trước sâu bao nhiêu, nên nhóm của Sở Long đương nhiên có chút lo lắng, muốn xem bí mật ẩn giấu phía trước là gì.

Thế là, việc quan sát tình hình thực tế trở thành một thao tác mấu chốt.

Cây pháo sáng lạnh bay thẳng về phía trước, khi rơi xuống mặt đất, nó tỏa ra một luồng kim quang chói mắt.

Chương 825

Nhờ ánh sáng của pháo sáng, nhóm người xung quanh nhìn thấy rõ mồn một. "Oa, trời ơi, đẹp quá đi mất, mau nhìn phía trước kìa, chẳng lẽ là bướm hoa sao?" "Nói bậy bạ gì đó, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì đâu, thứ gì càng đẹp thì càng ẩn chứa nguy hiểm lớn, chúng ta cứ cẩn thận một chút, tôi thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài." "Mẹ nó, tôi đoán lần này chúng ta đụng phải chuyện lớn rồi, phải cẩn thận, cẩn thận mới là thượng sách, nếu không tất cả mọi người có thể mất mạng ở đây, nhất định phải chú ý an toàn." Khi cả nhóm nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ phía trước, họ không nhịn được mà liên tục cảm thán, thậm chí có người còn vô thức xoa xoa cổ.

Vì cảm thấy tình hình hiện tại không đơn giản như tưởng tượng, nên lúc này phải tính toán kỹ lưỡng, nhất định phải cẩn trọng.

Trong lúc mọi người đang suy tính, đột nhiên cây pháo sáng lạnh phát ra những tiếng lách tách, sau đó chiếu sáng rõ mồn một một khoảng không gian.

Trong thời khắc quan trọng này, mọi người từ từ lùi lại hai bước, rồi giữ bình tĩnh quan sát sự biến hóa thần bí trước mắt.

Sau khi quan sát, Sở Long hài lòng gật đầu: "Ừm, không tệ, không ngờ cảnh tượng đẹp thế này lại thần kỳ đến vậy, chắc chắn bên trong ẩn chứa một luồng khí tức bí ẩn cực lớn, chúng ta cần phải chú ý..." Cảnh tượng thần bí này khiến cả nhóm không ngớt lời khen ngợi, thậm chí có người còn giơ ngón tay cái, tiếng vỗ tay và reo hò vang lên.

Vì cảnh tượng này thực sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Nhưng trong khi mọi người đang cùng chú ý đến cảnh tượng siêu lớn này và không ngừng cảm thán khâm phục, đột nhiên Muộn Du Bình lao thẳng từ phía sau lên, không biết từ lúc nào anh đã rút thanh đại đao cổ ra chuẩn bị hành động.

Hành động này khiến nhóm Sở Long và Bàn Tử ngơ ngác, không biết Muộn Du Bình định làm gì?

Anh lao lên mà không hề có điềm báo trước, thậm chí không thèm chào hỏi lấy một câu. "Tôi cũng chịu đấy, anh đang làm gì thế?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao đột ngột thế, anh có thể bình tĩnh một chút, báo trước cho tôi một tiếng được không, đừng phá hỏng cảnh đẹp này chứ." Sở Long vì không rõ tình hình nên thấy Muộn Du Bình lao ra liền lầm bầm phàn nàn vài câu.

Lúc này Muộn Du Bình lại lạnh lùng nhìn về phía trước, lẩm bẩm trong miệng: "Bên trong có nguy hiểm, mau lùi lại." Bình thường Muộn Du Bình luôn là người giỏi đánh đấm nhất và cũng là tồn tại thần bí nhất trong đội ngũ, người này ít nói nhưng một khi đã lên tiếng bảo có nguy hiểm thì chắc chắn bên trong có ẩn tình.

Sở Long rất tin tưởng lời anh nói, vì anh biết một người như Tiểu Ca không bao giờ đùa giỡn, đối phương đã nói vậy thì chắc chắn có chuyện.

Ngay sau đó, Sở Long lập tức hiểu ra vấn đề, liền phất tay ra hiệu cho những người phía sau, bảo mọi người lần lượt tụ lại phía sau và giãn cách một khoảng cách nhất định.

Muộn Du Bình đã lên tiếng rồi, nếu còn đứng ì ra đó thì chẳng khác nào kẻ ngốc, không đúng phong cách làm việc của anh.

Sở Long hít thở sâu, giục mọi người lùi lại. "Này, rốt cuộc là làm

sao?

Anh Long ơi em thấy hơi lạ, cảnh tượng đẹp thế này sao có thể có nguy hiểm được, có nhầm không đấy?" Hoắc Tú Tú vẫn nảy sinh nghi ngờ trong lòng, cảm thấy chuyện này không thực tế.

Dù sao cảnh tượng cực kỳ đẹp đẽ phía trước trông chẳng liên quan gì đến hai chữ nguy hiểm, cứ như đang đùa giỡn vậy.

Nhưng cô đâu biết rằng, thực ra mọi thứ đều đã nằm trong tính toán của Sở Long, anh đã có sự phân tích của riêng mình.

Nghe đối phương nói vậy, Sở Long vẫn bình tĩnh gật đầu: "Thôi dẹp đi, chuyện này tôi đã rõ rồi, cứ yên tâm, mọi chuyện đều ổn thôi!" Sở Long nói rất thẳng thắn, nụ cười trên mặt cũng bình thản, đối với anh mọi thứ chỉ là thao tác bình thường, không cần phải phóng đại như vậy.

Trong tình huống này, đối phương cũng chỉ biết nhún vai, lộ ra vẻ mặt bất lực, dù sao anh cũng đã nói thẳng như vậy, nếu không làm theo thì chẳng phải bị người ta cười cho sao.

Thế là đối phương cũng chỉ biết "ừm" một tiếng, gật đầu rồi cười khổ, bày tỏ tâm tư không hề đơn giản.

Cuối cùng dưới sự thúc giục của Sở Long, cả nhóm liên tục lùi lại phía sau khá xa, nhường ra một khoảng không gian cho Muộn Du Bình xử lý.

Đúng như lời Muộn Du Bình nói, lời vừa dứt, từ xa đã thấy những con bướm hoa phát sáng bay tới, thậm chí trong nháy mắt, từ màu huỳnh quang vừa rồi đã chuyển sang màu xanh lục.

Không chỉ vậy, trong bóng tối đột nhiên phát ra những tiếng "xoẹt xoẹt" chói tai, âm thanh đặc biệt vang dội, thậm chí muốn xuyên thủng màng nhĩ, khiến mọi người nghe xong đều cảm thấy rợn tóc gáy, da

đầu tê dại.

Điều này làm họ cảm thấy vô cùng bất ngờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại có loại động tĩnh này?

Nghe thấy tiếng động đó, mọi người đều vô cùng lo lắng, vội vàng lùi lại phía sau, ai nấy đều lộ vẻ mặt khó coi.

Họ đều biết hôm nay e là gặp rắc rối lớn rồi, nếu không thì tình hình đã chẳng căng thẳng và thảm hại đến mức này.

Chương 826

Lúc này Muộn Du Bình không hề dừng lại, đặc biệt là khi thấy đám bướm hoa kia bay thẳng vào mặt, anh lập tức rút thanh đại đao cổ ra, vung những đường kiếm điên cuồng về phía chúng.

Cầm thanh đại đao trong tay trông đặc biệt nhuần nhuyễn và nhẹ nhàng, mỗi khi anh vung đao ra xung quanh lại phát ra những tiếng "rắc rắc", đặc biệt là khi cánh tay rung lên, sức mạnh lại bộc phát mãnh liệt.

Chiến đấu lực của cả người có thể nói là hoàn mỹ, đạt đến đỉnh cao chiến đấu tại nơi này, khiến cả nhóm chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng mà không biết phải làm sao, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào cho đúng.

Sở Long đứng ở phía trước, vỗ tay nhẹ rồi nhìn mọi người xung quanh cười nói: "Xong rồi chứ gì, thực ra chuyện này đối với tôi quá đơn giản, tất cả chỉ là thao tác bình thường thôi, vì mọi thứ quá dễ dàng." Trong khi nói, mặt Sở Long lộ ra vẻ thần bí cổ quái, có thể thấy lúc này anh đã tin tưởng vững chắc vào kết quả, tự nhiên không còn lo lắng gì nữa.

Những người khác cũng lần lượt gật đầu, thậm chí có người còn không kìm được mà giơ ngón tay cái, nếu đã nói đến mức này thì họ cũng không cãi vã vô ích nữa.

Rắc rối được gọi là đại nạn sắp đến, mọi người chỉ có thể căng thẳng trước đã. "Đám yêu nghiệt kia, mau dừng lại!" Vì lúc này chiến đấu lực của Muộn Du Bình thực sự đã tăng lên một tầm cao mới, khi anh hét lớn, thanh đại đao cổ trong tay càng vung vẩy điên cuồng hơn.

Đại đao cổ thực sự có sức mạnh cường hãn, ngay cả nhóm Sở

Long cũng phải nhìn kỹ.

Đặc biệt là những cổ văn và hoa văn chạm khắc trên thanh đao trông vô cùng đặc sắc, Sở Long biết thanh đao này chắc chắn không tầm thường, nếu không thì tại sao Muộn Du Bình luôn mang theo bên mình như mạng sống.

Bàn Tử vốn hay lải nhải, lúc này lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn, quay đầu nhìn Sở Long với vẻ mặt cổ quái, không biết đang nghĩ gì, tóm lại là dở khóc dở cười. "Chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Hay là rút lui trước đi?

Mẹ kiếp, nhiều bướm hoa như vậy, hay là chúng ta phải lại gần hơn một chút, tôi thấy tình hình đám bướm này không ổn rồi." Bàn Tử lo lắng đến mức bị tình huống khẩn cấp trước mắt dọa cho khiếp vía, vì thế mới tỏ ra hoảng loạn và vội vã như vậy.

Nghe thấy những lời nhảm nhí đó, Sở Long có chút tức giận, trừng mắt nhìn đối phương hai cái rồi phàn nàn: "Ông bớt nói nhảm đi được không, nhìn cái bộ dạng này xem, thật là mất mặt quá, sao có thể nói ra những lời như vậy, tôi thấy ông đúng là làm mất mặt người ta quá đấy?" "Được rồi, đừng có lải nhải quanh co nữa, từng người một cứ yên tâm đứng bên cạnh đi.

Hôm nay cứ theo lệnh của tôi mà chờ ở đây, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý, tôi phải xem đám súc sinh này có bao nhiêu bản lĩnh!" Sở Long không tin, một đám tạp nham này hôm nay dám chống đối, anh thật sự không biết chiến đấu lực của chúng từ đâu ra, có tư cách gì mà đòi so cao thấp với mình.

Sau khi bị đại ca mắng cho một trận nghiêm khắc, đối phương cũng chỉ có thể nhún vai, tỏ vẻ bất lực, cười khổ một tiếng rồi từ từ lùi lại phía sau hai bước, không dám nói bậy nữa.

Còn có thể làm gì?

Đại ca đã nói đến mức đó, nếu còn không biết điều mà cứ lải nhải mãi thì chỉ làm người ta thất vọng, thậm chí còn khiến bản thân lâm vào cảnh khó xử, bị coi là kẻ hèn nhát.

Bàn Tử cũng nổi tiếng là kẻ sĩ diện hão, tự nhiên hôm nay gặp chuyện này, chắc chắn phải ra vẻ một chút, không thể để người khác biết mình là kẻ nhát gan được.

Trong khi mọi người đang mòn mỏi chờ đợi quan sát, Sở Long không biết từ lúc nào cũng lao thẳng về phía trước. "Muộn Du Bình, bình thường gặp nguy hiểm tôi làm sao có thể bỏ mặc anh một mình được, chuyện ở đây cứ giao cho hai chúng ta cùng xử lý." Sở Long tỏ ra khá bình tĩnh, hét lớn một tiếng rồi nhanh chóng tiếp cận vị trí phía trước, linh khí trên tay cũng đồng thời bộc phát trong khoảnh khắc này.

Vì theo Sở Long, chuyện hôm nay thực sự không cần phải chịu áp lực căng thẳng quá lớn, thế nên sau một tiếng hô kinh ngạc, anh đã lao lên phía trước nhất.

Nhìn đám bướm hoa đang lượn lờ xung quanh, Sở Long bắt đầu cùng Muộn Du Bình kề vai chiến đấu.

Mọi người đứng cách đó không xa nhìn thấy những thao tác thần sầu của Sở Long, không ngừng nhảy cẫng lên, thậm chí có người còn lấy tay che miệng liên tục kinh hô. "Oa, trời ơi, anh Sở Long thật sự quá lợi hại, quá ưu tú, thiên à, đúng là anh hùng trong lòng em!" "Anh Béo làm gì thế?

Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi giúp một tay đi, chẳng lẽ định đứng đó xem thôi sao, chắc không phải là sợ rồi chứ?

Em biết gan anh nhỏ lắm, chắc chắn không lợi hại bằng anh Long đâu." Hoắc Tú Tú đúng là một hồng nhan họa thủy, vừa nói vừa ngấm ngầm khích tướng, khiến Bàn Tử - một gã đàn ông đại thụ cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào.

Thực ra lúc này Bàn Tử cũng đang run thật, đặc biệt là tay bắt đầu có chút run rẩy, chỉ hận không thể tìm chỗ nào đó mà trốn.

Nhưng dù sao cũng là nam nhi bảy thước, đại lão gia mà bị Hoắc Tú Tú nói vậy, ngược lại cảm thấy mất mặt vô cùng, nếu bây giờ mà rút lui thật thì chẳng phải để người ta cười chê sao.

Như vậy chẳng khác nào đóng đinh vào cột, tiếng xấu nhát gan truyền ra ngoài thì sau này Bàn Tử làm sao lăn lộn ở Phan Gia Viên được nữa.

Chương 827

Thế nên sau khi suy tính kỹ lưỡng, Bàn Tử liền vỗ vỗ bụi trên tay, hừ lạnh một tiếng: "Hiểu cái gì chứ?

Béo gia đây chỉ là đang xem xét thời thế thôi, vừa rồi thời cơ chưa chín muồi.

Được rồi, Sở Long đợi đấy, Béo gia tới đây!" Thực ra trong lòng ai cũng hiểu rõ, Bàn Tử từ tận đáy lòng rất bài xích chuyện này, căn bản không muốn xông lên đối đầu, cũng không muốn mạo hiểm lần nữa, nhưng không còn cách nào khác vì giờ đã không còn đường lùi.

Cho nên sau khi cân nhắc kỹ, hắn chỉ đành nhắm mắt đưa chân mà xông lên, vì hiện tại không có lựa chọn nào khác.

Đứng cách đó không xa, Hoắc Tú Tú thấy vậy cũng ừ một tiếng, gật đầu hài lòng.

Lúc này Trần Bì A Tứ không tiến lên phía trước, vì ông ta thuộc kiểu anh hùng dùng trí, nếu xông lên thì chỉ tổ gây thêm rắc rối cho mọi người.

Nhưng Trần Bì A Tứ cũng là người từng trải, nên khi thấy tình cảnh này, ông ta cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm: "Không đúng, rốt cuộc là sao?

Sao có thể lợi hại như vậy, chẳng lẽ những mối đe dọa này đều đến từ nơi thần bí đó, có chút kỳ quái nhỉ?" Trần Bì A Tứ cảm thấy có chút thắc mắc, liền bắt đầu gãi đầu, trên mặt lộ ra một chút mê hoặc, vì tổng cảm thấy không hiểu thấu đáo tình hình này, có điểm đặc thù.

Chỉ cần nếu không rõ ràng, có thể sau này chuyện sẽ phức tạp hơn, lúc đó tình hình chắc chắn sẽ càng nan giải.

Thế nên trong tình huống hiện tại, chuyện này cũng đáng để xem xét lại thời thế, suy nghĩ kỹ bước tiếp theo nên làm gì, có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Sau một hồi suy tính kỹ lưỡng, ông ta chắp tay sau lưng, đi tới đi lui, trong lòng bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

Ngay lúc này, Trần Bì A Tứ sau khi nhìn thấy tình hình phía trước thì tự ngôn tự ngữ: "Nếu không đoán sai, đám bướm hoa này chắc chắn có độc tính chết người, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bướm hoa lại gần..." Sở Long, Muộn Du Bình và Bàn Tử, ba người bắt đầu kề vai chiến đấu, lưng tựa lưng, lần lượt trấn giữ ba hướng khác nhau, chặn đứng toàn bộ đàn bướm hoa.

Khi cả người tiếp xúc ở cự ly gần, Sở Long mới nhìn rõ, trên thân những con bướm hoa này có một loại vật chất huỳnh quang có thể phát sáng, hình dáng cũng thực sự đặc biệt quái dị, vẻ ngoài thì đúng là giống một con bướm.

Nhìn kỹ hơn, không ngờ trên thân đám bướm này lại có một ít lông tơ li ti, tổng thể trông phát đen phát ra, nhìn một cái là biết chắc chắn xấu xí.

Tiện tay nhìn hai cái, Sở Long cảm thấy đặc biệt buồn nôn. "Mẹ kiếp, cái thứ gì thế này?

Nhìn bẩn thỉu quá, nhìn xong tôi thấy nổi hết da gà, thật không nuốt trôi được.

Được rồi, được rồi, Bàn Tử, hay là giao cho ông xử lý đi, tôi đứng bên cạnh nôn một lát đã." Sở Long không nhịn được mà xoa xoa bụng, rồi xoay người muốn tìm chỗ nghỉ ngơi.

Bàn Tử nghe xong liền không chịu, vội vàng quát: "Không được, ông làm gì thế?

Rõ ràng lúc nãy đòi làm anh hùng, giờ định lâm trận bỏ chạy à?" Lúc này trong lòng Bàn Tử cũng đang đầy một bụng hỏa khí, vốn dĩ hắn hoàn toàn không cần tham gia trận chiến này, đáng lẽ phải cùng Sở Long đối đầu mới đúng, như vậy có thể trở thành người nắm quyền chủ đạo thực sự ở đây.

Nhưng không ngờ, hắn lại bị kẹt cứng ở bên cạnh, hiện tại không biết làm sao, chỉ có thể đứng một bên im lặng than thở không thôi.

Thấy bộ dạng khổ sở của đối phương, Sở Long cười rồi quay đầu lại, vỗ nhẹ vào vai hắn: "Được rồi, anh Béo, vừa nãy tôi chỉ đùa thôi, nhìn ông kích động chưa kìa.

Thôi được rồi, không đùa nữa, thực ra hôm nay khi nhìn thấy đám tép riu này, tôi chỉ thấy đó là thao tác bình thường mà thôi..." Cứ một câu lại "đám tép riu", cuối cùng cũng thấy được Sở Long lúc này bình tĩnh đến nhường nào, vì anh căn bản không để đám bướm hoa được cho là nguy hiểm này vào mắt, vì chúng chẳng có chút tính đe dọa nào, nên anh cũng tự nhiên gạt phắt ra sau đầu, không nói thêm nữa.

Bàn Tử cũng thở phào, lộ ra vẻ cười khổ, gật đầu bất lực, không suy nghĩ thêm.

Trong thời khắc mấu chốt này, khi đôi bên trao đổi tác chiến, họ cảm nhận được áp lực cực lớn, có lẽ cũng khiến họ cảm thấy lo lắng.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, mọi người lần lượt tụ lại phía trước, cầm chắc những thanh vũ khí dài trong tay. "Đám tạp nham này thật sự quá kiêu ngạo rồi, nếu đã vậy thì đừng trách mấy anh em không khách khí!" Sau một trận hô hoán lớn, họ lập tức áp sát phía trước, nheo mắt lại, càng thấy rõ vẻ khinh thường lộ ra trên mặt.

Cũng trong lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một con bướm hoa khổng lồ bỗng nhiên bay tới từ phía sau đàn bướm.

Thấy nó sắp tiến lại gần Sở Long và Bàn Tử, cả hai đều cảm thấy hơi căng thẳng. "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

To thế này chưa thấy bao giờ, Sở Long, anh có thấy con bướm nào to như vậy không?" Bàn Tử không nhịn được mà kinh hô một tiếng, rồi gọi Sở Long mấy lần.

Chương 828

Dù sao ở bên ngoài cũng chưa từng thấy con bướm hoa nào to cỡ đó, liệu có thể gọi là bướm không?

Nhìn nó dường như vượt xa phạm vi của loài bướm rồi, vì lúc này hình dáng kỳ quái, nói thế nào cũng chẳng có chút khí chất nào của loài bướm cả.

Tiểu Ca chỉ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, im lặng không nói, không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, hiện tại anh thấy im lặng là vàng, nếu cứ đứng đó nói nhảm như Bàn Tử, hét tới hét lui thì chỉ thấy mất mặt.

Thấy Sở Long mãi không nói gì, Bàn Tử sau khi hét lên cũng bình tĩnh lại một chút, rồi liên tục lùi lại vài bước.

Khi hai người cảm thấy căng thẳng tột độ, thấy vị siêu cấp Tiểu Ca kia trực tiếp cầm thanh đại đao cổ trong tay, rồi vung những đường đao điên cuồng về phía con bướm đang lao tới.

Một đao chém xuống, một luồng khí lưu mạnh mẽ bộc phát, thậm chí Sở Long còn thấy một luồng ánh sáng vàng kim lộ ra từ thanh đại đao đó, Bàn Tử cũng đứng hình vì kinh ngạc.

Khoảnh khắc này từ tận đáy lòng không hâm mộ là giả, dù sao thanh đại đao trong tay Tiểu Ca thực sự quá ngầu, khiến họ phải khâm phục sát đất.

Nghĩ bụng ai mà sở hữu và điều khiển được một thanh đại đao ngầu như thế, không chừng lúc đó có thể thể hiện uy lực thực sự, khi đó chẳng phải quá tuyệt sao.

Đương nhiên mọi thứ cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Trong thời khắc quan trọng này, những người xung quanh cũng lần lượt gật đầu, rồi từ từ lùi về phía sau, tản ra hai bên trái phải.

Sở Long lắc đầu cảm thán: "Oa, trời ơi, thấy chưa, chiến đấu lực của người ta thực sự mạnh thật, tôi cần phải học tập anh ấy, nếu tôi cũng có chiến đấu lực như vậy và ưu tú giống anh ấy, ước chừng tôi sẽ chẳng còn phải sợ mấy thứ hoa hòe hoa sói chẳng ra đâu vào đâu này nữa, ừm, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn mà đại ca!" Vì chiến đấu lực Muộn Du Bình vừa thể hiện thực sự khiến mọi người nể phục, nên Sở Long cũng trực tiếp gọi là anh em đại ca, không còn dùng danh hiệu Tiểu Ca thần bí như trước.

Nghe Sở Long nói vậy, Muộn Du Bình chỉ nhếch mép nhẹ, lộ ra một nụ cười bình tĩnh, lắc đầu: "Nên là như vậy." Cái gã này lúc nào cũng lạnh lùng, luôn kiêu ngạo như thế, làm Sở Long có chút không hiểu thấu, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ không cười được lấy một cái sao?

Cười với mọi người một cái khó đến thế sao?

Đương nhiên những lời này cũng chỉ thầm nghĩ trong lòng, Sở Long không trực tiếp nói ra, vì bảo Tiểu Ca cười chắc còn khó hơn lên trời.

Vì vị Tiểu Ca thần bí này luôn là một bí ẩn chưa có lời giải, cũng tạo thành một dấu hỏi lớn trong lòng anh.

Ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng A Ninh hét lớn ở đằng xa: "Đừng có vội, tôi phát hiện đám bướm hoa này hình như sợ ánh sáng, mau lấy đuốc ra đi, có pháo sáng lạnh thì dùng pháo sáng lạnh, có đèn pin cường quang thì lấy đèn pin ra!" Đôi khi một số người đứng bên cạnh đang đối mặt với cục diện căng thẳng nên tỏ ra vội vã, từng bước cũng không thể đối phó với những nguy hiểm kia.

Theo sau những tiếng hô liên tiếp của A Ninh, hy vọng cũng được

thắp sáng, lòng mọi người cũng chợt nhẹ nhõm.

Sở Long lập tức làm theo ý A Ninh, lấy ra một chiếc đèn mỏ trong tay, chiếu thẳng về phía trước.

Quả nhiên, khi một luồng ánh sáng mạnh chiếu ra, trong nháy mắt nghe thấy đối phương phát ra một tiếng thảm thiết đau đớn, rồi liên tục lùi lại phía sau, chắc chắn là bị dọa cho khiếp vía, nếu không thì đã chẳng căng thẳng đến vậy.

Thấy tình cảnh này, Sở Long cười hì hì, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, không tệ, không ngờ lại sướng thế này. "Ừm, rất tốt, ha ha, xem ra lần này thực sự quá sướng rồi, giờ thì tôi không còn phải sợ những nguy hiểm này nữa!" Sở Long vô cùng hài lòng cười lớn, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin, có thể thấy mọi chuyện đối với anh giờ đã êm đẹp rồi. "Oa, lần này chúng ta cuối cùng cũng tìm được một chiến đấu lực chí mạng, tuyệt quá, xem ra lần này chúng ta có thể ứng phó khẩn cấp rồi." Cầm một ngọn đuốc trong tay, Bàn Tử cảm thấy càng thêm vênh váo, vừa nãy hắn cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên.

Nhưng giờ thì khác rồi, trong tay ít nhất cũng có một quân bài chí mạng, vì ngọn đuốc này đã trở thành quân bài bảo mạng tốt nhất.

Thế là gã Bàn Tử này càng thêm khoa trương, cầm đuốc trong tay bắt đầu không chút kiêng dè, nghênh ngang đi về phía trước.

Vừa đi vừa cầm đuốc vung vẩy trên đầu, cười nói: "Mấy đứa kia nhìn xem, vừa nãy chẳng phải lợi hại lắm sao?

Đêm nay còn định bắt nạt anh đây à...

Xã hội mà, anh biết rồi, biết thực lực và chiến đấu lực của anh đây chưa, từng đứa một không biết điều thì lát nữa chắc chắn sẽ đen đủi thôi!" Bàn Tử lúc này khá tự tin vào thực lực, đặc biệt là trong khi nói chuyện, hắn lại cười ha hả, từ từ đi về phía trước, tay khẽ nâng

lên.

Vì trong tình huống này, hắn cảm thấy mọi thứ cũng chỉ là đám tép riu mà thôi, căn bản không cần phải hoảng loạn như vậy.

Thế là trong khi nói chuyện, hắn cũng bắt đầu cười đùa với những người xung quanh, khi đứng thẳng lưng, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin.

Trong tình huống này, mọi người cũng lần lượt có cách làm của riêng mình, coi như có một quân bài hộ thân, Bàn Tử cảm thấy tự tin hơn hẳn, liền ưỡn ngực nói với những người phía sau: "Mấy anh em cứ ở bên cạnh mà xem cho kỹ, hôm nay để Tiểu Ca xem thực lực thế nào, tôi cũng muốn xem đám người này rốt cuộc có cảnh giới lớn cỡ nào, chúng ta đừng sợ!" Một số người ở đây tin rằng chuyện này có thể dễ dàng giải quyết, căn bản sẽ không sợ đám tép riu, đám tiểu nhân đánh lén này.

Vì đối với họ đó chỉ là những kẻ vô tri, ngoài việc đứng bên cạnh trừng mắt nhìn, lãng phí tâm trí và chịu đựng sự khổ sở ở đây ra thì chẳng còn gì khác.

Chương 829

Sau khi được nhắc nhở như vậy, những người xung quanh cũng chỉ biết cười một cách cổ quái, rồi gãi đầu nhún vai. "Này, nhìn Bàn Tử lại thích ra vẻ kìa, tôi biết Bàn Tử suốt ngày thích bốc phét, cũng chẳng biết trong lòng ông ta rốt cuộc nghĩ gì nữa." "Ha ha, nói như vậy thì Bàn Tử đúng là một nhân tài đấy.

Thôi được rồi, chúng ta cứ đứng bên cạnh xem đi, đừng vội, nhất định phải bình tĩnh, sau đó tính đại sự khác!" Nhóm người xung quanh thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười đùa cợt, có người còn nhún vai lộ vẻ cổ quái, cũng có thể thấy lúc này họ cảm thấy bất lực nhường nào.

Ngay lúc này, khi đang từ từ tiến về phía trước, áp sát vị trí phía trước và rướn người nhìn, có thể thấy sự tự tin lúc này.

Hiện tại chắc hẳn phải có bản lĩnh hơn đối với thực lực, sự tự tin đã hiện rõ trước mắt.

Sở Long mặc bộ đồ của những người khác, họ cũng lần lượt vỗ tay, từng người một giơ ngón tay cái, trông đặc biệt hào hứng.

Trong khi đôi bên đang thảo luận bàn bạc riêng với nhau, Sở Long từ từ tiến lại gần phía trước, đi tới bên cạnh.

Khi đi đến vị trí dẫn đầu, lại nghe thấy có người kinh hô.

Có vẻ như lịch sử của đám bướm hoa này thực sự đã trở thành một bí ẩn chưa có lời giải, khiến những người kia chỉ có thể đứng bên cạnh đoán già đoán non, nhưng lại không rõ nó từ đâu tới, đi về đâu.

Khi đi đến phía trước nhất, Bàn Tử nhìn thấy một con bướm tím rơi trên mặt đất: "Mọi người nhìn giúp tôi xem có phải nó đã xảy ra

đột biến gì không, cảm giác hình thái và kích thước này trông kỳ lạ quá, hoàn toàn không nhìn ra đã xảy ra chuyện gì." Sau những tiếng kinh hô liên tiếp của Bàn Tử, cả nhóm cũng lần lượt áp sát vị trí phía trước, rồi vây thành một vòng, thậm chí còn dùng chân đá nhẹ hai cái.

Hiện tại dường như đúng như lời Bàn Tử nói, đặc biệt là con bướm hoa trước mắt này đã trở thành một xác chết mềm nhũn.

Sau khi nhìn thấy tình cảnh này, mọi người cũng bừng tỉnh đại ngộ, thậm chí khiến họ mắt sáng lên, trong lòng đã có những suy đoán đại khái. "À, hóa ra là vậy, nói thế này là hiểu rồi, hóa ra đám bướm hoa này còn có những điểm thần bí hơn, xem ra lúc trước chúng ta toàn gặp tai nạn thôi." "Đúng thế, xem ra ngay từ đầu chúng ta đã sai quá sai rồi, vì thế mới thảm hại như vậy, giờ nhìn lại thì mọi chuyện chỉ là tính kế khác thôi!" Trong khi đám người xung quanh thắc mắc, thậm chí miệng còn lẩm bẩm không ngừng, họ lại một lần nữa tụ lại xung quanh, có người còn như vừa gỡ được nút thắt trong lòng.

Vì theo họ tình hình này thực sự cần tính toán lại, nên cũng cần phải phân tích lại từ đầu.

Sau khi đi đến trước mặt, tất cả mọi người đều khoanh tay trước ngực.

Sở Long đi đến vị trí dẫn đầu, rồi dùng một con dao đâm vào thân con bướm khổng lồ đó, mạnh bạo rạch một lỗ.

Ngay lúc đó, Sở Long cau mày, không ngờ bên trong thân con bướm lại có thứ gì đó, một thứ phát sáng lung linh, giống như một hạt châu vậy.

Thứ này không chỉ Sở Long, mà cả Hoắc Tú Tú, Bàn Tử bên cạnh, rồi cả Trần Bì A Tứ đều cảm thấy hoang mang mờ mịt, vì họ chưa từng thấy con bướm nào tự thân lại tỏa ra ánh sáng như vậy.

Nhưng trong tình huống đặc biệt này, lại có thể thấy trên thân nó thường có một số thứ đặc biệt, chứng tỏ bí mật bên trong chắc chắn còn phức tạp hơn. "Oa, trời ơi, đẹp quá đi mất, đúng rồi, tiểu Long Long của tôi ơi, thứ này nếu mang về Phan Gia Viên bán thì chẳng phải sẽ trúng lớn sao, tôi cảm thấy giá trị của nó chắc chắn không thể đo lường được, không hối hận đâu, ha ha, lần này chúng ta chắc chắn phát tài to rồi!" Nhìn thấy thứ giống như ngọc lục bảo bên trong, hắn không nhịn được mà cười ha hả, thậm chí không ngừng vỗ tay, xem ra lần này thực sự kích động phát điên rồi.

Vì theo tình hình hiện tại, ước chừng ở Phan Gia Viên chắc chắn sẽ có giá rất tốt, thế là hắn bắt đầu liên tục cảm thán.

Nhi nghe thấy những lời đó, Sở Long lại cười hì hì, khẽ lắc đầu: "Xem ra ông vẫn không hiểu tình hình bên trong, cũng không biết ý nghĩa cụ thể bên trong là gì." "Thứ này đừng thấy nó đẹp, tôi đoán chắc chắn có điểm chết người đấy, nên mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng có tham tài, vì tôi cảm thấy nó có thể đe dọa đến tính mạng của chúng ta, nhất định phải đặt an toàn lên hàng đầu, an toàn mới là số một." Để đảm bảo an toàn cho họ, Sở Long bắt đầu khổ khẩu bà tâm không ngừng khuyên nhủ làm công tác tư tưởng, để mọi người có thể bình tĩnh lại một chút.

Tuy đều là kẻ trộm mộ, vì mục đích tìm kiếm lợi lộc phát tài, nhưng tìm tài phải có đường lối, không được phá vỡ quy tắc.

Nhưng mạng chỉ có một, nếu không cẩn thận có thể mất mạng như chơi, nên chuyện này vạn vạn không được phép có nửa điểm sơ suất đại khái.

Nghe xong những lời đó, những người khác cũng lần lượt gật đầu, A Ninh lúc này nhíu mày, rồi cầm đèn pin cường quang từ từ tiến lại gần vị trí con bướm hoa đó.

Dưới ánh sáng của đèn pin cường quang, phát hiện bên trong có những hạt châu phát sáng trông đặc biệt rõ ràng, khi áp sát lần nữa, phát hiện hạt châu vừa vặn hiện ra trước mắt.

Chủ yếu nếu không thần kỳ thì đó mới là giả, đều là bịt tai trộm chuông, vì thứ này thực sự tinh diệu. "Tôi đoán nguyên nhân thực sự khiến đám bướm này phát sáng là nhờ những hạt châu trong cơ thể này, chỉ có điều những hạt châu này tôi lại thấy thắc mắc không biết từ đâu ra, tại sao lại vào được cơ thể chúng, hay vốn dĩ được nuôi dưỡng ở đây, sinh ra đã tự có sẵn trong người?" Sở Long thích suy luận, nên sau khi nhìn thấy những hạt châu trong suốt phát sáng này, anh muốn biết nguồn gốc thực sự của đối phương, biết được nơi xuất phát của những hạt châu này.

Đương nhiên, anh cũng chỉ có thể phân tích trong lòng, muốn tìm ra nguyên nhân gốc rễ thì không thể.

Trong khi mọi người đang dồn hết sự chú ý vào con bướm siêu to trước mặt Sở Long, những người khác xung quanh căn bản đều không chú ý đến một điểm chết người, đó là một đàn em của A Ninh đang rón rén tiến về phía sau, và di chuyển đến trước mặt một con bướm hoa khác.

Cái gã này bản tính tham tài sắp lộ ra rồi.

Chương 830

Ngay lúc này, gã đàn ông lén lút liếc nhìn xác con bướm hoa đã chết nằm trên mặt đất, trong lòng càng đắc ý cười lạnh: "Đám người này suốt ngày chỉ biết nói chuyện viển vông, tôi tin cái quỷ gì chứ, tên họ Trương kia xấu xa thật, chắc chắn định lừa chúng ta đi rồi độc chiếm toàn bộ đống đồ tốt này, hừ, tôi không tin mấy lời quỷ quái đó đâu..." Gã này vô cùng tự tin, cho rằng đối phương chắc chắn đang nói dối, nên không muốn đứng đây nghe nhảm nhí nữa, lặng lẽ áp sát vị trí phía trước.

Mỗi khi tiến lại gần được một khoảng nhất định, gã lại cảm thấy hồi hộp vì sợ bị người khác phát hiện.

Chính vì tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý vào phía Sở Long, quan sát hình dáng cụ thể của hạt châu trong suốt kia, nên căn bản không ai để ý đến hành động thần bí của gã đàn em này.

Cũng chính vì cái chi tiết cực kỳ nhỏ nhặt này mà gã đàn ông kia gần như sắp phải đối mặt với nguy hiểm mất mạng.

Vừa mới đi đến vị trí trước mặt, đột nhiên thấy phía trước không xa có một tình huống cực lớn xuất hiện. "A!" Gã hói kia vừa mới rón rén đi đến cạnh, cúi người định chạm vào đồ vật, nhưng vừa mới lại gần, đột nhiên trong tích tắc nghe thấy có người kinh hô một tiếng, rồi sợ đến mức da đầu tê dại.

Vì ở vị trí này, đối phương cũng sợ đến mức run cầm cập, thậm chí cảm thấy toàn thân lạnh toát, không biết bước tiếp theo phải làm sao, có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Trong khoảnh khắc này, gã cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, thậm chí có chỗ mồ hôi còn rơi lã chã, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

"Cứu mạng với, đừng thế này, đừng thế này, cứu mạng!" Phía sau đột nhiên phát ra những tiếng kinh hô liên tiếp, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, Sở Long, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Trần Bì A Tứ đều quay đầu lại nhìn.

Khi quay đầu lại, họ thấy gã hói kia ngã quỵ trên đất, phát hiện ngón tay gã bỗng nhiên bị nhiễm thứ màu huỳnh quang kia, thậm chí thứ màu huỳnh quang đó còn liên tục lan dần sang các bộ phận khác trên cơ thể.

Thấy tình cảnh này, Sở Long ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, liền vội vàng lùi lại, đồng thời kéo Hoắc Tú Tú bảo vệ sau lưng. "Chuyện gì thế?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại thành ra thế kia, tôi đã nói rồi, không được chạm vào, sao không nghe lời, chẳng lẽ không biết chết là đáng sợ sao?" Sở Long cau mày chặt, sắc mặt tái mét, nhìn chừng chừng đám người kia với vẻ mặt vừa giận vừa thương, vì những người này căn bản không nghe khuyên bảo, suốt ngày chỉ biết tham tài, giờ thì hay rồi, có thể phải bỏ mạng ở đây.

Tục ngữ có câu, không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn, gặp phải một đồng đội thế này thì chỉ có nước xui xẻo, vì dù có nổi giận thì cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Vì chuyện đã xảy ra rồi, dù có đứng bên cạnh phàn nàn thì cũng căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể xem làm thế nào để thay đổi kết cục của chuyện này, cứu gã đàn ông kia.

Đương nhiên mọi thứ chỉ làm tăng thêm phiền não và rắc rối mà thôi, ngoài ra căn bản không còn cách giải quyết nào tốt hơn.

Trong lúc cả nhóm đang căng thẳng, A Ninh vội vàng áp sát phía trước để xem xét tình trạng của đàn em.

Nhưng ngay lúc này, Sở Long lại không hề báo trước mà nắm chặt lấy A Ninh, rồi gồng mình kéo cô ra sau ngăn cản. "Anh làm gì thế?

Làm gì thế, mau buông tôi ra, đó là đàn em của tôi, tôi không thể trơ mắt nhìn cậu ấy chết được, mau thả ra!" A Ninh dường như vô cùng không biết ơn, thậm chí còn hét lớn vào mặt Sở Long, đôi lông mày nhíu chặt, trên mặt lộ rõ vẻ trách móc.

Cô cảm thấy Sở Long đang đa sự, dù sao đó cũng là đàn em của mình, làm sao có thể trơ mắt nhìn đối phương dần dần chết đi trước mặt, biến mất như vậy được.

Bất luận thế nào cũng phải nhanh chóng qua đó ngăn chặn mọi chuyện xảy ra, tuyệt đối không cho phép đàn em chết oan uổng.

Nhưng Sở Long lại lắc đầu: "Này, đại tỷ chẳng lẽ không nhìn rõ tình hình sao?

Hiện tại tên đàn em của cô chỉ có con đường chết thôi, không còn đường sống nữa đâu, tôi khuyên cô tốt nhất nên bình tĩnh lại đi, hiện tại cô đang vô cùng phi lý trí đấy!" Sở Long nói với giọng đặc biệt vang dội, khi nhìn chằm chằm vào đối phương, anh càng thấy sắc mặt cô tái xanh, thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn dạy cho cô một trận.

Vì hiện tại người phụ nữ này căn bản không biết mình đang làm gì, nên mới nói ra những lời vô lý như vậy.

Bị mắng một trận như thế, A Ninh chỉ biết lộ ra vẻ mặt cực kỳ không cam lòng, nhưng lại tỏ ra đặc biệt đau lòng.

Tuy A Ninh coi đàn em là quân cờ, cũng là bỏ tiền ra thuê, nhưng đối với những người này cô cũng khá trọng tình trọng nghĩa.

Vì cô đã sớm coi đám đàn em này như người nhà, cùng nhau đi suốt chặng đường, trước khi xuống mộ có tất cả hơn mười đồng đội,

nhưng giờ thực sự sống sót chỉ còn vài người.

Nếu cứ theo cái đà này, ước chừng cuối cùng thực sự có thể sống mà ra ngoài chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nên cô không thể lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, chỉ hy vọng có thể liều mạng để cứu cứu họ.

Đương nhiên tất cả mọi thứ đều bị Sở Long ngăn lại, Bàn Tử cũng vội vàng tiến lên ngăn cản: "Ái chà, được rồi, được rồi hai vị ơi, bình tĩnh trước đã, chúng ta xem có cách nào không, đừng quên, Tiểu Ca thần bí của chúng ta mới là người ngầu nhất." Bàn Tử vốn dĩ có bộ dạng đầu to tai lớn, trông đặc biệt gần gũi, ôn hòa và chất phác, nên tự nhiên trở thành một hình tượng người hòa giải thích hợp, bắt đầu nói những lời khách sáo.

Chương 831

Người nói vô tâm, người nghe có ý, một lời nhắc nhở vô tình khiến mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn Muộn Du Bình đang đứng cách đó không xa, muốn xem anh có cách giải quyết cụ thể nào không.

Sở Long đi đến trước mặt Muộn Du Bình, không hỏi han mà mở miệng hỏi thẳng. "Đừng nghĩ nữa, căn bản là chuyện không thể, đối phương hiện tại đã bị thứ mang độc nhiễm vào trong cơ thể, giờ chắc chắn phải chết!

Nếu còn tiếp tục lại gần, có thể cũng sẽ chịu hậu quả liên đới." Lời của Muộn Du Bình như sét đánh ngang tai, khiến cả nhóm cảm thấy cơ thể bỗng nhiên chững lại, mắt trợn tròn, từng người một đứng ngây ra đó, nửa ngày không nói nên lời, thậm chí còn giống như bị ai đó bóp nghẹt cổ họng không thể thở nổi.

Vạn vạn không ngờ, chuyện lại đi đến bước đường này, một kết cục bi thảm khiến cả nhóm đều cảm thấy có sự thôi thúc muốn khóc.

Trong tình huống này có thể làm gì, cũng cảm thấy vô cùng bi thảm, nhưng ngoài ra còn có thể thế nào, chỉ có thể bình tĩnh lại trước, sau đó tính kế khác.

Thế là, trong thời khắc mấu chốt này, họ chỉ có thể đứng im lặng chờ đợi, xem bước tiếp theo có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Cũng trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô từ xa truyền lại, Sở Long lúc này nói: "Này, Muộn Du Bình, chẳng phải anh có Máu Kỳ Lân rất ngầu sao?

Có thể dùng máu của anh mau chóng giải độc được không, nhìn anh ta đau đớn thế kia, chúng ta ít nhất cũng nên cứu mới đúng."

Miệng Sở Long tuy ngăn cản không cho A Ninh đi giúp, không muốn để cô dấn thân vào, nhưng trong lòng anh cũng thấy hơi cắn rứt.

Dù sao cũng đã cùng chung hoạn nạn, vào đến đây cũng hỗ trợ lẫn nhau, làm sao có thể trơ mắt nhìn đối phương chịu đựng loại dày vò sống không bằng chết này ở đây.

Thế nên Sở Long lúc này bắt đầu có chút mủi lòng, liền dùng giọng thương lượng với Muộn Du Bình.

Trong ký ức của Sở Long và mọi người, Máu Kỳ Lân của Muộn Du Bình gần như là sự tồn tại quý giá, những thứ âm tà đều sợ nó, chỉ cần dùng Máu Kỳ Lân là có thể dễ dàng loại bỏ mọi đe dọa.

Thế nên sau khi gặp tình huống như vậy, Sở Long cũng muốn điều chỉnh tâm thái như vậy để đối phương có thể bình tĩnh một chút.

Nhưng sau một hồi nói vậy, gã lại khẽ lắc đầu: "Được rồi, đừng nói nữa, căn bản là chuyện không thể, mọi thứ cũng chỉ là một tai nạn mà thôi, cứ yên tâm đứng bên cạnh đi, hôm nay tôi nhất định phải tìm cách xem có quyết sách cụ thể nào không." Trong tình huống này, thấy Muộn Du Bình biết chuyện này không thể giải quyết được, nên anh từ từ rút thanh đại đao cổ trong tay ra, rồi chậm rãi tiến về phía gã đàn ông kia.

Ý đồ đó, cả nhóm đều nhìn thấy rõ mồn một, vì Muộn Du Bình định dùng đại đao cổ để kết thúc chặng đường cuối cùng của gã đàn ông đó.

Cái gã đàn ông tham tài lúc này nằm trên đất đau đớn không muốn sống, liên tục thảm khiếu, nhìn cánh tay từng chút từng chút một thối rữa, thậm chí mặt cũng bắt đầu phù nề, xảy ra sự thối rữa kinh hoàng đó.

Đủ để thấy tốc độ thối rữa của cả cơ thể gã nhanh và lớn đến

mức nào.

Cảm giác đau đớn này người bình thường không thể hình dung nổi, vì chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được. "Cứu đội trưởng với, cứu tôi với, cứu tôi với, tôi thực sự không muốn chết, cầu xin hãy cho tôi một cơ hội, tôi thực sự đau quá, tôi đau quá..." Thường thì những kẻ tham tài đều khá sợ chết, vì họ sợ chết rồi thì đống tiền tài kia không có chỗ mà tiêu.

Thế nên gã đàn ông kia trong khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng bắt đầu gào thét loạn xạ, đồng thời rên rỉ thảm thiết, khổ sở van xin.

Hy vọng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ, như vậy có thể thoát khỏi những rắc rối này, không phải tiếp tục gánh chịu nguy hiểm tử vong như thế này nữa.

Điều khiến gã cảm thấy bi ai, thậm chí thất vọng nhất là những tiếng hô hoán liên tiếp căn bản chẳng có tác dụng gì, căn bản sẽ không thay đổi được gì, vì hiện tại cái chết đã trở thành tất yếu.

Trong lúc gã đang khổ sở van xin, lúc này những đàn em khác của A Ninh đồng loạt cầm súng săn trong tay chĩa vào Muộn Du Bình.

Rất nhanh, cả không gian xung quanh đều trở nên đặc biệt nghiêm trọng. "Đội trưởng, nhìn cái gã này lén lút, ngay từ đầu tôi đã biết hắn không phải người tốt rồi, nhìn xem hắn đang chuẩn bị ra tay với đàn em của mình kìa." "Đúng thế, chúng ta nhất định phải bảo vệ đàn em của mình, tuyệt đối không được để hắn điên cuồng như vậy, đó là anh em của chúng ta, cái gã này nhìn lén lút chắc chắn không phải người tốt." "Ngay từ đầu đã biết chắc chắn có âm mưu, giờ định giết sạch chúng ta từng người một, rồi độc chiếm toàn bộ tài sản ở đây, đội trưởng hy vọng cô mau chóng hạ lệnh, hôm nay tôi phải bắn chết hắn!" Mấy tên đàn em bên cạnh Hoắc Tú Tú hoàn toàn suy sụp, phòng tuyến tâm lý của họ trong khoảnh khắc này cũng triệt để bị đánh sập,

vì trong thời khắc mấu chốt này, căn bản không biết nên làm thế nào cho đúng, có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Thế là, trong tích tắc, họ lại chĩa họng súng vào Muộn Du Bình bên cạnh, cho rằng vị Tiểu Ca thần bí này mới là mối đe dọa thực sự.

Nghe thấy những lời nhảm nhí đó, Muộn Du Bình đối mặt với những khẩu súng săn kia mà không hề có chút căng thẳng nào, thậm chí còn liếc nhìn một cái với vẻ dửng dưng, rồi lắc đầu ngán ngẩm.

Phản ứng này dự báo tất cả, chứng tỏ những người trước mắt này cũng chỉ là lũ tép riu bình thường mà thôi, căn bản không có năng lực và bản lĩnh gì để so sánh với anh, chỉ là đang làm những chuyện vô vị ở đây mà thôi.

Thế nên trong mắt Muộn Du Bình, anh đã sớm coi những người này như cái gai trong mắt, hoặc coi như một lũ ngu ngốc vậy. "Tôi khuyên các người tốt nhất nên từ từ bỏ súng xuống, đừng có ở đây gây thêm rắc rối, vì trong mắt tôi các người chẳng là cái đinh gì cả, tốt nhất hãy nhìn rõ tình hình đi." Muộn Du Bình lạnh lùng đáp lại hai câu, rồi từ từ hít một hơi sâu, nheo mắt lại, hai tay chắp sau lưng, cả người cũng đi tới đi lui tại chỗ.

Từ điểm này đủ để thấy vị nam tử này có bao nhiêu tự tin, vì anh cảm thấy đám người hám lợi này thực sự không đáng để anh phân cao thấp.

Chương 832

Lời này vừa thốt ra, mấy tên đàn em của A Ninh càng thêm căng thẳng, có một tên thậm chí đã mở chốt an toàn của súng săn, nhìn vẻ mặt như sắp khai hỏa thật.

Thực ra, Sở Long và Bàn Tử đứng bên cạnh cũng vô cùng lo lắng, dù sao thì mọi người cũng cùng một đội.

Muộn Du Bình là người thế nào, họ rõ hơn ai hết.

Mặc dù ngày thường cậu ta lầm lì ít nói, cả ngày trưng ra bộ mặt lạnh như tiền giống trái mướp đắng, nhưng tuyệt đối không có lòng dạ xấu xa.

Ngược lại, cậu ta là người có thực lực mạnh nhất trong cả đội, có thể coi là lá bài bảo mệnh đáng tin cậy.

Nếu một tai nạn bất ngờ làm cậu ta bị thương, thì lúc đó chỉ có nước khóc ròng.

“Cho nên vào thời khắc mấu chốt, Sở Long vội vàng khuyên mấy người phía sau: “Tôi nói này, đừng có ngu nữa được không?

Có thể chú ý đến tình hình hiện tại không, có biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào không?” “Các người có thấy xấu hổ không?

Nếu không phải vì người ta, vừa rồi tất cả chúng ta đều toi đời rồi, có biết đám bướm hoa kia đáng sợ đến mức nào không?” Sở Long thật sự tức nổ phổi với mấy kẻ này.

Rõ ràng bọn họ dựa vào Bàn Tử và Tiểu Ca mới nhặt về được một mạng, vậy mà lại lấy oán báo ân.

Thậm chí còn cầm súng chĩa vào người ta, chẳng khác nào chuẩn bị nội chiến sao?

Làm như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự hòa bình và đoàn kết của cả đội.

Vì vậy, Sở Long tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, đó là lý do anh nghiêm khắc quở trách bọn họ một trận.

Nhưng đám thuộc hạ của A Ninh đã hoàn toàn mất trí vì tức giận, nên sau khi nghe một loạt lời của Sở Long, bọn họ lại cười khẩy.

Đặc biệt là gã đàn ông đầu trọc đứng đầu nhất lạnh lùng nói: "Nói bậy, tao tin mày mới là quỷ.

Thằng cha này cả ngày mồm mép lươn lẹo, ngay từ đầu tao đã biết nó quỷ quyệt thế nào rồi.

Đừng quên chúng ta vốn không phải cùng một phe!" "Bọn chúng là mấy con cáo già ranh ma, muốn giết hết chúng ta, sau đó độc chiếm toàn bộ tài sản.

Phải biết bên trong có cả núi vàng núi bạc, tao tuyệt đối không thể để gian kế của chúng thành công.

Hay là nổ súng đi, giết hết đi!" Những người này thật sự điên rồi, từng người một bắt đầu la hét ầm ĩ, gào thét không ngừng.

Cảm giác như bây giờ không chỉ Muộn Du Bình, mà cả Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng đều trở thành kẻ địch của họ.

Trần Bì A Tứ, với tư cách là người ngoài cuộc, không hề tiến lên nửa bước, vì ông ta là người thông minh, biết rằng bây giờ có đến đó cũng chỉ rước họa vào thân.

Cho nên thay vì thêm phiền phức, chi bằng cứ yên lặng đứng bên cạnh, xem hai bên sẽ đọ sức với nhau thế nào.

Bàn Tử lúc này gãi đầu: "Mẹ kiếp, tao thấy mấy thằng này bệnh nặng lắm rồi, hoàn toàn không phân biệt được đúng sai trắng đen,

không nhìn ra ai tốt ai xấu.

Ông đây đã nói đến thế rồi mà chúng mày còn ở đây lải nhải." "Vậy thì mọi người cứ xem cái đức hạnh của bọn họ đi, dù sao ông đây cũng không nhịn nổi nữa rồi.

Nếu đã muốn chơi không đẹp, vậy đừng trách Bàn gia đây lát nữa động tay động chân." Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu lật qua lật lại con dao trong tay.

Cái gọi là "động tay động chân" trong miệng Bàn Tử chính là lát nữa sẽ hảo hảo giao đấu vài chiêu, cho đám tiểu quỷ vô danh này thấy cách làm của hắn cao minh đến mức nào.

May mà Sở Long vội vàng kéo Bàn Tử lại và nói: "Tình hình đã đủ hỗn loạn rồi, đừng gây thêm chuyện nữa.

Chúng ta phải bình tĩnh trước đã, có chuyện gì cứ từ từ nói.

Lúc đó chỉ cần chúng ta giải quyết hết mọi vấn đề, tin rằng mọi người cũng có thể xử lý những phiền phức và mâu thuẫn này." So với những người khác, Sở Long lý trí hơn, anh biết Muộn Du Bình không thể đắc tội, không thể xem thường.

Cho dù hai bên có xảy ra xung đột, Muộn Du Bình cũng tuyệt đối sẽ không ra tay với đám tiểu quỷ vô tội xung quanh.

Hai bên đã hợp tác nhiều lần, cũng là bạn cũ.

Chương 833

Suốt chặng đường xông pha trận mạc, vốn không gặp phải nguy hiểm nào trí mạng, vậy mà bây giờ lại bị hai thằng ranh vắt mũi chưa sạch uy hiếp, chẳng phải là chuyện cười lớn nhất thiên hạ sao?

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía A Ninh, vì cô là mắt xích liên kết của lần này.

Nếu ngay cả cô cũng gật đầu, e rằng mọi chuyện sẽ hoàn toàn loạn thành một nồi cháo.

A Ninh đang im lặng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Sở Long ở phía xa, rồi nhìn Muộn Du Bình và đám người Bàn Tử, sau đó lại quay sang nhìn thuộc hạ của mình.

Đám đàn em của cô cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, liền bắt đầu liên tục la lên: "Cô Ninh, tuyệt đối đừng để bọn họ mê hoặc lòng người, bọn họ đều là lũ khốn nạn." "Đúng đúng, bọn chúng là một lũ khốn nạn vô địch.

Chúng ta phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để chúng lừa bịp.

Chúng tôi chết cũng không thể để chúng tìm được kho báu đó." "Báo thù cho anh em của chúng ta, báo thù cho anh em của chúng ta!" … Nhưng những người này bình thường đều là những gã đàn ông to cao thô kệch, những kẻ hữu dũng vô mưu, cho nên ngoài việc dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề, họ hoàn toàn không suy nghĩ sâu xa về mọi chuyện.

A Ninh nghe những lời vô nghĩa của họ, chỉ có thể khẽ lắc đầu thở dài: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, những lời này chẳng có tác dụng gì cả.

Yên phận đứng bên cạnh đi, đừng tự đa tình nữa!" Sau đó, cô từ từ hít sâu một hơi, rồi chậm rãi ấn nòng súng của mấy thuộc hạ bên cạnh xuống.

Đám thuộc hạ vô cùng không tình nguyện, không ngừng lắc đầu, thậm chí còn liên tục kêu gọi: "Không được, cô Ninh, tuyệt đối không thể làm vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta thật sự hết cách rồi.

Xin cô đấy, hãy cho chúng tôi một cơ hội, cho chúng tôi một đề nghị cuối cùng." Bọn họ đều cảm thấy nếu cứ bỏ qua chuyện này thì thật vô nghĩa, cuối cùng có lẽ sẽ chết một cách tức tưởi.

Thay vì gây phiền phức ở đây, chi bằng tìm cách khác, làm chuyện khác.

Trong tình huống này, A Ninh trừng mắt nhìn bọn họ một cách dữ dội và nói: "Đây là mệnh lệnh của tôi, ai dám nổ súng, xử bắn tại chỗ." Câu nói này cũng có chút trọng lượng.

Mặc dù đám người vừa rồi la hét ầm ĩ, nhưng trong lòng họ thực sự khá nhát gan, rất sợ hãi vị đội trưởng này.

Vì vậy, sau một loạt tiếng kêu kinh ngạc, họ chỉ có thể "ừ" một tiếng rồi không nói nhảm nữa.

Đợi những người đó xấu hổ cúi đầu, người phụ nữ mới quay người lại, nhìn Sở Long bên cạnh: "Thật sự xin lỗi, đều tại tôi không tốt, không quản giáo họ từ trước.

Đám thuộc hạ của tôi bình thường quả thật có chút bốc đồng, nhưng hy vọng anh có thể bao dung, vì họ vốn không có ác ý gì!" Lời này nói ra cũng rất thẳng thắn, ý ngoài lời là đám thuộc hạ của cô tuy bình thường có chút bốc đồng, lỗ mãng, nhưng cũng không đến mức khiến những người xung quanh phải điên cuồng như vậy.

Sau lời nhắc nhở này, những người bên cạnh cũng đều mỉm cười.

Sở Long bên này cũng vội vàng vỗ vai Muộn Du Bình nói: "Được rồi mà, thấy chưa?

Lão đại của người ta đã lên tiếng rồi, nếu chúng ta cứ bám riết không tha, ngược lại sẽ có vẻ không thông tình đạt lý.

Tôi nói rồi, mọi người đều là người một nhà." Sau khi an ủi Muộn Du Bình, Sở Long lại quay đầu nhìn mấy người đàn em của A Ninh: "Các người nghe thấy chưa, đội trưởng của các người đã an ủi rồi, đã nói không sao rồi.

Cho nên tôi khuyên các người, bình tĩnh một chút, đừng bốc đồng, làm việc phải dùng não, bốc đồng lỗ mãng không giải quyết được vấn đề đâu." Những lời này Sở Long nói ra từ tận đáy lòng, là lời nhắc nhở thiện chí, chỉ sợ những người này không biết điều, lại cứ ở đó gây thêm phiền phức.

Sau khi Sở Long nói như vậy, đám người vừa rồi la hét ầm ĩ chỉ có thể xấu hổ cúi đầu, sau khi liên tục than thở, họ không ngừng xua tay, trong mắt lộ ra vẻ bất lực.

Nói thật thì cũng có chút xấu hổ, nhưng lời đã nói đến nước này, chắc chắn phải tỏ ra có chút bình tĩnh.

Thế là đám người đều gật đầu, rồi từ từ lùi lại hai bước, không tiếp tục làm bừa nữa.

A Ninh nhìn dáng vẻ đau khổ của gã ngốc to con bên cạnh, rồi từ từ nhắm mắt lại: "Được rồi, mau tiễn cậu ấy đoạn đường cuối cùng đi, thật sự cảm ơn anh." Khóe mắt của mấy người đàn ông to con khác đều ngấn lệ, vì đó là đồng đội của họ. 62.

Mắt trân trân nhìn đối phương chết như vậy, cảm giác như nội tâm bị dày vò tột độ, nói chính xác thì đây cũng là một sự trừng phạt

cực lớn.

Có lẽ đây cũng là một bài học trong đời, có những chuyện phải tuân theo sự sắp xếp, nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, tự làm theo ý mình, nếu không sẽ giống như bây giờ, đang yên đang lành lại phải bị chém đầu.

Họ cũng cảm nhận được sự đáng sợ của đối phương.

Chương 834

Muộn Du Bình vốn là một người không có tình cảm, nói chính xác là luôn lạnh lùng cô độc, cho nên không hề xen lẫn bất kỳ cảm xúc nào.

Sau khi A Ninh nói xong, anh ta lập tức vung cánh tay, rút dao ra.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã chém đứt đầu của đối phương.

Không đợi mọi người nhìn rõ chuyện gì xảy ra, một nhát chém thuận thế đã chém bay đầu của đối phương tại trận.

Tiếp đó, máu tươi không ngừng phun ra ngoài.

Rồi từ từ, một mảng máu tươi lớn lan ra khắp cơ thể anh ta.

Khi anh ta ngã xuống, những vết máu loang lổ trông vô cùng rõ ràng, cảnh tượng cũng đặc biệt đẫm máu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người cũng bắt đầu cảm thán trong lòng, thậm chí có người không kìm được mà giơ ngón tay cái lên, tỏ ra vô cùng chấn động.

Mọi người đều không hiểu nổi, tại sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, khiến ai nấy đều thầm nghĩ.

"Trời ạ, thật đáng sợ quá, phải làm sao bây giờ?

Cứ thế này thì e là không ổn." "Chỉ có thể nói anh bạn này quá xui xẻo, ai bảo vừa rồi lại đụng phải nguy hiểm, rồi lại mất mạng vào đó.

Thôi thôi, chúng ta cũng chỉ đứng bên cạnh xem, đừng nói nhiều nữa!" "Đúng là có mấy phần đạo lý.

Cứ thế này, xem ra chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ lại." Theo tình

hình trước mắt, bây giờ hành động bốc đồng lỗ mãng chắc chắn không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức cho mỗi người.

Cho nên chi bằng đứng bên cạnh quan sát kỹ, xem bước tiếp theo có giải pháp nào không.

Sau một nhát dao, người đàn ông kia đầu lìa khỏi cổ, máu tươi phun ra tung tóe.

Cơ thể anh ta vẫn đang thối rữa với tốc độ cao.

Dưới con mắt của mọi người, cơ thể anh ta lại hóa thành một làn khói bụi, rồi biến mất không dấu vết.

Trong khoảnh khắc, mọi người thậm chí bắt đầu nghi ngờ cuộc sống, ban đầu còn tưởng mình đang nằm mơ.

Thật không ngờ phản ứng dây chuyền này lại rõ ràng đến vậy.

Có thể thấy mọi thứ đều là thật, có thể chạm tới, mắt thấy tai nghe, có thể sờ được.

"Có lẽ đây mới là nơi an nghỉ thực sự.

Mọi người cũng đừng có cảm xúc quá lớn, cũng đừng nói nhiều nữa.

Vì chúng ta đã cố gắng hết sức, mọi chuyện chỉ là nguy hiểm khó tránh.

Chúng ta phải làm tốt công việc của mình." Sở Long an ủi mấy người đàn ông cách đó không xa, rồi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía cao nhất.

Chưa vào đến phòng mộ chính mà đã tổn thất một huynh đệ, có thể thấy ngôi mộ này nguy hiểm đến mức nào, hung hiểm vạn phần.

Cũng vì ngôi mộ cổ này đặc biệt hung hiểm, nên nó cũng đi kèm

với những bí mật vô cùng to lớn, bên trong chắc chắn có những thứ rất tốt.

“Chúng ta vì một cái quan tài mà không biết đã chết bao nhiêu người.

Bây giờ xem ra chúng ta thực sự cần phải bàn bạc lại, xem bước tiếp theo có cách nào tốt hơn không!” Lúc này, một trong những người đàn ông lấy ra một cây búa sắt lớn trong tay, rồi tiến lại gần phía trước.

Theo ý của anh ta, bước tiếp theo là mở chiếc quan tài pha lê này ra, xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Đi suốt một chặng đường, tổn binh hao tướng, lại có bao nhiêu người vô cớ hy sinh mạng sống.

Cho nên đi suốt một chặng đường, nội tâm của họ thậm chí đã bị dày vò tột độ, cảm giác như đây là một sự trừng phạt.

Chương 835

Nhưng tất cả mọi người chỉ có thể biến đau thương thành sức mạnh, vì bây giờ họ chỉ có thể mang theo tội lỗi mà tiến về phía trước.

Nếu bây giờ chọn rút lui, vậy thì mọi nỗ lực trước đó, mọi tổn thất, mọi thương vong, tất cả đều đổ sông đổ bể.

Một trong những người đàn ông cầm cây búa sắt trong tay nói: "Đội trưởng, hay là để tôi đi xem thử, xem bên trong quan tài pha lê này rốt cuộc chứa thứ gì.

Cũng là để cho huynh đệ của tôi một lời giải thích, để vong linh của anh ấy trên trời cũng được an ủi." Gã đàn ông này nói xong, không kìm được mà thở dài một hơi.

Khi lắc đầu, vẻ mặt anh ta trông đầy ưu sầu.

Bởi vì họ đã đi suốt một chặng đường, mất đi những người anh em, đánh mất tình bằng hữu.

A Ninh nhìn những sợi xích sắt dày đặc quấn quanh chiếc quan tài pha lê phía trước.

Nếu không tìm được cách đơn giản để gỡ chúng ra, có lẽ cũng thực sự không thể biết được bí mật thực sự bên trong.

Chiếc quan tài này lại đang lơ lửng, cho nên việc hạ nó xuống cũng là một công đoạn không thể thiếu.

Thế là cô "ừ" một tiếng, gật đầu, cũng là một sự chấp thuận ngầm đối với những người dưới quyền.

Có được sự đồng ý của lão đại, đám tiểu đệ bên cạnh cũng đều hăng hái, tinh thần cũng đặc biệt phấn chấn.

Đã được cấp trên khẳng định, vậy thì cũng không cần phải tốn công ở đây nữa.

Một đám người vạm vỡ, to cao bước về phía trước.

Khi họ lần lượt tiến lại gần, họ bắt đầu cúi đầu, nghiêng người quan sát kỹ lưỡng.

Sau khi quan sát xong, họ cười ha ha, rồi gật đầu: "Ừm, không tệ không tệ, rất tốt.

Không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp được cảnh tượng này, xem ra quả thật rất đã." … Một vài gã đàn ông vui mừng khôn xiết, khi xoa tay, cảm giác như toàn thân tràn đầy năng lượng.

Nếu hôm nay không thể thể hiện được một chút sức chiến đấu thực chất, ngược lại sẽ bị người ta cười chê.

Thế là gã đàn ông lưng hùm vai gấu kia trực tiếp chạy đến bên cạnh cột sắt, rồi từ từ trèo lên theo cây cột đó.

Có thể nói đối phương rất thành thạo, khi leo lên trên, anh ta đã đạt đến vị trí cao nhất.

Tất cả mọi người ở dưới cũng đều ngẩng đầu nhìn, xem bên trên có thao tác gì cụ thể.

"Anh bạn, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm vào những vị trí xung quanh.

Nhất định phải cẩn thận, đừng bốc đồng!" "Đúng vậy, anh là người dẫn đầu của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ tự hào về anh." "Tôi cảm thấy có chuyện quan trọng sắp xảy ra, cả người tôi cảm thấy có chút căng thẳng không kiểm soát được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mọi người đều rất coi trọng hành động lần này, cho nên cả đám đều tập trung ánh mắt vào chiếc quan tài pha lê phía trước, muốn xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Điều đó cũng có thể mở ra cánh cửa bí ẩn.

Bởi vì quan tài pha lê mở ra, cũng đồng nghĩa với việc một bí mật thực sự được hé lộ.

Gã đầu trọc trông có vẻ khá thông minh, nhanh chóng trèo lên vị trí cao nhất, dùng cây búa trong tay, điên cuồng đập vào những sợi xích sắt hết lần này đến lần khác.

Cây búa sắt lớn trong tay đập hết lần này đến lần khác.

Khi va chạm vào những sợi xích sắt, phát ra âm thanh "loảng xoảng".

Thậm chí còn thấy chiếc quan tài pha lê đang treo lơ lửng giữa không trung không ngừng lắc lư, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy cảnh tượng chực chờ rơi xuống này, những người xung quanh cũng không khỏi kinh hãi trong lòng, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, một bước lùi lại mấy lần.

Bởi vì họ không nghĩ ra được bước tiếp theo có giải pháp nào tốt hơn, thế là trong tình huống này họ đã có quyết định mới.

Vào thời khắc mấu chốt này, một đám người lần lượt tiến lại gần phía trước, và bắt đầu dùng khóe mắt quan sát đại khái xung quanh.

Chương 836

Lúc này Sở Long lại cười ha ha, toàn thân tràn đầy tinh thần.

Đặc biệt là sau khi quan sát mọi thứ xung quanh, những thay đổi kỳ lạ, anh cười nói: "Ừm, không tệ không tệ, rất hoàn mỹ, ha ha, không ngờ lại thần kỳ như vậy, xem ra quả thật có chút thú vị." Khi nói chuyện, cảm giác cả người anh tỏ ra khá bình tĩnh.

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, mọi người cũng đều lần lượt tiến lại gần vị trí này, và bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, muốn tìm một giải pháp tốt nhất.

Bởi vì trận chiến tiếp theo liên quan trực tiếp đến thành bại của hành động lần này, cho nên không cho phép xảy ra nửa điểm sơ suất.

Mọi người cũng tự nhiên trở thành nỗi lo lớn nhất trong lòng họ.

Vào lúc này, Sở Long ba bước làm hai, nhanh chóng tiến lại gần phía trước.

Khi đến gần, khóe mắt anh bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Mới vừa đến gần, anh đã nhếch mép cười: "Ối!

Không ngờ răng của cậu cũng có sức chiến đấu thật đấy, không ngờ lại thần kỳ như vậy.

Không tệ không tệ, xem ra lần này tôi đến đúng chỗ rồi." Sau tình huống tiếp theo, Sở Long nhếch mép cười, có thể thấy tình hình lúc này bình tĩnh đến mức nào.

Muộn Du Bình thường không để ý đến những người này, dường như hoàn toàn không quan tâm đến một loạt thao tác của đối phương, ngược lại còn chắp tay sau lưng cầm thanh đại đao cổ xưa, rồi đi xung quanh kiểm tra.

Bàn Tử đưa ngón tay đến bên tai Sở Long, rồi thì thầm: "Này, ông nói xem có kỳ quái không?

Cậu ta không đi tìm bảo bối à?" "Tôi nói này, trên đời này làm gì có ai không yêu tiền chứ.

Chẳng qua là gã này giấu kỹ thôi, không ngờ cũng là một kẻ tham lam." Khi Bàn Tử nói những lời này cũng có ý khác.

Bình thường thấy Muộn Du Bình nghiêm túc chính trực, nhưng thực ra lại cho rằng cậu nhóc này cũng chỉ đang làm bừa ở bên cạnh thôi.

Thế là anh ta cảm thấy bây giờ Muộn Du Bình chắc chắn đang đi lang thang khắp nơi, muốn tìm đồ vật có giá trị.

Nghe Bàn Tử nói xong, Sở Long liền vỗ vai anh ta, bĩu môi: "Thôi đi đại ca, tôi khuyên ông đừng có nói bừa nữa, đừng nói nhiều thế được không?

Nhìn ông xem, cả ngày trong đầu chỉ toàn những suy nghĩ như vậy, thật không hiểu nổi." "Tôi nói cho ông biết, đừng có nói bậy bạ, cũng đừng ở đây ảnh hưởng trực tiếp đến tâm tư của người khác.

Nếu không thì lúc đó đừng trách tôi không khách khí.

Người ta mới là người có thân phận, có bối cảnh thực sự, cho nên đừng có nói lung tung!" Một câu nói đã phủ nhận lời nói của đối phương.

Anh trừng mắt nhìn anh ta vài cái, rồi lườm một cái thật dài.

Lão đại đã nói như vậy, đối phương chỉ đành rất xấu hổ gãi đầu, rồi cười khổ ha ha: "Ối, được rồi đại ca, tôi vừa rồi chỉ đùa với anh thôi mà, làm gì mà kích động thế.

Được rồi được rồi, tôi biết vừa rồi có lẽ tôi nói hơi nhiều, nhưng

tôi thực sự hy vọng tôi chỉ nói bừa thôi." Trong tình huống hiện tại, anh ta cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Dù sao vừa rồi cũng chỉ là phát tán tư duy, rồi suy nghĩ kỹ lưỡng trong lòng.

Ai ngờ mọi chuyện lại mang đến cho anh ta không ít phiền phức như vậy.

Cuối cùng anh ta cũng chỉ có thể buông tay, rồi tỏ ra một nụ cười khổ bất lực.

Nghe đối phương nói xong, Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai anh ta rồi an ủi: "Được rồi, đồng đội.

Nếu đã như vậy tôi cũng không tiếp tục đoán bừa nữa, đừng lo, cứ đứng bên cạnh xem đi." Cũng trong lúc hai người đang thảo luận kỹ lưỡng, nói đến chuyện mấu chốt, thì thấy gã đàn ông trên đầu kia đã mệt đến thở hổn hển, toàn thân rã rời.

Bởi vì anh ta không biết rằng hoàn toàn không thể phá vỡ được, vì những sợi xích sắt đó đều được rèn đúc bằng chất liệu đặc biệt, hoàn toàn không thể phá hủy trực tiếp được.

Cho nên mọi việc làm cũng chỉ là công dã tràng.

"Này, anh bạn làm gì thế?

Chương 837

Vẫn chưa gỡ được à?

Lẽ nào chưa ăn cơm sao?

Mau gắng sức lên, chúng tôi đều đang đợi ở dưới." "Đúng vậy, mẹ kiếp, chúng ta đã đợi lâu như vậy rồi, một chút cách cũng không có, rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Huynh đệ có thể nhanh nhẹn một chút được không?" "Thôi đi, bây giờ xem ra chắc chắn có chút phiền phức rồi, xem ra gã này hoàn toàn không có thực lực đó, chúng ta chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn chằm chằm." Một vài huynh đệ vô cùng sốt ruột, ở bên cạnh bận rộn không ngừng phàn nàn nhắc nhở, hết lần này đến lần khác cổ vũ la hét.

Bởi vì theo họ thấy, thao tác thần thánh của đối phương quả thật có chút quá yếu.

Ít nhất cũng nên tìm cách nhanh chóng chém đứt sợi xích sắt đó, rồi để cái quan tài kia hạ xuống.

Nhưng gã đàn ông kia thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, nhưng lại phát hiện cái quan tài kia không hề nhúc nhích.

Ban đầu, gã đàn ông kia cho rằng có thể là sức không đủ, hoặc mức độ phá hoại không đủ, cho nên mới không tạo thành bất kỳ sự phá hoại nào.

Nhưng khi anh ta thử lại lần nữa hoặc thực hiện một loạt thao tác, anh ta phát hiện mình đã sai, sai hoàn toàn, sai một cách đặc biệt vô lý. 63.

Bởi vì sau một loạt thao tác, anh ta phát hiện những sợi xích sắt khổng lồ này lại có thể luôn khóa chặt vào nhau, hoàn toàn không nhìn

ra được tình hình thế nào, khiến anh ta ngược lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Cho nên vào thời khắc mấu chốt này, anh ta cảm thấy trong lòng đặc biệt lo lắng.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hoàn toàn không giải thích được, lẽ nào bên trong có chỗ đặc biệt.” “Xem ra bên trong chắc chắn có bí ẩn khác.

Không được, chúng ta cần phải chú ý lại, xem bên trong có chỗ nào đặc biệt thần bí không.” “Lão bản huynh đệ, nếu đã không giải quyết được thì mau xuống đi, đừng tiếp tục làm việc vô ích nữa.

Nếu không thì chúng ta chỉ có thể đứng bên cạnh sốt ruột thôi.

Thôi thôi, mau xuống đi, đừng ở đó thao tác lung tung!” Mọi người ở dưới thực ra đều cảm thấy sốt ruột thay anh ta, toát mồ hôi lạnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, dù sao huynh đệ mấy người đều đang đợi.

Cuối cùng, dưới một trận la hét của mọi người, gã đàn ông kia cũng chỉ có thể rất chật vật, chán nản cầm cây búa sắt lớn trong tay, rồi từ từ trèo xuống từ vị trí trên cao.

Nhìn thấy mấy đại ca ở dưới, anh ta cũng buông tay cười khổ một tiếng nói: “Thật xin lỗi, tôi cũng không ngờ thứ này lại chắc chắn như vậy.

Cho nên, sau một loạt thao tác vừa rồi cũng không có bất kỳ phản ứng nào, cho nên tôi chỉ có thể cố gắng hết sức…” Cuối cùng anh ta chỉ có thể cười khổ liên tục, khi buông tay tỏ ra một nụ cười khổ.

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, anh ta chỉ có thể từ từ giơ tay đầu hàng, rồi nhẹ nhàng hoạt động tay chân.

Sau đó, thấy gã đàn ông kia hoàn toàn không thành công, ngược lại cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

Bởi vì trong mắt Bàn Tử, đây vốn là một thao tác không thể đơn giản hơn, tại sao lại bị người ta làm cho phức tạp như vậy?

Thế là, khi Bàn Tử đang xoa tay, anh ta bắt đầu lẩm bẩm: "Ối, mẹ kiếp, trước đây sao tôi lại ngốc thế nhỉ, một chuyện nhỏ như vậy lại làm cho rắc rối.

Mọi người đừng ở đây nói nhảm nữa, giao chuyện này cho tôi xử lý, tất cả mau lùi lại hai bước, tuyệt đối đừng ở đây trì hoãn tôi thi triển tay chân.

Mẹ nó chứ, tôi không tin, một sợi xích sắt nhỏ mà lại không hạ được…" Bàn Tử nói xong, xoa tay rồi từ từ tiến lại gần phía trước, có thể thấy toàn thân anh ta tràn đầy tinh thần.

Bởi vì theo anh ta thấy, thao tác này hoàn toàn không cần phải lãng phí tâm tư, cho nên cũng cảm thấy cực kỳ rõ ràng.

Bị nói như vậy, đối phương lúc này cũng chỉ có thể kỳ quái buông tay.

Khi Bàn Tử chuẩn bị tự mình ra trận, Muộn Du Bình kia đột nhiên mở miệng: "Được rồi, đừng bận rộn nữa, hoàn toàn không thể được, vì đó là huyền thiết chế tạo thành, không thể bị phá hủy.

Cho dù tất cả mọi người đều lên cũng chưa chắc thành công." Một câu nói này thật sự kinh động mọi người.

Chương 838

Tất cả mọi người đều mắt to trừng mắt nhỏ nhìn anh ta, thậm chí có đứa trẻ còn tỏ ra một vẻ mặt khó tin.

Bàn Tử còn khoa trương hơn, cả người trực tiếp sững sờ, rồi nhìn chằm chằm Muộn Du Bình cách đó không xa nói: "Này, tôi nói Tiểu Ca sao không tử tế thế, chúng tôi đều đã quan sát ở bên cạnh rồi.

Anh thì hay rồi, đột nhiên thốt ra một câu như vậy, lẽ nào không thể nhắc nhở chúng tôi trước một chút sao!

Hại chúng tôi bận rộn lâu như vậy." Có thể thấy, Muộn Du Bình sớm đã nhìn ra cái gọi là xích sắt kia là huyền thiết chế tạo thành, hoàn toàn không thể phá hủy được.

Cho nên từ đầu anh ta đã không đặt tâm tư vào việc phá hủy xích sắt, mà là tìm kiếm cơ hội.

Gã này quả thật có chút không đáng tin cậy.

Nếu đã biết trước, đáng lẽ nên cùng mọi người chung sức đối phó mới phải, tại sao lại làm cho phiền phức như vậy.

Thế là Bàn Tử bắt đầu liên tục vỗ tay, và lộ ra một vẻ mặt kỳ quái.

Nhưng người kia lại lắc đầu không thèm để ý.

Lúc này Bàn Tử chẳng khác nào mặt nóng dán mông lạnh, bẽ mặt một phen.

Sở Long đến gần an ủi một câu: "Thôi được rồi, cũng đừng chấp nhặt với cậu ta.

Phong cách của cậu ta lẽ nào ông không hiểu sao?

Gã này bình thường đã có bộ dạng lạnh lùng như vậy rồi, chúng ta chỉ cần quen là được, quen với phong cách này là được rồi." Sở Long nói rất khách quan.

Một câu "quen là được" khiến những người xung quanh đều cảm thấy đặc biệt bất lực.

Nghe những lời này, đối phương cũng buông tay, rồi tỏ ra một vẻ mặt bất lực.

Cuối cùng Sở Long nhắc nhở một câu: "Được rồi, đừng vội, chuyện này chúng ta tính sau…" "Vậy làm sao bây giờ?

Nếu đã là huyền thiết chế tạo thành, hoàn toàn không thể phá hủy được, lẽ nào chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi sao?

Chúng ta đã tổn binh hao tướng chết nhiều huynh đệ như vậy, nếu cứ ở đây nhìn một cái quan tài, ngược lại khiến người ta cảm thấy khó chịu." "Đúng vậy, anh em chúng tôi đều không đợi được nữa rồi.

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy cũng không phải là cách, hoàn toàn không phù hợp với phong cách làm việc của chúng tôi.

Mau cho chúng tôi một lời nhắc nhở, ít nhất cũng nên chỉ cho chúng tôi một con đường sáng.

Huynh đệ đều không đợi được nữa rồi!" Những người này quả thật đều nóng tính, vừa nói vừa bắt đầu liên tục vỗ tay, thậm chí còn không ngừng xôn xao phàn nàn ở dưới.

Bởi vì theo họ thấy, nếu không mau chóng tìm ra một giải pháp, có thể sẽ gây ra một số phiền phức cho việc tìm kiếm trước đó, thậm chí là nguy hiểm từng bước.

Thế là một đám người cũng chỉ có thể thảo luận riêng với nhau.

Có người đáng lẽ phải liên tục vỗ tay thì lại thở dài bất lực.

Nghe những người này phàn nàn, Sở Long liền cắt ngang lời họ và nói: "Yên tâm đi, nếu đã không phá hủy được, vậy chứng tỏ chắc chắn có cơ quan." Nghe câu này, đám người vừa rồi còn đang xôn xao lập tức ngậm miệng lại, rồi bắt đầu nhìn trái nhìn phải, tỏ ra một vẻ khó hiểu.

"Tiểu huynh đệ, làm sao cậu biết?

Lẽ nào cậu đã quen thuộc với nơi này từ trước, hay là đã giải mã được từ tấm bản đồ bí ẩn kia?" "Đúng vậy, xem ra cậu rất rõ về ngôi mộ này, lẽ nào trước đây…?" Một câu nói của Sở Long cũng thu hút sự chú ý của những người này.

Không chỉ đám thuộc hạ kia, mà ngay cả A Ninh cũng nghiêng đầu, mắt nhìn chằm chằm Sở Long, muốn nhận được câu trả lời từ anh.

Bởi vì từ khi xuống mộ đến bây giờ, Sở Long dường như rất quen thuộc với một số cấu trúc bên trong ngôi mộ cũng như các cơ quan bên trong, dường như đã chuẩn bị bài trước, lén lút học bù vậy.

Cho nên chuyện này cũng không thể không thu hút sự chú ý của cô, muốn tìm hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu trước đây Sở Long không hề làm gì, chỉ dựa vào trực giác của mình, cô chắc chắn không tin, tất cả đều là lừa trẻ con.

Chương 839

Nhìn thấy nhiều người có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, Sở Long chỉ bình thản nói: "Không có, chẳng qua là tôi bình thường khá chăm chỉ, thích đọc một số sách cổ bí tịch, cho nên mới biết.

Đừng quên tôi là Sở Long, ha ha, trực giác của đàn ông cũng chiếm một phần năng lực." Sở Long trả lời một cách nước đôi, không trực tiếp nói ra nguyên nhân thực sự.

Nói xong anh xua tay quay người đi, coi như không thấy những người đó.

Nghe Sở Long nói vậy, đám người không khỏi lườm anh, lườm một cái thật dài, thậm chí có người còn bĩu môi cười lạnh, biết rằng gã này đang nói bậy.

Họ có chết cũng không tin cái gọi là "trực giác của đàn ông" lại thần kỳ như vậy.

Nếu trực giác của đàn ông thật sự linh nghiệm như thế, cũng không đến nỗi để nhiều người chết thảm như vậy.

Dù sao những lão gia này cũng là những người chết đi sống lại trong lăng mộ.

Nếu nói về trực giác, về kinh nghiệm, họ chắc chắn phong phú hơn một cậu nhóc như Sở Long. 64.

Nhưng trớ trêu thay vào những lúc cuối cùng, sự chênh lệch thực lực giữa họ quả thật quá lớn, đúng là một trời một vực.

Tất nhiên, Sở Long cũng không tiếp tục nói nhiều với những người này, vì có một số chuyện chỉ nên nói đến đó, không thể nói thẳng ra.

Nếu không thì lúc đó có thể sẽ rước vào mình một số phiền phức không cần thiết.

Về điểm này Sở Long rất rõ, rất hiểu.

Cuối cùng, mọi người đều tự chia nhau đi tìm cái gọi là cơ quan, từng người một cẩn thận quan sát mọi thay đổi và chi tiết xung quanh.

"Thú vị, ha ha, thật sự quá thú vị.

Xem ra gã này quả là một người thông minh, có thể thấy bí mật ẩn giấu trên người anh ta thật sự quá nhiều, lần này càng ngày càng có chút kích thích rồi…" A Ninh lén nhìn Sở Long, trong lòng tự lẩm bẩm, phát hiện Sở Long quả thật là một người đàn ông bí ẩn, trên người tồn tại quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.

Mặc dù Sở Long không cao ngạo như Muộn Du Bình, nhưng cũng là một nhân vật không đơn giản.

Chỉ là Muộn Du Bình thuộc loại bí ẩn bề ngoài, cả người lầm lì ít nói, rồi lại giấu hết mọi bí mật trong lòng, khó có thể để người khác biết được.

Sở Long lại hoàn toàn thuộc một trạng thái khác.

Bởi vì anh không muốn ở đây tiếp tục nói chuyện với người khác, cho nên chỉ có thể giấu hết mọi chuyện trong lòng, khó có thể để người khác biết được mình có thể làm gì.

Cho nên thông qua điểm này, Sở Long cũng khoác lên mình một tấm màn bí ẩn, cũng trở thành tiêu điểm mà những người này luôn cố ý chú ý, cũng trở thành thân phận thực sự mà họ luôn hoàn toàn không nhìn rõ, không sờ thấu được. 65.

Sở Long cũng chú ý thấy A Ninh luôn quan sát mình, liền nhíu mày hỏi lại một câu: "Này, đại tỷ đang làm gì vậy?

Cứ nhìn tôi hoài thế?

Lẽ nào có tình huống gì khác thường?" Nhìn dáng vẻ của đối phương, Sở Long lập tức hiểu ra, thế là trực tiếp nhắc nhở cô một câu.

Khi khoanh tay, anh cũng nhìn thấy sự thay đổi kỳ lạ trên khuôn mặt cô.

Bị nói như vậy, sắc mặt của đối phương cũng có chút đỏ lên, rồi gãi đầu cười khổ một tiếng: "Ối, không có gì, chẳng qua là vừa rồi đùa với anh thôi, rồi tùy tiện trêu chọc vài câu, đừng có sơ ý như vậy chứ…" Lúc này khi nói chuyện, có thể thấy vẻ mặt của cả người cô đều rất bình thản, cho nên trong thần thái của cô cũng lộ ra một vẻ tự tin.

Lúc này, đối phương cũng "ừ" một tiếng, rồi từ từ đi về phía trước hai bước.

Mọi người vừa chú ý mọi cấu trúc thay đổi xung quanh, vừa bắt đầu quan sát kỹ lưỡng mọi điều thần kỳ xung quanh.

"Mẹ nó chứ, chúng ta nhiều nhân tài như vậy, tao không tin, không hạ được một cái nhỏ.

Cùng lắm thì chúng ta dùng một ít thuốc nổ, rồi cho nổ nó xuống là được chứ gì." Lúc này, Bàn Tử thật sự không đợi được nữa.

Chương 840

Dù sao từ khi bắt đầu tìm kiếm cuối sa mạc, rồi sau đó đi theo suốt một chặng đường, rồi đến nơi này, các vị trí đều có chút phức tạp.

Cho nên nhìn từ một tình huống nào đó, chuyện này quả thật có chút không đơn giản, cũng đáng để suy nghĩ sâu xa, suy nghĩ kỹ lưỡng.

Nghe đối phương nói những lời vô nghĩa này, Sở Long không nhịn được mà trực tiếp bĩu môi: "Tôi nói này Bàn Tử, ông đừng có nói bậy nữa, được không?

Chúng ta phải mau chóng yên tâm tìm cơ quan." Cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ có thể "ừ" một tiếng, gật đầu, rồi cả người giống như một cô con dâu bị bắt nạt, ngoan ngoãn cúi đầu, rồi tìm kiếm cái gọi là cơ quan bên trong.

Tất cả mọi người chỉ cần có thể đồng lòng, rồi chung sức, kết thành một sợi dây thừng chắc chắn có thể đối phó với mọi nguy hiểm bên trong.

Sở Long lo lắng nhất là những người xung quanh lúc đó lại có những ý đồ xấu khác nhau, rồi ở đó mỗi người một ý, lúc đó có thể cuối cùng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho nên đó cũng là nơi Sở Long lo lắng nhất.

Khi có người đi dạo một vòng phía trước, Sở Long quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh: "Sao vậy Tú Tú, lẽ nào em không hề căng thẳng chút nào sao?

Một cô bé như em vốn không nên bị đưa đến nơi này.

Cũng là anh có chút bất ngờ, không ngờ lại kéo cả một cô bé vào.

Yên tâm, sau này anh nhất định sẽ không để em mạo hiểm như

vậy nữa.” Thường thì khi nói chuyện, trong ánh mắt anh cũng có thể lộ ra sự dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng vỗ vai Hoắc Tú Tú, nhìn dáng vẻ đáng yêu của đối phương, Sở Long cũng không kìm được mà véo nhẹ chóp mũi cô.

Bị Sở Long làm vậy, mặt đối phương lập tức cảm thấy có chút ngại ngùng, sự thay đổi kỳ quái cũng hiện ra.

Tiếp đó cô gãi đầu cười khổ một tiếng: “Thực ra cũng không có gì, chỉ là em cảm thấy ở cùng anh Long, dù nguy hiểm đến đâu, uy hiếp đáng sợ đến đâu, em đều cảm thấy rất bình tĩnh, cho nên anh cũng đừng lo lắng.” Khi đối phương nói chuyện, mắt cô cong thành hình trăng lưỡi liềm, tỏ ra một vẻ đáng yêu lanh lợi.

Nghe những lời này, Sở Long cũng không khỏi ấm lòng.

Một cô bé đáng yêu, biết quan tâm người khác, thông tình đạt lý như vậy, anh yêu thương từ tận đáy lòng.

Thế là Sở Long cũng nhẹ nhàng vỗ vai cô, “ừ” một tiếng rồi gật đầu: “Ha ha ha, anh biết em là một cô bé rất ngoan ngoãn, rất tốt, rất tuyệt vời, thật sự không làm anh thất vọng.

Nếu đã như vậy, có em ở bên cạnh, cũng khiến anh cảm thấy một sự an ổn!” Sở Long vừa nói, vừa nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, rồi nhìn nụ cười trên khuôn mặt cô, trông đặc biệt bình thản.

Hai người trông đặc biệt bình tĩnh, đặc biệt ăn ý, cho nên khi nói chuyện, họ vừa đi vừa từ từ di chuyển về phía trước, thậm chí khi nói chuyện còn thần thái hơn.

Sau khi đối phương nói như vậy, Hoắc Tú Tú cũng “ừ” một tiếng, rồi từ từ di chuyển người vào lòng Sở Long, áp cái đầu nhỏ vào ngực anh.

Nhìn hai người tình tứ như vậy, Bàn Tử cách đó không xa thật sự

có chút cạn lời, thế là anh không nhịn được nữa, trực tiếp ho khan một tiếng: "Hai người có thể chú ý một chút được không, có thể ở nơi công cộng mà thể hiện tình cảm như vậy sao?

Có nghĩ đến cảm nhận của những người độc thân như chúng tôi không?" Bàn Tử thật sự cạn lời rồi, luôn cảm thấy những người này thật là nhân tài, cả ngày thích ở bên cạnh chơi những trò vô bổ, bản thân là một người độc thân khổ sở, ở đây giống như người thừa.

Nhưng hai người kia hoàn toàn không coi anh ta ra gì, ngược lại còn ở đó cố ý vô ý thể hiện một phen.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long không nhịn được mà ha ha cười lớn, rồi lại liên tục vỗ vai anh ta: "Được rồi được rồi, huynh đệ Bàn Tử của tôi, tôi biết lúc này tâm trạng của ông có chút không tốt, tôi cũng biết lúc này suy nghĩ của ông… Thôi được rồi, là chúng tôi ở đây gặp phải chút vấn đề nhỏ… Nhưng ông cũng đừng nói nhiều như vậy, dù sao chúng tôi cũng không có ý xấu gì khác, hai chúng tôi chỉ tùy tiện trò chuyện thôi mà!" Sở Long nói rất bình tĩnh, có thể thấy trên mặt anh cũng lộ ra một vẻ tự tin, có thể thấy hôm nay đối với chuyện này anh khá bình tĩnh.

Nghe đối phương nói xong, anh ta cũng chỉ có thể lộ ra một vẻ mặt kỳ quái, rồi thở dài một tiếng, đối với Sở Long cũng bĩu môi một phen.

Biết làm sao được?

Trong tình huống hiện tại, đối với những lời của Sở Long anh ta cũng cảm thấy có chút cạn lời.

Khi họ đang nói chuyện tình cảm, đột nhiên Trần Bì A Tứ bên kia kinh hô một tiếng.

"Mọi người mau xem, tôi bên này có phát hiện trọng đại.

Tôi tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, ha ha, tôi biết người nhà họ Trần của tôi chắc chắn đặc biệt ưu tú, làm sao có thể không tìm thấy cơ quan.” Trần Bì A Tứ đặc biệt kích động, khi nói chuyện còn liên tục ha ha cười, đối với Sở Long bên kia vẫy tay cao hứng.

Những lời này lập tức ảnh hưởng đến Sở Long, thế là họ cũng đều quay đầu lại, rồi thuận theo hướng âm thanh tiến lại gần phía trước.

Quả nhiên không sai, thuận theo hướng của ông ta nhìn qua, tất cả mọi người cũng đều sáng mắt lên, rồi không kìm được mà giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Chương 841

Đúng như ông ta nói, ở phía trước quả thật đã nhìn thấy, ở đó có một cơ quan được thiết lập trước đó, có một manh mối khổng lồ.

Không chỉ vậy, nhìn thấy những sợi xích sắt bên trong đều khóa lại với nhau, trông rõ ràng như vậy, khiến những người này cũng đồng loạt sáng mắt lên.

Dưới chân Trần Bì A Tứ vừa hay có một viên gạch xanh khổng lồ.

Viên gạch xanh này lại rỗng.

Vừa rồi dùng ngón tay gõ một cái, phát hiện bên trong chắc chắn có không gian, nếu không thì không thể phát ra âm thanh trong trẻo như vậy.

Cho nên khi Sở Long và mọi người đến gần, Trần Bì A Tứ đặc biệt tự tin nói với những người bên cạnh: "Tôi có thể khẳng định cơ quan ở dưới, vì tôi nghe thấy bên trong có động tĩnh.

Ha ha ha, tôi có một phát hiện trọng đại, các người cứ yên tâm đứng bên cạnh xem là được rồi.

Tôi cảm thấy hoàn toàn không làm khó được tôi, vì tôi là một người vô cùng ưu tú." Trần Bì A Tứ rất tự tin vào thực lực của mình.

Khi nói chuyện, trên mặt ông ta còn lộ ra nụ cười, có thể thấy hôm nay đối với thao tác thần thánh này ông ta đã sớm có kế hoạch trong đầu.

Sở Long và Bàn Tử gật đầu, theo ý của Trần Bì A Tứ, chuẩn bị lấy xẻng Hán Dương ra, chuẩn bị đào viên gạch xanh lớn này lên.

Để tránh xảy ra tai nạn, Sở Long lại gọi mọi người tự tìm chỗ nấp

trước.

“Mọi người mau né sang bên cạnh, tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào, cho nên chúng ta phải đảm bảo không có sai sót gì.

Bây giờ mọi người tìm chỗ trốn tạm, một lát nữa đợi tôi lấy thứ này ra, rồi mới xem rốt cuộc là thứ gì!” Sở Long nói đơn giản, đồng thời cũng vẫy tay với họ.

Nghe Sở Long sắp xếp như vậy, những người khác cũng lần lượt tiến lại gần phía trước, và tự mình ở vị trí xung quanh trong trạng thái quan sát.

Lúc này, mỗi người đều cúi người xuống, và dùng tay ôm đầu cuộn tròn lại.

Không chỉ vậy, Sở Long lấy ra một cây xà beng lớn từ trong ngực, rồi cầm cây búa sắt lớn, “beng beng beng” liên tục đập về phía trước, liên tục phát ra mấy tiếng động, đặc biệt giòn tan.

Mỗi lần va chạm, có thể thấy cây búa sắt khổng lồ trực tiếp lún sâu vào khe đá, và trực tiếp chôn sâu vào viên gạch xanh.

Sau khi cây xà beng hoàn toàn lún vào, anh bắt đầu từ từ di chuyển cơ thể, và khẽ dùng sức nhấc lên trên.

Trong tình huống thần kỳ này, khi anh bắt đầu từ từ di chuyển sức lực, từ từ nhấc người lên, phát hiện viên gạch xanh khổng lồ bị bẩy lên một cái hố lớn.

Bàn Tử lúc này đã dùng hết sức bình sinh, mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Vừa làm vừa lẩm bẩm trong miệng: “Thằng họ Trần kia tốt nhất nên đảm bảo suy đoán của mày không có chút sai sót nào, nếu không sau này tiểu gia nhất định không tha cho mày.

Nhìn tiểu gia tao đây đã mệt không nhẹ rồi, ai, cũng không biết thân thể của gia gia tao to lớn đến mức nào." Bàn Tử cũng cảm thấy bình thường ở Phan Gia Viên hưởng thụ cuộc sống quá nhiều, cho nên thiếu rèn luyện, mọc một thân mỡ.

Bình thường không có việc gì thì ở Phan Gia Viên đánh cờ với người khác, hát hò gì đó, bây giờ đột nhiên chạy xuống mộ đào bới, rõ ràng có chút không theo kịp.

Trần Bì A Tứ lúc này nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không sai.

Tổ truyền của tôi là định vị bằng âm thanh, tôi có thể xác định bên trong chắc chắn có cơ quan.

Chỉ cần có thể bẩy nó lên, tôi có thể lấy danh dự ra đảm bảo." Người ta đã nói đến nước này, nếu Bàn Tử tiếp tục lẩm bẩm ở bên cạnh, ngược lại có vẻ có chút không biết điều.

Thế là Bàn Tử cũng "ừ" một tiếng, gật đầu, rồi bận rộn, dùng sức bẩy cái chỗ khổng lồ trước mắt lên.

Sau một hồi bận rộn dùng hết sức toàn thân, quả nhiên thấy viên gạch xanh khổng lồ từ từ nhường ra một vị trí.

Khi đẩy nó ra, phát hiện bên trong một số bánh răng và dây xích đều đan vào nhau.

Lúc này không nghiêm túc cũng là giả.

Bởi vì những sợi dây xích khổng lồ này trực tiếp kéo vào nhau, lại còn quấn vào nhau, thậm chí có thể khiến người ta bội phục sát đất.

Chương 842

Nhưng đồng thời một đám người cũng đều gật đầu, bắt đầu liên tục cảm thán: "Oa, trời ạ, thật thần kỳ.

Nhìn thế này quả thật đặc biệt lợi hại.

Đúng là như vậy, chúng ta quả nhiên không bận rộn vô ích, tốt quá, tốt quá." Những người anh em bên cạnh bắt đầu liên tục hoan hô, thậm chí còn không ngừng vỗ tay, thậm chí khi lần lượt giơ ngón tay cái lên có thể thấy được sự phấn khích của họ. 66.

Bởi vì họ cảm thấy đây mới là bí mật thực sự bên trong, mới là điều thần kỳ thực sự mà họ luôn muốn tìm kiếm, muốn khám phá.

Bàn Tử lúc này chắp tay, rồi cúi đầu chào Trần Bì A Tứ: "Huynh đệ thật sự xin lỗi, vừa rồi có lẽ lời nói của tôi có chút nghiêm trọng, tôi cũng không nên ở đây nghi ngờ thực lực của cậu.

Thật không ngờ cậu nhóc lại có bản lĩnh lớn như vậy, thật khiến tôi bội phục sát đất." Nam tử hán đại trượng phu, có gì nói thẳng, có hiểu lầm trực tiếp hóa giải.

Đó cũng là chỗ con người nhất của Bàn Tử bình thường.

Khi nói chuyện cũng có thể thấy được sự tự tin.

Trần Bì A Tứ nghe xong ha ha cười, rồi xua tay: "Được rồi được rồi, đừng nói nhiều như vậy, có gì to tát đâu, vốn chỉ là một chuyện nhỏ thôi, đối với tôi cũng là thao tác bình thường, đừng nói nhiều nữa!" Có thể thấy, ông ta đối với những lời này, cũng như kế hoạch trước mắt chắc chắn rất kiên quyết, nếu không cũng không ưu tú như bây giờ.

Sau khi có những thao tác này, đối phương cũng tự tin tràn đầy,

rồi lại bắt đầu vươn vai, cảm giác cả người trở nên khá nhẹ nhõm.

Trong tình huống lúc này, mỗi người cũng bắt đầu nhẹ nhàng duỗi tay chân, và không ngừng nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay, trông rất tự tin.

"À, đúng rồi, tôi có một suy đoán rất táo bạo.

Trần tiên sinh, lẽ nào trước đây gia tộc họ Trần…?" Vào khoảnh khắc vừa rồi, trong đầu Sở Long đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, dường như đã nhớ ra một chuyện.

Trước đây khi ở nhà Ngô Lão Cẩu, Sở Long cũng đã nghe nói, biết rằng trong Lão Cửu Môn có một nhà họ Trần.

Chỉ là sau này gia tộc họ Trần dường như đã suy tàn.

Người nhà họ Trần đa số đều đi kinh doanh, rồi mở những ngành nghề chính đáng, không còn tiếp tục dính líu đến những vấn đề này nữa.

Cuối cùng Sở Long cảm thấy có chút khó hiểu, lẽ nào Trần Bì A Tứ trước mắt là hậu duệ của gia tộc họ Trần trong Lão Cửu Môn.

Hoặc có lẽ đây chỉ là một số suy đoán, mọi thứ chỉ là vì quá trùng hợp, cho nên vừa hay gặp nhau.

Cho nên những vấn đề này cũng trở thành suy đoán thực sự trong lòng Sở Long lúc này.

Anh cũng không hiểu, không hiểu tại sao lại phải ở đây hỏi cho ra nhẽ.

Thấy Sở Long có vẻ băn khoăn như vậy, Trần Bì A Tứ ha ha cười rồi gật đầu: "Đúng, không sai, giống hệt như cậu nói.

Trần gia của tôi trước đây quả thật cũng là một nhánh trong Lão Cửu Môn. 67.

Chỉ tiếc là sau này gia phụ luôn không cho phép tôi tiếp tục dính líu đến ngành nghề này, cho nên gia tộc của tôi cuối cùng cũng trực tiếp suy tàn." Câu trả lời của Trần Bì A Tứ khiến Sở Long cảm thấy vô cùng bất ngờ, thậm chí mắt còn trợn tròn.

Thật không ngờ, lại trùng hợp như vậy, lại tình cờ gặp được hậu duệ của gia tộc họ Trần.

Chuyện này khiến Sở Long bội phục sát đất, quả nhiên không đơn giản.

Thế là Sở Long cũng không kìm được mà giơ ngón tay cái lên, khen ngợi một tiếng: "Oa, trời ạ, xem ra quả thật đáng ngưỡng mộ." Một việc khiến Sở Long khâm phục đến mức ngũ thể đầu địa, quả nhiên không đơn giản.

Thế là Sở Long cũng không kìm được mà giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: "Oa, trời đất ơi, nhìn kìa, thật đáng ngưỡng mộ." "Nói một cách công bằng thì việc này đúng là đáng để người ta phải trầm trồ.

Nếu tôi không đoán sai, trong số Lão Cửu Môn năm xưa, nhà họ Trần là gia tộc tinh thông và giỏi nhất về việc phá giải cơ quan.

Chắc hẳn anh đã kế thừa được một vài thủ pháp và tay nghề của cha mình?" Sở Long rất lịch sự trò chuyện với Trần Bì A Tứ, dường như đã quên mất cơ quan dưới chậu rửa chân.

Chương 843

Bởi vì Sở Long luôn rất nể phục những người có tay nghề và thực lực, đặc biệt là người như Trần Bì A Tứ hiện tại, cũng đại diện cho cả một gia tộc.

Chỉ riêng điểm này thôi, tôi đã cảm thấy đối phương đáng được tôn trọng, đáng được khâm phục.

Trần Bì A Tứ nghe xong lời của Sở Long, cười ha hả, lắc đầu.

“Ha ha, làm gì có khoa trương như ngài nói chứ.

Thật ra tất cả chỉ là sự sắp xếp của cha tôi thôi, ông đã có lệnh nghiêm từ trước… Trong tình huống bình thường, người trong gia tộc tôi không được phép tiếp tục nhúng tay vào.” “Bởi vì cũng biết thế hệ trước từng có một hành động trộm mộ liên hợp quy mô cực lớn, chính vì sự kiện lần đó mà gia tộc họ Trần của tôi luôn ở trong trạng thái điên cuồng, gia tộc cũng chịu tổn thất nặng nề.

Thêm vào đó, sau này pháp luật phổ cập, gia tộc chúng tôi đã hoàn toàn tẩy trắng…” Nói đến đây, A Tứ từ từ im lặng, trong đầu bất giác hiện lên những cảnh tượng năm xưa.

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện đều được nghe kể lại từ các bậc trưởng bối, rốt cuộc hành động trộm mộ liên hợp đó lớn đến mức nào, tìm kiếm bảo vật gì, anh ta cũng không được biết.

Một loạt những chuyện này đều thuộc về cơ mật trong gia tộc, không thể nào để cho con cháu đời sau biết được, chỉ là nghe loáng thoáng khi được kể lại mà thôi.

Lại là sự kiện hạ đấu liên hợp thần bí kia, lúc này Sở Long lại một lần nữa nghe đến cái tên này.

Chuyện này cũng đã cắm rễ sâu trong lòng Sở Long.

Xem ra hành động trộm mộ liên hợp của các gia tộc Lão Cửu Môn năm đó chắc chắn có nguyên nhân sâu xa.

Trong lần hành động liên hợp đó, chắc chắn đã xảy ra sự kiện trọng đại, nếu không thì không thể nào khiến cho tất cả mọi người trong Lão Cửu Môn đều lảng tránh khi nhắc đến chuyện này.

Sau khi hoàn thành cuộc trộm mộ đó, cả đoàn người đều lần lượt lựa chọn thay đổi cuộc sống ban đầu.

Đặc biệt là Hoắc lão thái thái, bà càng yêu cầu quyết liệt gia tộc không được dính líu đến những chuyện này nữa.

Chưa kể đến Ngô Lão Cẩu, cả ngày chỉ biết bầu bạn với chó, trong nhà dường như tất cả đàn ông đều đã chết, chỉ còn lại một mình Ngô Thiên Chân.

Vì vậy, sau khi cân nhắc một loạt tình huống, Sở Long cảm thấy sự việc có lẽ còn có ẩn tình khác.

Nhưng rốt cuộc là ẩn tình gì thì Sở Long lại không nói ra được, thế là anh lại quay đầu, lén nhìn Tiểu Ca thần bí ở cách đó không xa.

Thân phận của Tiểu Ca thần bí từ trước đến nay vẫn luôn là một bí ẩn chưa có lời giải.

Cho đến bây giờ Sở Long vẫn không thể nắm rõ, chỉ biết đối phương họ Trương.

Tên Trương Khởi Linh dường như đã xuất hiện từ mấy chục năm trước, trong cuộc trộm mộ liên hợp của những người đó.

Sở Long vẫn luôn suy đoán, chẳng lẽ cũng có một Tiểu Ca thần bí giống hệt Trương Khởi Linh xuất hiện?

Bởi vì trước đó, khi ở trong cung điện dưới lòng đất của Ngô Lão

Cẩu, anh đã xem qua một số sách cổ bí tịch, trong đó cũng có một vài cuốn sách ghi chép về việc trộm mộ.

Trong những cuốn sổ tay ghi chép về trộm mộ đó, Sở Long có thể thấy trong đội ngũ có một người giống hệt Muộn Du Bình, ngoại hình, ngón tay cực dài, gương mặt thanh tú, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng, trầm mặc ít nói.

Trong cuốn sổ ghi chép đó chỉ ghi lại vài chữ, nhưng tổng thể miêu tả về ngoại hình thì dường như giống hệt Muộn Du Bình.

Nhưng chuyện này vẫn luôn khiến Sở Long không thể hiểu nổi.

Mấy chục năm trước, Muộn Du Bình với gương mặt thanh tú đã cùng các chưởng môn nhân thế hệ trước của Lão Cửu Môn cùng nhau hạ đấu, vậy tại sao hôm nay lại có thể cùng họ hành động?

Hoàn toàn không thể giải thích được, nếu thực sự đi sâu vào chi tiết thì có thể có hàng trăm sơ hở.

Cũng có thể xác định một điều, Muộn Du Bình trước mắt có thể có liên hệ trực tiếp với Trương Khởi Linh, và cũng có thể có mối quan hệ không thể chối cãi với Lão Cửu Môn.

Toàn bộ những nghi ngờ cứ lởn vởn trong đầu Sở Long, cả người anh chìm vào suy tư, liên tục nghiền ngẫm về đầu đuôi câu chuyện, suy nghĩ về những mối liên hệ trong đó.

Nhưng nghĩ mãi một hồi, thậm chí đầu óc sắp nổ tung mà vẫn không thể nghĩ ra được nguyên nhân, rốt cuộc bên trong có ẩn tình gì.

Đang lúc anh mải mê suy nghĩ, đột nhiên Hoắc Tú Tú khẽ lay người Sở Long và gọi.

Chương 844

“Anh Long, anh đang nghĩ gì vậy?

Mọi người đang đợi anh ở đây này, đừng dọa em như thế.” Một câu nói đã kéo Sở Long về thực tại.

Khi quay đầu lại, anh phát hiện mọi người xung quanh đều đang mắt to mắt nhỏ nhìn mình, ai nấy đều lộ vẻ mặt hoang mang.

Lúc này Sở Long cũng có chút lúng túng, gãi đầu cười khổ một tiếng.

“À, thật sự xin lỗi, vừa rồi chỉ là một tai nạn thôi, tôi chỉ là lỡ mất tập trung một chút nên đầu óc nghĩ linh tinh.

Thật sự xin lỗi, đã gây phiền phức cho mọi người.” Sở Long vội vàng cười gượng, xua xua tay, không biết nên giải thích thế nào, vừa rồi đúng là anh đã nghĩ lung tung.

Sau một hồi suy ngẫm, đầu óc tôi rối như nồi cháo, thậm chí cảm thấy cả người vô cùng khó hiểu.

Thế là trong tình huống này, Sở Long lại không kìm được mà bắt đầu một cuộc thảo luận mới.

Ngay lúc này, Sở Long ho khan một tiếng rồi nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là vừa rồi cảm thấy có chút kỳ lạ thôi.” “Được rồi, mọi người cũng đừng bị trạng thái vừa rồi của tôi ảnh hưởng.

Chúng ta hãy xem kế hoạch tiếp theo là gì, vào xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì đi.

Tôi đoán bên trong chắc chắn có huyền cơ khác, nên mọi người nhất định phải chú ý!” “Được rồi, mọi người cũng đừng bị trạng thái vừa rồi của tôi ảnh hưởng.

Chúng ta hãy xem kế hoạch tiếp theo là gì, vào xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì đi.

Tôi đoán bên trong chắc chắn có huyền cơ khác, nên mọi người nhất định phải chú ý!" Sở Long biết rằng những lời nói vừa rồi của mình có thể đã làm xáo trộn nhịp điệu của mọi người, vì vậy để đảm bảo không có gì sai sót và để mọi người bình tâm lại, tất cả phải giữ bình tĩnh.

Sau khi được Sở Long nhắc nhở, những người xung quanh cũng lần lượt gật đầu, sau đó mỗi người bắt đầu quan sát xung quanh bằng khóe mắt, có người còn lén lút thảo luận nhỏ với nhau.

Bởi vì điều mà mọi người quan tâm nhất lúc này cũng là chỉ dẫn hành động cụ thể tiếp theo, cũng như hướng đi kế tiếp.

Ở phía trước, Sở Long nhìn thấy những bánh răng phức tạp xen kẽ nhau đang chuyển động, có những sợi xích sắt màu đen và đỏ liên quan quấn vào nhau.

"Mọi người có phát hiện ra những sợi xích sắt này trông giống như bố cục của một bàn cờ tinh la bát quái không?

Chẳng lẽ nó có những đặc điểm tương tự như cửu tinh bát quái?" Bàn Tử cũng không biết từ đâu nảy ra cảm xúc này, nên bắt đầu giải thích cho mọi người.

Bàn Tử vốn luôn không đáng tin, không ngờ sau khi nói ra điều này, dường như lại có lý thật.

Bởi vì khi nhìn kỹ dưới chân, cái gọi là bát quái trận đồ hiện ra vô cùng rõ ràng.

Đặc biệt sau khi được Bàn Tử phân tích như vậy, mọi người cũng đều cảm thán không ngớt, sau đó từng người một không kìm được mà giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

“Trâu bò thật, vãi chưởng, không ngờ cậu lại thông minh như vậy, đúng là không nhìn ra đấy, quả nhiên khiến anh em tôi khâm phục ngũ thể đầu địa!” “Trời ạ Bàn Tử, cậu càng ngày càng lợi hại rồi đấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thật khiến tôi nể phục.” “Chả trách, nhìn như thế này thì đúng là có chuyện đó thật, chắc là có liên quan trực tiếp đến cái gọi là cửu tinh bài cốt.

Nhưng ai trong chúng ta biết cách giải cơ quan này đây?” Đang lúc mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ và khó hiểu, từng người một bắt đầu tìm kiếm xung quanh, muốn tìm ra cách giải quyết tiếp theo.

Tuy đã tìm ra cơ quan, nhưng nơi ẩn giấu lớn nhất bây giờ lại chính là cửu tinh bát quái nhỏ bé trước mắt này.

Vấn đề là chỉ dựa vào đồ hình bát quái này thì không thể nào phá giải được bí mật bên trong, càng không thể hạ được cỗ quan tài pha lê kia xuống, vì vậy phải có một người có thể phá giải được.

Đúng lúc mọi người đều cảm thấy khó xử, Trần Bì A Tứ ở cách đó không xa lên tiếng.

“Yên tâm đi, mọi người cứ ngồi nghỉ một lát, để tôi giải quyết là được rồi.

Chuyện này là sở trường của tôi mà.” Một câu nói khiến mọi người sáng mắt lên.

Vừa rồi ai nấy đều đang rầu rĩ vì chuyện này, không ngờ gã này lại chủ động xung phong.

Như vậy thì thật quá tốt rồi, cũng coi như đã giải quyết được một vấn đề nan giải trước mắt.

Thế là Sở Long rất hài lòng gật đầu.

Chương 845

"Được đó anh bạn, tôi tin anh có kỹ thuật tốt nhất, nhất định phải cố gắng lên, đừng để chúng tôi thất vọng nhé, ha ha ha, quả nhiên lợi hại." Tôi quả thực rất nể phục đối phương, dù sao có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu không thể thể hiện ra thì có vẻ hơi lãng phí.

Đối phương cũng gãi đầu rồi nói: "Thực ra không khoa trương như vậy đâu, cũng chỉ là một vài thao tác bình thường thôi.

Dù sao đây cũng là nghề của tôi, nếu không thể hiện ra thì chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao." 68.

Đã vậy Trần Bì A Tứ đã nói vậy, bảo mọi người cứ ngồi chờ là được, Sở Long cũng không tự làm mất mặt ở đó, thế là anh im lặng ngồi một bên, chờ đợi Trần Bì A Tứ một lát nữa sẽ phá giải cơ quan này.

Lúc này, Trần Bì A Tứ liền từ trong túi lấy ra một cuộn tranh da dê, sau đó lấy ra một chiếc la bàn, đặt ở vị trí chính giữa, các vạch đo bên trong bắt đầu khẽ chuyển động.

Khi kim la bàn chuyển động, Trần Bì A Tứ đã hiển thị tất cả các dữ liệu và phương hướng liên quan bên trong, thậm chí còn vẽ ra một loạt ký hiệu, trông đặc biệt kỳ lạ.

Ngay cả Sở Long, một nhân vật luôn muốn phát triển toàn diện, cũng nhìn đến hoa cả mắt, hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc đây là thao tác gì.

Tổng thể thao tác của đối phương quả thực có chút quá kỳ lạ, các cách làm đều khiến người ta cảm thấy khó hiểu, thế nên cũng chỉ có thể xoa trán bó tay.

Vào thời khắc quan trọng này, Sở Long cười ha hả.

“Này, anh em đừng tiếp tục làm mấy hoạt động chủ đề ở đây nữa, có thể cho tôi một đề nghị, một chỉ dẫn nhỏ được không, rốt cuộc nó có tác dụng cụ thể gì?” Thực ra Sở Long đứng bên cạnh chờ đã không còn kiên nhẫn, nên mới phá vỡ sự tĩnh lặng này, rồi tiến lên hỏi nhiều lời.

Nếu cứ để anh đứng chờ không như vậy cũng không phải là cách, dù sao cũng không phải là kế hoạch lâu dài, bắt buộc phải tìm được một lựa chọn và thái độ hành động tốt nhất.

Nghe xong những lời đó của đối phương, Trần Bì A Tứ mỉm cười.

“Có lẽ anh không biết đấy, tôi phải mượn sức của cửu tinh thiên thượng, sau đó dựa vào một số phân tích tinh la để tìm ra vị trí cụ thể.” “Có lẽ những thứ này bây giờ nói với anh có hơi xa vời, hơi mơ hồ, nên nghe cũng như mây trong sương mù.

Sau này nếu anh thực sự có cách muốn học, tôi hoàn toàn có thể trở thành người thầy của anh.” Trần Bì A Tứ nói khá khách sáo, ít nhất ở đây đã đồng ý để Sở Long trở thành người thầy của mình.

Nghe xong những lời này, Sở Long cười ha hả gật đầu.

“Thật tốt quá, cá nhân tôi bình thường rất thích học hỏi, học đến già sống đến già, nên sau này tôi nhất định sẽ thảo luận kỹ với anh về cách giải khóa này.” Sở Long có một ý tưởng táo bạo.69.

Đã vậy Trần Bì A Tứ am hiểu các cơ quan như vậy, biết rõ đến thế, vậy thì sau này, tại sao không bái sư học nghệ ở đây?

Nếu không thì như thế này, hai bên có thể cùng có lợi, bổ sung cho nhau.

Sở Long cũng hiểu rõ trong lòng, con đường sau này chắc chắn

còn dài, nếu mỗi lần hạ mộ đều thiếu một người phá giải cơ quan như vậy, chẳng phải sẽ gặp phiền phức lớn sao?

Về mặt chiến đấu đã có người cực kỳ trâu bò như Muộn Du Bình, về mặt võ lực thì có Bàn Tử chịu trách nhiệm làm bao cát.

Nếu không thì như thế này, hai bên có thể cùng có lợi, bổ sung cho nhau.

Sở Long cũng hiểu rõ trong lòng, con đường sau này chắc chắn còn dài, nếu mỗi lần hạ mộ đều thiếu một người phá giải cơ quan như vậy, chẳng phải sẽ gặp phiền phức lớn sao?

Về mặt chiến đấu đã có người cực kỳ trâu bò như Muộn Du Bình, về mặt võ lực thì có Bàn Tử chịu trách nhiệm làm bao cát.

Nhưng về mặt anh hùng trí tuệ thì chắc chắn thiếu một người như A Xoa...

à không, Trần Bì A Tứ.

Vì vậy Sở Long mong rằng sau này có thời gian sẽ đến bái phỏng học hỏi.

Lúc này Bàn Tử rảnh rỗi không có việc gì làm, liền đi lang thang xung quanh, và nói: "Này, tôi không tin đâu, một ngôi mộ lớn như vậy lại không có một món đồ nào đáng tiền sao?

Không được, hôm nay tôi dù có liều mạng cũng không thể về tay không, bên trong chắc chắn có bảo bối." Bàn Tử nói xong cảm thấy có chút không yên, nên cứ đi đi lại lại trong cả khu mộ.

Hắn cảm thấy hôm nay đã đến đây rồi, không thể cứ thế mà bỏ qua, nhất định phải tìm cách làm rõ toàn bộ tình hình, lúc đó có thể sẽ biết được giá trị của nó.

"Được rồi Bàn Tử, cậu nhất định phải cẩn thận một chút, đừng có

thiếu hiểu biết như vậy, biết không?

Phải hết sức cẩn thận, vì bên trong có thể có nguy hiểm gì đó, lỡ như vì một vài vấn đề chi tiết mà xảy ra chuyện thì phiền phức đấy." Tôi sợ rằng lúc đó có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên cũng đã báo động trước cho Bàn Tử, nhắc nhở một tiếng.

Chương 846

Sợ rằng lúc đó Bàn Tử lại hành động lỗ mãng, rồi gây ra tai họa, vì Bàn Tử bình thường rất thích không có chuyện gì cũng kiếm chuyện.

Lúc này Bàn Tử ở bên trong cười hắc hắc.

"Được rồi mà, chẳng lẽ anh không tin tôi sao, không yên tâm à?

Tôi nhất định là một người ưu tú." Cuối cùng, ở một vị trí không xa, Bàn Tử lại tìm thấy một cái hộp siêu lớn.

Trong cái hộp siêu lớn này chắc chắn chứa đầy bảo bối, tuy trên đó đã phủ một lớp bụi dày, nhưng đối với Bàn Tử mà nói, thế là đủ rồi.

Thế là hắn không nói một lời, sau khi ước lượng cây búa sắt lớn trong tay, bắt đầu khẽ khởi động nắm đấm, và khi nắm chặt cán búa sắt trong tay, hắn nhắm vào vị trí ổ khóa sắt, chuẩn bị ra tay.

"Hừ hừ, một cái ổ khóa sắt nhỏ nhoi mà muốn cản đường ông đây à, tuyệt đối không thể nào." Bàn Tử cười ha hả, sau khi khẽ lắc cánh tay, chuẩn bị dùng bạo lực để phá tung ổ khóa sắt này.

Nhưng khi chuẩn bị làm vậy, một chàng trai trẻ ở cách đó không xa chạy tới.

"Này, tên mập chết tiệt, làm gì thế?

Đều là đồ tốt cả, tuyệt đối đừng phá hỏng.

Trí tuệ của người xưa không thể hiểu được đâu, bình tĩnh lại, giao cho tôi." Bàn Tử vì quá ham tiền, nên mới định dùng bạo lực để phá hỏng cái khóa đó, rồi xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì, có bảo bối gì không.

Nhưng hành vi này lại bị một người anh em ở cách đó không xa ngăn cản.

Chỉ thấy đối phương chạy một mạch đến gần, và không biết từ lúc nào đã lôi ra một chùm chìa khóa từ trong túi.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy có chút ngơ ngác, đầu óc mù mịt.

Lần trước có lẽ cảm thấy có chút mất mặt, liền bĩu môi.

"Thôi được rồi, tôi thấy cậu thích khoe khoang bên cạnh tôi phải không?

Nếu cậu lợi hại, thông minh thì làm đi, dù sao tôi cũng có thể nghỉ ngơi một lúc." Bàn Tử nói xong, khẽ phủi bụi trên tay, sau đó di chuyển thân mình, ngồi xuống một bên, không tiếp tục nói nhảm với đối phương nữa.

Hắn cảm thấy nếu cứ đứng bên cạnh la hét om sòm, ngược lại còn làm tổn hại đến hình tượng của mình, không bằng yên tĩnh trở thành một mỹ nam ở bên cạnh.

Chàng trai trẻ này quả nhiên là một nhân tài kỹ thuật, từ trong túi lấy ra một ít chìa khóa, khóa cài và một ít xích sắt các loại.

Sau khi lấy những thứ này ra, anh ta nhét những sợi dây thép, thanh thép vào trong ổ khóa sắt, và áp tai vào đó.

Động tác này khiến cả người anh ta trông càng giống một tên trộm, có vẻ đặc biệt chuyên nghiệp, nhìn là biết thuộc loại nhân tài trong nghề.

Thật sự làm Bàn Tử ngơ ngác luôn, ban đầu cứ tưởng đối phương chỉ đứng bên cạnh giả vờ ra vẻ thôi, không ngờ bây giờ xem ra đúng là có chút kỹ thuật thật.

Thế là Bàn Tử có chút khó hiểu, đi đến gần rồi hỏi.

"Này, anh bạn, rốt cuộc anh đang làm gì thế?

Trông anh có vẻ giỏi nhỉ, rốt cuộc có thao tác gì vậy, chẳng lẽ có kỹ năng đặc biệt nào sao?" Sở Long cảm thấy khó hiểu, nên cũng không kìm được mà bắt đầu nhắc nhở một phen, muốn tìm hiểu tình hình cụ thể, xem xem nhân tài kỹ thuật này rốt cuộc có điểm gì hơn người.

Đối phương thì cười hắc hắc.

"Xem ra anh có chút mơ hồ rồi nhỉ, ha ha, thật ra, tôi cũng không phải nhân tài đặc biệt gì, chỉ là lúc còn trẻ tôi phạm chút chuyện, nên bị người ta chú ý, cũng là một tay trộm chuyên nghiệp?" Câu trả lời này khiến Bàn Tử có chút cạn lời, thật sự không còn gì để nói.

Không ngờ một đám người của Cox Hendry lại là những nhân vật trâu bò như vậy, khi tìm kiếm nhân tài lại có thể lôi người từ trong tù ra.

Nguyên lai chàng trai ngoại quốc này trước kia là một tên trộm, sau đó bị phán án.

Chính vì có một tay nghề giỏi, nên mới được bà chủ Cox đó để mắt đến, sau đó chuộc anh ta ra ngoài, để anh ta phục vụ, thế là anh ta đã gia nhập vào cuộc trộm mộ lần này.

Sở Long gật đầu.

Chương 847

“Trâu bò, thật quá trâu bò.

Giờ tôi bắt đầu tò mò ông chủ Cox Hendry kia rốt cuộc là người như thế nào, làm người mà lại ưu tú như vậy.” Tên trộm nhỏ quả nhiên không làm mọi người thất vọng, không bao lâu sau, nghe một tiếng “cạch”, chiếc khóa sắt gỉ sét lại thật sự bị anh ta dễ dàng mở ra.

Lúc đó, tôi đi đến gần, nhẹ nhàng vỗ vai anh ta.

“Oa, thật lợi hại quá anh bạn, thật khiến tôi khâm phục ngũ thể đầu địa, quả nhiên là nhân tài.

Nếu đã như vậy, sau này tôi nhất định sẽ nói chuyện kỹ với anh.” Cười đùa, xưng huynh gọi đệ gì đó, tất cả đều là hư vô, quan trọng là bảo bối trong rương, đó mới là điều Bàn Tử quan tâm và quan trọng nhất.

Vì vậy, sau khi cười ha hả với đối phương xong, hắn chuẩn bị mở cái rương đó ra.

Dù sao đây cũng là nghề của Bàn Tử, nên khi làm việc, mọi thứ đều đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không thể vội vàng đem tính mạng ra đùa giỡn, vì trong lòng hắn hiểu rõ, một chi tiết nhỏ cũng có thể khiến hắn mất mạng bất cứ lúc nào.

Dường như khi người anh em bên cạnh đang mắt to mắt nhỏ nhìn mình, Bàn Tử lại lấy ra một đôi găng tay da từ trong túi đeo vào, sau đó từ từ nín thở, đưa tay về phía bên trong.

Những người có mặt tại hiện trường đều mắt to mắt nhỏ chăm chú quan sát, muốn xem Bàn Tử tiếp theo sẽ có thao tác chi tiết gì.

Cũng đúng lúc này, hắn bịt mũi, từ từ đưa tay vào vị trí sâu nhất,

sau đó lại cầm Tầm Long Trảo, bắt đầu khuấy một vòng bên trong.

Sau khi đưa vào, móng vuốt cảm thấy nặng trĩu, mắt Bàn Tử sáng lên, hắn biết trong móng vuốt của mình chắc chắn đã câu được thứ gì đó, nếu không thì cũng không nặng trịch như vậy.

Những người xung quanh cũng đều mắt to mắt nhỏ nhìn chằm chằm, muốn xem kỹ thuật của những tay trộm mộ này.

Là một tay trộm mộ chuyên nghiệp, Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng chỉ đứng bên cạnh quan sát, không muốn làm phiền Bàn Tử đang ra vẻ ở bên cạnh.

Bây giờ đã đến lúc thu lưới, Bàn Tử không vội vàng, từ từ kéo sợi xích sắt từng chút một về phía mình, sau đó không bao lâu thì thấy một cái móc sắt khổng lồ lộ ra từ bên trong, rồi thấy trên móc sắt còn có những thứ cực kỳ sắc bén hiện ra, thậm chí trên móc còn treo một vài viên ngọc lục bảo lấp lánh.

"Oa, lại là ngọc bích, phát tài rồi, lần này chúng ta phát tài thật rồi." "Tuyệt vời, mau nhìn kìa, lại là ngọc bích, oa, lần này chúng ta thật tốt quá, thật sự phát tài to rồi." "Trong ký ức của tôi, thứ này hình như rất đắt tiền, giá trị bên trong cũng rất cao, chúng ta xem bên trong còn có đồ vật gì khác không." Thấy Bàn Tử từ bên trong lấy ra viên ngọc bích đó, những người khác đều không chờ được nữa.

Thế là những người ban đầu còn bình tĩnh đều chạy tới, rồi trực tiếp mở cái rương đó ra.

Bàn Tử sợ bị người khác cướp mất, vội vàng nhét sợi dây chuyền ngọc bích vào trong lòng, và lùi về sau mấy bước.

Sau đó, khi mở nắp ra, phát hiện bên trong quả thực chứa đầy vàng bạc châu báu, đều là những món trang sức quý giá, thậm chí còn có một chuỗi vàng lấp lánh.

“Ha ha ha, phát tài rồi, chúng ta nhất định phát tài rồi, quả nhiên là một ngôi mộ thần bí.” “Nếu có thể mang hết những thứ này ra ngoài, e rằng chúng ta mấy đời cũng ăn không hết, chúng ta chắc chắn có thể sống trong vinh hoa phú quý cả đời.” “Tuyệt vời quá, thật quá tuyệt vời, lần này tôi chắc chắn đổi đời rồi…” Những người này không ai không reo hò ở bên cạnh, có người còn vỗ tay liên tục rồi bắt đầu cổ vũ, bởi vì một khoản tiền lớn như vậy đối với họ mà nói, đơn giản là một sự khích lệ không thể chối cãi từ ông trời.

Thế là, mấy người họ bắt đầu vỗ tay liên tục, thậm chí có người còn nhảy múa hát ca ở đó, đều đang reo hò cổ vũ.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn như vậy trước đó, Sở Long không khỏi thở dài một tiếng.

“Chào buổi sáng, mọi người đừng kích động, nhất định phải bình tĩnh ở đây, có thể đừng bốc đồng được không!

Chuyện gì chúng ta cũng từ từ nói, chúng ta đều là người một nhà, là anh em, đúng không?” Bàn Tử vội vàng tiến lên chào hỏi mọi người, và hết lần này đến lần khác khuyên nhủ, mong rằng họ có thể bình tĩnh lại một chút.

Bởi vì đây đều là những bảo vật vô giá, nên mọi người đều muốn chiếm làm của riêng, đều muốn lấy thêm một chút.

Bởi vì chỉ cần lấy thêm một chút thôi, thì cũng đồng nghĩa với việc giá trị bản thân tăng lên gấp mấy lần, bởi vì bất kỳ một món đồ nào mang ra ngoài cũng có giá trị hàng trăm vạn.

Vậy nên sao có thể không kích động được, họ đã nghèo sợ rồi, mỗi người đều có những suy nghĩ lệch lạc, đều có lòng tham.

Có mấy tên lính đánh thuê tham gia trộm mộ, chính là để tìm kiếm cơ hội phát tài.

Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng thấy được những bảo vật này, nên từng người một tự nhiên cũng không kìm được.

“Tôi nói, làm gì thế, đừng cướp, đồ khốn kiếp, tôi...” “Lúc tôi nói rõ ràng rồi mà, những thứ này đều là của chúng ta cùng nhau chia, sao có thể để mấy người khốn kiếp như vậy, đừng cướp nữa.” “Lời nói có chút khó nghe rồi, vừa rồi khóa là do tôi mở, công lao của tôi nên cao hơn một bậc, nên hôm nay tôi nên được chia nhiều hơn một chút, lấy ít đi một chút, đừng ở đây nói linh tinh nữa.” Bởi vì mỗi người đều có suy nghĩ riêng, khi nói chuyện còn không ngừng la hét, thậm chí còn xô đẩy nhau.

Theo ý của họ, những thứ này đều là do nỗ lực của họ kiếm được, không thể nào tùy tiện nhường cho người khác được.

Vì vậy, khi tranh giành đồ đạc, ai cũng rất hăng hái, có người còn mệt đến toát mồ hôi, không ngừng xô đẩy nhau.

Chương 848

Nhìn thấy dáng vẻ của từng người, những người xung quanh không khỏi lắc đầu, Sở Long cũng thở dài một tiếng, khi thăm dò cảm thấy có chút đau đầu.

Phải làm sao đây?

Trong tình huống này, ngoài việc đứng bên cạnh quan sát ra, dường như cũng không thể làm gì được.

Bởi vì từ tình hình hiện tại, những người này căn bản không nghe khuyên, căn bản không lọt tai.

Vì vậy, khi mỗi người đang tự suy nghĩ, Sở Long chỉ có thể khẽ vỗ vai, lắc đầu.

"Được rồi, được rồi, được rồi, nếu đã như vậy, trước tiên phải tìm cách." Trong tình huống này, Sở Long lùi về sau hai bước, sau đó điều chỉnh lại tâm trạng, bình tĩnh lại.

Những người xung quanh cũng bắt đầu một loạt lôi kéo, xô đẩy, có người còn ở đó la hét.

Cuối cùng, A Ninh thực sự không thể chịu đựng được nữa, thế là cô nghiêm nghị quát mắng một tiếng.

"Đủ rồi, đừng điên nữa được không?

Có thể giữ kỹ những thứ này không, chúng ta không ai được phát điên, đều ổn định trông coi đồ vật, tuyệt đối không được để mất." A Ninh quả thực đã tức giận, cảm thấy một đám bùn nhão không thể trát tường.

Có thể cho họ một cơ hội đã là không tồi rồi, trên đường đi đã chết biết bao nhiêu anh em.

Những người này thì hay rồi, ngoài việc chỉ biết vơ vét lợi ích vào lòng, căn bản không hề nghĩ đến những người anh em đã chết.

Vì vậy, lúc này A Ninh mới nổi giận như vậy, thậm chí còn có vẻ hận sắt không thành thép, hung hăng trừng mắt nhìn.

Bị đại ca của mình nghiêm khắc quở trách một trận, mỗi người đều như quả bóng xì hơi, rồi cúi gằm mặt, không dám tiếp tục lên tiếng, lần lượt giao lại những thứ đã cướp được trước đó.

"Được rồi, tôi biết mọi người đều rất kích động, nhưng những thứ này chúng ta bắt buộc phải có, những máy móc đã hỏng, chúng ta còn mấy cái nữa, chẳng lẽ thật sự cứ thế mà bỏ qua sao?" A Ninh nói thẳng, sau khi thở dài một tiếng, cảm thấy có vẻ bất lực.

Trong tình huống này, những người đó dường như cũng bị xúc động mạnh trong lòng.

Dù sao họ cũng đã trơ mắt nhìn từng người anh em của mình chết đi, cái chết của họ đều rất thảm, bây giờ nhắm mắt lại vẫn có thể hiện ra trong đầu.

Vì vậy, sau khi bị A Ninh nói như vậy, họ cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, không nói thêm gì nữa.

Trong tình huống hiện tại có thể trách ai được chứ?

Ngoài việc ở đây nói nhiều ra, cũng không có gì đáng trách, chỉ có thể tự mình cười khổ.

Vào giây phút cuối cùng, cả nhóm người cũng lần lượt gật đầu, sau đó lục tục tìm một chỗ bên cạnh để trốn.

"Gần được rồi!" Thấy mọi người đều đã bình tĩnh lại, Bàn Tử mới gật đầu cười, xem ra những người này vào thời khắc quan trọng phải gây chút áp lực, ví dụ như A Ninh ở bên cạnh có chút uy hiếp.

Đợi mọi người đều bình tĩnh lại, Sở Long nhìn A Ninh ở bên cạnh, ngược lại cảm thấy có chút hứng thú, liền nhích người, thật sự tiến lại gần đối phương.

Dù sao bây giờ Trần Bì A Tứ bên kia đang phá giải cơ quan, nên cần một chút thời gian, nếu cứ lãng phí như vậy, ngược lại cảm thấy vô vị.

Vì vậy Sở Long cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, muốn tìm hiểu tình hình cụ thể.

Lúc này Sở Long cười nói: "Đúng rồi, A Ninh cô nương, tôi luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, những người này đều là vì tiền tài, ai cũng muốn phát tài, đây là bản tính của con người, có thể hiểu được." "Vậy còn cô thì sao?

Vào ngôi mộ cổ dưới lòng đất này có ý nghĩa gì?

Phải biết rằng bên trong vốn là một nơi đặc biệt thần kỳ và nguy hiểm, người vào trong đó, trừ khi có mục đích cực kỳ mạnh mẽ, nếu không thì không thể nào vô cớ mà vào, đây đâu phải nơi mạo hiểm!" Sở Long trực tiếp nói ra hết những nghi ngờ và suy nghĩ trong lòng, sau đó dời ánh mắt lên người A Ninh, chờ đợi đối phương cho một câu trả lời.

Bởi vì đây là một chuyện trước sau đều không thể giải thích được, nếu đối phương không có chút mục đích nào, lão công đánh chết cũng không tin.

Lúc này, A Ninh lắc đầu.

"A a, anh căn bản không hiểu, căn bản không hiểu suy nghĩ thực sự của chúng tôi, không phải ai cũng thích tiền tài, không phải ai cũng thích những đồng tiền này." A Ninh chỉ nhìn Sở Long, sau đó trả lời một câu nước đôi, hoàn toàn không nói thẳng ra nguyên nhân thực sự,

cũng không trả lời trực diện câu hỏi của Sở Long.

Chương 849

Càng như vậy, Sở Long càng chắc chắn, trong lòng đối phương nhất định đang che giấu một bí mật.

Sở Long dù bị đối phương trả lời một cách lạnh lùng, bị lạnh nhạt, nhưng vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục nhích người, tiến về phía trước.

Và Sở Long lại ưỡn thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn đối phương rồi cười nói: "Ha ha, thật ra cũng không cần phải hoảng h trương khi trả lời câu hỏi của tôi, bản thân chuyện này cũng không cần phải giải thích, thật ra tôi luôn cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ cô không cảm thấy trong chuyện này không có tình huống đặc biệt nào sao?" Sở Long không muốn mọi chuyện cứ hỗn loạn như vậy, nên muốn nhân cơ hội này tìm hiểu rõ ràng, làm sáng tỏ rốt cuộc tình hình là thế nào, sau đó mới có thể có kế hoạch khác.

Đặc biệt là người như A Ninh hiện tại, càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu, vì vậy Sở Long liên tục vỗ tay, khi nhìn đối phương, trên mặt lộ ra một vẻ kỳ quái.

Bị như vậy, A Ninh chỉ có thể cười khổ một tiếng.

"Vậy nên có lẽ anh không biết ông chủ của tôi bây giờ bệnh rất nặng, thân thể yếu đuối, dù sở hữu khối tài sản hàng trăm tỷ, có thể trở thành một thương gia siêu giàu thực sự, nhưng có lẽ không có cách nào, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết." "Anh sẽ không bao giờ có thể hiểu được, một người đang đối mặt với cái chết lại khao khát sự sống đến mức nào, đó có lẽ là thứ mà tất cả tiền bạc đều không thể mua được, ông chủ của tôi cũng chính là như vậy!

Vì vậy ông ấy mới huy động vốn, sau đó thành lập hết dự án này

đến dự án khác, để tìm kiếm cái gọi là căn nguyên của việc kéo dài sự sống…" Về vấn đề này, A Ninh không hề giấu diếm điều gì, đã cùng Sở Long trò chuyện qua loa một phen, kể về mục đích thực sự của ông chủ mình.

Sở Long nghe xong ngược lại cảm thấy hoang đường, thật không ngờ, ông chủ của cô ta lại có tham vọng lớn như vậy.

Bây giờ dường như mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng, chả trách ông Cox Hendry kia vẫn luôn tìm mọi cách để tìm ra bí mật thực sự bên trong, nguyên lai là để tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão.

Khi nghe được kết quả này, Sở Long ngược lại cảm thấy có chút buồn cười, thậm chí còn cảm thấy ông chủ lớn người nước ngoài này là một kẻ ngốc, thật đáng sợ.

Sở Long hôm nay chỉ cười ha hả lắc đầu.

"Có lẽ tất cả chỉ là ảo tưởng thôi, trên đời làm gì có trường sinh bất lão chứ, sao có thể khoa trương như vậy được, tất cả cũng chỉ là niềm vui hão huyền…" "Không đâu, ông chủ của tôi vẫn luôn tin rằng nhất định có cách trường sinh bất lão, ông ấy biết bí mật đó nhất định được cất giấu trong một vương quốc cổ xưa ở An Lạc, vì vậy mới tổ chức chuyến thám hiểm lần này, thật ra đã thám hiểm mấy chục năm rồi!" Sở Long vừa rồi chỉ hỏi một câu mang tính chất thăm dò, không ngờ A Ninh lại vô tình tiết lộ một bí mật cực lớn.

Tôi cảm thấy câu trả lời vô tình của đối phương cũng đã thu hút sự chú ý của Sở Long, thậm chí mắt anh ta cũng trợn tròn, vừa rồi A Ninh đã nói rõ ràng, mấy chục năm trước ông chủ của cô ta đã tổ chức một đội thám hiểm như vậy.

Sở Long vừa rồi chỉ hỏi một câu mang tính chất thăm dò, không ngờ A Ninh lại vô tình tiết lộ một bí mật cực lớn.

Tôi cảm thấy câu trả lời vô tình của đối phương cũng đã thu hút sự chú ý của Sở Long, thậm chí mắt anh ta cũng trợn tròn, vừa rồi A Ninh đã nói rõ ràng, mấy chục năm trước ông chủ của cô ta đã tổ chức một đội thám hiểm như vậy.

Thế là cũng không kìm được mà dẫn dắt suy nghĩ của Sở Long, sau đó bắt đầu suy nghĩ theo một hướng khác, chẳng lẽ, từ mấy chục năm trước, dự án của Lão Cửu Môn, chẳng lẽ cũng có liên quan trực tiếp đến ông chủ người nước ngoài này?

Vấn đề và nghi ngờ này lại một lần nữa xông vào trong đầu Sở Long, sau đó khiến anh ta bắt đầu một cuộc suy ngẫm mới mẻ và chi tiết.

Cảm giác bên trong có thể thật sự có một loại kỳ ngộ không thể diễn tả được.

Dường như Sở Long bắt đầu suy ngẫm chi tiết trong lòng, sau đó bắt đầu lẩm bẩm.

"Tôi hiểu rồi, xem ra tất cả đều là số mệnh đã định sẵn, mỗi người trong Lão Cửu Môn dường như đều có gia đình truyền thừa…" "Tuy thế hệ trước của Lão Cửu Môn đều đã nghiêm cấm, không cho phép con cháu trong gia tộc tiếp tục nhúng tay vào, phương diện này cũng không tiếp tục có những thảo luận liên quan, nhưng con cháu trong gia tộc cuối cùng cũng có một số người nổi loạn!

Trần Bì A Tứ ở cách đó không xa đại diện cho gia tộc họ Trần, cũng là hậu duệ của đại sư phá giải giỏi nhất trong Lão Cửu Môn năm xưa." Một câu nói của Sở Long khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, không biết rốt cuộc Sở Long đang biểu đạt điều gì.

Nhưng họ đều không có ý định ngắt lời, chỉ ngồi bên cạnh, rồi yên lặng lắng nghe đối phương nói.

Sở Long lại quay đầu đi, nhìn Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Tiểu Muộn Du Bình ở bên cạnh nói: "Nhìn xem, bản thân đây là một vấn đề rất kỳ lạ!

Tôi cảm thấy bên trong chắc chắn còn có những tình huống đặc biệt khác, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô đại diện cho Hoắc gia, vì là hậu duệ của Hoắc gia, nên vẫn luôn đi theo bên cạnh tôi, cũng trở thành một nhánh của Lão Cửu Môn…" "Còn có Muộn Du Bình kia, tôi vẫn luôn nghi ngờ có liên quan đến Trương Khởi Linh mà người ta từng nói, vì vậy đối phương cũng có khả năng đại diện cho Trương gia, cũng là Trương gia đứng đầu Lão Cửu Môn năm xưa." Sở Long bắt đầu học cách từ từ suy ngẫm và phân tích trong lòng, từng chút một phác thảo đại khái.

Đây vốn là một chuyến đi tìm tài vật rất đơn giản, không ngờ lại tập hợp được hậu duệ của mấy gia tộc trong Lão Cửu Môn, sau đó tụ họp lại, thậm chí còn có cảnh tượng ngày hôm nay.

Nếu những chuyện này không có bất kỳ mối liên hệ nào, Sở Long đánh chết cũng không tin, vì chuyện này thực sự quá trùng hợp, trùng hợp đến mức người ta không thể tưởng tượng được.

Đó cũng là một trong những lý do tại sao cho đến bây giờ Sở Long lại cảm thán như vậy, vì cảm thấy quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh chỉ có thể chớp chớp mắt, nhìn Sở Long hỏi.

"Anh đang nói gì vậy?

Em không hiểu gì cả!" Đừng nói là Hoắc Tú Tú, ngay cả một người phụ nữ kinh nghiệm phong phú, lão luyện như A Ninh cũng không hiểu rốt cuộc Sở Long đang nói cái gì, lùng bùng lỗ tai về hậu duệ Lão Cửu Môn.

Đương nhiên, câu hỏi này không nhận được bất kỳ phản hồi nào, Sở Long trực tiếp cười ha ha một tiếng.

Chương 850

"Được rồi, được rồi, không sao, vừa rồi tôi chỉ bị thần kinh, rồi nói bừa thôi, đừng để trong lòng nhé, tôi chỉ là tiện miệng nói chuyện phiếm với cô thôi." Đang lúc Sở Long lúng túng muốn chuyển chủ đề, bên kia Trần Bì A Tứ đột nhiên hét lên một tiếng.

"Thành công rồi, tôi thành công rồi, đã mở được thứ đó ra rồi, mau đến xem đi, mau đến xem…" Giọng nói khá lớn, một câu nói lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, thế là mọi người cũng lần lượt quay đầu, sau đó nhìn về phía Trần Bì A Tứ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này quả nhiên nhìn thấy sợi xích sắt khổng lồ đã được phá giải, trên đó dường như có một số cơ quan tương tự như để đẩy.

Những bản vẽ trên tay Tam Bì A Tứ có thể rất lộn xộn, nhưng nhìn tổng thể thì dường như là thế cục thái cực bát quái.

Bàn Tử cảm thấy mình như một kẻ mù chữ, nhìn mà đầu óc mù mịt, chỉ có thể cười khổ một tiếng.

"Thôi đi, thôi đi, đều là việc kỹ thuật, dù sao tôi cũng không nhìn thấu được là được rồi, cảm thấy gần được rồi thì thôi, đừng chào hỏi nữa, nói thẳng đi, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể mở ra." Có thể thấy, Bàn Tử tỏ ra khá bất lực, vì cảm thấy chuyện này thực sự là hành động thiếu suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục sốt ruột ở bên cạnh thì ngược lại còn gây thêm phiền phức.

Thay vì lãng phí thời gian ở đó, không bằng yên tâm ở bên cạnh, sau đó xem thao tác thần sầu cụ thể.

Trần Bì A Tứ cười nói: "Ha ha ha, bởi vì chuyện này đối với tôi mà nói quá đơn giản.

Vừa rồi tôi đã thông qua bố cục chín hình trên trời, sau đó liệt kê ra.

Phương hướng cụ thể của Bắc Đẩu Thất Tinh, các anh nên biết rằng những ngôi sao trên trời thực ra có liên quan trực tiếp đến huyền học địa lý!" "Trước đây, gia tộc của tôi tình cờ tiếp xúc với sự truyền thừa của cả nhà họ Trần, vì vậy có nghiên cứu rất sâu về thiên văn địa lý, tôi vừa mới dùng kỹ năng để phá giải nó." Trần Bì A Tứ nói rất nghiêm túc và chi tiết, giải thích một loạt thao tác, khi nói chuyện còn múa tay múa chân so sánh.

Khi nghe những lời nhảm nhí này, Sở Long và Bàn Tử ở bên cạnh chỉ có thể lúng túng gật đầu.

Bề ngoài hai người tỏ ra hiểu biết, nhưng thực ra trong lòng chẳng biết gì cả, căn bản không biết đối phương đang nói cái gì về Bắc Đẩu Thất Tinh có cái gọi là tinh hỏa bài.

Về phương diện này, họ chỉ là những tay trộm mộ bình thường mà thôi, dù là Lão Cửu Môn trước đây, Sở Long cũng chỉ lướt qua một số sách bí tịch của Hoắc gia và gia tộc Ngô Lão Cẩu.

Hai đại gia tộc này cũng chỉ có những điểm đặc biệt riêng, đặc biệt là Hoắc gia chú trọng nhất vào ám khí độc môn, và tinh thông nhất thuật dùng độc.

Ngô Cẩu đại diện cho Ngô gia, quan trọng nhất là sử dụng những cái gọi là huấn luyện chủng tộc, cũng có khả năng giao tiếp cực lớn với các sinh vật trong thế giới tự nhiên.

Vì vậy, nhìn chung cả hai đại gia tộc, căn bản không có ai có thể phá giải được.

Điều đó cũng khiến Sở Long bây giờ cảm thấy học vấn của mình không theo kịp, thậm chí một số kiến thức căn bản không thể đáp ứng

được những cuộc trộm mộ trước mắt.

Vì vậy, Sở Long đã âm thầm quyết định trong lòng, sau khi trở về nhất định phải qua lại nhiều hơn với Trần Bì A Tứ, sau đó học hỏi kỹ năng của nhà người ta.

Bàn Tử tính tình nóng nảy, không chờ được nữa, vội vàng xua tay.

"Thế được chưa, Trần lão đệ à, đừng ở đây vòng vo tam quốc nữa, được không?

Mau mở ra đi, mọi người đều đang chờ đấy, nếu còn không mở, e rằng Bàn Tử tôi trong lòng cũng sốt ruột phát hỏa rồi." Bàn Tử bây giờ chỉ muốn ngay lập tức đẩy nắp quan tài ra, rồi xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng Trần Bì A Tứ cũng không biết có phải cố ý không, ở đây cố tình làm cái gọi là dục cầm cố túng, ngược lại nói nhảm liên miên.

Nghe xong lời của Bàn Tử, Trần Bì A Tứ gật đầu.

"Được thôi, cứ đứng bên cạnh xem nhé, lát nữa tôi sẽ cho anh một câu trả lời, đây cũng là nghề của tôi mà, ha ha, quá đơn giản." Nói xong, anh ta đơn giản vén áo lên, và khi từ từ đặt tay lên vị trí nắp quan tài, bắt đầu nhắm chặt mắt, cũng nín thở một hơi, sau đó đột nhiên dùng sức.

Tiếp đó, thấy một khối đá khổng lồ bị đẩy ra, rồi lại kéo theo chuyển động của những sợi xích sắt khác.

Nghe thấy bên tai truyền đến những tiếng "ken két", bên trong một số thứ giống như bánh răng bắt đầu được tạo ra.

Sở Long bắt đầu lẩm bẩm trong miệng.

"Oa, trí tuệ của tổ tiên thật quá nghịch thiên, quá trâu bò, quả nhiên lợi hại như vậy." "Ở thời cổ đại mà đã học được cách sử dụng bánh

răng và khoan lỗ, lại có thể lợi dụng những nguyên lý như vậy để tạo ra một cỗ máy cơ quan thế này, có thể thấy trí tuệ của người xưa vượt xa người hiện đại chúng ta mấy trăm năm." Sở Long không nhịn được bắt đầu cảm khái.

Người hiện đại luôn cho rằng mình thông minh, nắm vững kỹ thuật hiện đại, nhưng thực ra có những chuyện, những thứ đều là do tổ tiên để lại.

Chỉ là người hiện đại chưa khai quật được mà thôi.

Ví dụ như những bánh răng đang chuyển động này, người nước ngoài luôn khoe khoang rằng đó là do người nước họ phát minh ra, tạo ra lịch sử đầu tiên.

Chương 851

Nhưng nào biết, trong ngôi mộ cổ dưới lòng đất này, từ lâu đã có, trong lịch sử ngủ yên mấy trăm, mấy nghìn năm, đã xuất hiện những bánh răng chuyển động như vậy.

Thông qua phân tích tương tự, có thể chứng minh rằng, thực ra cái gọi là kỹ thuật và cách mạng máy móc, có lẽ là do tổ tiên An Lạc khởi xướng, chỉ là bị người nước ngoài đi trước một bước chứng minh mà thôi.

Tự nhiên điều này khiến Sở Long cảm nhận được trí tuệ của người xưa cũng như sự khiêm tốn của tổ tiên. 70.

Xem ra họ bình thường làm việc không cầu danh lợi địa vị, chỉ cầu sự thanh thản trong tâm hồn.

Những người xung quanh đều bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, chú ý đến mọi thay đổi, có người còn đang tiến hành quan sát chi tiết.

Trong lúc này, khi mọi người đang chú ý, Sở Long chỉ khẽ cử động cánh tay.

“Nhìn xem dáng vẻ của mấy người này, thật quá buồn cười, bây giờ giao cho tôi xử lý là được rồi, ha ha, tôi không tin.” Những người xung quanh đều bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, chú ý đến mọi thay đổi, có người còn đang tiến hành quan sát chi tiết.

Trong lúc này, khi mọi người đang chú ý, Sở Long chỉ khẽ cử động cánh tay.

“Nhìn xem dáng vẻ của mấy người này, thật quá buồn cười, bây giờ giao cho tôi xử lý là được rồi, ha ha, tôi không tin.” Nói xong, Sở Long nhẹ nhàng khởi động tay chân, và từ từ nhắm mắt lại, khi tiến

về phía trước, anh ta biết rằng mình đã đạt đến một cảnh giới khác.

Sau một loạt tiếng "rắc rắc", đột nhiên mọi người đều nhìn thấy cỗ quan tài pha lê đang treo lơ lửng giữa không trung, từ từ hạ xuống mặt đất.

Mắt của tất cả mọi người đều trợn tròn, thậm chí lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin, bởi vì họ thực sự đã bị sốc.

"Oa, trời đất ơi, thật quá chấn động, oa, tinh thần của tôi thật thần kỳ!

Thành công rồi, không ngờ chúng ta thật sự thành công rồi, cỗ quan tài pha lê lại hạ xuống, không chừng chúng ta sắp biết được bí mật thực sự bên trong rồi." Đối với họ, cả nhóm đã mở ra cánh cửa thần bí này, vì vậy có thể khám phá được sự bí ẩn thực sự bên trong.

Thế là, những người này cũng bắt đầu liên tục cảm thán, có người còn bắt đầu vỗ tay liên tục, không kìm được mà reo hò.

Lúc này mà không kích động thì là giả, dù sao sự thần kỳ của sự việc đã bày ra trước mắt, cũng tự nhiên chứng minh được tất cả.

Trong lúc mọi người đang liên tục reo hò cổ vũ, Sở Long lại nhẹ nhàng vung tay, nhìn cả nhóm.

"Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta cũng đừng đứng không nữa, mau đến bên cạnh xem đi, tôi tin bên trong chắc chắn còn có điều khác." Trên mặt anh ta luôn tràn đầy vẻ tự tin, có thể thấy lúc này anh ta bình tĩnh đến mức nào.

Nhóm người xung quanh nghe xong, cũng liên tục vỗ tay, và giơ ngón tay cái lên.

Theo lời nói hiện tại, chuyện này quả thực đơn giản.

Cũng vào lúc này, mọi người đều gật đầu tỏ ra đã hiểu, và từng

người một ưỡn ngực, hướng mắt về phía trước.

Dù sao trong tình huống tiếp theo, mọi người đều trơ mắt nhìn vào nắp quan tài như vậy.

"Mọi người tuyệt đối đừng kích động, mọi chuyện đều phải chờ sự sắp xếp của tôi, tuyệt đối không được bốc đồng, lỗ mãng, tuyệt đối không được đến quá gần, nếu không có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền." Sở Long có thể đã cảm nhận được một số thông tin nguy hiểm, nên mới gõ chuông cảnh báo trước, để mọi người có thể chú ý nhiều hơn.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc bốc đồng, lỗ mãng, nếu vì hành động vội vàng mà chạm phải một số cơ quan có thể ẩn giấu bên trong, thì bất cứ lúc nào cũng có thể khiến họ mất mạng.

Vậy nên, để đảm bảo không có gì sai sót, tôi đã gõ chuông cảnh báo trước, để mọi người có thể hiểu rõ hơn tình hình hiện tại.

Những người xung quanh nghe xong, cũng lần lượt gật đầu, tiếp đó "phịch" một tiếng, cỗ quan tài pha lê vừa vặn rơi xuống đất, thậm chí còn làm rung lên một loạt bụi bặm.

"Oa, cỗ quan tài pha lê này thật lớn quá, người có thể nằm trong một cái nắp quan tài lớn như vậy, đối phương cũng thật quá xa xỉ, quá lãng phí, thật không biết nằm bên trong cảm giác thế nào." Cũng không biết là người anh em nào, lại trực tiếp buột miệng một câu, thậm chí khi nói chuyện còn có vẻ cười khổ.

Chắc là nếu có người nghe thấy những lời này, chắc chắn sẽ tức chết, vì sao có thể đơn giản như vậy được.

Nhưng vào lúc này, khi mọi người vẫn đang quan sát, Sở Long lại nhẹ nhàng khởi động tay chân, từ từ đi về phía trước hai bước.

Khi quay đầu lại nhìn những người bên cạnh, anh bắt đầu an ủi.

“Được rồi, anh em đừng nói nhiều nữa, lát nữa cứ theo sự sắp xếp của tôi là được.” Trong lòng tôi biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng biết mối nguy hiểm sắp phải đối mặt, nên tôi cũng không gây thêm phiền phức cho mọi người nữa.

Chương 852

Trong tình huống này, nhóm người xung quanh cũng lần lượt gật đầu, mỗi người tìm một chỗ bên cạnh để canh giữ.

Khi mọi người đang quan sát và chú ý, tôi từ từ tiến lại gần phía trước vài bước.

Vừa mới đi về phía trước một bước, Sở Long đã lấy ra cây xẻng sắt Hán Dương trong tay.

Khi vừa chuẩn bị đến gần, đột nhiên nghe thấy dường như có thứ gì đó đang động đậy, thậm chí còn thấy cỗ quan tài pha lê hết lần này đến lần khác di chuyển lên trên.

Điều này làm cả nhóm người sợ hãi, trời ơi, chủ nhân của ngôi mộ này đã chết bao nhiêu năm rồi, đột nhiên lại có động tĩnh.

Thậm chí có mấy người mắt còn trợn tròn, tim đập thình thịch, liên tục lùi về sau mấy bước, thậm chí sau lưng còn có chút run rẩy.

Không ngờ vấn đề lại trở nên tồi tệ như vậy, thậm chí còn cảm thấy từng người một đều sững sờ.

“Tôi ơi, rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Trong nắp quan tài kia rốt cuộc có thứ gì?

Chẳng lẽ đối phương lại là một cái bánh ú thịt lớn sao?” Tôi không nhịn được kinh hô một tiếng, sau đó từ trong túi lôi ra móng lừa đen kia.

Nhưng móng lừa đen này thực ra chẳng có tác dụng gì, vì tôi biết khi mua đã bị mấy ông chủ nhỏ kia lừa gạt, móng lừa đen này vốn là hàng giả, nguyên liệu giả.

Vì vậy, ngay từ đầu khi gặp bánh ú thịt, nó hoàn toàn không có tác dụng, không phát huy được hiệu quả, suýt nữa đã hại chết Bàn Tử.

Những tay trộm mộ như họ khi hạ mộ, nói chung có thể gặp một hai cái bánh ú thịt đã là không tồi rồi.

Nhưng không ngờ vận khí của mình lại tệ đến vậy, vừa mới đi xong, chưa đầy hai phút lại đụng phải một cái bánh ú thịt, chẳng lẽ bánh ú thịt ở đây tập trung lại sao?

Sở Long bảo vệ Hoắc Tú Tú sau lưng, và lại nhắc nhở những người xung quanh.

"Mọi người đừng vội, chúng ta cứ xem đã rồi nói." Bây giờ không phải là lúc xuống sâu hơn, vì nó chỉ mới động đậy ở đó thôi, căn bản không thể xác định là bánh ú thịt.

Khi cả nhóm đang mắt to mắt nhỏ quan sát, đột nhiên nghe thấy bên dưới phát ra một tràng âm thanh "ùng ục", sau đó một tên lính siêu lớn lại bò ra từ trong nắp quan tài.

Tên lính siêu lớn này có tướng mạo đặc biệt xấu xí, có thể thấy, bộ giáp trên người càng lốm đốm.

Không chỉ vậy, trên xác chết này còn treo một cái chuông gió lục giác, khi đi về phía trước phát ra tiếng "loảng xoảng".

Khi cả nhóm đang căng mắt quan sát, đột nhiên bên dưới phát ra những tiếng 'cô lỗ cô lỗ', rồi một tên 'binh sĩ' siêu to khổng lồ bò ra từ trong quan tài.

Con quái này trông cực kỳ xấu xí, lớp giáp trên người nó lốm đốm những vết kỳ dị.

Không chỉ vậy, trên con thi miết này còn treo một cái lục giác phong linh, mỗi khi nó di chuyển lại phát ra tiếng 'oa lạp oa lạp' chói tai.

Hiện giờ ai nấy đều lo sốt vó.

Nhìn con thi miết khổng lồ kia, Sở Long đã có bài học từ trước, anh lập tức hét lớn: 'Được rồi, mọi người đừng vội, đứng sang một bên chờ đã, nhớ kỹ, nhất định phải nhìn tôi!' 'Tôi hiểu chuyện này là thế nào rồi, mẹ nó, chắc chắn là một mối đe dọa cực lớn, nếu không nó đã chẳng áp sát thế này!

Mau bịt tai lại, tuyệt đối đừng nghe cái âm thanh đó!' Sở Long gần như hoài nghi nhân sinh, tnd, hiện tại anh thật sự muốn khóc, không ngờ một cái lục giác phong linh siêu lớn lại xuất hiện như thế.

Cái chuông lục giác này chẳng có điềm báo gì mà cứ thế tiến về phía trước, âm thanh phát ra khi nó lắc lư lại càng thanh thúy rõ ràng hơn.

Vấn đề then chốt này đã tạo ra áp lực không nhỏ.

Dưới sự nhắc nhở liên tục của Sở Long, mọi người vội vàng lùi lại mấy bước, tim đập thình thịch.

Ai cũng cảm thấy lo lắng vô cớ, thậm chí không biết bước tiếp theo nên làm gì, liệu có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Nếu không biết rõ phải xử lý thế nào thì e là lát nữa sẽ chết không toàn thây.

Giữa lúc mọi người đang tê dại cả da đầu, Sở Long lập tức rút ra thanh đại đao viễn cổ.

Chương 853

'Bảo mọi người đừng có vội, mau đứng sang một bên cho tôi, hôm nay lão tử phải chơi đùa với nó một trận cho ra trò...' Anh không tin rằng một người có chiến lực mạnh mẽ như mình lại không đối phó nổi cái trò tiểu quái này.

Nếu thật sự không có chút bản lĩnh nào thì chẳng phải sẽ bị thiên hạ khinh bỉ sao. 'Cái đồ súc sinh này, hôm nay tao sẽ cho mày chết!' Trong khi mọi người bịt tai không dám nghe tiếng chuông lục giác, Sở Long đã lao lên.

Con thi miết nhỏ bé này nhất định phải bị phá hủy, Sở Long nhíu mày, thanh trường đao trong tay lập tức vung lên.

Thanh đồng cổ kiếm mà Sở Long sử dụng thật sự rất lợi hại.

Ngay khi thanh đồng cổ kiếm xuất hiện, một luồng khí lạnh lẽo tỏa ra, A Ninh liên tục lùi về phía sau hai bước, không có ý định can thiệp.

Bởi vì một khi Sở Long đã chuẩn bị ra tay thì những người khác chỉ cần đứng xem là được, dù có lên cũng chẳng giúp được gì. 'Đội trưởng, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?

Thứ này chưa thấy bao giờ, thật sự quá tởm, hay là chúng ta tìm cách khác đi?' Mấy tên tùy tùng bên cạnh bắt đầu sốt ruột, có kẻ liên tục vỗ tay lộ vẻ nôn nóng.

Nếu cứ tiếp tục đứng yên ở đây, chắc họ sẽ bị thứ này làm cho ghê tởm mà chết mất. 'Đừng vội, cứ yên tâm đứng bên cạnh đi, tin rằng Sở tiên sinh nhất định sẽ bảo vệ được chúng ta.

Mọi người cứ phóng tâm, chúng ta nên học cách tin tưởng anh ấy.'

Hoắc Tú Tú cố gắng trấn an cảm xúc của những người xung quanh để họ bình tĩnh hơn.

Bởi vì lúc này mà xung động mạnh bạo chắc chắn không xong.

Trong đó có một gã chẳng biết thế nào, cầm súng săn trong tay bắt đầu nổ súng liên tục 'phanh phanh phanh'.

Một chuỗi đạn bắn thẳng vào thân con thi miết, vốn tưởng rằng có thể hạ gục nó, nhưng khi đạn bắn vào lớp vỏ, họ phát hiện ra không thể xuyên thủng được, cảm giác con thi miết này như đang mặc một bộ áo giáp vậy. 'Hỏng bét rồi, chúng ta chắc chắn là đang quay phim đại diện rồi, chuyện gì thế này?

Cái lớp vỏ này có khi thiên hạ vô địch, đao thương bất nhập mất, phải làm sao đây?' Bây giờ mấy gã kia không căng thẳng, không sợ hãi mới là lạ, vì con thi miết này sắp đạt đến mức vô địch rồi.

Khi nó liên tục áp sát về phía trước, ai nấy đều tê dại da đầu, cố tìm cách giải quyết tốt hơn.

Thấy mọi người hoảng loạn, Sở Long vội vàng hét lên: 'Được rồi, chuyện lúc nãy có thể bình tĩnh một chút không, hiện tại không được lỗ mãng, không phải cứ dùng sức mạnh là giải quyết được đâu, nghe tôi sắp xếp đi, yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho mọi người.' Lời của Sở Long tuyệt đối không phải bốc phét, anh có thực lực và vốn liếng đó, bởi vì nếu lúc này xảy ra xung đột thì chỉ làm loạn thêm trận chân, lúc đó sẽ càng phiền phức.

Thế nên theo Sở Long, quan trọng nhất lúc này là ổn định cục diện, sau đó mới tìm cách.

Mấy tên lính đánh thuê vội thu súng lại, còn Sở Long cầm thanh đồng bảo đao trực tiếp áp sát. 'Cái đồ súc sinh này đúng là âm hồn bất tán, đã vậy thì đừng trách lão tử không khách khí!' Sở Long gầm lên

một tiếng, cầm thanh đồng bảo đao lao mạnh về phía trước.

Trong người mang theo bao nhiêu tuyệt kỹ, có thực lực kế thừa từ các đại gia tộc, lại thêm những kỹ năng học được từ Tiểu Ca, nếu ngay cả một con thi miết nhỏ nhoi này cũng không giải quyết được thì chẳng phải để thiên hạ cười thối mũi sao.

Cho nên Sở Long quyết định hôm nay dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Như thể trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, mọi người lục tục lùi ra xa, Sở Long rung nhẹ cánh tay, luồng khí lạnh lẽo trên người tỏa ra. 'Oa, anh Long soái quá, trời ạ, nhìn anh Long kìa, soái chết mất!' 'Nam thần của tôi, thần tượng trong lòng tôi, ngầu quá!' Nhìn tư thế và những thao tác thần sầu của Sở Long, A Ninh đứng cách đó không xa lập tức biến thành fan cuồng, không ngừng reo hò giữa đám đông.

Bởi vì trong lòng cô, anh Long mới là xuất sắc nhất.

Bàn tử nghe thấy tiếng reo hò liên tục thì không nói nên lời, đảo mắt trắng dã. 'Tú Tú em nói vậy là ý gì?

Chẳng lẽ anh không làm được sao?

Chỉ là vừa rồi anh chưa ra tay thôi, nếu anh mà ra tay thì chắc chẳng còn việc gì cho Sở Long làm nữa.' Bàn tử vốn thích khoe khoang trước mặt người khác, đột nhiên ánh hào quang bị Sở Long cướp mất, tự nhiên cảm thấy không cam lòng.

Chương 854

Nghe Bàn tử nói vậy, Hoắc Tú Tú lập tức bật cười thành tiếng, rồi tiến lên vỗ nhẹ vào vai Bàn tử: 'Được rồi Bàn ca, đừng đùa với em nữa được không?

Lời anh nói nghe chẳng mắc cười tí nào.' 'Em thấy anh Long mới là lợi hại nhất trong lòng em, là siêu cấp đại anh hùng thật sự, anh cứ đứng bên cạnh mà xem cho kỹ đi.' Tính cách Hoắc Tú Tú thẳng thắn, nói chuyện chẳng bao giờ vòng vo, khiến Bàn tử cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Anh ta cũng phát hiện ra, nói chuyện với mấy cô nàng này chắc có ngày bị tức chết, cuối cùng chỉ biết hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

Sở Long chém xuống một đao, một tiếng 'quang đương' vang lên, anh thuận thế chém bay cái lục giác phong linh.

Lúc này chuông lục giác đã ngừng lại, xung quanh không còn tiếng động nào nữa, vì bên trong cái chuông đó dường như có một thứ giống như sợi dây thép, vừa vặn kết nối với bên trong cơ thể con thi miết khổng lồ.

Con thi miết chắc chắn đã khống chế nội tạng bên trong rồi liên kết trực tiếp với cái chuông lục giác này, tạo thành một nhịp điệu liên đới, thế nên mới phát ra những tiếng kêu 'đinh linh linh' liên hồi như vừa rồi.

Hiểu rõ mọi chuyện, Sở Long cảm thấy như mây tan thấy mặt trời, hèn gì những âm thanh vừa rồi lại có tiết tấu như vậy, hóa ra đều do hai thứ này phối hợp khống chế, thật sự thần kỳ.

Nhưng vấn đề là, làm sao con thi miết nhỏ bé này lại có thể kết

nối được với chuông lục giác?

Giữa hai thứ này có bí ẩn đặc thù gì sao?

Những vấn đề này hiện tại vẫn chưa biết được, Sở Long cũng trừng lớn mắt, trong lòng cảm thấy bách tư bất giải, nếu hôm nay không làm rõ được cái chiêu trò này thì chắc chắn khó lòng bình phục được nỗi lo trong lòng.

Thế là Sở Long không tự chủ được mà suy ngẫm về chuyện này.

Lúc này, Sở Long cười khà khà, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên mặt nở một nụ cười: 'Không được, chuyện này cần phải xử lý lại, tuyệt đối không được lỗ mãng cũng không được nóng nảy, nếu không lát nữa lại bị người ta cười cho.' Sở Long đi một vòng, nhẹ nhàng phủi bụi trên người, rồi ngẩng đầu tiến lại gần vị trí đó.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy Muộn Du Bình hét lên một tiếng 'Cẩn thận!'.

Chưa đợi Sở Long kịp phản ứng chuyện gì, đã thấy con thi miết siêu lớn kia chẳng biết từ lúc nào đã phản công, lao về phía anh.

Việc này khiến Sở Long giật nảy mình, liên tục lùi về sau mấy bước.

Cũng trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, cả nhóm chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, vội vàng lùi lại mấy bước để giãn cách một khoảng an toàn.

Sở Long thì học được cách quan sát, liếc nhìn xung quanh rồi cười khà khà.

Thú vị đấy, chưa bắt đầu đã định kết thúc rồi sao, xem ra mấy thứ tép riu này thật sự không phải đối thủ.

Sở Long thong thả phủi bụi trần trên người rồi cười nói: 'Được rồi, mọi người cứ đứng bên cạnh im lặng mà xem, hôm nay cứ giao cho tôi xử lý, tôi không tin là chút vấn đề nhỏ này mà không giải quyết được, nếu không lại bị người ta cười cho.' Vốn dĩ Muộn Du Bình định ra tay giúp đỡ, nhưng bị Sở Long khéo léo từ chối, anh cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ đành 'ân' một tiếng rồi lùi lại hai bước.

Đống chất nhầy mà con thi miết vừa phun ra khi rơi xuống đất đã làm chỗ gạch men đó bị ăn mòn nghiêm trọng, để lại những vết gỉ sét loang lổ.

Thậm chí còn ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi khiến mọi người đều phải lấy tay bịt miệng mũi rồi ho khan mấy tiếng.

Thật sự khiến mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngờ chút chất nhầy của con vật nhỏ bé này lại có tính kích ứng lớn đến thế, khiến người ta không lường trước được mối đe dọa. 'Vãi cả chưởng, nhìn lại đúng là không đơn giản nha, chúng ta cần phải phân tích lại mới được!' Tiểu Vương dùng áo che mũi, tay kia vung thanh đồng cổ kiếm hướng về phía con thi miết mà chém tới.

Bàn mập đứng từ xa nhìn, miệng lẩm bẩm: 'Thấy chưa, lúc nãy tôi thông minh hơn, nếu không bây giờ cũng có kết cục giống Sở Long rồi, làm cái gì vậy chứ?

Cứ khiêm tốn một chút không được sao?

Cứ thích vô ý hữu ý mà ra vẻ, bây giờ hay rồi, tự dấn thân vào nguy hiểm.' Bàn tử vừa cảm thán vừa lắc đầu nhìn Sở Long, dường như cảm thấy tiếc nuối cho hành động của anh.

Nghe Bàn tử nói vậy, Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng rồi đấm mạnh vào người Bàn tử: 'Này Bàn ca, anh làm gì vậy?

Sao lại có thể bỏ đá xuống giếng thế hả?

Vì cả đội ngũ này mà Sở Long đã trở thành anh hùng, chúng ta nên sùng bái anh ấy chứ, sao có thể nói xấu được.' Anh Long luôn là người đàn ông tuyệt vời nhất trong lòng Hoắc Tú Tú, là một vị anh hùng mà không ai có thể bì kịp, cô không cho phép người khác cười nhạo anh.

Bàn tử cũng hiểu ra, vừa rồi đúng là hơi quá lời, bèn cười khổ.

Thế là anh ta cũng vội vàng lắc đầu nói: 'Ái chà, được rồi được rồi, lúc nãy anh chỉ đùa thôi mà, thôi thôi, nghỉ ngơi đi, đừng giận nhé, nãy anh chỉ nói đùa vu vơ thôi, đừng để tâm.' Biết làm sao giờ?

Chương 855

Có rắc rối thì chỉ còn cách tìm cách bù đắp thôi, thế nên Bàn tử chỉ đành cười gượng gạo rồi quay sang dỗ dành Tú Tú.

Lúc này Tú Tú lại hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực, nhìn đối phương rồi bĩu môi: 'Tôi biết có người là đồ đàn bà không có lương tâm, là một tên ngốc, hừ.' Nói xong cô lạnh lùng quay lưng rời đi ngay lập tức, coi Bàn tử như không tồn tại.

Bàn tử lúc này cũng khổ tâm lắm, chỉ muốn khóc lên thôi, trời xanh ơi, đất dày ơi, tại sao không ai tin tôi chứ.

Bàn tử cũng thấy mình là người thật thà mà, ít ra đối phương cũng nên cùng anh thảo luận tử tế, rồi hiểu cho nỗi lòng khổ sở của anh mới đúng chứ, sao lại chẳng chịu nghe thế này?

Vốn dĩ Sở Long nghĩ rằng hôm nay có thanh đồng cổ kiếm trong tay, chắc chắn có thể chém đối phương làm đôi, dù sao thanh đồng cổ kiếm cũng đã được 'khai quang' rồi, lực chém của nó là không gì sánh bằng.

Thế nên suy nghĩ của Sở Long rất đơn giản trực tiếp, nhưng suy nghĩ và hiện tại thường rất tàn khốc.

Khi anh cầm thanh đại đao viễn cổ tiến lại gần, mỗi bước di chuyển chậm rãi về phía trước, anh lại cảm thấy không gian xung quanh rung chuyển, thậm chí một bước đạp xuống, bụi bặm xung quanh cũng lập tức bốc lên.

Điều đó cũng khiến anh cảm thấy sợ hãi, thậm chí là kinh hãi tột độ, hoàn toàn không tìm thấy manh mối, không biết cụ thể tình hình thế nào.

Cũng trong lúc khẩn cấp đó, Sở Long đứng thẳng lưng, ngạo nghễ ngẩng cao đầu cười lạnh: 'Ha ha, một lũ rác rưởi mà dám đấu với tôi, một con thi miết nhỏ nhoi mà đòi chặn đường tôi sao, chết đi!' Một tiếng lệnh ban xuống, anh hét lớn một tiếng, âm thanh vang dội lạ thường, khí lực trong lòng bàn tay càng ngưng tụ vào thanh cổ đao.

Lực đạo của thanh đồng cổ kiếm vô cùng sung mãn, khi bao trùm lên toàn bộ chuôi đao lại càng hiện rõ mồn một.

Sau một hồi kinh hãi, anh bắt đầu nhanh chóng lao về phía trước, bước đi cực nhanh, liếc nhìn xung quanh một lượt, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhã. 'Mấy cái trò mèo này mà cũng đòi chơi với tôi, đã vậy thì để xem bọn mày ngu xuẩn đến mức nào.' Dứt lời, cả người anh tung mình nhảy vọt lên, vung thanh trường đao trong tay quét ngang một đường.

Gần như trong tích tắc đó, một tiếng 'quang đương' vang lên, cả nhóm liên tục lùi lại mấy bước, cảm thấy áp lực nặng nề.

Lúc này đúng là ai nấy đều sợ đến vãi linh hồn.

Ngay cả A Ninh đứng bên cạnh cũng phải thốt lên kinh ngạc: 'Công lực mạnh quá!', sớm biết thế này cô đã nên làm bạn với Sở Long sớm hơn, rồi cả hai cùng tìm hiểu chi tiết.

Thực tế là mấy đội thám hiểm nước ngoài này đều rất am hiểu về văn hóa cổ đại, trong lòng luôn tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Bởi vì đây là một quốc gia cổ đại có lịch sử lâu đời, ẩn chứa quá nhiều bí mật, chỉ là bấy lâu nay chưa được biết đến mà thôi, những bí mật đó có thể đều ẩn giấu dưới lòng đất, vĩnh viễn bị chôn vùi, khiến người ta không thể thăm dò được bản chất thực sự.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, chiến lực mà Sở Long thể hiện ra cũng cho thấy sự tồn tại của văn hóa cổ đại đó.

Thao tác nhẹ nhàng của Sở Long chẳng mấy chốc đã hớp hồn một người phụ nữ, A Ninh một lần nữa lại trở thành fan nhí của anh.

Khi mọi người đều cho rằng Sở Long có thể dùng một chiêu để hạ gục con thi miết đó, đột nhiên nghe thấy tiếng 'quang đương', một đao chém xuống, dường như trong khoảnh khắc chiến đấu đó, đao đã chạm vào một vị trí vô cùng cứng rắn.

Thậm chí khiến chính bản thân Sở Long cũng cảm thấy cánh tay run bắn lên, rồi tê dại, cả bả vai cũng bắt đầu bị bật ngược lại, đúng là không ngờ tới, lại có thể đáng sợ đến thế.

Chuyện này là sao?

Sao lại có thể bi thảm như vậy, thậm chí còn vượt xa sức tưởng tượng, thế là một đám người ai nấy đều cảm thấy chột dạ.

Cũng trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, mọi người lục tục áp sát về phía trước, thanh trường đao trong tay Sở Long vẫn không ngừng vung vẩy.

Những người xung quanh cũng nghe thấy tiếng 'vù vù' phát ra từ thanh trường đao, vô cùng rõ ràng, tiếng gió lướt qua tai nghe thấy mồn một.

Trong lòng ai cũng hiểu, bảo đao xuất vỏ, không thấy máu không về.

Khi hai bên đang thế trận đối đầu, Sở Long lại cười, anh khoanh tay, nhe răng lắc đầu nói: 'Ái chà, có tôi ở đây mà không ngờ nó lại yếu xìu như vậy, chẳng có chút chiến lực nào, quá rác rưởi.' Con thi miết có lẽ đã bị chiêu vừa rồi của Sở Long chọc giận hoàn toàn, khi nó rung mình một cái, lại phát ra một loại âm thanh mạnh mẽ kỳ quái.

Loại âm thanh này đặc biệt chói tai, khi truyền đến tai khiến người ta cảm thấy toàn thân tê dại.

Đối mặt với tình huống này, Sở Long chỉ còn cách liên tục lùi lại, trốn vào một góc bên cạnh, tim bắt đầu đập thình thịch, sau lưng lạnh toát vã cả mồ hôi hột.

Ai mà ngờ được một con thi miết nhỏ xíu lại có sức đe dọa lớn đến thế, khiến người ta cảm nhận rõ mồn một.

Sở Long ngẩng đầu lên, vẻ mặt cao ngạo lộ rõ, liếc nhìn một vòng xung quanh.

Chương 856

Anh mỉm cười nói: 'Không ngờ lại đơn giản thế, đối với tôi mọi thứ chỉ là thao tác bình thường thôi, được rồi, hôm nay tôi sẽ dạy mày cách làm người.' Một khi đã quyết định, chiến lực tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi, vì Sở Long đã hạ quyết tâm rồi.

Khi Sở Long định ra tay lần nữa thì bị Tiểu Ca thần bí giữ lại.

Nhìn Tiểu Ca, Sở Long thấy hơi lạ, bèn hỏi: 'Muộn Du Bình làm gì vậy?

Đừng ngăn cản tôi ra vẻ ở đây mà, được không?' Ở đằng kia Hoắc Tú Tú, A Ninh và bao nhiêu người đang nhìn, anh đã buông lời hung hồn rồi, nếu hôm nay không thịt được con quái này thì mặt mũi Sở Long biết để vào đâu.

Thế nên bất luận thế nào cũng phải tìm một chỗ an toàn để tính toán lại, nếu không mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa.

Ngay lúc này, anh chậm rãi đứng dậy, siết chặt thanh đại đao viễn cổ trong tay, sau đó quan sát xung quanh rồi cười lạnh một tiếng.

Không tin nổi hôm nay cái trò tiểu quái này lại có thể lợi hại đến thế.

Vào thời khắc mấu chốt này, Sở Long bước nhanh mấy bước áp sát về phía trước.

Muộn Du Bình lại lắc đầu trấn an: 'Không được đâu, nếu chỉ dựa vào năng lực của cậu thì căn bản không thể phá được lớp giáp đó, vì giáp của con thi miết này đặc biệt kiên cố, muốn thực sự đánh bại nó, nhất định phải nhờ vào ngoại lực khác.' Tiểu Ca thần bí tốt bụng nhắc nhở Sở Long, hy vọng anh có thể nhìn rõ tình thế, sau đó lượng sức

mà làm, tuyệt đối không được nóng nảy ở đây.

Vì trong mắt Tiểu Ca, lúc này Sở Long cực kỳ mất bình tĩnh, nếu không làm tốt có khi sẽ tự nướng mình luôn.

Nhưng lúc này cơ bắp toàn thân Sở Long bắt đầu rung động, thậm chí tâm huyết sâu trong thâm tâm cũng bắt đầu sục sôi.

Sở Long đã chuẩn bị sẵn sàng, không thể chờ đợi thêm được nữa.

Thế nên sau khi nghe Muộn Du Bình nhắc nhở, anh chỉ cười một tiếng nói: 'Có lẽ một con thi miết nhỏ nhoi mà tưởng mình là cái gì gớm ghiếc lắm, được rồi, mọi người cứ đứng bên cạnh mà xem, hôm nay xem tôi tự mình biểu diễn một màn đây.' Sở Long trong đa số tình huống đều không bao giờ nói lời bại trận, tuyệt đối không bao giờ cúi đầu nhận sai hay chịu phục tùng, vì anh cảm thấy dù trong bất cứ tình cảnh nào, cũng không thể bị áp chế đến mức không ngẩng đầu lên được.

Thế nên trong một tình huống nào đó, Sở Long đã hiểu rõ mọi chuyện, anh nhẹ nhàng vận động gân cốt rồi chậm rãi bước về phía trước hai bước.

Muộn Du Bình thấy Sở Long cố chấp như vậy chỉ biết lắc đầu, cũng không biết trong lòng anh ta nghĩ gì, dường như đang phủ nhận hành động của đối phương.

Người ngoài cuộc tỉnh táo hơn, Muộn Du Bình không nói gì, nhưng Hoắc Tú Tú và Bàn tử đều thấy rõ thực lực giữa Sở Long và con thi miết kia có sự chênh lệch khá lớn.

Thế là Bàn tử cũng tốt bụng nhắc nhở: 'Tiểu Long Long, tuyệt đối đừng kích động nha, mau quay lại đi, có chuyện gì thì chúng ta bàn bạc kỹ, cậu căn bản không phải đối thủ của con thi miết đó đâu, cứ nghe theo ý của Tiểu Ca thần bí đi.' Bàn tử cảm thấy nghe lời Tiểu Ca chắc

chắn không sai, dù sao gã này tuy là một cái hũ nút nhưng hiểu biết cực rộng, đặc biệt là trong nghề này.

Bất kể là nơi nào, Tiểu Ca cũng như đi về nhà mình vậy, đường đi lối lại thuộc như lòng bàn tay, thế nên Bàn tử cố hết sức khuyên Sở Long nên nghe theo kiến nghị của anh ta.

Tên đã trên dây không thể không bắn, Sở Long lúc này chẳng nghe lọt tai lời nào nữa, anh tung mình nhảy vọt lên áp sát phía trước rồi cười nói: 'Được rồi, nhìn mấy người căng thẳng chưa kìa, tôi còn chẳng sợ, cứ đứng đó mà xem tôi biểu diễn đây.' Dứt lời, anh đạp chân nhảy vọt lên không trung, thanh đao trong tay giơ cao quá đầu, Sở Long hét lớn một tiếng, bộc phát ra sức mạnh kinh người.

Cùng với tiếng hét chói tai, anh lập tức lao về phía trước, thanh đại đao giơ cao trên đầu.

Gần như trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, một thanh đại đao trực tiếp vung xuống quét ngang vị trí bên dưới, 'quang đương' một tiếng.

Vốn dĩ mọi người cứ tưởng trận chiến sẽ thắng lợi dễ dàng, không ngờ một đao chém xuống, Sở Long lại thất bại.

Sở Long trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy vẻ khó tin, trong lòng cảm thấy hoang mang lạ thường, không biết bước tiếp theo có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Thế là Sở Long chậm rãi lùi về phía sau hai bước, tim đập thình thịch, luồng nhiệt huyết trên người vẫn cuồn cuộn khắp kinh mạch.

Anh biết tình hình hiện tại đã vượt xa sức tưởng tượng, nên chỉ có thể xem xét nên làm thế nào, bước tiếp theo có cách nào tốt hơn không.

Cũng vào khoảnh khắc mấu chốt đó, những người xung quanh đều

nín thở, ai nấy căng mắt ra nhìn, chờ đợi cuộc chiến tiếp theo.

Sở Long liên tục lùi lại phía sau hai bước, rồi quay đầu nhìn đám người đằng sau cười khổ một tiếng.

Giờ thì biết làm sao, chẳng khác nào bị dồn vào chân tường, không còn lựa chọn nào khác, không còn đường lui, giờ có khóc lóc hay làm loạn cũng chẳng giải quyết được gì.

Cuối cùng Sở Long chỉ biết ngậm ngùi quay đầu lại, nhìn Muộn Du Bình cách đó không xa, rồi lủi thủi đi tới, cười nói: 'Người anh em, thật sự xin lỗi nhé, vừa rồi có lẽ là hiểu lầm, đúng là tôi còn thiếu một yếu tố, yếu tố đó là gì vậy?' Sai thì sửa, bạn tốt mà, Sở Long thấy không nên cứ bướng bỉnh như lúc nãy, nếu cứ như con lừa cứng đầu thì chắc chắn chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Thế nên Sở Long quyết định học hỏi thêm chút kiến thức, rồi cùng đối phương thảo luận về nhân sinh, tìm hiểu cụ thể tình hình.

Muộn Du Bình thấy bộ dạng đó của Sở Long thì cười khà khà, rồi vỗ vai anh: 'Nhìn đi, vẫn chưa hiểu sao?

Chương 857

Lớp vỏ ngoài của con thi miết này cực kỳ cứng, muốn phá được nó thì phải dùng đến âm khí...' Lời của Muộn Du Bình nói rất chuyên môn, Sở Long nghe mà cứ như lạc vào sương mù, Bàn tử và A Ninh cũng ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Sở Long thậm chí còn nghi ngờ không biết Muộn Du Bình có đang cố ý khoe khoang không, có chuyện gì thì không thể nói rõ ra một chút sao, cứ phải bày vẽ mấy thứ cao siêu làm gì.

Gọi là vỏ cứng?

Phải dùng âm khí để phá, thế rốt cuộc phải làm thế nào?

Cứ nói thẳng ra có phải đơn giản hơn không.

Trong lúc Sở Long còn đang ngơ ngác định hỏi tiếp thì Muộn Du Bình đột nhiên rút đao ra, chẳng nói chẳng rằng đã rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

Hành động này khiến Sở Long và những người xung quanh giật nảy mình, đang nói chuyện tử tế sao lại tự hành xác thế này.

Tiếp đó thấy Muộn Du Bình siết chặt nắm đấm, nhìn vào lòng bàn tay, chú ý thấy từng giọt máu tươi 'ba lạp ba lạp' nhỏ xuống, rồi từng chút một rơi lên thanh đồng bảo kiếm.

Lúc này mọi người mới dần hiểu ra, hóa ra Muộn Du Bình định dùng máu Kỳ Lân để giúp Sở Long chế ngự thứ tà vật kia.

Nói thật, trong lòng Sở Long khá cảm động, không ngờ Muộn Du Bình lại khách sáo như vậy, dù sao hai người cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, tuy trước đó có chút phối hợp nhưng hễ cứ gặp nhau là lại thích tranh cãi.

Đến mức Sở Long còn nghi ngờ kiếp trước hai người không phải oan gia thì cũng là có thù, nếu không sao cứ chạm mặt là muốn đánh nhau chứ?

Nhưng dù vậy, Tiểu Ca vẫn luôn giúp đỡ Sở Long đủ đường, chăm sóc quan tâm các kiểu, đúng là không còn gì để nói.

Việc này cũng khiến Sở Long hơi ngượng ngùng, anh cười khà khà, lắc đầu nói: 'Được không vậy?

Người anh em à, thật sự ngại quá, cảm giác như tôi đang chiếm hời của anh vậy, thôi được rồi, nếu đã vậy thì tôi thật sự đa tạ anh đã giúp đỡ, được rồi, hôm nay tôi sẽ đi theo bước chân của anh, đến lượt tôi ra oai rồi!' Có được 'bảo hiểm' máu Kỳ Lân này, Sở Long cảm thấy chẳng còn gì phải sợ nữa, vì có cái bảo hiểm này thì chắc có thể một đường 'hack game' luôn.

Quả nhiên, máu Kỳ Lân vừa mới rơi lên thanh đồng bảo kiếm, Sở Long đã cảm thấy thanh kiếm dường như có chút khác biệt so với trước đây.

Vì bản thân thanh đồng cổ kiếm của Sở Long có những hoa văn rất chi tiết, có những đồ án liên quan, chỉ là cho đến giờ Sở Long vẫn chưa nghiên cứu ra những hình xăm đó có tác dụng gì.

Nhưng anh cũng thấy rõ khi đối phương nhỏ máu Kỳ Lân lên bảo kiếm, quả nhiên không sai, trời ạ, thật sự quá đỉnh.

Một lượng lớn máu Kỳ Lân bắt đầu từ từ theo những kẽ hở đó chảy xuống, rồi thấm dần vào bên trong những rãnh nhỏ.

Thậm chí còn khiến Sở Long cảm thấy toàn thân tràn trề sức lực, như được tiêm máu gà vậy.

Có máu Kỳ Lân rồi, Sở Long thấy giờ không cần phải sợ hãi gì nữa, anh toe toét cười nói: 'Ha ha, cái thằng con rùa này tưởng lúc nãy

bắt nạt được tao là xong à, hôm nay mày phải trả giá đắt đấy.' Sở Long đã làm là làm đến cùng, ha ha cười một tiếng rồi nhanh chóng lao về phía trước, bước đi cực nhanh.

Vì anh thấy hôm nay dù thế nào cũng phải hạ gục cái thằng này ở đây, tuyệt đối không thể để nó bắt nạt mình được.

Nếu không thì sau này mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa, thế là trong lúc toàn thân đang tràn đầy chiến ý, anh di chuyển cực nhanh.

Vừa mới áp sát, cả người anh đột nhiên khựng lại rồi lao thẳng vào chính diện con thi miết.

Ngoài máu Kỳ Lân trợ trận, Sở Long lập tức vung cánh tay, rồi nghe một tiếng 'quang đương' cực lớn, một đao chém xuống bập thẳng vào lớp giáp lưng của con thi miết.

Nếu là lúc đầu thì bộ giáp của con thi miết chắc chắn có thể chống đỡ được mọi nguy hiểm, nhưng lần này thì không, vì đao của Sở Long coi như đã được 'khai quang' rồi.

Một đao chém xuống khiến con thi miết biết thế nào là lễ độ, trực tiếp chém nó làm đôi, rồi thấy một luồng dịch đen ngòm phun ra cái 'ba'.

Hoắc Tú Tú, A Ninh và mấy cô gái sợ đến mức thét lên kinh hãi, liên tục lùi lại mấy bước.

Ngay cả Bàn tử vốn luôn im lặng nãy giờ cũng không đợi được nữa, vội vàng lùi lại mấy bước tìm chỗ trốn.

Cái mùi khí lúc nãy thật sự là quá kinh tởm, khiến Bàn tử cũng sắp chịu không nổi, bụng dạ đảo điên, suýt chút nữa thì nôn ra ngoài. 'Vãi, cái thứ gì thế này?

Chưa bao giờ thấy luôn, tnd, cũng quá tởm đi, chắc chắn là ngày thường ăn nhiều đồ bẩn quá đây mà.' Bàn tử không nhịn được mà

phàn nàn liên tục, vẻ mặt lộ rõ sự ghê tởm.

Chương 858

Nghe Bàn tử nói vậy, Hoắc Tú Tú và Sở Long chỉ biết cười ha ha, có thể thấy Bàn ca đúng là người khá kỹ tính, chắc ngày thường ở Phan Gia Viên cũng hưởng thụ cuộc sống lắm, giờ đột nhiên gặp cảnh này, đúng là trông như công tử ca đại thiếu gia đang ở đó chê bai vậy.

Theo Sở Long, thay vì đứng đó mà chê bai thì chi bằng tìm cách mở cái tháp bảo Kỳ Lân thực sự này ra xem sao.

Thế là Sở Long không nhịn được mà trêu chọc đối phương: 'Được rồi mọi người, đừng có đứng đó phàn nàn nữa được không?

Mọi người đều đang bận rộn đây này, có người cứ đứng đó như không có chuyện gì vậy, chúng ta có thể nói chuyện tử tế được không?' Một câu nói khiến Bàn tử hơi ngượng ngùng, đỏ mặt chỉ biết bịt mũi tiến về phía trước, nhìn đống dịch đen ngòm kia mà cảm thấy mất hết cả khẩu vị.

Anh ta biết trong cái mộ đó chắc chắn có đồ tốt, nhưng mẹ nó, cũng tởm quá đi.

Giải quyết xong con thi miết, Sở Long cúi người nhặt cái lục giác phong linh lên, rồi bắt đầu xem xét đại khái.

Nói thật, Sở Long thấy cái lục giác phong linh này thật sự quá kỳ lạ, vì đã nhiều lần anh gặp phải thứ kỳ quái như thế này, đặc biệt là cách rèn đúc, cũng như những ký hiệu hoa văn và các loại điêu khắc trên đó đều hiện lên rất rõ nét.

Trong lòng Sở Long hiểu rõ cái lục giác phong linh này chắc chắn không đơn giản, nếu nó đã được để lại đây thì chắc chắn có tác dụng cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Thế là chuyện này cũng bắt đầu nảy sinh trong lòng Sở Long, những lời lẩm bẩm cũng biến thành một dấu hỏi lớn, cần phải giải thích rõ ràng, giải quyết triệt để mới được. 'Cái lục giác phong linh này rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Sao nó cứ hết lần này đến lần khác rơi vào tay mình, chẳng lẽ bên trong có điểm gì đặc biệt, hay chỉ đơn giản là một sự trùng hợp thôi?' Sở Long cầm lục giác phong linh, miệng không tự chủ được mà lẩm bẩm.

Trên mặt anh hiện rõ vẻ kỳ quái.

Thế nên anh cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản, bên trong chắc chắn còn ẩn chứa huyền cơ khác, vậy nên cần phải trầm tư suy nghĩ, sau đó thảo luận chi tiết.

Trong lúc Sở Long đang suy ngẫm kỹ lưỡng về chuyện này, đột nhiên nghe thấy tiếng Bàn tử hét lên ở cách đó không xa: 'Này, vãi chưởng, mau xem cái thứ gì đây này!' Tiếng hét của Bàn tử khiến mọi người lập tức thu hồi vẻ mặt kỳ quái vừa rồi, rồi đồng loạt quay đầu nhìn theo hướng tay anh ta chỉ.

Vì lúc đó cả nhóm người đều sững sờ, Bàn tử lúc này đang nằm rạp bên cạnh cái quan tài thủy tinh kia, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Cái quan tài thủy tinh này chính là mục tiêu thực sự của chủ nhân ngôi mộ, sau một hồi bận rộn chạy đôn chạy đáo một vòng lớn, đi quanh đi quẩn cuối cùng lại quay về điểm xuất phát.

Quan trọng là mọi người cảm thấy rất kỳ lạ về thân phận của chủ nhân ngôi mộ cũng như số lượng người cụ thể bên trong, rốt cuộc là ai mà lại có tay nghề và ký ức của người cổ đại như vậy, có thể trực tiếp xây dựng nên một cổ mộ siêu lớn thế này, đúng là một nhân tài.

Ngay lúc đó Sở Long bắt đầu liên tục cảm thán: 'Oa, trời ạ đỉnh quá, nhìn lại đúng là không đơn giản, chắc là chuyện này khiến chúng ta đều giật mình một phen đây...' Sở Long không nhịn được mà gật đầu, nhìn nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt, có thể thấy anh khá tự tin về chuyện này.

Qua chuyện này mới biết, thứ bên trong quan tài thủy tinh kia tuyệt đối không phải là con người.

Hóa ra trong cái quan tài thủy tinh đang đặt trước mắt, lại nằm một kẻ cao tới gần hai mét, tứ chi của đối phương trông cực kỳ dài, tuy đã qua đời một thời gian dài nhưng màu da và làn da bên trong vẫn y như đúc.

Điều khiến người ta khó hiểu nhất là thân phận của kẻ nằm trong quan tài thủy tinh này, người bình thường sao có thể cao lớn như vậy chứ?

Càng khiến mọi người chột dạ hơn là trên mặt chủ nhân ngôi mộ dường như có đeo một cái mặt nạ đồng, che kín toàn bộ khuôn mặt, thậm chí còn chẳng biết dưới lớp mặt nạ đó là hình dáng thế nào, diện mạo ra sao.

Thế nên chủ nhân của phòng mộ này lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của cả nhóm, họ cần phải suy ngẫm chi tiết, xem bên trong rốt cuộc có huyền cơ gì.

Tiến lại gần, cả người Sở Long áp sát vào tận cùng huyệt mộ, dán mặt sát vào vị trí phía trước nhất để nhìn kỹ cái thứ này xem sao.

Nhưng sau khi nhìn đi nhìn lại mấy vòng, anh vẫn không thấy được tình hình gì. 'Nguyên nhân là gì nhỉ?

Có khi nào là chỗ anh bạn trai kia bị tôi làm sai, hay là xảy ra sự cố gì, nếu không sao có thể kỳ quái thế này?' Sở Long bắt đầu lẩm bẩm

tự nói một mình, đầu óc loạn thành một đống, không ngừng nghĩ ngợi, vò đầu bứt tai cảm thấy nghi hoặc.

Nếu không thể làm rõ chuyện này, e là sau này sẽ bị người ta cười cho, đồng thời Sở Long cũng cảm thấy mình càng thêm bi thảm, không ngừng vỗ tay liên tục.

Lúc này Bàn tử lên tiếng: 'Ái chà, đừng có nhìn nữa, sao mà lắm lời thế, muốn biết là ai thì cứ trực tiếp khai quan không phải xong rồi sao.' Bàn tử thích kiểu thẳng thắn.

Vì theo Bàn tử, bất kể thứ này có thân phận lớn thế nào, tồn tại ngầu ra sao thì tối đa cũng chỉ là một cái xác thôi, ở cái điểm quan sát này, chỉ cần muốn biết thì trực tiếp mở ra là xong, chẳng việc gì phải nói nhiều thế.

Chương 714: Phục sinh.

Chương 859

Vì theo Bàn tử, bất kể thứ này có thân phận lớn thế nào, tồn tại ngầu ra sao thì tối đa cũng chỉ là một cái xác thôi, ở cái điểm quan sát này, chỉ cần muốn biết thì trực tiếp mở ra là xong, chẳng việc gì phải nói nhiều thế.

Sau khi Bàn tử nhắc nhở như vậy, Sở Long cứ suy nghĩ mãi thấy hình như đúng là vậy thật, thế là cũng gật đầu đồng ý.

Theo sự sắp xếp của Sở Long, mọi người bắt đầu lục tục áp sát, đi tới trước mặt rồi tiến hành quan sát đại khái một lượt.

Bàn tử là người sành sỏi nhất về việc khai quan, dù sao cũng là một lão đạo rồi, anh ta đi tới trước mặt, lập tức đặt tay lên vị trí trên cùng của nắp quan tài, đồng thời cầm một thứ giống như cái xẻng sắt cực lớn, cắm chặt vào trước mặt quan tài thủy tinh.

Khi đang chuẩn bị động thủ thì bị A Ninh đứng bên cạnh vội vàng ngăn lại. 'Này, làm vậy không phải sẽ phá hỏng đồ sao?

Nếu cứ phá hỏng vật kiện thế này thì chẳng phải sẽ trở nên vô nghĩa sao.' Lúc này đột nhiên đối phương ngăn cản và khuyên nhủ anh ta một trận.

Vì theo ý của A Ninh, nếu dùng bạo lực thế này thì có thể sẽ làm hỏng cái quan tài thủy tinh, lúc đó chẳng phải lãng phí một chất liệu tốt thế này sao.

Quan tài thủy tinh có thể để dưới lòng đất lâu như vậy mà vẫn đảm bảo được những xác chết bên trong ngàn năm không đổi, không thối rữa, quả là một điều đáng kinh ngạc, cũng chứng tỏ trang bị phòng hủ của đối phương rất hoàn hảo.

Thế là lúc này mọi người cũng bắt đầu suy tính trong lòng, ai nấy đều có những tính toán tỉ mỉ riêng.

Sau khi nghe lời đối phương, Bàn tử tỏ vẻ lực bất tòng tâm: 'Thế thì phải làm sao bây giờ?

Muốn biết bên trong là ai và có báu vật gì mà chúng ta lại không được phá, quan tài ở đó anh thấy tôi cũng hết cách rồi.' Một loạt câu hỏi ngược lại khiến A Ninh cứng họng, cô chỉ biết cười khổ, xòe tay tỏ vẻ lực bất tòng tâm, thực tế cô cũng chẳng biết phải làm thế nào, chỉ là vừa rồi nói bừa mấy câu thôi.

Thấy mọi người đều đang lúng túng khó xử, Sở Long xua tay rồi trấn an: 'Được rồi được rồi, bớt nói vài câu đi được không?

Đừng có phí lời nữa, có chuyện gì để sau hãy nói, tôi cũng muốn xem xem bên trong này có điểm gì đặc biệt.' Với tư cách là một người chơi lão luyện, Sở Long cảm thấy hôm nay chuyện này nhất định phải do chính mình xử lý.

Thế là theo phong cách của các Mô Kim Hiệu Úy, anh đeo cái kính râm lên cổ, rồi lấy từ trong túi ra hai cây nến, đặt ở vị trí phía trước nhất và châm nến lên.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Sở Long lại cầm trong tay lẩm bẩm đọc chú ngữ một hồi, chẳng biết là đang nói cái gì. 'Oa, anh Long soái quá đi, chẳng lẽ đây chính là hiệu quả Mô Kim mà người ta hay nói sao, em trước đây chỉ được nghe từ miệng các bậc tiền bối thôi, chưa từng thấy ai có thể thực sự tồn tại trước mắt như thế này, nhìn thôi đã thấy bất ngờ rồi.' Vì Lão Cửu Môn có yêu cầu rất khắt khe đối với con cháu đời sau, quy định rõ ràng không cho phép có tiếp tục kinh doanh hay chạm tay vào bất cứ chuyện gì liên quan, lại càng không được vào trong mộ huyệt để đổ đấu.

Điều này dẫn đến việc một số con cháu đời sau căn bản không biết

những kỹ thuật và năng lực mà các bậc tiền bối để lại, tự nhiên cũng khiến những người này cảm thấy đặc biệt kỳ quái, việc ngạc nhiên cũng là điều khó tránh khỏi.

Lúc này Sở Long bắt đầu trình diễn những thao tác bình thường, khi anh nhẹ nhàng vận động cánh tay, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin.

Anh biết đây mới chỉ là bắt đầu thôi, hôm nay mọi việc cứ theo lời dặn mà làm, tin rằng không lâu nữa có thể tiến hành thao tác bình thường được rồi.

Thế là anh bắt đầu nhẹ nhàng vận động chân tay, rồi lại rung mình một cái, cảm thấy cả người càng thêm tinh thần.

Khi tiến lại gần phía trước nhất, nhìn thấy vẻ tự tin trên mặt anh, mọi người cũng bắt đầu hài lòng gật đầu cười, tự nhiên đối với anh cũng là một câu trả lời không tồi.

Đi tới chỗ này, mọi người bắt đầu quan sát tỉ mỉ. 'Ân, không tồi, rất tốt, có thể thấy là chúng ta quả nhiên không thất vọng mà, cứ thế này thì chắc chắn mọi chuyện sẽ đơn giản thôi.' Mọi người cũng bắt đầu liên tục vỗ tay, tự nhìn thấy vẻ tự tin lộ ra trên mặt anh.

Hôm nay chỉ cần giải quyết ổn thỏa chuyện này thì biết đâu bước tiếp theo mọi vấn đề có thể dễ dàng dẹp yên, đâu cần phải phàn nàn nhiều làm gì.

Hiện tại Sở Long hóa thân thành Mô Kim Hiệu Úy, đi tới bên cạnh rồi dùng hai tay vỗ vỗ vào cái thạch quan tài, sau đó nhìn vào, bên trong vừa vặn có một cái chốt.

Sau khi tác động vào một cơ quan nào đó, một tiếng động 'oanh long long' vang lên, rồi cái quan tài đá thủy tinh đó dường như chậm rãi tự động mở ra.

Không chỉ Bàn tử mà những người khác cũng như cấp dưới của A

Ninh đều bắt đầu trợn mắt há mồm, mắt trừng lớn với vẻ mặt không thể tin nổi, bách tư bất giải.

Thật không ngờ huyền cơ bên trong lại lớn đến thế, thậm chí bên trong còn giấu một bí mật lớn như vậy.

Cứ ngỡ là một chuyện phức tạp, rồi cần phải định đoạt lại, cân nhắc từng lớp đạo cụ nhỏ, ai ngờ lại có cách tự động dẹp yên như thế này. 'Oa, kỹ thuật đúng là quá kỹ thuật rồi, trời ạ, em cảm thấy hiện tại phục anh sát đất luôn.' 'Mọi chuyện đều do anh làm sao, em cảm thấy hơi lạ, chẳng lẽ không giải thích được sao?' Mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, liên tục vỗ tay và xòe tay ra, thể hiện một giọng điệu ngạc nhiên đầy bất lực.

Chương 860

Nếu không thể suy xét thấu đáo chuyện này thì chẳng phải sẽ khiến người ta cười cho sao.

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Sở Long nói: 'Mau nhìn kìa, làn da được bảo tồn tốt quá.' Mở quan tài tinh thể ra, mọi người nhìn thấy rõ ràng hơn hình dáng thực sự của chủ nhân ngôi mộ nằm bên trong, cánh tay dường như hiện lên rõ mồn một, lỗ chân lông và máu dường như vẫn đang lưu thông vậy.

Làm gì có vẻ như một người đã chết nhiều năm trong cổ mộ đâu, mà giống như một ông lão vừa mới ngủ thiếp đi vậy.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc trong lòng, thế là cũng bắt đầu chọn cách đứng bên cạnh quan sát kỹ hơn vài lần nữa để xem bên trong rốt cuộc có điểm thần kỳ đặc biệt nào.

Sau khi cả nhóm bắt đầu xem xét liên tục một lúc, họ không nhịn được mà lẩm bẩm cảm thán: 'Oa, đúng là kỹ thuật thật đấy, trí tuệ của người cổ đại đúng là không ai bì kịp, cũng thật khiến đám hậu bối chúng ta phục sát đất, thật không biết người cổ đại làm sao có thể xây dựng được một địa huyệt thần bí ngầu như vậy.' 'Hèn gì tổ tông chúng ta có thể duy trì được bao nhiêu năm, thậm chí có thể phát triển đến tận bây giờ, một cường quốc luôn vĩnh thùy bất hủ, xem ra mọi thứ đều có nguồn gốc của nó, bản thân nó có một loạt các liên hệ.' 'Vì cách xử lý xác chết thật sự khiến chúng ta đều phục sát đất, xem ra lần này chúng ta đã được mở mang tầm mắt rồi!' Hiện tại quan tài thủy tinh đã được mở ra, tất cả mọi người cũng không nhịn được mà cảm thán vui mừng trong lòng.

Đối với họ, đây chẳng khác nào một trí tuệ lớn lao, cũng khiến họ

phải trầm trồ khen ngợi.

Nhưng theo Sở Long, mọi thứ cũng chỉ là thao tác bình thường mà thôi.

Bàn tử không đợi được nữa, cầm cái tầm long trảo bắt đầu loay hoay bên trong một hồi, lật áo đối phương ra xem, trên cổ tay dường như có đeo một cái vòng ngọc vô cùng trong trẻo rõ ràng.

Vòng ngọc có màu xanh phát sáng minh màng, hiện giờ có một loại sắc xanh tím, nhìn qua là biết tuyệt đối là bảo ngọc thượng đẳng. 'Phát tài rồi oa tắc, tuyệt đối là bảo ngọc thượng đẳng, lần này chúng ta chắc chắn có thể mang ra ngoài, về nhất định có thể mua đứt cả cái rạp hát ở Phan Gia Viên, oa oa oa!' Bàn tử lần này đúng là đắc ý thật, cảm thấy hiện tại chắc chắn có thể mở ra con đường làm giàu.

Một viên đá quý xanh nhỏ xíu bán đi chắc chắn giá không hề rẻ, huống hồ là cả một chuỗi vòng tay như thế này.

Dù bên cạnh đang giả vờ điềm nhiên, nhưng lúc này anh ta hoàn toàn không khống chế nổi suy nghĩ thực sự trong lòng, vì sự thật đã phơi bày trước mắt, điểm thần kỳ này cũng khó mà dùng ngôn từ diễn tả được, ngầu như vậy, cũng khiến anh ta phải cảm thán.

Thấy bộ dạng đó của Bàn tử, Sở Long bĩu môi nói: 'Lạy hồn, đại ca tôi xin anh đấy, có thể bình tĩnh một chút được không, nhìn cái bộ dạng đó xem, đúng là làm mất mặt cả hội đổ đấu chúng ta, có thể lý trí một chút được không?' 'Cậu đúng là đứng nói chuyện không đau lưng mà, đồ tốt thế này ai thấy mà chẳng kích động, nếu tôi mà không có chút phản ứng nào thì mới là bất thường đấy, tôi bảo cậu này, đống đồ này tùy tiện lấy một viên đá quý xanh ra cũng bán được cả mấy triệu tệ, bao gồm cả một cái rạp hát luôn, chắc chắn không sai đâu!

Tóm lại là đống đồ này ai cũng đừng có tranh, những thứ khác lấy gì thì tùy, nhưng cái chuỗi vòng đá quý xanh này chắc chắn thuộc về

tôi...' Bàn tử lập tức biến thành một con hổ mẹ giữ con.

Sở Long nhìn bộ dạng đó của anh ta chỉ biết cười khà khà lắc đầu liên tục, cũng không nói thêm gì nữa, biết làm sao được?

Bây giờ nói nhiều lại thấy vô nghĩa.

Nếu Bàn tử đã thích thì cứ đưa cho anh ta đi, dù sao bên trong đồ tốt còn nhiều lắm, những món đáng tiền bên trong chắc chắn không chỉ có mỗi cái đó.

Chương 717: Quá hiểu biết.

Sở Long nhìn bộ dạng đó của anh ta chỉ biết cười khà khà lắc đầu liên tục, cũng không nói thêm gì nữa, biết làm sao được?

Bây giờ nói nhiều lại thấy vô nghĩa.

Nếu Bàn tử đã thích thì cứ đưa cho anh ta đi, dù sao bên trong đồ tốt còn nhiều lắm, những món đáng tiền bên trong chắc chắn không chỉ có mỗi cái đó.

Mọi người vừa đi vào trong vừa bắt đầu quan sát tứ phía, lúc này lại thấy trong phòng mộ dường như có một số thứ kỳ lạ khác nằm rải rác.

Đúng vào lúc này, đột nhiên lông mày Sở Long khẽ động, anh dường như thấy một thứ vô cùng bắt mắt, đó là một miếng ngọc bội mà chủ nhân ngôi mộ đang đeo trước ngực.

Miếng ngọc bội này không giống như cái vòng lúc nãy của Bàn tử, tinh oành dịch thấu hay phát ra ánh sáng lung linh rực rỡ, trái lại màu sắc của nó có vẻ ảm đạm, thậm chí bên trong còn thấy một số tạp chất đục ngầu.

Nếu đặt trên thị trường bình thường mà nhìn, chắc chắn nó thuộc loại hàng cấp thấp, hoặc thuộc loại hàng kém chất lượng.

Nhưng Sở Long có một cảm giác, miếng ngọc bội này tuyệt không đơn giản, có lẽ nó không giống như vẻ ngoài của mình là một sản phẩm kém chất lượng.

Từ cách xây dựng ngôi mộ này cũng như cục diện tổng thể và giá trị của những món đồ tùy táng bên trong, chắc chắn nó cũng không phải là thứ mà một gia đình tầm thường có thể đeo.

Qua đó, Sở Long đoán có lẽ thứ thực sự quý giá lại bị giấu quá kỹ, nên mới có vẻ ngoài thấp kém như vậy.

Thế là Sở Long tiến lên, cẩn thận lấy miếng ngọc bội nhỏ nhắn đó xuống rồi xem xét một số hoa văn trên đó.

Trên miếng ngọc bội này ghi lại một loạt các văn tự cổ, có một số hình xăm văn tự mà anh căn bản không nhìn ra là viết cái gì.

Tuy món đồ này mang đậm hơi thở lịch sử, nhưng Sở Long thấy nó căn bản không có chút tổn hại nào, thậm chí còn không hề bị phai màu.

Chương 861

'Chất liệu sao lại kỳ quái thế này, cầm trong tay lại thấy có chút không đúng lắm, chẳng lẽ có điểm gì đặc biệt sao?' Sở Long lúc này không nhịn được mà tự lẩm bẩm vài câu, khi sờ đầu thì trên mặt lộ rõ chút vẻ kỳ quái.

Bởi vì cái thứ giống như phụ kiện này, nhìn qua là biết không phải được điêu khắc từ ngọc bội, lại càng không phải làm từ gỗ hay đá mài ra, trái lại cảm thấy trĩu nặng, cầm trong tay thấy cực kỳ có sức nặng.

Không chỉ vậy, tay vừa mới chạm vào vuốt ve vài cái, khi vỗ vào lại càng thấy nó hiện lên khá rõ nét, đồng thời khiến Sở Long cảm thấy bách tư bất giải.

Thế là Sở Long cảm thấy cái thứ này tuyệt không đơn giản, chắc chắn không phải là món đồ tầm thường. 'Này, tuyệt đối đừng lấy nha, món đó thuộc về tôi đấy, hai chúng ta chứng kiến là có phần.' 'Đều là đồ tốt cả, dù sao cũng đủ cho tôi ăn uống cả đời không phải lo, nên mọi người cũng đừng có vội, bên trong món nào cũng có thể là bảo bối.' 'Oa, nếu mang về được, nhất định tôi có thể cho vợ tôi một cuộc sống tốt đẹp, sau đó tôi nhất định sẽ di cư, tôi sẽ trực tiếp làm một cái thẻ xanh ở nước ngoài luôn, ha ha ha...' 'Một kẻ bán nước thật sự quá mất mặt rồi, có những đồ tốt là do tổ tông để lại, vậy mà lại định định cư ở nước ngoài, tôi thấy anh đúng là chẳng có chút lương tâm nào cả.' Vì mọi người đều đã tìm được thứ mình muốn, nên từng người bắt đầu tụ tập lại một chỗ tán gẫu, không khí trò chuyện thậm chí còn có vẻ đặc biệt thoải mái, thỉnh thoảng lại vang lên những trận cười hì hì.

Trong đám đông, Sở Long và A Ninh đối diện với nhau lại có vẻ

khá bình tĩnh, họ vẫn luôn quan sát mộ huyệt cùng cỗ quan tài thủy tinh kia mà không có phản ứng gì quá khích.

Sở Long quay đầu nhìn A Ninh rồi hỏi: "A Ninh cô nương, cô bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ bên trong không có món nào lọt vào mắt cô, hay không có món nào làm cô động tâm sao?

Toàn là những thứ giá trị liên thành cả đấy, chỉ cần mang một món ra ngoài là đủ để cô vinh hoa phú quý, không cần phải bán mạng cho người khác nữa." Sở Long cảm thấy kỳ lạ nên bắt đầu thăm dò, muốn xem tâm lý người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Anh chắc chắn không tin trên đời này lại có người đứng trước tiền bạc và châu báu mà lại vô động vu trung, trừ phi đối phương là một kẻ đại triệt đại ngộ hoặc là một đứa ngốc.

A Ninh lại lắc đầu: "Tôi biết mình không thể đi tìm những thứ đáng tiền đó, tôi còn nhiệm vụ quan trọng hơn, chỉ là đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn thành được..." Cô vừa nói vừa chú ý quan sát mọi thứ xung quanh, thậm chí còn dùng dư quang để tìm kiếm một cách tỉ mỉ.

Từ thần sắc và dáng vẻ của đối phương, Sở Long bắt đầu đoán được nhiệm vụ mà ông chủ của cô ta giao phó. "Được rồi đừng tìm nữa, tôi đã tìm khắp rồi, trên đời này căn bản không có thứ gọi là trường sinh bất lão đâu, cũng không đơn giản như vậy đâu, hà tất phải chấp nhất như thế?" Sở Long tốt bụng nhắc nhở A Ninh, hy vọng cô từ bỏ ý định trong lòng.

Anh cho rằng lão bản của đối phương chỉ đang nói chuyện viển vông, thiên phương dạ đàm mà thôi, trên thế gian này làm gì có thuốc trường sinh bất lão, đúng là chuyện lạ chưa từng nghe.

Từ thời các bậc đế vương ngày xưa đã luôn muốn luyện ra cái gọi

là đan dược trường sinh, thậm chí dùng mọi cách để luyện hóa ra bản chính thức.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Có ai thành công không?

Thực chất tất cả chỉ là một trò đùa, chẳng có ý nghĩa gì cả, ngoài việc tự rước thêm phiền phức thì chẳng có chút giá trị nào.

Đó là lý do Sở Long cố gắng hết sức muốn đối phương tỉnh táo lại, buông bỏ chấp niệm để sống tốt quãng đời còn lại.

A Ninh lại lắc đầu: "Anh không hiểu đâu, tuy chưa thấy nhưng tôi biết chắc chắn nó tồn tại, ông chủ nói nó ở gần đây." Sở Long đau đầu không thôi, cảm giác người phụ nữ này đã hết thuốc chữa rồi.

Anh đã tốt bụng nói nhiều như vậy, lời lẽ thẳng thắn như thế, chẳng lẽ cô ta không hiểu sao?

Rõ ràng là A Ninh đang chọn cách giả ngu, xem mệnh lệnh của ông chủ như tiêu chuẩn sống của mình.

Sở Long cảm thán, thậm chí thấy tội nghiệp cho A Ninh, cô ta cứ luôn sống theo ý muốn của người khác, làm mọi việc vì người khác.

Vậy sau này thì sao?

Chẳng lẽ cả đời cam tâm tình nguyện trở thành con rối, thành miếng thịt trong tay kẻ khác để họ nhào nặn sao?

Sở Long thật sự muốn lắc cho cô ta tỉnh ra để cô ta hiểu mình đang làm gì, đừng có vô tri như vậy nữa.

Vì nếu cứ tiếp tục vô tri thì chắc chắn sẽ trở thành một tồn tại ngu ngốc, khiến người ta chê cười.

Nghe xong lời đối phương, Sở Long lúc này chỉ có thể vỗ nhẹ vào vai cô: "Hành, tôi thật sự bị sự thiên chân vô tà của cô đánh bại rồi,

cảm thấy nói gì cũng vô dụng.

Đã vậy tôi không nói nhiều nữa, cô thích nghĩ sao thì nghĩ." Nhìn tình cảnh hiện tại thì biết làm sao bây giờ, tất cả chỉ là tự tìm phiền phức mà thôi.

Sở Long xòe tay rồi quay người đi, không tiếp tục thảo luận chuyện này nữa, anh thật sự bất lực.

Dù đã cố gắng hết sức để ngăn cản và thay đổi nhưng vẫn không xoay chuyển được gì, nên với Sở Long, mọi chuyện cũng chẳng còn thú vị.

Chương 862

Đối phương cũng cười hắc hắc, lắc đầu nhìn Sở Long mà không nói gì thêm, nhưng có thể thấy một sự bình tĩnh thoáng qua trên gương mặt cô lúc này. "Thôi đừng có cười nhạo tôi được không?

Cũng đừng có châm chọc tôi, thực ra tôi cảm thấy sự việc không phức tạp đến thế." A Ninh cười một trận rồi chớp chớp mắt, đôi mắt cô ấy lúc này trông thật trong trẻo, khi nhìn Sở Long có thể nhìn thấu được suy nghĩ thật sự trong lòng anh.

Trong khi mọi người đang nói chuyện, đột nhiên không biết Hoắc Tú Tú phát hiện ra điều gì, cô liền hét lên: "Anh Long, mau xem kìa, trong tay người nằm kia hình như đang cầm thứ gì đó..." Một câu nói của Hoắc Tú Tú lập tức khiến cả nhóm người bừng tỉnh như vừa mơ một giấc mộng, sau đó đồng loạt quay đầu lại, nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên trong lòng bàn tay đối phương có một thứ giống như hộp gỗ màu đen, đang được nắm chặt.

Cái hộp đen đó vừa vặn được ôm vào lòng, khi đôi mắt khép lại, người đó vẫn nằm yên bình như vậy, không biết là đang che giấu bí mật gì.

Sở Long cười, có lẽ đây chính là bí mật thực sự cần tìm, thế là anh chuẩn bị lấy cái hộp đó ra xem tình hình.

Nhưng chưa đợi Sở Long ra tay, A Ninh đã lao vút đi mà không có điềm báo trước, nhanh tay cướp lấy món đồ đó. "Này cô em, cô làm cái gì vậy?

Có chuyện gì thì không thể nói hẳn hoi sao, sao lại ra tay cướp giật thế hả?

Mọi người cùng xem kết quả đi, cô định giở trò lưu manh ở đây à?" Sở Long cảm thấy cực kỳ bất mãn, nghĩ rằng người phụ nữ này đang cố tình khiêu khích mình.

Vốn dĩ đồ đạc là của chung, mọi người nên cùng nhau xem.

Thế mà người phụ nữ này lại không chơi theo luật, hiện tại không cho bất kỳ ai có cơ hội cân nhắc đã thuận thế mang đồ đi, khiến Sở Long cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí trong lòng thấy tệ hại vô cùng.

Nếu cứ tiếp tục như thế này thì thật sự không ổn, Sở Long bắt đầu vỗ tay liên tục, trừng mắt nhìn đối phương một cách lạnh lùng.

A Ninh ôm món đồ vào lòng và nói: "Tôi đã nói rồi, mục tiêu của tôi là thứ này, những bảo vật khác tôi tuyệt đối không tranh với các anh, nhưng thứ này tôi nhất định phải mang về." Lời của A Ninh rất tuyệt tình, xem ra cô đã hạ quyết tâm tranh đoạt với Sở Long đến cùng.

Vì cô biết thứ này không thể dễ dàng nhường cho người khác, nếu không sẽ không còn đường lui.

Sở Long liên tục lắc đầu: "Đúng là phụ nữ, sao không nghe lời tôi khuyên chứ, không thể bình tĩnh một chút sao?

Có chuyện gì chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện mà, cứ phải làm mấy trò vô ích này, ai, thật sự là hết cách với cô." Sở Long cảm thấy đau đầu không thôi, thậm chí thấy vạn phần bất lực, hà tất phải như vậy?

Có chuyện gì cứ làm cho rõ ràng là được mà.

Nhìn A Ninh đã chặn đứng mọi lời khuyên bảo, Sở Long chỉ có thể dang tay ra, lực bất tòng tâm.

Đối phương lại phi thường lý trực khí tráng nói: "Hành, tôi đã nói

rồi, đồ là do tôi tìm thấy, đừng có tự đắc nữa." Một bộ dạng độc chiếm món đồ về mình, gạt Sở Long sang một bên.

Lúc này Hoắc Tú Tú bĩu môi: "Anh Long, cô ta thật sự quá đáng rồi đấy, rõ ràng là em thấy trước, sao lại bị cô ta cướp mất chứ?

Hay là chúng ta cướp lại đi, cùng lắm là đánh nhau một trận." Đúng không hổ danh là con cháu Lão Cửu Môn, lời nói ra quả thực không tầm thường, vô cùng cứng rắn.

Mọi người bình thường thấy A Ninh như một cô gái yếu đuối, thực ra mặt đó chỉ là giả tạo khi ở bên cạnh Sở Long mà thôi.

Giả sử có ai bắt nạt cô gái này, chắc chắn sẽ tự chuốc lấy nhục nhã, vì một khi cô ta bộc phát thì cường độ mãnh liệt đó không phải người bình thường có thể chống đỡ được.

Nghe xong lời đối phương, Sở Long lại cười hì hì lắc đầu: "Được rồi đại tỷ, đừng nói nhiều nữa, chuyện này để tôi xử lý.

Trong tay người ta có súng, nên chúng ta phải chờ đợi cơ hội." Sở Long lo lắng nhất là mâu thuẫn giữa hai bên dẫn đến "nội chiến".

Hiện tại bản thân đang ở trong tuyệt cảnh, tuy đã tìm được một số thứ mình cần, nhưng làm sao để thoát ra mới là vấn đề nan giải.

Cả quãng đường đi trầy trật mới tới được đây, giờ mà còn đánh nhau lưỡng bại câu thương thì có lẽ không ai ra ngoài được, vĩnh viễn kẹt lại chỗ này.

Vì vậy để tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Sở Long chỉ có thể học cách khiêm tốn một chút, rồi lại quay đầu nhìn vào bên trong quan tài.

A Ninh sợ nhóm Sở Long có ý đồ xấu, nên khi thấy Sở Long từ bỏ việc tranh đoạt, cô vẫn cầm món đồ, lùi lại vài bước rồi từ từ mở cái hộp nhỏ ra.

Chương 863

Cô muốn mở hộp để xem bên trong đựng thứ gì.

Khi vừa mở ra, cô sững người lại, hét lên: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, đây là cái quái gì vậy?" Phản ứng đột ngột này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng sửng sốt.

Trần Bì A Tứ vừa rồi vẫn luôn im lặng, thực ra là đang lùng sục ở các góc phía sau, tìm được một số đồ sứ, vòng tay, thậm chí là trâm cài tóc có giá trị.

Là hậu duệ của gia tộc họ Trần trong Lão Cửu Môn, nhãn quang của ông ta tự nhiên đặc biệt độc đáo, nhất là việc nghiên cứu đồ cổ, đồ sứ đã đạt đến trình độ thoát tục.

Vì vậy trong một khoảnh khắc vừa rồi, thấy mấy món đồ sứ và trang sức đó giá trị liên thành, ông ta đã tiện tay dắt bò mang đi hết.

Cách làm của ông ta rất độc đáo và đầy toan tính, nên việc này cũng cần phải xem xét lại.

Trong lúc mọi người đang cân nhắc chuyện này, Sở Long bắt đầu liên tục gật đầu nói: "Bây giờ chắc cô đã biết sự thần kỳ bên trong rồi chứ!

Tôi trực tiếp nói cho cô luôn, món đồ bên trong thực sự đặc biệt thần kỳ, vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta." Sở Long tiến đến bên cạnh A Ninh, ghé sát người nhìn kỹ, trời ạ, bên trong hộp là một cái mộc ngư nhỏ.

Cái mộc ngư bằng đồng nhỏ này Sở Long cũng có một cái, to cỡ lòng bàn tay.

Món đồ này giống hệt cái Sở Long đang giữ, chỉ là lúc đó vội vàng nên anh để lại ở nhà họ Hoa, không mang theo.

A Ninh hoàn toàn ngây người, không ngờ món đồ được bảo quản tốt như vậy trong hộp nhỏ lại là một cái mộc ngư bằng đồng.

Bàn Tử ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến mức không đứng thẳng nổi. "Hà tất phải thế?

Ha ha ha, tôi cứ tưởng bảo bối quý giá đến mức nào, không ngờ lại là một món đồ chơi rách nát thế này, giờ thì biết mình bị lừa rồi nhé, lão già kia quả nhiên giấu đồ tốt đi rồi...

Ha ha ha, cười chết mất, cái lão nằm trong kia đúng là thông minh thật." Bàn Tử cười hì hì, cười đến mức gập cả người lại, thậm chí cảm thấy đau bụng.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long thấy ghét bỏ.

Hiện tại người bi ai và bất lực nhất chắc chắn là A Ninh.

Ông chủ của cô ta tốn bao công sức, tiền bạc, tìm người, thậm chí lo lắng hãi hùng, không ngờ cuối cùng lại nhận được một thứ đồ bỏ đi không chút tác dụng.

Mang cái này về báo cáo với ông chủ, chắc ông ta sẽ tức chết mất.

Coi như tốn công tốn sức, cuối cùng chẳng nhận được báo đáp tương xứng, ngược lại còn bị vả một cái thật đau.

Trong khi A Ninh cầm cái hộp gỗ nhỏ, tâm hồn vẫn chưa trở lại, đang đứng ngây người ra, Sở Long đi tới vỗ nhẹ vai cô an ủi: "Được rồi cô nương, tôi cũng hy vọng cô có thể bình tĩnh lại, thực ra nó có thể chứa đựng huyền cơ, tôi cũng có một cái mộc ngư giống hệt thế này, có lẽ giữa chúng có mối liên hệ nào đó.

Về cứ nói thật với ông chủ, tôi tin ông ấy là người hiểu chuyện.

Nếu hôm nay mà tìm được tiên đan trường sinh thật thì e là cô phải tìm hiểu bí mật vĩnh sinh của người trường sinh kia đi!

Làm sao mà dễ dàng tìm thấy như vậy được." Sở Long nói mấy lời này chỉ là để an ủi, giúp đối phương vơi đi áp lực và bình tĩnh lại.

Nghe Sở Long nói, A Ninh lại không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm: "Không được, tôi không muốn như thế này, tại sao lại thành ra thế này, tại sao lại có kết quả này, ông trời đang trêu đùa tôi, trêu đùa một vố quá lớn." A Ninh tỏ ra khá kháng cự, hết lần này đến lần khác hét lớn, liên tục lắc đầu vì không thể nghĩ thông suốt được tình hình.

Nếu hôm nay không làm rõ được thì chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo, lúc đó còn bi thảm hơn, nên đầu óc cô giờ rối như canh hẹ.

Thấy dáng vẻ kích động của cô, Sở Long chỉ biết cười khổ, rồi vỗ vai an ủi: "Thôi được rồi, nếu không thể bình tĩnh được thì tôi cũng thấy bất lực.

Nhưng tôi hy vọng cô có thể thản nhiên một chút, tin rằng sớm muộn gì cũng có cách giải quyết tốt hơn!" Sau khi nói vài câu đơn giản, Sở Long quay đầu đi.

Nếu lời khuyên chân thành không có tác dụng thì chỉ có thể để cô ta tự mình bước ra khỏi tâm bệnh thôi.

Chuông phải do người buộc chuông tháo chứ, tâm bệnh của đối phương cần tâm dược mới trị được.

Cầm món đồ rách nát trong tay, A Ninh một mình nép vào góc, không biết đang nghĩ gì, tóm lại là vẫn im hơi lặng tiếng, không muốn trò chuyện với ai.

Chương 864

Khác với những lính đánh thuê khác, cô tham gia hành động trộm mộ này chủ yếu là để hoàn thành nhiệm vụ ông chủ giao, còn những bảo vật khác cô sớm đã thờ ơ, chỉ có nhiệm vụ của ông chủ mới là ưu tiên hàng đầu.

Chỉ tiếc là tốn bao công sức, cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không, chẳng được báo đáp gì.

Sở Long không quan tâm đến cô ta nữa, anh lại đi tới bên cạnh cỗ quan tài đá, bí mật liếc nhìn vào bên trong.

Trời ạ, bên trong quan tài đá quả nhiên có một số món bảo vật hữu dụng.

Từ vị trí sắp xếp trong quan tài, có thể thấy rõ những món đồ trang sức tinh xảo đang bày ra trước mắt.

Sở Long xoa xoa tay cười: "Oa, nhìn đã mắt thật, khá là hậu hĩnh đấy, xem ra chuyến này hời to rồi." Sở Long gật đầu rồi chậm rãi tiến lên phía trước, trong lúc đang suy tính, anh đột nhiên ra tay, chộp lấy cằm của thi thể nằm phía trên cùng.

Lực đạo trên tay anh rất vừa phải, chỉ một loáng đã cạy mở được miệng đối phương.

Dừng lại, cả nhóm người đều thấy lạ lẫm, thế là mở to mắt nhìn về phía trước, quả nhiên từ trong miệng cái xác đó lấy ra một thứ giống như miệng chim yến.

Một viên ngọc lớn đang nằm trong miệng hắn.

Lúc này khi Bàn Tử nhìn thấy viên dạ minh châu đó, tay chân lại ngứa ngáy, chuẩn bị vươn tới lấy. "Dạ minh châu trong truyền thuyết

đây sao?

Tôi cứ tưởng nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ lại có thứ lợi hại thế này." Bàn Tử cũng cảm thấy mở mang tầm mắt, vì bên trong thực sự có quá nhiều đồ tốt, trước đây khi đi tìm mộ chưa bao giờ thấy.

Anh ta bắt đầu cảm thán rồi nhanh chóng chạy về phía đó, chuẩn bị kiểm tra kỹ xem có gì đặc biệt không.

Nhưng khi vừa tiến đến gần nhất, còn chưa kịp động thủ, Sở Long đã kéo anh ta lại và lườm cho một cái.

Bàn Tử rất không hiểu ý của đại ca, liền hỏi: "Lão đại, anh làm cái gì vậy?

Sao lại ngăn cản tôi?

Tôi thấy cần phải xem bên trong có gì thần kỳ, đừng có lườm tôi nữa, mau tránh ra để tôi xem xem nào, đừng có cản tôi." Bàn Tử nói xong liền xoa tay chuẩn bị tiến lên phía trước.

Theo ý của anh ta, hôm nay nhất định phải tìm hiểu cho ra ngô ra khoai, nếu không sau này sẽ bị người ta cười nhạo.

Sở Long lại lắc đầu: "Được rồi, cậu có thể bình tĩnh chút không?

Hiện tại không phải lúc, cậu không thấy sao?

Bên trong rõ ràng là có tác dụng quan trọng!" Giọng điệu Sở Long khá nghiêm túc, khi nhìn chằm chằm đối phương, anh lại cảnh báo thêm một lần nữa.

Cuối cùng Bàn Tử chỉ đành nghe theo ý Sở Long, lùi lại vài bước.

Thấy Bàn Tử cứ đứng bên cạnh bĩu môi, Sở Long cười an ủi: "Lão đại tôi làm thế này thực ra cũng là vì tốt cho cậu thôi, dù sao đây cũng là một sự tồn tại cực kỳ nguy hiểm, nếu sơ suất có khi mất

mạng như chơi đấy." "Vừa rồi tôi quan sát thấy viên dạ minh châu này chắc chắn có cơ quan ám khí đi kèm, nên cậu cứ yên tâm đứng bên cạnh là được, đừng có nghịch dại ở đây, anh em chúng ta không cần phải nảy sinh mâu thuẫn làm gì, tôi luôn coi cậu như hảo huynh đệ mà..." Mỗi câu một tiếng hảo huynh đệ, khiến Bàn Tử dù có muốn phát hỏa cũng chẳng còn chút nhuệ khí nào, cuối cùng chỉ biết gật đầu lia lịa, rồi coi lời Sở Long như gió thoảng bên tai.

Trong lúc hai bên đang dốc toàn lực quan sát kỹ lưỡng, Sở Long lập tức vỗ tay một cái, sau đó nghe một tiếng "rắc", miệng đối phương bị cạy hẳn ra.

Giây tiếp theo, quả nhiên từ bên trong lấy ra một viên dạ minh châu siêu lớn và sáng rực.

Viên ngọc siêu to này từ từ được lấy ra khỏi miệng, cả nhóm người đứng chờ cũng nhìn thấy rõ mồn một.

Sở Long cười, quả nhiên không làm anh thất vọng.

Ngay khi viên dạ minh châu vừa được lấy ra, đột nhiên nghe một tiếng nổ lớn, rồi thấy một mũi phi tiêu bắn thẳng ra ngoài.

Sở Long vội vàng né sang một bên, mũi phi tiêu bắn thẳng vào tảng đá cách đó không xa.

Khi mũi tên lạnh lẽo vừa lao ra, nó cắm phập vào một cột đá, gần như trong khoảnh khắc đó nghe tiếng "rắc", cả mũi tên xuyên sâu vào đá, thậm chí còn thấy rõ vết nứt.

Màn thao tác này khiến những người có mặt đều há hốc mồm, ai nấy đều cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu, thực sự là sợ hết hồn.

Chương 865

Sở Long không tiếp tục khiêm tốn nữa: "Thấy chưa?

Nguy hiểm trùng trùng, nếu vừa rồi tôi không phản ứng kịp thời thì chắc giờ đã đi bán muối rồi.

Nên lúc nào cũng phải cẩn thận là trên hết, vì cẩn thận sẽ giúp các cậu sống lâu hơn một chút." Trong khoảnh khắc đó, mặt Bàn Tử đỏ bừng lên vì ngượng, rồi gật đầu lia lịa, cảm giác hiện tại thực sự đã học hỏi được nhiều điều, Sở Long lại cứu anh ta không biết bao nhiêu lần rồi.

Từ khi cơ quan bị kích hoạt, nghĩa là nguy hiểm đã được giải trừ, Sở Long chậm rãi lấy viên ngọc siêu lớn ra khỏi miệng đối phương.

Viên ngọc siêu cấp này trông thật trong suốt, thậm chí khi nương theo ánh sáng chiếu vào bên trong, còn thấy được sự tròn trịa nhẵn nhụi.

Đồ tốt, tuyệt đối là đồ tốt, tuy không biết giá trị cụ thể thế nào nhưng việc nó được ngậm trong miệng đối phương cho thấy nó có tác dụng cực kỳ lớn.

Sở Long cầm món đồ nghịch ngợm, rồi nói đùa với mọi người: "Thứ này mà mang ra ngoài chắc chắn sẽ làm mọi người hết hồn đấy, nên chúng ta cứ cố gắng mà cất giữ cho kỹ vào." Vì tính chất đặc thù của nó, ngay cả khi mang ra thị trường đen để bán thì chắc cũng ít người nhận ra hàng, nhỡ đâu lại rước thêm phiền phức không đáng có, khiến mọi người đau đầu thêm, nên Sở Long không muốn tự tìm rắc rối, sau này phải giấu cho kỹ món này mới được.

Lý lão sư đứng bên cạnh nghe xong cũng gật đầu, cảm thấy quả thực có lý, liền ậm ừ một tiếng đồng ý với yêu cầu của đại ca.

Sở Long lúc này cũng đẩy xác của mộ chủ nhân trở lại quan tài, rồi đậy nắp quan tài thủy tinh lại.

Nếu mộ chủ nhân muốn nằm ở đây thì cứ để ông ta nghỉ ngơi tử tế vậy.

Nhưng ngay khi Sở Long vừa chuẩn bị đẩy nắp quan tài thủy tinh lại, đột nhiên anh thấy cái xác trước mắt bắt đầu phân hủy với tốc độ cực nhanh.

Kể từ khoảnh khắc viên dạ minh châu được lấy ra, da dẻ đối phương bắt đầu tan rã trong tích tắc, rồi trở nên khô khốc và bốc mùi, làn da vừa rồi còn hồng hào bỗng chốc trở nên khô héo đặc biệt, thậm chí là thoát nước nghiêm trọng. "Ơ, không phải vừa rồi vẫn còn tốt sao, sao đột nhiên lại phân hủy thế này?" Mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, liền kinh hô lên một tiếng, có người còn không ngừng đặt câu hỏi.

Vì đang yên đang lành sao có thể hóa thành tro bụi trong chớp mắt được, điều này thật sự không thể giải thích nổi, thế là mọi người bắt đầu suy đoán.

Lúc này, mọi người cũng cười hì hì, lắc đầu: "Được rồi được rồi, mọi người đừng có gấp, thực ra chuyện này tôi thấy có uẩn khúc, chúng ta phải cân nhắc kỹ lưỡng, chắc chắn là có nguyên nhân khác." Theo lời anh ta, việc này thực sự có chút phức tạp, đồng thời cũng trở thành mối nghi ngờ lớn nhất trong lòng, nên cả nhóm bắt đầu xì xào bàn tán.

Giữa lúc mọi người đang tranh luận, Sở Long chỉ lững thững tiến lên hai bước nói: "Tôi biết rồi, chắc chắn là do viên dạ minh châu này, có lẽ nhờ nó mà đối phương mới không bị phân hủy suốt bao nhiêu năm qua." "Bây giờ thứ này vừa bị lấy ra, cơ thể liền bắt đầu phân hủy ngay lập tức, nên mới có cảnh tượng vừa rồi, thật là thần kỳ,

cuối cùng tôi cũng hiểu rồi!" Mắt Sở Long trợn tròn, thậm chí cảm thấy cảnh tượng này, mọi hình ảnh hiện ra thật rõ nét, khiến anh bỗng chốc thấy rùng mình.

Sau một hồi đại triệt đại ngộ, Sở Long bắt đầu cảm thán trong lòng, biết rằng chuyện này thực sự rất lợi hại. "Ha ha ha, không tệ không tệ, nhìn quả thực rất có bài bản, nếu đúng như vậy thì cái này quả thực là hàng xịn rồi!" Sở Long bắt đầu một tràng cảm thán, nói xong liền vỗ vỗ tay, lùi lại vài bước về phía trước rồi ngồi xuống một bên, chuẩn bị quan sát kỹ lưỡng.

Hôm nay chỉ cần có thể quan sát sự việc rõ ràng và thấu đáo hơn, tin rằng bước tiếp theo mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, lúc đó cũng có thể đưa ra một số kế hoạch chi tiết cho mọi người. "Đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau lên đi, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Làm sao để ra ngoài, giờ đồ đã tìm thấy rồi, chúng ta nên rời đi thôi." Sở Long vẫy tay với mọi người, rồi đốc thúc một lượt các chi tiết cụ thể.

Bị nói như vậy, Bàn Tử cũng lập tức xốc lại tinh thần, vì vừa rồi anh ta lấy được rất nhiều đồ, túi áo túi quần đều căng phồng.

Nhưng nếu giờ không có cách nào ra ngoài thì chẳng lẽ phải ở lại đây đón năm mới sao?

Chuyện đó chẳng khác nào trò đùa lớn nhất thiên hạ, nên cả nhóm bắt đầu rụt cổ lại, nép sang một bên, tìm một chỗ để dừng chân.

Vì hiện tại có nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ tổ thêm phiền não, nên cứ bình tĩnh là tốt nhất.

Nghe thấy động tĩnh đó, mọi người cũng ậm ừ gật đầu.

Sở Long vừa quan sát vừa cử động gân cốt nhẹ nhàng: "Tôi không

tin mấy người chúng ta lại không tìm thấy lối ra, yên tâm đi, có tôi ở đây không có chuyện gì đâu, lát nữa tôi nhất định sẽ đảm bảo vạn vô nhất thất, phải tìm ra lối ra nằm ở đâu mới được." Nhìn Bàn Tử khá tự tin về khả năng thao tác cũng như suy nghĩ trong lòng lúc này.

Đặc biệt là khi nói chuyện, thần sắc trên mặt anh ta hiện ra vô cùng rõ ràng.

Được một người trấn an như vậy, những người xung quanh đều cười hì hì gật đầu: "Ha ha đúng rồi, nếu anh nói vậy thì chắc chắn là rõ ràng rồi!" Quả thực ứng nghiệm câu nói của người xưa, nghe quân một lời hơn đọc sách mười năm.

Bàn Tử cầm những thứ đó rồi bắt đầu tìm kiếm lối thoát thực sự tiếp theo.

Chương 866

Sở Long cũng gác lại công việc, nhét viên dạ minh châu và cái mộc ngư nhỏ lúc nãy vào túi, rồi chuẩn bị tìm kiếm xung quanh.

Khi quay đầu lại, thấy A Ninh đứng một bên với vẻ mặt trầm mặc và lạc lõng, anh cảm thấy trong lòng có chút không dễ chịu.

Vì cảm xúc của đối phương quá thấp thỏm, bận rộn nãy giờ mà chẳng thu hoạch được gì cho đời mình, nên từ sâu thẳm trong lòng Sở Long dâng lên một sự đồng cảm.

Dường như Sở Long đã bước chậm lại, rồi từ từ tiến về phía đối phương.

Nhìn cô gái đó, Sở Long bắt đầu cẩn thận an ủi: "Này cô nương, đừng có như vậy chứ, thực ra chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác, nên cứ bình tĩnh là chính, vì giờ mà có kích động thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu!" "Thực ra vừa rồi tôi quan sát thấy, chúng ta đôi khi cần phải bình tĩnh trước đã, đừng có kích động quá, giờ mà cứ làm bừa thì chỉ tổ làm hỏng mọi chuyện thôi!" Đừng thấy Sở Long bình thường im hơi lặng tiếng, vào những lúc then chốt anh lại khá biết cách an ủi người khác, khi trò chuyện còn liên tục làm công tác tư tưởng cho đối phương. "Mấy lời anh nói tôi đều hiểu, nhưng giờ tôi thật sự không biết sau khi trở về phải giải thích thế nào với ông chủ.

Nhiệm vụ tôi tiếp nhận lần này là mang về một số bí mật trường sinh, mang về những giá trị hữu dụng tương ứng." "Nhưng giờ thì sao, tôi thực sự trắng tay, lại còn tốn bao nhiêu thời gian và tâm sức ở đây mà vẫn không biết gì cả, về nhà ông chủ chắc chắn sẽ hỏi vặn vỏi, tôi càng cảm thấy mình như một kẻ thất bại." A Ninh dần dần

mở lòng với Sở Long, bắt đầu tâm sự về những suy nghĩ thật sự trong lòng.

Nói xong, cô thỉnh thoảng lại thở dài lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy sự bi thảm.

Vì không thể kiểm soát được những suy nghĩ thật sự lúc này nên cô mới tỏ ra mê muội và bất lực như vậy.

Nghe xong mấy lời đó, Sở Long cũng tỏ ra sâu sắc đồng cảm, thế là: "Ái chà, thôi được rồi, dù sao đường đời của chúng ta còn dài mà, nếu lỡ giờ bị đánh bại thì sau này tính sao, sau này chúng ta còn gặp nhiều chuyện nữa." "Bản thân trong mộ này không giấu bí mật trường sinh đâu, nếu sau này tôi có biết được thì tôi sẽ lưu ý cho, giả sử có thể tìm thấy thật, tôi nhất định sẽ cho cô một cơ hội!" Vốn dĩ là một lời nhắc nhở tốt bụng, nên Sở Long cũng tùy miệng nói vậy thôi, nhưng nói xong anh lại thấy có gì đó sai sai, vì một khi đã hứa với người khác thì chắc chắn phải dốc hết sức thực hiện lời hứa đó.

Nhưng giờ nhìn Sở Long thật sự không biết giải thích sao, nên thần sắc của anh trông có vẻ hơi kỳ quái, thậm chí còn gãi gãi đầu cười khổ một trận.

Trong tình huống này thì biết làm thế nào đây?

Nói nhiều quá cũng chẳng ích gì.

Một câu nói vô ý nhưng lại lọt vào tai A Ninh, cô sững người, quay đầu nhìn Sở Long, không hiểu sao cô cũng ngẩn ra.

Đối diện với ánh mắt kỳ quái đó, Sở Long cũng thấy hơi ngại ngùng, liền hỏi: "Làm gì vậy?

Sao lại dùng cách đó, ánh mắt đó nhìn tôi chứ, chẳng lẽ vừa rồi tôi nói sai gì sao?" "Đúng rồi, nếu lời đó của tôi có gì sai thì cô đừng để tâm nhé, đừng có giận, thực ra vừa rồi tôi chỉ vô ý nói vậy thôi." Khi

trò chuyện, trên mặt đối phương cũng hiện ra nụ cười khổ, thậm chí khi xòe tay ra cũng lộ ra vẻ bất lực, vì cảm thấy chuyện này thực sự không thể giải thích rõ ràng nên chỉ có thể nói qua loa vài câu vậy.

A Ninh cười lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ thấy anh khá thú vị, tại sao đột nhiên lại quay sang an ủi tôi!" Một câu hỏi khiến tôi cứng họng, cả người đứng hình tại chỗ không biết đáp lại thế nào.

Đúng vậy, tại sao đột nhiên mình lại quan tâm đến việc cô ta buồn bã như thế, giữa hai người dường như chẳng có mối liên hệ lợi ích nào, thậm chí chẳng cần phải nói nhiều đến vậy, khiến Sở Long cũng thấy hơi kỳ lạ.

Những lời khuyên vừa rồi quả thực xuất phát từ tận đáy lòng Sở Long, cũng là vì tình huống đưa đẩy, nên mới có hành động kỳ lạ đó.

Bị đối phương hỏi thẳng thừng như vậy, Sở Long gãi gãi đầu: "À, thực ra cũng chẳng có gì đâu, chỉ là vừa rồi muốn tán gẫu với cô một chút thôi, cũng là cảm xúc nhất thời xuất phát từ đáy lòng!" Trong tình cảnh hiện tại thì biết sao bây giờ?

Nếu không nói thẳng ra thì lại khiến người ta hiểu lầm, nên Sở Long cũng bộc bạch luôn suy nghĩ thật của mình.

Đối phương lại lắc đầu, tặng cho Sở Long một cái lườm dài: "Thôi dẹp đi, tôi thấy mấy lời vừa rồi chẳng phải xuất phát từ đáy lòng hay vô ý gì đâu, tôi không tin lời quỷ kế của anh." Cảnh tượng Sở Long và A Ninh trò chuyện trong góc lọt vào mắt Hoắc Tú Tú ở cách đó không xa, lúc này Hoắc Tú Tú cảm thấy trong lòng rất lạ, thậm chí không biết phải làm sao, chỉ thấy chua xót vô cùng. "Anh Long, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên lại nói chuyện vui vẻ với người phụ nữ đó thế?

Hai người rõ ràng là kẻ thù, sao lại tỏ ra thân thiết như vậy, chẳng

lẽ hai người có ý đồ gì khác?

Anh Long là của mình, không thể để cô ta cướp mất được." Đầu óc tôi rối bời như canh hẹ, miệng không tự chủ được mà lẩm bẩm tự nói một mình, trong lòng càng không biết phải làm sao.

Nếu Sở Long mà biết mấy cái suy nghĩ ngớ ngẩn của cô nàng này thì chắc chắn sẽ bị cô ta làm cho buồn cười chết mất.

Dáng vẻ của Hoắc Tú Tú vừa vặn bị Bàn Tử đứng cách đó không xa nhìn thấy, thế là anh ta đi tới trêu chọc: "Sao thế?

Hoắc Tú Tú, nhìn cô có vẻ lạ lắm nha, bộ thấy trong lòng khó chịu hả?

Tôi nói cho cô biết, cái gã Sở Long đó bình thường thích đi trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài lắm, nên tôi khuyên cô tốt nhất là nên tránh xa ra một chút, gã đó không đáng tin đâu." Tất nhiên Bàn Tử chỉ nói đùa thôi, dù sao giữa bạn bè với nhau thỉnh thoảng cũng phải trêu chọc vài câu để khuấy động không khí.

Thấy phản ứng của Hoắc Tú Tú mạnh mẽ như vậy, lời Bàn Tử còn chưa dứt, cô đã lập tức tiến lên đá cho anh ta một cái.

Chương 867

"Anh nói bậy bạ gì đó?

Tôi không cho phép anh ở đây nói nhảm đâu, trong lòng tôi Sở Long luôn rất ưu tú, nếu anh còn nói linh tinh thì đừng trách tôi không khách khí với anh, tôi giận thật đấy." Vừa nói, cô vừa bĩu môi thật cao, thậm chí hai tay chống nạnh giậm chân liên hồi, trông vô cùng tức giận.

Nhìn bộ dạng đó của đối phương, Bàn Tử lập tức thấy bất lực, không biết phải trả lời sao?

Có cần phải kích động thế không?

Vừa rồi cũng chỉ là nói đùa thôi mà.

Thấy cô nàng kích động như vậy, Bàn Tử lập tức lắc đầu: "Được rồi, được rồi cô nãi nãi, vừa rồi là tôi hiểu lầm được chưa?

Tôi không nên vì lý do đó mà làm cô nổi trận lôi đình như vậy, lần sau tôi không dám nữa, không dám nói nhảm nữa được chưa?" Trong tình cảnh này, Bàn Tử chỉ có thể cố gắng giải thích rõ ràng với cô, nói cho minh bạch một chút, để tránh rước thêm phiền phức vô tận.

Vì thấy Bàn Tử đã hối lỗi nên Hoắc Tú Tú mới ậm ừ một tiếng, gật đầu rồi cười nói: "Gần được rồi đấy, tôi rất hài lòng với thái độ chân thành của anh, sau này đừng có ở bên tai tôi nói mấy lời bậy bạ đó nữa, nếu không đừng trách bản cô nãi nãi không khách khí với anh..." Nói xong cô còn vểnh môi thật cao, hừ một tiếng, cố ý gây thêm áp lực cho đối phương.

Bị trêu chọc như vậy, cả nhóm cũng lần lượt gật đầu, nhìn Bàn Tử nhún vai với vẻ mặt kỳ quái, cười khổ sở.

Không ngờ cái con bé này lại kích động đến thế, vừa rồi chỉ là lỡ miệng thôi, ai dè lại làm cô nàng bị kích thích đến mức đó.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bộ dạng lúc nổi giận của con bé này trông cũng khá đáng yêu.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, đột nhiên nghe thấy Trần Bì A Tứ ở cách đó không xa khẽ gõ vào tường: "Đến đây mau, tôi tìm thấy lối ra rồi, tôi tìm thấy cửa thoát thực sự rồi, chúng ta đi đường này nhất định có thể ra ngoài." Giọng nói trong trẻo vang lên khiến mọi người đều sáng mắt ra, dường như đều thắp lên hy vọng mới, đã tìm thấy con đường cầu sinh, thế là ai nấy đều quay đầu lại nhìn theo hướng ông ta chỉ.

Quả nhiên, trong chốc lát, thấy Trần Bì A Tứ đang gõ vào một bức tường đá, khi dùng tay gõ nhẹ thì nghe thấy những âm thanh rỗng tuếch phát ra từ bên trong.

Theo phân tích hiện tại, tiếng động rỗng tuếch đó chắc chắn là từ phía sau tảng đá này, bên trong đó trống không. "A, tốt quá rồi, tôi biết mà, mộ chủ này có thể nhốt được chúng ta sao, chắc chắn phải có lối thoát, nhưng làm sao chúng ta có thể đục thông bức tường này đây?" Bàn Tử cười ha ha, như thể đã tìm thấy kho báu.

Dường như trong lúc cảm thán, anh ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc búa sắt lớn, cầm búa trên tay ước lượng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, rồi lùi lại vài bước để chuẩn bị.

Sau khi nhìn rõ tình hình, anh ta nhổ một bãi nước bọt, xoa xoa tay. "Được rồi, tất cả lùi lại phía sau, lùi lại hai bước đi được không?

Để chỗ cho tôi thao tác, ha ha ha, mấy cái thao tác bình thường này đối với Bàn gia mà nói thì quá đơn giản." Lúc này Bàn Tử đang hăng hái cử động gân cốt, toàn thân tràn đầy tinh lực.

Nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, Sở Long và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, rồi trên mặt hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Thật không ngờ, Bàn Tử bình thường trông cũng khá hăng hái, suốt ngày thích chơi mấy màn thao tác màu mè. "Bàn Tử à, cậu nhất định phải chú ý trước đã, đừng có kích động quá, lát nữa mà làm mình mệt lử thì lợi bất cập hại đấy." Bàn Tử chuẩn bị bắt tay vào hành động, nhưng bị Sở Long tùy miệng nói một câu, lập tức hừ một tiếng: "Cậu thì biết cái đếch gì, đây là phong cách chiến đấu bình thường của tôi được chưa?

Nghe lời cậu nói kìa, cứ như tôi là phế vật không bằng, cứ đứng đó mà xem cho kỹ, hôm nay cứ giao cho tôi xử lý, mọi chuyện sẽ ổn áp hết..." Bàn Tử nói xong rồi xoa xoa lòng bàn tay, tiến về phía trước, bước thêm hai bước, biết rằng sắp tới phải thể hiện một màn thật hoành tráng.

Sở Long, Muộn Du Bình và Hoắc Tú Tú cùng cả nhóm chỉ đứng từ xa quan sát.

Sau khi Bàn Tử chuẩn bị xong xuôi, lập tức gồng mình lên, mồ hôi nhễ nhại, nhanh chóng lao về phía trước va chạm mạnh.

Anh ta cầm chiếc búa lớn trong tay vung vẩy liên hồi, tiếng "loảng xoảng loảng xoảng" vang lên, anh ta đã dùng hết sức bình sinh, dồn cả khát vọng cầu sinh vào đó.

Nếu là một bức tường bình thường thì chắc đã bị đục ra một lỗ hổng lớn rồi, nhưng hiện tại dù đã dốc hết sức lực, anh ta vẫn thấy cái cửa lớn trước mắt không hề suy chuyển. "Cái quái gì thế này, sao bức tường này lại kiên cố như vậy?

Rốt cuộc là dùng loại gạch gì thế hả?

Tôi rõ ràng đã dùng hết sức rồi, nếu ngay cả tôi cũng không giải

quyết được thì xem ra chúng ta gặp khó khăn lớn rồi, phải nhanh chóng tìm cao nhân khác thôi, tóm lại là Bàn Tử tôi đã dốc hết sức lực rồi." Theo ý của Bàn Tử, hôm nay anh ta thực sự đã cố gắng hết sức, nên chỉ có thể lộ ra vẻ mặt kỳ quái đó.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long nhún vai, bĩu môi: "Thôi dẹp đi, tôi tin lời cậu mới là lạ, cái lão mập nhà cậu chỉ giỏi bốc phét, tôi chẳng tin mấy lời đó đâu." Với cái bộ dạng đó, Sở Long nghĩ chắc chắn anh ta đang đùa giỡn gì đây, làm sao có thể đơn giản như vậy, dùng toàn bộ sức lực của cơ thể cơ chứ.

Chương 868

Nếu Bàn Tử không làm được thì Sở Long cũng chỉ đành tìm cách xem sao, định tự mình ra tay.

Tình thế đó sau khi xoa tay đơn giản, anh bắt đầu cử động nhẹ gân cốt, rồi cúi người xuống, hét lớn một tiếng rồi nhanh chóng lao vút đi.

Tốc độ của anh nhanh đến kinh ngạc, sau một hồi lao lên phía trước anh đã đứng vững gót chân ở vị trí trung tâm, cả khung xương cũng đột nhiên khựng lại.

Nhưng khi đứng yên ở đó, anh gãi gãi mặt, lộ ra chút mơ hồ, không biết bước tiếp theo rốt cuộc có vị trí nào đặc biệt không. "Chuyện gì thế này?

Cứ cảm thấy kỳ kỳ sao đó, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, hay tôi đã hiểu lầm điều gì rồi?" Anh nhìn xung quanh với vẻ kỳ quái, rồi trên mặt lộ ra vẻ mơ hồ. "Bàn Tử à, hay là cậu lùi lại hai bước đi được không?

Chúng ta phải để dành ưu thế và cơ hội cho những người có sự chuẩn bị chứ." Màn thao tác vừa rồi của Bàn Tử thực sự thất bại, thất bại một cách thảm hại.

Vì vậy Sở Long cảm thấy không cần thiết phải để anh ta tiếp tục lãng phí thời gian nữa, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh đã, rồi tìm cách khác, tìm cao nhân khác mới là quan trọng nhất, những thứ khác không cần thiết.

Được Sở Long nhắc nhở như vậy, Bàn Tử cảm thấy mặt hơi đỏ lên, nhưng lời nói đó thực sự chẳng sai vào đâu được, sự thật đúng là như vậy.

Thế là Bàn Tử cũng gật đầu, rồi từ từ lùi lại phía sau vài bước.

Lúc này Sở Long nhìn Muộn Du Bình đang đứng cách đó không xa và nói: "Này, Muộn Du Bình, hay là anh xem có thể ra tay được không." Hiện tại những hành động có độ khó cao thế này chắc chắn phải giao cho Muộn Du Bình xử lý rồi, vì Muộn Du Bình luôn là nhân vật mà Sở Long tin tưởng nhất trong cả đội ngũ.

Nếu ngay cả Muộn Du Bình cũng không xử lý nổi, không giải quyết xong thì mọi chuyện coi như vô nghĩa.

Muộn Du Bình lúc này xoa tay rồi chậm rãi tiến lên phía trước hai bước.

Vừa mới tiếp cận phía trước, anh ta nhìn quanh một chút rồi cúi người xuống. "A ha, không ngờ cũng ra phết đấy chứ, nếu đúng như vậy thì hôm nay quả thực có chút thú vị rồi, thôi cứ đứng sang một bên đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý." Nói xong Bàn Tử bắt đầu cử động nắm đấm một cách nhẹ nhàng, rồi chuẩn bị làm vài động tác khởi động ở bên cạnh.

Bàn Tử lúc này lại cười: "Chắc anh đang nằm mơ giữa ban ngày hả, ngay cả thân thủ như Bàn gia đây còn không ăn thua, anh nghĩ Tiểu Ca có thể giải quyết được sao?

Tôi thấy cũng chỉ tốn công vô ích thôi." Bàn Tử không muốn mất mặt trước đám đông, dù sao vừa rồi anh ta đã dốc hết sức mà vẫn không phá được bức tường, nếu cái anh chàng Tiểu Ca bí ẩn này đột nhiên làm được thì chẳng phải anh ta sẽ không còn chỗ nào để giấu mặt.

Thế là anh ta bắt đầu bàn lùi, thậm chí khi nói chuyện còn tỏ vẻ lý trực khí tráng, hùng hồn như đúng rồi.

Nghe Bàn Tử nói một tràng, Sở Long chỉ tặng cho anh ta một cái

lườm dài, thực sự không muốn phí lời thêm nữa.

Thực tế, từ sâu trong lòng Sở Long tin tưởng người này, không ai có được thực lực như anh ta, dù sao sau bao nhiêu lần tiếp xúc và va chạm, anh ta đã sớm bộc lộ bản lĩnh thật sự của mình.

Trong tình cảnh này, Sở Long ậm ừ một tiếng rồi cười: "Được rồi Muộn Du Bình, đừng chuẩn bị nữa, mau lên đi, tôi đang đợi ở đây đây, để xem anh thể hiện năng lực thế nào, xem thực lực của anh lớn đến mức nào." Sau một hồi khích lệ, Muộn Du Bình ậm ừ một tiếng, xoa tay rồi từ từ nhắm mắt lại.

Mọi người gần như đều nín thở.

Ban đầu, tất cả mọi người kể cả Sở Long đều nghĩ rằng anh chàng Tiểu Ca bí ẩn này sẽ sử dụng thanh đại đao cổ xưa kia, dù sao thanh Hắc Kim Cổ Đao đó cũng rất đặc biệt.

Nhưng sự thật không phải vậy, người ta căn bản không có ý định dùng đao, ngược lại khi từ từ nhắm mắt lại, anh ta bắt đầu đưa hai ngón tay ra, rồi chậm rãi di chuyển về phía chân tường.

Điều đó khiến mọi người cảm thấy không thể tin nổi, trời ạ, thật sự bị dọa cho khiếp vía.

Chẳng lẽ anh ta định dùng hai ngón tay để bẻ gãy mấy viên gạch đá cứng ngắc kia sao?

Nếu quả thực như vậy thì đúng là nhân tài hiếm có.

Thế là Sở Long bắt đầu quan sát tỉ mỉ, rồi gãi gãi đầu nói: "Chuyện này là sao đây?

Hoàn toàn không hiểu gì cả, ý anh là có cách sắp xếp tốt hơn sao?" Sở Long thực sự không tin, nếu ngay cả những vấn đề nhỏ này mà không xử lý nổi, đối phương mà thực sự thể hiện được cảnh giới lợi hại như thế thì sau này có thể xưng tụng là một đại nhân tài.

Tiến lên phía trước một đoạn, thấy cả nhóm bắt đầu cười hì hì.

Chương 869

Sở Long tiến đến chỗ Muộn Du Bình và nói: "Đừng có sính cường nhé, nếu thật sự không được thì cứ thương lượng với mọi người, chúng ta cùng nhau bàn bạc cũng được, đừng có làm mình nổi danh theo kiểu đó, lỡ đâu làm ngón tay bị thương thì lợi bất cập hại." Sở Long thấy sợ, ngộ nhỡ Muộn Du Bình sính cường làm gãy luôn hai ngón tay thì sao?

Muộn Du Bình khẽ liếc nhìn Sở Long, tặng cho anh một ánh mắt sắc lẹm rồi lập tức lao lên, chẳng thèm nói nhảm lấy một lời.

Trong tích tắc, Muộn Du Bình xuất chiêu, một chưởng vỗ mạnh vào bức tường đá, và trước mắt mọi người, hai ngón tay thon dài cứng ngắc đâm xuyên vào khe tường, rồi mạnh mẽ kéo ra.

Ngay sau đó nghe một tiếng "rắc" vang dội, cùng với lực tác động mạnh mẽ, một viên gạch bên trong đã bị bứt ra theo tiếng động, thậm chí có thể thấy rõ bụi tường rơi lả tả xuống đất.

Mọi người đều kinh hô lên một tiếng, giật nảy mình.

Tất cả đều không ngờ đối phương lại lợi hại đến vậy, trong tình cảnh này mà lại có thể dễ dàng bứt một viên gạch ra như thế?

Thậm chí có người còn không tự chủ được mà dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Vì thế trong tình cảnh này, mọi người cũng bắt đầu liên tục gật đầu, từng người một đều giơ ngón tay cái lên thán phục.", "note": null } “Đệch mợ!” Tôi thật sự không nhịn được mà chửi thề một câu, mắt trợn tròn lên kinh ngạc.

Quả nhiên hai ngón tay của đối phương bá đạo đến mức không

tưởng, trực tiếp móc ra một cái lỗ lớn giữa bức tường đá, ánh sáng từ bên trong xuyên qua khe hở đó chiếu ra ngoài.

Một bước thành công rực rỡ, nhìn cái lỗ hổng lù lù trước mắt, dù không tin thì sự thật rành rành ra đó rồi.

Trong lòng mọi người như có sóng cuộn biển gầm, kinh ngạc đến mức hồi lâu không thốt nên lời, có kẻ còn nín thở, mắt trố lồi ra nhìn chằm chằm.

Cuối cùng, tôi là người phá vỡ bầu không khí gượng gạo, vỗ tay liên hồi: "Oa, vãi chưởng!

Đỉnh quá đi mất, tôi biết ngay anh tôi là nhất mà!" Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ có thể đứng bên cạnh hò reo cổ vũ.

Muộn Du Bình dùng lực bẻ mạnh một vòng, gạt hết những khối đá vụn sang bên, quả nhiên để lộ ra một không gian khác ở bên trong.

Mọi người lần lượt theo chân anh ấy tiến vào vị trí sâu nhất.

Tôi và Hoắc Tú Tú đi cùng nhau, Bàn Tử chịu trách nhiệm bọc hậu, Trần Bì A Tứ đi cùng Bàn Tử.

A Ninh và đám thủ hạ đi ở giữa, tâm trạng cô nàng có vẻ hơi trùng xuống.

Muộn Du Bình vì là người có sức chiến đấu mạnh nhất đội nên dẫn đầu để mở đường.

Bản lĩnh của anh ấy thì ai cũng thấy rõ rồi, không chỉ trong việc đổ đấu mà đánh đấm ngoài đời cũng thuộc hàng vô địch.

Ngay khoảnh khắc mấu chốt, cả đám tiến vào một động huyệt, trước mắt xuất hiện một lối đi cực kỳ hẹp.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều liên tục cảm thán.

"Ừm, tốt lắm, đúng là rất chuyên nghiệp và bá đạo." Mọi người

thầm khen ngợi, có người còn giơ ngón tay cái tán thưởng, sự nể phục đã vượt xa tưởng tượng.

Trong lúc mọi người còn đang trầm trồ, tôi bước lên từ phía sau, quan sát một khe hở nhỏ trên tường.

Khe hở này chỉ to cỡ cái thùng nước, vừa vặn cho một người chui qua.

"Không đúng nha, sao tự nhiên lại có một cái lỗ ở đây?

Chẳng lẽ lúc xây dựng người ta đã để lại một đường sống để thoát thân sao?" Nhìn chỗ này, mọi người đều thấy thắc mắc, đặc biệt là Bàn Tử, ông ấy cũng không hiểu nổi.

Tại sao trong một ngôi cổ mộ gần như bị phong tỏa hoàn toàn thế này lại đột ngột xuất hiện một cái đạo động?

Nếu bảo là do tự nhiên hình thành thì chỉ có kẻ ngốc mới tin, vì cổ mộ mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm lịch sử sao có thể tự nhiên lòi ra cái lỗ đẹp đẽ thế này được.

Tôi đẩy Bàn Tử một cái, bảo: "Bớt nói nhảm đi, mau vào thôi.

Chỉ cần chúng ta ra được ngoài là tốt rồi, cứ men theo cái lỗ này mà bò ra, đó là đường sống duy nhất đấy.

Giờ mà hỏi nhiều chỉ tổ thêm phiền phức." Lời tôi nói chẳng sai chút nào, lúc này mạng sống là trên hết, những người khác cũng chẳng quan tâm cái lỗ từ đâu ra.

Chương 870

Đối diện với sinh tồn, mọi chuyện khác đều trở nên rẻ mạt, thậm chí chẳng đáng bận tâm.

Nghe tôi nói thẳng thừng như vậy, Bàn Tử chỉ biết cười khổ, lắc đầu liên tục: "Ái chà, được rồi đại ca, anh đúng là nhân tài, tôi không còn gì để nói nữa.

Đã vậy thì tôi không hỏi thêm nữa, được chưa?" Bàn Tử cảm thấy bất lực, hỏi nhiều quá lại sợ bị mọi người bài xích, chi bằng cứ im lặng làm một 'mỹ nam tử' trầm mặc, vừa giữ được phong độ vừa ra vẻ tu dưỡng.

Hoắc Tú Tú nãy giờ vẫn im lặng chợt lên tiếng: "Mọi người không biết sao, có lẽ đây là do công nhân xây mộ để lại đấy.

Những vị đế vương cổ đại vì muốn giữ kín bí mật nên thường nhốt hết dân phu xây mộ bên trong để họ chết dần chết mòn.

Có lẽ mọi người cũng đoán được, những người xây mộ đa số là tù binh hoặc tử tù.

Các đế vương rất bảo thủ, họ xây mộ từ vài chục năm trước khi chết, nên bí mật luôn được giấu kín trong lòng.

Nhưng những công nhân xây dựng thì quá hiểu rõ kết cấu ngôi mộ, nên họ sẽ bí mật để lại một con đường sống để đào tẩu." Hoắc Tú Tú bình thường ít nói, giờ lại thốt ra những lời khiến ai nấy đều kinh ngạc, đồng thời cũng giải tỏa được mối nghi ngờ trong lòng Bàn Tử.

Giờ nghe lại thì thấy đúng là như vậy, nếu đây là đường thoát hiểm của thợ xây thì chắc chắn bò theo đạo động này sẽ ra được

ngoài.

“Oa, em dâu của tôi ơi, em giỏi quá đi mất!

Từ bao giờ mà em lợi hại thế này, tôi thật không ngờ đấy!” Bàn Tử cười hớn hở, chạy đến bên cạnh Hoắc Tú Tú giơ ngón tay cái, miệng cứ một câu ‘em dâu’, hai câu ‘em dâu’, vô cùng khách sáo.

A Ninh đứng cạnh bĩu môi: “Ý anh là gì?

Chẳng lẽ coi thường tôi chắc?

Đừng quên tôi cũng là người của Lão Cửu Môn, nếu ngay cả điều cơ bản này mà không biết thì chẳng phải để người ta cười cho thối mũi à?” Câu nói khiến Bàn Tử đỏ mặt tía tai.

Đúng là ông ấy đã quên khuấy mất chuyện đó, vì chỉ mải mê nghĩ cách mang đồ tốt ra ngoài rồi chuồn sớm nên đầu óc không nghĩ được nhiều.

Giờ bị nhắc nhở, ông ấy thấy cũng có lý, bèn cười hì hì gãi đầu đầy gượng gạo, không dám tranh luận tiếp.

Trong lòng ông ấy thừa hiểu, nói nhiều chỉ thêm xấu hổ, thà ngậm miệng lại cho xong.

Tôi dẫn đầu, bò từng chút một trong đạo động.

A Ninh bám sát phía sau, theo sau là Trần Bì A Tứ, cuối cùng lại bỏ rơi Bàn Tử một mình bọc hậu.

Bàn Tử lúc này thấy không thoải mái, sao lại để ông ấy ở cuối chứ?

“Này, mấy cái người phía trước làm gì thế?

Bỏ tôi lại một mình thế này là không có đạo đức đâu nhé!

Tôi cũng là một thành viên quan trọng của đội, ít nhất phải để tôi

đi cùng chứ!" Bàn Tử tỏ ra vô cùng không tình nguyện, bắt đầu lèm bèm oán trách.

Ông ấy cho rằng một nhân tài như mình phải được đi giữa mọi người chứ không thể bị vứt lại phía sau như thế.

Nghe vậy, tôi cười hì hì, vỗ vai ông ấy bảo: "Thôi đừng nói nữa, yên tâm bám theo là được, mọi chuyện cứ để tôi lo.

Giờ không phải lúc cãi vã đâu." Một câu nói khiến đối phương cứng họng, tôi cố ý để Bàn Tử bọc hậu.

Thực ra cũng không thể trách tôi nhắm vào ông ấy, vì thể hình của Bàn Tử hơi đặc biệt, vạn nhất ông ấy mà bị kẹt cứng làm tắc đạo động thì cả đám coi như xong đời, nên tốt nhất cứ để ông ấy đi sau cùng.

Dù trong lòng đầy bất mãn nhưng Bàn Tử cũng chẳng còn cách nào khác, mọi người đi hết rồi, chẳng lẽ ông ấy lại quay ngược lại?

Cuối cùng, Bàn Tử chỉ có thể đau khổ gật đầu: "Được rồi, toàn là nhân tài, ai cũng thông minh hết, cứ thích vứt tôi lại một mình.

Đã thế thì tôi biết làm sao được." Bàn Tử biết có nói thêm cũng vô ích, chi bằng cứ bình tĩnh mà đối mặt với thực tế.

"Sở Long à, chắc kiếp trước tôi nợ cậu nên kiếp này mới bị cậu bắt nạt, chỗ nào cậu cũng muốn dẫm tôi một cái.

Chương 871

Ôi cái số tôi sao mà khổ thế này, chắc kiếp trước tôi là kẻ nghèo khổ lắm đây." Vừa bò, Bàn Tử vừa lầm bầm tự nhủ, trông vô cùng thê thảm.

Chẳng còn cách nào khác, ông ấy đành phải bám theo đoàn người đang chậm rãi tiến về phía trước.

Cuộc đời đôi khi trớ trêu như vậy, chẳng có lựa chọn nào khác nên chỉ biết than ngắn thở dài, giấu hết cảm xúc vào lòng.

Lúc này, mọi chuyện đã có sự thay đổi lớn, khiến cả nhóm cảm thấy bị đe dọa.

Mọi người bắt đầu thận trọng tiến về phía trước.

Càng bò, lòng động dường như càng rộng ra.

Tôi biết lối thoát không còn xa nữa, sắp thoát khỏi cái nơi âm u ẩm ướt này rồi.

"Mọi người đừng dừng lại, cố lên, sắp ra ngoài rồi!

Chỉ cần chúng ta phối hợp tốt là sẽ thành công!" Tôi quay lại vẫy tay khích lệ và liên tục nhắc nhở.

Ý tôi là mọi người phải nhanh chóng sắp xếp để rời đi, không được lãng phí thời gian.

Nghe vậy, những người khác đều gật đầu, lần lượt áp sát về phía trước.

Khi đến đoạn dẫn đầu, quả nhiên tôi thấy một lối ra.

Nhưng vừa đến nơi, tôi bỗng thấy ngẩn người.

Trước mắt dường như là một thế giới hoàn toàn khác, một khu

rừng rậm rạp xanh rì.

“Không đúng, chúng ta đi nhầm đường à?

Rõ ràng đang ở sa mạc hoang vu, sao tự nhiên lại lòi ra khu rừng thế này?” Tôi dụi mắt, cảm thấy đầu óc quay cuồng, đứng tại chỗ quan sát kỹ lại.

Sau khi dụi mắt và lắc đầu cái mạnh, hình ảnh trước mắt bỗng biến đổi, trở lại thành một hang động đen kịt, tối tăm mù mịt, chẳng thấy lối ra đâu cả.

Lúc này tôi thực sự thấy căng thẳng, không nhìn rõ tình hình bên trong, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì thế này?

Chắc chắn là tôi nhầm rồi, hoặc là đã xảy ra chuyện gì đó bất thường.” Tôi bắt đầu vỗ tay liên tục, vẻ mặt lộ rõ sự kỳ quái.

Nếu không nhanh chóng tìm cách thoát ra, hậu quả sẽ khôn lường, thậm chí là thảm họa cho cả đoàn.

Phải hết sức cẩn thận, đi từng bước chắc chắn, nếu không cái chết sẽ chờ đợi chúng ta.

Những người khác cũng co rúm người lại, quan sát kỹ mọi sự thay đổi xung quanh.

Thấy mọi người tiến lại gần, tôi cười gượng: “Không sai, lần này tìm đúng chỗ rồi, đẹp thật đấy~.” Nói xong, mặt tôi đỏ bừng vì ngại.

Phía sau, Hoắc Tú Tú, A Ninh, Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cũng lần lượt bò ra.

Đối với họ, thoát được ra là có hy vọng sống rồi.

Họ cũng có phản ứng giống tôi, lúc mới ra thì thấy một khu rừng xanh ngắt, nhưng lắc đầu một cái thì lại hiện ra hang động khổ sở

này.

Trong hang động, tôi cảm nhận được những luồng gió nhẹ, nghĩa là cửa động không còn xa.

Điều đó báo hiệu con đường thoát thân đang ở ngay trước mắt.

Hai bên lần lượt bám sát nhau, nhanh chóng tiến về phía trước, không ai muốn bị kẹt lại đây thêm giây nào nữa.

“Lão tử không tin, nếu hôm nay ngay cả vấn đề nhỏ này cũng không giải quyết được thì còn ra thể thống gì nữa.

Chương 872

Anh em phải theo sát tôi, đừng để lạc mất nhau!" Tôi cảm thấy không ổn nên vừa vẫy tay vừa nhắc nhở thêm lần nữa.

Nếu không nắm bắt cơ hội tìm ra lối thoát, e là sẽ có biến cố lớn xảy ra.

Để đảm bảo an toàn, vén màn sương mù tiến vào không gian sáng sủa, chúng tôi phải tìm ra kết quả tốt hơn.

Cuối cùng khi đến nơi sâu nhất, trước mắt là một khung cảnh trống rỗng và hoang lương.

Tôi phủi bụi trên người, bảo: "Được rồi, mọi người chỉnh đốn lại trạng thái, có lẽ sắp ra ngoài rồi.

Cửa động chắc ở gần đây.

Mọi người nên dụi mắt một chút cho quen với ánh sáng." Đây là lời cảnh báo tốt bụng của tôi, vì ở dưới đất lâu ngày, ánh sáng rất yếu, nếu đột ngột ra ngoài gặp ánh sáng mạnh, da dẻ và thị lực có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Để đảm bảo không có chuyện gì xảy ra, tôi muốn mọi người thích nghi dần dần để không gây sốc cho võng mạc.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị tinh thần để ra ngoài, bỗng nhiên từ xa vang lên những tiếng 'sột soạt' liên hồi.

Tiếng động ấy ngày càng rõ ràng, dường như đang từ bốn phía chậm rãi áp sát chúng tôi.

Tôi cảm thấy rợn người, biết chắc có rắn đuôi chuông đang ở ngay dưới chân mình.

“Đừng vội, cứ xem tình hình đã.” Tôi ra hiệu cho mọi người dừng lại, nhắc nhở họ phải bình tĩnh.

Với tình hình này, nếu bất cẩn sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, hậu quả không thể lường trước.

Phải hết sức thận trọng, từng bước quan sát, không được để xảy ra sai sót nào, nếu không cả đám coi như xong đời.

Sau một hồi quan sát, mọi người đều tỏ ra bình tĩnh, đứng yên tại chỗ, mồ hôi vã ra như tắm.

Tôi biết cơ hội là rất hiếm hoi, phải giữ vững tinh thần.

“Mẹ kiếp, cái con súc sinh này mau chui ra đi, đừng có ở đó mà vòng vo tam quốc, giả thần giả quỷ với ông đây.

Để lão tử mà phát hiện ra, chắc chắn sẽ bằm thây ngươi ra thành muôn mảnh!” Tính nóng như kem của tôi lại bùng phát, tôi hét lên một tiếng rồi chửi bới ầm ĩ.

Tình cảnh này không thể khoanh tay đứng nhìn, phải đem hết bản lĩnh ra mà đối phó.

Lời chửi bới quả nhiên có tác dụng, một loạt tiếng hô hoán vang lên, mọi người bắt đầu lùi lại, co cụm về phía tôi.

Nhìn quanh một lượt, tôi cười nhạt: “Ái chà, đúng là rác rưởi, chẳng có chút tính thử thách nào cả.

Đùa giỡn với tôi à, thật là vô nghĩa.” Thấy mọi chuyện cứ luẩn quẩn khiến người ta thêm phiền não, tôi trực tiếp ném một thanh pháo lạnh về phía bóng tối trước mặt.

Bàn Tử và đám thủ hạ cũng nín thở quan sát theo ánh sáng của pháo lạnh để xem thứ phát ra tiếng động đó là gì.

Sắp ra đến nơi rồi mà gặp chuyện thì đúng là quá đen.

Huống chi ai nấy đều mang theo bao nhiêu đồ quý giá, tương lai tươi đẹp đang chờ phía trước.

Khi pháo lạnh vừa được ném ra, một dải sáng quét qua, mọi người đều chết lặng.

Trước mặt chúng tôi, trong hang động là vô số con rắn đuôi chuông đang quấn quýt, vảy của chúng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, thỉnh thoảng lại thè lưỡi ra vô cùng đáng sợ.

Đám rắn này đang vây quanh chúng tôi, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Sự thật đáng sợ này có thể khiến chúng tôi bỏ mạng tại đây.

Lúc này không được phép lơ là, phải hết sức cẩn thận mới tìm được đường sống.

Tim ai nấy đều đập thình thịch vì căng thẳng.

Chương 873

“Mấy con này từ đâu ra thế?

Lúc nãy rõ ràng không thấy gì mà, tự nhiên lại lòi ra một lũ xấu xí này.

Giờ phải làm sao đây?

Chúng ta phải tìm cách toàn diện thôi!” Có một gã trọc đầu bắt đầu run rẩy lùi lại phía sau, ôm khư khư đống bảo vật trong lòng vì sợ bị cướp mất.

Đây đều là những thứ họ đổi bằng mạng sống, khó khăn lắm mới thấy tương lai giàu sang, không thể để mất trắng giữa đường được.

Dù thế nào cũng không được bỏ cuộc, phải cố gắng hết sức để thay đổi tình thế này thì mới thoát ra được.

Trong lúc gã trọc đầu còn đang hò hét ngăn cản thì những người khác cũng bắt đầu dồn lên phía trước, vẫy tay vẫy chân như muốn chặn đường lũ rắn.

“Được rồi, mọi người bình tĩnh lại!

Phải thật bình tĩnh, đừng có lỗ mãng.

Lúc này mà manh động là lũ rắn nó nuốt chửng cả đám đấy!” Tôi sợ sẽ có chuyện lớn nên cố gắng trấn an mọi người.

Sau một hồi khuyên can, mọi người cũng dừng lại, đưa mắt quan sát xung quanh.

Đây là một khởi đầu mới, nhưng cũng là một mối đe dọa chí mạng.

Tôi cầm thanh cổ kiếm bằng đồng, đứng cạnh Muộn Du Bình ở

phía trước, sẵn sàng đối mặt với lũ rắn đuôi chuông.

“Lũ súc sinh, ông đây khuyên chúng mày mau cút đi, đừng có kiếm chuyện với lão tử, nếu không sẽ chết thảm đấy!” Tôi vừa nghiến răng nghiến lợi vừa mắng nhiếc để cảnh cáo chúng.

Nhưng dù tôi có chửi bới thế nào thì lũ rắn vẫn chẳng hề nao núng, ngược lại còn bò tới gần hơn với dáng vẻ rất ‘ngầu’.

Tôi biết cái lũ này đúng là ‘chó không bỏ được thói ăn phân’, nếu cứ lùi bước thì chúng sẽ lấn lới, lúc đó đường lui của chúng tôi sẽ bị chặn đứng.

Thế là tôi và Muộn Du Bình đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Trong lúc hai chúng tôi đang cố gắng tìm cách đánh bại lũ ‘chó săn’ này để mở đường máu thì một gã thanh niên — thủ hạ của A Ninh — không đợi được nữa.

Tâm lý gã hoàn toàn sụp đổ.

Khi chúng tôi còn đang bận chuẩn bị kế hoạch, gã đột nhiên hét lên rồi lao thẳng về phía trước.

Gã nghiến răng quát: “Đủ rồi, lũ ngu này đừng nói nhảm nữa!

Tôi phải đi, tôi phải đi ngay bây giờ!

Cút hết đi, tôi không đợi được nữa!” Hét xong, gã xô ngã những người xung quanh, mồ hôi vã ra như tắm, khuôn mặt biến sắc vì sợ hãi.

Gã không thể kiểm soát nổi sự căng thẳng trong lòng, hành động vô cùng kích động, xô đổ mọi thứ đang chắn đường.

Gã điên cuồng gạt ra một con đường rồi lao đi, miệng thở dốc, mồ hôi nhễ nhại.

Có vẻ gã đang rất đắc ý vì giành được tiên cơ, cho mình một cơ

hội sống sót.

“Đừng mà người anh em!

Quay lại mau, phía trước nguy hiểm lắm, đừng có nóng nảy!

Đi bây giờ là tự tìm đường chết đấy, nghe tôi khuyên một câu, quay lại ngay!” “Làm cái gì thế?

Sao không ở lại đây?

Chỉ cần ra khỏi đây tôi sẽ không can thiệp, nhưng giờ thì đừng có vội!” “Xong đời rồi, mẹ nó chứ, mau kéo gã lại đi!” Tôi chưa bao giờ thấy ai ngu ngốc và điên cuồng như thế, lại dùng cách này để đánh cược mạng sống.

Chương 874

Chẳng khác nào tự tìm cái chết, vì hành động đó chắc chắn sẽ khiến gã mất mạng.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi chỉ biết nhìn trân trân chứ không làm gì được, chẳng biết bước tiếp theo phải làm thế nào.

Gã thanh niên đó vẫn phớt lờ lời khuyên, vừa chạy vừa thở hồng hộc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

"Ôi trời đất ơi, đáng sợ quá, dọa chết người ta rồi!

Lúc nãy mà không cẩn thận chắc tôi bị tóm rồi, sợ quá đi mất!" Gã sợ đến mức không thở ra hơi, hai tay chống gối, lưng cũng không đứng thẳng nổi.

Gã tưởng mình phản ứng nhanh, chạy sớm mới thoát nạn, chứ không thì giờ đã mất mạng ở đây rồi.

Chạy đến đoạn trên cùng, gã tưởng đã thoát khỏi mối đe dọa phía sau nên tựa vào tường để lấy lại bình tĩnh.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng, gã ngồi thụp xuống thở dốc.

"A a!" Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi, một tiếng thét chói tai vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một bầy rắn đuôi chuông nhỏ không biết từ lúc nào đã lao tới.

Không chỉ có đám rắn nhỏ đó, mà còn vô số con khác đang lao về phía gã, trực tiếp ngoạm lấy cổ gã.

Sau đó là những tiếng la hét đau đớn thảm thiết khiến người ta nghe mà nổi da gà, da đầu tê dại.

Gã thanh niên đó đúng là quá đen đủi.

“Mấy người làm cái gì thế?

Chẳng lẽ định thấy chết mà không cứu sao?

Đó là một mạng người đấy!” Một gã khác dưới trướng A Ninh không chịu nổi, bắt đầu oán trách chúng tôi.

Theo ý gã, chúng tôi không được đứng nhìn mà phải nhanh chóng cứu người, vì đó là một mạng sống, nếu không cứu gã sẽ chết rất thảm, còn cứu thì may ra còn cơ hội.

Nhưng Bàn Tử lại lạnh lùng lắc đầu cười: “Này anh bạn, nhìn là biết anh chẳng hiểu gì về tình hình hiện tại rồi.

Anh biết thứ đó là gì không?

Giờ mà lao ra cứu thì chỉ có nước nộp mạng thêm thôi.” Không phải Bàn Tử tham sống sợ chết, mà ông ấy không muốn hy sinh vô ích.

Từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng hét xé lòng của gã thanh niên đó, chứng tỏ thứ đó vô cùng đáng sợ, không thể chống lại được.

Mọi người vừa cảm thấy cắn rứt lương tâm, vừa chỉ biết thở dài lắc đầu ngao ngán.

Nghe những lời này, gã thủ hạ kia như bị sét đánh ngang tai, liên tục lắc đầu rồi xông tới đẩy tôi, hét lên: “Không được, mấy người lừa tôi!

Nói bậy nói bạ!

Mấy người định đứng đó nhìn gã chết sao?

Tôi xin mấy người đấy, mau nghĩ cách cứu gã đi, đừng để gã chết oan uổng như thế!” Gã đó hoàn toàn mất kiểm soát, vừa la hét vừa xô đẩy tôi, hy vọng có thể thức tỉnh lương tri của chúng tôi để cứu bạn gã.

Nhưng chưa kịp dừng tay, mọi người đã nhìn thấy rõ ràng, gã thanh niên lao ra lúc nãy đã nằm trong vũng máu, đám rắn nhỏ bắt đầu bâu lấy gã.

Lũ rắn đuôi chuông đó như có linh tính, chúng chui vào miệng, vào mũi gã rồi chui sâu vào trong cơ thể.

Tiếng thét đau đớn và sự giãy giụa tuyệt vọng của gã cứ văng vẳng bên tai.

"Cút đi!

Lũ súc sinh mau cút đi!

Chương 875

Buông tôi ra!

Mau ra khỏi người tôi ngay, lũ khốn kiếp này...!" Gã thanh niên dù có gào thét thế nào cũng vô ích, vì lũ rắn cứ điên cuồng chui vào trong, len lỏi khắp cơ thể gã.

Cảnh tượng một con mãng xà khổng lồ điên cuồng như thế khiến người ta rợn tóc gáy, vượt xa mọi sự tưởng tượng.

Trong lúc tiếng thét của đối phương vẫn kéo dài, tôi chỉ đứng xa lạnh lùng nhìn rồi khẽ lắc đầu thở dài.

Tôi thấy nói nhiều lúc này cũng vô ích, chi bằng cứ bình tĩnh rồi tính tiếp.

"Được rồi, đừng nói nữa, bình tĩnh đi.

Bây giờ có nóng nảy cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ tổ thêm áp lực thôi." Tôi vội vàng nhắc nhở mọi người, sau đó chậm rãi rút thanh cổ đao bằng đồng ra, nhắm chuẩn vị trí phía trước, mắt nheo lại thành một đường thẳng.

Tình thế lúc này là mũi tên đã trên dây, không thể không bắn.

Nếu không thể hiện sức mạnh để uy hiếp thì sẽ bị khinh thường.

Vì vậy, dù thế nào hôm nay tôi cũng phải trổ hết tài năng để đám người này phải nghe lời, nếu không cả lũ chỉ có con đường chết.

Thế là tôi sải bước nhanh về phía trước, khi đến gần bầy rắn, tôi bật nhảy cực nhanh, vung đao phát ra một luồng sức mạnh cực lớn.

Ngay lập tức, những người xung quanh đều cảm nhận được một luồng khí lạnh toát, họ vội vàng lùi lại, không dám ho he hay làm loạn

thêm nữa.

Không ngờ tôi lại mạnh đến thế, nếu không chắc họ đã gặp xui xẻo từ trước rồi.

Tiến lên phía trước, tôi quay lại nhắc nhở: "Giờ mọi người biết tình hình rồi chứ?

Phải bình tĩnh, yên tâm mà đứng đó..." A Ninh lúc này dù ngoài mặt tỏ vẻ bình thản nhưng trong lòng chắc đang rỉ máu, vì cô ta đã mất quá nhiều thủ hạ rồi.

Lũ rắn đuôi chuông đã nuốt chửng gã thanh niên nóng nảy kia, ăn sạch nội tạng của gã rồi lại quay đầu hướng về phía tôi.

Có vẻ chúng coi tôi là con mồi béo bở nhất nên bắt đầu bao vây.

Lũ rắn đuôi chuông lần lượt tiến tới, vây chúng tôi vào giữa, trên đầu cũng có mấy con đang treo lơ lửng.

Lúc này Hoắc Tú Tú bỗng bật chế độ 'nữ vương', thấy một con rắn định lao tới, cô ấy liền rút ra một dải lụa trắng, quất mạnh một cái trúng ngay cổ nó rồi quăng mạnh ra xa, đập vào chân tường.

Một tiếng thét chói tai vang lên, con rắn bị đập mạnh xuống đất, nằm im bất động.

Xử lý xong con rắn, cô ấy phủi bụi trên tay, hừ một tiếng: "Lũ súc sinh không biết tốt xấu, dám đe dọa anh Long, đúng là tìm chết.

Không biết bà cô đây ghét nhất là lũ ngu xuẩn sao?" Có thể thấy cô nàng rất quan tâm đến tôi, ít nhất là biết hôm nay không thể kết thúc dễ dàng thế này được.

Vừa nói, cô ấy vừa nở một nụ cười rạng rỡ, thần thái vô cùng tự tin.

Nghe cô ấy nói mấy lời thừa thãi đó, tôi chỉ biết gượng cười gãi

mũi, nói nhiều lúc này cũng chẳng để làm gì.

Cuối cùng tôi chỉ biết hắng giọng: "Được rồi, được rồi, đừng kích động.

Có chuyện gì thì bình tĩnh đã, tôi thấy tình hình sắp tới còn căng thẳng hơn đấy." "Thế này đi, chúng ta phải bình tĩnh, xem có cách nào giải quyết tốt hơn không đã." Nghe vậy, mọi người đều chọn cách bình tĩnh, chuẩn bị cho những bước tiếp theo.

Cả nhóm gật đầu, lùi lại vài bước tìm chỗ tạm nghỉ.

Lúc này, tôi ra hiệu cho những người khác nhường ra một khoảng trống để tôi và Tiểu Ca phối hợp.

Tiểu Ca cực kỳ bá đạo, vung thanh đại đao lao thẳng tới, ngón tay anh ấy như những chiếc phi tiêu phóng vút về phía trước.

"Oa, soái ca quá đi!" Tôi nhìn màn thao tác đỉnh cao của Tiểu Ca mà không nhịn được thốt lên, mắt chữ O miệng chữ A, nước miếng suýt thì chảy ra ngoài.

Không phục không được, sức chiến đấu đó đúng là khiến người ta phải nể phục sát đất, tôi thực lòng vô cùng sùng bái anh ấy.

Chương 876

Nhưng tôi phải giấu kín tâm tư đó, không được để lộ ra quá mức.

"Này Muộn Du Bình, đừng có giết hết sạch thế chứ, để lại cho tôi một ít để còn thể hiện tí nào, đừng có giành hết phần thiên hạ của tôi!" Tôi làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội làm màu này được, thế là tôi cũng nhảy vọt về phía trước.

Hai người chúng tôi như đang múa võ giữa bầy 'chó săn' đó, đao kiếm loang loáng, đi đến đâu là xác rắn rụng đến đó.

Nhưng sau một hồi chiến đấu, chúng tôi nhận ra lũ rắn này vẫn điên cuồng lao tới, số lượng ngày càng đông, chúng chui ra từ kẽ đá, kẽ gạch, chẳng biết có bao nhiêu mà kể.

Dù tôi và Muộn Du Bình đánh đấm rất giỏi, giết bao nhiêu rắn đuôi chuông nhưng cũng bắt đầu thấy đuối, vì số lượng rắn đã vượt quá khả năng chịu đựng của con người.

Trong lòng tôi dâng lên một nỗi lo lắng không thốt nên lời, chẳng biết phải làm gì tiếp theo?

Có cách nào tốt hơn không?

Trong lúc mọi người còn đang quan sát suy tính, tôi mới bình tĩnh nói: "Này Bình hũ nút, chúng ta tính sao đây?

Cứ thế này mãi không ổn đâu, bầy rắn này đông quá, đánh mãi mình cũng không chịu nhiệt nổi!" Tôi thực sự thấy uể oải, sao tự nhiên lại lòi ra lắm rắn đuôi chuông thế này, mà quan trọng là không biết mục đích của chúng là gì, chỉ thấy chúng cứ lao vào tấn công mọi người.

Nếu chỉ có một mình, tôi hoàn toàn có thể dùng sức một người mà

mở đường máu thoát thân.

Nhưng vấn đề là còn cả đội ngũ cần bảo vệ, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Trần Bì A Tứ, không thể bỏ mặc họ được.

Chuyện bỏ rơi đồng đội tôi chắc chắn không làm được, nó không đúng với phong cách của tôi, nếu không sẽ bị người ta chỉ trích cả đời.

Vì vậy, dù thế nào hôm nay tôi cũng phải gánh vác mọi áp lực để cùng mọi người tiến bước.

Nhưng nếu muốn gánh vác tất cả, chúng tôi phải đối mặt với hiểm nguy và tìm cách thoát khỏi sự bám đuôi của lũ rắn.

Điều đó khiến tôi vô cùng bị động và căng thẳng.

Trong lúc mọi người đang lo âu, tôi cố giữ bình tĩnh, khẽ xoa thái dương để suy nghĩ bước tiếp theo.

Lúc mấu chốt này, tôi buột miệng hỏi Tiểu Ca một câu, và anh ấy đáp lại đúng hai chữ: "Không biết." Một câu 'không biết' của Muộn Du Bình suýt nữa làm tôi tức nghẹn, cái ông này đúng là không phải người bình thường mà.

Nhưng đến cả Muộn Du Bình cũng bó tay, tôi nghĩ mình nên có kế hoạch khác.

Trong tình cảnh đặc thù này, bỗng nhiên viên Dạ Minh Châu trong người tôi lại phát sáng.

Chẳng hiểu sao, như có ma xui quỷ khiến, tôi rút viên Dạ Minh Châu trong ngực ra.

Lúc đầu tôi chẳng có mục đích gì cả, chỉ muốn xem tại sao nó lại phát sáng thôi, vì lúc lấy từ miệng chủ nhân ngôi mộ, nó vốn xám xịt chẳng có gì nổi bật, trông chẳng khác nào một hòn đá cuội.

Nhưng lúc này, nó lại phát ra một luồng sáng chói mắt.

Ngay khoảnh khắc Dạ Minh Châu tỏa sáng, lũ rắn như bị kích thích, chúng hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, đứa thì trốn, đứa thì né, làm tôi cũng thấy ngơ ngác, không hiểu cái thứ này lại có sức ảnh hưởng lớn thế.

Tôi ngẩn người quan sát đám rắn lần lượt chạy mất tăm mất tích chỉ trong nháy mắt.

"Đệch, cái gì thế?

Đến mức đó cơ à?

Đang yên đang lành sao lại chạy hết rồi?

Này, quay lại đi chứ, có chuyện gì thì mình bàn bạc tử tế, sao lại biến mất thế kia?" Thấy bầy rắn biến mất, tôi vẫy tay gọi với theo như muốn triệu hồi chúng lại, không thể cứ đứng ngây ra thế này được.

Nhưng gọi mãi cũng chẳng thấy con nào quay lại, đám rắn đuôi chuông đã chạy mất tích từ lâu.

Lúc này tôi mới hiểu ra, viên Dạ Minh Châu này dường như là khắc tinh của lũ rắn, có lẽ chúng sợ hãi nó nên mới chạy nhanh như thế.

Qua chuyện này, tôi tình cờ phát hiện ra công dụng của Dạ Minh Châu, đúng là như khám phá ra lục địa mới, tìm ra được điểm yếu chí mạng của chúng, thật thần kỳ.

Chương 877

“Oa, tôi đúng là thiên tài mà!

Cứ thế này thì lũ rắn đuôi chuông đó cũng thường thôi!” Tôi không nhịn được hét lên một tiếng, rồi thầm tự đắc trong lòng.

Giờ tôi phục mình sát đất luôn rồi, đúng là vô đối, không lời nào tả xiết được cái sự bá đạo này.

Nhưng sau đó tôi cũng bình tĩnh lại, xoa nhẹ thái dương.

Lúc này không được lỗ mãng, nếu không sẽ gây ra hậu quả xấu.

“Này, đứng đó cười ngốc cái gì thế?

Mau đi thôi, định ở lại đây luôn à?” Thấy Muộn Du Bình, Bàn Tử và mọi người vẫn đang ngơ ngác, tôi vội vàng giục một tiếng.

Bây giờ bầy rắn đã bị dọa chạy, tôi cảm thấy mình trở thành tâm điểm của cả đội, nên bắt đầu học cách làm màu.

Quả nhiên, sau câu nói của tôi, mọi người đều gật đầu lia lịa, ai nấy đều giơ ngón tay cái tán thưởng tôi.

“Oa, Sở Long đỉnh quá!

Hay là đưa cái đó cho tôi xem tí đi, tôi lấy cái vòng vàng vòng bạc này đổi cho cậu thấy sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt ra vẻ thần bí, định dùng mấy cái vòng vô dụng đó để đổi lấy thứ đồ tốt trên tay tôi, thế thì đúng là hời quá rồi.

Nghe vậy, tôi lườm ông ấy một cái cháy mặt: “Đi chết đi!

Nói nhảm gì đấy?

Dẹp ngay cái ý định đó đi nhé, nhìn tôi giống kẻ dễ bị lừa thế à?” Chút tâm tư của Bàn Tử tôi lạ gì, định nhân cơ hội này mà chiếm tiện

nghi đây mà.

Tôi chỉ biết mắng ông ấy một trận, đồ tốt thế này làm sao mà để ông ấy chiếm được, không thì lỗ to.

Bị tôi mắng, Bàn Tử chẳng biết nói gì thêm, chỉ biết cười khổ một trận rồi nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Biết làm sao được?

Ý tốt nhắc nhở lại bị người ta chặn họng, nên giờ chỉ biết ôm cục tức.

Trong lúc mọi người đang dở khóc dở cười, bỗng nghe một tiếng thét thảm thiết rất quen thuộc.

Tôi quay đầu lại thì thấy sắc mặt Hoắc Tú Tú trắng bệch.

Tiếng thét làm mọi người giật mình, vội vàng nhìn kỹ thì thấy trong tay Hoắc Tú Tú không biết từ lúc nào đã có thứ gì đó đang chui rúc liên tục trong tay áo cô ấy.

"Anh Long cứu em với!

Cứu em với, có cái gì đó... có cái gì đó!" Hoắc Tú Tú sợ phát khiếp, tay chân run lẩy bẩy không biết phải làm sao.

Không ngờ trong lúc tôi dọa bầy rắn chạy mất lại sót lại một con 'cá lọt lưới'.

Con rắn nhỏ này đã lén tấn công từ phía sau lúc mọi người không chú ý, vì phía sau tối om nên nó dễ dàng ẩn nấp.

Điều này đã gây ra một rắc rối lớn, tạo nên một tình huống nguy hiểm.

Tôi phải nhanh chóng xử lý chuyện này.

Thật may là tôi phản ứng kịp thời, ngay lập tức chặn đứng thứ đó

lại.

Tôi biết tình hình không ổn, nếu không hành động ngay thì hậu quả sẽ khôn lường, cô ấy có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi nhanh chóng áp sát, vừa hét lớn vừa ra hiệu cho mọi người dạt ra để lấy chỗ trống.

Chương 878

Tôi kẹp hai ngón tay lại như hai mũi kim, bảo: "Tú Tú đừng lo, cứ yên tâm, có tôi ở đây tôi sẽ bảo vệ cô." Nếu hôm nay Tú Tú mà có mệnh hệ gì, chắc nửa đời sau tôi sẽ sống trong dằn vặt mất, vì Hoắc lão thái thái đã tin tưởng giao cô ấy cho tôi, nếu để cô ấy gặp chuyện thì tôi không thể thoái thác trách nhiệm được.

Lúc này Tú Tú khẽ mỉm cười gật đầu: "Không sao đâu anh Long, em không sợ đâu.

Chỉ cần có anh ở bên cạnh là em không sợ gì hết, chỉ sợ phải chết cô độc một mình thôi, lúc đó anh phải nhớ đến em đấy nhé." Đến lúc này rồi mà Tú Tú vẫn còn tâm trạng bày tỏ tình cảm với tôi, miệng cứ một câu 'anh Long', hai câu 'anh Long' làm tôi cũng muốn khóc theo luôn.

Đúng là một cô gái ngốc nghếch, người bình thường lúc này phải nghĩ cách thoát thân chứ ai lại nói thế.

Nghe cô ấy nói nhảm, tôi chỉ biết lắc đầu: "Được rồi, bình tĩnh đi, để tôi lôi con súc sinh này ra...!" Tôi hét lớn một tiếng rồi đưa viên Dạ Minh Châu lại gần áo cô ấy.

Có vẻ viên ngọc này có tác dụng khắc chế tà vật, nên khi vừa đưa lại gần, con rắn đuôi chuông trong ống tay áo sợ đến mức kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng chui ra ngoài.

Tác dụng của Dạ Minh Châu đúng là mạnh thật, mới đưa lại gần đã khiến nó phải rút lui.

Nhưng tôi không định tha cho con súc sinh này.

Nó vừa chui ra khỏi ống tay áo định lủi vào kẽ đất thì tôi đã nhếch

môi nở một nụ cười khinh bỉ.

Cắn người xong định chạy à?

Nếu hôm nay mà để nó thoát thì đúng là trò cười cho thiên hạ.

Thế là tôi trổ hết bản lĩnh, mặt lộ rõ vẻ khiêu khích.

Tôi hừ lạnh một tiếng: "Khá khen cho con súc sinh này dám khiêu khích lão tử, đã vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Một thứ rác rưởi như mày, tao phải giết sạch!" Dứt lời, tôi lao nhanh về phía trước, cả người tỏa ra sát khí, giáng một cú đấm cực mạnh từ trên đỉnh đầu xuống, định dùng sức mạnh lớn nhất để đập nát nó tại chỗ.

Bởi vì hôm nay, bất kể thế nào Sở Long cũng không chịu để yên như vậy, chuyện đã xảy ra rồi, nếu dừng lại ở đây thì chỉ khiến người ta cười chê.

Ngay khi con rắn đuôi chuông vừa mới định chạy trốn, cánh tay Sở Long rung lên, thanh cốt đao thanh đồng xuất hiện.

Chỉ trong chớp mắt, Sở Long vung đao thoát khỏi vỏ, lao thẳng về phía trước.

Thanh đao cắm chính xác vào vị trí xương sống của con rắn nhỏ.

Con rắn dài ngoằng vẫn đang quằn quại, cực lực phản kháng như muốn thoát ra để chạy trốn.

Làm sao có thể cho nó cơ hội được?

Đã tới rồi còn làm người của ông đây bị thương thì hôm nay nhất định phải trả giá đắt, nợ máu phải trả bằng máu, nếu không Sở Long cảm thấy sức chiến đấu của mình sẽ bị người ta cười nhạo.

Sở Long kéo lê thân thể mệt mỏi nói: Nợ máu phải trả bằng máu là lẽ đương nhiên, mày cứ việc xuống dưới mà cầu nguyện đi, vì mày đã

đốt cháy sự phẫn nộ trong tao rồi.

Đã như vậy thì đừng trách ông đây không khách khí với một kẻ sắp chết.

Sở Long nói ra những lời này tuyệt đối không phải đùa giỡn với con rắn, với thực lực và tâm trạng hiện tại, anh trực tiếp phô diễn sức chiến đấu thực sự.

Con rắn đuôi chuông điên cuồng vặn vẹo thân mình, chậm rãi bò về phía này.

Vừa mới đến gần, Sở Long đã vung đao chém nó làm đôi, khiến nó mất mạng tại chỗ.

Sau khi bị giết, thân rắn chảy ra một loại dịch thể bốc mùi hôi thối nôn mửa, y hệt loại dịch thể chảy ra từ lũ thi miết trước đó.

Bàn Tử lắm mồm hỏi: Không đúng nha, cái quái gì thế này?

Bình thường máu phải có màu đỏ chứ, sao tự nhiên lại biến thành cái dạng này?

Thật không hiểu nổi, chẳng lẽ ở cái nơi này do nguyên nhân môi trường mà cả lũ đều bị biến dị hết rồi sao?

Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó hiểu, cứ gãi đầu gãi tai với vẻ mặt quái dị.

Chương 879

Nếu hôm nay không làm rõ tình hình và phân tích thấu đáo thì mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp.

Trong thời khắc mấu chốt, mọi người cũng lục tục tiến về phía trước, dáo dác nhìn quanh để tìm giải pháp tốt hơn.

Giữa lúc mọi người đang suy tính, Sở Long giơ tay lên nói: Hoắc Tú Tú đừng gấp, để anh xem thế nào đã.

Sở Long vội vàng hỏi han Hoắc Tú Tú, anh sợ cô bị thương hoặc bị con rắn có độc kia làm hại.

Tuy con rắn đã bị giết nhưng nếu nó mang độc tính mà làm Tú Tú bị thương thì hậu quả khôn lường, chuyện này tuyệt đối không được phép xảy ra.

Hoắc Tú Tú lắc đầu nói: Không sao đâu anh Long, đừng lo lắng quá, trạng thái của em hiện giờ thực sự rất tốt, tinh thần đang rất phấn chấn, không có phức tạp hay yếu đuối như anh nghĩ đâu, em nhất định sẽ trụ được.

Nghe cô nói vậy, có vẻ như trạng thái và tinh lực của cô vẫn rất ổn định.

Sở Long cảm thấy hơi bất lực, đúng là cái cô nàng ngốc nghếch này, nếu thật sự như lời cô nói thì chuyện này cũng khó giải thích.

Nhưng vì cô đã nói rõ ràng như thế nên nếu không cho cô cơ hội thì sau này sẽ trở nên vô nghĩa.

Sở Long ừ một tiếng, gật đầu rồi chậm rãi đỡ cô ngồi xuống một bên, vén tay áo cô lên.

Ít nhất tôi cũng phải lo cho vết thương của cô chứ, để xem nó

nặng nhẹ ra sao, vậy mà cái cô nàng này cứ đứng cười ngốc nghếch.

Sở Long thấy cạn lời, cô nàng này cứ như bị ngốc ấy, lúc này rồi còn không biết thương thân mình, bị rắn cắn đến nông nỗi này mà còn cười được.

Thật tốt quá, em thấy lần bị thương này thật đáng giá, không ngờ anh Sở Long lại lo lắng và quan tâm đến em như vậy, hình tượng của anh trong lòng em đã tăng vọt rồi, em cảm thấy mình đã tìm được nơi thuộc về, thực sự cảm ơn anh Long.

Cô nàng này cứ thế lẩm bẩm bày tỏ lòng mình với Sở Long.

Đầu óc Sở Long bây giờ như một nồi cháo heo, loạn hết cả lên.

Bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, anh chỉ biết cạn lời.

Thấy cô nàng này bình tĩnh như vậy, Sở Long cũng chỉ đành ừ một tiếng rồi vỗ nhẹ vai cô: Được rồi được rồi, không sao là tốt rồi, cô làm tôi sợ chết khiếp, nếu cô có mệnh hệ gì thì tôi biết tính sao đây.

Thật ra những lời này cũng mang theo chút trách móc vì cô gái này không biết tự bảo vệ mình mới để xảy ra nguy hiểm.

Chỉ có điều Hoắc Tú Tú hoàn toàn không để tâm, cũng chẳng coi những lời của Sở Long là gì, cứ như đang nói đùa vậy.

Sau khi kéo tay áo lên, trên vai cô quả nhiên có một vết thương nhỏ.

Ái chà, cái quái gì mà lại cắn rách cả da thế này, mau để tôi xem có biến hóa gì đặc biệt không, vạn nhất có độc thì phiền phức lớn đấy.

Sở Long giật mình, vội vàng xé một dải vải từ quần áo, quấn chặt lấy vai Hoắc Tú Tú từng vòng một để ngăn máu lưu thông, nhằm ép độc tính ra ngoài nhanh nhất có thể.

Nếu không xử lý kịp thời thì hậu quả sẽ khó lường, Sở Long

không muốn thấy cô gặp chuyện gì.

Nhưng cô nàng lại lắc đầu cười khổ: Anh Long ơi, em đã bảo là đừng lo lắng quá mà, một mình em xử lý được, chỉ bị cắn một miếng thôi có gì to tát đâu?

Cô nàng này đúng là nhân tài, Sở Long hoàn toàn bị đánh bại bởi sự thiên chân vô tà của cô.

Đúng là hoàng đế không vội, thái giám đã cuống, Sở Long lo đến phát hỏa mà những người khác cũng chỉ biết trố mắt nhìn vì lo lắng vết thương sẽ bị nhiễm trùng.

Nhưng chính chủ thì lại chẳng coi ra gì, còn đùa giỡn với Sở Long.

Cuối cùng Sở Long chỉ đành bất lực lắc đầu: Cô đúng là sự tồn tại vô địch đánh bại được tôi rồi.

Đã vậy thì tôi cứ quan sát trước đã, hay là chúng ta đi về nghỉ ngơi đi.

Vì điều kiện ở đây thiếu thốn, muốn giải độc hay trị liệu cũng không thực tế, xung quanh thì đồng không mông quạnh không biết sẽ gặp nguy hiểm gì.

Thế nên để đảm bảo không có vấn đề gì phát sinh, phải tìm cách rời khỏi cái nơi thị phi này ngay.

Chương 880

Cảnh tượng vừa rồi đã bị A Ninh đứng đằng xa nhìn thấy, không biết tại sao cô lại cảm thấy nhói lòng, thậm chí sâu trong lòng còn có chút dao động.

Thấy Sở Long lo lắng và dịu dàng xoa vết thương cho Hoắc Tú Tú như vậy, trong lòng cô tràn ngập sự ngưỡng mộ và ghen tị, tại sao cô cũng là phụ nữ mà không được như người ta?

Phụ nữ ai cũng thích so sánh và cân nhắc lợi hại trong lòng, sự so sánh này khiến khoảng cách giữa hai bên nảy sinh vết nứt lớn.

Đầu óc cô rối bời, chẳng biết phải giải quyết thế nào.

Đúng lúc này, Sở Long cười nói: Được rồi, hay là chúng ta mau đi thôi, nơi này không nên ở lâu, thực sự làm mất thời gian của mọi người quá, nên rời khỏi cái nơi quỷ quái này thôi.

Sở Long hơi áy náy cúi đầu giải thích với mọi người.

Đi tiếp về phía trước, khi đi qua thi thể của nạn nhân vừa rồi, ai nấy đều giật mình vì bộ dạng của người đó thực sự rất kinh khủng, lớp da lông bị gặm sạch chỉ còn trơ lại đống xương vụn.

Toàn bộ phần thịt đã bị lũ rắn kia ăn sạch sành sanh.

Có thể thấy lũ đó đói khát và điên cuồng đến mức nào khi coi con người thành con mồi trên bàn tiệc.

Sau chuyện này, ai nấy đều căng thẳng và lo âu.

Trong tình cảnh này, Sở Long chỉ biết lắc đầu, điều chỉnh lại tâm lý, không muốn tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa.

Với tình hình hiện tại, nghĩ quá nhiều cũng chẳng ích gì.

Thay vì tự chuốc lấy phiền phức, chi bằng cứ bình tĩnh rồi tính sau.

Thế là từng người một gật đầu rồi lục tục rút về phía sau.

Khi đi lên phía trước, mọi người vừa đi vừa thảo luận riêng với nhau.

Người anh em yên tâm nhé, cứ yên tâm nằm ở đây đi, khi nào về tôi nhất định sẽ thắp hương cho cậu vào ngày rằm mồng một hằng năm, hy vọng linh hồn cậu trên trời có linh thiêng phù hộ cho tôi thoát ra ngoài thành công.

Một gã đứng bên cạnh chắp tay lầm bầm khấn vái.

Hắn không chỉ cầu khẩn mà còn thầm cảm kích viên dạ minh châu của Sở Long lúc nãy.

Nếu không có tác dụng của nó, có lẽ kết cục của hắn cũng y hệt người bạn đồng hành kia.

Sau khi đi xuyên qua một đoạn đường hầm, cuối cùng họ cũng lên đến mặt đất, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười.

Oa, tôi ra ngoài rồi, tôi thành công rồi, ha ha, tôi biết mình sẽ sống sót mà, tôi nhất định có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Lần này đúng là cửu tử nhất sinh, không ngờ chúng ta lại cừ khôi như thế, tôi biết mà, chúng ta là vô địch.

Tuyệt quá, chúng ta có nhiều đồ đáng giá thế này, về nhà chắc chắn sẽ phát tài to, ha ha ha.

Đám lính đánh thuê này cứ như tám đời chưa thấy tiền, khua chân múa tay, vừa nhảy vừa hát như đang biểu diễn rap vậy.

Nhìn cái bộ dạng đó, Sở Long lắc đầu cười khổ: Người thời nay sao lại vô tri thế nhỉ, chẳng lẽ chỉ thế này là thỏa mãn rồi sao, thực sự

không hiểu nổi cái đầu họ chứa gì nữa, không thể bình tĩnh một chút được à.

Nhìn chuỗi phản ứng của họ, có lẽ bình thường họ đã phải chịu nhiều kích thích lắm rồi mới có hành động khoa trương như vậy.

Sở Long cũng chỉ cười nhạt gật đầu: Ái chà, thật là bi thảm, cũng không biết bước tiếp theo phải làm gì đây, có thay đổi nào tốt hơn không, hy vọng sẽ tìm thấy hy vọng mới.

Lúc này mọi người đều có cảm xúc riêng, nhìn vẻ bình thản trên mặt mỗi người, nếu vấn đề không được giải quyết thì mọi chuyện sẽ vô nghĩa, chi bằng tìm một cách tốt hơn để giải thích rõ ràng các bước tiếp theo.

Giữa lúc mọi người đang suy tính, họ lần lượt gật đầu rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Khi đi đến đoạn đầu đường, mọi người vẫy tay ra hiệu dừng lại để bàn bạc chi tiết.

Một gã hạ thấp giọng nói: Đúng rồi, bây giờ ra ngoài rồi, coi như đại nạn không chết, hay là chúng ta giải tán đi.

Chương 881

Tên đó nói xong liền cầm lấy đồ đạc của mình chuẩn bị rời đi.

Đám lính đánh thuê này làm việc vì tiền, giờ đã có lợi ích trong tay thì không cần phải dây dưa với những người này nữa, chỉ cần ra được ngoài là nhiệm vụ hoàn thành, còn việc sống chết của người khác đối với họ chẳng có ý nghĩa gì.

Đó chính là bản chất của lính đánh thuê.

Thấy đám người chuẩn bị rời đi, mọi người cảm thấy hơi khó hiểu, ai nấy đều gãi đầu cười khổ.

Đi kiểu này thì đúng là khó xử thật.

Thôi bỏ đi, chúng ta còn chưa bắt đầu mà đã kết thúc thế này thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mọi người lắc đầu thở dài đầy bất lực.

Bây giờ có nói thêm cũng vô ích, chi bằng cứ bình tĩnh trước đã rồi tính sau.

Sở Long đỡ Hoắc Tú Tú, Bàn Tử đứng bên cạnh cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng Sở Long quay đầu nhìn A Ninh rồi nói: Hẹn ngày tái ngộ, hy vọng sau này gặp lại chúng ta sẽ không dùng súng chỉ vào nhau nữa, vì biết đâu chúng ta có thể trở thành bạn bè.

Ý tứ của Sở Long là không muốn duy trì mối quan hệ kẻ thù này nữa, chi bằng đổi sang cách khác, dù sao sau này vẫn có thể đối xử với nhau như bạn bè.

Như vậy có lẽ sẽ giảm bớt mâu thuẫn và sự đối địch giữa hai bên.

Nhưng những lời về bạn bè này khiến A Ninh cảm thấy bất ngờ, thậm chí là hơi chói tai, mạch suy nghĩ của cô bị làm loạn hoàn toàn.

Nếu thật sự có thể làm bạn thì tốt quá, nhưng đáng tiếc, tình bạn làm sao có thể tùy tiện và nhẹ nhàng như thế được.

Vì vậy hai chữ bạn bè nghe hơi gượng gạo, Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh cũng chỉ cười xòa.

Cuối cùng Sở Long đưa Hoắc Tú Tú, Trần Bì A Tứ, Bàn Tử và những người khác chuẩn bị rời đi, trước khi đi anh còn nhìn sang Muộn Du Bình đang đứng đằng xa.

Ý của Sở Long là muốn đưa Muộn Du Bình đi cùng, dù sao người này cũng là đại ca của đám người đó, anh biết năng lực của người này siêu cường, trên người ẩn chứa bí mật to lớn, anh muốn có cơ hội tiếp xúc gần nhiều hơn.

Sở Long nhìn đối phương cười nói: Này người anh em, có chuyện gì chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế, cuộc đời là thế mà, cuộc sống muôn màu muôn vẻ lắm.

Nói xong Sở Long đi tới bên cạnh đối phương, vỗ nhẹ lên tay anh ta, nhìn vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt đó có thể thấy cuộc đời người này thật thản nhiên và đa sắc.

Muộn Du Bình đối mặt với ý tốt của Sở Long nhưng lại lắc đầu nói: Đạo khác biệt không cùng chí hướng, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.

Sao mà lạnh lùng và thản nhiên thế không biết, bất kể Sở Long nói gì, đối phương vẫn giữ vẻ mặt khổ sở đó, cứ như trong thiết lập cuộc đời của anh ta chỉ có sự lạnh băng, mọi thứ xung quanh đều không thể lay chuyển nội tâm thực sự.

Điều này làm Sở Long thấy cạn lời, thực sự có cảm giác muốn

chửi thề, cái quái gì thế, không thể nể mặt chút được à?

Huống hồ mọi người đều ở cùng nhau, ai cũng có thân phận và bối cảnh, việc gì phải tự chuốc lấy phiền phức như vậy.

Nhưng tiếc là những lời này cũng chỉ là nói suông, đối phương chắc chắn không nghe lọt tai, vì anh ta có tính toán riêng.

Thế nên cuối cùng đối phương chỉ cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi không nói thêm gì nữa.

Sở Long biết hôm nay đúng là xui xẻo, đành nhún vai đầy chán nản.

Cứ thế mỗi người một ngả, nhóm Sở Long đi trước, A Ninh đứng đằng xa nhìn bóng lưng họ rời đi, không hiểu sao cứ thấy kỳ lạ.

Cái tên nhóc đó làm cái quái gì mà làm việc tùy hứng thế nhỉ?

A Ninh lẩm bẩm trong miệng, nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Long với vẻ thắc mắc.

Ban đầu Sở Long vào cổ mộ này là bị ép lên thuyền tặc, không có lựa chọn nào khác.

Nhưng bây giờ nhìn lại, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như anh ta thấy, thậm chí có thể còn ẩn chứa nhiều ẩn số khác.

Chương 882

Có điều nếu bây giờ mà nghĩ như vậy thì đúng là loạn quá.

Cuối cùng cô chỉ đành gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, không muốn nghĩ thêm nữa cho mệt người.

Thôi bỏ đi, có lẽ là do mình nghĩ nhiều thôi, hy vọng mọi chuyện sẽ lắng xuống, hy vọng anh ta có thể trở thành một cao thủ thực sự.

A Ninh xua tan những suy nghĩ tạp loạn, dẫn theo cấp dưới rời đi để về phục mệnh.

Nhiệm vụ lần này coi như đã hoàn thành viên mãn.

Vì lúc ở dưới cổ mộ cứu tử nhất sinh nên trang bị liên quan đều mất sạch, giờ mất liên lạc với tổng bộ nên phải tính kế khác để nhanh chóng kết nối lại.

Chỉ tiếc là muốn liên lạc đâu có dễ vì đồ đạc mất rồi, cô coi như mất quyền chủ động.

Cũng không biết về sẽ ăn nói thế nào với ông chủ, chắc chắn ông ấy sẽ nổi giận, lúc đó giải thích tình hình thế nào đây.

A Ninh cảm thấy đau đầu, hành động thất bại là một nỗi nhục nhã lớn đối với ông chủ, một kẻ thất bại thì chẳng còn tôn nghiêm gì, nếu không giải thích rõ ràng thì chắc chắn không xong với ông chủ.

Chuyện này trở thành một cái hố không thể lấp đầy trong lòng cô.

Sở Long trên đường về quay sang nhìn Hoắc Tú Tú hỏi han đầy lo lắng: Cô không sao chứ, đừng có cố chịu đựng một mình, nếu có chuyện gì thì về chúng ta đi kiểm tra ngay, đừng quên tôi là người thế nào, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Trước mặt Hoắc lão thái thái, tôi nhất định sẽ chăm sóc Tú Tú chu đáo, để cô ấy luôn khỏe mạnh, tuyệt đối không để xảy ra sơ suất gì, lời tôi nói hôm nay tuyệt không thất hứa.

Sở Long hạ quyết tâm sẽ chăm sóc tốt cho cô.

Hoắc Tú Tú mỉm cười lắc đầu: Được rồi, em biết mà, em tự lo cho mình được, chỉ bị cắn một cái thôi, chuyện nhỏ xíu ấy mà có gì phải áp lực đâu, anh yên tâm đi.

Có thể thấy cô rất tự tin vào trạng thái của mình, cho rằng chuyện này chẳng có gì to tát, không cần phải làm quá lên như Sở Long nghĩ.

Sở Long cũng cười xòa, cô đã nói thế thì thôi vậy.

Đang đi thì Bàn Tử lẩm bẩm cảm thán: Lần này chắc chắn là đại thắng rồi, kiếm bộn rồi, về nhà tôi nhất định sẽ bán hết đống đồ này đi, không biết lần trước cái gã đầu trọc kia đã bán hết đống đồ xịn của chúng ta chưa.

Sở Long chỉ cười không đáp, vì trong đầu gã này lúc nào cũng chỉ có tiền với bạc.

Trên đường về Bàn Tử cứ lải nhải suốt về chuyện phát tài, đầu óc chỉ nghĩ đến việc bán bảo vật lấy tiền mặt rồi về Phan Gia Viên hưởng thụ.

Nhưng Sở Long thì khác, trong lòng anh vẫn luôn cân nhắc về vị chủ mộ thấy trong quan tài thủy tinh và những chuyện gặp phải trong mộ huyệt, thực sự khiến người ta thấy khó hiểu, những nghi ngờ trong lòng vẫn chưa được giải đáp.

Chủ mộ đó rốt cuộc là ai?

Tại sao cơ thể lại lớn như vậy, sao lại an nghỉ ở đây, ai là người mai táng?

Những hình vẽ trên bích họa đó là gì?

Sở Long lẩm bẩm, trong đầu hiện lên hàng loạt hình ảnh.

Anh không tự chủ được mà sờ vào túi, nơi đựng cuộn phim lấy từ máy ảnh của gã đeo kính và cô gái nhỏ kia.

Những gì lưu lại trong đó đều là những hình ảnh chụp được dưới cổ mộ, là thông tin hữu ích duy nhất mang ra được.

Vì Sở Long biết mang theo cổ vật hay đồ vật đáng giá cũng chẳng ích gì bằng những hình ảnh ghi lại văn tự còn lưu lại đó.

Đang đi thì Hoắc Tú Tú lên tiếng: Đúng rồi anh Long, về chúng ta ăn nói thế nào với Giáo sư Âu Dương đây?

Hai học sinh của ông ấy đều tử vong, chuyện này mà nói với ông ấy thì chắc ông ấy sốc lắm.

Đây cũng là điều Tú Tú lo lắng, hai đồ đệ của Âu Dương tiên sinh đã nằm lại dưới lòng đất vì tai nạn, giờ người không về được mà nhóm họ lại không hề hấn gì.

Nếu không giải thích khéo thì chắc chắn không xong, Giáo sư Âu Dương chưa chắc đã tin.

Chương 883

Sở Long thấy đau đầu, gãi đầu nói: Biết làm sao được, lúc đầu tôi đã tốt bụng khuyên ngăn đừng có manh động, phải bình tĩnh, nhưng cái lão già đó không nghe, cứ nhất quyết sắp xếp học sinh đi, giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện rồi đó.

Sở Long cảm thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến mình, lúc đầu anh đã hết sức ngăn cản, mong Âu Dương tiên sinh bỏ ngay ý định manh động đó vì những người nghiệp dư này không đủ trình độ tham gia.

Trong cổ mộ vốn dĩ hung hiểm vạn phần, trên đường đi luôn gặp phải đủ loại đe dọa.

Chỉ cần sơ suất một chút là nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Nhưng lão đầu tử đó lại không nghe, cứ thích làm trò hoa hòe hoa sói, giờ xảy ra án mạng rồi đó, Sở Long cảm thấy giờ có trăm miệng cũng khó lòng giải thích cho người ta tin được.

Cứ nghĩ đến chuyện này là Sở Long lại đau đầu, anh ngẩng đầu nhìn về phía trước rồi lắc đầu thở dài: Ái chà, không biết lão già đó giờ tính sao, chẳng biết lão có tin những gì tôi nói không nữa.

Sở Long lập tức lắc đầu, xua tan những suy nghĩ tạp loạn, chuyện đã xảy ra rồi, dù không muốn chấp nhận hay có tranh biện thế nào cũng vô nghĩa vì người chết không thể sống lại.

Điều duy nhất có thể làm là về giải thích rõ ngọn ngành mọi chuyện, hy vọng Giáo sư Âu Dương sớm chấp nhận sự thật này.

Anh cầm cuộn phim trong tay, soi dưới ánh sáng nhìn những hình ảnh hiện lên.

Về nhà chắc chắn phải tốn công rửa cuộn phim này ra để xem bên trong vẽ gì.

Trong lúc Sở Long và Hoắc Tú Tú đang đi vừa đi vừa trò chuyện thì Trần Bì A Tứ nãy giờ vẫn im lặng như người gỗ.

Vì đã quen biết nhau nên Bàn Tử thấy anh ta cứ im im liền tiến tới bắt chuyện.

Này người anh em, đang làm gì thế?

Cứ lầm lì không nói câu nào, bộ có chuyện gì buồn à?

Bàn Tử đúng là bậc thầy ngoại giao, không chỉ thân thiết với nhóm Sở Long mà với người lạ cũng chỉ vài câu là bắt chuyện được.

Hơn nữa sau khi cùng trải qua sinh tử dưới hầm mộ, quan hệ tự nhiên cũng gần gũi hơn nhiều.

Trần Bì A Tứ nghe Bàn Tử nói cũng chỉ cười xòa lắc đầu, không đáp lời.

Bàn Tử vẫn không chịu tha, hỏi tiếp: Thôi mà, chúng ta là anh em hoạn nạn có nhau rồi, có chuyện gì thì nói đi chứ, trong lòng có gì khúc mắc cứ nói ra, tôi đang nghe đây.

Đối mặt với sự im lặng, Bàn Tử vẫn lấn tới, thậm chí còn ghé sát mặt vào chớp chớp mắt với nụ cười xấu xa.

Trần Bì A Tứ chỉ biết gãi đầu với vẻ mặt quái dị.

Thật ra anh ta cũng cảm thấy chuyện này hơi khó nói, có vẻ như đang gặp khó khăn gì đó.

Nếu đã khó giải thích thì anh ta cũng không muốn nghĩ nhiều, Trần Bì nói: Không có gì đâu, tôi chỉ đang nghĩ xem về rồi sẽ sống thế nào thôi, chuyện kết thúc rồi thì tôi cũng nên quay lại quỹ đạo bình thường.

Chuyện này đối với họ coi như đã hạ màn, mộ đã mở, đồ cần lấy cũng lấy rồi.

Bước tiếp theo nên sống ổn định và bình lặng một thời gian.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: Thế sao được, giờ chúng ta có tiền rồi, phải đi hưởng lạc chứ.

Hay là thế này, nếu anh em có người thân thì sao không qua Phan Gia Viên của tôi, lúc đó tôi sẽ làm chủ chiêu đãi ăn uống hát hò hả hê, tiểu khúc ở Phan Gia Viên nhà tôi hát là đỉnh nhất đấy.

Tên Bàn Tử bủn xỉn này hôm nay lại hào phóng đột xuất, thậm chí còn định tự bỏ tiền túi ra mời Sở Long và Trần Bì.

Điều này làm Sở Long vô cùng bất ngờ, Bàn Tử nãy giờ vẫn là một gã keo kiệt giữ của, hôm nay sao lại hào phóng thế, xem ra có gì đó không ổn.

Sở Long bắt đầu hỏi dò: Có chuyện gì thế Bàn Tử, tự nhiên lại hào phóng thế, hay là giờ có tiền nên ông thấy vui quá rồi?

Sở Long vừa nói vừa dùng dư quang liếc nhìn Bàn Tử không thôi, trên mặt treo nụ cười gian xảo.

Bàn Tử nghe vậy liền liếc mắt một cái, bĩu môi nói: Cậu nghĩ ai cũng như cậu chắc, tôi nói cho biết tôi lúc nào cũng hào phóng nhé, tôi vốn thích giao thiệp rộng, cậu thì biết cái gì, đúng là chẳng hiểu tôi tí nào.

Chương 884

Thôi đừng phí lời vòng vo nữa, trả lời tôi một câu thôi, có thực sự qua Phan Gia Viên của tôi không, đi nghe hát uống trà thượng hạng, cái tiệm nhỏ của tôi giờ đang khai trương đấy.

Bàn Tử rất hứng thú với chuyện này, cứ truy vấn Sở Long mãi để đòi câu trả lời, càng thế này Sở Long càng thấy có mùi.

Tục ngữ nói không có lợi thì chẳng ai dậy sớm, Bàn Tử gã này bình thường hống hách thế mà giờ lại xuống nước mời mọc thế này chắc chắn có ẩn tình.

Sở Long cứ cười gian không nói gì, sự im lặng của anh làm Bàn Tử sốt ruột nhưng anh vẫn lắc đầu.

Trần Bì A Tứ nói: Thế thì ngại quá, tôi thấy hiện giờ mình không có thời gian, trong nhà có một số việc cần thu dọn, ôi, chẳng biết cái nhà họ Trần của tôi giờ có loạn cào cào lên không nữa nên tôi phải về xử lý.

Trần Bì A Tứ nói rất thẳng thừng, trực tiếp từ chối lời mời của Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy ánh mắt có chút thất vọng, ừ một tiếng rồi quay sang Sở Long: Lão Long à, có hứng thú không?

Qua chỗ tôi chơi tí đi, lúc đó tôi nhất định sẽ coi cậu là khách quý, không phải cậu vẫn thích lượn lờ ở Phan Gia Viên đó sao?

Gã này gọi là Tiểu Long Long làm Sở Long nổi hết da gà, bao nhiêu tuổi rồi còn ở đó mà làm nũng.

Cuối cùng Sở Long không nhịn được trợn mắt nói: Anh giai ơi, tôi lạy anh, tha cho tôi đi được không?

Đừng có gọi cái biệt danh nghe tởm lợm đó nữa, nếu không được thì cứ gọi thẳng tên tôi ra.

Cái tên anh hào hùng cao thượng thế kia mà cứ gọi là Tiểu Long Long nghe khó chịu vô cùng.

Nghe Sở Long nói, đối phương cười ha hả gật đầu: Ái chà trời ơi, tôi chẳng qua là muốn kéo gần quan hệ giữa hai ta thôi mà, làm gì mà nghiêm trọng thế.

Trả lời tôi một câu thôi, có đồng ý không.

Bàn Tử hôm nay hạ quyết tâm phải mời bằng được Sở Long, cứ đứng đó chờ câu trả lời.

Sở Long cũng nhìn ra rồi, nếu hôm nay không cho gã này câu trả lời chắc gã cứ bám lấy không buông mất.

Sau khi suy nghĩ một vòng, Sở Long lập tức lắc đầu: Thế thì vô cùng xin lỗi, tôi quả thật có chút việc không dứt ra được, hay là thế này, lúc khác có cơ hội chúng ta nói chuyện sau nhé.

Sở Long là người thông minh, bâng quơ vài câu rồi lập tức phản kích, tìm đại một lý do để chặn họng đối phương.

Ngụ ý là hôm nay chẳng để tâm đến chuyện đó đâu, đừng có nghĩ nhiều.

Vì anh cảm thấy nếu hôm nay không làm rõ mọi chuyện thì chẳng có ý nghĩa gì, thế là anh trực tiếp phủ nhận luôn, nụ cười trên mặt vẫn rất bình thản.

Nghe Sở Long nói xong, đối phương lập tức đờ người ra, vẻ mặt lộ rõ sự lúng túng, sau đó nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Không ngờ cả hai người đều chẳng nể mặt gì mình, trực tiếp bác bỏ hết ý kiến, thế này thì đúng là sét đánh ngang tai rồi.

Nếu không làm rõ mọi chuyện chắc vấn đề này khó giải quyết, lúc này gã chỉ đành nhún vai, ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Biết làm sao giờ?

Trong tình cảnh này nói nhiều cũng vô ích, chi bằng cứ im lặng gật đầu rồi tính sau.

Sau khi từ chối, Sở Long lại vỗ nhẹ vai gã: Nhưng cũng đừng nản chí, tôi có sắp xếp riêng, lúc khác tôi nhất định sẽ tìm cách tính toán cho.

Nhưng trước tiên ông nói cho tôi biết tại sao lại vội vàng mời tôi qua Phan Gia Viên nghe hát thế?

Tính cách Sở Long vốn thẳng thắn, cứ phải hỏi cho ra lẽ mới thôi, hôm nay Bàn Tử mà không nói thật thì anh thấy bứt rứt lắm.

Thế nên anh cứ truy vấn mãi để hiểu rõ tình hình, anh tin chắc trong này có uẩn khúc gì đó mà Bàn Tử chưa nói ra.

Có lẽ thấy cả hai đều từ chối nên chuyện này hỏng ăn rồi, Bàn Tử đành lắc đầu nhún vai nói: Thật ra cũng chẳng có gì đâu, tôi thấy trên người các cậu chẳng phải đều có mấy món đồ lấy từ dưới đó lên sao?

Thế nên tôi định kết nối với bên thị trường đen bao trọn gói để chuyển nhượng hết đi, như thế chẳng phải tôi cũng kiếm được chút đỉnh sao.

Chương 885

Lúc nói những lời này, mặt Bàn Tử hơi đỏ lên vì xấu hổ, cứ gãi đầu gãi tai nhìn Sở Long với vẻ quái dị.

Nghe xong, Sở Long, Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ đều đồng loạt trợn trắng mắt nhìn gã.

Cái gã này đúng là nhân tài mà, trời ơi cái ý tưởng này thật là bá đạo, nói ra mà không biết ngượng, bao nhiêu tâm tư trong lòng phọt ra hết sạch.

Sở Long lúc này cũng không nhịn được mà lắc đầu, tiến tới vỗ vai gã: Người anh em, ông là người định nhất mà tôi từng gặp, trời ơi thật là độc nhất vô nhị, đúng là kỳ ba thiên hạ.

Lời này phát ra từ tâm can, Sở Long nhận xét rất thẳng thắn.

Anh thậm chí còn nghĩ cái đầu Bàn Tử chắc toàn chứa tiền, nếu không sao lại có thể trực tiếp như vậy, chẳng thèm vòng vo tam quốc gì cả.

Nghe xong, đối phương lập tức trợn mắt bĩu môi: Thôi dẹp đi, nhìn cái bộ dạng đó thật là buồn cười, tôi thấy cậu chỉ đang cười nhạo tôi thôi.

Tôi nói cho biết nhé, đừng có mơ chuyện đó xảy ra, tôi cũng chẳng thèm đồng ý đâu, không đời nào.

Lúc này anh lập tức chặn đứng mọi ý nghĩ của gã, nói năng rất rõ ràng.

Bàn Tử còn cố giải thích, giọng điệu rất hùng hồn: Không được làm thế chứ, tôi làm vậy hoàn toàn là vì lợi ích chung của chúng ta mà, cậu có biết thị trường đen giờ lừa đảo nhiều lắm không, người mới

vào chắc chắn bị dắt mũi ngay, thế nên cứ qua chỗ tôi là yên tâm nhất.

Vì muốn kiếm chút tiền chênh lệch mà Bàn Tử lại có thể nói năng tự tin đến thế, vẻ mặt lại còn rất nghiêm túc nữa.

Thấy vậy Sở Long chỉ biết trợn mắt thay cho mọi lời muốn nói, nói nhiều nữa chỉ tổ bốc phét.

Cuối cùng anh đá cho Bàn Tử một cái rồi nói: Được rồi được rồi đại ca, tôi xin ông đấy, làm ơn giơ cao đánh khẽ giùm cái, thực sự cạn lời với ông rồi, sao ông có thể thốt ra được những lời đó nhỉ?

Tôi mà là ông tôi thấy xấu hổ chết đi được.

Cảm thán vài câu xong, Sở Long lắc đầu xoay người đi chỗ khác, vẻ mặt lộ chút đắng cay.

Với tình hình hiện tại, nói nhiều cũng vô ích, chi bằng cứ bình tĩnh lại rồi tính tiếp vì phải suy nghĩ thấu đáo mới là quan trọng nhất.

Trong lúc tán gẫu, mọi người thỉnh thoảng lại cười ha hả, thấy anh Long và Bàn Tử trêu chọc nhau cũng thú vị phết.

Ít nhất cũng chứng tỏ nguy cơ đã được giải trừ, nguy hiểm đã qua một đoạn, không còn căng thẳng như trước nữa nên mọi người xung quanh cũng gật đầu đồng ý.

Bàn Tử lúc này thì nhìn tay mình nói: Ái chà, tôi đã thẳng thắn và tự tin thế rồi mà chẳng ai chịu nghe tôi nói, chẳng ai thèm nghe tôi giải thích gì cả.

Đương nhiên người tốt giờ không còn nhiều mà, được rồi được rồi, nếu không muốn làm ăn với tôi thì thôi vậy, nhưng nói trước là sau này có bị người ta lừa đảo thì đừng có khóc lóc tìm tôi nhé, vì giá ở chỗ Bàn Tử này là công đạo nhất rồi.

Thấy cái bàn tính nhỏ của mình không thành, Bàn Tử đành buông

xuôi xoay người đi chỗ khác.

Đối với hành động này của Bàn Tử, Sở Long đã quá quen thuộc sau bao gian khổ, chỉ cần quen là mọi thứ sẽ bình ổn thôi.

Trước đó Sở Long đã rất hiểu con người Bàn Tử, tuy chưa thể nói là hiểu thấu tâm can nhưng phong cách làm việc và xử thế của gã thì anh chẳng lạ gì.

Sở Long đi chậm lại, bước tới trước mặt Trần Bì A Tứ, hai người nhìn nhau rồi anh mỉm cười gật đầu chào hỏi: Tôi thực sự phải cảm ơn anh, nếu không có anh giúp sức thì e là khó mà ra khỏi đó được, chắc tôi đã bị kẹt cứng ở trong đó rồi.

Sở Long nói rất chân thành, Trần Bì A Tứ lần này thực sự đóng vai trò quyết định trong cả đội.

Từ lúc anh ta hóa giải được cái la bàn cửu tinh đến việc xử lý cái xích sắt sinh tử là biết thực lực của người này đã đạt đến một tầm cao mới.

Lúc này đối phương chỉ cười xòa gãi đầu: Tiên sinh quá khen rồi, mấy cái đó chẳng qua là kiến thức chuyên môn của tôi thôi, dù sao chúng ta cũng là một đội, tôi làm vậy cũng là vì lợi ích của cả đoàn, bản thân tôi cũng kiếm được chút lợi lộc từ trong đó mà.

Trần Bì A Tứ nói rất đơn giản, nhìn Sở Long với vẻ thản nhiên.

Nhìn bên ngoài có vẻ Trần Bì là một người rất thông tình đạt lý và bình thường, chẳng màng danh lợi địa vị gì.

Nhưng Sở Long nhận ra trong mắt đối phương dường như ẩn chứa điều gì đó không muốn nói ra.

Dù anh ta cố ý giấu kín bí mật trong lòng nhưng vẫn bị Sở Long bắt thóp được chút manh mối.

Chương 886

Sở Long bèn nói khéo: Trần tiên sinh, thật ra tôi vẫn luôn muốn trò chuyện với anh, lúc ở dưới cổ mộ đó tôi thấy anh dường như không mấy hứng thú với những món đồ quý giá kia, chẳng lẽ những thứ đó không lọt vào mắt xanh của anh sao?

Thật ra đây cũng chỉ là lời hỏi dò của Sở Long để thăm dò tâm tư thực sự và tìm hiểu động cơ phía sau.

Nghe thấy lời này, đối phương lập tức cảnh giác, nhíu mày nhìn Sở Long: Tiên sinh nói vậy là có ý gì, tôi không hiểu lắm, sao lại bảo là không hứng thú?

Người quân tử yêu tài nhưng phải lấy đúng đạo, trong đó toàn là bảo bối thượng đẳng, tôi thấy đương nhiên cũng phấn khích chứ làm sao mà không hứng thú được.

Trần Bì A Tứ trực tiếp phủ nhận mọi suy đoán của Sở Long, nói năng rất thẳng thừng.

Dù anh ta đang cố giải thích để làm sáng tỏ mọi chuyện nhưng Sở Long vẫn cảm nhận được lời nói đó chắc chắn ẩn chứa một thông tin khác, càng thế này thì bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Sở Long chắp tay, lộ nụ cười quái dị, lắc đầu cười nói: Không đúng, tôi thấy chắc chắn có tình huống khác, anh chắc chắn đang giấu giếm điều gì đó, mau nói ra đi, đừng vòng vo nữa, tôi biết anh đang che giấu sự thật mà.

Sở Long thực sự không muốn đi đường vòng vì anh thấy đối phương đang giấu giếm điều gì đó, có lẽ anh ta có chiến lược khác.

Nhưng Trần Bì A Tứ vẫn lắc đầu: Ha ha ha, được rồi, đừng có

vòng vo rồi làm mọi chuyện trở nên kỳ quái như vậy, tôi thấy đây là kiểu thuyết âm mưu rồi, đừng có nghĩ lung tung nữa được không.

Thật ra bình thường tôi sống khá thấp thốn, tuy không dám nhận là cương trực bất khuất nhưng ít nhất cũng là một người chính trực!

Thế nên đừng nói trắng ra như vậy, nếu không phải vì tiền thì tại sao tôi phải liều mạng xông pha như thế.

Những lời này nghe thì có vẻ rất hợp lý nhưng Sở Long biết đối phương chắc chắn không muốn nói thật, bên trong có uẩn khúc gì đó khó nói.

Đương nhiên từ phản ứng của Trần Bì A Tứ, Sở Long đoán đối phương cố ý giữ mọi bí mật trong lòng, không muốn chia sẻ với người ngoài.

Nếu cứ tiếp tục truy vấn thì có lẽ sẽ bị người ta nghi ngờ, thậm chí gây ra những phản ứng dây chuyền không hay, Sở Long không ngu xuẩn đến mức đó, IQ của anh không thấp nên chỉ gật đầu rồi không nói thêm nữa.

Chuyện này coi như tạm khép lại, Sở Long ừ một tiếng rồi nói: Được rồi, đã vậy thì tôi không nói thêm nữa, nhưng có những chuyện chúng ta cần phải giữ lý trí trong lòng.

Nói xong Sở Long tiến tới vỗ nhẹ vai đối phương, nhún tay tỏ vẻ bất lực.

Nói nhiều cũng thấy mệt nên lúc này chỉ đành từ từ lấy lại bình tĩnh, giữ tâm thái bình thản rồi tính sau.

Đối phương ừ một tiếng gật đầu: Đương nhiên rồi ha ha, dù sao chúng ta đều là những người lý trí cả mà.

Tuy miệng thì nói là người lý trí nhưng Sở Long cứ thấy câu nói này nó cứ sai sai thế nào ấy, chẳng lẽ anh không giống người lý trí

sao?

Nhưng vì đã bị giới hạn không được nói trắng ra nên Sở Long cũng chỉ gật đầu, không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa.

Đi thêm một đoạn đường nữa, Sở Long lên tiếng: Trần tiên sinh này, tôi thấy kỹ thuật mở khóa của anh thực sự siêu đẳng, làm tôi bội phục lắm, hay là anh dạy cho tôi học với được không!

Sở Long vừa nói vừa chớp mắt, liếc nhìn Trần Bì A Tứ một cái.

Lúc ở dưới cổ mộ, thực lực của anh ta đã được chứng minh, đúng là một chuyên gia mở khóa, những trận pháp tinh vi mật bố đều bị anh ta phá giải.

Về điểm này thì Sở Long, Bàn Tử hay thậm chí là Tiểu Ca dường như cũng có phần không bằng.

Đương nhiên là anh muốn cùng đối phương thảo luận sâu về kiến thức này để hiểu rõ tình hình, như vậy cũng có thể nâng tầm thực lực và cảnh giới của mình lên rất nhiều.

Đây cũng là ý định của Sở Long, muốn nhân cơ hội này học hỏi kỹ thuật và phương pháp thực sự của đối phương.

Nhưng Trần Bì A Tứ nghe xong lại cười ha hả: Tiên sinh à, không phải tôi không muốn dạy hay không muốn nhận cậu làm đồ đệ, mà là nhà họ Trần chúng tôi quả thực có một số quy định, thật khó mà giao lưu với cậu được, nghề này không truyền cho người ngoài.

Trần Bì A Tứ nói với vẻ hơi lúng túng vì anh biết nói vậy sẽ làm đối phương thất vọng.

Dù thế anh cũng không thể vi phạm gia quy để nhận Sở Long làm đồ đệ, trong Lão Cửu Môn mỗi môn phái đều có những tuyệt kỹ độc môn riêng.

Chính vì những tuyệt kỹ này không bao giờ truyền ra ngoài, chỉ truyền lại cho con cháu trong gia tộc nên các gia tộc mới có thể hưng thịnh lâu dài đến vậy.

Tuy thời đại bây giờ không còn thịnh hành việc hợp tác trộm mộ như trước nữa nhưng những lời tổ huấn đó vẫn luôn in sâu trong lòng anh, không hề bị ảnh hưởng hay thay đổi.

Chương 887

Nghe đối phương nói vậy, Sở Long cảm thấy hơi bất lực, chỉ biết thở dài cười khổ: Đã vậy thì thôi vậy, ha ha ha, tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, cũng không thể ép người quá đáng, sứ mệnh gia tộc thì chúng ta không thể làm trái được.

Sở Long không phải loại người không biết lý lẽ, tổ huấn nhà người ta không truyền ra ngoài thì anh cũng không cưỡng cầu.

Nhưng ngay khi Sở Long từ bỏ ý định đó, Trần Bì A Tứ đột nhiên nói: Nhưng cậu cũng đừng nản chí, quy định là chết còn người là sống, tổ huấn nhà tôi tuy không truyền cho người ngoài nhưng lại có một yêu cầu ngoại lệ.

Nghe thấy thế, mắt Sở Long sáng lên, cả người lập tức phấn chấn hẳn, ngụ ý của đối phương là có trường hợp đặc biệt sao.

Nếu có ngoại lệ thì chắc chắn có hy vọng, biết đâu có thể thảo luận sâu về kiến thức uyên bác của anh ta.

Suy tính một hồi, Sở Long không nhịn được mà xoa tay cười hì hì: Ái chà chà ha ha, nói vậy là chuyện này vẫn còn cửa rồi.

Được thôi, đã vậy thì chúng ta thảo luận cho kỹ xem điều kiện là gì, đừng có vòng vo nhé, chúng ta đều là người thực tế cả nên đừng có đi đường vòng.

Sở Long cảm thấy nóng lòng lắm rồi, phải hiểu rõ tình hình cụ thể mới biết ý đối phương là gì.

Trần Bì A Tứ lắc đầu nói: Tuy nhà tôi không truyền cho người ngoài nhưng có một quy tắc, đó là nếu ai có thể vượt qua được những quan ải do gia tộc tôi thiết lập thì sẽ được coi là người trong nhà, như

vậy tôi có thể truyền thụ những tuyệt kỹ độc môn của mình cho người đó.

Sau khi nghe những lời đó, Sở Long cũng rơi vào trầm tư.

Khá khen cho lão tổ tông nhà họ Trần, đúng là rất thông minh.

Việc này giống như để lại một đường lui từ trước, vạn nhất hậu nhân nhà họ Trần không đủ năng lực, hoặc không muốn kế thừa sự nghiệp thì hoàn toàn có thể tìm người ngoài để kế nhiệm.

Đây chẳng qua là để lại một bước đệm cho gia tộc, cho những người khác một cơ hội.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Sở Long bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu cười nói: "Thế thì tuyệt quá, ha ha!

Đã như vậy thì tôi cũng chẳng khách khí nữa, nhanh chóng dẫn tôi đi đi.

Trong nội bộ gia tộc có chuyện gì đặc thù thì chúng ta mau chóng bàn bạc kỹ hơn."Sở Long đã không thể chờ đợi thêm được nữa, anh toe toét miệng cười hớn hở, trong ánh mắt lộ rõ vẻ phấn khích.

Nếu thực sự có thể khai thác được những thông tin hữu dụng từ đối phương thì đúng là cầu còn không được.

Lúc này, Sở Long cảm thấy tinh thần phấn chấn, toàn thân tràn đầy kình lực, chỉ hận không thể lập tức làm sáng tỏ mọi chuyện, rồi hỏi cho ra nhẽ.Trần Bì A Tứ cũng không làm Sở Long thất vọng, ông gật đầu đáp: "Thực ra cũng đơn giản thôi, lúc đó cậu theo tôi về gia tộc, sau đó tiến hành một loạt các thử thách.

Chỉ cần có thể vượt qua các cửa ải của gia tộc tôi thì sẽ có một bước tiến triển mới..." Đối phương không hề giấu giếm, thẳng thắn giải thích rõ ngọn ngành sự việc.

Sở Long khoanh tay, gật đầu ra chiều thú vị: “Đã như vậy thì sau khi quay về tôi sẽ trực tiếp tới đó.

Để tôi xem thử các cửa ải trong gia tộc ông được thiết kế như thế nào, dù sao tôi cũng luôn thích thử thách.”Đã quyết định thì Sở Long sẽ không dễ dàng thay đổi, hơn nữa bản lĩnh của nhà họ Trần quả thực cũng là thứ mà anh luôn hướng tới.

Vì vậy, Sở Long quyết định một không hai có hai, sẽ trực tiếp thâm nhập vào nội bộ gia tộc họ để tìm hiểu những bí mật thực sự bên trong.

Sở Long trả lời đơn giản và dứt khoát, nhưng Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh lại có vẻ hơi kỳ quái.

Ông nhìn Sở Long với vẻ đắn đo, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Thấy biểu cảm cổ quái của đối phương, Sở Long cảm thấy khó hiểu, anh gãi đầu hỏi: “Ông Trần, ông có ý gì vậy?

Chẳng lẽ lời tôi vừa nói có gì sai, hay câu nói đó làm ông lo lắng?”Sở Long cảm thấy có chút không đúng, rõ ràng lúc nãy chẳng có vấn đề gì cả, hai bên đã thỏa thuận xong xuôi thì cứ thế mà làm thôi.

Tại sao nụ cười của Trần Bì A Tứ lúc này lại kỳ lạ như vậy, khiến Sở Long cứ như hòa thượng sờ không được đầu, chẳng hiểu mô tê gì.Ông Trần cười ha hả nói: “Cậu đừng có vui mừng quá sớm.

Bởi vì một khi đã là cơ quan trong nội bộ gia tộc tôi thì chắc chắn rất phức tạp...

Trước đây cũng có những người dùng cách tương tự để vào trong nhằm thử nghiệm hiệu quả của cơ quan, kết quả cuối cùng thế nào thì không cần nói cũng biết, đều bỏ mạng vô ích ở đó rồi.

Cho nên bây giờ tôi đang cân nhắc kỹ xem độ lợi hại của nó thế

nào.”Hóa ra các cơ quan trong gia tộc họ Trần có độ nguy hiểm cực cao, ông ta sợ Sở Long đi sẽ mất mạng.

Dù sao thân phận của Sở Long cũng rất đặc biệt, ông ta đã sớm nghe danh tiếng của anh, người này là con rể nhà họ Hoắc, lại là bạn thân của Tiền Lão Cẩu, địa vị trong Lão Cửu Môn cũng không hề nhỏ.

Chương 888

Thông qua chuyện này, ông ta cũng không muốn đắc tội với Sở Long.

Vạn nhất khiến Sở Long chết trong các cửa ải cơ quan của nhà họ Trần thì sau này không biết ăn nói thế nào với nhà họ Ngô và nhà họ Hoắc.

Chỉ riêng cửa của Hoắc lão thái thái thôi chắc cũng không qua nổi, bà ấy có khi sẽ dốc toàn lực gia tộc để chèn ép nhà họ Trần, thậm chí gây ra nội loạn trong Lão Cửu Môn.

Sự việc vốn dĩ rất phức tạp, cộng thêm thân phận đặc biệt của Sở Long nên ông ta mới do dự và cảm thấy có chút áp lực.Nghe đối phương nói xong, Sở Long lại cười ha hả, lắc đầu bảo: “Ha ha ha!

Ông Trần, ông lo xa quá rồi đấy.

Ông không tin vào thực lực của tôi, lại còn hiểu lầm về thân phận của tôi nữa.

Yên tâm đi, chuyện này tôi đã chấp nhận, đã hứa thì nhất định sẽ cho ông một câu trả lời thỏa đáng...

Đệch, tôi lại càng thấy hứng thú rồi đấy!

Để xem cơ quan đó rốt cuộc là cái gì mà khiến ông phải nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy.

Coi như cho tôi chút cơ hội để vận động tay chân vậy!”Sở Long cảm thấy vô cùng phấn khích, thậm chí toàn thân tràn đầy năng lượng.

Nếu đã như vậy thì anh cũng không cần khiêm tốn nữa.

Một khi đã chấp nhận yêu cầu và nhiệm vụ này, anh nhất định

phải tung ra bản lĩnh thực sự.

Sở Long khẽ nhún vai, cảm thấy tinh thần lên cao đến đỉnh điểm.

Thật tuyệt vời, cuộc đời không ngờ lại có lúc rực rỡ và đa sắc màu đến thế.Trần Bì A Tứ chỉ cười khổ một tiếng: "Được rồi, nếu cậu đã đồng ý thì lúc đó chúng ta sẽ tính tiếp." Ông cũng nhận ra Sở Long không phải loại người dễ dàng thay đổi chủ ý, một khi đã muốn xử lý chuyện gì thì chắc chắn sẽ đi đến cùng.

Chỉ cần lúc đó hai bên tự nguyện và ký kết một số điều ước trước, tin rằng nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô cũng sẽ không vô cớ tìm rắc rối.

Vì vậy, trước khi Sở Long tham gia thử thách của gia tộc, mọi trình tự đều phải thực hiện đúng quy định, mọi chuyện phải rõ ràng ngay từ đầu để tránh những rắc rối dây chuyền về sau.Hoắc Tú Tú luôn đứng bên cạnh nghe cuộc trò chuyện giữa Sở Long và ông Trần, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Đặc biệt khi nghe nói có mối đe dọa lớn, có thể gây thương vong, cô càng thêm lo lắng.

Cô vội vàng chạy lại, nhìn Sở Long nói: "Anh Long, hay là thôi đi?

Nếu anh muốn biết điều gì thì cứ về hỏi bà nội em, bà đều biết cả, không cần thiết phải tham gia thử thách của gia tộc đó đâu.

Em cảm thấy các cơ quan đó chắc chắn rất nguy hiểm." Hoắc Tú Tú nắm lấy áo Sở Long, lộ ra vẻ đáng thương như muốn ra sức ngăn cản anh.

Cô luôn cảm thấy nếu Sở Long đi thì sẽ gặp nguy hiểm, vạn nhất mất mạng thì hậu quả khôn lường, lợi bất cập hại.

Cho nên ngay khi nghe nhắc tới chuyện này, tâm trí cô bé đã rối như tơ vò, nước mắt lưng tròng nhìn Sở Long.Nghe cô nhóc nói vậy, Sở Long suýt chút nữa bật cười, anh vỗ nhẹ lên vai cô: "Được rồi, cô

bé ngốc của anh, em làm sao vậy?

Vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ đơn giản, sao em cứ làm nó trở nên kỳ quái thế...

Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho anh xử lý, mọi thứ chắc chắn sẽ ổn thỏa.

Những vấn đề đó anh nhất định có thể kiểm soát được trong lòng bàn tay." Một câu nói của Sở Long vô cùng chắc nịch, thậm chí có thể thấy rõ sự tự tin trên mặt anh.

Chuyện này vốn dĩ chẳng có gì to tát, hà tất phải làm quá lên như thế.

Sau khi trấn an vài câu, Sở Long đã lấy lại được tâm thái bình thản.

Tú Tú nghe xong cũng chỉ biết gật đầu, bất lực buông tay.

Cô biết một khi Sở Long đã quyết định thì có kéo thế nào cũng không lại, vì anh vốn là người rất chấp nhất với những gì mình muốn làm.

Đã không thể thay đổi, Hoắc Tú Tú chỉ đành chọn cách thầm lặng ủng hộ anh.Khi đi về phía trước, Hoắc Tú Tú tự lẩm bẩm: "Được rồi, anh Long, nếu anh đã không muốn bỏ cuộc thì em nhất định sẽ ủng hộ anh.

Anh yên tâm, về nhà em sẽ hỏi kỹ bà nội.

Chương 889

Bà nội rất hiểu nhà họ Trần, có lẽ bà sẽ có kiến giải về các cơ quan và trình tự của gia tộc họ." Hoắc Tú Tú thầm hạ quyết tâm, về nhà nhất định phải cầu cứu lão tổ tông để bà chỉ dẫn, như vậy mới có thể giảm bớt nguy hiểm cho Sở Long.

Đó là việc duy nhất cô có thể làm lúc này, vì cô chỉ mong Sở Long bình an vô sự, nhất định phải kiên trì để có thể ở bên cạnh cô mãi mãi.Nhìn dáng vẻ của cô gái ngốc nghếch này, Sở Long khẽ véo mũi cô một cái, gật đầu: "Được, thế thì cảm ơn em nhé.

Yên tâm đi, về nhà nhất định phải nhờ bà nội tiếp thêm kình lực cho anh đấy, ha ha!"Lúc này đúng là hoàng thượng không vội mà thái giám đã vội, Sở Long thực ra chẳng hề để chuyện này vào tâm, chỉ coi đó là một thao tác bình thường mà thôi.

Ngược lại, Hoắc Tú Tú cứ sướt mướt lo lắng làm anh cũng có chút bất lực.

Thực tế thì thực lực của anh rất mạnh, năng lực vượt xa người thường.

Một chút rắc rối nhỏ đó chẳng thể làm dao động được tâm tư của anh.

Sở Long không muốn đứng giữa đường lâu nên sau khi trấn an một cách uyển chuyển, anh bảo cô hãy thả lỏng tâm thái.

Sau khi điều chỉnh lại trạng thái, Sở Long nắm tay cô bé chuẩn bị quay về.Nhưng trên đường về, Bàn Tử đang đi tiên phong bỗng nhiên rú lên một tiếng, cả người sợ hãi nhảy dựng lên: "Mau nhìn kìa, cái gì thế này, trời đất ơi, chuyện gì xảy ra vậy?" Giọng của Bàn Tử cực kỳ sắc nhọn, tiếng hét vang dội khiến mọi người đều giật mình, vội vàng

quay đầu nhìn về hướng đó.

Khi ánh mắt chạm vào cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều sững sờ tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời, mặt đực ra vì kinh hãi.

Bởi vì ở phía trước không xa, có một con vật không biết đã ngã xuống đất từ lúc nào, thậm chí trên thân nó dường như bị thứ gì đó cắn xé.

Nhìn kỹ thì đó không phải là ngựa, mà là một con lạc đà.

Con lạc đà này toàn thân loang lổ vết thương, hơn nữa lông da đã bắt đầu thối rữa.Chứng kiến cảnh tượng đó, mọi người đứng ngây ra hồi lâu, có người sắc mặt trở nên tái mét, cứ dụi mắt liên hồi.

Cảnh tượng hôm nay quả thực khiến người ta cảm thấy phi di sở tư, tâm tư hỗn loạn như một nồi cháo, không biết phải làm sao.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Lạc đà có khi nào bị thứ gì đó ăn thịt không?

Nhìn kìa, thân thể nó dường như bị thứ gì đó gặm nhấm đến mức chỉ còn xương xẩu thế kia, chẳng lẽ là...” Bàn Tử bắt đầu phát huy trí tưởng tượng, não bộ hoạt động liên tục.

Khi cân nhắc một sự việc, bỗng nhiên lòng gã thắt lại, cảm thấy lạnh toát cả người.

Bởi vì trong lòng gã nảy ra một ý tưởng táo bạo: con lạc đà này và những dấu vết kia, chẳng lẽ có liên quan trực tiếp đến một sinh vật không xác định nào đó?Nên biết rằng một số sinh vật không rõ danh tính có thể xuất hiện tại đây bất cứ lúc nào.

Từ mức độ thối rữa của da thịt, có vẻ như chúng đã xâm nhập từ trong ra ngoài, lông tóc và xương cốt đều bị gặm nhấm loang lổ.

Chứng kiến mọi chuyện hiển hiện trước mắt, lòng mọi người rối

bời, có người còn cảm thấy da đầu tê dại, trán rịn ra mồ hôi hột.

Sở Long nhìn con lạc đà đó lại thấy quen mắt, đặc biệt là trên cổ nó có quấn một sợi dây đỏ, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Lúc này Hoắc Tú Tú mới bừng tỉnh đại ngộ kêu lên: "Em biết rồi!""Nếu em không đoán sai thì đây chính là con lạc đà của Tiểu Linh Thông, sao lại thế này nhỉ?

Một vật cưng như vậy sao có thể chết ở nơi này được." Hoắc Tú Tú trực tiếp nói ra suy đoán của mình, lời vừa dứt, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên quỷ dị.

Bàn Tử không tự chủ được mà lôi từ trong ba lô ra hai chiếc búa sắt lớn, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Tuy chưa thấy thứ gì nhưng Bàn Tử đã gào lên: "Mẹ nó, cái gì đấy?

Mau cút ra đây cho ông!

Vãi thật, nếu còn không mau cút ra đây, ông đây mà thấy là đập nát đầu ngay lập tức!"Giọng của Bàn Tử rất vang, khi nói hai chiếc búa sắt còn va vào nhau tạo ra những âm thanh cực kỳ chói tai.

Gã cảm thấy sắp không giữ được bình tĩnh nữa, xung quanh có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn bất cứ lúc nào, hơn nữa bầu không khí lại quỷ dị như vậy.

Sơ suất một chút thôi là có khi thân phận sẽ bị bại lộ, lâm vào cảnh nguy hiểm trùng trùng.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, hôm nay nhất định phải làm cho rõ chuyện gì đang xảy ra, cái thứ gì đang lén lút trong bóng tối.

Nếu không hiểu rõ thì hậu quả sẽ khôn lường, đúng là một cú sét giữa trời quang.Nhưng sau khi Bàn Tử gào lên một hồi, chẳng có chút

động tĩnh nào cả, xung quanh vẫn tĩnh lặng như tờ, thậm chí chỉ nghe thấy tiếng gió rít qua bên tai lúc mạnh lúc yếu.

Chương 890

Điều này làm mọi người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại, có người còn thấy cánh tay lành lạnh, toàn thân phát hư.

“Sao lạc đà của Tiểu Linh Thông lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ gã đã gặp phải chuyện gì không hay?

Mọi người đừng vội, chúng ta mau chóng rời khỏi chỗ này trước đã!” Lúc này Sở Long lập tức vẫy tay, giục mọi người nhanh chóng rời đi.

Bởi vì trong tình cảnh này, nếu không đi ngay có khi không kịp nữa.Con lạc đà của Tiểu Linh Thông đang yên đang lành sao có thể chết ngay giữa sa mạc hoang vu thế này, thịt lại còn bị thứ gì đó gặm nhấm, rõ ràng bên trong có ẩn tình.

Cho nên chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là hậu quả khôn lường, có thể gặp phải mối đe dọa cực lớn, phải đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Sở Long, Bàn Tử và nhóm Trần Bì A Tứ tăng tốc bước chân, mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Chỉ cần rời khỏi đây thì tin rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng sự việc thường không đơn giản như người ta tưởng, khi đang tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên Bàn Tử cảm thấy dưới chân như giẫm phải thứ gì đó, gã liền cúi đầu nhìn xuống.Vừa nhìn một cái, gã suýt chút nữa đã bị ám ảnh cả đời.

Bởi vì dưới lòng bàn chân gã, một bàn tay thò lên từ trong đống cát.

Đúng vậy, một bàn tay thò ra từ bên dưới, vừa khéo bị Bàn Tử giẫm trúng.

Lúc này Bàn Tử mới sực tỉnh, hèn gì lúc nãy giẫm lên cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa rõ rệt như vậy, hóa ra đó là tay người.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, trong lòng càng thêm hỗn loạn.

Gã sợ hãi hét lên một tiếng "Á!", sau đó lùi lại mấy bước.

Nhìn thấy bàn tay đó, gã không nói nên lời, da đầu tê dại, ăn nói lắp bắp."Này, cái tên béo chết tiệt này làm cái gì vậy?

Có biết là hét to thế làm người ta giật mình không?

Vừa nãy làm anh em một phen hú vía rồi đấy, có thể bình tĩnh một chút không?

Vãi thật, chuyện bé tẹo mà dọa cậu thành cái dạng này, đúng là không có khí tiết gì cả." Sở Long và Trần Bì A Tứ căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Bàn Tử đột ngột hét lên một tiếng làm tâm trạng mọi người đều bị đẩy lên cao, thành ra họ cảm thấy rất bất mãn, trừng mắt nhìn gã và mắng cho một trận nghiêm khắc.Bàn Tử lúc này cảm thấy vô cùng ấm ức, chỉ vào mặt đất nói: "Không phải đâu, đại ca đừng có hiểu lầm em.

Vừa rồi em thấy một thứ, dưới chân em là cái gì ấy?

Hình như em giẫm phải nó rồi." Gã ngồi xổm xuống một bên, nhích dần ra phía sau, tay vẫn chỉ vào vị trí trên mặt đất.

Lời nói đó lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long và Hoắc Tú Tú.

Chuyện gì vậy?

Gã đang nói nhảm cái gì thế?Vì tò mò, họ nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ.

Quả nhiên, ngay tại vị trí đó, có một bàn tay thò ra từ dưới cát.

Thậm chí có thể thấy bàn tay đó vừa mới thò ra khỏi lớp cát bụi.

Vì lúc nãy vô tình giẫm trúng nên mới phát hiện ra, sự việc diễn ra quá đột ngột khiến Sở Long và những người khác cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Trong phút chốc, ai nấy đều bàng hoàng, ngồi thẫn thờ ra đó hồi lâu không nói nên lời.

"Anh ơi, em thấy hơi sợ, cái đó dùng để làm gì?

Chẳng lẽ đó thực sự là bàn tay người sao?

Chuyện gì thế này?

Chương 891

Sao nó lại đột ngột xuất hiện trước mắt chúng ta?" Hoắc Tú Tú dù sao cũng là con gái, thấy cảnh tượng này thì sợ đến phát run.

Cô bé loạng choạng lùi lại vài bước, tim đập thình thịch, trán cũng rịn mồ hôi lạnh.

Cô biết trong tình huống này, nếu không làm rõ mọi chuyện thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.Sở Long nghe vậy liền vỗ nhẹ lên vai cô trấn an: "Được rồi, nghe anh này, bây giờ không phải lúc sợ hãi.

Em phải bình tĩnh lại, giữ vững tinh thần mới là quan trọng nhất." Ngoài những lời an ủi ra, Sở Long cũng thực sự không biết phải nói gì thêm với Hoắc Tú Tú, dù sao cô bé lúc này cũng đang thiếu cảm giác an toàn nhất.

May mà Sở Long có ý thức bảo vệ rất mạnh nên đã che chắn cho cô ở phía sau.

Bàn Tử và Trần Bì A Tứ cũng lùi ra xa một khoảng.Bàn Tử lúc này dường như sắp suy sụp đến nơi, gã ngồi bệt xuống đất hồi lâu không muốn đứng dậy, cứ nhích dần ra phía sau để giữ khoảng cách.

Gã sợ nếu sơ ý lại gần thì sẽ bị cái thứ đáng sợ kia tóm lấy, mang lại họa sát thân.

Lúc này Bàn Tử chỉ muốn tránh càng xa càng tốt hoặc nhắm mắt lại không nhìn nữa.

Sở Long thấy vậy liền không hài lòng, quát lớn: "Béo chết tiệt, làm cái gì vậy?

Có thể đừng vô dụng thế được không?

Có thể tranh chút khí thế không hả, mau lại xem xem đó là tình

hình gì, ít nhất cũng phải biết đó là cái quái gì chứ.” Cứ đứng đực ra đó mãi cũng chẳng phải là cách, vật kia đã xuất hiện rồi, nếu cứ trốn tránh thì chỉ càng làm tăng thêm sự sợ hãi vô cớ mà thôi.Vì vậy theo Sở Long, cách tốt nhất và hợp lý nhất bây giờ là lại gần thăm dò để xem rốt cuộc nó là cái gì, như vậy mới có thể tìm ra chân tướng.

Nhưng Bàn Tử vẫn không ngừng lắc đầu, mặt nhăn như khổ qua: “Không được đâu đại ca, em thực sự không khống chế được cảm xúc.

Cái thứ đó em chưa bao giờ thấy, thật là ngại quá...” Bàn Tử vừa nói vừa tỏ vẻ đáng thương, gã cảm thấy đại ca đang lừa mình.

Cái thứ đó mà dám tùy tiện lại gần xem sao?

Không chừng hôm nay bỏ mạng ở đây mất.

Lúc này Bàn Tử tỏ ra rất có khí tiết, thà chết cũng không muốn lại gần nửa bước, cũng chẳng muốn nghĩ cách gì nữa.Sở Long hoàn toàn cạn lời với gã, đã là lúc nào rồi mà còn nói những lời vô dụng như vậy.

Thấy gã cứ né tránh mãi, Sở Long trừng mắt quát: “Đúng là cái đồ vô dụng, thật làm tôi thất vọng quá.

Được rồi, nếu đã không có dũng khí thì cứ đứng bên cạnh mà xem, đừng có lảm nhảm nữa...” Bây giờ thì phải làm sao?

Sở Long cũng cảm thấy đau đầu, không lẽ thực sự không có cách nào sao?

Một chuyện nhỏ đơn giản mà bị đối phương làm quá lên như thế.

Nếu cứ đứng nhìn mãi thì chẳng thể giải quyết được chuyện này, cũng chẳng biết phải làm thế nào tiếp theo.Thấy đối phương cứ lo lắng cân nhắc mãi, Sở Long liền đưa Hoắc Tú Tú ra phía sau cho an toàn, rồi chuẩn bị tự mình ra tay.

Nhưng Bàn Tử không dám, cũng không muốn Sở Long lại gần.

Gã lắc đầu liên tục: "Anh em à, đừng có kích động, vừa rồi em thấy bàn tay đó dường như đang động đậy, em cảm giác bên dưới có thứ gì đó đang lôi kéo nó, nhìn kìa, hình như nó đang nhấp nhô lên xuống." Thực tế Bàn Tử không sợ cái gọi là bàn tay đó, cũng không sợ người chết, dù sao gã cũng là dân đổ mộ, sợ gì mấy thứ đó.

Nhưng điều gã khó chấp nhận nhất là bên dưới lớp bùn đất kia lại có thứ gì đó đang hoạt động.Điều đó làm gã tâm phiền ý loạn, thậm chí hoảng loạn chân tay luống cuống, dù sao dưới lớp sa thổ đó chắc chắn có sinh vật đang di động.

Nếu người gặp nạn hiện giờ còn sống, có lẽ còn hơi tàn thì đáng lẽ phải vội vàng khua tay cầu cứu người bên ngoài mới đúng.

Nhưng bàn tay kia lại chẳng hề có lấy một sự phản hồi, trái lại cứ liên tục rung động cổ tay, làm người ta không tài nào nhìn thấu, cảm thấy rất đáng ngờ.

Đến mức tình hình hiện tại đã vượt xa trí tưởng tượng, khiến gã hoàn toàn mông lung, đầu óc trống rỗng.Sở Long vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn đối phương, nghiêm túc nói: "Được rồi, cái đồ ngốc này sao vô dụng vậy?

Đừng có đứng đó mà lèo nhèo mấy lời vô ích nữa, cứ yên tâm đứng một bên đi, chuyện còn lại để tôi xử lý." "Tôi không tin là một chút vấn đề nhỏ này mà không giải quyết được, để người ta cười cho à?

Cứ yên tâm giao chuyện này cho tôi, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát." Một câu nói dứt khoát của Sở Long đáp lại đối phương, anh xắn tay áo và từ từ tiến về phía trước.

Trong tình huống hôm nay không thể tiếp tục đứng nhìn, cũng

không cần phải suy tính thêm nữa, vì nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra mới có thể điều tra ngọn ngành.Sở Long thu xếp ổn thỏa cho mọi người, lấy từ trong ba lô ra một chiếc xẻng Hán Dương, rồi chậm rãi di chuyển về phía trước.

Anh cẩn thận quan sát lớp sa thổ trên mặt đất, dùng xẻng Hán Dương gạt từng chút đất ra ngoài.

Chương 892

Sau một loạt thao tác, anh đã gạt sạch lớp bụi trần trước mắt, rồi đào dần ra ngoài tạo thành một cái hố lớn lún sâu xuống.

Sau khi quan sát kỹ, anh chẳng thấy bất cứ thứ gì, cũng không biết rốt cuộc nó nằm ở đâu, làm Sở Long cảm thấy vô cùng tốn công vô ích.“Chuyện này là thế nào?

Sao lại kỳ quái vậy, nhìn qua đúng là nực cười quá.” Lúc này Sở Long cảm thấy khó hiểu, anh gãi đầu, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Bởi vì lúc này Sở Long vẫn không thể nào hiểu nổi tình hình, tự nhiên cũng thấy bế tắc, đặc biệt là khi nhìn xuống vị trí sa thổ, mọi thứ lại hiện ra rất rõ ràng.

Anh đặt tay lên đó khẽ bóp một cái, có thể cảm nhận được những hạt cát rất rõ rệt, lớp đất cát chậm rãi lọt qua kẽ tay anh, chảy xuống phía dưới.

“Đứng đực ra đó làm gì?

Mau lại giúp một tay đi!” Một mình đào thì chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian, nên Sở Long lập tức trừng mắt nhìn về phía Bàn Tử.

Cái tên này ngoài việc đứng bên cạnh gieo rắc bầu không khí căng thẳng ra thì còn làm được gì nữa?

Nếu là lúc khác chắc gã đã quay đầu chạy mất dép rồi.Nhưng Sở Long đã nói đến nước này, nếu còn không lại giúp thì đúng là không ra gì.

Hơn nữa bây giờ tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể đâm lao phải theo lao thôi, nên gã chẳng còn lựa chọn nào khác.

Bàn Tử hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí mới từ từ tiến về phía

trước.

Mỗi bước đi gã đều cảm thấy run sợ, tim đập loạn nhịp.

Khi đã đến nơi, gã quỳ một gối xuống đất, cầm xẻng trong tay liên tục đào bới.

Sau một hồi đào xuống, quả nhiên qua những khe hở, gã thấy được tình hình bên trong, thậm chí thấy được dường như có người đang bị chôn vùi.

Thấy những dấu vết bên dưới lớp đất bụi, Bàn Tử bừng tỉnh, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, cười rất tươi.Lúc này gã ha hả gật đầu: "Tuyệt quá, không ngờ lại có cảm giác này, đúng là kích thích thật." Chỉ cần nhanh chóng đào ra là có thể biết bên trong là cái quái gì.

Thế là Sở Long, Bàn Tử và nhóm Trần Bì A Tứ bắt đầu hợp tác.

Đang lúc hăng say đào bới, bỗng nhiên có một thứ cực lớn chui ra từ bên dưới.

Bàn Tử giật mình hét to một tiếng rồi lùi lại mấy bước, Sở Long cũng hô lên "Không xong rồi!", lập tức vung chiếc xẻng Hán Dương trong tay đập mạnh xuống.Thứ chui ra từ lớp cát bụi đó hóa ra là một con rắn độc đầu hình tam giác.

Đúng vậy, chính là loại rắn đầu tam giác mà Sở Long từng gặp trong cổ mộ dưới lòng đất.

Một con rắn chuông thò ra, từ từ tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại thò cái lưỡi dài ra, cơ thể di chuyển theo kiểu rắn bò áp sát lại gần, dường như đang nhắm vào Sở Long.

Ngay khi con rắn chuông chui ra khỏi đất, việc đầu tiên nó làm là tấn công Sở Long.

May mà Sở Long phản ứng nhanh, trong giây phút nghìn cân treo

sợi tóc, anh lập tức rút thanh kiếm Hán Dương ra chém tới.

Một tiếng "keng" vang lên, một tia sáng xẹt qua, chém trúng vào cái miệng rộng của nó.Con rắn chuông đó đang há miệng định cắn người, nhưng không ngờ đòn tấn công của Sở Long lại nhanh như vậy, khiến nó không kịp trở tay.

Cuối cùng, con rắn chuông đó toàn thân lảo đảo, rồi từ từ lịm đi nằm bẹp một bên, không còn cơ hội động đậy nữa.

Sở Long đứng đối diện khẽ phủi tay, nhìn chằm chằm vào nó rồi nói: "Cái con súc sinh nhỏ này to gan thật, dám ở đây giả thần giả quỷ.

Nếu lúc nãy tôi không phát hiện ra hoặc quá nôn nóng thì chắc đã trúng kế rồi." May mà trong tay có xẻng Hán Dương, nếu không chắc đã bị nó cắn trúng.

Dù sao rắn chuông chui ra từ đây, lại còn là sinh vật trong cổ mộ dưới lòng đất mà có thể xuất hiện ở địa phương này, quả thực cũng làm anh thấy bất ngờ.Hoặc là dưới lớp biểu tầng địa hạ hà chắc chắn có một không gian liên thông, nếu không sao nó bò ra được.

Nên biết rằng cổ mộ nằm ở một vị trí rất sâu dưới lòng đất, bình thường rất khó xuyên thấu.

Nếu mà dễ dàng xuyên qua như vậy thì chắc mấy tên đạo tặc đã đào sạch và biết hết tình hình bên trong rồi, đâu còn nhiều bí mật đến thế.

Nhưng chỉ đáng tiếc là mọi thứ đã trở nên vô nghĩa, sẽ mang lại vô vàn nan đề.Trong tình hình cuối cùng, cả hai bên đều cúi đầu trầm tư, trên mặt lộ rõ vẻ mông lung, thần sắc tự nhiên lộ ra một tia bất lực.

Lúc này mọi người đều cúi đầu, lộ ra dáng vẻ lực bất tòng tâm.

Chương 893

Cái gọi là con rắn chuông đột nhiên chui ra nên Sở Long chỉ đành liên tục lùi lại phía sau vài bước để giữ khoảng cách với nó.

Cầm chắc chiếc xẻng trong tay, Sở Long quan sát kỹ lưỡng rồi nói: "Mọi người đừng vội, cứ bình tĩnh.

Yên tâm đi, chuyện này nhất định giải quyết được, chỉ là một sinh vật nhỏ thôi, cùng lắm cũng chỉ là một con súc sinh..."Nếu mà bị cái thứ này dọa cho chân tay luống cuống thì sau này sẽ bị người ta cười cho.

Dù gì họ cũng là đạo mộ tặc, là thổ phu tử.

Ngay cả những ngôi mộ người chết còn chẳng sợ, lẽ nào lại sợ một con rắn nhỏ này?

Thế là Sở Long đứng đó cân nhắc, rồi chậm rãi rút ra thanh đại đao viễn cổ.

Cứ ngỡ chỉ là một con rắn độc bình thường, nhưng khi chú ý kỹ, anh mới thấy mình đã lầm, lầm to rồi, thật là hoang đường hết sức.Con rắn chuông đó từ từ chui ra khỏi chỗ đó, rồi đột nhiên tung mình lên, tư thế cuộn tròn của nó lúc này hiện ra rất rõ nét.

Không chỉ có vậy, nhìn con rắn xuất hiện ngay trước mắt, anh còn thấy thân hình nó cuộn lại theo hình xoắn ốc, cái đầu không ngừng lắc lư.

Mọi chuyện đã vượt xa trí tưởng tượng của anh, làm anh thấy lạnh toát cả người, không tài nào đoán được chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại đáng sợ đến vậy.

Nếu không nhanh chóng xử lý chuyện này thì nó có thể đe dọa mọi

người bất cứ lúc nào, thậm chí gây ra tai nạn.Vì để tránh tai nạn xảy ra, anh chỉ đành liên tục lùi lại mấy bước, vội vàng tìm một chỗ để trốn, cố gắng hết sức có thể.

Ngay lúc này, Sở Long rút thanh đại đao viễn cổ ra nói: "Tôi khuyên mày mau biến đi, đừng có ở đây quấy nhiễu nữa, nếu không tin hay không ông đây chém đứt đầu mày!" Lời này tuyệt đối không phải đùa giỡn, nếu con rắn chuông kia còn tiếp tục tiến lại gần, anh sẽ không ngần ngại chém đứt đầu nó ngay tại chỗ, chẳng chút nương tay.

Nhưng lời đe dọa của Sở Long chẳng có chút tác dụng nào, con rắn chuông trước mắt không hề bị ảnh hưởng, ngược lại còn tiếp tục bò tới.

Đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào Sở Long, cái lưỡi thò ra thụt vào liên tục.Bàn Tử lúc này lấy từ trong ba lô ra hai chiếc búa sắt quen thuộc, cũng là vũ khí phòng thân.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với mối đe dọa từ con rắn.

Bàn Tử nhìn chằm chằm con rắn độc, rồi quay sang hỏi Sở Long: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?

Lẽ nào cứ để nó đe dọa mãi thế này sao?

Phải tìm cách thôi, nếu không chắc chết thảm quá, thực sự em không khống chế được nữa rồi."Khi nói những lời đó, toàn thân Bàn Tử run lên bần bật, cánh tay và bờ vai đều lảo đảo.

Nghe Bàn Tử nói nhảm, Sở Long không tự chủ được mà lườm gã một cái cháy mắt, vỗ nhẹ lên vai gã: "Ông chủ Dương, anh biết đùa thật đấy, chuyện cỏn con này có là gì." Sở Long vỗ vai đối phương rồi cố ý hạ giọng xuống.

Đồng thời, đối phương cũng đang khẽ vận động gân cốt, rồi chậm rãi cân nhắc chiếc búa sắt trong tay, chuẩn bị từng bước tiến về phía trước.

Lúc này bước chân của Bàn Tử có vẻ rất quyết tuyệt, khi tiến lại gần, thân hình gã hơi hạ thấp xuống.

Không chỉ vậy, gã nhìn chằm chằm về phía trước với vẻ ung dung đắc ý.Đặc biệt khi nhìn con rắn, gã nhe răng cười: "Cẩn thận đấy nhóc con, đã tới đây rồi thì hôm nay cho mày nếm thử mùi vị của chiếc búa này, xem mày có thấy thoải mái không!" Nói xong, Bàn Tử bắt đầu vận động gân cốt, rồi bất ngờ hét lên một tiếng "Oa oa!", lao về phía con rắn.

Sở Long không hề can thiệp vì anh biết Bàn Tử có năng lực của riêng mình.

Sau tiếng hét lớn, gã lao tới ba bước rưỡi với tốc độ cực nhanh, vung chiếc búa sắt trong tay nện xuống mặt đất nghe một tiếng "keng" chói tai.Lúc này tốc độ của con rắn chuông cũng cực kỳ nhanh, ngay khi chiếc búa sắt vừa áp sát, nó đã nhanh chóng lùi lại mấy bước, né tránh được đòn tấn công một cách khéo léo.

Điều này làm cho Sở Long, Trần Bì A Tứ đều thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ con rắn nhỏ này lại linh hoạt đến thế, có thể chống đỡ được cả đòn đó.

Điều này làm Sở Long và Trần Bì A Tứ cảm thấy có chút lo lắng, cứ thế này thì e là sẽ chịu thiệt, chẳng thu được lợi lộc gì.

Họ liên tục lùi lại phía sau, đứng quan sát xem bước tiếp theo nên làm thế nào."Đúng rồi Long ơi, xem tình hình này đi, hoàn toàn không bình thường chút nào.

Tôi chưa bao giờ thấy con rắn nào trâu bò thế này, có thể né được cả búa của tôi.

Mấy con rắn tôi gặp trước đây chỉ là hạng em út thôi, sao con này lại đỉnh thế nhỉ.” Bàn Tử trố mắt nhìn, tay gãi đầu với vẻ mặt đầy hoang mang.Gã không hiểu nổi tại sao con rắn này lại lợi hại vượt xa tưởng tượng như vậy.

Nghe xong, Sở Long cười ha hả nói: “Nếu không đoán sai thì con rắn này chắc chắn có ích, đúng vậy, chúng ta phải nghiên cứu kỹ xem nó có tác dụng gì.” Thế là anh bắt đầu vỗ tay nhè nhẹ, trên mặt lộ rõ vẻ điềm tĩnh.

Nếu hôm nay không giải quyết được chuyện này thì sau này sẽ bị người ta cười chê, mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa.Thế là cả nhóm bắt đầu lùi lại phía sau vài bước, nhường ra một khoảng không gian ở hai bên, mắt nhìn chằm chằm với vẻ thách thức.

Chương 894

Khóe mắt của mấy người này không ngừng giật giật, có người còn vận động gân cốt, cảm thấy toàn thân tràn đầy kình lực.

“Huynh đệ chúng ta cùng lên đi, đừng nói nhảm nữa, nhất định phải hạ gục nó.

Mọi người đừng sợ, hôm nay nhất định phải bắt gọn nó, định đoạt vụ này, chà đạp nó một trận, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng thế được.”Sở Long lập tức vung thanh đại đao viễn cổ ra, anh biết chỉ dựa vào Bàn Tử thì chắc chắn không xong, phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng.

Anh biết câu “không vào địa ngục thì ai vào địa ngục”.

Nếu hôm nay cứ đứng nhìn thì sẽ bị cái thứ này đe dọa, bị người ta cười nhạo, cho nên Sở Long không thể tiếp tục giữ bình tĩnh.

Theo tiếng hô của Sở Long, mọi người nhanh chóng áp sát, toàn thân tràn đầy tinh thần.

Nhưng ngay khi họ vừa tiến lại gần, con rắn chuông bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.“A, lũ nhân loại hèn mọn, đừng có ra tay, các người không đánh lại tôi đâu, bị bao vây rồi.” Câu nói này làm Sở Long giật bắn người, cảm thấy thanh đại đao viễn cổ trong tay như đang bỏng rát.

Cả Bàn Tử và Trần Bì A Tứ đều run rẩy.

Việc một con rắn chuông đột nhiên xuất hiện có thể hiểu là một tai nạn, có lẽ họ chưa đoán hết tình hình.

Nhưng bây giờ con rắn nhỏ này lại nói tiếng người rõ mồn một như thế: “lũ nhân loại hèn mọn”.

Không phải là quá trâu bò sao?

Đầu óc Sở Long lúc này rối như canh hẹ.

Ngay cả Bàn Tử cũng run cầm cập, chiếc búa sắt suýt chút nữa rơi khỏi tay.“Chuyện gì thế này?

Anh Long ơi chuyện gì vậy?

Hay là chúng ta mau chạy đi, em thực sự rất sợ, sao nó lại biết nói tiếng người chứ?

Em nghe bà nội kể chỉ những con vật thông linh mới có thể bắt chước tiếng người thôi!” Hoắc Tú Tú vốn im lặng nãy giờ, lúc này cũng cảm thấy tâm trí hỗn loạn, cô nhìn Sở Long rồi liên tục giục giã, hy vọng anh nhanh chóng rời khỏi đây.

Bởi vì nếu không rút lui ngay, có khi sẽ không kịp nữa, sẽ bị nó khống chế hoàn toàn, thậm chí mất mạng.Nhưng Sở Long lúc này lại hừ lạnh một tiếng, vẫy tay bảo: “Không thể nào, đường đường là Sở Long tôi mà hôm nay lại phải chạy sao, chắc chắn sẽ bị cười nhạo cho xem!

Thôi được rồi, cứ đứng một bên đi, hôm nay nhân cơ hội này để cho bọn mày biết ông đây lợi hại thế nào.

Bởi vì Sở Long này chưa bao giờ biết bỏ cuộc, cũng chẳng biết sợ là gì, vì ông đây là một kẻ siêu cấp mạnh mẽ, là một người hùng thực sự!”Trong khi Hoắc Tú Tú và Bàn Tử còn đang do dự, Sở Long đã đứng thẳng lưng, nắm chặt thanh trường đao nhìn chằm chằm con rắn nhỏ.

Bây giờ không phải lúc thối lui, mà có muốn cũng không được, vì con rắn chuông vừa nói rồi, đường của họ đã bị chặn.

Nếu bây giờ quay đầu chạy thì chỉ tổ làm trò cười, sẽ bị nó truy đuổi cho tơi bời.

Thay vì bị nó đuổi chạy nháo nhào như chó bị niện, chi bằng cứ bình tĩnh đối đầu với thử thách.

Sở Long cảm thấy thanh đại đao trong tay bỗng trở nên nhẹ nhõm.Những người xung quanh lập tức cảm thấy cánh tay run rẩy, lòng lạnh toát, họ lúng túng lùi lại mấy bước.

Khi thối lui, họ dựa sát lưng vào tường, cảm thấy tim đau thắt lại, mồ hôi vã ra như tắm, lăn dài trên má.

Mọi chuyện đã vượt xa trí tưởng tượng, không biết phải làm sao, không ngờ sự việc lại đáng sợ và đầy rẫy nguy cơ đến thế.

Lúc này, Sở Long cầm đại đao trong tay, nhìn chằm chằm và nói: "Này anh bạn, mày thuộc phương thần thánh nào mà dám ở đây làm loạn thế?""Mày chắc phải biết Lão Cửu Môn chứ?

Nếu tao không đoán sai thì đây đều là hậu duệ Lão Cửu Môn đấy, đúng là rác rưởi mà, mau giao thứ mày đang giữ ra đây, nếu không hôm nay đừng hòng đứa nào rời khỏi đây." Con rắn chuông tiếp tục lên tiếng với giọng điệu đầy đe dọa.

Lòng Sở Long thắt lại, đứng đực ra đó hồi lâu, trên mặt lộ rõ vẻ cổ quái.

Cái thứ này đúng là quá trâu bò rồi, toàn nói năng hồ đồ.Nếu đối phương đã nói như vậy thì hôm nay chuyện này không thể bỏ qua được.

Thế là Sở Long khẽ vận động tay chân nói: "Đừng có nói nhảm, tao thèm tin mày chắc, cái thứ này biết rõ lão già kia xấu xa mà!" Sở Long biết đối phương đang cố ý khiêu khích nên mới đắc ý như vậy.

Nếu hôm nay mà bị nó dọa cho sợ thì chẳng phải để người ta cười cho sao.

Chương 895

Vì thế, Sở Long lập tức thủ thế, đôi mắt nheo lại thành một đường, lộ rõ vẻ thách thức.

Con rắn chuông liền lắc đầu: "Người trẻ tuổi, ta có lòng tốt nhắc nhở mà không nghe, đã vậy thì tự tìm đường chết đi!"Con rắn chuông siêu đẳng này nói xong liền từ từ tiến lại gần, nhìn chằm chằm Sở Long như cái gai trong mắt.

Điều này cũng làm Sở Long thấy bất ngờ, không ngờ chuyện lại thú vị thế này.

Đặc biệt là con rắn nhỏ này, trông cứ như ông trời con vậy.

Sở Long nói: "Được thôi, muốn lấy đồ thì phải xem mày có thực lực đó không đã, để tao xem mày có năng lực gì mà giữ được bọn tao ở lại."Bàn Tử và Trần Bì A Tứ lúc này sợ đến mức căng thẳng, đặc biệt là Bàn Tử chạy lại chỗ Sở Long, khẽ đẩy tay anh nói: "Tiểu Long Vương ơi, hay là thôi đi, xem nó muốn gì thì đưa cho nó phách cho rồi.

Dù sao bây giờ bảo mạng là trên hết, nếu không e là bọn mình tiêu đời mất.

Nhìn con nhỏ đó xem, nó biết nói tiếng người thì chắc chắn là thông linh rồi, thôi mình bỏ qua đi." Đừng nhìn Bàn Tử là kẻ hám tiền, bình thường tham tài thật đấy nhưng gã biết mạng chỉ có một, nếu bỏ mạng ở đây thì đúng là một đời xong xuôi, về với suối vàng.

Cho nên trong lòng Bàn Tử lúc này chỉ muốn tìm mọi cách để rời khỏi cái nơi quỷ quái này.Trần Bì A Tứ cũng bắt đầu khuyên: "Đúng đấy cậu ạ, hay là thôi đi, tiền bạc mình giữ lại một ít bảo bối là được rồi, một lần thu hoạch, để xem nó muốn cái gì." Khi đi, hai người họ

luân phiên làm công tác tư tưởng cho Sở Long, luôn khuyên anh chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, vì chỉ khi an ủi được con rắn nhỏ này thì mới có thể bình an rời khỏi đây.

Nhưng Sở Long lại thấy không phục, lạnh lùng nói: "Thế sao được?

Làm đàn ông phải có khí tiết chứ, lẽ nào lại để nó dắt mũi sao?""Này, con súc sinh kia định làm gì?

Có cách gì không?

Tao lấy đồ là chuyện đương nhiên, mày dám nhảy ra giả thần giả quỷ thì hôm nay tao đập nát đầu mày!" Sau một hồi mắng nhiếc, Sở Long chẳng hề báo trước mà vung thanh đại đao lao về phía con rắn chuông.

Con rắn nhỏ này cứ lải nhải trước mặt làm Sở Long cảm thấy nó cũng chỉ đang giả thần giả quỷ mà thôi.Theo Sở Long thấy, hôm nay chi bằng cứ đánh nó hiện nguyên hình, bắt nó phải ngoan ngoãn nghe lời, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ngay khi Sở Long vừa lao tới, đối phương lại nở nụ cười, nhìn Sở Long áp sát, thân hình nó bỗng rung lên rồi lách sang một bên.

Ngay khoảnh khắc mấu chốt, đối phương né tránh một cách nhẹ nhàng, một đao của anh chém hụt qua bên cạnh nó, chỉ nghe thấy tiếng gió rít qua tai.

Điều này làm anh thấy bất ngờ, sắc mặt cũng trở nên kinh ngạc.Mọi chuyện diễn ra ngoài ý muốn, ai nấy đều trố mắt nhìn, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Vãi cả chưởng, chuyện gì thế này?

Kỳ quái quá, thứ này thực sự quá đáng sợ!" "Dù sao thì sự việc quả thực không đơn giản, chúng ta phải bàn bạc kỹ lại, cứ đánh thế

này chắc chắn không ổn.” Sở Long vốn luôn điềm tĩnh và lạnh lùng, lúc này cũng lẩm bẩm vài câu, trong lòng đã có chút tính toán.Nhưng ngay lúc đó con rắn chuông lại nói: “Bây giờ thì biết là không còn đường trốn rồi chứ, khuyên các người ngoan ngoãn giao cái đồng vi vu đó ra, rồi nộp thánh vật đó lại thì ta mới cho đi.” Bởi vì con rắn nhắc tới cái gọi là thánh vật.

Điều này chẳng khác nào đang đánh đố Sở Long và Bàn Tử, lũ động vật này thật chẳng hiểu nổi.

Họ không hiểu cái gọi là thánh vật trong miệng nó là cái thứ gì, chẳng lẽ thực sự có nơi nào đó thần thánh đến vậy sao?Sở Long gãi đầu hỏi: “Được rồi, cái đồ xấu xí kia đừng có lèo nhèo nữa được không?

Có gì thì nói thẳng ra đi, đừng có ở đây vòng vo tam quốc nữa, mọi người đều là người hiểu biết cả, đừng có mà ra vẻ ta đây...

Có gì mà đắc ý chứ, đầu mày có to hình tam giác thì cũng chỉ là con sâu cái kiến thôi, tao thô hay mày thô?” Sở Long nghĩ chỉ cần cầm đao lao tới chiến đấu đến giọt máu cuối cùng thì chắc chắn cũng đánh bại được con rắn này.Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ đại khái của anh thôi, anh sẽ không hấp tấp lao tới như vậy, vì làm thế chẳng khác nào tự nộp mạng, Sở Long sẽ không hy sinh vô ích.

Con rắn chuông cũng đáp lại bằng tiếng “A a”: “Thực ra trong lòng mày có cách rồi, vì đối đầu với tao chỉ có con đường chết, bây giờ mày đang từng bước tiến gần đến cái chết đấy!” “Yêu cầu của tao thực ra đơn giản thôi, giao cái thánh vật trong túi ra thì mới có thể sống mà rời đi, chuyện khác tao không quan tâm.” Con rắn chuông trông có vẻ rất đắc ý.

Nó liên tục dùng giọng điệu đe dọa với Sở Long, ý nói hôm nay nếu không giao đồ ra thì Sở Long đừng hòng ai đi được.

Có những lúc Sở Long cảm thấy trong lòng bồn chồn không yên, bảo không căng thẳng không sợ hãi đều là bốc phét cả.

Dù sao thì cái thứ kia cũng đã lù lù trước mắt, nếu cứ mạnh miệng nói mình vô tư lự rồi bỏ cuộc ở đây thì sau này chết đi chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Nếu không làm gì mà cứ đứng đây bình tĩnh suy xét thì lại càng vô nghĩa.

Thế nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Sở Long nheo mắt lại thành một đường, khoanh hai tay trước ngực, trên mặt lộ ra một vẻ thản nhiên.

"Chiếu theo tình hình này, muốn xem xét chuyện này thì cần phải tính toán kỹ, mình nhất định phải phân tích xem bên trong có tình huống gì." Sở Long thầm nhủ xong liền khoanh tay, mặt lộ vẻ đắc ý.

Lúc này, lòng anh thực sự rất điềm tĩnh, có thể thấy anh đã đạt đến một cảnh giới và có những toan tính nhất định.

Ở phía đối diện, cánh cửa lớn từ từ tiến về phía trước, khi sắp sát gần, đôi mắt kia cũng đảo quanh một vòng, coi mấy người bọn họ là kẻ thù số một.

Chương 896

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên phía sau vang lên một tràng tiếng "sa sa sa".

Nghe thấy động tĩnh này, Bàn Tử cảm thấy có điềm chẳng lành, quay đầu lại nhìn thì hoàn toàn ngây người, đầu óc trống rỗng.

Bởi vì xung quanh vị trí họ đang đứng bỗng xuất hiện một đàn rắn chuông lớn, không biết chúng chui từ dưới lớp đất cát lên từ lúc nào, giờ đây từng con đều ngóc đầu dậy, vây chặt lấy Sở Long.

Đám rắn chuông này nhích dần lại gần, không ngừng thò thụt cái lưỡi trong miệng như đang khiêu khích.

Sở Long tự mình tính toán, dù sao thì những hình ảnh rõ mồn một này đã bày ra trước mắt.

Nếu không nghĩ cách rời khỏi đây ngay lập tức, e rằng hậu quả sẽ khôn lường, vượt xa cả sự tính toán.

"Không đúng, đệch mợ, chuyện này là sao?

Chúng ta phải nghĩ cách giải quyết mới đúng chứ?" "Xong rồi, phen này tiêu đời nhà ma rồi, Tiểu Long Long ơi mau nghĩ cách đi, không thì anh em mình bị đám rắn này nuốt chửng mất, mẹ kiếp sao lắm thế này, chúng chui từ đâu ra vậy?" Bàn Tử bắt đầu văng tục, thậm chí cảm thấy cây búa sắt trong tay bỗng trở nên vô dụng.

Hiện tại họ đang cô lập không người giúp đỡ, bị bao vây chặt chẽ, đàn rắn chuông từ xung quanh bò tới, tạo ra những tiếng sột soạt ghê người.

Âm thanh ấy rõ mồn một, bao trùm lấy cả khu vực.

Nghe thấy động tĩnh đó, những người bên cạnh cũng bắt đầu lắc

đầu cảm thán, ánh mắt lộ vẻ khiêu khích.

"Đám khốn khiếp này, không có chút nhân tính nào, cứ thích lấy đông hiếp yếu hả?

Tưởng ông đây đứng đây là sợ các người chắc?" Sở Long thấy không ổn, nhưng trước mặt mọi người thì không thể tỏ ra yếu thế, không thể để bọn chúng dọa sợ.

Dù sao đây cũng là vấn đề khí thế và tinh thần, thế nên dù thế nào đi nữa, hôm nay cũng phải quyết đấu một trận để làm rõ trắng đen, xem rốt cuộc là kẻ nào chết.

Sở Long mắng một trận nghiêm khắc, nhưng đối phương lại cười ha hả, thậm chí còn lộ vẻ khiêu khích và khinh bỉ.

Lúc này, đối phương không ngừng lắc đầu nói: "Ha ha ha, thật sự tưởng mấy thứ này có thể ngăn cản được tôi sao, đúng là quá thiên chân rồi, nằm mơ giữa ban ngày à." Sở Long cười lạnh một tiếng, sau đó rút ra một thanh đại đao cổ, xông về phía trước.

Hoắc Tú Tú đứng ở phía sau, thấy cảnh này thì sợ tới mức thét lên một tiếng, lấy tay bịt miệng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người cũng lục đục tiến lên phía trước, mặt lộ rõ vẻ áp lực.

Nhưng cũng chính lúc then chốt đó, thanh đao trong tay Sở Long trở nên cực kỳ thoát tục, khi quét ngang một vòng tựa như thiên quân vạn mã đang phi nước đại.

Thanh đại đao cổ cực kỳ sắc bén, vung tới đâu là phát ra tiếng xé gió tới đó, mang theo một luồng khí thế áp đảo.

Trong tình huống này, một đao chém xuống là thấy đám rắn nhỏ kia đen đủi thế nào, từng con một bị chém đứt đoạn, tiếng rít thảm thiết vang lên liên tục, xác rắn rơi lả tả.

Bàn Tử đứng từ xa nhìn, cảm thấy mình chẳng giúp được gì, cũng chẳng biết bước tiếp theo phải làm sao.

"Làm sao đây?

Cứ thế này mãi cũng không phải cách, hay là cứ chờ xem sao?" Bàn Tử sốt ruột đi đi lại lại tại chỗ, không ngừng vỗ tay vào đùi, vẻ mặt cay đắng.

Cảm thấy chuyện này vượt xa tưởng tượng nên chỉ có thể tính kế khác.

Sở Long thì khác, anh chẳng mảy may lo lắng.

Chỉ cần thể hiện được bản lĩnh thật sự thì có thể áp chế quần hùng, khiến đám người xung quanh phải tâm phục khẩu phục.

Lúc này, ánh mắt những người xung quanh cũng lộ vẻ khiêu khích, từ từ lùi về phía sau.

Trong thời khắc mấu chốt, mọi người đều cúi đầu im lặng.

Sở Long đi đầu, cười nói: "Đám tép riu các người cũng huênh hoang thật đấy..." Nói đoạn, anh ưỡn thẳng lưng, quan sát tứ phía với vẻ ngạo thị quần hùng, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Chỉ cần hôm nay giải quyết xong chuyện này, bước tiếp theo chắc chắn sẽ rõ ràng hơn.

Chương 897

Mặc dù sức chiến đấu mạnh mẽ, thanh đại đao cổ không ngừng tung hoành đánh lui đám rắn chuông định tiếp cận, nhưng điều khiến Sở Long đau đầu nhất chính là số lượng kẻ địch quá nhiều, chúng cứ ùn ùn kéo tới từ bốn phương tám hướng khiến anh bắt đầu cảm thấy hụt hơi, dù sao anh cũng không phải máy móc.

Ban đầu còn có thể điều khiển đao một cách điêu luyện, bách phát bách trúng, chém gục từng con một không chút thương tiếc, nhưng dần dần anh nhận ra mình không trụ vững được nữa vì thể lực sắp cạn kiệt, chỉ có thể vừa lùi vừa chống trả gượng gạo.

Bàn Tử đứng bên cạnh chỉ dám nhìn từ xa, không dám bước tới nửa bước.

Hoắc Tú Tú thật sự không nhịn được nữa, lập tức hét lên: "Bàn Tử đồ ngốc này, ông đang làm cái gì thế?

Mau qua giúp anh Sở Long đi chứ, bộ ông không muốn giải quyết chuyện này cho nhanh à?" Thấy Bàn Tử cứ như rùa rụt cổ đứng đó, Hoắc Tú Tú vô cùng bất mãn nên bắt đầu mắng mỏ thậm tệ.

Nghe xong, Bàn Tử có chút ngượng ngùng, gãi đầu cười khổ: "Kìa cô nương, cầu xin cô đấy, cho tôi chút thời gian và cơ hội đi, tôi thật sự lực bất tòng tâm mà, chuyện này vượt quá khả năng của tôi rồi.

Thôi được rồi, nếu đã vậy thì tôi sẽ cố hết sức là được chứ gì." Bàn Tử tuy than vãn nhưng cũng chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại, vận động chân tay một chút.

Dù sao bị yêu cầu quyết liệt như vậy, nếu cứ trốn tránh mãi thì cũng ngại.

Nhưng ngay khi hai người họ cảm thấy như sắp kiệt sức, đột nhiên một luồng khí mạnh mẽ từ xa truyền tới, một bóng người không biết đã xuất hiện từ giữa sa mạc mênh mông từ lúc nào.

"Đến rồi!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, Bàn Tử và Sở Long đột nhiên sáng mắt lên, cảm thấy trong lòng tràn trề hy vọng.

Cả hai cùng quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, quả nhiên thấy bóng dáng ấy.

Sở Long lúc này tung người nhảy vọt lên không trung, thanh đao trong tay hiện ra rạng rỡ.

Vừa xuất hiện, ánh mắt người đó nheo lại, nụ cười trên mặt hiện rõ mồn một.

Hôm nay chỉ cần giải quyết xong việc này thì mọi thứ sẽ vô cùng thú vị, thế nên người đó cầm đao, bắt đầu quan sát xung quanh.

"Ha ha, hôm nay sẽ không đơn giản như thế đâu, xem ra cuối cùng cũng có thể ngạo thị quần hùng rồi, để xem đám tiểu quỷ này làm được gì." Nhìn một vòng xung quanh, trên mặt người đó lộ ra nụ cười tự tin.

Có Tiểu Ca thần bí xuất hiện, tôi tin rằng mấy cái loại rác rưởi kia chẳng làm nên trò trống gì.

"Ôi mẹ ơi, Tiểu Ca của tôi ơi, cậu ở đâu ra thế, có biết vừa nãy tôi lo lắng thế nào không." Thấy Muộn Du Bình, cảm giác như thấy cứu tinh, niềm hy vọng sống sót bùng lên.

Thế là Bàn Tử chạy tới, mặt hớn hở chào hỏi không ngớt.

Nhưng Muộn Du Bình vẫn luôn cau mày, giữ vẻ mặt lạnh như tiền, chẳng có chút phản ứng nào.

Nếu không phải đã quá quen với cái bộ dạng này thì chắc Bàn Tử

đã cảm thấy bị hắt hủi như lấy mặt nóng dán mông lạnh rồi.

Cả Bàn Tử và Sở Long đều hiểu tính cách của Muộn Du Bình, với ai anh ta cũng chỉ có một vẻ mặt đó thôi, chẳng qua là anh ta đã quen như vậy rồi.

Vì Muộn Du Bình đã đến, Sở Long thấy mình không cần thiết phải trực tiếp ra tay nữa, liền thong thả lùi về sau hai bước, nhường lại khoảng trống.

Lúc này Sở Long nói: "Người anh em à, anh đến thật đúng lúc, vừa nãy đám rắn chuông này dám bắt nạt tôi, định cướp đồ trong tay tôi, đúng là si tâm vọng tưởng.

Anh đã đến rồi thì tôi cũng không bận rộn nữa, hay là anh giúp tôi một tay, đánh cho chúng gục hết đi.

Đám cẩu đản này thật quá quắt, tuyệt đối không thể nương tay." Sở Long lúc này trông như đứa trẻ bị bắt nạt rồi đi mách lẻo, đẩy hết mọi việc cho Muộn Du Bình giải quyết một mình.

Muộn Du Bình nghe xong tuy không đáp lời nhưng cũng không từ chối, anh nhìn thanh đại đao cổ trong tay rồi từ từ tiến lên phía trước.

Bước chân của anh vô cùng vững chãi và kiên định.

Có lẽ với anh, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát nên chẳng cần lo lắng gì.

Khi tiến lên, anh liếc nhìn xung quanh, cười lạnh một tiếng: "Được thôi, nếu đã vậy, hôm nay chúng ta nhân cơ hội này trò chuyện một chút, xem bước chân của các người có khí thế đến đâu." Nói xong anh ưỡn thẳng lưng, nụ cười thản nhiên hiện lên trên mặt, thanh đao trong tay cũng lộ ra.

Trong tình huống này, anh thấy tuyệt đối không thể bỏ qua, phải nhân cơ hội này hạ gục tất cả bọn chúng.

Thế nên đối với Muộn Du Bình, hôm nay thực sự rất phấn khích.

Chương 898

Sở Long, Bàn Tử, Trần Bì A Tứ và những người khác đều lùi lại phía sau, nhường sân khấu cho Muộn Du Bình thể hiện.

"Tuyệt quá, ha ha ha, Muộn Du Bình lúc nào cũng bá đạo như vậy, xem ra lần này chúng ta có cơ hội lật ngược thế cờ rồi.

Hanh hanh hanh, lũ súc sinh kia, nãy bọn mày giỏi lắm mà?

Tí nữa thì nằm đấy mà khóc nhé, ha ha." Bây giờ có người chống lưng rồi, Bàn Tử cảm thấy tâm trạng phấn chấn hẳn lên, anh khoanh tay trước ngực, bắt đầu buông lời nhục mạ đám vệ sĩ ở phía xa.

Với Bàn Tử mà nói, trận đấu hôm nay thật sự rất hợp ý anh, nếu cứ để bị bắt nạt mà không ngóc đầu lên được thì đúng là nhục nhã với thiên hạ.

Nhưng giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đã có thể kết thúc, không cần phải sợ những lời đe dọa kia nữa, bởi vì chỉ cần Tiểu Ca ra mặt là có thể áp chế quần hùng, giải quyết hết những thứ định đe dọa tính mạng họ.

Muộn Du Bình có thực lực đó, làm việc không bao giờ theo quy luật thông thường.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long lập tức lườm một cái: "Thôi đi, ông có thể bớt cái vẻ mặt không biết xấu hổ đó được không?

Làm ơn bình tĩnh lại đi, vừa nãy nhìn ông sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, đổi cả màu luôn kìa.

Tôi cũng không ngờ gan ông lại bé thế, tôi còn tưởng sau này chúng ta có thể kề vai sát cánh chiến đấu chứ?" Bình thường Bàn Tử thích mồm mép, nhưng lúc quan trọng thì chỉ thấy ông ta là người lùi

lại đầu tiên, đúng là kẻ kéo chân cả đội.

Sở Long cũng không kìm được mà phàn nàn vài câu, vừa lắc đầu vừa bĩu môi tỏ vẻ hơi khinh bỉ.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi, lớn tiếng chất vấn: "Này, sao ông nói khó nghe thế hả?

Ai là kẻ mồm mép, sao ông dám nhục mạ tôi như thế?

Tôi nói cho ông biết nhé, Bàn gia tôi không hề phóng đại đâu.

Nếu vừa nãy tôi mà ra tay thì đã đánh cho bọn chúng một trận nhừ tử rồi, chẳng qua là tôi thích khiêm tốn thôi nên không chấp bọn chúng.

Xem ông nói kìa, làm tôi thấy mình vô dụng quá!" Bàn Tử vẫn cố chấp cãi lý, vừa nói vừa nhìn chằm chằm Sở Long.

Trước những lời nhảm nhí của Bàn Tử, Sở Long chỉ cười khẩy, không thèm để ý.

Anh hiểu rõ trong lòng, giờ nói chuyện phiếm với ông ta cũng vô nghĩa, chi bằng cứ ngồi xuống bình tĩnh mà bàn bạc kỹ lưỡng.

Cuối cùng, mọi người ngồi xuống thảo luận tỉ mỉ, rồi lại thở dài cười khổ vì bất lực.

Lúc này Sở Long ngẩng đầu nhìn về phía trước, thầm cảm thán: "Thật sự không ngờ hôm nay mối đe dọa lại lớn đến thế, đã trực tiếp xông tới rồi, thật không biết bước tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Có cách nào giải quyết tốt hơn không..." Vì Tiểu Ca luôn là niềm hy vọng của cả đội, nên lúc này khi anh vung đao chém giết đám rắn đang lao tới, anh thể hiện một đẳng cấp và cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Sau một tràng thao tác, anh đã kiểm soát được tình hình, tiếng kêu

thảm thiết của đám rắn vang lên liên tục.

Chẳng mấy chốc, những kẻ đối đầu đều ngã gục trên mặt đất, đau đớn lăn lộn.

Muộn Du Bình thực sự trở thành một nhân vật siêu cấp bá đạo, anh nhìn một vòng rồi lắc đầu nói: "Không ổn, thực lực quá yếu.

Tôi còn tưởng có lực lượng mạnh mẽ nào đối đầu với mình, hiện tại xem ra tất cả chỉ là phế vật mà thôi..." Muộn Du Bình tiến về phía trước, đột nhiên dùng lực, thanh đao lại một lần nữa cứa rách lòng bàn tay, rồi anh vung tay về phía trước.

Một thao tác thần kỳ, Sở Long biết chắc chắn anh đang sử dụng Kỳ Lân Bảo Huyết để xua đuổi đám rắn, nếu không thì khó mà rút lui được.

Bảo vật này thực sự có tác dụng mạnh mẽ, Sở Long đã tận mắt chứng kiến và thấy rõ giá trị của nó.

Ngay khi máu Kỳ Lân văng ra, nó như những mũi tên lạnh lùng lao về phía trước.

Đám rắn thấy vậy sợ đến mức kêu rít lên, thân thể run rẩy không ngừng.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp xung quanh, khiến người ta lạnh sống lưng vì sự nguy hiểm đáng sợ như vậy.

Muộn Du Bình ngẩng đầu cười lớn: "Thấy chưa, lũ nhóc các người căn bản không có thực lực đối đầu với tôi, giờ thì biết mình ngu dốt đến mức nào rồi chứ?

Chương 899

Tôi nói cho biết, giờ chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, đứng đó chịu trói thì tôi còn cho cơ hội sửa đổi, bằng không thì cái kết sẽ thảm khốc lắm đấy, tôi sẽ nhấn các người xuống đất mà chà xát!" Muộn Du Bình nói với vẻ ngạo thị quần hùng, ánh mắt đầy sự khiêu khích, tạo ra một sự chấn động lớn.

Những lời này khiến những người xung quanh sợ đến mức run rẩy, tâm kinh đảm chiến.

Bởi vì không ai ngờ anh lại đáng sợ và điên cuồng đến thế, nên trong lòng họ tự nhiên thấy căng thẳng, biết rằng bước tiếp theo phải cẩn thận và chủ động hơn.

Lúc này, sau khi Kỳ Lân Bảo Huyết được vung ra, đám rắn độc sợ hãi chạy tán loạn tứ phía.

Chỉ cần có thể tiến lên phía trước, không sợ hãi những lời đe dọa kia, thì đám tép riu này cũng chẳng làm gì được.

Sở Long ngẩng đầu nhìn quanh một vòng rồi bĩu môi cười lạnh: "Đám người này thật ngu dốt, không ngờ lại vô dụng đến thế.

Giờ xem ra căn bản không có thực lực để so tài cao thấp với tôi.

Đã vậy thì đừng trách tôi không khách khí, lát nữa nhất định phải đuổi sạch các người đi mới được!" Vừa nói Sở Long vừa nhìn xung quanh với ánh mắt đầy khiêu khích.

Kỳ Lân Bảo Huyết cuối cùng cũng đánh lui được đám rắn chuông, Sở Long lập tức chạy tới, nhìn Tiểu Ca cười nói: "Đỉnh quá anh ơi, thật là tuyệt vời.

Anh luôn là niềm hy vọng của cả đội.

Bàn Tử mà giỏi được một nửa anh thôi thì tôi đã chẳng phải sợ hãi thế này rồi.” Một câu nói khiến mặt Bàn Tử đỏ bừng lên.

Không ngờ Sở Long lại nói như vậy, đúng là cố tình làm ông ta bẽ mặt mà.

Nhưng dù sao cũng là anh em, đùa giỡn vài câu cũng không ai chấp nhất.

Lúc này, Tiểu Ca nhìn Sở Long rồi lại nhìn Bàn Tử bên cạnh, sau đó không chút do dự quay người định rời đi.

Sở Long và Bàn Tử đều thấy khó hiểu, đệch, làm gì mà cao ngạo thế?

Ít ra cũng phải ở lại trò chuyện một chút chứ.

Bàn Tử lập tức chạy lên, đặt tay lên vai Tiểu Ca nói: “Người anh em, mau tiết lộ chút đi, rốt cuộc anh biết gì vậy?

Có phải anh có tâm linh tương thông với tôi không mà lúc nào cũng theo sát tôi thế?” Bàn Tử luôn thấy chuyện này kỳ lạ, vì lúc nãy khi họ đang lảng vảng quanh đây, Tiểu Ca đã phát hiện ra tình hình và xuất hiện đột ngột vào lúc mấu chốt.

Bàn Tử thấy chắc chắn có ẩn tình nên muốn hỏi cho ra lẽ.

Nhưng Tiểu Ca chỉ khẽ lắc đầu: “Không có gì, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.” Câu trả lời này nghe có vẻ quá vô lý, làm sao có thể trùng hợp đến mức đi ngang qua rồi gặp đúng lúc Sở Long gặp nguy hiểm được.

Nhưng khi Bàn Tử định hỏi thêm, Tiểu Ca đột nhiên rung người, dùng một chưởng đẩy tay ông ta ra.

Cú đẩy mạnh khiến Bàn Tử lùi lại mấy bước, suýt thì ngã nhào, cánh tay cũng tê rần.

Có thể thấy Tiểu Ca này rất nghiêm túc, không muốn tiếp cận hay thân cận với người khác.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Cái người này sao thế nhỉ?

Không thể nói chuyện tử tế được à?" Bàn tử thấy mình chẳng làm gì sai, sao lại ra tay với mình như thế, thật chẳng nể tình chút nào.

Tiểu Ca vẫn lạnh lùng, nhìn Bàn Tử với ánh mắt vô cảm rồi quay người rời đi.

"Xem cái người này kìa, ít ra cũng phải xin lỗi tôi một câu chứ.

Lúc nào cũng lạnh như băng, nhỡ đâu có chút tình cảm thì anh em mình còn có thể cùng sinh ra tử được." Người đã đi rồi nhưng Bàn Tử vẫn không chịu thôi, đứng từ xa hét với theo vài câu, thậm chí còn chỉ trỏ.

Ông ta thấy chuyện này không thể bỏ qua như vậy được, dù sao Bàn gia cũng là một nhân vật có số má ở Phan Gia Viên, ít ra cũng có thân phận và bối cảnh, ai nấy đều kính nể nhân phẩm và sự uy tín của ông ta.

Vậy mà giờ Muộn Du Bình chẳng nể nang gì mà táng một chưởng, lại còn trước mặt bao nhiêu người thế này, làm ông ta mất mặt không có chỗ chui.

Thế là Bàn Tử đuổi theo truy hỏi, nhưng vô ích, bóng dáng thần bí kia đã đi xa, chẳng thèm nói thêm nửa lời hay giao thiệp gì.

Chương 900

Thấy Bàn Tử mặt mày hậm hực, Sở Long cười nói: “Thôi đi ông ơi, đừng làm loạn nữa được không?

Giờ mới thấy ông cũng kiểu cách gớm, định đi so tài cao thấp với người ta thật à?

Tưởng mình là đối thủ của anh ấy chắc.” Sở Long vừa cười vừa trêu chọc Bàn Tử.

Lần này Bàn Tử thực sự nghiêm túc, anh ta chỉnh lại quần áo nói: “Vợ ông cái gì cơ?

Tôi là huynh đệ của ai hả?

Bây giờ lại học thói bênh người ngoài à?

Ông có thấy thái độ của thằng chả lúc nãy không, dám ra tay với tôi đấy, chuyện này sao tôi nuốt trôi cục tức này được hả?” “Dù sao tôi thấy chuyện hôm nay không thể kết thúc như thế này được, nếu không làm rõ ràng thì chẳng phải bị người ta cười thối mũi sao, chuyện này nhất định phải hỏi cho ra lẽ.” Lúc này Bàn Tử thực sự thấy bực bội, mặt mày đỏ gay.

Vì ông ta thấy nếu cứ im lặng thì sẽ bị người ta chê cười, mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa.

Nghe xong, Sở Long chỉ biết lắc đầu: “Không sợ thì cứ đi mà gây chuyện đi, dù sao tôi cũng coi như không thấy gì.

Nhưng tôi nói trước nhé, nếu ông định đánh nhau thật thì tôi không can đâu, nhưng nếu thấy không đấu lại được thì đừng có mà tự rước họa vào thân.” Lời Sở Long nói hoàn toàn chính xác, vì anh căn bản không để tâm chuyện này, cũng chẳng coi đó là chuyện to tát.

Một câu nói làm Bàn Tử xẹp lép, vẻ mặt càng thêm ngượng nghịu.

Ông ta không ngờ Sở Long lại nói vậy.

Nhưng nghe kỹ thì cũng đúng, vì ông ta căn bản không phải đối thủ của Tiểu Ca, nếu cứ cố chấp so đo thì nhỡ đâu bị đánh cho nhừ tử.

Thế là Bàn Tử tính kế lâu dài, cười hì hì nói: "Thôi được rồi, tôi là đại nhân không chấp tiểu nhân, không thèm so đo với anh ta nữa.

Dù sao cũng là chuyện trẻ con, không quản nữa, nhỡ đâu vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm anh em chúng ta thì không hay, dù gì chúng ta cũng là huynh đệ mà." Nói xong, Bàn Tử giả bộ quay người rời đi, còn khẽ phủi vai, trông có vẻ rất thản nhiên.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long suýt thì phì cười, thấy cái gã này cũng biết diễn sâu thật đấy.

Tuy không nói ra nhưng Sở Long thừa hiểu, Bàn Tử chỉ đang cố tìm cái bậc thang để leo xuống thôi, chẳng qua không tìm được cơ hội thích hợp nên mới nói mấy lời vô lý lúc nãy.

Đương nhiên Sở Long cũng hiểu rõ, Bàn Tử là người hiếu thắng và trọng sĩ diện, nếu cứ vạch trần ra thì đối phương sẽ thấy vô cùng xấu hổ.

Thế nên sau đó Sở Long cũng chỉ đứng bên cạnh giả vờ như không thấy gì, cười cười rồi tảng lờ đi.

Sau đó Sở Long quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú và những người khác ở cách đó không xa, vẫy vẫy tay nói: "Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau tăng tốc thôi, nhanh về xem bước tiếp theo có cách nào giải quyết tốt hơn không." Sở Long không muốn chậm trễ thêm, tuy đám rắn đã bị đánh lui nhưng anh sợ lát nữa chúng lại kéo đến.

Những thứ này có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu cứ nán lại đây lâu, chắc chắn sẽ gặp họa lớn.

Nghe vậy, mọi người cũng gật đầu đồng tình, vội vàng rảo bước về phía chiếc xe phía trước.

Vì họ biết nếu không rời đi ngay thì mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa, thậm chí còn gây ra hàng loạt rắc rối liên hoàn.

Khi chuẩn bị đi, họ phát hiện trong đống đất cát có một thi thể bị đào lên, quả nhiên là Tiểu Linh Thông.

Không ngờ cái tay "thông tin địa phương" này đã chết, lại còn chết thảm như vậy, chắc là trên đường về đã gặp tai nạn ngoài ý muốn.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Linh Thông, Sở Long không nhịn được thở dài một tiếng, đặt tay lên ngực và cúi đầu chào.

"Tiểu Linh Thông này cũng thật bi thảm, không biết chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ thật sự bị trận bão cát này lấy mạng sao?" Lúc này Bàn Tử cũng bắt đầu suy đoán, vì chuyện của Tiểu Linh Thông thực sự quá kỳ quái nên ông ta không khỏi thắc mắc.

Khi Bàn Tử đang không ngừng lẩm bẩm, Sở Long lập tức ngắt lời: "Thôi đủ rồi, đừng nói nhiều nữa được không?

Giờ ông rảnh rỗi quá hóa rồ à mà đi lo chuyện bao đồng?

Chuyện này có liên quan gì đến ông không?

Chương 901

Có rước họa vào thân không?

Đừng có tự gây áp lực cho mình nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này mới là thượng sách!" Nói xong, Sở Long vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử rồi cùng mọi người nhanh chóng rời đi.

Bàn Tử nghe vậy cũng chỉ cười khổ, đúng là chuyện này chẳng liên quan trực tiếp đến mình thật.

Chỉ là vừa nãy thấy suy nghĩ mãi không ra nên mới lo lắng như vậy thôi.

Đã thấy Sở Long nói rõ ràng như thế rồi, ông ta cũng không lằng nhằng nữa, gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, cả đội ngũ bắt đầu tiến về phía trước, vừa đi vừa quan sát.

Cuối cùng, theo chỉ đạo của Sở Long, họ đã chôn cất Tiểu Linh Thông cùng với con lạc đà của anh ta.

Có thể thấy Tiểu Linh Thông và con lạc đà luôn nương tựa vào nhau, tình cảm giữa chủ và vật vô cùng sâu đậm.

Sở Long thấy làm như vậy cũng là sự an ủi lớn nhất đối với họ rồi, vì cái chết của Tiểu Linh Thông là một bí ẩn chưa có lời giải, anh cũng không thể để thi thể họ phơi ngoài nắng gió.

Sau khi xử lý xong thi thể, những việc tiếp theo cũng trở nên đơn giản hơn, mọi người đều ai nấy làm việc của mình.

Còn về phần Tiểu Ca, Sở Long cũng không biết anh ta đã đi đâu, vì Tiểu Ca vốn luôn là một ẩn số, chẳng ai có thể nắm rõ hành tung thật sự của anh ta.

Khi chuẩn bị trở về, Bàn Tử chủ động chào tạm biệt ở ga tàu: "Được rồi, chúng ta chia tay ở đây nhé.

Tôi có định đoạt mới rồi, tôi nghĩ bước tiếp theo mình phải nhanh chóng về giải quyết mấy việc của đám đàn em, khi nào rảnh chúng ta lại hẹn gặp." Nói xong Bàn Tử chắp tay chào, cúi đầu với Sở Long một cái.

Nhìn bộ dạng của gã, Sở Long thừa hiểu gã đang nôn nóng muốn về để tẩu tán mống đồ quý giá vừa kiếm được.

Hiện tại trong tay gã có một số tư liệu và thông tin liên quan chưa chuyển đi, lại thêm đống đồ cổ văn vật cũng cần nhanh chóng tìm mối để bán.

Tuy đống bảo vật Sở Long mang theo rất giá trị, nhưng nếu không bán được thì cũng chỉ là vật sưu tầm vô nghĩa.

Lúc đi, Bàn Tử còn nháy mắt, nhìn chằm chằm Sở Long nói: "Này, Tiểu Long ơi, đừng từ chối tôi như thế chứ, đừng quên đều là bảo vật thượng hạng cả đấy.

Nếu cứ giữ mãi trong tay thì tôi sợ có ngày chúng bị hỏng mất, ông có cam lòng thấy chúng bị phá hủy như thế không?" Lúc chia tay rồi mà cái lão Bàn Tử này vẫn cứ lải nhải với Sở Long, thậm chí còn không ngừng nháy mắt, cứ như thể nếu hôm nay Sở Long không đồng ý thì ông ta không yên lòng vậy.

Cuối cùng Sở Long chỉ lắc đầu, đảo mắt trắng một cái nói: "Ông anh nói vậy thì cũng có lý." "Yên tâm đi, nếu sau này giá cả lên cao thật thì cứ đánh điện báo hoặc gọi điện cho tôi là được.

Chẳng phải ông ở Phan Gia Viên trên Bắc Bình sao?

Lúc đó tôi sẽ đến tìm ông." Thực ra đây chỉ là cách nói khách sáo để Bàn Tử yên tâm, kẻo gã cứ suốt ngày tơ tưởng đến mấy thứ đồ

trong tay Sở Long thì lại gây thêm phiền phức.

Không ngờ hiệu quả lại cực tốt, Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực lên, cười hì hì: "Ái chà, tôi biết Tiểu Long là người thông minh nhất mà, lại còn biết làm ăn nữa.

Yên tâm đi, cứ giao cho tôi xử lý là ổn định ngay, Bàn Tử tôi làm việc lúc nào cũng đáng tin cậy." Sau khi tự tâng bốc vài câu, Bàn Tử chẳng biết mình nặng nhẹ thế nào, còn vỗ vai Sở Long hứa hẹn đủ điều với vẻ mặt đắc thắng.

Sở Long lúc này chỉ biết cười khổ, biết làm sao được, cái gã này suốt ngày chỉ thích tơ tưởng đến đống đồ tốt từ trong mộ ra.

Thực tế Sở Long cũng chẳng đào được gì nhiều từ cổ mộ đó, chỉ có một cái đồng ngư văn, một viên dạ minh châu và một cuốn thủ sách thời Chiến Quốc.

Đương nhiên mấy thứ này mà mang ra ngoài thì chắc chắn đáng giá liên thành, đặc biệt là viên dạ minh châu kia, chắc chắn là thứ mà giới sưu tầm hằng mơ ước.

Chỉ là Sở Long không bán đi ngay mà muốn giữ lại nghiên cứu thêm.

Còn về cuốn thủ sách Chiến Quốc, anh nghĩ nên tìm một người am hiểu để xem bên trong ghi chép cái gì.

Vì là thủ sách Chiến Quốc nên chắc chắn phải có thông tin liên quan, biết đâu lại tìm thấy bí mật cực lớn ẩn giấu trong đó.

Thế nên dù chưa về đến nơi nhưng Sở Long đã sắp xếp mọi chuyện rõ ràng trong đầu.

Hơn nữa cái đồng ngư bằng đồng kia cũng không thể tùy tiện lộ ra ngoài, vì một khi bị người khác biết được thì rắc rối to.

Chương 902

Tất cả những điều đó tự nhiên trở thành nỗi lo lắng trong lòng Sở Long lúc này.

Sau khi chào tạm biệt Bàn Tử, Trần Bì A Tứ và những người khác, anh bắt đầu hành trình trở về.

Trên đường về, Hoắc Tú Tú khẽ nghiến răng, sắc mặt xanh mét, không biết tại sao trông cô cứ như người mất hồn vậy.

Lúc mới bắt đầu hành trình, Sở Long mãi suy nghĩ về những thông tin thần bí của ngôi cổ mộ dưới lòng đất cũng như những món đồ hữu dụng bên trong, nên không quá chú ý đến Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Mãi đến khi lên tàu hỏa chuẩn bị về, Sở Long mới nhận thấy điều bất ổn.

Anh khẽ cau mày, bí mật quay đầu quan sát mọi biểu cảm trên gương mặt cô.

Hoắc Tú Tú có lẽ cũng nhận ra vẻ mặt kỳ quặc của Sở Long nên gãi gãi đầu hỏi: "Làm sao thế Sở Long, sao lại nhìn em lạ vậy, mặt em dính bụi à?" Thần sắc Sở Long quả thực rất cổ quái khiến cô không hiểu nổi, liền lên tiếng hỏi han với vẻ mặt thoáng chút mông lung.

Sở Long lúc này mới nắm lấy tay cô nói: "Nói thật đi, giờ trong người có chỗ nào không khỏe không?

Nhìn sắc mặt em không đúng lắm, trông cứ như bị thương vậy." Sở Long thấy trạng thái của Hoắc Tú Tú hoàn toàn không bình thường, đặc biệt là sắc mặt trắng bệch kia, cảm giác như cô đang rất suy yếu.

Đối mặt với sự tra hỏi của Sở Long, Hoắc Tú Tú lại lắc đầu:

“Không có gì đâu anh, chắc chắn là không sao, em thấy trạng thái hiện tại vẫn ổn, người ngợm vẫn tinh thần lắm.” Hoắc Tú Tú vừa nói vừa nháy mắt với Sở Long như để chứng minh tinh thần mình vẫn tốt.

Tuy nói vậy nhưng Sở Long vẫn không ngừng chú ý đến sắc mặt của cô, cuối cùng chỉ ậm ừ một tiếng, khẽ nắm tay cô nói: “Được rồi, nếu em thấy không sao thì anh không hỏi nữa.

Nhưng một lát nữa nếu thấy không khỏe ở đâu thì nhất định phải nói nhé, đừng có giấu trong lòng.” Sở Long thừa hiểu cái cô nàng ngốc nghếch này, có chuyện gì cũng không chịu nói thẳng thắn mà cứ thích giấu trong lòng, chỉ đến khi có chuyện xảy ra hoặc không chịu nổi nữa mới lộ ra, lúc đó thì hậu quả khôn lường.

Hoắc Tú Tú cười hì hì gật đầu, nháy mắt nhìn Sở Long: “Được rồi, anh cứ yên tâm đi, em ổn mà, sẽ không có chuyện gì đâu, anh đừng có tạo áp lực lớn như vậy cho mình, trạng thái của em đang rất tốt.” Cô tỏ vẻ rất tự tin để xua tan nỗi lo trong lòng anh.

Khi cả hai đã nói đến nước này, Sở Long cũng chỉ biết gật đầu, vỗ nhẹ vào vai cô an ủi vài câu rồi không hỏi thêm nữa.

Trên tàu hỏa, anh lấy cái đồng ngư bằng đồng kia ra ngắm nghía nghiên cứu, muốn biết xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì.

Nhưng xem đi xem lại một vòng vẫn chẳng thấy điểm gì đặc biệt, trong đầu anh lại vô thức hiện lên những lời của A Ninh.

Sở Long cũng không biết tại sao mình lại nghĩ đến cô ta, một người phụ nữ nước ngoài đáng lẽ chỉ là bèo nước gặp nhau.

Bởi vì khi ở bên nhau, ngoài chuyện cãi vã và gây rắc rối ra thì chẳng có gì khác, lẽ ra không cùng một con đường.

Nhưng không hiểu sao lúc này Sở Long hoàn toàn không khống chế được những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, hễ nhắm mắt lại là

hình ảnh người phụ nữ đó lại hiện ra.

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Long lập tức lắc đầu, xua đi những ý nghĩ vẩn vơ đó, tự lẩm bẩm: "Chắc chắn là mình đang nghĩ vớ vẩn rồi, nhất định là do chuyện kia thôi, cô ta cũng chỉ là một cô gái bình thường, mình không nên tự rước thêm rắc rối." Sở Long cố gắng trấn định để khôi phục lý trí, không muốn lo nghĩ nhiều thêm, nếu không tâm trí sẽ rối như canh hẹ.

Nhờ sự nỗ lực không ngừng, cuối cùng anh cũng áp chế được những suy nghĩ tạp loạn, không còn nghĩ đến cô nàng A Ninh kia nữa.

Nếu chuyện này mà bị Hoắc Tú Tú biết được thì chắc chắn cô ấy sẽ buồn lắm, dù sao khi ở bên cạnh cô ấy mà Sở Long lại đi nghĩ đến cô gái khác thì cô gái nào chẳng ghen.

Trên tàu hỏa, Trần Bì A Tứ vẫn luôn im lặng nãy giờ mới lén nhìn Sở Long, trông có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, vẻ mặt đầy sự do dự.

Thấy bộ dạng đó, Sở Long lắc đầu cười: "Được rồi, Trần tiên sinh có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, dù sao chúng ta cũng vừa trải qua sinh tử có nhau, cũng coi như bạn bè rồi, có chuyện gì cứ nói, tôi sẽ nghe, nếu trả lời được tôi chắc chắn sẽ giải đáp thắc mắc cho ông." Lời Sở Long nói rất chân thành, anh nhìn Trần tiên sinh với vẻ mặt thản nhiên.

Nghe vậy, Trần Bì A Tứ gật đầu cười nói: "Ha ha, thực ra cũng không có gì, tôi chỉ đang thắc mắc không biết tiên sinh đây rốt cuộc có người bạn đặc biệt nào không.

Cái cậu mà chúng ta gặp lúc đi đổ đấu lần trước ấy, sao trông cứ kỳ lạ thế nào, người ngợm lúc nào cũng toát ra vẻ lạnh lùng thần bí." Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi về Muộn Du Bình.

Trong đội ngũ thì cái cậu thần bí đó thực sự quá bá đạo, trở thành đại ca của cả nhóm.

Bất kể gặp chuyện lớn gì, dường như chỉ cần cậu ta khẽ cứa đầu ngón tay, dùng máu là có thể đánh lui tất cả.

Điều này khiến Trần Bì A Tứ cảm thấy không bình thường, nên muốn nhân cơ hội này truy hỏi để tìm hiểu thân thế thực sự của chàng thanh niên đó.

Câu hỏi này thực sự làm khó Sở Long rồi, anh cũng chẳng biết phải làm sao, vì thực tế cả anh và Bàn Tử cũng chẳng biết gì về thân phận và lai lịch của Muộn Du Bình cả.

Câu hỏi này thực sự làm khó Sở Long, anh không biết nên trả lời thế nào.

Chương 903

Ngay cả anh và Bàn Tử cũng chẳng biết gì về danh tính hay lai lịch của người đó cả.

Chỉ biết đó là một gã đàn ông, lúc nào cũng vác theo một thanh đại đao cổ, mặt mũi thì lạnh như tiền, luôn giữ khoảng cách với mọi người, đó chính là ấn tượng ban đầu.

Nói chi tiết hơn thì có vẻ như gã thuộc làu mọi ngôi mộ dưới lòng đất như lòng bàn tay, cứ như về nhà mình vậy, gặp chuyện gì cũng điềm tĩnh ứng phó và luôn có pháp bảo trí mạng.

Thế nên sau khi nghe hỏi, Sở Long cũng rơi vào hồi ức, trong đầu hiện lên hàng loạt cảnh tượng và những mẩu đối thoại ngắn ngủi với người đó.

Thấy Sở Long im lặng, Trần Bì A Tứ thấy hơi lạ, vội vàng khua tay trước mắt anh gọi: "Tiên sinh, tiên sinh." Bị gọi, Sở Long mới thoát khỏi dòng suy nghĩ, quay về thực tại rồi nở một nụ cười khổ.

Trần tiên sinh tưởng anh không muốn nói nên vội vàng bào chữa: "Được rồi, nếu không tiện nói thì thôi coi như tôi chưa hỏi.

Tôi chỉ thấy tò mò, cảm thấy thân phận và bối cảnh của người đó có vẻ bí ẩn thôi, mãi mà không nhìn thấu được..." Vẻ mặt Trần Bì A Tứ trông có vẻ không để bụng, chỉ như đang bàn luận thông thường, nhưng trong thâm tâm ông ta vẫn muốn biết rõ mọi chuyện.

Lúc đầu ông ta tưởng Sở Long không tiện nói nên cố ý che giấu, sợ làm khó Sở Long.

Thực ra tất cả chỉ là hiểu lầm, Sở Long lắc đầu cười khổ: "Thực ra không giấu gì ông, đừng nói ông, ngay cả tôi cũng chẳng biết anh ta

là ai, thân phận thế nào.

Cho đến giờ tôi vẫn chưa làm sáng tỏ được, vì anh ta luôn là một ẩn số thần kỳ, có lẽ chỉ có anh ta mới biết mình đến từ đâu." Câu trả lời này rõ ràng không phải thứ Trần tiên sinh muốn nghe, ông ta lại gãi đầu: "Lẽ nào lại thế, tôi thấy trước đó mọi người có vẻ rất quen thuộc, nhất là với cái cậu Bàn Tử kia, trông như bạn cũ đã quen biết từ lâu vậy.

Sao có thể không biết gì về một người như vậy chứ?" Trần Bì A Tứ lúc này cũng thẳng thắn trò chuyện, cảm thấy thoải mái, không còn sự cách biệt về địa vị hay áp lực vô hình nào.

Vì ông ta cảm thấy Sở Long là người đáng để kết giao thâm tình.

Nghe vậy, Sở Long chỉ cười đáp: "Tiên sinh à, xem ra ông thực sự chẳng hiểu gì về cái cậu thanh niên thần bí đó rồi.

Thực ra anh ta chẳng hề khiêm tốn hay điệm tĩnh chút nào đâu, bởi vì bí mật trên người anh ta thực sự quá nhiều." Giờ Sở Long cũng chẳng biết dùng từ ngữ nào để mô tả mối quan hệ giữa mình, Bàn Tử và Tiểu Ca nữa.

Có lẽ tình cảm giữa đàn ông với nhau không cần quá nhiều từ ngữ để tô vẽ, cũng chẳng cần lời lẽ để hình dung, nhưng đôi khi quả thực rất rắc rối, nhất là khi những hình ảnh về mối quan hệ đó cứ hiện lên trong đầu khiến anh cảm thấy khó hiểu.

Có lẽ đó chính là vấn đề mà con người ta luôn hướng tới trong cuộc đời này.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Sở Long cũng chỉ khẽ vỗ vai đối phương an ủi một câu: "Thôi được rồi, hay là chúng ta đổi chủ đề đi, đừng bàn về chuyện này nữa.

Dù sao tôi thấy chuyện này nói nhiều cũng vô nghĩa với tôi, chúng

ta nên bình tĩnh lại để tính toán cho tương lai.” Lời Sở Long nói rất đơn giản, sau khi vỗ vai đối phương, giọng điệu và thần thái của anh cũng trở nên rõ ràng hơn.

Bị một câu của Sở Long phủ định, đối phương cũng ậm ừ gật đầu, vẻ mặt lộ ra chút hiểu biết.

Thực sự tình hình hiện tại có vẻ hơi khó nhằn, cũng mang lại không ít phiền phức và áp lực.

Cuối cùng, mọi người đều gật đầu, giữ tâm thế bình thản, trong lòng mỗi người đều có những toan tính riêng.

Suốt quãng đường sau đó không ai nói gì, Sở Long ngồi trên tàu hỏa, sau một hành trình xóc nảy, anh cùng đại tiểu thư nhà họ Hoắc là Hoắc Tú Tú chuẩn bị về nhà, và định sẽ ghé thăm lão gia tử Âu Dương trước.

Nhưng trên đường đi, có vẻ như Tú Tú có chỗ không ổn, khi hoàng hôn buông xuống, cô xoa thái dương nói: “Anh Sở Long, em thấy mệt quá, hay là em về nhà nghỉ ngơi trước nhé.

Em cứ thấy buồn ngủ thế nào ấy, chắc là do mệt quá, em cần nghỉ ngơi một lát.

Em cũng không biết phải đối mặt với sự quở trách của lão tiên sinh Âu Dương thế nào nữa.” Những lời này khiến Sở Long không thể từ chối, cũng chẳng tìm được lý do gì để bác bỏ.

Đúng vậy, giờ mà đến đó thì giáo sư Âu Dương chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Sở Long đến đó kiểu gì chẳng bị mắng mỏ, oán trách, chuyện đó là không tránh khỏi, dù sao thì học trò của ông ấy cũng đã ra nông nỗi đó, làm thầy giáo ai mà chịu nổi.

Nhưng cuối cùng vẫn phải cho người ta một lời giải thích, một

câu trả lời, dù sao cũng là học trò do chính tay ông ấy dạy bảo, Sở Long nhất định phải đích thân đến gặp.

Sở Long xót cho Hoắc Tú Tú, liền gật đầu bảo: "Được rồi, đường về nhà phải cẩn thận một chút, đừng có chạy lung tung nhé.

Về đến nhà nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc đi, rồi anh sẽ về tìm em sau.

Để anh đi xử lý chuyện của giáo sư Âu Dương trước đã." Sau khi an ủi vài câu, hai người chia tay, Sở Long cùng Trần Bì A Tứ đi đến chỗ của lão gia tử Âu Dương, chuẩn bị đích thân giải thích về việc hai người học trò của ông gặp nạn.

Chương 904

Sau khi chào tạm biệt Sở Long, Hoắc Tú Tú lập tức gọi một chiếc taxi bên đường để về nhà.

Ngồi trên xe, cô không nhịn được mà ho khục một tiếng, phun ra một ngụm máu, rồi vội vàng dùng khăn tay che lại.

Vừa rồi khi ở cùng Sở Long, cô vẫn luôn cố gắng chịu đựng sự suy yếu, sợ sẽ gây ra rắc rối không đáng có cho anh.

Cô hiểu rõ trạng thái của bản thân hiện tại, nếu biểu hiện ra quá mức yếu đuối, có lẽ sẽ khiến anh cảm thấy áp lực.

Vì thế cô giấu kín mọi đau đớn trong lòng, không muốn cố tình thể hiện ra ngoài.

Nhưng lúc lên xe vừa rồi, cô thực sự không nhịn nổi nữa, máu tươi cứ thế tuôn ra, sắc mặt cũng trở nên nhợt nhạt thảm hại.

Lúc này Sở Long chỉ biết lắc đầu thở dài, thật đúng là một cô gái đáng thương.

Tài xế taxi qua gương chiếu hậu thấy cô gái nhỏ trên xe có vẻ không ổn, đặc biệt là sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, nhìn qua là biết đang cực kỳ khó chịu.

Bác tài già lên tiếng: "Cô bé ơi, tôi thấy cơ thể cô có vẻ không ổn, hay là đến bệnh viện nhé?

Tôi chở thẳng cô đến đó luôn." Dù sao cũng là hành khách, tài xế tự nhiên thấy lo lắng, định lên tiếng khuyên nhủ để cô sớm hồi phục trạng thái.

Nhưng cô gái lại lắc đầu, yếu ớt nói: "Không được, cháu bây giờ phải về nhà ngay.

Tài xế đừng lo lắng quá, cũng đừng phiền lòng vì cháu nữa, cứ đưa cháu về đi, cháu có việc rất quan trọng cần làm.” Thấy cô bé cứng đầu, thậm chí còn khăng khăng yêu cầu nhiều lần, bác tài già cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành gật đầu.

Bởi vì nếu giờ không đồng ý, e rằng cô gái này cũng chẳng chống đỡ thêm được bao lâu nữa, ông đành đạp ga lái xe đi.

Trong khi đó, Sở Long cùng Trần Bì A Tứ ngồi xe đi đến chỗ ở của lão gia tử Âu Dương, nhưng khi tới nơi thì phát hiện đối phương không có nhà, hình như đang ở trường học.

Giáo sư Âu Dương vốn là một giảng viên đức cao vọng trọng, một nhà khảo cổ học lịch sử, vì thế ở trường có địa vị rất cao, mỗi tuần đều có những buổi dạy công khai.

Đi đến nhà thì bị hụt, Sở Long và Trần Bì A Tứ chỉ biết nhìn nhau cười khổ, rồi xoay đầu tiếp tục tìm đến trường học.

Sắp đến nơi rồi, Sở Long cứ cảm thấy bồn chồn trong lòng, thật sự sợ giáo sư Âu Dương sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu mình.

Dù sao học trò của giáo sư cũng đã chết, người chết không thể sống lại, bây giờ đến đó chắc chắn phải đưa ra một lời giải thích.

Trần Bì A Tứ dường như nhìn thấu nỗi lo của Sở Long, liền mở lời an ủi: “Được rồi anh Long, thực ra anh cũng đừng áp lực quá.

Tôi tin lão gia tử Âu Dương là người thông minh sáng suốt.

Ông ấy hẳn phải biết chuyến đi lần này hung hiểm vạn phần, chuyện xảy ra ngoài ý muốn là điều không ai muốn cả!” Khi nói chuyện, ông ấy cố ý hạ giọng bình thản, cố hết sức để Sở Long thấy nhẹ lòng.

Nghe vậy, Sở Long cũng gật đầu mỉm cười, gãi gãi đầu đáp một tiếng.

Đúng thật là chuyện đã như vậy rồi, có lo lắng cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ có thể cố gắng hết sức để xoa dịu tâm trạng của giáo sư thôi.

Sau khi đả thông tư tưởng, anh điều chỉnh lại tâm trạng, chậm rãi nhắm mắt lại, rồi ngẩng đầu nhìn về phía cổng trường phía trước.

Mọi người điều chỉnh lại thái độ, ai nấy đều gật đầu.

Trong lòng Sở Long thầm cảm thán: "Bản thân lão gia tử Âu Dương đã làm một việc sai lầm, lẽ ra không nên để tôi tham gia hành động lần này, cũng không nên có một loạt sắp xếp như vậy.

Giờ thì hay rồi, gây ra bao nhiêu rắc rối, đúng là tạo hóa trêu ngươi." Vừa nghĩ, Sở Long vừa nhìn về phía trước, ánh mắt lộ rõ vẻ mê mang và bất lực.

Bởi vì hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ cố hết sức thôi, như vậy tâm tình mới thoải mái hơn được.

Sau một hồi cảm thán, anh cân nhắc lại toàn bộ mạch lạc sự việc.

Họ đi vào trường, dưới sự chỉ dẫn của sinh viên, họ dừng lại trước cửa một văn phòng.

Lúc này vị giáo sư già đang đeo kính lão, chăm chú đọc sách.

Chương 905

Sở Long và Trần Bì A Tứ điều chỉnh tâm thế rồi bước vào.

"Giáo sư Âu Dương!" Sở Long bước vào cố ý cao giọng, nhìn đối phương vài lần.

Một câu nói làm giáo sư giật nảy mình, ông thuận theo tiếng động nhìn thấy Sở Long và Trần Bì A Tứ, lập tức ánh mắt sáng lên, vội vàng đặt sách và kính xuống.

Vừa đi tới, giáo sư Âu Dương vừa cười: "Ha ha ha, về nhanh vậy sao?

Thật sự khiến tôi đợi lâu quá rồi nha.

Ở nhà ngóng sao trông trăng, cuối cùng cũng đợi được hai người về.

Mau, mau vào trong ngồi đi!" Lão giáo sư đặc biệt kích động, nhiệt tình mời Sở Long và Trần Bì A Tứ vào phòng ngồi, còn định tự mình pha trà.

Giáo sư Âu Dương càng khách sáo, Sở Long và Trần Bì A Tứ lại càng căng thẳng, thậm chí trong lòng tràn đầy áy náy.

Bởi vì căn bản không biết phải giải thích chuyện này thế nào, thật khó mở lời.

Dù sao hai sinh viên kia đã gặp bất trắc, thậm chí thi cốt cũng không mang về được, sống không thấy người, chết không thấy xác, tình huống này lão giáo sư chắc chắn chưa từng lường tới.

Khi Sở Long và Trần Bì A Tứ còn chưa biết nói gì, lão giáo sư đã rót xong trà, khách sáo nói: "Ai da, hai người này, lúc về đáng lẽ phải báo trước một tiếng chứ.

Phải rồi, hai đứa học trò của tôi đâu?

Đi đâu rồi?

Không phải lại bị mấy người bắt đi làm việc nặng đấy chứ?

Mấy ông lão đời cũ này cứ thích bắt nạt lính mới...” Những lời này khiến lòng Sở Long chua chát vô cùng.

Mấy lần anh định trực tiếp nói rõ tình hình với lão gia tử, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào.

Bởi vì anh cảm thấy lúc này giáo sư chắc chắn không thể nghe lọt tai, càng không cách nào chấp nhận được sự thật này.

Cho nên Sở Long trở nên do dự, lời nói cứ nghẹn lại nơi cổ họng, bộ dạng muốn nói lại thôi càng thêm khó chịu.

Đương nhiên mọi thứ chỉ có thể chờ xem thái độ của lão gia tử một lát nữa thế nào, xem cụ thể ông ấy sẽ phản ứng ra sao.

Cuối cùng Sở Long thực sự ngồi không yên, liền bước lên phía trước ngăn lại: “Được rồi giáo sư Âu Dương, ông đừng bận rộn nữa, chúng ta ngồi xuống trước đã.

Cháu có chút chuyện muốn nói chuyện tử tế với ông.” Nói xong, anh vội vàng đỡ chén trà trong tay lão gia tử, rồi dìu ông ngồi xuống ghế, muốn hai người tiến hành một cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Lão gia tử Âu Dương cười hì hì, hiểu lầm nói: “Được, chúng ta thực sự cần nói chuyện tử tế.

Tôi biết mấy ngày nay dọc đường đi mọi người cũng vất vả rồi, dù sao bận rộn nhiều việc như vậy, chắc chắn cũng gây ra không ít phiền phức!” “Tôi hy vọng có thể sớm thảo luận với anh, tìm ra cách giải quyết!

Đồng thời cũng mong anh sớm cho tôi câu trả lời và phương án xử

lý tương ứng!" Lão gia tử nói rất trực diện, có thể thấy rõ vẻ tự tin trên mặt ông.

Có vẻ như ông ấy rất tự tin vào kết quả lần này, nếu không cũng sẽ chẳng lo lắng đến vậy.

Sở Long lúc này chỉ đành cười khổ: "Thưa giáo sư, thực ra thì... hai vị ái đồ của ông có lẽ đã gặp chuyện rồi, vì dọc đường chúng cháu gặp phải..." "Này, anh nói bậy bạ gì đó?

Vừa rồi nói cái gì?

Mau nhắc lại một lần nữa xem, tôi nghe hình như có gì đó nhầm lẫn rồi phải không?" Lời của Sở Long vừa ra khỏi miệng đã bị lão gia tử lập tức cắt đứt.

Ông ấy bật dậy, nhíu chặt mày chằm chằm nhìn Sở Long, thần sắc lộ rõ vẻ đè nén.

Bởi vì ông không ngờ Sở Long lại nói ra lời như vậy, nên tỏ ra đặc biệt nôn nóng.

Chương 906

Lúc này Sở Long cũng đầy bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ, hai người gật đầu ra hiệu với nhau.

"Không sai, thưa giáo sư, những gì ông nghe thấy đúng là sự thực đã xảy ra.

Cháu cũng muốn nhân cơ hội này nói chuyện rõ ràng với ông, hy vọng ông sớm chấp nhận sự thật, xin đừng quá kích động." Sở Long không còn vòng vo nữa, trực tiếp nói thẳng mọi chuyện ra.

Anh cũng hy vọng lão gia tử có thể nhìn rõ sự thực, học cách chấp nhận nó.

Bởi dù sao ông ấy cũng có trách nhiệm liên quan, dù lão gia tử không muốn chấp nhận hay không hiểu nổi chuyện này thì cũng vẫn phải nói ra, không thể cứ giấu diếm mãi.

Cánh tay giáo sư Âu Dương bỗng dưng run rẩy, chén trà trên tay không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước trà văng tung tóe.

Bản thân lão gia tử chỉ run lên bần bật, nửa ngày không nói nên lời, thần tình lộ rõ vẻ mê mang.

"Cháu nghĩ ông đừng vội, cứ ngồi đây một lát, nghe cháu giải thích ngọn ngành sự việc.

Giáo sư, cháu cũng thực sự cảm thấy vô cùng đáng tiếc." Trần Bì A Tứ vội vàng đi tới, dìu lão gia tử ngồi xuống ghế.

Bình thường quan hệ giữa Trần Bì A Tứ và giáo sư Âu Dương khá tốt, hai người là bạn vong niên.

Trần Bì A Tứ với tư cách người nhà họ Trần cũng có những thực

lực đặc thù, đặc biệt là việc giải mã các tài liệu và thông tin liên quan.

Còn giáo sư Âu Dương là nhà khảo cổ học, nên đối với văn hóa cổ đại tự nhiên có ham muốn tìm tòi mãnh liệt.

Hai người thường uống trà tán gẫu, thảo luận triết học nhân sinh.

Nhưng lúc này giáo sư Âu Dương căn bản không nghe lọt tai lời của Trần Bì A Tứ, chỉ không ngừng lắc đầu cảm thán, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vẻ mặt ông đầy sự đè nén và hoang mang.

Cuối cùng ông cúi đầu trầm tư, sau một hồi cười khổ, ông lộ ra vẻ mặt bất lực vô cùng.

"Ha ha, thật không ngờ trên đời lại có chuyện nực cười như vậy, chẳng lẽ ông trời đang sỉ nhục tôi, đang trừng phạt tôi sao!" Lão gia tử vừa cười vừa khóc, nỗi sầu muộn trong ánh mắt không lời nào tả xiết, ông bắt đầu thở ngắn thở dài, đấm thình thình vào ngực mình.

Sở Long lúc này lấy ra một cuộn phim từ trong túi áo, nói: "Thưa giáo sư, cháu rất hiểu tâm trạng của ông lúc này.

Cháu biết đây là thứ duy nhất mà các học trò của ông để lại, họ đã dùng tính mạng mình để đổi lấy..." "Chuyến đi tới mộ huyệt lần này vốn dĩ hung hiểm vạn phần, đầy rẫy nguy cơ.

Hai vị học trò của ông quả thực đã không kiên trì được tới cuối cùng, nhưng họ đã dùng mạng sống để ghi lại những thước phim này, có lẽ sẽ có ích rất lớn cho khảo cổ sau này." Nói xong, Sở Long chủ động đặt cuộn phim xuống trước mặt ông, rồi hơi cúi người bày tỏ sự tiếc nuối.

Bởi vì hiện tại mọi chuyện đã vượt quá phạm vi năng lực của Sở Long, dù anh có mạnh đến đâu cũng không thể khiến người chết sống lại.

Giáo sư Âu Dương nhận lấy cuộn phim, cánh tay không ngừng run rẩy, cả người ông lão run lên bần bật.

Ông hiểu rõ cuộn phim này được học trò mình dùng tính mạng đổi lấy, vì thế nó vô giá như chính mạng sống của họ.

Ông coi thứ này là di vật duy nhất, là niềm an ủi cuối cùng mà học trò để lại.

Lão gia tử đã nửa đời người, sắp xuống lỗ tới nơi rồi, vậy mà lúc này trước mặt người ngoài lại không khống chế được cảm xúc đau thương, cầm chặt thứ trong tay mà ngồi bệt xuống khóc rống lên.

Tiếng khóc nghẹn ngào, nước mắt giàn giụa, ông không ngừng cảm thán.

"Tội nghiệp mấy đứa trẻ, sao lại đen đủi như vậy.

Tại sao ông trời lại đối xử với chúng như vậy, chúng đều là những đứa trẻ vô tội, đáng thương, tại sao ông trời lại bất công với tôi như thế..." Giọng lão gia tử khàn đặc, cảm giác như kiệt sức hoàn toàn.

Thấy cảnh này, những người xung quanh cũng cúi đầu trầm mặc.

Cuối cùng Trần Bì A Tứ bước tới, nhẹ nhàng vỗ vai lão gia tử, cố gắng khuyên nhủ hết lời.

"Học trò của ông rất dũng cảm, đối mặt nguy hiểm căn bản không sợ hãi, cũng không lùi bước, chỉ là họ không gặp may mắn mà thôi.

Chương 907

Tôi tin tinh thần của họ sẽ còn mãi, nhất định sẽ có người nhớ tới họ.” Những lời này của Trần Bì A Tứ không chỉ để an ủi, mà còn mong ông lão sớm thoát khỏi bi thống, buông bỏ chấp niệm.

Bởi nếu cứ mãi day dứt chuyện này, sẽ ảnh hưởng cực xấu đến tương lai.

Lão gia tử nghe xong gật gật đầu, trong lòng suy tư, ông hít sâu một hơi, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương để điều chỉnh lại trạng thái.

Trần Bì A Tứ nói đúng, học trò đã đi rồi, nhưng lòng dũng cảm của họ vẫn trường tồn.

Sở Long và Trần Bì A Tứ ngồi lại đó một lúc lâu, cuối cùng cũng làm cho tâm trạng lão gia tử bình phục, rồi kể lại những gì đã trải qua trong hành trình.

Tuy lão gia tử chỉ ngồi một bên nghe Sở Long khoa chân múa tay giảng giải, nhưng cũng có thể cảm nhận được những rủi ro của hành động lần này qua lời kể của anh.

“Thì ra ngay từ đầu tôi đã không cân nhắc toàn diện, không nên để học trò đi cùng.

Sớm biết vậy tôi đã để chúng yên tâm ở bên cạnh nghiên cứu học thuật, không để chúng chạy lung tung mạo hiểm tính mạng như thế.” Lão tiền bối Âu Dương cuối cùng đã giác ngộ, nhận thức sâu sắc sai lầm trọng đại trong quyết sách của mình.

Bởi vì ban đầu, trong đầu ông chỉ muốn nhanh chóng khám phá bí mật bên trong.

Vì nhóm Sở Long vốn là những kẻ đổ đấu, nên một khi phá giải

được văn tự và bản đồ, họ chắc chắn sẽ vào đó, thậm chí có thể phá hủy cổ mộ.

Đa số các nhà khảo cổ sẽ không chủ động khai quật phần mộ trừ khi nó bị phá hoại hoặc sắp bị hủy hoại, khi đó họ mới tiến hành khai quật cứu hộ.

Vì thế giáo sư Âu Dương mới nóng lòng muốn học trò đi cùng, để trước khi bị đám thổ phu tử phá hoại, có thể cứu hộ các cổ vật, thậm chí tìm hiểu thông tin hữu ích.

Chính vì mục đích quá mạnh mẽ nên mới bỏ qua an nguy của học trò, dẫn đến áp lực quá lớn cho họ.

Bây giờ nhớ lại quyết định lúc đầu, giáo sư thấy thật nực cười và áy náy vô cùng.

"Đều là tại tôi không tốt, tôi không nên ích kỷ như vậy, không nên tư lợi như vậy.

Nếu có thể chọn lại, tôi tuyệt đối không để chúng mạo hiểm...

Có lẽ tôi là người thầy ích kỷ nhất thiên hạ, vì mục tiêu mà hy sinh học trò." Giáo sư Âu Dương tự trách mình vô hạn, Sở Long liền cắt ngang lời ông: "Giáo sư Âu Dương, ông đừng quá tự trách.

Cháu rất hiểu tâm huyết của những người làm học thuật.

Để an ủi vong linh các học trò, cũng như bày tỏ sự áy náy của cá nhân cháu, cháu có món quà nhỏ này muốn tặng ông..." Nói xong, Sở Long lấy từ trong túi ra viên Dạ Minh Châu đã chuẩn bị sẵn, định đưa trực tiếp cho đối phương.

Hành động này khiến Trần Bì A Tứ ở bên cạnh cực kỳ kinh ngạc, trợn tròn mắt như không tin nổi vào những gì mình thấy.

Giá trị của thứ này là liên thành!

Nếu mang ra ngoài chắc chắn bán được đại giá, vậy mà Sở Long không hề có ý định chiếm làm của riêng, ngược lại còn dâng tặng cho ông lão trước mặt.

Điều này khiến Trần Bì A Tứ vô cùng ngạc nhiên, càng lúc càng không nhìn thấu nổi Sở Long và phong cách làm việc của anh.

Là một thổ phu tử, lấy cổ vật từ trong mộ vốn là chuyện cơm bữa, là mục đích then chốt khi xuống đấu.

Nhưng Sở Long lấy được món đồ này không giữ lấy, lại nhường cho học giả Âu Dương.

Khí độ này hoàn toàn khác biệt với đám thổ phu tử bình thường, khiến Trần Bì A Tứ bắt đầu nảy sinh lòng kính trọng với cách làm người của Sở Long.

Giáo sư Âu Dương nhìn viên Dạ Minh Châu thì sững sờ, vội vàng lấy kính lão đeo lên, nhìn chằm chằm nghiên cứu.

Bởi vì thứ này tuyệt đối là tuyệt thế trân bảo, là thứ có thể ngộ mà không thể cầu.

Chỉ nhìn qua màu sắc và chất liệu là biết nó quý giá nhường nào.

Giáo sư làm học thuật, vốn có nghiên cứu rất lớn về cổ vật, nên vừa thấy món đồ này đã không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Ông cầm viên Dạ Minh Châu bắt đầu quan sát thượng hạ, không ngừng nghiên cứu, cuối cùng liên tục cảm thán, gật đầu khen tốt!

Chương 908

"Oa, thật sự quá tuyệt diệu, đồ tốt, đây đúng là đồ tốt!

Nhìn món này mà xem, nhất định là bảo vật thượng đẳng, không ngờ lại có hiệu quả lớn như vậy." Giáo sư Âu Dương tình không tự chủ được mà phát ra cảm thán, không ngừng gật đầu, giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Ông không giấu nổi niềm vui sướng trong lòng, đôi mắt mở to.

Thấy vẻ kích động của lão giáo sư, hòn đá trong lòng Sở Long cuối cùng cũng rơi xuống.

Ban đầu anh còn sợ lão già này không thèm món đồ này nữa chứ?

Tưởng rằng mấy người làm học thuật thường có khí tiết thanh cao, nếu vạn nhất bị từ chối thì đúng là mất mặt.

Nhưng giờ nhìn bộ dạng giáo sư Âu Dương có vẻ rất hứng thú với viên Dạ Minh Châu này, rõ là có hy vọng.

Nhân cơ hội này, Sở Long rèn sắt khi còn nóng, tiến lên nói: "Giáo sư Âu Dương, món này cháu cũng chỉ là tùy tay lấy được trong mộ, cũng chẳng biết giá trị hay công dụng của nó thế nào, để trong tay cháu thì cũng vô nghĩa." "Cho nên trên đường đi cháu đã suy tính, muốn để nó phát huy tác dụng, góp phần cho nghiên cứu học thuật của ông, cũng coi như đóng góp cá nhân của cháu." Nói xong Sở Long chắp tay, hơi cúi người trước mặt lão gia tử.

Có thể thấy Sở Long rất nghiêm túc trong chuyện này.

Giáo sư Âu Dương cầm viên Dạ Minh Châu mà tay run run, vì ông không tìm được từ ngữ nào để tả hết sự quý giá của nó.

Có lẽ trong tay đám thổ phu tử, nó chỉ là một món hàng để phát tài,

nhưng trong mắt các nhà nghiên cứu, nó là vật báu vô giá.

Vì thế, lão gia tử liên tục gật đầu tán thưởng.

Sau đó, giáo sư Âu Dương đột nhiên thần tình trầm xuống: "Cậu Sở, tôi vẫn luôn không hiểu, cậu là thổ phu tử, vào mộ là để tìm bảo bối phát tài, tại sao đột nhiên lại đem thứ giá trị liên thành này nhường cho tôi?

Tôi nhận mà thấy hổ thẹn quá." Giáo sư quả nhiên là người kiến đa thức quảng, tư duy vô cùng nhạy bén.

Dù sao cũng là người đã sống nửa đời, nên khi nhìn nhận vấn đề cũng tỉnh táo hơn người thường.

Khi nói chuyện với Sở Long, nụ cười trên mặt ông cũng trở nên nghiêm nghị hơn.

Theo ông thấy, chuyện này chắc chắn có ẩn tình, nếu không đối phương đã chẳng nghiêm túc như vậy.

Nghe vậy, Sở Long lập tức cười lắc đầu: "Hảo lão gia tử, lời ông nói có hơi kỳ quái rồi đó, thực ra tình huống vẫn nằm trong tầm kiểm soát của cháu thôi..." Sở Long ha ha cười xong liền xua tay cắt ngang lời trần thuật của đối phương, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Lúc này mọi chuyện đều nằm trong tính toán của anh rồi.

Nếu cứ giải thích dài dòng thì cũng chẳng rõ ràng được.

Sở Long lại nói tiếp: "Thực ra cháu làm vậy cũng có mục đích.

Dù sao học trò của ông cũng vì nghiên cứu học thuật mà hy sinh tính mạng, nếu cháu không làm gì đó tương ứng, thật sự sợ ăn ngủ không yên." "Cháu cũng hy vọng viên Dạ Minh Châu này có thể được đặt tên theo tên của hai học trò của ông.

Như vậy khi công bố ra bên ngoài, có thể tuyên xưng là do họ mang về, cũng là để họ rạng danh thiên cổ." Sở Long nhìn rất xa, suy nghĩ của anh thấu triệt, đồng thời cũng bày tỏ sự kính trọng chân thành nhất.

Dù khi vào cổ mộ, hai sinh viên kia luôn là gánh nặng, nhưng Sở Long không vì thế mà bài xích họ.

Đằng nào người cũng không còn, nếu không để lại chút tiếng thơm gì thì hai sinh mạng trẻ tuổi ấy chết cũng thiệt thòi quá.

Sở Long cảm thấy viên Dạ Minh Châu này trong tay mình cùng lắm chỉ đổi được tiền bạc, nhưng anh đã lấy được không ít thứ có giá trị từ mộ rồi.

Cho nên đối với viên Dạ Minh Châu này, anh không có ý chiếm hữu bằng được, cũng không ham hố giống như Bàn Tử suốt ngày lải nhải chuyện tiền nong.

Có lẽ đây là cảnh giới và khí tiết của Sở Long.

Giáo sư Âu Dương bước tới nắm lấy tay Sở Long, kích động nói: "Vậy thì tốt quá, tôi thay mặt hai học trò của mình gửi tới cậu lời cảm ơn sâu sắc nhất, thực sự vô cùng cảm kích sự tôn trọng này của cậu." "Cậu yên tâm, sau khi về tôi nhất định sẽ công bố với bên ngoài, để mọi người biết viên Dạ Minh Châu này là do học trò của tôi tìm được, đây là sự an ủi tốt nhất cho các em!" Lão tiên sinh Âu Dương cảm động đến nghẹn lời, vì ông thấy cách làm của Sở Long thực sự quá phóng khoáng và nhân hậu.

Ít nhất cũng tạo được danh tiếng cho hai học trò, lưu truyền về sau.

Bởi loại Dạ Minh Châu tuyệt thế này luôn là tâm điểm chú ý của thế giới, có lẽ sẽ trở thành một tác phẩm đại diện tích lũy trong văn

hóa cổ đại đương đại.

Chương 909

Đương nhiên giáo sư Âu Dương chắc chắn sẽ không đổi viên Dạ Minh Châu này lấy tiền để hưởng thụ, vì đối với ông, tiền bạc chỉ là giấy lộn.

Viên Dạ Minh Châu này sẽ định ra một ranh giới học thuật, một cột mốc lịch sử.

Vì thế ông định đem hiến tặng nó cho bảo tàng quốc gia để mọi người cùng chiêm ngưỡng, chỉ cần viên Dạ Minh Châu còn đó, mọi người sẽ mãi nhớ tới hai học trò của ông.

Sở Long gật đầu, tán thành cách làm này.

Ăn của người thì ngại, nhận đồ của người thì nể, giáo sư Âu Dương nhận được lợi ích lớn liền hào phóng nói: "Cậu Sở, sau này có việc gì cần giúp đỡ cứ việc nói, tôi chắc chắn sẽ dốc hết sức để hỗ trợ và cung cấp sự giúp đỡ." Giáo sư Âu Dương vỗ ngực bảo đảm, có thể thấy vẻ nghiêm túc trên mặt ông, không hề giống đang đùa cợt với Sở Long.

Có lời bảo đảm này, Sở Long hoàn toàn yên tâm, anh cũng tin lão gia tử Âu Dương là người thông minh và trọng tình nghĩa.

Sở Long cười hì hì gật đầu: "Vậy thì quá tốt rồi, cháu cũng hy vọng giáo sư sẽ thực hiện lời hứa này, cháu tin ông nhất định làm được!" Nói xong anh giơ ngón tay cái với giáo sư Âu Dương.

Vừa hay anh cũng đang có việc cần giáo sư giúp đỡ, liền lấy từ trong túi ra bức họa Chiến Quốc đã chuẩn bị từ trước.

Bức họa Chiến Quốc được làm bằng loại giấy cực phẩm.

Hành động này thực sự quá bất ngờ, khiến mọi người chấn kinh!

“Hiện tại cháu đang có một nan đề cần ông xử lý giúp.

Cháu lấy thứ này từ cổ mộ ra, cũng không biết nó là gì, cảm giác như một văn bản trắng, nhưng cháu cảm thấy bên trong chắc chắn có công dụng quan trọng.” Sở Long không úp mở nữa, trải bức họa Chiến Quốc lên bàn, động tác vô cùng cẩn thận.

Dù sao thứ này cũng có tuổi đời lâu rồi, nếu không cẩn thận làm rách hay hư hại thì đúng là tổn thất lớn.

Sở Long tỉ mỉ mở ra trước mắt mọi người.

Giáo sư Âu Dương cũng chậm rãi ghé sát vào, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng.

Sở Long và Trần Bì A Tứ chỉ biết đứng bên cạnh, không dám làm phiền hay phá hỏng bầu không khí này.

Bức họa Chiến Quốc này được Sở Long lấy ra từ kẽ hở quan tài trong cổ mộ, vì lúc đó nó được người chủ mộ đeo bên người.

Sở Long nhớ lúc đó trên người hắn có một viên Dạ Minh Châu, một bức họa Chiến Quốc và một miếng ngọc thanh đồng.

Còn miếng ngọc điêu khắc hình cá đồng thanh đồng đó, Sở Long chắc chắn sẽ không dễ dàng lấy ra, thứ đó hiện tại vẫn chưa nghiên cứu được gì, mà lại có miếng thứ hai y hệt.

Trong tình huống này chắc chắn phải giấu kín trong lòng, không được để người ngoài biết, nếu không sau này bị kẻ gian phát giác sẽ gặp phiền phức.

Lão gia tử ghé sát mắt vào nhìn, bắt đầu quan sát thượng hạ.

Sau một hồi ngắm nghía, ông không ngừng cảm thán: “Thứ này không đơn giản đâu, có chút thú vị đấy.

Đừng vội, để tôi nghiên cứu kỹ đã, nếu không nhìn ra được gì thì

đúng là để người ta cười cho.

Mọi người chờ tôi một chút thời gian.” Nhìn bộ dạng giáo sư rất nghiêm túc, ông đã nảy sinh hứng thú với bức họa Chiến Quốc này, ghé sát mặt vào để quan sát tỉ mỉ.

Sau một hồi xem xét, ông không ngừng gật đầu cảm thán: “Ân, không tồi, lợi hại thật, có thể thấy thứ này thực sự cực kỳ có ích, diệu không thể tả!” Ông lão liên tục cảm thán khen hay, nhưng Sở Long và Trần Bì A Tứ bên cạnh vẫn chưa hiểu nó hay ở chỗ nào.

Theo Sở Long thấy, bức họa Chiến Quốc này chỉ là một văn bản trắng, trên đó không có lấy một chữ hay một ký hiệu nào, chỉ là lúc đó thấy kỳ lạ nên mới mang về nhờ người thạo nghề nghiên cứu.

Trên đường đi, Sở Long cũng luôn suy nghĩ về công dụng của nó nhưng không tìm được thông tin hữu ích, nên anh từng đoán chắc nó chẳng có tích sự gì, chỉ mang tâm thái thử vận may đến tìm tiền bối Âu Dương thôi.

Không ngờ giáo sư Âu Dương lại là người chuyên nghiệp và tâm huyết đến vậy.

Nhìn tình hình hiện tại, Sở Long cảm thấy chắc chắn có hy vọng, có lẽ giáo sư Âu Dương có thể giải mã được nó.

Nếu thực sự giải mã được thông tin bên trong, anh cảm thấy đó sẽ là một bước tiến khác để mở ra cánh cửa thần bí.

Bởi vì cuộc sống là không ngừng tiến tới, nếu có thể sớm tìm thấy cánh cửa thanh đồng đó, khám phá bí mật thực sự phía sau, biết được những điểm thần bí bên trong cổ mộ thì đó là kết quả tốt nhất đối với anh.

Chương 910

Sở Long vẫn cứ chằm chằm nhìn đối phương chờ đợi câu trả lời, nhưng ông ấy mãi chẳng phản ứng gì, khiến anh cảm thấy khó hiểu, không biết tình hình thế nào.

Cuối cùng Sở Long đành phải lên tiếng: "Ai, giáo sư ơi, ông có thể cho cháu lời khuyên không?

Rốt cuộc là thế nào?

Cứ đứng nhìn mãi cũng đâu phải cách, bọn cháu đang đợi đây này, cụ thể là có vấn đề gì không?" Sở Long lúc này không đợi nổi nữa, bắt đầu lẩm bẩm, rồi chậm rãi bước tới gần để làm rõ tình hình.

Nhưng đối phương lại lắc đầu cười nói: "Ha ha, thật sự xin lỗi nhé, chuyện này tạm thời chưa thể tiết lộ được.

Anh cứ đứng sang một bên chờ một chút, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi xử lý." Lão gia tử bình tĩnh gật đầu rồi chậm rãi bước lên phía trước hai bước, chỉnh lại y phục, muốn nhân cơ hội này phô diễn thực lực cá nhân.

Sở Long và Trần Bì A Tứ chỉ biết bán tín bán nghi đứng nhìn, không dám xen vào hay quấy rầy vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng và tiến trình công việc của giáo sư.

Trần Bì A Tứ quay người đi về phía bàn làm việc bên cạnh, lôi ra một chiếc hộp, lấy ra một số công cụ liên quan.

Có kính lúp, có đèn pin cường quang, thậm chí còn có kẹp và chổi nhỏ.

Những thứ này đều là vật bất ly thân của nhà khảo cổ.

Thấy bộ dạng lão gia tử như vậy, Trần Bì A Tứ tình không tự chủ

được mà lẩm bẩm: “Không ngờ giáo sư Âu Dương này, lúc làm việc trông cũng ra dáng lắm, chắc chắn sẽ làm rõ chuyện này thôi, chúng ta cứ đứng xem là được, tin rằng lát nữa giáo sư sẽ cho chúng ta câu trả lời.” Dù sao hai người cũng là bạn vong niên, nên hiểu rất rõ về nhau, Trần Bì A Tứ cũng biết tính cách và phong cách làm việc của giáo sư Âu Dương.

Một khi giáo sư đã quyết tâm muốn tìm hiểu chuyện gì thì nhất định sẽ làm sáng tỏ chân tướng.

Sở Long cũng bán tín bán nghi gật đầu, rồi đứng bên cạnh quan sát kỹ lưỡng.

Khi giáo sư cầm kính lúp ghé sát bức họa Chiến Quốc, rồi dùng chổi nhỏ nhẹ nhàng phủi sạch bụi bẩn phía trên.

Mỗi động tác đều đặc biệt cẩn thận, sợ rằng sơ sẩy một chút sẽ làm hư hại món đồ.

Sau khi lau chùi cẩn thận, ông dần dần bóc tách những lớp vảy và bụi bẩn trong kẽ nứt, rồi lại nhẹ nhàng dùng tay xoa nắn.

Dùng lực ép xuống để cả bức họa phẳng ra rõ nét hơn.

Sở Long đứng đối diện khoanh tay, gật đầu nói: “Cũng không tồi, nhìn rất có kỹ thuật.” Tiếp theo chuyện thần kỳ đã xảy ra, giáo sư Âu Dương cầm một chiếc đèn pin đặc thù, bất ngờ chiếu thẳng vào bức họa Chiến Quốc.

Ban đầu Sở Long tưởng mắt lão gia tử không tốt nên phải dùng đèn pin cường quang để trợ sáng.

Nhưng khi ánh đèn bật lên chiếu vào, Sở Long lập tức hiểu ra, quả nhiên không hề đơn giản.

Ngay khi ánh sáng chiếu lên bức họa, lập tức xuất hiện một đồ án màu huỳnh quang, có thể thấy rõ hình ảnh các tòa lầu cao san sát.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Long kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt, đứng hình tại chỗ, không nói nên lời vì quá đỗi kinh ngạc.

Thậm chí anh còn tưởng mình nhìn nhầm, nếu không sao có thể thần kỳ như vậy.

"Hảo hảo hảo, nhìn thấy chưa, đây chính là bí mật thực sự, bí mật mà tôi vẫn luôn tìm kiếm!

Không ngờ người cổ đại lại xuất sắc như vậy, lỗi lạc như vậy, cư nhiên đã sớm nắm giữ kỹ thuật huỳnh quang này." Giáo sư Âu Dương cười liên tục cảm thán, có thể thấy ông khâm phục trí tuệ của người cổ đại sát đất.

Ông cảm thấy chỉ có trí tuệ của người cổ đại mới làm ra được bức họa Chiến Quốc như thế này.

Sở Long lúc này cũng đã hiểu ra, thảo nào lúc lấy bức họa Chiến Quốc này ra, rõ ràng chẳng thấy sợi tóc hay chữ nghĩa gì trên đó cả.

Hóa ra những người đó đã âm thầm giấu kín mọi thông tin vào bên trong bằng kỹ thuật huỳnh quang này.

Nếu không có ánh đèn đặc thù chiếu vào thì trong mắt mọi người đây chỉ là một bức họa Chiến Quốc trống không, chẳng khác gì tờ giấy trắng.

Nhưng khi có đèn huỳnh quang chiếu vào, mọi thông tin, mọi bí mật đều hiện ra rõ mồn một trước mắt, trong tầm tay.

Trong lòng Sở Long dâng lên ngàn tầng sóng cuộn, phải biết rằng mộ huyệt đó cách đây cả mấy trăm năm, thậm chí cả nghìn năm lịch sử.

Chương 911

Chẳng lẽ từ cả nghìn năm trước, người cổ đại đã nắm giữ cái gọi là kỹ thuật huỳnh quang này sao?

Có lẽ không ai biết được, cũng chẳng có cách nào khảo chứng, vì tất cả đã dần biến mất trong dòng chảy lịch sử, trở thành một bí ẩn chưa có lời giải.

Lúc này đầu óc Sở Long hơi hỗn loạn, chỉ có thể ghi tạc điều này vào trong lòng.

Sở Long ghé sát lại bắt đầu xem xét kỹ lưỡng, từ những ký hiệu văn tự cổ đại đến các loại thông tin được đánh dấu trên đó, thực sự hiện lên rất rõ nét.

"Đồ tốt, đúng là đồ tốt!

Có khi nào đây chính là ghi chép về những thay đổi và diễn hóa của chủng tộc trước đây không?

Thứ này được mang ra chính là bằng chứng lịch sử tốt nhất!" Giáo sư Âu Dương không tiếc lời khen ngợi Sở Long, giơ ngón tay cái lên, coi anh như nhân tài thực thụ trong hành động lần này.

Đột nhiên bị đội cho cái mũ quá lớn, Sở Long thấy hơi ngượng ngùng, thực ra anh cũng đâu có xuất sắc như người ta nói, chỉ là lúc đó tiện tay mang thứ này ra thôi.

Không ngờ nó lại gây ra tiếng vang lớn như vậy, đúng là ngoài ý muốn.

Tuy được khen nhưng Sở Long vẫn chỉ cười ngượng nghịu, rồi cố tình điều chỉnh tâm thái, không để lộ vẻ tự mãn ra ngoài.

Sở Long tiếp tục truy vấn: "Vậy thưa giáo sư, thứ này rốt cuộc có

tác dụng gì lớn không?

Cháu muốn biết nó có điểm gì thần kỳ đặc thù!" Đối phương chớp chớp mắt nhìn Sở Long, thấy vẻ mê mang trên mặt anh.

Vì phải nhờ vào phương thức này mới thảo luận được địa vị đặc thù bên trong.

Nếu giáo sư Âu Dương thực sự giải mã được thông tin bên trong, thì những ẩn tình giấu kín cũng sẽ sáng tỏ.

Sở Long vẫn luôn nghi ngờ danh tính thực sự của chủ mộ nằm trong quan tài đó.

Lúc ở trong quan tài thủy tinh, nhìn qua là biết không phải con người bình thường, vì thể hình quá đỗi tráng kiện, thân hình cũng đặc biệt thon dài.

Giả sử là con người bình thường thì sao lại có tướng mạo quái dị và cơ thể độc đáo như thế được.

Cho nên Sở Long có một ý tưởng cực kỳ táo bạo, rằng vị chủ mộ thần kỳ đó căn bản không phải con người, hoặc là một chủng tộc chưa tiến hóa hết.

Giáo sư Âu Dương lắc đầu nói: "Chuyện này hiện tại nhìn qua tôi thực sự chưa thể cho cậu câu trả lời, cũng không biết giải thích thế nào, nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn bên trong có ẩn tình.

Cho nên chuyện này phải cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng nhất." Đối phương nói rất trực diện, hiện tại ba máu sáu cơn cũng không thể nói hết được, phải chờ sau này có thời gian dư dả mới giải thích rõ ràng được.

Đã nói đến nước này thì anh cũng không hỏi thêm nữa.

Sở Long chắp tay cúi người chào lão gia tử: "Giáo sư Âu Dương,

chuyện này thực sự làm phiền ông rồi, hy vọng ông sớm giải mã được nó, vì cháu cũng rất muốn biết bí mật bên trong, muốn biết người cổ đại rốt cuộc đã trải qua những gì." Sở Long chẳng mấy hứng thú với khảo cổ hay lịch sử gì đó vì thấy nó vô nghĩa, nhưng tính hiếu kỳ của anh lại cực kỳ mạnh.

Cho nên hôm nay nói nhiều như vậy cũng chỉ mong lão gia tử sớm cho câu trả lời, để biết được chuyện kinh thiên động địa gì đang ẩn giấu trong bí mật này.

Lão gia tử gật đầu cười ha ha: "Yên tâm đi, chỉ cần tôi giải mã được cách vận hành của nó, tôi sẽ thông báo cho cậu ngay lập tức, rồi đưa thứ này tận tay cậu, cậu phải tin thực lực của lão già này chứ..." Giáo sư Âu Dương quả thực đức cao vọng trọng, nhưng đối với thực lực cá nhân lại rất khiêm tốn, thậm chí cuối cùng còn tự coi mình là một lão già lụ khụ.

Làm Sở Long cũng thấy hơi ngại, chỉ có thể khách sáo vài câu, thỉnh thoảng gật đầu tán thành.

Theo tình hình hiện tại, nói nhiều cũng vô ích, Sở Long lúc này chỉ gãi đầu rồi chào tạm biệt đối phương.

Sau khi điều chỉnh lại tâm thái, mọi người cũng bình tâm lại, bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh.

Ai nấy đều bình tĩnh lại, Sở Long chắp tay sau lưng, chậm rãi gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía trước với khí thế hiên ngang.

Lúc này trong lòng Sở Long cũng đã có chút câu trả lời, có vẻ như sự tình thực sự có điểm không ổn.

"Thật hy vọng sau này có thể thực sự biết được bí mật bên trong, biết được người cổ đại đã trải qua những gì, có lẽ là cánh cửa thời đại chăng." Cuối cùng Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng, cảm thấy

chấn động không thôi.

Ngồi trong văn phòng giáo sư Âu Dương một lúc, Sở Long và Trần Bì A Tứ thấy thời gian không còn sớm nữa, liền tìm cơ hội cáo biệt.

Chương 912

Khi sắp đi, giáo sư Âu Dương vô cùng nhiệt tình tiễn Sở Long ra tận cửa văn phòng, nhìn bộ dạng như đang đối đãi với tân khách quan trọng vậy.

Sở Long lại thấy buồn cười, cười khổ nói: "Giáo sư Âu Dương, ông xem quan hệ giữa hai chúng ta chẳng phải đã có chuyển biến lớn sao?

Cháu nhớ lần đầu gặp mặt, ông còn định dùng cách cực đoan là báo cảnh sát bắt cháu cơ mà?" Nhớ lại cảnh tượng lúc đầu, Sở Long chỉ biết cười khổ.

Bởi vì giáo sư Âu Dương là nhà khảo cổ, còn Sở Long chỉ là một tên thổ phu tử đổ đấu, hai người vốn dĩ chẳng liên quan gì đến nhau, thậm chí là thế bất lưỡng lập.

Nhà khảo cổ và kẻ trộm mộ từ xưa đến nay luôn ở hai chiến tuyến đối đầu, nhưng Sở Long đã dùng nỗ lực lớn nhất để thuyết phục đối phương, cũng đã có những đóng góp to lớn.

Lão giáo sư nghe xong ha ha cười: "Không đâu, tôi thấy giác ngộ của cậu khá cao, nên đã sớm khẳng định nhân phẩm của cậu rồi.

Cậu đã chủ động nhường đồ lại, đó là sự an ủi lớn nhất cho học trò của tôi!" "Chỉ riêng viên Dạ Minh Châu này thôi, tôi đã vô cùng cảm kích cách làm người của cậu rồi, cho nên chuyện cũ cứ bỏ qua đi, tôi sẽ không tính toán nữa." Có lẽ giáo sư Âu Dương nói vậy là vì Sở Long đã tặng viên Dạ Minh Châu, nên ông mới thấy nhân phẩm của anh đáng tin, rồi không thèm tính toán chuyện cũ nữa.

Lý do nghe qua có vẻ khách sáo, thực ra cũng chỉ là lời từ chối khéo léo mà thôi.

Nếu thật sự chỉ vì một viên Dạ Minh Châu nhỏ bé mà xóa bỏ được mọi rào cản giữa hai bên, thì lúc trước anh đã chẳng phải bất đắc dĩ đưa hai sinh viên kia đi thám hiểm như vậy.

Sở Long hiểu rõ trong lòng, giáo sư Âu Dương thực ra đã dần chấp nhận những kẻ đổ đấu này rồi, chỉ là do thân phận đặc thù nên ông không muốn thừa nhận mà thôi.

Nhưng có những chuyện không cần nói toẹt ra, mọi người vẫn có thể tiếp tục giao lưu lâu dài.

Sau vài lời khách sáo đơn giản, Sở Long và Trần Bì A Tứ chào tạm biệt ra về.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, giáo sư Âu Dương cảm thán: "Có lẽ cái gọi là vận mệnh đều đã được ông trời sắp đặt sẵn rồi, ha ha, không ngờ trời cao lại trêu ngươi như vậy, có lẽ là do sự bất công của thời đại chăng!" Lão giáo sư nói xong liền thầm cảm thán trong lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, điều chỉnh lại dòng suy nghĩ.

Theo tình hình hiện tại, cảm thán nhiều cũng vô ích, chi bằng điều chỉnh lại tâm thái mới là tốt nhất.

Đương nhiên mọi thứ cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, nếu không nghĩ thông suốt thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Lúc này mọi người đều dừng lại, trong lòng có những toan tính và suy nghĩ mới.

Khi mọi người thảo luận, họ xích lại gần nhau hơn, tiến hành những cuộc bàn bạc chi tiết hơn.

Trong tình huống này, ai nấy đều gật đầu, bắt đầu bộc lộ những suy nghĩ và kiến giải thực sự trong lòng.

Cuối cùng, Sở Long ngẩng đầu nhìn về phía trước với tư thế hiên ngang.

Khi mọi chuyện đã rõ ràng, tâm trạng Sở Long lúc này cũng dần ổn định lại, những suy tư trong đầu cũng tạm thời lắng xuống, bụi trần đã định.

Có lẽ mọi chuyện đều là rắc rối lớn nhất, cũng là vấn đề hóc búa nhất, nên cần phải tiếp tục trầm tư.

"Được rồi, cuối cùng cũng khiến giáo sư Âu Dương chấp nhận sự thật.

Tôi cứ tưởng ông ấy sẽ la hét ầm ĩ trong nhà cơ đấy, xem ra hai chúng ta đúng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Đi ra ngoài, Trần Bì A Tứ gãi đầu cười khổ.

Dọc đường đi, hai người họ cứ nơm nớp lo sợ giáo sư không chấp nhận nổi sự thật, không thể tha thứ.

Nhưng giờ nhìn trạng thái của giáo sư Âu Dương có vẻ tốt hơn mong đợi, vì ông không hề tính toán chuyện này mà chấp nhận sự thật một cách thấu tình đạt lý.

Sở Long cười ha hả, gật đầu nói: "Có lẽ cái gọi là đại tự đại giả, hay cái gọi là người có văn hóa, thật sự chỉ có những kẻ phàm phu tục tử như tôi mới có thể lĩnh hội được!

Một rắc rối nữa lại kết thúc, cũng coi như giúp gánh nặng trong lòng tôi giảm bớt." Giữa hai người họ, lời nói đặc biệt bình thản, Sở Long tiến lên vỗ nhẹ vào vai Trần Bì A Tứ, ánh mắt đầy thâm ý.

Trần Bì A Tứ ừ một tiếng, chắp tay nói: "Tiên sinh, nếu đã như vậy, hai ta cũng nên từ biệt tại đây.

Tôi thấy mình có chút việc cần về nhà xử lý đống lộn xộn, chờ tôi quay lại, khi có thời gian chúng ta sẽ lại hẹn đàm đạo sau." Sở Long ừ một tiếng, nhưng lúc này lại cố ý nhắc nhở một câu: "Nhưng Trần tiên sinh đừng quên những gì hai ta đã bàn luận nhé.

Sau này nếu để tôi gia nhập gia tộc, rồi cho tôi học tập các kiến thức giải khóa liên quan, tôi vốn rất ngưỡng mộ kỹ thuật của quý gia tộc." Sau đó Sở Long mỉm cười với ông Trần, trên mặt lộ ra một vẻ mặt cổ quái.

Bởi vì Trần gia vốn dĩ rất giỏi về giải khóa, đặc biệt là tình huống cụ thể như Giải Liên Hoàn.

Chương 913

Nếu có thể đứng vững ở Trần gia hoặc nắm giữ truyền thừa của gia tộc này, Sở Long cảm thấy thực lực của mình sẽ được tập hợp trọn vẹn, nghĩ thôi đã thấy sướng rơn.

Thông qua chuyến đi lần này, Sở Long cũng hiểu rằng, kỹ thuật của Trần gia quả thực là không thể thiếu.

Thực ra biểu hiện của Trần Bì A Tứ khi đó càng khiến Sở Long thầm khâm phục sát đất.

Cho nên Sở Long luôn giấu kín chuyện này trong lòng, chủ yếu là muốn thăm dò thái độ của đối phương.

Đối phương cười ha hả gật đầu: "Không vấn đề gì thưa tiên sinh, chỉ cần anh có hứng thú, lúc đó tôi nhất định sẽ luôn mở rộng cửa chờ anh đến khiêu chiến.

Cửa nhà tôi luôn sẵn sàng mở ra, chỉ cần lúc đó trực tiếp báo tên tôi, tin rằng Trần gia nhất định sẽ nhiệt tình tiếp đón." Cuộc giao lưu giữa hai người rất trực tiếp, không hề vòng vo, có thể thấy Trần tiên sinh cũng là người tính tình thẳng thắn.

Trò chuyện trực tiếp với Sở Long khiến ông càng có thể thấu hiểu tâm trạng lúc này.

Có lời khẳng định của đối phương, hòn đá trong lòng Sở Long cũng rơi xuống, anh gật đầu nói: "Được, nếu đã vậy tôi nói trước, cuối cùng đừng có mà lật lọng đấy nhé, ha hả, thử thách nho nhỏ này đối với Sở Long tôi cũng là một sự rèn luyện nhỏ thôi." Sở Long rất tự tin vào thực lực của mình, cho rằng bài kiểm tra kỹ năng của Trần gia chẳng có gì áp lực.

Đến lúc đó chỉ cần thao tác bình thường, vượt qua các cửa ải là có thể trở thành ngoại đệ tử của Trần gia.

Trần Bì A Tứ chỉ mỉm cười trước mặt Sở Long, không hề biểu hiện gì quá mức, có lẽ trong lòng ông chỉ coi lời Sở Long là một câu đùa.

Cũng chính vì biết rõ sự nguy hiểm của các cơ quan ám khí trong gia tộc nên ông mới biết điều đó khó khăn đến mức nào.

Tất nhiên, tất cả đều thuộc về truyền thừa nội bộ của Trần gia, nếu Sở Long thực sự muốn khiêu chiến, không thể vì tư tình giữa hai người mà tạo ra những lối đi tắt đặc biệt.

Đối với những đại gia tộc như thế này, họ cực kỳ xem trọng tổ huấn, đặc biệt là những nhà từng thuộc Lão Cửu Môn, tuyệt đối khắc ghi những quy tắc mà tổ tiên để lại.

Thậm chí còn có câu truyền miệng rằng đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng quy tắc gia tộc không thể phá.

Nếu trong lúc vượt ải Sở Long có gặp nguy hiểm đến tính mạng, Trần tiên sinh cũng sẽ phản ứng lạnh lùng, bởi vì tổ huấn gia tộc là bất khả kháng.

Sau khi trò chuyện đơn giản vài câu, Sở Long từ biệt ra về.

Trên đường về, tâm trạng anh cũng lập tức trở nên đơn giản và thoải mái hơn nhiều.

Hiện tại mọi vấn đề đều đã giải quyết xong, có lẽ mọi bí ẩn đều đã được hé mở, tin rằng sắp tới sẽ là một khởi đầu mới...

Sau khi nhóm A Ninh từ biệt Sở Long, họ ra khỏi huyệt mộ và chuẩn bị hội quân với các đội viên khác.

Vì chuyến đi này không tìm thấy bí mật ẩn giấu nào, cũng không

tìm thấy thứ mà ông chủ cần, nên tâm trạng A Ninh tỏ ra đặc biệt sa sút.

Từ khi thoát khỏi nơi đó trong gang tấc, cô luôn cúi đầu ủ rũ, không muốn trò chuyện với người ngoài.

Thuộc hạ của A Ninh đương nhiên phát hiện ra tình trạng đặc biệt của đội trưởng, bèn tiến đến nói: "Cô đừng có xúc động quá, cũng đừng lo lắng quá, dù sao chúng ta cũng có thu hoạch lớn nhất là mạng sống, quay về giải thích với ông chủ, tin rằng ông ấy sẽ hiểu thôi." "Đúng vậy lão đại, đừng suy nghĩ nhiều, thiên mệnh bất khả vi, chúng ta đã nỗ lực rồi, kết quả thế nào đều do ông trời sắp đặt, không phải chúng ta có thể thay đổi, nên cứ tận nhân lực tri thiên mệnh thôi." Những người này đều hiểu, thực ra nơi địa cung đó chắc chắn không có bí mật trường sinh thực sự, chỉ là ông chủ chấp niệm quá sâu, luôn muốn theo đuổi loại thuốc đó mà thôi.

Vì vậy, dù có tốn thời gian tìm kiếm ở nơi khác thì cũng vị tất đã có kết quả tốt, tất cả chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người, không có ý nghĩa gì.

Thực ra nếu cứ không buông bỏ được, chi bằng hãy vứt bỏ hết những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng để đón nhận một cuộc sống mới.

Nghe những lời khuyên của mọi người xung quanh, A Ninh chỉ lắc đầu, không đưa ra bất kỳ phản hồi hay giải thích nào thêm, có lẽ cô cảm thấy những gì mình nghĩ trong lòng người ngoài không thể hiểu được.

Đang lúc cả đội ngũ im lặng trầm mặc, trên đường về đột nhiên phát hiện ra một sự việc vô cùng kỳ quái: mấy anh em canh giữ trước đó dường như đã biến mất.

Lúc bắt đầu xuống mộ, họ có đặt vài cái bàn ở bên ngoài, có đài vô tuyến và thiết bị trinh sát, do hai chàng trai trẻ phụ trách canh giữ.

Điểm này Sở Long lúc chạm mặt cũng đã chứng thực, vì hai thanh niên đó vẫn luôn sốt ruột chờ đợi trên đó, nhưng mãi không thấy ai xuất hiện.

Đáng lẽ giờ họ ra ngoài thì phải thấy người hoặc hội quân mới đúng.

Nhưng khi quay lại điểm ban đầu, họ lại phát hiện không thấy bóng người đâu, trên các thiết bị vô tuyến còn vương lại một lớp bụi dày.

Người biến mất, nhưng đài vô tuyến và các thiết bị vẫn còn ở đây.

Chương 914

Chuyện này lập tức trở nên cổ quái, ai nấy đều bắt đầu lo lắng, không biết tình hình thế nào?

Người đã đi đâu?

Nếu các đội viên đi trước thì phải thu dọn đài vô tuyến và mọi thứ chứ, tại sao giờ lại không thấy người?

Trên đài vô tuyến lớp bụi dày thế kia, chứng tỏ đã mấy ngày rồi không có người lau dọn, vậy là hai người đó đã biến mất từ mấy ngày trước.

Hai người đó có thể đi đâu được chứ?

Ba lô và nhu yếu phẩm vẫn còn đây, chứng tỏ họ chưa rời khỏi sa mạc này.

Giả sử họ thực sự bỏ chạy trước thì không thể không mang theo nhu yếu phẩm, cứ đi tay không như vậy thì chắc chắn sẽ chết trong sa mạc mênh mông, không có khả năng sống sót.

Mọi dấu vết đều hoàn toàn khó giải thích, thậm chí còn đầy vẻ thần bí, khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu, lại bắt đầu suy đoán tỉ mỉ về vấn đề này.

Nhưng sau một hồi suy tính trước sau cũng chẳng ra được kết quả gì, cũng không tìm được cách nào khả thi, thế là sắc mặt từng người đều trở nên đặc biệt khó coi, thậm chí còn lộ vẻ túng quẫn.

Biết làm sao giờ?

Tình hình hiện tại dường như không còn nhiều cơ hội để thám thính nữa, vì sự việc không thể giải thích, mà thực lực cũng không cho phép!

Trong lúc mọi người đang lo lắng không thôi, có một người không biết nghĩ gì mà mở miệng nói: “Hay là bị hại trước rồi?

Dù sao cái nơi quỷ quái này lúc nào cũng có thể lấy mạng người, tôi đoán chắc gặp bất trắc rồi.” “Tôi có cảm giác như luôn có ai đó đang theo dõi mình, có người cứ rình rập sau lưng khiến tôi thấy rợn tóc gáy.” “Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ có điều gì chúng ta đã bỏ sót sao?” Mọi người càng thêm khó hiểu, có người bắt đầu nhìn dáo dác xung quanh để tìm kiếm manh mối bị bỏ qua.

Tìm một vòng, quan sát khắp lượt cũng chẳng thấy dấu vết gì, càng không thấy bóng người, thật là khó hiểu.

Thế là từng người đều cảm thấy vô cùng hoang mang, bất lực ra mặt.

Đúng lúc này, từ phía xa trên bầu trời chợt lóe lên một tia sáng.

Ầm ầm...

Vốn dĩ thần kinh của mọi người đều đang căng như dây đàn, cộng thêm những sự việc vừa rồi, nhìn thấy tia chớp đó họ không kìm được mà bắt đầu kinh hô, thậm chí mọi người đều bịt tai lại không dám nhìn thẳng.

Sau một tiếng hét thét, mọi người đều nấp xuống dưới, lúc ngồi xổm xuống bắt đầu run bần bật.

“Câm mồm hết cho tôi!

Còn dám ăn nói xằng bậy, tung tin đồn nhảm ở đây thì đừng trách tôi không khách khí, tôi sẽ kết liễu mạng sống của các người ngay lập tức!” Tâm trạng A Ninh vốn đã tồi tệ đến cực điểm, vậy mà những kẻ này không biết nghe lời, còn không biết điều mà cứ la hét om sòm.

Vì vậy, lúc này A Ninh hoàn toàn không khống chế được cảm xúc bất mãn trong lòng, cô tiếp tục mắng mỏ những người xung quanh một trận nghiêm khắc, đôi mày nhíu chặt, khuôn mặt càng thêm xanh mét.

Bị A Ninh mắng như vậy, mấy người đàn em đều sợ tới mức run lẩy bẩy, bắt đầu toát mồ hôi lạnh, thực sự cảm thấy chột dạ và căng thẳng.

Có kẻ liên tục lùi lại phía sau mấy bước, vai và lưng dán chặt vào vách tường, tim đập thình thịch, mồ hôi hột chảy ra.

Họ cũng không ngờ chuyện lại phức tạp như vậy, cũng chưa từng đoán nó lại nghiêm trọng thế này.

Lúc này A Ninh nhìn chằm chằm vào họ nói: "Tôi bảo tất cả phải ngậm miệng lại, không có ma quỷ thần thánh gì hết, tất cả chỉ là dọa người thôi, chúng ta chỉ cần bình tĩnh đối phó là có thể quay về." A Ninh giờ đây trở thành người nghiêm túc nhất trong cả đội.

Mọi người chỉ có thể gật đầu, lầm lũi thu dọn đài vô tuyến và cầm nhu yếu phẩm chuẩn bị rời đi.

Mặc dù miệng không nói nhưng trong lòng họ vẫn không ngừng suy nghĩ.

Những người biến mất đó rời đi một cách vô cùng quỷ dị, đột ngột đến mức không thể giải thích, cần phải thảo luận thêm.

Cũng may, chuyến đi lần này cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, không gặp quá nhiều rắc rối, từng người lần lượt rời đi...

Chương 915

Sở Long đang ngồi trên xe chuẩn bị trở về, lúc này tâm trạng đang rất tốt nên anh cũng thả lỏng, cứ suy nghĩ mãi về việc sau khi về sẽ báo cáo chuyện này với Hoắc lão thái thái thế nào, rồi ở lại Hoắc gia thật tốt.

Vì dạo này cứ bận rộn chạy đôn chạy đáo khắp nơi nên thực sự có chút mệt mỏi, Sở Long cũng thấy kiệt sức, muốn tìm một chỗ dừng chân để nghỉ ngơi tử tế.

Mỗi người đều có mưu cầu cuộc sống khác nhau, giống như Bàn Tử luôn mong có thể bán hết đống đồ cổ sứ đó đổi lấy tiền mặt, rồi bao trọn một rạp hát ở Phan Gia Viên để tận hưởng những ngày tháng thảnh thơi.

Còn Sở Long, chỉ cần tìm được một chỗ ở ổn định một thời gian là tốt rồi, bước tiếp theo làm gì thì phải đợi tin tức của giáo sư Âu Dương mới tính.

Nghĩ thì hay nhưng thực tế lại tàn khốc.

Trong lúc Sở Long đang mơ màng ngủ trên xe thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa xe liên tục.

Tiếng gõ cửa đánh thức anh dậy, anh vội mở mắt nhìn ra ngoài cửa xe, vừa vặn thấy lão quản gia của Hoắc gia đứng đó, sắc mặt khó coi và tỏ ra vô cùng lo lắng, sốt ruột.

Sở Long thấy hơi lạ, không biết có chuyện gì mà lão quản gia lại gấp gáp như vậy.

Dù anh có là cháu rể, đi xa vinh quang trở về thì cũng không đến mức khách khí mà đích thân ra đón từ xa thế này chứ.

Thấy người ta đón tiếp nhiệt tình như vậy, Sở Long nghĩ nếu không xuống đáp lại vài câu thì e là quá vô lễ.

Thế là anh hơi điều chỉnh lại tâm trạng, mỉm cười thản nhiên, gật đầu rồi bước xuống xe.

Nhìn lão quản gia, anh lên tiếng: "Ồ, là lão quản gia ạ, ha ha ha, thật là trùng hợp.

Đúng rồi, không biết mọi người thế nào, đi xa thế này, cháu quả thực mới về được một lát, đang định đi gặp Hoắc lão thái thái đây." Sự khách sáo của Sở Long không có gì bất ổn.

Dù sao cũng là cháu rể tương lai của nhà họ Hoắc, lão quản gia đích thân đón tiếp cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng khi lời của anh còn chưa dứt, lão quản gia đã nắm chặt lấy tay Sở Long, vội vàng kêu lên: "Ái chà, cậu rể ơi, có chuyện lớn rồi, thế mà cậu còn tâm trí đùa với tôi à.

Xin cậu đấy, mau theo tôi về xem sao đi!" Lúc này lão quản gia sốt ruột đến toát mồ hôi hột, tiếng gọi "cậu rể" khiến người nghe như sắp phát khóc đến nơi.

Vì không biết bước tiếp theo phải làm sao để giải quyết nhanh chuyện này nên ông chỉ có thể dùng hết sức thúc giục Sở Long đưa ra câu trả lời.

Thấy dáng vẻ của đối phương, Sở Long lại cười hỏi ngược lại: "Mẹ kiếp, quản gia có chuyện gì thì cứ nói đi, đừng gấp gáp thế chứ, làm cháu thấy kỳ quái quá." Sở Long cảm thấy chuyện hoàn toàn không cần phải khoa trương như vậy, có việc gì cứ nỗ lực giải quyết là được.

Nhưng lão quản gia vẫn không ngừng lắc đầu nói: "Không đâu, cậu rể không biết đâu, đại tiểu thư nhà tôi, đại tiểu thư nhà tôi hiện

giờ gặp chuyện rồi, mau đi xem đi!" Một giây trước tâm trạng Sở Long còn thoải mái vui vẻ vì nghĩ mọi chuyện đã xong xuôi, giờ về chào hỏi lão quản gia rồi báo cáo với Hoắc lão thái thái là có thể kết thúc một giai đoạn.

Nhưng câu nói của lão quản gia lập tức khiến lòng Sở Long dậy sóng.

Chẳng lẽ Hoắc Tú Tú gặp chuyện?

Nhưng không nên mới phải, vì trên đường về vẫn ổn mà, Sở Long vẫn luôn cười nói với mọi người, lúc đó rõ ràng đã dặn cô ấy phải về nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Tính tới tính lui mới chưa đầy hai canh giờ, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

Sở Long lập tức hỏi: "Chuyện là sao?

Mau nói xem Tú Tú rốt cuộc thế nào rồi..." Nếu chuyện hôm nay không giải quyết được, có lẽ hậu quả sẽ vượt xa tưởng tượng, mang tới rắc rối lớn không thể lường trước.

Có thể sẽ gây ra một chấn động lớn, nên hiện tại việc duy nhất có thể làm là dốc toàn lực, suy xét ngọn ngành sự việc.

Lão quản gia lúc này vì quá lo lắng, cả người cứ cuống cuồng lên, căn bản không có tâm trí giải thích chi tiết với Sở Long, cứ thế nắm chặt áo Sở Long rồi kéo nhanh vào trong nhà.

"Được rồi, xin cậu đấy, đừng hỏi nhiều nữa, giờ có nói nhiều cũng vô dụng, mau vào trong xem giúp tôi đi, tiểu thư nhà tôi đang rất cần cậu giúp đỡ!" Nói xong, lão quản gia cuống cuồng lôi Sở Long vào trong phòng.

Sở Long nén những lo lắng trong lòng, định bụng vừa vào Hoắc gia sẽ xem xem Tú Tú rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dưới sự dẫn dắt của lão quản gia, Sở Long đi tới phòng của Tú Tú.

Ở bên ngoài phòng, anh thấy vài bác sĩ đứng đó, không ngừng vò đầu bứt tai, mấy người giúp việc và người ở trong nhà thì đứng một góc thấp giọng bàn tán, than ngắn thở dài.

Chương 916

“Tiểu thư rốt cuộc làm sao thế?

Đột nhiên bệnh nặng như vậy, lại còn hôn mê bất tỉnh, thần chí mơ hồ nữa.” “Tôi đoán chắc chắn ở bên ngoài đã dính phải thứ gì không sạch sẽ rồi, nếu không sao lại ra nông nỗi này.

Thôi chúng ta cũng đừng vội, cứ đứng ngoài quan sát đi, tin rằng không lâu nữa sẽ có kết quả thôi.” “Cũng không biết cậu rể của chúng ta đi đâu nữa?

Giờ vẫn chưa về, chẳng phải làm người ta lo chết sao?” Bởi vì Hoắc Tú Tú bình thường đối xử với người hầu, nha hoàn trong phủ rất tốt nên quan hệ giữa họ rất thân thiết.

Nhưng không ai ngờ vào lúc dầu sôi lửa bỏng này, đại tiểu thư lại gặp chuyện, bệnh nặng đến mức mấy bác sĩ thay nhau chẩn bệnh đều bó tay thúc thủ.

Nghe mấy lời nhảm nhí của bọn họ, Sở Long không thèm chấp nhặt, đi thẳng qua cửa vào bên trong, muốn nhanh chóng xem tình hình của Hoắc Tú Tú ra sao.

Một đám người đang xì xào bàn tán thấy Sở Long vào liền lập tức im bặt, không dám nói thêm nửa lời.

Dù sao đây cũng là cháu rể mới, tính tình lại đặc biệt nóng nảy, ai dám nói nửa câu trước mặt anh chứ.

“Đừng đi nữa, phu nhân, đừng lo quá, cậu rể về rồi!” Sở Long vừa bước qua cửa, lão quản gia theo sau đã vội vàng hô hoán.

Nghe thấy cháu rể đã về, người hầu trong nhà họ Hoắc đều thấy lóe lên tia hy vọng.

Mọi người đều biết rõ cháu rể là người có thân phận, có bối cảnh, lại là người đầy màu sắc truyền kỳ.

Chỉ cần anh ra mặt, sự việc chắc chắn sẽ được giải quyết, lúc đó sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho mọi người, có lẽ đây là cơ hội tốt để xử lý dứt điểm chuyện này.

Thế là khi nghe tin cháu rể về, ai nấy đều tỏ ra khá vui mừng, có người còn thì thầm thảo luận, người khác lại liên tục gật đầu vỗ tay.

Nghe những lời đó, Sở Long lại cười nhạt, rồi đẩy nhanh bước tiến, đi thẳng tới giường để xem rốt cuộc tình hình thế nào.

Nếu không giải quyết được chuyện này, người ta sẽ cười cho thối mũi, lúc đó vấn đề sẽ càng phức tạp hơn, nên bất kể thế nào hôm nay cũng phải làm cho rõ ràng.

Vừa bước vào trong, những người bên dưới lại bắt đầu thảo luận, các bác sĩ cũng bắt đầu bàn bạc tỉ mỉ.

Sở Long đi vào nói: "Hiện tại tình hình thế nào?

Nói nhanh cho tôi biết cụ thể sự việc." Sở Long cho rằng một người đang yên đang lành không thể nào đột nhiên đổ bệnh nặng như vậy, chắc chắn phải có nguyên do.

Cho nên trong tình huống này, anh phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì, như vậy mới có thể đưa ra lời giải thích cho Hoắc Tú Tú đang nằm trên giường bệnh.

Các bác sĩ xung quanh nghe thấy liền liên tục vỗ tay thở dài, từng người đều lộ vẻ bó tay.

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức, vừa mới tiến hành kiểm tra xong.

Mạch đập và nhịp tim của cô chủ đều đặc biệt bình thường, chỉ tiếc là sắc mặt rất xấu, sốt cao không hạ, trong miệng không ngừng

nói nhảm...” “Tôi thấy trên người cô chủ dường như xuất hiện các nốt hồng chẩn, vã mồ hôi lạnh, thậm chí chân tay lạnh ngắt run rẩy, tôi thấy chắc chắn là do bị kích thích đặc biệt, hoặc có lẽ là bị trúng độc rồi.” Các bác sĩ lần lượt tóm tắt những kết quả chẩn đoán sơ bộ rồi ngước nhìn Sở Long, đặt hết hy vọng vào vị cháu rể này.

Họ đã sớm nghe danh tiếng của anh, biết đối phương là một tiểu ma vương hỗn thế, trước đó từng làm náo loạn cả khu thành thị, thậm chí còn khiến mọi chuyện trở nên rõ như ban ngày.

Họ cũng tin rằng chỉ cần anh ra tay, chuyện này sẽ được giải quyết, đại tiểu thư có lẽ sẽ được cứu.

Nghe giới thiệu xong, lông mày Sở Long nhíu chặt lại thành một đường.

Mặc dù miệng không nói gì nhưng sắc mặt anh khá khó coi và tái nhợt, trong lòng không ngừng suy tính.

Theo lời những người này nói thì tình hình quả thực không lạc quan chút nào, lúc này Sở Long cũng thấy hơi lo lắng.

Nếu sự việc thực sự nghiêm trọng như vậy, phải xem xét lại từ đầu.

Thế là anh bắt đầu cân nhắc kỹ trong lòng, xem rốt cuộc chuyện này có ẩn tình đặc biệt gì.

“Được rồi, hay là mọi người cứ đi làm việc của mình đi, cứ giao chuyện này cho tôi xử lý, bệnh của đại tiểu thư cứ để tôi chữa!” Sở Long đã đoán ra sơ bộ trong lòng, chỉ là hiện giờ chưa trực tiếp khám cho bệnh nhân nên chưa thể khẳng định.

Y thuật chú trọng vọng, văn, vấn, thiết, nên Sở Long bây giờ phải xem người thế nào đã, sau đó mới hiểu rõ được chuyện gì đang xảy ra.

Chương 917

Các bác sĩ trong phòng đều cảm thấy hơi do dự, lúng búng không biết trả lời thế nào.

Hành y trị bệnh là bản phận, hiện giờ bệnh tình của bệnh nhân quá quỷ dị, thậm chí còn chưa tìm ra căn nguyên, sao các bác sĩ có thể yên tâm rời đi như vậy.

Dù không tìm ra kết quả, ít nhất họ cũng nên ở cạnh đưa ra ý kiến hoặc cùng nhau thảo luận, dù sao những bác sĩ này cũng là những bậc đại thụ, danh y có tiếng trong giới Trung y.

Nếu hôm nay gặp phải một ca bệnh nan y thế này, sau này danh tiếng của họ coi như tiêu tùng.

Trong lúc họ còn đang do dự chưa quyết, lão quản gia ho khẽ hai tiếng nói: "Rất cảm ơn các vị đồng nghiệp đã bỏ chút thời gian ghé thăm hôm nay, việc này khiến Hoắc gia chúng tôi vô cùng cảm kích.

Yên tâm, Hoắc gia đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc tươm tất ở phía sau, nếu mọi người không chê thì xin mời ở lại dùng bữa cơm đạm bạc." Lão quản gia rất thông minh, vốn là người có tâm tư thận trọng, khi nói chuyện còn cố ý đưa ra những lời ám chỉ.

Ý tứ trong lời nói là tiệc đã chuẩn bị xong rồi, mời các bác sĩ mau đi ăn cơm đi, đừng ở đây lo chuyện của đại tiểu thư nữa.

Quản gia có thể đại diện cho gia tộc, đại diện cho ý chí của người đứng đầu, nên những bác sĩ này tự nhiên hiểu chuyện, biết nếu cứ ở lại đây thì thật không biết điều.

Thế là các bác sĩ đều lần lượt gật đầu rồi thong thả rời đi.

Sau khi ra khỏi Đào Hồng Viện, họ được dẫn về phía nhà ăn ở hậu

viện.

Căn phòng giờ đây chỉ còn lại Sở Long, Hoắc Tú Tú, lão quản gia ở bên cạnh và bà lão đứng ở cửa – Hoắc lão thái thái.

Hoắc lão thái thái vẫn đứng yên một góc không nói lời nào, lúc bước vào sắc mặt bà hơi khó coi, xanh mét, đôi mày nhíu chặt lộ rõ áp lực nặng nề.

Sao có thể không giận, không đau lòng cho được?

Dù sao nằm đó cũng là đứa cháu gái cưng, hậu bối mà bà yêu thương nhất.

Hoắc Tú Tú luôn là cục thịt trong lòng Hoắc lão thái thái, giờ thì hay rồi, đột nhiên nằm đó sinh tử bất minh, hơi thở thoi thóp, tính mạng có thể nguy kịch bất cứ lúc nào.

Nếu hôm nay không đưa ra được một lời giải thích, hoặc không đảm bảo được cháu gái cưng bình an vô sự quay về, Hoắc lão thái thái chắc chắn sẽ không tha cho Sở Long.

Mặc dù Sở Long là cháu rể nhà họ Hoắc, nhưng so với Hoắc Tú Tú thì Sở Long vẫn kém một bậc.

Bởi vì trong lòng người nhà họ Hoắc, cùng lắm anh cũng chỉ có thân phận cháu rể mà thôi, sao có thể so sánh với đại tiểu thư của gia tộc được.

Tất nhiên bình thường quan hệ giữa Sở Long và Tú Tú rất mặn nồng, họ cũng không để ý nhiều, vẫn luôn coi anh là cháu rể, là người nhà mà chăm sóc.

Nhưng hiện giờ đại tiểu thư bị hại ra nông nỗi này, có lẽ họ sẽ không khách khí với Sở Long nữa.

Sở Long giải thích với Hoắc lão thái thái: “Lão thái thái đừng vội,

chuyện này cháu sẽ xử lý, cháu sẽ sớm đưa ra câu trả lời cho bà.

Yên tâm, cháu sẽ tìm ra nguyên nhân, có lẽ vì trên đường đi xảy ra một chút sự cố nhỏ nên sau khi về mới có một vài phản ứng dây chuyền." Tất nhiên những điều này chỉ là Sở Long nói để trấn an thôi, anh chưa biểu hiện rõ ràng điều gì, cũng chưa đưa ra một đáp án thực chất.

Anh cũng không còn cách nào khác, vì lúc này ngoài cách đó ra, anh không biết phải giao tiếp với đối phương thế nào.

Hoắc lão thái thái hừ lạnh một tiếng: "Tôi không quan tâm cậu dùng cách gì, nhất định phải khiến con bé tỉnh lại ngay lập tức, phải hồi phục lại trạng trạng ban đầu.

Nếu con bé không thể chạy nhảy tự do như trước, không thể đi học bình thường thì cậu cứ đợi đấy mà lo liệu hậu sự cho mình đi, tôi nhất định sẽ tính sổ với cậu tới cùng!" Hoắc bà bà lúc này không nể mặt Sở Long chút nào, lời nói và hành động đều đầy áp lực.

Sở Long hiểu rõ mình có lỗi trước, cũng tại mình mà khiến gia đình người ta ra nông nỗi này.

Vì vậy đối mặt với sự chất vấn và oán trách của Hoắc lão thái thái, Sở Long chỉ gật đầu chấp nhận mọi điều bà nói, vì anh biết mình có lỗi nên phải có thái độ nhận lỗi chân thành.

Lão quản gia có lẽ nghe không lọt tai nữa, bèn bước lên hỏi: "Dạ bẩm, hay là chúng ta cứ để cậu rể ra tay đi ạ, nếu cứ tiếp tục chờ đợi thế này cháu e là sẽ lỡ mất thời cơ cứu chữa tốt nhất, vì tình trạng của bệnh nhân hiện giờ thực sự rất không ổn định..." Ngay cả lão quản gia cũng cảm thấy chuyện này dường như không liên quan trực tiếp đến Sở Long, dù sao lúc đi thám hiểm cũng là do Hoắc lão thái thái và Hoắc Tú Tú tự nguyện.

Sở Long cũng đã hết sức ngăn cản, muốn họ dừng lại ngay lập tức, đừng có những ý nghĩ điên rồ như vậy, vì anh đã làm hết sức rồi.

Chỉ là sự từ chối của Sở Long khi đó không đem lại hiệu quả gì, ngược lại còn khiến mọi người và Hoắc lão thái thái nhất trí cho rằng chuyến đi này có thể cùng hành động.

Giờ gặp chuyện lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Sở Long thì quả thực có chút không thỏa đáng, giống như kiểu được lợi xong thì quay lại đổ tội cho người khác vậy.

Chương 918

Hoắc thái thái lạnh lùng hừ một tiếng: "Làm cái gì thế?

Nói nhảm cái gì vậy?

Cảm thấy học được cách giúp người ngoài nói chuyện rồi à?

Chẳng lẽ ông ghét Hoắc Tú Tú nhất sao?

Mà lại có thể nói ra cái loại lời vô lý như thế." Một câu nói khiến lão quản gia cứng họng, không biết trả lời sao cho phải.

Đối mặt với những lời quở trách, đe dọa và oán trách của lão thái thái, Sở Long chỉ mỉm cười gật đầu, chấp nhận mọi sự chất vấn.

Bất kể đối phương nói có hợp lý hay không, Sở Long cảm thấy im lặng là tốt nhất, vì giải thích nhiều lúc này cũng vô ích.

Nếu bình thường gặp kẻ khác dùng giọng điệu đó mà nói chuyện, Sở Long sẽ không ngần ngại mà cho kẻ đó một bài học để giữ gìn thân phận và tôn nghiêm của mình.

Nhưng đối mặt với Hoắc lão thái thái, Sở Long biết không thể làm vậy, vì anh không có cái quyền đó, hơn nữa cũng phải nể mặt Hoắc Tú Tú.

Thế là Sở Long tiến tới vị trí gần giường nhất, nhìn Hoắc Tú Tú, sau khi quan sát một lượt, anh nắm lấy cổ tay cô và từ từ nhắm mắt lại để bắt mạch.

Từ mạch đập của Hoắc Tú Tú mà xem, mọi thứ của cô quả thực rất bình thường, căn bản không có chút dấu hiệu bệnh lý nào, nhịp mạch đập dường như còn nhịp nhàng hơn cả người bình thường.

Mặc dù bên trong không có vấn đề gì nhưng Sở Long vẫn bắt đầu

tìm kiếm nguyên nhân bên ngoài, tiến hành kiểm tra sơ bộ một lượt.

Lão quản gia cũng toát mồ hôi hột, đại tiểu thư cứ sốt cao không hạ như thế này, nếu cứ kéo dài thời gian thì rắc rối sẽ càng lớn, không có lợi cho sự hồi phục của cô, nên lão quản gia cố gắng thúc giục anh giải quyết nhanh gọn.

Dường như lão quản gia đã ho khẽ hai tiếng, ý muốn nói hôm nay cũng hòm hòm rồi, hy vọng có thể sớm đạt được kết quả.

Sở Long không để ý đến ý của lão quản gia, tiếp tục chú ý tới tình trạng cụ thể của Hoắc Tú Tú.

Sau khi quan sát một lúc, Sở Long gật đầu nói: "Cháu biết rồi, chắc chắn là con rắn đuôi chuông kia gây ra, chắc chắn đã bị độc xâm nhập, giờ não bộ có lẽ đã bị độc tính chiếm lĩnh." Đang nói, Sở Long từ từ kéo lớp áo trên cổ tay cô lên, vừa kéo lên như vậy, quả nhiên thấy rõ trên vai xuất hiện một dấu răng rắn rõ mồn một.

Vừa nhìn thấy dấu vết kinh tâm động phách đó, mọi người đều sững sờ, Hoắc lão thái thái càng thấy tim mình thắt lại.

"Chuyện gì đã xảy ra, mau nói cho tôi biết ngay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại gặp nguy hiểm thế này?" Hoắc lão thái thái chống gậy nghiêm nghị mắng Sở Long, con gái cưng bị thương, vết thương nặng như thế, người mẹ làm sao có thể thản nhiên cho được.

Sở Long khéo léo giải thích: "Lão thái thái đừng vội, thực ra chuyện này có ẩn tình khác, trong lòng cháu đã có sắp xếp, bản thân nó chỉ là một vấn đề nhỏ thôi..." "Vốn dĩ có thể quay về được ngay, nhưng có lẽ vào thời khắc mấu chốt đã gặp phải một tên hung ác, hắn ta to gan lớn mật dám trực tiếp đe dọa Hoắc Tú Tú, nên mới dẫn tới cảnh tượng hiện tại." Mặc dù muốn xóa tan nỗi lo trong lòng bà, Sở Long vẫn thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một cách chi tiết, có như vậy mới thuyết phục được bà, tin rằng anh không hề nói dối nửa

lời.

Lão quản gia tiếp tục hỏi: "Cậu rể à, xin cậu đừng nói nhiều nữa được không?

Lão phu nhân hiện giờ chỉ vì lo lắng nên mới nói nhiều như vậy, nhưng mong cậu đừng chấp nhặt, xin hãy cứu đại tiểu thư nhà tôi với." Lão quản gia lo sốt vó lên rồi, thế mà còn tâm trí đứng đây đấu khẩu, đại tiểu thư giờ hơi thở thoi thóp, tính mạng treo đầu sợi tóc, nếu không nhanh chóng tìm cách cứu chữa thì e là xong đời thật.

Vì vậy phải gác lại mọi chuyện, lập tức kiểm tra và ra tay cứu giúp, nếu không đại tiểu thư có lẽ sẽ mãi mãi như thế này, thậm chí bị hành hạ cho đến chết.

Sở Long gật đầu nói: "Đó là điều đương nhiên, dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ của tôi, sao tôi có thể để cô ấy chịu thiệt thòi được.

Yên tâm, cứ giao chuyện này cho tôi xử lý là được, hai người cứ đứng ngoài cửa đợi một chút, lát nữa xong việc tôi nhất định sẽ đưa Hoắc Tú Tú ra hội ngộ." Nói xong anh còn vẫy vẫy tay với quản gia và Hoắc lão thái thái đứng đằng xa, ý bảo họ mau rời đi để anh còn rảnh tay hành động.

Hoắc lão thái thái lập tức đứng hình, nhìn chằm chằm Sở Long tự hỏi: "Còn quá trẻ, cũng quá kiêu ngạo rồi đó.

Tôi đi đây đi đó bao năm, chưa bao giờ thấy ai kiêu ngạo đắc ý như vậy, thật là chẳng ra sao cả.

Tôi muốn xem bản lĩnh của cậu từ đâu ra, lấy tư cách gì mà huênh hoang như thế!" Hoắc lão thái thái cảm thấy Sở Long chỉ đang diễn kịch thôi, dù có năng lực đến mấy cũng không thể chống lại cả một gia tộc và cơ nghiệp đồ sộ, vì đối phương hiện tại dường như chỉ đang cố tỏ ra mạnh mẽ mà thôi.

Sở Long lập tức lắc đầu cười nói: “Chuyện đó chẳng liên quan gì cả, vì trong lòng tôi đã có sắp xếp riêng, bà cứ yên tĩnh đứng một bên là được, đừng can thiệp vào cách làm của tôi!” Cuối cùng, sau khi đưa quản gia và lão phu nhân ra khỏi phòng bệnh, Sở Long thuận lợi khóa cửa lại, thậm chí còn kê ghế chặn ở sau, đề phòng có kẻ áp tai vào tường nghe lén.

Sau khi xác định mọi thứ đã an toàn, Sở Long mới lén lút lấy ra những cây ngân châm trong tay, rồi nhìn Hoắc Tú Tú đang nằm đó nói: “Bảo bối à, đừng có kích động nhé, anh tuyệt đối không có ý đồ xấu gì đâu, cũng sẽ không làm gì quá đáng với em.

Chỉ là hôm nay gặp nạn nên anh nhất định phải tìm cách cứu em ra!” Sở Long nói đơn giản, ý là giờ phải chữa khỏi phần lớn bệnh tình cho cô đã, có như vậy mới thấy thanh thản và có kế hoạch tốt hơn cho bước tiếp theo.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, anh lập tức cầm ngân châm đi tới cạnh Hoắc Tú Tú, bắt đầu từ từ châm cứu cho cô.

Chương 919

Anh tìm các huyệt đạo của đối phương, tranh thủ cơ hội này để nhanh chóng giải tỏa những rắc rối, không thể tiếp tục lãng phí thời gian vào vấn đề này nữa vì chuyện này cực kỳ khẩn cấp, không cần giải thích nhiều.

Khi Sở Long nhìn vào vết thương của cô, khuôn mặt anh cũng lập tức lộ vẻ nghiêm trọng, dường như không dễ giải quyết lắm.

“Chuyện gì thế này?

Tại sao vết thương lại nặng như vậy, chẳng lẽ bên trong còn có tình huống gì khác sao?

Có chuyện gì đó mình đã bỏ sót chăng, nếu không cảm giác sao lại quái dị thế này!” Anh không kìm được mà tự lẩm bẩm vài câu, khuôn mặt cũng lộ rõ vẻ nghi lự, cảm thấy có gì đó không giải thích được.

Vốn dĩ chỉ là tình huống bình thường thôi, nhưng giờ nhìn lại dường như không đơn giản chỉ là trúng độc thông thường.

Giả sử nếu chỉ đơn thuần là bị mấy con rắn nhỏ cắn có độc thì chắc chắn các loại thuốc liên quan có thể giải quyết ngay và chữa khỏi, không cần phải rắc rối như vậy.

Hiện tại khi Sở Long nhìn vào tình huống này, anh biết nó hoàn toàn khác biệt, dường như suy nghĩ của anh hơi quá thiên chân rồi, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Sở Long cảm thấy đầu óc mình hơi hỗn loạn, thậm chí trong não như một nồi cháo loãng, không biết bước tiếp theo phải làm sao, phải dốc hết sức tìm ra cách điều trị tương ứng để giải quyết.

Lúc này Tú Tú vẫn đang mơ mơ màng màng, có lẽ cũng cảm nhận

được Sở Long đang đứng cạnh nên cô cố gắng mở mắt ra, quả nhiên thấy được anh Long mà mình hằng tìm kiếm.

Khi nhìn thấy Sở Long, cô liền dùng chút sức lực cuối cùng từ từ giơ tay ra về phía anh.

Nhìn thấy cô gái như vậy, Sở Long lập tức tiến lên nắm lấy tay cô, cố gắng an ủi: "Được rồi cô bé ngốc, đừng nghĩ nhiều, giờ đừng nói chuyện, cứ ngoan ngoãn nằm yên là được.

Yên tâm, mọi chuyện đã có anh gánh vác, nhất định có anh ở đây thì không có chuyện gì xảy ra đâu, anh sẽ mang lại hy vọng cho em, tuyệt đối không để em gặp bất trắc gì." Sở Long nói rất gấp gáp, khi nắm chặt tay cô anh không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Những lời này không chỉ để an ủi cô mà còn phát ra từ tận đáy lòng anh.

Bởi vì lúc này thể chất của Tú Tú rất yếu, thứ cô thiếu nhất chính là một loại tinh thần, một loại khí trường kiên định.

Chỉ có sự khích lệ thoải mái như vậy mới có thể khiến cô thực sự dũng cảm.

"Không sao đâu anh Long, đừng vì em mà lo lắng, đừng vì em mà đau lòng nhé.

Em thấy mình có thể, em có thể tiếp tục gắng gượng thêm một lát nữa." Đã đến nước này rồi mà cô bé ngốc này còn quay lại an ủi Sở Long, nói rằng mình không sao.

Khi nghe thấy cô nói không sao, Sở Long cảm thấy trong lòng hơi nhói đau, suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn.

Anh cảm thấy đau đớn như có ngàn mũi kim châm vào tim vậy.

Nhưng lúc này anh không thể biểu hiện ra điều gì, chỉ có thể biến

bi phẫn thành sức mạnh.

Trong phòng bệnh, Sở Long lấy từ trong túi ra một chiếc bình nhỏ, rồi từ bên trong lấy ra một viên dược hoàn.

Viên thuốc này trước đó anh tìm thấy trong Thiên Vương Thần Mộc, lúc đó anh chỉ coi nó là một món đồ sưu tầm thôi, vì loại thuốc do người xưa luyện ra này hiệu quả chắc chắn vượt xa các loại thuốc hiện nay.

Thế nên anh vẫn luôn mang theo bên mình, giờ thì đành phải coi như còn nước còn tát vậy.

Vết thương của Hoắc Tú Tú đã bắt đầu thâm đen, dường như có dấu hiệu hoại tử nhẹ, nếu không nhanh chóng giải độc để cô hồi phục trạng thái thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Vì vậy hiện tại Sở Long chỉ có thể ôm thái độ thử xem sao, dùng cách này xem có đem lại một kết quả mới hay không.

"Hoắc Tú Tú, em hãy tin anh, uống thứ này vào xem có hiệu quả gì không.

Tuy anh không dám đảm bảo chắc chắn nhưng hiện giờ nó chắc chắn sẽ có tác dụng rất lớn." Sở Long hết lần này đến lần khác cổ vũ tinh thần cho cô, không ngừng khích lệ cô.

Lúc đầu Hoắc Tú Tú hơi do dự, nhưng thấy dáng vẻ gấp gáp của Sở Long, cô không nỡ thấy anh vì mình mà lo âu sợ hãi như vậy nên cũng đành nghe theo yêu cầu của đối phương.

Thế là sau khi gật đầu, cô từ từ đón lấy viên thuốc.

Thấy cô đồng ý dùng thử, hòn đá trong lòng Sở Long cũng hơi hạ xuống.

Chương 920

Chỉ cần dám thử, anh tin rằng kỳ tích sẽ xảy ra, nhưng anh cũng biết đây là một quá trình phức tạp, cần phải chờ đợi.

Lúc này cô từ từ nuốt viên thuốc vào, Sở Long đứng bên cạnh quan sát không rời mắt, vô cùng tập trung.

"Thuốc nhất định sẽ có tác dụng, chỉ là cần thời gian để phát huy thôi, hãy kiên trì thêm một lát nữa nhé." Sở Long hết lần này đến lần khác lẩm bẩm trong miệng, lúc đầu quan sát anh cũng thấy khá căng thẳng.

Nếu không thể suy tính kỹ mọi chuyện thì thực sự rắc rối lớn, người ta sẽ cười cho, nên không được phép xảy ra sai sót nào.

Sau khi thấy cô từ từ nuốt thuốc xuống, Sở Long lúc này cũng nhìn chằm chằm, khuôn mặt lộ ra một chút vui mừng.

"Tốt quá, ha ha, anh biết em nhất định sẽ tin anh mà, thật là tuyệt vời.

Cứ đà này thì em quả thực đã coi anh là niềm hy vọng trong lòng rồi." Sở Long cười hì hì, gật đầu rồi nắm lấy tay cô, khuôn mặt lộ vẻ vui sướng khó tả bằng lời, thật sự quá tuyệt, quả nhiên là thuốc không có độc.

Sau khi uống thuốc, sắc mặt Hoắc Tú Tú dần dần trở nên hồng nhuận hơn nhiều.

Tuy nhiên cơ thể vẫn còn đôi chút suy nhược.

Đối với Sở Long, đây là sự khích lệ lớn nhất, vì anh biết mình đã có một khởi đầu rất tốt.

Sở Long vội vàng tới dìu cô ngồi dựa vào đầu giường, nắm tay cô

rồi khẽ nựng sống mũi cô.

"Cô bé này không ngờ hôm nay lại kiên cường như vậy, hiệu quả đến nhanh thế này thật là tuyệt.

Đúng là công phu không phụ lòng người, chỉ cần nỗ lực, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa nhất định sẽ có khởi đầu mới, xem ra anh đánh cược quả không sai." Sở Long đang cảm thán về sự may mắn của mình, vì lúc này anh thấy mọi thứ thật tuyệt diệu.

Hoắc Tú Tú cũng ừ một tiếng gật đầu, chớp chớp mắt nhìn Sở Long, hai người cùng nhau nhìn nhau đắm đuối.

Trong lúc đó, hai người đều ngồi xuống, cứ thế nhìn đối phương, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Ngồi bên giường, Sở Long ôm cô vào lòng, khẽ vỗ vai an ủi cô thêm lần nữa.

Hoắc Tú Tú lúc này chỉ nói với Sở Long: "Anh ơi, thực sự xin lỗi anh, em cũng không ngờ Hoắc lão thái thái lại kích động như vậy, em không ngờ bà lại nói những lời đó, anh đừng để bụng nhé!" Khi nói cô lộ vẻ sở sở khả liên, muốn nhận được sự tha thứ của Sở Long.

Rõ ràng là lúc nãy dù đang nằm đó không có phản ứng gì nhưng não bộ cô vẫn tỉnh táo, cô nghe thấy những lời đàm tiếu bên ngoài, biết lão thái thái nhà mình đã đe dọa Sở Long đủ kiểu, lời lẽ cũng rất khó nghe.

Vì vậy cô sợ Sở Long vì chuyện này mà sinh ra ngăn cách với gia đình mình, hoặc có lẽ cả hai sẽ vì thế mà có những lo lắng, sơ hở như trước.

Cô bé này thực sự nghĩ quá nhiều rồi.

Nghe cô nói xong, Sở Long cười ha hả rồi lắc đầu nói: "Cái đầu nhỏ của em cả ngày nghĩ gì thế không biết?

Chẳng lẽ trong mắt em anh là người hẹp hòi thế sao?

Chuyện nhỏ này có thấm tháp gì đâu, yên tâm đi, anh vốn dĩ chẳng để bụng chuyện đó đâu." Sở Long cười ha hả đáp lại cô vài câu, khuôn mặt lộ rõ vẻ thoải mái tự tại.

Thật lòng mà nói, từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ để tâm tới những lời Hoắc lão thái thái nói, vì mọi chuyện đều có lý do của nó, anh có thể hiểu được.

Dù sao Hoắc lão thái thái cũng chỉ vì quá yêu thương và lo lắng cho cô nên mới nổi nóng hoặc than vãn vài câu, tất cả đều là lẽ thường tình.

Không ngờ cô gái này lại cẩn thận như vậy, cứ luôn nghĩ cho anh, khiến anh thấy thật hạnh phúc, cảm giác như kiếp trước mình đã tu được phúc phận này vậy.

Hai người cứ lặng lẽ dựa vào nhau, cùng cảm nhận khoảng thời gian tĩnh lặng này, dường như mọi thứ đều ngừng trôi, mặc cho thời gian dần trôi đi.

Ở bên ngoài, lão quản gia và Hoắc lão thái thái cũng đang vô cùng lo lắng, đi tới đi lui đầy vẻ ưu phiền, sợ rằng chuyện này sẽ không ổn.

"Phải làm sao đây?

Đáng lẽ lúc đầu tôi không nên để con bé đi lung tung như vậy, không nên để nó theo cậu ta ra ngoài chạy nhảy linh tinh.

Hiện giờ thì hay rồi, gặp chuyện lớn thế này, ngộ nhỡ con bé có mệnh hệ gì thì tôi làm sao đối mặt với tổ tiên đây!" Lão thái thái vừa nói vừa không ngừng vỗ tay than thở, sắc mặt càng thêm khó coi, bà không thể khống chế được những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, không biết phải đối mặt với thực tế này thế nào.

Chương 921

Chuyện của Hoắc Tú Tú đã làm đầu óc bà rối như canh hẹ, vì trước đây bà cũng đã từng nghe đồn đại, không nên để con bé liên quan tới những chuyện đó.

Nhưng vì không nghe theo tổ huấn nên bà đã tự mình quyết định để Hoắc Tú Tú tiếp xúc với thực tế, giờ thì nảy sinh một loạt chuyện thế này.

Đến mức giờ đây khi nghĩ lại mọi chuyện, trong lòng bà thấy bất lực vô cùng, thậm chí còn có chút hối hận.

Quản gia thấy người đứng đầu lo lắng và phiền muộn như vậy cũng thấy xót xa, bèn tiến lại gần nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Ha ha, lão thái thái, thực ra bà cũng đừng nghĩ nhiều quá, đừng tự tạo áp lực cho mình.

Mọi người đều hiểu những gì bà làm cũng là vì đại tiểu thư nhà chúng ta, vì muốn tốt cho cô ấy thôi, nên mọi người đều có thể hiểu được, mong bà cứ thả lỏng tâm trạng ra." Lão quản gia với tư cách là người ngoài cuộc đương nhiên biết những lời lão thái thái nói lúc nãy quả thực hơi quá lời, e là sẽ khiến cháu rể thấy khó xử hoặc đứng ngồi không yên.

Chỉ là lúc đó bà quá lo lắng sợ có chuyện không hay xảy ra nên mới nói thế.

Nhưng giờ nghĩ lại thì mọi chuyện dường như cũng chỉ là trong chốc lát thôi.

Cuối cùng lão thái thái ừ một tiếng, khẽ đưa tay xoa thái dương, không muốn tiếp tục bàn sâu về chuyện này nữa, tất cả đành tạm gác lại.

Đang lúc chủ tớ hai người đứng ngoài cửa lo sốt vó thì Sở Long từ từ mở cửa phòng, rồi đích thân dắt tay cô gái bước ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, lão thái thái và lão quản gia đứng bên cạnh đều sững sờ, mắt trợn tròn.

Lúc đầu họ cứ tưởng mình nhìn nhầm, cứ nghĩ là hoa mắt thôi, vì vừa rồi còn tưởng là gặp rắc rối lớn rồi, khó mà thoát khỏi khó khăn này.

Nhưng không ai ngờ hai người họ thực sự đã giải quyết được vấn đề, thậm chí còn dắt tay nhau bước ra.

Thế là cả hai người vội vàng đón lấy, nhìn họ với ánh mắt đầy xúc động.

“Phu nhân ơi, bà nhìn kìa, đại tiểu thư nhà mình thật sự khỏe rồi, khỏe thật rồi, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.” “Ha ha ha, tôi đã nói mà, đại tiểu thư vốn có phúc lớn mạng lớn, được trời phật phù hộ, sao có thể gặp chuyện được chứ?

Mọi chuyện thế này là quá tốt rồi, quá tốt rồi, cuối cùng chúng ta cũng không uổng công chờ đợi, cuối cùng cũng có kết quả tốt đẹp.” Lão quản gia kích động muốn phát điên, không kìm được đứng bên cạnh liên tục cảm thán, thậm chí còn vỗ tay không ngừng, dường như không thể khống chế nổi sự phấn khích lúc này.

Hoắc lão thái thái cười khà khà, rồi tiến lên nắm lấy tay Tú Tú, quan sát kỹ đối phương, thấy tóc tai cô không có biến hóa gì đặc thù mới yên tâm.

Nhìn thêm vài cái, bà lão dường như quá cảm động, hốc mắt ươn ướt, thần sắc và ngôn từ lúc này đều không thể diễn tả nổi. "Tốt quá rồi, tốt quá rồi, thương thiên hữu nhãn, lão thiên gia có mắt mà.

Chắc chắn là được tổ tông phù hộ, nếu không sao có thể bình phục

nhanh như vậy được." Lão thái thái lúc này dùng chút sức tàn nắm chặt tay cô, liên tục cảm thán.

Thần thái trên mặt bà trong khoảnh khắc đó hoàn toàn giãn ra, biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Được lão thái thái khen ngợi như vậy, Hoắc Tú Tú cũng thấy hơi ngại, cô gãi đầu, sắc mặt hơi ửng hồng, cười hì hì: "Ây da, thật sự xin lỗi, để mọi người phải lo lắng cho cháu rồi.

Thực ra cháu không sao hết, chẳng qua đều nhờ có Sở Long giúp đỡ, nếu không có anh ấy, có lẽ cháu thực sự không còn cơ hội rồi, coi như anh ấy đã kéo cháu từ cửa tử trở về!" Hoắc Tú Tú nói khá thẳng thắn, trong lúc cảm thán cũng có thể thấy được tâm ý chân thực của cô.

Đứng bên cạnh, Hoắc lão thái thái nghe xong không kìm được liếc nhìn sang bên, nhìn về vị trí của Sở Long.

Trong khoảnh khắc đó, hai người đã có một cuộc đối thị.

Sở Long lấy tay xoa mũi, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng nói: "Hahaha, thực ra cũng không có gì, chỉ là thao tác bình thường thôi, vừa rồi cũng chỉ là một chút thủ thuật nhỏ của tôi, không cần phải làm quá lên như thế đâu." Sở Long nói đơn giản trực bạch, đồng thời thể hiện ra vẻ đạm nhiên, căn bản không để tâm, giống như vừa rồi chỉ là một việc phổ thông, không cần quá để ý.

Hoắc bà bà cũng ý thức được sự xung động ban đầu của mình, bèn đi tới trước mặt, cúi đầu nói với Sở Long: "Tiểu Long, thật sự xin lỗi, ban nãy bà kích động quá nên mới nói những lời lỗ mãng như vậy.

Bà biết chuyện này không liên quan gì đến cháu cả.

Hy vọng cháu đừng chấp nhặt với bộ xương già này." Lão thái thái nói rất thẳng thắn, sau đó nhẹ nhàng cúi chào Sở Long, trên mặt lộ ra

nụ cười.

Sở Long lúc này lắc đầu nói: "Hahaha, không cần thiết đâu, làm gì mà khách khí thế!" Thực ra Sở Long cũng không phải loại người nhỏ mọn hay thù dai, anh rất thấu hiểu tâm tình của Hoắc lão thái thái lúc nãy, dù sao hậu bối trong gia tộc đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, làm bậc trưởng bối tự nhiên sẽ lo âu vạn phần.

Hiện tại mọi chuyện đều có kinh không hiểm, mọi người đều đại hỷ.

Lúc này lão thái thái lập tức hô hào: "Vậy thì phải nhanh chóng thực hiện khoản đãi, lập tức bày tiệc ngay, hôm nay ta nhất định phải yến thỉnh Sở Long thật tử tế, còn cả cháu gái ngoan của ta nữa, đi xa mới về, đây là chuyện tốt, nhất định phải chúc mừng." 71.

Chương 922

Lão thái thái vừa nói vừa vẫy tay, giao việc này cho lão quản gia đi sắp xếp, vì hôm nay là một ngày hỷ sự, tuyệt đối không thể sơ sài, phải mở tiệc mời khách từ bốn phương.

Lão bản nương lập tức đi bận rộn, gọi đầu bếp bắt đầu mổ lợn giết dê, để cùng nhau ăn mừng.

Sở Long và Hoắc lão thái thái đi dạo trong hậu hoa viên, để Hoắc Tú Tú một mình nghỉ ngơi trong phòng.

Thực ra Sở Long cũng nhân cơ hội này để được ở riêng với Hoắc lão thái thái, giảng giải lại một lượt những trải nghiệm vừa qua.

Tuy rằng Lão Cửu Môn đối với những chuyện đạo mộ trước kia đều cố ý muốn kim bồn tẩy thủ, không còn muốn dính dáng, nhưng dù sao vẫn là người trong nghề, nên những người thuộc thế hệ cũ tự nhiên vẫn luôn coi trọng chuyện này.

Hai người đi dạo trong hậu hoa viên, vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng Sở Long lại kể về một đoạn trải nghiệm. "Thực ra đến giờ tôi vẫn chưa hiểu, trong cỗ quan tài thủy tinh kia, mộ chủ nhân rốt cuộc là ai?

Thể cách, ngoại hình, diện mạo của hắn căn bản không giống nhân loại bình thường, cho nên tôi cảm giác bên trong khả năng còn có ẩn tình khác." Sở Long vừa cân nhắc vừa lộ ra vẻ mặt cổ quái, rồi cười khổ một tiếng.

Hoắc lão thái thái nghe rất chăm chú, gật đầu nói: "Nếu đúng như vậy, thì mộ chủ nhân đó chắc chắn là một chủng tộc đặc thù, cũng có thể là người dân tộc thiểu số nào đó, dù sao cũng có một số tộc người mà chiều cao, vóc dáng bị gen khống chế, đây là những bí ẩn chưa có

lời giải mà người hiện đại vẫn chưa khám phá được..." "Đúng rồi, cháu cảm thấy đội thám hiểm nước ngoài kia thế nào?

Họ có tìm được bí mật thực sự nào không?" Hoắc lão thái thái lại đề cập đến đội thám hiểm nước ngoài, cũng như người phụ nữ mà Sở Long gặp lần này – A Ninh, và ông chủ ngoại quốc Bác Dịch Khảo.

Bởi vì Bác Dịch Khảo vốn là một thực nghiệp gia, hiện là tỷ phú ở phố Wall, nhưng vẫn luôn theo đuổi bí mật về sự bất lão, có lẽ đó là chấp niệm, cũng là dã tâm thực sự của lão ta.

Sở Long cười cười, gật đầu: "Thực ra cũng không có gì, tôi thấy Bác Dịch Khảo cũng giống như mấy kẻ có tiền khác, luôn tham sống sợ chết, nên về già muốn tìm kiếm bí mật trường sinh cũng dễ hiểu thôi, dù sao thì tiền cũng chưa tiêu hết mà, haha." Có tiền hay không đối với Sở Long chẳng quan trọng, anh quan tâm là thủ đoạn của lão ta cao siêu đến mức nào.

Lúc này, Hoắc lão thái thái mỉm cười, đã đi thì tùy ý đi, chỉ cần chú ý đến thế lực cường đại đó, đừng có tự tác thông minh kẻo lại bị kẻ khác chơi khăm.

Sở Long gật đầu, trong lòng lập tức hiểu ra, Hoắc lão thái thái đã chân thành với mình, không còn giới bị nữa.

Anh bắt đầu tính bước tiếp theo, lần sau nếu có đi đổ đấu, nhất định phải tìm một cái đại mộ, tuyệt đối phải xứng với danh tiếng của mình!

Sở Long nói chuyện nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười ha hả, giống như đang nói chuyện đùa với Hoắc lão thái thái.

Nhưng Hoắc lão thái thái lại không nghĩ vậy, bà nhíu mày nói: "Ta nhớ trong những lời truyền lại của gia tộc, hình như trước kia trong một dự án liên hợp tác chiến, cũng từng có một người nước ngoài tài

trợ..." "Những lời đồn đó hiện không có tư liệu khảo chứng, vì mọi thông tin đều bị tiêu hủy hết rồi, ta chỉ nghe nói kẻ tổ chức thực sự là một thương nhân nước ngoài!" Tin tức này khiến tim Sở Long nảy lên một nhịp.

Cảm giác tin tức này quá mức bùng nổ, thậm chí khiến anh thấy hơi trở tay không kịp, chưa kịp suy xét thấu đáo, cũng chưa chuẩn bị tâm lý.

Ý của Hoắc lão thái thái là, mấy chục năm trước khi Lão Cửu Môn liên thủ xuống mộ, cũng có thương nhân nước ngoài tài trợ sao?

Nếu đúng như lời bà nói, chẳng lẽ Bác Dịch Khảo đã sớm chuẩn bị phương pháp từ nhiều năm trước để tài trợ cho hành vi liên hợp đó.

Quá khoa trương rồi, khiến người ta thấy phỉ di sở tư, Sở Long lúc này cũng thấy hơi nạp muộn và mê mang.

Cuối cùng anh chỉ có thể cười khổ: "Haha, lão tiền bối, bà đừng đùa với cháu, theo cháu biết thì Bác Dịch Khảo đó mới chỉ liên lạc với chúng ta gần đây thôi, khả năng lão ta có hứng thú với thám hiểm trong nước từ sớm thì thật vô lý, râu ông nọ cắm cằm bà kia quá..." Anh cố gắng xâu chuỗi mọi khả năng để làm rõ chuyện này, đưa nó về đúng quỹ đạo, như vậy chuyện mới minh bạch được.

Chỉ có như vậy mới giảm bớt được lo âu trong lòng, tránh được những phiền phức không đáng có sau này.

Nhưng Hoắc lão thái thái lại cười phủ nhận cách nghĩ của Sở Long, tiếp tục nhắc nhở: "Thông tin cháu nắm được còn quá ít, ta thấy tên Bác Dịch Khảo này không phải hạng tầm thường đâu.

Cháu nên tránh xa cái đội ngũ đó ra, đừng tiếp xúc quá gần, như vậy chỉ có lợi chứ không có hại." Bà lão trực tiếp đưa ra lời khuyên, không còn mâu thuẫn với Sở Long nữa.

Hôm nay bà nói nhiều như vậy, thực ra là muốn Sở Long vạch rõ ranh giới với đội thám hiểm nước ngoài, với Bác Dịch Khảo và nhóm A Ninh, làm vậy cũng là để giảm bớt nguy hiểm cho anh.

Sở Long hỏi: "Tại sao vậy tiền bối?

Cháu thấy bà có vẻ rất bài trừ đội thám hiểm nước ngoài, chẳng lẽ chỉ mình người trong nước mới được thám hiểm sao?

Giả sử thực sự tìm kiếm bí mật trường sinh, thì cũng đâu có xung đột lợi ích gì với cháu?" Sở Long thích suy luận, tiếp tục truy vấn vấn đề này.

Từ lời nói của bà lão, có thể nghe ra bà có sự bài trừ mãnh liệt với đội thám hiểm kia, tuy không nói thẳng ra nhưng Sở Long biết bên trong ẩn chứa những bí mật không ai hay biết.

Anh bắt đầu thầm suy đoán đây có lẽ là một bí mật kinh thiên động địa mà bà không muốn tiết lộ.

Chương 923

Sau đó Sở Long nương theo hướng này tiếp tục dò hỏi, muốn biết trong lòng bà lão đang giấu giếm chuyện gì.

Nhưng khi bị hỏi trúng điểm mấu chốt, Hoắc lão thái thái lại cười khà khà lắc đầu: "Được rồi chàng trai trẻ, ta đã nhắc nhở cháu rồi, coi như đã rung chuông cảnh báo.

Còn về việc cháu nhìn nhận chuyện này thế nào, xem lời nhắc nhở của ta ra sao thì đó là việc của cháu..." "Ta chắc chắn sẽ không hại cháu đâu, dù sao cháu cũng là người đàn ông của Tú Tú, ta tự nhiên không thể để hậu bối nhà mình phải thủ quả được.

Cho nên, cháu cần phải quyền hành lợi hại, suy xét kỹ ngọn ngành chuyện này!" Hoắc lão thái thái trả lời mập mờ rồi phủ nhận chuyện đó, thậm chí khi nhìn Sở Long bà còn nói huỵch toẹt ra như vậy.

Làm Sở Long thấy cực kỳ bất lực, thậm chí thấy hơi vô vị, làm cái gì vậy?

Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, cứ phải làm cho nó phức tạp lên.

Từ thái độ của Hoắc lão thái thái, anh đoán chắc chắn bà đang giấu những chi tiết quan trọng, nhưng cũng biết hôm nay muốn hỏi thêm trong thời gian ngắn là không thực tế.

Sau đó, anh bình tĩnh lại nói: "Được rồi, thực sự cảm ơn bà đã chỉ dẫn.

Bà yên tâm, những lời này cháu sẽ ghi nhớ trong lòng, coi như châm ngôn sống, sau đó sẽ cân nhắc lợi hại.

Đợi cháu tìm hiểu thêm một số thông tin liên quan, biết được mục đích thực sự của đội thám hiểm kia, chắc chắn sẽ phản hồi lại cho

bà." Sở Long cũng tin Hoắc lão thái thái tuyệt đối không hại mình, dù không vì anh thì cũng vì Tú Tú.

Đang trò chuyện, Sở Long sực nhớ ra, bèn móc từ trong túi ra một con Xà Mi Đồng Ngư.

Con cá bằng đồng này được điêu khắc vô cùng sống động, Sở Long lập tức đưa qua: "Lão thái thái xem thử xem có từng thấy nó ở đâu không, hoặc là có thấy quen mắt không?

Cháu cũng thấy rất kỳ quái, vật này hiện đang nằm trong tay cháu!" Nói xong, Sở Long đưa con cá đồng qua, chậm rãi đặt lên một phiến đá.

Anh chăm chú quan sát biến hóa thần tình của bà lão, nhưng khi nhìn con cá, bà lại không hề có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại vẻ mặt rất trầm tĩnh.

Sự bình tĩnh này khiến anh thất vọng, dường như Hoắc lão thái thái không có phản ứng gì với Xà Mi Đồng Ngư, chẳng lẽ bà chẳng có chút hứng thú nào với nó sao?

Cuối cùng, Hoắc lão thái thái mê hoặc nhìn Sở Long hỏi: "Ý gì đây?

Ta không hiểu cháu định làm gì?

Cầm một con cá bằng đồng thì có ích lợi gì?

Chẳng lẽ bên trong có bí mật sao?

Hay là nó đáng tiền?" Nói đến mức này, Sở Long cảm thấy nếu cứ tiếp tục truy vấn thì cũng vô nghĩa, nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ.

Lúc này Sở Long chỉ có thể đội lấy sự ngượng ngùng mà cười khổ: "Haha, lão thái thái có lẽ không đúng rồi, con cá đồng này cháu lấy từ địa hạ cổ mộ ra đấy, nó là thứ mộ chủ nhân luôn giấu trong tay,

cháu nghĩ đây có thể là một cơ mật trọng yếu, có công dụng cực lớn, nên mới muốn bà phân tích giúp." Lúc này Sở Long cực kỳ ngượng ngùng nha, trời ơi, vốn định suy đoán đối phương, rồi thăm dò để moi ra chút thông tin hữu ích.

Nhưng Hoắc lão thái thái vốn là cáo già, không những không thèm để ý đến anh mà còn không hề lay chuyển trước những lời thăm dò, ngược lại còn suýt nữa gài bẫy được Sở Long.

Đúng là bi kịch, nhưng đã đến nước này, chỉ còn cách ngửa bài thôi.

Lão thái thái nghe xong, lộ vẻ ngoài ý muốn, gật đầu nói: "Hóa ra là như vậy à, mọi người thấy vật này thực sự có chút công dụng, nhưng chỉ tiếc là ta nhìn cái thứ này dường như căn bản chẳng có chút tác dụng nào, không hiểu, thật sự không hiểu." Một câu nói đã đánh tan mọi tư duy và kế hoạch của Sở Long, hiện tại chắc chắn không thể moi được thông tin gì từ miệng bà lão rồi, miệng bà ta kín như bưng.

Sở Long cảm thấy mình giống như quả bóng xì hơi, chẳng lẽ chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao?

Thật là không ra làm sao cả, dù sao mình cũng bận trước bận sau nỗ lực như thế, vậy mà đối phương tùy tiện nói hai câu đã dập tắt hết.

Điều này khiến não bộ Sở Long loạn thành một đống, trên mặt lộ ra vẻ quẫn bách, thở dài một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn về phía trước, lắc đầu cảm thán không thôi. "Thôi được rồi, bà có chút việc không tiếp cháu được nữa, cháu cứ tự nhiên đi dạo đi!" Cuối cùng Hoắc lão thái thái tùy tiện nói hai câu rồi bỏ đi trước, để lại Sở Long một mình đi dạo trong tiểu viện lương đình.

Tuy bà đã đi, nhưng khi nhìn theo bóng lưng đó, trong lòng Sở Long vẫn có sự suy đoán.

Đừng nhìn Hoắc lão thái thái lúc nãy giao đàm có vẻ bình tĩnh, nhưng Sở Long cảm thấy đằng sau sự bình tĩnh đó có thể ẩn chứa thông tin cực lớn, chỉ là chưa làm rõ được thôi.

Bên trong lộ ra sự cổ quái, Sở Long chắc chắn có bí mật lớn giấu kín.

Chương 924

Sở Long tự lẩm bẩm: "Mình thấy chuyện này thế nào ấy nhỉ?

Hoắc lão thái thái rốt cuộc đang giấu cái gì?

Tại sao lại tỏ ra cổ quái như vậy?

Rõ ràng là một chuyện nhỏ đơn giản, tại sao phải giấu trong lòng, tỏ ra đạm nhiên như không có gì?" Sở Long bắt đầu tự vấn bản thân, không ngừng suy xét chuyện này, phải tìm ra ngọn ngành để có câu trả lời.

Nhưng sau một hồi suy đi tính lại vẫn không tìm thấy thông tin hữu dụng nào, cũng không thấy cách nào khả thi.

Tuy cảm giác Hoắc lão thái thái đang giấu giếm bí mật để đánh lừa mình, nhưng Sở Long không tìm được đáp án thực chất, nên mọi thứ chỉ có thể để trong lòng.

Cuối cùng, sau một hồi cân nhắc, Sở Long lập tức lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ tạp loạn trong đầu, cười khổ: "Chắc chắn là mình nghĩ lung tung rồi, nếu không chuyện sao có thể cổ quái như thế, làm gì có chuyện khoa trương vậy, Hoắc lão thái thái có lẽ thực sự không biết con cá đồng này là thứ gì." Cuối cùng Sở Long đè nén lo âu trong lòng, bước nhanh hơn, đi dạo không mục đích, hiện tại không phải lúc để nghĩ ngợi lung tung.

Tối hôm đó, Hoắc lão thái thái quả nhiên bày mấy bàn tiệc lớn, toàn là những món đại tiệc cực kỳ thịnh soạn, thực sự đặc biệt giảng cứu.

Hoắc gia là đại gia tộc, cửa lớn ngõ rộng, nên có tiền cũng không tiếc.

Để đón gió tẩy trần cho Sở Long, trong nhà còn mổ lợn giết dê, vô cùng náo nhiệt, thậm chí còn mời cả một đoàn tạp kỹ đến biểu diễn. "Hahahaha, cô gia nha, cậu thật sự quá có thể diện rồi.

Có thể khiến lão thái bà nhà tôi đích thân thiết đãi yến tiệc lớn thế này, trong gia tộc cũng là cảnh tượng hiếm thấy.

Qua đó có thể thấy lão thái quân coi trọng cậu đến mức nào." Lão quản gia đứng bên cạnh Sở Long cười lớn, đồng thời không kìm được giơ ngón tay cái với anh, lộ vẻ vô cùng bội phục.

Trước lời của lão quản gia, Sở Long cảm thấy thụ sủng nhược kinh, dù sao mình cũng là người ngoài, lại chưa chính thức làm con rể, chỉ là một "cô gia" hờ thôi, nhưng cũng khó trách.

Dù sao Hoắc Tú Tú ở nhà vẫn luôn được sủng ái nhất, đặc biệt là trước mặt Hoắc lão thái thái, luôn là cô nương đáng được cưng chiều, nên mọi người cũng thấy bà lão vô cùng yêu quý cô.

Sở Long nhẹ nhàng tùy hòa gật đầu nói: "Hahaha, vậy thì thật sự cảm ơn quá, vinh hạnh chí cực, cũng làm tôi thấy ngại.

Yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ tận lực, dù bản thân có bị thương cũng tuyệt đối không để Hoắc Tú Tú chịu nửa điểm tổn hại." Trong trường hợp này, Sở Long ngoài việc tự mình biểu thái ra thì còn làm được gì nữa?

Đây là cách tốt nhất rồi, nên lời nói cũng vô cùng chân thành minh bạch.

Nhưng Hoắc Tú Tú nghe xong lập tức lắc đầu: "Thế sao được, sao có thể để anh bị thương chứ?

Em không muốn anh Long bị thương, em có bị thương cũng không thể để anh Long có nửa điểm sơ suất." Dù sao Sở Long cũng chỉ là nói tùy tiện cho vui, ai ngờ cô nàng này lại kích động như vậy, coi là thật

luôn.

Lúc này những người lớn tuổi cảm thấy Hoắc Tú Tú vô cùng đáng yêu, thậm chí thảo nhân hỉ hoan, thế là anh ừ một tiếng, gật gật đầu, nhẹ nhàng lấy tay gãi mũi cô và an ủi: "Được rồi, vừa nãy anh chỉ nói đùa với mọi người thôi, cô nhóc này thật là thiên chân quá đi, làm sao anh có thể bị thương được, xem anh là ai chứ, anh ưu tú thế này sao mà bị thương nổi." Để Hoắc Tú Tú thực sự an tâm, Sở Long còn đứng trước mặt cô mà khoe mẽ một phen, vỗ ngực bảo đảm, dường như muốn chứng minh sức mạnh của mình.

Làm vậy mới quét sạch được lo âu trong lòng cô, lúc này cô mới ừ một tiếng không nói tiếp chuyện đó nữa.

Lúc này Sở Long cũng cảm khái sâu sắc, xem ra sau này không được tỏ ra yếu đuối như vậy, dù là đùa cũng phải đúng mực, nếu không cô nhóc này lại bắt đầu lo lắng lung tung.

Trong lúc này, Sở Long đột nhiên có một ý tưởng táo bạo, bèn lén lúc người khác không chú ý chạy đến trước mặt Hoắc Tú Tú, rồi kéo cô ra một góc khuất.

Hành động này vô cùng cẩn trọng, anh liên tục nhìn dáo dác xung quanh, sợ có người chú ý hoặc phát hiện ra.

Hành động của Sở Long lại khiến Hoắc Tú Tú thấy hơi kỳ quái.

Không chỉ Tú Tú, mà lão quản gia ở đằng xa và mấy người hầu trong nhà cũng nhìn thấy, không biết hai người trẻ tuổi này định làm gì mà cứ quỷ quỷ túy túy chạy ra góc khuất. "Mau nhìn xem, đó không phải cô gia nhà ta và đại tiểu thư sao?

Xem ra giới trẻ bây giờ thoáng thật, lại còn chạy ra góc khuất, muốn chơi trò kích thích à?

Ái chà, đều về nhà rồi, sao phải vội thế?

Chẳng lẽ không chuẩn bị sẵn khuê phòng cho họ sao?" "Các người thì hiểu cái gì, thanh niên bây giờ chuộng kiểu phá cách, nhìn là biết chả hiểu gì cả, thế mới kích thích chứ.

Chương 925

Người ta là đại tiểu thư và đại cô gia, không trộm không cướp, chúng ta đừng có ở đây mà bàn tán lung tung." "Không trách được các người đâu, nhưng tốt nhất đừng có đứng sau lưng mà nghị luận, nếu không lát nữa lão phu nhân nghe thấy là có kẻ bị vả miệng đấy." Trong lúc đám người hầu không ngừng bàn tán thì lão quản gia với khuôn mặt âm trầm đi tới, lườm bọn họ một cái.

Một câu nói làm đám người hầu sợ hết hồn, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám xầm xì nữa, tản ra đi làm việc.

Lão quản gia nhìn theo hướng Sở Long và Hoắc Tú Tú, trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan. "Hahaha, xem ra đại tiểu thư trưởng thành rồi, có lẽ một ngày nào đó cô ấy thực sự có thể sải cánh bay cao, không cần trông chờ vào gia tộc chống lưng nữa, có lẽ vị cô gia này có thể luôn đối tốt với cô ấy." Lão quản gia khi nói chuyện cảm khái sâu sắc, ánh mắt luôn nhìn về phía trước, có thể thấy lúc này trong lòng lão cũng có nhiều suy tư.

Bởi vì lão thấy Sở Long thực sự khiến người ta phải bội phục sát đất, tự nhiên trong lòng cũng có mấy phần cảm thán, có lẽ sự theo đuổi của đại tiểu thư chính là điểm dừng chân thực sự trong lòng cô ấy sau này.

Lúc này mặt Hoắc Tú Tú đỏ bừng, nhìn Sở Long không biết định làm gì, tim cô đập thình thịch, cứ ngỡ Sở Long muốn bày trò kích thích gì đó.

Cho nên thấy Sở Long cứ nhìn dáo dác quan sát xung quanh, cô bắt đầu nói: "Ơ, anh Long làm gì thế?

Có chuyện gì thì chúng ta trực tiếp về phòng đi, lỡ bị người ta bắt

gặp thì xấu hổ lắm, muốn làm gì thì về phòng được không?" Khi nói ra lời này, tim cô đập loạn xạ, mặt đỏ lựng, đến mang tai cũng nóng bừng, hơi thở trở nên dồn dập.

Bởi vì Hoắc Tú Tú nghĩ hiện tại hai người đã là danh môn chính thú, là quan hệ phu thê chính thức, nếu ở ngoài bị người ta thấy thì ngại, chi bằng về khuê phòng muốn làm gì thì làm.

Bây giờ về nhà rồi, cũng không cần phải gò bó như ở ngoài, cô đoán chắc anh Long ở ngoài lâu quá nên bí bách rồi.

Đàn ông mà, có lẽ đều là động vật sống bằng bản năng.

Sở Long vừa nghe đối phương nói xong, lập tức ngẩn người, sau đó dở khóc dở cười.

Biết ngay là cái cô nàng ngốc nghếch này hiểu lầm rồi, nghĩ lệch lạc rồi, nếu không sao có thể nói ra những lời kỳ quái như vậy.

Thế là Sở Long chỉ có thể gãi đầu nói: "Cái đó, có lẽ em hiểu lầm rồi, anh thực sự không có ý gì khác đâu.

Hôm nay anh muốn trò chuyện với em một chút, hỏi em vài chuyện, em có thể kể cho anh một bí mật không?" Anh vội vàng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, không để cô tiếp tục nghĩ lung tung, nhanh chóng kéo tư duy về đúng quỹ đạo và nghiêm túc hỏi han.

Chuyện này đối với anh vô cùng quan trọng, phải khẩn trương giải quyết.

Hoắc Tú Tú cũng không ngờ Sở Long đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, nhưng nếu Sở Long đã muốn hỏi thì cô cũng tự nhiên sẽ không vòng vo.

Cho nên Hoắc Tú Tú lập tức trả lời: "Nếu anh Long đã hỏi thì chỉ cần em biết nhất định sẽ nói cho anh.

Lúc đó em sẽ cố gắng hết sức kể cho anh nghe rốt cuộc là chuyện gì, em biết mà." Cô mở to mắt nhìn Sở Long, trong ánh mắt lộ ra chút bối rối.

Lời này cũng xua tan lo âu trong lòng Sở Long, anh gật đầu: "Thật sự tốt quá, anh vừa hay có một vấn đề nhỏ muốn bàn kỹ với em." "Anh luôn cảm thấy Hoắc lão thái thái dường như đang giấu giếm một chuyện gì đó trong lòng, không nguyện ý tiết lộ.

Cho nên anh muốn biết một chút thông tin liên quan từ em, hứa với anh là sẽ cho anh câu trả lời nhé, nói cho anh biết trong đầu bà ấy đang giấu bí mật gì không thể cho ai biết?" Sở Long cũng không thích quanh co lòng vòng, tính cách anh vốn trực tính, nên trong tình huống này anh hỏi thẳng luôn để hiểu rõ ngọn ngành.

Giả sử hôm nay không làm rõ được chuyện này, Sở Long cảm thấy tâm tư mình chắc chắn không thể bình phục, nên phải nhân cơ hội này tìm cách.

Nghe xong lời này, Hoắc Tú Tú ngẩn người, nhìn chằm chằm Sở Long nói: "Ý anh là sao?

Anh Long, em hình như không hiểu, bí mật gì cơ?" Thấy Hoắc Tú Tú mê mang với ánh mắt thiên chân vô tà như vậy, Sở Long cảm thấy không nỡ mở miệng tiếp.

Hoắc Tú Tú vốn là một cô nương ngây thơ, suy nghĩ rất trực bạch, một lòng một dạ vì Sở Long, chuyện gì cũng nghĩ cho anh.

Mà giờ Sở Long lại dùng cách này để nói chuyện, lại còn muốn gài bẫy moi tin từ miệng cô, nghe chừng không ổn lắm, thậm chí hơi thiếu minh bạch.

Thế là tâm lý Sở Long có chút hỗn loạn, lúc gãi đầu, trong thần tình càng lộ vẻ mê mang, không biết nên thảo luận vấn đề này thế nào.

Đúng lúc này, Sở Long chỉ có thể cười hì hì nói: "Thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là muốn trò chuyện kỹ với em thôi, rồi cho anh một lời giải thích.

Anh muốn biết thêm về tình hình gia tộc." "Anh thấy Hoắc lão thái thái có lẽ đang giữ một số bí mật không muốn ai biết, không muốn công khai với chúng sinh.

Cho nên hôm nay anh có một ý tưởng táo bạo, anh muốn biết ngoài Tàng Kinh Các ra thì còn nơi nào khác giấu bí mật không!" Lúc này Sở Long không còn làm bộ nữa, cứ theo hướng đó mà hỏi thẳng để tìm hiểu tình hình.

Nhưng nào ngờ Hoắc Tú Tú nghe xong lập tức lắc đầu: "Không thể nào, bí mật lớn nhất nhà em chính là cái Tàng Kinh Các đó rồi, Hoắc lão thái thái chẳng phải đã sắp xếp cho anh vào đó xem kinh thư rồi sao..." "Anh Long, anh đang làm gì thế?

Chương 926

Trong đầu anh đang nghĩ cái gì vậy?

Cảm giác hôm nay anh nói chuyện cứ kỳ kỳ sao ấy, anh không có xung đột gì với thái thái trong nhà chứ?" Hoắc Tú Tú hơi hoảng, nhìn Sở Long rồi không ngừng truy hỏi.

Những lời Sở Long vừa hỏi thực sự có chút kỳ lạ, không giải thích được tại sao đột nhiên lại hỏi về bí mật của Hoắc gia, hay là nơi giấu bí mật.

Sở Long với tư cách là cô gia của Hoắc gia, có thể coi là vị khách quan trọng nhất trong nội bộ, từ lâu đã được coi như người nhà.

Mọi chuyện, quang tòng bình thường Hoắc lão thái thái đã đối đãi với anh như thế nào, nhất định có thể thấy bà coi Sở Long là ưu tiên hàng đầu, đối xử như người thân.

Chuyện này vốn đơn giản, tại sao anh Long lại tỏ ra quái dị như vậy, ngược lại thấy giải thích không thông, vậy em cũng không rõ.

Sở Long lúc này cũng chỉ có thể cười khổ: "Được rồi, nếu đã như vậy thì anh không hỏi nữa, có lẽ em cũng căn bản không biết tình hình bên trong, cứ coi như hôm nay anh chưa nói gì đi, vừa nãy anh chỉ có một ý tưởng táo bạo thôi." Phản ứng của Hoắc Tú Tú đã chứng minh tất cả, cho dù có thì cô cũng không biết.

Có lẽ Hoắc lão thái thái đã cố ý giấu tất cả bí mật trong lòng, không muốn người ngoài hay biết, hoặc là giấu ở một nơi thần bí nào đó.

Nhưng như vậy, Sở Long lại thấy càng quái dị hơn, thậm chí còn phủ lên một lớp màn thần bí khiến người ta không thể nắm bắt được.

Lúc này Sở Long cũng nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ chi tiết, anh chắp tay sau lưng đi đi lại lại. "Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ mình nhầm rồi?

Tình hình bên trong thực sự bị mình hiểu sai?" "Nhìn sự việc quả thực hơi phức tạp, ba ngôn hai ngữ cũng giải thích không rõ, nhất định phải tận lực làm rõ mới được." Cuối cùng Sở Long không kìm được lẩm bẩm liên tục, từ từ nhắm mắt lại, rồi cau mày ngẩng đầu nhìn về phía trước, tầm mắt phóng ra xa.

Trong lúc Sở Long cảm thấy bất lực, đột nhiên Hoắc Tú Tú nói: "Được rồi, em nhớ ra rồi anh Long, nếu anh thực sự muốn hỏi về bí mật thì em đột nhiên nhớ ra trong phòng lão thái thái dường như có một mật thất, ở đó có thể giấu một số thông tin hữu dụng.

Đương nhiên, mật thất đó là một nơi vô cùng ẩn mật, người bình thường rất khó vào được..." Lúc này Hoắc Tú Tú dường như bừng tỉnh đại ngộ, suy đoán của cô về ý định của anh chắc chắn là vậy, nên đã dùng cách này để nhắc nhở Sở Long.

Vốn Sở Long đang hơi mê hoặc, nhưng được nhắc nhở như vậy, ánh mắt anh thuấn thời gian sáng lên, thậm chí trên mặt còn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ sự việc thực sự đúng như vậy, bên trong còn có tình huống khác.

Anh muốn mượn cách này để tìm hiểu tình hình cụ thể, cũng như khám phá động cơ thực sự bên trong.

Lúc này Sở Long cảm thấy như được tiêm máu gà, hưng phấn gật đầu: "Đừng do dự nữa, nói cho anh biết nó ở đâu, nơi bí mật thực sự đó nằm ở chỗ nào, anh hiện tại phải xem cho bằng được, trong lòng anh thực sự có một sự nghi lự quá lớn, phải giải khai cái danh xưng

này mới được." Hiện tại tâm trí Sở Long sớm đã thấy hỗn loạn rồi, nên không thể chờ thêm giây phút nào nữa mà phải truy vấn ngay để hiểu rõ tình hình.

Thấy Sở Long gấp gáp như vậy, Hoắc Tú Tú cũng không nỡ để anh phải dằn vặt thêm.

Thế là Hoắc Tú Tú nói: "Em chỉ biết bí mật của bà nội luôn được bà giấu trên người, có lẽ chìa khóa đó cũng luôn được bà mang theo bên mình.

Nếu muốn vào mật thất đó thì phải lấy được cái chìa khóa đó ra mới được." Hoắc Tú Tú là người thân cận nhất bên cạnh Hoắc lão thái thái, hai người quan hệ thân mật như vậy, nên tự nhiên cô cũng khá hiểu rõ chuyện này, ngoài cô ra có lẽ không tìm được ai khác.

Hoắc lão thái thái làm việc vốn có điều bất vặn, làm gì cũng vạn vô nhất thất, kín kẽ không kẽ hở.

Nếu là một siêu cấp đại bí mật, thì chìa khóa đó chắc chắn phải mang theo người thì bà mới thực sự yên tâm được.

Sở Long lúc này nhíu mày, hiểu ra một chút.

Muốn vào cái siêu cấp mật thất trong nhà đó thì phải tìm cách lấy được chìa khóa trên người bà, nếu không thì căn bản không vào được, cho dù có lẻn vào phòng cũng chưa chắc làm gì được.

Nhưng vấn đề là cái chìa khóa đó làm sao mới lấy ra được đây?

Dù sao việc bà mang theo bên người không phải ai cũng có thể tiếp cận được.

Điều này chẳng khác nào đánh đố Sở Long, khiến tâm lý anh lúc này có chút đê cổ, vừa cau mày vừa suy nghĩ kỹ ngọn ngành chuyện này.

Nếu bắt Sở Long bỏ cuộc lúc này thì chắc chắn không thể, anh tuyệt đối không bỏ qua, vì chuyện này anh đã nhìn ra manh mối rồi, sao có thể dừng lại được.

Cho nên Sở Long đang tính xem có nên một hơi làm tới, tìm cách xử lý nhanh chuyện này đi cho nhẹ lòng.

Chương 927

Tiếp đó Sở Long chắp tay sau lưng, đi tới đi lui tại chỗ, trong lòng tỉ mỉ suy tính lần này. "Vậy rốt cuộc phải làm thế nào?

Cần một khế cơ, một cơ hội tốt.

Nếu không lấy được chìa khóa thì rõ ràng sẽ sớm bị phát hiện, như vậy đại bất lợi..." Sở Long lẩm bẩm trong miệng, người đi qua đi lại tại chỗ, tâm trí bắt đầu xoay chuyển phi tốc.

Tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy được.

Vì nó hoàn toàn không phù hợp với phong cách làm việc thường ngày của anh, nếu ngồi chờ chết sẽ bị người ta cười cho thối mũi, không biết chừng chuyện này sẽ rơi vào giai đoạn bế tắc.

Nhưng nếu không ngồi chờ chết thì phải tìm ra phương thức ứng phó tương ứng.

Cuối cùng, khi đang tính xem làm sao để tìm chìa khóa, Hoắc Tú Tú tự cáo phấn dũng nói: "Nếu anh thực sự cần thì để em đi giúp anh, vì bình thường em tiếp cận bà sẽ thuận tiện hơn một chút, như vậy cũng có thể thần không biết quỷ không hay." Hoắc Tú Tú ghé sát Sở Long chớp chớp mắt, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ.

Vẻ mặt thiên chân vô tà đó làm Sở Long thấy hơi quý cứu.

Dù sao làm vậy cũng khiến lão thái thái khó xử, nếu để bà biết chắc chắn sẽ bột nhiên đại nộ hoặc tức giận lắm.

Một tồn tại đỉnh cấp mà ra tay thì quả thực cực độ khủng bố!

Nhưng không còn cách nào, sự hiếu kỳ hại chết con mèo, Sở Long cũng không có ác ý gì, vì anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì thương hại đến Hoắc lão thái thái, chỉ là muốn thám trắc bí mật bên trong mà

thôi.

Có lẽ bà lão này hoặc những trưởng bối khác trong Lão Cửu Môn vẫn luôn bảo thủ bí mật giữa các đại gia tộc, muốn che giấu một số sự thực, nhưng vì nó cứ phác sóc mê ly nên anh thấy cần phải làm cho minh bạch rõ ràng.

Sở Long gật đầu: "Được rồi, nếu đã vậy thì hy vọng có thể sớm xử lý xong việc này, anh cũng tin em nhất định có thể xử lý thỏa đáng.

Chứ giờ anh cũng chưa rõ phải xử lý thế nào cho ổn thỏa nữa?" Thấy đối phương gãi đầu gãi tai với vẻ mặt mê hoặc, thậm chí còn búng tay tỏ vẻ ngượng ngùng.

Vì anh không ngờ chuyện này lại phức tạp và phiền phức đến thế, nên tâm tư cũng bắt đầu trở nên tạp loạn.

Nghe qua tình hình, cô cũng ừ một tiếng gật đầu: "Được rồi, nếu đã vậy thì em sẽ cố gắng hết sức đưa ra một kế hoạch mới cho vấn đề này!" Lúc này, nói nhiều quả thực vô ích, chi bằng điều chỉnh tâm thái, tìm cách khác.

Thế là cô ừ một tiếng, gật đầu rồi điều chỉnh tâm thái, sắp xếp lại suy nghĩ.

Sở Long cũng xoa xoa thái dương, gạt bỏ những suy nghĩ tạp loạn trong đầu, biết rõ hiện tại tuyệt đối không được trùng động.

Sau đó, Sở Long đứng đằng xa, nhìn theo bóng lưng Hoắc Tú Tú đi tới. "Nếu không thì cứ hỏi trước, sau đó nhất định phải thể hiện thật tốt, không được để lộ sơ hở, anh tin em là người ưu tú nhất, chắc chắn sẽ không làm anh thất vọng." Nhìn bóng lưng Hoắc Tú Tú xa dần, Sở Long lẩm bẩm một mình, trong ánh mắt cũng lộ ra chút cảm khái.

Hiện tại ngoài Hoắc Tú Tú quả thực không tìm được ai khác,

nhưng làm vậy đúng là hơi thiếu đạo đức.

Dù sao để Tú Tú làm chuyện bất luân bất loại này, lão thái thái mà biết chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, nhưng Sở Long biết ngoài cách này ra thì chẳng còn lựa chọn nào tốt hơn.

Cuối cùng Hoắc Tú Tú lặng lẽ tiếp cận lão thái thái, trên tay bưng một ít nho và hoa quả.

Có lẽ vì khẩn trương nên lúc đi cô thỉnh thoảng lại ngoái nhìn Sở Long, chắc là trong lòng thấy thảm thắc.

Sở Long chỉ có thể đứng từ xa gật gật đầu khích lệ, nhìn đối phương tiến tới.

Lúc này Hoắc lão thái thái đang được người hầu đỡ ngồi trên ghế dùng bữa, Hoắc Tú Tú liền áp sát lại gần. "Ây da hahahaha, Tú Tú mau ngồi đi, nãy cháu vừa đi đâu thế?" Thấy Hoắc Tú Tú, Hoắc lão thái thái nhiệt tình vẫy tay, ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh, đồng thời nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, cả khuôn mặt lộ ra sự từ ái.

Hoắc Tú Tú gật đầu rồi ngồi xuống sát cạnh bà nội mình, rướn người tới gần. "Bà xem, thực ra mấy ngày nay cháu cứ chạy lung tung ở ngoài suốt, cảm thấy dường như thiếu thời gian ở nhà bồi bạn bà, cho nên cháu muốn được ở bên bà nhiều hơn, trò chuyện với bà thật nhiều!" Cái cô nàng ngốc nghếch này nói chuyện vô cùng thẳng thắn, lúc nói còn áp mặt vào vai bà mình, dường như muốn cảm nhận sự gần gũi này.

Một câu nói làm bà lão vui mừng khôn xiết, cười ha hả, liên tục gật đầu: "Ây yêu, tốt quá, tốt quá hahahaha, ta biết cái nhóc này đặc biệt thính thoại, thông tình đạt lý mà.

Chương 928

Không ngờ hôm nay cháu lại thông minh hiểu chuyện thế này, ta biết cháu chắc chắn sẽ làm ta yên tâm mà, tốt lắm, có thể như vậy thì hòn đá tảng trong lòng ta cũng được buông xuống rồi..." Bà bắt đầu cười liên tục, kích động, thậm chí thỉnh thoảng còn giơ ngón cái khen ngợi.

Vì thấy chuyện này cuối cùng cũng có thể kết thúc, nên trái tim bà cũng được bình phục, thực sự đáng mừng.

Đồng thời lúc này, cô cũng nhìn bà, lộ vẻ ái mạc năng trợ nói: "Thấy bà mấy ngày nay cứ lo lắng chuyện này, về sau cháu nhất định sẽ ở bên cạnh bà thật tốt, trò chuyện cùng bà, như vậy cũng có thể kéo gần quan hệ giữa chúng ta hơn, dù sao cháu cũng thấy trước kia mình làm hơi quá phân." Tiểu cô nương nói những lời này cho thấy giác ngộ khá cao, đánh vào tình cảm rất đúng lúc.

Hoắc lão thái thái bị cô nói cho cười không khép được miệng, dù sao vãn bối có tâm như vậy bà cũng thấy đặc biệt cảm động và hân úy.

Nhưng lão thái thái có lẽ không ngờ tới, trong lúc trò chuyện vô ý đó, Hoắc Tú Tú đã cố tình đặt tay lên vị trí trước ngực bà.

Trong lúc bà không mảy may phòng bị, cô đã thò tay vào túi áo bà, sờ trúng cái chìa khóa rồi lén lút lấy ra.

Mọi thao tác đều thần không biết quỷ không hay, vô cùng kỳ diệu.

Ban đầu tuy cô có chút khẩn trương, nhưng dần dần theo thời gian, cô đã trấn tĩnh lại.

Trước kia Hoắc Tú Tú vốn không biết nói dối, đặc biệt thành thực,

căn bản không biết nói dối là gì, nhưng sau mấy ngày theo Sở Long, cô phát hiện mình cũng tiến bộ lên nhiều, dường như trở nên viên hoạt hơn, thích ứng hơn với thế giới này.

Sở Long đứng từ xa vẫn luôn ý tứ quan sát tình hình bên đó, thảm thắc chờ đợi kết quả từ Hoắc Tú Tú.

Sợ nhất là Hoắc Tú Tú vô tình lộ tẩy, rồi để bà biết được bí mật mà anh sắp xếp, lúc đó bà lão chắc chắn sẽ coi anh là người xấu.

Nhưng cuối cùng công phu không phụ lòng người, sau một hồi chờ đợi mòn mỏi, anh thấy Hoắc Tú Tú đứng dậy, dường như chuẩn bị chào tạm biệt bà lão để rời đi.

Chứng tỏ đã đắc thủ rồi, đã lấy được đồ rồi, nếu không thì không thể trực tiếp đứng dậy chào từ biệt như thế. "Giờ mọi người cứ ngồi chơi nhé, cháu phải đi vệ sinh một chút, hình như hai ngày nay ăn uống linh tinh nên đau bụng quá." Hoắc Tú Tú vừa nói vừa lấy tay ôm bụng dưới, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng khó xử và đau đớn.

Nghe vậy bà lão cũng thấy xót xa, vội vàng nói: "Được rồi, được rồi, thân thể là quan trọng nhất, mau đi đi.

Hay là để bà tìm bác sĩ kê cho ít thuốc nhé, thân tử cốt nhất định phải chăm sóc cho tốt, tuổi còn trẻ tuyệt đối không được để bệnh ưởng ưởng đâu đấy." Bà lão lúc nào cũng nghĩ cho hậu bối, lo lắng tận tâm tận lực.

Nghe thấy cô bị đau bụng là vừa xót vừa sợ cô bị ảnh hưởng sức khỏe.

Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng cảm xúc vô cùng, thực sự có chút hâm mộ khi được người nhà chăm sóc và lo lắng như vậy, đúng là hiếm có.

Cái gọi là đi vệ sinh đau bụng đều là giả cả, mục đích thực sự là

đưa chìa khóa cho Sở Long.

Cô khéo léo đi về hướng nhà vệ sinh, sau đó nhân lúc không ai để ý liền lượn một vòng, chạy ra phía hậu hoa viên.

Ở hậu hoa viên, Sở Long đã đợi sẵn từ lâu, thấy Hoắc Tú Tú tới liền nghênh đón, trên mặt lộ nụ cười.

Hoắc Tú Tú lúc này giấu tay trong lòng, nhìn dáo dác xung quanh, thừa dịp không có người liền trực tiếp lấy đồ ra nói: "Anh Long nhất định phải đi nhanh về nhanh, tuyệt đối không được nán lại quá lâu, nếu không mà bị phát hiện là em khốn khổ đấy." Tuy đã lấy được đồ, nhưng vạn nhất mà bị bà lão phát hiện thì có thể dẫn đến những phản ứng không đáng có, lúc đó cả hai sẽ khó mà giữ thể diện, dù sao người nhà lại liên hợp trộm đồ của lão thái quân, chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta cười rụng răng, để lại điều tiếng.

Sở Long ừ một tiếng gật đầu: "Được rồi, yên tâm đi, chuyện cứ giao cho anh xử lý, mọi thứ không vấn đề gì đâu, chỉ cần có anh ở đây là bảo đảm không có ý ngoại." Khi nói lời này, trên mặt Sở Long lộ ra sự tự tin, trông có vẻ rất hung hữu thành trúc, hoàn toàn không có gì lo lắng.

Nói xong, trái tim đối phương cũng được bình phục, gật gật đầu không nói thêm gì nữa.

Chỉ cần giải quyết được chuyện này, tin là sau này vấn đề cũng sẽ được xử lý nhẹ nhàng, không cần phải rước thêm phiền phức vô đoan, tự nhiên cũng rõ ràng hơn.

Lúc này, mọi người riêng tư thảo luận một hồi rồi tính toán kế hoạch.

Trong lúc suy xét, mọi người đều gật gật đầu, có thể thấy rõ sự tự

tin và đạm nhiên trong thần tình.

Sở Long cầm chìa khóa trong tay, nói đơn giản với Hoắc Tú Tú vài câu rồi lặng lẽ theo con đường nhỏ tiến thẳng về phía khu nhà ở.

Bà lão là cột trụ trong nhà, hiện là người đương gia, nên chỗ ở tự nhiên khá tĩnh lặng nhàn hạ.

Đó là một biệt viện thần trạch đại viện độc lập, đặc biệt thanh u, vừa bước vào đã cảm thấy bên trong có chút lạnh lẽo.

Cũng may Sở Long là dân đổ đấu, quanh năm đi đến những nơi thần bí, nếu không bị cái luồng khí tức này dọa cho kinh sợ cũng không lạ.

Chương 929

Đương nhiên Sở Long có sự can đảm và trách nhiệm đó, sau khi vào trong, anh cầm lấy chiếc chìa khóa rồi nhanh chóng tiến về hướng căn phòng phía trước.

Đứng trước căn phòng đó, anh cầm chìa khóa nhẹ nhàng tra vào ổ, tiếng "cạch" vang lên, cửa đã mở.

Sở Long mừng rỡ, quả nhiên lấy đúng chìa khóa rồi.

Sau khi vào trong, anh lập tức đóng cửa lại, rồi chốt trái từ bên trong.

Bước vào mới thấy đồ đạc trang trí trong phòng đều cổ sắc cổ hương, tuy hiện đại nhưng những đồ trang trí đều mang cảm giác phục cổ.

Đặc biệt là cái giường tấm, vài bình hoa trắng và cách bài trí bàn ghế đều toát lên khí tức cổ động, thần kỳ như vậy, tiết lộ những ký ức của thời đại.

Qua cách bài trí này, tôi có thể thấy lão thái quân có vẻ là người khá hoài cựu, nếu không đã chẳng giữ nguyên kiểu thiết kế ban đầu này.

Đương nhiên mấy cái cấu tạo thiết kế này anh chỉ nhìn lướt qua thôi, Sở Long không có tâm trạng chú ý lâu, mục đích quan trọng nhất hôm nay là tìm xem mật thất dưới đất nằm ở đâu.

Thế là Sở Long không trì hoãn thêm nữa, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, quan sát không ngừng, dư quang liếc nhìn khắp nơi.

Cả căn phòng đều khép kín, có một số vật dụng chắn lối khiến không nhìn rõ được chi tiết bên trong, cũng không biết có gì đặc thù

không.

Điều này lại làm anh thấy nạp muộn, không biết bên trong rốt cuộc có điểm gì bất đồng tầm thường mà lại lộ ra sự cổ quái như vậy.

Sở Long bắt đầu vỗ tay liên tục vào vách tường, trong thần tình lộ ra không ít sự mê hoặc. "Chỗ này có gì đó không đúng nha, rốt cuộc là sao nhỉ?

Chẳng lẽ có tình huống cụ thể nào bị mình bỏ lỡ rồi?

Không được, mình nhất định phải suy xét tỉ mỉ, chắc chắn phải có huyền cơ gì đó!" Sở Long nghĩ chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, nếu đã đến đây thì phải tìm hiểu cho ra ngẽ, biết được mục đích thực sự bên trong, nếu không thì coi như đi toi chuyến này.

Thế là anh bắt đầu bước nhanh hơn, tiến về phía trước, vừa nhìn dáo dác xung quanh vừa quan sát, nhưng mãi vẫn không tìm thấy lối vào thực sự phù hợp.

Nhưng khi tiến về phía trước không xa, đột nhiên anh thấy trên tường có một vật nhô ra, trông giống như một cái ống đèn.

Cái cơ quan nhô ra trông cực kỳ rõ ràng và minh bạch, nó đột ngột tới mức chỉ cần nhìn qua là thấy ngay, giống như một chi tiết thừa thãi vậy.

Sở Long lập tức nở nụ cười, chẳng lẽ cái bóng đèn nhỏ nhô ra này lại chính là điểm kích hoạt cơ quan thật sự?

Sở Long cũng không khách khí nữa, anh tiến lên phía trước rồi từ từ nhắm mắt lại, dựa vào ký ức trong não bộ mà đặt tay lên vị trí đài đèn.

Khi lòng bàn tay vừa chạm vào đúng vị trí, cảm nhận được một luồng hơi thở thần bí bên trong, anh bắt đầu từ từ dùng lực đẩy sang bên trái.

Vừa mới dùng sức vặn sang trái, quả nhiên đó là một bộ phận có thể cử động, không hề bị cố định chết ở đó.

Sở Long đã tìm ra một phương thức mở mới, anh dùng lực xoay mạnh về phía trái.

Theo một tràng âm thanh răng cưa chuyển động "cạch cạch", bên tai vang lên tiếng vang trầm đục, ngay khoảnh khắc sau, cái bàn lớn trước mặt từ từ dịch chuyển sang trái, sau đó kéo về phía trước.

Chứng kiến cảnh tượng thần kỳ này, mắt ai nấy đều trợn tròn, trong ánh mắt lộ ra sự bội phục sâu sắc và cảm thán không thôi.

Không ai ngờ được chuyện này lại thần kỳ đến thế, thậm chí anh có thể thực hiện những động tác sắc sảo vượt xa tưởng tượng như vậy. "Oa, thiên chân vạn xác là mở được rồi!

Đúng là công phu không phụ lòng người, cuối cùng tôi cũng tìm ra cách giải quyết!" Lúc này Sở Long dùng ngôn ngữ khó lòng diễn tả hết sự phấn khởi trong lòng, cảm giác thật tuyệt vời.

Chỉ cần mở được nó ra, anh tin rằng lát nữa sẽ có một cuộc thăm dò mới với kết quả hoàn toàn mới.

Mọi thứ quả nhiên đã khai thông, khiến người ta cảm thấy sáng bừng cả mắt.

Sau một hồi tiếng vang ầm ầm của cái rương gỗ lớn, nó dịch sang trái để lộ ra một bức tường đá cao hơn một mét.

Chương 930

Khi bức tường xuất hiện, có thể thấy một lối đi đủ rộng cho một người chui vào.

Quả đúng như dự đoán, trong căn phòng của bà già này thực sự có cơ quan, vừa mới mở ra đã thấy một không gian cực kỳ rộng lớn bên trong.

Tim Sở Long bắt đầu đập nhanh hơn, anh cảm thấy hôm nay mình thật sự gặp may, có thể tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện quả là vận may lớn nhất ngày hôm nay.

Thế là Sở Long khẽ vung cánh tay, hoạt động gân cốt rồi nhìn về phía sâu bên trong. "Hôm nay đã vào được đây rồi, mình nhất định phải tìm hiểu cho rõ ràng, làm sáng tỏ mọi chuyện bên trong, khám phá bí mật thật sự, nếu không thì chẳng phải là đi uổng công hay sao!" Sở Long thầm lẩm bẩm trong lòng.

Đã đến đây rồi thì không thể cứ đứng ngây người ở cửa, phải hành động thôi.

Chắc chắn bên trong cất giấu bí mật gì đó, chỉ cần phơi bày toàn bộ sự thật là có thể mở ra cánh cửa thần kỳ.

Khi bước vào bên trong, anh phát hiện ra một vùng trời hoàn toàn khác, lối đi này thông thẳng xuống dưới, có những bậc thang dốc khoảng 45 độ.

Có lẽ nơi này đã có từ rất lâu rồi, Sở Long cẩn thận cầm cái bật lửa trong tay, từng bước một tiến sâu vào.

Dựa vào ánh sáng le lói của bật lửa, anh dần dần nhìn thấy một số thông tin tồn tại bên trong.

Men theo bậc thang đi xuống một lúc thì mặt đất bằng phẳng trở lại, đây mới chính là không gian thực sự bên trong.

Ánh sáng của bật lửa chỉ có thể chiếu rọi một khoảng nhỏ trước mắt, căn bản không thấy rõ tình hình xung quanh, thế là anh tiện tay vách tường lấy xuống một chiếc đèn lồng nhỏ rồi châm lửa.

Ngay khi đèn dầu được thắp sáng, nó lập tức chiếu sáng một vòng xung quanh, mọi cảnh tượng bên trong trong phút chốc hiện ra trước mắt, những hình ảnh thần kỳ từng thước phim một hiện lên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Sở Long không khỏi cảm thán: "Ân, không tồi không tồi, oa tắc, thật sự quá tuyệt, quả nhiên là chỗ này, tôi biết chắc chắn sẽ tìm thấy điều gì đó thần bí mà, quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng thấy..." Vừa cảm thán, Sở Long vừa chậm rãi giơ tay lên, trong lòng dâng trào cảm xúc thực sự.

Đã tới đây rồi thì không thể đứng nhìn, phải tăng tốc tiến lên để xem bên trong có điều gì bí mật mà chưa ai biết.

Hoắc bà bà đã cố hết sức để che giấu bí mật này, rõ ràng là có chuyện không muốn người ngoài biết.

Càng như vậy, tôi càng phải khám phá ra bí mật thật sự bên trong, để mọi thông tin, mọi sự việc đều được công khai, cho mọi người đều thấy rõ.

Sở dĩ lúc này Sở Long cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh thần.

Men theo bậc thang đi về phía trước, anh quả nhiên thấy ngay phía chính diện đặt một chiếc bàn đá dài.

Chiếc bàn đá hiện ra rõ mồn một trước mắt, khi vừa đặt tay lên mặt bàn đã thấy bụi bẩn bám thành từng lớp dày.

Sở Long biết mình không lầm, cái gọi là hơi thở thời đại chính là những thứ mang đậm dấu ấn ký ức này.

Trên bàn đá xếp chồng lên nhau những cuốn bí tịch dày cộp, bên trong quả thực ghi chép rất nhiều bút ký.

Tôi như hố đen tham lam cầm lấy những cuốn bút ký đó, bắt đầu không ngừng lật xem.

Sở Long cảm thấy hôm nay nếu muốn làm sáng tỏ mọi chuyện thì nhất định phải tìm ra thông tin thực sự, như vậy mới có thể mở ra một cánh cửa mới để thấu hiểu tình hình.

Nếu không nhanh chóng hiểu rõ chuyện này là thế nào, chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo, thậm chí cuối cùng sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Để có thể thực sự khám phá bí mật bên trong, Sở Long cũng quyết chơi tới cùng.

Sau khi tìm thấy một số thông tin bút ký, Sở Long bắt đầu tra cứu một cách thèm khát, anh ngồi bệt xuống đất, lật xem hết lần này đến lần khác. "Chẳng lẽ là Đạo Mộ Bút Ký?" Sở Long vò đầu lẩm bẩm.

Từ những thông tin đầu tiên, có vẻ như đây là bản ghi chép thời gian và nhân sự của những lần trộm mộ thường ngày.

Bên trong có tên của một số tiền bối trong Lão Cửu Môn, thậm chí có cả Chú Ba của Ngô Thiên Chân trong đó, còn có Ngô Lão Cẩu và những người khác, thậm chí anh còn thấy một cái tên gọi là Trần Văn Cẩm.

Điều này khiến Sở Long cảm thấy hơi thắc mắc, người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Chương 931

Hình như rất ít khi nghe thấy cái tên này, trong Lão Cửu Môn anh chỉ nghe qua những người khác.

Nhưng lúc này anh không muốn truy cứu sâu về điều đó, vì Sở Long muốn biết bí mật bên trong thì phải lật xem cho kỹ để hiểu rõ những chuyện đang ẩn giấu.

Thế là Sở Long bắt đầu tra cứu tỉ mỉ mọi tư liệu hết lượt này đến lượt khác.

Theo những dòng bút ký, Sở Long bắt đầu đắm chìm vào đó, dường như trong não bộ đang hiện ra những thước phim trộm mộ năm nào.

Cho đến tận ngày nay, mỗi khi nhắc đến Lão Cửu Môn, ai nấy đều phải giơ ngón tay cái nể phục, thực lực năm đó của họ quả thực không ai bì kịp.

Chỉ nhìn vào một điểm thôi cũng đủ thấy cảnh giới của Lão Cửu Môn.

Trong lúc Sở Long đang tra cứu tư liệu, anh đột nhiên nhìn thấy một cái tên, trên đó ghi rõ ràng là: Trương Linh.

Vừa nhìn thấy cái tên này, da đầu Sở Long lập tức tê dại, gương mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Trong ký ức của Sở Long, tại sao cái tên Trương Linh này lại xuất hiện thường xuyên thế nhỉ?

Phải biết rằng Trương Linh đã được ghi chép trong các bản ghi trộm mộ từ mấy chục năm trước.

Người mang tên Trương Linh này đã từng liên kết trộm mộ với

Lão Cửu Môn nhiều lần.

Hiện tại trong cuốn bút ký này, nó chỉ được ghi chép sơ sài vài dòng, thậm chí không hề cố ý miêu tả về bản thân Trương Linh.

Cái tên này chắc chắn không thể sai được, cũng tuyệt đối không thể chỉ là trùng hợp.

Nếu Trương Linh đã xuất hiện từ mấy chục năm trước, vậy tại sao bây giờ lại lòi ra một Tiểu Ca thần bí?

Chẳng lẽ Trương Linh mà mọi người vẫn thấy là hậu duệ của Trương Linh kia, hay chính là cái gã Tiểu Ca "muộn hồ lô" thần bí đó?

Thật là quá kỳ quái, trên đó ghi chép chi tiết rằng Trương Linh là người mạnh nhất và giàu kinh nghiệm nhất trong cả đội ngũ, luôn có những ngón tay thon dài, sau lưng đeo một thanh cổ đao.

Mọi chi tiết đều trùng khớp với đặc điểm cá nhân của Trương Linh.

Nhưng tại sao mọi chuyện lại trùng hợp đến mức này, tình huống hiện tại khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quái, vẻ mặt ai nấy đều trở nên vô cùng cổ quái.

Có vẻ như mỗi người đều lộ ra một nét mặt dị thường, không ngừng lắc đầu, cảm thấy khó xử vô cùng.

Lúc này trong lòng Sở Long dâng lên ngàn con sóng dữ, cả não bộ rối loạn như một nồi cháo loãng, anh muốn biết rốt cuộc là chuyện gì nhưng lại không thể làm sáng tỏ ngay được.

Nếu không thể cẩn thận giải quyết vấn đề này, hậu quả sau này sẽ khôn lường, thậm chí vượt xa tưởng tượng.

Vì thế, Sở Long cứ đi tới đi lui tại chỗ, những suy nghĩ trong đầu bắt đầu bị xáo trộn.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ bị vướng mắc mãi như thế này sao?

Trong lúc Sở Long đang khao khát tìm kiếm bí mật, muốn biết mối quan hệ giữa Trương Linh và Lão Cửu Môn năm xưa, anh đột nhiên phát hiện một trang quan trọng trong cuốn bút ký đã bị ai đó xé mất. "Là ai làm?

Chẳng lẽ trong trang này ghi chép thông tin thực sự quan trọng?" Sở Long lẩm bẩm vài câu rồi cúi đầu nhìn, phát hiện dấu vết trang giấy bị xé bỏ, rõ ràng là có người cố tình muốn che giấu thông tin.

Cho dù cuốn sổ tay trộm mộ này được giấu dưới hầm, giấu trong mộ cổ địa hạ, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ vẫn không muốn làm chứng cho tình hình bên trong sao?

Điều này dấy lên ngàn con sóng trong lòng Sở Long, anh biết mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Sở Long rơi vào trầm tư, không ngừng suy nghĩ...

Ở bên ngoài, Hoắc Tú Tú vẫn đang cố gắng hết sức để trấn an bà nội, liên tục tìm đề tài để nói chuyện.

Chương 932

"Muộn thế này rồi mà vẫn không thấy Sở Long đâu, thằng nhóc đó đi đâu rồi?

Hôm nay làm tiệc tẩy trần cho nó, thế mà nhân vật chính lại đột nhiên biến mất?

Thật là không ra làm sao cả!" Bà lão nhìn quanh một lượt không thấy bóng dáng Sở Long đâu, thế là bắt đầu oán trách vài câu, thậm chí còn trách móc cả cháu gái mình.

Dù sao bà cũng cảm thấy bữa tiệc hôm nay là dành riêng cho Sở Long, thiết đãi như vậy quả thực không dễ dàng gì.

Vậy mà một bữa tiệc tối long trọng thế này lại không thấy nhân vật chính xuất hiện, người thì biến mất tăm mất tích, cứ như cố ý trốn tránh ai đó vậy.

Nghe bà cụ nói thế, đối phương lập tức kêu lên: "Bà nội ơi đừng hiểu lầm, Sở Long chắc là có việc gì cần xử lý nên mới về rồi, không phải cố ý vắng mặt trong bữa tiệc đâu." Khi Hoắc bà bà vừa trách tội Sở Long, Hoắc Tú Tú đã có chút cuống quýt, vội vàng lắc đầu, cố gắng bào chữa cho Sở Long.

Bởi vì trong lòng Hoắc Tú Tú, Sở Long là người ưu tú nhất, anh Long là lợi hại nhất.

Cô sợ người khác sẽ bàn tán sau lưng hoặc trách mắng anh.

Lời phản hồi vội vàng này lập tức thu hút sự chú ý của lão quản gia và những người xung quanh, thế là mọi người bắt đầu cười rộ lên.

Quản gia lấy chuyện đó ra trêu chọc: "Đại tiểu thư à, đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà mà, mới quen chưa được bao lâu đã

bắt đầu học cách che chở cho Sở Long rồi, thật khiến những người già như chúng tôi cảm thấy đau lòng quá đi." Lão quản gia cười khổ, lắc đầu đầy vẻ bất lực, thực chất là muốn trêu Hoắc Tú Tú để không khí thêm vui vẻ.

Nhưng vì Hoắc Tú Tú đang nói dối để che đậy cho Sở Long, lại sợ chuyện vỡ lở nên trong lòng vô cùng lo lắng và căng thẳng, khi nói chuyện cứ lắc đầu liên tục, giọng nói lí nhí, tay thì vò vò vạt áo.

Hoắc lão thái thái ở bên cạnh dường như đã nhìn ra điều gì đó, bà hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Ta thấy sắc mặt con hơi khó coi, hay là trong người không khỏe?

Nếu không sao lại có biểu hiện như thế kia..." Dù sao Hoắc Tú Tú cũng là do bà cụ nuôi lớn từ nhỏ, nên bà rất quen thuộc với tính cách và biểu hiện thường ngày của cô, chỉ cần một cái nhìn, một sắc thái là bà có thể lập tức đoán ra ngay đối phương đang có chuyện gì giấu giếm.

Tú Tú lập tức lắc đầu: "Không có gì ạ, con chỉ thấy trời hơi nóng thôi, bà nội đừng nói bừa, con vẫn khỏe mà." Cô bắt đầu vội vàng che giấu sự thật, muốn nhanh chóng bỏ qua chuyện này hoặc chuyển chủ đề, nếu không chắc chắn sẽ lộ sơ hở.

Nhưng Hoắc Tú Tú không ngờ rằng, ngay từ lời giải thích đầu tiên cô đã để lộ sơ hở, Hoắc lão thái thái đương nhiên đoán ra cô đang giấu giếm chuyện gì đó.

Sự lo lắng trong lòng Hoắc Tú Tú có lẽ liên quan trực tiếp đến Sở Long.

Bà lão lập tức đứng dậy, ho hắng hai tiếng rồi nói: "Thôi thì trời cũng muộn rồi, con mau về nghỉ sớm đi, cơm cũng ăn xong rồi, mọi người cũng nói chuyện rồi, có gì mai tính sau, nhanh đi nghỉ đi..." Bà

lão chống gậy, chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này Hoắc Tú Tú hoàn toàn hoảng loạn, cô vội vàng nhảy dựng lên, tiến lên phía trước nói: "Bà nội đừng vội, con còn có chuyện muốn nói với bà, con còn mấy câu chưa nói hết, hay là mình ngồi lại nói chuyện thêm lát nữa đi." Vì lo lắng nên Hoắc Tú Tú cứ níu chặt lấy tay bà cụ không chịu buông, hận không thể kéo bà lại ngay lập tức.

Phản ứng đặc biệt này của đại tiểu thư không chỉ thu hút lão quản gia mà cả những người giúp việc khác cũng đều chú ý.

Tú Tú phản ứng quả thực quá lạ thường, dám hét lên với bậc trưởng bối, thậm chí còn dùng biện pháp lôi kéo thô bạo như vậy.

Hoắc lão thái thái lúc này khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì thì nói mau đi, đừng giấu trong lòng nữa." Khi nói những lời này, bà lão cau mày, trong thần kinh cũng hiện lên một áp lực như vậy, cái nhẫn đó, kết quả là bắt cô phải chủ động khai ra.

Hoắc Tú Tú vẫn lắc đầu: "Bà nội của con ơi, thực sự không có gì mà, con không giấu giếm chuyện gì hết, chỉ là con thấy hai bà cháu mình lâu rồi không gặp nên muốn ngồi lại tâm sự thôi, như vậy mới gắn kết tình cảm bà cháu mình chứ, đúng không..." Hiện tại không còn đường lui nữa, nên Hoắc Tú Tú chỉ có thể cố gắng nói dối trắng trợn, đứng bên cạnh tìm cách xoa dịu sự việc, chỉ có như vậy mới giúp không khí căng thẳng giữa hai bên nhanh chóng dịu lại.

Nhưng những lời này đầy sơ hở, Hoắc lão thái thái vốn là một người mưu sâu kế hiểm, nên liếc mắt một cái đã nhìn thấu ngay đứa cháu này đang giấu giếm điều gì đó.

Nhưng với tư cách là trưởng bối, bà không thể hỏi thẳng thừng, nên lúc này chỉ có thể nghiêm nghị nói: "Tú Tú à, bà biết con là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời, từ trước đến nay đều không thích

nói dối, cũng không thích bày trò trong nhà, nếu vì chuyện gì đó mà cứ giấu giếm mãi thì bà nội sẽ buồn lắm đấy..." Hoắc bà bà là người thế nào chứ, chỉ cần một ánh mắt, một nét mặt là bà có thể đoán được đại khái suy nghĩ trong lòng Tú Tú.

Lúc đó bà đã học được cách nói bóng gió, cố gắng làm cho Hoắc Tú Tú hiểu được tình hình hiện tại, bắt cô phải ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này tay Hoắc Tú Tú bắt đầu run lên vì căng thẳng, mồ hôi hột cũng rịn ra trên trán.

Càng như vậy, bà cụ càng khẳng định dự đoán của mình, quả nhiên không sai, cái đám này chắc chắn đang có chuyện giấu giếm bà.

Cuối cùng bà cụ như có linh tính mách bảo, bà đưa tay lên vị trí thắt lưng rồi sờ sờ, lập tức nhíu mày phát hiện chùm chìa khóa đã biến mất.

Bà cụ trừng mắt nhìn Tú Tú một cái: "Gan lớn thật đấy, coi chừng ta trị con, con làm cái gì thế hả?

Ăn gan hùm mật gấu rồi à?" Bà cụ đột ngột nổi trận lôi đình, khiến lão quản gia và đám người hầu xung quanh đều giật nẩy mình, một vài người giúp việc còn quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Chương 933

Hoắc Tú Tú cũng bị dọa cho sợ khiếp vía, vì hiếm khi thấy bà nội nổi giận lôi đình như vậy.

Đối phương quát mắng nghiêm nghị như thế, cô cũng "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu xin tha. "Bà nội nghe con giải thích, con xin bà đấy, đừng vào đó, con biết lỗi rồi, lần sau con không dám nữa đâu, đây là lần đầu tiên của con mà." Hoắc Tú Tú không ngừng dập đầu, hết lần này đến lần khác khổ sở giải thích, nhắc lại đủ mọi chuyện để mong bà nội nhanh chóng quên đi chuyện này hoặc đừng tiếp tục điều tra sâu thêm nữa.

Thực ra trong lòng cô cũng hiểu rõ, lần này có lẽ đã chạm vào vảy ngược của bà nội, bởi vì chùm chìa khóa đó luôn được bà mang theo bên mình, chứng tỏ bà cụ cực kỳ coi trọng món đồ đó, luôn coi nó như mạng sống mà canh giữ.

Vậy mà bây giờ lại bị cô lén lút trộm mất, không nổi giận mới là lạ, lúc này Hoắc Tú Tú chỉ có thể cố gắng hết sức giải thích rõ ràng mọi chuyện, ít nhất là để nhận được sự tha thứ của bà nội.

Bà lão lúc này tức giận đến mức thở không ra hơi, cảm thấy đứa cháu nhà mình ngày càng không ra gì, thật là không thể lý giải nổi.

Những lời nói hiện tại thực sự khiến bậc làm trưởng bối như bà thất vọng tột cùng, Tú Tú nhà bà chưa bao giờ có những hành động như vậy, càng không có gan làm thế, chẳng lẽ đột nhiên lại dám động thủ với bà?

Quản gia vội vàng tiến lên can ngăn: "Phu nhân, bà đừng kích động quá, đại tiểu thư sai rồi, có lẽ cô ấy thực sự không biết chuyện bên trong nghiêm trọng thế nào, cũng không biết ảnh hưởng ra sao nên

mới làm chuyện dại dột này, bà đừng chấp nhặt với cô ấy." "Đại tiểu thư thực sự vô tội mà, chắc chắn là bị ai đó xúi giục thôi." "Nhất định là có người cố ý chỉ thị, nếu không thì đại tiểu thư tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy, tôi tin tưởng vào nhân cách của cô ấy, từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan ngoãn, làm sao có thể làm chuyện tày đình này được." Những người giúp việc xung quanh đều không ngừng cầu tình cho Hoắc Tú Tú, hy vọng bà lão có thể sớm nguôi giận, không tính toán chuyện này nữa.

Nhưng lúc này bà lão làm sao nghe lọt tai những lời đó, bà sắp tức nổ phổi rồi, hơi thở trở nên dồn dập.

Bà cảm thấy cái tên này thật quá đáng, không thể lý giải nổi, dám làm ra chuyện rắc rối như vậy, quả thực không hề để những người trong gia tộc vào mắt.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là dám lấy đồ của bà một cách ngang nhiên như thế, được rồi, nếu hôm nay không đưa ra hình phạt thích hợp hoặc không có phản ứng gì thì sau này con bé này chắc sẽ vô pháp vô thiên mất.

Thế là bà cụ lập tức hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, đừng có cầu tình nữa, chuyện này ta tự có quyết định, đưa con bé ra một bên canh giữ cho ta, bây giờ ta phải về phòng ngay lập tức." Bà cụ không hề ngốc, cháu gái bà làm chuyện này chắc chắn là có người đứng sau phối hợp, mối họa và sự đe dọa lớn nhất chắc chắn chính là bản thân Sở Long.

Vì vậy, lúc này bà cụ vội vàng nhất là quay về phòng xem kẻ nào gan tày trời, dám tự ý xông vào khi chưa được phép, xâm phạm nghiêm trọng đến giới hạn của bà.

Cuối cùng, Hoắc Tú Tú bị quản gia và các người hầu khác canh chừng chặt chẽ, bà cụ chỉ có thể dẫn theo tùy tùng quay về chỗ ở.

Nhìn bà nội đi khỏi, cô lo lắng hét lên: "Bà nội ơi, bà đừng giận, con biết lỗi rồi, con cũng không cố ý đâu, con thực sự bất đắc dĩ mới làm vậy, bà đừng có kích động quá mà!" Nhìn bóng lưng đối phương dần xa khuất, Hoắc Tú Tú không ngừng kêu gào hết lần này đến lần khác, giọng nói trở nên khàn đặc, cả thân hình bắt đầu run rẩy, tay chân lạnh toát.

Chỉ cần có thể giải thích rõ ràng chuyện này, để bà nội cho cô một cơ hội giải thích mọi chuyện, cô tin rằng những việc khác đều có thể thương lượng được.

Nhưng cuối cùng mọi thứ đều công cốc, vì những lời đó chẳng có tác dụng gì, cũng chẳng ai thèm nghe.

Đặc biệt là sau khi nghe tiếng gọi đó, đối phương chỉ lắc đầu nói: "Muộn rồi, tất cả không còn kịp nữa, con biết không?

Ta quá thất vọng rồi, không ngờ bao nhiêu ngày qua con lại ngu ngốc như vậy, thật không thể lý giải nổi, cái lũ này đúng là không thể tưởng tượng được." Đối phương vừa nói vừa thở dài một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước, cả người toát ra một vẻ thần thánh như đang nhìn thấu mọi chuyện.

Cũng không biết đối phương rốt cuộc đang nghĩ gì, tóm lại cảm thấy đầu óc rối như tơ vò, tâm tư hỗn loạn một mảnh.

Đối với bà mà nói, có lẽ cái gọi là nhân sinh cũng là một loại đả kích chí mạng, bởi vì bây giờ nghĩ nhiều lại thấy vô nghĩa.

Cuối cùng bà cụ cũng cúi đầu im lặng, không thèm để ý đến chuyện này nữa, cũng không cần phải cân nhắc thêm.

Bà cụ đi rồi, Hoắc Tú Tú lúc này chỉ có thể đứng một bên, thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng bà nội đừng làm khó Sở Long.

Lúc này Sở Long vẫn đang ở trong ngôi mộ cổ dưới hầm, nhìn

cuốn Đạo Mộ Bút Ký trong tay, anh cứ băn khoăn mãi về cái trang giấy bị xé mất đó.

Nhưng chờ mãi vẫn không hiểu ra sao, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, xua tan những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng.

Sau khi xem qua đại khái cuốn Đạo Mộ Bút Ký, anh đột nhiên thấy bên cạnh có một cuốn album ảnh.

Điều này càng khiến anh nghi ngờ hơn, chẳng lẽ trong album này có bí mật gì khác?

Mãi mới lấy được album ảnh, anh bắt đầu lật xem từng trang, từng tấm một, muốn xem trong album này có thực sự chứa đựng những gì mình đang tìm kiếm hay không.

Trong đó đa số là những bức ảnh chụp các cảnh tượng của đội thám hiểm, từ thời Dân Quốc cách đây mấy chục năm, những đội thám hiểm đó được quốc gia hỗ trợ để tìm kiếm các cổ vật hữu ích, khám phá lịch sử và bí mật.

Lão Cửu Môn ban đầu cũng hợp tác với các nhà khảo cổ và đội thám hiểm, sau đó mới có một loạt truyền thừa về sau.

Đầu tiên đập vào mắt là một bức ảnh chụp chung trước khi hành động, trong đó quả nhiên có Chú Ba Ngô Tam Tỉnh, và một người phụ nữ đứng cách đó không xa có ngoại hình rất giống Tú Tú.

Chương 934

Có lẽ đó là một tiền bối của nhà họ Ngô, nếu không sao lại giống nhau đến thế.

Khi xem tiếp, anh lại thấy một người có diện mạo giống hệt Trần Bì A Tứ, cách ăn mặc của đối phương cũng có vài phần tương đồng với lão.

Sở Long bắt đầu suy luận theo hướng này, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, có lẽ đây chính là người của nhà họ Trần mà anh đang tìm kiếm.

Một cuộc trộm mộ liên hợp mà lại có đội hình lớn thế này, huy động được nhiều người như vậy cùng tham gia, chuyện này thực sự vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, anh bắt đầu suy tính kỹ càng trong lòng. "Oa, thật sự không ngờ lại thần kỳ đến thế, chuyện này xem ra cực kỳ huyền bí, dự là sẽ mở ra một hành trình mới đây." Lúc này Sở Long bắt đầu lẩm bẩm tự nhủ, trên mặt cũng lộ ra chút vẻ hoang mang.

Bởi vì trong tình huống này, anh cảm thấy chuyện này thực sự ngoài ý muốn, dường như mọi thành viên chủ chốt của các đại gia tộc trong Lão Cửu Môn đều có mặt đông đủ.

Đã tập hợp đầy đủ nhân viên các gia tộc như vậy thì chắc chắn sắp tới sẽ có những hoạt động tương ứng.

Tiếp tục xem xuống dưới, anh phát hiện ra một nơi giống như dưới đáy biển, nơi đó dường như đầy rẫy sự biến động, căn bản không tìm thấy bí mật thật sự.

Nhìn từ bức ảnh có thể thấy cảnh tượng lúc đó cực kỳ ác liệt, có lẽ vì là ảnh đen trắng nên không thể cảm nhận sâu sắc những chi tiết

lúc bấy giờ.

Dù vậy, nó vẫn tạo ra sức hút mạnh mẽ đối với Sở Long, khiến anh tiếp tục đào sâu suy nghĩ theo hướng này.

Sau khi lật xem tiếp, quả nhiên anh thấy ở tấm ảnh cuối cùng sau khi hoàn thành cuộc trộm mộ, xuất hiện một bóng người cực kỳ rõ nét ở vị trí phía trước nhất.

Người này xuất hiện ở phía trước nhất, có thể thấy rõ một hình ảnh thần kỳ.

Trong tấm ảnh chụp chung cuối cùng này, anh thấy Ngô Tam Tỉnh, đồng thời cũng thấy cả Trần Văn Cẩm.

Nhưng bức ảnh này trông cực kỳ quái dị, bởi vì ở vị trí cuối cùng lại bị ai đó khoét một cái lỗ, giống như trong đội thám hiểm cuối cùng có một người xuất hiện nhưng lại bị cố ý cắt bỏ đi.

Thật là kỳ quái, một bức ảnh trộm mộ liên hợp tử tế như vậy tại sao lại bị người ta cắt xén, cố ý giấu nhẹm đi một bóng người?

Chẳng lẽ có ai đó cố ý che giấu sự thật, có người muốn né tránh tình huống này?

Khi liên kết với trang giấy bị thiếu trong cuốn bút ký vừa rồi, Sở Long càng đoán chắc rằng bên trong chắc chắn có ẩn tình khác, đối phương chắc chắn có một thân phận siêu cấp khủng.

Nếu không phải thân phận đặc thù, tại sao đối phương lại cố ý che giấu, muốn ẩn mình sâu như vậy, muốn dùng thời gian để vùi lấp sự thật, khiến nó chìm vào lịch sử mà không để lộ ra ngoài ánh sáng.

Nếu nói không tò mò, không thấy lạ thì đúng là giả, vì sự thật bày ra trước mắt, tất cả đều thực sự hiện hữu ở đây, nếu không thể thực sự khám phá ra thì Sở Long cảm thấy chắc chắn mình sẽ luôn canh cánh trong lòng.

Vì thế lúc này Sở Long cứ cầm tấm ảnh trong tay, mãi mà không thể bình tĩnh lại được.

Sau đó anh đưa tấm ảnh lại gần phía đèn dầu, muốn mượn ánh sáng yếu ớt đó để nhìn rõ hình dáng cụ thể trong bức ảnh.

Chỉ có như vậy anh mới có thể dựa vào những chi tiết trên bức ảnh, xem có thông tin nào rò rỉ từ những nhân vật bên trong không, biết đâu sẽ tìm thấy một manh mối mới, một khởi đầu mới.

Thế là lúc này Sở Long lộ ra vẻ tự tin, tim anh bắt đầu đập thình thịch, sự căng thẳng và cảm xúc đó khiến anh có chút không thể kiểm soát được sự lo lắng trong lòng.

Xem ra chuyện này thực sự rất thú vị, đối với anh đây là một thao tác bình thường vượt xa mong đợi. "Thật không làm tôi thất vọng, Lão Cửu Môn luôn liên kết để che giấu một sự thật, sự thật này chắc chắn không ai biết!

Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Chuyện gì mà có thể khiến cả Lão Cửu Môn hợp sức che giấu như vậy?" "Và tình huống gì khiến Lão Cửu Môn vốn đang hưng thịnh một thời, nhưng đột nhiên sau lần trộm mộ liên hợp đó lại chủ động chọn cách quy ẩn, một số người trong gia tộc lần lượt sa sút, cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp?" "Có phải trong mộ cổ địa hạ đã gặp điều gì kỳ quái, hay là gặp chuyện tà môn, nếu không thì làm sao lại gặp phải một loạt phản ứng dị thường như vậy?

Tôi không tin điều đó, chẳng qua là mọi người muốn rửa tay gác kiếm nên mới có những thay đổi cổ quái như vậy thôi." Đầu óc Sở Long lúc này rối như một nồi cháo loãng, thậm chí khi anh đang mải mê suy nghĩ về chuyện này, anh hoàn toàn không thông suốt được tình hình là thế nào.

Đến mức Sở Long lúc này cứ mãi suy ngẫm về những chi tiết cụ thể bên trong, bắt đầu cân nhắc tỉ mỉ.

Đương nhiên những chuyện này chắc chắn không đơn giản như anh nghĩ, cũng không rõ ràng như anh cân nhắc, có lẽ bên trong thực sự vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Cuối cùng Sở Long chỉ có thể từ từ nhắm mắt lại, cúi đầu chìm vào suy nghĩ, trên mặt lộ ra chút vẻ mê hoặc.

Chương 935

"Thôi, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, chi bằng cứ bình tĩnh lại đã, đó có lẽ là cái gọi là nhân sinh vậy." Cuối cùng Sở Long chỉ có thể thở dài một tiếng, lắc đầu xua tan những suy nghĩ trong đầu ra sau gáy, không muốn nghĩ bừa nữa.

Nhân sinh thường là vậy, nghĩ nhiều lại thấy không biết nói gì. "Kẻ nào bước ra ngay, đừng có nấp ở đó nữa, bị phát hiện rồi đấy!" Khi Sở Long đang mải mê với những suy nghĩ trong đầu, cân nhắc về ba sự việc đó, đột nhiên nghe thấy từ bên ngoài hang động có tiếng hét lớn.

Tiếng động đột ngột này khiến Sở Long giật nẩy mình, kéo anh từ trong mộng tưởng quay về thực tại, rồi anh từ từ vươn mình, xem ra đã bị phát giác rồi, lần này không trốn được nữa.

Sở Long cũng không chần chừ, anh đặt những cuốn bút ký và album ảnh về chỗ cũ, nhưng tấm ảnh cuối cùng ban nãy đã bị anh rút ra.

Một tấm ảnh bị hỏng, có một cái lỗ ở đó, dự là có người chắc chắn đã bị khoét đi, Sở Long muốn trực tiếp chất vấn Hoắc bà bà.

Dù sao có những lúc nếu chỉ dựa vào cái đầu để tìm tòi thì chắc chắn khó mà giải thích rõ ràng được, nếu Hoắc bà bà thực sự chủ động nói ra, hoặc có thể giải đáp thắc mắc cho anh, anh tin mình sẽ bớt phải đi đường vòng.

Sở Long điều chỉnh lại tâm thái bên trong, khi chậm rãi đi ra ngoài, anh cảm thấy tâm tư đã bình tĩnh lại, không còn vẻ căng thẳng như ban đầu nữa.

Ở một lối ra khác của mật thất, có một vài người giúp việc cầm

dao găm và các thứ khác chờ sẵn từ lâu, vì họ biết có người tự ý xông vào, chỉ là không biết kẻ đó là ai nên phải chuẩn bị phòng bị. "Mẹ nó, mau ra đây ngay, đừng có ở đó mà chống cự vô ích, giờ hết đường chạy rồi, bị chúng tao bao vây rồi, khôn hồn thì ngoan ngoãn mà bước ra, nếu không thì chỉ có con đường chết thôi." Khi bị người ta vây khốn chặt chẽ bên trong, họ bắt đầu liên tục hét lớn, cầm dao găm chặn cứng lối ra.

Bất kể đối phương là ai, chỉ cần hôm nay dám xuất hiện thì chắc chắn không nơi trốn thoát, họ sẽ nhân cơ hội này bắt sống ngay, tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Họ đã bao vây chặt chẽ, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì, cũng chẳng có bước giải quyết nào tốt hơn.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, Sở Long lại cười nói: "Ha ha ha, được rồi được rồi, mọi người đừng kích động, đều là người nhà cả mà, tôi chỉ tiện tay lúc rảnh rỗi vào đây dạo chơi chút thôi, làm gì mà căng thế?

Tôi chỉ vào xem chút thôi, có trộm đồ nhà các người đâu." Đã bị phát hiện rồi thì còn giấu cái gì nữa?

Thay vì ở đó mà học mấy cái kiến thức viển vông, chẳng thà thản nhiên đối diện, nói thẳng tình hình rồi ra ngoài thảo luận cho tử tế.

Thế là lúc này Sở Long điềm tĩnh bước ra ngoài để thảo luận chi tiết với họ, đồng thời phẩy phẩy tay ra hiệu.

Bởi vì lúc này Sở Long cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng, nhất định phải cố gắng hết sức nói chuyện rõ ràng với nhóm người này, như vậy cũng có thể giúp đôi bên giảm bớt độ khó cho nhau.

Bước tới trước mặt, Sở Long bắt đầu vẫy tay chào hỏi với mấy người đó, thỉnh thoảng còn xua tay, nụ cười trên mặt hiện rõ vẻ bình

tĩnh. "Ha ha ha, thật là tốt quá, mọi người đều ở đây cả sao, thật là trùng hợp, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, chúng ta hãy ngồi lại nói chuyện tử tế đi, xem ra chuyện này quả thực quá đơn giản rồi." Vừa bước lên phía trước, Sở Long vừa cười hì hì, thỉnh thoảng vẫy tay chào hỏi, trông càng thêm điềm tĩnh, có thể thấy lúc này anh thong dong đến mức nào.

Nhóm đàn em xung quanh nghe xong lập tức nhíu mày, vẻ mặt ai nấy đều hiện lên sự tái mét, có lẽ họ không ngờ lại đụng mặt anh trong hoàn cảnh này. "Thằng nhóc này, gan cũng to gớm nhỉ, dám chạy vào tận đây, tao đang thắc mắc mày đang làm cái gì thế hả?

Tại sao lại đột nhiên xông vào trong đó?" "Đúng vậy con rể ơi, làm thế này quả thực quá đáng rồi, có nghĩ đến cảm nhận của người nhà tôi không, đại gia đình tôi luôn coi cậu như người nhà, sao cậu có thể đối xử với chúng tôi như vậy được?" "Thật không ngờ nhà mình lại có một thằng đàn ông như thế, rốt cuộc cậu định làm gì?

Thật đúng là biết người biết mặt không biết lòng." Những người này đều là những tay lão luyện, họ cứ lải nhải không ngừng, thở dài vắn dài dài nhìn chằm chằm Sở Long, không ngừng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng về anh.

Trong mắt họ, con rể là một thành viên quan trọng trong gia đình, là đối tượng luôn được tiếp đãi nồng hậu, họ đã sớm coi anh như người nhà chứ không phải người ngoài.

Vậy mà bây giờ người nhà tại sao lại suốt ngày làm những chuyện lén lút như vậy, huống hồ con rể vốn là người quang minh lỗi lạc, không phải hạng tiểu nhân đó!

Vì vậy khi Sở Long bước ra từ mật thất đó, họ cảm thấy Sở Long dường như khác hẳn với hình ảnh trong lòng họ ngày thường, đúng là một trời một vực.

Nghe những lời vô nghĩa đó, Sở Long lập tức ha ha cười lớn, lắc đầu nói: "Ôi trời ơi, mọi người làm gì mà căng thế?

Tại sao lại nghiêm trọng hóa vấn đề lên vậy?

Cứ một lũ đứng đó mà xị mặt ra, thực ra chuyện rất đơn giản, tôi cũng chỉ là mượn cơ hội này để nói chuyện với mọi người thôi, được rồi được rồi, mọi người đừng kích động, cười lên cái nào, mỗi người một nụ cười xem nào..." Nhìn thấy gương mặt ai nấy đều u ám, Sở Long cảm thấy hơi kỳ quái, thế là anh tiến lên, vội vàng cắt ngang lời kể khổ, đồng thời cố ý xoa dịu áp lực.

Bởi vì trong tình huống này, sự việc không hề đơn giản như vậy, nên phải cố gắng hết sức để không hành động lỗ mãng.

Nhưng thực tế lại không phải vậy, bây giờ mọi chuyện còn trở nên cổ quái hơn.

Chương 936

Vào khoảnh khắc này, sau khi bị đại gia đình cảm thán và phán xét một hồi, Sở Long cũng tự nhiên điều chỉnh tâm thái, tâm tư cũng bình phục lại nhiều, anh đứng đó xoa dịu áp lực, tin rằng một lúc nữa chắc chắn có thể giảm bớt không ít phiền phức, cũng tự nhiên giảm đi gánh nặng, đỡ phải mang đến những phiền não vô tận cho đôi bên.

Lúc này, Sở Long cười ngượng ngùng nói: "Vừa rồi thật sự rất xin lỗi, thật sự ngại quá, không ngờ lại xảy ra chuyện phức tạp thế này, tôi cũng không lường trước được sẽ có vấn đề phát sinh, đây là lỗi của cá nhân tôi, mọi người vạn lần đừng để bụng nhé!" Lúc này Hoắc lão thái thái vẫn sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm Sở Long, dường như trong lòng bà đang có dự tính gì đó. "Mọi người xem giờ nên xử lý thế nào đây?

Hay là chúng ta báo quan, bắt nó tống đi luôn cho rồi?" Trong đám giúp việc có kẻ lại muốn đem chồng của đại tiểu thư đi báo quan, thật là nực cười, đúng là chuyện xấu trong nhà không nên vạch áo cho người xem lưng.

Bà lão nghe xong lập tức cau mày mắng: "Nói bậy bạ gì đó, chuyện xấu trong nhà không thể để lọt ra ngoài, chuyện nhà ta sao có thể giao cho người ngoài xử lý, tất cả lui xuống hết đi, chuyện này cứ giao cho ta xử lý là được, mau về hết đi!" Bà lão nói năng cực kỳ thẳng thắn, nhóm người xung quanh tuy thấy không yên tâm nhưng cũng chỉ đành gật đầu, lần lượt ra về.

Chờ mọi người đi hết rồi, trái tim lơ lửng của Sở Long mới được buông xuống, anh "hì hì" nhe răng cười, đôi mắt cong tít lại như vầng trăng khuyết, trông rất đắc chí và vui vẻ. "Ái chà ha ha ha, không ngờ

bây giờ bà lại nể mặt tôi đến thế, cho tôi diện tử quá, thật là tuyệt vời, tôi thấy bà chắc chắn không nỡ bỏ rơi tôi đâu mà, thực ra chúng ta đều là người nhà cả, không cần phải bày vẽ nhiều trò hoa mỹ thế này làm gì..." Sở Long cười ha hả, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ, có thể thấy anh dường như không hề bận tâm đến những việc mình đã làm, cũng không nghĩ là mình đã sai.

Anh hiểu rằng mọi chuyện cuối cùng cũng cần một câu trả lời, vừa rồi chẳng qua chỉ là thực hiện một vài lựa chọn thích hợp, nên mới dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền mà thôi.

Hiện tại chuyện đã xảy ra rồi thì nên có những lựa chọn tương ứng, chấp nhận sự thật thôi, đừng có mãi dằn vặt bản thân, thậm chí lại chuốc thêm bao nhiêu phiền phức, như vậy sẽ chỉ gây ra những phản ứng phụ liên hoàn.

Bà Hoắc lúc này nói: "Bây giờ chuyện này giao cho ta xử lý, những người khác cứ ra ngoài là được rồi." Hoắc lão thái thái dường như đã đoán được đại khái, Sở Long vừa rồi lén lút lẻn vào đó là vì mục đích gì.

Cho nên có những lời chắc chắn không thể nói trước mặt người khác, vì bản thân nó thuộc về những sự thật được cố ý che giấu trong gia đình, nên những chuyện tận mắt chứng kiến này chỉ có thể bàn bạc riêng với nhau.

Nhưng nhóm người hầu và bảo vệ vẫn có những lo ngại nhất định, vì Sở Long vừa mới vào mộ cổ địa hạ, yêu cầu vạn nhất lát nữa anh động thủ, rồi làm hại bà lão thì thực sự to chuyện.

Thế là những người thân cận vội vàng tiến lên trấn an: "Không thích bà cụ đâu, sau này nếu không kịp thì vạn nhất xảy ra chuyện biết tính sao, hay là để tôi ở bên cạnh canh chừng, nếu không để mặc như vậy thực sự không ổn đâu..." "Phải đấy, chuyện này thực sự không

đáng tin cho lắm, hay là chúng ta cứ bình tĩnh, sắp xếp trước xem sao!" Những người xung quanh đều cố gắng giải thích sự thật, điều chỉnh tâm thái, dốc hết sức mình để giải thích rõ ràng chuyện này.

Nhưng người đứng trước mặt lại lắc đầu bảo: "Lão hảo rồi, đừng có nói nhảm nữa, lão quản gia nói rồi, chúng ta cứ đứng ở cửa chờ là được." Những người đó lần lượt rút hết ra ngoài, chỉ còn lại Sở Long và bà lão trong phòng, ngay lập tức cả căn phòng trở nên gượng gạo và yên tĩnh hẳn đi.

Không khí xung quanh cũng tức thì chuyển biến không nhỏ, Sở Long lúc này gãi gãi mũi, cười khổ vài tiếng nói: "Cái đó... tiền bối thực sự ngại quá, vừa rồi hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn, tôi cũng không ngờ lại đột nhiên phát hiện ra lối vào đó, thực ra tôi không hề có ác ý gì đâu." Dù sao bây giờ hai bên đã đối mặt rồi, nên cố gắng nói chuyện cho rõ ràng một chút, nếu không cứ vòng vo tam quốc mãi lại bị người ta cười cho.

Vì thế lúc này Sở Long cũng muốn nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho đối phương, nói cho rõ ràng minh bạch, đỡ phải gây thêm nhiều phiền phức cho đôi bên.

Ngay khoảnh khắc này, đối phương lại lạnh lùng nói: "Nói xằng nói bậy, ta thấy cậu ở đây là đang có ý cười nhạo ta thì đúng hơn..." "Cậu thật sự tưởng mọi người ở đây nói cười hì hì trêu đùa với cậu là xong chuyện à?

Ta nói thật lòng là cậu làm ta cảm thấy thất vọng lắm, không ngờ một người như cậu lại làm ta thấy bất lực đến thế, thật sự quá thất vọng..." Ban đầu bà lão còn nói giọng trầm thấp, sau đó bắt đầu lắc đầu liên tục, khi bĩu môi sắc mặt càng hiện rõ vẻ không vui, dường như bà căn bản không để tâm đến chuyện này, cũng chẳng coi ra gì.

Bị đối phương khiển trách nghiêm khắc như thế, Sở Long lúc này

có thể thấy người khác đang ra vẻ lực bất tòng tâm, ít nhất là đột nhiên gặp vận đen rồi.

Nhân lúc không có ai, Sở Long cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp vào thẳng vấn đề: "Được rồi bà lão, thực ra tôi cũng không muốn vòng vo với bà nữa, rốt cuộc là năm đó cuộc trộm mộ kia là do ai liên kết thực hiện?

Tôi muốn biết tại sao mọi chuyện luôn bị che giấu!" Đã biết rõ tình hình bên trong rồi, Sở Long cảm thấy không cần thiết phải vòng vo tam quốc hay úp úp mở mở làm gì nữa.

Thế là Sở Long đem một số chuyện nói toạc ra, gương mặt hiện lên vẻ điềm tĩnh.

Đối phương nghe xong lại lập tức lắc đầu bảo: "Chuyện đó không đơn giản như vậy đâu, bản thân việc này thực sự rất khó giải quyết." "Ta nói rồi, những chuyện trước kia đừng có tìm hiểu sâu thêm làm gì, nó qua rồi, hy vọng cậu đừng tiếp tục ở đây mà không chịu buông tay, vì nếu cứ tiếp tục đào sâu tìm hiểu như vậy chắc chắn chẳng có lợi lộc gì cho cậu đâu, nên ta khuyên cậu hãy biết dừng lại đúng lúc, cố gắng buông bỏ đi, đó là lời khuyên tốt nhất của ta dành cho cậu, là cách giải quyết tốt nhất đấy." Đối phương nói với giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, khi nhìn Sở Long bà đã cố gắng hết sức khuyên can, trấn an một cách khổ khẩu bà tâm, hy vọng Sở Long có thể nhanh chóng buông bỏ mọi chấp niệm, đừng có khư khư giữ lấy vấn đề này mãi trong lòng.

Bà cũng cho rằng chuyện này không thể để người khác biết được, cũng không thể tiếp tục để lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng cái tính quật cường của Sở Long đã trỗi dậy, hôm nay đã biết rồi thì nhất định phải làm cho ra lẽ, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được.

Thế là Sở Long cũng không vòng vo nữa, trực tiếp lấy ra trang giấy vừa lấy được từ trong đó, cùng với tấm ảnh kia đặt ngay trước mặt đối phương.

Cầm lấy chúng, Sở Long trực tiếp mở miệng: "Được rồi tiền bối, bà đừng có đùa với tôi nữa được không?

Chúng ta đều hiểu rõ cả mà, tại sao cứ phải bắt tôi vòng vo làm gì..." "Đây này, tôi tìm được một tấm ảnh trong đó, bút ký tôi cũng đọc hết rồi, tôi cũng biết về những ghi chép liên quan đến cuộc trộm mộ liên hợp của Lão Cửu Môn năm đó!

Mọi ghi chép luôn có một lỗ hổng khổng lồ, tại sao một trang giấy quan trọng về sự thật lại bị xé mất, rồi tấm ảnh này lại có một người bị cắt đi..." "Rốt cuộc là đang che giấu cái gì, rốt cuộc mọi người đang giấu giếm điều gì ở đây suốt bao nhiêu năm qua mà không thể giải thích cho tôi hiểu vậy?

Nếu thực sự có bí mật gì khó nói, bà hoàn toàn có thể nói thẳng với tôi mà..." Lúc này Sở Long thực sự không thể chờ đợi thêm được nữa, anh liên tục đặt câu hỏi, không ngừng vỗ tay, gương mặt hiện rõ vẻ lo lắng, muốn làm cho ra nhẽ chuyện này ngay hôm nay.

Chương 937

Nếu hôm nay không giải thích rõ ràng, không làm sáng tỏ mọi chuyện, Sở Long cảm thấy tâm tư mình chắc chắn sẽ rối loạn một mảnh, đến ngủ cũng không yên, nên nhất định phải hỏi cho bằng được, chỉ khi nhận được câu trả lời từ đối phương thì trái tim anh mới có thể thực sự bình tĩnh lại.

Nghe xong những lời đó của Sở Long, đối phương vẫn chỉ lắc đầu cười hì hì, nhìn Sở Long rồi thở dài: "Cậu à, tôi nói rồi, chuyện này thực sự không thể cân nhắc được đâu, cũng không thể giải quyết hay ứng đối được, những người và việc liên quan không thể nào dàn xếp ổn thỏa được, nên hy vọng cậu hãy bình tĩnh..." Lúc này Sở Long hoàn toàn đau đầu, cảm thấy vạn phần bất lực.

Nếu thực sự là chuyện không thể giải quyết được thì rắc rối to rồi, sau này có thể sẽ mang đến không ít phiền phức và họa đoan.

Vì vậy để có thể giảm thiểu tổn thất, giải quyết những rắc rối này, để mọi chuyện có thể kết thúc, thậm chí sau này mọi thứ đều bụi trần lắng xuống.

Sở Long đập bàn nói: "Vậy xin hãy cho tôi biết, bây giờ tôi chỉ có một câu hỏi thôi, nam tử thần bí trên tấm ảnh này có phải là Trương Linh không?

Có phải là cái tay Tiểu Ca thần bí, cái gã câm như hến (Muộn Du Bình) mà tôi vẫn thường đi cùng không?" Hỏi nhiều quá dự là người ta cũng không nói, nên Sở Long chỉ có thể tinh giản hóa mọi câu hỏi, Trương Khởi Linh có phải là cái gã câm đó không?

Trương Khởi Linh có phải là người đàn ông thần bí bị cắt khỏi tấm ảnh không?

Tuy nghe có vẻ hơi kinh thiên động địa, nhưng Sở Long cảm thấy mọi thứ đều có thể xảy ra, dù sao trong nội bộ Lão Cửu Môn thì mọi chuyện ngoài ý muốn đều đã quá quen thuộc rồi.

Nghe xong lời giới thiệu của đối phương, bà cụ ha ha cười lớn, lắc đầu bảo: "Được rồi, đừng hỏi nữa, hiện tại ta chỉ có thể nói là miễn bàn luận, mau đi ra ngoài đi, ta hy vọng cậu đừng tiếp tục lan truyền chuyện này ra khắp nơi, đừng để nó thêu dệt rùm beng lên trong cả gia tộc này..." "Bởi vì một khi đã rước họa vào thân thì không phải một mình cậu có thể ứng phó nổi đâu, cũng không gánh vác nổi đâu, nên để tránh vạn nhất xảy ra, ta hy vọng cậu có thể thực sự giấu kín mọi chuyện trong lòng." Sở Long mượn vấn đề này tiếp tục gặng hỏi để tìm hiểu tình hình, anh biết đối phương đang giấu kín bí mật trong lòng, nhưng mọi lời nói đều bị cắt ngang bởi một câu nói, thậm chí khi đối phương khẽ lắc đầu, anh thấy trên mặt bà lộ ra một nét nhu tình.

Lúc này lòng Sở Long thực sự rối bời, vì anh thấy mình không thể kiểm soát được cảm xúc thực sự trong lòng, cũng không thể tưởng tượng nổi bên trong đang ẩn chứa một bí mật kinh thiên động địa siêu cấp khủng đến thế nào.

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều lại thấy dường như chẳng ai thèm để ý, cũng chẳng ai muốn trả lời, căn bản sẽ không có bất kỳ đáp án nào.

Rồi khi Sở Long đang cảm thấy vô cùng sầu muộn và bất lực, đối phương lại đột nhiên mở lời: "Thực ra cũng đừng có dằn vặt làm gì, ta sở dĩ nói nhiều với cậu như vậy là có một tầng hàm ý khác..." "Trong đống đồ cũ của Lão Cửu Môn này còn có một số thông tin khác, cái gã Tiểu Ca thần bí đó và Trương Khởi Linh quả thực có diện mạo giống hệt nhau." Một câu nói của bà lão dường như đã dấy lên ngàn con sóng trong lòng Sở Long.

Trong phút chốc Sở Long cảm thấy chân mày cau lại, tâm trí như có sóng to gió lớn cuộn trào. "Bà đừng có nói xằng nói bậy với tôi nhé, dù sao đó cũng là chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi, sao có thể trùng hợp đến thế được, chẳng lẽ Trương Linh chính là cái gã Tiểu Ca muộn hồ lô đó sao!" Bây giờ Sở Long mà không kinh ngạc thì đúng là giả, vì Trương Linh và Tiểu Ca vốn chẳng liên quan gì nhau mà bây giờ lại có thể gộp làm một.

Nếu sự thật đúng là như vậy thì cái trò đời này quả thực đã trở thành chuyện nực cười nhất thiên hạ, tim Sở Long lúc này đập thình thịch, cả não bộ dường như trống rỗng một mảng.

Lúc này Sở Long cực kỳ cần một lời giải thích, cực kỳ cần một đáp án, nếu đối phương cứ tiếp tục vòng vo tam quốc như vậy thì chắc chắn anh không thể chấp nhận được sự thật này.

Đối phương ừ một tiếng, gật đầu nói: "Chuyện này quả thực giống hệt như những gì cậu đã nói, không sai lệch chút nào.

Đó cũng là lý do tại sao ban đầu tôi luôn khuyên cậu nên tránh xa một chút, bởi vì hai khả năng này có lẽ thực sự không cùng một con đường." Thường thì vừa mới bước ra từ mộ huyệt Vân Đỉnh Thiên Cung, nên hiện tại Sở Long vẫn chưa thể hoàn toàn bình phục tâm tình từ trạng thái căng thẳng đó.

Người tuy đã về, nhưng hồn vẫn chưa định, dù sao sự việc ở Vân Đỉnh Thiên Cung cũng đã sớm cho Sở Long một nhận thức mới.

Những chuyện xảy ra trong Vân Đỉnh Thiên Cung quả thực có thể coi là vượt mức tưởng tượng, không thể giải thích bằng khoa học, mà giờ đây lại lòi đâu ra một Tiểu Ca bí ẩn.

Có người nói với anh rằng, cái gã câm như hến đó cư nhiên lại chính là Trương Linh năm xưa, người mà bấy lâu nay họ vẫn luôn tìm kiếm.

Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ, có kẻ đang cố tình trêu đùa anh sao?

Trương Linh làm sao có thể tự nhiên trở thành Muộn Du Bình được chứ?

Chẳng lẽ đối phương suốt mười mấy năm qua vẫn giữ nguyên được một dung nhan không hề thay đổi?

Mặc dù bình thường Sở Long khá khiêm tốn, nhưng cũng không đến mức bị dọa cho sợ hãi đến thế này.

Vì vậy, lúc này tâm trí Sở Long bắt đầu bình tĩnh lại, anh cười hì hì rồi gật đầu nói: "Cho tôi chút thời gian để bình tĩnh lại đã, tôi cần suy nghĩ kỹ xem chuyện này quả thực không hề đơn giản như vậy." Sở Long cười khà khà, lờ đờ lắc lắc cái đầu, vì anh cảm thấy hiện tại nhất định phải điều chỉnh lại trạng thái tâm lý.

Nếu những lời của bà già trước mặt này đều là sự thật, thì quả thực đủ để làm mới lại thế giới quan của anh.

Trương Linh, Muộn Du Bình, cái người thần bí thực sự đó, hóa ra thực sự đã tìm được bí mật của trường sinh. "Chẳng trách, chẳng trách cư nhiên lại có Kỳ Lân Huyết, trên người mang dòng máu Kỳ Lân có thể trừ tà tránh uế như bảo bối, xem ra thực sự có mối liên hệ không thể tách rời!" Kết hợp với những cảnh tượng kỳ lạ khi ở cùng Muộn Du Bình trước đó, cũng như hàng loạt sự việc quái dị đã xảy ra, Sở Long dường như bừng tỉnh đại ngộ, những mảnh ghép trong não bộ cũng dần được mở ra.

Ngay từ trước, Trương Linh hay cái gã Muộn Hồ Lô đó đã luôn cực kỳ trâu bò, dòng máu trên người càng giống như bảo bối, có thể trực tiếp đẩy lùi mọi mối đe dọa và rắc rối ma quái.

Lúc đó Sở Long cứ ngỡ chỉ là trùng hợp, giờ xem ra mọi chuyện

đều có lý do riêng của nó.

Chương 938

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, tim Sở Long đã bắt đầu đập thình thịch.

Trong khi Sở Long không ngừng suy tính trong lòng, Lão Thái Quân ở bên cạnh chỉ nhẹ nhàng vỗ vai anh, an ủi một câu: "Được rồi, tôi biết chuyện này chắc chắn sẽ mang lại rắc rối lớn và gây phiền muộn cho cậu, vì vậy tôi luôn muốn giữ kín nó trong lòng.

Cứ coi nó như một bí mật không công bố ra ngoài đi, có lẽ đám thanh niên các cậu thích tò mò, nhưng giờ chắc cậu đã biết tò mò hại chết mèo rồi chứ?

Đôi khi không biết gì lại khiến mình thanh thản hơn, đó mới là câu trả lời tốt nhất, cũng là sự bảo vệ tốt nhất." Những lời của người đứng đầu họ Hoắc giống như thắp lên một ngọn đèn trong đời Sở Long.

Đặc biệt là khi đối phương cảm khái như vậy, tâm trung Sở Long cũng cảm thấy có chút hỗn loạn, đầu óc có chút tạp niệm là chuyện tự nhiên.

Có lẽ sự thật đúng như đối phương nói, không khác mấy so với những gì anh suy đoán, chỉ là không ngờ sự việc lại trở nên phức tạp đến thế.

Chuyện này cũng dẫn đến tình huống hiện tại trở nên khá nực cười, khiến anh cảm thấy vô cùng phiền lòng, không biết rốt cuộc nên giải quyết vấn đề này thế nào.

Sau khi suy ngẫm, Sở Long từ từ bình phục tâm tình, nhẹ nhàng xoa thái dương, cảm thấy đầu óc trở nên tỉnh táo hơn.

Sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng, Sở Long chậm rãi đưa tay ra sau lưng, nhìn về phía trước với một tư thế cực kỳ ngầu như đang đứng trên cao nhìn xa trông rộng. "Rốt cuộc phải làm sao đây?

Tại sao lại có sự kỳ diệu đặc thù như vậy!" Những lời của bà cụ quả thực rất dễ nghe, bảo anh đừng tiếp tục quản chuyện này nữa, mau chóng quẳng hết mọi vấn đề ra sau đầu.

Nhưng nói thì dễ hơn làm, dù sao hiện tại Sở Long đã coi chuyện này là một bí mật đáng để khám phá nhất. "Thôi được rồi, chuyện hôm nay cứ thế đi, chúng ta cũng đừng nhắc lại nữa, tôi về sẽ lên kế hoạch trước." Sở Long cũng nhận ra cứ ở mãi trong phòng bà cụ cũng không phải cách.

Dù sao người ta cũng sắp nghỉ ngơi, những việc anh làm hôm nay quả thực hơi quá đà, thế là anh đành vội vàng chào hỏi rồi xoay người định rời đi.

Nhưng khi vừa đi đến cửa, Sở Long lại một lần nữa quay đầu lại, nhìn bà lão nói: "Thực sự vô cùng xin lỗi, không ngờ hôm nay tôi lại bốc đồng như vậy, mọi cách làm đều do tôi sắp đặt, thực sự không liên quan chút nào đến Hoắc Tú Tú, vì vậy tôi hy vọng sau này bà đừng trách cứ cô ấy." Nói đoạn, Sở Long chắp tay ôm quyền, hơi cúi người chào Hoắc lão thái thái.

Anh không muốn vì chuyện này mà khiến mọi người và người nhà nảy sinh mâu thuẫn hay rạn nứt không thể cứu vãn, nếu không anh chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy vô cùng.

Dù sao Hoắc Tú Tú trong chuyện này cũng vô tội, không liên quan chút nào, nên anh cũng không muốn kéo một cô gái vô tội vào cuộc.

Lão thái thái nghe xong lời của Sở Long thì cười ha hả, lắc đầu nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, việc gì phải nghĩ phức tạp thế, nhìn tôi giống hạng người hay chấp nhặt lắm sao?

Huống hồ Hoắc Tú Tú vốn là người nhà họ Hoắc, tôi cũng nhìn con bé lớn lên từ nhỏ, tính tình nó thế nào tôi rõ hơn ai hết.

Nếu không phải có người cố ý lừa gạt, thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện khiến gia tộc tôi cảm thấy khó xử đâu." Miệng thì bảo không trách tội, nhưng trên mặt bà lại lộ ra vẻ ngược lại, khiến Sở Long lúc này chỉ biết gượng cười.

Có những lời không nên nhìn thấu, mọi người có thể làm bạn tốt, nhưng một khi đã nói toạc ra thì đôi bên đều khó xử.

Cuối cùng Sở Long cũng chỉ đành chuồn lẹ, rời khỏi phòng không dám nán lại một giây, cũng không dám thảo luận thêm với đối phương.

Anh thực sự sợ lỡ lời câu nào lại làm bản thân thêm bối ngại.

Lúc này Sở Long trở nên khá kỳ quặc, thậm chí vẻ mặt còn có chút không nói nên lời.

Cuối cùng anh cũng bình tĩnh lại, vẻ mặt tự nhiên trở lại, thở dài một tiếng với vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Theo tình hình hiện tại, mọi người chỉ có thể giữ bình tĩnh trước, sau đó tự điều chỉnh tâm thái, tuyệt đối đừng để nảy sinh mâu thuẫn lớn, cũng đừng mang lại quá nhiều phiền phức.

Bởi vì hỏa lực mâu thuẫn vô cớ sẽ chỉ khiến mỗi người thêm áp lực mà thôi.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, mọi người đều thẹn thùng cúi đầu, thở dài một tiếng khi rời đi.

Chỉ cần tìm được cách giải quyết những phiền phức và khó khăn này, tin rằng bước tiếp theo sẽ giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề. "Này, anh làm cái gì thế?

Sẽ không làm khó anh Long chứ?

Chương 939

Thực sự không có gì cả, anh ấy cũng không có ý xấu đâu, cầu xin bà, ngàn vạn lần đừng làm khó anh ấy nhé, nhất định phải nghe anh ấy giải thích, anh Long tuyệt đối sẽ không nói dối đâu, nhất định sẽ cố gắng đưa ra lời giải thích thỏa đáng nhất." Hoắc Tú Tú đầy vẻ ưu sầu, không ngừng khuyên nhủ đám người hầu trong nhà, hết lần này đến lần khác nói tốt cho Sở Long.

Cô sợ rằng sau chuyện này, hình tượng của Sở Long trong mắt người nhà sẽ tụt dốc không phanh, rồi anh sẽ bị cả nhà họ Hoắc bài xích, thậm chí bị lão thái thái làm khó.

Dù sao Sở Long chỉ có một mình, làm sao chống lại được cả nhà họ Hoắc với bao nhiêu con người chứ, ý tứ như kiểu nhập gia tùy tục vậy.

Đó cũng là điều Hoắc Tú Tú lo lắng nhất lúc này, cô cứ thấp thỏm không yên vì Sở Long.

Những người hầu bên cạnh nghe xong chỉ biết lắc đầu cười khổ, thậm chí có người bắt đầu dò xét, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Chuyện này do bậc tiền bối trong gia tộc quyết định, bọn họ chỉ là người làm, có cố gắng thế nào cũng chẳng thay đổi được cục diện.

Thấy bao nhiêu người cứ đứng đó im lặng, Hoắc Tú Tú càng sốt ruột hơn, thế là lập tức chạy đi tìm quản gia ở gần đó: "Quản gia, cầu xin chú, chú phải biết con mắt nhìn người của cháu chắc chắn không sai mà, anh Ngô, anh Vương nhất định là người tốt, anh Long tuyệt đối sẽ không có ý xấu với gia đình mình đâu, chỉ là hơi hiếu kỳ chút thôi nên mới chạy tới đó." "Con cầu xin chú đấy, nhất định phải nói giúp vài câu, nhất định phải nói chuyện tử tế với bà nội, rồi giải thích

rõ ràng mọi chuyện để Sở Long được tự do, ngàn vạn lần đừng làm khó anh ấy." Cô nhóc sốt ruột đến mức nước mắt lưng tròng, chảy dài xuống má, giọng nói nghẹn ngào thê thảm, hoàn toàn không kìm nén được nỗi đau buồn trong lòng.

Cô cho rằng phải nhanh chóng giải thích rõ chuyện này, nếu không chắc cô sẽ khóc chết mất.

Nhưng người bên cạnh nghe xong lại không ngừng lắc đầu: "Ôi, đại tiểu thư của tôi ơi, cầu xin cô đừng như vậy có được không?

Thực ra tôi cũng đã cố hết sức để giúp cô rồi, nhưng không có cách nào cả, bọn tôi cũng lực bất tòng tâm mà thôi..." "Hay là thế này, cô cứ bình tĩnh lại đã, có chuyện gì chúng ta tính sau, lúc đó tôi sẽ cố gắng hết sức để giải quyết vấn đề, cô thấy sao?" Cuối cùng những người xung quanh bắt đầu ra sức khuyên nhủ, không ngừng an ủi cô, mong rằng có thể làm rõ mọi chuyện một cách tốt nhất để cả hai bên đều có câu trả lời thỏa đáng.

Nghe xong những lời đó, Sở Long cũng chỉ biết gật đầu ừ một tiếng.

Theo tình hình hiện tại, nói nhiều cũng vô ích.

Lúc này, Sở Long từ xa đi tới, mỉm cười nói: "Làm gì thế Tú nhi, sao lại cuống quýt lên vậy?

Sắp khóc đến nơi rồi kìa, không phải đang lo lắng cho anh đấy chứ?

Yên tâm đi, anh là ai cơ chứ, lên trời xuống đất, tiểu thần đồng này làm sao mà xảy ra chuyện được?

Mau để bụng vào trong dạ đi." Hoắc Tú Tú vốn đang lo sốt vó, không biết phải làm sao, không biết nên đối phó và giải thích các tình huống bên trong thế nào.

Nhưng không ngờ đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó cất lời, khiến cô sáng mắt lên, nhìn theo hướng âm thanh, trong lòng kích động vô cùng.

Thậm chí tim bắt đầu đập nhanh, cô không ngừng nuốt nước miếng, vui mừng đến mức không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả. "Oa, thực sự tốt quá rồi, Sở Long tìm thấy anh rồi, tốt quá, anh Long, cuối cùng anh cũng về rồi!" Nhìn thấy Sở Long lúc đó, Hoắc Tú Tú không kìm được niềm vui sướng trong lòng, vội vàng gọi một tiếng rồi rảo bước chạy về phía anh.

Vì quá kích động nên cô cứ chạy lon ton đi theo.

Thấy vẻ mặt kích động của đối phương, Sở Long chỉ cười khổ một tiếng, rồi bước đến gần, nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi: "Được rồi cô bé, làm gì mà nhìn anh như thế?

Vui mừng kích động cái gì chứ, không sao đâu, anh xử lý được hết!" Sở Long nói cực kỳ bình tĩnh, sau khi an ủi một hồi, nụ cười trên mặt anh càng hiện rõ hơn.

Cô nàng cũng ừ một tiếng, gật gật đầu rồi rụt cổ lại, lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Làm sao biết được hôm nay lại bối rối đến thế, tự nhiên cũng cảm thấy hơi ngại ngùng.

Lúc này, cô cũng chỉ biết ừ một tiếng rồi rụt cổ lùi lại phía sau hai bước, không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng chuyện này cũng coi như có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm, được Sở Long thành công hóa giải.

Trong vài ngày tiếp theo, Sở Long cũng rảnh rỗi vô sự, cùng Hoắc Tú Tú dạo quanh khắp khu nội thành, chỉ đi chơi để cảm nhận cuộc sống, những ngày tháng trôi qua vô cùng nhàn hạ.

Mỗi khi rảnh rỗi, đầu óc Sở Long lại không tự chủ được mà nghĩ

ngợi lung tung, thậm chí lại nghĩ đã lâu không gặp Bàn Tử, không biết gã đó ở ngoài kia đang làm cái quái gì?

Hay là cái gã Tiểu Ca bí ẩn kia hiện tại đang hợp tác với ai, không lẽ gã vẫn tiếp tục hành trình trên con đường của mình. "Anh Long, anh đang nghĩ gì thế?

Hôm nay đi chơi với em mà cứ thấy anh tâm hồn treo ngược cành cây, không lẽ trong lòng có tâm sự gì à?

Chương 940

Cảm thấy anh cứ kỳ quặc thế nào ấy." Thấy Sở Long cứ buồn bã không vui, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, thế là túm đầu nhìn chằm chằm vào Sở Long và hỏi vặn lại một câu.

Bởi vì sự thay đổi thần sắc của Sở Long lúc này thực sự khiến người ta cảm thấy bất ngờ, nên cô cũng muốn hỏi thăm kỹ tình hình.

Sở Long lắc đầu thở dài một tiếng nói: "Thực ra ngay cả anh cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy trong đầu có chút hỗn loạn, ôi, có lẽ đời người là thế, thật vô định!" Sau khi tự lẩm bẩm cảm thán, Sở Long nhẹ nhàng xoa thái dương, rồi điều chỉnh lại tư thế, đưa tay ra sau lưng, học cách đứng trên cao nhìn xa, dùng ánh mắt để quan sát mọi thứ xung quanh.

Mọi thứ có lẽ là triết lý nhân sinh đối với Sở Long, cũng sẽ khiến anh bừng tỉnh đại ngộ, thậm chí khiến anh sáng mắt ra.

Hoắc Tú Tú nghe xong một hồi vẫn cảm thấy chưa hiểu hết, thậm chí chẳng rõ rốt cuộc là chuyện gì, quá thâm sâu. "Vậy hay là hai ngày tới chúng ta trực tiếp đi tìm Bàn Tử đi, biết đâu lại tìm thấy gã đó!" Đột nhiên lúc này Sở Long nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Dù sao hiện tại mấy ngày nay cũng rảnh rỗi, chi bằng đến phố đồ cổ Phan Gia Viên của Bàn Tử xem dạo này gã sống thế nào.

Bàn Tử chẳng phải đã nói trước đó là sẽ mời ăn cơm, uống trà, nghe nhạc sao?

Lúc này chắc chắn gã phải thực hiện lời hứa rồi.

Hoắc Tú Tú nghe xong có chút thắc mắc, nhưng cũng ừ một tiếng nói: "Dù sao em cũng thế nào cũng được mà, nếu anh Long đi thì em

chắc chắn sẽ đi cùng, anh đi đâu em theo đó, hình với bóng luôn." Nghe cô nhóc nói vậy, Sở Long không biết diễn tả thế nào nữa, thế là nhẹ nhàng dùng tay véo chóp mũi cô, rồi dùng ngón tay ấn lên sống mũi cô. "Thật là một cô gái tốt, kiếp trước có thể gặp được em, anh cảm thấy đó là may mắn lớn nhất đời mình, cứ yên tâm đi, anh nhất định sẽ học cách trân trọng, nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào." Lúc này Sở Long không kìm được lòng mà cảm thán trong lòng, nói ra hàng loạt lời hứa hẹn.

Khi Sở Long nói chuyện giao lưu, trên mặt anh lộ rõ vẻ tình ý miên man.

Thế là cô gái nhỏ của Sở Long đỏ bừng cả mặt, cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Không ngờ trong lòng anh Long mình lại có vị trí lớn như vậy nha, thế là cô cũng cười hi hi lắc đầu nói: "Được rồi anh Long, đừng nói thế nữa, làm em thấy ngại quá, thực ra em cũng không ưu tú đến thế đâu." Vì đã quyết định đến Phan Gia Viên nên Sở Long cũng không lãng phí thời gian ở đó nữa, trước khi đi, Sở Long lại một lần nữa tự mình mua một ít đồ đạc liên quan, chuẩn bị đi thăm hỏi lão bản Âu Dương kia.

Lúc này, Giáo sư Âu Dương vẫn đang dồn hết tâm sức vào cuốn sách tranh Chiến Quốc kia, muốn giải mã nó để biết bên trong rốt cuộc ghi chép bí mật gì.

Viên Dạ Minh Châu thực sự kia đã được trực tiếp giao nộp cho quốc gia, đồng thời ông cũng vội vàng viết một bản ghi chú liên quan để giải thích toàn bộ cuốn sách.

Tên của các sinh viên cũng đều được đưa vào đó, thể hiện sự tôn trọng tuyệt đối. "Oa, Giáo sư Âu Dương ơi, sao cả ngày cứ lao lực

thế này, có thể thả lỏng một chút không, lúc nào cũng làm việc với khối lượng lớn như vậy, vạn nhất thân thể suy sụp thì phải làm sao?

Ái chà, bậc hậu bối như cháu nhìn mà thấy xót xa quá." Nhìn thấy vị giáo sư già đang chăm chú nhìn chằm chằm vào một tờ giấy trước mặt, Sở Long lập tức mỉm cười, rồi bước tới gần, xách theo một ít dược phẩm liên quan.

Sở Long cũng thấy lạ, sao một lão già đang yên đang lành cả ngày cứ mang vẻ mặt nghiêm túc chằm chằm vào mấy cái văn kiện trong tay, lại còn nhìn không chớp mắt nữa chứ.

Có vẻ như Sở Long bước nhanh tới gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai đối phương.

Vừa rồi Giáo sư Âu Dương quả thực đang tập trung cao độ, đi sâu vào nghiên cứu.

Không chỉ mấy ngày nay, mà ông đã dồn hết tâm sức vào công việc giải thích cuốn sách tranh Chiến Quốc thực sự này.

Bởi vì lão tiên sinh cảm thấy, hiện tại đây là một vấn đề không thể thiếu.

Giả sử cuốn sách tranh Chiến Quốc này một ngày không thể giải mã được, ông sẽ cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, đứng ngồi không yên, vì vậy ông luôn cố gắng hết sức để nhanh chóng giải thích nó ra.

Thấy nhóc con Sở Long lờ đờ từ ngoài đi vào, lão gia tử vội vàng đặt công việc trên tay xuống, rồi cười ha hả một trận, tiến lên đón tiếp. "Ha ha, hôm nay gió nào thổi nhóc tới đây thế?

Cư nhiên lại thổi nhóc tới chỗ tôi, thực sự khiến tôi thấy bất ngờ đấy, làm gì vậy?

Đi dạo phố à?" Hôm nay Sở Long mang theo một ít trái cây, thậm

chí còn có cả trà thượng hạng.

Sau khi đặt những món quà tương ứng vào chỗ, Sở Long tiến lên khách khí giao lưu với đối phương. "Đúng rồi lão tiên sinh, cụ thể có tiến triển gì không?

Chương 941

Hiện tại thao tác thế nào rồi?

Có tiến triển gì lớn không ạ?" Thường thì có chút nghi ngờ, nên anh cũng bắt đầu thăm dò hỏi han để hiểu rõ chi tiết.

Cuốn sách Chiến Quốc này đối phương đã nghiên cứu lâu như vậy, tin rằng chắc chắn phải có tiến triển gì đó mới đúng.

Giả sử cứ trì trệ không có chút không gian tiến bộ nào, thì ngược lại sẽ khiến Sở Long thấy thất vọng.

Huống hồ lão gia tử đã dồn hết sở học và kinh nghiệm cả đời vào rồi, nếu ngay cả ông cũng không giải mã được, một vị đại giáo sư lừng lẫy mà không giải quyết nổi thì còn trông mong vào ai nữa?

Lão giáo sư ừ một tiếng, đẩy gọng kính trên sống mũi nói: "Sau hai ngày giải mã trên mạng, tôi cảm thấy đã có một khung sườn đại khái, nhìn xem, tôi đã phác họa lại theo tỉ lệ 1:1 trên một tờ giấy, mặc dù có một số chi tiết chưa thể nghiên cứu ra, nhưng khung sườn đại khái đã xuất hiện." Giáo sư nói xong, khách khí mời Sở Long ngồi xuống bàn bên cạnh.

Thường thì thuận theo hướng ngón tay nhìn qua, cư nhiên phát hiện trên mặt bàn có một cái khung ảnh, bên trên ép một lớp kính, dường như sợ làm bẩn những hình ảnh bên trong vậy.

Có thể thấy lão tiên sinh đặc biệt coi trọng bức vẽ này, nếu không sẽ không tỏ ra nghiêm túc đến thế.

Sau khi quan sát đại khái một hồi, Sở Long hỏi một tiếng, gật đầu nói: "Oa, lão tiên sinh quả nhiên không tầm thường, cháu cũng biết chắc chắn bác có những kỹ năng ưu tú mà, không ngờ lại phác họa ra

nhanh thế này, thực sự khiến cháu khâm phục sát đất luôn...

Cháu cảm thấy dường như nó giống như một loại đồ đằng vậy, chẳng lẽ nó đang chỉ dẫn cháu đi đến một nơi nào đó sao?" Lúc này Sở Long cảm thấy thắc mắc, thế là phí sức tiến tới để tìm hiểu kỹ tình hình, làm rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Bởi vì trên tờ giấy đó, Sở Long thấy cấu tạo dường như giống như một tấm bản đồ, chỉ có điều chữ viết và các ký hiệu sơn thủy trên bản đồ này hơi kỳ lạ mà thôi.

Thậm chí như vậy, khí tức đại tự nhiên cũng không thể che giấu được rằng tấm bản đồ đó là một đồ đằng.

Đúng lúc giáo sư gật đầu nói: "Không sai, quả nhiên nhóc nhìn không tồi, nhìn ra nhanh đấy, đây là một đồ đằng cổ đại, và cũng nên là một tấm bản đồ chỉ dẫn chúng ta đến một nơi khác." Sở Long không nói gì, trong lòng cứ mãi suy tính chuyện này.

Cũng như việc vô ý lấy ra một đồ đằng từ trong cổ mộ địa hạ, cư nhiên có thể trực tiếp biến thành một tấm bản đồ.

Lúc đầu cứ tưởng bên trong ghi chép bản đồ kho báu nào đó, hoặc là những sự tích bình sinh của chủ nhân ngôi mộ.

Bởi vì theo phong cách làm việc của người cổ đại, họ nhất định phải thích ghi lại những sự tích bình sinh, những công trạng hiển hách vào một cuốn sổ tay ghi chép.

Bởi vì thông qua phương thức này có thể miêu tả rõ ràng mọi chi tiết bên trong, thậm chí có thể khiến người ta biết được những thông tin liên quan tồn tại trong đó.

Bản thân vốn là một chuyện đơn giản, đồ đằng này xuất hiện trước mắt, nhưng tại sao cho đến bây giờ cư nhiên lại vẻ kỳ quái như vậy.

Ngược lại khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu, thậm chí liên tục vỗ tay, cũng thấy vẻ hoang mang lộ rõ trên mặt.

Thế là anh bắt đầu không ngừng suy tính, trong não bộ cũng lộ ra chút hoang mang đó. "Tôi cũng chỉ chịu trách nhiệm phiên dịch, còn việc nó muốn biểu đạt điều gì, truyền đạt thông tin gì, tôi cũng không biết rõ, những chuyện bên trong cần cậu phải tự mình phân định rạch ròi, vì vậy hy vọng sau này cậu có thể đưa ra câu trả lời tốt nhất." Giáo sư Âu Dương nói một câu đã đẩy hết mọi chuyện sang một bên, ông chỉ cần dịch ra cái đồ đẳng và sơ đồ đối chiếu bên trong là xong.

Còn việc bản đồ chỉ dẫn đến đâu, có tác dụng gì thì với một giáo sư nhỏ nhoi như ông cũng chẳng khác gì nhau, không có ảnh hưởng gì cả.

Có những bài học xương máu trước đó, lão giáo sư đã ổn định hơn nhiều, không còn đi làm cái gọi là khai quật đạo mộ hay nghiên cứu khảo cổ nữa.

Nghiên cứu khảo cổ có rủi ro, hiện tại ông không chịu nổi bất kỳ đả kích nào nữa rồi.

Hai sinh viên gặp tai nạn đã mang lại cú sốc quá lớn cho ông, ông cho rằng chỉ cần có thể yên ổn nghiên cứu một số văn hiến hữu ích, tư liệu và giữ mình bình thản là tốt rồi.

Sở Long ừ một tiếng gật đầu, thu hồi lại những tạp niệm vừa rồi, nói: "Vậy được rồi tiên sinh, nếu đã như vậy thì cháu cũng không ép bác nữa, thực sự cháu cũng hy vọng sau này bác có thể sớm cho cháu một câu trả lời, cố gắng cho cháu một phản hồi tốt!" Đối phương nói xong liền gật đầu, rồi hết lần này đến lần khác cảm ơn tiền bối Âu Dương này.

Sau khi giao thiệp đơn giản với tiền bối Âu Dương, Sở Long gật đầu rồi cáo từ rời đi.

Vốn dĩ Sở Long định trực tiếp đi đến Phan Gia Viên tìm Bàn Tử, nhưng khi vừa định đi thì đột nhiên lại gặp một người khiến hành động và sự sắp xếp của anh có thay đổi không nhỏ, đó chính là Trần Bì A Tứ.

Cách đây một thời gian, Sở Long đã định tìm Trần Bì A Tứ, rồi bái vào cửa nhà họ Trần, muốn tiến hành học tập một số bí kíp đạo mộ liên quan từ gia tộc ở thành phố này.

Dù sao nhà họ Trần suốt bốn đời đều lưu truyền tay nghề phá giải cơ quan, cái đó chắc chắn mạnh hơn nhiều so với những kẻ nghiệp dư thông thường.

Một mặt, cái gã Tiểu Ca thần bí và ưu tú nhất trong đội ngũ cũng chưa chắc đã có kỹ năng như vậy, đó cũng là một trong những lý do tại sao Sở Long có thể dùng khích tướng pháp.

Chương 942

Bởi vì sau khi về có hàng loạt sự việc trì hoãn, dẫn đến Sở Long cũng quên khuấy mất chuyện này.

Khi bước ra từ văn phòng của Giáo sư Âu Dương, thật khéo lại vô ý đụng mặt Trần Bì A Tứ ở ngoài, đối phương vẫn đi lại trên phố, mặc quần áo bình thường khi đi bộ, trông càng thêm phần sái thoát.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của Trần Bì A Tứ, Sở Long mỉm cười, không lẽ đối phương lại bắt đầu làm việc ở ngoài sao?

Rồi anh mơ hồ nhớ lại lần đầu tiên gặp Trần Bì A Tứ, đối phương cư nhiên trộm ví tiền của anh, rồi bị anh truy đuổi, ép vào góc tường đánh cho một trận tơi bời.

Thực sự không ngờ một tên móc túi trên phố cư nhiên lại là hậu duệ của gia tộc họ Trần trong Lão Cửu Môn năm xưa, quả thực cảm giác có chút quỷ dị.

Càng khiến người ta cảm thấy nhất định phải làm, là người của gia tộc họ Trần năm xưa cư nhiên có thể cùng anh liên hợp đạo mộ, có lẽ cái gọi là minh minh chi trung đã có một sự ràng buộc và duyên phận liên quan.

Nhìn đối phương cứ rảnh rỗi vô sự, ngâm nga tiểu khúc dạo quanh khắp nơi, Sở Long bước về phía trước, nhìn vài cái rồi nói: "Ha ha, Trần Bì A Tứ à, hai chúng ta quả thực có duyên phận đấy, ở đây mà cũng gặp được nhau." Lúc này khi đang nói chuyện, Sở Long cười hì hì tiến lên, nhẹ nhàng chào hỏi đối phương.

Cũng có thể lúc đầu đối phương không để ý, nhưng khi nghe Sở Long nói, rõ ràng là sững người lại, tiếp đó chú ý đến Sở Long đang đứng bên cạnh. "Hả, làm gì đấy?

Không nhận nhầm người chứ hả?

Chắc không nhầm đâu, tôi chỉ đi ngang qua trung tâm bảo hiểm xã hội thôi mà." Sở Long chủ động chào hỏi đối phương, có lẽ không biết nói gì, cuối cùng đối phương lại lập tức lắc đầu, lộ ra vẻ mặt hoang mang đó, một mực phủ nhận việc quen biết Sở Long.

Sở Long có thể khẳng định chắc chắn, Trần Bì A Tứ chắc chắn không sai vào đâu được, giọng nói, thần thái và đủ loại dáng vẻ, nhìn qua thì so với bản nhân không có gì khác biệt.

Thấy đối phương hiện đang làm việc, anh lập tức hiểu ra, chắc chắn hiện tại đang làm một số việc không hay cho lắm, nên cảm thấy mất mặt, mất mặt nên tự nhiên cũng ngại không muốn nhận người quen với Sở Long.

Nhưng Sở Long cũng là người tính tình thẳng thắn, nhìn thấy đối phương xong thì cười ha hả, vỗ nhẹ vào vai nói: "Lão đệ à, đừng có diễn kịch ở đây nữa được không?

Chúng ta đều là người quen cũ cả rồi, thôi đừng bận rộn nữa, mau tan làm đi, tôi có chút chuyện muốn nói chuyện với ông." Còn việc Trần Bì A Tứ đang làm gì, Sở Long cũng không quá để ý, dù sao mỗi người đều có cuộc sống riêng, sự tồn tại của nó đều có lý lẽ riêng.

Quan trọng nhất là Sở Long muốn nhanh chóng vào nhà họ Trần, rồi học tập những bí mật phá giải cơ quan kia, như vậy sau này khi xuống mộ huyệt cũng không cần phải phiền phức như vậy nữa, bị mấy cái cơ quan đó làm khó, gặp nguy hiểm cũng có thể tự mình nghênh nhận.

Lão Trần thấy hiện tại không diễn tiếp được nữa, cuối cùng cũng chỉ đành vô cùng bối rối nhìn Sở Long một cái, gãi đầu nói: "Mẹ kiếp, không thể cho tôi chút sĩ diện được à, không thấy tôi vừa rồi đang bận rộn à." Đối phương nói xong, lườm Sở Long một cái trắng dã. "Huynh

đệ này, có thể cho tôi chút sĩ diện được không, thực sự mất mặt quá đi, tôi sau này còn làm ăn gì nữa, thôi được rồi, sau này ngàn vạn lần đừng có đứng từ xa gọi tôi như thế, đặc biệt là khi gặp tôi trên phố, đừng có gọi thẳng tên cúng cơm của tôi ra như vậy, nếu không sau này bị người ta phát hiện mất." Trần Bì A Tứ quả thực là một gã tếu táo, khi đi về không quên phàn nàn với Sở Long một hồi, thậm chí còn lườm nguýt liên tục.

Có vẻ như gã đang oán trách chuyện vừa rồi trên phố, lúc đang làm việc thì bị Sở Long vạch trần ngay tại trận, khiến gã có chút không xuống đài được.

Nghe gã phàn nàn một hồi, Sở Long không nhịn được mà cười ha hả một trận, vỗ vai gã, giả vờ điềm tĩnh nói: "Được rồi được rồi yên tâm, chuyện đó tôi nhớ mà, ha ha, sau này có gặp lại ở ngoài, tôi nhất định sẽ tiếp tục giả vờ như không quen biết, lúc đó tôi coi như không thấy nhóc đâu nha, đúng là nhân tài mà, tôi cũng đến cạn lời luôn rồi." Không chỉ nâng tầm nghề trộm cắp lên mức đường hoàng, mà còn ra dáng lắm.

Trần Bì A Tứ thực ra cũng hiểu rõ trong lòng, Sở Long biết gã đang làm gì, nếu không cũng chẳng cất công chạy đến tìm gã. "Thế nào?

Lần trước chuyện đó, có về nói với phụ huynh không, có thương lượng với các bậc tiền bối trong gia tộc không, đặc biệt là chuyện vượt ải lần này có sắp xếp gì không?" Sở Long nháy mắt nhìn Trần Bì A Tứ hỏi một loạt.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu gió đông, chỉ cần đối phương gật đầu đồng ý cho anh vượt ải, tin rằng không mất bao lâu là có thể giải quyết êm xuôi chuyện này, cũng không mang lại quá nhiều phiền phức.

Trần Bì A Tứ nghe xong ừ một tiếng nói: "Vấn đề đã giải quyết, nhưng có một rắc rối lớn cần phải xử lý...

Lúc vượt ải, một số nguy hiểm bên ngoài cũng như trách nhiệm liên đới, lúc đó ngàn vạn lần đừng có trách tội tôi nhé." Trần Bì A Tứ hiện tại nói trước những lời khó nghe, để sau này Sở Long biết nếu thực sự có chuyện gì xảy ra thì cả gia tộc cũng không phải chịu trách nhiệm liên đới.

Tránh việc cuối cùng nhà họ Hoắc lại tìm đến gây phiền phức, cũng có thể hoàn toàn đẩy hết trách nhiệm đi, vì Sở Long chủ động yêu cầu mà.

Nghe xong những lời này, Sở Long cười ha hả nói: "Được rồi, yên tâm đi, lúc đó nếu tôi thực sự vượt ải, tôi nhất định sẽ ký kết một số văn bản tương ứng, lúc đó giấy trắng mực đen viết rõ ràng rành mạch, tôi thấy sẽ không làm khó mọi người đâu." Cái tâm tư nhỏ nhen đó Sở Long rõ hơn ai hết, thế là khi đối phương định tiếp tục do dự không quyết thì Sở Long tiện tay vài câu đã chặn họng gã.

Có lời đảm bảo của Sở Long, đối phương mới coi như trút được gánh nặng trong lòng, cũng điều chỉnh lại trạng thái tâm lý.

Có vẻ như gật đầu cười nói: "Được, nếu đã như vậy thì tôi về sẽ lập tức sắp xếp, nhớ kỹ nhé, chúng ta nhất định phải chuẩn bị trước thật tốt, về nhà đi, cũng tốt nhất là nên trăn trối hậu sự đi." "Mặc dù nói hơi xui xẻo, nhưng không có cách nào khác, cơ quan nhà họ Trần chúng tôi nói chung là hiếm có ai có thể xông vào được, vì chúng tôi đã truyền thừa bao nhiêu năm nay rồi, từ trước đến nay chưa từng truyền ra ngoài." Trần Bì A Tứ nói xong liền nhẹ nhàng vỗ vai anh, đưa ra một lời cảnh báo.

Bởi vì theo ý gã, những kỹ năng của gia tộc không muốn truyền ra ngoài.

Chương 943

Nhưng kỹ thuật của nhà họ Trần từ trước đến nay đều có tiếng tăm, trong nội bộ Lão Cửu Môn mọi người cũng đều biết, vì vậy hễ nghe thấy những kỹ năng đó, ai nấy đều muốn học tập.

Dẫn đến từ quy luật sáng lập trước đó cho đến nay vẫn liên tục có người điều chỉnh, nhưng đa số mọi người đều chết trong những cơ quan đã thiết lập sẵn trước đó.

Đó cũng là lý do tại sao Trần Bì A Tứ cho rằng một khi Sở Long tiến vào cơ quan đó, khó có thể sống sót mà ra được, vì nó quá khó, thực sự muốn sống sót trở ra thì bất kỳ ai cũng chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Nghe xong những lời này, Sở Long lại cười hì hì nói: "Yên tâm đi, một khi tôi đã hứa thì nhất định sẽ cố gắng hết sức, nếu đã giải quyết được thì tuyệt đối không để lại phiền phức gì đâu..." Sở Long lập tức đáp lại đối phương vài câu, đồng thời tâm tư cũng ổn định hơn nhiều, không còn nảy sinh nhiều mâu thuẫn như trước.

Vậy nếu muốn giải quyết sự việc, Sở Long nhất định sẽ nỗ lực hết mình, rồi đưa ra một câu trả lời tốt nhất.

Hai bên sắp xếp xong xuôi thì chia tay, lúc về Sở Long kể chuyện này với Hoắc Tú Tú, cô lúc này cứ nắm chặt tay Sở Long, quyến luyến không rời muốn ngăn cản. "Anh à em nói rồi, cố gắng đừng như vậy mà, em cảm thấy quá điên rồ rồi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không?" Hoắc Tú Tú nói đoạn nước mắt lưng tròng, chằm chằm nhìn Sở Long không chịu buông tay.

Cho dù biết thực lực Sở Long mạnh, nhưng cũng không đến mức

đi mạo hiểm lớn như vậy, dù sao bản thân việc này có rủi ro rất lớn, một khi đi thì có một nửa khả năng là tử vong.

Hiện tại sống tốt thế này không được sao?

Cứ phải đến đó để giải khóa thậm chí là phá giải năng lực làm gì.

Cho dù sau này thực sự cần, thì lúc đó bỏ tiền ra mời Trần Bì A Tứ đó chẳng phải là xong sao, dù sao Trần Bì cũng có thể dùng tiền mời được mà, lúc đó chỉ cần những chuyện có thể dùng tiền giải quyết được thì tại sao phải cố sức làm gì?

Nghe cô nhóc nói một hồi toàn mấy cái đạo lý lệch lạc, Sở Long quả thực cảm thấy hơi đau đầu, chỉ biết cố gắng khổ miệng tâm khuyên nhủ an ủi. "Tú à, anh biết tâm trạng của em, anh cũng hiểu cho em...

Lão thoại thường nói rèn sắt phải tự thân cứng mới được đúng không?

Giả sử chúng ta cứ mãi dựa dẫm vào người khác, sau này chúng ta tiếp tục xuống mộ, chẳng lẽ cứ phải có người khác giúp đỡ mãi sao..." "Hơn nữa đừng quên anh làm cái nghề gì, là một Thổ Phu Tử, nếu ngay cả năng lực phá cơ quan nghiệp dư thế này mà cũng không có, chẳng phải khiến người ta cười chê sao!

Hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội, anh chắc chắn phải nắm bắt lấy thời cơ này, yên tâm đi, không quá mấy ngày anh đều có thể học được những bí mật cốt lõi tinh túy nhất từ đó đâu." Cuối cùng Sở Long lại vỗ ngực đảm bảo, vẻ mặt đầy tự tin, chiến thắng trong tầm tay.

Thấy Sở Long nghiêm túc chân thành như vậy, cuối cùng trên mặt Hoắc Tú Tú cũng lộ ra một trạng thái khác, cô biết một khi Sở Long đã quyết định việc gì, e rằng có thêm bao nhiêu người khuyên ngăn

tích cực đi chăng nữa cũng vô ích, căn bản không thay đổi được ý định của anh.

Chỉ là không hiểu Sở Long đang làm gì nữa?

Tại sao anh Long lại cứ bám lấy chuyện này không buông, không thể điều chỉnh tốt trạng thái tâm lý đại khái sao.

Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, cứ mãi canh cánh trong lòng như vậy, sau này ngược lại sẽ mang đến những phiền não vô tận.

Vì vậy chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, cô cảm thấy đầu óc loạn thành một đống cháo, thậm chí nhìn Sở Long với vẻ mặt lộ rõ chút chân tình hoang mang đó.

Thấy dáng vẻ lo lắng của cô nhóc, Sở Long tiến lên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô nói: "Đại tiểu thư à, chẳng lẽ em không tin tưởng anh sao, không tin vào thực lực của anh à..." "Nếu anh đã hứa với em, thì lúc đó nhất định sẽ nỗ lực hết mình để giải quyết chuyện này, có anh ở đây thì không có chuyện ngoài ý muốn đâu, nhất định sẽ xử lý thỏa đáng mọi việc, chỉ cần anh đích thân ra tay thì lúc đó sẽ giải quyết ổn thỏa vấn đề thôi." Thường thì anh sẽ nỗ lực hết mình không ngừng giải thích chuyện này, nói cho cô hiểu rõ để đối phương thực sự có thể bình tâm lại.

Đôi khi bình tâm lại mới là điều quan trọng nhất, chủ yếu nhất, vì chỉ có như vậy mới có thể điều chỉnh tâm tư của đại chúng, mới có thể thực sự điều chỉnh sự bình tĩnh.

Nghe xong lời của Sở Long, đối phương cũng ừ một tiếng gật gật đầu, không tiếp tục trách móc nữa, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương rồi cũng tự mình thả lỏng tâm thái. "Được rồi, tối nay em sẽ trực tiếp đi tìm bà nội, xem em có thể lấy được kiến thức hay sự chỉ dẫn nào từ bà không, dù sao Lão Cửu Môn trước đây đều có yêu cầu mà, chắc chắn sẽ có một số bí mật về truyền thừa của gia tộc..." Nói là làm, cô

trực tiếp đi tìm Hoắc lão thái thái ngay, rồi giải thích đại khái một số sắp xếp cụ thể của Sở Long.

Lão thái thái nghe chuyện xong dường như không có quá nhiều xúc động, chỉ là ngẩng đầu nhìn về phía xa, vẻ mặt lộ ra một tia bất lực. "Bà nội ơi cháu khuyên rồi, thực sự không có cách nào cả, cảm giác anh ấy như sắt đá vậy, căn bản không có chút ý định thay đổi nào, rốt cuộc phải làm sao bây giờ ạ?

Chẳng lẽ cứ giương mắt nhìn anh ấy đi nộp mạng sao." Thấy bà nội mãi không nói gì, Hoắc Tú Tú không nhịn được nữa, lại một lần nữa lắm lời hỏi một câu.

Hoắc lão thái thái lại cười nói: "Bà rất hiểu tâm trạng của cháu, ha ha, cháu nên cảm thấy may mắn vì Sở Long là một người đàn ông có bản lĩnh và có trách nhiệm." "Có lẽ cái mà đám hậu bối Lão Cửu Môn chúng ta thiếu hụt nhất chính là loại tinh thần này, giả sử mỗi một môn phái trong Lão Cửu Môn đều có một người như vậy dẫn đầu, thì tin chắc cũng sẽ không mãi sa sút đến mức này, bị một câu nói dọa cho thành ra thế này!" Lão thái thái khi nói chuyện dường như đang suy tư điều gì đó, cũng không biết rốt cuộc bà đang nói gì, giọng điệu nghe có vẻ kỳ quặc, dường như đặc biệt có ẩn ý.

Hoắc Tú Tú lúc này lại càng thêm hoang mang, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ yên lặng đứng bên cạnh.

Từ lâu đã biết thế hệ trước có một bí mật không thể tiết lộ, chỉ là hậu bối không dám tùy ý hỏi mà thôi.

Chương 944

Bà cụ Hoắc cảm thán vài câu rồi gật đầu nói: "Nếu nó đã nguyện ý muốn vượt ải, thì lúc đó bà sẽ cân nhắc, vừa hay chỗ bà có một cuốn sách, chắc chắn có thể phát huy tác dụng lớn vào lúc then chốt đấy." Nghe xong lời của lão thái thái, Tú Tú mừng rỡ, lúc đầu còn tưởng mình nghe nhầm nữa chứ, không ngờ bà nội lại cư nhiên đồng ý đơn giản và trực tiếp như vậy, cô vốn tưởng lão thái thái có thể sẽ có phản ứng đặc thù với Sở Long về vấn đề này, hoặc là có những lời giải thích bất mãn cá nhân, nhưng hiện tại xem ra sự việc không phức tạp như cô nghĩ, có lẽ chỉ là cô nghĩ quá nhiều mà thôi, lão thái thái không hề như vậy.

Ngay đêm đó, Hoắc lão thái thái đích thân tìm Sở Long, rồi gọi anh vào thư phòng, cả căn phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí có phần thần bí.

Trong lòng anh rõ như ban ngày, hôm nay đối phương tìm anh chắc chắn là để giải thích về chuyện nhà họ Trần kia.

Sở Long bước tới gần. "Chào lão thái thái, thực sự cảm ơn bà, cháu biết hôm nay chắc chắn bà có cách nhìn tích cực, thực sự không ngờ bà lại ủng hộ cháu đến thế, vô cùng cảm ơn bà đã một lần nữa giúp đỡ cháu!" Chưa hiểu rõ đối phương làm gì, Sở Long đã chắp tay ôm quyền rồi cúi người một cái, bày tỏ lòng cảm kích trong lòng.

Dù sao một số lời cảm kích ngoài mặt chắc chắn phải nói thẳng ra, nếu không sau này ngược lại sẽ khiến đôi bên khó xử, khó xuống đài.

Lão thái thái lại cười cười nói: "Đừng vội mừng quá sớm, dù sao đó cũng chỉ là một sự giúp đỡ từ người ngoài mà thôi, còn về việc bên trong thiết lập cơ quan thế nào, đe dọa ra sao, thì chỉ có đích thân trải

nghiệm mới thực sự biết được sự nguy hiểm bên trong." Lão thái thái nói xong liền lắc đầu, dường như có điều suy nghĩ về chuyện này.

Sở Long nghe xong liền toét miệng cười: "Hy vọng lão thái thái giao chuyện này cho cháu xử lý, mọi thứ đều sẽ thay đổi kết quả." "Kết quả cuối cùng của cháu thế nào, cuối cùng có thực sự thành công hay không, bà có thể giúp đỡ cháu, lặng lẽ lựa chọn ủng hộ cháu, thậm chí sau này cho cháu cơ hội, cháu cảm thấy vô cùng cảm động rồi." Sở Long chuyên chọn những lời hay ý đẹp mà nói, không ngừng khen ngợi bà lão họ Hoắc trước mặt, tính toán nhân cơ hội này làm đối phương vui lòng.

Của biếu là của lo, của cho là của nợ, lát nữa có khi phải nhận lợi ích từ bà ta, nên chắc chắn phải nói trước những lời tốt đẹp, không dễ gì mà giấu giếm được.

Lão thái thái thích nghe những lời đó, nên nghe xong bà cười ha hả nói: "Tốt tốt tốt, ha ha, quả nhiên không làm ta thất vọng mà, nhóc con thực sự ngày càng thông minh rồi." "Vì vậy những gì cháu nói thực sự rất khác biệt và rất tốt, tuyệt đối không làm ta thất vọng, nếu đã như vậy thì chúng ta hãy thảo luận kỹ về vấn đề này đi." Đối phương cười ha hả liên tục, trên mặt lộ rõ niềm vui sướng, có vẻ như đối với Sở Long và những người khác cũng hết sức cảm ơn.

Cuối cùng Hoắc lão thái thái cũng không vòng vo nữa, rút từ trong ngăn kéo ra một cuốn sách đưa qua, rồi nhẹ nhàng vỗ lên bìa sách nói: "Sách mặc dù có chút năm tháng, có chút thời gian rồi, nhưng thông tin và kiến thức bên trong tuyệt đối không hề cũ kỹ chút nào, vì vậy ta hy vọng sau khi về nhóc nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng, chắc là không mất mấy lần nghiên cứu là có thể hiểu được một số kiến thức bên trong đâu..." Nói xong bà lão quay đầu đi, thực sự rời đi luôn, không ở lại nói thêm gì với Sở Long nữa.

Hóa ra sự giúp đỡ của đối phương chỉ là một cuốn sách thôi sao!

Sở Long cầm cuốn sách đó, trong lòng có chút thất vọng, vốn tưởng đối phương có thể truyền thụ chi tiết, hoặc có thể tiến hành diễn luyện thực tế.

Nhưng có cuốn sách này cũng không tệ rồi, cũng không thể xa vọng quá cao, thế là Sở Long sau khi cảm ơn đối phương xong, cầm cuốn sách trong tay tìm một góc bên cạnh và bắt đầu tra cứu kỹ lưỡng.

Những thông tin trong cuốn sách đó cũng lần lượt hiện lên trong não bộ, Sở Long bắt đầu tiến hành tra cứu chi tiết, ánh mắt anh dán chặt vào đó, có thể thấy lúc này anh cực kỳ nghiêm túc.

Đặc biệt là sau một hồi lật xem, những thông tin chữ viết lần lượt hiện ra rõ ràng trước mắt.

Sau khi xem qua một lượt, Sở Long bắt đầu cảm thán: "Rất tốt, ha ha ha, không ngờ lại tìm thấy đồ dùng cho tiểu Sở nhanh thế này, xem ra quả nhiên không thất vọng mà..." Lúc này Sở Long mừng rỡ khôn xiết, rõ ràng hôm nay không bận rộn vô ích, nếu không cũng chẳng dẫn đến một loạt thao tác như thế này.

Sau khi có được một số thứ, Sở Long bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, và thuận theo từng dòng chữ tiến hành tra cứu chi tiết, trong lòng đồng thời cũng đã có những tính toán đại khái. "Không tệ không tệ, không ngờ lại kỳ diệu đến thế, theo như phân tích này thì quả nhiên chuyện bên trong thực sự không đơn giản!" Sở Long bắt đầu cảm thán liên tục, đồng thời trong ánh mắt cũng lộ ra chút kích động đó.

Theo tình hình này thì quả nhiên đặc biệt thú vị, đồng thời khiến anh cảm thấy khâm phục.

Đêm đó Sở Long cầm cuốn sách xem, tra cứu chi tiết, một mình

quên ăn quên ngủ, khắc ghi toàn bộ kiến thức bên trong vào não bộ.

Có hệ thống trợ giúp, Sở Long cảm thấy hoàn toàn không thành vấn đề, khó khăn không đáng nhắc tới.

Đến mức Sở Long lúc này đã nắm rõ toàn bộ tình tiết bên trong, những sắp xếp cũng hiện ra rõ ràng, thật là thần kỳ. "Rất thú vị, xem ra quả nhiên không còn hy vọng rồi, theo kiểu này thì quả thực vượt xa cả mong đợi!" Đến trưa ngày thứ hai, Sở Long đã đọc thấu triệt phần lớn cuốn sách, toàn bộ thông tin đều được anh dùng tâm khắc sâu vào não bộ, cảm giác như đã in sâu vào trí nhớ.

Có một số thứ, tin rằng chuyện này cũng sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, Sở Long cảm thấy áp lực trong lòng lúc này tuyệt đối sẽ giảm đi tương ứng rất nhiều.

Chỉ cần có thể giải quyết được sự việc, rồi bình tâm lại một cách tương ứng, thì sau này chắc chắn sẽ cân nhắc vấn đề một cách rõ ràng hơn.

Thế là sau một hồi cảm thán, anh đã bình tĩnh lại, và từ từ khôi phục tâm cảnh, cả người cũng ở vị trí này điều chỉnh trạng thái đại khái. "Tốt tốt, không ngờ hôm nay lại như thế này, mọi người xem ra thực sự rất có lực!" Sau khi cảm thán ha hả hôm qua, Sở Long lúc này cũng từ từ ngẩng đầu nhìn về phía trước, và những vẻ mặt đủ loại trên khuôn mặt cũng hiện lên rõ ràng như vậy.

Nếu có thể giải quyết sự việc một cách rõ ràng thấu triệt, thì vấn đề cũng trở nên đơn giản hơn. "Trần Bì A Tứ ơi tôi đến đây, ha ha ha." Vào buổi trưa, Sở Long đưa Hoắc Tú Tú trực tiếp đến chỗ ở của Trần Bì A Tứ.

Vừa đến cổng nhà, thấy có người hầu đứng ở hai bên trái phải, dường như đã chờ sẵn ở đó từ lâu để đợi Sở Long đến.

Chương 945

"Rốt cuộc là ai muốn vào thì mau lên, nếu không có lời mời thì mau biến đi, chỗ tôi không cho phép người ngoài tùy ý ra vào, hôm nay tôi có hoạt động." Thường thì chỉ vừa mới tiến lại gần cổng nhà người ta hai bước, đột nhiên nghe thấy đối phương hét lớn, dùng sức ngăn cản, đối với Sở Long một hồi xua đuổi, cư nhiên bảo bên trong có hoạt động.

Ngay lập tức khiến Sở Long cảm thấy hơi khó chịu, mẹ kiếp làm gì thế?

Cháu từ xa đến thế này, chẳng lẽ không nên nhiệt tình chào đón sao?

Cư nhiên lại gào thét vào mặt cháu.

Quan sát hành vi của những người này thì thấy, một số người chắc chắn đặc biệt không có tố chất, nếu không có lẽ sẽ tỏ ra gay gắt như vậy.

Thế là Sở Long đứng trước mặt họ sau đó hắng giọng nói: "Làm gì thế?

Chẳng lẽ đương gia không có ở đây sao?

Tôi là Sở Long, hôm nay thụ giáo Trần Bì A Tứ mời, vì vậy hôm nay đến để vượt ải." Anh nói đặc biệt rõ ràng, ưỡn ngực khi đứng đối diện với mấy gã canh cổng đó.

Nhà họ Trần tuy đã sa sút, nhưng truyền thừa gia tộc vẫn không hề mất đi, Sở Long cũng tin rằng nội bộ gia tộc chắc chắn đều có quy tắc để tuân theo.

Sau khi Sở Long xưng tên tuổi, mấy gã người hầu trước mặt lập

tức sững người, rồi bắt đầu nhìn trái nhìn phải với vẻ mặt trợn mắt hốc mồm, nửa ngày không nói nên lời, có lẽ không ngờ cư nhiên lại có một chàng trai trẻ tuổi như vậy đến để vượt ải.

Cũng có thể do Sở Long đột ngột xuất hiện khiến mấy gã đó đều cảm thấy bất ngờ, tiếp đó mấy gã đó bắt đầu toét miệng lộ ra vẻ mặt cười nhạo đó.

Nhìn dáng vẻ của mấy gã đó, Sở Long lập tức sững lại, rồi nghiêm túc nói: "Làm gì thế?

Ý gì đây?

Định ra oai với tôi à?

Mau lên, tôi bảo mau mở cửa ra, cứ lề mề cái gì thế hả..." Sở Long thực sự không đợi được nữa, thế là lại một lần nữa nghiêm lệ quát mắng một trận, và liên tục đập tay xuống bàn.

Sau một hồi quát mắng nghiêm lệ, mấy gã đối diện bắt đầu liếc mắt xắn tay áo nói: "Mẹ kiếp thằng nhóc này làm gì thế?

Cư nhiên dám quát tháo ta, cái thằng sắp chết đến nơi rồi mà còn dám vênh váo." Những lời bàn tán kia nghe vô cùng khó lọt tai, bọn họ cho rằng Sở Long lần này xông vào Trần gia quan sát chắc chắn là tự tìm cái chết.

Trước đây có vài kẻ cũng gan to tày đình như Sở Long, lúc xông quan thì vênh váo tự đắc như thể mình là kẻ giỏi nhất thế giới.

Nhưng đến khi thực sự vượt ải mới phát hiện mình thất bại thảm hại, thậm chí bị đánh cho tơi bời, chẳng có chút sức lực nào để phản kháng.

Lập tức, bọn họ coi Sở Long như một gã thanh niên vô tri và bất lực.

Nghe thấy mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long lập tức nổi trận lôi đình.

Hắn tức đến mức sắp nổ phổi, đập mạnh tay xuống bàn, trừng mắt nhìn đám người kia: "Đúng là chó mắt nhìn người thấp, không thấy ông đây đang chuẩn bị sao mà cứ lải nhải mãi thế?

Hôm nay vượt ải, tôi sẽ cho các người mở rộng tầm mắt." Hoắc Tú Tú cũng cố gắng đòi lại công bằng cho Sở Long, trực tiếp nói với đám người kia: "Có nghe thấy không?

Anh Long luôn luôn xuất sắc, mấy người mau ngậm miệng lại đi.

Nhìn cái vẻ mặt 'ăn không được nho thì chê nho còn xanh' của mấy người kìa, cả ngày chỉ biết nói mấy lời chua ngoa, thật chẳng hiểu trong lòng mấy người nghĩ cái gì nữa!" Lúc này, Đại Pháo cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, đôi lông mày nhíu chặt, trừng mắt nhìn đối phương, giọng nói khàn khàn vang lên đầy uy hiếp.

Nếu vài lời nói có thể khiến đối phương hiểu ra đạo lý mà ngoan ngoãn nghe lời, tránh việc sau này không biết tốt xấu mà tự tìm đường chết thì mọi chuyện đã không phức tạp đến thế.

Sau những lời này, những người xung quanh lập tức nhếch mép cười khinh bỉ.

"Dẹp đi, nhìn cái bộ dạng đó mà cũng đòi nói cứng, thật chẳng biết xấu hổ là gì, chỉ biết phát ngôn mấy lời thiếu lý trí!" Vừa nghe thấy thế, Sở Long lập tức nhíu mày, lộ rõ vẻ chán ghét.

Nếu hôm nay hắn cứ dửng dưng thì mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa, vì vậy hắn trực tiếp cho đối phương một câu trả lời dứt khoát.

Những người xung quanh cũng cảm nhận được áp lực không nhỏ, từng kẻ một lùi lại mấy bước.

Cuối cùng, đám người tản ra hai bên, Sở Long thẳng lưng bước vào trong nhà họ Trần.

Chương 946

Vừa vào đến sân, hắn đã thấy một đám người đứng đợi sẵn từ lâu, tay lăm lăm đủ loại vũ khí từ trường thương đến trường mâu.

Khi hắn vừa xuất hiện, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán.

"Thằng nhóc này trẻ quá nhỉ, một tiểu tử vắt mũi chưa sạch mà đòi vượt ải, đúng là đầu óc có vấn đề." "Chắc là hạng mắt cao hơn đầu thôi, lát nữa chắc chắn sẽ chết thảm.

Thôi, cứ để hắn nếm mùi ở cửa đầu tiên đi." Đám người này vô cùng tự tin, cứ như thể mạng sống của Sở Long đang nằm gọn trong lòng bàn tay bọn họ, muốn định đoạt thế nào cũng được.

Đối phương càng vênh váo, Sở Long càng muốn thể hiện cho bọn họ thấy.

Vì vậy, khi nghe thấy đám người kia lải nhải bên tai, Sở Long chỉ lắc đầu, lộ rõ vẻ khinh thường.

Chỉ là một lũ em trai vô tri, giao thiệp nhiều với chúng chỉ khiến chỉ số thông minh của mình bị kéo thấp xuống.

Sở Long hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn, tâm thái vô cùng bình tĩnh.

"Được rồi, bớt nói nhảm đi, có gì thì tung ra hết đây, tôi đang rất tò mò xem chỗ này có gì đặc biệt và thú vị không đấy!" Sở Long đã không thể chờ đợi thêm được nữa, hắn muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này để phô diễn thực lực.

Suốt cả buổi chiều, cả Trần gia bận rộn bố trí trận pháp, một loạt cạm bẫy được bày ra nhằm vây khốn Sở Long, thậm chí có những kẻ cầm trường mâu múa may quay cuồng.

“Chàng trai trẻ, giờ thì không còn đường chạy đâu, ngoan ngoãn chịu trói đi, cậu đã là cá nằm trên thớt rồi, không có cơ hội trốn thoát khỏi tay chúng tôi đâu.” “Đừng phí lời nữa, một hậu bối vô tri dám phạm thượng, hôm nay phải dạy cho hắn cách làm người, để hắn ngoan ngoãn biết điều hơn...” Đám người xung quanh cười rộ lên, có kẻ còn múa may cánh tay với vẻ mặt đắc thắng.

Theo tình hình hiện tại, Sở Long quả thực như đang rơi vào tình cảnh vô phương cứu chữa.

Nhưng nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long chỉ cười nhạt, không mấy để tâm.

Nếu mọi người đã nghiêm túc như vậy, Sở Long cũng chỉ đành phá giải trận pháp này thôi.

Trần gia bố trí trận pháp quả thực rất tinh xảo, Hoắc Tú Tú ở bên ngoài lo lắng khôn nguôi, không ngừng áp tay lên ngực, thầm cầu nguyện cho Sở Long.

Cô hy vọng anh có thể thành công thoát ra, tuyệt đối không được mất mạng bên trong, nếu không cô sẽ mất hết hy vọng vào cuộc sống.

“Anh Long nhất định phải cố lên, anh là người đàn ông mạnh mẽ nhất trong lòng em, nhất định phải ra ngoài nhé, em tin anh làm được.” “Lũ khốn kia đừng có làm hại anh Long, nếu không tôi sẽ liều mạng với các người đấy!” Hoắc Tú Tú như một người vợ hiền, đứng ở cửa không ngừng gọi tên anh.

Tuy bên trong vô cùng hiểm nguy nhưng Sở Long vẫn bình tĩnh ứng phó, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm vượt qua hàng loạt rắc rối.

Sau khi giải quyết xong xuôi, hắn lùi lại mấy bước, nhẹ nhàng vỗ tay mỉm cười.

“Cũng ra gì đấy, nhưng không ngờ lại đơn giản và nhẹ nhàng thế

này, giờ thì xem chiêu của tôi đây." Sau vài canh giờ, Sở Long bước ra khỏi trận pháp, tuy trên cánh tay có vài vết thương nhưng trên mặt lại lộ ra một vẻ lạnh lùng.

Cả gia tộc Trần gia sững sờ tại chỗ, không ai nói nên lời, mắt trợn tròn kinh ngạc.

Ban đầu bọn họ đều đinh ninh rằng Sở Long chắc chắn sẽ chết, không ngờ hắn lại xuất sắc đến mức có thể sống sót bước ra khỏi sảnh chính.

Phải biết rằng từ khi quy tắc này được đặt ra, chưa từng có ai thành công sống sót trở về.

Sở Long có thể coi là tiền vô cổ nhân hậu vô bản sự, là người đầu tiên làm được điều này, khiến đám người có mặt ở đó đều kinh hãi đến mức không thốt nên lời.

Nhìn bộ dạng đờ đẫn của bọn họ, Sở Long cười nói: "Ái chà, sao vậy?

Một việc đơn giản thế này sao lại làm cho phức tạp lên thế?

Được rồi, đừng có đứng đó nói nhảm với tôi nữa..." Sở Long cảm thấy chuyện này quá đơn giản, một vấn đề dễ dàng như vậy mà lại bị làm cho rắc rối, thật vô nghĩa.

Lão Ngụy lập tức ném cho hắn một cái nhìn đầy ẩn ý, rồi khẽ lắc đầu.

Nghe xong lời này, đám người xung quanh đều cúi đầu, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Bọn họ không ngờ chuyện này lại kỳ diệu đến thế, cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Đúng là siêu cấp đỉnh cao!" Mắt đối phương trợn ngược, trong

thần sắc lộ rõ sự mơ hồ.

Chương 947

Mọi tình huống và hình thức diễn ra đã vượt xa khả năng chịu đựng của cá nhân bọn họ.

Sở Long là một người xuất sắc, tự nhiên sẽ không khiến đám người này phải hối hận.

Lúc này, Hoắc Tú Tú từ trong đám người lao ra, trừng mắt nhìn bọn họ, bĩu môi nói: "Thấy chưa?

Tôi đã bảo rồi, anh Long luôn giỏi nhất, làm sao mà không vượt qua được chứ.

Anh ấy cố tình để các người đắc ý trước rồi mới vả mặt sau đấy.

Nhớ lấy lời hứa của mình đi, nếu các người nuốt lời thì đúng là nhục nhã chết đi được." Hoắc Tú Tú mang bộ dạng đắc thắng, chu môi nói.

Ngụ ý của cô là nếu bọn họ định lật lọng thì sẽ bị coi thường.

Những kẻ vừa nãy còn khinh thường Sở Long đều xấu hổ cúi đầu, không nói được lời nào, chỉ hận không có lỗ nẻ nào để chui xuống.

Bọn họ thực sự không ngờ đối phương lại có sức bùng nổ mạnh mẽ như vậy.

Lúc đầu thấy Sở Long có vẻ thư sinh yếu ớt nên không ai để ý, chỉ coi hắn là hạng tiểu nhân vật.

Nhưng ai dè cái người mà bọn họ không coi ra gì nhất lại vượt ải thành công, sự thật rành rành ngay trước mắt, đã nói là phải giữ lời, không thể lật lọng được.

Ngay lúc đó, Trần Bì A Tứ từ xa đi tới, vỗ tay bôm bốp: "Quả

nhiên không làm tôi thất vọng, người anh em, cậu giỏi lắm!

Tôi biết cậu nhất định sẽ thành công trở về, quả thật khiến tôi bội phục." Trần Bì A Tứ bước tới bên cạnh Sở Long, vỗ vai tán dương, cứ như thể ông ta đã sớm biết Sở Long sẽ vượt ải thành công vậy.

Cái loại người gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ này, Sở Long có cái nịt mới tin.

Nhìn là biết ngay Trần Bì A Tứ là một lão cáo già gian manh.

Lúc chưa vượt ải thì luôn mồm bảo hắn chắc chắn sẽ chết, còn bắt hắn ký sinh tử trạng.

Giờ thành công rồi lại đổi giọng nịnh bợ để ké chút danh tiếng.

Những lời này Sở Long chỉ giữ trong lòng chứ không nói ra, hắn điều chỉnh lại tâm thái, lắc đầu nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta cần bình tĩnh lại và cân nhắc xem nên làm gì tiếp theo." Hiện giờ cứ nhắc đến chuyện này là hắn lại thấy đau đầu.

Vì vậy vấn đề này khiến hắn cảm thấy khá nan giải và phiền phức.

Đang lúc mọi người còn đang ngơ ngác, Sở Long lên tiếng: "Vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính đi, mau dẫn tôi đi xem những bí học của Trần gia các ông, mục đích cuối cùng của tôi là những tuyệt học độc môn đó." Sở Long là người quyết đoán, hắn đến đây là vì những tuyệt học kia, nên không muốn vòng vo.

Chỉ cần học được những tuyệt học đó và nắm vững trong tay thì mọi chuyện khác đều có thể thương lượng.

Trần Bì A Tứ cũng không mập mờ, lập tức dẫn Sở Long đi tới Tàng Kinh Các của gia đình, chuẩn bị truyền thụ lại toàn bộ kiến thức nội bộ của Trần gia cho hắn.

Trong gia tộc vốn có quy định, chỉ cần ai có thể vượt qua các thử thách, chứng minh được tư chất và thực lực thì sẽ được coi là nhân tài giúp gia tộc phát triển.

Sở Long đã may mắn trở thành một người thừa kế bí ẩn của gia tộc.

Sở Long cứ ngỡ vượt ải thành công thì bước tiếp theo là vào Tàng Kinh Các luôn.

Nhưng cả nhóm vừa đi được một đoạn ngắn thì đối phương đột nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn Sở Long với vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Điều này khiến Sở Long cảm thấy cạn lời, thậm chí bắt đầu thấy bực mình.

"Mẹ kiếp, hạng mèo khen mèo dài đuôi nào cũng đòi dắt vào nhà à?

Tôi thấy chuyện này càng lúc càng quá đáng rồi đấy, coi cái nhà này là căn cứ địa của mấy người hả!" Đột nhiên, một gã đàn ông mặt mày khó coi xuất hiện chắn đường bọn họ.

Đường đi của Sở Long và Hoắc Tú Tú bị chặn lại, hắn cảm thấy khó hiểu, kẻ nào mà to gan dám chặn đường mình, chẳng lẽ định lật lọng ở đây sao?

Sở Long chưa kịp nói gì, Hoắc Tú Tú đã lên tiếng: "Cái gã này định làm gì thế?

Chương 948

Đừng có ở đây mà bắt nạt người khác, anh tôi vừa mới phá giải thành công rồi, định lật lọng à?

Đừng có mà giở trò vô lại ở đây." Hoắc Tú Tú tức đến xanh cả mặt, hai tay chống nạnh, dường như cô đã biết gã đàn ông này từ trước.

Cách xưng hô của cô khiến Sở Long chú ý, hắn cười hỏi: "Chuyện gì thế?

Hoắc Tú Tú, em quen hắn à?

Vừa nãy hắn gọi là Giải Liên Hoàn hả?" Có chút kỳ lạ nha, dường như có mối liên hệ nào đó ở đây.

Hoắc Tú Tú không hề giấu diếm, gật đầu: "Đúng thế anh Long, có lẽ anh không biết, tên này là Giải Liên Hoàn, cũng là một hậu bối trong nhà, nhưng bình thường chỉ biết ăn chơi lêu lổng thôi." "Chỉ không ngờ Giải Liên Hoàn lại dám ra đây ngăn cản, anh yên tâm, em nhất định không để hắn đạt được mục đích đâu." Hoắc Tú Tú vừa nói vừa bĩu môi, ra dáng bảo vệ người nhà.

Bộ dạng này khiến Sở Long thấy khá buồn cười, chỉ đành gật đầu cười khổ.

Tuy nhiên, nếu hắn cứ đứng im thì cũng không ổn.

Vì vậy Sở Long nheo mắt nhìn Giải Liên Hoàn: "Ha ha, thì ra là Giải Liên Hoàn đại ca à.

Nói đi, ông định thế nào?

Những người trong tộc đã định ra quy tắc, tôi theo đúng trình tự mà vượt ải, chẳng lẽ ông định chặn tôi lại, muốn làm trái ý tổ tiên

sao?" Đã là người văn minh thì phải nói lý lẽ, Sở Long lúc này hoàn toàn nắm đằng chuôi.

Sắc mặt đối phương trở nên vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn Sở Long, hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng có chút bản lĩnh mà dám ở đây nói nhảm với tôi, thật không hiểu nổi." "Tôi nói thật cho cậu biết, mặc kệ tổ tiên sắp xếp thế nào, tôi tuyệt đối không mở cửa cho người ngoài, bí tịch của nhà tôi không thể tùy tiện truyền ra ngoài như thế được." Giải Liên Hoàn vừa nói vừa rút ra một cây côn nhị khúc, đứng chắn phía trước, nhìn Sở Long với vẻ mặt đầy thách thức.

Theo ý của Giải Liên Hoàn, hôm nay nếu không đánh một trận thì không xong.

Nhìn thấy tình hình này, Sở Long thấy hơi đau đầu, vãi thật, sao lại có kẻ vô tri đến thế cơ chứ.

Qua tình hình này, Sở Long có thể đoán được đối phương thực sự muốn gây sự.

Cả hai bên đều nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn nhau.

Trần Bì A Tứ lúc này chắc chắn phải đứng ra bảo vệ lợi ích của Sở Long, vì Sở Long là bạn của ông ta, chẳng lẽ lại để một thằng nhóc họ ngoại đe dọa sao?

Nghe đối phương cảnh cáo, Trần Bì A Tứ lập tức bước ra, cầm một cây trường côn: "Giải Liên Hoàn, đừng có quá đáng, đừng có cậy thế người nhà mà làm càn.

Hôm nay xem tôi có dạy cho cậu một bài học không!" Trần Bì A Tứ vừa dứt lời liền lao tới, cầm trường côn tấn công.

Giải Liên Hoàn đứng yên nhìn đối phương với vẻ mặt khinh khỉnh.

Sở Long không biết diễn tả tâm trạng mình lúc này thế nào, hắn

chỉ muốn học hỏi chút thôi mà không ngờ lại châm ngòi cho một cuộc nội chiến trong gia tộc.

Ban đầu hắn tưởng Trần gia đã suy tàn, không còn mấy người giữ đúng quy tắc, nhưng không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Giải Liên Hoàn dùng cách này để tranh đấu nội bộ.

Lúc này Sở Long mà không lo lắng thì là nói dối.

Hắn chỉ đành lắc đầu: "Thế rốt cuộc là muốn sao?

Đừng nói nhảm nữa, phải làm cho rõ ràng chuyện này!" Sở Long không tin hôm nay chuyện này không giải quyết xong.

Nếu vấn đề này không xử lý được thì sẽ bị người ta cười cho thối mũi, chưa kể còn gây ra bao nhiêu rắc rối và ẩu đả không đáng có.

Là một người thông minh, Sở Long không cho phép những chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy để đảm bảo vạn vô nhất thất, Sở Long phải quan sát kỹ xem đối phương định làm gì.

Sở Long quay sang hỏi Hoắc Tú Tú: "Tên Giải Liên Hoàn đó trình độ thế nào?

Anh thấy hắn có vẻ rất kiêu ngạo, chẳng sợ đánh đấm gì cả." Lúc nãy Hoắc Tú Tú rõ ràng bảo Giải Liên Hoàn là hạng công tử bột vô dụng, suốt ngày chơi bời, nhưng sao khi đối đầu với Trần Bì A Tứ hắn lại không hề nao núng mà trực tiếp nghênh chiến như vậy.

Điều này hoàn toàn không giống một hậu bối nhát gan, nếu thật sự yếu kém thì đáng lẽ hắn phải sợ đến mức tè ra quần rồi chứ.

Chương 949

Thế nên Sở Long bắt đầu thấy nghi ngờ, cảm thấy chuyện này có chút khó hiểu.

Hoắc Tú Tú lắc đầu nói: “Có lẽ anh chưa biết, anh chẳng hiểu gì về tên Giải Liên Hoàn này cả, tuy hắn không xử lý được mấy việc cơ bản trong tộc, nhưng phương diện nội đấu thì hắn lại là số một đấy.” Thì ra Giải Liên Hoàn chẳng biết gì về kỹ thuật của gia tộc, cả ngày chỉ biết nghiên cứu chuyện ăn chơi và đánh đấm.

Đặc biệt là quyền cước hắn luyện rất cừ, đó là lý do vì sao lúc nãy Trần Bì A Tứ lao vào mà hắn chẳng hề sợ hãi.

Nghe xong, Sở Long mới vỡ lẽ, hóa ra Giải Liên Hoàn là kiểu 'võ biền'.

Nếu không tính toán kỹ, Trần Bì A Tứ lát nữa chắc chắn sẽ thiệt thòi, có lẽ ông ta không biết thực lực của đối thủ, cuộc đấu đỉnh cao này e là ông ta sẽ bại hạ phong.

Thông qua chuyện này, Sở Long cũng khá cảm động, ít nhất Trần Bì A Tứ đối xử với hắn rất thật lòng, không vì sợ Giải Liên Hoàn hay vì gió chiều nào che chiều nấy mà lùi bước.

Ông ta chọn cách đối đầu trực tiếp, điều này cho thấy Trần Bì A Tứ là một người bạn đáng để thâm giao.

Sở Long cười nhạt, gật đầu: “Tốt lắm, Trần Bì A Tứ quả thực là một người bạn tốt, một đạo hữu đáng tin, sau này nhất định phải qua lại nhiều hơn, quả nhiên không làm mình thất vọng!” Sở Long vừa nói vừa nhìn ra xa, trên mặt lộ rõ vẻ chấn hấn.

Mọi người xung quanh cũng bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy đầu óc

như được khai sáng, không ngờ sự việc lại diễn ra đột ngột như vậy.

Có lẽ đây sẽ là khởi đầu cho một thời đại mới.

Quả nhiên, khi Trần Bì A Tứ và Giải Liên Hoàn giao đấu, chưa đầy hai hiệp, Trần Bì A Tứ đã rơi vào thế hạ phong và bị Giải Liên Hoàn áp chế hoàn toàn.

Tiếp đó nghe Trần Bì A Tứ thảm khiếu một tiếng, cả người như chịu một lực tác động cực mạnh bay văng ra xa, va rầm vào một tảng đá gần đó.

Chỉ với một chiêu, Trần Bì A Tứ đã phải ôm ngực ho sù sụ, hơi thở đứt quãng, không còn sức để đứng dậy nữa.

Thấy tình hình đó, Sở Long lập tức chạy lại kiểm tra, Trần Bì A Tứ lúc này đang rất yếu, chỉ biết lắc đầu.

Sự thật chứng minh Trần Bì A Tứ đã thất bại thảm hại, còn Giải Liên Hoàn thì thong dong vung vẩy cây côn, đứng phía trước lắc đầu: "Thực lực yếu quá, chẳng phải đối thủ của tôi, mau biến đi!" Nghe những lời đó, hắn hoàn toàn không coi anh em trong nhà ra gì, mà chỉ xem như một con chó hoang.

Lúc này Trần Bì A Tứ tức đến tím tái mặt mày, nghiến răng nghiến lợi muốn dùng chút sức tàn để lao lên liều mạng.

Nhưng đương nhiên lúc này không thể hành động bừa bãi được, chỉ đành trơ mắt nhìn.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Giải Liên Hoàn bước tới định bồi thêm đòn nữa.

Sở Long lùi lại hai bước, rồi bất ngờ túm lấy vai đối phương, nhấc bổng hắn lên và ném mạnh xuống đất.

Khắc sau, một tiếng thảm khiếu đau đớn vang lên, Giải Liên Hoàn

nằm đo đất rên rỉ, sắc mặt trở nên vô cùng thảm hại.

Sở Long nhìn cảnh đó rồi lắc đầu: "Chẳng ra làm sao cả, người đâu mà yếu quá, yếu quá đi mất!" Chỉ với một chiêu, Sở Long đã đánh cho Giải Liên Hoàn không còn mảnh giáp, hắn trợn tròn mắt đầy kinh hãi.

Những kẻ xung quanh cũng đờ người ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao Sở Long lại mạnh khủng khiếp đến thế?

Chiến thắng này không chỉ đơn giản là thắng, mà là sự áp chế hoàn toàn.

Khi nãy Sở Long ra tay quá nhanh, bọn họ còn chẳng nhìn rõ thao tác của hắn thế nào, cũng chẳng biết hắn phản ứng ra sao.

Nhìn Giải Liên Hoàn đang ngơ ngác, Sở Long cười khẩy: "Sao hả?

Thấy kích thích không?

Nói cho ông biết, đây chỉ là khởi động thôi, tôi khuyên ông nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đừng trách anh đây không khách khí, nắm đấm của tôi nó không nể mặt ai đâu..." Trước vẻ mặt hoang mang của đối phương, Sở Long giơ nắm đấm ra múa may vài đường rồi cười lạnh.

Lúc này Giải Liên Hoàn thực sự đã bị dọa cho sợ khiếp vía, lồm cồm bò dậy chạy mất, trước khi đi còn không quên ngoái lại nhìn Sở Long.

"Lão tử đợi đấy, đợi có cơ hội tôi nhất định sẽ đích thân đánh bại cậu, vừa nãy tôi chỉ sơ suất thôi, đừng tưởng thế là giỏi, cứ đợi đấy!" Giải Liên Hoàn tuy thua nhưng vẫn cố làm màu trước mặt Sở Long, bộ dạng vênh váo trông rất ngứa mắt.

Nhìn hắn chạy trối chết, Sở Long vẫy vẫy tay rồi cười nói: "Ôi trời, cười chết mất, nhìn cái bộ dạng đó kìa, đúng là cái loại hèn nhát,

được thôi, tôi sẽ đợi!" Sở Long thấy nực cười, đến nước này rồi mà vẫn còn tâm trí nói nhảm.

Một chuyện cỏn con mà hắn làm như to tát lắm.

Chương 950

Đừng nói một mình Giải Liên Hoàn, cho dù cả hội anh em nhà hắn kéo đến thì Sở Long cũng chỉ cần một chiêu là giải quyết xong.

Sau khi đánh bại đối phương, Sở Long bước tới đỡ Trần Bì A Tứ dậy, nhẹ nhàng phủi bụi trên áo ông ta.

Trần Bì A Tứ ngượng ngùng nói: "Thật sự xin lỗi tiên sinh, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này, đúng là gia môn bất hạnh." Thái độ của ông ta rất chân thành, coi Sở Long như một vị khách quý, sau chuyện vừa rồi ông ta càng cảm thấy mình đã đắc tội với quý nhân.

Sở Long lắc đầu cười: "Nói mấy chuyện đó làm gì?

Chuyện vừa rồi đâu có liên quan gì đến ông, tôi cũng chẳng để tâm đâu, yên tâm đi, đôi khi không cần phải suy nghĩ quá nhiều...

Một tên Giải Liên Hoàn tép riu không đáng để tôi bận tâm đâu, được rồi, hãy điều chỉnh lại tâm trạng đi, dẫn tôi đi xem sông Trường Giang nằm ở đâu nào." Qua mẩu chuyện nhỏ này, Sở Long có thể thấy Trần Bì A Tứ là người biết giữ lời hứa, là một nam tử hán dám làm dám chịu.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ khiến Sở Long nể trọng và muốn kết giao lâu dài.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Bì A Tứ, Sở Long bước vào Tàng Kinh Các của Trần gia, một nơi được các bậc trưởng bối canh phòng nghiêm ngặt.

Bên trong chất đầy những cuốn sách dày cộp và các mô hình kỳ lạ.

Đa phần được chạm khắc từ gỗ với các bánh răng tinh xảo, Sở Long đoán đây là các mô hình mô phỏng cơ quan ám khí của gia tộc.

Chỉ nhìn sơ qua cũng thấy được sự huy hoàng từ mấy chục năm trước, chẳng trách Trần gia có thể đứng trong Lão Cửu Môn danh bất hư truyền.

Mỗi môn phái, mỗi gia tộc trong Lão Cửu Môn đều có thực lực đáng gờm mới có thể đứng vững như vậy.

Thật đáng tiếc không biết chuyện gì đã xảy ra mấy chục năm trước khiến Lão Cửu Môn huy hoàng giờ lại sa sút đến mức này.

Đúng là lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, nhưng so với trước kia thì đúng là chỉ còn chút hơi tàn.

"Cậu cứ vào tìm những gì cậu cần đi, trong đó đều là cổ thư bí tịch của gia tộc tôi, nếu có hứng thú thì mau vào xem đi." Trần Bì A Tứ làm cử chỉ mời vô cùng khách khí.

Sở Long và Hoắc Tú Tú an ủi nhau vài câu, rồi bảo cô đứng ngoài chờ, một mình hắn bước vào trong.

Tàng Kinh Các đúng như tên gọi, bên trong toàn là cổ thư bí tịch, những kinh điển quý giá mà bên ngoài khó lòng thấy được, đa phần là đồ sưu tầm cá nhân.

Vừa bước vào, Sở Long đã cảm nhận được một bầu không khí cổ xưa, như thể chạm tay vào những ký ức của thời đại, đắm mình trong biển cả tri thức.

Những kệ sách xếp ngay ngắn, vô số đầu sách được bày ra, không chỉ có sách mà còn có cả các mô hình và dụng cụ để luyện tập.

Tiến đến một vị trí, Sở Long cầm lấy một cuốn sách dày và bắt đầu đọc lướt để thu nạp kiến thức.

Mới xem được vài trang, Sở Long đã thầm cảm thán trong lòng, quả nhiên gia tộc này rất cừ.

Hắn vừa xem một cuốn sách về thể chất, học được không ít điều bổ ích.

Những thứ này đều là di sản của thời đại, được ghi chép vô cùng rõ ràng và minh xác.

Ít nhất là về tinh đồ chiêm bặc, la bàn, xem phong thủy định vị đều có ghi chép chi tiết.

Thậm chí đối với việc xem phong thủy, tìm huyệt mộ cũng có những kiến thức sâu sắc, chứng tỏ những người này thực sự rất giỏi.

Sau khi xem qua một lượt, Sở Long bắt đầu đọc từng cuốn một, xem xong cuốn này lại đặt vào chỗ cũ rồi lấy cuốn khác.

Có hệ thống hỗ trợ nên khả năng tiếp thụ của Sở Long rất mạnh, hắn chỉ cần lật qua từng trang là kiến thức đã in sâu vào đại não, vô cùng rõ ràng và thần kỳ.

Sau khi xem xong hàng chục cuốn sách, Sở Long cảm thấy trong lòng rất nặng nề.

Hắn thầm cảm thấy may mắn vì quyết định đến đây là hoàn toàn đúng đắn, nơi này quả thực là biển cả tri thức.

Chẳng biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian, hắn đã xem sạch sành sanh hàng chục kệ sách.

Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ vẫn đứng đợi bên ngoài, Hoắc Tú Tú không ngừng ngó nghiêng lo lắng, sợ Sở Long gặp chuyện gì trong đó.

Chương 951

Thấy vậy, Trần Bì A Tứ an ủi: "Cô đừng quá lo lắng, vào được trong đó đều là duyên phận, Tàng Kinh Các sẽ bảo vệ người có đủ tư cách, sẽ không gặp nguy hiểm đâu." Ông ta nói rất chắc nịch, có vẻ như rất tin tưởng vào điều này.

Nói thì nói vậy nhưng Hoắc Tú Tú vẫn không thể bình tâm được, nhất là khi Sở Long vào mãi không thấy ra, khiến cô bồn chồn không yên.

Cô chỉ muốn lao ngay vào xem hắn đang làm gì để được ở bên cạnh anh.

Lúc này Sở Long đã xem xong hầu hết sách trong Tàng Kinh Các, cảm giác như râu sắp mọc dài ra luôn rồi.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng ho khẽ phía trước khiến hắn giật mình ngẩng đầu lên.

"Người ngoài mau ra đây, đừng có đứng đó lấp lửng nữa, ra đây tôi xem nào." Nghe thấy âm thanh, hắn lập tức nghiêm giọng chất vấn, từng bước tiến về phía trước để dò xét.

Hắn thấy vô cùng khó hiểu, rõ ràng không thấy bóng người nào, tại sao lại có tiếng động ở nơi vắng lặng này.

Ngay lúc đó, hắn thấy một bóng người tiến lại gần rồi cười vang.

"Chàng trai trẻ, không ngờ chúng ta lại có duyên thế này, bao nhiêu năm rồi mới có người xông quan nhẹ nhàng như vậy, thật không uổng công lão già này chờ đợi!" Âm thanh đột ngột vang lên khiến tim Sở Long hẫng một nhịp, hắn đứng sững lại.

Không biết là kẻ nào lại đột nhiên xuất hiện định gây phiền phức

đây.

Sở Long nghĩ nếu hôm nay mình không làm gì thì sẽ bị người ta coi thường, nên dù thế nào cũng phải làm rõ kẻ nào đang giở trò.

Hắn sải bước tiến lên, rút đại đao ra nói: "Tôi mặc kệ ông là ai, mau ra đây cho tôi, nếu còn lấp lửng thì đừng trách tôi không khách khí.

Tôi là người rất có bản lĩnh đấy, nếu không ra tôi sẽ chém làm hai nửa ngay lập tức." Sở Long nói là làm, nếu đối phương còn giả thần giả quỷ thì hắn sẽ không ngần ngại rút đao lao tới thách thức ngay.

Có lẽ nghe thấy lời đe dọa của Sở Long, đối phương bị dọa sợ nên từ từ hiện thân.

Một luồng kim quang lóe lên, bên trên ngọn đèn dầu cũ kỹ hiện ra hình bóng một ông lão râu trắng.

Tuy chỉ là hình ảnh hiện ra từ ngọn đèn dầu nhưng cũng đủ làm căn phòng sáng rực lên.

Thấy cảnh này, Sở Long thấy hơi kỳ quái, không biết cái thứ quỷ quái gì lại hiện ra trước mắt rõ ràng và chân thực đến thế.

Lúc này hắn không hề sợ hãi, chỉ cảm thấy đầu óc hơi rối bời, tim đập thình thịch.

"Ông định làm gì?

Mau tự báo danh tính đi, đừng có ở đó vòng vo nữa được không?

Nếu không tôi đánh vỡ đầu ông bây giờ." Sở Long không kìm được cơn giận, gào lên một tiếng.

Không chỉ vậy, hắn còn giơ nắm đấm về phía đối phương, tỏa ra một áp lực mạnh mẽ.

Nghe vậy, ông lão lại cười ha hả: "Chàng trai trẻ, cậu thật thiên

chân quá, tưởng mình kiêu ngạo thế là giỏi sao?

Thật chẳng biết lấy đâu ra dũng khí đó nữa...

Thực ra chúng ta có duyên, tôi thấy cậu rất hợp làm người kế thừa, tôi muốn truyền lại toàn bộ bí mật của gia tộc cho cậu." Một lão già sắp đất xa trời mà lại đòi làm công tác tư tưởng với Sở Long, đòi truyền thừa bí mật gì đó.

Sở Long lúc này hoàn toàn mù tịt, không biết ông ta định làm gì, có mục đích gì mà lại nói mấy lời nhảm nhí đó.

Nghe ông lão lải nhải, Sở Long lập tức mắng: "Ông định làm gì?

Đừng có vòng vo với ông đây nữa được không?

Tưởng tôi dễ bắt nạt à?

Nói cho ông biết, nếu còn định dọa dẫm tôi thì tôi sẽ dí đầu ông xuống đất mà chà sát đấy, ông là ai mau hiện thân nhanh!" Sở Long vốn là người cứng rắn, nếu đối phương còn lôi thôi thì hắn sẽ ra tay thật.

Ông lão trong ngọn đèn dầu thở dài: "Chàng trai trẻ, đừng có nóng nảy, nghe tôi nói này, tôi là người tốt, tôi chỉ là vị tổ tiên của Trần gia đã vượt qua giới hạn, ở đây để chờ đợi người hữu duyên." Lời nói của ông lão khiến Sở Long sững sờ, đầu óc tạm thời bị đứng hình.

Chương 952

Chuyện này cũng quá khoa trương rồi, cứ như đang nằm mơ vậy.

Chẳng lẽ ông lão sắp tan biến trước mặt này thực sự là tổ tiên của Trần gia, tổ tiên của Giải Liên Hoàn và Trần Bì A Tứ?

Sở Long thực sự không dám tin, thậm chí còn tưởng mình bị lừa, thà tin đối phương là kẻ lừa đảo còn hơn tin tổ tiên hiện hồn.

Tự nhiên tổ tiên lại hiện ra đòi giao thiệp thế này, thật nằm ngoài sức tưởng tượng, khiến đầu óc hắn rối như canh hẹ.

Trong khoảnh khắc đó, hắn lùi lại mấy bước, tim đập thình thịch.

Đối phương lại tiếp tục trêu chọc: "Chàng trai trẻ thấy sao?

Thấy kích thích không?

Thấy bất ngờ không?

Ha ha ha, không sai, đơn giản là vậy thôi, nếu thấy bất ngờ thì hãy hiểu cho tâm ý của tôi!" Ông lão nói rất thong dong, nụ cười trên mặt cũng rất rõ ràng.

Ngay lúc này, Sở Long lùi lại hai ba bước, lau mồ hôi trên trán, cố gắng trấn tĩnh lại tâm thái.

Hắn nghĩ có lẽ đây là một sự tình cờ, hắn vô tình gặp phải một cảnh tượng kỳ dị như vậy.

Đã gặp rồi thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Sở Long điều chỉnh trạng thái rồi hỏi: "Vậy rốt cuộc ông muốn gì?

Định làm gì?" "Ái chà, đừng nói vậy chứ tiểu hỏa tử, có lẽ cậu không biết về truyền thừa của Trần gia chúng tôi, cũng không biết tâm huyết của chúng tôi lớn thế nào đâu...

Truyền thừa của gia tộc đã kéo dài cả trăm năm, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được người kế thừa xứng đáng, thật khiến tôi có một thân bản lĩnh mà không thể truyền ra ngoài được.” Ông lão bắt đầu than ngắn thở dài.

Ông ta kể khổ, khiến cả gia tộc nghe có vẻ rất thảm hại và đang đứng trước nguy cơ tuyệt diệt.

Sở Long cũng chẳng biết lời nào là thật, lời nào là giả, chỉ thấy ông ta nói năng rất hoa mỹ.

Sở Long lập tức phản bác: “Tôi tin cái con khỉ, cái lão già này toàn nói điêu.

Theo tôi thấy gia tộc vẫn phát triển rất tốt, nhất là dưới sự dẫn dắt của Trần Bì A Tứ, tôi thấy ông ta nắm giữ các kỹ năng của gia tộc rất tốt mà.” “Chuyện đang tốt đẹp sao qua miệng ông lại biến vị thế này?

Tôi thấy ông định lừa tôi đúng không?

Nói cho ông biết, tiểu gia đây không phải hạng vừa đâu, ông tốt nhất nên biết điều một chút, đừng có mà giở trò với tôi.” Sở Long không hề nể nang, vừa nói vừa nhắm vào ngọn đèn dầu kia, nếu lão già này còn nói nhảm thì hắn sẽ một đao chém đứt ngọn đèn ngay.

Giờ ông lão này đã sắp tan biến, mọi hành động đều phải dựa vào ngọn lửa nhỏ nhoi kia mới hiện lên được.

Sở Long định dùng cách đe dọa này để ông lão nói thật tình hình.

Nghe vậy, đối phương lập tức lắc đầu: “Người trẻ tuổi, cậu tưởng tôi ngốc à?

Sao lại nói những lời vô căn cứ như vậy, yên tâm đi, tôi tuyệt đối không tin mấy lời nhảm nhí đó đâu, mọi chuyện đều là do người mà ra thôi...” Đối phương cười ha hả một trận rồi nhíu mày, vẻ mặt trở nên khá khó coi.

Nhìn bộ dạng đó, dường như ông lão chẳng hề để tâm đến những lời của Sở Long, chỉ muốn làm rõ vấn đề, nhưng giờ mọi chuyện có vẻ đang đi vào ngõ cụt.

Trong tình cảnh bị động, lão thái học nói: "Xem ra cậu thực sự không biết tình thế hiện tại của Trần gia, cũng không biết nội bộ gia tộc đang căng thẳng thế nào đâu, gia tộc giờ đã không còn người kế thừa nữa rồi, ai, đúng là gia môn bất hạnh...

Trần Bì A Tứ mà cậu thấy tuy xuất sắc nhưng cũng chỉ nắm giữ được lớp vỏ bề ngoài thôi, không thể kế thừa toàn bộ tri thức của gia tộc được.

Tôi giờ đã sắp tan biến rồi, nếu ngọn lửa này tắt đi thì mọi bí mật, mọi thực lực sẽ theo dòng trường hà lịch sử mà tan biến mất..." Lão già nói nghe có vẻ bi đát lắm, vừa nói vừa than ngắn thở dài chẳng biết thực hư thế nào.

Sở Long đối với mấy lời này cũng bán tín bán nghi, không mấy để tâm.

"Nhưng tôi phát hiện tiềm năng của cậu rất lớn, là thể chất trăm năm khó gặp trong gia tộc chúng tôi, vì vậy tôi chọn cách này để giao toàn bộ truyền thừa cho cậu, như vậy mới khiến tổ tiên của gia tộc được an lòng." Lão già nói thẳng ra mục đích của mình, khiến mọi chuyện trở nên rõ ràng hơn.

Chương 953

Sở Long sững sờ tại chỗ, không nói được lời nào, mắt trợn tròn kinh ngạc, không ngờ sự việc lại phức tạp đến thế.

Nếu đúng như lời lão già này nói thì quả thực hơi khó giải quyết đây.

Sở Long không ngừng gãi đầu, vẻ mặt mông lung hỏi: "Rốt cuộc là sao?

Đừng có làm như tôi vô tội lắm vậy, mọi người đều là người hiểu chuyện, đừng có giở mấy trò hoa mỹ đó ra nữa." Chỉ cần hôm nay làm rõ được mọi chuyện thì sau này nói chuyện cũng dễ hơn.

Không thể để một chuyện đang yên đang lành trở nên hỗn loạn được.

Nếu đúng như vậy thì thật bi thảm, sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất.

Trong tình cảnh này, đối phương lắc đầu nói: "Ha ha ha, vậy thì hãy ở đây cảm nhận truyền thừa đi." Ngay khắc sau, đối phương đột ngột hành động, một luồng lưu quang lao về phía trước như một tia sét quán thấu vào trong cơ thể Sở Long.

Mọi thao tác diễn ra trong nháy mắt, vô cùng rõ ràng trước mắt.

Ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc, mắt trợn tròn, cảm thấy chuyện này quả thực rất buồn cười.

Lúc này, mọi người xung quanh cũng bắt đầu xôn xao cảm thán.

Nghe vậy, mọi người vỗ tay rào rào: "Oa, trời ơi, thần kỳ quá...

Đứng đó làm gì nữa?

Không nhận truyền thừa à?

Mau lên đi.” Dù sao cũng là món hời tự dưng đến, Sở Long đã chuẩn bị tâm lý, nếu mọi chuyện thần kỳ như lời đồn thì đúng là trúng mánh rồi.

Nếu chỉ là lừa bịp, không được như ý thì cũng chẳng lỗ gì, dù sao cũng là được lợi không công mà, biết đâu lại có thể phát huy tối đa lợi ích ở đây.

Thế nên Sở Long bắt đầu âm thầm tính toán, chuẩn bị sẵn sàng tâm thế.

Từ từ, Sở Long nhắm mắt lại, cảm thấy một luồng khí lực mạnh mẽ tràn vào, như muốn quán khái toàn bộ cơ thể.

Nhưng Sở Long không hề phản kháng, chỉ tập trung chịu đựng cảm giác đau đớn trong cơ thể.

Hắn biết đây là quá trình truyền thừa bình thường, toàn bộ thực lực đang được truyền vào người hắn, thật thần kỳ vô cùng.

“Được, tốt lắm, mau dồn lực đi, không ngờ mình lại xuất sắc thế này.” Sở Long cười thầm trong lòng, từ từ nhắm mắt, nắm chặt nắm đấm, khí lực toàn thân bắt đầu dâng trào.

Ngay lúc đó, trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy khí lực tràn trề trong nắm đấm.

Cứ thế, trong não Sở Long hiện lên những hình ảnh kỳ quái, những cảnh tượng khác nhau lần lượt tái hiện.

Chắc chắn đó là những gì tổ tiên Trần gia đã truyền lại trong tâm trí hắn, nếu không thì không thể thần kỳ đến thế.

Thông qua chuyện này, suy nghĩ của Sở Long cũng trở nên thông suốt hơn, tâm tư cũng bình thản hơn nhiều.

Giải quyết xong mọi chuyện, Sở Long nhẹ nhàng vỗ tay rồi thong thả bước ra ngoài.

Khi đi đến vị trí trước mặt, hắn bước ra khỏi Tàng Kinh Các.

Hoắc Tú Tú và Trần Bì A Tứ cứ ngỡ Sở Long phải ở trong đó lâu lắm mới ra, không ngờ hắn vừa vào một lát đã trở ra với vẻ mặt vô cùng bình thản.

Điều này khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

Trần Bì A Tứ bước tới hỏi: "Tiên sinh, cậu đã tra duyệt xong rồi sao?

Trong đó có bao nhiêu là sách vở, tôi nhớ có rất nhiều dữ liệu cần phải xem mà." Là người nhà họ Trần, Trần Bì A Tứ hiểu rõ trong Tàng Kinh Các có bao nhiêu sách, đó đều là thủ chép của tổ tiên để lại.

Những gì ghi lại trong đó bao hàm rất nhiều lĩnh vực, dù có xem ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã xong.

Chương 954

Nhưng Sở Long dường như không hề bị ảnh hưởng, trái lại còn rất thong dong, trong ngoài đều nhìn thấu hết thảy.

Không kinh ngạc sao được, chẳng lẽ đối phương có thực lực hoặc khả năng tiếp thụ siêu cường mới có thể nhanh như vậy đã nắm vững toàn bộ kiến thức và thông tin sao?

Thấy bọn họ hoang mang như vậy, Sở Long cười ha hả: "Ha ha, thực ra những thông tin đó đều đã được khắc sâu trong đầu tôi rồi, mọi thứ đều rất dễ giải thích và rõ ràng...

Cảm ơn người anh em nhé, nếu không có ông giúp đỡ thì tôi cũng không vào được Tàng Kinh Các nhanh thế này đâu, coi như ông đã thắp cho tôi một ngọn đèn chỉ đường rồi." Sở Long vừa cười vừa vỗ vai đối phương, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Được Sở Long khen ngợi, đối phương không khỏi ngượng ngùng, gãi đầu chẳng biết trả lời thế nào.

Dù sao Trần Bì A Tứ cũng chưa từng thấy ai có khả năng tiếp thụ siêu đẳng và giỏi giang đến mức này.

Nhưng Sở Long đã ra rồi thì cũng không thể truy vấn thêm nữa.

Sở Long đã nhận được truyền thừa của tổ tiên gia tộc, giờ đây kẻ có thể phá giải trận pháp giỏi nhất gia tộc này chính là Sở Long rồi.

Chỉ xét riêng về cục diện của cả gia tộc, hay thậm chí là trong nội bộ Lão Cửu Môn ở thế giới hiện nay, có lẽ chẳng có ai đủ sức so bì với Sở Long.

Kể từ hôm nay, ngay cả khi muốn tiếp tục các dự án đổ đấu, anh cũng không nhất thiết phải mang theo một kẻ như Trần Bì A Tứ, bởi

Sở Long đã hội tụ toàn bộ thực lực vào một thân, khiến anh càng thêm phần phi thường.

Trần Bì A Tứ cũng ra sức níu kéo, muốn Sở Long ở lại để cùng dùng bữa tối. 'Tiên sinh à, đã chẳng quản đường xa đến đây, lại là lần đầu làm khách ở chỗ tôi, hay là tối nay đừng đi nữa, hai anh em mình ngồi lại trò chuyện kỹ xem có cao kiến gì không.' Trần Bì A Tứ khách khí nhiệt tình, thật sự đã coi Sở Long như anh em ruột thịt.

Khi nghe hai người đàm đạo, họ tỏ ra đặc biệt ăn ý, cảm giác như kiếp trước đã quen biết từ lâu.

Đó cũng là một trong những lý do khiến Trần Bì A Tứ nhiệt tình đến vậy.

Nhưng Sở Long lại khéo léo từ chối, anh lắc đầu cười: 'Thật sự rất xin lỗi, tôi có một việc cần đi xử lý ngay, không thể tiếp tục hiệp đàm được nữa, có gì anh em mình hẹn khi khác nhé!' Sở Long tùy tiện nói vài câu rồi từ chối hảo ý của đối phương, chắp tay bái biệt.

Bị từ chối, đối phương lập tức lộ ra một nụ cười khổ, rồi gật đầu nói: 'Được rồi, nếu đã vậy tôi cũng không ép, hy vọng cậu có thể triển hiện thực lực hoàn mỹ hơn nữa!' Đã nói trắng ra như vậy thì việc cố sức níu kéo cũng không thực tế.

Huống hồ giờ trời vẫn còn sớm, Trần Bì A Tứ có thể ra phố dạo quanh, biết đâu lại vớ được mối làm ăn nào.

Về tình cảnh của Trần Bì A Tứ, Sở Long cảm thấy thật cạn lời, tại sao một thành viên Lão Cửu Môn có thực lực như thế mà lại sống nhếch nhác vậy, thậm chí còn chạy ra đại lộ làm kẻ móc túi, thật khiến người ta khó hiểu.

Chỉ cần dựa vào thủ pháp của Trần Bì A Tứ, đi biểu diễn tạp kỹ hay làm một công việc gì đó chắc chắn cũng đủ để tạo dựng danh

tiếng.

Tất nhiên, đó là cuộc sống của người ta, Sở Long cũng không tiện can thiệp, chỉ cần ông ta thích là được.

Phút ấy anh cũng hiểu vì sao lão tổ tông họ Trần trong Tàng Kinh Các lại thất vọng về con cháu như vậy.

Trần Bì A Tứ đúng là làm mất mặt gia tộc.

Từ biệt Trần Bì A Tứ, Sở Long dẫn theo Hoắc Tú Tú chuẩn bị quay về.

Trên đường đi, Hoắc Tú Tú tỏ ra tò mò, cứ nhìn chằm chằm Sở Long, muốn anh kể về những trải nghiệm và thu hoạch vừa rồi. 'Anh Long, mau kể cho em đi, em biết anh có thu hoạch lớn mà, chắc chắn là bội thu rồi.' Sở Long cười hắc hắc, lắc đầu chỉnh lại kiểu tóc: 'Cũng không khoa trương đến thế đâu, cái gọi là phát hiện lớn cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Khi anh dạo quanh gia tộc bên đó, vô tình phát hiện ra một bí mật siêu cấp, ha ha ha, tuy rằng có đụng độ lão tổ tiên của gia tộc, nhưng xem như là có duyên đi.' Sở Long không giấu giếm Hoắc Tú Tú điều gì, đơn giản giải thích những chuyện đã gặp.

Tất nhiên khi kể, anh cũng thêm thắt chút mắm muối, tả cảnh mình cầm đại đao đánh cho lão tổ tiên nhà họ Trần tâm phục khẩu phục, dũng mãnh ra sao.

Hoắc Tú Tú vốn là fan nhỏ của Sở Long, nên khi nghe những lời này, đôi mắt cô cong lại thành hình trăng khuyết, nắm chặt nắm tay lộ vẻ sùng bái. 'Oa, anh Long, thế thì soái quá!

Em biết anh ưu tú mà, thật sự quá tuyệt, ở bên cạnh anh đúng là cực kỳ có cảm giác an toàn nha.' Hoắc Tú Tú bắt đầu một loạt cảm thán, Sở Long giờ đã thành thần tượng trong lòng cô rồi!

Thấy phản ứng mãnh liệt của cô nàng, Sở Long cũng hơi ngại, dù thực tế không khoa trương như anh kể nhưng đàn ông mà, ai chẳng muốn giữ thể diện, không nói quá lên chút thì sau này bị người ta cười cho à.

Chương 955

Anh dự định về nhà thu dọn rồi liên lạc với Bàn Tử để đến Phan Gia Viên.

Đang trên đường về, đột nhiên thấy phía xa có mấy chiếc ô tô và mô tô phóng tới, chặn đứng cả lối đi.

Sự việc đột ngột này làm Sở Long thấy khó hiểu, không biết kẻ nào lại dám chặn đường mình.

Thấy đám xe áp sát, chắc chắn không phải trùng hợp, có người muốn ngáng đường họ.

Thế là Sở Long nhíu mày, nghiêm túc quát: 'Đứa nào đấy?

Làm cái quái gì thế?

Mù à?

Ông khuyên các người mau cút đi cho khuất mắt, mẹ nó chứ, đúng là không biết nặng nhẹ.' Giọng điệu Sở Long vô cùng nghiêm nghị, anh trực tiếp hét lớn.

Thật sự, nếu hôm nay không làm rõ chuyện này, anh tuyệt đối không để yên. 'Từng đứa một nhìn không ra sao, thằng nhãi này tinh thần cũng vượng gớm, không ngờ lại còn sống mà ra được, đúng là làm tao bất ngờ đấy.

Nhưng hôm nay mày đụng phải cậu Nghiêm đây thì chỉ có đường chết thôi.' Một thanh niên từ trong đám đông bước ra.

Đi lên phía trước, Sở Long nhìn kỹ, hóa ra là Giải Liên Hoàn, tay hắn cầm một cây gậy, phía sau là đám lưu manh.

Đám du côn này lần lượt xuống xe mô tô, tay lăm lăm ống sắt, đao

chặt thịt, thậm chí có đứa còn cầm gạch đại bản.

Nhìn đám này, Sở Long lập tức thấy khó chịu, đúng là chó không bỏ được thói ăn phân.

Vốn dĩ Sở Long chỉ muốn về tìm chỗ nghỉ chân giải tỏa áp lực, không ngờ đám này lại không biết tốt xấu mà bám theo.

Thậm chí từng đứa một còn làm màu trước mặt anh như lũ mù, không biết lấy đâu ra dũng khí đó nữa.

Trong mắt Sở Long, đám này chỉ như hạng tôm tép, chẳng có chút thực lực nào để so tài với anh cả.

Lúc này Giải Liên Hoàn quát lớn: 'Bây giờ không sợ nữa hả?

Không phải giỏi chửi lắm sao?

Hôm nay tao gọi hết anh em đến để đánh gãy chân mày, để xem mày có bản lĩnh gì.' Khi nói chuyện, khuôn mặt hắn càng lộ vẻ hung ác, nắm chặt nắm tay trông rất khó coi.

Ước chừng tên này bình thường cũng chẳng ít khi bắt nạt người khác nên mới nghênh ngang như vậy, cái gậy nhỏ trong tay cứ hoa chân múa tay trước mặt Sở Long.

Thấy bộ dạng đó, Sở Long hỏi ngược lại: 'Mày lấy đâu ra dũng khí mà tinh tướng thế?

Hôm nay tao sẽ cho mày biết tay, biến nhanh đi.' Đang yên đang lành lại đến đây gào thét, ra vẻ ta đây không biết điều.

Sở Long thấy nếu hôm nay cứ tiếp tục dung túng thì chỉ càng thảm hại hơn.

Nếu Giải Liên Hoàn thiếu sự dạy dỗ của xã hội, vậy thì hôm nay vừa hay có cơ hội cho hắn một bài học nhớ đời.

Sở Long khẽ xoay cánh tay rồi nói thẳng: 'Được rồi, bớt nói nhảm

đi, làm gì thì làm luôn đi, để xem thằng nhãi này ra sao nào...' Nói xong, Sở Long khẽ duỗi chân rồi tiến lên phía trước vài bước với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Đối phương lúc này tức đến mức cơ mặt run rẩy, nghiến răng nói: 'Mẹ nó, đã vậy thì đừng trách anh mày không khách khí.' Giải Liên Hoàn nổi nóng, cầm ống sắt quơ múa một hồi rồi hét lớn lao tới.

Không chỉ vậy, mấy tên trọc đầu phía sau cũng đồng thời vây công.

Có lẽ Giải Liên Hoàn muốn dùng chiến thuật biển người để đánh hội đồng vì biết một mình không đối phó được.

Đám nhóc con này nghĩ người đông thế mạnh là có thể áp chế chết Sở Long, khiến anh không có chỗ chống đỡ.

Nếu chiêu này dùng với người bình thường thì chắc là hiệu quả, nhưng tiếc là mấy ngày nay họ đen đủi khi đụng phải một người không thể dùng tư duy thông thường để xét đoán, chính là Sở Long.

Chương 956

Với anh, đám vô dụng này chỉ như lũ hề nhảy nhót trong rạp xiếc mà thôi.

Khi đám người lao tới định báo thù cho Giải Liên Hoàn, Sở Long cản Hoắc Tú Tú lại và bảo: 'Cứ yên tâm xem kịch đi, thời gian còn lại cứ để anh xử lý, một lũ tép riu thế này không cần em phải ra tay đâu.' Nói đoạn, mặt Sở Long lộ vẻ tự tin, mấy trò mèo này không cần Tú Tú phải nhúng tay vào.

Có chuyện thì đàn ông phải đứng ra trước, xem đám ranh con này có đức hạnh gì rồi dạy chúng cách làm người.

Nghe vậy, những người xung quanh đều sững lại, gãi đầu lộ vẻ hoang mang.

Có vẻ như tình huống này hơi điên rồ, họ bắt đầu bàn tán xôn xao. 'Để xem phen này giải quyết thế nào đây.' Những người đứng xem quanh đó cũng không ngừng gãi đầu, lộ vẻ mê hoặc.

Vì họ muốn nhân cơ hội này nhìn rõ tình hình để sau này còn biết đường mà tránh phiền phức.

Đột nhiên, một bóng người từ trong đám đông lao ra phía trước. 'Úc úc úc úc.' Chẳng mấy chốc, những tiếng thảm thiết vang lên liên miên, từng tên một như quả hồng mềm bị quật ngã xuống đất, đứa thì ôm vai, đứa thì lăn lộn gào khóc đau đớn.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt, mặt đứa nào đứa nấy tái mét.

Chúng bị đánh cho nhừ tử.

Chỉ một lát sau, đám người chỉ biết nằm rên rỉ trên mặt đất, cảm thấy nhục nhã vô cùng, không ngờ hôm nay lại thảm hại đến thế.

Sở Long cũng là người có năng nại, nhìn đám người kia rồi lắc đầu nói: 'Xem kìa, nhìn bộ dạng lũ này xem, đúng là rác rưởi.' 'Nếu hôm nay chuyện này không cho tôi một đáp án thỏa đáng thì mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa đấy.' Nói đoạn, Sở Long trừng mắt nhìn khiến đám người bên đường lạnh sống lưng, vội lùi lại mấy bước vì sợ hãi.

Sau một loạt thao tác thần sầu, đám người xung quanh đã đau đớn kêu la.

Sở Long đứng ở phía trước, nhìn mấy tên kia rồi giẫm lên người chúng, hỏi: 'Thấy mấy thứ này yếu quá không?

Cái bộ dạng này mà cũng đòi tìm tôi gây phiền phức, không biết tự lượng sức mình.' 'Giải Liên Hoàn, nếu không nể mặt anh mày thì tao đã bẻ gãy răng mày rồi.

Nể mặt Trần Bì A Tứ, hôm nay tao không chấp nhặt với mày, về nhà mà học lại cách làm người đi, đừng để tao phải ra tay lần nữa.' Cuối cùng Sở Long bồi thêm một cước đá văng đối phương.

Hoắc Tú Tú vẫn im lặng quan sát Sở Long, thật quá soái, anh Long luôn là người đàn ông ưu tú nhất trong lòng cô.

Đám Giải Liên Hoàn bị đánh cho thảm hại như chó nhà có tang, không còn chút sức lực nào để bò dậy.

Chúng đã mất sạch nhuệ khí, bao nhiêu ý định trả thù đều tan thành mây khói.

Cuối cùng, Sở Long lắc đầu, nhẹ nhàng phủi bụi trên người: 'Còn ngây ra đó làm gì?

Không mau cút đi còn ở đây làm xấu mặt.' Vừa dứt lời, từng đứa một kẹp đuôi lủi mất, không dám nán lại thêm giây nào vì sợ bị đánh chết.

Đợi đám người đi hết, Sở Long mới hừ lạnh một tiếng.

Anh quay sang bảo Hoắc Tú Tú: 'Thấy chưa, mấu chốt để giải quyết vấn đề với lũ hậu bối vô tri này là phải dùng phương thức thích hợp, tẩn cho chúng một trận tơi bời.' 'Mấy người này thật vô tri, chuyện nhỏ xíu mà cũng làm rùm beng lên, đúng là tự tìm đường chết!' Nói xong, vẻ mặt Sở Long trở lại bình thản, tâm tư cũng ổn định hơn nhiều.

Nếu có thể thông qua cách này để dạy dỗ chúng thì là chuyện tốt nhất.

Chứ nếu cứ làm ngơ thì sẽ bị người ta cười cho, nên Sở Long lúc nãy cũng có chút cân nhắc.

Sau khi mọi người đã bớt căng thẳng, Sở Long chậm rãi tiến lên phía trước vài bước, nhìn lướt qua mọi người bằng ánh mắt uy nghiêm của một kẻ mạnh thực sự.

Trở về sau, Sở Long gọi điện cho Bàn Tử để hẹn gặp ở Phan Gia Viên.

Bàn Tử ở đầu dây bên kia mừng rỡ, lập tức đồng ý: 'Ái chà, tuyệt quá, cứ yên tâm đi, tôi sẽ đón tiếp chu đáo, chuyện này tôi lo liệu ổn thỏa hết.' Qua điện thoại, không biết Bàn Tử nhiệt tình thật hay khách khí giả, nhưng cứ coi Sở Long như quý khách, một tiếng anh hai tiếng em làm Sở Long suýt thì lạc lối. 'Ha ha ha, được rồi huynh đệ, nhớ chuẩn bị cho tôi một chỗ hay ho nhé, không đúng, phải là một rạp hát mới phải!' Sở Long cũng học theo giọng điệu của Bàn Tử để trêu chọc.

Sau khi hẹn thời gian, Bàn Tử đột nhiên hỏi: 'Tiểu Long à, đừng có quên mang theo viên Dạ Minh Châu đó nhé, thứ đó có công dụng quan trọng lắm đấy...' 'Để tôi tìm kênh tiêu thụ, bán được mớ đó thì anh em mình phát tài rồi, ha ha.' Nghe vậy, Sở Long hiểu ngay, đúng là không

có lửa làm sao có khói, chẳng có bữa trưa nào miễn phí cả.

Chương 957

Anh đã hiểu vì sao Bàn Tử lại nhiệt tình đột xuất, chủ động tìm cách giải thích, thậm chí còn dặn đi dặn lại phải mang theo món đồ đó.

Nếu là người bình thường chắc khó mà nhận ra sự thật này, nhưng cái lão Bàn Tử này đúng là nhân tài.

Được nhắc nhở, Sở Long gật đầu nói: 'À, tốt lắm, cậu không làm tôi thất vọng đâu, làm đẹp lắm, tôi đúng là đã đánh giá thấp thực lực của cậu rồi!' Thông qua tình huống này, Sở Long đã hiểu ra tâm tư của Bàn Tử.

Hóa ra lão ta nhiệt tình như vậy là vì đang nhắm vào viên Dạ Minh Châu.

Sở Long cũng không muốn lừa dối nữa, trực tiếp ngửa bài: 'Xin lỗi nhé, hai hôm trước tôi đem tặng viên Dạ Minh Châu đó cho người ta rồi.' Sở Long nói ngắn gọn, cũng không thèm kể tặng cho ai.

Anh muốn dập tắt ý niệm của Bàn Tử để lão khỏi phải canh cánh trong lòng, tránh việc lúc gặp mặt không thấy đồ lại trở mặt.

Vừa nghe xong, đầu dây bên kia lập tức lặng đi, rồi hừ một tiếng: 'Ây da, không lẽ não tôi có vấn đề, hay là bị lừa đá rồi?

Cậu điên rồi à, có biết viên Dạ Minh Châu đó trị giá bao nhiêu tiền không?

Trời đất ơi, cậu đúng là gã điên.' Bàn Tử không nhịn được mà mắng xối xả qua điện thoại, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vì từ khi về Phan Gia Viên, lão đã thăm dò giá viên Dạ Minh Châu, ít nhất cũng phải mấy chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, là bảo vật

vô giá.

Nếu bán đi qua một buổi đấu giá với các đại gia xã hội thì số tiền đó đủ để ăn chơi mấy kiếp, cần gì phải làm lụng cực khổ nữa.

Nhưng Bàn Tử như bị sét đánh ngang tai, không ngờ Sở Long lại điên rồ và ngốc nghếch đến mức đem bảo vật vô giá đó tặng không cho người khác.

Thậm chí còn nghe nói là giao cho bảo tàng quốc gia, chẳng phải là não có vấn đề sao?

Cảm giác như đầu óc bị kẹp vào cửa vậy.

Thế là qua điện thoại, Bàn Tử cảm thấy nghi ngờ nhân sinh, thở hồng hộc mãi không bình tĩnh lại được, không từ ngữ nào diễn tả nổi hành động của Sở Long lúc này. 'Này, Bàn Tử làm gì đấy?

Tôi đang nói chuyện mà, có nghe thấy không?

Làm gì mà kích động thế?

Tặng người ta rồi thì thôi, có gì to tát đâu, anh em mình tình nghĩa mới là vô giá chứ.' Thấy Bàn Tử mãi không nói gì, Sở Long gào lên mấy tiếng vào loa.

Bàn Tử đột ngột nói một cách quyết tuyệt: 'Tiểu Long à, tôi có chút việc bận không nói tiếp được, thế nhé, tôi đi làm đây, bái bái.' Nói xong lão cúp máy cái rụp, làm Sở Long ngẩn cả người.

Bàn Tử cúp máy, Sở Long im lặng hồi lâu, Bàn Tử đúng là thực tế quá đi, mình chỉ không giao viên Dạ Minh Châu cho giáo thụ thôi mà không ngờ lão lại trở mặt nhanh thế.

Cúp máy không một dấu hiệu báo trước, xem ra nếu không có viên Dạ Minh Châu thì Bàn Tử định đoạn tuyệt tình huynh đệ luôn rồi.

Lần trước Sở Long đã thấy tên Bàn Tử này là hạng hám lợi, một

kẻ giữ của, chuyện gì cũng phải tiền đi trước.

Cuối cùng Sở Long chỉ biết cười khổ, không buồn để ý nữa.

Tuy Bàn Tử cúp máy nhưng anh vẫn không thay đổi hành trình, đã quyết định rồi thì sáng mai sẽ khởi hành đi Phan Gia Viên tìm lão.

Đêm đó Sở Long và Hoắc Tú Tú thu dọn đồ đạc trong phòng, theo ý anh thì muốn Hoắc Tú Tú ở lại nhà họ Hoắc nghỉ ngơi một thời gian, đừng có chạy đôn chạy đáo theo anh nữa. 'Không được đâu, anh Long, em phải theo anh chứ, một mình ở nhà thì buồn chết mất, chắc chắn sẽ bị trầm cảm tự kỷ luôn, anh thật nhẫn tâm để em chịu tổn thương tâm lý như vậy sao.' Nghe bảo bị bỏ lại nhà, Hoắc Tú Tú bày ra bộ dạng tội nghiệp, nước mắt lưng tròng.

Thậm chí khi nói, nước mắt đã chực trào ra khỏi hốc mắt.

Thấy vậy, Sở Long đành vỗ nhẹ vai cô bảo: 'Thôi được rồi, làm gì mà căng thế?

Tại theo anh thì nguy hiểm lắm, như lần trước suýt thì xảy ra chuyện, anh lo lắm.' Hoắc Tú Tú lắc đầu liên tục, ôm chặt lấy vai Sở Long không chịu buông, bĩu môi nói: 'Dù sao em cũng mặc kệ, em nhất định phải theo, tuyệt đối không để anh bỏ rơi em đâu, đừng hòng bỏ em lại.' Thấy thương lượng không xong, Hoắc Tú Tú lại chơi bài vô lại, bám chặt lấy Sở Long không rời, Sở Long chỉ biết dở khóc dở cười, cái con bé này đúng là nhân tài.

Có chuyện không nói tử tế, lại cứ phải dùng tay dùng chân.

Chương 958

Thấy cô nàng kích động như vậy, Sở Long đành bảo: 'Được rồi cô nương, tôi mang cô đi theo là được chứ gì?

Làm gì mà kích động thế?

Lúc đó tôi sẽ cho cô đi cùng...' Nếu không đồng ý chắc lát nữa Tú Tú lại khóc nhè cho xem, sau đó Sở Long vẫn phải thương lượng lại thôi.

Vậy nên anh thà đồng ý luôn cho xong chuyện.

Quả nhiên đúng như Sở Long dự đoán, vừa đồng ý cái là mặt cô nàng tươi cười rạng rỡ ngay, nháy mắt vẻ đắc ý. 'Ha ha, em biết anh Long chắc chắn không nhẫn tâm bỏ rơi em mà, em biết anh sẽ đồng ý cho em đi cùng thôi!' Cô nàng nói rồi cứ nháy mắt liên tục.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của cô, Sở Long nhìn đồng hồ rồi chỉ biết cười khổ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Long và người nhà họ Hoắc cáo biệt, mua vé tàu hỏa chuẩn bị tiến về Phan Gia Viên.

Những việc cần chuẩn bị trên đường, Sở Long đều đã thu xếp ổn thỏa.

Bởi anh biết chuyến đi này cần một kế hoạch hành trình cực kỳ quan trọng, không được phép xảy ra sai sót nào.

Trên đường đi, Sở Long kể cho Hoắc Tú Tú nghe về mấy chuyện giữa anh và Bàn Tử, làm cô nàng cười nắc nẻ. 'Bàn ca hài hước quá đi, vì tiền mà không màng tình nghĩa anh em, nhưng em nghĩ chắc anh ấy đùa thôi, chứ không phải hạng người tuyệt tình như vậy đâu.' Hoắc Tú Tú cười thì cười nhưng vẫn tin Bàn Tử không phải loại

người đó, việc cúp máy chắc chỉ là để trêu chọc Sở Long thôi.

Sở Long gật đầu: 'Lúc đầu anh cũng định thế, chắc là lão Bàn Tử này có điểm gì đó đặc biệt nên mới tỏ ra quái đản như vậy...' 'Nhưng anh vẫn không hiểu lão Bàn Tử này đang tính toán gì mà kỳ lạ thế, ha ha, đúng là nhân tài!' Nói xong, Sở Long chắp tay sau lưng, vẻ mặt đầy thản nhiên.

Tình huống hiện tại đối với anh đúng là thần kỳ, có lẽ đó là triết lý nhân sinh chăng.

Sau khi giải quyết xong tâm tư, mọi người bình tâm trở lại.

Sở Long vỗ nhẹ vai Tú Tú trấn an: 'Được rồi, đừng áp lực quá, cũng đừng lo lắng nhiều, cố gắng điều chỉnh trạng thái tốt nhất nhé.' Một chuyến hành trình vất vả cuối cùng cũng tới Phan Gia Viên, nơi đây vẫn náo nhiệt như xưa.

Lúc này đúng vào dịp chợ phiên nên cực kỳ đông đúc.

Có thể thấy những người qua lại, thậm chí có vài người quen nhìn thấy liền gật đầu chào hỏi khách khí, không khí vô cùng nhiệt tình.

Sở Long và Hoắc Tú Tú dạo qua các gian hàng, thấy người ta bán kẹo hồ lô và đặc sản địa phương.

Sở Long tin một đạo lý là phụ nữ đều có tâm hồn ăn uống, nên khi dẫn cô nàng đi dạo, anh mua cho cô một đống đồ ăn ngon đến mức xách không xuể. 'Oa, em thấy Bàn ca ở đây một mình cũng tốt quá chứ, bao nhiêu đồ chơi đồ ăn ngon, lại còn có mấy trò ảo thuật nhỏ, náo nhiệt thật!

Mà em chẳng biết mấy món đồ cổ gốm sứ ở chợ này có thật không nữa, cảm giác cứ kỳ kỳ sao ấy, mấy món đào dưới đất lên nhìn là biết hàng nhái rồi.' Hoắc Tú Tú không hổ là con nhà Lão Cửu Môn, dù đang đi dạo phố với Sở Long nhưng nhìn mấy món văn vật bày

trên sạp vỉa hè, cô vẫn nhận ra điểm bất thường.

Ánh mắt cô rất độc, nhất là với mấy loại hàng nhái cao cấp, chỉ nhìn qua là thấy ngay dấu vết đồ giả.

Nghe vậy, Sở Long gật đầu: 'Ai mà biết được, thị trường đồ cổ nước sâu lắm, không nghe Bàn Tử từng nói à?

Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm!' Việc làm cũ đạo cụ cũng là một kỹ thuật truyền thừa trong nghề, không phải chuyện đùa.

Có lý do của nó cả đấy.

Nhất là khi vớ được một vụ làm ăn lớn, một đơn hàng có thể lãi vài chục đến vài trăm nghìn tệ.

Nên đừng thấy mấy lão làm đồ cổ bình thường cứ thảnh thơi uống trà nghe hát mà nhầm, lúc họ kiếm tiền thì đúng là tiền vào như nước.

Hai người vừa đi vừa tán dẫu rồi cũng tới trước một cửa hiệu nhỏ của Bàn Tử.

Đứng trước cửa hiệu, Sở Long cười nói: 'Cái thằng nhãi này gan càng ngày càng to, dám cúp điện thoại của mình, hừ, hôm nay phải cho lão một bài học nhỏ mới được!' Nói đoạn, Sở Long cứ vung vẩy cánh tay liên tục.

Trước đó chỉ mới nói sơ qua với Bàn Tử về chuyện Dạ Minh Châu ở Phan Gia Viên chứ chưa hẹn ngày cụ thể.

Chương 959

Nên Sở Long đoán chắc Bàn Tử sẽ không ra tận cửa đón đâu, định bụng tạo cho lão một bất ngờ lớn.

Hai người thận trọng tiến vào, rón rén từng bước chân như thể đang hành động bí mật.

Nhưng khi vừa bước vào phía trước, Sở Long bỗng sững người, nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngơ ngác.

Cửa hiệu này đúng là đang mở cửa, nhưng anh phát hiện cửa phòng có gì đó không đúng, cửa cuốn đã được kéo xuống.

Quan trọng là cái ghế đẩu nhỏ Bàn Tử hay ngồi cũng không thấy đâu, bình thường lão thích ngồi đó nhâm nhi trà nghe nhạc, trêu chim.

Nếu hôm nay Bàn Tử mở hàng thì không thể thiếu lồng chim và ghế của lão được, đằng này cửa hiệu lại đóng sập cửa cuốn xuống.

Nếu Bàn Tử có việc đi xa chắc chắn sẽ báo trước một tiếng hoặc gọi điện thông báo, nhưng giờ lại thấy cửa bị khóa trái từ bên trong, chẳng thấy bóng dáng lão đâu.

Lúc này Sở Long thấy vô cùng khó hiểu, không biết Bàn Tử đã đi đâu, sao đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi, trong lòng bắt đầu thấy lo lắng.

Không phải là anh lo hão, nhưng Bàn Tử đột nhiên biến mất như vậy, nếu cứ đứng nhìn mà không làm gì thì chẳng khác nào xác không hồn.

Thế là Sở Long bắt đầu vỗ tay liên tục, lông mày nhíu chặt lại. 'Cái lão Bàn Tử này, thật không đáng tin chút nào, làm cái quái gì mà lại chơi trò trốn tìm với mình thế này, giờ vẫn không thấy mặt mũi

đâu, không được, hôm nay nhất định phải tìm cho ra lão ở đâu mới được!' Sở Long lúc này sắp không kiềm chế nổi tính nóng nảy của mình nữa, sao Bàn Tử lại lặn mất tăm thế này?

Nếu có chuyện gì thì phải xuất hiện trước mặt chứ, giờ chẳng thấy bóng ma nào.

Sở Long cảm thấy chuyện này không đơn giản, có lẽ đã vượt quá dự liệu của anh.

Anh rảo bước tiến về phía trước để xem xét tình hình.

Vừa đẩy cửa phòng ra, đột nhiên thấy có bóng người bên trong làm anh giật bắn mình, Sở Long 'a' lên một tiếng, lùi lại mấy bước, người đứng trong phòng hóa ra là một người phụ nữ. 'Cô làm cái quái gì thế hả, một mình ở trong này lén lút như ma, làm suýt nữa tôi đứng tim rồi đấy, không biết nhắc một tiếng à.' Nhìn đối phương, Sở Long nổi khùng lên, bắt đầu oán trách.

Người phụ nữ này cứ quay lưng về phía Sở Long, không chịu quay lại, nhưng nhìn bóng lưng anh thấy rất quen, như đã từng gặp ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra. 'Này, cô là ai thì đừng có giả vờ giả vịt nữa, đừng có bày trò hoa hòe hoa sói ở đây được không?

Tôi biết thừa cô đang đợi tôi mà, mau gọi Bàn Tử ra đây...

À, không lẽ là bạn gái mới của Bàn Tử đấy chứ!' Tuy Sở Long biết thân phận đối phương có lẽ không đơn giản, nhưng anh vẫn cố ý giả vờ bình thản để trêu chọc.

Khi đối phương chậm rãi quay người lại, cả hai đều nhận ra nhau.

Người phụ nữ đứng trước mặt đúng là người quen cũ, mới tách ra không lâu, chính là đội trưởng đội thám hiểm nước ngoài, A Ninh.

Lúc đó cô ta dẫn đội rời đi, lẽ ra phải ở nước ngoài chứ?

Sao lại trùng hợp xuất hiện ở nhà Bàn Tử thế này, cứ như thể đã đoán trước hôm nay Sở Long sẽ đến nên đứng đây chờ sẵn vậy.

Trong đầu Sở Long hiện lên bao nhiêu nghi hoặc, nhất thời không hiểu nổi nguyên nhân.

Chuyện này làm tâm trí Sở Long rối như tơ vò, anh vừa vỗ tay vừa thầm đoán mục đích thực sự của cô ta.

Sở Long còn chưa kịp mở lời, cô ta đã cười khà khà: 'Ha ha, tiên sinh thật trùng hợp quá, không ngờ lại gặp nhau ở đây, ha ha, vẫn khỏe chứ hả!' Cô ta vừa cười vừa nhìn về phía Sở Long, vẻ mặt đầy đắc ý.

Nhìn thấy người đàn bà này, Sở Long thật sự thấy bực mình chỉ muốn bùng nổ, quá quái dị.

Người của cô ta vừa gây hấn với anh xong, giờ lại bảo là trùng hợp.

Đúng là nói xằng nói bậy, khó khăn lắm mới thoát khỏi nanh vuốt của đám này, vậy mà giờ lại đụng độ ở đây, cứ như thể mọi chuyện đã được định đoạt từ trước.

Nhìn cô ta, Sở Long thật sự muốn văng tục.

Chương 960

Đôi lông mày Sở Long nhíu chặt, nhìn chằm chằm đối phương rồi nói thẳng: 'Này, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Có chút công đức tâm nào không hả!

Có chuyện gì thì ngồi xuống nói cho rõ ràng đi, đừng có ở đây giả thần giả quỷ nữa!' Sở Long vừa nói vừa vỗ tay liên tục, chống nạnh nhìn đối phương với vẻ mặt khiêu khích.

Nghe vậy, A Ninh nói: 'Được rồi, chúng ta gặp nhau là có duyên, ngồi xuống đi, tôi có chút việc cần bàn bạc kỹ với cậu.' A Ninh thật chẳng khách khí chút nào, coi nơi này như nhà mình, thậm chí còn kéo ghế cho Sở Long.

Sự chủ động nhiệt tình này làm Sở Long càng thêm cảnh giác, biết đối phương đến đây chắc chắn không có ý tốt. 'Được rồi, bớt diễn trò hư hỏng trước mặt tôi đi, có gì thì nói thẳng ra, mục đích của cô là gì?

Không quản đường xa chạy tới đây, chắc chắn không phải vì rảnh rỗi sinh nông nổi rồi.

Bàn Tử đâu!

Bàn Tử đang ở đâu?' Giờ Bàn Tử biến mất, A Ninh lại xuất hiện trong phòng chờ sẵn, chuỗi sự kiện này kết nối lại làm Sở Long cảm thấy chẳng có gì tốt lành.

Thế nên anh chẳng thèm giữ thái độ tốt với cô ta, cứ trợn mắt nhìn trừng trừng.

A Ninh chẳng thèm để ý đến thái độ của anh, lại cười nói: 'Được rồi, nếu cậu không muốn ngồi thì cứ đứng nghe cũng được.' Đến lượt Sở Long cạn lời, anh bĩu môi hừ lạnh: 'Cứ nói đi, tưởng tôi sợ cô

chắc, nghĩ mấy đứa vệ sĩ vô dụng trong tay cô đánh thắng được tôi sao.' Sở Long chẳng có chút sợ hãi nào, chỉ là một người phụ nữ thôi, chẳng việc gì phải nói nhiều.

Nếu hai bên nảy sinh mâu thuẫn hay rắc rối không giải quyết được, anh sẽ dùng nắm đấm để kết thúc mọi chuyện, cùng lắm là tẩn cho cô ta một trận để biết phong cách làm việc của anh nóng nảy thế nào.

Nhưng trước mọi lời đe dọa của Sở Long, cô ta hoàn toàn ngó lơ, ngược lại còn ung dung rút từ trong túi ra một chiếc máy tính bảng, đưa lên trước mặt anh.

Không chỉ vậy, cô ta còn cười nói: 'Nhìn xem, đây là lời nhắc nhở cho cậu, ha ha, chắc cậu biết mình nên làm gì rồi đấy...' 'Cái người anh em đó của cậu hiện giờ đang sống rất thoải mái, người của tôi đang chăm sóc lão rất tốt, cậu không cần lo lắng cho an nguy của lão đâu.

Giờ chỉ cần cậu gật đầu đồng ý hợp tác với tôi, tôi nhất định sẽ thả lão về!' Lời của người đàn bà này rất trực diện, cô ta vừa vắt chân chữ ngũ nhìn Sở Long vừa lộ nụ cười quái dị.

Đây không giống như đang cầu người hay đàm phán, mà rõ ràng là đe dọa.

Ý ngoại lời là nếu hôm nay Sở Long không đồng ý, chắc chắn Bàn Tử sẽ không về được, thậm chí cô ta sẽ dùng những thủ đoạn đen tối.

Sở Long lạnh lùng đáp: 'Nếu có gan thì cứ thử xem, tôi muốn xem các người có bản lĩnh gì mà dám làm càn trước mặt tôi.' Nói ra được lời này, tuyệt đối không phải là nói suông, Sở Long hiện tại đã có thực lực định đoạt mọi chuyện.

Nếu đám người này thật sự làm hại Bàn Tử, Sở Long sẽ không

ngần ngại chạy ra nước ngoài vặt đầu lão bản của chúng ngay.

A Ninh vỗ tay bôm bốp: 'Tốt lắm, quả nhiên ưu tú, ha ha, thật khiến tôi khâm phục sát đất!

Được rồi Sở tiên sinh, cũng đừng quá để tâm, hôm nay tôi không có ý đe dọa gì cả, chỉ là muốn bàn bạc thôi.' Sở Long lúc này bị cô ta xoay cho chóng mặt, không biết rốt cuộc cô ta định làm gì?

Lúc thì đe dọa ép làm chuyện không muốn, lúc lại đổi giọng muốn bàn bạc, không lẽ cô ta thích trò lạt mềm buộc chặt này sao.

Đang lúc Sở Long chưa biết trả lời thế nào thì cửa phòng bên cạnh mở ra, hai gã tráng hán khiêng một người đàn ông đi ra.

Đi đầu chính là Bàn Tử, vừa thấy lão là Sở Long thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Bàn Tử còn đó thì mọi chuyện đều không muộn.

Nhưng khi nhìn kỹ, cả Sở Long và Hoắc Tú Tú đều thấy khó hiểu, lúc này Bàn Tử tay đang cầm từng xấp tiền mặt dày cộm, nhìn thấy Sở Long là mặt mũi hớn hở như hoa nở.

Cái bộ dạng này đâu có giống bị bắt cóc, mà rõ ràng là bị mua chuộc rồi.

Sở Long nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi hỏi: 'Rốt cuộc là chuyện gì?

Hôm nay cậu phải giải thích cho rõ, sao lại đi cùng với đám này, đừng quên đội thám hiểm nước ngoài này chúng ta đã nói thế nào rồi chứ?

Phải cắt đứt liên hệ với đám thám hiểm nước ngoài này, không được dây dưa gì hết...' Giọng Sở Long nghiêm túc hẳn lên, anh chất vấn liên tục để biết Bàn Tử đã làm những gì.

Nhưng đối diện với sự chất vấn đó, Bàn Tử lại tỏ ra thong thả cười nói: 'Ấy kìa, thôi nào Sở Long, đừng kích động thế, làm gì mà vội

vàng vậy, thực ra nghe tôi nói đi, chuyện này vẫn có chỗ thương lượng mà, hai bên nhường nhau một bước cho trời cao biển rộng, có đúng không?' 'Tôi nói cho cậu biết, thực ra A Ninh lần này không có ác ý gì đâu, cô ấy hy vọng chúng ta có thể liên thủ hợp tác.

Bên đó có một tấm bản đồ kho báu, cần chúng ta đi giải mã thông tin bên trong!

Chương 961

Nghe nói trong đó chôn giấu một lượng lớn tiền cổ, chắc chắn là xứng đáng để chúng ta đi khám phá đấy.' Khi lão nói, hai tay cứ khoa chân múa tay liên tục, vẻ mặt đắc ý, có vẻ như rất tự tin vào chuyện này.

Nghe lão thao thao bất tuyệt, những người xung quanh cũng thấy đôi chút mê hoặc, mắt trợn tròn lên.

Vì ở vị trí này, mọi người chưa hiểu rõ bí mật trong lòng đối phương là gì mà lại tỏ ra kỳ quái thế.

Tất nhiên trong tình huống này, mọi người nên lùi lại một bước để suy xét kỹ tình hình.

Lúc này Sở Long 'ừ' một tiếng rồi bảo: 'Được rồi, nói đi, chuyện là thế nào, có kế hoạch cụ thể gì không!' Vừa nói anh vừa đứng bên cạnh, thần sắc bình tĩnh quan sát đối phương.

Nghe vậy, đối phương lập tức sáng mắt lên, gật đầu liên tục như thể đã có tính toán trong lòng.

Sở Long nhìn Bàn Tử với vẻ mặt 'rèn sắt không thành thép', cảm thấy thất vọng tràn trề, không ngờ Bàn Tử lại vô tri đến vậy.

Vừa từ Vân Đỉnh Thiên Cung mang ra bao nhiêu bảo vật vô giá, chỉ cần đem đi đấu giá là đủ sống rồi.

Vậy mà lão Bàn Tử này thì hay rồi, tiền chưa tiêu hết đã định đi nơi khác kiếm chác tiếp.

Ai không biết còn tưởng lão thiếu tiền hay nợ cờ bạc bên ngoài không bằng.

Lúc này Sở Long thật sự cạn lời.

Thấy Sở Long không nói gì, Bàn Tử cứ bám theo không buông, năn nỉ: 'Huynh đệ à, tôi đã tính toán kỹ chuyện này rồi, chắc chắn là khả thi.

Phía nước ngoài đã cam đoan rồi, nếu chúng ta tham gia chuyến thám hiểm này, bất kể kết quả ra sao, dù không tìm được gì thì họ vẫn sẽ hỗ trợ cho chúng ta 200 nghìn tệ!' Bàn Tử vừa nói vừa giơ hai ngón tay lên.

Lão ta giờ hận không thể dán mặt vào người Sở Long, nhìn thấu sự ngạc nhiên trên mặt anh.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long lắc đầu: 'Tôi nói rồi, chuyện này không thể nào đâu.

Đừng nói chuyện hành động ra sao, tôi không dễ dàng đồng ý vậy đâu, tôi sẽ không dính dáng gì đến đội thám hiểm nước ngoài nữa!' 'Ấy, Tiểu Long à, sao mà bướng thế, không nghe lời khuyên gì cả.

Tôi cam đoan với cậu đây là vụ làm ăn chắc thắng không lỗ, sao cậu lại nhẫn tâm từ chối ngay vậy, sau này chắc chắn sẽ hối hận cho xem!' Bàn Tử lúc này không nghe nổi nữa, bắt đầu truy hỏi Sở Long liên tục, mặt mũi tái mét.

Lão thấy vô cùng nạp muộn, đang yên lành sao lại thành ra thế này, bị Sở Long từ chối thẳng thừng làm lão thấy có gì đó kỳ lạ.

Thế là Bàn Tử không nhịn được mà đập bàn liên tục, nhìn chằm chằm Sở Long hỏi cho bằng được.

Nghe mấy lời đó, Sở Long chỉ biết lực bất tòng tâm: 'Thì đã sao?

Tôi nói rồi, vấn đề này tôi tuyệt đối không dao động đâu.

Tôi đã nhắc nhở cậu rồi phải không?

Dù sao tình hình là vậy, cậu tự giải quyết đi, đừng có lôi tôi xuống

nước nữa, tôi tuyệt đối không làm chuyện xấu cùng cậu đâu...' Một câu nói này đã thể hiện rõ quyết tâm của Sở Long, anh đã bình thản đối diện, thần sắc trên mặt vô cùng điềm tĩnh.

Bàn Tử lúc này cảm thấy tâm hồn bị đòn chí mạng, nhìn Sở Long mà chỉ muốn mắng người nhưng lại phải kiềm chế.

Thấy Bàn Tử cứ đứng một bên lầm bầm, muốn nói lại thôi, Sở Long lập tức kéo lão ra một góc, nghiêm nghị quát tháo và hỏi tội: 'Này Bàn Tử, rốt cuộc cậu đang làm cái trò gì thế?

Tôi bị cậu xoay cho mòng mòng rồi đây.

Mấy thứ của cậu đâu hết rồi?

Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu có một đống đồ từ trước vẫn đang định bán mà, sao giờ đột nhiên lại đổi hướng, định ôm đống đồ đó rồi đi kiếm chác tiếp à?' Đó là điều Sở Long luôn thắc mắc.

Đồ quý mang về từ Vân Đỉnh Thiên Cung lẽ ra giờ phải đổi thành tiền rồi mới đúng.

Dựa vào những món đồ đó, chắc chắn đủ cho lão tiêu xài mấy đời.

Như Bàn Tử hiện giờ, cứ muốn thâu tóm Phan Gia Viên, thâu tóm rạp hát để hưởng thụ tuổi già.

Chương 962

Chẳng phải đống đồ đó thừa sức đáp ứng mọi nguyện vọng của lão sao?

Lúc đó lão có thể sống cuộc đời già nua mà bao người ao ước, vậy mà sao giờ lão lại có ý định khác?

Đời người sợ nhất là lúc chưa kịp tiêu tiền thì đã quy tiên rồi, đó mới là nỗi khổ nhất.

Huống hồ cái nghề này rủi ro cao, ngộ nhỡ có chuyện gì thì dù có bao nhiêu tiền cũng vô ích vì chẳng còn cơ hội mà tiêu.

Nên Sở Long nghĩ mãi không thông rốt cuộc là chuyện gì, càng không hiểu nổi suy nghĩ của Bàn Tử.

Nghe Sở Long nói vậy, Bàn Tử chỉ biết cười khổ, lộ vẻ lực bất tòng tâm. 'Huynh đệ à, cậu thật sự chẳng hiểu cho tình cảnh của lão ca lúc này chút nào.

Mấy suy nghĩ của cậu tôi hiểu hết, tôi cũng biết cậu muốn nói gì.' 'Nhưng giờ huynh đệ tôi không còn đường lui nữa rồi, vì đống đồ đó của tôi sớm đã bị người ta bắt giữ rồi, còn chưa kịp đổi ra tiền nữa thì đã bị chặn đứng hết rồi.

Giờ tôi đến cái ăn cái mặc cũng khó, đừng nói gì đến Phan Gia Viên...' 'Đến cả cái cửa tiệm này tôi cũng sắp không có tiền trả thuê nữa đây này.

Nếu cậu không mau giúp tôi kiếm mớ tiền thì chắc bà chủ nhà sẽ 'quy tắc ngầm' tôi mất.

Tôi đây phải hy sinh sắc tướng, ủy khuất cầu toàn đến mức này rồi đấy.' Bàn Tử kể khổ nghe thảm thiết lắm, thậm chí nước mắt sắp

rơi đến nơi, vừa lau nước mắt vừa không biết rốt cuộc là thật hay giả mà lại thảm đến vậy.

Chuyện này đúng là làm Sở Long và Hoắc Tú Tú giật mình.

Lúc chia tay trước đây, ai nấy đều có viễn cảnh tốt đẹp, hăng hái mơ về cuộc sống sung túc sau này.

Vậy mà nhìn cuộc sống hiện giờ của Bàn Tử, sao lại thảm hại thế này, làm ai nấy đều thắc mắc vô cùng.

Trong tình cảnh đó, Sở Long hỏi: 'Rốt cuộc là sao?

Đống hàng của cậu sao lại bị người ta cướp mất được?' Phải nói là mấy ngày nay bàn tính của Bàn Tử gõ thật sự quá tuyệt, vừa hay đánh trúng vào điểm yếu của Sở Long.

Khi Bàn Tử dùng đủ mọi cách năn nỉ ỉ ôi trước mặt, Sở Long thật sự không thể nhẫn tâm được, đặc biệt là khi thấy Bàn Tử hiện giờ thảm hại như vậy.

Nếu cứ tiếp tục lạnh lùng đứng nhìn thì anh cảm thấy quá cô độc vô viện, thậm chí là máu lạnh vô tình.

Cuối cùng, Sở Long chỉ đành lắc đầu nói: “Được rồi, tôi thấy kiếp trước chắc chắn là nợ ông rồi, nếu không thì sao ông trời lại sắp xếp hai chúng ta ở cùng một chỗ chứ.

Coi như đây là một lần thử thách đối với tôi đi, được rồi, nói thẳng đi, bước tiếp theo nên sắp xếp thế nào đây?” Sở Long lúc này cũng thấy đặc biệt bất lực, biết làm sao được?

Đã bị Bàn Tử quấn lấy rồi thì chỉ có thể chọn cách đáp ứng, nếu không sau này kiểu gì chẳng bị người ta cười cho thối mũi.

Thế là Sở Long gật gật đầu, vỗ nhẹ lên vai Bàn Tử để đối phương phấn chấn lại.

Nghe thấy lời của Sở Long, mắt đối phương sáng lên, ngoác miệng cười nói: “Ha ha, thế thì tốt quá, anh em tôi chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu, nhất định sẽ giúp tôi, quả nhiên không làm tôi thất vọng...

Đúng thế, vấn đề này quả thực có nguyên nhân từ tôi, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn là lỗi của cá nhân tôi, hy vọng lúc đó anh có thể giúp đỡ một tay.” “Cô A Ninh nhanh lên cái, anh em tôi đồng ý rồi, mau nói rõ sự tình cụ thể đi để tôi còn chuẩn bị, việc cấp bách là phải hành động ngay, đừng có trì hoãn thêm nữa.” Lúc này Bàn Tử hận không thể mọc thêm hai cái cánh để bay đi thực hiện hành động ngay lập tức, giọng điệu khi nói chuyện tỏ ra vô cùng gấp gáp.

Sở Long chỉ có thể quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú ở bên cạnh, lộ ra vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Ai bảo anh có một ông anh em chuyên đào hố như vậy chứ?

Có một người như Bàn Tử, Sở Long cảm thấy hình như sau này làm việc gì cũng bị đối phương nắm thóp rồi.

Bàn Tử lúc này cũng cười khổ một trận, thấy Sở Long tuy không nói thẳng nhưng cũng lộ ra vẻ bất lực.

Dù sao đường là do Sở Long chọn, cho nên dù có mệt mỏi đến đâu cũng chỉ có thể cắn răng mà đi tiếp, ai bảo Bàn Tử là anh em cơ chứ.

Hoắc Tú Tú sớm đã đoán được hai anh em họ sẽ bàn bạc xong xuôi, thế là cũng vỗ tay lạch bạch nói: “Yên tâm đi, công ty của tôi nhất định sẽ chuẩn bị tất cả, những vật dụng liên quan tôi đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi.” Nói xong, Hoắc Tú Tú quay người đi thẳng ra khỏi cửa tiệm, không tiếp tục trò chuyện với Sở Long nữa.

Cô ta vừa đi, chỉ còn lại Sở Long và Bàn Tử ở đó.

Chương 963

Đối phương vừa đi khỏi, Bàn Tử liền tỏ ra vô cùng thông minh né ra phía sau, trốn sau cái giường.

Sở Long tức đến nghiến răng nghiến lợi, cúi người nhặt một cái ghế đẩu, trừng mắt nhìn lão Bàn Tử nói: "Cái thằng khốn kiếp này thật quá đáng, dám đem bán cả lão tử đi à?

Chết cũng phải kéo tôi theo mới chịu được sao?

Sao ông không tử tế chút đi?

Có còn là anh em không hả?" Nghe thấy vậy, đối phương lập tức bĩu môi nói: "Ai da, được rồi đại ca, bình tĩnh chút đi được không?

Có gì thì từ từ nói, có lời thì từ từ bảo." Hiện tại nhìn tình huống này, Sở Long càng cảm thấy phiền phức hơn.

Khi thấy đối phương cứ chạy loạn lên rồi khổ sở gọi đại ca xin tha, Sở Long thấy đau đầu thực sự.

Nếu không giải thích rõ ràng chuyện này thì không biết chừng sẽ bị người ta cười cho.

Cho nên khi đối phương cứ né tránh khắp nơi, Sở Long lại càng cảm thấy não mình như bị trống rỗng.

Suy nghĩ một hồi, Sở Long bước tới nói: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, chúng ta nói thẳng vào vấn đề...

Cậu lúc đó bị cái gì?

Tại sao lại điên cuồng như vậy?

Tại sao lại đem đống đồ đó chuyển nhượng hết cho người khác?" Cuối cùng ván đã đóng thuyền, Sở Long cũng không chọn cách trách

tội nữa mà chỉ cùng Bàn Tử tìm hiểu kỹ những chuyện xảy ra gần đây.

Một lô hàng tốt như vậy sao lại bị người ta hớt tay trên được chứ?

Bản thân họ có kênh tiêu thụ ổn định, nếu thực sự bán được thì đã sớm có thể rửa tay gác kiếm rồi.

Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, cuối cùng một sự sắp xếp tốt lại công cốc, đống hàng hóa coi như bị người ta giữ lại, bao nhiêu công sức trước sau đều làm không công cho kẻ khác.

Nhắc đến chuyện này, Bàn Tử cảm thấy vô cùng tức tối, cơn giận trong lòng không ngừng bùng cháy.

Bàn Tử không một điềm báo trước, ngồi bệt xuống cái ghế bên cạnh nói: "Mẹ nó đừng nhắc đến nữa, lúc đó tôi thật sự muốn giết người, đệch, rốt cuộc là chuyện gì thế này, ông trời nhất định đang cố ý trêu đùa tôi...

Để có được đồ tốt, chúng ta ở Vân Đỉnh Thiên Cung đã phải vào sinh ra tử, thế mà giờ đây lại thành ra làm không công, bị người ta lấy mất sạch, thực sự là mất mặt quá đi." Nói xong, Bàn Tử ngồi xổm xuống vò đầu bứt tai, nhìn vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Nếu không phải vì thực sự hết cách, Bàn Tử hiện giờ cũng chẳng muốn đi nhận lời thuyết phục hay sự bố thí của đám người A Ninh.

Có tiền rồi thì ai còn muốn liều mạng ở bên ngoài chơi đùa chứ?

Có tiền tôi đi bao cái rạp hát, cả ngày ngồi trong đó nghe nhạc uống trà không sướng à?

Ai rảnh hỗi mà ở đó đem tính mạng ra làm trò đùa.

Khổ nỗi hiện giờ Bàn Tử không còn lựa chọn nào khác, ngay cả bà chủ nhà cũng đang lùng sục đòi tiền phòng, nếu không mau chóng

kiếm chút tiền thì có lẽ sắp tới sẽ bị bà ta truy nã mất.

Khi hai người đang ngồi, Sở Long đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo: "Anh em, ông có nghĩ tới chuyện này thực chất đều do tay ông chủ lớn ở nước ngoài kia đạo diễn không?

Không chừng A Ninh và đám người đó đứng sau thúc đẩy, ép hai chúng ta vào cảnh khốn cùng này." Tất nhiên tất cả chỉ là suy đoán trong lòng Sở Long, không có bằng chứng nào cả.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Bàn Tử lập tức ngây người ra, sau đó lại ngồi bật dậy trên giường, trừng mắt nhìn lão Sở: "Tôi thấy chắc không phải đâu, mọi chuyện quá trùng hợp.

Nếu thực sự có người đứng sau thao túng tất cả thì tiền bạc công sức bỏ ra để dàn xếp phải lớn đến mức nào.

Tôi thấy nếu họ thực sự có năng lực đó thì chưa chắc đã thèm để mắt tới chúng ta." Lúc này Bàn Tử vẫn còn tâm lý may rủi, vò đầu bứt tai, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Gã cho rằng nếu thực sự là do những người đó làm thì cũng không đến mức ép gã vào đường cùng như thế.

Dù sao thì cả hội vốn dĩ là quan hệ đôi bên cùng có lợi, có việc hoàn toàn có thể cùng nhau tạo ra tài sản.

Chương 964

Bàn Tử lập tức phủ nhận những suy đoán vừa rồi của Sở Long, cho rằng cách nghĩ đó hơi thiếu thực tế.

Nghe mấy lời nhảm nhí của Bàn Tử, Sở Long lập tức trợn trắng mắt: "Được rồi anh em, tôi thấy đầu óc ông giờ hỏng hóc rồi, chẳng lẽ đến giờ vẫn chưa nhìn rõ bộ mặt của đám người đó...

Nói thật với ông, trước giờ chẳng có ai là hạng tốt lành gì đâu, không ai là ngọn đèn cạn dầu cả, cho nên sau này chúng ta cứ bình tĩnh, khiêm tốn một chút, nếu không sẽ bị người ta bắt nạt cho xem!" Sở Long lúc này như có điều suy nghĩ, vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử, khẽ thở dài nhắc nhở vài câu.

Bàn Tử gật gật đầu nói: "Được rồi, yên tâm đi, tôi cũng không phải hạng ngu ngốc, tuyệt đối không để người ta bắt nạt đâu.

Lúc trước chẳng qua là tôi không còn cách nào khác nên mới để xảy ra tình trạng này, nếu có lần sau tôi sẽ nỗ lực hết mình để lấy lại." Sở Long thực ra đã sớm phát hiện Bàn Tử bình thường có thiên phú cực mạnh trong việc chém gió, nhưng thực tế thì chẳng có tích sự gì.

Nói được vài câu thì A Ninh chủ động tìm tới cửa, thậm chí còn chuẩn bị sẵn vé máy bay này nọ.

"Mấy người này làm việc hiệu suất cao thật đấy, hôm nay đã bao ăn bao ở, còn mua sẵn vé xe rồi..." Thấy vé máy bay đã mua sẵn, Bàn Tử không nhịn được mà bắt đầu cảm thán.

Nhóm của Hoắc Tú Tú quả thực làm việc theo kiểu dịch vụ trọn gói, có lẽ một phần là nhờ được huấn luyện bài bản.

Sở Long chỉ trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái rồi thôi.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong các công việc liên quan, Sở Long liền lập tức đưa ra những lời nhắc nhở đối với những người xung quanh.

Đặc biệt là bản thân Sở Long cũng có dục vọng chiến đấu cực kỳ mãnh liệt.

Lúc này Sở Long cầm đồ đạc cùng mọi người tiến hành trao đổi sơ qua, sau đó chuẩn bị lên đường.

Nhưng khi đang trên hành trình, anh lại lập tức rơi vào một tình cảnh bế tắc, vẻ mặt thậm chí còn trở nên vô cùng kỳ quái.

Vừa đi được một đoạn đầu, anh nghe thấy có tiếng xì xào bàn tán phía dưới.

"Oa, không ngờ chúng ta giờ đã lên trời rồi, thật quá tuyệt vời, không ngờ nhìn từ trên cao mọi thứ lại rõ nét đến thế, nhìn kìa, thành phố của chúng ta, kia là Phan Gia Viên." Bàn Tử ngồi trong máy bay cảm giác như một lão nhà quê lên tỉnh, ở đó hò hét ầm ĩ, thậm chí còn áp sát vào cửa máy bay không ngừng nhìn đông ngó tây, múa tay múa chân hô hoán.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long cau chặt mày lại, thật sự hận không thể một cước đá văng gã xuống máy bay, thật là mất mặt quá đi.

Nhưng cuối cùng lý trí đã chiến thắng sự xung động, anh không làm vậy mà chỉ cố nén sự bất lực trong lòng, lắc đầu ngán ngẩm, quăng hết những tiếng hò reo của đối phương ra sau đầu, coi như không nghe thấy gì.

Bởi vì Sở Long cảm thấy nếu không biết điều mà đi chấp nhặt với một gã như thế này thì chẳng khác nào tự tìm rắc rối, tăng thêm phiền

não, chi bằng cứ bình tĩnh ở bên cạnh để điều chỉnh tâm trạng ổn định hơn.

Sau một hồi cảm thán, Bàn Tử chắc cũng thấy chán nên không nói nhảm nữa, cười hì hì rồi ngồi xuống vị trí, bắt đầu bàn bạc cùng mọi người.

"Đúng rồi, lần này chúng ta cụ thể là đi đâu?

Địa điểm giấu bảo vật rốt cuộc là ở chỗ nào?" Bàn Tử lúc này chỉ một lòng nghĩ tới kho báu để có thể phát tài đổi đời.

Dù sao thì gã cũng đã đem toàn bộ gia sản đặt cược vào chỗ này, liều một phen xem xe đạp có biến thành xe máy được không.

Hoắc Tú Tú cũng không do dự, trực tiếp lật tấm bản đồ trong tay ra.

Bàn Tử nhìn bản đồ hồi lâu mà chẳng nghiên cứu ra được gì, thực ra là gã nhìn không hiểu, cũng không biết trong đó ghi chép cái gì, cuối cùng chỉ đành mếu máo quay đầu nhìn Sở Long, đẩy tấm bản đồ qua.

Thấy vẻ mặt khó xử của Bàn Tử, Sở Long cũng chỉ lắc đầu cười, bĩu môi không muốn nói gì thêm.

Nói nhiều làm gì, chỉ tổ rước họa vào thân, chi bằng cứ im lặng.

Sở Long không đáp lời, trực tiếp quăng tấm bản đồ sang một bên vì lúc này anh đang bực mình với Bàn Tử.

Sở Long nhắm mắt dưỡng thần trên máy bay, sau đó ngủ thiếp đi một lúc.

Trong giấc mơ, anh tình cờ mơ thấy một người quen thuộc, không hiểu sao cảm giác lại rõ ràng đến thế.

Người mà anh thấy trong mơ chính là Trương Linh, gã Muộn Du Bình thần bí kia.

Trong giấc mơ, Sở Long thấy Muộn Du Bình độc hành, trên lưng đeo một thanh đại đao cổ, đi trong một con hẻm dài hun hút và tối đen như mực.

Chương 965

Khi bước về phía trước, gã không quên quay đầu nhìn Sở Long, thậm chí còn vẫy vẫy tay.

Mọi hình ảnh hiện lên vô cùng rõ nét, chân thực đến mức khiến Sở Long cảm thấy có chút không phân biệt nổi thật giả.

Dần dần, anh thấy bóng người trong mộng bước tới một cánh cổng đồng xanh lớn, cánh cổng đó vô cùng cao, giống hệt như cánh cổng anh từng thấy trong một ngôi mộ cổ dưới lòng đất trước đây.

Sở Long lập tức cảm thấy có chút thắc mắc, bèn vội vàng gọi lớn: "Này, Muộn Du Bình anh đang làm gì thế?

Mau quay lại đi, rốt cuộc là muốn làm gì?

Có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói, sao cứ nhất quyết phải đi vào đó..." Bởi vì Sở Long có một trực giác rằng, một khi Muộn Du Bình bước vào trong đó thì có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Cho nên anh không kìm nén được mà không ngừng hô hoán, thậm chí còn vung vẩy cánh tay.

Chuỗi tiếng gọi đó không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào, chỉ thấy bóng dáng đơn độc, lạc lõng nhưng hiên ngang của Muộn Du Bình từng chút một bước vào trong.

Rất nhanh, cánh cổng đồng xanh bắt đầu chậm rãi mở ra, sau đó là một luồng ánh sáng vô cùng chói mắt chiếu trực tiếp từ bên trong ra.

Vạn trượng hào quang đặc biệt chói lòa khiến Sở Long gần như không nhìn rõ phía trước, thậm chí cảm thấy đôi mắt bị đâm thấu, đau đến mức phải nhăn mặt nghiến răng.

"Muộn Du Bình, cái thằng cha này làm gì thế, định phớt lờ tôi à,

tôi gọi lâu như vậy chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?

Không cần thiết phải vào đó, mau lăn ra đây ngay cho tôi...” Mặc dù đối phương không trả lời, nhưng Sở Long vẫn không ngừng hô hoán, hết lần này đến lần khác quát tháo, thậm chí khua tay múa chân phía sau để bóng người kia quay đầu lại trả lời một câu.

Nhưng tất cả những việc anh làm đều vô ích, không có tác dụng gì cả, cuối cùng bóng người đó tan biến dưới sự chú ý của anh, lặn mất hút sau cánh cổng đồng xanh.

Càng quỷ dị hơn là ngay khi cánh cổng đồng xanh vừa sập lại, tất cả ánh sáng cũng biến mất trong tích tắc, hai cánh cửa sắt lớn lúc này im lìm khép chặt.

Lúc này Sở Long cũng đứng ngẩn ra đó hồi lâu không nói nên lời, trong vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại kỳ quái như vậy?” Sở Long cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngừng vò đầu, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Đang yên đang lành, tại sao Muộn Du Bình lại đột ngột biến mất sau cánh cổng đồng xanh đó, anh ta đi đâu rồi?

Khi Sở Long đang cố hết sức muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra thì đột nhiên nghe thấy bên tai như có ai đó đang gọi tên mình.

“Này Sở Long làm gì thế?

Mau tỉnh lại đi, không tỉnh là tôi cho một trận bây giờ.” “Cái thằng này đúng là ban ngày ban mặt mà nằm mơ, rốt cuộc là đang mơ cái gì thế?

Mau tỉnh lại đi anh em, đừng có làm tôi mất mặt chứ, sao có thể kém cỏi thế này?” Một chuỗi tiếng gọi, cộng thêm việc cả người

không ngừng bị lay mạnh, Sở Long mới mơ màng mở mắt ra.

Khi nhìn lại xung quanh, anh nhận ra trước mắt không có cánh cổng đồng xanh nào, cũng chẳng có Muộn Du Bình, chỉ có một lão Bàn Tử béo ị, bóng lưỡng, vẻ mặt khôi ngô (hợm hĩnh) đang xuất hiện trước mặt.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả suy nghĩ của Sở Long bị kéo trở lại, anh cau mày nhìn chằm chằm vào Bàn Tử hồi lâu không nói lời nào, chỉ dùng dư quang liếc nhìn lên xuống với ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Ánh mắt đó khiến Bàn Tử cảm thấy không thoải mái chút nào, liền lẩm bẩm: "Tiểu Long, làm cái gì thế?

Đệch, cứ nhìn tôi chằm chằm như thế, không lẽ anh có hứng thú với đàn ông à?" Khi nói câu này, đối phương thậm chí còn lùi lại vài bước, lấy tay che vai, vẻ mặt trông vô cùng khó coi.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long lập tức trừng mắt: "Cút mẹ ông đi, nói năng bậy bạ gì đấy?

Lão tử chẳng qua là đang suy nghĩ vài chuyện liên quan thôi...

Nhìn cái bản mặt đầu trâu mặt ngựa của ông đi, tôi dù có hứng thú với đàn ông thì cũng chẳng thèm để mắt tới ông đâu, mau dẹp cái ý nghĩ đó đi." Bàn Tử thật đúng là cạn lời, loại lời này cũng nói ra được, chẳng thèm để ý đến cảm nhận của mọi người xung quanh, cứ thế trừng mắt nhìn nhau.

Nghe Sở Long đáp trả, Bàn Tử cười hì hì: "Cũng hòm hòm rồi đấy, vừa nãy tôi còn tưởng cậu gặp chuyện lớn gì cơ, nhưng giờ thấy còn biết chửi người là thấy vẫn ổn." Hoắc Tú Tú nghe cuộc đối thoại và màn đấu khẩu tinh nghịch giữa Bàn Tử và Sở Long thì bắt đầu mỉm cười.

Cô nhận thấy Sở Long và Bàn Tử giống như một đôi oan gia vui

vẻ từ kiếp trước, cứ gặp nhau là lại cãi vã ầm ĩ.

Chương 966

“Để xem tôi vừa làm gì, sao cứ gọi tên tôi mãi thế, tôi có nói gì đâu.” Sau khi bình tĩnh lại, Sở Long quay đầu nhìn Bàn Tử, nhớ lại giấc mơ kỳ quái vừa rồi, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc và hoang mang.

Tự nhiên lại mơ thấy một giấc mơ kỳ quái như thế, rõ ràng đến mức cảm giác như mọi thứ đều ở ngay trước mắt.

Nếu không phải vì giờ đang thấy Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và những người khác ở đây, anh thật sự đã tưởng giấc mơ vừa rồi mới là thật, còn hiện tại mới là mơ.

Lúc này Bàn Tử nói với vẻ vô cùng cạn lời: “Đại ca à, anh đúng là vô tri quá mức, lại đi hỏi tôi cái chủ đề vô dụng này!” “Vừa nãy anh cứ hò hét ầm ĩ, nào là Tiểu Ca ơi này nọ, cứ gọi không ngừng, tôi đoán chắc chắn trong giấc mơ anh lại gặp cái gã đó rồi, tôi luôn cảm thấy hai người có tình cảm đặc biệt gì đó.” Bàn Tử lúc này đúng là như một lão biến thái, cứ bám lấy chủ đề đó mà hỏi dồn, thậm chí còn nhìn Sở Long với vẻ mặt dò xét, không ngừng suy tính.

Lúc này Sở Long biết trả lời sao đây, anh cảm thấy không còn gì để nói, hoàn toàn không muốn trả lời câu hỏi đó, càng không muốn giải thích chuyện này.

Anh và người đó tuyệt đối không có chuyện gì cả, giữa hai người chẳng có ẩn tình gì hết, chỉ là Bàn Tử đang nói nhảm thôi.

Tất nhiên Sở Long cũng hiểu rõ, dù có nói thật với Bàn Tử thì gã cũng chẳng thèm nghe, không chừng còn nghĩ anh đang lừa gã.

Cho nên cuối cùng Sở Long chỉ có thể thở dài một tiếng: “Thôi dẹp đi, cút mẹ ông đi, sau này mà còn nói với tôi kiểu đó thì tin là tôi đập nát đầu ông không?

Nhìn cái bộ dạng đó làm tôi thấy buồn nôn quá, được rồi được rồi, vừa nãy tôi chỉ đang nghĩ về một vấn đề bí ẩn thôi.” Nói xong Sở Long lập tức dời người đi, ngồi xuống vị trí bên cạnh, trực tiếp phớt lờ Bàn Tử.

Giữa đường, Hoắc Tú Tú đột nhiên chủ động muốn đổi chỗ với Bàn Tử.

“Làm gì thế?

Hai người có quan hệ gì à?

Đại tỷ của tôi không lẽ cũng nảy sinh hứng thú với tên Sở Long này sao?

Tuy gã có hơi đẹp trai, thân hình hơi tốt hơn tôi một chút, nhưng cũng không đến mức từng người một cứ như ruồi bám lấy gã như thế chứ, thực ra cũng có thể cân nhắc Bàn Tử tôi đây mà.” Lúc này Bàn Tử cảm thấy trong lòng chua xót, nhìn Hoắc Tú Tú không ngừng phàn nàn, cảm thấy vận đào hoa của Sở Long quá tốt, đi đâu cũng được chào đón nồng nhiệt.

Đầu tiên là Hoắc Tú Tú, suốt ngày như một cô nàng cuồng nhiệt, không ngừng bảo vệ trước mặt.

Ai mà dám nói xấu Sở Long trước mặt đại lão thì chắc chắn cô nàng sẽ lập tức nổi đóa, coi kẻ đó là kẻ thù số một ngay.

Giờ thì hay rồi, một Hoắc Tú Tú vốn cao ngạo, xa cách người khác cũng chủ động đòi đổi chỗ, không lẽ Hoắc Tú Tú cũng sa vào lưới tình của Sở Long mà không dứt ra được.

Hoắc Tú Tú lúc này hoàn toàn không trả lời Bàn Tử, chỉ lạnh lùng đưa tay mời gã đi chỗ khác.

Bàn Tử nhận ra mình đang là kẻ thừa thãi, đành ngậm ngùi vâng một tiếng rồi dời sang một cái ghế bên cạnh, nhường không gian cho

Sở Long và Hoắc Tú Tú.

Sở Long cũng thấy hơi bất ngờ, không biết Hoắc Tú Tú định làm gì, không lẽ muốn thảo luận riêng với anh về chi tiết nào đó.

Bàn Tử đúng là không phải hạng vừa, chạy sang phía bên kia ngồi, lại bắt đầu thêm dầu vào lửa, châm chọc ly gián.

"Này, gan của Sở Long giờ lớn thật đấy, dám công khai trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài như thế.

Nếu là tôi thì chắc đã bị đánh vỡ đầu từ lâu rồi, làm gì có chuyện trước mặt phụ nữ mà lại dây dưa không rõ với mấy cô nàng bên ngoài như thế?" Sau đó, gã như muốn thiên hạ đại loạn, vừa nói vừa dùng điện thoại múa may quay cuồng để miêu tả, thậm chí còn khái quát câu chuyện một cách vô cùng sống động.

Vừa nói xấu Sở Long, thỉnh thoảng gã lại ném về phía anh một nụ cười gian xảo.

Hoắc Tú Tú vốn dĩ đang tâm trạng không tốt, đặc biệt là khi thấy quan hệ giữa Hoắc Tú Tú (người đi cùng) và Sở Long thân thiết như vậy, cô sợ Long ca ca sẽ bị cướp mất.

Lại thêm Bàn Tử cứ không ngừng bốc phét ở đó, cô càng cảm thấy bực mình.

Nhưng phản ứng của cô lại còn khoa trương hơn người bình thường.

Hoắc Tú Tú lúc này đang trò chuyện với Sở Long, bỗng quay sang túm lấy tay Bàn Tử rồi quát: "Cái lão béo này nói nhảm gì đấy?

Dám ở đây bôi nhọ Long ca hả?

Có tin là tôi lột da ông không?" Hoắc Tú Tú lúc này thực sự phát hỏa, nắm chặt lấy vai Bàn Tử không buông, hơi dùng lực một chút là

da thịt đã bắt đầu biến dạng nghiêm trọng.

Sau một hồi giằng co, Bàn Tử cảm thấy tay đau nhức tê tái, da thịt trên cánh tay đỏ ửng lên, liền khóc lóc van xin: “Được rồi được rồi, đại tỷ tha cho tôi, cầu xin cô đấy, mau buông tay ra đi, tôi biết lỗi rồi, lần sau không dám nữa được chưa?

Chương 967

Vừa nãy tôi chỉ đùa chút thôi mà, đừng như vậy, đều là lỗi của tôi, miệng chó không mọc được ngà voi.” Biết làm sao được?

Người dưới mái hiên phải cúi đầu, hiện tại Bàn Tử cũng hiểu chuyện, khổ sở van nài một hồi, trông vô cùng thảm hại.

Định hố Sở Long một vố, không ngờ suýt chút nữa lại tự hại mình, thật không ngờ một cô nàng trông nhỏ nhắn như thế khi nổi điên lên lại đáng sợ đến mức không thuốc nào chữa được.

Đợi Bàn Tử chủ động xin tha, Hoắc Tú Tú mới hài lòng gật đầu, thong thả buông tay ra, rồi phủi phủi tay.

“Cũng hòm hòm rồi đấy, trông cũng thông minh ra đấy, cho nên sau này nhất định phải ngoan một chút, tuyệt đối đừng có nói xấu Sở Long ca ca trước mặt người ngoài, nếu không lần sau mà còn nói xấu anh ấy, tôi nhất định là người đầu tiên không tha cho ông đâu.” Hoắc Tú Tú không ngừng cảnh cáo, gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho Bàn Tử.

Lúc này vai Bàn Tử vẫn còn đau nhức, nào dám nói nửa chữ không, chỉ đành vẻ mặt đáng thương gật đầu lia lịa, vỗ ngực bảo đảm lần sau không dám nữa.

Nghe cuộc cãi vã giữa Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, Sở Long cũng bật cười.

Sở Long quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú ở bên cạnh nói: “Được rồi Hoắc Tú Tú, đừng có suốt ngày bắt nạt Bàn Tử như thế được không?

Thực ra ông ấy cũng chẳng dễ dàng gì, một mình cả ngày ở bên cạnh bị làm khó như vậy cũng vất vả lắm, để ông ấy tối nay được

yên ổn chút đi.” Lời này lọt vào tai Bàn Tử nghe cứ thấy sai sai, thậm chí thấy vô cùng khó chịu, gã nhìn Sở Long với ánh mắt kỳ quái.

Biết rõ Sở Long đang cố ý mượn cơ hội này để sỉ nhục mình, nhưng gã lại không thể nổi cáu.

Lúc này Sở Long mới hướng mắt về phía Hoắc Tú Tú nói: “Có chuyện gì thì đội trưởng cứ nói thẳng đi, đừng có vòng vo tam quốc nữa, tôi biết chắc chắn là chồn chúc tết gà, chẳng có ý tốt gì đâu!” Sở Long cũng là hạng người đơn giản trực bạch, nếu đã xuất hiện thì nên giải quyết vấn đề cho thích đáng, như vậy cũng có thể giảm bớt độ khó.

Thế là Sở Long đứng bên cạnh, quan sát đối phương, đợi một câu trả lời.

Đối phương nghe xong liền cười ha hả gật đầu: “Ha ha, giờ thì đừng có hiểu lầm nhé, thực ra tôi cũng chẳng có ý xấu gì đâu, cũng không có tâm địa xấu xa gì muốn hại anh cả, chỉ là muốn cùng anh bàn bạc kỹ hơn về một số vấn đề hợp tác thôi.

Dù sao thì chúng ta giờ cũng là người chung một thuyền rồi, sau này hợp tác cần phải tương trợ lẫn nhau...” Người phụ nữ này quả thực là hạng người tự nhiên như ở nhà, chẳng có chút gì là giữ kẽ, trực tiếp bắt chuyện làm quen với Sở Long.

Nghe cái tên đó, Sở Long cảm thấy vô cùng khó xử, thậm chí thấy không thoải mái chút nào.

Bởi vì anh vốn chẳng thèm để mắt tới những kẻ không phải là nhà thám hiểm, không muốn có nửa điểm liên quan.

Chỉ là không còn cách nào khác, hiện tại ngoài việc hợp tác để đối phó với cuộc khảo sát ở nước ngoài ra, có lẽ cũng chẳng tìm được cách giải quyết nào tốt hơn.

Thực ra Sở Long chỉ có thể giả ngây giả ngô, ừ một tiếng, gật gật đầu chứ không đưa ra bất kỳ phản ứng nào khác.

"Chẳng lẽ anh không tò mò chút nào sao?

Không tò mò về mối quan hệ giữa tôi và gã Tiểu Ca kia, không muốn biết thân phận thực sự của gã sao?" Khi Sở Long chọn cách im lặng đối phó, đột nhiên Hoắc Tú Tú lại cố ý tung mồi nhử, dẫn dắt lời nói của anh.

Mặc dù mục đích của đối phương rất rõ ràng, nhưng Sở Long vẫn sập bẫy, đặc biệt là khi nghe nhắc tới Tiểu Ca, anh trừng to mắt, quay người nhìn chằm chằm vào đối phương, dường như muốn từ miệng Hoắc Tú Tú có được chút thông tin hữu ích nào đó.

Đúng vậy, gã Tiểu Ca thần bí đó luôn là một ẩn số khó giải trong lòng Sở Long, dường như mọi chuyện đều có liên quan đến gã, thậm chí còn có sợi dây liên kết mạnh mẽ với bản thân anh.

Thế nhưng anh lại chẳng tìm được bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh tất cả.

Cho nên gần đây Sở Long cũng đặt toàn bộ sự chú ý lên gã Tiểu Ca thần bí đó, có lẽ chỉ có người phụ nữ này mới có thể cung cấp thêm những manh mối mang tính quyết định.

Sở Long nghe đối phương hỏi vậy liền nói: "Sao hả?

Mau nói thẳng đi, tôi không thích mấy trò vòng vo đâu, nếu không thì mau biến đi cho tôi nghỉ ngơi." Thấy Sở Long có vẻ không mấy bận tâm, đối phương cười hì hì gật đầu: "Nhìn anh kìa, kích động và phấn khích chưa kìa, tôi biết chắc chắn anh đang nghĩ như vậy.

Đúng thế, đều là người thông minh cả, đương nhiên cũng biết tình cảnh hiện tại của chúng ta ra sao...

Nói thật cho anh biết, lần này chúng ta đi, vừa hay cũng có gã đó

tham gia, tôi đã tìm ra anh ta rồi, trông có vẻ quan hệ giữa hai người khá mật thiết đấy!" Hoắc Tú Tú vừa nói vừa cười ha hả, trên mặt lộ ra một vẻ bình tĩnh.

Lúc này Sở Long lại ngẩn ra, nhìn đối phương hỏi: "Cái gì?

Cô đang nói gì với tôi thế?

Tìm thấy ở đâu?

Chương 968

Trong ký ức của tôi, Tiểu Ca luôn tồn tại như một kẻ xuất chúng, võ nghệ cao cường, không phải hạng người mà mấy người có thể khống chế được!" Sở Long không thích bị người ta thao túng, không muốn trở thành con rối.

Dù là đội thám hiểm nước ngoài hay là Lão Cửu Môn, Sở Long trước giờ luôn độc hành, làm việc theo sở thích.

Còn về việc người khác ở trước mặt chỉ tay năm ngón, kiểu hành vi đó đối với anh là điều đáng ghét nhất.

Cho nên lúc này Sở Long cũng trực tiếp hỏi thẳng về chuyện trước đây đám cưới đó rốt cuộc mua thuốc để làm gì?

Ít nhất cũng phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Thấy Sở Long kích động như vậy, đối phương ừ một tiếng, gật gật đầu: "Được rồi, nếu anh đã tò mò như vậy thì tôi nói thẳng luôn, lần này tôi mua lại từ tay một người nước ngoài, tôi nghe nói gã đó bị người ta đem ra bán đấu giá, ha ha ha, thật sự là quá hài hước, không ngờ một siêu nhân vật lại trở thành một món hàng đấu giá!" Những lời này rõ ràng là cố ý châm ngòi cơn giận trong lòng Sở Long, thậm chí còn cố ý làm cho sự việc thêm phần thần bí.

Trong việc lạt mềm buộc chặt, Hoắc Tú Tú tuyệt đối là một cao thủ, cố ý thu hút sự chú ý của Sở Long, rồi lại cố tình nói quá lên để khiến tâm trí đối phương bị xáo trộn.

Suy nghĩ một lát, Sở Long lập tức cau mày: "Rốt cuộc là thế nào?

Mau nói cho tôi biết ý cô là gì, chuyện này cô phải nói rõ ràng cho tôi..." Thực sự không hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì, tại sao cứ phải

làm ầm lên như thế.

Lúc này, đối phương cũng ừ một tiếng gật đầu, không nói nhảm thêm nữa.

Bởi vì hiện tại chuyện này không dễ dàng, nói nhiều chỉ tổ rước thêm phiền phức.

Thay vì nói nhảm ở đây, chi bằng để anh bình tĩnh lại một chút, rồi sau đó mới tính tiếp.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng lắc đầu nói: "Về một số chi tiết liên quan, ví dụ như làm sao anh ta lại bị người ta đem ra làm hàng hóa mua bán tùy ý như vậy, tôi cũng mù tịt." "Tất nhiên là đừng có nghi ngờ năng lực của tôi, bởi vì tôi có một số kênh hợp tác liên quan, cho nên chỉ cần đối phương xuất hiện, tôi có thể lập tức mua lại ngay." Nghe những lời này, Sở Long lập tức cảm thấy cơn giận lại bùng lên, cảm giác nói cũng như không.

Chẳng thà tìm đại một người nào đó ở đây mà nói xàm còn có lý hơn, một mặt thì bảo không biết, mặt khác lại kể cho anh một bí mật động trời.

Đối phương đúng là bụng dạ khó lường mà.

Sở Long đã sớm nhìn thấu tâm tư của đối phương cũng như cái gọi là đội thám hiểm nước ngoài kia, quả thực tâm cơ thâm trầm.

Anh cũng hiểu rõ nếu muốn chơi với những hạng người này thì nhất định phải cẩn thận.

Sở Long bình tĩnh gật đầu: "Được rồi, rất cảm ơn cô đã cho tôi biết câu trả lời nhé, sau này tôi nhất định sẽ đích thân gặp Tiểu Ca để hỏi rõ mọi chuyện, không cần cô ở đây chỉ điểm thêm đâu." Nói nhiều với phụ nữ chỉ thấy tốn nước bọt, Sở Long lúc này cũng tự nhiên đem tất cả tâm tư và mọi thứ cất giấu vào lòng.

Lúc mới đầu Sở Long cảm thấy A Ninh này cũng được, đáng để kết giao, dù sao đối phương cũng là người có trách nhiệm, vì ông chủ mà xả thân, không hoàn toàn vì lợi ích cá nhân.

Sau mấy chuyện ở Vân Thiên Cung lần trước, Sở Long cũng có thiện cảm với cô ta.

Nhưng đó cũng chỉ là chút thiện cảm mà thôi, sau khi bị cô nàng này thao túng nãy giờ, chút thiện cảm trong lòng Sở Long cũng hoàn toàn sụp đổ trong tích tắc.

Thậm chí trong thoáng chốc, Sở Long nảy sinh tâm lý bài trừ mạnh mẽ hơn, cảm giác người đàn bà này như một con quỷ đáng sợ, cố ý muốn suy đoán và dày vò tâm tư người khác.

Đồng thời lúc này Sở Long cũng hiểu ra, tại sao năm xưa Hoắc lão thái thái lại nhiều lần nhắc nhở anh phải tránh xa đội thám hiểm nước ngoài này, tránh xa gã Muộn Du Bình kia.

Lúc đầu Sở Long chưa hiểu ý của bà ấy, trong lời nói còn có hàm ý khác.

Nhưng giờ thì dường như anh đã hiểu được phần nào rồi, bởi vì anh dần nhận ra đám người này chẳng có ai là hạng tốt lành cả.

Có lẽ đoán được anh sẽ có phản ứng như vậy, cô ta lập tức quay đi, không tiếp tục thảo luận hay tranh luận gì về chuyện này nữa, có lẽ đã nắm bắt được suy nghĩ thực sự trong lòng đối phương.

Mối quan hệ giữa hai bên lúc này trực tiếp rơi xuống hố băng.

Trên bàn mọi người cũng không nói gì thêm, Sở Long nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ về những gì Hoắc Tú Tú vừa nói.

Một Muộn Du Bình với thực lực siêu quần như thế mà lại có thể trở thành món hàng cho người ta mua bán, rốt cuộc là kẻ nào có thực lực đó, cái giá phải trả lớn đến mức nào mới khiến anh ta không mảy

may động lòng.

Nếu giờ đem mấy câu hỏi này đi hỏi bất cứ ai thì cũng chẳng giải quyết được gì, chẳng ai cho anh một câu trả lời đâu, cho nên sau này chỉ có thể gặp mặt Ngô Vĩnh Bình (Tiểu Ca) mà hỏi, chờ đối phương trực tiếp trả lời mới là mấu chốt.

Có lẽ đó là cách duy nhất và cũng là cách đáng tin cậy nhất lúc này, vì thế Sở Long không khỏi cảm thán trong lòng.

Chương 969

Sau khi đã suy nghĩ thấu đáo các tình huống, anh cúi đầu, đặt tay sau lưng, đi tới đi lui tại chỗ một hồi, tâm trạng cũng bắt đầu bình phục trở lại.

Cuối cùng, mọi người cũng lục tục tập trung lại phía trước và bắt đầu thảo luận chi tiết một cách bí mật.

Trong đó đã đến điểm đến, khi máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế, sau khi xuất hiện, họ lại trải qua nhiều chặng đi xe khách, rồi lại có một số xe bao riêng, cuối cùng mới tới được địa điểm thực tế.

Sở Long cảm thấy vô cùng bất ngờ, đó lại là một bến tàu ven đường, có khá nhiều người tụ tập, thậm chí còn thấy một số người mặc đồ lặn, một số ngư dân và tàu thuyền neo đậu ở đó.

Có thể thấy, thân hình thực sự rất tốt, đoán chừng đội thám hiểm nước ngoài này quả thực không đơn giản, không đem toàn bộ hy vọng đặt lên vai nhóm người Sở Long.

Nhưng cũng có thể hiểu được, đúng là không nên để tất cả trứng vào cùng một giỏ mà.

Đối phương nếu muốn đảm bảo vạn vô nhất thất thì chắc chắn cần thêm một số tay súng thực thụ, chỉ dựa vào Sở Long và Bàn Tử thì chắc chắn là không đủ, chỉ có chiêu mộ thêm nhân tài mới có thể nâng cao tỷ lệ thành công.

Huống hồ Hoắc Tú Tú là một chủ nhân giàu có, dùng tiền chiêu mộ người cũng là chuyện dễ hiểu thôi, dù sao thì có tiền mà, cứ dùng tiền mà giải quyết.

“Oa, thật sự rất náo nhiệt, mọi người đều như vậy, ai nha, thật sự

quá tuyệt, nhìn kìa, hạng người tam giáo cửu lưu cũng đông thật đấy." Vừa mới tới nơi, Bàn Tử đã bắt đầu cười hì hì, đi tới đi lui trò chuyện với những người xung quanh, thỉnh thoảng lại vẫy tay chào hỏi.

Hình như Bàn Tử cố ý muốn làm quen với những người này để tạo quan hệ tốt.

Dù sao Bàn Tử cũng là một tay giao thiệp có tiếng, thích làm quen với người lạ, có thể nhanh chóng hòa nhập vào vòng tròn, đó cũng là đặc điểm tính cách bình thường của gã.

Thế nhưng những người ở bến tàu lại chẳng có ai thèm đáp lại, đặc biệt là khi nhìn thấy nhóm Sở Long và Hoắc Tú Tú, ai nấy đều lộ vẻ lạnh lùng.

Đám người làm việc trên bến tàu trông cũng có vẻ kiêu ngạo, có mấy tên mặt sẹo, đầu trọc, trên người xăm thanh long bạch hổ.

Nhìn cách ăn mặc của họ thì thấy có lẽ không phải hạng xoàng, chắc hẳn là các đại ca có số má nào đó.

Thấy không ai thèm đáp lời, Bàn Tử cảm thấy hơi ngượng ngùng, thậm chí còn thấy không có đường lui.

"Đệch, bọn này không có giáo dục gì à, chút mặt mũi cũng không nể sao?

Ít nhất cũng phải cho tôi cái bậc thang để xuống chứ, mọi người đều là lần đầu gặp mặt mà." Cuối cùng Bàn Tử vô cùng ngượng ngùng lấy tay sờ mũi, rồi lẳng lặng thu lại bàn tay đang vẫy chào.

Không còn cách nào khác, Bàn Tử cũng thấy bất lực, mặc dù đám người này không nể mặt, nhưng nếu cứ tiếp tục mặt dày mà bắt chuyện thì chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.

Thấy vẻ mặt mất mặt của Bàn Tử, Sở Long vỗ nhẹ vào vai gã nói: "Được rồi Bàn Tử, tôi đã nói rồi, bảo ông khiêm tốn một chút mà

không nghe, giờ thì hay rồi...” Sở Long không thèm để ý đến đám người thô kệch đó, chỉ không ngừng nhìn đông ngó tây như đang tìm kiếm thứ gì.

Thực ra câu trả lời đã rõ ràng rồi, mục đích chính của Sở Long hôm nay là tìm xem gã đó có ở đây không.

Trên máy bay Sở Long đã không nhịn được rồi, trong lòng vô cùng nôn nóng muốn hỏi xem đối phương có gặp chuyện gì hay gặp khó khăn gì không.

Nếu thực sự gặp phải vấn đề như hôm nay thì Sở Long nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, như vậy có thể giúp đối phương thoát khỏi rắc rối, ít nhất là thoát khỏi cảnh bị vây khốn không dứt ra được.

Dù sao thì hai bên cũng đã vào sinh ra tử nhiều lần rồi, mỗi lần đều có thể gặp lại, cho thấy trong cõi u minh chắc chắn có sự sắp đặt của ông trời.

Nếu thực sự để Sở Long khoanh tay đứng nhìn rồi thôi thì anh chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó.

Cho nên trong tình cảnh này, Sở Long không thể giữ bình tĩnh được, nhất định phải làm cho rõ mọi chuyện.

Lúc này trong khi Sở Long đang cảm thán, những người xung quanh cũng lục tục tiến về phía trước và thảo luận bí mật.

Nhưng quan sát một vòng rồi vẫn không thấy ai hợp tác, thậm chí còn thấy có chút thắc mắc.

Lại là tình huống gì đây?

Tại sao đến giờ vẫn không thấy người đâu?

Người đi đâu rồi?

“Đúng thế, tôi cũng đang thắc mắc đây, sao đến giờ vẫn chưa thấy

ai xuất hiện, chẳng lẽ tôi nhầm rồi?" Lúc này Sở Long cũng bắt đầu thấy hoang mang, đôi mắt cũng đảo liên tục, vò đầu bứt tai với vẻ mặt mơ hồ.

Chương 970

Nếu hôm nay không làm rõ được chuyện này thì có lẽ sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Trong lúc Sở Long còn chưa tìm thấy Muộn Du Bình thì nghe thấy mấy gã đàn ông đầu trọc thô kệch bắt đầu cười hì hì.

"Ha ha ha, không ngờ người nước ngoài cũng mù thật, lại đi tìm mấy thằng nhóc miệng còn hôi sữa này, nhìn kìa, lông còn chưa mọc đủ mà đã đòi cùng chúng ta làm đại nghiệp rồi, tôi thật chẳng hiểu nổi họ nghĩ gì nữa..." "Tôi cũng thấy thế, nhìn cái bộ dạng nhát gan, gầy trơ cả xương thế kia thì làm sao mà so được với chúng ta, chân tay nhỏ xíu thế kia chắc chưa đến nơi đã sợ đến mức tè ra quần rồi." Mấy gã đó tỏ ra vô cùng hợm hĩnh, vừa nói vừa chỉ trỏ vào nhóm của Sở Long và Bàn Tử, tiếng cười nhạo càng thêm vang dội.

Bàn Tử và Sở Long nghe thấy vậy, vẻ mặt lập tức biến sắc, đôi mày cau lại, thật là kiêu ngạo quá mức, bọn này không biết tốt xấu là gì, nói năng sao mà khó nghe thế chứ?

Vốn dĩ tính tình của Sở Long và Bàn Tử đã chẳng tốt đẹp gì, huống hồ còn bị khiêu khích trắng trợn như thế, nếu cứ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn thì chẳng phải là quá mất mặt sao.

Lúc này Bàn Tử vẫn cố kìm nén sự bất bình trong lòng, bước lên cười nói: "Ha ha, các vị huynh đệ, có lẽ các vị hiểu lầm rồi, người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể dùng đấu mà lường đâu, tuyệt đối không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài, thỉnh thoảng những kẻ trông có vẻ mạnh mẽ chưa chắc đã có tác dụng gì đâu...

Ngược lại, có những người bình thường ít nói, chịu thương chịu khó nhưng vào lúc then chốt lại có tác dụng cực lớn, thậm chí còn cứu

được mạng người đấy!" Người thông minh đều nghe ra được lời này của Bàn Tử chắc chắn là có hàm ý khác, ám chỉ những kẻ có ích thì không cần khoe khoang, còn đám đầu trọc thô kệch bên ngoài kia chỉ được cái mã chứ chẳng làm được tích sự gì.

Lời nói không hề vội vã nhưng lại lập tức chọc giận đám người xung quanh.

Đặc biệt là một tên mặt sẹo tính tình nóng nảy, trực tiếp bước lên trước nói: "Đệch, kiêu ngạo thật đấy, dám ở đây nói nhảm à, tôi thấy cậu đúng là miệng rộng quá rồi đấy, không biết tốt xấu là gì!

Tôi nói cho cậu biết nhé nhóc con, cậu đã chạm tới giới hạn của lão tử rồi, nếu đã như vậy thì đừng trách lão tử không khách khí, hôm nay tôi nhất định phải dạy cho cậu một bài học!" Đối phương vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía trước, nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Khi bước tới gần vài bước, gã còn hừ lạnh, nắm đấm không ngừng vung vẩy trước mắt.

Những tên khác cũng lục tục vây quanh, coi Bàn Tử, Sở Long và Hoắc Tú Tú như cái gai trong mắt.

Bàn Tử cũng không phải hạng vừa, lập tức rút từ trong ba lô ra hai cây búa sắt lớn rồi nói: "Mẹ kiếp, bắt nạt người khác là không được đâu nhé, nếu cảm thấy ngứa mắt thì cứ thử xem, để xem gân cốt của lão gia đây thế nào." Nhìn Bàn Tử bình thường hay cười hì hì, suốt ngày thích tếu táo với người ta, nhưng trong xương tủy cũng có khí chất nam nhi, đặc biệt là khi bị người ta bắt nạt đến tận đầu thì nếu không phản kháng thì chẳng khác nào tự nhục.

Cho nên trong khoảnh khắc đó, khi thấy đám người kia đang từng bước ép sát, gã lập tức trưng ra hai cây búa sắt lớn trong tay, nhìn đám người xung quanh với vẻ khinh bỉ, không hề có chút do dự nào.

Đám người xăm trổ xung quanh cũng lập tức bật cười.

Họ cũng rút từ trong người ra các loại dao găm, gậy sắt và ống thép.

Vừa tiến lại gần vừa ngoác miệng cười: "Được thôi anh em, hôm nay nếu đã muốn ra oai thì đừng trách mấy anh em đây không khách khí, hôm nay để bọn tôi dạy cho cậu biết cách làm người...

Lâu rồi không thấy ai ngông cuồng như vậy, nếu đã thích ra oai thì lát nữa chỉ có thể ngoan ngoãn mà làm kẻ ngu thôi." Đối phương nói xong liền cười rộ lên, rồi bắt đầu khởi động nắm đấm, cơ thể không ngừng rung lắc, cảm giác như toàn thân đang tràn đầy hưng phấn và trạng thái tốt nhất.

Tình huống này khiến những người xung quanh đều giật mình một phen.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người lục tục tiến về phía trước, trừng mắt nhìn nhau.

Khi đã tới sát nút, đối phương chậm rãi hạ thấp trọng tâm, thậm chí mặt gần như áp sát xuống đất.

Không chỉ có vậy, gã còn chậm rãi nhích từng chút một về phía trước, muốn cho đối phương một lời cảnh báo để họ hiểu ra vấn đề.

Nếu hôm nay cứ đứng yên thì tuyệt đối không thể xong chuyện một cách dễ dàng.

Lúc này cũng có thể cảm nhận được sự chấn động và áp lực tương tự trong lòng.

Nếu chỉ là mấy vụ gây gổ vặt vãnh thì đám người này đã không làm lớn chuyện như vậy.

Lúc này Bàn Tử thực sự đã ra tay, gào lớn một tiếng rồi lao về

phía trước.

Khi hai bên chuẩn bị lao vào đánh nhau, Hoắc Tú Tú ở bên cạnh có chút lo lắng, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Sở Long liền nắm lấy vai Hoắc Tú Tú, cười nói: "Làm gì thế?

Chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?

Đám người này đứa nào đứa nấy đều không phục, nếu tôi không thể lập uy trong đội ngũ này thì cô nghĩ đội ngũ của chúng ta có thể ổn định và đoàn kết được sao?

Một trận đánh là không thể thiếu, đàn ông chúng tôi phải dùng nắm đấm mới xây dựng được tình cảm." Lời của Sở Long rõ ràng là lý lẽ cùn, nhưng nghe qua thì dường như lại rất có lý, nghe vô cùng đường hoàng.

Chương 971

Hoắc Tú Tú không biết phải làm sao, đành dừng lại đứng nhìn bên cạnh chứ không có ý định can ngăn nữa.

Khi Bàn Tử và tên đầu trọc kia lao vào đánh nhau, đối phương vừa mới áp sát, Bàn Tử lập tức vung một cây búa sắt, giáng thẳng xuống mu bàn chân của gã.

Đừng nhìn gã tráng sĩ khôi ngô đó cao lớn, người thô kệch nhưng sự linh hoạt lại cực kỳ kém, cho nên khi bị Bàn Tử nện một búa trúng chân, gã đau đến mức rú lên oai oái, ôm chân nhảy lò cò tại chỗ.

Không chỉ có vậy, mặt gã còn tái xanh lại, hoàn toàn không ngờ được chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này, Sở Long mỉm cười nói: "Sao hả?

Thấy có kích thích không?

Có thấy sướng không...

Tôi đã nói rồi, anh em Bàn Tử của tôi làm việc trước giờ luôn có chừng mực." Bàn Tử mân mê cây búa sắt trong tay, cười nói: "Nha, thật sự xin lỗi, vừa nãy sơ ý trượt tay nên mới trúng chân ông, thực ra tôi không có ý gì khác đâu, chúng ta chỉ là đang so tài võ nghệ, phân cao thấp thôi mà." Bàn Tử nói năng vô cùng quái gở, lộ ra một nụ cười gian xảo, nháy mắt một cái như muốn xem trò vui của đối phương.

Hoắc Tú Tú cũng ở bên cạnh vỗ tay hoan hô, dường như đang cổ vũ cho Bàn gia.

Nhìn cảnh này, đâu giống như đang đánh nhau, giống như đang công khai biểu diễn cho mọi người xem vậy, như đang diễn trò gì thế

này?

Tên kia vừa bị đánh một trận đau đến nghiến răng nghiến lợi, rú lên oai oái nhưng lại không có cơ hội để đứng dậy tiếp.

Lúc này gã đã hối hận không kịp, thậm chí còn thấy sợ hãi.

“Mẹ kiếp, chúng mày đứng đấy làm gì, lên hết cho tao!” Đại ca bị đánh trúng chân, chắc chắn là mất mặt rồi, gã gầm lên một tiếng lập tức ra lệnh cho đám đàn em.

Vừa dứt lời, những tên khác cũng lục tục vây quanh, bao vây Bàn Tử vào chính giữa.

Sở Long thấy tình hình không ổn liền tiến lên chuẩn bị giúp sức, chỉ là một lũ tép riu thôi, thực sự không phải là đối thủ của hai anh em họ. "Hừ, hai thằng ranh con, làm ông đây thấy ngứa ngáy tay chân rồi đấy." Bàn Tử cũng chẳng vừa, thấy hai tên to con vừa định tiến lại gần liền túm chặt lấy cổ áo bọn chúng, mạnh tay đẩy về phía dòng sông.

Đối phương không kịp chống đỡ, dù sao sức vóc của Bàn Tử cũng cực kỳ lớn, sau khi bị đẩy mạnh một cái, đối phương kêu "ai da ai da" mấy tiếng rồi "tỏm" một cái, cả người rơi xuống nước, bắn lên một mảng bọt sóng lớn.

Những kẻ khác đứng đằng xa nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, không ngờ lại có kẻ hành động điên cuồng như vậy.

Bàn Tử nhếch mép cười, xoa nắn nắm đấm đứng trước mặt bọn chúng nói: "Còn tên tổng quản nào không phục thì cứ bước ra đây, thật sự tưởng Bàn gia đây dễ bắt nạt chắc?" Bàn Tử vốn là kẻ có thù báo thù, có oán báo oán, chỉ cần thấy kẻ nào không phục hay chướng mắt là phải dạy cho một trận.

Vừa rồi mấy tên nhóc này quá kiêu căng, cứ ở đó đại hô tiểu

khiếu, tên nào tên nấy hống hách không chịu được.

Nếu hôm nay chịu nhịn, bọn chúng chắc chắn sẽ được đà lấn tới, nên Bàn Tử quyết định hôm nay phải xử lý bọn chúng một trận.

Lúc đầu, mấy tên ngũ đại tam thô kia cứ cậy mình to con, vóc dáng khôi ngô nên định ở đây khoe khoang chút bản lĩnh.

Nhưng giờ bị Bàn Tử quậy cho một trận, đứa nào đứa nấy đều căng thẳng, liên tục lùi về sau mấy bước, nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy lo ngại.

Có lẽ bọn chúng không lường được cái tên béo mập mạp trước mắt này lại biết đánh đấm như thế, chỉ ba đấm hai đá đã đẩy ngã hết bọn chúng xuống đất, khiến bọn chúng không biết ứng phó ra sao. "Sao, muốn tiếp tục à?

Đệch, không phải vừa nãy hăng lắm sao?

Có giỏi thì nhào vô tiếp đi, mẹ nó, Bàn gia ta không chỉ giỏi đổ đấu mà đánh nhau cũng là hạng nhất đấy!" Lúc này Bàn Tử mở miệng phun ra những lời "thơm tho", vừa nói vừa ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

Nhưng mấy người còn lại chỉ biết đứng nhìn từ xa, rục rịch muốn tiến lên nhưng không dám bước tới nửa bước, rõ ràng là đã sợ rồi. "Tên béo này không đơn giản nha, tay chân nhanh nhẹn thật." "Thôi đi, quân tử không ăn thiệt thòi trước mắt, chúng ta cứ đứng bên cạnh quan sát đã." "Tao bỏ tiền ra thuê tụi mày làm cái gì hả?

Thuê một con lợn béo à, chẳng lẽ xuống mộ lại phải nhờ mấy thằng mãng phu này sao?!

Tao nói cho tụi mày biết, đám thổ phu tử bây giờ thật không có tố chất." Đối phương thấy đánh không lại liền đứng bên cạnh giở thói vô lại, thậm chí còn phun ra những lời lẽ thô tục.

Chương 972

Bàn Tử và Sở Long nhìn nhau rồi nhún vai, thản nhiên bĩu môi chẳng thèm để những lời đó vào tai.

Bàn Tử nhìn rất thoáng, coi như vừa bị chó điên cắn một miếng thôi.

Thấy mọi chuyện cũng hòm hòm, A Ninh mới bước vào đám đông nói: "Được rồi, chúng ta đều là một đội, mọi người ở cùng nhau nên hiệp đồng hợp tác hỗ trợ lẫn nhau, đừng có gây chuyện chia rẽ." "Mấy người đã nhận tiền thì nên làm việc, còn việc tuyển chọn nhân sự là do sếp tôi sắp xếp, các người không có quyền can thiệp." Không hổ là đầu lĩnh lính đánh thuê, lời nói của A Ninh mang đầy uy lực, chỉ vài câu đã trấn áp được đám người kia, khiến bọn chúng câm nín.

Bọn chúng chỉ có thể hậm hực ngậm miệng, lộ ra vẻ mặt vừa hận vừa bất lực.

Bàn Tử như một vị đại tướng quân thắng trận, ung dung đi về phía Sở Long nói: "Vừa nãy nhìn rõ màn biểu diễn của béo gia chưa, được đấy chứ?

Mấy thằng ranh con đó, mình tôi một tay cũng xử đẹp được bọn chúng." Vừa nói vừa múa may quay cuồng, lộ rõ vẻ đắc ý vô cùng.

Sở Long chỉ vỗ nhẹ vào vai anh ta nói: "Được rồi, khiêm tốn một chút đi, đừng có suốt ngày gây phiền phức.

Chúng ta hiện giờ còn chưa nắm rõ mọi chuyện, chưa biết kế hoạch và lộ trình tiếp theo thế nào, mọi người cần phải giúp đỡ nhau." Dĩ nhiên trong lời nói của Sở Long còn có ý ngầm khen ngợi Bàn Tử đã thể hiện rất tốt.

Dù sao mọi người cũng là đồng đội hợp tác, tự nhiên phải để ý đến cảm nhận của những người khác, nên Sở Long không nói quá thẳng thừng.

Nhưng Bàn Tử và Sở Long vốn là cộng sự lâu năm, đối phương chỉ cần một ánh mắt, một lời nói là lập tức hiểu ngay ý tứ, nên khi nghe Sở Long nói vậy, anh ta lập tức nhếch miệng cười, ha hả gật đầu: "Được, yên tâm đi, sau này nếu có đánh nhau, tôi nhất định sẽ nương tay một chút." Mấy tên lưu manh thổ phỉ đằng xa tức đến mức mặt mũi xanh mét, hận không thể lao lên xé xác Bàn Tử ra, nhưng không ai dám làm gì, chỉ biết đứng một bên cố kìm nén sự bất mãn trong lòng vì sợ hãi.

Bàn Tử là một gã rất linh hoạt, đừng nhìn bộ dạng béo mạp mà lầm, lúc đánh nhau hay chạy trốn thì anh ta chẳng bao giờ để vướng víu, ngược lại còn là một điểm cộng.

Về điểm này, Sở Long đã sớm được chứng kiến nhiều lần.

Lúc này Sở Long hạ thấp giọng nói: "Bàn Tử, cậu có thấy Tiểu Ca đâu không?

Đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng anh ấy đâu cả?

Vừa nãy A Ninh có nói là sẽ có một vị Tiểu Ca bí ẩn xuất hiện, mà giờ vẫn chưa thấy người đâu?" Sở Long cảm thấy vô cùng thắc mắc, bèn dùng dư quang liếc nhìn xung quanh để tìm kiếm.

Khi còn trên máy bay, A Ninh rõ ràng đã nhắc đến hành động lần này có mời một vị Tiểu Ca bí ẩn.

Nhưng Sở Long tìm một vòng rồi vẫn không thấy người, chẳng lẽ vị Tiểu Ca này đã xuất phát trước rồi?

Cũng không đúng, mỗi lần hành động Tiểu Ca thường đi cùng đội ngũ mới phải, sao giờ lại không thấy tăm hơi.

Bàn Tử cũng thấy lạ, sau khi được Sở Long nhắc nhở liền bắt đầu đảo mắt nhìn quanh, vừa bước đi vừa quan sát, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở một chiếc thùng gỗ cách đó không xa.

Ở mép bờ phía trước bên trái, có một chiếc thùng gỗ khổng lồ, to chừng một cái lu lớn, bên trên dường như được phủ một lớp vải bạt, không biết bên trong chứa thứ gì.

Sở Long cũng chú ý đến chiếc thùng gỗ đó, đột nhiên trong lòng hai người nảy ra một suy đoán táo bạo nhưng không dám đoán tiếp. "Một lũ khốn kiếp." Một người vốn điềm tĩnh như Sở Long lúc này cũng không nhịn được nữa, trực tiếp mở miệng chửi rủa rồi tiến về phía trước.

Đi được vài bước thì bị mấy tên to con chắn đường. "Làm cái gì vậy hả?

Mấy người không được phép qua đây!" "Đúng vậy, đại hô tiểu khiếu cái gì?

Một lũ suốt ngày chỉ biết gây chuyện, hỏi tụi tao làm cái gì?

Điếc hay sao mà không nghe thấy hả?" Đối phương chặn đường Sở Long rồi lớn tiếng tra hỏi.

Lời chưa dứt, Sở Long đã vung một cái tát trời giáng vào mặt tên đó, khiến mặt hắn sưng vù lên một mảng.

Tên đó không ngờ Sở Long lại nổi giận lôi đình như vậy, lực tay lại mạnh đến thế, ngay cả Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng bị giật mình.

Vừa nãy Sở Long còn đang cười nói vui vẻ với Bàn Tử, sao đột nhiên lại phát hỏa, không biết là đã bị kích động điều gì.

Thấy đồng bọn bị đánh, những tên khác lập tức rục rịch định lao lên.

Chương 973

Sở Long lạnh mặt nhìn chằm chằm, âm trầm nói: "Tôi khuyên các người đừng có tự tìm phiền phức, nếu còn dám bước tới nửa bước, đừng trách lão tử không khách khí." Vừa nói, vẻ mặt Sở Long vừa xanh mét, thần sắc bị đè nén, trong lời nói lộ ra sự chấn nhiếp mạnh mẽ.

Tuy chưa trực tiếp ra tay nhưng khí tràng của anh đã lấn át hoàn toàn, khiến mấy tên to con vừa định lao tới đều sợ hãi, chỉ biết đứng sững tại chỗ, không dám bước tới nửa bước.

Bởi vì bọn chúng đều cảm thấy người đàn ông trước mắt này giống như một con sư tử mãnh độc đang ngủ say, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Sau khi trấn áp được đám người đó, Sở Long và Bàn Tử không hề do dự, lập tức chạy đến trước chiếc thùng gỗ, hất tung tấm vải bạt ra, quả nhiên bên trong thùng gỗ đang chứa Muộn Du Bình.

Lúc này Muộn Du Bình đang nằm trong cái cũi đó, dường như đang trong trạng thái hôn mê, thậm chí còn bị người ta nhốt lại như nhốt một con dã thú.

Sở Long tức đến nghiến răng nghiến lợi, Bàn Tử thì lập tức rút hai chiếc búa lớn ra và chửi bới: "Mẹ nó, đứa nào làm chuyện thất đức này, bước ra đây ngay cho ông!

Đệch mợ, hôm nay ông nhất định phải đập nát gáo dừa của chúng mày, không có tính người à?

Dám đối xử với bạn ông như thế!" Bàn Tử và Sở Long làm sao không nổi giận cho được?

Bình thường hai người cũng không hay thể hiện, nhưng đã cùng Muộn Du Bình phối hợp bao nhiêu lần rồi.

Ba người đàn ông tuy không nói thẳng ra miệng, cũng không xưng huynh gọi đệ rình rang, nhưng trong lòng đã sớm coi đối phương là anh em vào sinh ra tử chân chính.

Muộn Du Bình bình thường vốn trầm mặc ít nói, sống rất cô độc, nhưng điều đó không ngăn cản Sở Long và Bàn Tử coi anh là anh em, bạn bè.

Vậy mà giờ đây, họ thấy người anh em của mình bị kẻ khác đối xử như dã thú, nhốt trong cũi sắt rồi lấy vải che lại, định làm gì?

Định đem người ta đi giao dịch như hàng hóa sao?

Nếu hai người không phẫn nộ, không có phản ứng gì thì mới là lạ.

Phản ứng đột ngột của hai người khiến đám người trên bờ sợ đến ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết hai vị đại gia này định làm gì tiếp theo.

Bàn Tử bước nhanh như bay, lao đến trước mặt một tên đàn ông, túm chặt lấy hắn mà mắng: "Nói ngay cho ông biết chuyện này là thế nào?

Tại sao lại đối xử tàn nhẫn như vậy?" Bàn Tử siết chặt nắm đấm, cơ mặt không ngừng giật giật vì quá tức giận.

Sở Long không nổi khùng như Bàn Tử, anh cầm con dao trên tay, dùng một cái xẻng chém đứt sợi xích sắt.

Tiếng "cạch cạch" vang lên, ổ khóa bị chặt đứt, Muộn Du Bình cũng tỉnh lại.

Nhưng Muộn Du Bình vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, một thần thái cao ngạo thần bí, hoàn toàn không có ý định chào hỏi.

Lúc này Sở Long chủ động nói: "Anh em đừng sợ, tôi đưa anh ra ngoài, tôi sẽ thả anh đi, yên tâm đi, không ai dám nhốt anh như vậy nữa đâu, kẻ nào dám động thủ thì phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không đã." Lời nói của Sở Long đủ để chứng minh anh muốn bảo vệ Muộn Du Bình.

Nhưng Muộn Du Bình lại không hề có ý định trả lời, ánh mắt vẫn có chút mờ mịt, thậm chí nhìn Sở Long và Bàn Tử với vẻ xa lạ.

Thấy bộ dạng này của Muộn Du Bình, Sở Long hơi nhíu mày, chẳng lẽ đối phương không nhận ra mình?

Sở Long mở cũi sắt ra trước, sau đó đưa người từ bên trong ra.

Muộn Du Bình đến một câu cảm ơn cũng không có, ngược lại sau khi đứng dậy liền khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn mọi người, gương mặt lộ ra vẻ lạnh lùng như băng. "Rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Lại bị người ta nhốt vào đây, có nhận ra tôi không?

Chúng ta lần trước mới vừa chia tay mà, anh đã đi đâu vậy?" Sở Long không tự chủ được mà hỏi dồn dập mấy câu.

Nhưng người kia không trả lời lấy một lời, chỉ lắc lắc đầu, dường như đến một tiếng động nhỏ cũng không muốn phát ra.

Lúc này Sở Long thật sự là một đầu hai cái lớn.

Mấy tên mã phỉ đằng xa chờ không kịp nữa, lập tức quát tháo: "Này, làm cái gì vậy hả?

Chương 974

Chẳng phải chỉ là một thằng ngốc thôi sao?

Việc gì phải coi hắn như bảo bối thế?

Ha ha, chẳng qua là tụi tao nhặt được hắn ở giữa đường thôi." "Đúng vậy, nếu không phải thấy hắn có thể đổi được chút tiền thì tao đã giết quách hắn rồi, làm cái gì vậy?

Chẳng lẽ tụi mày thật sự là đồng bọn của hắn hả!" Đám mã phỉ đó không nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ngược lại còn cười hi hi ha ha, thậm chí còn đem chuyện này ra để trêu chọc Sở Long.

Điều đó đã chạm vào vảy ngược của Sở Long.

Lúc này trong ánh mắt của Sở Long tỏa ra một tia sát khí, nảy sinh ham muốn giết người.

Một lũ rác rưởi ô hợp mà cũng dám đòi liên hợp đổ đấu.

Đúng là sỉ nhục trí thông minh của anh, không có bọn chúng thì anh vẫn có thể tự mình tiến hành, Sở Long lập tức bắt đầu nghi ngờ nhãn quang nhìn người của A Ninh.

A Ninh cũng nhận ra bầu không khí căng thẳng, cũng như sát khí đè nén tỏa ra từ người Sở Long, bèn vội vàng chạy tới, đứng chắn ở giữa nói: "Được rồi, hiểu lầm, chắc chắn là hiểu lầm rồi, Sở Long, đừng có làm loạn..." Nghe A Ninh nói xong, Sở Long bĩu môi cười lạnh một tiếng: "Hê hê, cô thật sự nghĩ mình thông minh lắm sao?

Còn dám nói với tôi là hiểu lầm?

Cô có biết anh ấy đã bao nhiêu lần cứu mạng tôi ở dưới hầm mộ không, và cũng cứu mạng cả cô nữa đấy, cô nỡ đối xử với anh ấy

như vậy sao?" Một câu nói khiến A Ninh có chút xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, đúng vậy, lời Sở Long nói không sai chút nào, khi ở trong cổ mộ dưới lòng đất, Muộn Du Bình đã không chỉ một lần cứu mạng mọi người.

Nếu không có anh, ước chừng bọn họ đã bị mấy cái cơ quan ghê tởm trong mộ Lỗ Vương hại chết rồi.

Lại còn gặp phải nhục tống tử, đủ loại cơ quan cạm bẫy, nếu không nhờ thực lực độc đáo của người này thì khó mà gặp hung hóa cát được.

Vậy mà giờ đây, một người có công như vậy lại bị nhốt trong cũi, những kẻ này làm việc thật sự quá tuyệt tình.

Sở Long tiếp tục truy hỏi một câu: "Nói đi?

Chẳng lẽ bị tôi nói trúng tim đen rồi?

Giờ không giải thích được nữa chứ gì?

Những cách làm này của các người khiến tôi cảm thấy đặc biệt buồn nôn." Khi A Ninh còn chưa kịp đưa ra lời đáp phụ, Sở Long lại một lần nữa giễu cợt sỉ nhục một câu, gương mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ và khó chịu, không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với đối phương nữa.

A Ninh vì đuối lý nên mới nhất thời không nói nên lời.

Thấy Sở Long sắp sửa bùng nổ, cô chỉ đành vội vàng tìm một lý do để khuyên ngăn: "Được rồi Sở Long, hy vọng anh có thể bình tĩnh lại, thật ra bên trong có sự hiểu lầm.

Lúc trước tôi tìm thấy Muộn Du Bình cũng là trong một lần tình cờ." "Lúc đó tôi chỉ định tìm một số người để tiếp tục hành động, thế là thấy anh ấy trên thị trường đen, lúc đó anh ấy đã bị người ta nhốt trong cũi rồi, nên tôi đã bỏ tiền ra mua anh ấy về.

Chuyện này là thật, không phải tôi nhốt anh ấy đâu, còn việc tại sao anh ấy bị người ta bắt nhốt trong cũi đem bán thì tôi không rõ." A Ninh đành phải kể lại đại khái đầu đuôi sự việc cho Sở Long nghe, rồi thuật lại một số cảnh tượng cụ thể lúc đó.

Còn về việc Muộn Du Bình bị coi như hàng hóa để mua bán tùy ý như thế nào, A Ninh cũng mù tịt, những kẻ đi cùng cũng chưa từng kiểm chứng.

Ai mà chẳng biết thực lực của Muộn Du Bình là điều hiển nhiên, nên cô mới chiêu mộ anh vào đội ngũ để anh có thể đóng góp phần nào.

Sở Long cầm đao trên tay, nghe xong lời đối phương nói thì khẽ lắc đầu, quay lại nhìn Muộn Du Bình đang đứng một bên.

Lúc này Muộn Du Bình vẫn giữ vẻ mặt mờ mịt lãnh đạm, hoàn toàn không có ý định phản hồi.

Điều này cũng khiến Sở Long cảm thấy xót xa trong lòng, Muộn Du Bình cũng là một con người, tại sao cứ phải bị lợi dụng, bị coi như một công cụ để người ta tùy ý nhào nặn.

Sở Long bước tới nhìn Muộn Du Bình hỏi: "Này anh em, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao anh lại bị người ta nhốt vào đó, nói cho tôi biết là đứa nào đã bắt anh, tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho anh, nhất định phải chặt đứt đôi tay của nó." Sở Long vốn nói được làm được, tuyệt đối không phải trò đùa, vừa nói anh vừa đưa tay lau chùi thanh cổ đao trên tay.

Khí tràng tỏa ra từ người Sở Long đã dọa mấy tên tép riu đằng xa sợ xanh mặt.

Bọn chúng không ngờ đối phương lại có thể điên cuồng như vậy.

Chương 975

"Mẹ nó, tên thanh niên này là ai vậy?

Nhìn khí tràng mạnh thật, là thổ phu tử đi đổ đấu thật sao?

Cảm giác còn giống thổ phỉ hơn cả tụi mình nữa." "Tao cứ tưởng tụi mình đã ngầu lắm rồi, giờ nhìn lại thấy tụi mình chỉ là hạng em út thôi, hoàn toàn không ngầu bằng người ta, giờ tính sao đây?

Coi bộ lần này đụng phải dân chuyên nghiệp thứ thiệt rồi." "Được rồi được rồi, chúng ta cứ bình tĩnh đã, đừng có manh động, tao thấy chuyện này cần phải tính kỹ lại, cứ bình tĩnh rồi tính sau." Mấy tên đó đều cảm thấy bồn chồn không yên, tim đập nhanh hơn vì kinh sợ.

Đặc biệt là lúc Sở Long nói chuyện, mọi thứ đều vượt xa tưởng tượng của bọn chúng, không hiểu tại sao một người trẻ tuổi lại có thể thốt ra những lời điên cuồng khiến người ta chấn động đến vậy.

Sau khi nghe những lời đó, Muộn Du Bình chỉ lắc lắc đầu nhìn Sở Long, trong ánh mắt vẫn lộ ra vẻ xa lạ. "Quên rồi, tất cả mọi thứ đều quên hết rồi." Một câu nói khiến Sở Long và Bàn Tử sững sờ.

Trước đây họ cũng biết Muộn Du Bình có thói quen thường xuyên bị mất trí nhớ.

Mỗi lần vào một cổ mộ dưới lòng đất, anh ấy đều có thể thông thạo mọi ngõ ngách như thể về nhà mình vậy, rất rõ ràng, có thể dẫn đầu tìm lối ra lối vào một cách dễ dàng.

Khi Sở Long hỏi nguyên nhân tại sao anh lại thuộc đường như thế thì anh cũng không nói ra được lý do.

Anh chỉ cảm thấy mông lung, chỉ dựa vào cảm giác quen thuộc như đã từng trải qua, nhưng mọi ký ức trong lòng đều đã bị xóa sạch.

Giờ thấy bệnh mất trí nhớ này của anh dường như càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không sớm nghĩ cách thì có lẽ phiền phức về sau sẽ càng lớn.

Nghe xong chuyện này, trong lòng mọi người đều dấy lên sự lo lắng, đầu óc rối bời. "Đệch, anh em ơi, đừng có đùa với tôi chứ, Sở Long, giờ tính sao đây, lại mất trí nhớ rồi, kiểu này chắc chắn là anh ấy quên sạch hai tụi mình rồi." Bàn Tử lúc này cũng thấy bất lực, chỉ có thể lẻn đến bên cạnh Sở Long, rồi nhìn Muộn Du Bình mà thở dài một tiếng, quả thực có chút đau đầu.

Bởi vì chứng mất trí nhớ định kỳ này thật sự khiến người ta không biết đường nào mà lần, ước chừng hỏi anh ấy cũng chẳng ra được kết quả gì.

Sở Long nghe xong chỉ biết vỗ nhẹ lên vai Muộn Du Bình nói: "Được rồi Tiểu Ca, nếu đã vậy thì đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, cứ bình tĩnh đi, chúng ta sắp tới sẽ có hành động lớn hơn đấy.

Có khát không, có đói không, nếu cần thì để tôi đi lấy chút gì cho anh ăn." Sở Long đối xử với Muộn Du Bình thật sự không có gì để chê, anh hoàn toàn không coi anh ấy là người ngoài.

Dù sao ở đây chỉ có Bàn Tử, Muộn Du Bình, Sở Long và Hoắc Tú Tú mới là người cùng một hội, còn những kẻ khác chỉ là vì lợi ích mà đi cùng nhau mà thôi.

Thậm chí đối với A Ninh, Sở Long cũng chỉ coi là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không hề coi cô là người mình.

Muộn Du Bình lạnh lùng lắc đầu, không nói lời nào, cũng không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Anh vẫn luôn băng lãnh như thế, khiến người ta khó lòng tiếp cận.

Đám to con đằng xa thấy vậy đều né tránh ra một bên, không muốn

giao thiệp với Sở Long. "Hạ Sơn Hổ, lát nữa phải canh chừng cho kỹ, đừng để bị thằng nhóc đó để mắt tới, tao thấy gã đó thực sự rất tàn nhẫn, thủ đoạn còn độc ác hơn cả tụi mình đấy!" Một gã trọc đầu nhỏ giọng nhắc nhở đồng bọn, thực sự đã bị khí tràng vừa rồi của Sở Long dọa cho sợ khiếp vía.

Bởi vì ánh mắt vừa rồi của Sở Long khiến gã cảm thấy nghẹt thở, như mang theo một áp lực vô hình trong lòng.

Vì vậy để đảm bảo vạn vô nhất thất, gã chỉ đành chọn cách giữ bình tĩnh rồi mới tính tiếp các bước cụ thể.

Một tên khác gật đầu nói: "Được rồi đại ca, yên tâm đi, chỉ cần có bất kỳ động thái lạ nào, em nhất định sẽ báo cáo với anh." Ba tên to con đó, một tên gọi là Hạ Sơn Hổ, một tên là Báo Tử, còn một tên nữa là Tây Bắc Lang.

Dĩ nhiên tất cả chỉ là biệt danh, còn tên thật là gì thì người ngoài không rõ, lăn lộn giang hồ mà, phải giữ chút bí mật nên mỗi người đều có một đại danh.

Hỏi han Muộn Du Bình xong, cuối cùng Sở Long quay đầu nhìn A Ninh ở bên cạnh nói: "Tôi nghĩ sếp cô nên cân nhắc kỹ xem tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu." Hiện giờ vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông, nhưng Sở Long đi dạo một vòng vẫn thấy xung quanh chẳng có chỗ nào trống trải cả, chỉ có mấy mô đất trọc lóc.

Hôm nay để đi đổ đấu, để tìm cổ mộ dưới lòng đất rồi tìm kiếm bí mật và bảo bối bên trong, vậy mà giờ đây trước mắt chỉ là vùng biển rộng mênh mông, cảm giác như đang đi tham quan ngắm cảnh vậy.

Nên Sở Long có lý do để tin rằng A Ninh đã nhầm chỗ, hoặc hôm nay đi sai địa điểm rồi.

Thấy bộ dạng thắc mắc của Sở Long, A Ninh lại cười nói: "Bên

tôi đã sắp xếp xong cả rồi, yên tâm đi, bên tôi sẽ lập tức sắp xếp các hành động tương ứng, trang thiết bị của tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ." Nói xong, A Ninh lấy từ trong túi ra một lá cờ đỏ nhỏ, rồi vẫy vẫy tay về phía mặt sông xa xa.

Chương 976

Hành động này khiến Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều cảm thấy vô cùng thắc mắc, không biết người đàn bà này đang âm mưu chuyện gì, cảm giác cứ thần thần bí bí.

Bàn Tử vốn tính tình thẳng thắn, chờ không nổi liền vội vàng tiến lên hỏi: "Này cô kia, làm cái gì vậy hả?

Định lừa tôi à?

Cổ mộ ở đâu?

Tôi có thấy chỗ nào có cổ mộ đâu?" Đang yên đang lành, sao chẳng thấy cái cổ mộ dưới lòng đất như lời cô ta nói đâu, cũng chẳng thấy vị trí cần đến ở đâu cả.

Mọi người đều nhìn về phía trung tâm mặt sông, quả nhiên thấy một con thuyền đang từ từ tiến về phía bờ sông.

Lúc này Sở Long và Bàn Tử cũng sững sờ, chẳng lẽ cổ mộ dưới lòng đất lần này lại nằm ở giữa sông sao?

Sở Long cảm thấy hơi đau đầu, đừng có làm loạn nữa, dưới sông làm gì có cổ mộ, chuyện này làm sao có thể đem ra đùa giỡn được.

Sở Long vội vàng chạy đến trước mặt A Ninh hỏi: "Này cô kia, không nhầm đấy chứ, chẳng lẽ hôm nay định bắt tôi xuống nước sao, không biết dưới đáy nước có cái gì không đây!" Sở Long lo lắng cho cả đội ngũ, vì chuyện này thực sự có độ khó quá lớn, đi tìm cổ mộ dưới lòng đất ở một vùng nước mênh mông thế kia, không phải là điên rồi sao.

Phải biết rằng cổ mộ thường được chôn dưới đất, còn ở dưới nước thì chẳng lẽ là đi tìm một cung điện dưới đáy nước?

A Ninh nhìn Sở Long với vẻ mặt quái dị rồi cười nói: "Làm sao vậy?

Lão đại mà cũng biết sợ à?

Hay là giờ định rút lui rồi?

Chẳng phải luôn tự xưng là người đại diện cho Lão Cửu Môn sao, sao đột nhiên lại hèn nhát thế?" Vừa nói, đôi mắt A Ninh vừa nheo lại thành một đường, thậm chí còn liếc nhìn Sở Long từ trên xuống dưới một lượt.

Anh biết người đàn bà này cố tình dùng khích tướng kế để kích động mình đây mà.

Đối với chút tâm tư nhỏ mọn này, Sở Long sớm đã nhìn thấu nhưng không thèm vạch trần.

Vì đôi khi có những chuyện không cần phải nói quá trắng ra, mọi người trong lòng tự hiểu là được rồi.

Sở Long hừ hừ cười, nhún vai nói: "Cô cũng ngây thơ quá đấy, chuyện này đâu có đơn giản như vậy.

Tôi chỉ thấy chưa hiểu rõ thôi, tại sao lại có sự sắp xếp như vậy, tại sao lại đưa tôi đến cái nơi quái quỷ này?

Có gì thì nói mau đi." Sở Long tin chắc bên trong còn có ẩn tình khác, nên khoanh tay nheo mắt hỏi han để tìm hiểu cụ thể sự việc.

Vừa dứt lời, đối phương lại lắc đầu nói: "Tất cả đều do cấp trên sắp xếp, tôi chỉ việc tuân lệnh hành động là được, còn những chuyện khác không cần phải bận tâm." Một câu nói lạnh lùng đã chặn đứng mọi sự nghi ngờ và câu hỏi của Sở Long.

Ý trong lời nói là mọi hành động đều do cấp trên định đoạt, bên Sở Long chỉ cần nghe theo chỉ huy là được.

Lần này Sở Long thật sự tức điên người, mẹ nó, ý gì đây?

Bỏ công bỏ sức đi theo, chẳng lẽ tính mạng mình lại nằm trong tay kẻ khác sao.

Gặp phải chuyện này, Sở Long cảm thấy cực kỳ khó chịu, định tiến lên lý luận với cô ta, nhưng Bàn Tử thấy vậy liền nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy Sở Long, dùng sức kéo anh về phía sau. "Ấy, thôi được rồi Tiểu Long ơi, đừng kích động, đừng kích động mà, có gì thì từ từ nói, chúng ta có chuyện thì cứ bình tĩnh mà bàn bạc với cô ấy, đừng có nóng nảy thế!" Thấy tình hình có vẻ không ổn, Bàn Tử vội vàng nhắc nhở vài câu.

Không những thế, anh ta còn cố sức kéo Sở Long ra phía sau, liên tục nhắc anh phải bình tĩnh lại, ít nhất cũng phải ổn định tâm trạng, đừng có manh động như vậy.

Nhưng lúc này Sở Long hoàn toàn không kìm chế được, phản bác lại: "Này béo, bộ cậu không nghe thấy sao?

Người đàn bà này cái gì cũng không nói cho mình biết, cứ bắt mình chạy theo, chẳng lẽ định lấy mạng mình ra làm giao dịch chắc?" Dù sao anh cũng là người thừa kế duy nhất của Lão Cửu Môn, hiện giờ đã hội tụ được tuyệt kỹ độc môn của các đại môn phái, cũng là một nhân tài đấy chứ.

Vì Sở Long vốn rất ghét những kẻ cứ thích chỉ tay năm ngón trước mặt mình, có chuyện gì thì cứ bày ra nói thẳng, được hay không thì tính sau, cứ phải vòng vo tam quốc làm gì.

Nên Sở Long muốn tiến lên lý luận với A Ninh cho ra nhẽ, bắt cô ta phải đưa ra một lời giải thích.

Chương 977

Nhưng Bàn Tử lại vội vàng trấn an: "Thôi mà Tiểu Long, giờ có nóng nảy cũng chẳng giải quyết được gì, đúng không?

Nghe tôi đi, chúng ta nên tạm thời nhẫn nhịn, có đúng không?

Cứ để xem sao, người ta đã sắp xếp cả rồi, chúng ta cứ đứng bên cạnh nghe chỉ huy thôi." "Tục ngữ nói rồi, quân tử không ăn thiệt thòi trước mắt, chúng ta cứ bình tĩnh cái đã, đợi xuống cổ mộ dưới nước rồi có chuyện gì thì mình tính sau, lúc đó mấy cái bọn nghiệp dư, gà mờ kia chẳng phải đều phải nghe theo sự sắp xếp của chúng ta sao..." Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng nháy mắt với Sở Long, ra hiệu đủ kiểu.

Chẳng trách Bàn Tử lại ngăn cản Sở Long, vì anh ta thấy Sở Long sắp lao vào túm lấy người đàn bà kia để chất vấn đến nơi rồi.

Thấy mọi người đang trố mắt nhìn mình, Sở Long biết nếu nổi nóng lúc này sẽ ảnh hưởng đến thân phận và hình ảnh của Lão Cửu Môn.

Có vẻ như Sở Long chỉ có thể hít một hơi thật sâu rồi nói: "Hôm nay tôi nể mặt anh em, tôi không thèm chấp với cô.

Để xem lát nữa xuống dưới có chuyện gì thì cũng phải cân nhắc cho kỹ, dù sao vào trong đó cũng là địa bàn của tôi, muốn giở trò gì thì phải xem Tiểu gia đây có đồng ý hay không đã." Sở Long nói xong, trên mặt hiện lên một nụ cười quái dị rồi bĩu môi, trông bộ dạng có vẻ cực kỳ không hài lòng với chuyện này.

Thuyền cao tốc đã cập bờ, Hoắc Tú Tú cũng lên tiếng giục mọi người lần lượt lên thuyền.

Khi đã lên boong tàu, Sở Long gọi Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ra một góc khuất, dường như có chuyện cần sắp xếp kỹ lưỡng. "Tôi thấy mục đích của A Ninh lần này có vẻ không đơn giản đâu, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút, vì trước đây chưa từng có kinh nghiệm nên cũng không biết cổ mộ dưới nước này ra sao, phải hết sức lưu tâm đấy." Sở Long nhắc đi nhắc lại nhiều lần cho Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, tiêm phòng trước cho họ để mọi người cảnh giác, tránh việc lật thuyền trong mương.

Đừng nhìn Sở Long vừa mới lớn tiếng với A Ninh mà lầm, tâm tư của anh rất tinh tế, tuyệt đối không để xảy ra sơ suất ở bất kỳ chi tiết nào.

Bàn Tử vô cùng tự tin vỗ ngực bảo đảm: "Được rồi, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho Bàn Tử tôi xử lý là được, có tôi bảo vệ thì sợ cái gì chứ, có chuyện gì thì cứ để tôi lo, tôi sẽ dùng hai cái búa này đập nát đầu chúng nó." Bàn Tử nói xong bắt đầu múa may quay cuồng, một hồi khoa tay múa chân, thậm chí còn cầm hai cái búa sắt múa may trước mắt.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Sở Long chỉ biết cười khổ lắc đầu nói: "Được rồi, đúng là nhân tài, tôi thật sự bị sự ngây thơ vô số tội của cậu đánh bại hoàn toàn rồi, tôi tin cậu là được chứ gì." Hiện giờ nói nhiều cũng vô ích.

Những lời Bàn Tử vừa nói, Sở Long chẳng tin đâu, tin cái quái gì được, gã này bình thường chỉ giỏi mồm mép thôi, đến lúc then chốt chẳng chạy nhanh nhất thì thôi.

Vì trước đây Bàn Tử đã có tiền lệ rồi, hễ gặp vấn đề là biến mất tăm, chẳng bao giờ đi bảo vệ ai cả, điểm này Sở Long hiểu rõ hơn ai hết, nên cũng chỉ coi như nghe chuyện đùa mà thôi.

Thuyền rất nhanh đã rời khỏi mặt sông, Sở Long cũng ngồi ở trên

boong tàu, nhìn ra mặt sông mênh mông vô tận.

A Ninh cầm một tấm bản đồ trên tay, rồi theo một tuyến hàng hải nào đó, ra lệnh cho các thủy thủ tìm kiếm theo tọa độ dưới đáy biển.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của đối phương, Sở Long lắc đầu nói: "Mẹ nó, một tấm bản đồ rách mà thật sự tưởng là tìm được sao?

Có biết cả vùng biển này mênh mông thế nào không, đến một mảnh vụn cũng chẳng thấy, ít nhất cũng phải biết cụ thể chúng ta đang ở đâu chứ." Sở Long nói rất có lý, vì trên mặt sông rộng lớn thế này rất dễ bị mất phương hướng.

Nếu không nghiên cứu kỹ tài liệu thì cuối cùng có thể sẽ chuốc lấy vô vàn phiền phức, nên Sở Long cũng tự nhiên đưa ra một lời nhắc nhở và giới thiệu ngắn gọn.

A Ninh dành cho Sở Long một cái nhìn đầy khinh bỉ, chẳng thèm để ý cũng chẳng buồn trả lời, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp tục dẫn người đi nghiên cứu tấm bản đồ trên tay.

Thấy người đàn bà này có vẻ tức mà không nói nên lời, Sở Long suýt chút nữa bật cười, nhìn cô ta cứ như cô vợ nhỏ chịu ấm ức vậy.

Còn mấy tên Hạ Sơn Hổ, Tây Bắc Lang thì đang tụ tập lại một góc uống rượu, ăn nho, trông cực kỳ thong thả. "Ai chà, tao nói mấy lão sếp này đầu óc chắc có vấn đề rồi, có bao nhiêu tiền sao không đi chơi với mấy em gái đi, cứ suốt ngày dắt người đi đổ mấy cái cổ mộ dưới lòng đất làm cái quái gì không biết, thật chẳng hiểu nổi đầu óc họ nghĩ gì." Hạ Sơn Hổ nói xong liền lắc đầu, không ngừng lầm bầm.

Trong mắt gã, có tiền thì nên tận hưởng cuộc sống mới đúng, đừng có quậy phá, đừng có đi đụng chạm vào những thứ không nên đụng.

Tây Bắc Lang thì ha hả cười nói: "Thôi đi, Hạ Sơn Hổ huynh đệ

chắc chưa biết rồi, mấy người giàu này thực ra sợ chết nhất đấy, nên mới muốn đi đào bới mấy cái bảo bối đó.

Anh cảm thấy lần này chúng ta đi chắc chắn sẽ kiếm bộn đây, nghe nói bảo bối trong cổ mộ nhiều vô kể, đến lúc đó chúng ta tha hồ mà thể hiện bản lĩnh, kiếm một mẻ lớn!" Chưa thấy mộ đâu mà đã bắt đầu tưởng tượng trong đầu về những bảo bối đáng tiền trong cổ mộ rồi.

Thậm chí khi miêu tả, gã còn nói như thể mọi thứ đều rực rỡ lắm, vung tay múa chân như một cao thủ đỉnh cấp vậy.

Nghe những lời đó, Sở Long cảm thấy hơi đau đầu, không biết dũng khí của bọn chúng lấy từ đâu ra nữa, vì cổ mộ vốn dĩ vô cùng hung hiểm, cơ quan trùng điệp, cổ mộ chôn dưới đất đã đáng sợ lắm rồi.

Những kẻ gà mờ không có chút kinh nghiệm nào mà dám đi tìm cổ mộ dưới nước, chẳng khác nào đang đùa giỡn với tử thần sao?

Những truyền nhân của Lão Cửu Môn như Sở Long còn cảm thấy áp lực, huống chi là đám lính mới này, vậy mà bọn chúng lại cứ nhởn nhơ như không có chuyện gì.

Chương 978

Nên khi nghe thấy vậy, Sở Long bĩu môi thở dài một tiếng: "Đúng là một lũ vô tri, chẳng biết đến lúc xảy ra chuyện thì ai sẽ giải quyết cho đây!" Sở Long khinh thường bọn chúng vì bọn chúng thực sự quá thiếu hiểu biết.

Ước chừng chẳng bao lâu nữa, một khi gặp trở ngại, đám người này chắc chắn sẽ gặp phiền phức lớn, thậm chí còn rước họa vào thân, nhưng đó là chuyện về sau.

Chỉ tiếc là mấy gã này không nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vẫn cứ mải mê với những suy nghĩ viển vông, rồi khua môi múa mép đầy vẻ am hiểu.

Đối mặt với tình huống này, Sở Long cũng thực sự cảm thấy cạn lời từ trong thâm tâm, chẳng có cách nào cả nên anh cũng không buồn suy nghĩ nhiều nữa.

Mấy người cứ tán gẫu mãi cho đến khi trời dần tối sầm lại, Sở Long lúc này ngồi trên boong tàu, thổi gió biển, cảm nhận khung cảnh đêm ở đây.

Con tàu đã di chuyển trên biển suốt nửa ngày trời rồi mà vẫn chưa biết hướng đi cụ thể.

Dĩ nhiên, chuyện này đối với Sở Long mà nói cũng chẳng có áp lực gì, vì chỉ cần làm theo sự sắp xếp là được, còn việc có tìm thấy cổ mộ hay không lại là chuyện khác. "Phải ăn chút gì đã, có ăn no bụng thì mới có sức mà làm việc, Sở Long à, nhanh lên, tôi đích thân đi tìm được mấy quả trái cây này, ai chà, thật sự làm tôi mệt muốn chết, bận rộn mãi mới tìm được chút đồ ăn đấy." Lúc này nghe thấy tiếng của Bàn Tử, gã không biết kiếm đâu ra được mấy quả trái cây và ít điểm

tâm đem tới, đặt phịch mông xuống ngồi trước mặt anh.

Thấy gã tới, Sở Long cũng cảm thấy bụng đói cồn cào, bèn gọi mọi người, cả Bàn Tử, A Ninh và Hoắc Tú Tú, bình thường đều gọi hết lại chuẩn bị ăn cùng nhau.

Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang thấy vậy cũng xoa xoa bụng, bụng cũng bắt đầu kêu lên vì đói.

Vì trước đó đã xảy ra mâu thuẫn, hai bên đều không ai nhường ai, nên giờ nếu bảo họ sang ăn ké đồ của người ta thì họ lại thấy ngại, thấy mất mặt.

Nên mấy lão đàn ông này cảm thấy không hạ được cái tôi xuống, cứ đứng một bên nhìn chằm chằm mà không dám bước tới nửa bước.

Thấy bộ dạng thèm thuồng đó, Sở Long thấy buồn cười, bèn ném về phía bọn họ một quả quýt nói: "Thôi mau ăn đi, chúng ta đều là đồng đội, không có thù hằn gì qua đêm đâu, sau này xuống cổ mộ còn phải nương tựa vào nhau nữa mà?" Sở Long không thèm chấp nhặt với bọn họ, về phương diện này anh khá hào phóng, dù sao cũng là cộng sự, vào đến cổ mộ có lẽ hai bên cần phải hợp tác với nhau.

Nếu cứ giữ kẽ hoặc nảy sinh mâu thuẫn thì khi vào nơi nguy hiểm trùng điệp như cổ mộ, đó có thể là điểm yếu chết người.

Vì vậy để loại bỏ những mối đe dọa này, Sở Long cũng cố gắng hết sức để hai bên có được sự ăn ý tốt hơn.

Hạ Sơn Hổ, Tây Bắc Lang và cả tên Hắc Bạch Báo vừa nãy cũng đều gật đầu, không tiếp tục chỉ trích nữa.

Của biếu là của lo, của cho là của nợ, giờ đã nhận đồ tốt của người ta thì chắc chắn phải biết điều một chút, đừng có nói nhăng nói cuội nữa.

Ăn uống đơn giản xong, Sở Long vươn vai một cái, rồi nằm

nghiêng trên boong tàu, nhìn lên bầu trời đầy sao nói: "Cũng chẳng biết bước tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu, ai, cũng chẳng biết hướng đi tiếp theo thế nào, có lẽ cái gọi là nhân sinh, cái gọi là mục tiêu đều nằm ở đó cả." Sở Long bắt đầu không tự chủ được mà cảm khái về nhân sinh, trong đầu cũng hiện lên những hình ảnh khi cùng mọi người xuống mộ trước đây, những thước phim đó cứ hiện ra mồn một trước mắt.

Dĩ nhiên, mọi hình ảnh cũng chỉ là thoáng qua trong đầu, muốn làm rõ mọi chuyện thì không đơn giản như vậy.

Trong lúc con thuyền đang chậm rãi tiến về phía trước, đột nhiên có một trận gió lớn nổi lên, rồi một mùi tanh nồng nặc phả tới, dường như tỏa ra từ hơi nước trên biển.

Nhìn thấy thời tiết này, Hoắc Tú Tú sững sờ nói: "Tình hình này có vẻ là sắp mưa rồi, hay là chúng ta mau vào trong cabin đi, lát nữa người ngợm ướt sũng thì không hay đâu." Vì lúc này gió thổi mạnh, mùi vị lại tanh tưởi như vậy thì ước chừng không bao lâu nữa sẽ có một trận bão lớn.

Sở Long lúc này cũng không khỏi phàn nàn vài câu: "Hỏi A Ninh xem cô ta có biết chút kiến thức và kinh nghiệm nào không hả, chẳng lẽ không biết nhìn thiên văn sao?

Ít nhất cũng phải tính toán cho chúng ta đi vào ngày nắng chứ, sao cứ phải nhè lúc mưa mà đi." Sở Long than vãn, cũng thấy thật đen đủi, vốn dĩ đã định đi cho nhanh, vậy mà giờ lại gặp phải cảnh mưa gió bão bùng thế này.

Điều này cũng ảnh hưởng lớn đến lộ trình và làm giảm nhuệ khí của mọi người.

A Ninh nghe Sở Long phàn nàn xong liền nghiêm túc vặn hỏi: "Anh có thể bớt cái vẻ công tử bột đó đi được không, thời tiết trên

biển vốn thất thường như vậy đấy, lát nữa là tạnh thôi." Hai người cứ như oan gia ngõ hẹp, hễ gặp nhau là thích đấu khẩu, không ai nhường ai, nói qua nói lại vài câu rồi Sở Long dẫn Bàn Tử và Hoắc Tú Tú xuống dưới cabin để tránh mưa.

Vì trời đã tối nên thuyền di chuyển cực kỳ chậm, để tránh bị ảnh hưởng bởi sóng gió, họ đã sớm thu buồm lại.

Nghe thấy bên ngoài bắt đầu có tiếng sấm chớp đùng đoàng, cả con tàu như một cái xích đu cứ chao đảo qua lại, Sở Long biết gió đã nổi lên rồi nên mới tạo ra những cột sóng như vậy.

Vì Bàn Tử có vẻ sợ hãi trước vùng biển mênh mông chưa biết tên này nên cứ rụt cổ lại, không nhịn được mà tự lẩm bẩm: "Sở Long, lát nữa cái thuyền này có bị lật không nhỉ, đệch, tôi thấy cái thuyền này giờ cứ lắc lư như sắp tan xác đến nơi ấy, cậu không biết đâu, Bàn Tử tôi bình thường sợ nhất là mưa gió bão bùng, đặc biệt là trên biển, chẳng thấy an toàn chút nào, biết thế tôi chẳng đi nữa." Bàn Tử rụt cổ lại một cục, lộ ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp.

Nhìn bộ dạng đó, Sở Long suýt chút nữa bật cười, đúng là một tên hài hước, chỉ là mưa gió chút thôi mà đã sợ đến nông nỗi này, cái khí chất của Bàn gia bình thường giờ chẳng thấy tăm hơi đâu.

Thấy bộ dạng đối phương như vậy, Sở Long lắc đầu nói: "Thôi đi Bàn Tử, yên tâm đi, chuyện này không có gì đâu, lát nữa tạnh là chúng ta lại có thể tiếp tục hành trình thôi." Dĩ nhiên tất cả chỉ là lời an ủi của Sở Long dành cho đối phương, chẳng có căn cứ nào cả, cũng không bận tâm đến tính xác thực của lời nói.

Đối phương cũng không hỏi thêm gì, chỉ gật gật đầu, môi máy động, lộ ra vẻ mặt bất lực và khổ sở.

Chương 979

Tình hình hiện tại cũng khiến Sở Long thấy đau đầu, nên chuyện này thực sự không dễ giải quyết.

Nhưng giờ chuyện đã xảy ra, tin rằng những vấn đề gặp phải phía sau cũng sẽ đơn giản hơn nhiều, nhẹ nhàng hơn dự tính và không mang lại quá nhiều phiền phức.

Thanh Long và Bạch Hổ đang ngồi bên trong đánh bài, Hắc Bạch Báo lúc này dường như hơi sơ suất, sau khi đi loanh quanh trong cabin một hồi thì đột nhiên thấy buồn tiểu. "Tôi thấy đi lúc này không tiện chút nào cả, tôi cảm thấy sắp nhịn không nổi nữa rồi, giờ tính sao đây?

Tính sao đây?" Hắc Bạch Báo lúc này cảm thấy sốt ruột vì sắp nhịn không nổi đến nơi rồi, suýt thì tiểu ra quần.

Nghe thấy vậy, Hạ Sơn Hổ lập tức lấy tay bịt mũi nói: "Mẹ nó, nhanh cái chân lên, mau cút ra ngoài đi, mau cút ra ngoài mà giải quyết đi!" Rõ ràng Hắc Bạch Báo có chút lo lắng về bên ngoài, vì lúc này trên boong tàu chẳng còn ai, giữa vùng biển mênh mông vô tận thế này càng thấy sợ hãi.

Giờ bắt một mình anh ta lên boong tàu đi vệ sinh giữa đêm hôm thế này thì chắc chắn là không đủ dũng khí, nên anh ta chỉ biết liên tục lắc đầu, lộ ra vẻ mặt khổ sở. "Không được đâu, thật sự không được đâu, tôi thấy lo lo, hay là thôi đi." Anh ta lắc đầu nguầy nguậy, mồm lẩm bẩm, thậm chí còn dùng giọng điệu van nài để thương lượng với đồng bọn.

Nhưng Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang ở bên cạnh chẳng thèm để ý, ngược lại còn đẩy anh ta ra cửa. "Bớt nói nhảm đi, mau ra ngoài ngay,

nếu không thì đừng có trách, một thằng đàn ông đại thụ mà chẳng có chút gan dạ nào cả, yên tâm đi, bên ngoài an toàn mà." Không chỉ đẩy ra, Tây Bắc Lang còn không ngừng nhắc nhở và trấn an anh ta.

Sau khi bị ép như vậy, Hắc Bạch Báo cũng chỉ đành miễn cưỡng đi ra cửa, rồi mở cửa bước ra ngoài, miệng vẫn không ngừng lầm bầm.

Người này vừa ra ngoài đã cảm nhận được một trận cuồng phong thổi tới, lúc này cả người cứ chao đảo như con lắc, anh ta đứng trên boong tàu mà lảo đảo, chân đứng không vững nổi.

Những trận gió thổi tới khiến anh ta hoàn toàn không chống đỡ nổi, cũng chẳng biết tình hình ra sao. "Chết tiệt, chuyện này là thế nào, sao kỳ quái vậy, không được rồi, nhìn thế này lạ quá." Đối phương có chút ngơ ngác, gương mặt cũng lộ ra chút mờ mịt, anh ta chỉ biết gãi đầu kinh ngạc.

Anh ta chẳng biết tình hình thế nào, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đúng lúc đó, đột nhiên anh ta thấy ở phía trước có thứ gì đó lướt qua, ngay sát bên tai.

Một bóng đen lướt nhanh qua khiến anh ta giật bắn mình, Hắc Bạch Báo vốn đã nhát gan, không ngờ lại gặp phải chuyện quỷ quái này. "Thằng nào đó mau ra đây, đừng có ở đó giả thần giả quỷ, tao thấy rồi đấy, mau cút ra đây ngay." Để lấy lại bình tĩnh, Hắc Bạch Báo hét lớn mấy câu để lấy can đảm.

Anh ta cúi người nhặt lấy một khúc gỗ dưới chân, coi như đó là món vũ khí duy nhất để phòng thân nếu chẳng may có chuyện xảy ra.

Nhưng tiếng hét đó chẳng nhận được hồi đáp nào, cái bóng đen đó vẫn cứ lởn vởn trên boong tàu, lướt qua lướt lại liên tục, không thể nhìn rõ tung tích.

Hắc Bạch Báo lúc này chỉ biết phàn nàn: "Hai anh của tôi ơi, có gì thì ra đây đi chứ?

Có thể cho tôi xin chút kịch tính được không, đừng có ở đó giả thần giả quỷ nữa, tôi thấy mấy người thật ấu trĩ quá đấy." Anh ta cho rằng chắc chắn là đồng bọn đang bày trò giả thần giả quỷ để hù dọa mình nên mới bày ra cái trò hoa hòe hoa sói này.

Thế là Hắc Bạch Báo không thèm để ý nữa, trực tiếp chuẩn bị cởi quần để giải tỏa nỗi buồn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một luồng khí tức mạnh mẽ trực tiếp ập tới, rồi có thứ gì đó chộp lấy vai anh ta, một lực đạo mạnh mẽ khiến anh ta cảm thấy vô cùng đau đớn, Hắc Bạch Báo không nhịn nổi liền phát ra một tiếng thảm thiết đau đớn.

Tiếng hét thảm thiết đó cực kỳ chói tai và rõ rệt, vang vọng khắp boong tàu khiến đám người Sở Long ở dưới cabin đều nghe thấy.

Vừa rồi Sở Long và Bàn Tử còn đang ngồi tán gẫu, đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết bên ngoài. "A a a cứu mạng với!" Một chuỗi tiếng kêu cứu đã phá vỡ hoàn toàn sự tĩnh lặng trên mặt biển, bên phía Sở Long cũng lập tức sững sờ, rồi bật dậy, tay cầm đao định chạy ra ngoài.

Bàn Tử lúc này cũng chẳng chịu kém cạnh, cầm hai chiếc búa lớn chạy theo sau Sở Long. "Có chuyện gì vậy?

Sao bên ngoài lại có động tĩnh thế này?" Rất nhiều người đều chạy ra ngoài vì tiếng động lạ đó, rõ ràng mọi người đều đang trú mưa trong cabin mà, sao lại nghe thấy tiếng kêu cứu?

Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ cũng cảm thấy lạ, sao lại có người kêu cứu, tiếng kêu đó nghe sao mà quen thuộc thế, dường như là của Hắc Bạch Báo.

Chương 980

Vừa nãy hai người còn đang đánh bài, giờ thì chẳng còn tâm trạng nào nữa, chỉ đành tiện tay nhặt lấy hai khẩu súng bên cạnh làm vũ khí, chạy ra ngoài xem tình hình thế nào.

Sở Long, Bàn Tử, A Ninh và cả Hạ Sơn Hổ ở cách đó không xa, một đoàn người đã ra đến boong tàu nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả, cũng chẳng thấy Hắc Bạch Báo đâu.

Chuyện này khiến mọi người vô cùng thắc mắc, gãi đầu gãi tai tìm kiếm xung quanh một vòng mà vẫn chẳng thấy mục tiêu hay cái bóng người vừa kêu cứu lúc nãy đâu cả. "Lạ thật, vừa nãy rõ ràng nghe thấy tiếng kêu ở ngoài này mà sao đột nhiên biến mất rồi, chẳng lẽ tất cả chúng ta đều bị ảo giác sao?

Không thể nào, tôi chắc chắn là mình không nghe nhầm." "Báo Tử, đừng có ở đó mà làm loạn nữa, đâu rồi?

Mau ra đây đi, tụi tao đang đợi đây này, Hắc Bạch Báo, mày ở đâu?" Thấy không có bóng người, Hạ Sơn Hổ bắt đầu lo lắng, bèn gọi to mấy tiếng.

Một chuỗi tiếng gọi cũng chẳng nhận được hồi đáp nào, tên Hắc Bạch Báo đó cũng chẳng hề lên tiếng.

Sở Long nheo mắt nhìn Hạ Sơn Hổ hỏi: "Này, ý gì đây?

Hắc Bạch Báo vừa nãy ở đâu?

Tại sao lại gọi tên anh ta?" Lúc này Hạ Sơn Hổ chỉ biết lắc đầu giải thích: "Thật ra cũng không có gì, vừa nãy gã đó đau bụng, muốn ra ngoài đi vệ sinh nên mới để gã ra đây một mình, vừa nãy tiếng kêu chắc là của gã phát ra đấy." Nghe xong câu đó, cả đám người đứng đó

đều thấy da đầu tê dại, rợn cả tóc gáy, không ai là không căng thẳng.

Hiện giờ đêm tối mịt mù, con tàu lại đang lênh đênh giữa biển rộng không một bóng người, đến ma cũng chẳng thấy đâu thì làm sao mà không lo cho được?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu giờ không mau tìm ra nguyên nhân thì hậu quả có thể sẽ rất đáng sợ, mang lại vô vàn phiền phức và nguy cơ.

Theo ý anh, bây giờ nhất định phải nhanh chóng tìm ra lối thoát, tìm xem mối nguy hiểm đó đến từ đâu, nếu không hậu quả sẽ là một thảm họa diệt vong.

Thế là cả đoàn người lần lượt tiến về phía boong tàu, vây quanh lại để tìm xem bước tiếp theo nên làm gì, tại sao lại xảy ra nguy cơ như vậy.

Sau khi kiểm tra xung quanh một vòng vẫn không thấy bóng người nào, cũng chẳng biết tìm ở đâu.

Điều này càng làm tăng thêm sự khó hiểu, mọi người chỉ biết gãi đầu nhìn nhau với vẻ mặt mờ mịt.

Trong lúc mọi người đang lo lắng khôn nguôi, đột nhiên thấy Bàn Tử hét lên: "Mau lại đây xem này, dường như có một vũng máu!" Sau câu nói đó, mọi người lập tức chú ý tới, lần lượt nhìn theo hướng ngón tay chỉ, quả nhiên thấy trên mặt boong tàu có một vũng máu tươi đỏ thắm.

Vũng máu tươi đó hiện ra rõ mồn một, trông vô cùng chói mắt, trên đó còn có một vết kéo dài đầy kinh hãi.

Nếu vừa nãy còn nghi ngờ thì giờ đây chắc chắn là đã có người bị thương rồi, thế là ai nấy đều cầm vũ khí trên tay, bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước để tìm kiếm.

Hiện giờ Hắc Bạch Báo đã mất tích, phải tìm cho bằng được, sống phải thấy người chết phải thấy xác, phải biết gã đang ở đâu, dù biết có nguy hiểm cũng phải đối mặt.

Vì hiện giờ con tàu đang lênh đênh trên biển, cô lập không có sự trợ giúp nào, nếu không loại bỏ được mối nguy hiểm này thì không chừng bất cứ ai trên boong tàu cũng có thể gặp nạn.

Trong khi chậm rãi tiến về phía trước, Sở Long nhắc nhở: "Tiểu gia mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, tốt nhất là nên chia ra hai người một đội để hỗ trợ lẫn nhau, như vậy có thể giảm thiểu nguy hiểm và các rủi ro." Cách làm của Sở Long khá độc đáo, vì nếu mỗi người tản ra một nơi thì rõ ràng là rất dễ bị lộ.

Nhưng nếu mọi người có thể hiệp đồng hợp tác, hỗ trợ lẫn nhau thì có thể nhanh chóng tìm ra nguồn gốc của sự nguy hiểm, biết được kẻ đứng sau chuyện này là ai.

Thế là mọi người bắt đầu chậm rãi tụ lại, vai kề vai tiến về phía trước, lòng dạ bồn chồn, tim đập thình thịch liên hồi.

Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú thành một đội, Thanh Long và Hạ Sơn Hổ cùng một người nữa thành một đội khác.

Còn Muộn Du Bình thì vẫn như mọi khi, một mình một ngựa, dù sao thực lực của anh ấy cũng đã đạt đến mức thượng thừa nên đi một mình chắc chắn là không có vấn đề gì.

Theo vết máu đó, họ chậm rãi tiến về phía trước, nhích từng chút một và quan sát xung quanh.

Cuối cùng, vũng máu đó kéo dài đến tận phía sau một chiếc container, nhìn ra phía sau container, dường như có tiếng "két két" vang lên liên tục.

Nghe thấy tiếng động đó, da đầu đám người Sở Long lập tức tê

dại, họ vội vàng dừng bước, nín thở nhìn chằm chằm vào đó. "Này, tôi thấy hình như nguy hiểm đang ở ngay phía sau kia kìa, có thể có ai đó sau cái container đó, mẹ nó, có khi nào chúng ta bị phát hiện rồi không?" Lúc này Bàn Tử cầm chặt hai cái búa sắt, không quên nhỏ giọng nói với Sở Long.

Hiện tại, việc nói không căng thẳng đều là giả, tất cả chỉ là đang cố tỏ ra bình thản mà thôi.

Chương 981

Bởi vì nguy hiểm đang cận kề ngay trước mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với hiểm nguy, một cuộc đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào và dẫn đến họa sát thân.

Cạnh tên Hạ Sơn Hổ, tên Tây Bắc Lang cũng lập tức quát lớn: "Mẹ nó, cút ra mau, đừng có ở đó mà giả thần giả quỷ nữa được không?

Còn không mau cút ra, tin hay không ông đây bắn nát gáo bây giờ, cút ra mau!" Tay cầm súng của đối phương đã bắt đầu hơi run rẩy.

Đừng nhìn hai tên này đang lăm lăm súng trong tay, thực ra trong lòng tụi nó chẳng có chút tự tin nào, vì chúng không biết liệu mình có đối phó nổi hay không.

Mối nguy hiểm và kẻ địch nấp sau thùng container kia vẫn là một ẩn số, chúng chỉ biết lo sợ và hiểu rằng hiện giờ đây là lối thoát duy nhất.

Ngay sau tiếng quát tháo của hai người, đột nhiên một vật thể cực lớn từ phía xa bay thẳng tới.

Cả Đại Sơn Hổ và Tây Bắc Lang đều trợn tròn mắt, thần kinh căng như dây đàn, nên khi thấy vật thể lạ bay đến, cả hai liền nổ súng liên hồi, tiếng súng vang lên chát chúa.

Ngay cả Bàn Tử cũng vung chiếc búa sắt lớn trong tay lên, chuẩn bị nện xuống.

"Thằng khốn, hôm nay tao nhất định phải giết chết mày, nhất định phải giết chết mày!" Hai anh em bọn họ vừa gào thét vừa xả súng điên cuồng.

Nhưng khi vật đó rơi xuống đất, tất cả đều sững sờ.

Trước mắt họ là một cái xác máu thịt be bét, khắp người đầy những vết cào cấu và vết cắn kinh hoàng, đó chính là Hắc Bạch Báo.

Lúc này, hai anh em nhà kia đờ người ra, cả Sở Long và A Ninh đứng gần đó cũng bàng hoàng.

Không nghi ngờ gì nữa, Hắc Bạch Báo đã hoàn toàn tiêu đời, chết một cách thảm khốc.

Da dẻ trên người chằng chịt những vết cào xé sâu hoắm, vết tích rành rành ngay trước mắt.

Không chỉ vậy, khắp người anh ta máu chảy đầm đìa, nhuộm đỏ cả bộ quần áo đơn sơ, khiến người ta nhìn vào mà thấy da đầu tê dại.

Đại Sơn Hổ và Tây Bắc Lang thấy anh em mình như vậy, lập tức quăng súng xuống đất, quỳ bên cạnh mà gào khóc thảm thiết.

"Anh em ơi, sao lại ra nông nỗi này?

Đừng dọa tôi mà!" Sau đó, hai anh em bọn họ liên tục gào thét, ôm lấy thi thể người anh em mà khóc lóc nức nở.

Người chết không thể sống lại, Hắc Bạch Báo chết thảm khốc đến mức không nỡ nhìn, vậy mà vừa rồi còn bị chính anh em mình nã thêm mấy phát súng.

Nhìn bộ dạng này, chắc chắn trước khi chết, anh ta đã phải chịu đựng sự tra tấn điên cuồng và những đối xử phi nhân tính, nếu không thì đã chẳng thê thảm đến mức này.

Đại Hôi Lang và Hạ Sơn Hổ khóc rất thảm, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Thật không ngờ một người anh em tốt lại ra đi như vậy, rõ ràng lúc nãy còn đứng trên boong tàu đi tiểu, chẳng ngờ đó lại là lần vĩnh

biệt.

Nhìn bộ dạng đó, Sở Long lập tức quát mắng: "Đủ rồi, có thể bình tĩnh lại một chút không?

Hiện giờ nguy hiểm vẫn chưa qua đi, các người muốn kết cục cũng giống như thế này sao?" Được Sở Long nhắc nhở, hai người bọn họ đột nhiên ngừng khóc nháo, lau khô nước mắt, dồn ánh mắt về phía thùng container phía trước.

Mọi dấu hiệu cho thấy nguy hiểm bắt đầu từ thùng container đó, có lẽ mối đe dọa lớn nhất đang ẩn nấp phía sau.

Chỉ cần tìm ra kẻ đứng sau màn này, biết rõ là do ai làm, thì mới có thể cho người anh em đã khuất một lời giải thích, một sự công bằng.

Hai anh em nắm chặt súng trong tay, nhắm thẳng vào thùng container phía trước và hét lên: "Mẹ nó, mau cút ra đây, tao khuyên mày nên hiện thân ngay lập tức, nếu không tin hay không tao bắn nát óc mày!" Hai anh em cứ thế cầm súng nhắm thẳng vào vị trí sau thùng container, chăm chú nhìn không rời mắt.

Nhưng họ không biết phía sau đó rốt cuộc là loại ma quỷ gì hay có thứ gì đáng sợ, chỉ biết có thứ gì đó đang lẩn trốn.

Ngay trong khoảnh khắc mấu chốt này, đột nhiên từ sau thùng container phát ra một tiếng kêu kỳ quái: "Oa... oa oa oa!" Nghe tiếng kêu đó, ai nấy đều nổi da gà da vịt, âm thanh đó cứ như tiếng thứ gì đó đang nghiến răng.

Tóm lại, âm thanh và động tĩnh này lập tức khiến mọi người cảm thấy không thoải mái, thậm chí là sởn gai ốc, sắc mặt của hai tên kia cũng thay đổi ngay tức khắc.

Chương 982

"Biết ngay là có thứ quỷ quái gì đó mà, này, mau lại đó xem đi." Vì hai tên kia nhát gan nên chỉ biết thúc giục Sở Long và Bàn Tử, yêu cầu hai người họ qua đó kiểm tra.

Lúc này, Sở Long cầm một con dao trong tay, từ từ tiến lại gần phía trước, một thanh đại đao cổ xưa hiện ra.

Thật sự là quá đen đủi, vốn dĩ là đi tìm cổ mộ dưới nước, vậy mà còn chưa đến nơi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Quan trọng nhất là, không khéo thế nào mà lại có người bỏ mạng trước, lại còn chết thảm như vậy.

Sự việc xảy ra đột ngột, hiện giờ nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân, nếu không lát nữa lòng quân sẽ dao động, không ai có thể yên tâm ở lại trên con tàu này nữa.

Nhưng khi Sở Long vừa mới tiến về phía trước được hai bước, đến gần thùng container, thì đột nhiên thấy từ hướng xa xa, giữa một vùng mịt mù, một bóng đen lao ra.

Chưa đợi Sở Long và những người khác kịp nhìn kỹ, bóng đen đó đã chạy vụt qua boong tàu rồi "tõm" một tiếng lặn mất tăm xuống nước.

Mọi người đều ngây người ra một lúc, Bạch Hổ và Tây Bắc Lang lập tức cầm súng trong tay, nhanh chóng lao về phía trước.

Hai anh em bọn họ như phát điên, lập tức nổ súng liên hồi xuống mặt biển: "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!", tiếng súng nổ liên tiếp.

Hai khẩu súng trong tay xả đạn điên cuồng, bắn phá mặt nước đến mức nước bắn tung tóe lên trời.

“Cái thứ chó má kia, trả mạng cho anh em tao!

Có giỏi thì ra đây, có giỏi thì đấu tay đôi với tao!

Nếu còn dám ló mặt ra, tao nhất định sẽ bắn nát đầu chó của mày!” “Anh em ơi, sống khôn chết thiêng hãy nhìn xem, chúng tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu, nhất định sẽ tìm ra cái thứ chó má đó!” Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ tuy là hạng mãng phu, trông chẳng có vẻ gì là thông minh, đầu to cổ ngắn như đầu lợn, nhưng hai anh em nhà này lại khá trọng tình trọng nghĩa.

Thấy cái thứ kia đã chạy mất, hai anh em cầm súng nã đạn điên cuồng xuống biển để trút giận.

Những viên đạn như có mắt, lao vun vút xuống mặt nước tạo ra những âm thanh xé gió.

Nhưng sinh vật lạ kia đã rời đi từ lâu, hành động của hai người bọn họ cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Bàn Tử đứng ngây ra tại chỗ, thẫn thờ hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

“Chuyện gì thế này?

Không lẽ vừa rồi tôi nhìn hoa mắt sao, đó là cái thứ gì vậy?

Tốc độ nhanh khủng khiếp, vèo một cái đã không thấy đâu nữa, tôi thấy hình như nó có lông đen, rốt cuộc là cái thứ gì?” Bàn Tử lúc này có chút mờ mịt, vì anh cảm thấy mọi chuyện có chút khoa trương, không biết thực hư thế nào.

Bởi vì hiện giờ chẳng hiểu sao lại đột nhiên lòi ra một con quái vật đen thui, tốc độ nhanh đến mức ngay cả những người dày dạn kinh nghiệm cũng không nhìn rõ hình dáng thật sự của nó, đủ thấy tốc độ

của đối phương kinh người đến mức nào.

Cộng thêm việc đang ở vùng biển xa lạ này, khiến anh cảm thấy da đầu tê dại.

Sở Long lên tiếng an ủi Bàn Tử một câu: "Cái thứ đó bị tôi dọa sợ nên chạy mất rồi, chắc không quay lại đâu.

Tôi đoán nó cũng chỉ là một sinh vật lạ trên biển, tình cờ đói bụng nên coi gã kia là thức ăn, chỉ có thể nói là tên Tây Bắc Báo đó quá xui xẻo thôi." Lời nói của Sở Long khá khách quan, cũng chỉ có thể coi là Hắc Bạch Báo mạng số đã tận nên mới đen đủi như vậy, bị đối phương cắn chết tươi.

Ước chừng nếu không vì họ đến kịp, thì Hắc Bạch Báo đến cái xác toàn thẹn cũng chẳng còn, chắc chắn đã bị sinh vật kia ăn sạch sành sanh rồi.

Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ thì tức muốn chết, rồi lại rệu rã ngồi bệt xuống boong tàu.

Hai người họ cũng chỉ là mấy tên thổ phỉ vườn mà thôi, chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này.

Giờ một người anh em đã chết, hai người họ cảm thấy kinh hồn bạt vía, không biết bước tiếp theo phải làm sao.

"Xong rồi, nhất định là hải quái, nhất định là ác ma dưới biển, nếu không làm sao có thể giết người nhanh như vậy, chắc chắn là ác ma hiển linh rồi." "Ông chủ ơi, quay về đi, hay là chúng ta mau quay về đi thôi!

Chương 983

Bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, tôi không muốn trộm mộ nữa, tôi không cần phát tài, tôi chỉ muốn sống thôi." "Chẳng vui vẻ gì cả, tiền này chẳng dễ kiếm chút nào.

Trước kia tôi sống thong dong biết bao, ngày tháng của tôi đang sung sướng mà, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà tìm mẹ tôi..." Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ vừa nói vừa quay đầu lại nhìn, không ngừng thúc giục A Ninh.

Bởi vì hiện giờ hai anh em họ đang vô cùng hoảng sợ, đặc biệt là tên Hạ Sơn Hổ, trông như một gã ái nam ái nữ ngồi đó khóc lóc om sòm, đòi về nhà tìm mẹ.

Nhìn cái bộ dạng này là biết ngay hạng "công tử bột" rồi, lớn tướng thế này rồi mà chưa học được cách tự lập, hễ gặp chuyện là đòi tìm phụ huynh.

Sau khi suy nghĩ về tình huống này, Sở Long chỉ cười khẩy, lắc đầu thở dài một tiếng: "Haiz, thật không hiểu nổi cái đám này nữa, tại sao lại rước lấy nhiều rắc rối như vậy, gây ra bao họa hoạn không đáng có!

Lúc này không phải là lúc bốc đồng hay lỗ mãng, tất cả phải bình tĩnh lại mới đúng." Sau khi Sở Long cảm thán xong, anh chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm.

Lúc này, bầu không khí mang lại cảm giác áp bách, dường như có thể thấy được sự thản nhiên trong ánh mắt anh, có vẻ như anh đã có tính toán trong lòng.

Nhưng Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ thì cứ liên tục gào thét, đòi A Ninh ra lệnh quay tàu về nhà.

A Ninh lại vô cùng nghiêm nghị nói: “Không thể nào!

Tôi đã ở rất gần mục tiêu rồi, trước khi trời sáng tôi có thể tìm thấy đích đến, sau đó có thể lặn xuống tìm kiếm cổ mộ.

Các người nghĩ tôi có thể bỏ cuộc giữa chừng sao?” Vốn là thành viên của đội khảo cổ được các thế lực nước ngoài thuê, những người khác cũng là người được thuê bằng tiền, nên họ đặt kỳ vọng rất lớn vào việc khai quật cổ mộ và những báu vật liên quan.

Cộng thêm việc lần trước ở Vân Thiên Cung đã thất bại thảm hại, khiến A Ninh sau khi quay về luôn không biết phải báo cáo thế nào, lòng luôn tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Vì vậy lần này ông chủ đã ra lệnh, dù chết cô cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, làm sao có thể tùy tiện vì vài lời của mấy tên tiểu tặc này mà dao động được?

Vì vậy khi nghe lời của hai tên tiểu tặc đó, cô lập tức phản hồi ngay và khẳng định rõ lập trường của mình.

Hai tên tiểu quỷ nghe xong thì lòng lạnh ngắt một nửa, thôi xong rồi, xem ra khuyên nhủ cũng vô ích, người ta căn bản không thèm nghe.

Không biết Hạ Sơn Hổ lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên cầm súng chỉ thẳng vào A Ninh, lớn tiếng đe dọa: “Nghe thấy không hả?

Cái con mụ thối tha này, tao ra lệnh cho mày lập tức quay đầu tàu đưa tao về, lão tử không muốn chết, lão tử không muốn chết ở cái nơi quỷ quái này, tao phải sống, tao phải tự tìm đường sống cho mình!” Gã này nói rất nghiêm túc, sắc mặt tái mét, nghiến răng nghiến lợi chất vấn cô.

Thứ nhất là vì gã cảm thấy chuyện hôm nay nếu không thể giải quyết ổn thỏa, không nhận được một câu trả lời thỏa đáng, gã sẽ

không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng.

Trong tình huống này, những người xung quanh đều sững sờ, ngay cả tên Tây Bắc Lang cũng kinh ngạc.

Cơ bản là lúc này tình hình rất căng thẳng, tên em vội vàng khuyên can đại ca: "Ơ, lão đại đừng có kích động mà, có chuyện gì thì chúng ta từ từ thương lượng, hay là anh cứ bỏ súng xuống trước đã được không?

Có gì thì nói, đừng có dùng súng!" Tuy Tây Bắc Lang cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không đến mức phát điên như đại ca mình, lại dám cầm súng đi uy hiếp người khác.

Vì vậy theo ý của Tây Bắc Lang, có chuyện gì thì nói hẳn hoi, có thể trực tiếp đàm phán, hoàn toàn có thể khiến mọi chuyện đơn giản nhẹ nhàng hơn, không cần phải làm loạn lên như vậy, làm thế chỉ thấy vô nghĩa mà thôi.

Nhưng Hạ Sơn Hổ nghiến răng nói: "Không thể nào, lão tử thật sự không muốn chết, tao còn muốn sống, tao không thể cứ thế mà nộp mạng vô ích được.

Bây giờ lập tức làm theo yêu cầu của tao ngay, nói ngay cho tao biết mày có ra lệnh không hả?" Tay cầm súng của đối phương vẫn không ngừng run rẩy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói vừa mang vẻ sợ hãi vừa có chút lạnh lùng đe dọa.

Những người xung quanh nghe xong đều cảm thấy sợ hãi, mồ hôi hột rịn ra trên trán, thật không ngờ tình hình lại trở nên nguy kịch thế này.

Nhìn tình hình hiện tại, sự việc này có vẻ như đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, đồng thời cũng mang lại áp lực không nhỏ, khiến trong lòng ai nấy đều lo lắng.

Ngay khoảnh khắc mấu chốt này, mọi người cũng lục tục lùi ra sau, có người còn thì thầm thảo luận với nhau, cố gắng tìm cách giải quyết trong khả năng có thể.

Sở Long nhìn Tây Bắc Lang rồi nói: "Anh bạn, có biết hậu quả của việc cầm súng lúc này không?

Đó là nội đấu đấy, biết chưa?

Nguy hiểm vẫn chưa được loại trừ, chúng ta nên mau chóng rời khỏi boong tàu này, rồi về cabin bàn bạc kỹ kế hoạch tiếp theo!" Sở Long tốt bụng khuyên nhủ Hạ Sơn Hổ, mong gã sớm hạ súng xuống để bàn bạc một cách hòa bình.

Nhưng Tây Bắc Lang lúc này căn bản không nghe lọt tai bất cứ lời khuyên can nào, cho rằng mọi chuyện đang bị thần chết đe dọa, chỉ có mau chóng quay đầu tàu về nhà mới là an toàn nhất.

Chương 984

Thấy khuyên nhủ không xong, Sở Long lắc đầu, thừa cơ đối phương không chú ý liền lao tới, tung một cú đá trời giáng vào người Hạ Sơn Hổ, khiến gã kêu lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ trong chớp mắt, gã hoàn toàn mất thế chủ động, ngã nhào xuống đất, khẩu súng trong tay cũng văng ra xa.

Vì vừa rồi tốc độ của Sở Long cực nhanh, lại không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, nên Hạ Sơn Hổ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Thấy súng của đối phương đã bị tước mất, Sở Long ngồi xổm xuống trước mặt gã và nói: "Anh bạn, nếu thật sự coi trọng mạng sống của mình và muốn sống lâu thêm một chút, thì tốt nhất nên nghe theo sự sắp xếp của tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh toàn mạng.

Còn nếu cứ thích tự chuốc lấy rắc rối ở đây, có khi lại chết thảm đấy." Sau khi nhắc nhở vài câu đơn giản, Sở Long đứng dậy, quay sang nhìn A Ninh.

Cô lúc này có vẻ hơi thẫn thờ, nhìn Sở Long hồi lâu mà không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ vẻ phức tạp.

Vừa rồi nếu không có Sở Long ra tay, một mình cô cũng khó mà đối phó nổi với một họng súng, bởi tốc độ của cô dù nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng đạn.

Vì vậy về lý thuyết, Sở Long lại cứu cô một mạng, cô lại nợ anh một ân tình.

Sở Long có lẽ đã nhìn thấu tâm tư của cô, nên khi thấy cô không mở lời, anh liền cười hì hì nói: "Được rồi, cũng không cần cảm ơn nhiều đâu, tôi vốn dĩ thích giúp người làm niềm vui mà, vừa rồi cũng

chỉ là chút ý kiến cá nhân thôi.

Nếu thật sự muốn trả ơn tôi, thì tối nay đến cabin của tôi trên boong tàu, hai chúng ta cùng nhau 'thảo luận về cuộc đời' nhé." Câu nói vừa thốt ra đã khiến A Ninh tức đỏ cả mặt, cô lườm Sở Long, dậm chân trước mặt anh, đúng là cái đồ lưu manh.

Tất nhiên, Sở Long vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi, anh sẽ không lợi dụng lúc người gặp khó khăn để trục lợi, huống hồ ở nhà anh còn có một Hoắc Tú Tú.

Nếu để Hoắc Tú Tú biết được, chắc về nhà bà lão kia sẽ thịt anh mất.

Vì vậy Sở Long rất biết chừng mực, chỉ là trêu chọc vài câu cho vui thôi.

Bàn Tử lúc này chạy ra sau thùng container, khi nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu đó, anh không nhịn được mà lấy tay bịt miệng, rồi nôn thốc nôn tháo tất cả những món điểm tâm đã ăn.

"Mẹ kiếp, cũng tởm quá rồi đấy, cái thứ gì mà ra tay tàn nhẫn như vậy, thật là mất nhân tính.

Tôi có thể thấy rõ là Hắc Bạch Báo này trước đó chắc chắn đã bị hành hạ dã man, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Cạnh thùng container đó có một ít mẩu thịt vụn chưa ăn hết và một ít lông tóc.

Tất nhiên, những thứ đó đều thuộc về Hắc Bạch Báo.

Mục đích của sinh vật lạ kia thực ra rất đơn giản, nó muốn ăn thịt Hắc Bạch Báo, chỉ là coi anh ta như thức ăn mà thôi.

Chỉ vì Sở Long và A Ninh đột ngột xuất hiện đã làm gián đoạn

bữa ăn của sinh vật thần bí đó, khiến nó phải bỏ lại cái xác mà chạy mất.

Sở Long thở dài một tiếng: "Chúng ta khoan hãy quản cái thứ đó, việc cần làm trước mắt là an táng cho người anh em Hắc Bạch Báo này, dù sao người cũng đã chết rồi, mong anh ta lên đường bình an." Sở Long cởi áo khoác, chậm rãi tiến về phía trước, đắp chiếc áo lên thi thể của anh ta.

Giờ mọi chuyện tạm thời được giải quyết, mọi người cũng có thể trút bỏ được gánh nặng trong lòng, nhưng đây cũng là một lời cảnh tỉnh.

Chỉ cần nhân cơ hội này xử lý ổn thỏa mọi chuyện, tin rằng gánh nặng trong lòng mỗi người cũng sẽ được giảm bớt, có lẽ đây là một định số mới.

Sau khi xử lý xong xuôi, mọi người chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong lòng ai nấy đều có những suy nghĩ và thảo luận riêng.

Bởi vì đang ở giữa biển khơi vô tận, việc đưa anh ta đi địa táng chắc chắn là không thực tế, vì khoảng cách đến đất liền quá xa, nếu cứ để đối phương phơi xác như vậy thì thật không phải đạo.

Sở Long bắt đầu mạnh dạn đề nghị: "Hay là chúng ta cứ thả trực tiếp xuống biển, để anh ta vĩnh viễn yên nghỉ cùng đại dương, như vậy chắc chắn sẽ là cách tốt nhất." Lời của Sở Long rất đơn giản và nhẹ nhàng, khi anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên mặt thoáng hiện một vẻ u buồn.

Nghe xong lời này, những người xung quanh cũng gật đầu đồng ý, tuy Hạ Sơn Hổ trong lòng thấy không cam lòng, nhưng ngoài cách này ra cũng chẳng còn cách nào tốt hơn.

Vì vậy cuối cùng mọi người đều nhất trí với ý kiến của Sở Long, chuẩn bị làm lễ thủy táng thật trang trọng.

Họ cho Hắc Bạch Báo vào một chiếc bao tải lớn, sau khi sắp xếp xong xuôi liền khiêng ra mép boong tàu, dồn lực ném mạnh xuống biển.

Vừa mới ném xuống, nước bắn tung tóe, sau đó nghe tiếng sùng sục một hồi, cái xác lập tức chìm xuống dưới đáy nước.

Nhìn chiếc bao tải màu xanh từ từ chìm nghỉm, hòn đá trong lòng mọi người mới thực sự được hạ xuống.

Chương 985

Vì chuyện này đã được giải quyết.

Lúc này, ai nấy đều không kìm được mà cảm thán: "Thật không ngờ ở đây lại nguy hiểm đến thế, một chuyến trộm mộ đang yên đang lành, còn chưa tìm thấy địa điểm đã có người mất mạng." Vì đều là hạng 'lính mới' nên họ căn bản không biết sự nguy hiểm muôn trùng, cũng không ngờ giữa đường lại gặp phải hiểm nguy vượt xa dự liệu như vậy.

Sở Long lúc này vỗ vỗ tay nói: "Haha, chắc là không biết rồi, có phú quý mới có vinh hoa, gian khổ khó khăn không thể lùi bước, rủi ro và lợi nhuận luôn đi đôi với nhau mà.

Sau khi vào việc, chỉ cần kiên trì, một khi thành công thì nửa đời sau không còn gì phải lo nữa." Đây cũng chỉ là một loạt những lời động viên tinh thần của Sở Long mà thôi, vì hiện giờ vẫn chưa tìm thấy cổ mộ, đây mới chỉ là khởi đầu của cuộc hợp tác, còn việc phát tài hay không thì lại là chuyện khác.

Dù chỉ là nói bâng quơ, nhưng nó cũng mang lại sự khích lệ tinh thần rất lớn, ít nhất cũng giúp mọi người thấy có động lực để tiếp tục, chỉ cần có mục tiêu thì áp lực trong lòng cũng theo đó mà giảm đi ít nhiều.

"Được rồi được rồi, mọi người mau rời khỏi đây đi, vì hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết cái thứ đó là gì, tốt nhất là nên rời đi ngay lập tức." Để tránh nguy hiểm lại ập đến, và để đảm bảo mọi người có thể an toàn rời khỏi cái nơi quỷ quái này, Sở Long vội vàng giục mọi người rời khỏi boong tàu.

Rất nhanh, tất cả mọi người lần lượt quay về cabin, sau đó chốt

chặt cửa phòng, mỗi người đều ở lại trong đó.

Hoắc Tú Tú vì lúc đầu luôn ở trong cabin nên không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

Vì vậy khi Sở Long vừa quay lại, cô liền sáp tới hỏi: "Anh Long, vừa rồi bên ngoài có chuyện gì thế, em nghe thấy hình như có tiếng động ở ngoài." Đúng là cái tính tò mò của con gái, tiểu nha đầu này xem chừng khá quan tâm đến tình hình bên ngoài.

A Ninh cũng rất muốn biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sở Long và Bàn Tử nhìn nhau rồi nở một nụ cười toe toét.

Sở Long rất tỉnh táo nói: "Thực ra cũng chẳng có gì đâu, ngoài kia vừa mới nổi lên một trận gió biển, trong lúc đó người anh em Hắc Bạch Báo kia đi tiểu, không cẩn thận bị một luồng gió cuốn xuống nước rồi chết đuối, haiz, đúng là quá đen đủi, không ngờ lại xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy." Tất nhiên đây chỉ là một lời nói dối thiện ý của Sở Long, để không gây thêm áp lực tâm lý cho Hoắc Tú Tú, như vậy có thể để cô yên tâm ở lại trong phòng, có nguy hiểm gì thì để cánh đàn ông bọn anh đối phó là được.

Một chuyện đáng sợ khiến người ta sởn gai ốc, qua lời kể của Sở Long bỗng chốc biến thành một câu chuyện dở khóc dở cười, khiến Bàn Tử đứng bên cạnh suýt chút nữa thì phì cười, đúng là quá hài hước.

Có lẽ cái lý do và cách nói này chỉ có Sở Long mới nghĩ ra được, ngoài ra không ai làm nổi.

Nhưng lúc này Sở Long chỉ biết cười ha hả rồi nói: "Được rồi, giờ chúng ta phải bình tĩnh, đừng có suy nghĩ quá nhiều, cố gắng giữ tâm lý ổn định, chuyện gì rồi cũng sẽ được giải quyết thôi." Lúc này Sở Long cũng đơn giản trấn an tâm trạng mọi người, để họ cố gắng giữ bình tĩnh, đừng gây thêm áp lực cho nhau.

Bởi vì theo tình hình hiện tại, mọi chuyện không hề đơn giản như những gì anh nói, nhưng cũng không cần phải quá lo lắng và áp lực.

Mọi người cũng gật đầu đồng ý, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng mỗi người đều có những tính toán riêng.

Cuối cùng, mọi người ai nấy đều về chỗ của mình, Sở Long tuy không nói ra, nhưng trong lòng anh vẫn luôn thắc mắc cái bóng đen vừa rồi rốt cuộc là thứ gì.

Vì lúc đó trời tối đen như mực, cộng thêm tốc độ của nó cực nhanh, nên cả nhóm căn bản không nhìn rõ đó là vật gì, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì đã sát hại Hắc Bạch Báo.

Tuy người đã chết, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, mọi người khó lòng mà yên tâm được, không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đặc biệt là Sở Long, anh nhất định phải tìm hiểu rõ tình hình bên trong.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng thuyền trưởng hét lớn: "Mọi người mau lại giúp một tay với, con tàu hình như bị thủng rồi, mau lại giúp với, con tàu đang bị hư hỏng nặng!" Nghe tiếng thuyền trưởng, Sở Long, Bàn Tử và cả tên Tây Bắc Lang đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy theo hướng đó.

Khi chạy đến boong tàu dưới hầm, họ thấy ở một góc chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Hiện giờ tàu đang lênh đênh trên biển, đột nhiên xuất hiện lỗ thủng khiến nước bắt đầu tràn vào, giờ nước đã ngập đến mắt cá chân.

Thậm chí con tàu còn tiếp tục chìm xuống, trong tình huống này, cả con tàu bắt đầu rung lắc dữ dội, dường như sắp dừng hẳn lại.

Điều này khiến mọi người vô cùng thắc mắc, trên mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đang yên đang

lành sao con tàu lại sắp chìm.

“Chuyện gì thế này?

Nguyên nhân là do đâu?

Tại sao lại kỳ lạ thế này?

Không lẽ tôi đã làm sai chỗ nào nên mới xảy ra chuyện, mọi người mau lên, mọi người mau lại xem có tình huống gì đặc biệt không!” Thấy tình hình có vẻ không ổn, Sở Long lập tức giục mọi người cùng nhau chung tay, vì đông tay thì mới có sức mạnh.

Hiện giờ nước đã ngập một nửa hầm rồi, nếu không nhanh chóng ngăn chặn thì chỉ lát nữa thôi nước sẽ ngập đến đầu gối, thậm chí là ngập nửa người.

Có thể thấy rõ tình hình sắp tới sẽ nguy hiểm đến nhường nào, thế là mọi người ai nấy đều tất bật, người thì tìm đồ để lấp lỗ thủng, người thì điên cuồng tát nước ra ngoài.

“Mọi người cố gắng lên, đừng nản lòng, đừng bỏ cuộc, chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực, chỉ có như vậy mới giải quyết được chuyện này, mới vượt qua được khó khăn!” Trong lúc mọi người cùng nhau bận rộn, Sở Long cũng không ngừng hét lớn để chỉ huy lâm thời.

Chương 986

Hoắc Tú Tú, A Ninh, rồi cả Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang đều phụ trách tát nước ra ngoài.

Thuyền trưởng, Sở Long và Bàn Tử thì lo tìm đồ để lấp lỗ thủng.

Nhưng lúc đầu Bàn Tử đã cởi hết quần áo, chỉ còn lại mỗi cái quần đùi.

Sau đó anh dùng quần áo của mình để lấp lỗ thủng, nhưng cái lỗ đó to bằng hai nắm tay, nước phun ra càng lúc càng nhiều, quần áo của anh chẳng ăn thua gì, cần phải tìm cách khác cao tay hơn.

Cuối cùng, Sở Long cũng vội vàng cởi áo khoác ra, lúc này thấy mọi người đều bận rộn, Bàn Tử liền quát: "Không ổn rồi, chết tiệt, không có cái gì ra hồn sao?

Này, ông chủ bên kia có cái gì dùng được không, ít nhất cũng phải đưa cho tôi cái gì để vá lỗ thủng chứ!" Hiện giờ cứ thế này mãi cũng không phải là cách, chỉ dựa vào vài bộ quần áo thì khó lòng mà bịt kín được lỗ thủng, nên lúc này nhất định phải tìm cách vá nó lại thật nhanh thì mới là giải quyết tận gốc vấn đề.

Thuyền trưởng nghe xong lời này dường như đã hiểu ra, vội vã chạy ra phía xa.

Không lâu sau, thấy thuyền trưởng cầm một tấm buồm rách lớn chạy lại.

"Được rồi chàng trai, tránh ra đi, chuyện này cứ để tôi xử lý, tôi sẽ giải quyết vấn đề này, tôi nhất định có thể khắc phục được." Lão già này quả thực vẫn còn gân guốc lắm, sau khi hô hào Bàn Tử mấy câu, lão liền ném tấm buồm rách lớn đó xuống.

Bởi vì tấm buồm này thường được dùng dự phòng trên tàu, những thứ như buồm che nắng thường rất dễ rách nên trên tàu lúc nào cũng có sẵn vài tấm.

Một tấm vải lớn vừa khéo được dùng làm buồm, tính chống nước cũng cực cao, lão cuộn nó lại thành một cục lớn, vừa vặn nhét vào cái lỗ thủng khổng lồ kia.

Đừng nhìn lão đã có tuổi, tầm ngoài 50 rồi, nhưng vẫn còn rất khỏe, lão cầm tấm buồm tiến lại gần lỗ thủng, rồi nhắm chuẩn mà ấn mạnh xuống dưới.

Sức lực của lão rất lớn, trực tiếp bịt kín cái lỗ khổng lồ đó, lão liên tục ấn mạnh xuống, nếu có thể phong tỏa được cái lỗ này thì hiệu quả chắc chắn sẽ rõ rệt hơn nhiều.

Lão dùng sức bịt chặt nó lại, nhưng lại phát hiện ra sự việc còn vượt xa tưởng tượng, vì cái lỗ đó căn bản không đơn giản như lão nghĩ, tuy đã bịt lại nhưng nước vẫn không ngừng phun ra.

Ban đầu ai cũng nghĩ một tấm vải là có thể bịt kín được, sau đó chỉ cần tát hết nước ra là con tàu có thể tạm thời được tu sửa.

Nhưng khi lão đảo mắt nhìn về phía lỗ thủng, đột nhiên lão hét lên một tiếng thất thanh rồi ngã ngửa ra sàn, tấm buồm rách cũng bị lão quẳng sang một bên, lão run rẩy bò lê bò càng chạy ra xa.

Lão vừa chạy vừa hét: "Ma, tôi thấy dưới đó có ma, nhất định là ma quỷ hiện hình rồi!" Tiếng hét của lão vừa vang lên đã lập tức khiến Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang đứng gần đó kinh hãi.

Ban đầu hai anh em bọn họ đang bận rộn hỗ trợ lẫn nhau, cố gắng tát nước ra ngoài cho sạch, chẳng ngờ lão già kia lại đột nhiên rống lên một tiếng như vậy.

Tiếng rống đó không những làm loạn nhịp độ làm việc của mọi

người mà còn khiến ai nấy đều thấy da đầu tê dại.

Giờ họ không biết phải làm sao, cứ thế này mãi thì không ổn.

Thế là trong lòng mỗi người đều rối như tơ vò, đầu óc hỗn loạn, chỉ biết đập tay liên hồi suy tính xem phải làm sao, nhưng lại chẳng nghĩ ra được cách giải quyết cụ thể nào.

Điều này tự nhiên mang lại rắc rối không nhỏ, thậm chí trong lòng ai nấy đều thấp thỏm lo âu.

Bàn Tử lúc này cảm thấy hơi bực mình, vội vàng chạy lại quát: "Này lão già kia, ông nói nhảm cái gì thế?

Hét hò om sòm, đừng có ở đó mà tung tin đồn nhảm được không?

Nếu không Bàn Tử tôi sẽ cho ông biết tay đấy!" Bàn Tử vừa nói vừa vung nắm đấm lên, vốn dĩ ai nấy đều đang sợ hãi và căng thẳng, đặc biệt là Tây Bắc Lang suýt chút nữa thì sụp đổ, vậy mà lão già này còn hét lên như vậy, nếu thực sự có ma thì cũng không đến mức phải hốt hoảng như thế chứ!

Nghe Bàn Tử mắng mỏ nghiêm khắc và đe dọa như vậy, lão già liên tục lắc đầu nói: "Không đâu đại ca, tôi thấy rồi, tôi thực sự thấy rồi, vừa nãy dưới mặt nước, tôi thấy một khuôn mặt, thấy một khuôn mặt quỷ!" Khi lão già nói, giọng nói vẫn còn run rẩy, cánh tay bắt đầu tê dại, mồ hôi hột rịn ra trên trán.

Hiện giờ không căng thẳng không sợ hãi mới là lạ, vì vừa rồi lão đã nhìn thấy rất rõ ràng, ở vị trí dưới cùng đó lão đã phát hiện ra một khuôn mặt quỷ cực lớn, lão đã nhìn thấy mồn một.

Lúc đó nếu không vì né tránh kịp thời, có lẽ lão đã bị ám rồi.

Lúc này Sở Long cũng sững sờ, chìm vào trầm tư.

Nhìn phản ứng của thuyền trưởng, có vẻ như lão không hề nói

đùa.

Nhưng nếu lão già không nói đùa, thì lẽ nào lão thực sự đã nhìn thấy khuôn mặt quỷ, thực sự đã thấy cái bộ dạng quỷ quái mà lão nói sao?

Chương 987

Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều là dân trộm mộ, đương nhiên đối với những thứ như ma quỷ hay bánh quy họ cũng không quá sợ hãi.

Nhưng hiện giờ trong tình huống chưa biết rõ thế nào mà mọi chuyện cứ mập mờ, hư hư thực thực, cũng khiến mọi người cảm thấy có chút căng thẳng.

Nhưng trong lúc Sở Long đang trầm tư, nước vẫn không ngừng tràn vào cabin, mắt thấy nước đã sắp ngập đến đầu gối rồi.

Nếu không nhanh chóng bịt kín lỗ thủng đó lại, có lẽ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Thế là Sở Long chỉ đành nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, cúi xuống nhặt tấm vải lớn lên, sau khi xem xét một hồi liền lập tức tiến về phía lỗ thủng trong cabin.

Bàn Tử lúc này không nhịn được mà lầm bầm: "Tôi tin cái con khỉ, cái lão già thối tha này chắc chắn là đang lừa người rồi, làm gì có chuyện đó." Sở Long cầm tấm vải buồm tiến lại chỗ lỗ thủng, chuẩn bị nhắm thẳng vào đó mà bịt lại.

Có lẽ vì tiếng hét của thuyền trưởng vừa rồi đã thu hút sự chú ý của Sở Long, nên khi bịt lỗ thủng, anh cũng cẩn thận nhìn xuống dưới vài lần.

Vừa nhìn một cái anh đã không còn bình tĩnh nổi nữa, cả người sững sờ, vì khi vừa nhìn sâu vào bên trong, quả nhiên anh đã thấy khuôn mặt quỷ mà Bàn Tử nhắc tới.

Ở dưới nước, Sở Long thấy một khuôn mặt hiện ra ngay tại vị trí

lỗ thủng, hai con mắt đỏ rực như hai chiếc đèn lồng lớn.

Không chỉ vậy, anh còn thấy được bộ mặt xanh xao với hàm răng nanh gớm ghiếc, hàm răng nghiến chặt lộ ra ngoài trông vô cùng gai mắt.

Quan trọng nhất là qua sự phản chiếu của mặt nước, khuôn mặt quỷ đó càng trở nên méo mó nghiêm trọng, toàn bộ hình dáng bắt đầu biến dạng.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, tâm trí Sở Long rối bời, anh lập tức cầm lấy một thanh sắt bên cạnh, chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều, liền đâm mạnh xuống dưới boong tàu.

Ngay trong khoảnh khắc mấu chốt đó, Sở Long dồn hết sức lực, đâm một nhát thật mạnh xuống dưới mặt nước, dùng toàn lực đâm xuống tận cùng.

"Cút ngay!

Dám ở đây giả thần giả quỷ với tôi sao, tôi bảo anh cút ngay!" Sở Long quát lớn, thanh sắt trong tay đâm xuyên qua lỗ thủng xuống phía dưới.

Thanh sắt vừa mới đâm trúng, khuôn mặt quỷ đó quả nhiên biến mất trong nháy mắt.

Hiện giờ tình hình đã vượt xa dự liệu, đồng thời cũng mang lại áp lực không nhỏ cho mọi người.

Nếu đúng như những gì đang diễn ra, có lẽ sự việc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Sở Long vội vàng bịt kín lỗ thủng lại, sau đó lại bê một cái thùng gỗ lớn úp lên trên, mới tạm thời ngăn được nước tràn vào.

Tên thuyền trưởng thì cứ liên tục la hét, không ngừng quát tháo về

chuyện có ma, có ác ma hiện hình.

Cuối cùng Sở Long thực sự không chịu nổi nữa, liền quát lớn: "Được rồi, có thể bình tĩnh lại một chút không?

Hiện giờ bất kể nó là cái gì, chúng ta chẳng phải nên tát hết nước ra ngoài trước sao?

Nếu không thì con tàu này sắp chìm rồi, không lẽ các người muốn tất cả cùng bỏ mạng giữa biển khơi sao?" Sau một hồi quát tháo, lão già có lẽ cũng bị kích động mạnh, thế là lão cũng đành phải định thần lại, rồi cùng Sở Long dùng những dụng cụ đựng nước, từng chút từng chút một tát nước ra ngoài.

Từng thùng nước được đưa ra ngoài boong tàu, sau đó nghe tiếng "ào" một cái, toàn bộ được đổ xuống biển.

Một lúc sau nước đã được tát sạch, mọi người lúc này mệt đứt hơi, mồ hôi nhễ nhại, trên mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ căng thẳng.

Trong tình huống này, lo lắng trong lòng họ cũng vơi đi phần nào, nhưng rắc rối và áp lực thì vẫn còn đó.

Thông qua việc giải quyết chuyện này, mỗi người cũng cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề này, tin rằng sau này mọi chuyện sẽ được xử lý ổn thỏa, áp lực cũng sẽ giảm đi nhiều.

Cuối cùng mọi người đều vỗ ngực thở phào, rồi ai nấy đều tìm một chỗ đứng nép vào để bình tĩnh lại.

Vì hiện giờ không cần phải làm gì quá nhiều, chỉ cần đứng quan sát từ xa là được.

Sở Long lúc này nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, rồi chọn cách giữ im lặng.

Chương 988

Vừa rồi sắc mặt của Sở Long thay đổi đã thu hút sự chú ý của Bàn Tử, anh biết có lẽ Tiểu Long cũng đã nhìn thấy thứ gì đó dưới nước, nếu không thì đã không có phản ứng đặc biệt như vậy.

Nhưng Bàn Tử cũng hiểu, hiện giờ nếu nói thẳng ra có thể sẽ gây ra sự hoảng loạn không đáng có, nên Bàn Tử không hỏi thẳng Sở Long mà đợi lúc không có người mới kéo Sở Long vào một góc.

Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ thì giờ đây như những kẻ mất hồn, chẳng biết phải làm sao, cũng chẳng biết bước tiếp theo nên đi đâu về đâu.

"Xong rồi anh ơi, có nghe người ta nói gì không, chúng ta tiêu đời rồi, bị quỷ ám rồi, nhất định là ác ma đấy!" "Nhất định là nó biết mục đích của chúng ta không thuần khiết, động cơ bất lương nên mới trừng phạt trước.

Vừa rồi người anh em của tôi, Hắc Bạch Báo của tôi, chính là vì lý do đó mà bị ác ma trừng phạt, nó muốn ăn thịt uống máu chúng ta!" Hai anh em bắt đầu lẩm bẩm tung tin đồn nhảm, thậm chí còn thêu dệt câu chuyện thêm phần quỷ dị, thực ra cũng là do họ tự hù dọa lẫn nhau mà thôi.

Sở Long không thèm để ý, chỉ lặng lẽ suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ rối rắm trong đầu.

"Lão La, khai thật đi, vừa nãy dưới nước ông thấy cái gì?

Tôi thấy sắc mặt ông không được tốt, chắc chắn là thấy cái thứ gì đó dưới nước rồi, nếu không thì ông đã chẳng có bộ dạng kỳ quái như vậy." Bàn Tử quả nhiên là một người giỏi quan sát, vừa rồi anh đã nhận ra sự bất thường của Sở Long.

Thông qua việc này, Bàn Tử muốn hỏi rõ tình hình, hành động vừa rồi của Sở Long quả thực rất quái dị, khiến anh cảm thấy khó hiểu.

Nghe đối phương nói vậy, Sở Long gật đầu thừa nhận: "Không sai, vừa rồi tôi thấy ở dưới mặt nước có một khuôn mặt, khuôn mặt đó rất rõ nét, nó hiện ra ngay trước mặt tôi." Vừa nhắm mắt lại, trong đầu Sở Long dường như hiện lên hình ảnh lúc đó, khiến tâm trí anh càng thêm rối bời, thậm chí không dám nhớ lại khoảnh khắc căng thẳng đó.

Sự thật đúng như những gì anh thấy, ở dưới boong tàu lúc đó, một khuôn mặt hiện ra áp sát vào lớp gỗ.

Trên khuôn mặt đó có một đôi mắt đỏ rực như hai chiếc đèn lồng, trông vô cùng dữ tợn.

Bàn Tử nghe xong không nhịn được mà gãi đầu nói: "Mẹ kiếp, anh bạn đừng có nói nhảm với tôi nhé, không lẽ thực sự có ma quỷ đang làm loạn sao?

Không lẽ chúng ta thực sự bị thứ dơ bẩn bám theo rồi?

Nhưng giờ chúng ta còn chưa vào cổ mộ mà, sao lại đen đủi thế này?" Hành động mới chỉ bắt đầu, còn chưa đến đích, chẳng lẽ đã bị những thứ dơ bẩn đó nhắm tới rồi sao.

Vừa nói, Bàn Tử vừa lấy la bàn ra đặt bên cạnh, rồi nhìn kim la bàn xoay chuyển liên hồi không ngừng.

Hiện giờ theo tình hình này, có vẻ như linh cảm về nguy hiểm đã vượt xa tưởng tượng.

Sở Long lúc này lại lắc đầu nói: "Tôi nghĩ là không phải, vì nếu thực sự là ma quỷ làm loạn thì chẳng việc gì phải lén lút trốn tránh trong tình huống vừa rồi cả." Thực tế, đối mặt với những nghi ngờ và phỏng đoán về ma quỷ của mọi người, Sở Long nghiêng về giả thuyết

đó là một sinh vật lạ thực sự, chỉ là hiện giờ họ chưa nắm rõ, chưa hiểu rõ về sự xuất hiện của nó.

Tất nhiên tất cả chỉ là suy đoán của riêng Sở Long, anh không nói thẳng ra và cũng chẳng có bằng chứng nào để chứng minh.

Vì vậy toàn bộ sự việc vẫn còn là một ẩn số, bao trùm lên nó là một bầu không khí bí ẩn, giống như một bức màn che phủ khiến mọi người cảm thấy mông lung, hoàn toàn không biết đường nào mà lần.

Nghe xong lời này, Bàn Tử cũng chỉ biết gãi đầu: "Mong là như vậy, dù sao chuyện này mà gặp phải ai thì người đó cũng xui xẻo thôi, không biết chúng ta còn cầm cự được bao lâu nữa." Sau những giây phút căng thẳng và tình huống mông lung vừa rồi, Bàn Tử cảm thấy tâm thần bất định, thậm chí trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, có lẽ mọi chuyện sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát, thậm chí sẽ gây ra rắc rối lớn, nên cuối cùng anh cũng chỉ biết cố gắng hết sức mình.

Thấy Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, Sở Long nhẹ nhàng vỗ vai anh: "Được rồi, đừng tự gây áp lực cho mình nữa, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh mà nói là được.

Lúc này chỉ cần giữ tâm thế bình thản, tin rằng những vấn đề tiếp theo cũng sẽ dễ giải quyết thôi." Sở Long đơn giản an ủi vài câu, rồi bảo mọi người tập trung lại một chỗ, vì tối nay có lẽ sẽ là một đêm không ngủ, mọi người chỉ có thể tụ họp lại cùng nhau chờ đợi nguy hiểm ập tới.

Nhưng trong suốt quá trình đó, Muộn Du Bình vẫn im lặng không nói một lời, thậm chí không hề có bất kỳ biểu hiện khác thường nào.

Điều này khiến Sở Long cảm thấy hơi thắc mắc, khi những người khác đã lơ mơ sắp ngủ, anh mới đứng dậy tiến lại gần Muộn Du

Bình.

Muộn Du Bình lúc này chỉ có một phản ứng rất nhỏ, chỉ khẽ liếc nhìn Sở Long một cái chứ không hề mở miệng.

Sở Long đối với thái độ lạnh lùng này đã quá quen thuộc rồi, chẳng có gì lạ cả, nếu một ngày nào đó anh ta bỗng dưng nhiệt tình với mình thì mới là chuyện lạ.

Sở Long trầm tư một lát, điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói: "Này anh bạn, thực ra tôi cứ thắc mắc mãi, lúc đó anh có nghĩ đến tình huống này không?

Tại sao vừa rồi lại xảy ra cơn nguy kịch đó, anh có nghĩ nó sẽ mang lại áp lực hay hậu quả gì cho chúng ta không?" Sở Long vốn dĩ luôn muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện, thông qua cách này để xem đối phương có hiểu được ý tứ của mình hay không.

Nghe xong lời này, Muộn Du Bình chỉ lắc đầu, không hề lên tiếng.

Chương 989

Một biểu hiện kỳ quặc như vậy lập tức khiến Sở Long thấy khó hiểu, đôi mày anh nhíu chặt, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Không biết đối phương đang định làm gì, nhìn thần tình và bộ dạng đó, quả thực có chút cổ quái, khiến Sở Long cảm thấy mờ mịt, như gà mắc tóc.

Nếu không thể đi sâu tìm hiểu theo hướng này thì xem ra sự việc không hề đơn giản như anh nghĩ.

Dường như vẫn chưa thỏa mãn, Sở Long tiếp tục truy vấn: "Haiz, anh làm gì thế anh bạn, mau nói cho tôi biết đi, có chuyện gì thì cứ nói ra, nói rõ cho tôi biết chuyện lúc đó đi.

Tôi cứ cảm thấy trong chuyện này chắc chắn còn có ẩn tình khác." Dù sao đối với vấn đề này Sở Long cũng không đợi thêm được nữa, anh liên tục vỗ tay truy hỏi không ngừng.

Nếu không giải quyết được sự việc, không hiểu rõ được tình hình đại khái thì trong lòng Sở Long chắc chắn sẽ vô cùng thắc mắc, sau này đối với anh mọi chuyện cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Đối phương nghe xong liền gật đầu nói: "Được thôi, thực ra cũng không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Vừa rồi tôi thấy, đó không phải là yêu ma quỷ quái gì cả, vì tôi căn bản không cảm nhận được bất kỳ âm khí nào, nên cứ yên tâm đi." Ban đầu Sở Long còn có chút lo lắng, tuy anh luôn an ủi người khác phải bình tĩnh nhưng trong lòng anh cũng sớm đã bồn chồn rồi.

Nhưng giờ nghe Muộn Du Bình nói vậy, hòn đá trong lòng Sở Long như được trút bỏ, trên mặt anh lộ rõ vẻ nhẹ nhõm, mọi chuyện

không hề phức tạp như lúc đầu anh nghĩ.

Nghe xong lời Muộn Du Bình, Sở Long cũng gật đầu đồng ý, không nói thêm gì nữa.

Có được lời khẳng định này, anh tin rằng mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Nếu có thể tiếp tục suy nghĩ theo hướng này, tin rằng sau này mọi chuyện sẽ được hóa giải, việc giải quyết áp lực này chắc cũng không khó.

"Hahaha, tôi biết anh chắc chắn là người kiến thức sâu rộng mà, tôi biết anh thông minh hơn người khác nhiều.

Có câu này của anh là tôi yên tâm rồi, được rồi được rồi tôi biết rồi, haha, không sao cả, hóa ra chỉ là một trận hú vía mà thôi." Có được lời an ủi của Muộn Du Bình, Sở Long cũng yên tâm hơn nhiều.

Đêm đó anh cùng ôm Hoắc Tú Tú ở một góc và đi vào giấc ngủ.

Đêm đó Sở Long ngủ rất ngon, nhưng Bàn Tử, Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ thì mệt đến mức hai mắt đỏ hoe mà không dám nhắm mắt, vì họ sợ hễ vừa nhắm mắt lại là nguy hiểm sẽ ập đến.

Khi trời sắp sáng, vẫn có thể nghe thấy từ phía boong tàu phát ra những tiếng 'bạch bạch bạch', tiếng bước chân mỗi lúc một rõ hơn.

Sở Long đang ngủ lơ mơ thì bị Bàn Tử run rẩy lay vai.

"Anh ơi mau dậy nghe thử xem, bên ngoài hình như có động tĩnh.

Mẹ kiếp, hình như có người đang đi lại ở ngoài kia kìa, làm sao bây giờ, tất cả chúng ta đều đang ở trong này mà, sao tự nhiên lại có tiếng động được?" Bàn Tử cảm thấy da đầu tê dại.

Trong tình huống hiện tại, bảo không sợ là nói dối, suy cho cùng động tĩnh bên ngoài ngày càng gần, âm thanh ngày càng rõ rệt, thậm

chí đang từ từ tiến sát lại gần.

Tiếng bước chân cũng nghe rõ mồn một, dồn dập, có thể khẳng định chắc chắn trên boong tàu đang có thứ gì đó đi tới đi lui.

Nhưng toàn bộ người trên tàu, ngoại trừ nhóm Hắc Bạch Báo đã chết kia, những người còn lại đều ở đây, vậy thì ai đang đi lại trên boong tàu bên ngoài chứ?

Bàn Tử bị đánh thức liền dụi mắt nói: "Ai u, quản làm gì, chỉ cần chúng ta cứ yên tâm ở trong tàu không phải được rồi sao, tới lúc đó cứ đứng yên một chỗ, nếu có nguy hiểm thật thì chúng ta lại ra ngoài xem cũng không muộn mà." Sau khi bị Sở Long lườm một cái, gã chỉ đành lộ ra một nụ cười khổ, vẻ mặt vẫn còn chút mê mang khi quan sát xung quanh.

Gã đâu ngờ sự việc lại trở nên phức tạp như vậy, thậm chí có thể thấy rõ áp lực đè nặng trên lưng Sở Long lúc này.

Cuối cùng, nghe lời Sở Long nói, gã chỉ đành cười hì hì: "Đúng rồi, anh đang đùa tôi phải không, nếu thực sự giống như những gì anh nói, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết thế này à?" Bàn Tử rõ ràng có chút không phục, dù sao hiện tại nguy hiểm đang cận kề bên ngoài, có thể là đang ở ngay trên boong tàu, nếu cứ đứng yên không làm gì thì cảm thấy hơi mất mặt, sợ bị người khác chê cười.

Sở Long lại nhìn Bàn Tử, trực tiếp trợn trắng mắt: "Cái lão Bàn Tử này suốt ngày chỉ thích vẽ chuyện, nếu thật sự không phục thì ông cứ việc ra ngoài mà xem, dù sao cũng đừng kéo người khác theo là được.

Ai u, tôi vừa ngủ ngon thì bị mấy người làm phiền, khiến tôi cũng thấy mờ mịt theo rồi, thật là không ra làm sao cả, tôi ngủ tiếp đây!" Sở Long không thèm để ý đến gã nữa, xoay người một cái rồi mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ tiếp, không muốn tốn lời vô ích với Bàn Tử.

Bởi vì có đôi khi, chỉ cần bình tâm ngủ một giấc, những chuyện khác chỉ cần giữ được sự bình tĩnh thì mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Bàn Tử cũng ậm ừ một tiếng, gật đầu rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Đêm dài dằng dặc, u tĩnh đến mức khiến người ta kinh hồn bạt vía, đặc biệt là khi nghe thấy những tiếng động lạ, thần kinh càng thêm căng thẳng.

Chương 990

May mà mọi người không gặp phải đe dọa trực tiếp nào, chỉ là chịu chút kích thích về mặt tinh thần chứ không có tổn thương thực chất.

Đợi đến sáng ngày thứ hai, khi trời vừa hửng sáng, tiếng bước chân bên ngoài cũng thưa dần rồi biến mất.

Khi không gian yên tĩnh trở lại, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, có vài người thực sự chịu không nổi nữa cũng đã mơ màng thiếp đi.

Trong lúc đám Bàn Tử, Tây Bắc Lang, Hạ Sơn Hổ đi ngủ thì Sở Long lại ngủ rất nhẹ nhàng.

Sáng sớm, anh cùng Hoắc Tú Tú ra ngoài vươn vai một cái cho giãn gân cốt.

"Ai u, mấy người này làm cái quái gì không biết?

Tối qua không lo ngủ đi, cứ phải đợi đến ban ngày mới ngủ, haiz, giờ gan dạ của con người nhỏ vậy sao?

Nếu đến chút bản lĩnh này cũng không có thì đi đổ đấu với tôi làm gì chứ." Sở Long lẩm bẩm một mình, không ngừng bĩu môi, trên mặt hiện rõ vẻ khiêu khích.

Nhìn đám Bàn Tử và A Ninh xem, tố chất tâm lý quả thực có hơi kém, có người thực sự không hợp với cái nghề này.

Hoắc Tú Tú lúc này lại cười hì hì nói: "Sở Long ca ca, anh đúng là chẳng coi ai ra gì cả, đâu phải ai cũng xuất sắc được như anh đâu.

Ví dụ như hiện tại đi, trong lòng em anh luôn là một người đàn ông siêu cường không ai sánh bằng, em thấy trên đời này hình như

không có ai so được với anh nha.” Nghe tiểu nha đầu nói vậy, Sở Long cảm thấy cả người như muốn nở hoa, không ngờ cái miệng nhỏ của cô bé này lại ngọt xớt như vậy, trực tiếp tâng bốc anh một trận thật thẳng thừng.

Mà cũng chẳng lạ gì, bởi vì thực lực Sở Long bình thường thể hiện ra quả thực vượt xa người thường, Hoắc Tú Tú có suy nghĩ như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Nói đi cũng phải nói lại, những tiếng bước chân tối qua cũng đã thu hút sự chú ý của Sở Long, anh lập tức đi về hướng boong tàu.

Lúc này nhìn kỹ vị trí boong tàu, cư nhiên lại có một số dấu chân dính máu xuất hiện.

Những dấu chân máu này in sâu trên mặt sàn gỗ, hiện lên vô cùng rõ rệt.

Nhìn theo góc độ này, có vẻ thứ gì đó đã đi tới đi lui trên boong rất nhiều lần, nếu không thì dấu chân cũng chẳng dày đặc như vậy.

Những dấu chân để lại to cỡ nửa bàn tay, nhìn qua vừa giống bàn tay người vừa giống bàn chân, nhưng lại rất kỳ quái.

Bởi vì nhìn kỹ sẽ thấy bàn chân này hình như nhỏ hơn người bình thường một chút, nhưng khi quan sát kỹ hơn lại không thấy có gì quá đặc biệt.

Điều này lại khiến Sở Long cảm thấy khó hiểu, không biết tình hình rốt cuộc là thế nào, anh không kìm được mà vò đầu bứt tai, vẻ mặt lộ ra chút mê muội.

“Không đúng, nguyên nhân là do đâu?

Chẳng lẽ mình hiểu lầm chỗ nào sao?

Có vấn đề gì à?

Tại sao lại cổ quái như vậy?" Anh bắt đầu tự lẩm bẩm một mình, vẻ mặt đầy sự hoang mang.

Trong tình cảnh này, Sở Long cảm thấy như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, nếu hôm nay không làm rõ được chuyện này thì trong lòng anh chắc chắn sẽ vô cùng bối rối.

Đương nhiên là anh không thể ngồi yên chờ đợi, nhất định phải tìm ra chân tướng.

Thế là Sở Long bắt đầu nhìn đông ngó tây, quan sát tứ phía.

Trong lúc đang tìm kiếm nguyên nhân, đột nhiên ở vị trí phía xa trên mặt sông, có một thứ gì đó mờ ảo xuất hiện trong tầm mắt.

"Này, Long ca, mau nhìn kìa, nhìn cái thứ trên mặt nước kìa, đang tiến lại gần đó!

Ôi trời, cái thứ đó đang trôi tới, hình như khoảng cách với chúng ta ngày càng gần rồi." Hoắc Tú Tú đột nhiên nhìn thấy thứ đó, không kìm được mà hét lên, không ngừng vẫy tay với Sở Long, thậm chí còn nhảy cẫng lên.

Theo hướng ngón tay cô chỉ, Sở Long nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một chiếc thuyền nhỏ đang dập dềnh theo sóng nước, từ từ trôi về phía họ.

Chiếc thuyền nhỏ theo sóng nước nhấp nhô, lảo đảo từng chút một tiến lại gần.

Chương 991

Chỉ nhìn chiếc thuyền đó một cái, Sở Long lập tức ngây người, lẩm bẩm: "Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại lòi ra một con thuyền như thế này chứ?

Chẳng lẽ bên trong có ẩn tình gì thần bí sao, đúng là đáng để mình nghiên cứu kỹ đây." Ngay lập tức nó thu hút sự chú ý của Sở Long, anh bắt đầu quan sát kỹ phía trước, khi chiếc thuyền tiến lại gần, anh cố gắng nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu hôm nay không làm rõ được tình huống này, chắc chắn anh sẽ không yên tâm được.

Thế là Sở Long từ từ tiến lại gần.

Khi đã ra tới mép tàu, phát hiện con thuyền đó quả thực đã tới sát nút, Sở Long và Hoắc Tú Tú đứng trên boong vẫy tay chào hỏi người trên thuyền kia, nhưng lại phát hiện con thuyền đó cứ trôi lững lờ theo sóng, chẳng có ý định dừng lại.

Trên thuyền không thấy một bóng ma nào, điều này lập tức khiến Sở Long cảnh giác, anh quay người bảo Hoắc Tú Tú vào gọi đám Bàn Tử ra để tìm cách kéo con thuyền đó lại gần.

Bàn Tử lúc này đang cùng Hạ Sơn Hổ ngủ say sưa, đột nhiên bị Sở Long đánh thức thì cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Này, Sở Long, anh định làm cái gì thế?

Có biết tối qua chúng tôi mệt đến mức nào không, chẳng có chút lòng đồng cảm gì cả, biết là vất vả lắm không hả." Bàn Tử vừa đi vừa lải nhải phàn nàn, bĩu môi lộ rõ vẻ bất mãn.

Gã cho rằng tối qua quả thực mệt đứt hơi rồi, không chỉ gã mà

những người khác cũng rã rời như nhau, đáng lẽ phải để cho họ có thời gian nghỉ ngơi, điều chỉnh thân tâm mới đúng.

Ai ngờ Sở Long sáng sớm đã làm loạn, gọi bọn họ dậy bắt ra boong tàu hết.

Sở Long lúc này lắc đầu nói: "Thôi bớt lải nhải đi, nhìn phía trước xem, có một con thuyền kìa." Theo hướng ngón tay Sở Long chỉ, những người khác cũng nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một con thuyền vô danh đang tiến lại gần.

"Không đúng nha, sao tự nhiên lại lòi ra một con thuyền?

Đột nhiên chạy tới trước mặt chúng ta, này A Ninh, bao giờ chúng ta mới tới nơi thực sự thế, chẳng lẽ cứ phải đi mãi thế này à?

Giờ còn chưa thấy cổ mộ đâu, hay con thuyền kia chính là cổ mộ dưới nước?" Bàn Tử không nhịn được mà bắt đầu lẩm bẩm, vẻ mặt đầy sự cổ quái và cạn lời.

Nghe xong lời này, A Ninh không nói gì, chỉ lập tức tặng cho gã một cái trợn mắt thật lớn.

Sở Long vội vàng tổ chức mọi người tìm cách leo lên con thuyền kia trước, vì hiện tại càng đoán mò càng thấy rối, chỉ tổ làm mọi người hoang mang thêm.

Để chứng thực suy đoán của mình, đặc biệt là lai lịch của con thuyền, nhất định phải tìm cách lên tàu rồi xem bên trong có để lại dấu vết gì không.

Thế là dưới sự kêu gọi của Sở Long, mọi người cũng lục tục tiến về phía trước, khi áp sát vào nhau, hai con thuyền dừng lại ở khoảng cách rất gần.

Sau khi tới sát bên, mọi người bắt đầu im lặng quan sát, có người tâm trạng còn lộ rõ vẻ căng thẳng.

Sở Long lúc này bắt đầu xoa tay đứng chờ, hy vọng có một cách giải quyết tốt nhất.

Nếu tìm hiểu rõ tình hình, anh tin rằng mọi người sẽ có cách xử lý ổn thỏa hơn, thoát khỏi rắc rối một cách dễ dàng.

Thế là trong lúc thuyền đang trôi chậm, mọi người dừng bước rồi ngồi xuống một bên.

Sở Long lấy ra một sợi dây thừng siêu lớn, vung tay một cái rồi ném mạnh ra, sợi dây chuẩn xác quấn vào hai cây cột gỗ trên con thuyền phía trước, siết chặt lại.

Sở Long dùng hết sức bình sinh kéo mạnh về hai phía.

Cộng thêm tác động của sức nước, hai con thuyền nhanh chóng từ từ áp sát vào nhau, mắt thấy sắp dính chặt lại.

Đây chính là kết quả mà Sở Long muốn, vì chỉ có như vậy mới có thể tận dụng cơ hội nhanh chóng leo sang con thuyền kia, đi vào trong xem rốt cuộc là thứ gì đang giở trò.

Đợi Sở Long lên được thuyền, anh vội vã hành động, khởi động gân cốt một chút rồi men theo sợi dây nhảy vọt sang.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú cùng nhóm A Ninh cũng lần lượt đi theo, nhưng lại để Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ ở lại.

Bởi vì tâm thái của hai anh em này quả thực quá yếu, không hợp để trải qua những sóng gió lớn như thế này, Sở Long thực sự sợ nếu để họ đi theo, lát nữa không chừng lại gào thét um sùm, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến phán đoán chính xác.

Đương nhiên làm vậy Sở Long cũng là vì tốt cho hai người họ, không muốn gây áp lực tâm lý, ng nhỡ hai người bị dọa phát điên thì đúng là lợi bất cập hại, vì trước đó đã có bài học nhãn tiền rồi.

Chương 992

“Hai người cứ yên tĩnh ở đó đi, đừng chạy loạn, ở cùng thuyền trưởng nhé, tôi sẽ quay lại ngay, kết quả thế nào tôi sẽ kể lại sau.” Sở Long giải thích xong cho Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang rồi một mình dẫn Bàn Tử đi.

Thuyền trưởng tuy không đi theo nhưng miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Chắc chắn là thuyền u linh rồi, truyền thuyết là có thật, tất cả đều là thuyền u linh, không ngờ tôi lại gặp phải nó.” Thuyền trưởng cứ liên tục lẩm bẩm, gương mặt lộ rõ vẻ mê mang, không ngờ sự việc lại đáng sợ đến thế.

Đâu ngờ một con thuyền u linh nhỏ bé lại có thể xuất hiện ngay trước mắt, tiến đến sát sạt như vậy.

Thậm chí mọi người đều đang cân nhắc bước tiếp theo nên làm gì, giải quyết thoát khỏi những vướng bận này thế nào.

Cũng chính vào thời khắc mấu chốt này, mọi người lần lượt tiến sát lại, mặt lộ rõ vẻ bất lực.

Nhưng khi đi đến vị trí đầu thuyền, mọi người cũng ngay lập tức thấy hoang mang.

Bởi vì trên cả con thuyền này đều trống rỗng, lúc này càng thêm tịch mịch, không thấy bất kỳ bóng người nào, thậm chí không có dấu vết của người đi lại.

Vậy thì ít nhất cũng phải thấy khó hiểu, tình huống này là sao?

Tại sao đến giờ vẫn không thấy ai lộ diện, liệu có ai xuất hiện ở đây không, hay là chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng, cho nên ở vấn đề này nhất định phải tiến hành xem xét, tìm cách làm rõ rốt cuộc sẽ

có phát hiện lớn lao gì.

Nếu không có một phát hiện trọng đại nào, e rằng sau này sẽ khó mà xử lý, vấn đề cũng vô cùng hóc búa.

Sau khi đi tới phía trước, mọi người cũng lục tục chậm rãi tiến lại gần.

Nhưng khi đã đứng ngay trước mặt, lại phát hiện bên trong cái gọi là thuyền u linh này, ngoại trừ rác rưởi vương vãi khắp nơi thì căn bản không có người.

"Xem bên trong có người không kìa, mau trả lời đi chứ, nghe thấy tiếng thì lên tiếng đi, tôi bảo này, những người bạn từ phương xa ơi mau trả lời một câu đi." Bàn Tử không bỏ cuộc, đứng trên boong bắt đầu gào to, không ngừng vẫy tay về phía bên trong, đang yên đang lành sao giờ lại không thấy bóng người nào.

Điều này cũng vượt xa suy nghĩ của Bàn Tử, thế là gã muốn làm rõ xem người đi đâu mất rồi, phải tìm ra cách mới được.

Nhưng điều khiến gã thất vọng là trên cả boong tàu lúc này không hề thấy quy tắc gì, xung quanh ngoại trừ một mảnh tĩnh lặng thì không còn dấu tích nào, điều này cũng lập tức làm gã thấy khó hiểu, chỉ đành bắt đầu quan sát kỹ xung quanh.

"Không đúng nha, người rốt cuộc đi đâu rồi?

Sao lại kỳ quái thế nhỉ?

Bao nhiêu người đều biến mất cả rồi, không được, chúng ta nên bình tĩnh trước, xem có thể tìm thấy người khác không, nên cân nhắc kỹ xem người đang ở nơi nào." Bàn Tử vẫn không cam lòng, trong lòng không ngừng lẩm bẩm, tình huống hôm nay nếu không tìm được người thì lòng gã chắc chắn sẽ bồn chồn không yên.

Dường như gã đang dồn hết tâm trí vào việc này.

Tầm mắt gã không ngừng nhìn ngó khắp nơi, tìm kiếm một vòng vẫn không thấy người.

Sở Long lúc này cảm thấy đôi mày cau lại, bắt đầu quan sát, trên boong tàu dường như đã xảy ra một trận đánh nhau, đặc biệt là ở vị trí rìa boong tàu, có thể lờ mờ thấy một số vết đạn.

Bàn Tử cảm thấy da đầu tê rần, miệng nói: "Không phải chứ, lần này chúng ta thực sự đụng phải một chiếc thuyền u linh rồi, tôi đi đây, đúng là quá đen đủi, bà chị ơi chị đưa tôi tới cái nơi quỷ quái nào thế này, hết tnd mặt quỷ lại đến thuyền u linh, rốt cuộc có thứ gì không tôi cũng chẳng biết nữa, cứ thế này tiếp thì anh đây không chơi nữa đâu, nhất định phải tăng giá, nếu không tăng thêm tiền thì không chơi bời gì nữa hết." Bàn Tử cái tính nóng nảy này có chút chịu không nổi, nếu cứ tiếp tục thế này gã cảm thấy cái mạng nhỏ của mình chắc không giữ nổi, thế là bắt đầu không ngừng than vãn với A Ninh bên cạnh, mấu chốt nhất là tìm được một lời giải thích thỏa đáng.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp, bảo đi tìm nơi đổ đấu, ít nhất cũng phải tìm được huyệt mộ chứ, nhưng hiện tại mộ đâu chẳng thấy mà nửa đường lại gặp phải những chuyện hư ảo quỷ dị thế này, bảo không sợ không cạn lời là nói dối.

Nếu không giải quyết rõ ràng sự việc thì sau này mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa, cho nên Bàn Tử cũng không biết có nên tiếp tục đi theo hay không, hy vọng có thể cho gã một lời giải thích thích đáng.

A Ninh nghe xong lời Bàn Tử chỉ thở dài: "Chuyện cụ thể lúc này tôi cũng không rõ, nhưng hiện giờ chúng ta nên bình tĩnh lại, trầm ổn một chút, vạn lần đừng có kích động, căn bản chẳng có cái thuyền u linh chết tiệt nào cả, có lẽ một số người chỉ gặp chuyện trước đó, hoặc là hiện giờ chúng ta căn bản không thấy họ thôi." Cách nhìn của A Ninh khá khách quan, nói cũng rất thẳng thắn, có lý có cứ, Sở Long

lúc này cũng gật đầu biểu thị tán đồng lời của A Ninh.

"Tôi cũng thấy đây có thể là nguyên nhân, vì hiện giờ nhìn trên này có vẻ đã có đánh nhau, rõ ràng trước khi chết họ đã gặp phải sự tấn công hoặc đe dọa nào đó, có lẽ cũng giống như những gì chúng ta đã gặp." Theo hướng suy nghĩ đó, Sở Long dần dần nảy ra một ý tưởng táo bạo, hẳn là họ cũng gặp phải đám hắc quỷ đó.

Có lẽ những người này cũng có kết cục giống như nhóm Hắc Bạch Báo trước đó, cũng bị những sinh vật lạ kia tấn công.

Ở vùng lãnh địa chưa biết này, chắc chắn có một loại sinh vật chuyên tấn công con người, thường xuyên tập kích những con thuyền đi ngang qua vào giữa đêm, rồi mang lại những mối đe dọa và rắc rối vô tận.

Lúc đó có lẽ cũng vì vậy mà mang lại những mối nguy khôn lường, tự nhiên gây ra thương vong.

Cho nên sau khi Sở Long phân tích như vậy, Bàn Tử liền tự động mở miệng: "Thôi bỏ đi, tất cả chỉ là suy đoán của anh thôi, nếu thực sự đơn giản như vậy thì chúng ta cũng chẳng cần mạo hiểm lớn thế này rồi đến đây làm gì." "Dù sao hiện giờ theo cách nói của Bàn gia tôi, chúng ta mau chóng rời khỏi lãnh địa này đi, không phải chúng ta cách mục đích địa còn một đoạn sao?

Mau gia tăng tốc độ tiến về phía trước thôi." Lúc này Bàn Tử không đợi được nữa, cảm thấy tình huống này nên mau chóng rời khỏi, không thể lưu lại lâu hơn.

Chương 993

Nếu không thể nhanh chóng rời đi, có lẽ sau này họ sẽ có kết cục tương tự như những người trên con thuyền u linh này.

Nghe xong lời này, Sở Long bên cạnh cũng gật đầu, biểu thị sự tán đồng.

Nhưng đã gặp phải thuyền u linh thì chắc chắn phải biết rốt cuộc là chuyện gì, thế là Sở Long đi về phía rìa thuyền, đột nhiên Hoắc Tú Tú dường như thấy gì đó, liền hét lên một tiếng.

Sở Long và Bàn Tử vội vàng chạy tới xem xét, khi chạy vào bên trong, anh phát hiện dưới chân cư nhiên có một tờ báo cũ của người lớn rơi lạc, tờ báo bắt đầu hơi ngả vàng, trên đó lốm đốm những vệt ố vàng, quả thực đã trải qua bao gió sương.

Ở vị trí bên trong tàu, trên bàn bày biện hình như có một số chai lọ và đủ loại dụng cụ khác nhau.

Những thứ này trông đặc biệt cũ kỹ, nhất là đèn dầu, còn có một số đèn khoáng kiểu cũ, và các vật dụng chiếu sáng linh tinh khác.

Những thứ này nhìn qua có vẻ là đồ dùng từ những năm 90, tại sao lại xuất hiện trên con thuyền này?

Lúc này Sở Long đột nhiên có một giả thuyết và thái độ không dám tin.

Chẳng lẽ con thuyền này đã có từ lâu, cứ trôi nổi mãi trên mặt nước thế này, giống như thuyền u linh trong lời đồn, bao nhiêu năm qua vẫn chưa hề cập bến.

Sở Long không dám tưởng tượng con thuyền này đã trải qua những gì, thế là anh cầm tờ báo trong tay lên.

Đây là một tờ báo tin tức bình thường, nhưng khi nhìn vào dòng thời gian đề trên đó, Sở Long sững sờ: 1982.

Cũng ngay khắc đó, Sở Long cảm thấy đầu óc oanh một tiếng, ngây người tại chỗ, thậm chí có chút trống rỗng, cảm giác như chịu một cú đả kích cực lớn, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Bảo bây giờ không căng thẳng là nói dối, tại sao tự nhiên lại lòi ra một tờ báo như thế này xuất hiện ở đây.

"Chuyện này là sao, sao lại có vẻ đột ngột như vậy, không lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác, chẳng lẽ vượt xa trí tưởng tượng của mình sao!" Bàn Tử bên cạnh cảm thấy vô cùng khó hiểu, nếu thực sự là thuyền từ năm 1982, tại sao đến giờ đã là năm 2019 rồi mà cư nhiên không bị ai phát hiện.

Bây giờ bảo không sợ là nói dối, vì ai nấy đều cảm thấy da đầu tê rần.

Cái kiểu đó khiến cả người run rẩy.

Lúc này Bàn Tử trong lòng đã muốn thoái lui, chỉ đành dùng giọng thương lượng với mọi người: "Này anh bạn, hay là chúng ta mau đi thôi, chỗ này không nên ở lâu, tiếp tục ở đây không chừng lát nữa lại gặp nguy hiểm, tnd, tôi cảm giác chỗ này căn bản không phải nơi dành cho người ở, chúng ta nên mau chóng tìm đường chuồn thôi!" Cũng không thể trách Bàn Tử, gã vốn là người nhát gan, vì lúc này nơi đây quả thực làm người ta rợn tóc gáy, cả người nổi hết da gà.

Nếu còn tiếp tục ở lại, không chừng lát nữa căn bản không chống đỡ nổi áp lực này, cho nên chi bằng rời đi trước, tam thập lục kế tẩu vi thượng kế.

Sở Long cũng không định ở lại lâu trên con thuyền này, nhưng Muộn Du Bình không biết từ lúc nào đã đạp mở một cánh cửa sắt lớn

cách đó không xa, sau đó một mùi hôi thối nồng nặc từ bên trong truyền ra, bụi bặm trên đó cũng lục tục ập thẳng vào mặt.

Thấy hành vi bạo lực của Muộn Du Bình, Bàn Tử lập tức phàn nàn: "Làm cái gì thế không biết?

Ít nhất cũng phải tôn trọng người ta chứ?

Thuyền của người ta, chúng ta không được phá hoại, tuy người ta không còn nữa nhưng chúng ta cũng không thể thiếu tôn trọng như vậy." Rõ ràng Bàn Tử hiện giờ trong lòng có chút chột dạ nên mới tỏ ra căng thẳng như thế, tự nhiên cũng nói ra những lời này.

Nói xong gã lập tức chắp hai tay lại, rồi không ngừng vái lạy xung quanh: "Có các vị đại ca, các vị huynh đệ ở đây, thực sự xin lỗi, là do nguyên nhân cá nhân của tôi, do sự cố ngoài ý muốn của tôi, tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý hơn, lần sau tuyệt đối không làm bậy nữa, hy vọng mọi người hãy bình tĩnh, vạn lần đừng chấp nhặt với tôi." Bàn Tử quả thực là một nhân tài, lúc nói chuyện thì không ngừng ngoái đầu lại, người run bần bật, thậm chí còn không ngừng tham bái xung quanh.

Gã cảm thấy dùng cách tham bái này ít nhất có thể an ủi những vong linh quanh đây, ít nhất có thể khiến chủ nhân con thuyền không tìm đến gã.

Nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, Sở Long bĩu môi nói: "Thật là làm tôi cười chết mất, trời ạ, chúng ta đều là thổ phu tử cả, cư nhiên ở đây giở cái trò này với tôi, chẳng lẽ quên chúng ta là Mô Kim Giáo Úy sao!" Vừa nói, anh vừa tặng cho gã một cái trợn mắt, thậm chí lúc lắc đầu còn lộ ra chút khiêu khích.

Bị Sở Long nói vậy, đối phương cúi đầu, trong lòng cũng lộ ra chút mê muội, không biết phải làm sao, cũng chỉ đành như thế.

Trong tình huống căng thẳng này, mọi người cũng đều thở dài một tiếng, rồi lần lượt ngồi xuống một bên, tìm lại một số cách giải quyết tương ứng.

Bởi vì trong tình huống này, mọi người chưa từng nghĩ sẽ có chuyện điên rồ như vậy xảy ra, cũng không ngờ sẽ có vấn đề táo bạo như thế xuất hiện.

Đi tới phía trước, đám người xung quanh cũng bắt đầu lần lượt quan sát trở lại, càng thêm phần lo lắng trong lòng.

"Hiểu cái gì chứ, thà tin là có còn hơn không, tôi cũng chỉ là muốn để lại cho chúng ta một đường lui thôi!" Bàn Tử phàn nàn và chất vấn Sở Long một trận, cư nhiên còn trưng ra bộ mặt lý lẽ hùng hồn, khi nói chuyện càng tỏ ra đặc biệt điềm tĩnh, cứ như thể Sở Long đang làm ảnh hưởng đến việc tham bái của gã vậy.

Nhìn cái bộ dạng đó của gã, Sở Long cũng chỉ biết cười hì hì rồi lắc đầu xua tay, không hề có biểu hiện cố ý gợi lại chuyện cũ.

Chương 994

Có chuyện gì không thể nói thẳng ra, cứ phải ở đây làm mấy trò hoa hòe hoa sói, nhìn từ phản ứng của Bàn Tử thì có vẻ trong lòng gã quả thực đang sợ hãi thứ gì đó.

Thế là Sở Long tiến lại gần, vỗ nhẹ lên vai gã nói: "Tôi phát hiện cái gã này quả thực không hợp làm nghề này với tôi, làm thổ phu tử ít nhất phải có chút dũng khí và gan dạ chứ.

Đằng này thì hay rồi, suốt ngày cứ trở nên cẩn thận quá mức, lại còn nhát như cáy, thực sự khiến tôi thấy không hiểu nổi, một người cẩn thận như vậy sao có thể đứng trong hàng ngũ thổ phu tử của tôi được nhỉ..." Khi nói những lời này, Sở Long bày tỏ sự nghi ngờ tràn trề, khi liếc nhìn gã hai cái, thậm chí còn thấy có chút cổ quái.

Bị Sở Long trào phúng nghiêm túc như vậy, đối phương lập tức ngây ra tại chỗ, thậm chí nửa ngày không nói nên lời, cũng chẳng ngờ mình lại có thể bị đứng hình như thế.

Nhưng quay lại tình hình hiện tại, có lẽ thực sự đã gây ra chút rắc rối rồi, thế là gã cũng chỉ cười hì hì, không quá để ý.

Mọi chuyện đã sớm an bài, mọi người cũng đều gật đầu, không tiếp tục bàn tán về vấn đề này nữa, thời tiết thật phiền phức.

Sở Long dẫn theo Hoắc Tú Tú và A Ninh, còn những người không đủ tư cách thì không được vào căn nhà gỗ nhỏ đó, Bàn Tử lúc đầu có chút do dự.

Sở Long lúc này vội vàng bồi thêm một câu: "Ấy, Bàn Tử à, thôi được rồi tôi cũng không cười ông đâu, suy cho cùng ông cũng giống như mấy cô nương vậy, trách nhiệm đặc biệt nhỏ, cứ ở trên boong tàu là được rồi, chuyện còn lại cứ giao cho mấy anh em tôi xử lý đi." Câu

nói này đã kích động Bàn Tử, phải biết gã cũng là một nhân vật số má ở Phan Gia Viên, cư nhiên hiện giờ bị người ta trực tiếp trào phúng một câu như vậy.

Hoắc Tú Tú và A Ninh là phận nữ nhi còn không sợ, gã là một bậc đại trượng phu cư nhiên lại bị dọa thành ra thế này, Bàn Tử lập tức cảm thấy mặt mũi không còn chỗ nào để giấu.

Nếu không đi theo, không chừng sẽ trở thành trò cười cho Sở Long, rõ ràng cái gã này sẽ nhân cơ hội này mà không ngừng bôi xấu gã.

Cho nên sau khi cân nhắc như vậy, Bàn Tử biết tuyệt đối không thể dừng lại, không thể bỏ cuộc để bị người ta chê cười, thế là gã cũng chỉ ậm ừ một tiếng, cười lạnh rồi nói: "Hahaha, quả thực quá nực cười, Bàn gia tôi thực sự không phải hạng người đó, có vấn đề gì thì cứ để Bàn gia tôi hôm nay vào cho biết tay, cáp cáp." Bàn Tử nói xong bắt đầu hùng hổ đi về phía trước, thân hình lắc lư, lưng ưỡn thẳng, cả người trông có vẻ vô cùng khí thế.

Nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, Sở Long suýt chút nữa bật cười, thực ra anh chỉ dùng phép khích tướng mà thôi.

Chắc là một kho chứa đồ trong thuyền, vừa bước vào đã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi, bên trên còn cảm thấy bụi bặm đóng thành từng lớp dày đặc, suy cho cùng cũng mấy chục năm không có bóng người, cho nên mới tĩnh mịch như thế.

Đi tiếp vào bên trong, mọi người thấy ở một góc không xa cư nhiên có mấy người đang nằm, ôm lấy nhau, bộ dạng gầy trơ xương, nói chính xác hơn là đã thành xác khô.

Nhìn tư thế ngồi và những khẩu súng cầm trong tay, Sở Long hiểu họ chắc là đã trốn vào trong kho này nên mới may mắn thoát nạn, không bị những thứ đáng sợ bên ngoài làm hại.

“Không lẽ có người sống sót, chắc không phải đầu óc có vấn đề chứ?

Có thể bị nhốt ở bên trong, cư nhiên lại ngồi yên không làm gì trong khi tay có súng, chẳng lẽ không biết bắn trả sao?” Bàn Tử nhìn mấy cái xác khô xong liền lẩm bẩm vài câu, rồi đi quanh kho chứa đồ vài vòng.

Trong lòng Bàn Tử tuy có chút nhát gan nhưng gã chỉ sợ những thứ không xác định, còn những thứ mắt thấy tai nghe như xác khô và di thể này thì gã lại không ngại xử lý.

Bởi vì đều là thổ phu tử, mộ tặc mà đến cả tố chất tâm lý cơ bản nhất này cũng không có thì còn làm ăn gì nữa, để người ta cười cho thối mũi à.

Cho nên ở vấn đề này gã không nghĩ nhiều, chỉ đứng bên cạnh cười hi hì.

Sau khi nghe qua tình hình, mọi người cũng gật đầu cười, rồi âm thầm có những dự tính riêng.

Sau khi đi tới phía trước, mọi người cũng bắt đầu tự mình thảo luận, càng thêm phần bí ẩn.

Sở Long bắt đầu tiến hành một loạt các quan sát tìm kiếm xung quanh để hiểu rõ sự việc cụ thể, biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì kết quả có lẽ cũng sẽ như vậy.

Dẫm lên những lớp bụi trước mắt, anh từ từ tiến lại gần phía bên trong, khi đi tới quả nhiên thấy trên một cái xác có mặc bộ quần áo rách rưới, cả cái xác khô héo như một sự tồn tại tầm thường, trông thật bi thảm.

Đợi sau khi nhìn rõ mọi chuyện, quan sát kỹ lưỡng, anh bắt đầu liên tục gật đầu.

“Nhìn kìa, đống súng này căn bản không đối phó nổi những thứ đáng sợ chưa biết kia đâu, có lẽ số lượng của chúng quá đông khiến những người này căn bản không chống đỡ nổi!” Sau khi được Sở Long nhắc nhở, Bàn Tử lập tức nhớ lại những tiếng bước chân dày đặc đứt quãng trên boong tàu tối qua.

Chẳng lẽ những mối đe dọa tấn công mà con tàu u linh này gặp phải cũng giống hệt với cái mặt quỷ và bóng đen mà họ gặp tối qua?

Sau khi xâu chuỗi tất cả thông tin lại với nhau, Bàn Tử có một suy đoán táo bạo.

Suy đoán này đủ táo bạo, nhưng gã không dám nói ra.

Bàn Tử vã mồ hôi hột, không ngừng lắc đầu nói: “Ai u, rốt cuộc phải làm sao đây?

Cứ thế này mãi thì rắc rối to rồi, hậu quả sẽ không lường trước được đâu, chúng ta nên cân nhắc cho kỹ mới đúng, không thể cứ điên cuồng thế này mãi được.” Từng chuyện một xảy ra làm gã kinh hồn bạt vía, thậm chí cả người phát lạnh, không biết bước tiếp theo rốt cuộc có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Chương 995

Nếu không tìm cách nhanh chóng giải quyết, có lẽ thời gian sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát, cho nên mọi thứ chỉ có thể tính toán lại từ đầu.

Nghe đối phương nhắc nhở, người bên cạnh lập tức ho khan hai tiếng, rồi đưa mắt ra hiệu.

"Gấp cái khỉ gì chứ, giờ mới chỉ bắt đầu thôi, giờ phải bình tĩnh lại, vạn lần đừng có gấp, mọi thứ chỉ có thể lấy tĩnh chế động thôi!" Nghe thấy động tĩnh của đối phương, người xung quanh cũng lập tức mắng mỏ một trận, rồi nghiêm túc liếc nhìn một cái.

Bị ánh mắt đó quét qua, đối phương giật bắn mình, lúc đó cũng gật đầu lia lịa rồi không dám nói thêm gì nữa, ngay lập tức cảm nhận được một luồng áp lực.

Bởi vì ở vấn đề này gã không dám nói nhiều, chỉ có thể bình tĩnh trước, sau đó kiên trì suy nghĩ, nếu không thì hậu quả sau này sẽ vượt xa tưởng tượng.

Đợi mọi người đều bình tĩnh lại, sau khi đã có phương án cụ tác cụ thể, tất cả mọi người cũng lần lượt lùi lại phía sau, thậm chí ai nấy đều tìm cơ hội để giải quyết vấn đề.

Sau khi ra tới phía trước, mọi người cũng có thể tĩnh tâm lại, rồi bắt đầu nhìn đông ngó tây, quan sát tứ phía.

Sở Long ho khan hai tiếng nói: "Chúng ta cũng mau đi thôi, rời khỏi nơi này mới là quan trọng nhất!" Lúc này vấn đề này thực sự khiến anh cảm thấy bất ngờ, thế là anh cũng từ từ đi về phía sau, chuẩn bị giải quyết.

Nhưng ngay khi Sở Long chuẩn bị dẫn người mau chóng rời đi, đột nhiên thấy phía sau có một đạo ảnh tử lướt qua, sau đó trong nháy mắt vọt tới sát ngay trước mắt.

Sở Long cũng không để yên như vậy, lập tức xoay người, thanh đao trong tay trực tiếp vung ra.

"Ai đó mau cút ra đây, đừng có ở đó mà lẩn lẩn lút lút giả thần giả quỷ, nếu không tôi sẽ cho một trận bây giờ." Sở Long căn bản không cần khách khí với đối phương, nếu còn ở đó giả thần giả quỷ thì tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Rõ ràng có người đang đi lại ở bên ngoài, nếu không thì không thể đột nhiên có cái bóng xuất hiện như vậy được.

Một đao chém xuống cư nhiên phát hiện chém vào không trung, Sở Long, Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình đều lần lượt lao ra ngoài trong nháy mắt.

Khi chạy ra boong tàu, chỉ thấy một đạo hắc ảnh kêu thỏm một tiếng rồi lăn thẳng xuống nước, sau đó từ từ biến mất, nhìn bộ dạng thì dưới nước có một cái bóng đen khổng lồ đang tiến sát về phía mạn thuyền.

Lần này mọi người đều nhìn thấy rõ mồn một, vì ban ngày ánh sáng rất tốt, thấy dưới nước có một thứ gì đó giống như bóng người đang bò theo đà rồi từ từ tiến về phía con thuyền kia.

Bàn Tử không hề do dự, trực tiếp cầm súng trong tay nhắm thẳng xuống nước, đoàng đoàng đoàng liên tục bắn mấy phát.

"Thằng khốn, hôm nay tao nhất định phải giết chết mày, tao nhất định phải lấy cái mạng chó của mày!" Bàn Tử lúc này nghiến răng nghiến lợi, súng cứ thế xả liên thanh không ngừng nghỉ.

Cả mặt nước bị bắn cho tung tóe, nhìn sóng hoa cuộn trào trực

tiếp bị lật lên.

Sở Long càng điên cuồng nã đạn xuống dưới, sóng hoa cuộn tròn.

Lúc này Sở Long không thể bình tĩnh được nữa, bất kể thế nào cũng không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, nhất định phải dốc hết sức bình sinh nhanh chóng loại bỏ mối đe dọa bên dưới, nếu không sau này sẽ nảy sinh vô vàn rắc rối.

Sau đó là một chuỗi tiếng súng nổ liên hồi, cả mặt nước cuộn lên những con sóng lớn.

Tiếng súng cứ thế kéo dài liên tục lan ra xung quanh.

Sở Long thấy tên kia sợ chạy mất, nhưng lại phát hiện nó lặn xuống nước, sớm biến mất khỏi tầm mắt.

Bây giờ dù có súng bắn cũng không kịp, vì mối đe dọa kia, cái gã thần bí kia đã đào tẩu từ lâu rồi.

Điều này cũng làm mọi người cảm thấy vô cùng bất lực, thế là ai nấy cũng chỉ biết lắc đầu liên tục, thậm chí đôi khi nhìn vào tay mình mà lộ ra chút mê muội.

"Không ngờ lại để nó chạy mất, phải làm sao bây giờ?

Cứ thế này mãi thì không ổn đâu!" Sở Long bên cạnh bắt đầu vỗ tay liên tục, anh em Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang cũng không biết rốt cuộc tình hình là thế nào.

A Ninh vội vàng hét lên với hai anh em kia: "Này, mau tìm chỗ nào trốn đi, có nguy hiểm đấy." Nhưng hai anh em kia căn bản không biết nguy hiểm ở đâu nên không coi ra gì, nhưng ngay lúc ánh mắt hai người họ còn đang đờ đẫn, đột nhiên thấy một đạo hắc ảnh từ phía sau áp sát, quả nhiên thấy một con Thủy Hầu Tử siêu lớn trực tiếp vồ tới, chụp về phía Tây Bắc Lang.

Con Thủy Hầu Tử này tốc độ cực nhanh, khi vồ tới liền chộp lấy vai đối phương, chống cự ép sát về phía sau, thậm chí còn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Hừ!

Cái thằng khốn này, hôm nay tao nhất định phải băm vằm mày ra, để xem mày có cái thân xác to cỡ nào, hôm nay đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay tao, mày chết chắc rồi...” Trong lúc hét lên, con Thủy Hầu Tử bắt đầu gầm gừ nhe răng trợn mắt, lao tới điên cuồng rồi giơ vuốt ra vồ.

Chương 996

Con Thủy Hầu Tử này đặc biệt điên cuồng, sau khi chộp lấy vai gã liền lôi tuột về phía sau, cào rách một vết lớn, cả mảng da thịt đẫm máu lộ ra.

Đám người xung quanh thấy tình cảnh đó đều sợ hãi, trong lòng càng thêm căng thẳng, không ngờ nó lại điên cuồng và vượt ngoài dự liệu như vậy.

Theo tình hình hiện tại, chắc chắn phải nhanh chóng tìm cách giải quyết, nếu không thể bình tĩnh rồi ra tay thì hậu quả sẽ khôn lường, vượt xa những gì có thể tưởng tượng.

Tiếp đó, mọi người lại lần lượt lùi lại phía sau, rồi đứng chờ ở một bên.

Sau khi đã lùi ra xa, tất cả mọi người đều im lặng.

"Đằng sau rốt cuộc muốn làm gì?

Đừng mà, đừng mà, tao sẽ liều mạng với mày, cái con súc sinh này." "Mau lấy súng ra đi, mau lấy đao ra!" "Cứu mạng với, mau giúp tôi một tay, tôi thực sự không đối phó nổi rồi, cái con khỉ chết tiệt kia tao nhất định phải trả thù cho anh em." Hai anh em kia căn bản không chống đỡ nổi sự đe dọa của con Thủy Hầu Tử, cho nên khi thấy nó tiến lại gần, họ bắt đầu hét lên đầy áp lực.

Đặc biệt là khi con Thủy Hầu Tử áp sát, họ càng la ó om sòm, thậm chí cầm đồ đạc trong tay vung vẩy không ngừng.

Theo cách nghĩ của họ, hiện giờ phải dốc hết sức bình sinh, tuyệt đối không được dừng tay.

Trong lúc la hét, con Thủy Hầu Tử vồ lấy một người, móng vuốt

của nó cắm phập vào vai gã.

Chỉ cần dùng lực mạnh một cái, móng vuốt đã xuyên thấu qua da thịt, máu chảy đầm đìa không ngừng, thậm chí cả mảng máu tươi theo bả vai chảy ròng ròng xuống dưới.

Những người xung quanh đều trợn tròn mắt, mặt mày lộ rõ vẻ kinh hãi.

Đâu ngờ lúc này cư nhiên lại điên cuồng và chấn động đến thế, vượt xa trí tưởng tượng.

Vậy thì trong tình huống này, mọi thứ sớm đã không chỉ dừng lại ở đây, cho nên những người xung quanh cũng đều trở nên hoảng loạn.

Nếu không làm rõ được thì rắc rối to rồi.

"Phải làm sao bây giờ?

Hay là chúng ta mau nghĩ cách xem có thể giải quyết được vấn đề không!" "Tao liều mạng với mày!" Hạ Sơn Hổ lúc này chịu không nổi nữa, thế là hét lớn một tiếng, vung thanh đao trong tay trực tiếp xông về phía con Thủy Hầu Tử đó.

Nhưng con Thủy Hầu Tử này ngoại hình quả thực trông gần giống như người, hèn chi lúc đầu ở dưới đáy thuyền lại thấy cái gọi là mặt quỷ.

Không sai thì cái mặt quỷ kia chính là bộ dạng của con Thủy Hầu Tử này, cái lỗ hổng dưới thuyền kia chắc cũng là do nó khoét ra.

Không chỉ vậy, con Thủy Hầu Tử này thân thủ cũng đặc biệt nhạy bén linh hoạt, móng vuốt vừa vung lên đã thấy răng nanh vuốt nhọn lộ ra sắc lẹm.

Chưa đợi Hạ Sơn Hổ kịp ra tay, cả bả vai gã đã bị cào bị thương, thanh đao cũng vừa vặn bị hất văng đi.

Sở Long thấy tình hình không ổn, lập tức gọi Bàn Tử mau chóng hỗ trợ, rồi nhanh chóng quay lại, nếu không thì e rằng thực lực của hai người kia chắc chắn không chống đỡ nổi.

Bàn Tử và A Ninh hai người bận rộn chuẩn bị dây thừng, ngay lúc ném dây thừng đi, Muộn Du Bình không chút do dự trực tiếp lao vọt tới, chân giẫm mạnh một cái, cứ thế đạp lên mạn thuyền.

Sở Long, Bàn Tử và A Ninh đều sững sờ, không ngờ Muộn Du Bình lại có thể nghịch thiên đến mức này.

Bởi vì ở vị trí phía trước, giữa hai con thuyền có một khoảng cách khá lớn, ở giữa vừa vặn có một khe hở khổng lồ.

Đối phương quả thực quá khoa trương, không khéo thế nào lại trực tiếp tung người nhảy vọt một cái là tới nơi, vượt xa sức tưởng tượng.

Thế là mọi người đều trợn tròn mắt, thậm chí khi vò đầu bứt tai còn thấy có chút mê muội, không biết rốt cuộc tình hình là thế nào.

Điều này cũng làm mọi người thấy khó hiểu, nguyên nhân là do đâu?

“Làm cái gì thế?

Mau quay lại, mau quay lại đi, vạn lần đừng có ở đó mà dọa tôi, được không?” Thấy bộ dạng hoảng hốt của đối phương, Bàn Tử bắt đầu liên tục la ó, không ngừng vẫy tay, cố gắng làm mọi cách để gọi đối phương quay lại nhanh nhất có thể.

Nhưng lại phát hiện chẳng có tác dụng gì, ngược lại người nọ còn tiến về phía trước.

Chương 997

Lúc này Sở Long cũng không khách sáo nữa, ba bước dồn thành hai bước nhanh chóng đi về phía trước, cả người nhún một cái rồi trực tiếp tiến vào vị trí đầu tiên.

Không chỉ vậy, thanh đao trong tay cũng đã sẵn sàng, vung ra xung quanh.

Gần như ngay trong khoảnh khắc đó thấy một luồng sáng lóe lên.

Mọi thứ xung quanh trong phút chốc yên tĩnh trở lại, mọi người đều nín thở, quan sát có vẻ khá bình tĩnh.

Ai nấy đều không ngờ sự việc lại khoa trương đến thế, chỉ đứng yên một bên, rồi từ từ lùi lại phía sau vài bước.

Muộn Du Bình vừa xuất hiện đã cầm thanh cổ đao trong tay, lao về phía mấy con khỉ kia.

Thủy Hầu Tử tuy thân thủ nhanh nhẹn nhưng đối với Muộn Du Bình mà nói, tất cả chỉ là trò mèo.

Muộn Du Bình lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của cả hội, thanh đại đao trong tay vung lên, trực tiếp nhắm vào vị trí một con Thủy Hầu Tử.

Con Thủy Hầu Tử kia tiếp tục vùng vẫy, muốn phản kích điên cuồng, nhưng lại phát hiện mọi thứ đều vô ích, vì dưới nhát đao của Sở Long, nó cũng chỉ như một con gà yếu ớt.

Sau một trận chiến điên cuồng, nghe thấy con Thủy Hầu Tử thảm khiếu một tiếng rồi lập tức bị đánh bị thương.

Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ lập tức biết thời cơ đã tới, cực nhanh lao lên phía trước, mỗi người cầm súng và đao khống chế con

Thủy Hầu Tử.

Con khỉ tội nghiệp bị khống chế, không còn cơ hội chạy thoát, hai người lập tức xông lên, kề đao vào cổ nó.

Hạ Sơn Hổ còn mắng chửi: "Cái thứ chó má, không ngờ lại kiêu ngạo như vậy, ở đây cư nhiên dám đả thương anh em tao, lại còn dám phục kích tao nữa, trên đời này làm gì có ma quỷ gì chứ, hóa ra là mày ở đây giả thần giả quỷ." Hiện giờ Hạ Sơn Hổ so với bộ dạng lúc đầu quả thực khác hẳn hai người, vì lúc này hoàn toàn không kìm chế nổi cơn giận trong lòng, thế là bắt đầu tức giận mắng chửi thậm tệ.

Trong lúc bị mắng chửi, con Thủy Hầu Tử chỉ biết liều mạng vùng vẫy nhưng vô ích.

Hiện giờ mọi chuyện đã kết thúc, Muộn Du Bình cũng từ từ thu lại thanh cổ đao, không tiếp tục ra tay nữa.

Sở Long, Bàn Tử và A Ninh chỉ có thể men theo một sợi dây thừng chạy tới, quay lại vị trí cũ.

"Tốt rồi, hễ đã bắt được nó thì mọi người cứ hạ hỏa trước đã!" Anh cảm thấy vì hiện giờ đã bắt được chân hung đứng sau, nên có thể giải quyết được nỗi lo trong lòng, cũng có thể giảm bớt sự sợ hãi.

Bởi vì trên đoạn đường này, hai anh em kia cùng ông thuyền trưởng luôn lo lắng sốt vó, tuy Bàn Tử tương đối điềm tĩnh hơn nhưng cũng có thể thấy được trong lòng gã vô cùng căng thẳng, chỉ là không cố ý thể hiện ra mà thôi.

Nhưng giờ thì tốt rồi, mọi thứ đã tạm thời lắng xuống, thời gian cũng mang lại không ít áp lực.

Vì trận chiến đã kết thúc, sự thật sớm muộn cũng sẽ được phơi bày, bước tiếp theo là khống chế con Thủy Hầu Tử này xem có thể lấy được thông tin gì hữu ích không, suy cho cùng trên mặt nước

mênh mông này lại tình cờ lòi ra một con Thủy Hầu Tử.

Cho nên Sở Long cũng tin rằng đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải tự nhiên mà nó đột ngột xuất hiện, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Nhưng Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang thì không định bỏ qua như vậy.

Đặc biệt là Hạ Sơn Hổ, cầm thanh đao trong tay cười hừ hừ: "Được thôi, hôm nay đã để tao đụng phải mày thì nhất định phải bắt lấy mày, tuyệt đối không thể bỏ qua, chúng ta nhất định phải chém cái đầu mày đi, mẹ kiếp cư nhiên dám ở đây giở trò, đả thương anh em tao, tao hôm nay nhất định phải báo thù cho anh trai tao." Hạ Sơn Hổ cầm đao trong tay chuẩn bị kết liễu nó.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, tôi vội vàng chạy tới ngăn cản.

"Đừng nóng vội, phải bình tĩnh đã, vạn lần không được lỗ mãng như vậy, chúng ta hiện giờ chưa nên giết nó, nên cân nhắc kỹ đã, có chuyện gì cứ nghe tôi." Sở Long vô cùng căng thẳng nhắc nhở một câu, đồng thời giữ chặt tay đối phương, muốn gã bình tĩnh lại.

Hiện giờ nếu dễ dàng giết chết nó, ngược lại sẽ thấy quá kích động lỗ mãng, vì một khi vung đao xuống, có lẽ mọi chuyện sẽ kết thúc sớm.

Nhưng Tây Bắc Lang và Hạ Sơn Hổ lúc này không nghe lọt tai nữa, ngược lại cứ nhe răng trợn mắt, thanh đao trong tay lộ ra rõ rệt.

"Làm cái gì thế?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ định ở đây chất nghi thực lực của tôi sao, tôi nói cho anh biết, hôm nay không được đâu, nhất định phải giải quyết nó, nếu không hôm nay chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Đối phương tức đến đỏ

mặt tía tai, lúc nghiến răng nghiến lợi mặt mày xám xịt.

Gã cho rằng anh em của mình không thể chết trắng tay được, đã định động thủ thì phải rút đao ra, nếu không sẽ thấy vô cùng mất mặt.

Chương 998

Sở Long cũng cảm thấy đau đầu không biết phải làm sao, tình huống này e là đối phương căn bản không nghe lọt lời khuyên nào, dù có nói thêm bao nhiêu cũng vô ích.

Trong lúc đối phương đang kích động như vậy, Sở Long giải thích: "Vừa nãy tôi ở con thuyền u linh bên cạnh có thấy mấy cái xác khô, thấy ở đó từng xảy ra một trận chiến, đủ để thấy họ cũng gặp phải sự đe dọa từ Thủy Hầu Tử." Sở Long nói ra nỗi lo trong lòng, muốn Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang có thể dừng tay, bình tĩnh lại một chút, vì hiện giờ nếu kích động lỗ mãng thì ngược lại sẽ tự chuốc họa vào thân, Sở Long không muốn thấy hai anh em họ bỏ mạng vô ích ở đây.

Nhưng hai anh em hiện giờ sớm đã không nghe bất kỳ lời khuyên nào, nói chính xác là đã mất hết lý trí, cho nên nghe lời Sở Long nói xong, đối phương lại lập tức lắc đầu: "Làm cái gì thế?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ định dùng cách này để lừa bịp tôi sao, không được đâu tôi nói cho anh biết, dù sao hôm nay tôi tuyệt đối không bỏ qua." Đối phương cho rằng mình có thực lực, nói xong lập tức lắc đầu, rồi lườm Sở Long một cái, dường như hôm nay ai nói gì cũng không ăn thua.

Hiện giờ Sở Long thực sự đau đầu vô cùng, chẳng có cách nào cả, họ căn bản không nghe khuyên bảo.

Cuối cùng Sở Long cũng chỉ đành lắc đầu: "Đúng là nhân tài mà, giết nó đi, không chừng sẽ dẫn thêm nhiều Thủy Hầu Tử nguy hiểm tới nữa, chẳng lẽ mấy người không cân nhắc sao?" Sở Long nói thêm

vài câu, khuyên nhủ hết lời, suy cho cùng nếu có thể không động thủ thì đó là lựa chọn tốt nhất, vì chỉ cần mọi người còn nghe lọt tai thì đó là cách tối ưu.

Nhưng cái gã kia sớm đã mất hết lý trí, khi Sở Long còn chưa nói hết câu, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn, rồi khoảnh khắc tiếp theo Sở Long sững sờ, vì thấy đối phương đã ra tay.

Một đao hạ xuống, đầu con Thủy Hầu Tử rụng xuống đất, xung quanh bỗng chốc lặng ngắt, Sở Long lúc này đờ người ra, những người khác cũng ngây dại tại chỗ.

Sở Long lúc này thực sự có cảm giác muốn chửi thề, sao lại không có tiền đồ thế nhỉ?

Bình tĩnh một chút không được sao?

Chẳng lẽ chút khí hận này cũng không nuốt trôi được, sao làm được việc lớn chứ?

Hạ Sơn Hổ lúc này lau thanh đao trong tay: "Hận cái gì, tao để xem có đứa nào dám kiêu ngạo nữa, dám đi đắc sắt nữa, đứa nào dám thì tao trực tiếp cầm đao chém đầu nó luôn, dù sao lão tử cũng chẳng sợ." Hạ Sơn Hổ khi nói những lời này còn tỏ vẻ rất ngầu, lúc ngẩng đầu có thể thấy gương mặt gã xám xịt, đủ để chứng minh sự chấn động và phẫn nộ lúc này.

Sở Long biết Hạ Sơn Hổ hiện giờ hết thuốc chữa rồi, khi nghe lời kia, anh biết đối phương đang nói dối.

Cuối cùng, anh em Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang bê xác con Thủy Hầu Tử định vứt xuống nước.

Tiểu Vương và Bàn Tử chỉ biết đứng bên cạnh thở dài.

A Ninh thì an ủi: "Long ca cũng đừng quá để tâm, có lẽ chúng ta lo xa quá thôi, hy vọng mọi chuyện chỉ là do chúng ta lắm lời, lũ khỉ chắc

chạy hết rồi.” Sở Long chẳng thèm tin mấy lời sàm ngôn đó, vì căn bản là không thực tế.

Một khi cái hồ thủy tinh này bị quan sát kỹ, chắc chắn sẽ dẫn đến những chuyện rắc rối vô căn cứ, Sở Long tuyệt đối không tin những kẻ đó có ý tốt.

Trong lúc Sở Long đang lo sốt vó, đột nhiên trên mặt nước xuất hiện một bóng đen khổng lồ lao thẳng tới, sau đó một luồng sáng vụt qua trước mắt.

Khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Tây Bắc Lang, một con khỉ nước từ dưới nước vọt lên chộp lấy vai hắn.

Không chỉ vậy, cả người hắn mất thăng bằng, 'tùm' một tiếng ngã xuống nước.

Hạ Sơn Hổ vì đứng cách boong tàu hơi xa nên mới may mắn thoát nạn.

Lúc này ai nấy đều hiểu ra, chắc chắn là đồng loại của đám khỉ nước đến báo thù, bằng không thì chẳng thể nào xuất hiện yêu quái được.

Sở Long vội vàng hét lên: “Giờ thì hay rồi chứ?

Biết có chuyện thì mau nghĩ cách đi, tuyệt đối đừng manh động.” Tình hình hiện tại đã vượt xa dự tính, Sở Long gào lên một tiếng để nhắc nhở đồng đội.

Hạ Sơn Hổ cuống cuồng gọi đồng bọn ở phía boong tàu nhưng không thấy bóng dáng ai, chỉ nghe thấy những tiếng động đứt quãng, rồi một đàn khỉ nước từ boong tàu tràn tới, vây kín lối đi.

Điều đáng lo ngại nhất cuối cùng cũng xảy ra, vô số khỉ nước từ dưới nước bò lên, từng chút một áp sát, vây khốn bọn họ.

Sở Long, Bàn Tử và Tiểu Ca bị vây ở giữa, mỗi người đều giữ tư thế chiến đấu căng thẳng, quan sát xung quanh với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Đám khỉ nước bò tới rất chậm, liên tục phát ra những tiếng gầm rú.

"Xong đời rồi, mấy gã không nghe lời kia hại cả đám rồi, giờ đồng loại của nó đến báo thù, cứ nhằm vào chúng ta mà gây rắc rối, giờ phải tính sao đây, bước tiếp theo giải quyết thế nào?" Bàn Tử không nhịn được mà càm ràm vài câu.

Nói không sợ là nói dối, dù sao thì đám khỉ nước này chắc chắn sẽ mượn cơ hội này để xử thịt bọn Bàn Tử.

Chương 999

Con dao trên tay Tiểu Ca đang nhỏ máu tong tong, một con khỉ nước lao tới định tấn công liền bị anh ấn xuống đất, nhưng những con khác lại xông lên, dùng móng vuốt cào nát mặt Tây Bắc Lang.

Tây Bắc Lang phát ra một chuỗi tiếng thét thảm khốc, tiếng gào rú ngày càng rõ rệt, khiến người ta sắp phát điên.

Không ai ngờ được lũ khỉ nước này lại điên cuồng đến thế, thậm chí còn dùng phương thức này để đe dọa trực tiếp.

Bọn họ chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không dám lại gần.

Sau khi Tây Bắc Lang và đồng bọn bỏ mạng, lũ khỉ nước lập tức chú ý đến Sở Long, chúng bắt đầu chọn lựa mục tiêu rồi từ từ áp sát.

Tiểu Ca rút đao đứng chắn phía trước, Sở Long và Bàn Tử cũng đứng ở hàng đầu để bảo vệ Hoắc Tú Tú ở phía sau.

"Mọi người đừng đứng tản ra quá, nếu không sẽ bị bọn chúng tóm được đấy, nhớ kỹ phải phối hợp với nhau." Sở Long biết tình hình hiện tại không ổn, không thể nào bình tĩnh nổi, phải tìm cách thoát khỏi rắc rối này càng nhanh càng tốt, bằng không thì phiền phức lớn.

Cả nhóm bắt đầu từ từ tiến về phía trước, vừa đánh vừa tìm cách hội quân lại.

Chẳng mấy chốc, Sở Long đã mệt đến vã mồ hôi hột, căn bản không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Giữa lúc then chốt, Tiểu Ca đột nhiên cầm đao đứng ở vị trí trung tâm, rồi không biết từ lúc nào anh đã rút từ trong túi ra một cây sáo bầu (Hồ lô ti) cực lớn.

Sở Long và Bàn Tử nhìn mà chẳng hiểu gì, không ai biết anh định

làm trò gì, đánh nhau không xong sao mà lại lôi sáo ra thổi?

Trong sự chú ý của mọi người, Tiểu Ca cầm cây sáo bầu trước mặt và bắt đầu thổi.

Sau một chuỗi tiếng hơi thở, tiếng sáo bầu vang lên vô cùng uyển chuyển.

Đám khỉ nước đang nhe nanh múa vuốt nghe thấy tiếng sáo liền như bị kích động, sợ hãi kêu chí chá rồi tản ra xung quanh, không dám lại gần nửa bước.

Sở Long và Bàn Tử nhìn nhau trân trối, thực sự bị cây sáo bầu cũ kỹ kia làm cho kinh ngạc.

"Đệch mợ, sáo bầu mà cũng có lối chơi này sao, đúng là kỹ năng thao tác đỉnh cao!" Sở Long lẩm bẩm một hồi, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Tiểu Ca lộ ra thực lực đặc biệt này khiến mọi người đều thấy sáng mắt ra.

Kỹ năng và thực lực này đúng là khiến người ta phải tâm phục khẩu phục!

Sở Long và Bàn Tử cùng thở phào nhẹ nhõm khi thấy đám khỉ nước lao xuống nước rồi biến mất tăm.

Giải quyết xong tình hình, áp lực trong lòng mọi người cũng vơi đi ít nhiều.

Không ai ngờ được là chuyện lại nghiêm trọng đến thế, tình huống căng thẳng vừa rồi đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Cũng may là có kinh vô hiểm.

Chỉ tiếc là gã Hạ Sơn Hổ và Tây Bắc Lang kia giờ đã 'xong đời' rồi, chắc là không cứu được nữa.

Thấy lũ khỉ nước đã bị dọa lui, Bàn Tử chạy đến bên cạnh Tiểu

Ca, ngó nghiêng một hồi rồi nói: “Ái chà!

Không ngờ Tiểu Ca cậu cũng có nghề đấy nhé, vừa nãy là chiêu gì thế, tiết lộ cho tôi chút đi.” Lúc này hắn không còn sợ nữa, dù sao trong tình huống này người bình thường không thể làm được như vậy, đây đúng là cao thủ của cao thủ.

Sau khi cân nhắc tình hình, mọi người lục tục lùi lại phía sau.

Sở Long nhìn xác hai người kia, chỉ biết thở dài: “Thôi, cứ thủy táng hết đi, ném thẳng xuống biển nhé.” Rõ ràng ông đây đã tốt bụng nhắc nhở để tránh tai nạn, vậy mà hai gã này cứ thích tự làm tự chịu.

Giờ thì hay rồi, ba anh em đoàn tụ dưới kia, coi như là một kết cục 'đại đoàn viên'.

Kết thúc trận chiến, Sở Long thản nhiên phủi bụi trên tay, cảm thán một hồi, lắc đầu thở dài đầy cổ quái.

Loại bỏ được mối đe dọa, cả nhóm rút về phía sau, tìm một chỗ tương đối an toàn để bình tâm lại rồi mới tính tiếp.

Chỉ cần thoát khỏi cái áp lực này thì vấn đề tiếp theo chắc sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Chương 1000

Sở Long nhìn A Ninh rồi hỏi: "Chúng ta cách mục tiêu bao xa nữa?

Chẳng phải bảo có địa cung dưới lòng đất sao?

Giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu." Đi đường này thực sự đã trải qua quá nhiều chuyện, lênh đênh trên mặt nước một ngày một đêm rồi mà vẫn cứ mịt mù, cứ thế này mãi không phải cách.

Sở Long nghĩ cần nhanh chóng tìm một vị trí thích hợp để mọi người rời khỏi đây.

A Ninh lúc này lấy bản đồ ra trải trên bàn, bắt đầu tìm kiếm theo một hướng nhất định.

Cô cầm một thiết bị dò tìm, hí hoáy một hồi nhưng phát hiện chẳng có tác dụng gì.

"Boss, thực sự không có cách nào cả, hình như mất tín hiệu vệ tinh rồi, từ trường ở đây kỳ quái quá, chúng ta bị kẹt rồi!" Một tên đàn em vò đầu bứt tai, nhìn thiết bị với vẻ mặt mịt mờ.

Hắn cũng thấy đau đầu, không hiểu sao thiết bị đang dùng tốt mà đến lúc quan trọng lại hỏng.

Các thiết bị định vị lúc này đều mất tác dụng, không thể sử dụng tiếp, mà đường đi trước mắt chỉ dựa vào dẫn đường, giờ coi như là một nhát dao chí mạng.

A Ninh không tin, bảo mọi người mau chóng điều chỉnh, tu sửa lại các thiết bị liên quan xem có cách nào sửa được không.

Nhưng mấy tay kỹ thuật hì hục một hồi lâu cũng chẳng có cách nào, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Thấy Hoắc Tú Tú cũng bó tay không biết làm sao, Sở Long mới tiến tới nói: "Ôi dào, mấy người nước ngoài này suốt ngày chỉ biết dựa dẫm vào máy móc, thôi để tôi." Nói đoạn, Sở Long thuận tay cầm lấy bản đồ trên bàn, rồi móc từ trong túi ra cái la bàn của mình.

Nhìn Sở Long, ánh mắt họ lộ rõ vẻ nghi ngờ, đặc biệt là sau màn 'thần thao tác' lúc nãy, họ không tin anh có thực lực đó.

Không phải Hoắc Tú Tú xem thường Sở Long, mà là vì họ đã quen dựa vào công nghệ, nếu anh thực sự giải quyết được vấn đề này bằng phương pháp thủ công thì đúng là quá khoa trương, khiến mấy cái thiết bị kia mất mặt quá.

Thế nên họ cảm thấy chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài, trong lòng có ý nghĩ riêng nhưng không nói ra.

Sở Long nương theo la bàn, phân tích các hướng đi theo Đẩu Chuyển Cửu Tinh.

Sau một loạt phân tích, anh bắt đầu lẩm bẩm: "Lạ thật, rõ ràng mình nhìn đúng hướng rồi mà, sao đến giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu!

Chẳng lẽ nó căn bản không xuất hiện sao?" Lúc này Sở Long cảm thấy vô cùng khó hiểu, không tự chủ được mà lẩm bẩm trong lòng.

Nếu hôm nay không làm rõ được mấu chốt vấn đề thì coi như tiêu đời, nên đầu óc anh rối như canh hẹ.

Tất nhiên trong tình huống này chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm thường ngày, nên anh tiếp tục lần mò, sau khi phân tích theo hướng Bắc Đẩu Thất Tinh, anh lập tức định vị được một số chi tiết quan trọng.

Khi đã xác định rõ phương vị, mắt Sở Long sáng lên, đắc ý gật đầu: "Ái chà, tốt quá, không ngờ lại phân tích ra nhanh thế, xem chúng

ta tìm được gì này.” Sau một hồi kinh hô, Sở Long lập tức nhận định phương hướng, rồi bảo tàu tiếp tục tiến về phía trước 20 hải lý.

Quyết định của Sở Long bị A Ninh nghi ngờ.

“Đại ca, anh dựa vào đâu mà nhìn ra được hướng đó, cứ đi tiếp như thế mà tìm được phương vị sao?

Anh không đùa đấy chứ, liệu có tìm được vị trí thật không?” Thấy quyết định của Sở Long, A Ninh đứng bên cạnh nhíu mày, nheo mắt nhìn.

Cô luôn cảm thấy chuyện này có uẩn khúc, không đơn giản như anh nói.

Dường như anh đang dùng phương thức nào đó để cân nhắc các vấn đề tương ứng.

Sở Long lại cười, đáp: “Cứ tin tôi đi, chuẩn không cần chỉnh đâu, yên tâm, tôi đã nói là sẽ chịu trách nhiệm với lời nói của mình, trong lòng tôi đã có sắp xếp.” Nói ra lời này chứng tỏ Sở Long rất tự tin vào quyết định của mình, vì anh biết đi tiếp 20 hải lý nữa sẽ là nơi mục tiêu thực sự tọa lạc.

Nghe xong lời anh nói, đối phương cũng bán tín bán nghi, nhưng rồi lập tức cho tàu giương buồm tiến lên hết tốc lực.

Mọi chuyện thực sự quá khoa trương.

Lúc này, đám người xung quanh đều cảm nhận được nguy cơ, thậm chí có kẻ còn thấy rùng mình.

Không ai đoán trước được nguy hiểm lại đáng sợ đến thế, vượt xa khả năng chịu đựng của mỗi người.

Chương 1001

Điều này khiến tâm lý mọi người căng thẳng, chỉ biết tìm cách giải quyết trong tình cảnh còn lại.

Sở Long đứng ở mũi tàu, nhìn xa xăm ra phía biển khơi, trong lòng thầm tính toán xem điểm dừng tiếp theo sẽ là đâu.

Không biết phía trước điều gì đang chờ đợi, có lẽ là một sự tồn tại ẩn số.

"Hầy, cũng chẳng biết bước tiếp theo phải làm thế nào, liệu có điểm dừng chân nào tốt hơn chờ đợi mình không, mọi người cần phải bình tĩnh lại đã." Sở Long tự lẩm bẩm rồi từ từ nhắm mắt, khẽ xoa thái dương để đầu óc tỉnh táo hơn.

Vì tình hình hiện tại đã vượt xa năng lực của anh, hoàn toàn không chống đỡ nổi.

"Anh Long, ngôi mộ cổ dưới lòng đất sắp tới sẽ thế nào?

Sao đến giờ vẫn chưa có kết quả gì vậy?" Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh có chút mờ mịt, thần sắc lộ rõ áp lực không nhỏ.

Vì lúc này cô luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Sở Long lắc đầu: "Cái này anh cũng không rõ, cứ chờ xem sao đã, cụ thể giải quyết thế nào thì tính sau." Sau khi trấn tĩnh, anh xoa thái dương để gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Vì vấn đề này anh không thể trả lời trực tiếp ngay được.

Theo Sở Long thấy, chuyến đi này sẽ phải đối mặt với đủ loại thử thách, nguy hiểm lớp lớp.

Nếu không thể phản kích kịp thời, không chuẩn bị tâm lý tốt thì có

lẽ sẽ bị khó khăn này đánh bại.

Sở Long đã nhiều lần hỏi Hoắc Tú Tú về chuyện này nhưng cô nàng cứ ngậm miệng không đáp, căn bản không muốn tiết lộ chi tiết cụ thể về ngôi mộ cổ dưới lòng đất đó.

Điều này cũng khiến Sở Long luôn canh cánh trong lòng, thậm chí có chút bất mãn.

Tất nhiên mọi chuyện hiện tại vẫn chưa rõ ràng phải làm sao, chỉ là trong đầu đã có những suy tính sơ bộ mà thôi.

Sau khi cân nhắc xong xuôi, Sở Long hất tóc, điều chỉnh lại suy nghĩ.

Chỉ cần dốc hết sức tìm cách giải quyết vấn đề, tin rằng sau đó sẽ có kết quả hữu ích.

Mọi người đều điều chỉnh trạng thái, khi đã bình tâm lại thì mới có cách giải quyết mới.

Cuối cùng, sau cơn kinh hoàng, họ cũng tìm ra được một vài phương pháp.

Theo hướng đi thẳng phía trước, vượt qua một vùng biển, dường như đã quá 40 hải lý.

Cuối cùng, họ đến được một nơi có xoáy nước khổng lồ, nơi đó mây vần sóng cuộn, sóng hoa cuồn cuộn không ngừng.

"Oa, không ngờ sóng phía trước lại dữ dội thế này, xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Nhìn tình hình phía trước, mọi người không nhịn được mà kinh thốt, mắt trợn tròn, bất giác lấy tay che miệng.

Một cảnh tượng chấn động vượt xa trí tưởng tượng của người bình thường, khiến ai nấy đều phải cảm thán.

Tiến lên phía trước nhất, họ thấy một hòn đảo vô danh, thậm chí

có thể thấy rõ tình trạng ở đây.

“Nhìn kìa, mọi người mau nhìn phía trước kìa, thực sự có một hòn đảo!” Hoắc Tú Tú đột nhiên kêu lên, ngón tay chỉ về hướng đó.

Mọi người nhìn theo hướng tay cô, quả nhiên trước mắt xuất hiện một hòn đảo nhô lên mặt nước.

Hòn đảo hiện ra rõ mồn một trước mắt, thậm chí có thể thấy rõ những gợn sóng lăn tăn xô vào bờ.

Thấy cảnh này, mọi người đều không nhịn được mà vỗ tay hoan hô, thậm chí có người bắt đầu reo hò.

“Oa, đúng là công phu không phụ lòng người, cứ tìm thế này thì cuối cùng cũng thấy rồi!” Thấy vậy, Sở Long không nhịn được mà kêu lên với những người xung quanh, liên tục vỗ tay và giơ ngón tay cái tán thưởng.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta chấn động.

Nếu không đoán sai, vị trí đánh dấu trên bản đồ chính là hòn đảo trước mắt này.

Chương 1002

Sở Long ra lệnh cho các thủy thủ tăng tốc, điều khiển tàu áp sát hòn đảo.

Khi Sở Long, Bàn Tử và Tiểu Ca đang chăm chú nhìn hòn đảo, A Ninh đứng phía sau cứ nhìn chằm chằm vào Sở Long, không hiểu sao cô cảm thấy mình không nhìn thấu được người đàn ông này.

Có lẽ vì hai người quá quen thuộc, hoặc thông qua một loạt sự việc, sự thần kỳ mà Sở Long thể hiện đã vượt xa tưởng tượng.

"Hắn là loại đàn ông gì vậy, sao lần nào cũng tìm được những điểm mấu chốt khéo léo như thế, không cần công nghệ cao mà vẫn tìm được vị trí thực sự?" Lúc này A Ninh bắt đầu lẩm bẩm trong lòng.

Sở Long trong mắt cô như một ẩn số, không thể rõ thực lực thật sự của anh ta đến đâu.

Cứ ngỡ là phải tiếp tục lênh đênh vô định trên biển, căn bản không tìm được chỗ dừng chân.

Nhưng Sở Long lại luôn có những hành động kinh người, đặc biệt là lúc này, anh đã thể hiện bản lĩnh thật sự khi tìm đúng vị trí giữa muôn trùng khơi.

Đối với Sở Long mà nói, đây là điều đáng để người ta cảm thán nhất, có lẽ là điểm khác người của anh.

Sở Long lại quay đầu nhìn đám người phía sau rồi nói: "Thấy chưa, mục tiêu ở ngay phía trước rồi, chỉ cần chúng ta tiến lên thì mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi, ha ha ha, không ngờ lại tuyệt vời thế này!" Sở Long phấn khích cực độ.

Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng gật đầu đồng tình.

Khi tàu sắp áp sát, lông mày Sở Long đột nhiên nhíu lại, anh dụi mắt, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Không đúng, hình như không phải đảo thật, chẳng lẽ là hải thị thận lâu?" Giữa lúc còn đang ngẩn người, anh liền cầm một vật ném về phía trước.

Một hòn đá lớn rơi xuống nước tạo thành một vòng sóng, Sở Long lập tức hiểu ra.

Hiện tại mọi người đều bị ảo giác đánh lừa, vì trước mắt căn bản không có hòn đảo nào, chỉ là một hiện tượng quang học, một cái hải thị thận lâu mà thôi.

Điều này khiến Sở Long cảm thấy rất bất ngờ, sao tự nhiên phía trước lại xuất hiện hải thị thận lâu?

Không phải là chuyện lạ, nhưng mọi thứ đều là giả, vượt xa trí tưởng tượng.

Cứ tưởng đã tìm thấy mục tiêu, có thể trực tiếp lên đảo tìm ngôi mộ cổ.

Vậy mà khi vạn sự đã chuẩn bị xong xuôi thì lại phát hiện tất cả chỉ là hư ảo, chẳng thấy mộ cổ đâu, cũng chẳng thấy hòn đảo nào.

Tất cả chỉ là một hiện tượng khúc xạ ánh sáng tạo ra hải thị thận lâu trước mắt.

Cảm giác vô cùng hụt hẫng, Sở Long vò đầu bứt tai: "Nhưng theo bản đồ thì nó phải ở loanh quanh đây chứ, hay là chúng ta xem dưới nước có mộ cổ không." Theo Sở Long, nếu vị trí đã tìm đúng thì không sai được, chắc chắn nó nằm dưới đáy nước, vì giữa vùng biển mênh mông này, nếu mộ cổ có tồn tại thì cũng phải ở dưới đáy.

Bàn Tử lúc này thở dài một tiếng: "Anh bạn à, anh đùa dai quá đấy, anh thấy thân hình tôi thế này có hợp để lặn xuống dưới không?

Tôi mà chìm xuống là coi như xong đời luôn.” Vừa nói, Bàn Tử vừa bày ra bộ mặt khổ sở, ý là một khi đã xuống thì chắc chắn không lên được nữa.

Nghe Bàn Tử nói, Sở Long suýt nữa thì phì cười.

Nhìn cái thân hình của Bàn Tử đúng là không hợp để lặn sâu thật.

Lúc này, A Ninh tự nguyện bước tới: “Sở Long, chỗ tôi đã chuẩn bị sẵn mấy bộ đồ lặn, người của tôi hoàn toàn có thể xuống dưới thám thính tình hình.” Nói xong, cô gọi mấy gã lính thuê đã thay sẵn trang bị người nhái, chuẩn bị lặn xuống nước tìm mộ cổ.

Sở Long, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử chỉ việc đứng trên boong tàu chờ đợi.

Liên tục mấy tiếng 'tùm tùm' vang lên, đám người nhái lặn xuống đáy biển rồi biến mất giữa đại dương bao la.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú nhìn ra mặt biển cảm thán: “Kẻ nào mà não to thế không biết, lại đi xây mộ dưới đáy biển, rồi làm sao đảm bảo bao nhiêu năm qua nước không tràn vào trong mộ?” Bàn Tử vốn không thích hỏi nhiều, nhưng lần này thực sự thấy tò mò.

Vì anh cảm thấy mọi chuyện thực sự quá kỳ quái, vượt xa tưởng tượng của cá nhân, nên muốn tìm hiểu ngọn ngành.

Nghe thấy vậy, Sở Long cười lớn.

“Chuyện này có lẽ cũng thành ẩn số chưa có lời giải, muốn tìm đáp án thật sự thì chúng ta chỉ có cách tìm được lối vào ngôi mộ, rồi vào xem chủ nhân là ai, từ đó mới biết được cách xây dựng thực sự.

Chương 1003

Thế nên mấy anh em mình phải cố gắng lên, phối hợp thật tốt, tuyệt đối đừng để xảy ra sai sót gì." Ngôi mộ dưới nước này, thực ra mỗi người đều có mục đích riêng trong lòng.

Mục đích của Bàn Tử là đơn giản nhất, đó là phát tài, vớ được chút lợi lộc để sau này sống sung túc.

Sau khi ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, hắn đã vớ được một mớ bảo vật, định bụng mang đi đấu giá là có thể trở thành đại gia giàu nhất Phan Gia Viên.

Không phải khoe chứ, lúc đó hắn đã mơ tới cảnh suốt ngày nghe nhạc, hát hò và chém gió với thiên hạ rồi.

Nhưng vạn lần không ngờ, người tính không bằng trời tính, đồ chưa kịp tẩu tán đã bị người ta chặn đường, báo cáo khiến toàn bộ vật phẩm bị tịch thu sạch sành sanh.

Thành ra chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung của Bàn Tử chỉ tổ làm giàu vốn kiến thức và trải nghiệm mạo hiểm chứ chẳng được cái lộc lá gì.

Đó cũng là lý do vì sao Bàn Tử lại bi thảm đến mức phải theo Sở Long vào đây, vì bị dồn vào đường cùng, không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến chuyện này, Bàn Tử chỉ muốn ôm đầu mà khóc.

Sở Long thì khác, anh luôn muốn tìm ra bí mật thực sự của Lão Cửu Môn, muốn biết vì sao mười mấy năm trước, Lão Cửu Môn vốn đang liên kết trộm mộ lại đột ngột rửa tay gác kiếm.

Dù sao thì mấy chục năm trước, Lão Cửu Môn có đủ các môn phái

Mô Kim Hiệu Úy này nọ, anh hùng nhân tài lớp lớp.

Thời đó quản lý không nghiêm ngặt như bây giờ, nên trộm mộ dưới lòng đất trở thành một con đường làm giàu của Lão Cửu Môn.

Có biết bao nhiêu gia tộc lớn tham gia liên kết trộm mộ mới có thể thực sự phất lên, có được tích lũy ban đầu.

Nhưng một liên kết trộm mộ mang lại lợi nhuận khổng lồ như thế, vì sao sau đó lại bặt vô âm tín?

Lão tửu hoàn toàn có thể mượn tay nghề giỏi của mình để tiếp tục, vậy mà cuối cùng lại chọn cách im hơi lặng tiếng, cách làm này khiến Sở Long cảm thấy vô lý, anh biết chắc chắn bên trong ẩn chứa huyền cơ khác.

Thế nên Sở Long không định bỏ cuộc, nhất định phải tiếp tục theo hướng này, phải làm rõ ngọn ngành, tin rằng bên trong chắc chắn có bí mật khác, chỉ là hiện tại cần phải tính toán lại.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, những hình ảnh liên quan lại không tự chủ được mà hiện lên trong đầu Sở Long.

Lúc này Sở Long vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử: "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi kết quả và bí mật đều ở dưới kia." Được Sở Long an ủi, Bàn Tử ừ một tiếng, gật đầu không nói thêm nữa.

Nhưng Bàn Tử lén nhìn Tiểu Ca rồi lại nhìn A Ninh ở đằng xa, đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Hắn ghé sát vào Sở Long hỏi: "Sở Long, nói thật đi, trên đời này thực sự có cái gọi là bí mật trường sinh bất lão hay vĩnh sinh không?

Hay là các vị hoàng đế cổ đại thực sự đã tìm ra được cách vĩnh sinh?" Bàn Tử cũng chẳng biết tại sao đầu óc mình lại đột ngột nảy ra câu hỏi này, lúc trước cũng từng nghĩ qua nhưng không mãnh liệt như bây giờ.

Trong mắt Bàn Tử, gã thương nhân nước ngoài Boyd là một kẻ ngốc, có tiền mà không có não.

Chỉ vì một lời đồn vô căn cứ mà tốn bao công sức, bỏ ra đống tiền thuê đội khảo cổ đi khắp thế giới tìm kiếm bí mật vĩnh sinh.

Người bình thường chắc đã sớm nghi ngờ nhân sinh, thậm chí mắng gã là đồ ngu rồi.

Nhưng giờ nghĩ lại những hành động và sự sắp xếp cụ thể của Boyd, Bàn Tử lại có suy nghĩ khác.

Gã Boyd kia dường như không hề đơn giản, có lẽ bên trong còn có uẩn khúc gì đó.

Bởi vì Boyd đã xây dựng được một đội ngũ khảo cổ siêu lớn, trang thiết bị tiên tiến như vậy, yêu cầu duy nhất chỉ là tìm kiếm bí mật vĩnh sinh.

Lại giống như các vị hoàng đế cổ đại, luôn theo đuổi cái gọi là vĩnh sinh, luyện đan, trường sinh bất lão... sự theo đuổi đó đã khiến biết bao nhiêu người dấn thân vào.

Nếu nó đã tồn tại thì chắc chắn phải có lý do của nó, nếu thực sự không có nguyên nhân gì thì sao có thể lưu truyền đến tận bây giờ, nghìn thu không đổi.

Thế nên Bàn Tử bắt đầu đoán già đoán non, cảm thấy bên trong có lẽ chứa đựng một bí mật mà không ai biết tới.

Nghe một loạt câu hỏi của Bàn Tử và nhìn bộ dạng mịt mờ của hắn, Sở Long chỉ quay đầu nhìn vài cái, rồi lại vỗ vỗ vai nhưng không nói gì, biểu cảm trên khuôn mặt cực kỳ cổ quái.

Chương 1004

Điều này lại khiến Bàn Tử thấy tò mò, không biết Sở Long có ý gì?

"Sở Long, cậu chưa trả lời tôi đấy, ý cậu là sao?

Chẳng lẽ trên đời thực sự có chuyện thần kỳ như thế à?

Mau phân tích cho tôi nghe đi, hôm nay mà không nói rõ thì tôi đứng ngồi không yên mất." Lúc này Bàn Tử thực sự hăng máu, bám lấy Sở Long truy hỏi không ngừng, có vẻ như hôm nay nhất định phải hỏi cho ra ngô ra khoai, nếu không thảo luận được kết quả thì hắn chắc chắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long mới cười bảo: "Thực ra ấy mà, đôi khi mọi bí mật đều giấu kín trong lòng, nếu thực sự muốn truy cầu thì phải rèn luyện tâm chí, lao khổ gân cốt." "Giả sử tôi mà có bí mật đó, thì tại sao đến giờ vẫn chẳng thấy ai xuất hiện cả?

Sao các vị hoàng đế cổ đại lại cứ phải khổ sở theo đuổi làm gì?

Tôi đã trải qua bao nhiêu sinh tử nạn, gặp bao nhiêu chủ nhân ngôi mộ, có kẻ nào thực sự sống lại được đâu." "Nhưng nếu bảo tất cả đều là giả, là hư vô huyễn hoặc, thì cái tay Tiểu Ca kia lại là một ẩn số chưa có lời giải.

Trước đó tôi đoán Muộn Du Bình chính là Trương Khởi Linh, hậu duệ của nhà họ Trương như lời đồn!

Có thể giữ được dung nhan không đổi suốt mấy chục năm, thật đáng kinh ngạc!" Nói đến đây, ngay cả Sở Long cũng không tự chủ được mà hít một hơi khí lạnh.

Vì anh cảm thấy chuyện này đến giờ vẫn không có kết quả, căn

bản không ai có thể thấu triệt bí mật thực sự bên trong.

Ngay cả gã Trương Khởi Linh trước mặt này, Tiểu Ca rốt cuộc từ đâu đến, người ở đó định làm gì, mục đích ra sao, đi đâu về đâu, tất cả vẫn là một ẩn số.

Thế nên Sở Long cảm thấy đối với chuyện này nên giữ một thái độ kính sợ, không đi sâu tìm hiểu chân lý, cũng đừng nói quá nhiều, vì nói nhiều cũng chẳng có ích gì.

Nghe Sở Long phân tích, đối phương dường như đã hiểu ra điều gì đó, thế là Bàn Tử gật đầu: "Ồ, nói như cậu thì hình như tôi cũng hiểu ra được vài phần rồi!" Lúc này trong lòng đối phương như bừng tỉnh, những biểu cảm trên mặt cũng đã có chút quan điểm cá nhân.

Thấy hắn đã có cách nhìn riêng, Sở Long cười lớn, vỗ nhẹ vào vai hắn: "Cũng tạm rồi đấy, rõ ràng giờ ông không còn ngốc nữa, chỉ cần phân biệt rõ thực tế và suy nghĩ theo hướng đó thì sẽ thấy mọi chuyện khá ổn." Sở Long luôn muốn nhìn thấy kết quả, tin rằng đối phương chắc cũng hiểu được phần nào bí mật bên trong.

Những điều ảo diệu và học vấn trong đó rất sâu xa, muốn tìm hiểu thấu đáo thì cần nắm bắt thêm nhiều chi tiết nữa.

Khi Sở Long và Bàn Tử đang mải chuyện trò, đột nhiên một người nhái từ dưới nước ngoi lên, vẫy tay hét lớn: "Tìm thấy rồi, tôi tìm thấy một con tàu dưới đáy!" Câu nói này lập tức khiến mọi người xôn xao, Sở Long, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đồng loạt tiến về phía trước, ngay cả Tiểu Ca trầm mặc cũng lộ vẻ nghi hoặc.

A Ninh lúc này cũng rất vui mừng, vội vàng vẫy tay ra hiệu mang mấy bộ đồ lặn còn lại ra.

"Người của tôi tìm thấy một con tàu cổ dưới đáy, tôi tin là ngôi mộ cổ Cát Tường mà chúng ta tìm kiếm chắc chắn nằm ở dưới đó,

mau chuẩn bị xuống thôi...” Nói đoạn, A Ninh cầm lấy thiết bị chạy sang bên cạnh để thay đồ lặn.

Vì ngôi mộ nằm dưới nước nên muốn vào trong bắt buộc phải mặc trang bị lặn, bằng không thì khó mà vào được.

Nếu thực sự có thể thuận lợi tìm được thời gian cụ thể của ngôi mộ dưới nước này, có lẽ đối với bọn họ sẽ là một khởi đầu mới.

Thế là mọi người bắt đầu hối hả chuẩn bị, ai nấy đều nở nụ cười, vẻ mặt đã bình tĩnh lại nhiều.

Trong tình huống này, thần sắc của họ đã có sự thay đổi cực lớn.

Những người khác cũng tĩnh tâm lại, bàn bạc riêng với nhau về những thao tác cụ thể tiếp theo.

Vì hiện tại sự việc đã rành rành trước mắt, dù có chấp nhận thực tế hay không, có hiểu được tình hình hay không thì cũng bắt buộc phải chọn cách đối diện và tiếp nhận, vì họ không còn cách nào khác.

Chẳng mấy chốc mọi người đều lục tục chạy tới, vỗ tay và giơ ngón cái khen ngợi, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Đám đàn em xung quanh cũng gật đầu tán thưởng, rồi đứng nép vào các góc tường.

Tiến lên phía trước, mọi người bắt đầu chuẩn bị kỹ càng.

Sở Long và Hoắc Tú Tú cũng đã mặc xong đồ lặn, khi nhìn sang A Ninh, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, Sở Long không nhịn được mà chú ý thêm vài cái.

“Ha ha, không ngờ dáng người cô cũng chuẩn đấy chứ, mặc bộ trang bị này vào trông cũng ra dáng lắm.” Lúc này anh không tự chủ được mà quan sát kỹ hơn, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái.

Bị Sở Long trêu ghẹo, đối phương lập tức thấy hơi ngượng

ngùng.

Không hiểu sao điểm chú ý của Sở Long lại khác người như thế, cứ nhìn chằm chằm vào cơ thể người ta.

Chương 1005

Thế là trong tình huống này, cô nàng lập tức ho khan hai tiếng: "Này, đừng có nói nhảm nữa!

Mau lên, chúng ta còn chính sự phải làm, đừng quên chuyện quan trọng nhất đấy." Sau khi bị cô ấy nghiêm giọng mắng cho vài câu, Sở Long và Bàn Tử nhìn nhau rồi phá lên cười ha hả.

Trong tiếng cười vui vẻ đó, dường như ánh mắt họ còn ẩn chứa một tầng ý nghĩa sâu xa khác.

Tất nhiên mọi thứ đều mập mờ, ai nấy đều hiểu rõ trong lòng, Sở Long cũng không vạch trần làm gì.

Sở Long lúc này khởi động gân cốt một chút rồi lên tiếng: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau lên nào, Bàn Tử cậu phải cẩn thận đấy." Sắp hành động rồi, Bàn Tử vẫn không quên trêu chọc lại.

Bị nói trúng tim đen, Bàn Tử có chút ngượng ngùng, trừng mắt nhìn Sở Long: "Làm cái gì mà cứ như trẻ con thế, không thèm nói cho cậu biết chứ ở Phan Gia Viên tôi cũng là một bông hoa đấy nhé, chẳng qua bình thường tôi khiêm tốn nên mới ăn cho béo ra thôi, chờ tôi giảm cân xong thì cũng là một soái ca vạn người mê đấy." Bàn Tử còn tự luyến hất tóc một cái rồi quay đi không thèm nhìn Sở Long nữa.

Câu nói này khiến Hoắc Tú Tú và A Ninh đều bật cười, Bàn Tử đúng là một cây hài.

Có một 'hoạt bảo' như hắn trong đội, áp lực dường như cũng giảm đi không ít.

Đầu tiên là Hoắc Tú Tú và A Ninh nhảy xuống nước 'tùm tùm', Sở Long và Bàn Tử theo sau.

Có lẽ vì sợ hãi điều gì đó nên khi đứng trước mép nước, Bàn Tử cứ ngập ngừng mãi không dám nhảy, vẻ mặt trông rất khó khăn, như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Sở Long hỏi: "Này, làm sao thế?

Mau lên chứ, bình thường chẳng sợ gì mà giờ nhát thế, đàn ông con trai thì xông lên xem nào." Sở Long dùng khích tướng kế để kích động đối phương.

Bị Sở Long nói khích, Bàn Tử lập tức thấy ngượng, nhưng vẫn cố thanh minh: "Sợ cái gì?

Bàn gia tôi mà biết sợ à?

Vừa nãy tôi chỉ đang khởi động chút thôi, muốn nhảy xuống thì tư thế cũng phải đẹp chứ." Một màn khoe mẽ bị Sở Long vạch trần khiến hắn ngượng chín mặt, thậm chí có chút cạn lời.

Nghe Bàn Tử bao biện, Sở Long chỉ lắc đầu cười trừ không thèm chấp.

Cuối cùng Sở Long một mình tiến lên, nhún chân một cái rồi lao mình xuống nước lặn mất.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng phải đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, cuối cùng mới lấy hết can đảm, chậm rãi tiến ra mép biển rồi nghiêng người lao xuống.

Khi hắn nhảy xuống, một cột sóng lớn bắn lên tung tóe, cả đám cũng vừa len lỏi vào trong, từng chút một lặn về phía trước.

Khi vào bên trong, mặt nước đục ngầu, thậm chí không dám mở miệng vì sợ nuốt phải nước bẩn.

Vừa vào tới nơi, tôi cảm thấy mình sắp phát điên, không ngờ hôm nay lại đen đủi thế, thậm chí không thể bơi mạnh mẽ được.

Trong tình huống này, chỉ có thể liên tục nín thở, dùng tay che mũi miệng và cố gắng hết sức để bơi tiếp.

Những người khác có trang bị lặn đầy đủ nên nhanh chóng lặn xuống đáy.

Thực sự là không nhìn thì không biết, nhìn rồi mới thấy hết hồn nha, khi xuống tới nơi thì cảnh tượng bên trong đúng là hùng vĩ vô cùng.

Đặc biệt là ở dưới đáy sâu nhất, một con tàu đắm khổng lồ nằm im lìm trên một rạn san hô.

Con tàu lún sâu vào bùn lầy, thân tàu nhô cao vài tấc, bùn cát bao phủ lấy nó.

Ở những tầng khác, mọi người cầm đèn pin soi kỹ, cúi thấp người nhìn không chớp mắt.

Thấy cảnh này, Sở Long không khỏi cảm thán: "Trời ạ, đây quả thực là mộ cổ dưới nước, chúng ta không tìm sai chỗ rồi, chính là nó!" Sở Long thốt lên đầy phấn khích, cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh lực.

Nếu đứng trước cảnh tượng chấn động này mà vẫn dửng dưng thì đúng là vô vị.

Thế là Sở Long khởi động gân cốt, xoay cổ tay, cảm giác máu chiến đấu lại dâng trào.

Theo sự dẫn dắt của nhóm A Ninh, họ nhanh chóng tiếp cận mạn tàu đắm.

Chương 1006

Đến nơi, mọi người bắt đầu quan sát kỹ hơn, chú ý đến những phần đất đá và khu vực phía dưới.

Qua phân tích, có thể thấy nơi này có rất nhiều điều cấm kỵ, tin rằng ở dưới cùng sẽ tìm thấy vị trí hữu dụng.

Sở Long ở dưới nước không thi triển được hết khả năng, bộ đồ lặn thực sự khiến anh thấy hơi gò bó.

Thế là anh lại hì hục cào bới phía trước để tìm một lối vào thích hợp.

Cả nhóm tốn bao công sức 'cửu ngưu nhị hổ' mới tìm thấy một lối vào thực sự.

Vì dòng nước bên trong quá xiết, lại ở sâu dưới đáy nên căn bản không thể vung tay múa chân được, chỉ có thể nương theo áp suất nước mà từ từ nhích từng bước một.

Không thể nói chuyện, họ chỉ có thể dùng tay ra hiệu để truyền đạt thông tin.

“Kẻ nào thế không biết?

Đầu óc có vấn đề à, sao lại đặt mộ ở chỗ này, chắc chắn là có vấn đề rồi mới nghĩ ra được cái ý tưởng này!” Nhìn tình hình dưới đáy, Bàn Tử không nhịn được mà càm ràm trong lòng.

Bởi vì người bình thường tuyệt đối chẳng ai nghĩ đến chuyện đặt mộ ở sâu dưới đáy biển thế này.

Trừ phi là kẻ ngu ngốc nhất, bằng không thì tuyệt đối không làm thế.

Tất nhiên giờ có than vãn cũng vô ích, vì sự thật đã rành rành ra đó, có không muốn cũng chẳng thể chê bai gì được.

Thế là cả nhóm cứ lầm lũi tiến về phía trước, cuối cùng cũng tiếp cận được khu vực trung tâm.

Ở tầng đáy cùng, họ dùng tay đập liên tục vào lớp vỏ tàu, cuối cùng cũng tạo ra được một lỗ hổng, những người phía sau cũng nối đuôi nhau vào.

Theo khe hở đó tiến vào sâu bên trong, len lỏi qua các ngóc ngách đến tận cùng, ai nấy đều thở hồng hộc, tìm được một cách giải quyết tốt.

Vào đến bên trong, Sở Long dùng sức lôi một vật lớn che chắn lại, một tiếng 'rắc' vang lên, lối thoát phía sau đã bị chặn đứng hoàn toàn.

Khi vật đó vừa sập xuống, một luồng khí mạnh phun ra, sóng nước bắt đầu dao động dữ dội.

Điều khiến mọi người bất ngờ là khi lỗ hổng vừa được bịt kín, bên trong đã hình thành một không gian kín hoàn toàn, nước ở phía dưới lập tức bị chặn đứng.

"Khụ, khụ, khụ..." Bàn Tử vì to béo, bị bó trong bộ đồ lặn nên sắp nghẹt thở đến nơi, không nhịn được liền vội vàng tháo mũ lặn ra, há miệng thở dốc rồi ho sặc sụa.

Suýt chút nữa thì hắn bị nghẹt chết, nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn là đi đời nhà ma.

"Mẹ nó, tôi không chịu nổi nữa đâu, sau này có việc thế này thì đừng có gọi tôi nhé, thực sự chịu không thấu, cái chỗ quái quỷ gì thế này không biết." Bàn Tử liên tục than vãn, tay không ngừng đấm vào ngực mình cho dễ thở.

Sở Long, Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng lần lượt tháo bỏ trang bị lặn

trên người.

Ai nấy đều tham lam hít lấy hít để không khí, như thể sợ bị người khác tranh mất, vì lúc này được hít thở không khí đúng là khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, mọi người lau mồ hôi trên trán rồi tìm một chỗ dừng chân để nghỉ ngơi.

Vì bản thân nơi này đã đầy nguy hiểm, tình hình vượt xa khả năng chịu đựng của cá nhân.

Thế nên để đảm bảo thắng lợi, mọi chuyện phải thật cẩn trọng, đi từng bước một, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Vừa đặt chân vào bên trong, đột nhiên họ cảm nhận được một luồng sóng nước chấn động từ bên ngoài, thậm chí còn có một luồng khí mạnh xung kích khiến họ suýt thì không trụ vững, chỉ biết tìm một vật lớn để bịt kín lỗ hổng lại.

Khi lỗ hổng đã được lấp kín, tảng đá đè nặng trong lòng mọi người mới được trút bỏ, họ cũng trầm mặc hơn.

Vốn tưởng sẽ gặp rắc rối to, nhưng xem ra chuyện không đơn giản như thế, cả nhóm nhìn nhau gật đầu, thầm cảm thấy may mắn vì đã vượt qua được cảnh tượng vừa rồi.

Giờ thì tốt rồi, sự thật đã bày ra trước mắt, tình hình cụ thể cũng đã rõ, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Tiến lên phía trước, mọi người tĩnh tâm lại, dần dần tụ họp lại phía sau, trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

Chương 1007

Tin rằng lúc then chốt sẽ giải quyết được mọi chuyện, thoát khỏi những rắc rối này, sẽ không phức tạp như đã nghĩ.

Sau khi mọi người đã bình tĩnh, Sở Long bắt đầu lấy những đồ dùng đã chuẩn bị sẵn ra.

"Chúng ta mau vào trong thôi, không chừng bên trong chính là nơi mấu chốt mà chúng ta đang tìm đấy!" Sở Long lập tức lên tiếng khích lệ tinh thần mọi người.

Đã đến nước này thì phải xông lên thôi, dù phía trước vẫn còn nhiều ẩn số nhưng thời cơ đã chín muồi, bắt buộc phải tiến về phía trước.

Thế là anh dẫn theo mọi người chậm rãi đi tiếp, vượt qua một khoảng đất trống rồi tìm được một nơi tương đối an toàn.

Ở đây có một không gian rộng lớn, thậm chí trên tường còn có những hình vẽ, những họa tiết hiện ra ngay trước mắt.

Tất cả những hình ảnh đó in đậm vào tâm trí họ, rõ mồn một và vô cùng chấn động.

"Oa, tuyệt quá, đúng là công phu không phụ lòng người, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy rồi!" Anh bắt đầu cảm thán, không nhịn được mà vỗ tay phấn khích.

Vì lúc này tìm được lối ra đúng là một điều không tưởng, anh quyết tâm phải đạt được mục tiêu.

Tiến sâu xuống dưới, anh cầm đèn pin soi dọc theo bức tường, nhìn rõ những họa tiết bên trong.

Trên đó điêu khắc những phù văn liên quan, dường như muốn

truyền đạt một thông điệp nào đó, những hình ảnh con người trong đó đều có những hành động rất kỳ quái.

Nhìn những bức bích họa đó, Sở Long nảy ra một ý tưởng táo bạo, anh muốn mang toàn bộ thông tin này ra ngoài, tin rằng khi trở về sẽ có một lời giải thích thỏa đáng hơn.

Sở Long vừa quan sát vừa cầm máy ảnh, nhắm thẳng vào những bức bích họa trên tường mà chụp liên tục.

Một loạt ảnh đã ghi lại toàn bộ những họa tiết đó, có thể thấy bích họa ở đây tinh xảo đến mức nào.

"Này Sở Long, cậu làm cái gì thế?

Chụp ảnh à?

Đừng quên hôm nay chúng ta đi tầm bảo chứ không phải đi chụp ảnh dạo nhé." Bàn Tử đứng bên cạnh thấy lạ, liền hỏi ngược lại một câu.

Dù sao mọi người cũng đang mải tìm kiếm bí mật ẩn giấu, vậy mà Sở Long lại cứ cầm máy ảnh chụp choạch, thật là chẳng hiểu mô tê gì.

Nghe thấy lời nghi hoặc của đối phương, Sở Long chỉ cười, vẻ mặt đầy tự tin.

Đối với anh chuyện này quá đơn giản, không có gì phải khoa trương cả.

Sở Long cầm máy ảnh giải thích cho Bàn Tử: "Ông thì biết cái gì, trong này ẩn chứa hơi thở của thời cổ đại đấy, lúc đi Giáo sư Âu Dương đã đích thân dặn dò tôi, sau này có xuống mộ cổ thì tốt nhất là để lại chứng cứ và tư liệu cổ đại, ví dụ như mấy bức ảnh này, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nghiên cứu sau này." Hóa ra Sở Long chụp những thứ này là vì lời hứa với Giáo sư Âu Dương.

Vì chuyện hai học sinh của giáo sư đã mất mạng, Sở Long vẫn luôn cảm thấy cắn rứt lương tâm, cảm thấy chuyện đó có liên quan đến mình, đáng lẽ lúc đó anh nên cực lực ngăn cản mới phải.

Hoặc để bù đắp lỗi lầm, Sở Long sẽ cố gắng ghi lại những hình ảnh này, nó sẽ có tác dụng cực lớn cho ngành khảo cổ học cổ đại.

Bàn Tử cười ha hả: "Ha ha, tôi sớm đã nhìn ra rồi, cậu đúng là một người trọng tình trọng nghĩa, không ngờ lại đi nghe lời lão giáo sư kia, thôi được rồi, tôi ủng hộ cậu hết mình." Sở Long tỉ mỉ chụp lại từng văn tự cổ trên tường và cả những hình thù kỳ quái kia nữa.

Vì những hình vẽ này đều được khắc ở đây, tin rằng chụp lại cũng có thể dễ dàng nghiên cứu.

Hoắc Tú Tú thấy lạ, liền hỏi: "Lạ thật, một ngôi mộ cổ nằm sâu dưới lòng đất và bị bịt kín hoàn toàn thế này, sao bên trong lại có không khí và oxy lưu thông nhỉ?

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ có đường thông hơi nào đó à?" Đó chính là điều khiến Hoắc Tú Tú thắc mắc nhất lúc này.

Dù sao đây cũng là một ngôi mộ nằm sâu dưới đáy biển, một vùng đất lạnh lẽo và bị bọc kín, làm sao có thể có không khí lưu thông được.

Thật là không thể giải thích nổi, Hoắc Tú Tú cũng như 'sư đầu trọc vò đầu bứt tai' chẳng hiểu gì, càng như vậy cô càng muốn tìm hiểu ngọn ngành, thậm chí là tìm kiếm những luồng khí đang chuyển động bên trong.

Nghe thấy câu hỏi, Sở Long cũng chỉ biết nhún vai cười khổ.

Chương 1008

Thú thực là ngay cả anh cũng chẳng rõ chuyện này ra sao, nói gì đến chuyện thảo luận nữa.

A Ninh, người vẫn im lặng nãy giờ, bỗng nhiên lên tiếng: "Thực ra cũng chẳng phức tạp đến thế đâu.

Mỗi khi thủy triều lên hoặc xuống, theo sự nhấp nhô của sóng biển, sẽ có những khoảnh khắc mà hầm mộ thông trực tiếp với bên ngoài.

Khi đó, một lượng lớn không khí sẽ được tràn vào trong.

Đợi đến khi triều dâng lên lần nữa, không khí sẽ bị khóa lại bên trong, tạo thành một hệ thống lưu chuyển khí trong không gian kín này." Lời giải thích tuy hơi trừu tượng và mang tính khách quan, nhưng nghe kỹ thì cũng khá có lý, khiến Hoắc Tú Tú, Sở Long và Bàn Tử gật gù hiểu ra.

Có vẻ như A Ninh đã chuẩn bị bài vở rất kỹ trước khi đến đây, nếu không cô ta cũng không am hiểu về cổ mộ này đến vậy.

Tiến sâu vào bên trong, Sở Long cầm la bàn trong tay để tìm hướng.

Tuy đã vào trong nhưng không gian quá hẹp, chỉ vừa đủ một người đi nên cả đội phải xếp thành một hàng dọc.

Khi tiến đến gần phía sau, họ phát hiện toàn bộ lối đi đã bị chặn đứng hoàn toàn.

"Không ổn rồi, đường phía trước bị bịt kín, giờ tính sao?" Sở Long ở phía đầu hàng hơi lúng túng, quay đầu lại hỏi ý kiến Bàn Tử và Tiểu Ca.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ ngồi lặng lẽ ở đó, trong khi A Ninh và Hoắc Tú Tú thì thực sự sốt ruột.

Vì tất cả đều bị kẹt lại phía sau, nếu lối đi của Sở Long bị chặn thì kế hoạch tiếp theo coi như đổ sông đổ biển.

Ngay lúc đó, Sở Long chợt nhớ ra trong túi mình còn có một chiếc Hán Dương Sản.

Đúng rồi, hoàn toàn có thể dùng nó!

Chiếc Hán Dương Sản này có thể đục thông một lối đi, chỉ là một bức tường đất thôi mà, làm sao cản nổi đường của anh.

Nghĩ là làm, mắt Sở Long sáng lên, anh nhếch mép cười đắc ý: "Haha, đơn giản quá, không ngờ lại nhẹ nhàng thế này.

Đã vậy thì để ông đây biểu diễn cho mà xem." Sở Long không hề khách sáo, cầm Hán Dương Sản trong tay, nhắm vào đống đất cát phía trước mà đâm tới tấp.

Từng cú đâm mạnh mẽ giáng vào đống đất, sau một hồi đào bới, phía trước đã xuất hiện một khe hở lớn.

Không chỉ vậy, sau đó một không gian rộng lớn hiện ra, trông vô cùng rõ ràng và minh bạch, khiến mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

"Oa, đỉnh thật đấy!

Tìm được lối ra nhanh vậy luôn, anh Long quả nhiên quá bá cháy!" "Nhìn thế này thì chuyến này đi đúng là quá hời.

Anh Long chưa bao giờ làm anh em thất vọng cả, mọi người cố lên nào!" Sở Long siết chặt chiếc Hán Dương Sản, tiếp tục dọn dẹp đống đất phía trước, dùng hết sức bình sinh để khai thông không gian bên trong.

Sau khi dùng cách này mở đường, quả nhiên một không gian cực

kỳ rộng lớn hiện ra, cho thấy đây là một nơi vô cùng bí ẩn.

Ngay khi vừa mở được một lỗ hổng, Sở Long dùng sức gạt đống đất sang hai bên, bức tường đất chỉ trong chốc lát đã bị anh phá tan tành.

Không gian bên trong lập tức trở nên trống trải và rộng rãi hơn hẳn.

Sở Long thu mình lại, từ từ bò vào vị trí phía trong, những người phía sau cũng bám sát theo.

Vượt qua bức tường đất, không gian trước mắt bỗng trở nên rộng thênh thang, cả nhóm xuất hiện ở một nơi có tiếng vang rất rõ.

"Vãi chưởng, không ngờ cổ mộ dưới nước mà lại rộng thế này, chúng ta tìm đúng chỗ rồi, tuyệt quá!" Bàn Tử thấy cảnh tượng này không kìm được mà cảm thán một hồi, vừa phủi bụi trên tay vừa xúc động sâu sắc.

Trong tình huống này, anh ta cảm thấy quá đỗi bất ngờ, trí tuệ của người xưa thực sự khiến người ta phải bội phục.

Để xây dựng một cổ mộ siêu lớn dưới nước với kỹ thuật tinh xảo thế này, người bình thường chắc chắn không có đủ thực lực đó.

Sự việc này khiến ai nấy đều phải trầm trồ, thậm chí thầm giơ ngón tay cái thán phục trong lòng.

Chương 1009

Sở Long nhẹ nhàng phủi bụi trên tường, rồi dẫn đầu nhóm tiếp tục chậm rãi tiến về phía trước.

Đi đến tận cùng bên trong, Sở Long thấy trước mắt bày ra rất nhiều bình gốm hũ sứ.

Chưa kịp nói gì thì Bàn Tử ở phía sau đã như con hổ đói, ba bước gộp làm hai lao thẳng lên phía trước, miệng cười toe toét: "Ôi trời đất ơi, phát tài rồi, phát tài rồi!

Vừa vào đã thấy nhiều món đồ xịn thế này, quá đã!" Bàn Tử vốn là kẻ ham tiền như mạng, thấy đống bình lọ này thì càng hớn hở, vừa reo hò vừa chạy đến, tay không quên sờ nắn mấy chiếc chén nhỏ, bàn nhỏ.

Anh ta gom đồ đạc rồi nhét thẳng vào lòng, hết cái này đến cái khác cho đến khi túi quần túi áo đều căng phồng.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Sở Long không khỏi lắc đầu cười khổ: "Vãi thật, cái tên này rốt cuộc đang làm cái gì thế?

Không thể khiêm tốn một chút được à!" Lúc đó mà không cạn lời thì mới lạ, nhất là vẻ mặt khoa trương của Bàn Tử, thực sự khiến người ta không biết giấu mặt vào đâu.

Chẳng qua chỉ là mấy món đồ gốm sứ thôi mà, tuy có giá trị nhưng mục tiêu của họ còn xa hơn thế, không thể vì mấy món đồ vặt vãnh này mà kích động đến hỏng việc được.

Nhưng Sở Long cũng chỉ cười nhạt chứ không ngăn cản.

Đám lính đánh thuê cũng lục đục kéo đến, vơ vét sạch sẽ đống đồ gốm như một đám tham quan đi du lịch.

Chỉ có A Ninh là vẫn giữ thái độ như hồi ở Vân Thiên Cung, cô ta chẳng hề mảy may động lòng trước đống bình lọ này, có lẽ mục tiêu của cô ta không nằm ở đây.

"Này anh Long, làm cái gì thế?

Toàn đồ quý đáng tiền cả đấy mà không hứng thú chút nào à?

Thôi đi, đừng có giả bộ thâm trầm nữa, tôi biết trong lòng cậu chắc chắn cũng đang kích động bỏ mẹ ra, mau lên đi, không ai cười đâu." Thấy Sở Long không có phản ứng gì, Bàn Tử vội vàng chạy lại gọi anh, vừa vẫy tay vừa thúc giục.

Theo cách nghĩ của Bàn Tử, Sở Long là kiểu người 'sĩ diện hão nên khổ thân', trong lòng thì muốn lấy đồ về chết đi được nhưng bề ngoài vẫn cứ tỏ ra bình tĩnh.

Thực ra Bàn Tử hiểu lầm to rồi, Sở Long không hề nghĩ như vậy, anh chỉ thấy mấy thứ này chẳng giúp ích gì cho mình nên chỉ đứng bên cạnh lạnh nhạt đứng xem, không mấy quan tâm.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Long chỉ lắc đầu: "Được rồi Bàn Tử, ông ổn định lại chút đi, đừng có lấy nhiều quá, đường phía sau còn dài lắm.

Vạn nhất phía sau có đồ tốt hơn mà ông đã nhét đầy túi rồi thì tính sao?" Sở Long chỉ đơn thuần là trêu chọc Bàn Tử một câu.

Lời nói này thực sự khiến Bàn Tử khựng lại, anh ta ngẩn người ra rồi vò đầu cười khổ.

Cuối cùng, Bàn Tử chỉ biết cười trừ: "Ui da, tôi hiểu ý cậu rồi.

Yên tâm đi, Bàn gia tôi đây cũng là người có thân phận, có bối cảnh, bình thường không để người khác chê cười đâu!" Bàn Tử lúc này tỏ ra khá điềm tĩnh, dường như anh ta đã có sự quan sát chuẩn xác về tình hình.

Sau khi đống bình lọ bị chia chác xong, Sở Long lại dẫn cả nhóm tiếp tục di chuyển.

Nhưng khi đi về phía trước, họ lại gặp một không gian khép kín, hoàn toàn không có lối ra.

Điều này khiến mọi người càng thêm thắc mắc, không đúng chứ, một cổ mộ dưới đáy sâu thế này phải rộng lớn lắm mới đúng, chẳng lẽ chỉ có mỗi một căn phòng này?

Bàn Tử đút tay vào túi quan sát xung quanh rồi nói: "Không lẽ nào, chúng ta lặn lội đường xa tới đây, chẳng lẽ chỉ có mỗi cái phòng này thì bèo quá.

Ít nhất cũng phải cho tôi chút kích thích chứ, chủ mộ không được keo kiệt như thế, ít nhất cũng phải có ngọc trai châu báu gì đó chứ!" Anh ta cứ lẩm bẩm như thế, làm việc gì cũng cảm thấy hừng hực khí thế.

Nếu không gian chỉ có bấy nhiêu thì đúng là gây ức chế, vì họ coi chuyến hành trình này là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Nếu không tìm ra lời giải, chuyến đi này sẽ trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, hôm nay vấn đề này bắt buộc phải giải quyết, phải nhân cơ hội này xử lý cho rõ ràng, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Bị đối phương nói vậy, mọi người đều nhún vai, lộ vẻ bất lực.

Đi đến tận cùng, Sở Long lúc này chỉ cảm thấy kinh tâm động phách, tim đập nhanh liên hồi.

Chương 1010

“Mọi người tản ra xung quanh đi, chắc chắn có lối ra đấy.

Chúng ta phải tìm cơ quan, nhớ kỹ, đừng có tùy tiện chạm vào đồ vật gì, thấy chỗ nào khả nghi thì cùng nhau giải quyết.” Sở Long vội vàng nhắc nhở mọi người rồi bảo họ tản ra tìm kiếm, vì những cơ quan này có thể ở ngay dưới chân hoặc ở gần đây thôi, chỉ cần quan sát kỹ là sẽ tìm được điểm mấu chốt.

Đi loanh quanh một vòng, tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy chỗ nào khả nghi, thậm chí xung quanh càng lúc càng im ắng khiến anh cảm thấy khó hiểu và nạp muộn.

“Không đúng, chuyện gì thế này?

Giờ vẫn chưa tìm thấy sao?

Có chỗ nào nhầm lẫn à, tại sao lại kỳ quái thế nhỉ?” Anh ta liên tục gãi đầu, lộ vẻ hoang mang, cảm thấy sự việc quả thực có chút cổ quái, nhất thời không nghĩ thông được.

Nếu không giải quyết được, có lẽ mọi chuyện sẽ vượt xa tầm kiểm soát, nên tất cả phải bình tĩnh trước đã.

Khi tiến về phía trước, đột nhiên mắt anh sáng lên, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt từng người, dường như đã tìm thấy vị trí mấu chốt.

Khi tiến lại gần, mắt mọi người đều sáng rực, lộ rõ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

“Nhìn kìa, bên dưới cư nhiên có một cái la bàn khổng lồ, tôi đoán chắc chắn thiết bị của chúng ta ở dưới đó.” Bàn Tử lúc này chỉ tay vào một cái đĩa la bàn khổng lồ rồi kinh hô với nhóm của Sở Long.

Một thứ trông như la bàn Bát Quái nằm ngay chính giữa căn phòng

thực sự trông rất nổi bật và lạc quẻ với cách bài trí xung quanh.

Nếu thực sự có lối ra, có lẽ cái la bàn khổng lồ này chính là thử thách tiếp theo cần đối mặt, phải nhanh chóng tìm ra cách giải quyết thì mới mong có lối thoát.

Sở Long nghe xong liền cười gật đầu: "Tốt tốt tốt, nếu đã vậy để tôi xử lý kỹ hơn.

Mọi người cứ đứng bên cạnh mà xem, để xem hôm nay ông đây chứng minh năng lực thế nào!" Sở Long đã học được một ít kỹ thuật phá giải cơ quan ám khí từ gia tộc của Trần Bì A Tứ, hiện giờ trong đầu anh có thể hiện ra toàn bộ sơ đồ.

Thế nên khi nhìn thấy cái la bàn này, anh cảm thấy 'đọc sách vạn cuốn, hạ bút như có thần', chẳng có chút áp lực nào.

Đầu tiên anh tiến lại gần, xoay kim chỉ nam sang trái ba vòng, sau đó dựa trên cách sắp xếp tinh đồ và hướng phong thủy để điều chỉnh la bàn, miệng không ngừng lẩm bẩm tính toán.

Bàn Tử và những người khác đứng bên cạnh nhìn mà mặt ngơ ngác, chẳng hiểu anh đang làm cái quái gì.

Đám lính đánh thuê của A Ninh cũng thấy khó hiểu, không nhìn thấu được chiêu trò này, bèn ghé tai nhau bàn tán nhỏ nhẹ ở góc phòng.

"Lão đại, tình hình sao rồi?

Trước đây tại sao lại cổ quái thế?

Nhìn xem đại ca kia đang làm gì với cái la bàn thế kia, nhìn chẳng hiểu gì cả?" Một tên tiểu đệ gãi đầu, vẻ mặt hoang mang, dường như hoàn toàn mù tịt về chuyện này.

Hắn không biết đối phương sẽ giải quyết thế nào nên đương nhiên

có chút mê hoặc.

Có những kẻ mới lần đầu hợp tác với Sở Long nên chưa hiểu rõ về anh.

Chỉ là dọc đường đi, Sở Long đã nhiều lần thể hiện bản lĩnh khiến họ phải chú ý và có cái nhìn mới.

Nghe giải thích xong, A Ninh ở bên cạnh nói: "Tôi cũng không biết, đừng có nói nhảm, cứ nghe theo sắp xếp đi, đừng có làm phiền người ta." Sở Long dựa trên sự sắp xếp Bát Quái trên la bàn để phân tích và chứng minh, thậm chí còn xoay chuyển cơ quan la bàn một hồi.

Sau đó anh dựa theo hướng của kim chỉ nam mà đẩy mạnh một cái.

"Ừm, chắc là ổn rồi đấy, sắp thành công rồi, đây chính là cách giải quyết hoàn hảo." Sở Long gật đầu hài lòng, phủi bụi trên tay, cảm thấy bước tiếp theo sẽ đơn giản thôi.

Hiện giờ mọi thao tác đã hoàn tất, bước tiếp theo là xem kết quả sắp xếp tinh đồ trên la bàn này thế nào.

Ngay sau khi thao tác xong, một tiếng oanh long vang dội truyền đến, sau đó đĩa la bàn khổng lồ bắt đầu dịch chuyển sang hai bên.

Lúc này, mắt mọi người trợn ngược lên, có người lộ vẻ hoang mang, có người lại bị dọa cho giật mình, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, họ biết mọi chuyện đã thành công.

Nhất là khi đã đi đến bước này, mọi người bắt đầu có những suy nghĩ chi tiết hơn.

Chương 1011

"Oa oa, tuyệt quá, có lối vào xuống dưới rồi." Sau khi la bàn di chuyển, một khoảng không gian vuông vức xuất hiện, dẫn trực tiếp xuống dưới sâu.

Chỉ là bây giờ nhìn xuống chẳng thấy đáy đâu, không biết bên dưới có gì đặc biệt không.

Sau màn biểu diễn kỹ thuật này, danh tiếng và kỹ năng của Sở Long lập tức thu hút sự chú ý của các thành viên khác giới có mặt tại đó.

"Trời ạ!

Chàng trai trẻ này quả thực không đơn giản, hèn chi ông chủ lại đặc biệt mời từ bên ngoài về, đúng là có thực lực đặc biệt." "May mà có anh ấy giúp, nếu không chúng ta chắc chắn không chống đỡ nổi, khéo khi nãy đã bị kẹt cứng ở đây rồi." "Có đại thần dẫn đường thế này, tin chắc chuyến này sẽ dễ dàng thôi, đi cùng anh ấy chắc chắn mọi chuyện sẽ suôn sẻ." Những người xung quanh bắt đầu thầm nịnh bợ trong lòng, thậm chí có người còn âm thầm giơ ngón tay cái tán thưởng Sở Long.

Giờ đây nói không khâm phục Sở Long thì đúng là nói dối.

Suy cho cùng, địa vị của Sở Long lúc này trong đội ngũ chỉ xếp sau mỗi Tiểu Ca bí ẩn kia thôi.

Thực ra nếu xét về kiến thức và năng lực cá nhân, Sở Long cảm thấy mình với Tiểu Ca cũng một chín một mười.

Đương nhiên Tiểu Ca hiện tại vẫn còn quá nhiều bí mật chưa được hé lộ.

“Mọi người ngây ra đó làm gì?

Mau cùng xuống dưới thôi.” Sở Long đứng ở miệng hố không đợi được nữa, liền giục đám lính của A Ninh, vẫy tay ra hiệu cho họ xuống trước.

Đã đến đây rồi, không thể cứ đứng đây mãi được.

Nhìn đám lính đánh thuê của A Ninh cứ đùn đẩy nhau lùi lại phía sau, chẳng ai dám xung phong đi trước.

Không biết cái hố này dẫn đi đâu và bên dưới có nguy hiểm gì không nên họ không dám mạo hiểm, sợ rước họa vào thân.

Thấy một lũ nhát gan như vậy, Bàn Tử lập tức khinh bỉ: “Vãi, mấy cái tên đần này đúng là vô dụng quá, chuyện nhỏ thế này cũng không giải quyết được thì làm ăn cái gì!” Nói xong, anh ta không nhịn được mà trợn trắng mắt nhìn họ, bĩu môi đầy chê bai.

Đám lính đánh thuê chỉ biết cười trừ ngượng ngùng, họ cũng chỉ là làm việc vì tiền thôi, không thể đem tính mạng ra đùa được.

Suy cho cùng, bọn họ lấy tiền làm việc nên cực kỳ quý mạng, trong tình huống bình thường tuyệt đối không chủ động tiến lên, càng không cần bàn đến trách nhiệm hay lòng trung thành.

Vì tất cả đều gắn liền với lợi ích, có tiền thì làm, không tiền thì giải tán, đám lính đánh thuê này chẳng có lý tưởng hay niềm tin gì đâu.

Nhìn bộ dạng nhát gan của họ, A Ninh cảm thấy thất vọng, cô trực tiếp đẩy một tên ra: “Được rồi, nhìn cái bộ dạng của các người kìa, để tôi xử lý.” Một lũ tay sai chỉ được cái mã ngoài chứ chẳng làm nên trò trống gì, trông thì lực lưỡng hổ báo đấy mà nhát như cá cáy, đúng là không bằng cả đàn bà.

A Ninh đẩy mọi người ra rồi định tự mình lao lên phía trước, cô không tin vào trong đó lại mất mạng như Sở Long nói.

Nhưng cô vừa mới lại gần đã bị Sở Long ngăn lại: “Đừng có vội, chuyện còn lại để tôi xử lý, cô cứ đứng bên cạnh chờ đi.” Lúc này đột ngột đi xuống đúng là quá lỗ mãng, Sở Long lấy từ trong ba lô ra một thanh pháo sáng.

Sau khi châm lửa, pháo sáng lập tức tỏa ra những tia sáng chói mắt, rồi anh ném thẳng xuống đáy sâu bên dưới.

Ánh sáng từ pháo sáng tỏa ra mạnh mẽ, trong nháy mắt đã soi rõ toàn bộ khung cảnh bên dưới.

Dưới ánh sáng chói mắt đó, mọi thứ bên dưới hiện ra rõ mười mươi.

Quả nhiên sau khi soi rõ, một cảnh tượng thần kỳ hiện ra trước mắt, không khâm phục không được, quả thực rất kỳ diệu.

“Oa, tốt quá rồi, cứ thế này thì chắc chắn sẽ xuống được tới đáy.” Sau một hồi cảm thán, mọi người đều thầm khâm phục trong lòng.

“Nhìn kìa, không gian bên trong khá lớn đấy, chúng ta mau vào thôi.” Sau khi xác định bên dưới an toàn, Bàn Tử chẳng đợi ai giục, xung phong lao xuống đầu tiên.

Cái tâm tư nhỏ mọn của anh ta thì Sở Long lạ gì, chắc chắn là sợ bên dưới có bảo vật đáng tiền, lỡ người khác vào trước nẫng mất thì thiệt thòi.

Cái tính này của Bàn Tử bị Sở Long nhìn thấu nên anh chỉ biết cười trừ lắc đầu chứ không vạch trần.

Dù sao thì hiểu nhau quá rồi mà, bạn tốt cả.

Bàn Tử đeo ba lô leo xuống, vừa chạm chân xuống đáy đã thấy bên trong bò đầy những dây leo, mọi chuyện dần trở nên rõ ràng.

Chương 1012

Sở Long, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Tiểu Ca cùng cả nhóm cũng lần lượt hạ xuống đáy.

Khi chân chạm đất, mọi người đều giữ bình tĩnh, quan sát khung cảnh vắng lặng hiện tại.

Nơi này chẳng hề có vẻ sang trọng của một cung điện dưới nước, trái lại trông giống như một khu ổ chuột, vì bên trong đặc biệt trống rỗng, chẳng có gì cả.

Càng chẳng thấy món đồ tùy táng nào, đúng là chuyện viễn vông.

Thấy bên trong chẳng có gì, ai nấy đều gãi đầu hoang mang, không biết bước tiếp theo phải làm sao.

Trong khi mọi người còn đang quan sát suy tính, Sở Long chậm rãi tiến về phía trước.

Đi đến đầu hàng, anh dặn: "Mọi người phải cẩn thận dưới chân, tuyệt đối đừng chạm vào thứ gì, vì bất cứ thứ gì ở đây cũng có thể kích hoạt cơ quan đấy." Lời vừa dứt, Sở Long đột nhiên nghe thấy tiếng 'rắc' bên tai, anh lập tức căng thẳng thần kinh, cúi xuống nhìn thì phát hiện Bàn Tử ở bên cạnh không biết từ lúc nào đã dẫm phải một viên gạch xanh, và nó đang lún sâu xuống.

Thấy cảnh này, Sở Long sợ đến dựng cả tóc gáy, anh chộp lấy vai Bàn Tử và ra hiệu cho anh ta từ từ hạ thấp trọng tâm.

Những người xung quanh sợ hãi lùi lại vài bước, tạo thành một khoảng trống.

Lúc đó ai nấy đều sững sờ, tim đập chân run, vẻ mặt hoang mang tột độ.

Vì không ai ngờ chuyện này lại xảy ra một cách khoa trương và vượt xa tưởng tượng như vậy, nơi này đúng là khiến người ta phải bất ngờ.

Khi đứng ở đó, Bàn Tử hỏi: "Xong đời rồi, hình như tôi dính chưởng rồi!" Bàn Tử thừa hiểu mình đã dẫm phải cơ quan, nếu không viên gạch xanh đã không lún xuống như thế.

Đối với đám trộm mộ này, một khi dính phải cơ quan thì coi như đã đặt một chân vào cửa tử.

Sở Long lập tức an ủi: "Bàn Tử đừng có cuống, cứ đứng yên đó nghe tôi sắp xếp, tuyệt đối đừng có cử động, rồi từ từ lùi thân người lại, những người khác mau lùi ra xa!" Sở Long biết tình hình không ổn nên vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau.

A Ninh, Hoắc Tú Tú và đám lính đánh thuê tìm chỗ ẩn nấp.

Sở Long chọn ở lại bên cạnh Bàn Tử, cầm chặt chiếc Hán Dương Sản trong tay, áp sát vào viên gạch xanh đó.

Thực ra lúc này Sở Long có thể trực tiếp rút lui để né tránh, nhưng anh không làm thế, dù sao Bàn Tử cũng là anh em, làm sao anh có thể đứng nhìn bạn mình gặp nguy hiểm mà không làm gì.

"Chỉ cần nghe theo tôi, lát nữa tôi sẽ thay thế vị trí chân ông, nhớ kỹ nhé, phải thật chậm, tốc độ nhất định phải chậm." Lúc này Sở Long giống như đang gỡ mìn, từng chút một chỉ huy Bàn Tử.

Sau một hồi trấn an, lưỡi sắt của Sở Long đã cắm chặt vào khe hở, dùng hết sức bình sinh để ấn xuống.

Sức tay của Sở Long rất lớn, khi ấn chiếc xẻng xuống, nó đã lún sâu vào bên dưới.

Tim Sở Long đập thình thình, người cứng đờ, mặt đỏ gay vì gồng sức.

“Làm cái quái gì thế?

Tình hình thế nào tôi còn chưa nhìn rõ, bước tiếp theo phải làm sao?

Tôi sắp đứng không vững rồi, mẹ kiếp, tôi cảm thấy sắp ngã đến nơi rồi, mau nghĩ cách đi!” Thấy Sở Long thao tác, Bàn Tử loạng choạng như sắp đổ, cảm giác không thể đứng vững thêm được nữa, nếu không ổn định có thể sẽ ngã nhào ra đất ngay trước mặt Sở Long.

Sở Long phàn nàn: “Mất mặt quá đấy, tôi còn chẳng sợ mà ông cứ gào thét cái gì, nếu thấy xấu hổ thì cứ đứng im đó cho tôi.” Bị Sở Long mắng một trận, Bàn Tử chỉ biết đỏ mặt đứng đó nghe theo sắp xếp.

Sở Long dùng sức lách vào khe hở, chèn chặt khoảng trống giữa hai viên gạch xanh, bằng cách này có thể khóa chặt không gian bên trong.

Đừng nhìn chiếc Hán Dương Sản có vẻ mỏng manh, nhưng một khi đã là công cụ mà đám thợ đào đất yêu thích nhất thì chắc chắn nó có công dụng của nó.

Phần đầu nhọn của Hán Dương Sản sau khi đâm sâu vào khe gạch có thể cố định rất tốt, giúp kiểm soát không cho viên gạch di chuyển thêm.

Sau khi xác định Hán Dương Sản đã chèn chặt, Sở Long vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử và những người xung quanh mau chóng rút chân ra.

“Được rồi anh em, tôi mà nhấc chân ra là cơ quan kích hoạt ngay đấy, vạn nhất có chuyện gì thì tính sao!” Lúc này Bàn Tử có chút do dự, bĩu môi phàn nàn liên tục.

Anh ta cho rằng việc nhấc chân ra lúc này hoàn toàn bất lợi cho những thao tác tiếp theo của Sở Long.

Chương 1013

Nghe đống lời nhảm nhí đó, Sở Long lắc đầu: "Ông chẳng hiểu ý tôi gì cả!" Trong tình huống này nói nhiều cũng vô ích, nên Sở Long chỉ vẫy tay ra hiệu cho anh ta cứ bình tĩnh.

Sự lỗ mãng sẽ làm hỏng tất cả, chỉ có thể cẩn thận và bình tĩnh mới giải quyết được vấn đề.

"Anh em, tôi không ngờ cậu lại tốt với tôi thế, dám xả thân cứu tôi, đúng là nghĩa khí quá.

Yên tâm đi, sau này dù thế nào tôi cũng coi cậu là quý nhân, là anh em ruột thịt của tôi!" Tên Bàn Tử này mắt rưng rưng, nhìn Sở Long mà gọi anh em ngọt xớt.

Bởi vì lúc này tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, lỡ nhấc chân ra mà Sở Long bị cơ quan giết chết thì sao.

Nhưng Sở Long chẳng hề sợ hãi, trái lại còn giục anh ta mau rời đi.

Tinh thần xả thân vì người khác này khiến Bàn Tử vô cùng cảm động.

Sở Long nghe Bàn Tử lải nhải xong liền mắng: "Được rồi đại ca, bớt nói đi được không?

Nếu thực sự muốn tôi an toàn thì sau này đừng có gây thêm chuyện, đừng có giữa đường mà đứt xích là được." Bàn Tử lập tức rút chân lại, rồi sợ hãi chạy biến ra một góc khuất để trốn.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử nhấc chân ra, chiếc xẻng trong tay Sở Long run lên bần bật, tim anh cũng thót lại một cái.

May mà kinh vô hiểm, chiếc Hán Dương Sản đã kẹt cứng trong

khe cơ quan, Sở Long bắt đầu từ từ buông tay.

“Anh Long cố lên, anh là nhất, tôi tin anh làm được.” A Ninh ở đằng xa không ngừng lo lắng, nắm chặt tay thầm cổ vũ cho Sở Long, vì điều này liên quan trực tiếp đến tính mạng của anh.

Cuối cùng Sở Long cũng buông tay, khẽ nhích người lùi lại phía sau từng chút một.

Chỉ cần tìm được chỗ nấp an toàn là mọi chuyện sẽ ổn.

“Tuyệt quá, kiểm soát được nó nhanh vậy luôn, anh Long đỉnh thật đấy.” Bàn Tử ở đằng xa thấy vậy không nhịn được mà hét lên tán thưởng để bày tỏ sự kính trọng chân thành nhất.

Thật là kinh vô hiểm, phía Sở Long tuy gặp đe dọa cực lớn nhưng không hề hấn gì, anh lẳng lặng nép vào sau một cái bàn, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một cái màn thầu.

“Haha, để tôi xem người xưa đã thiết kế cái cơ quan gì cho tôi đây.” Sở Long cười nhạt, vẻ mặt đầy thản nhiên và đắc ý.

Đã là cơ quan cổ đại thì chắc chắn phải có bộ phận kích hoạt, cơ chế trừng phạt và động lực đẩy phía sau.

Nhưng hiện tại trong số các bộ phận quan trọng đó, anh mới chỉ phát hiện ra điểm duy nhất là bộ phận kích hoạt.

Sở Long khá tò mò không biết những bộ phận còn lại nằm ở đâu, nên anh ném mạnh cái màn thầu trúng ngay vào chiếc xẻng sắt.

Sau một pha thao tác thần thánh, mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội, chiếc xẻng bị cái màn thầu của Sở Long đập trúng.

Ngay khi cái màn thầu rơi xuống, chiếc xẻng sắt bị bật ra, viên gạch xanh lập tức nới lỏng, kích hoạt toàn bộ cơ quan. 'Khục khục khục', sau đó là những tiếng 'xoẹt xoẹt xoẹt' vang dội, tiếng bánh răng

chuyển động rầm rập, rồi vô số mũi tên từ trong các khe đá bắn ra.

Trong tầm mắt mọi người, một lượng lớn lãnh tiễn lao vút ra.

Những mũi tên bắn ra xối xả, lao vun vút trước mắt trông cực kỳ kinh dị.

Cảnh tượng này khiến cả nhóm lóa mắt, ai nấy đều lộ vẻ hoang mang.

Không ai ngờ chuyện này lại diễn ra một cách khoa trương như vậy, trò chơi này thực sự quá chấn động.

Tôi cảm thấy màn kịch cuối cùng này đúng là một bữa tiệc thị giác.

Sau khi 'vạn tiễn tề phát', một loạt mũi tên xám xịt bắn hết, Sở Long mới từ từ ló đầu ra khỏi góc nấp, xác định cơ quan đã bị kích hoạt hết.

Bàn Tử thầm cảm thấy may mắn, mồ hôi hột chảy ròng ròng, cảm thán: "Ôi mẹ ơi, suýt chút nữa là mất mạng rồi, thiếu chút nữa là tôi thành cái sàng rồi." Bàn Tử làm sao mà không sợ cho được?

Chẳng khác nào đi dạo một vòng trước cửa Diêm Vương, may mà Diêm Vương chưa muốn thu nhận nên cho về.

Chương 1014

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, nếu không dừng chân kịp thời hoặc kích hoạt cơ quan sớm thì đống mũi tên đó đã biến anh ta thành món thịt xiên nướng rồi.

May thay, mọi chuyện đều kinh vô hiểm, giờ họ có thể an toàn tiếp tục lên đường.

"Mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi, chỗ này không nên ở lâu." Sở Long lập tức hối thúc mọi người quay đầu, chạy dọc theo hành lang, dọn dẹp đống đồ đạc đã bày biện sẵn rồi thu dọn hết, bên ngoài chỉ còn lại rải rác những mũi phi tiêu và lãnh tiễn.

Thiết kế của những thứ này thường rất tàn độc.

"Hừ, cái đám người xưa này đúng là khốn nạn thật, tiểu gia tôi đây chỉ vào mộ tham quan thôi mà đón tiếp kiểu này đấy, đúng là tâm địa độc ác, sau này tôi không thèm đến nữa." Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm bất mãn, vì thực sự khi nãy anh ta bị dọa cho khiếp vía.

Vượt qua khu vực phía trước, quả nhiên họ đã đến một vùng lãnh địa khác, trước mặt xuất hiện hai ngã rẽ.

Tại chỗ ngẽ rẽ này có hai cái hang giống hệt nhau, bên trên một cái khắc chữ 'Sinh Môn', một cái là 'Tử Môn'.

Theo lẽ thường, Sinh Tử Môn sẽ quyết định sự thành bại của hành động tiếp theo.

Nếu chọn đúng Sinh Môn, có thể sẽ thăng quan tiến chức, thậm chí làm hoàng đế cổ đại.

Nhưng nếu trong tình huống này mà chọn nhầm Tử Môn thì kết

cục sẽ rất thê thảm, có khi bị chôn xác luôn ở trong đó.

Nhìn hai cánh cửa Sinh Tử giống hệt nhau, Bàn Tử nói.

"Chao ôi, chủ mộ đúng là nhân tài, dám đem trí thông minh của tôi ra mà chà đạp.

Rõ ràng là một Sinh một Tử, thôi thì hôm nay chúng ta cũng đừng khách sáo, mau tìm đường thoát thân rồi rời khỏi đây là quan trọng nhất." Về chuyện này, Bàn Tử không trực tiếp đi đến trước Sinh Môn để chọn một con đường sống mà vào.

Theo ý anh ta, đã là Sinh Tử Huyền Môn thì nên tránh Sinh chọn Tử.

Ngoại trừ Bàn Tử ra, những người khác chỉ đứng bên cạnh, nhất là Hoắc Tú Tú bĩu môi nói: "Này anh Bàn, ở Phan Gia Viên lâu thế rồi mà anh chẳng học được kỹ năng gì à, sao ngốc thế?

Anh thực sự nghĩ chủ mộ tốt bụng để anh rời đi dễ dàng vậy sao?" Lời nói này nghe qua rõ ràng là có ẩn ý.

Vì chủ mộ đã thiết lập một loạt cơ quan, có trình tự rõ ràng, bản thân họ đã dùng mọi cách để giữ chân kẻ xâm nhập.

Nếu Bàn Tử chỉ dựa vào cái tên Sinh Môn và Tử Môn trước mắt mà chọn lối thoát thì đúng là quá ngây thơ.

Trừ khi đối phương hoàn toàn không hiểu tâm lý của chủ mộ lúc thiết kế Sinh Tử Môn này.

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức hỏi: "Thế thì tính sao?

Chúng ta không thể chọn cái Tử Môn kia được.

Nhìn cái cửa chết chóc đó xem, u ám bỏ mẹ, phải tìm đường khác mà đi chứ!" Bàn Tử nói với vẻ mặt đầy miễn cưỡng, dù sao anh ta cũng không đồng ý đi cùng Sở Long vào Tử Môn đó.

“Cái tên Bàn Tử thối này không biết à?

Nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, tôi đoán chủ mộ đang chơi trò chơi chữ nghĩa với chúng ta, tin chắc chúng ta sẽ chọn con đường cho người sống, nên mới đặt lối ra ở con đường cho người chết!

Thế nên chúng ta phải nghĩ ngược lại với chủ mộ.” “Đúng thế, tôi cũng thấy chúng ta nên đi con đường Tử Môn, như vậy mới có khả năng thoát ra ngoài.” “Bàn Tử ông bị làm sao thế?

Bình thường thấy IQ cũng cao lắm mà, sao đột nhiên lại lú lẫn thế, chẳng lẽ giờ trí thông minh bị tụt dốc à!” Lời biện minh của Bàn Tử lập tức bị mọi người nghi ngờ nghiêm trọng, ai nấy đều bắt đầu phàn nàn liên tục.

Những lời này khiến Bàn Tử cứng họng, chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống, thực ra anh ta cũng chỉ muốn nhanh chóng tìm thêm nhiều bảo vật quý giá mà thôi.

Nhưng không ngờ lại bị mọi người bắt bài, khiến anh ta cảm thấy bất ngờ.

Sau một hồi bị mọi người troll không thương tiếc, Bàn Tử bĩu môi nói: “Vì mọi người đều là nhân tài, đều là chuyên gia cả, thế thì mọi người giải quyết đi, tôi không chọn nữa là được chứ gì.” Sở Long lấy la bàn ra tiến hành phân tích, cố gắng tìm xem có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Đồng thời, anh cũng dựa vào những chi tiết hữu ích mà mình nắm giữ để bắt đầu phân tích lại.

Điều khiến Sở Long ngạc nhiên là khi đặt la bàn ở đây, kim chỉ nam bắt đầu rung lắc dữ dội, anh phát hiện bên trong có một từ trường nhiễu loạn khiến la bàn hoàn toàn vô dụng.

Chương 1015

“Chẳng lẽ chúng ta lại gặp phải vấn đề tương tự sao, ở đây lại có từ trường nhiễu loạn, nơi này chắc chắn có từ trường ảnh hưởng khiến chúng ta bị kẹt ở đây!” Lúc này Sở Long có một suy đoán cực kỳ khó tin, đó là từ trường ở đây nhiễu loạn nghiêm trọng khiến kim chỉ nam không thể xác định hướng.

Hiện giờ kim chỉ nam rung lắc mạnh, toàn bộ la bàn cũng chao đảo, không thể xác định được hướng đi tương quan.

Dùng Tầm Long Quyết cũng không xong.

Thậm chí bây giờ Sở Long có lấy mệnh phù của Mô Kim Hiệu Úy ra thì cũng chưa chắc có tác dụng.

Cứ như vậy, mọi người càng cảm thấy áp lực nặng nề, nhất là đám lính của A Ninh càng thêm căng thẳng.

“Cái này tính sao đây?

Đến cả Tiểu Ca chuyên nghiệp còn không xong thì chúng ta làm sao tìm được hướng bây giờ.” “Chuyện này nguy hiểm quá, không thể cứ để chúng ta đi mò mẫm được, lỡ sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.” “Đúng đấy, không biết phải làm sao bây giờ, không khéo tất cả chúng ta đều chết ở cái xó này mất, nguy hiểm thế này sao mà thoát ra được!” Chính vì mọi người quá căng thẳng, cộng thêm nỗi sợ hãi trong lòng nên ai nấy đều hốt hoảng, loạn cả lên.

Có mấy tên còn giữ thái độ tiêu cực, không ngừng lẩm bẩm than vãn.

Nghe mấy lời nhảm nhí đó, Sở Long thấy đau cả đầu, làm cái quái gì thế không biết, gặp chuyện mà cứ ngồi đó thảo luận thì giải quyết

được cái gì?

Nhìn bộ dạng nhát chết của họ khiến Sở Long cảm thấy vô cùng thất vọng.

Nhất là khi gặp chút chuyện nhỏ mà đã loạn cào cào lên thế này thì cái đội ngũ này chắc chắn không dẫn dắt nổi rồi.

Cuối cùng Sở Long thực sự không chịu nổi nữa, anh quát lên: "Đủ rồi, đừng có nói nhảm nữa được không?

Nếu thực sự có thực lực thì trổ tài ra đi, còn không có thì im miệng mà nghe lệnh chỉ huy, từng người một câm miệng lại cho tôi, đừng có lải nhải nữa, ở đây không đến lượt các người lên tiếng!" Giọng điệu của Sở Long lúc này trở nên vô cùng nghiêm khắc, không hề nể nang chút nào.

Bởi vì đôi khi cứ nuông chiều quá sẽ khiến họ càng thêm đắc thắng, không nhận thức rõ thực tế và rắc rối trước mắt.

Cho nên tình hình hôm nay bắt buộc phải tạo áp lực thích đáng để họ hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại, chứ không phải cứ ngồi đó mà than vãn vô ích.

Bị mắng như vậy, đám người xung quanh chỉ biết lắc đầu nhún vai, vẻ mặt ai nấy đều rất khó coi.

Họ cũng không ngờ mọi chuyện lại phức tạp và rắc rối đến thế này.

Nhưng hiện giờ tình hình đã phơi bày, vấn đề đã hiện rõ, đám tiểu bối vô dụng đó chỉ còn cách ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám ho he nửa lời.

Trong khi Sở Long đang suy tính bước tiếp theo phải làm gì, Tiểu Ca – người vẫn luôn im lặng nãy giờ – bỗng từ trong túi lấy ra một tờ giấy trắng, rồi dùng ngón tay kẹp lấy, nhanh chóng gấp thành một con

thiên chỉ hạc (hạc giấy).

Những ngón tay của Tiểu Ca đặc biệt thon dài, sau một hồi xếp gấp điêu luyện, một con hạc giấy sống động như thật đã hiện ra.

Bàn Tử thấy hành động của Tiểu Ca liền hỏi: "Này Tiểu lão ca làm cái gì thế?

Lúc nào rồi mà còn tâm trạng ngồi gấp hạc giấy ở đây, tâm thái của Thiên Chân nhà tôi đúng là tốt quá mà." Ban đầu Bàn Tử nghĩ Tiểu Ca chỉ đang rảnh rỗi nên gấp giấy giết thời gian.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Bàn Tử há hốc mồm kinh ngạc, anh thấy Tiểu Ca cầm con hạc giấy trên tay, khẽ thổi một hơi rồi từ từ nhắm mắt lại, không biết đang thầm tính toán điều gì?

Chuyện tiếp theo diễn ra còn khoa trương hơn, con hạc giấy bỗng nhiên thoát khỏi tay, từ từ bay về phía hai cái hang động kia.

Ngay cả Sở Long, A Ninh và đám lính đánh thuê cũng chú ý đến, ai nấy đều trợn tròn mắt quan sát với vẻ kinh ngạc tột độ.

"...Mẹ nó, ảo ma vãi chưởng, lúc đầu tôi cứ tưởng mình nhìn lầm, chuyện này là thật à?" "Trời ơi, không thể tin nổi, người ta đúng là nghịch thiên mà, không biết luyện đến cảnh giới nào mới được như vậy, đại ca đúng là nhân tài!" "Hèn chi chàng trai này cứ lầm lì chẳng nói chẳng rằng, tôi cứ tưởng là một tên đần, giờ nhìn lại thì đúng là cao thủ rồi!" Mọi người bắt đầu cảm thán liên tục, trong ánh mắt lộ rõ vẻ mê hoặc.

Vì theo tình hình hiện tại, thực lực và cảnh giới của đối phương đã vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Nếu chỉ là năng lực chiến đấu mạnh thì còn hiểu được, nhưng cái này đã vượt xa khỏi khả năng chiến đấu đơn thuần rồi.

Nhất là bây giờ Tiểu Ca chỉ đơn giản dùng một con hạc giấy bay

đi, khiến người ta chấn động vô cùng, người bình thường đúng là không dám nghĩ tới.

Thế nên khi chứng kiến cảnh này, ai nấy đều khâm phục sát đất, vẻ mặt đầy kinh ngạc trước sự thần kỳ này.

Sở Long lúc này gật đầu cười nói: "Ừm, không tệ không tệ, không ngờ lại có người am hiểu như vậy, xem ra đúng là có thực lực, sau này cần phải trao đổi thêm để xem cảnh giới của anh đến mức nào." Qua tình huống này, anh có thể cảm nhận đại khái thực lực và những chuyện liên quan của đối phương.

Chương 1016

Bình thường mà nói, một người bình thường thực sự không thể ngờ đối phương lại có bản lĩnh chấn động như vậy.

Con hạc giấy từ từ bay vào bên trong Tử Môn.

Sau khi bay vào được một lúc, bỗng nhiên thấy bên trong có một tia lửa bùng lên.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao con hạc giấy lại đột ngột bốc cháy như vậy.

Thực ra ai nấy cũng đều há hốc mồm quan sát và chú ý xem có chuyện gì sắp xảy ra.

"Này Tiểu Ca, ý gì đây?

Anh muốn truyền đạt thông tin gì cho chúng tôi à?" Sở Long tin rằng con hạc giấy bị đốt cháy kia chắc chắn mang theo thông tin nào đó, nếu không thì màn biểu diễn thần thánh này chẳng phải vô nghĩa sao.

Quả nhiên, sự thật đúng như Sở Long dự đoán, lúc này Tiểu Ca gật đầu nói: "Tử Môn này không thể vào, bên trong là con đường chết với vô số cơ quan..." Tiểu Ca không nói thừa một lời, trực tiếp nói ra những thông tin mình vừa tìm hiểu được.

Mọi người nghe xong cũng bừng tỉnh đại ngộ, quả nhiên là vậy, cái Tử Môn kia mang theo nguy hiểm cực lớn, nếu bị kẹt trong đó thì khả năng mất mạng là rất cao.

Bàn Tử lại bắt đầu đắc ý: "Chao ôi, tôi biết ngay mà, hôm nay Sinh Môn và Tử Môn bày ra trước mắt rồi thì còn khách sáo cái gì nữa, cứ thế mà xông vào thôi, sao chuyện đơn giản thế này lại cứ phải

làm cho phức tạp lên nhỉ!" Theo cách nghĩ của Bàn Tử, mấy người này chỉ đang tự chuốc khổ vào thân mà thôi, vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ, nên không cần phải tìm thêm rắc rối hay lo lắng quá nhiều làm gì.

Chỉ cần làm theo lời đối phương, nhanh chóng vào trong giải quyết chuyện này, tin chắc mọi việc tiếp theo sẽ trở nên đơn giản.

Sở Long không trực tiếp trả lời, chỉ khẽ nhíu mày, ngước đầu nhìn lên phía cao, trong ánh mắt lộ rõ vẻ mê hoặc.

Theo tình hình mà đối phương vừa cho thấy, quả thực cần phải suy nghĩ lại và hết sức chú ý.

Nhưng nếu cứ để mọi người chờ đợi trong im lặng thế này thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Thế nên Sở Long cũng bình tĩnh lại một chút, cảm thán một hồi rồi lẩm bẩm: "Xem ra bên trong đúng là có chút tình hình, cần phải xử lý lại!" Nói xong anh đặt tay ra sau lưng, ngước nhìn lên cao.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề này, tin chắc có thể giảm bớt áp lực, rồi từ từ phô diễn toàn bộ những kiến thức uyên bác trước mắt, lúc đó sẽ có được kết quả như ý.

Sở Long liền giải thích một câu: "Đừng có vội, tôi chỉ có thể xác định hiện giờ Tử Môn không thể vào, nhưng Sinh Môn vẫn chưa chắc chắn, chúng ta phải tìm mọi cách mới đúng!" Sau câu nói này, Bàn Tử có vẻ không vui, cứ cảm thấy sự việc chẳng đơn giản như lời anh nói.

Nếu thực sự nhẹ nhàng như vậy thì Sinh Môn và Tử Môn vốn dĩ cũng chỉ cách nhau một ý niệm thôi.

Thế nên đối phương cũng chỉ cười nhạt: "Ui da, cậu đúng là hay đùa, tôi cứ cảm thấy cậu đang trêu tôi đấy, làm gì có chuyện đơn giản thế!" "Thôi được rồi, mọi người cũng đừng căng thẳng quá, đã có người mở đường bên cạnh rồi thì sợ cái gì, chúng ta mau cùng đi thôi,

tôi tin chắc chắn sẽ giải quyết được!" Bàn Tử tỏ ra cực kỳ tự tin, lấy từ trong ba lô ra hai chiếc búa lớn, chuẩn bị cùng mọi người thảo luận kỹ càng.

Sau một hồi tranh luận, đối phương cũng mỉm cười.

"Tiểu Ca, anh có thể gấp thêm một con hạc giấy nữa không, để xem con đường sống kia dẫn ra ngoài thế nào." Để tránh sai sót, bắt buộc phải ở đây xử lý kỹ lưỡng, tìm ra một cách giải quyết tương ứng, nếu không tìm được cách nào vẹn cả đôi đường thì sau này nguy hiểm có thể sẽ vượt xa trí tưởng tượng của người bình thường.

Cho nên để tránh sai sót và giảm bớt áp lực, chỉ còn cách cố gắng hết sức thôi.

Qua lời cảm thán của đối phương, những người xung quanh cũng lần lượt gật đầu, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

Tiểu Ca lại dùng những ngón tay thon dài của mình bắt đầu gấp thêm một con hạc giấy mới, rồi vẫy tay một cái, con hạc giấy liền thoát khỏi tay, như có linh tính bay thẳng về phía Sinh Môn.

Nó tiến về phía Sinh Môn, một lần nữa hiện ra trước mắt mọi người.

Cảnh giới tinh diệu như vậy quả thực khiến người bình thường không thể với tới.

Có lẽ Bàn Tử thấy nhận thức và cách nghĩ của mình bị người ta phủ nhận nên cảm thấy hơi hụt hẫng, bĩu môi phàn nàn vài câu: "Dẹp đi, tôi chẳng tin mấy lời nhảm nhí đó đâu, vô lý bỏ mẹ." Nói xong anh ta nhún vai, tỏ vẻ bất cần đời.

Vì luôn cảm thấy sự thật không như những gì người khác nói nên áp lực trong lòng anh ta cũng giảm đi không ít.

Nghe thấy bộ dạng quyết tuyệt đó của Bàn Tử, Sở Long chỉ biết

lắc đầu ngao ngán, tỏ vẻ cạn lời, thậm chí chẳng biết phải làm sao, nếu anh ta không muốn đi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Giải quyết xong những tình huống này, tin chắc vấn đề sẽ sớm được giải quyết thôi.

Mọi người đều đang căng thẳng quan sát, không ngừng chú ý xem phía trước có biến đổi gì cụ thể không, để xem sẽ có chuyện gì xảy ra và những thông tin chi tiết phản hồi lại.

Chương 1017

Nhưng mọi người chờ đợi một hồi lâu mà mãi vẫn không thấy con hạc giấy kia quay lại.

Lúc này ai nấy đều bắt đầu nạp muộn, tại sao vậy chứ?

Hay là không may dẫm phải cái gì rồi.

Tính nóng như kem của Bàn Tử không chờ được nữa, vốn dĩ không muốn chờ lâu như vậy, liền trực tiếp phàn nàn: "Thôi đi, vốn dĩ chẳng có chuyện gì, cứ thích vẽ chuyện ra làm gì, để tôi nói cho mà biết, bản thân nó chỉ là chuyện nhỏ thôi, phía trước an toàn mà, nhìn kìa hạc giấy bay đi hết rồi, chúng ta cũng mau đi thôi." Nói xong, Bàn Tử cầm hai chiếc búa lớn hiên ngang cùng mọi người đi ra ngoài.

"Khoan đã, đợi thêm chút nữa Bàn Tử, ông làm cái gì mà vội thế?

Đợi thêm chút đi?" Thấy Bàn Tử nôn nóng như vậy, Sở Long cảm thấy sốt ruột thay.

Bản thân những công việc trộm mộ này là kỹ thuật sống, không được lỗ mãng.

Chỉ cần thực sự giống như đối phương bây giờ, bất chấp tất cả xông ra ngoài, lỡ có chuyện gì sẽ gặp rắc rối lớn, hậu quả khôn lường.

Đây cũng là điều khiến Sở Long lo lắng nhất, nên anh cũng không nhịn được mà bắt đầu phàn nàn vài câu.

Thế nhưng đối phương căn bản không thèm nghe, ngược lại còn tỏ vẻ không sao cả, bĩu môi đi tiếp: "Được rồi, đừng có nói lời giật gân hù dọa nữa.

Tôi nói cho cậu biết, Sở Long là một kẻ lừa đảo lớn, chẳng trách

gọi là Tiểu Long, đúng là một thằng em.” Bàn Tử thủy chung vẫn cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Sở Long nên hoàn toàn không thấy áp lực, không cần thiết phải nghe lão hạt nói nhảm.

Cho dù đã nghe Sở Long dặn dò, anh ta vẫn cảm thấy chẳng có gì đáng lo, vì thế mới tự tin như vậy, đủ để thấy lúc này anh ta thản nhiên đến mức nào.

Nghe thấy tình hình đó, Sở Long lập tức bĩu môi.

Cái tính bướng bỉnh của Bàn Tử lại trỗi dậy rồi, đúng là cái loại chưa đâm sầm vào tường chưa chịu quay đầu.

Nếu không cho anh ta nếm chút đau khổ, e rằng trong thời gian ngắn anh ta sẽ không chịu tin vào thực tế.

Nhưng hiện tại có vẻ như nói gì cũng vô dụng, vì Bàn Tử căn bản không nghe, cũng chẳng thèm để tai vào bất kỳ lời khuyên ngăn nào.

Cuối cùng, đám người Sở Long cũng chỉ đành nửa đẩy nửa theo chân Bàn Tử tiến về phía khu vực sâu nhất, dáng vẻ lộ rõ vẻ lo âu.

Bởi vì ai cũng sợ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ gặp phải nguy cơ trùng trùng.

Đi vào sâu bên trong, không gian quả nhiên trở nên khoáng đạt, rộng rãi hơn hẳn.

Ngay khi vừa bước vào, họ chợt nghe thấy bên trong truyền đến những âm thanh kỳ lạ đứt quãng, tựa như tiếng chuông gió, lại tựa như có người đang thổi sáo, tóm lại là âm thanh cứ lởn vởn trong đầu.

“Xem ra con đường tôi chọn không sai chút nào, tôi biết chỗ này chắc chắn có thể thông trực tiếp ra thế giới bên ngoài mà.

Không chỉ ra được, mà còn có âm nhạc đi kèm, xem ra hiệu quả đãi ngộ với chúng ta khá tốt đấy chứ.

Mấy người chắc là phải nể phục, ngưỡng mộ và ghen tị với tôi lắm nhỉ.” Lúc này Bàn Tử tỏ vẻ vô cùng đắc ý, không quên huênh hoang với những người xung quanh, thậm chí còn múa tay múa chân biểu diễn trước mặt Sở Long.

Nhìn cái bộ dạng đó, chắc chắn anh ta đang nghĩ có người đang diễn tấu âm nhạc để đón tiếp mình.

Sở Long không khỏi lắc đầu, có lẽ chuyện không đơn giản như thế, thậm chí có thể còn phức tạp hơn nhiều.

Ngay lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm vang dội, Sở Long lập tức xua tay, bảo mọi người lùi lại phía sau vài bước, rồi nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước.

“Cái thứ bên trong kia mau ra đây, đừng có ở đó giả thần giả quỷ nữa.

Để ông đây phát hiện ra thì tin hay không ông chém chết tươi không?

Mau ra đây!” Sở Long không biết thứ gì đang giở trò ở phía trước, nên chỉ đành nghiêm túc quát hỏi, thanh đao trong tay cũng đã rút ra.

Nếu thấy có nguy hiểm, anh sẽ lập tức phản ứng.

Nhưng lời quát tháo nghiêm nghị chẳng có chút tác dụng nào, bởi không gian xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng, bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Chương 1018

Đúng lúc này, Bàn Tử châm một cây pháo sáng, rồi nhanh chóng ném về phía bóng tối phía trước.

Khoảnh khắc pháo sáng vừa bùng cháy, luồng ánh sáng chói mắt lập tức chiếu sáng không gian phía trước, mọi thứ hiện lên rõ mồn một.

Sau khi ánh sáng chiếu rõ, quả nhiên thấy ở sâu bên trong có một thứ trông giống như một con chuột béo khổng lồ.

Không sai, ở vị trí phía trước xuất hiện một con chuột với thân hình mập mạp, nó to như một con lợn con, kích thước bàng đại, thân hình khôi ngô, thậm chí còn liên tục phát ra những tiếng kêu chói tai.

Con chuột này như đã bị biến dị, răng nanh sắc lẹm, nó không ngừng lắc lư thân mình, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục, nhìn chằm chằm vào Sở Long.

"Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?

Tôi chưa thấy bao giờ luôn, đệch, trông tàn nhẫn quá vậy.

Sở Long, cậu có thấy cái thứ này nhìn đáng sợ không?" Khi nhìn thấy con chuột khổng lồ, Bàn Tử không nhịn được thốt lên một tiếng kinh hãi, trên mặt lộ rõ vẻ ngơ ngác và sửng sốt, thực sự là có chút hoảng rồi.

Lúc này không căng thẳng mới là lạ, vì một con quái vật to lớn như vậy xuất hiện ngay trước mắt, lại còn phát ra tiếng nghiến răng chói tai, đủ thấy đây không phải là một sinh vật bình thường.

Sở Long nhìn chằm chằm con chuột, sốt ruột nói: "Tôi cũng thấy lạ, tại sao dưới lòng đất lại có một con chuột trốn ở nơi này, lại còn

sống ở đây lâu như vậy." Sở Long không suy nghĩ xem giải quyết con chuột này thế nào, mà là nó từ đâu tới, làm sao có thể lớn được như thế.

Có lẽ trí tưởng tượng và tư duy của Sở Long khác với người thường nên mới có cách nghĩ như vậy.

Bàn Tử nghe xong liền lườm Sở Long một cái, lắc đầu thở dài: "Dẹp đi, ông nói nghe quá trương quá, làm gì có chuyện biến thái như vậy." Trong khi anh ta liên tục lắc đầu bĩu môi, trên mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra tia quái dị, như muốn thông qua cách này để thảo luận kỹ hơn về các chi tiết bên trong.

Vào thời khắc mấu chốt, mọi người đều đồng loạt gật đầu, lần lượt lùi về phía sau, lưng áp chặt vào tường, trong lòng ai nấy đều thầm lo sợ.

Có lẽ do quá căng thẳng, một tên lính đánh thuê lập tức rút súng ra, điên cuồng nã đạn về phía con chuột.

"Mẹ nó, một con chuột hôi hám mà dám hù dọa tao à?

Đừng hòng đi đâu, hôm nay tao nhất định phải giết chết mày, hôm nay lão tử nhất định phải trừ khử mày." Tên đó thực sự rất điên cuồng, sau một trận chửi bới liền cầm súng tiến lại gần con chuột, xả súng liên thanh.

Khẩu súng trong tay không hề nể nang, đạn bắn ra khiến con chuột đang định tiến lại gần bị trúng đạn, thân thể run lên bần bật, không thể áp sát được.

Có thể thấy tên này lúc đó đang phấn khích cỡ nào, đạn bay vèo vèo về phía trước.

Nhìn mức độ chấn động đó, trên mặt hắn lộ rõ vẻ đắc ý và tự tin.

"Ha ha, giờ thì biết uy lực của súng chưa, giờ thì biết anh đây lợi

hại thế nào chưa, còn dám đe dọa nữa không?" Hắn tưởng rằng có súng là có thể vô địch thiên hạ, ngay cả một con chuột lớn cũng không coi ra gì, cho rằng nó chỉ là một thằng em mà thôi.

Chính vì sai lầm trong cách nghĩ nên mới dẫn đến sai lầm nối tiếp, và cũng tạo nên một điểm yếu chí mạng.

Bởi vì sau khi bắn liên tiếp mấy phát, con chuột không hề có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại nó càng trở nên điên cuồng hơn, những viên đạn đó căn bản không gây ra vết thương thực chất nào.

Tên lính đánh thuê đó đứng ngây người ra, biểu trưng trên mặt cứng đờ, khẩu súng trong tay lập tức rơi xuống đất.

"Không thể nào, không thể nào, con chuột này chẳng lẽ là sự tồn tại vô địch sao?" "Giờ phải làm sao đây?

Rốt cuộc phải làm sao?

Con chuột này giải quyết thế nào đây?

Lẽ nào nó vô địch thật rồi?" Hắn không dám tin vào sự thật trước mắt, chuyện này quá mức hoang đường, nếu bảo hắn thản nhiên chấp nhận thì đúng là điên rồi.

Hắn chỉ biết lắc đầu, xem ra chuyện này phải đích thân giải quyết ngay, chỉ dựa vào mấy khẩu súng và đạn dược này chắc chắn không xong.

Bàn Tử nhân cơ hội này lên mặt: "Người anh em à, cậu nên hiểu một điều, đôi khi Thổ Phu Tử đi đổ đấu không thể cứ dựa dẫm vào mấy cái đồ công nghệ cao đâu, vì có những thứ công nghệ cao căn bản chẳng có tác dụng gì, phải dùng phương pháp của tổ tông để lại thôi." Cách nói của Bàn Tử dường như có hàm ý khác, đương nhiên là ám chỉ những vũ khí hiện đại, máy dò radar hay máy tìm kim loại mà đội của A Ninh thường dùng.

Những thứ đó cùng lắm chỉ dùng được trong mấy trường hợp cứng nhắc, còn gặp phải kỹ xảo thực sự thì vẫn không phá giải được.

Thế nên trong mắt Bàn Tử, tất cả chỉ là tự tìm rắc rối mà thôi.

Chương 1019

Một tràng giáo huấn khiến đám thuộc hạ của A Ninh đỏ bừng mặt, thậm chí có người không nói nên lời, thực sự là lời nói đã đâm trúng tim đen.

Cuối cùng chỉ biết thở dài, lắc đầu liên tục, khi đến lúc phải tự mình ra tay thì lại lộ rõ vẻ mờ mịt.

Ai cũng không ngờ tình thế lại tồi tệ đến mức này, vượt xa tưởng tượng của họ.

“Ôi trời ơi!

Không ngờ lại phức tạp như vậy, xem ra chuyện này đúng là khó giải quyết, phải tìm cách khác thôi.” “Phải làm sao đây?

Bây giờ chúng ta phải tìm ra cách giải quyết cụ thể, xem có thể cân nhắc tình hình thế nào.” Đám người xung quanh bắt đầu lắc đầu liên tục, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Nếu vấn đề này không được giải quyết, chuyện sẽ càng phức tạp, vượt xa tầm kiểm soát của cá nhân, nên việc này cần phải được định đoạt lại.

Thế nên đôi khi vấn đề phải để cho người có chuyên môn xử lý, trong bước tiếp theo mỗi người sẽ giữ một chức trách, đây cũng là một thử thách lớn.

Lúc này mọi người đều đồng loạt gật đầu, có người tay để sau lưng ngẩng đầu nhìn về phía trước, tạo cảm giác chấn động.

Sở Long cầm thanh viễn cổ đại đao trong tay, nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mấy người cứ yên tâm đứng sau tôi là được, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý.

Tôi không tin một vấn đề nhỏ nhặt đơn giản thế này mà không giải quyết được thì đúng là để người ta cười cho thối mũi, hôm nay cứ để tôi bình định tất cả." Dứt lời, Sở Long kéo lê thanh đại đao trong tay, lưỡi đao ma sát với mặt đất tạo ra những tiếng xẹt xẹt chói tai.

Không chỉ vậy, Sở Long còn gầm lên một tiếng, giơ đao quá đầu, dồn hết sức lực toàn thân.

Tiếng quát như Bá Vương vang dội, mang theo cảm giác trầm đục, khí tràng cực mạnh.

Khi anh mãnh liệt vung đao, một cú chém nặng nề giáng xuống.

Vào khoảnh khắc mấu chốt nhất, một đao chém xuống khiến những người xung quanh đều hoảng sợ, có người trợn tròn mắt lộ vẻ mờ mịt.

Họ không ngờ Sở Long lại lợi hại và chấn động đến vậy, vượt xa tưởng tượng của họ.

Thanh đao trong tay Sở Long phát ra ánh sáng lấp lánh, mang theo một cảm giác thê lương thấu tận tâm can.

Điều khiến người ta cảm thấy phát điên hơn chính là khí tràng của Sở Long, hơi thở tỏa ra từ khắp người anh bao trùm lấy không gian xung quanh.

"Cái thứ súc sinh này, bất kể mày là ai, hôm nay mày chết chắc rồi." Dứt lời, Sở Long lập tức vung đao, chém thẳng về phía con chuột béo như lợn kia.

Nhìn qua thì có vẻ chỉ là một thao tác bình thường, nhưng khi thanh đao chém xuống, con lợn mập đó lập tức rú lên đau đớn.

Ngay sau đó, Sở Long bồi thêm một đao nữa, chém chết tươi con chuột nhỏ.

Con chuột chết ngay tại chỗ, máu trên đao Sở Long nhỏ xuống tí tách.

Khi anh ngẩng đầu lên, trên mặt là một sự bình tĩnh đến lạ thường.

Chỉ trong nháy mắt, Sở Long đã ngẩng đầu nhìn về phía trước, nụ cười trên mặt cũng hiện lên.

"Haiz, tưởng gì, chỉ là một con chuột nhỏ thôi mà cũng làm mấy người sợ đến mức đó.

Sau này phải học hỏi nhiều vào, văn hóa cổ đại cũng đáng để học tập lắm đấy." Giết được con chuột, Sở Long lại bắt đầu thích khoe khoang, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Mấy người anh em khác cũng gật đầu lia lịa, không nói thêm gì nữa.

Con chuột tuy đã bị giết nhưng âm thanh kia vẫn không ngừng vang vọng xung quanh, thậm chí cảm giác còn có tiếng động sắc lẹm và xuyên thấu hơn.

"Tiếng đó phát ra từ đâu vậy?

Có khi nào do gió tạo thành một cái vòng xoáy rồi sinh ra tiếng động không?" Hoắc Tú Tú thực sự không chịu nổi nữa, lấy tay bịt tai lại, càu nhàu vài câu.

Nếu ở trong các ngôi mộ cổ bình thường mà nghe thấy mấy thứ này thì còn hiểu được, nhưng hiện tại họ đang ở độ sâu mấy chục mét dưới nước.

Chương 1020

Trong tình huống này mà âm thanh vẫn truyền được thì đúng là nghịch thiên, hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Ai nấy đều cảm thấy hoang mang, trong lòng mỗi người đều là một mớ hỗn độn, muốn tìm ra nguyên nhân thực sự nhưng nói thì dễ hơn làm, mọi thứ giờ đây trở nên huyền bí khó lường.

Lúc này Sở Long chỉ đành an ủi vài câu: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ ổn định đã, rồi từ từ tiến vào.

Chỉ cần đi theo hướng này, đi tiếp vào bên trong, tôi không tin là không tìm được nguyên nhân thực sự." Anh phủi phủi bụi trên tay, rồi tiếp tục dẫn đầu.

Chỉ cần bám sát bước chân, đi theo hướng phía trước, nhất định sẽ tìm được thế trận tốt nhất.

Nếu không tìm được thì nói gì cũng vô nghĩa.

Khi không gian xung quanh một lần nữa im lặng, mọi người càng cảm nhận rõ tiếng nước nhỏ tí tách, trong trẻo và xuyên thấu.

Sở Long bắt đầu men theo hướng âm thanh mà tiến lại gần, đi đến tận cùng bên trong.

Vừa mới vào đến nơi, mọi người đều sững sờ tại chỗ, có người cầm đao quan sát, ánh mắt bắt đầu tuần tiễu một vòng.

"Lạ thật, sao lại có nhiều dây leo thế này?

Mau nhìn xem chúng mọc ra từ đâu." Bàn Tử đi phía trước lập tức thốt lên kinh ngạc, bởi vì ngay trước mắt xuất hiện một đám thực vật màu xanh, dây leo trông như những rễ cây.

Những cái rễ này lan tỏa khắp nơi, thậm chí còn đang tiếp tục bò ra xung quanh.

Theo lẽ thường, trong một ngôi mộ cổ dưới nước sao có thể xuất hiện những loại dây leo mới như thế này?

Chính vì vậy mà ai cũng cảm thấy khó hiểu và tốn sức, mọi vấn đề dường như vẫn là một ẩn số.

Cho dù rất muốn biết rõ tình hình, nhưng chưa chắc đã có thể hiểu thấu đáo được ý nghĩa của nó.

Vì thế vấn đề này rất đáng để suy ngẫm, muốn cân nhắc lại thì chẳng dễ dàng gì.

Trong lúc mấy người họ đang lầm bầm tỏ vẻ mê hoặc, cả bọn quyết định phớt lờ đám dây leo này, cảm thấy chỉ cần không ảnh hưởng đến bước chân tiến về phía trước thì cứ mặc kệ là được.

Thế nhưng nguy hiểm lại đến từ sự thiếu hiểu biết của họ.

Đi được một lúc, có một tên hình như hơi táy máy tay chân, nhẹ nhàng vỗ vào một đoạn dây leo.

Ngay khi vừa chạm vào, tên đó kêu lên một tiếng, ngón tay cư nhiên bị quấn chặt lấy, rồi cả cổ tay cũng bị đám rễ cây dây leo quấn chết cứng.

“Á, cứu mạng với!

Mau cứu tôi, tay tôi không rút ra được, mau giúp tôi với!” Tên đó sợ khiếp vía, thét lên liên hồi, không ngừng gọi Sở Long cầu cứu.

Tiếng kêu cứu dồn dập lập tức thu hút sự chú ý của Sở Long, anh quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, quả nhiên thấy một cánh tay bị dây leo quấn chặt.

Tên lính đánh thuê đó hoàn toàn bất lực, càng cố gắng vùng vẫy

càng vô ích.

Ngược lại, điều đó chỉ khiến anh ta thêm hoảng loạn, liều mạng thoát ra nhưng lần nào cũng thất bại, chẳng có chút tác dụng nào.

“Chuyện này là sao?

Mau giúp với, mau nghĩ cách đi, cứ thế này thì không ổn đâu, mau giúp đi...” Mọi người bắt đầu xôn xao, không ngừng tự tìm hiểu tình hình cụ thể.

Nhưng đã giằng co một lúc lâu mà vẫn không có kết quả, nên vấn đề này cần phải cân nhắc lại.

Trước khi hiểu rõ vấn đề, họ chỉ có thể cuống quýt tìm cách kéo anh chàng kia lại.

“Đừng kéo nữa, mau chặt đứt cái dây leo đó đi, chắc chắn nó có sức sống, có linh tính đấy.” Bàn Tử nhanh mắt nhanh tay cầm rìu chạy lại, vào thời khắc mấu chốt giáng một nhát thật mạnh xuống.

Cứ ngỡ một đao chém xuống ít nhất cũng phải chặt đứt được dây leo để cứu người.

Chương 1021

Dù sao thì cùng lắm cũng chỉ là rễ cây dây leo, chặt đứt chắc không khó, cũng chẳng có áp lực gì lớn.

Nhưng khi thực sự bắt tay vào làm, hiệu quả lại không hề dễ dàng như anh ta nghĩ.

Bởi vì sau khi một rìu bổ xuống, dây leo vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì, ngược lại nhìn thanh rìu kìa, nó đã bị đám rễ cây quấn lấy, thậm chí còn bò lên cả mặt, hướng về phía bàn tay đang cầm rìu của anh ta.

Lúc này Bàn Tử hoàn toàn hoảng sợ, không biết phải làm sao, ai mà ngờ hôm nay lại gặp phải chuyện quái quỷ thế này, giải quyết thế nào đây, vượt xa tưởng tượng của anh ta.

"Không biết chuyện gì xảy ra nữa, mau nghĩ cách đi, tôi sắp xong đời rồi!" Đối phương liên tục kêu cứu thảm thiết, ai nghe thấy cũng phải lắc đầu, phải nhanh chóng tìm cách giải quyết, nếu không chuyện này sẽ khó mà xử lý được.

Ngay giây sau, một điều còn đáng sợ hơn xuất hiện, ở phía cuối của đoạn dây leo đó từ từ mọc ra một cái miệng khổng lồ.

Cái miệng đó vừa mở ra liền lộ ra những chiếc răng lão hóa sắc lẹm, bắt đầu từ từ bò tới, dường như đang chuẩn bị cắn xé tên lính đánh thuê đang bị khống chế kia.

Tên lính bị khống chế hoảng loạn hết lần này đến lần khác, đau khổ van nài, không ngừng cầu cứu, vì một mình anh ta căn bản không có năng lực để dẹp yên chuyện này, chỉ có thể cầu cứu sự giúp đỡ của người khác.

Nhưng hiện tại mọi người cũng chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát, chẳng ai giúp được gì.

"Cầu xin mọi người, cứu tôi với, cứu tôi với, tôi thực sự không muốn chết, làm ơn cho tôi một cơ hội đi." Nhìn thấy A Ninh và Sở Long vẫn chưa có hành động gì, tên đó khóc lóc thảm thiết, nhưng kèm theo tiếng khóc là một tiếng rắc vang lên.

Bởi vì đoạn dây leo đó đang gia tăng lực lượng, trực tiếp làm gãy cả cánh tay của hắn, thậm chí những cái rễ nhỏ còn đâm xuyên vào trong da thịt.

Cũng vào khoảnh khắc mấu chốt đó, đối phương phát ra tiếng thảm thiết đau đớn, âm thanh đặc biệt sắc lẹm, lập tức lan tỏa, truyền vào tai mọi người, khiến họ thực sự cảm nhận được sự đe dọa và điên cuồng.

Cánh tay của tên đó đã bị vặn vẹo nghiêm trọng, máu tươi ứa ra từ lớp da bị thắt chặt, đau đến mức hắn liên tục kêu gào.

Sự điên cuồng này vượt xa suy nghĩ của mọi người, và họ cũng không biết bước tiếp theo phải làm sao để giải quyết tốt hơn.

Mọi người bắt đầu cảm thấy bất lực, trong lòng hoảng hốt, không đoán trước được những bước tiếp theo.

"Thôi xong rồi, chúng ta không chống đỡ nổi nữa, mọi người mau nghĩ cách đi, nếu không hậu quả sẽ không thể lường trước được đâu, chúng ta nhất định phải tìm cách." "Á, Vương tiên sinh, cầu xin ông, mau nghĩ cách cứu thuộc hạ của tôi đi, không thể trơ mắt nhìn anh ta chết được, không thể trơ mắt nhìn anh ta bị đe dọa như vậy.

Tôi biết chắc chắn ông có cách mà, hy vọng ông có thể cho tôi một cơ hội, cho người anh em của tôi một cơ hội." Dù sao đám lính đánh thuê này cũng là thủ hạ của mình, nên khi thấy cảnh tượng đau đớn

như vậy, A Ninh không nỡ, thế là cô bắt đầu khổ sở cầu xin Sở Long, hy vọng anh có thể ra tay.

Nếu không nhanh chóng hành động, e rằng người đó sẽ không cứu được nữa, không chừng còn chết rất thảm, lúc đó hậu quả cũng khôn lường.

Vì vậy cô bắt đầu liên tục kêu gọi, hy vọng Sở Long có thể phản ứng tương ứng, như vậy thuộc hạ của cô mới không phải vào chỗ chết.

Thực ra không phải Sở Long không muốn giúp, mà là thời gian không cho phép, năng lực chưa đủ, quan trọng hơn là anh chưa nhìn rõ cái dây leo này rốt cuộc là thứ gì.

Nếu bây giờ mạo hiểm ra tay, có khi còn kéo theo cả những người vô tội khác.

Nhưng nếu không hành động, e rằng anh chàng kia sẽ xong đời thật.

"Anh Long, giờ phải làm sao đây?

Có cách nào hay không?

Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?" Hoắc Tú Tú lúc này kéo áo Sở Long, liên tục lùi lại phía sau, lộ ra bộ dạng tội nghiệp.

Cô cũng rất muốn cứu người, nhưng Sở Long chưa động thủ, một cô gái nhỏ như cô chắc chắn không thể tùy tiện ra tay, nếu không cũng sẽ bị kéo vào.

Lúc này Sở Long cau mày, hừ lạnh một tiếng: "Đã như vậy thì chúng ta chỉ đành bỏ xe giữ tướng thôi.

Mọi người đứng sang một bên, đưa đao cho tôi." Giọng của Sở Long khiến mọi người không hiểu ý anh là gì, không biết việc bỏ xe

giữ tướng thì có ý nghĩa gì?

Nhưng mọi người cũng không chuẩn bị nhiều, chỉ làm theo yêu cầu, lập tức đưa cho Sở Long một thanh đao.

Có đao trong tay, Sở Long hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm thái, rồi từ từ tiến về phía trước.

Có thể cảm nhận được bước chân lúc này của anh vô cùng thận trọng.

Chương 1022

Anh kéo thanh đao trong tay, nhìn người đàn ông vừa bị tóm lấy, lúc này do quá đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, có lẽ sắp rơi vào trạng thái bán hôn mê.

Sở Long nói với anh ta: "Người anh em, để cứu mạng cậu, tôi chỉ đành tạm thời bỏ mặc chỗ này, bảo đảm một lát nữa sẽ kết thúc ngay." Lời nói còn chưa kịp để đối phương hiểu ý, đã thấy anh hét lớn một tiếng, rồi cánh tay vung mạnh lên cao.

Gần như trong nháy mắt, nghe thấy một tiếng rắc, một đao chém xuống, lập tức phân định thực hư, hiện rõ sự thực lúc này.

Chỉ trong chớp mắt, cánh tay của đối phương trúng một đòn nặng nề, trực tiếp bị chặt đứt, thậm chí cả người bắt đầu rơi vào tình trạng bán tàn phế, máu tươi theo vị trí cánh tay không ngừng chảy xuống.

Máu chảy không ngừng, vệt máu loang lổ cho thấy sự điên cuồng đã vượt xa tưởng tượng.

Mọi người hoảng hốt trợn tròn mắt, từng người một đứng đó ngây ngô quan sát, không biết bước tiếp theo phải làm sao, liệu có cách nào tốt hơn không.

Có người muốn giải quyết, thậm chí muốn tìm ra một phương pháp tốt hơn, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì dường như không đơn giản như vậy.

Á á á...

Một đao chém xuống không thể chặt đứt được đám dây leo và rễ cây đó, nhưng phía Sở Long lại có cách của mình.

Một đao hạ xuống trực tiếp tránh đi mũi nhọn, rồi chặt đứt cánh

tay của anh chàng kia.

Có thể nghe thấy tiếng thét thảm thiết đau đớn của anh ta, rõ mồn một, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Khi âm thanh đó vang lên, có thể thấy cả người anh ta run rẩy dữ dội.

“Mau cầm máu cho anh ta!” A Ninh cũng hoàn hồn sau cơn kinh ngạc, lập tức ra lệnh cho những người xung quanh, rồi cầm băng gạc và thuốc cầm máu chạy lại quấn từng lớp một.

Vì cánh tay bị chặt đứt sống, nên vết thương lộ ra, xương trắng hếu lòi ra ngoài.

Trong tình cảnh này, có thể tưởng tượng anh chàng kia đang đau khổ và xui xẻo đến mức nào, thậm chí có ý định muốn chết luôn cho xong, vì hiện tại sống không bằng chết.

Xung quanh vang lên tiếng kêu thảm thiết, anh ta liên tục vùng vẫy, thậm chí còn dùng sức lắc đầu, quay người muốn hất văng những người kia ra.

Nhưng anh ta phát hiện mọi nỗ lực đều vô ích, chẳng có chút hiệu quả nào, dù muốn giải quyết cũng lực bất tòng tâm.

Trong tình huống này, Sở Long bước tới, nhanh chóng điểm vào một huyệt đạo, rồi bảo mọi người mau chóng xử lý cho anh ta.

“Anh Long, bước tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

Đám dây leo kia dường như động đậy rồi, đang bao vây chúng ta kìa?

Đường về bị chặn rồi!” Hoắc Tú Tú lúc này thực sự hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào đám dây leo đang từ từ áp sát, dường như muốn chặn đứng lối thoát của họ.

Đường lui bị chặn, không còn lối thoát, cho dù muốn chạy cũng không kịp nữa, trừ khi dốc hết toàn lực chiến đấu một trận tử sinh với đám quái vật này.

Lúc này tim Sở Long đập thình thịch, nhưng anh không hề căng thẳng.

Anh cố gắng bình tĩnh lại để nghĩ cách giải quyết đối phương, bởi vì nếu hôm nay thực sự hoảng loạn hoặc đầu hàng ở đây thì sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Sở Long nhìn bước chân đang dần áp sát của đối phương, cười lắc đầu nói: "Được lắm, mẹ kiếp, không ngờ lại không đơn giản như vậy.

Đã như thế thì chúng ta cũng đừng khách sáo nữa, mau biểu diễn một chút đi, tôi cũng nhân cơ hội này xem các người có bản lĩnh lớn đến đâu." Nói xong, Sở Long thư giãn gân cốt, rồi lại xốc lại tinh thần, cảm giác cơ thể trở nên hoạt bát hẳn lên.

Nếu không nhanh chóng xử lý chuyện này thì mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa, nên lúc này cơ thể Sở Long cũng tỏ ra đặc biệt hăng hái.

Khi tiến lại gần vị trí phía trước, trên mặt anh hiện rõ vẻ vui mừng.

Nếu hôm nay chuyện không được giải quyết thì sẽ bị người ta cười nhạo, lúc đó mọi chuyện sẽ chẳng còn ý nghĩa gì.

Điều này cũng hoàn toàn phù hợp với phong cách làm việc của Sở Long, nhìn sự tự tin hiện rõ trên mặt anh là biết.

Lúc này, anh để tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên mặt lộ ra một sự đắc ý.

Chương 1023

“Nếu tôi đoán không lầm, mấy cái thứ này chắc là sợ lửa.

Mau đem mấy cái đuốc của chúng ta ra đây.” Sở Long thấy cây pháo sáng vừa nãy ném đi có một chút lửa, nhưng xung quanh chỗ lửa đó không có bất kỳ cái rễ hay dây leo nào dám lại gần.

Thế nên Sở Long lập tức đưa ra kết luận, đám dây leo và thụ yêu này chắc chắn cực kỳ sợ lửa, nếu không thì đã chẳng không dám áp sát như vậy.

Anh nảy ra một ý, bảo mọi người lấy pháo sáng trong túi ra, cái nào chưa dùng thì lấy ra hết.

Ngay lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng thét kinh hoàng của Hoắc Tú Tú.

Sở Long quay người lại nhìn thì thấy chân của cô đã bị một đoạn dây leo quấn chặt.

Sở Long hốt hoảng ôm cô vào lòng, nhưng đoạn dây leo đó lại càng siết chặt hơn, thậm chí sắp đâm xuyên qua da thịt cô.

Hoắc Tú Tú khổ sở cầu xin: “Anh Long, cầu xin anh đừng buông tay nhé, em không muốn chết, em không muốn bị cụt chân đâu, làm ơn nhất định phải bảo vệ em.” Nhìn bộ dạng tội nghiệp của Hoắc Tú Tú, Sở Long thực sự cảm thấy không nỡ.

Đáng lẽ một cô gái như cô không nên đi phiêu lưu mạo hiểm bên ngoài gặp phải những nguy hiểm này.

Đáng lẽ cô phải ở Hoắc gia làm đại tiểu thư cành vàng lá ngọc mới đúng, chỉ tiếc cái tính bướng bỉnh, thích chạy lung tung theo ra ngoài, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi.

Nếu hôm nay không bảo vệ tốt cho cô, Sở Long sẽ càng thấy cắn rứt lương tâm.

Thế nên khi nghe đối phương cầu xin, Sở Long lập tức ừ một tiếng và nói: "Được rồi, yên tâm đi, đừng nóng nảy.

Đợi tôi sắp xếp đã, phải nhớ kỹ, nhất định phải bình tĩnh trước.

Có chuyện gì thì chúng ta đợi bình tĩnh trầm tĩnh lại rồi mới giải quyết, nhất định đừng có phát điên, cứ giao chuyện này cho tôi xử lý." Lúc này Sở Long đã tĩnh tâm lại, không ngừng nhắc nhở cô, liên tục vỗ vào tay cô để cô bình tĩnh, rồi mới tính tiếp.

Nghe vậy, cô ừ một tiếng, rồi nhìn vào đôi mắt đang chứa đựng sự lạnh lẽo và đau đớn.

Cô cũng biết hiện tại không còn lựa chọn nào khác, chẳng còn nơi nào để đi, nếu hôm nay không giải quyết được chuyện này thì có lẽ cái chết sẽ là kết cục cuối cùng.

Vào khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng, Sở Long liên tục chạy đi, đến tận vị trí xa nhất.

Nhìn mọi người đang đau khổ, Sở Long cầm một chiếc đèn, lập tức châm lửa, rồi đặt trực tiếp xuống chân.

Ngay trong nháy mắt, điều thần kỳ đã xảy ra.

Chiếc đèn đó vừa mới thắp sáng, đột nhiên cảm thấy đám dây leo bắt đầu rung chuyển dữ dội, như bị một sự kích thích cực lớn, rồi nhanh chóng lùi về phía sau, trốn thật xa, thậm chí không dám lại gần nửa bước.

Thấy đám dây leo cuống cuồng như vậy, Sở Long cũng cười, không ngờ hiệu quả lại tốt đến thế.

Có thể thấy đám dây leo này hiện đang rất sợ hãi, chúng thực sự

sợ hãi ngọn lửa này từ tận đáy lòng.

Như vậy là đủ rồi, không uổng công Sở Long bận rộn nãy giờ.

Anh nhếch mép hừ hừ trêu chọc: "Mấy cái thứ nhỏ mọn này đúng là kiêu ngạo thật, dám đấu với ông đây à.

Giờ thì biết mình ngu xuẩn thế nào chưa, tóm lại là anh đây chẳng sợ mấy cái lời đe dọa đó đâu, hừ hừ hừ." Nói xong Sở Long cười toe toét, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Nhìn bao quát một lượt, cảm giác đứng cao nhìn xa mang lại một sự chấn động cực lớn.

Đối với chuyện này bản thân nó cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng vớ vẩn, chỉ cần bình tĩnh là có thể giải quyết ổn thỏa, vấn đề sẽ được xử lý một cách dễ dàng.

Một số người xung quanh sau khi bị đe dọa cực lớn đã lần lượt lùi về phía sau, lưng áp chặt vào tường, không dám làm gì thêm.

Sở Long thong thả phủi bụi trên tay, nói: "Giờ thì biết thế nào gọi là thực lực chưa?

Mọi người mau làm theo yêu cầu của tôi, đem hết lửa ra đây.

Đúng rồi, nhất định phải thiêu rụi cái thụ yêu này!" Dám làm cho phụ nữ gặp nguy hiểm, chỉ riêng điểm này thôi Sở Long cũng tuyệt đối không tha cho cái thụ yêu này.

Chương 1024

Bất kể nguyên nhân là gì, hôm nay nó nhất định phải bị tiêu diệt.

Sở Long đóng vai trò người ra lệnh, Bàn Tử là người thực hiện, anh ta cầm một thùng dầu hỏa nhắm thẳng vào vị trí tán cây trước mắt mà tạt mạnh vào, cảm giác như muốn đâm sầm vào đó vậy.

Sau khi dầu hỏa được tưới lên đám dây leo, chắc là đối phương cũng cảm nhận được nguy hiểm, bắt đầu liên tục co cụm thân mình lại, muốn chui vào mấy cái khe hở.

Sở Long châm một ngọn lửa, hừ lạnh cười nói: "Muốn chạy à?

Không có cửa đâu, tưởng đắc tội với ông đây rồi mà còn kịp rời đi sao." Dứt lời, Sở Long búng tay một cái, một chiếc bật lửa lập tức bay về phía trước.

Khoảnh khắc ngọn lửa vừa chạm vào dầu hỏa, một luồng hỏa diễm lập tức bùng lên.

Gần như trong nháy mắt, trước mắt là những đống lửa lớn cháy hừng hực, một quầng lửa xuất hiện rõ mồn một.

Đám người xung quanh cũng đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía trước, không khỏi cảm thán.

Tình hình lúc này thực sự vượt xa tưởng tượng, nên khi đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, họ liên tục gật đầu.

"Oa, quá ngầu luôn, nhìn thế này đúng là đơn giản thật!" "Á, lợi hại quá, thực sự vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, quá đỉnh rồi." "Lợi hại thật đấy, xem ra đúng là người bình thường không thể tưởng tượng nổi, đáng để tôi cảm thán!" Những người xung quanh bắt đầu lầm bầm tự nói một mình, trong ánh mắt lộ rõ vẻ hướng tới

và sùng bái.

Nếu không ngưỡng mộ thì đúng là nói dối, đặc biệt là khi ngọn lửa hừng hực đang thiêu rụi mọi thứ trước mắt.

Ngọn lửa lớn cháy lan khắp nơi, tiếp tục bao phủ toàn bộ, lửa cháy ngùn ngụt như nuốt chửng mọi thứ, áp chế tất cả.

Tin rằng mọi vấn đề sẽ sớm được giải quyết, chuyện này cũng sẽ nhanh chóng được xử lý xong.

Sở Long đứng bên cạnh liên tục cảm thán: "Ha ha, không ngờ lại đơn giản như vậy.

Xem ra chuyện này đúng là nhẹ nhàng, cứ thế này thì mọi thứ sẽ càng trở nên đơn giản và dễ dàng hơn." Á á á... oa oa oa...

Ngay sau đó lại nghe thấy những tiếng thét thảm thiết liên hồi, cùng với sự đau đớn gia tăng, thậm chí có tiếng lăn lộn không ngừng phát ra, vượt quá phạm vi chịu đựng của tai người.

Những âm thanh đó xuyên thấu cơ thể, khiến người ta cảm thấy một sự lạnh lẽo khắp người.

Sở Long với khuôn mặt lạnh lùng đứng đối diện, rồi tự lẩm bẩm: "Tôi cảm thấy cái kết cho việc đối đầu với tôi, cái kết cho việc coi tôi là kẻ thù, vốn dĩ tôi đã cho cơ hội rồi, vậy mà cứ phải từng bước một đe dọa đến sự an toàn của phụ nữ của tôi, vậy thì chỉ đành tống khứ đi thôi.

Phải biết là mình đã sai rồi!" Sở Long chưa bao giờ nghĩ mình là người tốt, nhưng cũng không bao giờ coi thường những kẻ ác dám khiêu khích mình.

Đã làm chuyện này thì phải có nguyên nhân, chính cái sự nhắm vào và khiêu chiến của đối phương đã thúc đẩy anh đưa ra quyết định.

Rõ ràng là cách làm này đã có hiệu quả, tương ứng là đã tìm ra một số phương pháp giải quyết.

Sở Long lúc này ngẩng đầu nhìn về phía trước, lắc đầu nói: "Thật quá vô tri, không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy sao?

Ha ha, thực lực của tôi, năng lực cá nhân của tôi, giờ thì biết mình ngu xuẩn thế nào rồi chứ, vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ!" Khi nói những lời này, Sở Long cười lớn, lắc đầu nhìn với vẻ khiêu khích, đơn giản hơn nhiều rồi.

Đơn giản như vậy, một chuyện nhỏ mà cứ phải làm cho rắc rối, màu mè hoa lá hẹ, thì có ý nghĩa gì chứ?

"Anh Long uy vũ!

Anh Long, thực sự cảm ơn anh nhé.

Nếu không có anh, chắc vừa rồi em chết chắc rồi.

Không ngờ lại đáng sợ đến vậy, vừa rồi thực sự làm em sợ chết khiếp!" Sống sót sau tai nạn, Hoắc Tú Tú lúc này ôm chặt lấy vai Sở Long không muốn buông tay.

Ngay cả bây giờ, cô vẫn cảm thấy tim đập thình thịch, nếu không nhờ Sở Long phản ứng kịp thời để giải quyết thì có lẽ cô đã mất mạng từ lâu.

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc vừa rồi, cũng nhờ Sở Long đột nhiên ra tay mới kéo cô từ cửa tử trở về.

Chương 1025

Nghe lời đối phương nói, Sở Long cười khà khà, vỗ nhẹ vào vai cô an ủi: "Được rồi mà, đó cũng là việc tôi nên làm.

Bản thân tôi luôn coi việc bảo vệ mọi người là chức trách và niềm tin của mình, đó là điều hiển nhiên thôi.

Yên tâm đi, ha ha, cũng chẳng có gì to tát cả đâu." Những lời trấn an nghe thật bình tĩnh, trên mặt anh lại hiện lên vẻ thản nhiên.

Nếu vừa rồi tôi không thể hiện thực lực, không lôi bản lĩnh thật sự ra thì chẳng phải để người ta cười cho sao.

Mọi thứ đã nằm trong tính toán và niềm tin của tôi rồi.

Vấn đề có thể giải quyết, đó là thao tác đơn giản nhất đối với tôi.

Đối phương gãi đầu nhìn với vẻ khổ sở, cuối cùng cũng cười trừ, lắc đầu không nói gì thêm.

Sở Long tiến lại gần nhất, rồi hết sức dìu dắt vài câu.

Cuối cùng, thấy có người bắt đầu lục tục đi tới, lại bắt đầu quan sát lần nữa.

"Không hiểu, bây giờ tôi vẫn chưa hiểu, rốt cuộc cái thứ đó là gì mà đột nhiên xuất hiện trước mắt, trông đáng sợ như vậy.

Nhìn là biết không phải thứ gì tốt đẹp rồi, lạ thật đấy." Bàn Tử với vẻ mặt mờ mịt, gãi đầu tiến lại gần vị trí phía trước, rồi dùng chân đá đá mấy cái, căn bản chẳng biết đó là cái quái gì.

Tuy không hiểu rõ lai lịch thực sự của thứ này, nhưng Bàn Tử luôn cảm thấy khắp người hơi căng thẳng, đặc biệt là sau trận hỗn chiến thảm khốc vừa rồi, cảm nhận được những áp lực vô danh đó.

Nếu không nhờ mọi người phản ứng kịp thời, nhanh chóng xoay xở thì có lẽ giờ này đã xong đời cả lũ rồi.

Sở Long lắc đầu nói: "Trí tuệ của người cổ đại không mâu thuẫn như cậu tưởng đâu.

Cái thứ này chắc chắn đã hấp thụ một lượng lớn âm khí dưới lòng đất trong thời gian dài, rồi lại sinh trưởng ở đây.

Một luồng khí âm mưu như thế này mới biến dị thành hình dạng như vậy, giống như con chuột lúc đầu ấy, cùng một nguyên lý thôi!" Cách giải thích này của Sở Long nghe cũng xuôi tai, vì xét cho cùng, mọi chuyện đều do một số âm khí liên quan gây ra, trong đó có một vài điểm kỳ diệu không thỏa đáng.

Đương nhiên những thứ này đều cần phải thảo luận và cân nhắc kỹ lưỡng, rồi mới tính tiếp.

Nếu thực sự muốn phân tích kỹ thì không đơn giản như lời nói đâu.

Nghe cách nói của anh, những người khác cũng bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

Sau khi giải quyết xong chuyện, Sở Long quay đầu nhìn anh chàng bị thương vừa nãy, vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên anh ta mới phải chịu đựng đau đớn thảm thiết như vậy.

Hiện tại vai đã bị chặt đứt, vết thương ở cánh tay cũng đã được bịt kín, chỉ là vì thương thế nặng nên vẫn còn hôn mê.

Tiến lại gần, Sở Long thấy anh ta đang hôn mê, nhưng sau khi cảm nhận mạch đập và các chức năng khác trên cơ thể thì cũng yên tâm.

Là người phụ trách dẫn đội, A Ninh căn bản không biết tình hình thế nào, cũng chẳng hiểu gì về y thuật, nên khi thấy thuộc hạ ngất đi, cô lại cảm thấy lo lắng bất an.

Thế là cô nhìn Sở Long hỏi: “Chuyện gì vậy?

Có thể tìm ra cách giải quyết không, tình hình thế nào rồi?

Giờ phải làm sao đây?” Tâm lý của đối phương cũng bất an vô cùng, rồi bắt đầu liên tục hỏi han Sở Long để tìm hiểu tình hình cụ thể.

Vì theo ý cô, tình hình hiện tại có lẽ đã vượt xa tầm kiểm soát, nên cô rất sốt ruột muốn nhanh chóng tìm ra cách xử lý liên quan.

Sở Long cười nói: “Yên tâm đi, không sao đâu, không tổn thương đến bên dưới, chỉ là vì thương thế nặng nên dẫn đến hiện tại vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ cần bình tĩnh lại, chờ đợi một thời gian, tin rằng không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại thôi.” Tuy anh chàng kia không có gì bất thường, nhưng trạng thái bộ dạng đó đúng là khiến mọi người lo âu.

Bởi vì nếu không ổn, đối phương có thể nguy hiểm đến tính mạng, đặc biệt là thương thế nặng không thể di chuyển xốc nếch được nếu muốn tiếp tục hành trình đầy gian nan này.

Có thể dẫn đến vết thương tái phát, thậm chí khiến mất máu nhiều, lúc đó nguy cơ tính mạng là rất lớn vì ở đây căn bản không có bất kỳ phương tiện y tế hay điều kiện thiết bị nào.

Chương 1026

Một khi vết thương tái phát dẫn đến nhiễm trùng thì chỉ có nước chết.

Mọi người vừa nghe thấy những lo ngại đó liền lập tức cảm thấy khó xử, quay đầu nhìn những người xung quanh, rồi lại nhìn những thuộc hạ khác, không biết phải trả lời thế nào.

"Cứ theo tình hình này thì phải làm sao đây?

Không thể cứ để người của tôi mãi như vậy được.

Tôi thấy hay là phải cho tôi một số giải quyết tương ứng, cân nhắc kỹ các vấn đề cụ thể?" Hoắc Tú Tú lúc này gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ mê hoặc, nhìn Sở Long với vẻ sửng sốt.

Vì cô luôn cảm thấy chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua, phải làm cho ra ngô ra khoai, tìm cho ra lẽ thì mới biết rõ các vấn đề cụ thể được.

Nghe câu hỏi đó, Sở Long cười gật đầu nói: "Tất nhiên rồi, thế nên tôi định xem chúng ta có thể thay phiên nhau cõng cậu ta không, cố gắng hết sức đừng để gây ra động tĩnh quá lớn." Cuối cùng, dưới sự lựa chọn của A Ninh, cô đã chọn ra hai người to khỏe trong đội để luân phiên cõng nhau tiến về phía trước.

Sở Long và Muộn Du Bình hai người họ thì thong thả tiến về phía trước.

"Tôi cảm thấy chỗ này không ổn lắm, anh có thấy quen hay có ký ức gì không?" Sở Long cũng không biết tại sao, ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng hỏi Muộn Du Bình một câu như vậy.

Vì theo anh thấy Muộn Du Bình là một sự tồn tại lợi hại nhất, chỉ

cần là nơi anh ta từng đi qua có thể sẽ có điểm đặc biệt, nên Sở Long mới tình không tự chủ được mà hỏi một câu.

Vốn dĩ Sở Long chỉ hỏi miệng vậy thôi chứ không ôm hy vọng quá lớn, nhưng câu trả lời của Muộn Du Bình lại khiến Sở Long vô cùng ngạc nhiên.

Lúc này anh ta nhìn quanh một lượt, nghiêm túc nói: "Hình như tôi thấy quen, nhưng lại không nhớ rõ là khi nào, luôn cảm thấy tất cả cảnh tượng này dường như đã từng gặp qua." Một câu nói suýt chút nữa làm Sở Long giật nảy mình, thậm chí chân cũng suýt nữa mềm nhũn ra, thiếu điều ngã lăn ra đất.

Người anh em này đúng là quá nghịch thiên rồi.

Vốn dĩ nghĩ cách nói đó có hơi biến thái, không phù hợp logic, nhưng giờ nhìn lại cách nói đó cũng có nguyên nhân của nó, vì nhìn từ phản ứng và vẻ thần thánh của anh ta thì có vẻ đúng là khó mà tưởng tượng nổi.

Cuối cùng Sở Long cũng chỉ đành nhẹ nhàng xoa xoa thái dương, cười lắc đầu nói: "Cứ coi như tôi nói nhảm đi, cái chuyện anh nói thực sự làm tôi quá bất ngờ." Sở Long không nghĩ nhiều nữa, chỉ liên tục lắc đầu, rồi xốc lại tinh thần, gạt bỏ mọi suy nghĩ ra sau đầu, không thèm nghĩ lung tung nữa.

Vì bây giờ nghĩ nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì, thà cứ bình tâm lại rồi tính chuyện khác sau.

Đối phương cũng ngẩng đầu nhìn về phía xa, vẻ mặt như đang đứng cao nhìn xa.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, tất cả mọi người đều tĩnh tâm lại, Sở Long lúc này cũng từ từ ừ một tiếng, nói: "Được rồi, tôi cũng thấy cái tên này chắc chắn lại âm thầm bổ sung kiến thức rồi, nếu không sao

có thể quen thuộc với xung quanh như vậy được.” Những lời này tuyệt đối không phải để giận dỗi, mà trong đó cũng có vài phần là Sở Long nói từ tận đáy lòng, dù sao bản lĩnh của người ta cũng không phải ngày một ngày hai mà có được, đã quen rồi.

Chỉ là tình hình hiện tại không dễ giải quyết, nên lẽ tự nhiên là không dễ xử lý những chuyện liên quan.

Sau khi mọi người đã bình tĩnh lại, họ lần lượt gật đầu, rồi lại nhẹ nhàng xoa thái dương, điều chỉnh lại tâm thái lúc đó.

Chỉ cần có thể tìm cách điều chỉnh tâm tư, tin rằng bước tiếp theo đối với họ mà nói, chẳng bao lâu nữa cũng có thể xử lý được những vấn đề liên quan này.

Sau khi điều chỉnh tâm thái, Sở Long cùng Muộn Du Bình và Bàn Tử tiếp tục thong thả tiến về phía trước.

Nhưng dần dần tiếng ồn bên trong càng lúc càng nhỏ, thậm chí len lỏi vào sát bên tai.

Khi tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một thanh niên khỏe mạnh chân mềm nhũn ngã lăn ra đất, cảm giác như toàn thân không còn chút sức lực nào.

“Này anh bạn, sao vậy?

Đang yên đang lành sao tự nhiên lại dừng lại, chúng ta phải nhanh lên chứ, chúng ta còn mục tiêu lớn hơn chưa hoàn thành mà, chúng ta có mục tiêu mà, đang làm cái gì thế?” Thấy đối phương đột nhiên ngã xuống, cảm thấy hơi khó hiểu, liền vội vàng chạy lại hỏi vài câu để tìm hiểu tình hình cụ thể, xem anh bạn này rốt cuộc gặp phải chuyện gì.

Nhưng cơ thể của anh ta cực kỳ suy nhược, chỉ liên tục lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết là có chuyện gì nữa, tóm lại là toàn thân vô

lực.

Tình hình này là thế nào, luôn cảm thấy hiện tại dường như đã mất phương hướng rồi!" Lời nói của đối phương càng lúc càng có vẻ thều thào không ra hơi, cũng chẳng biết là vì sao, tóm lại là ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi.

Thấy bộ dạng suy yếu đó, mọi người lập tức ngây người ra.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú có phần trắng bệch, cơ thể hơi yếu, thể chất có chút nhược, tiếp theo cũng từ từ kéo áo Sở Long, dường như toàn thân vô lực sắp khuỵu xuống.

"Anh Long, em thấy chóng mặt hoa mắt, khó chịu quá." Còn chưa đợi Sở Long trả lời, cả người Hoắc Tú Tú hai chân mềm nhũn, rồi cả người khuỵu xuống đất, nắm chặt lấy áo Sở Long, chẳng còn chút ý thức nào.

Chương 1027

Nhìn thấy phản ứng này, Sở Long lập tức hiểu ra, chắc chắn nguyên nhân thực sự là do âm nhạc, chính là cái tiếng động vừa rồi, nếu không thì cũng không thể khiến những người này bị kích thích lớn như vậy.

Lúc này cũng vượt xa tưởng tượng của Sở Long, anh lập tức kéo áo đối phương, rồi dùng sức vực cô đứng dậy khỏi mặt đất.

Không chỉ vậy, anh còn liều mạng nhắc nhở: "Này, tuyệt đối đừng có hù tôi đấy, mau phấn chấn lên, nhất định phải vực dậy tinh thần, có biết mình đang làm gì không?

Mau lên!" Sở Long không ngừng gọi, liên tục lay người cô để cô nhanh chóng tỉnh táo lại, ít nhất cũng phải nạp lại thực lực.

Giả sử nếu không thể vực dậy tinh thần thì chuyện này hỏng bét rồi, thậm chí anh còn liên tục vỗ vào tay cô để tìm mọi cách nhanh chóng cứu chữa.

Nhưng dù có gọi thế nào cũng thấy vô ích, chẳng có tác dụng gì, đối phương vẫn cứ nhũn ra như bún, thậm chí trong mắt còn lộ ra một tia mờ mịt.

Lúc này mọi người cũng hoàn toàn hoảng sợ, không biết phải làm sao, có người liên tục vỗ tay, sắc mặt biểu tình cũng trở nên cực kỳ quái dị.

Cứ tiếp tục thế này thì không ổn, mọi người phải nghĩ cách giải quyết cụ thể, nếu không thì sợ rằng sẽ không kịp nữa.

Thế là Sở Long vội vàng ngẩng đầu nhìn nói: "Tôi biết rồi, chắc chắn là do tiếng nhạc kia, tiếng động đó đang tăng tốc, mọi người mau

lấy tay bịt tai lại, tuyệt đối đừng nghe nữa, đừng có nghe cái âm thanh đó nữa, vì nó sẽ làm loạn tâm trí và gân cốt.

Mọi người nhất định phải tìm cách!" Tuy chỉ là một suy đoán, nhưng Sở Long có thể khẳng định cách nói của mình chắc chắn không sai, đó chính là nguyên nhân.

Sau khi được nhắc nhở như vậy, những người khác cũng lập tức tỉnh táo lại, rồi vội vàng lấy tay bịt tai, nhắm mắt lại, quẳng hết những tạp âm loạn nhịp trong não ra sau đầu, không muốn tiếp tục nữa.

Vì nó vượt xa cách nghĩ của họ, vượt quá phạm vi kiểm soát của họ.

Sau một hồi nhắc nhở, những người khác cũng lục tục lùi lại vài bước, tìm một chỗ ngồi bệt xuống, tim càng đập nhanh hơn.

Nhưng cơ thể suy yếu của A Ninh cuối cùng cũng ngã xuống, nằm bệt bên cạnh, thực sự là mê mê hồ hồ, sắp mất đi ý thức rồi.

May mà ba người Sở Long, Bàn Tử và Muộn Du Bình tinh thần còn khá vững, nhưng hiện tại cũng chỉ là đang gượng ép chống đỡ mà thôi.

Bàn Tử lấy tay bịt tai hỏi: "Phải làm sao đây?

Bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

Cứ gồng mình thế này cũng không phải là cách!" Hiện tại việc cứ dùng tay bịt tai mãi cũng không phải kế lâu dài, sớm muộn gì cũng phải vượt qua cửa ải này.

Nếu không mau chóng tìm ra nguồn cơn của bản nhạc này để phá hủy, hoặc tìm một cách giải quyết khác để thoát ra, e là tất cả mọi người sẽ bị nhốt chết ở đây.

Đây là một sự thật hiển nhiên, dù không muốn thừa nhận hay tiếp nhận thì cũng chẳng còn cách nào khác, không thể trốn tránh được.

Sở Long thở hắt ra một hơi rồi lắc đầu bảo: "Mọi người đã như vậy rồi thì mau nghe tôi sắp xếp đi, lập tức rời khỏi đây ngay.

Chúng ta nhất định phải tìm một nơi khác, mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" Cuối cùng, dưới sự nhắc nhở của bác sĩ phe đối phương, anh vẫy tay ra hiệu, đa số mọi người bắt đầu lục tục tụ lại.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, thời gian cũng không còn đủ nữa.

Đi tới phía trước, nhóm người bắt đầu chú ý đến cách giải quyết cụ thể tiếp theo.

Vừa mới đi được vài bước, nhìn ra xa, bầu trời như sắp bùng nổ, rồi thấy có người đang đứng sừng sững ngay trước mắt, cùng với một đám người khác cũng đang đứng đó.

Mọi người cảm nhận được áp lực cực lớn, lục tục lùi lại phía sau, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, trong lòng cảm thấy chột dạ vô cớ.

"Bàn Tử ở lại phụ trách chăm sóc mọi người, tôi và Tiểu Ca đi xem xét tình hình." Sở Long biết cơ hội không nhiều, anh rút con dao găm cổ vũ ra, cùng Muộn Du Bình chậm rãi tiến về phía trước.

Bàn Tử ở lại bảo vệ, Sở Long cầm đuốc đi phía trước, còn Muộn Du Bình thì chẳng cần bất cứ thiết bị chiếu sáng nào, thần thái vẫn thản nhiên như không.

Thậm chí khi đi trong mật đạo tối đen như mực, cảm giác như đi trên băng mỏng, anh ta dường như chẳng cần ánh sáng mà vẫn có thể nhìn xuyên đêm.

Đối với trình độ biến thái của Muộn Du Bình, Sở Long đã sớm thấy lạ mà thành quen.

Dẫu sao cũng hiểu rõ đối phương rồi, nếu anh ta không thể hiện ra chút bản lĩnh thần thánh nào đó thì mới là không bình thường.

Chương 1028

“Ầy, được rồi, tôi thấy sau này mình cần phải học hỏi cậu thật tốt, học cách làm sao để khai mở nhãn giới.” Cuối cùng Sở Long chỉ có thể tự lẩm bẩm cảm thán, khẽ đưa tay xoa thái dương, điều chỉnh lại tâm lý để tâm tư trở nên bình hòa, ổn trọng hơn một chút.

Suy nghĩ nhiều quá tự nhiên cũng kéo theo không ít rắc rối.

Vào thời khắc mấu chốt, mọi người cũng dần tụ lại, cảm nhận được những sự thay đổi kỳ lạ xung quanh.

Nghe thấy âm thanh ngày càng rõ rệt, Sở Long lập tức rút trường đao ra, nhắm chuẩn vị trí phía trước.

Anh nhìn thấy ở nơi xa nhất có một cái thùng gỗ khổng lồ.

Dưới ánh sáng của đèn pin, cái thùng gỗ đó chỉ cách họ trong gang tấc.

Những âm thanh kỳ lạ liên tục phát ra từ bên trong thùng gỗ, thậm chí có thể nghe thấy một chuỗi tiếng động lạch cạch.

Không sai, âm thanh phát ra từ đáy thùng gỗ, nghe cực kỳ rõ ràng.

Điều này khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, sự căng thẳng trong lòng vượt xa tưởng tượng.

Không ai biết bước tiếp theo nên làm gì, có cách giải quyết nào tốt hơn không, dường như phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới tính tiếp.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, mọi người lục tục vây quanh, khi nhìn kỹ lại, cảm giác căng thẳng trong lòng càng tăng lên.

“A, quả nhiên rồi, nguyên nhân vấn đề nằm ở đây.

Hôm nay cứ giao cho tôi xử lý, tôi sẽ phá hủy nó luôn.

Chỉ là một cái thùng gỗ nhỏ nhoi mà dám làm loạn tâm trí ông đây, hôm nay tôi sẽ thay mặt mặt trăng tiêu diệt chúng mày!" Sở Long làm việc luôn có căn cứ, bản thân cũng là người có lập trường rõ ràng.

Là một người quyết đoán, anh không hề do dự, rút đao ra vung mạnh một cái chém xuống.

Tiếng "rắc" vang lên, cái thùng gỗ siêu lớn bị chém làm đôi, ngay lập tức lộ ra những sinh vật sống bên trong.

Trước cảnh tượng chấn động này, mọi người đều nhận ra, có người cảm thấy chột dạ, có người thì đứng hình tại chỗ.

Không ngờ tình hình lại quái dị và khoa trương đến mức này.

Thế là từng người một lại lùi về phía sau, vừa lau mồ hôi trán vừa cân nhắc kết quả của hành động vừa rồi.

"Cái kết quả này là thế nào đây?

Tại sao lại khoa trương như vậy, chẳng lẽ bên trong còn có tình hình khác sao?" "Nhìn sự việc đúng là vượt quá dự liệu của chúng ta rồi, phải tìm cách xem có giải quyết ổn thỏa hơn không, cứ tin rằng tìm kiếm bước tiếp theo sẽ có kết quả vi diệu!" Mọi người đều lo cho bản thân, có người liên tục thối lui, áp lưng vào vách tường.

Nếu cứ đứng yên không làm gì thì chắc chắn là một sự giày vò, nhưng nếu không đưa ra lựa chọn và cách thao tác thích hợp thì cũng vô nghĩa.

Vì vậy, tự nhiên họ cũng nảy ra một vài sách lược hữu dụng.

Thùng gỗ bị chém làm hai đoạn, nhưng từ bên trong thùng gỗ đó lại chậm rãi bò ra một chuỗi bọ cánh cứng.

Không sai, lại là bọ cánh cứng, trên lưng chúng mang theo một cái lục giác phong linh.

Ở một địa điểm khác, một khung cảnh khác, nhưng lại phát hiện ra cùng một hình ảnh, thậm chí nhìn thấy những con bọ cánh cứng và lục giác phong linh y hệt nhau.

Có thể tưởng tượng được lúc này Sở Long phấn khích đến mức nào, thậm chí là cạn lời vì đi đến đâu cũng không thoát khỏi đám bọ cánh cứng này quấy nhiễu.

Tại sao chúng lại xuất hiện ở đây một cách trùng hợp như vậy, đến tận nơi này rốt cuộc là có mục đích gì, có tác dụng gì?

Tất cả đều không rõ, vượt xa dự liệu, vượt xa mọi suy nghĩ của anh.

Cho nên sau khi cân nhắc tình hình, mọi người cũng tự có tính toán trong lòng.

“Còn đứng đó nghĩ gì nữa?

Chương 1029

Mau trừ khử chúng đi chứ!" Lúc này Sở Long cảm thấy dường như không nỡ ra tay, nhưng trong lòng lại không ngừng cổ vũ, tiếp thêm dũng khí cho chính mình.

Nhưng dù có tiếp thêm dũng khí thì anh vẫn đứng im không nhúc nhích, vì biết hiện tại không thể tĩnh tâm được, mọi thứ cứ loạn hết cả lên.

Nhìn đám bọ cánh cứng từng con một bò ra khỏi thùng, mỗi khi chúng rung động, tiếng lục giác phong linh lại càng trở nên rõ rệt.

Nghe thấy ở phía xa Hoắc Tú Tú cũng đang ho khan một cách đau đớn, Sở Long biết mình phải đưa ra lựa chọn thích hợp, không thể do dự không quyết nữa, nếu không sẽ làm hại Hoắc Tú Tú.

Cuối cùng, Sở Long còn chưa kịp động thủ thì đã thấy Muộn Du Bình đột nhiên lao đi như bay, giống như một con ngựa hoang đứt cương, lao nhanh về phía trước, tốc độ cực kỳ nhanh, dường như mang theo công phu của 30 năm trước lao lên dẫn đầu.

Sở Long còn chưa kịp nhìn rõ tốc độ của đối phương nhanh đến mức nào thì anh ta đã lao đến tuyến đầu rồi.

Cũng ngay trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc đó, thấy ngón tay của anh ta bỗng nhiên vung lên, rồi hai ngón tay chuẩn xác kẹp lấy lớp vỏ trên lưng con bọ cánh cứng.

Hai ngón tay xuyên thấu vào trong, kẹp chặt lấy nó.

Con bọ cánh cứng sau một hồi giãy giụa liền bị hất văng đi.

Mọi chuyện diễn ra rõ màng, đầy sức mạnh trước mắt mọi người.

Vì vậy mọi người cũng hiểu rõ tình hình, chỉ biết chờ đợi những

thao tác cụ thể và các sự việc liên quan tiếp theo.

Mọi người bắt đầu vỗ tay hoan hô.

"Vút vút vút!" Kèm theo những tiếng gió rít, những con bọ cánh cứng có lực sát thương cực mạnh kia định đe dọa mọi người.

Nhưng cuối cùng từng con một đều bị trừ khử, dưới sự kẹp chặt của ngón tay Muộn Du Bình, chúng liên tục chịu sự kích thích điên cuồng.

Chỉ trong chốc lát, nhìn cảnh tượng bi thảm của đám bọ cánh cứng đó là đủ biết sự tình lúc này ra sao.

"Đệch mợ, thủ pháp này đúng là trâu bò thật, cảm giác như đang nhìn thấy ánh sáng vậy.

Không nói điêu chứ cậu em này đúng là lúc nào cũng ngầu như thế, luôn là niềm tự hào của cả đội." Có được đồng đội như vậy, Sở Long còn có thể làm gì hơn?

Anh chỉ có thể đứng bên cạnh liên tục cảm thán, rồi giơ ngón tay cái về phía Muộn Du Bình.

Có một người đồng đội như thế này đúng là không nể phục không được, ai bảo thực lực của đối phương có thể áp đảo quần hùng, có thể làm chấn động toàn trường chứ.

Có lẽ chỉ có Muộn Du Bình mới có loại năng lực siêu cường như vậy.

Anh ta thoăn thoắt ra tay, mỗi lần một ngón tay là xử gọn một con bọ cánh cứng.

Cuối cùng chỉ còn lại một đống xác chết trên mặt đất, đó là thân xác để lại của đám bọ cánh cứng sau khi chết.

Mỗi con bọ bị tiêu diệt đều chảy ra một thứ chất lỏng đen kịt,

trông đặc quánh và tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, cực kỳ buồn nôn, khiến ai nhìn thấy cũng cảm thấy rùng mình.

Từ những động tĩnh này có thể thấy đám bọ cánh cứng thực sự đã chịu sự kích thích và ảnh hưởng không nhỏ.

Mọi người đều trầm tư, nhìn cảnh tượng trước mắt, chắp tay sau lưng, vừa quan sát vừa liên tục cảm thán: "Ây da, không ngờ lại bi thảm đến mức này, vượt xa tưởng tượng của tôi, có lẽ đây chính là cái gọi là nhân sinh chăng..." Cuối cùng chỉ biết đổ lỗi cho triết lý nhân sinh.

Sau khi quay đầu lại, Sở Long cùng Muộn Du Bình và A Ninh đến chăm sóc Hoắc Tú Tú, giúp cô tỉnh táo lại một chút.

Vì thể chất khá yếu nên mũi cô đã chảy máu, có lẽ do bị tiếng nhạc kia kích thích.

May mà kinh hãi nhưng không nguy hiểm, ít nhất mối đe dọa đã được giải trừ.

"Khụ khụ khụ...

Anh Long, em thấy có lẽ mình không xong rồi, em cảm thấy sắp chịu không nổi nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chương 1030

Vừa rồi thế nào ạ?

Em đúng là vô dụng quá, một chuyện nhỏ đơn giản như vậy mà lại gây ra bao nhiêu rắc rối cho anh." Việc đầu tiên Hoắc Tú Tú làm khi tỉnh dậy là xin lỗi Sở Long, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt đáng thương, cảm thấy mình có lẽ đã làm vướng chân cả đội nên mới thấy bi thảm như vậy.

Nghe cô nói, Sở Long cười rồi lắc đầu bảo: "Được rồi, nói nhiều thế làm gì, chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà.

Mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, tôi nắm rõ hết.

Nếu không có tôi thì có lẽ áp lực sẽ lớn lắm, em đã làm rất tốt rồi." Sở Long thấy Hoắc Tú Tú là người ưu tú nhất, vì đi theo anh chinh chiến bên ngoài, chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu tội tình mà chưa có được mấy ngày tốt lành.

Chỉ vì điểm này, Sở Long thấy sau này nhất định phải cố gắng hơn nữa, dốc hết sức mình, thể hiện thực lực để ít nhất có thể cho cô gái nhỏ này cảm nhận được hương vị của cuộc sống.

Lúc này Hoắc Tú Tú cũng chậm rãi đứng dậy, nhóm người A Ninh cũng lục tục đứng lên, đại khái đã điều chỉnh lại trạng thái.

Không còn cảm giác mệt mỏi ban đầu, trạng thái dần hồi phục, chỉ có trận chiến vừa rồi và âm thanh từ lục giác phong linh vẫn luôn là một bí ẩn.

"Tại sao lục giác phong linh lại xuất hiện nữa chứ?

Tôi thấy mỗi lần chúng ta đi xuống cổ mộ địa hạ đều đụng phải mấy thứ này, rốt cuộc có liên hệ gì không?

Hay chỉ là trùng hợp?

Quỷ mới tin!" Bàn Tử lúc này cũng bắt đầu gãi tai gãi đầu không ngừng phàn nàn, thực sự mọi chuyện quá đỗi quỷ dị.

Lục giác phong linh dường như sắp tạo thành bóng ma tâm lý cho họ luôn rồi, cứ vào một cổ mộ thần bí nào đó là lục giác phong linh dường như trở thành trang bị tiêu chuẩn vậy.

Từ mộ Thiên Vương ban đầu, sau đó là Vân Đỉnh Thiên Cung, rồi đến mấy cái cổ mộ của Uông Tàng Hải, giờ lại đụng phải cái mộ dưới nước này.

Tất cả đều có sự hiện diện của đám bọ cánh cứng và cổ mộ địa hạ, Sở Long thấy chắc chắn không phải trùng hợp.

Cũng có thể những cổ mộ địa hạ này vốn dĩ có liên hệ với nhau, chỉ là hiện tại vẫn chưa hiểu rõ.

Nếu không cân nhắc kỹ thì có lẽ bây giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Vì vậy khi thấy Bàn Tử kích động như thế, tôi cũng chỉ nhẹ nhàng vỗ vai ông ấy, an ủi vài câu: "Được rồi huynh đệ, tôi có thể hiểu tâm trạng của ông, tôi cũng biết rõ suy nghĩ lúc này, nhưng hiện tại đừng nóng nảy.

Chúng ta nên bình tĩnh trước đã, rồi mới tính tiếp, đừng quá để tâm." Sở Long vỗ vai đối phương, sau khi an ủi xong thì cùng người bên cạnh một lần nữa cân nhắc vị trí phía trước, ngẫm nghĩ xem có gì thú vị không.

Nếu không giải quyết được vấn đề, có lẽ tiếp theo sẽ kéo theo một loạt rắc rối, đồng thời mang lại mối đe dọa không nhỏ.

Sở Long và những người này khác nhau, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Phải tin rằng lúc này dốc hết sức mình thì có thể mỏi mắt mong chờ, biết đâu mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Bản thân anh thấy việc này cũng đơn giản, thao tác cũng dư sức.

Sau khi cân nhắc kỹ tình hình, trong lòng anh đã có những suy nghĩ và quyết định cho vấn đề tiếp theo, cũng như việc cùng nhau làm việc trong chốc lát để tạo ra kết quả tốt đẹp.

Thoát khỏi những quấy nhiễu đó, Sở Long dẫn theo Hoắc Tú Tú, Muộn Du Bình và cả nhóm tiếp tục đi men theo con đường phía trước.

Giống như một ngôi mộ chết chóc, đi xuyên qua một thời gian dài như vậy, trải qua bao lâu rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối, thậm chí Sở Long còn có lúc nghi ngờ mình đi nhầm đường.

"Nếu đã là một con đường sống, tại sao đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm thấy lối ra?" Hiện tại vấn đề này rất đáng để Sở Long suy nghĩ sâu xa, trong đầu anh cũng bắt đầu hiện lên một dấu hỏi lớn.

Nếu hiện tại không thể suy nghĩ thấu đáo sự việc cụ thể này thì cũng chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu không ngừng vỗ tay, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Hiện tại mọi vấn đề đều đổ dồn vào một chỗ, cần phải định đoạt lại.

Nếu không thể suy nghĩ rõ ràng, hậu quả có lẽ sẽ khó lường, rước họa vào thân vô cớ.

Chương 1031

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, đột nhiên thấy có người dường như đang chậm rãi tiến về phía trước.

Cuối cùng khi đi sâu vào bên trong, đột nhiên thấy phía trước mắt sáng bừng lên, mọi người đều nhìn thấy sự thoáng đãng lúc này.

Lúc này ai nấy đều vui mừng hớn hở, tốt quá rồi, cuối cùng cũng ra được, cuối cùng cũng tìm được cơ hội thoát ra ở đây.

"Oa, tuyệt quá, tốt quá rồi, chúng ta cuối cùng cũng ra được rồi!

Tôi biết mà, chúng ta nhất định sẽ ra được bên ngoài." Khoảnh khắc bước ra, Sở Long không nhịn được thốt lên kinh ngạc, thậm chí còn dang rộng hai tay.

Đột nhiên phát hiện ra một nơi khác ngoài con đường cổ này mới là mấu chốt nhất, một sự tồn tại vượt bậc.

Nhưng vừa mới bước vào trong được vài bước, đột nhiên thấy nơi này dường như có điểm đáng ngại.

Thậm chí ngay cả lông tơ cũng dựng đứng khi phát hiện vách tường hai bên sao lại cổ quái như vậy.

Bình thường mà nói, hai bên vách tường chẳng phải nên có một số đồ văn đặc thù sao?

Nhưng hiện tại hai bức tường lại trắng trơn, luôn cảm thấy dường như có chuyện gì đó đã bị bỏ sót.

Lúc đầu Sở Long cứ ngỡ mình nhìn nhầm, sinh ra ảo giác.

Nhưng chưa đợi Sở Long mở miệng, Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Anh Long, chẳng phải có chút kỳ lạ sao?

Tại sao bên trong lại không có một chút hình vẽ nào hết, chẳng phải nên có một số sự tích lúc sinh thời của chủ nhân ngôi mộ, rồi giải thích tình hình cụ thể của mộ thất này sao?

Tại sao bên trong lại chẳng có gì hết nhỉ?” Hoắc Tú Tú lập tức làm Sở Long sực tỉnh.

Anh cứ ngỡ chỉ có mình nghĩ vậy, giờ thấy Hoắc Tú Tú dường như cũng có cùng quan sát với mình.

Nghĩ kỹ lại, rõ ràng sự lo lắng và suy đoán lúc đầu không phải vô căn cứ, mọi chuyện đều có nguyên nhân, chỉ là lúc đó không cố ý thể hiện ra nên giờ mới thấy kỳ quái.

Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Sở Long cười khà khà bảo: “Đừng gấp, có lẽ cuối cùng đã bị tôi bỏ qua rồi, vượt xa tưởng tượng của tôi.

Chúng ta cứ quan sát xung quanh trước đã, biết đâu bên trong còn có ẩn số khác, chỉ là hiện tại chưa lộ ra thôi!” Sở Long đơn giản an ủi cô vài câu, vỗ nhẹ tay mình, rồi bảo mọi người ngồi xuống bên cạnh.

Đối phương “ừ” một tiếng, gật đầu rồi không nói năng lung tung nữa, lúc này trong lòng cũng đã có kiến giải riêng.

Nếu không bình tĩnh suy nghĩ kỹ chuyện này, có lẽ sẽ gặp phải những sự phản kích không nhỏ, thậm chí dẫn đến những phản ứng dây chuyền tồi tệ.

Hiện tại Sở Long nhìn những phiến đá trên vách tường, biết bên trong có lẽ có bí mật, bèn cầm con dao trong tay tiến lại gần vách tường.

Dùng ngón tay vừa chạm vào bức bích họa, một cảnh tượng bất ngờ hiện ra, giống như phát hiện trên đó có đá thông hoa (đá vân hoa), vừa mới chạm vào, lớp bụi bên trong bỗng rơi rào rào.

Những vách tường này chỉ là sau này bị bôi trét lên, rốt cuộc là ai, tại sao lại muốn che đậy nó đi?

"Tôi biết rồi, hóa ra có người cố ý che đậy nó lại, không để người khác biết, đúng là quá tệ bạc, sao lại có người ích kỷ đến mức này chứ." Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Sở Long cau mày lại, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Rốt cuộc là ai làm, lại có thể ích kỷ tư lợi như vậy, để giấu kín bí mật mà che đậy toàn bộ sự việc, rõ ràng là muốn che giấu chân tướng.

Về điểm này, Sở Long cảm thấy hoàn toàn có thể khinh bỉ một phen, nếu không có lẽ sẽ làm ra những chuyện thảm hại.

Thế là Sở Long lập tức tiến lên, tìm cách bóc trần những bức bích họa trên vách tường ra, để xem chân tướng bên trong rốt cuộc là thế nào.

Sở Long lập tức gọi mọi người lại giúp sức.

"Mau lại giúp một tay, dọn sạch lớp trét trên vách tường đi.

Tôi biết chắc chắn bên trong có thông tin, để xem nơi này rốt cuộc là ở đâu, nhất định là ở bên dưới.

Chương 1032

Tôi biết chắc chắn có kẻ muốn che giấu sự thật, hừ hừ, đã che giấu thì chúng ta phải vạch trần nó ra.” Sở Long làm việc rất hăng hái.

Hôm nay nếu tốc độ của họ cứ lờ đờ như vậy thì sẽ bị người ta cười cho thối mũi, lúc đó sự nghiệp sẽ trở nên vô nghĩa.

Nói cách khác, vấn đề hôm nay đối với Sở Long càng có vẻ đơn giản, thế là hôm nay cả đám đều thể hiện những năng lực chấn động, tích cực và dũng cảm lôi ra bản lĩnh thực sự.

Vào thời khắc mấu chốt, Sở Long lập tức lấy ra những trang thiết bị liên quan, rồi không ngừng lau chùi trên vách tường, đem những lớp bụi đất được che đậy từ trước tiến hành tẩy rửa từ trong ra ngoài.

Thao tác đặc biệt đơn giản, tỉ mỉ, thậm chí còn có chút lo sợ, chỉ sợ lỡ tay sẽ làm hỏng những đồ án trên vách tường.

Vì những đồ án phía trên vốn dĩ đã rất mờ nhạt, sơ ý một chút là có thể khiến chúng biến mất.

Đối với Sở Long mà nói, tất cả những điều đó đều không thành vấn đề.

Anh nhẹ nhàng dùng ngón tay lướt qua vách tường, những lớp bụi bắt đầu từng tầng từng tầng rơi xuống.

Thậm chí còn thấy những lớp bụi đó khi chậm rãi rơi rụng, để lộ ra một cảnh tượng rõ ràng, thấu triệt.

Sở Long biết, bây giờ là lúc cần cảnh giác, thế là anh đơn giản phủi sạch bụi trên tay, đứng lặng bên cạnh để suy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm gì, sắp xếp lại tư duy cho thông suốt.

“Anh Long, làm thế này để làm gì chứ?

Người ta đã tìm cách giấu đi thì chắc chắn là có nguyên nhân gì đó.” Trong lúc dọn dẹp bích họa, cả đám cũng tùy miệng hỏi một câu thôi, thực ra chỉ là thuận miệng nói ra.

Nhưng thường thì người nói vô tâm, người nghe có ý, câu nói đó cũng đồng thời gợi ý cho Sở Long.

A Ninh nói không sai, rốt cuộc là ai?

Tại sao lại kỳ quái đến mức cố tình che đậy chân tướng sự thật như vậy?

Thao tác như vậy cũng quá ích kỷ đi.

Hoặc giả đối phương làm vậy là để không cho hậu thế biết bí mật bên trong, vì sẽ gây ảnh hưởng gì đó đến hậu thế.

Sở Long lúc này cũng không nghĩ được nhiều như thế nữa, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, anh cực kỳ muốn biết trong bích họa rốt cuộc có những hình ảnh gì và những ghi chép văn tự liên quan.

Dẫu sao đối với Sở Long, hiện tại việc khám phá văn hóa bên trong mới là quan trọng nhất, còn mấy thứ cổ vật bí tịch hay bảo vật trân quý gì đó thì để cho Bàn Tử lo.

Cho nên cuối cùng Sở Long cũng không nghĩ đến vấn đề đó nữa, giục mọi người mau chóng làm việc, nhất định phải cẩn thận một chút, chuẩn bị sẵn máy ảnh.

Sau khi lớp đá thông hoa được dọn sạch, chân diện mục của bức bích họa bên trong cũng dần dần hiện ra trước mắt.

Sau một hồi tẩy rửa, nhìn những hình vẽ hiện lên sống động, rõ nét như thật, thậm chí dường như có thể chạm vào được.

Nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt qua một cái, cảm nhận được sự mềm mại và tinh tế đó.

Sau khi nhận biết được tình hình, mọi người cũng bỗng nhiên đại ngộ, trong khoảnh khắc đó thực sự sững sờ, kinh ngạc rụng rời.

"Oa, quả nhiên là như thế này!" Sau khi nhìn thấy hình ảnh thực sự bên trong, cả đám đều trợn tròn mắt, một trận thốt lên kinh ngạc, ngay cả Sở Long cũng bị hình ảnh trước mắt hoàn toàn thu hút.

Hình ảnh trước mắt này không chừng đều là thật, đặc biệt là khi nhìn thấy văn hóa cổ đại liên quan ở đây, Sở Long càng tỏ ra kích động.

Đặc biệt là phía trên dường như thấy được một số tập quán sinh hoạt của người cổ đại, thấy có người đang thực hiện lễ quỳ lạy, có một số nghi thức tế điện liên quan.

Tất cả mọi thứ trên toàn bộ đồ án đều được chú thích rõ ràng, thậm chí có thể thấy toàn bộ hình ảnh và tình tiết được điêu khắc sống động như thật.

Thậm chí thông qua việc quan sát một bức họa, Sở Long đều có thể cảm nhận được trí tuệ của người cổ đại, thậm chí cảm nhận được những tập tính sinh hoạt của họ.

Sở Long cũng không kìm được lòng mà liên tục cảm thán: "Trí tuệ và tập quán sinh hoạt của người cổ đại đúng là khiến người ta phải khâm phục sát đất, đủ để thấy những người này thực sự đặc biệt tài giỏi và thông minh!" Trong lúc không kìm được lòng cảm thán, Sở Long chậm rãi giơ ngón tay cái lên, không phục không được mà, đặc biệt là thông qua phương thức này có thể biết được những điều siêu chấn động.

Đương nhiên mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó, phải có những suy nghĩ và tính toán khác.

Chương 1033

Bởi nếu chỉ đơn thuần là trí tuệ người cổ đại mà đã khoa trương và cảm thán như vậy thì không chừng sẽ bị người ta cười nhạo.

Lúc đó mọi việc sẽ trở nên vô nghĩa, nên Sở Long lúc này lập tức lắc đầu, xua tan những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, gạt bỏ mọi ý nghĩ tạp nham ra sau gáy.

Còn trí tuệ người cổ đại rốt cuộc thế nào thì chỉ có thể để quan niệm của mỗi người tự nhìn nhận.

Sở Long cũng không khách sáo, cầm máy ảnh trong tay hướng về phía bức bích họa trước mắt, "tạch tạch tạch" chụp liên tiếp mấy tấm.

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên Sở Long ngửi thấy một mùi vị, một mùi hương cực kỳ nồng nặc.

Mùi hương đó vô cùng thanh khiết, thậm chí khi ngửi kỹ càng thấy rõ ràng hơn, giống như một loại hương tinh điều liệu đặc biệt vậy.

Một bức bích họa đang yên đang lành, tại sao đột nhiên lại xuất hiện mùi hương tinh điều liệu như vậy?

Mùi vị này khiến Sở Long và Hoắc Tú Tú đều cảm thấy vô cùng thắc mắc, ngay cả A Ninh đứng bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu.

"Chẳng lẽ người cổ đại lại cầu kỳ đến vậy, thực ra khi vẽ bích họa đã tốn công tẩm chút hương tinh vào trước để nó có chút mùi vị?" Bàn Tử lại bắt đầu trí tưởng tượng bay xa, rồi không ngừng lẩm bẩm, thậm chí bắt đầu tự mình suy diễn.

Tất cả đều là nói nhảm, nói linh tinh, không có căn cứ gì cả.

Sở Long lắc đầu cười khổ: "Thôi dẹp đi ông nội, đúng là biết nói

nhảm thật, toàn là một lũ nói năng bậy bạ.” Đương nhiên rồi, bây giờ mấy lời này cũng vô dụng thôi, mọi chuyện chỉ có thể bình tĩnh trước, sau đó quan sát kỹ lưỡng xem rốt cuộc có cách giải quyết chi tiết nào không.

Cảnh tượng này làm mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ, ai nấy đều cần quan sát tỉ mỉ rồi mới tính tiếp được, như vậy có lẽ sẽ có cách giải quyết thỏa đáng.

Sau khi chú ý đến phía trước, họ lập tức dồn ánh mắt vào bức bích họa.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, thần kinh bỗng chốc căng thẳng, rồi mắt cũng sáng lên.

Bức bích họa hoàn mỹ này thực sự đã hiện ra trước mắt, thậm chí khiến họ thấy rõ mồn một.

“Oa, trời đất ơi, đúng là thần kỳ quá, xem ra chúng ta đúng là không uổng công bận rộn mà.

Cứ đà này thì chắc là vấn đề bích họa cũng như những bí mật ẩn giấu đều nằm ở đây rồi.” Mọi người bắt đầu không nhịn được mà thốt lên kinh ngạc, liên tục vỗ tay, trong chớp mắt đều giơ ngón tay cái lên nể phục.

Lúc này mà nói cũng chẳng có gì là khoa trương, thực sự chấn động vô cùng, khiến ai nấy đều phải tâm phục khẩu phục.

Nếu chỉ là những vấn đề nhỏ nhặt thì có lẽ không đủ để duy trì lâu, nhưng hiện tại nó đã trở thành đối tượng quan sát chính.

Sở Long không nói nhảm thêm nữa, lập tức nhắc nhở những người xung quanh nhiều lần, bảo họ mau chóng nghĩ cách khác.

Vào khoảnh khắc mấu chốt này, cả đám cũng lục tục tiến gần về phía trước, khi quan sát kỹ tỉ mỉ, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kinh

ngạc đó.

“Phù phù phù...” Trong lúc mọi người đang có chút mơ hồ và mải mê quan sát tình hình cụ thể, đột nhiên nghe thấy từ phía sau dường như truyền đến tiếng vỗ cánh, động tĩnh này lập tức thu hút sự chú ý của họ.

Mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu, không biết âm thanh đó rốt cuộc từ đâu tới mà đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Thế là vì tò mò, họ chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau.

Trời đất ơi, nhìn một cái là hết hồn luôn, làm cho từng người một đều chết lặng.

Khi nhìn ra phía sau, cả người sững sờ tại chỗ, thậm chí có người cảm thấy da đầu tê dại.

Ở một vị trí không xa, vừa vặn thấy một đàn ong mật lớn đang hướng về phía họ mà bay tới, nhanh chóng xuất hiện trước mắt, khi chúng vỗ cánh còn phát ra một chuỗi tiếng vo ve liên hồi.

Tiếng vỗ cánh chói tai đó làm ai nấy đều cảm thấy đầu óc choáng váng, thậm chí còn không rõ tình hình này sao lại khoa trương đến mức này?

“Không đúng nha, rốt cuộc là chuyện gì mà khoa trương thế này?

Đệch mợ, cứ thế này thì thử thách có vẻ không ổn rồi, chúng ta mau nghĩ cách đi, mau tính toán xem sao!” Nhìn thấy đàn ong mật đông nghịt phủ kín bầu trời, Sở Long lập tức hét lớn một tiếng “Không xong rồi”, sau đó vội vàng kéo mọi người vào góc tường bên cạnh.

Nhưng cũng chẳng có cách nào, đám ong mật đó như có mắt vậy, cứ bám theo Sở Long chạy khắp nơi, chắc chắn có cao thủ mật thám nào đó đứng sau rồi.

Chương 1034

“Tôi biết rồi, nhất định là do đống hương tinh đó tác dụng.

Vừa rồi cái mùi vị đó đã dẫn dụ đám ong mật này đến.

Trời đất ơi, trong cái hang động này cái gì cũng có, chẳng lẽ là mộ dưới nước sao?

Tại sao lại có ong mật chứ?” Cái ông Bàn Tử này một hồi sắp hoài nghi nhân sinh luôn rồi.

Chỉ là mộ tặc thôi mà, chỉ là một kẻ trộm mộ thôi, ít nhất cũng phải cho chút lợi lộc rồi tìm lối ra không được sao?

Cho dù đối mặt với mấy thứ gọi là cương thi (nhục tống tử) gì đó thì cũng không đến nỗi khoa trương thế này.

Khổ nỗi chủ nhân ngôi mộ này không chơi theo bài bản, không chỉ chẳng thấy con cương thi nào xuất hiện, ngược lại cứ như cái thảo cầm viên vậy, lúc thì chuột lớn, lúc thì dơi, giờ lại lòi đâu ra một lũ ong mật chết tiệt này nữa.

Thậm chí Bàn Tử còn đang hoài nghi lát nữa đi vào sâu hơn, không khéo lại gặp cá ăn thịt người hay mấy con chim mổ người không biết chừng.

Sở Long căn bản không có thời gian để đấu khẩu với Bàn Tử, người ta đã buông tay rồi mà ông còn đứng đó nói nhảm.

Cho nên theo Sở Long thấy, có tâm trí mà nói xằng nói bậy thì chi bằng cứ bình tĩnh lại, rồi ngồi xuống suy nghĩ kỹ lưỡng, bình tĩnh mới là đúng đắn.

Bởi vì hiện tại có gào thét cũng chẳng giải quyết được gì, ngược lại còn mang đến rắc rối vô tận.

Cho nên vấn đề này cũng vượt xa dự liệu, nhất định phải để mọi người tĩnh tâm lại rồi mới tính tiếp.

Nhưng lúc này ai mà bình tĩnh cho nổi, nhất là trong tình huống hoảng loạn như thế này, sớm đã loạn cào cào cả lên rồi.

Nếu không tìm cách bình tĩnh xử lý chuyện này, hậu quả có lẽ sẽ vượt xa tưởng tượng, thậm chí lúc đó sẽ mang lại phiền phức và cơn giận vô tận.

Cho nên xem ra nên chọn cách bình tĩnh rồi mới vận hành các bước tiếp theo, sau đó mới tĩnh tâm lại để mỗi người tìm cách giải quyết liên quan.

Chứ nếu cứ làm bậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, lúc đó có khi còn gặp phải những thương hại chí mạng.

Sau khi nghe những lời đe dọa đó, Sở Long cũng lập tức áp sát lại.

Nhưng khi Sở Long lâm vào cảnh không nơi trốn chạy thì Muộn Du Bình lập tức trở thành chỗ dựa của anh.

"Mọi người đừng nói nữa, mau chóng chạy về phía Muộn Du Bình đi, ở đó là an toàn nhất, chỗ đó an toàn nhất!" Sở Long chỉ tay về phía Muộn Du Bình hét lớn một tiếng, làm Muộn Du Bình cũng cảm thấy có chút thắc mắc, hiện tại cả người đều mơ hồ.

Bên này chẳng lẽ đang làm loạn sao?

Đang dẫn dụ nguy hiểm về phía mình à?

Nhưng Muộn Du Bình cũng không từ chối, vẫn giữ vẻ lạnh lùng như tiền, khoanh tay thể hiện phong thái cực ngầu đó.

Trong mắt Sở Long, cái tên này chỉ thích đứng một bên làm màu thôi, đại nạn sắp giáng xuống đầu rồi mà còn ở đó làm màu cái gì nữa?

Nhưng Sở Long không thèm để tâm, dẫu sao đó cũng là sở thích cá nhân của người ta, nói nhiều quá lại thấy có hơi nghiêm trọng rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Long, họ nhanh chóng chạy đến vị trí của Muộn Du Bình và nấp sau lưng anh ta.

Tiếp theo kỳ tích đã xảy ra, đúng như Sở Long dự đoán, sau khi họ tụ lại cầu xin sự che chở, đám ong mật đang lao tới với tốc độ phi mã kia thực sự đã bị kích thích mạnh.

Đám ong mật bắt đầu không ngừng rung cánh, thực sự muốn dốc hết sức đe dọa, thậm chí muốn tóm lấy họ, nhưng lại phát hiện ra chỉ dám đứng từ xa quan sát chứ không tìm được dấu vết, căn bản không dám lại gần.

Điều này cũng dẫn đến việc đại đa số đám ong mật bị hù cho nhảy dựng, thậm chí là ngẩn người ra nửa ngày trời không kịp phản ứng, không ngờ lại có tình huống như vậy.

Lúc này Sở Long càng thêm đạm định nói: “Thấy chưa?

Tiểu Ca của tôi chắc chắn có điểm bí ẩn, giờ thì mọi người tin tôi chưa.” Lúc này Sở Long thực sự vô cùng tự tin, sau một màn thao tác thần sầu, cư nhiên còn khoái chí nháy mắt với những người xung quanh, trên mặt lộ ra một chút đắc ý nhỏ mọn.

Biểu hiện này dường như làm mọi người xung quanh đều biết tình hình, những lời nói đó chẳng hề sai tí nào, không có bất kỳ huyền niệm gì, vốn dĩ là thế, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, y hệt như những gì anh đã nói.

Chương 1035

Vì thế sau khi liên tục cảm thán, anh bắt đầu cười khoái chí, thậm chí khi nhìn quanh một lượt mọi người, anh cũng thấy được vẻ thản nhiên trong thần thái của họ.

Vì Sở Long đã sớm phân tích, trên người gã này có dòng máu đặc biệt (tất học tiên huyết), dùng những giọt máu đó để yểm trợ thì là một phương pháp trừ tà cực tốt.

Bởi vì những dòng máu đó đều là cực dương trấn cực âm, vừa hay khắc chế được những thứ được gọi là vật đe dọa kia.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao ban đầu Sở Long lại tự tin như vậy, vì bản thân mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát của anh, nên khi trò chuyện cũng tỏ ra nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau khi hiểu ra một số chuyện, họ lập tức cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ, thậm chí có người còn trợn tròn mắt kinh ngạc, thực sự không ngờ chuyện này lại trở nên đáng chú ý đến thế.

Sau khi nghe qua chuyện này, mọi người đều bắt đầu gật đầu lia lịa, có người còn không kìm được mà giơ ngón tay cái lên khen ngợi hết lời.

“Oa, hóa ra là vậy, tôi cuối cùng cũng hiểu rồi.

Lúc đầu cứ tưởng chuyện phức tạp lắm cơ, không ngờ lại thần kỳ đến thế.

Cứ đà này thì xem ra quả nhiên không đơn giản nha.” Nghe đối phương nói xong, mọi người đều bừng tỉnh, có người còn không kìm được mà giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Lúc này mà nói, quả thực khiến ai nấy đều thấy sáng mắt ra, tức

khắc biết được một số điểm thần bí đặc thù bên trong.

Sở Long lúc này vỗ nhẹ vai Muộn Du Bình bảo: "Không tệ không tệ, cái dòng máu Kỳ Lân (Kỳ lân bảo huyết) này đúng là vẫn hữu dụng như vậy, quả nhiên không làm mọi người thất vọng, quá ưu tú, quả đúng là thế mà." Sở Long đối với dòng máu Kỳ Lân này thực sự vô cùng kính nể, đồng thời cũng cảm thấy đặc biệt phấn khích, tự nhiên cũng có chút cảm thán.

Có được phương thức này thì xem ra mọi chuyện đúng là không đơn giản.

Về một số sự chấn động và yêu cầu của máu Kỳ Lân, anh cũng đã biết được một số hiệu quả và kiến thức hữu ích bên trong.

Vào khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng, mọi người cũng lục tục tiến về phía trước.

Vậy thì đối với họ, dòng máu Kỳ Lân tương ứng sẽ khắc chế được những vật tà ác.

"Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ này chỉ có chút chiêu trò này thôi sao, chỉ dùng mấy con ong mật nhỏ nhoi này mà đòi đe dọa được à, tôi thấy đúng là nực cười quá.

Một con ong nhỏ sao có thể ngăn cản được bước chân tiến lên của chúng ta chứ, chỉ cần chúng ta làm việc thì nhất định sẽ bách chiến bách thắng." Lúc này Sở Long tự lẩm bẩm một mình rồi cười, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin đó.

Đối với anh hiện tại không cần phải nói nhiều, bản thân chỉ là một chuyện nhỏ nhặt thôi.

Nếu thực sự chỉ đơn thuần dùng mấy con ong mật có ngòi độc kia để làm hại tính mạng họ thì có lẽ chủ nhân ngôi mộ này đã lầm to rồi, tính toán sai bét nhè luôn, vì vạn lần cũng không ngờ tới trên người

Muộn Du Bình lại có dòng máu Kỳ Lân.

Có máu Kỳ Lân ở đây che chở thì đám ong mật nhỏ nhoi kia căn bản không dám lại gần, thậm chí không dám tìm cách áp sát xung quanh.

Đây cũng là điều mà Sở Long tự tin nhất và cũng lấy làm tự hào nhất.

Lúc này Sở Long nhún vai nói: "Có lẽ nguy hiểm của tôi vẫn chưa xuất hiện, vấn đề nghiêm trọng là nên ra ngoài như thế nào." Muộn Du Bình bỗng buông một câu lạnh lùng làm mọi người cảm thấy có chút thắc mắc, không biết sự nguy hiểm mà anh ta ám chỉ rốt cuộc là có ý gì.

Chưa kịp để mọi người hỏi thì ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên rồi sững sờ.

Khoảnh khắc tiếp theo càng mông lung hơn, đứng hình tại chỗ nửa ngày không nói nên lời.

Bởi vì ở vị trí phía trước nhất, họ cư nhiên phát hiện vách tường ở đằng xa, do đám ong mật đang bám vào nên thấy chúng bám đầy trên các cành cây và vị trí vách tường.

Không chỉ có vậy, khi thấy chúng không ngừng dùng răng đốt và cắn xé, cả vị trí vách tường đã bị đục thủng, thậm chí còn bị khoét ra một cái lỗ lớn.

Cuối cùng, lại thấy đa số những cái lỗ liên quan trực tiếp hiện ra, thậm chí thấy lớp vỏ tường trên đó rụng xuống từng mảng từng mảng lớn.

Lúc đầu Sở Long cứ ngỡ đám ong mật này chỉ muốn phá hoại rồi liếm láp những vị trí ngọt ngào đó thôi sao?

Nhưng khi dần dần quan sát kỹ hơn, tất cả mọi người đều chết

lặng, có người da đầu tê dại, sợ đến mức mồ hôi đầm đìa.

Không ngờ chuyện này lại đáng sợ đến thế, cuộc khủng hoảng này thực sự quá chấn động.

Và khi hoàn toàn không chú ý quan sát tình hình này, họ cư nhiên phát hiện một lượng lớn ong mật bao phủ lấy nơi này, thậm chí khi bám sát vách tường còn không ngừng gặm nhấm hết lần này đến lần khác.

Chương 1036

Vào lúc mấu chốt nhất, phát hiện toàn bộ vách tường còn thấy một lượng lớn chất lỏng đang chảy ra, mùi chất lỏng đó bốc lên cực kỳ nồng nặc.

"Không xong rồi, trong này toàn là axit lưu toan, chúng ta mau chạy thôi, nếu không sẽ không kịp đâu!" Bàn Tử giàu kinh nghiệm đã thét lên ngay lập tức.

Cái mùi nồng nặc đó vừa lọt vào tai, Bàn Tử đã có thể khẳng định ngay đó là mùi axit lưu toan, nếu không thì không thể nồng nặc đến thế được.

Bản thân axit lưu toan có tính ăn mòn cực mạnh, chắc chắn là axit mạnh rồi.

Vừa mới rơi xuống mặt đất đã thấy mảng đá cẩm thạch lớn bị ăn mòn loang lổ vết rỉ sét.

Không chỉ có vậy, nhìn đám ong mật còn điên cuồng tiếp tục gặm nhấm những lớp vỏ tường khác.

Những lớp tường đó chắc là để bao bọc đống axit lưu toan bên trong, giờ lớp tường đó đã bị phá hoại, nghĩa là axit lưu toan bắt đầu men theo những khe hở mà chảy xuống dưới.

Khi mọi hiểm nguy đều đã xuất hiện, vượt xa tầm kiểm soát, tất cả mọi người đều hoảng loạn, có người tay chân lúng túng, thậm chí tay chân tê dại.

Không ai biết rốt cuộc phải làm gì?

Cái tình thế này nên xử trí ra sao đây?

Nếu cứ đứng nhìn trân trân một cách ngốc nghếch thì lúc đó có khi

sẽ chết thảm lắm.

Trong lúc mọi người đang hốt hoảng tìm cách cứu viện, Sở Long lập tức đập bàn nói: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau tìm lối ra đi!" Hiện tại cứ đứng đợi chắc chắn là không thực tế, anh cũng hiểu tại sao ngay từ đầu chủ nhân ngôi mộ này lại dùng một số thứ để che đậy những bức bích họa đó đi.

Đây cũng là một hiệu quả phòng trộm cực tốt.

Đợi khi kẻ trộm mộ cạy phá những bức tường đó ra thì những bức bích họa bên trong sẽ lộ diện, đồng thời cũng sẽ dẫn dụ đám ong mật vô cớ bay tới.

Những con ong được nuôi dưỡng đều là loại ong chúa đặc biệt, một khi ngửi thấy mùi đó sẽ nhanh chóng gặm nhấm lớp vỏ tường, lúc đó sẽ làm rò rỉ bồn chứa dầu bên trong.

Nếu đen đủi thì đống axit lưu toan đó sẽ lập tức phun thẳng vào người họ rồi ăn mòn một mảng lớn.

Nếu không đen đủi thì cuối cùng cũng bị đống axit đó vây hãm, thậm chí lúc đó sẽ bị chết ngạt sống.

Sau khi hiểu ra tất cả, Sở Long chỉ có một ý nghĩ: Chủ nhân ngôi mộ này đúng là thâm độc thật, đã hạ thủ đoạn tàn độc để bắt kẻ trộm mộ phải chết ở nơi này.

Nếu giờ mà tìm được chân thân của chủ nhân ngôi mộ, tôi thực sự sẽ lôi lão ra rồi túm chặt lấy, đè xuống đất tẩn cho một trận tơi bời khói lửa, nếu không thì đúng là khó mà nguôi được cơn giận trong lòng.

Bàn Tử chịu đựng mùi hôi nồng nặc đó, chạy nhanh đến vị trí cuối cùng, vung tay đập "rầm rầm rầm" liên tiếp vào cái cửa đá lớn trước mắt.

Nhưng lại phát hiện một cánh cửa sắt trước mắt đã bị chặn lại, nói chính xác hơn là một cánh cửa sắt khổng lồ được điêu khắc từ đá.

Cái cửa đá khổng lồ này nặng tới nghìn cân, hai cánh cửa khép chặt vào nhau không một kẽ hở, căn bản không biết nên mở ra thế nào.

Dù vậy, Bàn Tử vẫn không từ bỏ, dùng cả thân người va chạm hết lần này đến lần khác vào toàn bộ vị trí vách tường.

Nhưng mọi nỗ lực đều vô ích, thử đi thử lại mấy lần vẫn không thành công, cái cửa đá đó vẫn im lìm không mảy may xê dịch.

"Không được rồi, con nhất định phải húc văng nó ra.

Ông trời ơi, mau phù hộ cho con, con không thể cứ thế này được.

Con là dân lành mà, dân cực kỳ lành luôn, rốt cuộc là đang làm gì thế này?

Không thể dồn con vào đường cùng được!" Lúc này Bàn Tử hoàn toàn không khống chế nổi sự căng thẳng, liên tục kêu gào, dùng hết sức bình sinh để muốn húc văng cái cánh cửa phòng đó ra.

Nếu như không tìm được cách húc văng cái cửa đó ra thì có lẽ sẽ không còn đường nào để đi, lúc đó nguy hiểm sẽ lập tức tái hiện, thậm chí còn vượt xa tưởng tượng.

Cho nên lúc này Bàn Tử đã dùng hết sức bình sinh, nghiến răng nghiến lợi gào thét điên cuồng, chút sức lực cuối cùng cũng đã bộc phát hết ra rồi.

Chương 1037

Nhưng lại phát hiện sức lực đó vẫn chưa thấm tháp vào đâu, dù có va chạm liên tiếp cũng chẳng có cách nào khác, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào, ra sao cho ổn.

Điều này càng làm Bàn Tử thấy căng thẳng, thậm chí sắc mặt cũng hiện rõ vẻ khó coi và tái mét, không biết bước tiếp theo có cách giải quyết tốt nào không.

“Rốt cuộc phải làm thế nào?

Làm sao để sống tiếp đây?

Không thể cứ tiếp tục như thế này, cứ đứng im không làm gì được.

Phải nghĩ cách thôi Sở Long ơi, chúng ta sắp thành huynh đệ cùng khổ rồi, chắc chúng ta sẽ chết chung ở nơi này mất.

Làm thế nào giờ?

Tôi còn chưa sống đủ mà!” Chuyện vẫn chưa kết thúc, cái tên Bàn Tử này đúng là không có tiền đồ gì hết, cứ mở miệng ra là một câu chết hai câu sống, làm Sở Long cũng hoàn toàn cạn lời với lão.

Sở Long ra hiệu cho những người khác nấp vào vị trí bên cạnh, bản thân chỉ đành liều mình lao vào nguy hiểm phía trước định cùng Bàn Tử mở cái cửa đá đó ra.

Nhưng anh chưa kịp đi thì đã bị Hoắc Tú Tú kéo lại và nói: “Anh Long nhất định phải cẩn thận một chút, đừng có nóng nảy như thế.

Em chết cũng sẽ chết cùng anh, nhưng anh đừng có hành động lỗ mãng, đừng để mình bị thương.” Cô gái nhỏ lo lắng cho Sở Long, sợ anh vì một phút kích động mà đánh đổi cả mạng sống.

Dẫu sao bao nhiêu lượng axit mạnh đang đổ dồn về phía họ, trúng phải thì đau đớn không thấu.

Quan trọng hơn là nếu những thứ axit đó thấm trực tiếp vào trong cơ thể thì có lẽ sẽ làm tổn thương những người vô tội, thậm chí vượt xa tưởng tượng của mọi người, khiến họ cảm thấy căn bản không biết phải xử trí ra sao.

Nghe cô nói xong, người anh cả ở bên cạnh cười khà khà, lắc đầu bảo: "Cứ yên tâm giao chuyện này cho anh xử lý là được rồi, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát cả.

Không đơn giản như em nghĩ đâu, anh sẽ có sắp xếp khác thôi, ha ha." Lời vừa dứt, anh nhẹ nhàng cử động chân tay, cảm thấy toàn thân tràn trề tinh lực hơn bao giờ hết.

Đối với ngày hôm nay, bất kể thế nào anh cũng phải lôi ra bản lĩnh thực sự, thể hiện sức mạnh chân chính.

Nếu cứ đứng im không làm gì thì sẽ trở nên vô nghĩa, sau này sẽ bị người ta cười cho thối mũi, nên bất kể thế nào chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy được.

Giải quyết chuyện này một cách nhẹ nhàng, tin rằng đây sẽ là pháp bảo chiến thắng tốt nhất.

Sở Long cầm cái xẻng sắt Hán Dương (Hán dương thiết sạn) trong tay, cắm vào bên trong khe cửa đá và dùng lực bẩy ra.

"Huynh đệ đừng gấp, hai chúng ta cùng nhau giúp một tay là đúng rồi.

Hai chúng ta cùng một lúc, người bên trái người bên phải, nghe khẩu lệnh của tôi: Một hai ba..." Lúc này Sở Long biết thời gian không còn nhiều nữa, vì đám ong vàng kia đang không ngừng gặm nhấm những khe hở trên vách tường.

Đặc biệt là vị trí phía trên đầu, một khi lớp tường vôi trên đầu bị gặm nát thì không chừng một lượng lớn axit lưu toan sẽ chảy xuống ngay lập tức, lúc đó chẳng khác nào được tặng một trận mưa axit.

Một khi mưa axit rơi xuống, những người này chắc chắn sẽ bị ăn mòn đến mức hài cốt không còn.

Đừng nhìn lúc bình thường pháp lực cao siêu, ngay cả khi không có ai đi chăng nữa thì ước chừng cũng không chống đỡ nổi, không chừng sẽ lập tức biến thành một đống xương trắng.

Chết kiểu đó cũng là một phương thức, nhưng Sở Long không muốn mọi người phải chết thảm như vậy, huống hồ còn chưa tìm ra bí mật thực sự của cổ mộ địa hạ này.

Sở Long còn không biết đằng sau cánh cửa đồng (Thanh đồng môn) rốt cuộc có thông tin gì, không biết liệu Hoắc Tú Tú có thực sự sinh được cho anh một đứa nhóc không nữa?

Nếu thực sự chết ở cái nơi này thì trong lòng anh còn tồn tại quá nhiều tiếc nuối, huống hồ anh còn có cái tiểu chương trình nghịch thiên (System) như vậy, nếu mà chết thật thì đúng là có lỗi với một đời hack game.

Sở Long dùng hết sức bình sinh, có lẽ cũng đủ để mở cái cửa nặng hơn mười tấn này ra.

Ngay lúc này, Bàn Tử cũng đang dùng hết sức mình cắm cái xẻng sắt Hán Dương vào rồi dùng sức bẩy.

Nhưng vừa mới dùng sức, một tiếng "rắc" vang lên, cái xẻng sắt Hán Dương lập tức gãy làm đôi.

Lúc này Bàn Tử sững sờ, cả người ngơ ngác đứng hình tại chỗ nửa ngày không nói nên lời, thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn.

Chương 1038

Phải làm sao đây?

Tình hình này là thế nào?

Đang yên đang lành sao lại bị phá hỏng, cái xẻng sắt sao có thể bị bẻ gãy trực tiếp như vậy được?

Nếu không thể làm rõ phải làm gì, giải quyết chuyện này như thế nào thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường, vượt xa tưởng tượng của mỗi người.

"Không được, chúng ta phải nghĩ cách mau lên, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Không thể cứ đứng im như thế này được!" "Xong rồi, nhìn kiểu này là tiêu đời nhà ma rồi, chắc chắn là đi tong rồi." "Mọi người đừng có gấp, chuyện này không thể chậm trễ được, chúng ta nhất định phải kiên trì, nhất định phải ổn định cục diện, phải giữ vững tinh thần!" Mọi người bắt đầu không ngừng nhắc nhở lẫn nhau, thậm chí có người còn liên tục lắc đầu, muốn suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm gì, có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Nếu như không có một con đường giải quyết rõ ràng thì có lẽ hơi vượt xa tưởng tượng.

Đương nhiên nếu cứ đứng im, lặng lẽ chờ đợi như thế thì chắc chắn trong lòng không cam tâm, dẫu sao mọi người đều đã tốn bao nhiêu tâm tư, thậm chí đã dốc hết toàn lực.

Nếu không có những cách giải quyết tương ứng thì mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa, cho nên mọi người nên tận dụng mọi khả năng, dốc hết sức mình.

Trong lúc mọi người đang cân nhắc, Sở Long đột nhiên nhớ đến cái chương trình hệ thống vừa được sinh ra. ***[Hệ thống kiểm trắc chuẩn tắc chỉ lệnh, đang tiến hành tìm kiếm, đang tiến hành thúc đẩy năng lượng...]*** ***[Chúc mừng Ký chủ thành công đổi lấy kỹ năng Lực sĩ tương ứng, đang thúc đẩy, Thẻ trải nghiệm Lực sĩ đang được sử dụng!]*** Nghe thấy tiếng thông báo của chương trình hệ thống, Sở Long tức khắc cảm thấy cơ thể bỗng nhiên rúng động, thậm chí cảm thấy cánh tay trong chớp mắt tràn đầy tinh thần làm việc.

Ban đầu Sở Long cứ tưởng mình làm sai hoặc nghe nhầm, làm gì có chuyện dễ dàng vậy?

Cái hệ thống nhỏ này sao mà giỏi thế?

Vừa nãy tôi còn đang nghĩ phải cố gắng hết sức, trước tiên xem có thể củng cố sức lực rồi mở cái cửa đá ra không.

Thế nhưng thường không ai nghĩ đến, chỉ vừa mới thao tác một chút, đã thấy hơn 10 cánh cửa hiện ra trước mắt.

Sở Long giờ phút này cũng cười, khẽ cử động gân cốt và cánh tay.

"Không được rồi, nếu tôi không thể ra vẻ một phen cho ra trò thì chẳng phải sẽ vô vị sao.

Không được, mấy người mau lùi lại một bước, rồi lại lùi hai bước đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý là được.

Ha ha, mọi người có nhớ hôm nay ông đây phải ra vẻ một phen thật oách không?" Sở Long cười ha hả một trận, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa nắm đấm, chuẩn bị tích lũy sức lực lần nữa.

Cái thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ này đúng là quá đúng lúc.

Tuy chỉ có thể trải nghiệm năng lực Đại Lực Sĩ trong thời gian ngắn, nhưng thế là đủ rồi, ít nhất cũng có thể cứu mọi người một mạng.

Sở Long có cảnh giới Đại Lực Sĩ, nhưng Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình ở bên cạnh thì hoàn toàn không biết, đặc biệt là Bàn Tử, lại còn ngồi phịch xuống đất, cầm cái xẻng sắt chỉ còn lại nửa đoạn mà gào lên: "Xong rồi, tôi chết chắc rồi!" "Đệch mợ, đường đường là nam nhân đẹp trai nhất cái khu Phan Gia Viên mà lại chết ở cái chỗ này, không được rồi!

Nếu tôi chết rồi thì mấy bà góa ở thôn bên cạnh phải làm sao?

Sau này tôi chết rồi thì phải làm sao?" Bàn Tử nói xong, một mình ngồi bên cạnh vừa nhìn vừa lau nước mắt, rồi lại nhìn những người muốn khóc mà không ra nước, bây giờ đặc biệt đau lòng.

Bởi vì chẳng ai ngờ lại phải đối mặt với quyết định như vậy, thậm chí tìm một cách giải quyết cũng không có, đành bó tay không biết bắt đầu từ đâu.

Nếu không thể cố gắng hết sức để giải quyết chuyện này, thoát khỏi những rắc rối này, có lẽ hậu quả sẽ khôn lường, thậm chí còn rước họa sát thân vô cớ.

Chợt mọi thứ đều không kịp, Sở Long vỗ nhẹ vai đối phương an ủi: "Được rồi anh em, đừng có kích động nữa, có chuyện gì thì mình cứ bình tĩnh trước đã.

Chuyện này cứ để tôi lo, hừm hừm hừm hừm, đúng vậy, nói ra thì cũng đơn giản thôi, vốn dĩ là chuyện nhỏ, sao cứ phải làm phức tạp lên.

Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu." Sở Long đơn giản an ủi đối phương vài câu xong, nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, rồi khi cho tay ra sau lưng, anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, toát ra một vẻ bí ẩn của người đứng trên cao nhìn xuống.

Trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy một sự bình tĩnh, thản nhiên

trong lòng, đồng thời cũng biết được suy nghĩ thật sự trong lòng mình.

Lúc này mọi người đều lục tục tiến lên phía trước, rồi lại nhìn ngó nghiêng xung quanh khi đứng xem, đôi khi ánh mắt còn lướt qua vị trí này để suy tính kỹ lưỡng.

Chương 1039

Nếu trong tình huống này mà lòng không động, có lẽ áp lực tâm lý cũng sẽ trở nên cực kỳ lớn.

Vì vậy, để đảm bảo rõ ràng mọi chuyện, chỉ có thể bình tĩnh lại trước, sau đó suy nghĩ kỹ càng bước đi tiếp theo, chỉ cần vài chi tiết.

Đợi mọi người bình tĩnh lại, một số người đều nhao nhao lùi về phía sau, rồi mỗi người tìm một vị trí bên cạnh, yên lặng một chút, có người chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước.

Mà nói về cái nhìn xa trông rộng ấy, vẻ mặt và cảnh giới của anh lúc này quả thực đã vượt xa những gì mọi người tưởng tượng.

Chỉ cần mọi người có thể giải quyết được chuyện này, tin rằng những cách giải quyết sau này cũng sẽ trở nên đơn giản hơn.

Vì vậy, để đảm bảo vấn đề này, tất cả mọi người cũng có thể yên tâm.

Sở Long cực kỳ thoải mái rũ vai, sau khi vận động tay chân, anh vung vẩy cánh tay.

"Mấy người cứ đứng yên ở bên cạnh đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý là được." Sở Long vô cùng tự tin, có cảnh giới Đại Lực Sĩ, nếu không thể mở cánh cửa này ra, thì cùng lắm là dùng thủ đoạn mạnh mẽ, sau đó cưỡng chế phá nó ra.

Nếu ngay cả chút năng lực này cũng không có thì chắc chắn sẽ bị người ta cười cho, cho nên đối với Sở Long mà nói, chuyện này lại quá đơn giản.

Vừa dứt lời, Sở Long từ từ đi về phía sau, rồi nhẹ nhàng khẽ rung lên.

Cũng chính vào lúc này, anh cảm thấy toàn thân toát ra sức chiến đấu.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, mọi người đều ồ lên một tiếng, có người còn cẩn thận ngẩng đầu lên, khi quan sát thì càng cảm nhận được một luồng áp lực.

Cuối cùng mọi người cũng bắt đầu lục tục tới gần, và sau khi đứng vào vị trí bên cạnh, bắt đầu quan sát lại từ đầu.

Sau khi đến gần đây, đột nhiên cảm thấy một vệt sáng xuất hiện ở khoảng trời xa xa, Sở Long nghiến răng, rồi tung một quyền vào vị trí cánh cửa lớn.

Sau một quyền nặng nề, ẩn chứa sức mạnh siêu lớn, một quyền vừa vặn chạm vào cánh cửa đá, 'rắc' một tiếng, cả cánh cửa đá càng rung lên bần bật.

Sau khi toàn bộ sức lực của Sở Long bùng phát trong khoảnh khắc, cánh cửa đá 'ầm ầm' một tiếng vang lớn, rồi 'ầm' một tiếng va chạm, mọi người ở vị trí tiếp theo đều kinh ngạc đến ngây người, có người còn hoang mang.

Bởi vì cái cánh cửa đá siêu to khổng lồ này, tuy chỉ trong chốc lát, hôm nay lại bị một quyền nặng nề đánh ra một khoảng trống lớn, thậm chí sau khi Sở Long giáng xuống một chưởng, nó còn nứt ra thành từng khe hở.

Một giây trước Bàn Tử còn ngồi trên đất khóc cha gọi mẹ, không ngừng cảm khái cuộc đời mình bi thảm, tồi tệ đến nhường nào.

Một giây sau, khi nhìn thấy Sở Long một quyền phá tan cánh cửa đá, anh ta ngây người tại chỗ, thậm chí cả người như bị điện giật.

Cũng chẳng ngờ cảnh tượng lại khoa trương đến vậy, đối phương lại lợi hại đến thế, lại còn nhẹ nhàng dễ dàng mà phá tan cánh cửa.

Chỉ cần một điểm nhỏ, một thao tác nhỏ thôi cũng đủ để thấy được mức độ chấn động từ thực lực của Sở Long.

Chỉ cần một điểm nhỏ, một thao tác nhỏ thôi cũng đủ để thấy được mức độ chấn động từ thực lực của Sở Long.

Nếu lúc này không thể cố gắng hết sức để suy nghĩ rõ ràng chuyện này, thì có lẽ sẽ trở nên vô nghĩa, không chừng còn bị người ta cười cho.

Vào khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng, mọi người đều nhanh chóng từ từ tiến về phía trước, lao tới vị trí phía trước.

Cũng đều đang tìm một cách giải quyết thích hợp, tìm một chiến lược tương ứng.

Dù sao thì cứ đứng yên như bây giờ sẽ trở nên vô nghĩa, thậm chí còn chuốc thêm phiền não.

Cũng vào khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng, vừa mới đến gần vị trí này, Sở Long liền nhảy xuống trực tiếp giáng một đòn mạnh mẽ, đập vào người đối phương, còn nghe thấy một tiếng hét chói tai, sau đó trực tiếp ngã lăn ra, rồi lăn vài vòng.

Vào khoảnh khắc ngã xuống đất đó, người đó trở nên không còn sức lực, tay chân co giật một hồi, khóe miệng cũng trào ra một vệt máu.

“Anh Long nhất định phải cẩn thận đó, nhất định phải học cách tự bảo vệ mình, tuyệt đối đừng có bốc đồng, nhất định phải chú ý an toàn.” Hoắc Tú Tú ở đằng xa vẫn luôn lo lắng cho Sở Long, bởi vì những chuyện như chất lỏng axit ăn mòn kia, cô đều có thể chịu được.

Điều khiến cô không thể chịu đựng được nhất là nhìn Sở Long bị thương và phải trả cái giá nặng nề như vậy.

Nếu cứ mãi gánh vác mọi chuyện một mình như vậy, có lẽ đến lúc đó cô cũng chỉ biết khóc mà thôi, vì vậy cô bắt đầu liên tục kêu gọi.

Chương 1040

Sau khi nghe đối phương kêu gọi và khuyên nhủ, Sở Long cười ha hả gật đầu nói: "Yên tâm đi, chuyện này vốn dĩ đơn giản, giao cho tôi xử lý, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay tôi, ha ha ha." Vừa nói, Sở Long ở đằng xa nhẹ nhàng vận động gân cốt, rồi từng chút một tiến về phía trước.

Đối với anh ta mà nói thì quá đơn giản, hoàn toàn không cần phải lãng phí thời gian và sức lực nữa.

Chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề này, thì đến lúc đó tin rằng mọi thứ đều có thể được quyết định.

Vừa mới ở bên cạnh, đột nhiên có người thấy mắt sáng lên, sau đó thuận thế tiến tới.

Cũng vừa lúc ở bên cạnh, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lưu mạnh mẽ, thậm chí khi nó hiện ra trước mắt thì đã xuất hiện ở đây.

Một cảnh giới chấn động siêu vô địch vượt xa nơi này, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi đến gần, mọi người cũng bắt đầu cảm khái một phen, có người còn theo lời mà liên tục lùi về sau.

Đến gần đây, mọi người bắt đầu thảo luận một phen, có người sau khi vung vẩy cánh tay còn cảm thấy một loại áp lực.

Bởi vì biết rằng trong tình huống này có thể sẽ xuất hiện một chút áp lực, cũng đã lơ là quá mức.

Cuối cùng mọi người đều lục tục lùi lại, sau đó mỗi người tựa vào vị trí vách tường bên cạnh mà đợi, thậm chí có người còn thấy

lạnh sống lưng.

Sở Long lau vệt máu ở khóe miệng rồi nói: "Mấy cái trò vặt vãnh này cũng không thể chặn đường tôi được." Sở Long tuyệt đối sẽ không sợ hãi một chút vấn đề nhỏ nào, nói xong liền thoải mái nhấc cánh tay lên, rồi từ từ nắm chặt nắm đấm, giữa các ngón tay còn phát ra tiếng khớp xương kêu răng rắc.

"Mọi người cứ chờ đi, hôm nay tôi nhất định sẽ tạo ra kỳ tích, nhất định sẽ mang đến một khởi đầu mới.

Một khi đã do tôi bảo vệ, tuyệt đối sẽ không để mọi người chịu bất kỳ ảnh hưởng nào." Sở Long hô một tiếng, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức chiến đấu, sau đó lập tức gầm lớn một tiếng.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, anh thấy một quyền nặng nề đánh vào vị trí cánh cửa đá khổng lồ, nghe thấy một tiếng 'rắc' lớn, âm thanh vô cùng chói tai.

Cũng trong khoảnh khắc đó, cánh cửa đá khổng lồ rung lên, nứt toác thành từng mảng rồi 'ầm ầm' một tiếng vang lớn mà bị mở ra.

Sở Long lảo đảo từ từ đứng dậy, phủi phủi bụi trên người, rồi nói: "Trò vặt vãnh, tôi đã nói rồi, một cái cửa nhỏ không thể chặn đường tôi được, mấy cái thứ rác rưởi này, đã khuyên rồi mà không nghe, giờ thì hay rồi nhé." Thấy cánh cửa bị phá hủy, Sở Long không quên kịch liệt sỉ nhục cánh cửa đó.

Thậm chí khi nói, anh còn vô cùng khinh thường mà lắc đầu thở dài, sau đó quay người vẫy tay về phía Hoắc Tú Tú.

Đủ để thấy được Sở Long lúc này bình tĩnh đến nhường nào, thậm chí còn tự tin thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ.

Nếu không thể giải quyết được chuyện này, có lẽ sẽ bị người ta cười cho, đến lúc đó cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đã được giải quyết, có thể tương ứng kết thúc một trận chiến.

“Mau mọi người mau đi theo đi, tuyệt đối đừng do dự nữa, mau mau cùng đi theo đi, tuyệt đối đừng có bốc đồng!” “Mọi người nhất định phải nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nữa, thời gian của tôi không còn nhiều đâu, nhất định phải nhanh chóng, nếu không thì đến lúc đó có thể sẽ gặp nguy hiểm.” ...

Mọi người ở phía sau liên tục la hét, không ngừng vẫy tay, cố gắng hết sức để khiến anh ta mau chóng giúp đỡ.

Nếu không thể ổn định tình hình, có lẽ sẽ bị người ta cười cho, không chừng đến lúc đó còn gây ra một loạt rắc rối.

Vì vậy, khi thấy mọi thứ đều cần phải cố gắng hết sức để đạt trạng thái tốt nhất, chỉ có như vậy mới có thể nâng cao đáng kể cục diện chiến đấu tổng thể.

Nếu ngay cả một chút sức chiến đấu cũng không có thì chẳng phải sẽ bị người ta cười cho, đến lúc đó sẽ trở nên vô nghĩa rồi sao.

Vì vậy, vào khoảnh khắc mấu chốt nhất, mỗi người đều cố gắng tìm một nơi nào đó để mau chóng bình tĩnh lại, sau đó tìm một chỗ để ẩn nấp trước.

Ngay khi Sở Long và những người khác vừa rời đi, bức tường phía sau và một số viên gạch đá ‘ầm ầm’ một tiếng vang lớn, sau đó thấy một lượng lớn chất lỏng axit ăn mòn tức khắc đổ ập xuống.

Cũng gần như trong khoảnh khắc đó, một lượng lớn chất lỏng axit ăn mòn đều chảy xuống, sau đó khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc, rồi ai nấy đều vội vàng tìm một chỗ để trốn, còn dùng tay che mũi miệng.

Giữa lúc hoảng loạn, mấy người lục tục chạy ra ngoài, sau đó tìm

một chỗ, vội vàng trốn đi.

Một làn axit ăn mòn ập thẳng vào mặt càng khiến họ không thể chịu đựng nổi, đành phải dùng tay che mũi miệng, khi ho khan thì cảm thấy một luồng áp lực, tuyệt đối không ngờ, lại cảm thấy khoa trương đến vậy.

“Chuyện gì vậy?

Chương 1041

Sao lại có bất ngờ thế này?

Đã xảy ra chuyện gì mà lại liên quan đến tôi vậy?" Sở Long lúc này tự lẩm bẩm cảm thán, khi quay đầu lại thì phát hiện vị trí vừa ra đã sớm bị axit ăn mòn bao phủ.

Thật sự quá kinh hồn bạt vía, nếu vừa nãy chậm trễ một chút nữa, không chừng bây giờ đã sớm bị thứ axit ăn mòn đó ăn mòn hết, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không còn tìm thấy.

Có thể thấy, trong tình huống vừa nãy, thật căng thẳng vô cùng.

"Anh Long, cậu đúng là quá xuất sắc!

Tôi, Bàn Tử, bình thường ít khi phục ai, nhưng hôm nay biểu hiện của cậu quả thực khiến tôi phải khen ngợi, vãi chưởng!

Thật sự quá bá đạo rồi, tôi, Bàn Tử, phục sát đất luôn, anh em hôm nay xin nhận của tôi một lạy!" Sau khi chứng kiến Sở Long làm được chuyện phi thường như vậy, Bàn Tử lập tức chắp tay, đi hai bước rồi cúi gập người về phía Sở Long.

Trong mắt Bàn Tử, Sở Long quả thực đặc biệt xuất sắc, khiến anh ta cảm thấy phục sát đất.

Đặc biệt là vừa nãy vào khoảnh khắc mấu chốt đó, sau một thao tác thần sầu bí ẩn, khiến anh ta cảm thấy vô cùng ấn tượng.

Thậm chí khi chủ động ra tay, anh ta còn có thể hiểu rõ tình hình bên trong cũng như những điểm đặc biệt.

Vì vậy, qua cách này, anh ta cũng biết được sự lợi hại đó, cũng không kìm được mà giơ ngón cái lên.

Nghe tình huống này, Sở Long cười ha hả nói: "Ôi dào, tôi đã nói rồi, vốn dĩ là một chuyện đơn giản, sao cứ phải làm cho phức tạp lên làm gì, hà cớ gì chứ." Sở Long quay người kiểm tra, mọi người đều báo rằng không ai bị thương, đó cũng là kết quả tốt đẹp nhất, nỗ lực của anh ta quả nhiên không uổng phí.

"Nhưng mà tốt quá rồi, thấy mọi người đều có thể bình an vô sự trở về, tôi cũng thực sự đã yên lòng rồi.

Mọi người nhất định phải cố gắng hết sức, nhớ kỹ nhất định phải đi theo bước chân của tôi, tuyệt đối đừng để xảy ra bất kỳ bất ngờ nào, cũng đừng có ai ngã lại ở đây!" Vào khoảnh khắc mấu chốt nhất, Sở Long không quên nhiều lần an ủi mọi người, để họ có thể cố gắng hết sức, tuyệt đối đừng gây ra nhiều hiểu lầm như vậy.

Sau khi nghe Sở Long trấn an và nhắc nhở, mọi người đều liên tục gật đầu, và vẩy mồ hôi trên trán.

Trong tình huống căng thẳng vừa nãy, quả thực khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nhưng may mắn là bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, mọi người cũng đã trải qua phen hú vía nhưng không sao, mọi chuyện đã kết thúc một giai đoạn.

Sở Long ngẩng đầu nhìn về phía trước mà cảm khái nói: "Thật sự quá tốt rồi, nhìn tình hình hiện tại thì chúng ta quả nhiên không uổng công bận rộn, cũng chứng tỏ tất cả nỗ lực của tôi đều đáng giá." "Wow, mau nhìn đi, trời đất ơi, quá xa hoa rồi!" Khi Sở Long vẫn đang tiếp tục tổng kết, vừa lúc bị chất lỏng axit ăn mòn đe dọa, đột nhiên lại nghe thấy Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Mọi người theo tiếng kêu của anh ta mà quay đầu nhìn, quả nhiên thấy bên trong lại vàng son rực rỡ, đặc biệt ở vị trí sâu nhất bên trong có một cái hộp siêu lớn, bên ngoài cái hộp dường như được bao phủ

bởi một sợi xích sắt khổng lồ.

Trên cái hộp đó còn được khảm một số viên lam bảo thạch, dưới ánh lửa chiếu rọi càng nhanh chóng phát sáng.

Đứng trước đống tài sản đó, mắt của kẻ ham tiền đều sáng lên ánh vàng, trời đất ơi, cảm thấy lần này chắc chắn đã chiếm được món hời lớn, nhất định phải phát tài rồi.

Bàn Tử căn bản không hề chần chừ, lập tức chạy tới, sau đó xông lên một tay ôm chặt cái hộp vào lòng, vừa ôm vừa ấp, vừa hôn vừa hít.

"Ai da, trời đất ơi, thật sự kiếm bộn rồi, ha ha!

Anh Long, mau nhìn tôi này, chúng ta sẽ giàu to rồi!

Tôi biết mà, chắc chắn sẽ không bỏ phí đâu, tôi không ngờ, lại phát tài rồi!" Lúc đó Bàn Tử hoàn toàn không kiềm chế được mà cười ha hả một trận, vừa ôm vừa hôn, trên người còn không quên liên tục vẫy tay về phía Sở Long.

Đối với Bàn Tử đó, có lẽ đây là món quà tốt nhất mà ông trời ban tặng, đặc biệt là những viên lam bảo thạch có liên quan, thực sự có thể gọi là báu vật vô giá.

Sau khi nghe Bàn Tử nói mấy lời vô nghĩa đó, Sở Long ngược lại còn trợn mắt trắng dã mà nói: "Thôi đi!

Bớt nói nhảm lại được không?

Chúng ta còn nhiều việc cần làm đó.

Nhìn bộ dạng của cậu thật quá mất mặt rồi, tôi mà có người bạn như cậu, tôi thấy mất hết cả thể diện." Cuối cùng Sở Long nhún nhún vai, sau đó mặc kệ mọi hành động của anh ta.

Sở Long cảm thấy nếu cứ nói chuyện lý lẽ với cái gã này, thà rằng

tự mình chuốc thêm phiền toái còn hơn.

Chương 1042

Thay vì ở đó gây áp lực, thà rằng điều chỉnh lại trạng thái một chút, sau đó cười khổ một trận rồi trực tiếp phớt lờ mà nói: "Thôi đi ông bạn, thật sự cho rằng đại đa số mọi người đều không màng lợi lộc như vậy sao?" Bàn Tử ở bên cạnh lập tức trợn mắt trắng dã với Sở Long, thậm chí khi bĩu môi còn lộ ra vẻ khinh thường, dường như đang nói Sở Long này quá giả tạo, không thật chút nào.

Mặc dù tham tiền như mạng, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ này, anh ta vẫn có thể cố ý biểu hiện ra tình cảm chân thật trong lòng, đặc biệt là khi nhìn những bảo bối đó, biết rằng nếu có thể mang những thứ này ra ngoài, chắc chắn có thể phát tài mấy đời, thật sự là truyền thừa lớn!

Ví dụ như viên lam bảo thạch trên cái hộp vừa nãy, chỉ cần gỡ nó xuống, mang về bán đấu giá chắc chắn sẽ bán được giá cao, đến lúc đó chẳng phải sẽ phát tài sao, thậm chí còn có thể tạo dựng một vị thế tốt cho con cháu đời sau của mình.

Vì vậy, điều tốt nhất đối với Bàn Tử là cầm cái búa sắt lớn trong tay, đập từng nhát vào cái khóa đó, muốn cưỡng chế phá cái khóa sắt ra.

Mấy lính đánh thuê khác cũng tương tự, chuẩn bị giúp đỡ, bởi vì đều muốn tìm kiếm một số vật phẩm hữu ích bên trong cái hộp đó.

Nhìn thấy bộ dạng luộm thuộm của mấy người đó, Sở Long lắc đầu thở dài.

Quân tử yêu tiền thì có đạo, Bàn Tử nhiều năm nay cuối cùng đã tìm thấy mục tiêu của mình.

Sở Long cũng không có ý định ngăn cản, dù sao thì đây cũng là một

trong những lý do đến cổ mộ dưới lòng đất hôm nay, mỗi người đều có theo đuổi riêng, Sở Long sẽ không ép buộc.

Chỉ là Sở Long cảm thấy những việc Bàn Tử làm cả ngày như vậy quá si mê, thậm chí cảm thấy tất cả đều là tự tìm lấy sự vô vị mà thôi.

Bởi vì đôi khi sự thật không hề đơn giản như vậy, cũng không hề phức tạp đến thế.

Vì vậy, một số vấn đề cũng cần được giải quyết một cách hiệu quả, cũng có thể đưa ra một số lựa chọn phù hợp, không giống như cách làm hiện tại lại tỏ ra kỳ quái như vậy.

Tất nhiên, tất cả chỉ là một số suy nghĩ cá nhân trong lòng mà thôi, nếu thực sự muốn xử lý, muốn có một cách rõ ràng hơn, thì nhất định phải tin rằng có một số quyết định mới, và cũng có một cách giải quyết tốt hơn.

Sau khi mọi người đã suy nghĩ xong những tình huống này, đều cúi đầu trầm ngâm nhìn, thậm chí có người còn lộ ra vẻ hơi bối rối trên mặt, không muốn tiếp tục nói nhiều về vấn đề này nữa, bởi vì nói nhiều cũng trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, mà nói, thà rằng bình tĩnh lại trước, sau đó tìm cách khác, như vậy tin rằng mọi chuyện cũng sẽ trở nên đơn giản hơn, mỗi người cũng sẽ có những suy nghĩ kỹ lưỡng hơn.

Cuối cùng mấy người đó đã cười vang một trận.

Sở Long đi đến phía trước nhất, sau khi quan sát những chuyện liên quan, bắt đầu âm thầm thảo luận kỹ lưỡng với mọi người, có một số lời bàn tán liên quan.

Sau khi quan sát, Sở Long lại nói: “Được rồi được rồi, chúng ta mau xem xem có tìm được chủ nhân của mộ thất không, xem xem có

tìm được bí mật lớn nhất bên trong không.

Tôi không biết bên trong rốt cuộc có tình hình cụ thể như thế nào nữa.” Nói xong, Sở Long một mình đi lại trong cái mộ huyệt đó, ánh mắt cũng đang quan sát xung quanh.

Tin rằng trong cái mộ huyệt đã được khai quật này không chỉ có những bảo bối liên quan, cũng không phải chỉ có những của cải châu báu thật sự, chắc chắn còn có những nơi quý giá hơn.

Có lẽ những thứ tồn tại ở đó chắc chắn còn quý giá hơn tiền bạc, ngàn vàng khó mua.

A Ninh và Sở Long có cùng suy nghĩ, vì vậy hai người họ cũng là người cùng đường.

Bàn Tử thì khác, anh ta cầm cái búa sắt trong tay cưỡng chế phá cái khóa sắt ra, sau đó đột nhiên dùng sức bật tung cái hộp lớn ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, bên trong toàn là đồ trang sức, thậm chí hồng ngọc, lam ngọc, và một số thỏi vàng thỏi bạc có liên quan.

Có một số đồ trang sức khác cũng như các loại ngọc bội đếm không xuể.

Chỉ từ mức độ phối trí tuẫn táng như vậy mà xem, chủ nhân của ngôi mộ này tuyệt đối có thể xưng là một đại nhân vật bá đạo!

Nếu đối phương không bá đạo như vậy, có lẽ cũng không khoa trương đến thế, vừa vặn hiện ra ở đây, lại có mức độ chấn động nghịch thiên như vậy.

Vì vậy vấn đề cũng vượt xa tưởng tượng của cá nhân, thậm chí khiến người ta cảm thấy khá bất ngờ.

Tất nhiên, tình huống này có nhiều hơn lại cảm thấy vô vị, nhưng

tự nhiên trong lòng mọi người lại có một số suy đoán táo bạo hơn, có lẽ bên trong còn có một số suy nghĩ và quan niệm.

Nhưng khi Sở Long tiến về phía đáy sâu nhất, đột nhiên nhìn thấy ở vị trí phía trước nhất, lại có một tấm bia đá siêu to, và nó còn nằm ngay tại đây. 72.

Tấm bia đá siêu lớn đó vừa vặn cao đến mấy mét, thậm chí một người đứng trước mặt còn tỏ ra nhỏ bé như vậy, trên đó dường như được khắc một số văn tự tinh xảo.

Chương 1043

Chỉ là những văn tự này sau khi bị năm tháng bào mòn, đã sớm bị ăn mòn nghiêm trọng, thậm chí một số ký hiệu, văn tự liên quan trên đó đều trở nên mờ nhạt không rõ.

Sau khi nhìn thấy tình huống này, Sở Long lập tức nảy sinh hứng thú, có lẽ đây là vô giá chi bảo mà anh ta muốn tìm kiếm, liền cầm đèn pin siêu sáng trong tay tiến về phía tấm bia đá đó.

"Được rồi, có lẽ đây là thân phận thật sự của chủ nhân ngôi mộ, có lẽ tôi có thể mở ra cánh cửa thần thánh bên trong." Sở Long không kìm được mà tự lẩm bẩm cảm khái, khoảng cách đến sự thật dường như lại tiến thêm một bước nữa.

Có thể theo hướng này lập tức mở ra cánh cửa sự thật, có lẽ có thể thực sự ôm lấy sự thật, có thể thực sự ôm lấy tất cả những ẩn tình bên trong.

Trong tình huống đó, Sở Long trong lòng trăm mối ngổn ngang, thậm chí cảm thấy nhịp tim trong lòng cũng bắt đầu tăng nhanh, bởi vì cảm thấy đây có lẽ là thứ mà anh ta vẫn luôn theo đuổi.

Sau khi đến gần, quả nhiên thấy trên bia mộ đó, cư nhiên có một con rồng siêu lớn đang cuộn mình, chính xác hơn là một con mãng xà đang cuộn tròn ở đó, được điêu khắc vô cùng sống động, thậm chí còn như có một ngọn núi bao quanh.

"Đù má, không đơn giản đâu nha!

Trời đất ơi, không ngờ hôm nay lại được điêu khắc rõ ràng và sống động đến thế, thật sự quá mức quyết đoán, kinh thiên động địa rồi!

Không tồi không tồi, quả nhiên không làm tôi thất vọng.

Xem ra con rồng này thực sự tồn tại ở đây, xem ra đây chính là nơi ẩn chứa bí mật thật sự." Nhìn thấy một pho tượng điêu khắc khổng lồ đang cuộn tròn ở đó, Sở Long bắt đầu liên tục cảm khái không ngừng, thậm chí khi vỗ tay còn không kìm được mà vui mừng, bội phục.

Bởi vì con mãng xà được điêu khắc đang cuộn tròn trước mắt, quả thực vô cùng tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt đó càng như sống động.

Khi Sở Long đang cẩn thận quan sát, đột nhiên một sự cố xảy ra, con mãng xà khổng lồ đó, không hiểu vì sao đột nhiên há cái miệng to như chậu máu, sau đó lao về phía Sở Long.

Con mãng xà mà ban đầu Sở Long cứ ngỡ là một bức điêu khắc sống động, trong chốc lát lại đột nhiên cử động, còn học cách tấn công người.

Ngược lại khiến Sở Long có chút há hốc mồm, nửa ngày không nói được lời nào, thậm chí có người khi liên tục lùi lại, cả người chân tay đều cảm thấy có chút không nghe lời.

Chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại học cách tấn công người?

Vừa nãy rõ ràng còn chết cứng mà?

Sao tự nhiên lại có động tĩnh thế này?

Sở Long cảm thấy vô cùng không hiểu, thậm chí còn có chút khó hiểu, vì vậy vào khoảnh khắc cấp bách đó, anh ta chỉ có thể liên tục lùi về phía sau mấy bước, sau đó trốn sang một bên, không dám tiếp tục tiến về phía trước nữa.

"Đù má, phải làm sao đây?

Chuyện gì thế này?

Sao lại đột ngột như vậy?

Phải làm thế nào mới tốt đây?" Sở Long bắt đầu tự lẩm bẩm, gãi đầu không ngừng cảm khái, thậm chí còn đang nghĩ phải làm sao, có cách giải quyết tốt hơn không.

Nếu không thể cố gắng hết sức để giải quyết, hoặc suy nghĩ rõ ràng về những vấn đề cụ thể, thì có lẽ tiếp theo sẽ phải chịu một đòn tấn công điên cuồng.

"Mọi người mau cẩn thận!

Bên trong tuyệt đối có một con mãng xà, nhất định phải cẩn thận đó, nó lại còn biết tấn công người, nhất định phải chú ý an toàn, tuyệt đối đừng để bị nó đe dọa." Để tránh thương vong, Sở Long đành phải vội vàng phát ra lời nhắc nhở quan trọng nhất lần nữa, để mọi người có thể chuẩn bị sẵn một số cơ chế phòng ngự trước, nếu không xử lý tốt, có thể sẽ làm hại những người vô tội, thực sự sẽ vì thế mà đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Trong tiếng hét chói tai của Sở Long, những người xung quanh cũng lục tục lùi về phía sau, và có người còn trốn vào góc khuất bên cạnh.

Ai mà ngờ chuyện lại đáng sợ đến vậy, lại còn vượt quá sức tưởng tượng, và còn xa vời không thể sánh kịp.

Nhưng Sở Long thì khác, anh ta dùng tốc độ nhanh nhất tiếp cận phía trước, và xông thẳng về phía trước nhất.

Vừa mới ở phía trước nhất, anh ta đã phát hiện ra một số cảnh tượng lúc này, tức khắc hiện ra trước mắt.

Cũng vượt xa tưởng tượng của tôi, lập tức tiến đến, sau đó đạt đến vị trí phía trước nhất này.

Chương 1044

Cảnh tượng thần thánh cuối cùng đã thực sự xảy ra, vừa nhìn thấy vị trí phía trước thì nghe thấy một trận gió rít vù vù, Sở Long lúc này lập tức rút ra một thanh đại đao trong tay, đứng ở phía trước nhất.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh chỉ có thể liên tục lùi về phía sau mấy bước, sau đó trốn vào góc khuất bên cạnh không dám lại gần, căn bản không dám giúp đỡ, bởi vì cũng biết con mãng xà khổng lồ đó rất nguy hiểm.

Một khi lại gần, vạn nhất chọc cho đối phương phản cảm, có thể sẽ gây ra một số họa sát thân, vượt xa phạm vi chịu đựng của cá nhân, vì vậy cũng chỉ đành học cách đứng từ xa nhìn, không dám lại gần.

"Mấy người này thật sự quá không trung thực rồi, mau giúp đỡ đi chứ!

Bàn Tử đại nương, mau mau giúp tôi một tay!" Sở Long không ngừng nhắc nhở Bàn Tử, bảo gã mau giúp một tay.

Bàn Tử thì lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở, rồi ngẩng đầu nói: "Đại ca, anh nhất định phải hiểu tấm lòng khổ sở của tôi, không phải là tôi không muốn giúp, mà là mức độ nguy hiểm quá cao rồi." Vào khoảnh khắc mấu chốt lại tuột xích, Sở Long cũng đã quen rồi.

Nếu thật sự không tuột xích thì cũng không đúng với phong cách của Bàn Tử.

Khi Sở Long đang tìm kiếm viện trợ, Muộn Du Bình vào khoảnh khắc mấu chốt trực tiếp xuất hiện, sau đó thấy anh ta đột nhiên vung tay, rồi lấy ra mấy phi tiêu trực tiếp phóng ra, bắn thẳng về phía con mãng xà.

Con mãng xà to lớn cuộn tròn ở đó gầm gừ há miệng, và khi những phi tiêu đó bắn tới, lại bị lớp vảy dày của nó cứng rắn chặn lại.

Không sai, khi bắn phá điên cuồng căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào, lại phát hiện mọi chuyện đã vượt quá phạm vi chịu đựng của cá nhân, không biết phải làm sao, vượt xa tưởng tượng.

Những người có mặt đều ngây ngốc, có người còn lộ ra vẻ bối rối trên mặt.

Thậm chí vào khoảnh khắc mấu chốt đó, mọi người cũng lục tục tới gần, rồi lùi lại, tìm một góc khuất bên cạnh để đứng, và thân thể còn kề sát vào vách tường.

"Làm sao đây?

Cứ thế này thì không được đâu, chúng ta nên làm gì trước đây?" Ai, mọi người ai nấy đều có vẻ căng thẳng, lúc thất thần, Sở Long liền từ từ rút ra một thanh trường đao trong tay.

Vì đã không còn đường lui, vậy chỉ có thể bình tĩnh ứng phó, bởi vì đối với nỗi sợ hãi, căn bản không giải quyết được chuyện gì, ngược lại sẽ khiến người ta trở nên yếu đuối hơn.

Sở Long thẳng tiến về phía trước, cầm cái phù hiệu Mô Kim trong tay mà nói: "Một con mãng xà bé con mà cũng dám chặn đường ông đây sao?

Mày có biết ông đây là ai không?

Ông đây là Mô Kim Hiệu Úy, bây giờ mày nên biết ông đây bá đạo đến mức nào chứ, hừ, biết chết rồi chứ." Bước chân của Sở Long kiên quyết, nhịp điệu nhanh chóng, sau khi tiến về phía trước, càng có thể thấy được sự chấn động và áp lực đó.

Chỉ cần Mô Kim Hiệu Úy ở đây có thể hạ gục đối phương, thậm

chí có thể một hơi khống chế nó trực tiếp.

Vì vậy, nếu chuyện này có thể giải quyết được, thì vấn đề liên quan có thể được xử lý, đến lúc đó mọi thứ sẽ kết thúc một giai đoạn.

Vừa mới ở gần, anh ta thấy một luồng khí tức mạnh mẽ, trực tiếp cuồn cuộn ập tới.

Sở Long lại lập tức vung tay, sau đó một thanh đao trực tiếp hiện ra ở đây, và sẵn sàng ngay trước mắt.

Sở Long cầm thanh đao trong tay xông về phía con mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà thò nanh, há cái miệng to như chậu máu ra đe dọa điên cuồng và áp chế Sở Long cũng như một người khác.

Cách nghĩ của anh ta rất đơn giản, mượn cơ hội này để hạ gục đối phương một hơi, sau đó trực tiếp khống chế nó, như vậy thì sẽ không còn động đậy, không thể ứng phó được nữa.

Đương nhiên đây cũng là một quyết định khách quan nhất.

“Anh Long cố lên, Anh Long cố lên!

Nam thần trong lòng em, thần tượng trong lòng em, nhất định phải cố lên đánh bại nó!” “Anh Long là tuyệt vời nhất, là người xuất sắc nhất trong lòng em, nhất định phải đánh bại nó, nhất định phải chiến thắng!” Lúc đó Hoắc Tú Tú không ngừng vẫy tay ở đằng xa, hết lần này đến lần khác lớn tiếng la hét, không ngừng reo hò cổ vũ cho Sở Long.

Bởi vì, bây giờ Sở Long mới là người đáng để mọi người sùng bái và khẳng định nhất, bởi vì sau một trận chiến thần sầu, mọi người có thể biết được thực lực và cảnh giới thật sự của Anh Long.

Sau khi nghe lời đối phương nói, Sở Long cười ha hả hai tiếng,

cũng lộ ra một vẻ bình tĩnh.

Thực ra mà nói, thật sự không cần phải làm nhiều đến vậy, cũng không có nhiều áp lực đến thế, thực ra đây cũng chỉ là một thao tác nhỏ đơn giản nhất mà thôi.

Chương 1045

Vốn dĩ là muốn thể hiện một chút sức chiến đấu phù hợp, sau đó khiến mấy người đó phải kinh sợ.

Nhưng bây giờ nhìn thì mọi thứ đều không cần thiết, vì đã đến được đây, vậy nên phải đưa ra lựa chọn thực sự phù hợp, sau đó áp chế một chút vừa phải.

Thế là ba bước biến thành hai, từ từ tiến về phía trước, sau khi đi đến phía trước nhất, Sở Long nhẹ nhàng vận động gân cốt.

Về vấn đề này, mọi người ai nấy đều chạy lùi lại, có người còn trong lòng thấy sợ hãi.

Sau khi vừa mới tiến về phía trước, trong lòng mọi người lại 'thịch' một tiếng, lạnh nửa người, có người còn căng thẳng đến mức vô cớ mà phát tiết.

Trong tình huống tổng thể vượt xa khả năng chịu đựng của cá nhân, nhiều nhất cũng chỉ có thể bình tĩnh tìm cách khác ở bên cạnh.

Nếu không thể mau chóng giải quyết chuyện này một cách hòa bình, có lẽ sẽ mang đến phiền phức vô tận.

Sở Long xông đến phía trước nhất, nhìn mọi người sau đó cười nói: "Tôi cũng rất hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng bây giờ chưa phải lúc, cứ bình tĩnh đã." Nói xong liền ba bước thành hai, từ từ tiến về phía trước, khi đi đến gần thì càng nhẹ nhàng vận động gân cốt.

Con mãng xà siêu lớn vẫn cuộn tròn ở chỗ bia đá, và ở đó gầm gừ một trận.

"Đúng rồi, không phải mấy người biết rộng lắm sao?

Mau nói cho tôi biết con mãng xà đang cuộn tròn này, tại sao nó cứ

canh giữ cái bia đá này, lẽ nào là thần hộ vệ sao?" Nếu là một loài vật đe dọa thông thường, có lẽ nó sẽ trực tiếp kéo rời khỏi tấm bia đá, sau đó lại gần đe dọa, ví dụ như con rắn đuôi nhỏ kia hoặc con chuột kia v.v.

Nhưng con mãng xà trước mắt lại vô cùng kỳ lạ, căn bản không có chút thao tác chi tiết tương ứng nào, ngược lại cứ ở bên cạnh không ngừng gầm gừ, thò cái miệng to như chậu máu ra.

Vì vậy, sau khi xem xét tình huống này, anh ta lập tức hiểu ra vấn đề, lẽ ra phải hỏi như vậy, sau đó mới có chuyện đặc biệt ngày hôm nay.

Sau khi có một số suy nghĩ, anh ta cũng có thể cố gắng hết sức.

Thế là lục tục tiến về phía trước, và sau khi mỗi người tản ra hai bên, bắt đầu bao vây từ hai phía, và trong tay mỗi người đều rút ra đao kiếm, lần nữa khống chế.

"Thằng nhóc con, bây giờ chắc mày biết không còn đường thoát rồi chứ, ha ha, sớm đã nói rồi, bây giờ không còn cách nào khác đâu!" Sở Long hừ một tiếng, cười xong rồi khẽ vẫy tay, và từ từ tiến về phía trước.

Nếu không thể cho nó chút thể diện, cho nó chút giáo huấn, thì sau này thật sự tôn nghiêm sẽ bị chà đạp, không còn mặt mũi nào nữa.

Lúc đó Muộn Du Bình nhìn hai mắt rồi nói: "Nếu không nhầm thì tên này chắc là một người bảo hộ của nơi đây, chức trách của nó là phải bảo vệ bia mộ này an toàn, vừa vặn cũng đang làm chuyện trong phận sự của mình." Chậm rãi, có lẽ khi nói chuyện thì vô cùng trầm ổn, có thể thấy một vẻ bình tĩnh trong mắt anh ta lúc này.

Dường như trong mắt Muộn Du Bình, anh ta không hề muốn giải thích tình huống này với đối phương, chỉ cố gắng hết sức để nói cho

Sở Long biết công dụng của con mãng xà lớn đang cuộn tròn này.

Sở Long nghe xong gật gật đầu, ừ một tiếng rồi nói: "Được, nếu đã biết rõ rồi, thì xem xem có thể mau chóng giải quyết nó không, lập tức loại bỏ nó!" Sau khi nghe lời đối phương nói, một người đang lo lắng gật đầu nói: "Vậy được rồi, đã thế thì chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau mau đi giúp một tay, mau cố gắng lên, xem xem có thể nhanh chóng xử lý chuyện này không.

Tin rằng nếu bây giờ tôi cố gắng, nhất định có thể thoát khỏi sự đe dọa này!" Khi đối phương nói, nụ cười trên mặt cũng bình tĩnh hơn nhiều, có thể thấy lúc này cũng có chút tự tin.

Theo tình hình hiện tại mà xem, nguy hiểm đã được giải trừ, mọi chuyện cũng đã được giải quyết một phần.

Nếu không thể mau chóng tiếp xúc với phương thức này, giải quyết vấn đề, thì có lẽ nguy hiểm sẽ trực tiếp ập đến, đến lúc đó cũng vượt quá sự chú ý của những người trước mắt, thậm chí sẽ mang lại một số tổn hại trí mạng.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Sở Long đã đưa ra lựa chọn thích đáng, và cũng đã thể hiện bản lĩnh thật sự.

Đến gần đây, Sở Long cười nói: "Cái tên này lúc đó thật không trung thực, không hề quan tâm tình nghĩa con người, chẳng lẽ không biết tôi đã giúp nhiều đến vậy sao?" Không ngờ Sở Long lườm một cái thật dài, vốn dĩ tưởng đối phương sẽ tự mình đứng ra giải quyết mọi chuyện.

Không ngờ Muộn Du Bình lại từ chối, lại còn trực tiếp và dứt khoát như vậy, căn bản không có chút nghi ngờ nào.

Đương nhiên Sở Long cũng không còn ảo tưởng nào nữa, cảm thấy cũng biết rồi, cái tên Muộn Du Bình này không thể trông cậy vào

được.

Tục ngữ nói cầu người không bằng cầu mình, vì hôm nay Sở Long đã đối mặt với nó, anh ta cảm thấy nên đưa ra một số lựa chọn thích đáng, nhất định phải thể hiện bản lĩnh của mình, như vậy mới có thể xử lý mọi việc thỏa đáng hơn.

Sở Long cũng không còn nhân nhượng nữa, anh ta xoa xoa tay xong rồi đơn giản vận động gân cốt, nói: "Thôi được rồi, đã không còn lựa chọn nào khác, tôi cũng chỉ có thể ra tay vài chiêu trước, xem xem thằng nhãi con này, tôi muốn xem mày rốt cuộc có thực lực lớn đến đâu mà dám đấu một phen cao thấp với ông đây!" Đồng thời khi nói, anh ta đều rõ ràng từ từ tiến về phía trước, khi khẽ vận động gân cốt, cảm thấy cả khuôn mặt lộ ra một vẻ đắc ý nhỏ.

Anh ta cho rằng đây cũng chỉ là một trò đùa nhỏ mà thôi, không cần phải suy nghĩ nhiều đến vậy, cũng không cần phải áp lực nhiều đến thế, chỉ cần đưa ra một chút kiến nghị phù hợp là được.

Nhưng khi Sở Long vừa tiến về phía trước, Muộn Du Bình lại lắc đầu cười, trên mặt lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Chương 1046

"Vô dụng thôi, vừa nãy tôi nhìn thấy lớp vảy của nó, là một sự tồn tại siêu cấp vô địch, đao kiếm không thể xuyên qua, cho dù dùng súng và đao cũng không thể gây tổn thương, tốt nhất là nên tránh xa cái bia đá đó!" Một câu nói của Muộn Du Bình tương đương với việc trực tiếp dội một gáo nước lạnh vào Sở Long ngay từ đầu trận chiến.

Đương nhiên, một câu nói đó lập tức khiến Sở Long cả người cảm thấy như quả bóng xì hơi, quá không có lực rồi.

Vốn dĩ đã chuẩn bị dốc hết bản lĩnh thật sự, sau đó là một trận chiến đấu thực thụ, không ngờ đối phương chỉ một câu nói đã khiến tất cả suy nghĩ của anh ta trong khoảnh khắc bị quét sạch.

Thôi rồi, tôi có chút đau đầu, sau đó lắc đầu bĩu môi nói: "Đù má, nói chuyện nghe như không có chút tu dưỡng nào vậy." Vốn dĩ là muốn cố gắng hết sức, dốc hết sức lực, sau đó thể hiện bản lĩnh thật sự, thực lực thật sự.

Nhưng bây giờ lại phát hiện mọi chuyện không hề đơn giản như đã nói, ngược lại còn mang lại không ít áp lực.

Vì vậy, vào khoảnh khắc căng thẳng ban đầu, mỗi người đều bắt đầu lục tục lùi lại hai bước, và có người khẽ xoa thái dương, điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Nếu không thể suy nghĩ rõ ràng phải làm sao, thì tin rằng hậu quả sẽ không dám như thế nào, mọi chuyện cũng sẽ vượt xa tưởng tượng.

Vào khoảnh khắc mấu chốt cuối cùng, mọi người đều im lặng.

Nhưng Sở Long lúc đó lại không hề có chút áp lực nào, ngược lại từ từ tiến về phía trước, đến gần, và sau khi bình tĩnh lại ở đây, bắt

đầu kiểm soát toàn bộ cục diện.

Sau khi đi đến phía trước, anh ta bắt đầu bình tâm suy nghĩ, sau đó thảo luận kỹ lưỡng về cách giải quyết bước tiếp theo.

Sở Long đi đến phía trước nhất rồi nói.

Làm sao đây?

Chẳng lẽ bó tay chịu trói sao?

Muộn Du Bình ít nhất cũng phải cho tôi một cách giải quyết chứ.

Đã nhắm vào mục tiêu rồi, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Điều này không phù hợp với phong cách của Sở Long.

Trên bia mộ đó được khắc những văn tự chi tiết như vậy, nếu cứ như thế này một hai tuần, thì những văn tự trên đó có lẽ sẽ không còn cơ hội để tiếp tục nghiên cứu nữa.

Việc bị động giằng co với suy nghĩ của Sở Long hoàn toàn không có lợi cho một số thao tác cụ thể liên quan tiếp theo.

Vì vậy Sở Long đối với đề nghị của Muộn Du Bình chắc chắn cực kỳ bất mãn, thậm chí sẽ không chấp nhận.

Sau khi nghe những lời đó, Muộn Du Bình cười ha hả lắc đầu nói: "Thật là thú vị, làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ.

Thực ra đó cũng là một cách của tôi, bây giờ chỉ cần không đến gần cái bia mộ đó, tôi tin con mãng xà này tuyệt đối sẽ không đe dọa..." Cuối cùng, Muộn Du Bình từ từ quay người trực tiếp rời đi.

Để lại Sở Long một mình có chút ngớ người, nửa ngày không nói được lời nào.

Nói cũng như không nói, khiến anh ta cảm thấy quá đỗi khó hiểu.

Sau khi nghe xong, chỉ đơn thuần muốn đi một vòng ở đó, không

làm gì cả, không nói gì cả sao?

Vậy nếu thực sự như vậy, thì chuyện này sẽ trở nên vô nghĩa, vì vậy Sở Long lúc này cũng bắt đầu liên tục không ngừng vỗ trán, và cả khuôn mặt anh ta càng lộ ra một vẻ kỳ lạ.

Nếu không thể tìm cách giải quyết chuyện này, có lẽ cũng sẽ siêu cấp phiền phức, vì vậy chuyện này cũng đáng để suy nghĩ kỹ.

Cũng vào lúc này, đối phương cười ha hả liên tục lắc đầu nói: "Thôi được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi." Sở Long cứng đầu, Bàn Tử vội vàng tiến lên an ủi Sở Long: "Được rồi được rồi, anh em, hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Đừng kích động nữa!" "Vừa nãy không phải tôi đã nói rồi sao?

Chỉ cần đến gần bức bích họa ở vách tường phía trước, chỉ cần đừng ở đó quá gần, thì mọi thứ đều ổn, tốt thôi.

Bây giờ chúng ta đi làm gì, chẳng phải tự rước nhục sao?" Sau khi nghe tình trạng đó, mọi người cũng lục tục nhìn về phía trước, và có người còn chọn cách nhìn ngó nghiêng xung quanh, chuẩn bị cẩn thận quan sát, tìm hiểu chi tiết cụ thể, cũng biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi nghe Bàn Tử khuyên ngăn một phen, Sở Long lúc này à nha, đúng là một kẻ có tính khí cứng đầu.

Chương 1047

Trong tình huống Bàn Tử không hề có dấu hiệu nào, Sở Long trực tiếp trút giận vào anh ta, trợn mắt trắng dã nói: "Thằng nhóc con, cậu thật sự không có chút cốt khí nào sao?

Tôi, Sở Long, thật sự là loại người có thể tùy tiện từ bỏ sao?

Tôi đã nói rồi, hôm nay nếu tôi đã chọn kiên trì đến cùng, thì tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng." Khi nói, vẻ mặt Sở Long lúc này có chút khó khăn, dường như anh ta hôm nay kiên định không lay chuyển, nhất định phải đi đến cùng.

Nếu bây giờ mà bỏ dở giữa chừng, có lẽ sẽ bị người ta cười cho, thậm chí tất cả những nỗ lực ban đầu sẽ đổ sông đổ biển.

Vì vậy, đối với Sở Long mà nói, mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng bây giờ thì khác, đã có một số cách giải quyết thích đáng, đã có những thủ pháp thao tác liên quan, vậy thì tiếp theo nên tùy nghi mà giải quyết thôi.

Thế là Sở Long cũng bắt đầu khẽ vận động gân cốt, sau đó từ từ tiến về phía trước, và khi đến phía trước, trên mặt lộ ra một vẻ tự tin.

"Thật sự là quá cứng đầu rồi nha!

Vậy thì phải làm sao để thuần hóa con mãng xà này đây?

Xem xem người hộ vệ này đã hộ vệ bia mộ thì chắc chắn không cho phép bất cứ ai lại gần, chẳng lẽ lại phải đấu một trận cao thấp với nó sao?" Sau khi thấy Sở Long bây giờ cứng đầu như vậy, chắc chắn không thể kéo lại được, chỉ có thể trước tiên gây thêm một chút áp lực.

Thực ra cũng không phải Bàn Tử là người giậu đổ bìm leo, bản

thân anh ta cũng cảm thấy có chút áp lực, bởi vì con mãng xà khổng lồ trước mắt, một người bảo hộ siêu lớn đang cuộn tròn ở chỗ bia mộ, lại càng thêm đáng sợ như vậy.

Một đội hình siêu lớn như vậy, muốn trực tiếp trấn áp và khống chế nó, nói thì dễ, làm thì khó, nếu không xử lý tốt có thể sẽ gây nguy hiểm đến một số tình huống bên trong và bên ngoài.

Vì vậy, để đảm bảo vạn vô nhất thất, nên bình tĩnh trước, sau đó tìm cách khác, nếu không thì đến lúc đó có thể sẽ mang lại một số chấn động dữ dội khi nó phản công.

Sau khi nghe đối phương nói một hồi, Sở Long cũng chỉ có thể cười ha hả nói: "Thôi được rồi, mấy chuyện này để tôi giải quyết, mấy người cứ đứng bên cạnh mà xem đi.

Cứ để tôi tự thao tác, tôi sẽ có sắp xếp, đừng có nói nhảm ở đây nữa, lần sau lại giao cho tôi giải quyết." Nói xong, Sở Long nhẹ nhàng vận động cổ tay, sau đó từng chút một từ từ tiến về phía trước, và mỗi khi đi về phía trước, anh ta có thể thấy một số thay đổi gấp gáp xung quanh.

Nếu hôm nay mà đứng yên không làm gì, nếu cứ im lặng ở bên cạnh, thì sẽ bị người ta cười cho, không chừng đến lúc đó người ta sẽ cười rụng cả răng.

Vì hôm nay đã đối mặt rồi, đã hiểu rõ tình huống, đã biết rõ phải giải quyết thế nào, thì tin rằng mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

"Hệ thống, lập tức phân tích cho tôi, làm thế nào mới có thể thuần hóa con mãng xà trước mắt này.

Tôi không tin, hôm nay không thể hạ gục nó, lập tức ngay bây giờ tiến hành thuần hóa!" Cái hệ thống chương trình trong đầu Sở Long nghĩ rằng nếu không thể thuần hóa con mãng xà này, thì hôm nay

chẳng phải không thể bảo vệ được uy quyền trong đội ngũ sao.

Điều này trực tiếp liên quan đến quyền phát ngôn trong toàn bộ đội ngũ, vì vậy dù thế nào đi nữa, hôm nay cũng nhất định phải thể hiện bản lĩnh thật sự, sau đó để những người có mặt biết được thực lực thật sự của mình. * Hệ thống phát hiện lệnh của Chủ nhân, đang tiến hành tìm kiếm, đang tăng tốc, xin chờ một lát. * * Chúc mừng Chủ nhân đã thành công nhận được một thẻ trải nghiệm thuần hóa siêu cấp.

Bây giờ vừa hay có một cơ hội rút thưởng trải nghiệm, có muốn sử dụng không? * "Còn nói nhảm cái gì nữa?

Lập tức sử dụng cơ hội rút thưởng!" * Được.

Hệ thống đã nhận, lệnh của Chủ nhân đang được thực hiện. * * Chúc mừng Chủ nhân, đã thành công tiếp nhận chỉ huy, rút thưởng được một thẻ trải nghiệm thuần hóa siêu cấp. * * Trong thời gian này, ngài có thể trực tiếp thuần hóa tất cả các loài vật chưa được biết đến, đặc biệt là những con có kích thước khá lớn. ... * Sở Long cười rồi, thật sự muốn vậy.

Không ngờ lại đơn giản và dễ dàng đến thế, đã nhận được một thẻ trải nghiệm thuần hóa.

Chương 1048

Nhìn tình huống như vậy, Sở Long cảm thấy tâm trạng cả người càng thêm vui vẻ.

Nếu lúc này lại không hành động, thì tôi cảm thấy có chút buồn cười rồi.

Sở Long vốn dĩ có tính cách không sợ trời không sợ đất, vì đã đối mặt hôm nay, thì tuyệt đối không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy.

Vì vậy, khi nhìn thấy con mãng xà khổng lồ phía trước đang cuộn tròn trên bia mộ, Sở Long nhẹ nhàng vận động gân cốt, sau đó từ từ tiếp tục tiến về phía trước.

Đợi đến gần phía trước nhất, trên mặt anh ta lộ ra một nụ cười, không ngờ lại đơn giản, thật sự quá đơn giản rồi, đối với anh ta thì mọi thứ chỉ là khởi động, trò đùa nhỏ mà thôi, không cần phải làm quá nhiều ở đây.

"Được thôi, thằng nhóc con, đã bị ông đây tóm được rồi, vậy thì hôm nay ông đây sẽ chơi với mày một trận thật vui, xem xem mày có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ông đây không." Anh ta cười ha hả một trận, cười xong rồi bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước, và trong khoảnh khắc đó lập tức giơ tay lên, thực sự trong tình huống chấn động đó đã rút ra một thanh Quỷ Tỷ trong tay.

Vốn dĩ mọi người đều tưởng Sở Long muốn dùng bạo lực để đánh hạ con mãng xà đang cuộn tròn đó, sau đó trực tiếp thuần phục nó.

Nhưng lại phát hiện cảnh tượng tiếp theo thật kỳ lạ, Sở Long không những không có ý định chiến đấu nào, ngược lại còn cất thanh đao đó đi, sau đó từ từ tiến về phía bia mộ.

Thậm chí trên người anh ta không hề có chút sức chiến đấu nào, cũng không có chút cảnh giác nào, cứ thế từ từ tiến về phía trước.

Lúc đó, Bàn Tử sợ hãi đến phát điên, vội vàng hét về phía Sở Long: "Anh em, tuyệt đối đừng đi nha, mau quay lại, mau quay lại đi!

Cứ thế này chắc chắn sẽ bị nó ăn thịt đó, mau quay lại đi!" Bàn Tử căn bản không biết Sở Long bây giờ có thể trải nghiệm thuần hóa vật chủng, cứ tưởng Sở Long bị điên, sau đó chuẩn bị để con mãng xà đó nuốt chửng một cách vô ích.

Sở Long đứng trước con mãng xà khổng lồ.

So với nó, vóc dáng anh thực sự quá nhỏ bé, gần như không đáng kể.

Cứ tiến về phía trước như vậy, nếu không cẩn thận, chỉ sơ sẩy một chút thôi là có thể bị con mãng xà nuốt chửng ngay lập tức, khó mà tránh khỏi tai họa.

Vì vậy, ý định lớn nhất của Bàn Tử lúc này là nhanh chóng giữ lấy "ông tướng" này lại, nhất định phải ngăn cản hành động điên rồ kia, tuyệt đối không được lấy tính mạng ra làm trò đùa.

Một khi đã lấy mạng ra đánh cược thì lúc chết sẽ thảm lắm.

Thế nhưng, dù có kêu gào thế nào cũng chẳng ích gì, vì lúc này Sở Long đang thận trọng từng bước, chậm rãi tiến lên.

Khi đứng ở vị trí đầu tiên, trên mặt anh thậm chí còn lộ ra một chút khiêu khích.

Chuyện này đối với anh mà nói chẳng có gì khó khăn, quá nhẹ nhàng.

Nếu ngay cả một chút thao tác nhỏ này mà cũng không giải quyết được thì chẳng phải để người ta cười cho thối mũi sao?

Với Sở Long, đây chỉ là một thao tác bình thường, nhẹ tựa lông hồng.

Thế nên khi đi đến nơi gần nhất, anh liếc nhìn xung quanh một lượt, nhanh chóng nắm bắt tình hình.

Ánh mắt anh sắc lẹm, chỉ cần nhìn lướt qua là xác định ngay được vị trí cụ thể của con bàn long khổng lồ kia.

Tiến lại gần, anh cười nói: "Này người anh em, đừng kích động nhé.

Tôi không có ý định làm hại gì cậu đâu.

Tôi cảm thấy hai ta khá là có duyên đấy.

Vậy nên phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu chịu nghe theo sự sắp xếp của tôi thì chúng ta có thể làm bạn tốt.

Tôi tin chắc kiếp trước chúng ta đã tu thành phúc phận mới gặp được nhau thế này." Sở Long đi đến sát chân con bàn long.

Con mãng xà khổng lồ kia cư nhiên thật sự chậm rãi hạ đầu xuống, rồi từng chút một tiến lại gần vị trí của anh.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, A Ninh đều đứng bên cạnh trân trối nhìn theo.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô nàng sắp khóc đến nơi rồi, nước mắt giàn giụa.

Chương 1049

"Long ca đang làm gì vậy?

Đừng có xảy ra chuyện gì nhé.

Nếu anh thật sự có mệnh hệ nào, em nhất định sẽ thủ tiết vì anh cả đời, tuyệt đối không cải giá đâu, cầu xin anh đấy..." Hoắc Tú Tú nghĩ rằng Sở Long tiêu đời rồi, chẳng khác nào đi nộp mạng.

Nhìn cái đầu mãng xà to bằng vòng eo, lại còn tiếp xúc ở cự ly gần đến điên rồ như vậy, ước chừng con mãng xà chỉ cần há miệng ra là có thể nhe cái miệng đỏ lòm như chậu máu nuốt chửng anh trong một nốt nhạc.

Hành động điên rồ này chẳng để lại chút hy vọng nào, rõ ràng là quá mạo hiểm.

Vậy nên lòng cô cảm thấy đau thắt lại, thậm chí cả người như muốn suy sụp mà khóc lóc thảm thiết.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại mọi sự đã rồi, không còn cách nào khác để giải quyết vấn đề này.

Vì vậy, cô chỉ có thể liên tục lắc đầu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Phải suy tính thế nào đây?

Về vấn đề này, chắc chắn phải thảo luận lại từ đầu rồi tìm cách khác.

Vừa tiến lại gần sát sạt, mọi người thực sự cảm nhận được một áp lực chấn động.

Sau đó, họ bắt đầu lục đục tiến lại gần thêm lần nữa.

Vừa đi tới gần, đột nhiên thấy từ xa có một luồng ánh sáng lạnh lẽo chiếu tới, thậm chí một luồng áp lực trực tiếp ập đến xung quanh.

Sở Long cũng không phải hạng vừa.

Khi con mãng xà vừa mới áp sát, anh đã đưa tay xoa xoa đầu nó.

Trong khi tất cả mọi người đều nghĩ con mãng xà sẽ làm hại Sở Long, thì nó cư nhiên không làm vậy, ngược lại còn vô cùng nghe lời và ngoan ngoãn đứng đó, từ từ nhắm mắt lại.

Thậm chí cái đầu còn áp vào vai Sở Long như đang cầu xin sự vuốt ve.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn đến ngây người, thực sự chỉ biết cảm thán rồi thốt lên: "Vãi chưởng!

Đệch mợ!" Bàn Tử liên tục cảm thán: "Đỉnh vãi!

Tôi thấy cảnh này sắp thành phim 'Người và thiên nhiên' luôn rồi đấy.

Này Sở Long, ông làm thế nào vậy?

Mau dạy tôi với!

Lúc nãy hai bên còn gào thét rầm trời, sao chớp mắt một cái đã thành bạn thân thế này?" Mọi người và Bàn Tử đều có chung một suy nghĩ, cảm thấy cảnh tượng này thật sự khiến họ hoang mang tột độ, không hiểu Sở Long đã làm gì mà lại trở nên xuất sắc đến vậy.

Ban đầu, Sở Long cầm đao định quyết đấu cao thấp với con mãng xà, thậm chí còn giao chiến ở cự ly gần.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, cả hai cư nhiên lập tức hóa địch thành bạn, quan hệ có vẻ rất tốt.

Mọi người hoàn toàn không hiểu mô tê gì, cũng chẳng biết mánh khóe bên trong là gì.

Nghe mấy người phía sau hỏi với vẻ đầy hoang mang, Sở Long chỉ cười, lắc đầu nói: "Chỗ thần kỳ bên trong cũng cần phải nghiền ngẫm và suy xét kỹ lưỡng đấy.

Ha ha ha, yên tâm đi, đây là kế sách của tôi, năng lực cá nhân thôi.

Cứ đứng bên cạnh mà xem cho kỹ." Sở Long cười ha hả xong thì trấn an vài câu, sau đó đơn giản phủi bụi trên tay.

Khi ngẩng đầu nhìn về phía trước, anh lại một lần nữa quét mắt nhìn toàn bộ khung cảnh.

Sau khi liếc nhìn xung quanh một lượt, anh lập tức nhắm chuẩn mục tiêu, ánh mắt khóa chặt vào vị trí phía trước nhất.

Chương 1050

Sở Long hiểu rõ rằng mình sắp thắng lợi rồi, thành công chỉ còn cách một bước chân.

Anh tin chắc không bao lâu nữa, khoảnh khắc thành công sẽ tới. "Ha ha, không ngờ lại đơn giản như vậy.

Bản thân tôi cũng thấy chấn động, đúng là thực lực của kẻ mạnh có khác.

Để cái thân xác này biết thế nào là bản lĩnh, cũng để nó biết cái sự đáng thương của mình lớn đến nhường nào." Sở Long lộ ra vẻ cực kỳ chấn động rồi đưa ra lời nhắc nhở, đồng thời cũng thể hiện thực tế mới.

Nếu chuyện này không xử lý được thì sẽ trở nên vô nghĩa, và cũng chẳng còn tính thử thách nữa.

Nhưng Sở Long vốn là người có thực lực, có thể đưa ra bản lĩnh thực sự, rồi làm nên chuyện bằng chính thực lực đó. "Thưa các quý ông quý bà, chúng ta hãy cùng trổ tài xem ai mới là người xuất sắc hơn, lợi hại hơn nào!

Để xem ai sẽ là người nhỉnh hơn một bậc!" Lúc này Sở Long phủi tay, lên tiếng nhắc nhở nhóm người đi cùng.

Nếu hôm nay có thể tận dụng căn phòng này để chơi một vố ra trò, thì mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, và có lẽ mọi thứ cũng sẽ kết thúc tại đây.

Sau khi huấn thị một phen, Sở Long phủi tay rồi bảo con bàn long mau chóng lui xuống.

Anh bắt đầu quan sát kỹ tấm bia mộ trước mặt.

Những thông tin khắc trên bia mộ thực sự có thể coi như bảo vật.

Sở Long tra cứu tỉ mỉ từ trong ra ngoài.

Vừa nhìn thấy cái tên trên đó, anh đã bị chấn động bởi danh tiếng lẫy lừng của nó.

Trên đó viết rõ rành rành: Tầm Long Quyết.

Ban đầu, Sở Long cũng thấy hơi mơ hồ vì anh không biết cái gọi là Tầm Long Quyết này rốt cuộc là thứ gì, cũng chẳng rõ nó có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ nhìn cái tên và những thông tin ghi chú trên đó, Sở Long có thể khẳng định đây thực sự là một thứ có đẳng cấp và thực lực cực cao.

Tầm Long Quyết chính là thứ để tìm kiếm vị trí của một người, cũng như giúp thấu hiểu những bí ẩn đặc biệt bên trong đó. "Oa!

Ha ha!

Tìm được Tầm Long Quyết rồi, vậy là có thể tích lũy thêm được bao nhiêu kinh nghiệm rồi." Sở Long không kìm được mà liên tục cảm thán.

Có được Tầm Long Quyết thì đúng là có được một bí quyết tâm pháp thực thụ.

Cái Tầm Long Quyết này không giống như mấy thứ bí tịch võ công mà người ta hay nói, nó chỉ là một bí quyết để tìm kiếm mộ huyệt thôi.

Có thể dựa theo bí pháp này, tuân theo sự chỉ dẫn của Tầm Long Quyết để tìm ra những nơi trú ẩn bí mật dưới lòng đất ở những vùng hoang không mông quạnh.

Bởi vì Tầm Long Quyết dựa trên sự suy luận ngược, từ đó có thể

biết được suy nghĩ thực sự của chủ nhân ngôi mộ khi chọn thế phong thủy đó để tiến hành khảo sát.

Sau khi hiểu rõ tình hình, mọi người đều vỡ lẽ, thậm chí có người mắt sáng rực lên.

Không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy, xem ra chuyến này không uổng công rồi. "Tuyệt quá!

Thế này thì đúng là quá sức mong đợi luôn.

Không ngờ lại đơn giản đến thế, quả nhiên tôi không thất vọng mà." Mọi người bắt đầu liên tục cảm thán, thậm chí không tự chủ được mà giơ ngón tay cái tán thưởng.

Chương 1051

Lúc này, quả thực mọi chuyện đã vượt xa trí tưởng tượng của đám đông, khiến họ phải khâm phục sát đất.

Nhìn vào cảnh giới của Tầm Long Quyết hiện tại, quả nhiên nó vượt xa những gì người thường có thể nghĩ tới.

Đối với Sở Long, đây là minh chứng rõ nhất cho thực lực của anh, đồng thời cũng làm giảm bớt áp lực và lo âu trong lòng, giúp anh tìm thấy hướng đi thực sự.

Dù là một tâm pháp bí quyết với nội dung được ghi chép chi tiết và rõ ràng, nhưng trong thời gian ngắn chắc chắn khó lòng tham ngộ hết được.

Sở Long liền tiến hành quan sát sơ bộ, sau đó ghi nhớ toàn bộ những chữ trong Tầm Long Quyết vào trong đầu. "Ừm, không tệ, không tệ.

Xem ra lần này tôi tiến bộ nhiều rồi đấy.

Cứ đà này thì sau này kỹ thuật đổ đấu của tôi chắc chắn sẽ ngày càng cao.

Ha ha ha, biết đâu có ngày tôi có thể đứng đầu Lão Cửu Môn, thậm chí vượt qua cả Tiểu Ca bí ẩn kia nữa ấy chứ!" Sau khi nắm giữ được Tầm Long Quyết, Sở Long cảm thấy cả người lâng lâng.

Dù ban đầu luôn thấy mình có khoảng cách với Tiểu Ca, nhưng sau nỗ lực không ngừng, anh nhận thấy thực lực và cảnh giới của mình đã thăng tiến vượt bậc.

Đặc biệt là nhờ sự hỗ trợ liên kết từ các đại gia tộc trong Lão Cửu Môn, Sở Long cũng bớt đi phần nào lo lắng.

Giờ lại có thêm Tầm Long Quyết giúp sức, đúng là như hổ mọc thêm cánh, nắm bắt mọi thứ cực kỳ thuận lợi.

Cứ mỗi lần nghĩ đến, Sở Long lại cảm thấy trong lòng sướng rơn, tâm thái cũng nhờ cơ hội này mà bình tĩnh trở lại. "Mấy thứ này đều là của tôi đấy nhé, cấm ai được tranh giành đấy!

Để tôi xem trước, ít nhất cũng phải nể mặt tôi chút chứ.

Sao không sang bên an toàn kia mà xem, bên đó chẳng phải có mấy bức họa với châu báu đó sao?

Cớ gì cứ phải ở đây tranh giành đồ với tôi thế?" Bàn Tử lúc này tỏ ra cực kỳ hồ đồ, thấy đồ đạc sắp bị lấy mất là lập tức vơ hết vào lòng.

Không chỉ vậy, ông ta còn dùng sức đẩy mạnh những người xung quanh, bảo họ mau cút đi, đừng có ở đây mà tranh đoạt đồ với mình.

Nghe thấy thế, Sở Long chỉ biết cười ha hả, trên mặt lộ ra vẻ cạn lời.

Anh thật sự không làm gì được gã này.

Nhìn phản ứng của ông ta là đủ thấy cái bộ dạng tham tiền đến mờ mắt lúc này rồi.

Chắc Bàn Tử nghĩ cứ thấy đồ là của mình nên mới vội vàng chiếm làm của riêng như vậy.

Sau khi A Ninh đi quanh một vòng, cô cảm thấy hơi thắc mắc nên lên tiếng: "Có gì đó không đúng.

Tại sao tìm kiếm lâu như vậy rồi mà đến giờ vẫn chưa thấy nơi đặt linh cữu thực sự?

Rốt cuộc là nó nằm ở đâu?

Hiện tại vẫn chưa thấy." Lúc này A Ninh cảm thấy hơi hoang

mang, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cô không hiểu nổi tình hình này.

Nếu không làm rõ hoặc thảo luận kỹ thì đây có lẽ sẽ là một bí ẩn lớn không lời giải.

Nghe cô nói xong, những người xung quanh đều cười ha hả, rồi tiến lại an ủi: "Thôi dẹp đi, đừng có nghĩ nhiều như thế được không?

Làm gì có chuyện vừa đơn giản vừa phức tạp như cô nói chứ, thực ra bên trong còn có huyền cơ khác đấy..." "Chắc là mọi người đều thấy ngay từ đầu rồi, phía trước này căn bản không phải là trung tâm mộ thất.

Nếu tôi không lầm thì mộ thất thực sự phải nằm ở dưới cùng." Sở Long vừa nói vừa dùng lực dẫm dẫm lên phiến đá xanh dưới chân.

Đây chính là một phương hướng quan trọng, anh vừa mới học được một chút da lông từ Tầm Long Quyết nên đã hiểu ra một vài kiến thức liên quan.